Ana-Maria

Ştefan

Dar după ce obţii ceea ce îţi doreşti,
nu uita nici o clipă
că este al tău nu pentru că ţi se cuvine,
ci pentru că îl meriţi.
Dacă îl meriţi.

Ana-Maria ***seria a II-a***

Ana-Maria *seria a II-a*

Schimbarea

Ana-Maria ***seria a II-a***

2 octombrie 2005 - duminică

Didonia

Aoleu, mamă Doamne! Ce problemă avea şi muierea aia! Da' ea nu se gândise chiar niciodată că bărba-su o s-o prindă cu amantu'n casă? Că dacă-l aducea în casă, era normal ca el s-o prindă la un moment dat? Peste fix trei cărţi, omu' o să vadă cu ochii lui că la capitolul potenţă era mediocru! O privea lung, aşa, şi-i vedea nervozitatea...

- Ţaţă Dido, şi eu ce-aş putea să fac?
- Nu cred că se poate face ceva. Asta-i soarta.
- Şi el ce-o să facă?

Eei, asta da întrebare inteligentă! Opri valetul de inimă neagră şi strânse restul cărţilor. Şi se opri, pentru că soneria începu să piuie... Se ridică:

- Mă scuzi un pic.

Oare cine năvălea aşa peste ea? După nerăbdarea cu care apăsa butonul, începea să bănuiască cu cine avea de-a face... Descuie uşa iar Diamant zâmbi strâmb, extrem de îngrijorat:

- Sărut mâna, ţaţă Dido.

Stop! Nu mai era "Didonia", nu mai era "mama"; era "ţaţa". Ceea ce însemna că nu urma să vadă altă cutie cu bijuterii şi bani. Diamant venise "cu treburi"! Perfect! Zâmbi "comercial" şi se dădu deoparte din uşă:

- Să trăieşti, maică.

Diamant intră şi şopti:

- Ai treabă?
- Sunt cu o clientă.
- Atunci aştept la bucătărie.

Şi-l văzu poftindu-se singurel în bucătărie, trăgând uşa după el... Măi, să fie! Ăsta ori cerea pălmi, ori venise cu sacu' de aur! Ori avea nişte "treburi" ale dracului de complicate şi era trimis de-o persoană pe care nu-şi permitea s-o contrazică... În fine! Să termine cu femeia aia şi să-şi satisfacă curiozitatea! Se reaşeză la masă, descântă cărţile, le întinse "din scurt"... Şi clătină ferm capul:

- Te lasă. Frumos, civilizat, fără scandal, îşi face bocceaua şi se cară.

Na, că acum îşi pusese mâinile-n cap! Zâmbi slab:

- Da' soarta se poate schimba într-o clipă. Fii şi tu mai atentă, mai cu perdea. Şi poate schimbi soarta!

Femeia aprobă şi deschise geanta. Aşteptă... Strânse cărţile şi-o conduse la uşă. Şi se grăbi să deschidă uşa bucătăriei:

- Hai încoa.

Diamant se fâstâcise de tot. Normal - doar nu-l mai poftise niciodată să treacă de uşa de la intrare, darămite să-i arate modelul scaunelor din sufragerie! De văzut, se văzuseră strict la Ioan în casă; iar când îl trimisese pe el cu sacoşa de Paşte, indicase spre bucătărie iar el nu comentase... Tânărul se aşeză; scoase întâi o cutiuţă mică, argintie, cu butoane, pe care-o porni şi-o puse pe masă lângă el. Şi scoase şi-o bancnotă, pe care-o puse pe masă lângă ea, privind-o lung:

- M-a trimis Perla; întinde-mi şi mie cărţile de Ştefan.

... Fir-ar să fie de treabă! Iar ea n-avea Distonocalm în casă...

Deci Perla ştia ceva. Văzuse ea ceva în cărţi - şi-l trimisese pe Diamant la ea ca să primească o confirmare sau o corectură... Bine; prea bine! Chiar era curioasă - că de vreo jumătate de an renunţase să-i mai numească pe Florentin şi Ana în descântec. Că-i picaseră mereu singurei şi bot în bot - şi mai rău o încurcau la calcule...

De fapt, Diamant voia să ştie ce mai face vărul lui. Poate că era ceva strict legat de ei, nu? De ce-l lega ea acum pe Ştefan de Florentin şi de Ana?

Aşeză primele opt cărţi, le privi lung... Perla avusese dreptate să se sperie. Se ridică şi aduse scrumiera; şi-şi aprinse şi ea o ţigară:

- Diamante maică... Ştefan al tău e bine, momentan. Da' cât de curând, o să-l lovească o supărare aşa de mare că o să-l cam dea cu cracii-n sus!

Tânărul aprobă scurt. Nu era mirat, semn că îi confirmase cuvintele maică-sii... Aşeză şi cel de-al doilea rând de cărţi. Şi-acum zău dacă mai avea vreun chef de vorbit tradiţional! Inima i se strânsese-n piept când văzuse... Hai şi ultimele opt cărţi. Şi-acum avea tabloul complet...

- ... Ştefan o să aibă o supărare foarte mare. Supărare cu moarte. Moare cineva la care el ţine mult. Şi-o să ia o hotărâre, legată de o femeie.

Diamant tăcea. Ea număra câte şapte cărţi, făcea conexiunile, încerca să înţeleagă cine moare şi de ce acel deces îl va determina pe Ştefan să-şi facă ordine în viaţă...

Nu; nu pricepea nimic. Teama ei cea mare era că o să vadă-n cărţi cea de-a doua răpire a Anei; dar cărţile erau "paşnice"... Şi totuşi, s-ar fi întors Ştefan s-o fure din nou pe florăreasa care-i intrase-n suflet şi se lipise bine acolo? Strică totul dintr-o mişcare şi suflă peste cărţi:

- ... Mai zi-mi câte ceva, dacă vrei să te lămuresc. Că dacă-ţi zic de tobă şi de treflă, nu pricepem nimic: nici eu, nici tu.

- Ţaţă Dido, Ştefan e acum la Paris. Rubina e gravidă în şase luni, are o sarcină cu probleme mari şi-a internat-o acolo, într-un spital privat. Şi nu se clinteşte de-acolo: doarme cu ea în rezervă, iese cu ea la plimbare, aşteaptă la uşa cabinetului când se duce ea la control... Iar bulibaşa i-a zis lu' mama să-ntindă cărţile de Ştefan. Că dacă n-a mai dat pe-acasă de-atâta timp şi stă cu lunile la Paris, îi era frică să nu fi făcut iar vreuna de-aia nasoală şi să fugă cu vreuna-n lume! Mama a întins cărţile şi-a văzut moartea asta. Şi-acum bulibaşa e copt de supărare, că se gândeşte că Rubina pierde copilu' iar Ştefan o trimite glonţ la taică-su înapoi!

Eei, acum era mult mai clar totul! Ia să întindă ea cărţile din nou... Şi uite cât de clare erau lucrurile acum... Îi arătă şi lui:

- Uite-l pe Ştefan, cu Rubina; sunt afară din cărţi. Uite unde-i necazul mare şi moartea: în sufletul lui, aici. Nu moare copilul; moare o femeie, care nu-i lângă el acu'. Şi o dată cu ea, uite: moare şi fericirea lui Ştefan.

Strânse ultimele două rânduri de cărţi, le amestecă repede-repede... Le aşeză... Şi continuă:

- Şi-atunci Ştefan vine val-vârtej în mijlocul evenimentelor şi înnebuneşte. Şi ia nişte decizii de vă dă pe toţi cu cracii-n sus.

Diamant se sprijini de spătarul scaunului şi se apucă la propriu cu mâinile de cap, şoptind:

- Alelei, ţaţă Dido! Să vezi matale că moare Laura!

Cine?... Na, că rămăsese ca toanta, cu gura căscată! Că şi uitase de Laura...

- Laura e aici, în România. Eu trec uneori pe la ea - da' rar de tot, numai când mă trimite el cu veşti sau cu vreun bucheţoi de-ăla gigantic de trandafiri roşii! În rest, de juma' de an e singură cuc săraca! Stă în vila aia de la Cernica şi face contabilitate. Şi se menajează, că e gravidă în patru luni...

Cee? Laura, gravidă în patru luni? Tii...

- Iar nebunu-i euforic de-a dreptul când îşi aduce aminte amănuntu' ăsta: odată mă sună din Paris şi-mi zice că în trei ore jumate să fiu pe Otopeni, cu Mercedesu' bec şi trandafirii pe bancheta din spate!

Strânse scurt cărţile şi-ncepu să le descânte... Să le întindă...

Tocmai dăduse de hotărârea aia pe care-o s-o ia Ştefan. Şi-i apăruseră doi bărbaţi în hotărârea aia - doi bărbaţi şi-o femeie cu tenul deschis... Îşi făcu semnul crucii şi-şi puse mâinile în cap:

- Pe Ştefan o să-l orbească supărarea! Şi-o să ia o hotărâre care o să-i schimbe soarta! Şi uite-l pe Florentin cum rămâne-n spate! Uite unde-i dama cu tenu' deschis! Se duce dracu' totu'! Prafu' şi pulberea se-alege, iar singuru' câştigat e Ştefan, care-şi ia muierea şi-o duce afară din cărţi! Ne-a luat dracu' pe toţi, Diamante! Ăsta vine turbat încoa s-o îngroape pe Laura şi pleacă înapoi la Paris cu Ana!

Se priveau în ochi şi amândoi erau la fel de uimiţi, la fel de speriaţi de aşa descoperire care arunca în aer totul... Scoase telefonul din şorţ:

- Io-l sun pe Manolache!

- Stai, ţaţă, nu suna! Stai aşa!

Nee, ea-l suna pe Ioan! Diamant îi smulse telefonul din mână şi scrâşni printre dinţi:

- Stai, că le bagi la toţi cărbuni în cur şi Laura-i bine-mersi la Cernica! Şi iar se-apucă nebunii să le pună pază la amândoi, şi chiar că ne ia dracu dacă saltă iarăşi patru clanuri interlope! Matale de când n-ai mai aflat veşti despre Florentin?

- ... De-aseară, mă! Că vorbii aseară cu Lăcrămioara!

- Nu aşa, cu ce mai face şi alte alea! Veşti serioase despre el! Matale ştii cum se poartă nebunu'? Ştii cum face? Din clipa când i-a pus Anei verigheta îndărăt pe deget, Florentin s-a dementţit la loc. Aşa cum era pe vremuri, când plătea nea Ioan înjunghiaţii prin spitale.

Văleleu! Chiar aşa?

- Umblă cu şişu' pe mânecă, e cu ochii-n 44, când se-încruntă pe vreunul se-ntunecă cerul... Şi se-aude că luna trecută, la piaţa de flori, s-a băgat unu' în faţa lui la rând. Şi l-a pălit Florentin de i-a dat borşu' dintr-o singură lovitură! Şi i-ar fi dat mai multe - da' a sărit vânzătoru' lu' Bambina şi ne-a zis că i-a fost jenă că află ea.

Serios? Ia uite la Prâslea...

- Şi el în sine e mai... altfel! Merge altfel pe stradă, se poartă altfel cu Ana... Ea dealtfel a rămas aşa o fire paşnică şi visătoare, că mă uitam la ei, luna trecută, cum stăteau unu' lângă altu' la petrecere la Nicuşor, şi să mor dacă mi-i imaginam împreună!

- Păi las' că-i bine! Las' să-l sun, să-i zic lu' Prâslea să ascută şişu'!

- Ţaţă Dido, ascultă-mă un pic. Dacă-l suni, Florentin pleacă la Paris după Ştefan, să-i ia gâtu'. Şi-o terorizează pe Ana, care să mor eu dacă are vreo vină la toată chestia asta! Te rog eu mult, nu zice nimănui nimic! Eu am rămas omu' de legătură al lu' Ştefan; pe mine mă sună să mă trimită la taică-su şi la Laura, cu diverse chestii. Pe mine mă sună, atunci când vine în România. Aşa că eu aflu veştile "la prima mână". Hai să nu începem un balamuc mare-mare acum. Că te-am auzit ce i-ai zis femeii ăleia: soarta se poate schimba într-o clipă! Hai să nu le zicem nimic, până nu se întâmplă ceva cu Laura. Şi-atunci îi punem pe toţi pe jar. Că Ana înnebuneşte dacă aude iar de Ştefan şi răpiri! Iar Florentin o să-i amărască fiecare clipă din viaţă! Te rog eu mult...

Aprobă scurt cu capul: la urma urmei, dacă Prâslea redevenise Florentin diliu' din adolescenţă, era vai şi-amar de biata Ana!

Diamant se ridică şi porni spre uşă; şi-acum, privindu-l lung, realiză că poate Ştefan îl trimisese... Şi întrebă sec:

- Nu vrei să-ţi ghicesc şi de Ana?

Ca şi când tocmai şi-ar fi amintit că uitase cel mai important lucru pentru care venise acolo, tânărul se trânti înapoi pe scaun şi mai scoase o bancnotă. Şi porni iar dispozitivul cu beculeţe. Amesteca încet, şoptea descântecul... Simţea teama strecurându-i-se în suflet...

Primele opt cărţi. La naiba - Ana era ultima!

Următoarele opt cărţi. Fir'ar el să fie de afurisit, că Ştefan picase exact sub Ana! Iar Florentin era la începutul şirului de cărţi, înconjurat de figuri! Păi acum era acum! Dacă ultima carte era tot o damă, sau un juvete...

... Nu; ultima carte era dragostea. Sus era Ana; pe ea o ţinea în cap Ştefan. Iar sub ei doi era dragostea întreagă...

Oftă greu şi trase un şerveţel din cutie. Şi-şi şterse lacrima care scăpase din ochiul drept. Iar Diamant mârâi:

- Ţaţă Dido, mor aici!

- ... Florentin e aici, la început, înconjurat de neam; şi uite-o pe Ana, uite-l pe Ştefan... Asta-i dragostea curată... Şi mie, în clipa asta, mi-e frică să m-apuc să număr...

Diamant se ridică:

- Nu număra, ţaţo; că-mi pierd minţile!

Tânărul luă cutiuţa de pe masă şi se grăbi spre uşă. Îl privi lung... şi oftă greu:

- Eu nu spun nimic acum; ar fi bine să-ţi ţii şi tu gura. Şi să mă anunţi, imediat cum ai veşti.

Diamant aprobă scurt:

- Pe matale te sun prima. Săru' mâna.

- Să trăieşti...

Uşa se închise încet...

Şi uite cum soarta se schimba într-o clipă, iar ceea ce fusese o dragoste frumoasă, neîntinată, se va transforma curând într-un dezastru...

Ştefan va hotărî să se schimbe. Pentru Ana. Şi, pentru că Florentin se schimbase deja, Ana va renunţa la tot, inclusiv la Florentina, şi va pleca cu Ştefan. Oftă greu şi începu să numere... Şi număra din nou... Şi până la urmă trebui să accepte şi ea înlănţuirea cărţilor: Ana va pleca cu Ştefan. Ştefan va fi foarte fericit. O va face şi pe ea fericită. Aşa se schimbase soarta. Aşa vor fi vieţile lor...

9 octombrie 2005 - duminică

Ana-Maria

Ah, fir'ar să fie de treabă!

Se opintea în cutiile grele şi-i venea să-şi înjure propriul cap, îndeajuns de prost ca să nu strecoare azi-dimineaţă, în geantă, o folie nouă de Algocalmin. Îi pocnea capul! Iar azi, spre deosebire de celelalte şase zile anterioare, avea şi o puternică senzaţie de vomă. Sigur, azi mâncase crenwursti la cină; dar asta nu era o scuză pentru durerea aia de cap!

Şi mai avea o supărare: nimeni nu-şi amintise că azi era ziua ei. Adevărul era că nici ea nu voia să le amintească, pentru că nu avea destulă putere să treacă printr-o petrecere încropită ad-hoc...

Încă de-acum patru zile se gândise să se ducă la doctor, să vadă ce-i cu migrenele alea interminabile. Dar amânase. Păi când să se ducă?! De când Luminiţa angajase vânzătoare şi trecea pe-acolo cu Victor doar în vizită, de când Nina avea croitoreasă şi vânzătoare şi îi vizita zilnic cu Petre două-trei ore, de când Nicuşor făcuse o regulă din coborâtul jos, la vânzare, parcă-i pierise curajul să roage pe vreunul dintre ei să-i ţină locul. Şi Ovidiu era destul de ocupat, pentru că Florentin obişnuia să răspundă la mobil şi "să rupă uşa", înarmat cu câte-un dosar cu acte...

Hai, că mai era puţin! Ei număraseră deja şi scriseseră inventarul; acum aranjau rafturile şi plecau acasă! Apucă lada cu parfumuri, o săltă şi simţi că i se taie picioarele. Dădu drumul cartonului, decisă "să treacă pe pierderi" 24 de sticle de zeamă chinezească frumos mirositoare; dar picioarele îi tremurau îngrozitor. Şi degeaba încercă ea să se ridice; reuşi doar să se aplece mai mult, să cadă cu palmele pe cutie... Şi, capac peste toate, crenwurstii evadară din stomac.

Florentin

Cee? Ce auzea? Lăsă fişele pe tejghea şi intră în depozit. Şi se repezi la Ana:

- Ce-ai?

Da' şi el, idiot! Aştepta un răspuns? Era evident că-şi voma şi maţele din ea! O prinse de umeri şi încercă să o ridice - dar constată că soţia lui era moale ca un terci...

Păi hai la spital, nu? Din două mişcări, "şi-o ordonă" frumos pe braţe şi ieşi din magazin, răcnind:

- Suntem la Urgenţă!

Alerga la Dacie, hotărât s-o vadă repusă pe picioare şi abia după aceea să-i facă scandal... Şi totuşi, nu mai amână momentul - demară şi mârâi:

- De ce nu mi-ai zis că ţi-e rău?
- Mi-e rău de vreo săptămână; dar e de la oboseală...
- Şi-atunci de ce nu stai acasă, să dormi?!

Nu primi răspuns, semn că întrebarea lui fusese uşor tâmpă...

- ... Dacă nu mâncam crenwurstii ăia, nu se-ntâmpla.
- Ţi s-au părut în neregulă?
- Nu; dar în general nu-mi priesc la cină.

Ah, ce căpoasă! Iar tăcuse ca un peşte şi nu-i spusese, răspicat, "Mie ia-mi brânză topită"!

- Şi-atunci de ce i-ai mâncat?!

Că aşa merita! Doamne, nu reuşea deloc s-o dezbare de prostul obicei de a-şi înghiţi cuvintele! Frână în faţa spitalului, coborî şi-o luă pe braţe; şi intră, val-vârtej, în camera de gardă.

- Ce-a păţit?
- De-o săptămână, o doare capul. Iar azi a căzut şi-a vomat.

I se arătă patul de la UPU... Bun; hai, s-o consulte cineva acum! Sau trebuia să facă niţel balamuc, ca să-i scoale din letargie? Paşii se apropiară fără grabă. Se întoarse, dădu să-l spurce bine pentru graba excesivă... Şi-i zâmbi bătrânicii simpatice cu stetoscop la gât:

- Săru' mâna.
- Să creşteţi mari. Tii, ce pacientă frumoasă văd eu azi, la ceas de seară... Ptiu-ptiu!

Ana se făcuse stacojie; bătrânica se aşeză pe marginea patului, o privi lung şi zâmbi:

- Ce-ai păţit?
- De-o săptămână, mă doare capul aproape încontinuu. Iar după ce-am mâncat cina, am vomat.
- Şi ce-ai mâncat?
- Crenwursti de porc afumaţi, cu ketchup iute.

Femeia... începu să râdă şi se ridică! Ete la ea! Unde se ducea acu'?

... Brusc, simţi că i se taie picioarele. Îşi dădea seama că retrăia scena de demult, tot de la Urgenţă, când o ajutase pe doctoriţă să tragă ecograful... Şi numai fustele colorate ale mamei lui mai lipseau... Şi nu-şi permitea să spere la aşa un miracol...

- Ia să-ţi văd burtica...

Îşi privi lung soţia... Avu straniul sentiment că Anei îi displăcea la culme doctoriţa! Dar de ce? Că era o bombonică! Şi vorbea atât de frumos, după părerea lui... Şi-acum se tot uita la monitor şi mişca mufa aia pe burta Anei...

- Păi, eu ştiu ce să zic?

Na, că începea s-o coboare de pe soclul unde abia o cocoţase! Acu' doamna doctor vorbea în dodii!

- Draga mea, eşti aşa frumoasă că n-aveai ce altceva să ai! Opt săptămâni în evoluţie.

Ana-Maria

Oo, nu! Nu! Nu! Nu!

Nenorocită veste! Afurisită şi nenorocită...

"... 'Raţi ai dracului de chinezi, cu foiţele voastre contrafăcute cu tot!"

Îi venea să se scoale de-acolo şi să se trântească cu fundul de pământ! Că poate-i trecea!... Iar Florentin era în extaz!... Halal cadou de ziua ei...

Florentin

- Tăticule, felicitări - dar să ştii că statul nu ne-a mai luat hârtie de două luni, aşa că dacă vrei o poză, ţi-aduc o coală şi-un pix şi-ţi urez succese... Uite-l; îl vezi? Tu-l vezi, mămico?

Ana negă scurt cu capul; ea se uita la el. De ce se uita la el şi nu la ecran? Ce-avea nevasta lui?

Ana-Maria

... Stop! C-o făcea pe-aia nefăcută, şi se-apuca diliu' să facă pagubă-n spital!

Florentin

În sfârşit, ochii căprui se întoarseră spre monitor. Iar soţia lui zâmbi, cu ochii la umbrele care se mişcau uşor...

Să fie oare şocul veştii? Evident, Ana nu se aşteptase să fie gravidă! Deşi pe 10 ianuarie o dusese personal la medicul Petrescu şi-i scosese steriletul! Şi stabiliseră că o să-l cheme Ioan Tudor!

Se întoarse şi el spre monitor. Bătrânica întrebă:

- E primul?

- Nu, mai avem o fetiţă.

- Atunci el trebuie să fie băieţel! Că din statisticile mele aşa reiese: ori unu' şi-unu', ori toţi trei la fel!

Ana râdea; el zâmbea doar, cu ochii la chipul un pic gânditor...

- Mămico, nu-ţi dau pastile - că nu-ţi trebuie decât cel mult nişte vitamine. Îţi cumperi tu singurică nişte suc de lămâie şi cauţi numărul de telefon al primului doctor... Aşa-i?

Ea aproba, zâmbind şi ştergându-se pe burtă...

- Păi, hai: hopa sus şi mâinile pe telefoane! Că aşa o veste mare, la aşa o mămică frumoasă, necesită o petrecere straşnică!

Iar o făcuse pe Ana să se schimbe la faţă; începu să râdă:

- Sărut mâna mult de tot! Că eu intrasem hotărât să găsesc tomograful...

- Şi să plăteşti degeaba pozele. Eu nu ţi-am făcut poze; dar ţi-am dat o veste...

Sigur că da! Da' buzunarul ei îl umplea cu mare plăcere!

- O veste mare-mare de tot! Sărut mâna!

- Să fiţi sănătoşi!

Şi ieşiseră din sala aia mare unde intrau urgenţele... Ana se opri; se opri şi el şi-o privi întrebător...

Ana-Maria

Da - o făcuse pe-aia nefăcută. Florentin îi simţise supărarea într-o clipă! Şi-acum se întreba de ce e supărată nevasta lui atunci când află că e iar gravidă! Aşa că trebuia să facă ceva, să-l păcălească cumva până se gândea şi-şi aranja ideile...

Zâmbi slab, îl trase spre ea... şi-i puse mâna acolo unde creştea acum băiatul lui... Şi încerca din greu să-i transmită şi din priviri că acolo, înăuntru, chiar era băiatul lui... Iar Florentin îi fură un sărut, o prinse de mână şi alergă spre ieşire, râzând. Slavă Cerului!

- Mergem direct acasă! Stai, să-l sun pe Ovidiu şi să-l fac şef interimar!

Râdea şi căuta numărul în agendă... Şopti, ca pentru ea:

- Mamă Doamne, ce migrenă nenorocită! Să ne oprim să luăm un suc de lămâie, bine?

- Mâine stai acasă şi dormi până simţi că pocneşti de-atâta somn. Şi mergem direct acasă, unde mama o să-ţi stoarcă un suc sănătos din lămâie adevărată. Salut, Ovi... Da, e bine... Da, dar ne mai ţin un pic aici, că vor să-i pună o perfuzie. Cică e deshidratată...

Nu mai stătea să asculte gogoşile lui. Voia să se gândească. Aşa că urcă în Dacie, trase portiera...

Ştefan îi făcuse un rău enorm, atunci când decisese "să-l dezmeticească" pe Florentin. Acum era mai dezmeticit ca niciodată. Ordonase, scurt, că ea mâine stă acasă şi doarme, iar dacă vrea suc poate să rabde liniştită până acasă. Celălalt Florentin, cel pe care-l cunoscuse ea cândva, demult, ar fi întrebat-o civilizat "Nu vrei mai bine să conduc eu mai repede şi să bei o citronadă delicioasă făcută de mama?" Asta ar fi fost o întrebare la care ea i-ar fi oferit un "Ba da" şi-un sărut; la ordinul pe care îl auzise, nu putea să-i ofere decât un zâmbet chinuit şi graba de-a se urca în maşină... Portiera pocni iar soţul ei începu să râdă:

- Să vezi tu ce faţă face Nicuşor - că tocmai l-am convocat urgent la tata, cu nevastă şi copil cu tot...

Zâmbea; într-adevăr, Nicuşor o să înnebunească ad-hoc, pentru că el avea un băiat iar Luminiţa era topită toată după Florentina...

- Ce-ai?

Tonul fusese, desigur, tăios! Ridică scurt din umeri:

- Ţi-am spus că mă doare capul...

- Lăsăm fata la mama azi; ca să poţi să dormi neîntoarsă până mâine la prânz.

Aprobă cu capul: încă un ordin... Doamne, ce era cu el? Unde dispăruse Florentin al ei şi mantia lui de dragoste?

Se apropiau de casă. Era linişte în maşină...

De ce simţea că nu era acum momentul pentru un băieţel?

Atunci, în ianuarie, fusese de acord cu ideea de a mai avea un copil. Îl dorise din tot sufletul! Mersese cu inima deschisă la doctorul Petrescu şi văzuse cu ochii ei steriletul pe şerveţel, în palma lui Florentin! Se pregătise psihologic, îşi făcuse analizele, începuse să mănânce mai multe fructe şi mai puţine grăsimi... O descususe pe tuşica Didonia şi aflase ce trebuia să mănânce ca să fie băiat... Dar nu se întâmplase nimic. Nici în februarie, nici în martie... Iar la sfârşitul lui martie, Laura venise la mall şi-i strânsese pe toţi în florărie. Şi pusese Communicatorul albastru marin pe tejghea înainte să le spună că, din păcate, ea nu mai putea fi contabila lor. Că se retrăgea într-o viluţă cochetă, unde-o să se ocupe un pic şi de sufletul ei...

În clipa aia, îşi dăduse seama că urmau vremuri grele. Şi că era cazul să mai amâne puţin ideea băieţelului. Dar cum Florentin era "dezmeticit", n-avusese curaj să-i spună ceva; îşi cumpăra, pe-ascuns, foiţe contraceptive, rugându-se ca soţul ei să nu înceapă să scotocească pe sub hârtia de sub desu-urile ei... Laura le recomandase în seara aceea trei contabile, înainte să iasă definitiv din magazin şi din vieţile lor. Le testaseră, rând pe rând, pe toate trei. Nici una nu rezistase mai mult de-o lună. Sincer, se gândea cu groază că dacă n-ar fi fost renumele Bambinei şi pilele lui nea Vlad, "i-ar fi călcat" iar controlul şi-ar fi fost dezastru! Şi de-atunci schimbau contabila lunar... Unele nu făceau faţă la patru domenii de activitate, altele făceau chisăliţă toate socotelile... Şi-acum discutau dacă s-o schimbe sau nu pe doamna asta surmenată care vorbea din vârful limbii şi se mişca extrem de lent când venea după acte...

Şi, colac peste pupăză, în august Nicuşor deschisese discuţia despre un al doilea Mall! Pe-ăsta, bărbaţii neamului îl voiau pe undeva prin Militari; ceea ce însemna că vor trebui să angajeze doi oameni acolo, iar Florentin va lipsi chiar toată ziua, transformându-se din florar talentat în şofer experimentat... De ce oare simţea că afacerea aia pornise cu drag, cu plăcere, şi se transformase într-un chin?

Iar Florentina, tânăra puştoaică aflată la vârsta marilor descoperiri şi curiozităţi, era tot mai posesivă. Şi tot mai distanţată de ea. O simţea, o vedea cum se ridică de lângă ea, de la masă, ca să se ducă să-i spună lui mamaia că nu mai poate să bea suculeţ de portocale... După care se întorcea la mămica ei şi cerea în braţe; şi voia să stea acolo sus, în braţele ei, până la finalul vieţii pe Pământ...

Un copil...

O nouă sarcină ar fi consemnat-o cuminţică în casă. Se va îngrăşa din nou, va obosi din nou, va avea iar bufeuri... I se vor umfla iar picioarele, îşi va face un nou abonament la toaletă... Iar după şapte luni, medicul Petrescu o să-i pună pe piept un băieţel. Şi-o va lua de la capăt: colici, pampersi, biberoane, vaccinuri, controale, costumaşe, băiţe... Medicamente, urlete, panică... Iar dacă prima oară i se păruse un soi de slujbă non-stop, acum va fi şi Florentina prin preajmă! Iar Florentin nu va mai fi lângă ea, s-o sprijine psihic - va fi pe undeva prin oraş, plimbând dosare şi baxuri de jucării cu Dacia...

Sincer? Dacă se gândea la faptul că era iar gravidă şi trebuia să-şi spună părerea, da - se bucura pentru acea sarcină. Doar că ar fi preferat ca ea să apară peste vreo zece ani...

- Gata. Spune ce ai!

Ce?... Na, că ajunseseră deja, iar ea zâmbea tâmp la parbriz! Reuşi să nu-şi piardă zâmbetul:

- Nu-i aşa că le-ai spus că venim de la Urgenţă?

Tăcere; îl privi lung... Era încruntat. O simţea imediat, cu o uşurinţă care-o speria... Capul brunet neagă scurt. Reveni spre parbriz:

- Atunci îţi propun să mă iei pe sus, să mă duci înăuntru, să le spui că venim de la Urgenţă... Şi că o să avem un băieţel!

- ... Bună idee! Aşa facem! Iar după ce râdem, cinstim, ne distrăm şi chefuim, vii singurică la mine şi-mi spui ce ai.

Portiera se deschise, Florentin coborî... Bine; or să vorbească deschis după ce petreceau şi chefuiau. Oricum trebuiau să discute odată şi odată, nu? Că treaba aia cu sarcina nu-i va trece cu una-cu două! Şi-o să treacă şi peste formula de exprimare, şi peste tonul ăla de ordin şi-o să se ducă ea la el...

Florentin o ridică pe braţe; se grăbi să-l ia de gât. Şi observă cum

maxilarul lui zvâcnea uşor, ritmic... Doamne, ce furios era! Aşa se întâmpla întotdeauna când era furios: scrâşnea din dinţi. După ce-i pusese iar verigheta pe deget, aşa mocnea soţul ei...

Casa socrilor ei era luminată feeric; erau toţi acolo şi nimeni nu părea dornic să meargă la culcare. Nicuşor ajunsese deja, şi probabil că le spusese că veneau de la Urgenţă - aşa că erau toţi "în priză"! Ea deschise poarta, iar nea Ioan deschise larg uşa:

- Ce-ai păţit, Anuţo?

Nu răspunse; lăsă capul pe umărul soţului ei şi închise ochii. Iar nea Ioan întrebă din nou:

- Ce-a păţit, Prâsleo?

- A picat pe jos prin magazin şi-a vomat tot ce-avea în burtă.

Linişte; intraseră deja în casă. Erau toţi în picioare, în sufragerie. Florentin o ducea glonţ la masă... Tanti Lăcrămioara ridică tonul:

- Păi dacă nu laşi fata să se odihnească! Ete ce slabă e! Şi tu o târăşti la magazin la şase dimineaţa!

Gata; fu aşezată pe masă. Oare ce planuri avea acum soţul ei?

Îl văzu făcând un pas în spate... Şi sărind scurt. Şi constată că Florentin Manolache era fericit: juca de rupea covorul, pantofii şi blugii! Juca fără muzică! Ochii îi străluceau...

Ioan

Ia uite ce făcea Prâslea!

Bufni în hohote de râs, văzând ce frumos juca băiatul lui atunci când le spunea că o să fie tătic din nou...

Doamne, ce fericit era!

Florentin

Şi aterizarea, şi gata! Că nu mai avea suflu! Răcni de se cutremurară geamurile:

- Nicuşoare, cheamă lăutarii! Că-mi face nevasta frumuseţe de băiat!

Şi-acum se dezlănţuiseră. Râdeau, chiuiau, aplaudau, spuneau tot felul de lucruri pe care nu le înţelegea... Îl şi îmbrăţişau - dar el era atent la Ana. Că o îmbrăţişau şi pe ea - şi dac-o lovea vreunul în burtă, făcea crimă de om!

Lăcrămioara

Doamne, ce bucuros era băiatul ei! Sufletul ei, răsfăţatul ei, Prâslea al ei o să aibă şi-un băieţel...

Ana i se părea obosită. Parcă şi un pic tristă. Sigur, nu se simţea tocmai bine - că doar veniseră de la Urgenţă, nu? Dar avea fata asta aşa o tristeţe... că parcă o pleoştise şi pe ea! Păi hai s-o mai înveioreze! Că i-o fi ei rău; da' Nicuşor tocmai îi anunţase că Florinel şi tarafu' apăreau în juma de oră! Şi cum Florentin vorbea chiar acum cu Crin la telefon, decise să răcnească:

- Ia hai, fetelor, să aranjăm totul dincolo! N-auziţi că acuşi pică lăutarii?

Pentru că nici o veste, nici o bucurie nu o va convinge pe ea, sau pe Ioan, că Ileana mai putea păşi peste pragul porţii lor!

Ana-Maria

Ia uite ce baieram de nebuni ieşise... Şi se părea că era ori unica întreagă la cap, ori unica dementă care făcea notă discordantă...

Florentin era euforic. Nea Ioan se ameţise bine şi tot cinstea pentru nepoţelul lui... Tanti Lăcrămioara dansa de mama focului; şi când se ducea să mai aducă nişte fripturi de pe grătar, tot în paşi de dans se ducea! Cumnaţii şi cumnatele ei dansau şi lălăiau cu Florinel, ciocneau şi serveau...

Ea stătea la masă. N-avea chef de dans. Parcă nici poftă de mâncare nu avea. Şi nimeni nu părea să observe asta.

Sincer, dacă dădea acum peste cap un pahar de vin, ar fi avut destul curaj să se ridice şi să-i anunţe că incubatorul s-a plictisit şi se duce la culcare. Pentru că nimănui nu părea să-i pese şi de ea. Şi de părerea ei. Şi nu se ducea la culcare, pentru că Florentin "o convocase" la o discuţie, după paranghelie. Întrucât era prima lor discuţie serioasă, în doi, despre acel copil, va participa la ea cu inima deschisă şi cuvinte calme. Spera ca Florentin să-i primească cuvintele cu aceleaşi intenţii; să se înţeleagă cu el cu vorbă bună. Să ia împreună o decizie. Deşi, la cât de fericit era el, se îndoia sincer că decizia va fi una comună...

Păi ce-ar fi să spargă petrecerea? Ca să discute odată şi să se lămurească? Era de-ajuns să se ridice şi să-i spună că se ducea să se întindă puţin; în cinci minute, sufrageria ar fi fost goală-goluţă... O să mai aştepte totuşi cam un sfert de oră.

Florentin

Zâmbind, închise uşa şi-o încuie. Şi-şi scoase masca de pe chip. Acum venise momentul discuţiei.

Se răsuci pe-un călcâi şi-şi văzu soţia tresărind şi pierzându-şi zâmbetul. Măi, să fie! Da' chiar aşa de fioros arăta? Sau avea ea ceva pe suflet şi pornea cu teamă la discuţia deschisă în doi?

Trecu pe lângă ea, se aşeză la masă şi-şi aprinse o ţigară. Bun; să discute! Ana se aşeză lângă el:

- Simt că băieţelul nostru vine prea devreme.

Poftim? Prea devreme? Când el aştepta vestea asta încă din martie?

- Laura ne-a lăsat cu ochii-n soare; Nicuşor dospeşte la actele pentru al doilea Mall. Contabilele s-au tâmpit în masă. Tu nu mai eşti florar, ci şofer. Şi nu mai ai programul ăla pân' la două, să stai şi tu cu copilul tău, să te cunoască şi pe tine.

- O să vorbesc cu Ovidiu, să vină el după-amiază.

- Nu Ovidiu e problema. Nici programul nostru nu e problema. Roberto e şef; trece pe la subalterni, trece şi pe-acasă, are timp inclusiv să meargă cu nevasta la un film... Tu n-ai. Tu trebuie să înfigi bine afacerea în pământ, dacă vrei să crească mare şi să aibă rod bun.

- Afacerea e foarte bine înfiptă.

- Iar tu alergi tot timpul, semn că încă o mai sprijini serios. Dacă eu rămân acasă cu băiatul,

- Angajez o vânzătoare la mall-ul de pe Moşilor, în locul tău. Iar mama e gard în gard cu tine, poţi să-i arunci pietricele-n geam dacă n-ai chef să te deplasezi până la telefon, să-i zici să te-ajute. Ce-i cu tine?

Ana ridică scurt din umeri, fără să-l privească:

- Nimic; dar simt că e prea repede.

Se ridică şi porni spre bucătărie:

- Azi nu mergem la mall. Azi avem închis.

Închise corect uşa...

Auzi: era prea devreme! Doamne, ce schimbare fantastică la soţia lui! Ieri de dimineaţă era aceeaşi Ana dintotdeauna, iar după ce doctoriţa îi spusese că era gravidă, parcă o lovise cu un par în cap! Cum gândea femeia aia? Ea nu-şi dorea copilul?... Ea nu-şi dorea copilul? Asta era? Păi hai s-o întrebe! Năvăli înapoi în sufragerie:

- Auzi? Tu îţi doreşti copilul ăsta?

Ana oftă greu şi dădu să răspundă, dar fu nevoit să constate că n-avea destulă răbdare s-o asculte:

- Tu mi-ai vorbit de el, în decembrie. Încerci să mă faci să cred că te-ai răzgândit? De ce te-ai răzgândit, ce s-a întâmplat? Ţi-ai schimbat priorităţile-n viaţă? Crezi că te strâmbi toată dacă mai treci printr-o sarcină? Ce crezi? Ce e-n capul tău?

Soţia lui nu răspundea... Iar el îşi dădea seama că intrase vorbind

normal şi acum ţipa... Coborî tonul vocii:
- Ano, răspunde: ce s-a întâmplat?

---

11 octombrie 2005 - marţi

Ana-Maria

Acum era momentul ideal să-l calmeze şi "să ucidă" discuţia. Aşa că se întoarse şi-l privi lung:
- Pur şi simplu e prea mult pentru mine. Pentru noi. Tu nu poţi să vezi de două afaceri, plus contabila aia iute ca un melc. Ai nevoie de mine acolo, nu acasă.

Soţul ei se apropie, privind-o drept, şi îngenunche la picioarele ei. Şi-i strânse cu putere mâinile, şoptind:
- Am nevoie de tine în fiecare clipă a vieţii mele. Iar acum am nevoie să te văd zâmbind... şi dăruindu-mi un băieţel. Afacerea poate să se ducă dracului; copiii sunt cei mai importanţi. Sunt... Sunt sfinţi! Ano, eu cred că e băiat. Simt că e băiat! Anuţo, te rog...

Iar Florentin ridică mâna şi-i atinse uşor obrazul:
- Zâmbeşte, Ano. Zâmbeşte, iubirea mea. Că o să avem un băiat...

Florentin

Eei... Se părea că reuşise! Se părea c-o convinsese! Pentru că Ana lui zâmbea ciudat, iar ochii ei începuseră să strălucească...

Se ridică şi-o ridică pe braţe. Şi-o duse în dormitor, unde insistă s-o dezbrace el, s-o culce în pat, s-o învelească... Se aşeză pe jos, puse capul lângă capul ei şi-o privi lung...

Într-adevăr, mall-ul ăla îi mânca ficaţii. Dar şi câştiga de pe urma lui! Şi-ar fi lăsat-o mai moale, că şi el se simţea abuzat la limită, dacă n-ar fi ştiut că Florentina creştea repede, că o să se nască şi Ioan, că trebuia să pună deoparte fiecare bănuţ care-i prisosea...

Şi chiar dacă se transformase într-un foarte bun şofer - meseria lui de florar n-o uitase. O să deschidă al doilea Mall şi-o să se mai liniştească! Ana îi dăduse exemplul lui Roberto; după ce deschidea şi-al doilea Mall, o să-l lase pe Ovidiu semi-şef în Moşilor, şi-o să aibă şi el timp de-un film cu soţia.

Ana-Maria

Apăsa soneria, un pic încruntată... Paşii se apropiară, vizorul se lumină scurt iar Nina se grăbi să descuie:
- Hei, bună!
- Ba nu-i bună deloc.

Năvăli peste ea, îi dădu un pupic lui Petre şi intră în bucătărie. Şi se trânti pe scaun, fornăind furioasă...
- ... Stai aşa. Tu ai draci.
- Da' nişte draci d-ăia monumentali!
- Păi e normal, să ştii; că eşti gravidă şi încă n-ai trecut peste lunile cu greţuri!

Nina era veselă; zâmbea, glumea...
- Fă, tu faci mişto de mine? Ia uită-te-n ochii mei şi zi-mi ce vezi!

Iar după câteva secunde zâmbetul prietenei ei se stinse brusc... Oftă greu:
- ... Fă, am venit să-mi zici tu dacă eu sunt nebună, sau ei sunt nebuni. Că toţi sunt în extaz, aşa, numai eu am bot!
- ... Păi depinde de ce ai bot, nu?
- Copilul ăsta vine prea devreme. Şi mi-e rău ca dracu, şi mi-e frică să n-am iar o sarcină de-aia toxică, şi dacă deschid gura să-i zic lui Florentin, mă duce val-vârtej să mă interneze - că şi ăsta a luat-o razna...

Era linişte; Nina făcea calcule şi aştepta întrebarea, ca să-i ofere prompt răspunsul! Oftă greu:
- Nino, tu mă ştii. Când văd un copil, mă topesc! Ştii de ce mi-am scos steriletul, în ianuarie. Da' copilul ăsta vine prea repede. Mult prea repede pentru mine.
- Anuţo,
- Am fost euforică atunci şi-am promis că-i fac un băiat. Şi-am încercat apoi să mă conving pe mine însămi că pot să-l fac.
- Ano,
- Da' uite că s-a întâmplat - şi nu pot să mă mai mint: nu pot să fac copilul ăsta. Nu acum.
- Făi fato,
- Aş vrea tare mult să pot să rezolv problema asta pe cale naturală. Să fac cumva să pierd sarcina. Dar nu ştiu cum! Am auzit că femeile din nu ştiu ce trib african se aruncă de la 6-7 metri, din copaci...

Scaunul se trase scurt, Nina se aşeză, o privi lung, cu ochi atenţi... şi oftă:
- ... Tu eşti tristă, Ano.
- Sunt. Că e copilul meu, e-n burta mea şi eu nu-l vreau - şi mă gândesc să-l omor...

Şi-i venea să plângă...
- Vorbeşte cu Petrescu! Te "rezolvă" el!
- Serios? Şi lu' Florentin ce-i zic?
- Păi aranjezi cu Petrescu şi pe urmă te faci că aluneci şi cazi pe-o băşicuţă umplută cu sânge! Şi Florentin te duce fuguţa la Petrescu, care ştie adevărul şi te chiuretează. Şi-i explică lui o chestie cu mulţi termeni complicaţi...

Băşicuţe... cum-cum? Ninuţa ei începuse să urmărească prea multe telenovele ieftine! Negă scurt:
- Nu. Pe de-o parte, nu pot nici să-l sun fără să mă ştie Florentin. Că-mi controlează zilnic telefonul.
- ... Fă, vorbeşti serios? Îţi controlează telefonul?
- Da. Din clipa în care mi-a pus verigheta pe deget, îmi controlează zilnic telefonul. Uneori îmi răscoleşte şi geanta, actele... Şi e nelipsit de lângă mine. Dacă eu vreau să mă duc acum la Angst, lasă totul baltă, inclusiv clienţii, şi mă duce el de mână până acolo şi-napoi.
- Am observat şi noi schimbarea lui; dar am zis că o să-i treacă,

până la urmă! Şi să ştii că de-afară, de unde vă vedem noi, parcă nu se observă aşa de tare ca atunci când o zici tu...

- ... Şi umblă cu şişul ăla pe mânecă. Primul lucru, când se îmbracă, îşi pune chiloţii; apoi, teaca şişului, cu şiş cu tot. Duminică seara e dealtfel "momentul şişului"! Îl scoate, îl studiază, îl mai ascute pe ici-pe colo...

- Adevărul e că, după ce te-a furat Ştefan, Florentin a luat-o razna. Şi era imposibil să nu-l afecteze! Adică a ştiut de-atâta timp că o să te fure şi tot n-a fost capabil să prevină asta?! Şi te-a furat, iar taică-su te-a recuperat după 24 de ore, iar lui i-a mai luat două zile ca să te găsească?! Într-un fel, e normal să se poarte aşa.

- Nu-i normal deloc! Ştefan n-a mai apărut, iar Laura s-a dus demult la treburile ei! Dar el tot cu şişul ăla umblă! Şi-mi controlează viaţa! Şi mai nou nu mă întreabă ce părere am, ci hotărăşte singurel ce voi face eu... S-a dus dracului vremea când îmi sugera să facem dreapta; acum îmi ordonă să fac dreapta, punct!

Nina era tristă... Oftă greu:

- Pe Petrescu nu pot să-l sun; iar dacă tot rahatu' ăsta pică sub formă de accident, mi-e că bagă dracu' cuţitu'-n mine! Că el simte că e băiat! Şi ştii cum se spune: băiatul e coroana tatălui. Dacă eu pierd sarcina dintr-o căzătură, e vai de viaţa mea!

- Atunci uite cum facem... Îl sun eu pe Petrescu şi-i zic ce şi cum. Şi-l întreb cum să faci să pierzi sarcina aparent natural. Şi fie vin eu cu Petre la Mall, fie te sun...

Aprobă şi se ridică:

- Bine. Vezi, că fi-tu are febră şi de-aia m-ai chemat aşa repede.

Nina o privea cu ochi tâmpi! Zâmbi amar:

- Sau credeai că am venit cu autobuzu'?

Prietena ei oftă greu... Na, că o întristase de tot acum! Dar, asta e! Dacă medicul Petrescu îi dădea o rezolvare plauzibilă, or să râdă amândouă... Şi-acum să coboare şi să-i povestească soţului ei, pe drumul de întoarcere, cum făcuse Petre febră şi cum îi pusese ea un supozitor...

12 octombrie 2005 - miercuri

Ana-Maria

Piuitul telefonului o făcu să ridice, mirată, capul: cine-o suna pe ea la nouă jumate seara? Florentin intră în bucătărie şi-i întinse telefonul:

- Medicul Petrescu.

Văleleu! Îşi şterse repede mâinile, încercând să găsească într-o secundă răspunsul la întrebarea "de ce-o suna medicul Petrescu la nouă jumate seara"... Şi apăsă butonul verde:

- Alo?
- Bună seara, Ana.
- Bună seara, dle doctor.
- Sper că nu te-am deranjat...

Zâmbi, cu ochii în ochii foarte atenţi ai soţului ei:

- A, nu!
- Uite, te-am sunat ca să te întreb dacă vrei să te programez la chiuretaj.

Cerul şi pământul se apropiară scurt şi-o striviră într-o clipă. Telefonul ei se auzea bine, avea o cască afurisit de bună... Florentin avea ureche ascuţită şi stătea la 20 de centimetri de ea... Se grăbi să nege:

- Nu; de ce?
- Scuză-mă, dar asta s-a înţeles din bălmăjeala Ninei. Că m-a sunat, acum vreo jumătate de oră; şi mă tot gândesc ce-a vrut, că n-a fost foarte explicită...

Începu să râdă, observând cu coada ochiului încruntarea lui Florentin:

- Nu, Nina v-a sunat ca să mă programeze pe mine pentru o ecografie!
- Aha! Păi m-am mai liniştit; că mi-a zis că ţi-e foarte rău. Şi ţi-e frică să nu fie tot o sarcină toxică.
- Mi-e destul de rău; dar stând să mă gândesc mai bine, îmi dau seama că acum mi-e foarte bine, faţă de prima oară...
- Bun atunci. Dacă te simţi rău, ştii ce-ai de făcut; da?
- Sigur; vă sun şi vin acolo unde mă chemaţi.
- Evident. Atunci te programez pe 21 octombrie, la şapte seara. E prea târziu?
- Nu; ştiu sigur că n-o să nasc până atunci, aşa că nu mă grăbesc...
- Bine, Ana. Vorbim pe 21 atunci.
- Sigur.
- La revedere.
- La revedere.

Apăsă butonul roşu şi auzi imediat întrebarea:

- Ai pus-o pe Nina să te programeze la ecografie?

Lăsă telefonul pe masă şi reveni la vasele din chiuvetă:

- Da.

Florentin

Stop aşa, că-i sărise tensiunea din grafice! O pusese pe Nina s-o programeze la doctor! Asta după ce încercase, ieri, să ajungă singură la Nina, pe motiv că Petre avea temperatură! Şi-asta după ce îi spusese, de mai mult de două ori, că ea simte că nu era momentul ca acel copil să apară în viaţa lor! Iar el auzise azi vocea lui Petrescu rostind, răspicat, cuvântul "chiuretaj". Păşi spre ea:

- De ce? De ce-ai pus-o pe ea să sune?
- Ca să nu uit eu.

Şi freca farfuria aia cu îndârjire, de parcă voia să-i ia smalţu'!

Puse mâinile-n şolduri, privind-o cu furie:

- Cum să uiţi de controlul copilului tău? Stai, că nu pricep! Cum de n-ai sunat tu, personal, în clipa în care ai aflat că eşti gravidă?

Farfuria sfârşi în uscător iar soţia lui se întoarse spre el... şi ţipă şi ea, încruntată:

- Uite că n-am sunat eu personal! Oricum, ne aşteaptă peste două săptămâni, pe 21! Calmează-te!

Să se calmeze?

Femeia asta îl credea prost! Şi-şi închipuia că o să-l prostească aşa "la marea artă"! "Îi picase faţa" când auzise că e gravidă; trăsese serios de obraji ca să zâmbească, să nu se vadă cât de tare-i displăcea gândul ăla! Alergase la Nina să-şi spună nemulţumirea! Iar Nina îi vorbise medicului Petrescu despre chiuretaje! Ana credea că are de-a face cu un idiot!

Dacă nu ieşea acum, se lăsa cu stropi de sânge pe gresie. Aşa că avea de ales: ori "o punea pe şine" şi-o împăca peste-o săptămână, ori... Îşi luă geaca din cuier:

- Mă duc să mă plimb.

- Unde?

- Să mă plimb de nebun în parc! Că dacă stau aici, cu tine, am senzaţia că mă iei de prost!

Descuie, trase uşa şi ieşi: se va duce glonţ la Nicuşor şi-l va întreba cum i se pare Ana. Şi dacă şi el va răspunde "tristă", la dracu - o să-i întindă sângele pe gresie!

Ana-Maria

Ascultă, atentă... Începu să pună vasele în dulap - şi la fiecare drum spre geam, se uita pe geam, să vadă dacă plecase... Şi da, plecase! Slavă Cerului! Luă mobilul şi reveni la geam. Şi selectă numărul Ninei, privind lung paşii furioşi ai soţului ei...

- Da, Anuţo.

- Fă, tu eşti dementă? Tu vrei să mă omoare ăsta-n casă? Ce-ai făcut, fă?

- ... Ce-am făcut?

- M-a sunat Petrescu la nouă jumate, fă, să mă-ntrebe dacă vreau să mă programeze la chiuretaj! Şi Florentin era lângă mine, fă, şi l-a auzit!

- Aoleu, măicuţă...

- Şi-am dres-o ca dracu, că "a mirosit" tot!

- Şi-acu' ce-a făcut: a plecat?

- S-a dus să se-nvârtă-n parc, că dacă stă aici cu mine are senzaţia că-l iau de prost. Fă, tu nu i-ai zis lu' Petrescu cum stă treaba?

- Ba da, fă! Mă jur pe Petre-al meu că i-am zis! Da' de unde dracu să ştiu că te sună?!

- Păi ţie ce ţi-a zis?

- Că te-a programat pe 21 luna asta, la şapte seara. Şi că vorbiţi atunci ce şi cum. Şi-am zis să nu te sun, că ştiam că e şi el acasă...

Afurisită treabă! Afurisită rău de tot! Medicul ăla o mai sunase o dată, demult, s-o întrebe dacă prietena ei ajunsese cu bine acasă; probabil că şi acum încercase s-o determine să discute cu Florentin despre dorinţa ei de a nu păstra copilul... sperând poate că soţul ei o va convinge să revadă sala de naşteri de la maternitatea Giuleşti...

- ... Bine, Ninuţo. Atunci vorbim mâine. Sau când dracu oi reuşi să te sun...

- Bine, Anuţo. Iartă-mă dacă ţi-am făcut probleme!

- Stai liniştită, că nu le-ai făcut tu. Pa.

Şi închise. Şi oftă greu, pentru că nu mai avea rezolvare la cearta care urma...

Luă pixul şi încercui data de 21 octombrie în calendarul de pe perete. Notă şi ora... Privi lung calendarul... Păi mai avea două săptămâni la dispoziţie, să se certe cu Florentin, să se-mpace, să-l convingă să renunţe la visul lui de dragul ei...

Florentin

Apăsa soneria de ceva vreme; paşii se apropiau grăbiţi, yala se răsucea... Ete că-l luase din braţele nevestei! Nicuşor era ciufulit şi uşor stângaci, în tentativa de a-şi lega cordonul halatului...

- Bă, nu mă-njura. Bagă-mă-n casă şi încuie uşa, că altfel mă întorc la ea şi-i iau gâtu'!

Fu apucat de rever şi smuls spre înăuntru! Iar uşa se încuie ferm:

- Ce-ai, bă? Te-ai ţăcănit?

Intră, se trânti pe canapea şi-şi aprinse o ţigară:

- Mă, nu ştiu ce-ai observat tu la petrecere, dacă ai observat... Ana nu pare foarte încântată de ideea celui de-al doilea copil.

- Păi nu e încântată, să ştii! Dacă vrei părerea mea, din câte am văzut eu la petrecere la voi, nu e încântată chiar deloc.

Clar... Acum, poate-i dădea el un sfat! Continuă:

- Ieri a fost la Nina. Că cică a sunat-o ea, că Petre are temperatură. Iar azi o sună Petrescu, îi zice că n-a priceput mare lucru din bălmăjeala Ninei şi-o întreabă dacă vrea să se programeze la chiuretaj.

Încruntându-se instantaneu, Nicuşor îi luă pachetul de ţigări de pe masă şi se servi.

- Şi ea i-a zis că Nina l-a sunat ca s-o programeze la ecografie. Iar când i-am cerut socoteală, de ce n-a sunat personal la doctor să se programeze, a ţipat la mine. Oricum, pentru programare, n-ar fi sunat-o medicul; şi în nici un caz nu i-ar fi vorbit de chiuretaj! Nicuşoare, asta mă ia de prost!

Ochii negri îl săgetară scurt:

- Asta, cum îi zici tu, e nevasta ta. Pe care-o iubeşti, că altfel n-o luai! Iar dacă n-o mai iubeşti, să ştii că ar cam fi cazul să recunoşti şi să te desparţi civilizat de ea!

Se repezi şi-l prinse de gulere:

- Ce-ai zis, mă?

- Am zis că, dacă n-o mai iubeşti, ar fi bine să te desparţi civilizat de ea. Să n-o mai chinui şi să nu-ţi mai baţi joc de ea. Că te porţi cu ea de parcă ţi-e sclavă. Şi urli la ea de parcă ţi-e sclavă. Ana-Maria nu e idioată! Şi nici absurdă nu e! Dacă nu e fericită pentru aşa veste mare, are ea nişte motive întemeiate! Şi dacă nu te calmezi şi nu-mi dai drumu', îl sun pe taică-tu. Că am senzaţia că ai cam deraiat de la drumu' ăla bun şi drept care te duce către mai bine! Şi ţi-e dor de ăl bătrân şi şuturile şi pumnii lui!

Corect! În plus, nici nu era civilizat să-l înhaţe aşa la el acasă! Şi nici n-avea de ce să-l înhaţe, că Nicuşor îi voia binele... Oftă greu şi reveni pe canapea. Şi-şi prinse capul în palme:

- Nicuşoare, Ana vrea să-mi omoare băiatu'!

- Ba Ana vrea să te comporţi normal. Ca un Florentin, nu ca un stăpân. E o femeie inteligentă şi cunoaşte sensul cuvântului "compromis". Totul e să discuţi cu ea, nu să latri la ea şi să-i spui ce are voie să facă. Serios acu'! Du-te frumuşel la magazin, ia o sticlă de ceva tare şi dulce şi invit-o în sufragerie, la o discuţie. Şi ameţiţi-vă amândoi şi discutaţi! Da' staţi frumos în cur şi vorbiţi normal, că vă auziţi şi fără să urlaţi unu' la altu'! Şi luaţi de comun acord o decizie: ori naşterea, ori chiuretajul.

- Chiuretajul iese din discuţie.

- Da, dar vezi tu? Ana nu-i incubator! Şi nici eprubetă, şi nici mamă purtătoare! Şi nici nu-i modelul ăla de muiere fără suflet! Dacă ea are îndoieli apropo de necesitatea ca copilu' ăsta să se nască peste şapte luni, are motivele ei să gândească aşa.

Motivele ei? Îl privi lung... şi şopti:

- Eu am o bănuială...

- Ce bănuială?

Cum să-i spună... Cum să-şi facă curaj să-i spună... Îşi mai aprinse o ţigară:

- De vreo trei luni încoace, Ana e mai distantă cu mine. O simt mai rece, mai indiferentă... Uneori mă ocoleşte...

- Păi te ocoleşte, că tu nu te vezi ce diliu te-ai făcut! Nu mai eşti Prâslea ăla care aprindea lumânări din hol până-n sufragerie; eşti Florentin diliu' care-i taie ei cu şişu' drum până la scaunu' liber din

autobuz! Iar nevastă-ta te vrea cu lumânări, nu cu şiş! Că lumânări i-ai dat, când ai dus-o-n biserică! Iar ei i-e frică de şiş şi de momentele alea când nu te mai controlezi şi răstorni mobila prin casă! Până nu-ţi trece nebunia asta cu şişu', o să te tot ocolească, să ştii!

- Nebunia asta nu e nebunie; e starea mea naturală şi n-are cum să-mi treacă.

- Ba o să-ţi treacă; ţi-a mai trecut o dată, aşa că acum o să-ţi fie şi mai uşor. Cumnăţele, bagă bine la cutiuţă vorbele astea ale mele! Dacă o vrei pe zâna ta de la început, dă-l dracului de şiş! Şi nu-i mai ordona aşa! Tu te-auzi cum îi dai dispoziţii? De parcă nu vorbeşti cu nevastă-ta, ci cu o angajată de la Mall? Ah, o să te înregistrez odată cu telefonu', să te-auzi şi tu cum îi vorbeşti! Şi-atunci să vezi ce de palme-ţi dai singurel!

Deci el era de vină! Prea bine - putea accepta asta! Dar cumnăţelul lui, care cu siguranţă avea informaţii noi şi nu voia să i le spună şi lui, era conştient de faptul că el şi Ştefan nu mai dăduseră ochii, de când se întorsese Ana cu Ceauşescu în taxi? Şi de-atunci nu mai auzise absolut nimic despre băiatul de bulibaşă? El era conştient de faptul că o femeie atât de frumoasă, atât de specială cum era Ana, avea nevoie de o protecţie specială? Era conştient, la urma urmei, că în fiecare seară el trebuia să plece de la magazin cu încasările în buzunarul gecii?... Evident, pentru cumnatul lui termenul "siguranţă" era neimportant; că el avea seif şi la magazin, şi acasă, iar Luminiţa stătea cuminte în vilă, cu băiatul!

Păi discutase, se calmase, îşi primise critica... Să se-ntoarcă acasă, nu? Se ridică, îşi luă ţigările şi ieşi. Şi se grăbi spre capătul străduţei: azi or să stea de vorbă.

Ana-Maria

Cheia ronţăi în yală. Se ridică şi aşteptă, încruntată...

Soţul ei venise cu gânduri paşnice. Adică fusese la Nicuşor, care se exprima foarte neaoş atunci când voia el, şi-şi mâncase papara. Acum, problema era alta: dacă venise să discute, era evident că se vor certa. Aşa că mai bine nu discutau! Îl văzu scoţându-şi geaca... Trecu pe lângă el:

- Bine-ai venit. Poftă bună. Noapte bună.
- Ano, stai!
- Nu stau. Mă duc la culcare. Că sunt obosită.
- Te rog, stai să discutăm! Că trebuie să discutăm!
- Discutăm mâine. Acum sunt obosită. Noapte bună.

Intră în dormitor, închise uşa... Presupunea că va veni după ea, să-i dea câteva palme. Dacă venea, îi mai zicea două şi ţipa la el. Şi-i dădea şi-o palmă-două... Până când el se va pierde cu firea şi nu se va mai controla. Atunci ea va sfârşi la spital; dar îşi va rezolva problema...

Florentin

Cu alte cuvinte, soţia lui n-avea ce discuta cu el...

Într-adevăr, îi făcuse o scenă destul de urâtă înainte să plece. Şi ţipase la ea. Şi-o bănuise de multe chestii... Şi nu renunţa nici mort la şişul de pe mânecă... Nici nu mai cumpărase alte lumânări-pastilă - şi nu se gândise până acum să ia de la magazin...

Se aşează la masă şi ridică farfuriile: să mănânce şi să se culce. Iar mâine de dimineaţă va înghiţi un Distonocalm şi va vorbi omeneşte cu ea.

13 octombrie 2005 - joi

Ana-Maria

Ceasul piui ferm; deschise ochii şi se ridică.

... Ciudat; era lumină afară. Da' de ce azi era lumină, iar până ieri fusese întuneric? Privea buimacă geamurile şi nu înţelegea...

- E opt.

Ete că soţul ei nu se supărase aseară pentru cuvintele tăioase! Dormise cuminţel lângă ea, în pat. Nu se schimbase, ce-i drept; dar nici nu "protestase" înghesuindu-se pe canapeaua din sufragerie. Ceea ce-o făcea să creadă că Nicuşor îl coborâse de pe soclul unde-l urcase prostia şi atitudinea ei umilo-bleagă şi-l trezise la realitate. Şi el setase ceasul să nu sune la şase, ci cu două ore mai târziu... Acum puteau discuta; ea simţea că acum puteau...

Florentin se ridică şi el şi-o strânse în braţe... o trase în braţele lui... Şi-o ridică pe braţe. Şi-o duse în bucătărie, unde o aşeză la masă. Îl văzu trăgând sertarul cu medicamente, scoţând cutiuţa, luând un Distonocalm... Florentin se aşeză în faţa ei şi-i luă mâinile în mâinile lui:

- Nu ne clintim de-aici până nu discutăm despre copil. Chit că nu deschidem azi nici florăria, nici magazinul.

Aprobă scurt cu capul: era de acord.

- Şi nu ne ridicăm de-aici până nu luăm o hotărâre.

Adică era deschis ambelor opţiuni. OK!

- Vrei să-l dai afară?

O întrebare directă; al dracului de directă! Răspunsul nu putea conţine mai mult de-un cuvânt... Ochii lui erau serioşi, iar ea... Ea nu putea ascunde adevărul...

Îl lăsă să vadă adevărul. Să vadă tristeţea din sufletul ei, pentru că voia "să-l dea afară", cum spusese el, dar decizia asta o durea mult...

Florentin

Da. Ana voia să-l dea afară pe Ioan Tudor. Să-l omoare şi să-l lase la cabinetul doctorului Petrescu, făcut chisăliţă în aspiratorul ăla... Măiculiţă, Doamne, bine că luase pastila!... Şi-acum să afle de ce, nu? Că, dacă afla, poate-o convingea să se răzgândească!

Ana-Maria

- De ce?

Asta era o întrebare al cărui răspuns conţinea milioane de cuvinte...

- Simţi tu că e ceva în neregulă cu el? Simţi tu că copilul ăsta o să aibă probleme?

Trebuia să deschidă gura şi să răspundă - că ăla trebuia să fie un dialog, nu un monolog! Dacă voia să-l convingă, trebuia să vorbească! Şi se grăbi să fie sinceră:

- Nu. N-am fost bolnavă în ultimele două luni, n-am presimţiri, n-am stările alea de vomă de la prima sarcină... Dar simt că copilul ăsta o să intre prea devreme în viaţa noastră. Ca să fiu sinceră, eu îl aşteptam a doua zi după ce împlineam 30 de ani...

Florentin

Aoleu! Adică peste câţi ani?... Vreo opt! Se încruntă scurt:

- De ce? Ai impresia că o să te-ngrop în casă, la făcut cât mai mulţi copii?

Distonocalmul ăla nu-şi făcuse încă efectul; el reintrase mintenaş "pe făgaş" şi-şi dăduse-n petic, iar ea încerca să rămână calmă:

- Florentina e prea mică pentru a-i aduce acum un frăţior.

"I-l aducem la anu', dragă! După ce picea face doi ani!" Tăcea, pentru că Ana vorbea - şi, dacă o întrerupea, adio discuţie! Nevasta lui îşi dezlega greu limba...

- Iar o nouă sarcină acum m-ar epuiza la propriu. E nevoie de mine la magazin... Pur şi simplu nu mă simt pregătită pentru a avea al doilea copil.

I-auzi!

Ana-Maria

Florentin îi dădu drumul şi sări în picioare, ţipând:

- Ba acum e timpul pentru al doilea copil! Acum, când s-a întâmplat! Că ai scos căcatu' ăla din tine în ianuarie şi până acum nu s-a întâmplat nimic! Asta nu-ţi sună clopoţeii? Vrei să ajungi în situaţia Ninei?

Ehei, dac'ar şti el de ce nu se întâmplase nimic până acum...

- Şi-n plus, ai şi uitat ce mi-ai zis în noaptea de Revelion, despre Ioan Tudor? Sau atunci m-ai trombonit?

Se încruntă scurt:

- Nu te-am

- Şi de ce-ai mai scos căcatu' ăla, imediat după ce-am stabilit numele băiatului, dacă nu l-ai vrut? Sau ai avut atunci un interes să rămâi iar gravidă, iar interesu' ăsta a pierit pe parcurs?

Sări şi ea în picioare şi puse mâinile-n şolduri, ţipând şi ea:

- Ete că n-am chef să fac alt copil acu', la comandă, aşa! Iar căcatu' ăla, cum îi zici tu, nu uita că tu ai insistat clipă de clipă să-l scot! Şi tu m-ai programat la Petrescu! Tu ai ţinut morţiş să mergi cu mine! Şi tot tu ai intrat ca disperatu' în cabinet şi-ai stat acolo până l-ai văzut cum a scos căcatu' din mine! De parcă credeai că te trombonesc!

Florentin făcu un pas mare-mare şi ridică palma.

Florentin

Ah, la dracu! Făcuse cea mai mare, cea mai monumentală prostie pe care-o putea face în clipele alea! Şi timpul înapoi nu-l putea da...

Ana puse imediat palma peste obraz şi mârâi ameninţător:

- Asta o să te coste scump, ţi-o jur!

Iar asta însemna că la nouă şi cinci ea era la primul cabinet ginecologic, în halat, pe masă! Păşi spre ea:

- Ana,

- Să nu te prind! Stai acolo, că stai bine!

Soţia lui pornise spre uşă; se repezi şi-o prinse de braţ:

- Stai!

Spre surprinderea lui, Ana sări cât colo, smulgându-şi mâna din mâna lui, şi se întoarse spre el, ridicând mâna:

- Să nu-ndrăzneşti! Că să moară măicuţa mea dacă nu-ţi întorc trataţia!

Acum era momentul s-o lase să se liniştească. Şi s-o şi ajute să facă asta! Aşa că făcu un pas în spate, şoptind:

- Ştii bine că n-aş fi îndrăznit...

Soţia lui se întoarse pe-un călcâi, ieşi şi trânti cu sete uşa.

Acum, ce mai era de făcut?

... Se trânti pe scaun şi-şi aprinse o ţigară: el fusese prost, că nu luase pastila cu zece minute mai devreme. Că acum era calm şi liniştit, deşi soţia lui tocmai ridicase palma să-l lovească. Din fericire, fusese inspirat şi păşise în spate; Ana o să bufnească şi-o să trosnească, o să plângă, o să se descarce şi-apoi o să-şi dea seama că nu voise totuşi s-o lovească; dar la nervi nu se putea controla. Iar ea tocmai îi spusese că voia să-i omoare băiatul...

Ana-Maria

Păi fir-ar capul lui al dracu să fie, cu tot cu neamu' lui cu draci în cur!

Năvăli în dormitor, trase pijamalele de pe ea şi se îmbrăcă "la băţul de chibrit" cu hainele de ieri. Obrazul pălmuit o ardea; Florentin fusese nervos, iar la nervi soţul ei nu se putea controla mai deloc. Acum trebuia să dispară urgent din preajma lui; el dormise îmbrăcat - şi deci putea jura că şişul era în teacă, sub cămaşă...

Deschise uşor de tot uşa dormitorului, se strecură în sufragerie... Făcu ultimii trei paşi în fugă şi ieşi din casă. Şi trânti cu sete uşa: că poate o auzea Manolache senior şi-i zicea şi lui de ce-o "amprentase" fi-su aşa!

Să se ducă la magazin, nu? Că de-acolo veneau banii! Şi acolo voia să se ducă! Acolo trebuia să ajungă cât mai repede! Să ia mai bine un taxi; că era tentată să ridice privirea spre firmele de pe blocuri, să caute un cabinet ginecologic... şi să-i pună capacu'!

Florentin

Încuie portiera şi ridică privirea spre geamuri: era la vânzare. Nu era nici dracu' înăuntru, dar Ana era foarte ocupată. Intră în florărie, îl salută pe Ovidiu, trecu în spate... Şi reveni la tejghea: nu se putea vorbi cu ea acum. Tocmai o auzea trântind din tot sufletul baxurile prin depozit. Mai bine aştepta seara.

Ana-Maria

Auzi maşina oprind în faţa casei şi-şi aruncă privirea spre geam. El era - şi scrâşnea din dinţi atât de rău, că se vedea de la mai bine de zece metri cum i se mişca maxilarul. Acum era acum - cum să facă ea să scape? La Mall, se fofilase toată ziua de la discuţie; plecase la opt fix pe motiv că trebuie să gătească! Iar el era plin de draci, iar ea fusese destul de proastă să n-o ţină pe mamaia Lăcrămioara în vizită la nepoţică! Cum să scape?

... O luă pe Florentina şi-o duse în pătuţul ei. Şi închise uşa: măcar copilul să scape!

Uşa se deschise larg, se trânti iar Florentin năvăli în sufragerie:

- Ia zi-i, fă? Ce-ai cu copilu', de vrei să-l dai afară? Ce nu-ţi place? Ce nu-ţi convine?

Ocoli frumuşel masa, cu ochii la el, atentă să ţină în permanenţă acea bucată de mobilă între ei:

- Ei, uite că nu vreau să-l fac aşa tânără! Uite că vreau să simt şi eu că trăiesc! Că am 23 de ani, nu 40! Toată ziua nu fac decât muncă şi familie! Poate că vreau şi eu, nu ştiu... să mă distrez! Să dansez! Să văd ţări străine! Ete, poate că vreau să facem Crăciunu' la Albena! Şi 23 august în Creta! Şi mi-e al dracului de dor de plimbările alea idioate, de mână prin parc!

El o privea lung; scrâşnea şi mai rău din dinţi, iar asta nu era bine deloc... Simţi că-i vine să plângă:

- Vreau să simt că am şi eu o viaţă!

Dintr-o singură mişcare, Florentin sări peste spătarul scaunului şi ateriză pe masă. Şi se trase scurt - gata, era în faţa ei! Acum mânca o bătaie cruntă! Soţul ei o luă de umeri şi-o strânse ca într-o menghină, scrâşnind printre dinţi:

- Şi prin planurile astea tinereşti care te străbat brusc, nu cumva vrei să simţi că trăieşti prin patul vreunui amant? Ia spune tu cinstit: te-a căutat cumva Ştefan?

Aa, păi până aici! Tocmai o făcuse curvă! Stop joc! Se smuci, eliberându-se din mâinile lui, şi-i dădu o palmă.

Florentin

Gata, asta a fost!

Mâna dreaptă întâlni involuntar mâneca stângă; trase de cămaşă, capsa se desfăcu ascultătoare iar mânerul îi alunecă imediat în palma stângă. Apucă şişul cu palma dreaptă; mâna stângă se ridică şi-o luă pe Ana de gât. O trase scurt în spate, punând lama pe obrazul ei.

Ana-Maria

- Auzi, fă? Da' dacă trag eu acu' mâna dreaptă şi-ţi mai scurtez coada de admiratori, cum ar fi? Ai mai vrea să-ţi trăieşti viaţa în dans şi călătorii, dac-ai şti că Fănică nu mai vine cu tine?

Era momentul să priceapă şi ea că trebuia să spună ca el şi să fugă cu prima ocazie când putea! Să fugă la dracu-n praznic, ca să n-o mai găsească niciodată!

- Hai, fă, ce faci? Nu răspunzi? Nu mai ai cuvinte?

Ba da, răspundea imediat. Şi dacă-i era scris să o taie pe faţă, era evident că asta se va întâmpla! Folosi un ton calm, privindu-l în ochi şi simţind lama rece lipită bine de obrazul ei:

- În opinia mea, copilul ăsta ar veni cu opt ani mai devreme decât îl aştept şi-l doresc eu. Dar decizia unui copil se ia în doi, nu într-unul; se discută şi se stabileşte de comun acord, după ce fiecare îşi spune punctele pro şi contra. De-aia m-am dus azi la magazin şi nu la ginecolog. Iar în Antalia şi-n Creta vreau să merg cu tine. Şi putem merge şi cu amândoi copiii. Ai fi putut să spui asta - şi continuam discuţia de la "concediu în patru". În schimb, tu încerci să-mi impui dorinţa ta cu şişul. Şi poate nu-ţi dai seama acum, că eşti furios; dar eşti pregătit să mă mutilezi, pe motiv că mi-am spus deschis părerea. Iar ţie ţi-e mai uşor să dai cu lama, decât să-ţi baţi capul să mă convingi cu cuvinte frumoase. Spune-mi, te rog: am devenit cumva prea obositoare pentru tine? Prea complicată? Nu mai vrei să-ţi baţi capul cu mine?

Florentin

O privea lung... Şi totuşi, o ţinea de gât, nu foarte gentil, şi ţinea şişul cu lama pe obrazul ei. Zâna lui, ursita lui, era la fel de frumoasă ca întotdeauna. Încerca să fie calmă, să aibă încredere în el, în discernământul lui - pentru că ei îi era frică de şiş, iar el...

... Oare în Novi Sad...

Gata. În clipa aia, se terminase. Ridică încet lama şi lăsă şişul pe masă. O privi lung... şi-o trase în faţă, punând-o astfel pe propriile picioare. Trase mâneca, îşi scoase teaca şi băgă şişul la loc. Şi se grăbi să iasă.

Ana-Maria

Mamă, Doamne! Doamne Dumnezeule mare, ce-i pregătea soţul ei!

Se aplecă încet şi se aşeză pe covor, chiar acolo, lângă masă. Îşi acoperi faţa cu palmele... Bufni în hohote de plâns!

El chiar fusese pregătit s-o taie pe faţă! Dacă ea ar fi spus "Da", ca să-l oftice, rămânea cu cicatrice pe obraz toată viaţa ei!

... La ce dracu o mai luase, dacă ştia că n-are sânge-n el să aibă o muiere frumoasă? Dacă n-avea încredere în ea, de ce...

Uite de-asta decisese să se omoare atunci, în decembrie, în dormitorul casei de la Cernica! Ca să n-ajungă niciodată s-o bănuiască! Şi tot o bănuia - că tocmai o întrebase dacă o sunase cumva Ştefan! Şi-aşa o s-o bănuie toată viaţa ei! Şi când o s-o ducă la groapă, în capu' lui ăla sec o să se gândească tot la Ştefan! Sau la Florinel! Sau la care-o să fie atunci la modă!

Constata că, din nou, îi era frică de soţul ei. Era îngrozită de el! Fusese fair-play, îi spusese adevărul, îi spusese ce simţea, iar el... Iar ea se întreba acum cum o s-o scoată la capăt şi cu el, şi cu sarcina, şi cu părinţii lui, şi cu toate. Se întreba dacă o să poată s-o scoată la capăt...

Florentin

Apăsă soneria, aşteptă... Mirela deschise larg uşa, şoptind:

- Salut. V-au auzit ţipând.

Intră fără s-o salute; traversă sufrageria, intră în camera lui şi puse şişul la loc, în şifonier. Şi refăcu drumul, dar invers: camera lui, sufragerie, hol, curte, stradă, curte...

Ana-Maria

Uşa se deschise civilizat; se închise la fel de civilizat. Şi cum nu auzi ropote de paşi, deduse că acea ceartă "rămăsese între ei" - ca mai toate certurile lor din ultimul timp. Ea nu-l mai pâra "la mămica", el n-o mai pâra "la năşica"... Luă palmele de pe faţă; îl privea lung...

Se calmase? Măi, da' ce bine stătea Florentin cu nervii! Asta însemna că mişcarea cu şişu' fusese gândită demult, plănuită, aranjată...

Soţul ei încercase să afle dacă o mai sunase Ştefan...

Îl văzu ieşind din dormitor, cu pijamaua şi pătura pe braţ. El deschise uşa camerei Florentinei, intră, închise uşa...

După părerea ei, Florentin încerca să-i arate că era cazul să plece încetişor spre Antalia. Că se-ntâlnea acolo cu Fănică. Şi că putea sta liniştită, în braţele lui Fănică eventual, pentru că se ocupa el de copil...

Se ridică, ştergându-şi lacrimile, şi intră în bucătărie. Încălzi mâncarea, îi puse şi lui farfuria... dar nu-l strigă. Şi începu să mănânce, apatică...

Florentin

Privea lung buclele brunete, chipul încruntat...

Florentina ştia că se certaseră. Deşi o făcuseră în romanes, micuţa le auzise răcnetele şi se supărase pe ei. Pe el chiar îl anunţase că nu mai vrea să se joace cu el! Simţea prinţesa lui că mami e supărată...

Lăsă capul pe pătură, oftând greu: scăpase de şiş, dar prea târziu. O speriase. Gândindu-se mai bine, putea trage concluzia că şi Ştefan scosese cândva ditamai iataganul la Ana; iar ea nu rămăsese la Ştefan...

Mâine, dis de dimineaţă, avea un plan. Unul mult mai bun decât cel de azi dimineaţă, când fusese cât pe ce să rămână fără băiat! Mâine dimineaţă se ducea la Crin. Şi-şi răspundea la toate întrebările!

14 octombrie 2005 - vineri

Lăcrămioara

Privi lung umbrele din casa de vizavi... Şi nu mică-i fu uimirea să descopere că umbra mai scundă se aşează la masă, iar cea mai înaltă iese pe uşă, sub formă de Florentin încruntat şi nemâncat... urcă la volan şi pleacă! Reveni în dormitor şi oftă greu:

- Ai avut dreptate, Ioane. S-au certat aseară.

- Şi să vezi tu că Florentin a ameninţat-o cu cuţitu'! Că ştiu eu ce-am crescut în bătătură! Ăsta nu prea-i plimbat pe la biserici!

- Păi dacă a făcut el un asemenea rahat, la mine-n casă să nu mai intre!

- Auzi? Ia nu mai răcni tu p-aici şi pune mâna şi schimbă-te! Că te trimit fuguţa la ea, să te interesezi ce-au păţit!

Aoleu, aşa e! Ea şi nora ei discutau întotdeauna deschis, ca două prietene bune! Păi să se-mbrace repede şi să se ducă să afle ce se întâmplase, nu? Tare se temea ea că discutaseră despre copil; şi, la cât de tristă era Ana de când aflase că era din nou gravidă, i se strângea sufletu'n ea...

Nora ei nu voia copilul ăla. Şi nu înţelegea de ce! Ce-i făcuse Prâslea de-o determinase să vrea să renunţe la bucuria de-a avea un băieţel? Da, Florentin se schimbase mult după toată tevatura aia cu Ştefan; dar... Dar Ana avea şi mintea, şi mijloacele necesare să-l liniştească! Şi să-l readucă la starea de dinaintea apariţiei acelui aurar dement! De ce oare Ana nu mai încerca să-l îndrepte pe Florentin pe calea cea bună? Oare Ana...

Ana-Maria

Gata: nu mai putea mânca. Florentin plecase fără să scoată un cuvânt! O ignorase complet! Nu mai intra mâncarea-n ea...

Ia să se îmbrace ea repede; presimţea că soacra ei se va înfiinţa în maximum cinci minute în sufragerie, cu întrebarea pe buze! Şi nu voia să discute cu ea; nu mai voia să discute cu nimeni! Ajunsese în punctul în care discuţiile deveniseră inutile; de când simţise lama rece pe obraz, nu-i mai ardea de analize cu rudele lui. Voia să se gândească singură...

Repede: fusta lungă, cămaşa bleu, geaca... O să facă comandă la taxi - ca să aibă motiv să iasă din casă înainte să răspundă la întrebări.

Florentin

Apăsă soneria şi oftă greu: o să-l scoale şi pe cumnatul ăsta de lângă nevastă, ca să-i spună ofu lui... Uşa se deschise larg iar Crin zâmbi:

- Neaţa. Intră!

Măi, să fie! Era îmbrăcat, aranjat, ferchezuit... şi toate astea la şapte dimineaţa! Oare-l sunase Ana?

- Te-a sunat Ana?

- Nu m-a sunat nimeni. Azi merg cu tata să discute cu nişte baştani; de la cinci m-a trezit, ca să am timp să mă aranjez! Hai în biroul meu.

Ete, ce minunăţie de birou personal îi făcuse Florică! Îl urmă, încruntat... Se aşeză şi oftă greu:

- Încuie uşa.

Crin se conformă. Şi-acum mai oftă o dată... şi simţi că-i dau lacrimile:

- Crine, eu nu mai pot!

- Aoleu! Da' ce s-a întâmplat?

Gata: îl podidise plânsul! Dar, la urma urmei, uşa era încuiată iar Crin era băiat finuţ, discret... Şopti printre suspine:

- Nevastă-mea s-a ţicnit! De Revelion, aici la tine-n casă, i-am pus verigheta înapoi pe deget! Şi mi-a zis atunci că vrea să-mi facă un băiat, pe care să-l cheme Ioan Tudor!

- Păi şi nu-l face?

- Nu cred - că acum nu mai vrea să-l facă! Acum vrea să-l dea afară, să-şi trăiască viaţa! Ea nu-l vrea acu' - ea-l vrea peste opt ani!

Tăcere; el îşi trăgea nasul şi-şi ştergea înciudat lacrimile... Într-un târziu, cumnatul lui oftă greu:

- ... Vrei să vorbesc eu cu ea?

- Nu cred că există cineva care s-o poată convinge să nu-l dea afară. Că până şi pe Nina a făcut-o să-l sune pe Petrescu şi s-o programeze la chiuretaj.

- Aoleu! Şi-a programat-o?

- Încă nu. Petrescu a sunat-o seara, când ştia că eram şi eu de faţă, şi-a întrebat-o dacă vrea să facă un chiuretaj. Şi ea "a cotit-o" imediat că nu, n-a înţeles Nina bine, şi face doar o ecografie. Crine, eu am o bănuială.

- ... Crezi că are pe altu'?

Ridică privirea spre el, încercând să-i observe cât mai bine mimica feţei atunci când va rosti întrebarea...

- ... Unde e Ştefan?

- Ştefan stă mai mult în Franţa.

Şi era aşa de sigur când spunea asta... Cumnatul lui zâmbea:

- Vorbeau nişte cunoscuţi comuni, săptămâna trecută, că s-au întâlnit acu' vreo două săptămâni cu el, pe Otopeni. Stă cu Rubina la Paris, iar în România mai vine doar aşa, pentru câteva ceasuri.

Doamne, dacă acum o să-i spună... Dacă acum o să afle...

- Da' potoleşte-te, omule - că nu Ştefan e problema ta! Le-a zis ălora, când a apărut şi Diamant, că să-l scuze - dar el se grăbeşte spre o anumită vilă, unde-l aşteaptă o anumită bruneţică *shukară*...

Adică Ştefan venea în România doar pentru Laura? Ciudat; şi afacerile? Sau nu mai avea afaceri în România?

- Şi afacerile?

- Cică se ocupă Grasu trei capete de ele. Sigur, tot la indicaţiile lui. Da' i le dă pe mail. Florentine, ştii ce cred eu?... Laura n-ar fi stat cuminţică departe de tine, dacă Ştefan nu se ducea la ea. Că doar o ştim pe Laura şi ştim ce-i poate pielea! Discuţia cu nea Ioan n-ar fi dat-o peste cap în aşa hal încât s-o facă să renunţe la tine!

Da, da' pe Laura nu discuţia cu tatăl lui o potolise, ci crunta constatare că mângâierile ei nu-i "trezeau" blugii! Crin nu ştia unele amănunte...

- ... Băi, las-o mai moale. O avea nevastă-ta ceva, de nu vrea să fie iar mămică chiar acu'. Da' pun gâtu' jos că acel "ceva" nu e Ştefan.

- Vreau să ştiu ce anume e acel "ceva". Crine, dau oricât - da' vreau s-o umplu de microfoane.

Şi-acum cumnatul lui era uşor perplex...

- Vreau s-o aud ce vorbeşte şi cu cine, atunci când nu sunt lângă ea. Că nevastă-mea are prostul obicei să ţină problemele-n ea. Cu mine nu vorbeşte, că mă ştie că-s diliu şi cred că-i e frică să nu răbufnesc. Da' cu Nina şi cu Luminiţa e uite-aşa, ca zalele din lanţ. Vreau s-o ascult. Trebuie s-o ascult. Crine... Crine, dacă nu aflu ce are, şi mă pomenesc că-l dă afară împotriva dorinţei mele, eu îi bag şişu'-n inimă şi mă duc la puşcărie. Aşa că fă-mi rost de toate cele. Să pot măcar s-o sun, dacă o aud că intră în vreun cabinet ginecologic!

- Bine, mă. Stai să se facă o oră onorabilă şi-l sun pe omu' meu de la poliţie. Ştii cum merg treburile astea, nu?

- ... Cum adică?

- Adică ştii cum primeşti înregistrările.

- Habar n-am.

- Păi n-o să te plimbi cu casca-n ureche pe sub ochii ei, nu? Atunci, la Mall, ştia şi ea c-o asculţi! Uite cum e treaba! Băieţii o interceptează. Cu ei e o duduie care tastează al dracului de repede; ea îţi face transcriptu'. Şi stă unu' cu casca lângă ea şi-şi notează când

greşeşte la butoane. Iar după ce verifică ce-a scris, adică după ce s-a terminat discuţia şi fac amândoi corecturile, ţi-l bagă pe mail iar băieţii adaugă înregistrarea audio. Ca s-o opreşti pe nevastă-ta în timp util, va trebui să vorbeşti cu ei, să te anunţe imediat cum nevastă-ta rosteşte cuvintele-cheie "medic", "chiuretaj", "întrerupere"... Ştii tu!

- ... Bine, mă; e bine şi-aşa. Că nu cred că are curaj să se ducă să facă asta de capul ei. Ştie ce-o aşteaptă dacă-mi face surpriza şi-mi omoară copilu'...

- Deci îl sun pe omu' meu, îi zic ce vrei şi-i dau numărul tău de telefon. Şi-n maxim 24 de ore te sună şi tratezi cu el. Te-nvaţă el cum se bagă microfoanele în mobil, în geantă...

Aprobă şi se ridică. Şi întinse mâna; Crin i-o strânse, zâmbind încurajator-împăciuitor:

- Şi las-o dracului mai moale, că eşti un car de draci! Nu-ţi omoară ea copilu', mă! Că nu e din soiu' ăla! Vrea ea ceva; dacă ştii cum să-i dai ce vrea...

Aprobă din nou şi porniră spre uşă.

- Voi veniţi mâine la Nicuşor?

- Nu mi-a zis nimic cumnată-miu. Eu oricum nu vin; da' pe ea o trimit - că ea vrea să se distreze, să-şi trăiască viaţa! Aşa mi-a zis!

Tăcere - semn că se făcuse înţeles... Într-un târziu, Crin oftă:

- ... Poate vii, totuşi; că mai vorbim şi noi...

O să vină, da' nu chiar de la început. Mă rog; se mai gândea el! Crin descuie uşa; el apăsă clanţa:

- Iar dacă mai afli ceva despre ştii tu cine, să-mi zici.

- Îţi zic, mă!

Gata: acum pleca spre florărie. De fapt, spre piaţa de flori: că trebuia să aprovizioneze. Şi uitase complet...

Ana-Maria

Tii, ce frumos! Ia uite-l cum venea el pâş-pâş cu florile, la opt jumate! Când ea dârdâise şi degerase prin faţa mall-ului - că ei nu se învredniciseră să-i facă o cheie! Ea era aşa... ca un fel de vânzătoare de lanterne şi papuci! Că aşa răcnea la ea, aşa-i ordona ce şi cum să facă...

Soţul ei intra şi ieşea... Nu-i aruncase nici măcar o privire...

Florentin nu era dement. Florentin ştia că greşise atunci când o ameninţase cu cuţitul. Dar dacă nu venea el să încerce s-o împace... Dacă nici măcar o privire nu-i arunca...

Copilul ăla era tot ce-şi dorea Florentin acum. Pentru copilul ăla era în stare să bage cuţitu'-n ea. Îi intrase-n cap că e băiat; şi se comporta ca atare. Florentin îşi voia coroana, ea nu voia să i-o facă... Nina îi şopti la ureche:

- Vrei să vorbesc cu el?

Ridică scurt din umeri: dacă simţea ea nevoia să vorbească...

Florentin

Aranja garoafele, cu gesturi ferme... Paşii se apropiară grăbiţi; Nina şopti:

- Băi, ce-i cu voi? De ce sunteţi iar ca şoarecele şi pisica?

Nina? Acea Nina care încercase s-o programeze pe Ana la chiuretaj? Ha! Îi întoarse spatele şi reveni la maşină: el avea treabă acum. Şi nu discuta cu Nina... nici măcar ca să-i reproşeze că marşase la ideea chiuretajului!

Lăcrămioara

Păi acum totul era evident! Copiii veniseră acasă de mai bine de juma' de oră, dar nu schimbaseră un cuvânt! Iar ea stătea cu Florentina în braţe, vorbea când cu unul, când cu altul, şi-i privea lung... Şi constata că nu vorbeau deloc între ei...

De ce oare avea sentimentul că supărarea asta era altfel? Că ea nu putea să-i ajute? Şi că parcă nici ei nu prea voiau să se-ajute reciproc?

15 octombrie 2005 - sâmbătă

Florentin

Telefonul piui scurt; îl luă de pe masă şi răspunse sec:

- Salut, Nicuşoare.
- Salut. Veniţi azi la un party?
- Nu vin, că sunt obosit, iar mâine mă duc la muncă.
- ... Băi, nu faci bine ceea ce faci!
- Dar o fac.
- ... Hai, mă - că şi eu mă duc mâine la muncă!
- Da, da' eu asigur stabilitatea financiară a familiei mele; tu o asiguri pe-aia a lu' Florinel. E o diferenţă.

Nicuşor nu ştia cum să traducă acea înţepătură verbală... Se grăbi să nu-i dea timp să-l înjure bine:

- Nu. Eu nu vin. Da' sun-o pe nevastă-mea - că ea-i dornică să-şi trăiască viaţa.

Închise şi-şi aţinti privirea asupra nevestei lui, care ştergea mobila cu Pronto. Şi freca la ea în draci, cu draci... După nici 10 secunde, mobilul Anei începu să piuie. Iar ea apăsă butonul verde, apoi făcu setările şi răspunse, senină ca o zi de primăvară:

- Da.
- Bună, fato.
- Bună, Luminiţo.
- Ce mai faci?
- Uite, frecam amprentele de pe mobilă. O să înţelegi tu, peste vreun anişor...
- Aha! Şi nu termini pân' la nouă-zece, aşa?
- Ba da; de ce?
- Păi uite, Nicuşor şi-a convocat cumnaţii şi cumnatele. Şi l-a convocat şi pe Florinel. Florentin i-a zis că nu vine; da' tu vii?

Văzu clar zâmbetul slab de pe buzele ei!

- Da, fă; eu vin.
- Atunci îi zic lu' Nicuşor să vină să te ia - ca să nu umbli singură pe stradă noaptea.
- Bine. Pe la nouă deci?
- Pe la nouă.
- Paa.
- Paa.

Ana apăsă butonul şi mai fâsâi de câteva ori cu sprayul pe mobilă...

Se ridică, intră în bucătărie şi închise uşa. Şi deschise geamul, pentru că trebuia să dea un telefon foarte important. Omul lui Crin îl sunase prompt azi, la nouă dimineaţa...

Ana-Maria

Păi las' că-i arăta ea lui! Arăta superb! Arăta răvăşitor! Era, cum spunea Nina în jargon specific, "bună de tăvălit"...

Rochiţa era decoltată bine - şi era îndeajuns de scurtă ca să aibă reţineri atunci când intenţiona să se aplece. Părul i se aşeza bestial... Machiajul îi reuşise din prima... Şi-şi luase şi pantofii cu toc - că dacă tot îşi arăta picioarele, să le-arate cum trebuie! Aştepta, pentru că era nouă fără cinci... Ah, parfumul! Deschise dulăpiorul şi luă sticla aia pe care Florentin o adora! Şi pulverizâ din belşug - pentru că soţul ei stătea tolănit la televizor în sufragerie...

Şi i-auzi claxonul lui Nicuşor! Se răsuci pe-un călcâi şi ieşi din dormitor. Închise corect uşa... Nu auzi nici un fel de "Nu pleci nicăieri în halu' ăsta"; aşa că trecu cu calm prin toată sufrageria, apăsă clanţa şi ieşi. Şi văzu cum Nicuşor face ochii mari, de la volan...

Na, că abia acum îi pica şi ei fisa! Cumnatul ei n-o mai văzuse niciodată aşa... romăncă! Şi se minuna şi el - deşi era un pic ciudat... Urcă pe scaunul din dreapta şi trase portiera:

- Salut. Dă-i 'nainte, că te vede şi-i căşună pe tine.

Evident, maşina porni cu demaraj! Iar cumnatul ei mârâi:

- Tu eşti dementă! Tu chiar vrei să-ţi schimbi mobila din casă!
- Alaltăieri, s-a gândit că dacă mă taie pe faţă îmi mai scurtează coada de admiratori.
- Şi te-ai gândit s-o lungeşti tu azi, ca să fii sigură că nu rămâi fără! Ştii cine cântă azi, nu?
- Presupun că Florinel. Contează?
- Evident!
- Ba nu prea mai contează. Că după ce-a dus şişu' la ai lui, cumnată-tu n-a mai schimbat o vorbă cu mine. Cred că nici în cur nu-l mai doare!
- ... Adică a dus şişu' la ai lui?
- Aşa mi-a făcut impresia. Sigur, el nu mai doarme în dormitor, lângă nevastă-sa - ci pe covor, lângă patu' lu' aia mică. Aşa că nu prea ştiu ce şi cum mai face prin viaţa lui. Da' parcă n-am mai văzut mâneca umflată.
- Înseamnă că i-a venit mintea la cap şi-şi revine.
- Ba înseamnă că şi-a făcut calculul şi-a decis să nu vrea să-şi crească copilu' din puşcărie! Şi-atunci mai bine mă face pe mine să plec!
- Ano, fii serioasă!
- Nicuşoare! Ştefan i-a pus vreodată Rubinei cuţitu' pe obraz, pregătit s-o mutileze pentru că se uită bărbaţii la ea?

Tăcere! Uimire... Oftă greu:

- Şi nu mă întreba cum am reuşit să-l potolesc. Nu mă întreba cum am reuşit să nu tremur destul de tare ca să mă tai singură, ca proasta. Nu vreau să vorbesc despre asta. Nici despre copil nu vreau să vorbesc. Vreau să mă duc la tine-n sufragerie şi să dansez până pic leşinată pe jos. Şi-atât.
- ... De fapt, de ce nu vrei să ţii copilul?
- Nicuşoare... Cât am stat la Braşov, mama m-a ţinut în camera mea, să învăţ pentru ASE. Când am plecat cu George, m-a adus în Bucureşti şi ţup la serviciu cu mine! M-a luat avocatu' şi tot cu serviciu' "m-am înfrăţit"! Pe urmă m-a luat Chioru - şi aia n-a fost distracţie, să ştii! Iar cu Florentin, dacă mi-aduc bine aminte, a fost totul perfect atâta timp cât am stat la adrese diferite. Venea la mine, mergeam în parc, ieşeam dracului dintre ăia patru pereţi! Imediat cum m-am mutat la socri, "s-a terminat şmecheria"! Gata! Culcarea la zece jumate, că mâine plecaţi la serviciu! Da' de ce, Nicuşoare? De ce nu mă duc şi eu la plimbare-n parc? Ete, vreau să stau cu bărbatu' meu de braţ pe-o bancă, să râd de puştoaicele alea cu cercei în ţâţe! Vreau să-mi iau şi eu omu' de braţ şi să mergem să vedem un film! Vreau să merg şi eu cu omu' meu într-o piscină din Albena, sau din Creta, sau de la dracu-n praznic! Da' nu, că eu nu pot! Eu am copii de crescut! De ce, Nicuşoare? Pentru că nu m-a făcut mama curvă, şi m-am măritat? Şi sunt femeie de casă, şi calc şi spăl şi gătesc, şi asta-mi ocupă tot timpu'? De ce vrea să-mi dea normă la făcut copii? Pentru că îşi doreşte el un băiat?
- Ano, eu zic să te calmezi. Ai venit furioasă, vorbeşti cum rar te-am auzit să vorbeşti şi mă îngrijorez serios. La dracii pe care-i ai, Florinel face infarct. Iar Florentin o să vină totuşi azi la mine - da' mai târziu, că el nu-i cârpa nimănui. Tu ştii cum sunt muierile din neamu' nostru...

Da, ştia. Şi iar o trăgea pe linia aia moartă, cu neamu' şi tradiţia şi femeia de casă...

- Dacă toate fac aşa din moşi-strămoşi, de ce te-aştepţi ca Florentin să aibă o viziune nouă?
- Pentru că nu e un încuiat! Pentru că trăieşte de-atâta timp în lumea mea!
- Dar chestia asta nu ţine de lume. Asta e în sânge. Şi n-am auzit nimic de vreo transfuzie în ultimul timp...

Oftă greu: bine, pricepuse şi ea că n-o va scoate la cap...

- Tu ai dreptate să vrei să te distrezi la 23 de ani. El are drep-

tate să-şi dorească un băiat. Nu ştiu cum să vă scot din impasul ăsta; poate doar să te fac să renunţi tu... Nu ştiu, Ano!

- Dacă nici eu nu ştiu...

- Distrează-te acum, cât mai poţi; după aia, nu ştiu...

Ajunseseră. Coborî şi se grăbi spre ochii uimiţi din cadrul uşii... Îşi privi drept cumnata:

- Salut.

- ... Salut. Eşti sigură că vrei să intri îmbrăcată aşa?

Aprobă şi nu mai aşteptă continuarea discuţiei: o împinse deoparte şi intră. Şi făcu abstracţie de toţi ceilalţi: păşi drept direct spre Florinel, care uitase instantaneu versurile... Şi dreapta-stânga-dreapta-dreapta şi-un răcnet scurt: "Zi-le, Florinelee!" Iar taraful se dezlănţui.

La dracu cu toate! Azi se distra!

Luminiţa

Văleleu! Îşi prinse bărbatul de braţ şi-l trase în bucătărie:

- Ce-are? A luat-o razna? Vrea să-şi bage bărbatu' la puşcărie?

- Nu. Vrea să simtă că are 23 de ani. Că până acu' a făcut un copil şi-un milion de oale cu mâncare, iar Florentin n-o duce nici măcar la un cinema nenorocit.

- Băi, asta întrece orice imaginaţie! Uită-te ce peticel a pus pe ea!

- Ieri, frati-tu a uitat că în burta ei e copilul lui; i-a pus şişul pe obraz şi-a întrebat-o cum i-ar place s-o taie şi să-i scurteze coada de admiratori. Iartă-mă, Luminiţo: dar Florentin a pierdut-o deja. Iar eu sunt tentat să-i dau ei dreptate.

Se încruntă... şi ieşi.

Ia uite-o cum dansa de mama focului, în faţa lui Florinel! Şi uite-l şi pe Florinel, ce bine se simţea cu ochii la ea şi balele scurse pe bărbie! Normal - acum Ştefan era însurat, nu mai venea să-i ia gâtu'! Ileana era şi ea siderată de aşa imagine, Crin îşi privea ţigara şi zâmbea tainic... De ce zâmbea Crin aşa?

Deci asta avea cumnata ei...

În orice caz, indiferent ce-ar fi făcut Florentin, ea nu putea să-i dea Anei dreptate. Femeia, după ce se mărita, avea grijă de casa ei! Că doar de-aia se mărita, nu? Ca să aibă un soţ, cu care să întemeieze o familie, cu care să facă un copil şi alături de care să crească copilul ăla şi să-i asigure bunăstarea-n viaţă! Şi, dacă voia să se distreze, îşi lua frumuşel bărbatul de braţ şi se distra! Nu îşi punea o rochiţă cât un peticel, nu pleca de-acasă fără soţul ei, nu-i băga cărbuni încinşi în suflet lui Florinel... Oare Ana se plictisise de Florentin? Oare Ana se plictisise de mariajul ăla? Oare Ana înnebunise?

Florentin

Foarte priceput puştiul - şi foarte ciudăţel! Venise într-un sfert de oră; în alte zece minute, îi arătase toate modelele din servieta diplomat, cu explicaţiile necesare cu tot... Nu voise cafea, nu fuma, nu-i suna telefonul... Din ce soi era puştiul ăsta? De la poliţie? De la "servicii"? Liber-profesionist?

- Bun; de care vreţi?

- Vreau să-mi "ornez" nevasta, ca să-i ascult gândurile. Ce-mi recomanzi?

Tânărul zâmbi şi-i puse în palmă un cerculeţ micuţ, cu diametrul nu mai mare de 5 milimetri...

- Are adeziv pe spate; se poate lipi oriunde, inclusiv ca o scamă pe sacou. Poate memora 20 de minute; şi imediat cum detectează emiţătorul, îşi goleşte memoria.

- E perfect.

- Să vă arăt cum se pune şi să vedem unde punem emiţătorul.

Doamne, cât de mic era! Bumbul ăla negru o să-i răspundă lui la o întrebare mare-mare...

16 octombrie 2005 - duminică

Florentin

Apăsă butonul soneriei, constată că-l apăsa degeaba... Şi scoase telefonul. După 15 secunde, Nicuşor îi deschise larg uşa. Intră, fără un cuvânt.

În sufrageria aia se întâmplaseră lucruri mari. Crin şi Ileana probabil că nu se ridicaseră de la masă; Luminiţa probabil că-şi bombănise cumnata toată seara; Nicuşor încercase să ţină atmosfera cât de cât liniştită. Iar nevasta lui băgase tarafu'-n boală - că de-aia cântau ca apucaţii, de parcă acu' cinci minute începuseră programul!

Nicuşor îi şopti, la ureche:

- Te asigur că nu e ceea ce pare.

- Ştiu ce e. Las-o în pace, să se distreze!

Se aşeză la masă, lângă Crin, şi-şi aprinse o ţigară. Ochii din jurul lui erau îngrijoraţi; el însă era foarte calm, pentru că el ştia... Ştia că, începând de pe la ora nouă, aşa, o să înceapă să afle gândurile soţiei lui...

Umpluse Mall-ul cu microfoane. Umpluse casa cu microfoane. Şi geanta ei. Şi clamele de păr. Nu va rata o şoaptă! Un emiţător era în geantă, unul în depozitul din Mall, unul în bucătărie, unul în dormitor... Cheltuise o mică avere; dar nu-i părea rău. Fuma, liniştit...

- ... Frăţioare, ce-aveţi?

Ridică din umeri - că n-avea chef de discuţii. El număra minutele. Venise, iar soţia lui nu-i dăduse nici cea mai mică atenţie. Număra şi aştepta... Şi se întoarse spre Nicuşor:

- Ia zi-i, cumnate: când deschidem Mall-ul doi?

- Păi stai puţin, că abia am discutat de principiu!

- Hai să discutăm şi concret! Că cu principiul mori de foame, şi acuşi vin sărbătorile! Vrei să pierdem bunătate de vânzare? Ia zi-i: unde-l facem?

Crin se repezi cu opinia lui, de parcă era co-acţionar la Mall-ul ăla! Sincer vorbind, nu-l interesa dacă cumnatul lui chiar voia să se implice în afacerea aia. El voise să pornească o discuţie, ca să numere minutele...

Ana-Maria

Ia uite ce frumos intrase "bijuteria"! Şi în loc să vină s-o împace, el se dusese la masă! Dar, la urma urmei, Florentin se comporta normal - imediat cum intra într-o încăpere unde se desfăşura o petrecere, se aşeza direct la masă...

Păi hai "tare pe sistem"! Că până nu se spărgea petrecerea, ea nu intenţiona să se aşeze!

Florentin

"Ora cinci a sosit, nevestica n-a venit..." Crin şi Ileana se ridicară:

- Băi, noi pornim spre casă.

Nicuşor se grăbi să se ridice:

- Să mergeţi încet, Crine.

- Stai liniştit, că am servit cu măsură!

- Ştiu; da' aşa se zice...

Şi-acum rămăseseră patru, plus Florinel şi taraful... Să se ridice şi el?... Nuu, că pica de papiţoi! O să stea acolo şi-o să aştepte! O să mai aştepte! Rezistase el patru ore - nu mai rezista încă una?

Nicuşor fluieră scurt; Florinel ridică privirea spre el... şi se-ntoarse spre taraf. Şi le făcu un semn. Iar melodia se încheie cu aplomb... Paşii se apropiară grăbiţi:

- Mamă Doamne, ce petrecere! Super!

Soţia lui apucă paharul de Coca-Cola din faţa lui şi-l dădu peste cap. Şi-o privi pe Luminiţa:

- Dacă stai pe scaun, slăbeşti de două ori mai greu!
- Şi-acuma zici?

Luminiţa încerca să râdă; ochii ei însă scăpărau scântei. Luminiţa avea aceeaşi educaţie ca şi el; distracţia ei se desfăşura altfel decât aşa cum se desfăşura distracţia Anei. Iar surioara lui nu fusese niciodată o bună diplomată... Se ridică:

- Nicuşoare, vorbim.
- Vorbim.

Ana îl urma; semn bun! Sau obosise şi n-avea chef să meargă pe jos până acasă? Ieşi, descuie portiera... ea urcă în dreapta... Porni motorul şi demară. Şi zâmbi:

- Ei? Te-ai distrat?
- Da.
- Bun! Asta dovedeşte că-ţi poţi trăi viaţa şi cu copilul meu în burtă.

Tăcu. Aştepta reacţia ei. Dar reacţia nu venea, aşa că continuă:

- Aşa că chiuretajul iese din discuţie.

Ei bine? O replică? O opinie?... Cum, nici o opinie? Să monologheze atunci - că avea ce-i spune! Îşi pierdu zâmbetul:

- Iar după ce naşti, o să iau eu băiatul şi-o să-l duc la o persoană care ştie să-l iubească şi să-l aprecieze. Adică la mama. Iar tu o să poţi să slăbeşti armonios şi să-ţi trăieşti liniştită viaţa pe lângă tarafu' şi balele lu' Florinel.

Hai, n-avea chiar nici o reacţie?... Dar chiar nici una?... Nasol; că avea chef de ceartă. Ia să pună sare multă pe rană, ca să se certe totuşi:

- Cred că asta-i o socoteală care-ţi convine mult! Nu uita totuşi că eşti fată deşteaptă! La urma urmei, poţi să faci rost de nou' număr de telefon al Laurei! Şi la ce fată bună ştiu eu că e, cu siguranţă îţi poate da o mulţime de sfaturi despre cum se planifică excursii plăcute la Veneţia...

Şi-acum se certau!

Ana-Maria

Ehei... "Florentine, Florentine, n-ai priceput nimica-nimicuţa!"

Nu spunea nimic. Nu voia să spună nimic. Din tot mariajul lor, soţul ei nu pricepuse absolut nimic. Nici din lacrimile ei, nici din disperarea pe care-o avusese în ochi atunci când trebuise s-o lase pe Florentina la mamaia... El se gândise la aceeaşi rezolvare: să-i ia repejor copilul şi să-l crească mamaia Lăcrămioara! Lui îi convenea, desigur - că avea nevoie de vânzătoare de lanterne şi papuci! Şi la cât de calm era, în mintea ei se forma silueta unei femei... Una mult mai discretă decât Laura... Florentina la mamaia, băiatul la mamaia... Ana la Veneţia...

Ajunseseră acasă. Coborî din maşină şi se grăbi să descuie uşa. Şi-şi luă pijamaua: un duş rapid şi la culcare. Dacă vorbea acum cu el, se lăsa cu arcade sparte şi ochi vineţi de ambele părţi ale problemei!

Florentin

Gata? Se culcase? Ce nevastă înţelegătoare avea el! Parcă ştiuse că el avea treabă la calculator!

Apăsă butonul şi se aşeză. Aştepta, răbdător... Acum mail-ul... Şi iată şi transcripturile şi înregistrările... Mamă, ce mişto erau transcripturile alea! Îi scriseseră cuvintele exact aşa cum le rostise! Acolo unde fusese neaoş, duduia cu degete iuţi pusese apostroafe... Şi înregistrările audio? Alea cum erau? Cum se auzeau?... Uau! Cristal! Meritase investiţia!

Opri calculatorul şi intră în baie: o să facă şi el un duş şi-o să se ducă să se întindă lângă pătuţul Florentinei. Că dacă se ducea în dormitor, se lăsa cu arcade sparte şi ochi vineţi de ambele părţi ale problemei!

17 octombrie 2005 - luni

Florentin

Împinse uşa Mall-ului şi ieşi. Şi se grăbi spre Bucur Obor...

Avea anunţul în minte. Îl compusese ieri, în linişte... Pentru că ieri fusese extrem de linişte în casa lor. El nu vorbise cu ea, ea nu vorbise cu el... Florentina stătuse mai mult la mamaia, pentru că fuseseră ocupate - făcuseră prăjiturele cu formele de biscuiţi...

Ce încerca mama lui să obţină de la ei? O împăcare? Ha! Nici chiar el nu mai spera la aşa ceva! Pentru faptul că se gândise la chiuretaj, n-o va ierta pe Ana decât poate la maternitate, după ce-şi lua prima oară băiatul în braţe! Era dealtfel atât de furios pe ea, că era pregătit în orice moment să-i reamenajeze magazinul prin demolare! Dar Ana îl simţea - şi evita discuţiile...

N-o să-i spună şi ei despre anunţ. O să vadă ea mâine, când începeau să apară vânzătoarele la interviu! Spera să-i vină numai puştoaice tinerele şi frumuşele foc. Ţigănci. Ca s-o vadă fierbând. Spera din tot sufletul ca în momentele alea, când ea va protesta sonor, să se poată abţine - să n-o plesnească din nou...

Diseară probabil că va avea ceva-ceva de ascultat! Că Nina trecuse de dimineaţă pe-acolo, cu Petre, iar ele schimbaseră câteva priviri edificatoare! Începuse s-o urască pe femeia aia; pentru că ea o înţelegea pe Ana. Ea era românca - şi-o înţelegea perfect...

Ana-Maria

Soţul ei plecase ca vijelia pe uşă. Fără dosare, fără sacoşă... Probabil că se ducea la amantă! Numai el ştia încotro se îndrepta atât de hotărât...

Din fericire, nu discutau. Nu exista deci riscul să revadă şişul. Deşi avusese impresia că Florentin îl dusese la ai lui, soţul ei se putea răzgândi; sau poate se înşelase ea când sperase că el mai putea redeveni acel Florentin dinainte. Nu?

Clienţi erau; vânzarea mergea. Ea, românca, vindea bine papucii şi lanternele, solniţele şi ciorapii de copii. El, florar de soi şi patron de florărie, făcea buchete superbe şi nu vorbea cu ea. Nu-i spunea nici că face bine, nici că face rău. Nu-i spunea că vrea apă, nu-i spunea că îi trebuia autorizaţia de la pompieri... Că el nu se cobora la nivelul ei, de româncă vânzătoare de papuci...

Didonia

Ora şapte fix; soneria piuia odată cu ştirile ProTV... Opri focul de sub ibric şi se grăbi să deschidă. Iar Diamant zâmbi slab:

- Sărut mâna.

Îl pofti să intre direct în sufragerie şi aduse două cafeluţe. Şi-l privi apoi cu ochi curioşi...

- Ţaţă Dido, se urneşte nebunia.

Adică Laura murise? Oof...

- Ştefan m-a sunat pe la şapte dimineaţa; era panicat şi disperat, că suna din Paris! A răcnit la mine să fac cumva să zbor până la vila de la Cernica. pentru că el o sună iar ea nu răspunde. Iar GPS-ul din telefonul ei nu se clintea din vilă. Şi ce dracu era să fac - am sărit în maşină şi-am mers pe contrasens! Şi-am găsit-o pe Laura în sufragerie, căzută într-un băltoi de sânge. Abia mai respira...

Oof, Doamne! Săraca fată...

- Am chemat ambulanţa şi-am urnit juma' de Bucureşti, imediat după ce-am băgat cărbuni în tot Spitalul de Urgenţă! A venit SMURD-

ul şi-a luat-o pe sus; a venit şi poliţia şi-a demonstrat că a intrat cineva peste ea în casă şi a înjunghiat-o. Am fugit la spital, să ung doctorii pe-acolo... A înjunghiat-o în burtă. Adio copil - iar ea intrase deja în operaţie...

Şi-ar fi vrut să creadă că Diamant îi va spune că Laura era la spital. Dar ştia ce-i arătaseră cărţile, aşa că avea o strângere de inimă...

- Ştefan a apărut cam la patru ore după ce m-a sunat. Tot panicat şi disperat era. Şi cum starea ei nu era deloc bună, şi cum ea zăcea în comă, plină de tuburi şi conectată la aparate, el a rămas lângă uşa Reanimării. M-a trimis pe mine la Grasu trei capete, să discut personal cu el şi să aflu cine-a tăiat-o pe Laura. Şi imediat cum i-am apăsat soneria, Grasu a sărit în sus şi şi-a aplicat înjurături - că pusese tastatura aiurea aseară şi îi apăsase pe telefon. Şi-i închisese telefonul. Iar Ştefan îl sunase, îi trimisese şi mesaje...

Tânărul din faţa ei scoase pachetul cu ţigări:

- Îmi dai voie?

- Numai dacă-mi dai şi mie una.

Se servi şi aşteptă continuarea.

- ... Grasu a plecat prin oraş, să se intereseze ce şi cum. Eu am umblat şi eu pe la cunoscuţi, dar toţi se uitau la mine ca la un marţian... Iar acu' juma de oră mi-a sunat telefonul. M-a sunat acelaşi individ la care s-a dus şi Florentin atunci când Ştefan a furat-o pe Ana. Îţi aminteşti de el...

Sigur că-şi amintea! Ceauşescu, stăpânul interlopilor! Mă rog - nu chiar stăpânul; dirijorul. Că dacă el ridica bagheta, ei se aliniau frumos pe trei rânduri şi cântau după partitura dată...

- El mi-a zis că avea informaţia pe care-o căuta Ştefan; dar că i-o va spune personal, între patru ochi, la opt fix, la locul obişnuit. Eu sigur că n-am priceput nimic; şi, în drum spre Spitalul de Urgenţă, am zis să trec şi pe la matale. Ţaţă Dido, chiar moare Laura?

Scoase cărţile, privindu-l lung; le amestecă, şoptind descântecul, privind trăsăturile lui Mihai pe chipul tânăr... Şi scoase doar două cărţi, la nimereală. Laura. Şi lacrimi. Diamant îşi acoperi faţa cu palmele, oftând greu... şi se ridică:

- Ţaţă, am fugit să-i zic. Da' să ştii că mă-ntorc!

Se ridică şi-l conduse la uşă:

- Ori te-ntorci, ori mă suni atunci când poţi. Că-n seara asta rămân aici, la apartament.

Diamant ieşi:

- Sărut mâna.

- Să trăieşti. Şi să ai grijă de tine.

Tânărul întoarse capul şi-o privi lung; dar se grăbi să închidă uşa şi s-o încuie. Şi să ofteze greu... pentru că-l va primi întotdeauna pe acel tânăr în casa ei. Pentru că avea întipărite pe chip trăsăturile lui Mihai...

Reveni la masă şi luă cărţile. Şi începu să le aşeze...

Clar: Laura murea în seara asta. Ştefan era distrus; copilul îi murise deja. Dar poate că băiatul de bulibaşă, isteţ cum era, decisese să rămână la uşa sălii de terapie intensivă tocmai ca să se poată obişnui cu gândul că pierduse copilul... şi va pierde, cât de curând, şi inimioara de platină... Şi uite şi hotărârea; tare era ea tentată să creadă că vor fi două hotărâri - şi amândouă vor sprijini acelaşi final! Una era legată de bani; şi era bună. Cealaltă era legată de dragoste; şi acolo apărea şi dama cu tenul deschis...

Strânse cărţile şi suflă lung peste ele. Şi-şi luă inima-n dinţi şi rosti descântecul... rosti numele lor...

... Şi uite şi cearta. Florentin şi Ana se certau; sau, mai bine spus, nici nu-şi mai vorbeau! Unul era hăis, cealaltă cea. Până la finalul celor 24 de cărţi, nu se împăcau. Mai mult; Ana pica la drum de seară...

Dacă Laura murea în noaptea asta, Ştefan o va îngropa poimâine. Până făcea formalităţile, până o mai cercetau criminaliştii, până veneau părinţii şi rudele... Până rezolva el toate cele necesare înmormântării... Deci ea avea la dispoziţie încă 48 de ore. Cruciale, după părerea ei, pentru viitorul mariajului lui Florentin...

Nu ştia cum să-l ajute; nu ştia dacă să încerce să-l ajute, dat fiind faptul că nu putea să-i lege încă o dată...

După-amiază, pe la cinci-şase, o s-o sune pe Lăcrămioara şi-o să-i spună că vedea în cărţi cum Florentin şi Ana se certau la cuţite. Şi-apoi o s-o întrebe ce se întâmpla. Trebuia să ştie - ca să ştie ce-i va spune lui Diamant. Pentru că Ştefan nu se va duce în şatră, la Perla, prăpădind astfel două ore din timpul atât de preţios acum. Iar la ea nu va veni neinvitat.

Ioan

Uşa se deschise încet, se închise iar Lăcrămioara oftă greu:

- Ioane, ce ne facem noi cu copiii ăştia?

Se ridică în capul oaselor:

- Ce-ai aflat?

- De la ea, nimic. Dar am vorbit cu Luminiţa, care-a aflat de la Nicuşor... Nor-ta vrea să-şi trăiască tinereţile.

Se încruntă: cum adică?

- Ea nu vrea să facă al doilea copil acum.

- Cum dracu să nu vrea?!

- Uite-aşa. Şi eu m-am minunat - că doar o ştiam cât o iubeşte pe Florentina şi eram şi eu în sufragerie când ne-a zis Florentin ce i-a zis lui de Revelion... Ea vrea să simtă că are 23 de ani. Vrea să se distreze, să se plimbe, să vadă ţări străine...

- ... Şi cu ce-o încurcă copilul?

- Ioane, acu' serios - o cam încurcă, cel puţin un an jumate! Că vreo 6 luni o să-l ţină-n burtă, plus încă un an la ţâţă...

- Da' nu te are pe tine aici?

Lăcrămioara începu să râdă:

- Să-i dau eu ţâţă? De unde, Ioane?!

- Păi de unde i-ai dat şi Florentinei! Să stea să scoată lapte, cum a învăţat-o Didonia, şi să se ducă să se distreze!

- Oricum, am înţeles că a sunat-o medicul şi a întrebat-o dacă vrea să facă un chiuretaj. Că l-a sunat Nina pe el, şi el aşa a înţeles de la ea.

Se ridică şi-şi trecu mâinile prin păr:

- Să-i zici nor'tii să nu se atingă de nepotul meu.

- Lasă, că i-a zis-o Florentin! Cică i-a pus şişu' pe faţă şi-a amenînţat-o că-i scurtează şirul de admiratori dacă nu-şi mai temperează cheful de distracţie.

Şi-acum pricepuse şi el de ce trecuse Prâslea fugitiv prin camera lui, într-o seară...

- Da' uite că nici eu, nici Luminiţa nu pricepem o chestie! Ce distracţie mai vrea? N-o duce Florentin la petreceri, la Nicuşor? Dacă vrea să se ducă la film, să-i zică lui - şi eu nu cred că Prâslea o s-o refuze! Da' de-aici până la chiuretaj, scuză-mă...

- Tu atât să-i zici - că, dacă se-atinge de nepotul meu, fac crimă de om!

- Da' nu te înfuria aşa; că uite, s-au certat, da' nu s-a atins de el!

- Păi nu s-a atins; că ştie ce i-ar face Prâslea dacă îndrăzneşte!

- ... Eu stau aşa şi mă-ntreb ce-o fi apucat-o...

- Ce s-o apuce - românismele din capu' ei! Că asta cu trăitul vieţii e pur românească! Noi, când vrem să ne trăim viaţa, punem de-un grătar şi-un chef în curte; ei, când vor să se distreze, se duc cinci zile în Grecia.

- ... Ştii ce mă gândeam eu?

- Ce te gândeai tu?

- Eu stăteam aşa, şi mă gândeam... Nu cumva i se trage de atunci de când a răpit-o Ştefan? Că îţi dai seama ce i-a promis ăla, ca s-o convingă! Numai milioanele alea de euro socoate-le: câtă distracţie ar ieşi din ele... Nu cumva după aia, când şi-a revenit din sperietură, Ana şi-a adus aminte de visele ei de demult, de pe vremea când era secretară şi plănuia nunta cu avocatul?

- Nu ştiu ce şi de ce a apucat-o. Eu ştiu doar atât: că nu-i dau voie să dea afară copilu' ăsta. Dacă-l dă afară, nu c-o azvârl din casa mea - o azvârl din inima mea! Şi după aia poate să facă o echipă de fotbal, plus rezerve - înapoi nu mai intră!

Lăcrămioara aproba cu capul; vedea pe chipul ei că era de aceeaşi

părere... Se grăbi să iasă, să-şi pună un pahar cu apă... Auzi: să se distreze! De parcă copilul ăla o să-i stea pe cap pân' la moarte! De parcă Florentina îi împiedicase până acum să se distreze! Ha!

Didonia

Auzi uşa liftului pocnind şi se grăbi să se ridice: ăsta numai Diamant putea fi! Că era doişpe fără un sfert! Descuie uşa, iar tânărul intră fără un cuvânt. De data asta aproape că nu-l mai recunoştea: era serios, uşor speriat, şi era alb ca varul în obraji... Nu putu să se abţină; dar exclamă în şoaptă:

- Aoleu! Da' unde te-a dus, Diamante? Şi ce grozăvii ţi-a arătat pe-acolo?

Tânărul intră direct în sufragerie. Încuie uşa şi auzi bricheta... Oare ce grozăvii urma să audă acum? Mai că o speriase şi pe ea - şi ea doar presupunea ce-o să-i povestească el, la o cafea!

Se aşeză în faţa lui, dar se ridică imediat:

- Stai să-ţi mai fac o cafea!

- Nu-mi face, ţaţă; că numai de cofeină n-am eu nevoie acu'! Am atâta adrenalină-n mine, că-mi pocneşte dracu inima-n piept!

- Păi hai, zi-i! Te-ai dus să-i zici lui Ştefan de ăla...

- ... Aşa. Nu ştiu pe cine-a uns, dar l-am găsit în salonul de terapie intensivă, pe un scaun, la capu' Laurei. Şi nu poţi să-ţi imaginezi, ţaţo, cum arăta săraca fată... Când a aflat cine l-a convocat ca să-i dea informaţiile alea, Ştefan s-a ridicat şi şi-a scos halatul. A sărutat-o pe Laura pe frunte şi-a ieşind, spunând "Vii cu mine." Bun, am fugit după el! Şi nu se grăbea, ţaţo; mergea normal! Da' nu ştiu cum calcula pasu', că eu trebuia să fug ca să mă ţin după el. Şi mă aşteptasem să fie băieţii jos; dar l-am văzut cum iese din spital şi se duce glonţ la primul taxiu... Ne-am urcat în spate, el a zis numele unei discoteci... Şi m-a întrebat: eu l-am sunat pe individ, sau el m-a sunat pe mine? I-am zis, şi-atât; în rest, am tăcut amândoi...

- Stai, mă, să-ţi aduc totuşi o cafea!

- Adu-ţi matale, ţaţă; eu nu mai pot să beau sau să mănânc ceva.

Alergă în bucătărie şi-şi luă cafeaua şi ţigările. Abia aştepta să audă ce făcuse Ştefan!

- Am ajuns la discotecă; individul ne aştepta acolo. Ne-am dus drept la masa lui, am dat mâna cu el iar el a spus cam aşa: "Cel pe care-l cauţi se numeşte Vania Moroşanu, este născut şi are domiciliul în Republica Moldova şi a fost special adus aici pentru astfel de chestii. Iar de data asta l-au angajat protectorii tăi." Ţaţă, am zis că mor! Da' Ştefan nici n-a clipit... Iar individul a pus pe masă un laptop. Ştefan s-a întors spre mine şi mi-a arătat barul; m-am deplasat imediat, mi-am luat o cafea, m-am aşezat şi i-am urmărit cu coada ochiului. Scriau cu rândul: când unul, când celălalt.

- Adică discuţia era în doi, iar individul ăla era plin de microfoane. Parcă-parcă auzisem eu ceva despre un serviciu secret, în noaptea aia...

- Au scris cam 15 minute; la sfârşit, au bătut palma iar Ştefan s-a ridicat. Şi m-am ridicat şi eu mintenaş, pentru că individul a închis laptopul şi-a dat din cap spre mine, adică "Nu te obosi pân' la mine, că voi aveţi treabă împreună"... M-am dus după Ştefan. Iar el a zâmbit, pentru prima oară după ce-a intrat în Spitalul de Urgenţă, şi-a spus că acum totul e OK; şi să nu mă îngrijorez, că totul va fi bine.

- Da' de ce-au vrut indivizii s-o omoare pe Laura?

- Păi pentru că ştiau cine era ea în inima lu' Ştefan! Că el s-a cam retras la Paris, cu Rubina, şi pe-aici trecea extrem de rar! Venea când i se năzărea lui, cu un avion privat, iar de la aeroport se ducea glonţ la Laura, unde stătea câteva ore. Iar de-acolo îl ducea Grasu la aeroport - şi vorbeau pe drum.

- Adică se cam retrăsese din afaceri.

- Adică lăsase afacerile pe mâna lu' Grasu trei capete. Şi cred că nici nu le prea răspundea la telefoane protectorilor. Iar ei au vrut să-l avertizeze că Grasu muncea zi-lumină, dar nu prididea. Şi că afacerile scârţâiau, iar venitul lor scădea de la lună la lună.

Oof, fir'ar să fie el de ban! Biata Laura!

- Aşa că protectorii lui s-au gândit să-l avertizeze; au tocmit un rachet moldovean, să intre peste Laura-n vilă şi s-o taie aşa, superficial. Şi să-i transmită un mesaj pentru Ştefan şi-apoi să plece. Dar ea, când a văzut că intră malacu' peste ea, cu ditamai sabia în mână, a scos pistolu' de la brâu şi l-a împuşcat în umăr. Şi omu' s-a apărat: a dat cu sabia spre ea.

- S-o spintece cu sabia!

- Nuu, ţaţă; s-o pălească cu latu', ca s-o doară şi să apuce el să-i ia pistolu'! Iar ea tocmai atunci s-a repezit pe el - iar sabia i-a intrat direct în burtă!

Fir'ar să fie ea de treabă, cu săbiile alea! Diamant părea să calculeze ceva foarte complicat...

- ... Şi? Ce-aţi mai făcut?

- De la discotecă, am plecat tot cu un taxi. Ştefan a zis o adresă. Şi pe urmă, ţaţă, ţin'te bine - mi-a arătat un Jeep negru, în spatele taxiului, şi mi-a zis la ureche că suntem în siguranţă.

Fu cât pe ce să sară în picioare:

- Adică a bătut palma cu individu' de la discotecă!

Diamant nu păru să-i audă remarca:

- Am ajuns într-o zonă cu multe blocuri şi am intrat într-unul nu prea răsărit: unu' de-ăla comunist. Am urcat cu liftul, el a acoperit vizorul şi-a apăsat o sonerie... Şi ne-a deschis un tip de vreo 50 de ani. Ştefan a intrat peste el şi i-a pus cuţitu' la gât - cuţitu' ăla mare, de 30 de centimetri numa' lama. Şi i-a zis că următorul general sigur nu va face niciodată greşelile actualului general, pentru că următorul general va fi recomandat, discret, de el.

"Aşa! Bravo, Ştefane! Fă-i pe toţi!" O cunoştea pe Laura; era aşa o tipă de treabă, sufletistă şi săritoare, şi avusese sărăcuţa atâta ghinion cu Agapie ăla şi membrana prea tare, că nu putea să nu-l felicite pe Ştefan pentru aşa iniţiativă!

- Şi-atunci individu' a încercat să-i explice de ce au hotărât s-o sperie pe Laura, iar Ştefan i-a retezat-o din scurt - i-a zis că nu-l interesează. Că nu venise să audă explicaţiile lor. Venise doar să-i anunţe că ar fi bine să nu-l mai sune vreodată. Şi că ar trebui să-şi caute alt fraier - pentru că, după asemenea gest din partea lor, el ar fi trebuit să le fure copiii şi să-i mutileze pe viaţă. Numai că n-o să facă asta, pentru că devenise mult prea important ca să-şi mânjească mâinile şi noile relaţii de afaceri cu sânge de spurcăciuni.

- Aşa a zis? Sânge de spurcăciuni?

- Chiar aşa! Şi i-a zis că venise să-i spună că, din acel moment, avea alt protector, iar afacerile se mutaseră "din stânga-n dreapta", odată cu el personal şi cu nişte dosărele mişto, referitoare la "oamenii din stânga". Dosărele pentru care "oamenii din dreapta" îi mulţumiseră mult şi-l asiguraseră că niciodată nu se vor mai întâmpla asemenea "accidente" persoanelor din viaţa şi anturajul lui.

Mamă Doamne, ce hotărâre luase Ştefan! Clar - trebuia să-şi ia nişte cărţi mai mari, special pentru el! Ea nu anticipase că ceea ce văzuse ea acolo putea fi atât de radical!

- Şi i-a mai zis că protecţia "din dreapta" e mult mai solidă decât fusese protecţia "din stânga", iar ca dovadă "dreapta" o să-i ofere curând nişte afaceri noi de gestionat.

- Şi guşteru' ce-a zis?

- L-a ameninţat că o să sfârşească rău, dacă schimbă tabăra.

- I-auzi la el, nenorocitu'!

- Iar Ştefan l-a lipit frumuşel de perete, a pus vârfu' cuţitului pe obrazul lui, a apăsat nitel până a dat sângele... Şi-a tăiat, ţaţă, încet şi cu grijă, de la ureche pân' la colţu' gurii!

Nu mai putea respira... Diamant îşi mai aprindea o ţigară... Începea să înţeleagă de ce refuzase cafeaua...

- ... Iar eu mă uitam la el şi la cuţit şi la dobitocu' ăla şi nu acceptam gându' că e adevărat! Ăla se pişase pe el, iar Ştefan era calm ca o zi de primăvară şi zâmbea şi era atent cum mişca săbioiu'... Ştii cum, ţaţă? Ca un copil, când trage cu pensula conturu' şi nu vrea să-i tremure mâna şi să iasă dunga strâmbă! Şi pe urmă a râs şi i-a zis

cam aşa: în fiecare dimineaţă, când o să se uite în oglindă, cicatricea aia o să-i aducă aminte de două chestii. Una, că dreapta e mult mai puternică decât stânga. Două, că dacă va fi neapărată nevoie, cuţitu' care "pictase" cicatricea aia o să facă şi alte cicatrici, pe obrajii progeniturilor lor.

Simţea că o doare stomacul. Îşi imaginase scena - că nu era greu deloc să vadă cu ochii minţii personajele. Pe Ştefan îl ştia bine, pe Diamant îl mai văzuse cu gura întredeschisă şi ochii măriţi de uimire... Şi trăgea concluzia că mai bine renunţa şi ea la cafea, c-o s-o ia cu palpitaţii până termina el de povestit!

- Aşa, ţaţo; şi-am plecat de-acolo. Că ăla nu mai zicea nimic - plângea ca un copil tâmpit! Jos, ne aştepta Grasu trei capete, cu BMW-ul lui Ştefan. Iar în spatele lui era alt BMW, cu patru oameni de-ai lui Ştefan şi-o matahală blondă pe bancheta din mijloc, aşezat central. Iar în spatele BMW-ului ăluia era Jeep-ul...

I-auzi cum se aranjaseră lucrurile! Păi nu degeaba era atât de temut băiatul de bulibaşă! Într-o oră, mutase toată "fabrica de bani" sub altă umbrelă, "colectase" pază nouă, scăpase de vechii parteneri de afaceri şi-l găsise şi pe rachetul moldovean! Şi nu se terminase povestirea!

- Grasu s-a dat jos de la volan, da' Ştefan a deschis portiera din spate. M-am urcat lângă el, Grasu a pornit motorul şi Ştefan a ordonat: "La Cernica." Grasu i-a zis că, dintr-un motiv care-l depăşeşte, a primit un telefon de la o voce răguşită, care i-a spus direct numele şi adresa la care poate fi găsită persoana pe care-o caută. Şi acolo a găsit-o... Matale te-ai prins că vocea răguşită era individu' din discotecă...

Aprobă, grăbită să audă continuarea...

- Ştefan s-a tras spre Grasu şi a început să ne zică în şoaptă... că acum lucrau pentru cealaltă tabără, pentru protectori mult mai influenţi şi mult mai bine informaţi. Pentru vocea răguşită şi şefii lui. Şi asta pentru că, de când se retrăsese în Franţa, reuşise să construiască acolo o reţea atât de vastă şi de bine organizată, încât nici un protector, indiferent cât de neutru ar fi fost el, nu-şi permitea să nu o "înhaţe"! Ne-a zis că nu stătuse degeaba la Paris; că se preocupase intens de construirea reţelelor - şi treburile mergeau de minune acolo. Aşa că devenise prea important ca să nu fie "ofertat"... Iar noii protectori ne vor da afaceri noi în administrare, pe teritoriul României, şi vor avea multă grijă de noi. Şi că vom comunica mult mai bine cu ei. Şi că protectorii ăştia or să bage câţiva dintre oamenii noştri în "aparatul bugetar", ca garanţie că comunicarea va merge şnur iar asemenea accidente nu se vor repeta niciodată. Şi ne-a zis, ţaţă, cam aşa: "Caşcavalu' trebuie să iasă bun; că dacă-i caşcavalu' bun, stomacu'-i fericit. Şi omu' dă mai departe banu' pe caşcaval".

- Cap de bulibaşă!

- Aşa o fi; că dacă-i duce lu' taică-su frumuseţe de nepot în şatră, parcă-l văd aşezat central pe tron...

- Aşa, şi?

Diamant îi oferi o ţigară. Ceva îi spunea că acum o să audă adevărata grozăvie care albise obrajii tânărului din faţa ei... Se servi, îşi aprinse şi el una...

- Şi pe urmă a oftat greu şi-a scos port-actul. A spus că noul lui protector a adăugat o garanţie la acel "contract". Omul i-a spus că ştie ce are el în port-act şi el unul n-are nimic împotriva ideii. Chiar îl va ajuta, dacă-i va cere ajutorul, şi-i garanta protecţia amândurora. Şi ca dovadă că de data asta lucrurile vor sta altfel, vocea răguşită şi-a scris adresa pe o bucată de hârtie şi i-a dat-o lui, spunându-i că dacă vreodată se va simţi trădat, poate să se ducă la adresa aia şi să bage cuţitun el, că nu-l va opri nimeni. Ca o paranteză, aşa: foarte puţini oameni ştiu adresa omului, şi nici unu' nu-i din branşa producătorilor de caşcaval...

Da, evident! Alta era urgenţa ei acum! Auzise ceva despre "amândoi". Şi port-act. Şi-i venea să-l strângă de gât, că Diamant pufăia agale...

- ... Şi-am ajuns la vila de la Cernica. Am intrat toţi trei, iar el a deschis port-actul. A scos paşaportul - şi-am văzut o poză de-a Rubinei. A tras şi poza afară şi-am văzut un carton împăturit. A scos cartonul, l-a desfăcut cu grijă... Ştefan ţine în port-act, ascunsă bine şi împăturită cu grijă, poza Anei.

Zâmbi slab: era evident că pe-a Anei! Că pe Laura o vedea la Cernica, nu? Şi nici ea, nici Rubina nu-şi permiteau să-i controleze port-actul! Mă rog; o văzuse pe Laura la Cernica...

- Grasu s-a cam schimbat la faţă; că ce-a pătimit el, săracu', când a furat-o Ştefan pe Ana, numa' el ştie! Iar Ştefan a pus totul la loc şi i-a zis lu' Grasu să-l bage înăuntru. Şi-au intrat băieţii cu rachetu'. Ţaţă, nu-ţi poţi imagina cum arăta omu' ăla! Iar Ştefan se uita lung la el...

Nu era foarte sigură că voia să asculte partea aia; dar îi era milă de băieţaşul ăsta, care fuma turceşte în sufrageria ei şi mai avea un pic şi plângea; aşa că o să-l lase să povestească, să se descarce, să plângă şi să-şi ia de pe suflet şi din minte măcar o parte din povara acelor clipe...

- L-au oprit băieţii chiar în mijlocul bălţii de sânge de pe covor. Iar Ştefan şi-a tras fotoliul în faţa lui şi şi-a aprins o ţigară. Şi i-a zis că până termină ţigara, să termine şi el de povestit cum a fost. Iar omu' a povestit ce ţi-am zis eu matale...

Aprobă, sperând că n-o să audă iar cum murise Laura...

- I-a arătat şi rana de la glonte şi-a zis cuvânt cu cuvânt ce-a vorbit cu Laura... Ştefan a terminat ţigara. Omu' a început să plângă şi l-a rugat să aibă milă, că are copil acasă... Ştefan l-a întrebat: "Ai copil?" Şi el a zis că are un băiat de cinci ani. Ştefan s-a ridicat şi-a tras sabia de sub fotoliu - că are o mulţime de arme ascunse prin casa aia. Iar gealaţii l-au prins pe rachet de mâini şi de picioare. Omu' - nu şi nu, se zbătea, na! Ştefan şi-a aprins altă ţigară, cât l-au "ancorat" băieţii bine... Şi cu ţigara-n colţu' gurii a venit calm la el, a potrivit sabia acolo unde-a ştiut el şi-a împins-o. Şi avea o privire de nebun, ţaţă! Fumul i se ridica aşa din ţigară, el se uita pe chipul omului şi când îl vedea că se mai liniştise, răsucea un pic sabia în burta lui...

Gata: Diamant începuse să plângă. Împinse şerveţelele spre el, se grăbi să-i aducă un pahar cu apă rece... Tânărul nu se apropie de ele; ea nu se grăbi deci să-l îndemne să povestească...

- ... Şi-am vrut să mă întorc un pic, da' a mârâit la mine să nu mă clintesc de-acolo...

Deci Diamant va prelua noile afaceri aduse de noii protectori. Îi trebuia curaj şi stomac pentru asta; şi de vreme ce era în faţa ei, nebătut, trăgea concluzia că nu se clintise de-acolo. Deci avea destul curaj şi stomac...

- ... Şi când a terminat ţigara, a tras aşa în sus; a smucit. Şi-a horcăit ăla şi s-a dus...

Îi puse paharul în mână şi-i ridică mâna la gură. Şi-abia acum avu certitudinea că Diamant începea să se liniştească...

- ... Şi pe urmă a început să-şi cureţe sabia şi ne-a spus ce avem de făcut. Grasu o să-l contacteze pe noul protector şi-or să stabilească canalul de comunicaţie, parolele şi termenii specifici. Iar eu mă duc să mă odihnesc bine, să mă întremez, să-mi scot ceara din urechi... Pentru că, de mâine dis-de-dimineaţă, încep să mă interesez ce mai face Ana şi cam cum îi merge-n căsnicie. Şi când a zis chestia asta, s-a încruntat. Ţaţă, eu am o presimţire. Eu cred că Ştefan a primit, pe laptopu' ăla de la discotecă, nişte informaţii şi despre Ana. Şi cred că sunt "de bine" pentru el. Că m-am apucat deja de treabă, în drum spre matale, şi-am auzit că unele persoane se minunează cum de cuplul ăla frumos, care dansa tango pe la nunţi, a ajuns în pragu' destrămării, iar Florentin i-a pus nevesti-sii microfoane şi-n clamele de păr.

Aoleu! Chiar aşa?... Da, ştia că Ana era frumoasă iar Florentin o iubea mult; dar chiar în halul ăla ajunseseră relaţiile dintre ei?

- Şi cred că Ştefan ori vrea să verifice informaţiile alea noi, ori vrea să mă verifice pe mine...

- Păi să nu-l minţi, Diamante! Că nu degeaba te-a ţinut acolo, să-l vezi cum omoară un om! Are planuri cu tine; şi de data asta n-ai voie să te duci la Manolache, cu scuza că eşti băiatul lui Mihai.

Diamant o privea lung... Ridică din umeri:

- Că eşti, ce să ne mai ascundem după urechi. Şi? Ce-a mai zis?

Evident, după ce fusese uşuit cu urlete şi înjurături atâta timp, Diamant "nu reacţiona bine" la asemenea cuvinte venind tocmai din

partea ei! Aşa că-l auzi continuând povestirea:

- ... A zis că el se întoarce la Laura, la Spitalul de Urgenţă, şi-a ieşit. Iar noi, repede, după el... De data asta s-a urcat el la volan şi-a condus ca un dement până acolo, cu Jeep-ul după el. A încuiat frumos maşina, a spus "Aştept să mă sunaţi" şi-a intrat în spital, urmat de doi indivizi în costume negre, care au coborât din Jeep-ul negru.

- Şi l-aţi lăsat la spital.

- Da. Grasu mi-a zis că el se duce să se ocupe de canalu' de comunicaţii. Şi că mi-ar prinde bine un calmant, dacă găsesc o farmacie deschisă, că-s alb ca varu' - şi nu se cade să umblu aşa în public, că sunt vărul' lu' Ştefan. A dat un telefon şi-n două minute a apărut alt Jeep negru, cu alţi tipi în costume, care l-au luat. Eu ce dracu era să mai fac - m-am urcat într-un taxi şi-am venit glonţ la matale...

Şi-acum ştia tot ce se întâmplase. Iar Diamant se liniştise. Acum discutau cu toate datele problemei pe masă. Apropo de masă... Scoase cărţile, le descântă, le întinse... Şi oftă greu:

- În cel mult o săptămână, Ana pleacă cu Ştefan.

Şi-atât; cu o mişcare scurtă, "mătură" toate cărţile de pe masă. Şi se ridică: avea nevoie de mult calm acum, pentru că trebuia să se concentreze...

Deci Ştefan pusese sabia, o aranjase în punctul pe care-l ştia el, şi-o împinsese de parcă era uşa de la frigider, sau mopul. Şi-şi privise victima în ochi, cu ţigara-n colţul gurii; imediat cum sesizase o temperare a durerii, răsucise niţel sabia... Iar la sfârşit spintecase. Şi se ocupase de curăţatul sabiei, în timp ce le dăduse ordine... Avea de-a face cu o minte "spirt". Trebuia să-i dea informaţii, dacă nu voia să-l vadă că greşeşte. Luă câteva coli de hârtie şi-un pix şi i le puse lui Diamant în faţă:

- Ia şi scrie tot ce zic eu. Că trebuie să-i zici tot. Ştefan ăsta are o minte brici - da' îi trebuie informaţii, ca să ia hotărârile corecte. Tocmai ţi-a arătat cum face când e furios. Că nu era calm - era un car de draci când se uita pe omul ăla şi răsucea sabia-n el! Şi există riscul ca, la un moment dat, să-şi închipuie că Ana vrea să plece cu el iar neamul n-o lasă; şi-atunci intră peste ei cu sabia şi cu cuţitu' şi cu gealaţii şi ne ia mama dracului pe toţi. Ai înţeles?

Diamant aprobă:

- Oricum, am aranjat deja cu nişte băieţi deştepţi să se scoale dis-de-dimineaţă şi să asculte şi ei ce se-aude din microfoanele alea de le cară Ana după ea...

- Da; dar unele lucruri n-ai de unde să le ştii. Aliaţii şi duşmanii nu se aud la microfoane. Eu am vorbit cu Lăcrămioara azi, aşa că ştiu care e problema căsniciei lui Florentin. Şi ştiu taberele din neamul ăla, care cu care ţine; n-ar trebui să le ştiu, da' le văd în cărţi. Deci: scrii?

Da, scria; o privea atent, cu pixul pregătit... Păi să-i zică!

- Luminiţa şi Nicuşor sunt la casa lor. Ea a născut şi stă mai mult pe-acasă, cu copilul - un băieţel de şase luni. Da' în jurul prânzului se plictiseşte singură, aşa că ia copilul şi se duce la mall, la bărba-su. Din câte-am văzut eu în cărţi, Luminiţa ţine cu frati-su, iar Nicuşor ţine cu cumnată-sa; da' Nicuşor cam stă sub papucu' nevestii, aşa că nu-i bun decât de sursă vagă de informaţii şi de trimis la Ana, să-i şoptească secrete la ureche... Crin şi Ileana sunt destul de departe de ei; Florică îl ţine pe fi-su mai mult la birou. Se văd cu ei la Nicuşor, la petreceri; da' cum Crin discută despre containere şi Florentin despre buchete, mare lucru nu iese la capitolu' afaceri. Crin nu ţine cu nici unul dintre ei; că nu-l afectează problemele lor şi-n plus ştie că Ioan pe el îl sună atunci când are o problemă de rezolvat. Deci, probabil că el nu vrea să se implice. Ileana ţine cu frati-su, de când a sunat la uşa Anei iar ea a pârât-o la Ioan; şi chiar dacă îi vorbeşte frumos Anei şi pare cea mai bună prietenă a ei, eu ştiu cum gândeşte şi cum simte... Roberto nu ţine cu nimeni; el e mâna dreaptă a lu' taică-su, vede de afaceri şi nu prea-l bagă ei în seamă. Nu ştie multe, ce ajunge la urechile lui sunt rămăşiţe şi concluzii subiective; iar în privinţa relaţiilor care sunt acum între Ana şi Florentin, nu ştie ce să creadă - şi stă în cumpănă. Mirela tinde să ţină cu Ana; dar e influenţată de Lăcrămioara, care tună şi fulgeră şi vorbeşte mult şi le mai şi înfloreşte uneori... Marcel şi Gabi sunt neutri. Ei se au pe ei - se feresc de orice bârfă, ocolesc cu grijă certurile celorlalţi... Ei nu se bagă: ei se ascund în camera lor şi sunt ocupaţi cu gemenii ori de câte ori simt că se poate ivi un conflict... Nina şi Radu sunt fericiţi; ei îl au pe Petre. Nina stă acasă cu el; şi cum nu e genul care să tacă foarte mult timp, pe la unu apare la Mall, cu piciul. Că atunci vine şi Luminiţa, şi se strâng în spate la o bârfă mică. Mai trebuie să-ţi spun cu cine ţine ea şi bărba-su?

Diamant negă.

- Acum: Florentin şi Ana...

Diamant era mai atent ca niciodată! Oftă greu, ştiind că acum trebuia să-i spună ce aflase azi de la Lăcrămioara...

- ... Florentin şi Ana sunt la cuţite. Nu-şi vorbesc. Am auzit că mai nou el doarme în camera copilului şi că sunt zile întregi când nu schimbă nici măcar un cuvânt între ei.

- Da' de ce, ţaţă?

- ... Ana e gravidă.

Diamant scăpă pixul şi-şi prinse capul în palme...

- E gravidă, abia a aflat, n-are încă trei luni şi nu vrea să facă copilu'. Se simte prea tânără ca să-l facă şi pe-al doilea. Ea vrea să simtă că are 23 de ani. Vrea să meargă cinci zile la Albena, vrea să meargă cu soţul ei la plimbare în parc, vrea să meargă la un film...

- Da' şi el, ţaţă Dido; a băgat-o în mall-ul ăla, la vândut rahaturi ieftine, şi-o ţine acolo de la şase dimineaţa la zece seara...

- El nu vede lucrurile aşa. El presimte că e băiat; iar când ea a pus-o pe Nina să-l sune pe medic şi să ceară informaţii despre chiuretaj, Florentin a luat foc! N-am crezut că nepotul meu e capabil de aşa ceva, dar... Dar a scos şişul şi l-a pus pe obrazul nevesti-sii. Şi a întrebat-o cum s-ar simţi dacă el ar trage mâna-n jos şi i-ar mai scurta coada de admiratori.

Diamant rămăsese cu gura căscată. Aprobă cu capul, confirmându-i că nu glumea, nu minţea...

- Să nu-i ascunzi lui Ştefan nimic din toate astea. Că soarta se poate schimba într-o secundă. Cărţile mi-au arătat, în seara asta, că Ana va pleca cu Ştefan şi va fi fericită cu el. Anul trecut, tot cărţile astea mi-au arătat că Ştefan o va fura, dar el nu-i va aduce ei fericirea. Tot anul trecut, cărţile astea mi-au arătat că Ana se va împăca cu Ioan şi totul va fi ca-n rai; iar după zece luni, cărţile astea mi-arată că Ana se va certa urât cu tot neamul Manolache şi va fi exclusă din neamul ăsta... şi că nu va mai exista o împăcare. Niciodată. Soarta ei s-a schimbat la un moment dat; dar eu n-am mai dat de ea de ceva vreme şi n-am ştiut când s-a schimbat aşa... Diamante, cărţile nu m-au mintit niciodată. Spune-i lu' văr-tu adevărul; da' tot adevărul! Ca să ia deciziile corecte.

- Aşa o să fac, ţaţă Dido. Mă jur pe măicuţa mea!

- Şi pe urmă să vii să-mi zici şi mie ce faţă a făcut; bine?

Diamant începu să râdă şi se ridică:

- Vin, ţaţă Dido; că la ce zici matale că o să fie prin neamu' Manolache, se pare că numai matale o să-mi mai deschizi uşa!

Îl conduse la uşă; Diamant scoase telefonul şi se minună:

- Ete că e aproape unu şi eu nu dorm...

- Da' te-ai scobit bine de tot în urechi, aşa că vei fi iertat dacă te vede mâine văr-tu cu cearcăne. Ştefan i-a zis ceva lu' Grasu, că a avut telefonul oprit?

- Nu; că atunci când a aflat ce s-a întâmplat, Grasu a plâns în hohote. Şi-a plâns şi la Cernica...

Aprobă, iar Diamant deschise uşa:

- Te sun, ţaţă, imediat cum mai aflu ceva.

- Bine.

Îl prinse de braţ, îl privi lung... Şi şopti, zâmbind:

- Doamne, ce semeni cu taică-tu! Hai, fugi; şi ai grijă ce faci! Să nu le schimbi tu soarta!

Tânărul aprobă şi se grăbi să iasă; închise uşa, o încuie...

După ce-o auzise rostindu-şi gândurile, Diamant o privise altfel. Aşa că lucrurile se vor schimba. Şi-acum se întoarse în sufragerie, şi-şi mai aprinse o ţigară...

Ştefan era un tip deştept. Cu siguranţă, în orele cât stătuseră amândoi anul trecut la Cernica, el tot întrebase "De ce", iar Ana îi tot răspunsese... Cu siguranţă, ea fusese sinceră. Şi poate că el decisese să se schimbe, pentru că păstra poza ei în port-act. Pentru că spera în continuare, deşi inimioara de platină stătuse atâta timp la gâtul Laurei iar el fusese de acord ca amanta să-i facă un copil...

Ana nu era nebună. Ana voia să se distreze? Nu - voia să simtă că are o viaţă. Că trăieşte. Voia, de exemplu, ca mâine să nu se mai scoale la cinci jumate-şase; să doarmă până la zece, să se trezească odihnită, să facă un duş prelungit, să se fardeze, să se coafeze niţeluş... Să se ducă agale până la Carrefour, unde să se plimbe agale prin raioane şi să numere şi ea câte soiuri de detergenţi existau... Să se întoarcă acasă pe jos, agale, cu ochii prin vitrine... Să-şi facă nişte cartofi prăjiţi şi să stea cu burta-n sus la televizor... Să-şi ia bărbatul de braţ şi să plece la plimbare, ca doi îndrăgostiţi... Să rupă patul "cu sonor", lucru care probabil nu se mai întâmplase după ce se născuse Florentina...

Ana nu era exagerată; partea aia cu plecatul la Albena era deci undeva la coada listei. Ana voia să fie om, nu maşină de crescut vânzările. Şi nici eprubetă de făcut copii nu voia să fie. Ana îşi dorea copii; după părerea ei, Ana îşi dorea vreo patru copii! Dar nu acum; acum, sufletul ei voia să doarmă, să se fardeze, să vadă ce se mai întâmplase în ţara asta cât timp ea vânduse containere întregi de rahaturi chinezeşti...

Şi uite cum ea va decide să accepte oferta lui Ştefan. Aici exista o problemă... Numai că luase o hotărâre azi. În clipa în care auzise ce decizii luase Ştefan, realizase că puştiul din decembrie trecut crescuse - şi se transformase în bărbat. Ştefan cel de-acum era pe placul Anei. Iar ea... Ea, pentru binele Anei şi-al lui Florentin, o să facă ceea ce nu mai făcuse niciodată. O să revină asupra unei hotărâri de demult...

18 octombrie 2005 - marţi

Ana-Maria

Silueta traversă magazinul şi se opri în faţa ei. Ridică privirea... Ptiu, să n-o deoache! Tânăra zâmbi:

- Bună ziua. Îl caut pe Florentin.

"Bravo, Prâsleo! Bine ales!" Asta era amanta - şi venise fuguţa să se prezinte nevestei! Dădu să intre în camera din spate, dar soţul ei trecu pe lângă ea şi întinse mâna spre superbitatea cu picioare lungi şi decolteu ferm:

- Florentin.

- Bună ziua. M-aţi sunat, pentru interviu...

- Da; poftiţi.

Şi intrau frumuşel în spate... Stop! Ce interviu? Care interviu? Florentin dădea interviu pentru vreo gazetă?

- Ce interviu?

Capul brunet nu se întoarse spre ea:

- Interviul pentru postul de vânzătoare.

... Vaai, că proastă mai era! Florentin plecase ieri val-vârtej spre Bucur Obor, iar azi telefonul lui sunase-n draci! Gata, îi băga vânzătoare! Adică o expedia acasă, "să dospească la copil"! Ce frumos!

Mamă Doamne, ce draci avea! Mamă Doamne, ce-i venea să apuce de rafturile alea şi să le tragă la podea! Dar strângea din dinţi, pentru că nu ştia unde era şişul...

Aranja paharele de pe raftul de sus; le aranja cu ochii la stradă... Şi gata! Individa se uşchise! Coborî scara, trecu prin camerele din spate şi intră în florărie, unde soţul ei calcula ceva foarte complicat pe-o hârtie...

- Cum îţi permiţi să iei asemenea decizii fără să mă întrebi şi pe mine?

Capul brunet se ridică din hârtii. Tresări: ia uite ce vesel era el!

- Păi dacă vrei să-ţi trăieşti viaţa, nu-i normal să mă gândesc să te uşurez de probleme? Tocmai ca să poţi să-ţi trăieşti viaţa?

Nu mai putea scoate un sunet - Florentin nu voia să se-mpace cu ea... Florentin încerca din greu s-o expulzeze din viaţa lui...

- Angajez vânzătoare la magazin, ca să fie în permanenţă cineva aici. Iar tu poţi să nici nu vii, dacă eşti prea obosită după ce te buriceşti toată noaptea pe lângă Florinel!

Nu mai putea spune nimic. Îl privea şi nu ştia...

- Da' te rog să stai pe-aici cam o lună; până sunt sigur că se descurcă. Şi după aia poţi să pleci să vizitezi ţări străine...

"Poate te-ntâlneşti şi cu Ştefan pe-acolo..." Asta spuneau ochii lui. O pofteau să împacheteze şi să plece în ţări străine. Şi să stea cât mai mult pe-acolo; eventual pentru totdeauna...

Lacrimile se rostogoliră scurt pe obraji; Florentin începu să râdă:

- Lasă teatrul, că nu mă înduioşezi! Du-te, fată, şi distrează-te! Dacă asta-ţi lipseşte, du-te!

Paşii se apropiară grăbiţi; se simţi luată uşor de braţe. Nicuşor şopti:

- Vino-ncoace.

O trăgea spre bijuterie, spre uşa blindată... Se opri. Şi-l privi lung:

- Unde-a dispărut Florentin?

- E în florărie.

- Unde a dispărut Florentin care se uita-n ochii mei şi ştia ce gândesc? Unde-a dispărut Florentin care îmi strângea mâna din senin? Unde-a dispărut Florentin care se obosea să mă strângă în braţe atunci când plângeam? Unde e? Unde-a plecat? E la Albena? Că tare-aş vrea să mă duc după el, să-l găsesc şi să-l aduc înapoi!

- ... Pe acel Florentin l-a omorât Ştefan, în decembrie trecut. Era un Florentin special creat pentru tine şi pentru nea Ioan; şi când a murit el, a rămas Florentin cel adevărat. Florentin ăsta.

Doamne! - dar de ce?!

- Aşa a fost înainte să te cunoască; înainte să-l ia tanti Lăcră-

mioara zilnic la chioşc, să-l ţină sub strictă supraveghere. Pe vremea aia, nea Ioan plătea înjunghiaţii prin spitale iar el fugea de-acasă zile în şir ca să nu-l prindă când era furios... Florentin de-atunci dormea cu şişul la mână; varianta asta a mai îmbătrânit, că aud că-l scoate seara...

Îşi acoperi faţa cu palmele - tocmai aflase că nu-l va mai avea vreodată pe acel Florentin pe care-l iubea ea...

- ... Nu te mai las să stai aici. Hai!

Se lăsă trasă afară din bijuterie, afară din casă... Văzu portiera galbenă; fu împinsă cu fermitate pe banchetă, iar Nicuşor rosti adresa şi întinse bancnota. Şi mârâi la ea:

- Nu mai plânge, că-i dai satisfacţie aiurea! Du-te acasă, stai cu Florentina, explică-i lu' tanti Lăcrămioara ce vrei şi pregăteşte tigaia; că varianta asta n-ascultă de vorbe frumoase!

Daa, vezi să nu! Şoferul demară.

... Deci acel Florentin simpatic, zâmbitor, veşnic cochet, veşnic atent la femeia de lângă el, murise în decembrie. Florentin care rămăsese lângă ea era diametral opus. Era un fel de nea Ioan - deşi se îndoia că tanti Lăcrămioara ar fi stat cu el, dacă el i-ar fi făcut asemenea rahaturi!

De fapt, Nicuşor tocmai îi spusese să-şi pregătească tigaia! Pe modelul soacrei ei! Semn că... Semn că se cam sfârşise totul. Ea nu voia să rotească tigaia deasupra capului şi să-şi pălească bărbatu'-n cap cu ea; voia doar să poată să-l ia de braţ şi să meargă amândoi, preţ de zece minute, pe-o alee în parc. Chiar şi în tăcere - dar să fie doar ei doi...

Şi uite cum ajungea ea devreme acasă şi-o să trebuiască să discute şi cu soacra ei... Şi cu ea ce să discute? Că era mama lui, nu? Cu el o să ţină!... Nu; soacra ei încerca să fie obiectivă şi s-o ajute. Nu de puţine ori, o sfătuise cum să câştige bătăliile cu Florentin, cum să obţină de la el aprobarea pe care-o voia ea...

Taxiul opri în faţa porţii. Coborî şi se grăbi să intre.

Era linişte; prea linişte! Oare Florentina dormea?... Nu; Florentina era la mamaia. Deşi ar fi fost mult mai simplu, în opinia ei, să stea mamaia acasă la Florentina! Că acasă la Florentina erau şi tona aia de jucării, şi tona ailaltă de haine, şi mâncarea copilului, şi laptele copilului, şi medicamentele copilului... Mă rog; o să-şi spună că o ducea dincolo ca să se joace cu verii şi verişoarele. Ca să socializeze cu copiii. Că altfel se înfuria serios...

Intră în bucătărie şi-şi puse un pahar cu apă. Şi-l dădu peste cap. Ochii îi picară pe geam... Ia uite-o cum venea soacra ei val-vârtej, să discute... Da' de ce venea la ea întâi? De ce nu discutase întâi cu el, atunci când văzuse cum făcea Prâslea şi cum se purta cu nevasta? Aa, acum nu se mai băga? Soacra ei deschise uşa, intră... Şi se grăbi să se aşeze pe canapea, lângă ea:

- Fata doarme - da'-i mai bine aşa, ca să vorbim şi noi. În primul rând, să ştii că sunt foc şi pară pe tine!

Aoleu! Şi ea avea ceva cu Ana-Maria Manolache?

- E adevărat că ai pus-o pe Nina să-l sune pe doctor şi să te programeze la chiuretaj?

"S-a dus dracului totul..."

Îşi acoperi faţa cu palmele şi bufni în plâns.

- Deci e adevărat. De ce, Ano? De ce? Tocmai tu? Tocmai acum, când vă înţelegeaţi atât de bine?

Nu putea să-i spună... Nu mai putea spune nimic...

- ... Nu rezolvi nimic cu plânsul. Ce-ai făcut, e făcut. Iar Ioan a aflat şi e supărat fleaşcă pe tine!

"Păi atunci pot să m-apuc să împachetez; nu?"

- A zis să-ţi zic, nu care cumva să-i faci copilului vreun rău; că, pentru nepotul lui, face crimă de om!

"Păi să mă omoare odată şi să-l însoare cu o eprubetă! Sau cu un incubator!" Ce mai aştepta? Să vină cu pistolul şi s-o omoare! Dar nu înţelegea de ce se mai obosise s-o salveze atunci...

- ... Te rog să te potoleşti şi să vorbeşti.

Corect: să se potolească şi să vorbească... Îşi şterse lacrimile şi oftă greu, printre suspine:

- Eu nu mai pot, tanti Lăcrămioara! De la şase pân' la zece, viaţa mea e căcatu' ăla de magazin!

- Căcatu' ăla de magazin, cum îi zici tu, vă aduce bani frumoşi! Şi căcatu' ălălalt de florărie vă aduce nişte bani frumoşi! Aşa e-n căsnicie, Ano: doi oameni trag împreună la aceeaşi căruţă, ca să facă o mică avere pe care s-o lase copiilor! Şi fac şi copii, Ano!

- Or face; da' eu simt că e prea devreme pentru al doilea.

- De ce, Ano?

- ... Pentru că degeaba o să am la bătrâneţe miliarde, dacă o să-i cheltuiesc pe medicamente.

- Iaca!

Ha! O bufnise râsul! O privi lung, mirată... Cum dracu gândea femeia asta? Ea n-avusese tinereţe? Ea stătuse zi-lumină la chioşc şi-i plăcuse?

- Da' eu zic că te sperii degeaba! Un copil nu e un capăt de ţară! Îl faci, stai cu el până se întremează şi pe urmă facem ca cu Florentina! Îl laşi la mine şi eu mă ocup de el! Aşa cum Florentina poate, aşa o să poată şi Ioan Tudor!

"Da; da' eu pot?" O întrebare de care pe mamaia Lăcrămioara o durea fix în dos...

- Puteţi să vă distraţi foarte frumos aşa cum v-aţi distrat şi până acum! Mergeţi la Nicuşor, ieşiţi în weekend în oraş...

- Îmi pare rău, tanti; dar patru ore de manele pe săptămână şi-o oră de plimbare în Mall sunt cam puţin.

Femeia se ridică scurt; avu senzaţia că tonul ei e un pic zeflemitor:

- Acum exagerezi!

O văzu pornind hotărâtă spre uşă:

- Nici tu nu ştii ce vrei!

- Îl vreau pe Florentin aşa cum a fost înainte.

- Oamenii nu pot să stea pe loc, Ano; oamenii se schimbă. Şi tu te-ai schimbat, şi nu-ţi dai seama de asta. Da' eu te văd; şi te vede şi el. Fă ceva să te vezi şi tu şi să-ţi revii; că dacă el se plimbă cu şişu' pe mânecă şi e mai mult şofer decât florar, tu vrei să renunţi la un copil perfect sănătos. Schimbările voastre nu se compară.

Uşa se deschise, se închise... Se repezi la telefon şi formă numărul Ninei.

- Alo?

- M-am schimbat?

- ... Ana?

- Da' cine dracu putea să te sune şi să bocească la telefon?

- Da' ce-ai, fato? Ce s-a mai întâmplat?

- Nino, eu m-am schimbat?

- ... Mă, dacă stau eu şi mă gândesc bine, te-ai cam!

- Iar schimbarea mea, asta pe care-o vedeţi toţi numai eu n-o văd, e aşa dramatică?

- Ano, tu iubeai copiii!

- Eu obişnuiam să merg pe stradă! Acu' mă scol din pat, mă urc în maşină, intru în magazin şi mă-ntorc la fel! La dracu, Nino! Mai există magazinu' ăla din colţ? Da' colţu' o mai exista?

- Ano, poţi să te superi pe mine; da' n-ai dreptate. Că şi eu am uitat dacă mai sunt magazinele, de când

- De când te plimbi zilnic cu Petre prin parc? De când te scoate Radu la crâşmă de trei ori pe săptămână? Sau de când?

- Da' mergeţi, dragă, la crâşmă!

- Când? Că până facem noi stocu', se-nchide!

- Ano, n-ai dreptate. Copilul

- Copilul ăsta mă distruge! Cu cât e Florentin mai fericit, cu atât mai nefericită sunt eu! Copilu' ăsta îmi pune capacu'! Ştii ce mi-a zis mamaia adineauri? Că acolo unde creşte un copil, poate să crească şi-al doilea!

Nina nu mai răspunse; Nina înţelegea, pentru că şi ea îl dorise foarte mult pe Petre... pentru ea...

- ... Hai, lasă!

Închise şi-şi aprinse o ţigară. Şi aşteptă... Şi totuşi, Nina nu suna...

Stinse ţigara şi intră în dormitor. Se dezbrăcă în grabă şi se trânti pe pat. Şi închise ochii: mai bine să se culce! Că şi-aşa Florentina dormea la mamaia...

Lăcrămioara

Intră în casă, închise uşa şi ridică tonul vocii:

- Ia să vă zic eu acuşi ce-are Ana...

Uşile se deschiseră toate odată, semn că toţi o aşteptaseră cu sufletul la gură...

- Vrea să simtă că trăieşte! E nemulţumită că stă toată ziua la magazin!

Ioan se încruntă scurt; şi-acum îşi aminti şi-l privi drept:

- Apropo, e adevărat; a pus-o pe Nina să-l sune pe doctor. Şi nu pentru ecografie.

Marcel se grăbi să întrebe:

- Da' ce-are, mămico? I s-a urât cu binele?

- I s-o fi urât, maică! Zice că degeaba are miliarde la bătrâneţe, dacă-i dă pe medicamente! Şi auzi ce mai zice! Că patru ore de manele pe săptămână şi-o oră de plimbare în Mall sunt cam puţin.

Ioan se ridică ferm:

- Asta nu-i concepţie de muiere serioasă. Asta nu-i gândire de muiere măritată. S-a întâmplat ceva; şi tare-aş vrea să ştiu ce anume. Că Ana a ajuns să se gândească mai puţin la casă şi mai mult la golăneală!

Soţul ei intră în dormitor şi trânti uşa. Copiii şi nurorile nu ziceau nimic... Intră şi ea în bucătărie şi închise uşa.

Şi-acum, că-i montase bine pe toţi, era mulţumită. Se vor ocupa ei de calmarea Anei şi repunerea ei pe şinele mariajului normal.

Ana-Maria

I-auzi motorul Daciei! Gata, venise! Oare cum se descurcase azi, fără vânzătoare? Angajase mintenaş una dintre fătucile care-i trecuseră pragul?

Portiera pocni. Aşteptă... Şi totuşi, soţul ei nu descuia uşa. Unde dracu era Florentin? Se ridică, se apropie de geam... Aa, sigur! Se dusese s-o ia pe Florentina! Cu siguranţă îl sunase mămica lui, să-l anunţe că discutase cu ea şi să-i povestească ce discutaseră! Şi-l convocase să ia fata, ca să-i dea şi ultimele indicaţii! Aşa că va intra pe uşă "montat"...

Florentin

Ţinea fetiţa adormită pe braţe şi încerca să păşească repede dar uşor, să n-o trezească. Pentru că azi se vor certa iar.

Primise prompt transcripturile; le citise, le recitise... Ana se simţea sufocată de magazinul ăla! Perfect, atunci era evident că el se descurcase impecabil şi angajase chiar azi o vânzătoare! Da' dacă el făcuse chestia asta pentru ea, iar ea ridica azi tonul la el, pe toţi dracii - o s-o plesnească!

Uşa se deschise larg; intră, duse fetiţa în pătuţul ei... Închise uşa camerei iar Ana ridică tonul:

- Cum îţi permiţi să te bagi aşa în organizarea magazinului meu?

- E pe numele meu, dacă-ţi aminteşti bine.

- Da' eu stau zi-lumină în el! Eu l-am făcut să meargă! Eu l-am gândit! Ce faci - m-ai folosit pentru concepţie şi primele încasări, şi-acum mă dai la o parte?

- Care-i problema ta? Că am angajat o vânzătoare?

- Că nu mi-ai zis că vrei să angajezi o vânzătoare! Că nu mi-ai zis că o angajezi azi! Că n-ai intrat pe uşă anunţându-mă că ai selectat-o şi-ai şi angajat-o! Asta-i problema mea!

- Păi oricum trebuia s-o angajez, ca să-ţi ofer ţie timp de distracţii!

- Nu ţi-e ruşine să spui asta?

- Nu. Pentru că asta vrei: să te distrezi. Să călătoreşti. Ete, acu' ai timp să călătoreşti! Călătoreşte - da' cu copilu'n burtă! Că dacă-i faci vreun rău, dracu te ia!

- Ete, fleoşc!

- Fă, tu vrei musai să-ţi scot plombele?

- Eu vreau să dau timpul înapoi până anu' trecut! Să te regăsesc acolo şi să-ţi fac o poză! Şi să te vezi în ce hal te-ai schimbat!

- Păi m-am schimbat! Că ţi-ai făcut zâmbre cu auraru' ăla, de mi s-a dus vestea-n tot Bucureştiu' că mi-am căutat nevasta ca disperatu' trei zile şi trei nopţi!

- Bag seamă că regreţi c-ai făcut-o!

- Nu regret; da' de data asta n-o să mai umblu prin Bucureşti. De data asta stau cu ochii pe tine. Că nu magazinu' e problema ta; alta e problema ta!

- Ba tocmai nenorocitul ăla de magazin e problema! Ăla în care ai îndesat-o pe Laura înainte să mă duci pe mine!

- N-am îndesat pe nimeni nicăieri!

- Ei, nu! Voi aţi stabilit, voi aţi hotărât, ea s-a dus şi-a comandat... Apropo; ai însoţit-o atunci?

- Auzi? Ce dracu te agiţi aşa de magazinu' ăsta? Tu oricum n-ai fost implicată în el! Noi am făcut totul - am luat mobila, l-am renovat, l-am aprovizionat, l-am promovat şi-am vândut în el când tu ai fost prea ocupată s-o faci! Nu spuneai tu că nu-l simţi ca fiind al tău? Lasă o vânzătoare să vândă-n el, iar tu vezi-ţi de copii! Pardon, de distracţii! Că nu te-ai gândit nici o clipă la fetiţa asta, că n-o ştie decât pe mama; pe tine "te freacă" de distracţii! Distrează-te! Cât mai mult şi cât mai departe de mine, dacă se poate!

Ana-Maria

Doamne, ce cuvinte! Doamne, ce spusese Florentin! Cât mai departe de el şi cât mai mult... Bufni în plâns, dar îşi impuse să rostească întrebarea aia:

- Ăsta e modul tău de a mă anunţa că vrei să te desparţi de mine?

Şi cum ea nu mai ţipase, acum Florentin o privi drept şi folosi un ton omenesc:

- Nu; ăsta e modul meu de-a te anunţa că, dacă copilul din tine păţeşte ceva, eu mă voi numi divorţat.

Florentin

Ah, Doamne, ce bine se simţea! Acum, că reuşise să se calmeze şi să-i spună exact ceea ce avea în minte, se simţea atât de bine! Apăsă clanţa, intră în camera Florentinei şi închise uşa. Şi-şi reluă locul pe plapumă, lângă pătuţul ei...

Da; dacă Ana va da afară acel copil, el va înainta divorţul. Pentru că nu putea trăi cu o femeie care nu-şi dorea copii. Femeile care nu-şi doreau copii nu aveau suflet; iar dacă Ana îşi pierduse sufletul, atunci el va fugi cât mai departe de ea.

Ana-Maria

Îşi aprinse o ţigară, zâmbind slab: oare ce-ar zice Florentin dacă ar ieşi acum de-acolo şi-ar vedea-o fumând a treia ţigară deja? Ar pocni-o, cu siguranţă; pe urmă ar fuma el trei ţigări - şi le-ar stinge apăsat pe obrajii ei...

Era evident că el nu va veni la cină, iar ea nu va reuşi să mănânce - deşi i-ar fi făcut plăcere să-i servească un afront...

Nu-i ieşeau din minte cuvintele lui! Florentin se cerea divorţat! Florentin nu mai simţea nevoia s-o aibă alături de el; se gândise că, pentru copilul ăla, el era în stare să-i dea un mare şut în fund femeii care stătuse alături de el şi când îi fusese bine, şi când îi fusese rău. Şi

care-l ajutase să se ridice de la statutul de "asistent de florar de chioşc", la cel de patron de florărie de succes.

Ei bine, da; ea începea să facă totaluri. Se adunaseră multe, de-a lungul timpului, dar nu le pusese-n ordine; acum, când auzise că Florentin luase în calcul varianta divorţului, începuse să le ordoneze. Şi avea multe de ordonat! Mâine dimineaţă probabil că va trage linie sub diversele coloane şi va calcula pe tăcute...

Mai avea nevoie de-un răspuns; coloana aia nu era completă. Lipsea cea mai importantă informaţie - chiar cea de la final! Stinse ţigara şi se ridică. Şi intră în camera Florentinei.

Soţul ei stătea pe scaun, cu bărbia pe palme şi palmele pe pătuţul Florentinei. Şi nu era furios, nu era încruntat, nu era trist... Era el, cel dintotdeauna. Deci n-avea întrebări fără răspuns. El se hotărâse. Întrebă scurt:

- Te-ai gândit la divorţ?

- Da.

În clipa imediat următoare, Florentin se ridică, se aplecă, o ridică pe Florentina ca pe-un fulg şi trecu pe lângă ea:

- Iar dacă următoarea întrebare se referea la Florentina, poftim: îţi răspund. Nu mai fuma, că eşti gavidă. Şi dacă băiatul meu păţeşte ceva, dracu te ia!

Uşa de la intrare se închise corect... Alergă la fereastră; îl urmări cu privirea ieşind din curte, păşind calm pe trotuar, intrând în curtea alăturată, sunând la sonerie... Uşa se deschise; Florentin intră; uşa se închise.

Era linişte pe stradă; înfiorător de linişte... Şopti, ca pentru ea:

- ... Şi uite-aşa a decis Florentin să renunţe... Să ia ceea ce-l interesează şi să renunţe la chestiile nefolositoare...

Se răsuci pe-un călcâi; se apropie de măsuţa din hol, ridică receptorul, formă numărul... Aşteptă... Ridică mâna, hotărâtă să apese clapeta - că se ţicnise! Era aproape miezul nopţii, iar ea suna la "cabinet"! Ciudat - tuşica Didonia rosti un "Alo" extrem de clar!

- Alo?

- Ţaţă Dido, te rog să-mi întinzi cărţile. Şi să-mi spui dacă Florentin se desparte de mine.

Tăcere...

- Ţată Dido, sunt gravidă iar lui nici nu-i pasă de părerea mea. Şi nu vrea să priceapă că, după ce m-a îngropat în magazinu' ăla şi-a devenit ca o fantomă fugitivă-n viaţa mea, copilul ăsta o să fie capacu' peste mormântu' meu. Şi a început să se impună în faţa mea cu şişu'. Şi tocmai mi-a spus că s-a gândit la divorţ; iar dacă voiam să ştiu părerea lui despre Florentina, află că mi-a arătat-o adineauri - a luat copilu' şi s-a dus frumuşel la ai lui. Ştii, ţată Dido? Am fost destul de proastă să nu văd de ce-au insistat toţi să ne mutăm în casa de alături, cât mai aproape de ei! Uite de-asta! Ţaţă Dido, mie nu-mi trebuie o hartă sau un şut în cur ca să realizez că am devenit dispensabilă; întinde-mi cărţile şi spune-mi care mi-e soarta. Că dacă matale spui că Florentin se-ntoarce, atunci aşa o să fie. Şi dacă spui că nu se-ntoarce, nici dracu nu-l întoarce din drumu' pe care-a apucat!

Auzi în receptor respiraţia femeii... şi soneria. Şi oftă greu:

- ... Lasă, că nu-i grabă. Dacă nu se-ntoarce azi, mariajul meu o să dureze până mâine dimineaţă. Răspunde la uşă; şi, te rog, întinde-mi cărţile, când ai timp... Sărut mâna.

Lăsă receptorul în furcă, se aşeză la masă... Lăsă capul pe mâini şi închise ochii. Şi nu-şi mai stăpâni lacrimile - că nu mai avea de ce.

Didonia

Lăsă receptorul în furcă, oftând greu... Şi descuie uşa. Iar Diamant şopti, privind-o lung:

- Laura moare în noaptea asta. Mie-n sută! Am vorbit cu medicul; mi-a zis să nu-i zic lu' Ştefan, da' Laura nu prinde zorii...

Intră în bucătărie şi luă o lumânare. Şi-o aduse în sufragerie. O s-o aprindă, atunci când el o s-o anunţe... Se aşeză şi-şi aprinse o ţigară:

- Manolache a aflat ceva de Laura?

- Nu.

- Să nu le zici. Lasă-i să doarmă - că vestea asta le bagă cărbuni încinşi în cur. Le zic eu, când o fi vremea. Tocmai m-a sunat Ana.

Diamant arătă spre ureche:

- Ştiu. Acum plânge.

Adică... Tânărul se aplecă spre ea şi-i arătă o cască micuţă ca un dop de-ăla de la farmacie... Oftă greu:

- ... Ştefan ştie?

- Nu; am vrut să-i spun, dar s-a încruntat la mine şi mi-a zis să păstrez informaţiile până o să mi le ceară el.

- Păi ai cam făcut-o de oaie, să ştii! Inimioara lui de platină zace în comă la reanimare, iar tu-i aduci veşti despre Ana la uşa ei?

Diamant ridică din umeri:

- Ştiu; da', pe de altă parte, bănuiesc ce-o să fie în sufletul lui când o afla...

- Tu cum îi dai informaţiile astea?

- Primesc rapoarte pe mail: tot ce se-aude în microfoane se pune pe hârtie, cu dialog. Ca un fel de scenete de teatru.

- Deci sunt hârtii. Ordonează-le cronologic şi pune bileţele şi semne pe unde ai tu ceva de adăugat. O să ţi le ceară după înmormântare, aşa că ai tot timpul.

Tânărul aprobă cu capul. Se aplecă spre el... şi zâmbi:

- Tu eşti băiat deştept şi-l ştii bine pe văr-tu. Şi cred că ştii de ce n-a reuşit data trecută s-o convingă...

Diamant aproba încet...

- Crezi că s-a schimbat ceva la el în ultimele zece luni?

El aproba în continuare...

- ... Fii sincer, Diamante. Crezi că poate s-o facă fericită?

- Da. Acum, da.

Deci Ştefan se schimbase; şi schimbase astfel soarta Anei. De-aia nu văzuse nimic în cărţi: fusese o schimbare lentă, făcută de un om care n-avea cum să-i iasă ei...

- După ce-i dai hârtiile alea, spune-i că ţaţa Dida îl aşteaptă pe la ea, pe la "cabinet". Că vrea să-i întindă cărţile şi să-i spună un secret, numai pentru urechile lui.

Diamant zâmbea şi aproba... Zâmbi şi ea:

- ... Şi cam ce auzi tu acolo?

- Absolut tot ce spune. Tot ce şopteşte. Că Florentin n-a precupeţit nici un efort financiar şi i-a pus microfoane şi-n clemele de păr. Deci nimic nu se pierde, la aşa tehnologie şi aşa tehnicieni pricepuţi...

- ... Să nu le spui nimic; nici ei, nici lui Florentin. Pe de-o parte, te taie văr'-tu; pe de altă parte, poţi să le schimbi soarta. N-o schimba, bine?

Diamant aproba... Tânărul se ridică:

- Am plecat şi eu. Că trebuie să fiu acolo, lângă el, când s-o întâmpla. Să-l sprijin şi să mă ocup de înmormântare, cu Grasu.

- El e tot la Urgenţă?

- Tot la Urgenţă.

- Sper că e bine!

- E bine. Ţaţă Dido, Ştefan nu mai e Ştefan ăla care arunca cu bani peste lăutari şi plângea la manele! Ştefan s-a făcut aşa un bărbat mişto de tot...

- Păi şi de ce stă acolo?

- Stă pe scaun, lângă ea, şi-o ţine de mână. Şi cred că se gândeşte... Are atâtea pe cap...

Aprobă şi-l conduse la uşă.

- Nu ştiu când mai trec pe la matale. Că o să aibă nevoie de mine şi or să fie multe de organizat. Da' îţi promit eu că nu te uit tocmai pe matale! Că ai un secret, pentru urechile lui; şi poate mi-l zici şi mie, dacă te-mbunez un pic...

Negă, râzând; el ieşi, trase uşa...

Săraca Laura! Deci în noaptea asta... Duse lumânarea la bucătărie, în chiuvetă, şi decise să o aprindă deja. Şi se grăbi spre dormitor: să se odihnească puţin, că mâine la şase trebuia să bage cărbuni încinşi în tot neamu' Manolache.

19 octombrie 2005 - miercuri

Florentin

Tresări şi deschise ochii. Florentina dormea dusă; şi tocmai de-aia, apucă telefonul şi apăsă butonul verde, fără să se mai uite cine-l suna:

- Da.

- A murit Laura.

Şi atât: tuşica Didonia închisese...

Privi lung mutriţa uşor încruntată, buclele brunete răspândite rebel pe perna albă... Laura a murit... La dracu! Dacă tuşa îl sunase să-i spună că Laura a murit, asta însemna că Ştefan învia!

Sări în picioare şi se repezi în sufragerie. Şi nu mai ţinu cont că afară era încă întuneric - deschise uşa lui Roberto şi rosti clar, tare:

- Scoală-te, că suntem în alarmă. A murit Laura.

După foşnete, deduse că putea să revină în sufragerie - că Roberto era treaz acum. Îşi aprinse o ţigară...

Mamă Doamne, ce-l durea stomacul! Normal - dacă-l hrănea cu nicotină şi nervi, protesta! Dar nu putea să mănânce; avea un nod în gât. Unul mare-mare, care se instalase acolo în clipa când auzise cuvântul "chiuretaj"... Uşa dormitorului se deschise larg; tatăl lui şopti, buimac de somn:

- Ce-ai, mă? Insomnie?

- A murit Laura.

Bătrânul dădu să revină în dormitor; dar se răzgândi şi se aşeză în capul mesei. Vestea "îl lovise" direct - nea Ioan Manolache nu spunea nimic, privea aşa în gol... Roberto se aşeză şi el, iar Marcel ieşi din camera lui. Tatăl lui se ridică, amintindu-şi probabil că vor ieşi şi nurorile lui, şi nu se cădea să-l vadă în pijama... Roberto nu zicea nimic, Marcel se făcuse mititel în scaun ca de obicei...

Şi uite-l că se întorsese! Cu mobil cu tot!

- Ia, mucles toată lumea! Că-l pun pe speaker!

Pe cine punea pe speaker? Suna... Suna...

- ... Da...

Ptiu, drace! Pe Diamant îl sunase! Şi-l auzea plângând în hohote! Măi, să fie!

- Diamante, tocmai am aflat o chestie pe care n-am prea crezut-o. Da' te-aud că plângi - şi înţeleg că n-am fost minţit.

Câteva suspine grăbite; vocea lui Diamant coborî mult în intensitate:

- A murit Laura, nea Ioane. Acu' zece minute a murit...

- Cum aşa, mă Diamante?!

- A omorât-o unu'! A băgat sabia-n ea!

- Da' de ce, Diamante?

- Că trebuia să-i transmită un avertisment lu' Ştefan, şi-a greşit ţinta. Şi-a murit, nea Ioane! S-a dus...

Afurisită treabă - iar îl luase un acces de plâns!

- Tu unde eşti?

- La Urgenţă, cu Ştefan.

Aha! Ştefan era la Urgenţă!

- Bă, ai grijă ce faci! Ia un calmant şi ai grijă ce faci!

Tăticul lui era încruntat - Ştefan avea un cuţit cât o sabie la el, şi tocmai îi murise inimioara de platină...

- Da, nea Ioane.

- Hai, fugi!

Un piuit - şi telefonul sfârşise pe masă. Brichetele zornăiau grăbite... Ah - dacă l-ar fi întrebat când se întâmplase, când băgase ăla sabia-n Laura, ar fi putut să calculeze de câte ore se plimba Ştefan pe teritoriul României!... Dar poate că stătuse pe teritoriul României şi înainte să se întâmple nenorocirea cu Laura...

- Deci iubita lui Ştefan a murit. Adică în vreo 48 de ore Ştefan o să fie iar liber.

Roberto rosti clar:

- Iar asta pică al dracului de prost, în condiţiile în care Ana simte nevoia să se distreze româneşte iar Prâslea e dobitoc şi-o lasă!

N-avea rost să se-ncaiere aşa de dimineaţă; ridică deci din umeri, lăsându-i să observe că nu-i prea păsa... Tăticul lui decise să continue discuţia, aplanând astfel conflictul care tocmai izbucnise între ei:

- Asta dacă nu cumva am fost toţi dobitoci, iar pofta de distracţie a Anei a fost stârnită chiar de Ştefan! Că de vreo nouă luni, aşa, noi stăm liniştiţi cu gândul că el are două şi deci nu-l plouă!

Mămica lui şopti:

- L-aţi chemat pe Nicuşor?

Roberto se ridică imediat şi-şi scoase mobilul; şi cum fratele lui se grăbea spre bucătărie, trăgea concluzia că-l şi informa apropo de ce se discutase până acum... Tatăl lui bombăni:

- Prea a dispărut aşa, brusc, băieţaşul ăsta! A trimis-o cu Ceauşescu, cu taxiul, şi-a dispărut. Şi asta nu-i normal. Nici o mare iubire nu moare pe loc, drastic, fără o minimă suferinţă şi-o minimă perioadă de regrete şi tentative de răzgândire!

Fratele lui reveni în sufragerie:

- Ajunge în cinci minute.

- Eu zic să-l aşteptăm; că Diamant e acolo, lângă Ştefan - deci nu e o sursă credibilă. Iar Nicuşor pare un pic neutru în ochii lui...

Aşteptau; mămica lui se repezi la bucătărie şi începu să scoată farfuriile şi mezelurile...

A dracului aşteptare! Mintea lui calcula "matematică în trei". Şi calculul nu era greu deloc! Un singur lucru îl incomoda; nu ştia dacă Ştefan stătuse în România, sau umblase brambura. Că dacă stătuse în România, era mai mult decât simplu!

Motorul se apropia în viteză; Roberto se ridică şi ieşi. Probabil îl mai informa puţin pe drumul dintre poartă şi scaun...

Mamă Doamne, ce răvăşit era Nicuşor! Sărise din pat, trăsese hainele pe el şi "rupsese uşa"! Cumnatul lui se trânti pe scaun; se grăbi să reia discuţia:

- Tocmai discutam despre Ştefan. Ziceam că prea a dispărut brusc, după ce-a predat-o pe Ana lu' Ceauşescu. Şi nici o mare iubire nu sucombă aşa, ca un mort care moare: mai se zbate, mai "învie"...

- Ştefan a stat mai mult prin Franţa.

- Da' nu se ştie când a plecat şi de câte ori s-a întors pe-aici. Şi chiar dacă a stat în România sau nu, Anei nu i-a mai dat târcoale - da' sunt sigur că oamenii lui au mai ţinut-o un pic sub observaţie şi pe ea, şi pe mine. Şi-acum, ştiindu-l pe Ştefan, stau şi mă gândesc dacă nu cumva moartea Laurei n-are nimic de-a face cu reglarea de conturi şi avertismentele pentru el.

Era privit cu ochi miraţi...

- Mă gândesc, ştiindu-l pe Ştefan, că în lunile astea care s-au scurs i-a dat iar târcoale Anei. Şi, în ciuda precauţiilor mele, a reuşit s-o contacteze. Şi mă gândesc că ei au plănuit ceva, iar Laura a aflat, iar el sau oamenii lui au scos-o din joc. Tocmai pentru că Ştefan şi Ana au plănuit ceva. Ceva serios.

Tatăl lui devenise serios; tatăl lui calcula...

- ... Şi-a scos steriletul în ianuarie. Până acu' câteva zile, voia un copil. După ce-a auzit "opt săptămâni", nu l-a mai vrut. Tot din clipa aia, a apucat-o şi dorul de distracţie. Chestia asta mă scoate din minţi. Chestia asta mă face să cred că nevastă-mea dospeşte lucruri măreţe. Iar piciul ori e-al meu iar ei nu-i convine, ori e-al lui iar ei iarăşi nu-i convine.

Roberto îl privea cu ochi tâmpi şi gura întredeschisă. Zâmbi slab:

- Matematica în trei e grea; dar dacă te gândeşti logic, rezolvi imediat problema.

Nicuşor clătină scurt capul:

- Ştefan a stat mai mult prin Franţa. Aşa mi-a spus Diamant, de fiecare dată când a venit cu aur sau după bani.

Tatăl lui se ridică:

- Iar pentru pus de-un copil sunt necesare doar cinci minute. Calculul tău e o posibilitate, Prâsleo. La urma urmei, relaţia dintre voi s-a stricat în clipa în care aţi aflat de copil, la spital! Şi-apoi,

Ştefan poate fi un motiv foarte puternic pentru ca Ana să nu-şi dorească al doilea copil cu tine în următorii... zece ani!

Nicuşor scoase telefonul:

- Joc eu rolul spionului; că aici se discută lucruri mari şi trebuie să ştim sigur dacă există ceva între ei.

Bine; dacă se oferea aşa... Adevărul era că acel calcul era mai mult decât concludent: ei doi făcuseră dragoste în fiecare seară în care nu aveau inventar. Deci şansele de-a fi el tatăl copilului din burta Anei erau mai mari decât şansele lui Ştefan. Mai ales de când mergea şi la veceu cu ea de mână... Era deci tentat să creadă că copilul era al lui, iar ea dospise planuri mari cu Ştefan. Pe de altă parte, se îndoia că Ana "se lăsa întinsă" cinci minute pe banchetă - dar poate că, de dragul lui Ştefan... Că şi ei doi, dacă-şi amintea el bine, se cunoscuseră în lift...

- Da.

- Neaţa.

- Neaţa.

- ... Băi, tocmai am aflat. Condoleanţe.

Oftatul greu păru extrem de veridic:

- Mulţumesc, Nicuşoare.

- Băi, eu cum pot să te ajut?

- Nu poţi să mă ajuţi.

- Ba da, pot. Că-s dormit şi mâncat şi-s multe de făcut acum. Spune-mi cum pot să te ajut: ce să fac?

- Să stai liniştit acasă. Că e Diamant aici, e şi Grasu...

- Şi-s nedormiţi şi nemâncaţi. Dacă nu-mi zici, îl sun pe Diamant - şi-mi zice el! Da' facem telefonu' fără fir aiurea...

Tăcere... Nicuşor continuă:

- ... Ultima oară când am vorbit, nu mi-ai lăsat impresia că ne-am zis "Adio". Dacă vreau să te ajut, să ştii că te ajut din inimă. Că-mi dau seama prin ce treci acum.

- ... Bine; dacă vrei, vino şi tu la Spitalul de Urgenţă.

- Acum pornesc.

Nicuşor apăsă butonul roşu şi se ridică:

- Am plecat! Să nu mă sunaţi, că nu vă răspund; că bate la ochi.

- Nu te sunăm. Şi nu-i spunem nimic Anei - ca şi cum n-am şti că a murit Laura. Vreau să văd ce face când află...

Aprobă şi se ridică:

- Mă duc să aprovizionez. Mămico, pe cât posibil, ţine-o pe Florentina aici, cu tine. Cât mai mult. Cât mai departe de ea. Că înainte să vin la voi, am vorbit cu nevastă-mea despre divorţ - şi Ştefan e liber acum.

Nu auzi nici un cuvânt - semn că avea dreptate să gândească aşa. Intră în camera lui, concomitent cu ieşirea vijelioasă a lui Nicuşor pe uşă...

Calculul ăla îi lua minţile! Ana era gravidă cu el, dar plănuia cu Ştefan! Sau... Sau Ana era gravidă cu Ştefan - şi imediat cum a aflat şi ea asta, Laura "a dat colţu'"! Al dracului calcul! Se grăbi să iasă şi să-şi prindă tatăl de braţ:

- Tată, am rezolvat calculul. Copilul e al lui; ea vrea să-l dea afară pentru că el e însurat cu Rubina. El nu vrea s-o lase, aşa că-i face loc în locul Laurei. Tată, nu pleca nicăieri azi. Stai acasă, cu ochii pe Florentina. Te rog eu mult...

Ochii negri clipiră scurt:

- Linişteşte-te. Şi nu face calcule dacă nu ai toate datele. Nicuşor are dreptate: până nu ştim sigur, nu putem să luăm decizii doar pentru că aşa ne-am gândit noi. Dar îţi promit că Florentina nu iese de-aici decât cu tine de mână. Chiar dacă asta mă obligă s-o primesc pe ea în casă şi să-i zâmbesc amabil ore în şir.

Acum era liniştit. Dar calculul ăla... Se grăbi să iasă: întâi Niro, pe urmă Piaţa Coşbuc...

Ana-Maria

Îşi privea lung ceasul: păi cam era momentul să apară o faţă cunoscută! Că era opt deja!

Ceasul piuise corect, la şase. Constatase că avea ochii umflaţi ca două cepe de export, că soţul ei dormise cu copilul la părinţii lui... Şi, constatând că de-asta era el fericit în apropierea părinţilor lui şi de-aia trebuiseră să fie mutaţi atât de aproape de "ajutorul părintesc", se schimbase şi plecase la magazin. Şi ajunsese repede, că străzile nu erau foarte animate la ora aia. Acolo, constatase din nou că n-avea cheie! Ei nu-i făcuseră o cheie; ea era apendicele lui Florentin, iar el avea cheie... Şi se aşezase şi se gândise... Şi, când începuse să tragă liniile şi să adune, se grăbise să-şi cumpere un pachet de ţigări; şi iar se aşezase lângă uşa încuiată şi calculase...

Acu' vreo zece minute, apăruse şi puştoaica. Cornelia. Bruneta ochioasă de la interviul de ieri venise direct la ea, prietenoasă nevoie mare, cu mâna întinsă: ea e Cornelia, noua vânzătoare de la magazinul cu preţ unic. Foarte frumos! Acum se dusese să-şi ia un suc; iar ea constatase că spatele era la fel de apetisant ca şi faţa...

Şi uite-o şi pe Nina! Aa, aprovizionau! Ea ţinea scaunul de maşină, el ditamai cutia...

- Neaţa. Ce faci aici?

- Aştept.

- Ce aştepţi?

- Un proprietar de magazin!

Nina îngustă ochii:

- Fă, mă scoţi din sărite?

- De ce? Pentru că sunt doar vânzătoare şi n-am meritat o cheie?

Prietena ei păli; ha! Îi făcu semn să descuie odată; intră direct pe hol, o aşteptă să-şi descuie magazinul... Şi se folosi de camerele din spate ca să ajungă în magazinul ei. Că uşa din faţă o încuiau cu trei lacăte, să se vadă bine de-afară, să taie pofta hoţilor...

O văzu pe Cornelia intrând şi-i făcu semn să ocolească pe la Nina. Trântea cutiile de pământ cu ciudă; le trântea, ca să strice marfa, ca să gonească clienţii şi să-l falimenteze pe proprietarul magazinului...

- Ano, te caută o fată, Cornelia!

Răspunse tăios, cu cuvintele care-i ieşiră din suflet:

- E noua vânzătoare de la magazinul lui Florentin!

Paşii se apropiară în fugă; Nina o luă de mână:

- Păi dacă e noua vânzătoare, să se ocupe de magazin! Tu vii încoace imediat!

Se lăsă trasă în magazinul de confecţii; Nina încuie uşa şi puse mâinile-n şold:

- Aşa nu se mai poate! Discutăm deschis chiar acum! Deschide gura şi spune ce-ai!

Ce-avea? Bine! Puse mâinile-n şold:

- Aseară, soţul meu mi-a spus că s-a gândit deja la divorţ; şi-a "defilat" cu copilul spre mamaia, ca să-mi arate că a rezolvat şi problema încredinţării minorei. Acu' câteva seri, a vrut să mă taie cu şişu' pe obraz, pe motiv că am prea mulţi admiratori şi de-aia vreau să mă distrez! Iar vorbele lui, faptele lui din ultimele zile, faptul că el s-a gândit deja să divorţeze şi să-mi dea un şut în cur - toate astea m-au dezmeticit, Nino! Am rămas în urmă, măi fată! Am fost o visătoare! El şi-a făcut deja calculele! Iar azi, de la şase jumate pân' la opt, mi-am făcut şi eu nişte calcule! Şi-am tras linii şi-am făcut totaluri! Şi ştii cum stau?

Nina tăcea; Radu încerca să se bage tot sub tejghea. Se trânti pe pervaz şi răbufni:

- Da, pot să fiu obiectivă şi să recunosc: Florentin mi-a aprins toate beculeţele, atunci când a oprit liftul între etaje. Da, a luptat şi s-a zbătut şi-a venit şi m-a salvat din Serbia. Da, m-a ajutat să trec peste tot ce s-a întâmplat acolo. Da, m-au primit toţi cu braţele deschise în neamul Manolache. Dacă e să-mi spun cinstit părerea şi să spun cinstit ce gândesc, să ştii că din clipa în care Florentin Manolache a împins mâinile uite-aşa în buzunare şi mi-a spus că a venit după mine în Serbia fiindcă spera că o să mă mărit cu el, m-am schimbat. Am tăiat, am modelat, am şlefuit la mine până m-am potrivit cu şablonul lui. M-am schimbat pentru el. Nu pentru mine, nu pentru că aşa mi-era mie bine sau aşa voiam eu - ci pentru Florentin Manolache, acel tânăr special care mă salvase din iad fiindcă ţinea musai să se-nsoare cu mine.

Radu nu mai "săpa" sub tejghea; Radu o privea lung, serios... Coborî tonul vocii, amintindu-şi că vânzătoarea era la un perete distanţă de cuvintele ei:

- Le-am învăţat obiceiurile şi tradiţiile şi le-am respectat poate cu mai multă grijă şi mai multă încăpăţânare decât au făcut-o ei. Le-am învăţat limba după manual, pentru că nici unul dintre ei, nici chiar Florentin, nu s-a obosit să-şi bată capul cu asta. Am făcut nunta cum au vrut ei; până şi pantofii, şi ciorapii de mătase tot ei le-au ales! Şi agrafele din păr, ei le-au cumpărat! Soacră-mea m-a vrut cu sarmale-n cap şi fond de ten mai închis la culoare; aşa i-a zis coafezei, să aleagă o culoare mai închisă! Şi n-am fugit de la nuntă, deşi cam asta i-ar fi trecut prin minte oricărei muieri cu toate doagele la ea! Pentru el, pentru Florentin Manolache, am tăcut şi-am acceptat toate dorinţele lor. Şi-am rămas gravidă, dragă Ninuţo care ştii prea bine cum a fost sarcina aia! Şi-am mers cu soacra la control, în timp ce Florentin Manolache, soţul meu şi tatăl copilului din burta mea, a stat cuminte la vânzare-n chioşc! Şi-am acceptat să nu-mi pup bărbatul în sufragerie, de faţă cu părinţii lui, deşi eram căsătoriţi şi-i auzeam cum chicoteau când intram amândoi în cameră! Şi-am stat cuminte, Ninuţo, în carantina impusă de ei; şi-am mâncat din farfuria mea, am băut din paharul meu, mi-am pus rufele în săculeţul meu, de parcă eram leproasă, nu gravidă! Şi-am mai făcut ceva, Ninuţo! I-am pus pe toţi la suflet! Şi-am încercat să-i ajut pe toţi! Iar atunci când m-am implicat, am încasat scatoalce şi palme peste ochi! Iar când nu m-am implicat, m-au certat că nu m-am implicat! Da' vezi tu, că nimeni nu-şi mai aduce acu' aminte că Luminiţa nu l-a părăsit pe Nicuşor datorită mie - că eu am încuiat-o-n baie şi l-am chemat pe el să-şi rezolve problemele departe de urechile seniorului! Şi tot datorită mie Ileana şi Crin sunt împreună şi sunt fericiţi. Că au avut nuntă mare şi le-a mers bine, şi s-au împăcat şi cu mamaia şi cu fraţii şi cumnaţii! Şi a dracului să fiu dacă nu-i împăcam şi cu nea Ioan, dacă nu mă îngropam în căcatu' ăsta de magazin!

Mm, ce se înfuriase! Îşi aprinse o ţigară; era linişte, semn că şi Cornelia respira "cu economie"... Suflă fumul şi continuă, suspinând:

- Iar când n-am mai putut, am fugit pe fereastră. Iar el m-a urmat. Şi eu ce dracu am făcut? Am profitat de ocazie? Am pus cumva ghearа pe el, să-l trag repejor afară din lumea lui tradiţională şi să-l bag în lumea mea românească? Nu, Ninuţo; am continuat să respect aceleaşi reguli, am continuat să vorbesc ţigăneşte în casă, am cumpărat două coşuri de rufe, am continuat să-i ajut pe toţi. Şi-am continuat, Ninuţo, să cerşesc dragostea socrului meu, care întotdeauna a căutat cearta cu lumânarea. Şi-am suportat să nu mi se vorbească, am stat cuminte-n casă şi-am aşteptat cât a fost bărbatul meu "în şedinţe de familie", am aşteptat cuminte în maşină în faţa porţii atunci când el a intrat să ducă şi să aducă fata... Şi n-a contat, Ninuţo, că le-am luat mânzul de-acasă şi l-am făcut cap de familie! Pentru ei n-a contat că l-am pus pe roate, că l-am împins să-şi ia carnetul, că i-am adus cărţi de la bibliotecă şi l-am dus la net şi l-am împins să treacă de la florarul de chioşc la florarul de florărie, şi i-am povestit mereu despre admiterea la Facultatea de Horticultură! Nimeni n-a observat toate astea! Nimeni n-a observat că eu am pornit ca asistentă contabilă cochetă care aduna cifre opt ore la calculator, am devenit asistent de florar şi-am sfârşit vânzătoare de lanterne!

Nina ar fi vrut să spună ceva; dar nu spunea, pentru că ea nu izbucnise în plâns. Ea doar suspina. Aşa că se grăbi să continue:

- Şi-am înghiţit şi răcnetele lui, şi palmele, şi azvârlitul prin casă; am înghiţit şi crizele lui de nervi şi-am tăcut din gură şi-am măturat cioburile şi-am rearanjat mobila trântită de el! Şi nu i-am reproşat niciodată că din cauza neamului lui, a palmelor tatălui lui şi-a răcnetelor lui, am pierdut laptele Florentinei! Nici o secundă nu mi-am permis să le reproşez ceva! Iar singura mea reacţie, la toată cafteala pe care mi-a administrat-o de-a lungul timpului, a fost o nenorocită de îmbrânceală! Ei m-au pălmuit şi m-au ţinut ca pe-un câine în faţa uşii, iar eu... Eu am fost de acord să mă-ngrop în căcatu' ăsta şi să las copilu' la mamaia. Şi mi-am zis că o să crească ea mare şi-o să priceapă ea cine e adevărata mami...

Prietena ei făcu un pas spre ea; ridică mâna, oprind-o, pentru că nu terminase:

- Mai nou, se pare că nici Florentina nu mai contează; că doar am născut-o deja, nu? Ce nevoie mai are de mine? O are pe mamaia! Că de-aia a luat-o Florentin Manolache pe sus aseară şi-a mutat-o la părinţii lui! Că e copilul lui, nu al nostru; nu?

Nina mai făcu un pas spre ea; sări în picioare, aruncă ţigara pe jos şi-o călcă cu ciudă:

- Ei, uite, Nino, că m-am săturat! Gata! Mie mi-ajunge să tot adun plusuri şi minusuri! Acum, aici, în magazinu' tău, eu trag uite-aşa o linie mare şi groasă şi fac totalu' căsniciei mele! Şi ştii ce constat eu, Nino? Că rezultatu' e cam dezechilibrat. Că am lăsat capu' jos, am fost preşul lor iar lor tot nu le-ajunge!

Tăcere; la urma urmei, Nina nu prea avea ce spune. Ea îi ştia tot trecutul, toate secretele, şi ştia că omisese multe din povestirea plusurilor lui Florentin...

- Şi uite că mă simt mai bine deja! Ştii ceva? Mai trag un total! Că se cere tras! Şi mai socot un rezultat! Eu, Ana-Maria Manolache, îl iubesc oare pe Florentin Manolache?

Radu îşi puse mâinile-n cap; Nina îşi acoperise gura cu mâinile. Scuturâ scurt capul:

- Nu face aşa, Nino! Trebuie, Nino! Trebuie să calculez şi asta! Că Florentin se gândeşte la divorţ - şi-a împărţit deja copilu'!

Nina tăcea; îşi mai aprinse o ţigară şi încercă să tragă acel total. Şi constată că nu mai putea ţipa; acum nu mai putea... Oftă greu:

- ... Oare chiar îl iubesc? Oare nu cumva Ştefan a avut dreptate atunci când m-a încuiat în vila lui şi mi-a spus... Aşa cum vedea el lucrurile, Florentin m-a grăbit şi m-a alergat printr-o prietenie scurtă, o logodnă şi mai scurtă, o căsătorie "pe genunchi" şi apariţia primei sarcini tocmai pentru ca eu să n-apuc să mă trag un pas în spate, să-i privesc pe toţi şi să fac astfel de calcule. Nino, tind să cred că avea dreptate. Nu de alta, dar tocmai am făcut un pas în spate şi am privirea aia de ansamblu. Şi dac-o făceam atunci...

Ninuţa ei era albastră, Radu stacojiu. Da' ea una nu înţelegea de ce-i afecta aşa - că doar nu era vorba despre ei! În fine; se grăbi să continue:

- Da; m-am ataşat de el din prima clipă. Şi ţineam şi ţin mult la el. Destul de mult, la o adică, ca să mă îngrop şi să-mi pun şi copilu' al doilea capac la sicriu. Dar oare asta este dragostea? Dragostea aia adevărată? Azi-dimineaţă am stat acolo, pe treapta aia, şi m-am întrebat de ce mi-am tăiat venele în vila lui Ştefan! Pentru ce am făcut-o? Pentru că n-am vrut să-mi înşel bărbatul nici măcar printr-un viol? Sau pentru că n-am vrut să pătez numele Manolache cu ruşinea unui viol? Cât din calculul ăsta sunt sentimentele pentru Florentin? Şi cât sunt principiile şi onoarea? Cât de mult a contat atunci pentru mine să am o familie, un neam la care să mă simt alipită? Şi cât de alipită mă simt acum de neamul Manolache? Oare atunci, în clipele alea, ce-a contat mai mult: neamul, sau sentimentele pentru Florentin? Şi ştii ceva? Mi-e frică să calculez asta. Pentru că n-am spus-o nimănui, am ţinut-o-n sufletu' meu, da' acum o zic, Nino - şi poţi s-o zici cui vrei tu, că nu-mi mai pasă! Că s-a ales prafu' de căsnicia mea şi-n cur mă doare dacă Florentin face bulbuci la bot! Între momentul în care am văzut jumătatea de inimioară în mâna lui Ştefan şi momentul în care a început să picure sângele, hotărâsem că îi voi acorda lui Ştefan o şansă, dacă holtşuruburile eşuau. Şi tu-l ştii, Nino, pe Ştefan! Îl ştii bine! El n-ar fi uitat niciodată să mă tragă lângă el, după ce-l urcam mai sus! El n-ar fi uitat niciodată să mă-ntrebe dacă sunt de acord să angajeze o vânzătoare! Şi n-ar fi uitat niciodată când e ziua mea! Aşa cum au uitat toţi anu' ăsta!

Nina scăpă un suspin şi plecă imediat capul. Că şi ea uitase... Zâmbi strâmb, printre lacrimi:

- Exact. Da' voi măcar aveţi o scuză; îl aveţi pe Petre şi două afaceri grele. Şi-o să vă dau eu acu' ideea să ziceţi că voiaţi să-mi uraţi când plecam de la magazin, iar eu am picat pe jos şi-am ajuns la Urgenţă şi n-aţi mai apucat... Hai, vino-ncoa, fă! Pupă-mă de "La mulţi ani."

Nina se repezi şi-o strânse cu toată puterea în braţe, suspinând:

- Iartă-mă, făi fato! Iartă-mă! Că am uitat şi eu...
- Nu-i nimic; lasă, că-mi zici acu'.
- La mulţi ani, Anuţo!

O pupă apăsat pe obraji... Iar Nina oftă greu:

- Anuţo, am stat aici şi te-am ascultat... Şi nu pot să nu te-ntreb: crezi că mai poţi să-ţi salvezi căsnicia?

Ridică din umeri:

- Nu depinde de mine. Sunt gravidă; mai am două săptămâni la dispoziţie, să decid dacă-l ţin sau nu. Dar la cum se comportă Florentin şi la ce gândeşte, sunt tentată să mă programez chiar azi la chiuretaj.

Nina deschise gura, dar cuvintele lui Radu se auziră primele:

- Oricum, dacă iei o decizie iar Florentin n-o înghite, eşti binevenită la noi. Şi cu bagaje, şi fără. Cum ştii tu că trebuie să vii. Bine?

Prietena ei aproba grăbită cu capul... O pupă apăsat pe obraz - şi-i dădu drumul şi se grăbi să-şi pupe şi finul pe obraz... Şi-şi şterse lacrimile şi porni spre uşă.

- Mai ştii ceva de Ştefan?

Se opri. Se întoarse scurt. Ce-i venise Ninei cu întrebarea aia?

- ... Da' ce-ţi veni? De unde până când să ştiu eu ce face Ştefan?

Nina ridică din umeri; dar ochii ei cereau o destăinuire - şi i-o oferi, aşa cum îi oferise azi şi restul gândurilor ei:

- Nu mă interesează subiectul. Presupun că stă, de bunăvoie şi nesilit de nimeni, pe lângă fustiţele Laurei; nu? Prin preajma mea n-a mai apărut; deduc deci că e cald şi bine acolo unde e...

- Te-ai mai gândit la el?

Eei, păi Nina încerca s-o conducă uşurel pe serpentine până la cabana din moţu' destăinuirilor! Se întoarse lângă ea, ca să nu vorbească şi pentru urechile Corneliei:

- N-am de ce.

- Ba ai de ce! Pentru că, dacă Florentin trece la faza doi şi acţionează, divorţul durează doar o lună!

Negă scurt cu capul:

- Nici gând! Fiecare merge pe drumul lui! Iar Ştefan nu e genul care să se întoarcă la muierea de la care a încasat şuturi în fund şi palme peste ochi. Stai liniştită, Nino; dacă Florentin o să divorţeze, n-am să mor! Mi-oi găsi eu omul, într-o zi!

Prietena ei regreta sincer că Ştefan avea asemenea principii; că ei tare i-ar fi plăcut să-i vadă împreună... O bătu uşor pe umăr:

- Cred că mai greu o să-mi fie să ies din accentul şi vocabularul dezvoltate în ultimii trei ani! Dacă m-aş adresa acum lui Evelin, n-ar pricepe mare lucru...

Radu ridică scurt o sprânceană; ochii lui se mutau când spre ea, când spre geam... Adică venise şi Florentin! Super! Deschideau şandramaua şi avea şi ea ceva util de făcut! Avea unde să se ascundă de furia lui, în caz că noua vânzătoare "jetuia" ceva...

Auzea lacătele deschizându-se... I-auzi ce vesel era bărbatul ei cu noua angajată! Păi, da - că el avea planuri de divorţ iar ea avea ţâţe mişto! O luase razna...

Ocoli prin spate şi intră în magazin; şi-l văzu punând pe tejghea... un laptop! Ete... Ştia că rămăsese cu gura căscată, la aşa schimbare majoră... Soţul ei îl deschise frumuşel, scoase din buzunar un stick de internet... şi mârâi sec:

- Am luat marfă. E în maşină.

Adică "Treci la cărat"! Bine, fie! Ei îi convenea! Deşi tare-o mânca limba să spună "Eu sunt gravidă; să care vânzătoarea, că mişcările de braţe fac bine la ţâţe"! Ieşi şi decise să care florile. Că alea erau mai uşoare, erau legăturile mai mici...

De fiecare dată când se întorcea spre vilă, soţul ei părea mai încruntat. Mai furios. Şi mai încruntat. Şi mai furios. Florentin se uita la ecranul laptopului. Şi era atent acolo... şi se-ncrunta... şi parcă şi scrâşnea... Ceea ce vedea, nu-i plăcea; dar nu se grăbea să afle şi ea ce făcea - n-o interesa. Din punctul ei de vedere, oricum ar fi pus-o, tot aia era: asistent de florar, care cară florile de la maşină la vaze, şi vânzătoare de papuci şi lanterne. Şi-atât. El, patron de florărie şi magazin, studia laptopul. Era normal. Era firesc. Aşa era ierarhia, aşa erau fişele posturilor... Aşa era viaţa!

Ioan

Soneria piui scurt. Se ridică, privi pe vizor şi-i deschise uşa lui Nicuşor. Care intră, gâfâind greu:

- Nea Ioane, cred că m-am lămurit.

I-auzi! Ridică puţin tonul:

- Şedinţă!

Uşile se deschiseră imediat... Da' ce dracu era acolo - cazarmă? Stătuseră toţi cu urechile lipite de uşă şi mâna pe clanţă? Ce era cu ei?

- L-am găsit pe Ştefan la Urgenţă, jos în hol, împreună cu Diamant. Nu era disperat, nu bocea, nu-şi rupea părul din cap... Era doar trist şi resemnat. Şi, din când în când, îşi ştergea câte-o lacrimă rebelă. Aştepta - nu mi-a zis ce sau pe cine. L-am întrebat ce am eu de făcut şi-a ridicat din umeri: păi comandaseră mare parte din lucruri, aranjaseră cu cavoul, Grasu sosea cu rochia de mireasă în vreo cinci minute... A vorbit cu părinţii Laurei, iar ei l-au lăsat să facă totul aşa cum a crezut el de cuviinţă şi l-au asigurat de discreţia lor... Iar marea lui preocupare erau cuvintele de pe coroană. Cuvinte în care el nu trebuia să figureze nicicum, dar care trebuiau să fie cuvintele lui... Şi-a apărut Grasu, plângând cu sughiţuri, ţinând rochia pe braţe; iar idiotu' n-a băgat-o într-un sac colorat - a adus-o în folie transparentă. Şi lui Ştefan i s-au umplut ochii de lacrimi!

Aşa deci! Ştefan era greu încercat acum; stătea acolo ca să coordoneze totul, iar când nu coordona îşi impunea să gândească pozitiv. Că măcar o distrase şi-o făcuse fericită, că poate era mai bine aşa de vreme ce Rubina putea afla în orice moment... Şi cine ştie ce altceva îi mai trecea individului prin minte! Dar echilibrul ăla era fragil şi concentrarea lui era la pământ; cum apărea un lucru nou, neluat în calcul, cum îi pica masca de pe faţă şi plângea...

- A luat rochia şi-a pornit aproape în fugă pe holuri pe-acolo! Am fugit după el! S-a dus glonţ la morgă, a atârnat rochia de uşă şi-a scos şomoiogul de euro. Şi n-a scos un cuvânt - s-a uitat aşa pe individu' ăla, l-a înjunghiat din priviri şi-a ieşit. Şi s-a sprijinit de perete. N-am putut să-l trag de limbă; iartă-mă, dar n-am răspunsuri pentru dumneata...

Aprobă scurt cu capul:

- Nu-i nimic. Nici nu era normal să te gândeşti să-i pui întrebări.

- ... Am stat acolo, jos, cred că jumătate de oră. După aia, uşa s-a deschis şi individu' l-a poftit să intre. Nea Ioane, ştii cum arăta Laura?

Presupunea că arătase bine...

- Jurai că în secunda următoare deschide ochii şi-l întreabă unde-i verigheta! Da' era în sicriu... Ştefan a oftat greu, cu ochii la ea, şi mi-a zis că trebuie să-şi ia acum adio de la ea. Că el nu poate să meargă la înmormântare.

- Normal - că-l ştie atâta lume, iar taică-su şi Rubina n-ar aprecia gestul!

- I-a strâns mâna şi i-a zis...

Nicuşor mai avea puţin şi începea să plângă. Se grăbi să depăşească momentul:

- Lasă, că nu-i interogatoriu! Îmi zici tu!

Ginerele lui negă scurt:

- "Ai fi fost o mireasă superbă; am fi dat al dracului de bine în poze. Odihneşte-te, Lauro; liniştează-te şi odihneşte-te. Şi ai grijă ce faci pe-acolo pe sus." Aşa i-a zis. A aranjat inimioara de la gâtul ei şi-a rupt-o la fugă pe uşă afară. Şi degeaba am fugit eu după el - că nu l-am mai găsit...

Se ascunsese, să plângă. Normal că nu-l mai găsise! Avea, totuşi, doar... 20 de ani! Nicuşor îşi trase scurt nasul:

- Aşa că m-am dus sus, la Diamant, şi i-am zis că eu plec să găsesc o crâşmă. Că parastasul e cu catering şi încă n-am găsit o sală îndeajuns de mare pentru toţi care vin... Cică vine tot neamu' lu'

Agapie, tot neamu' ei, prietenele ei... O să fie o înmormântare grea.

- Şi mergem şi noi la ea. Stai să mănânci ceva?

- Nu pot să mănânc, nea Ioane. N-am stomac pentru asta.

- Bine, Nicuşoare. Vezi, nu te apuca să-l descoşi; că se prinde!

Nicuşor negă şi ieşi. Se aşeză corect la masă şi-şi aprinse o ţigară:

- Roberto, sună-l pe frati-tu şi anunţă-l că copilu' e al lui. Că poate-i vin piticii şi-o duce el la chiuretaj!

- Nu-l sun; îi dau mesaj. Că dacă-l sun, nici Dunărea nu-l spală!

Fiul lui zâmbea...

Florentin

Uşa florăriei se deschise, se închise... El citea, a zecea oară poate, cuvintele soţiei lui...

- Bună, Florentine.

Cum-cum? Cee? Ridică imediat capul. Diamant avea cearcăne pân' la bărbie şi ochii roşii. Ridică scurt din umeri:

- Bună.

- ... Uite, am venit să comand şi eu o coroană...

Zău?! Ridică scurt o sprânceană:

- Nu facem coroane.

Diamant zâmbi strâmb:

- Nici chiar pentru Laura?

El nu zâmbi - îl privi drept:

- Nici pentru Laura. Nici pentru Ştefan. Pentru ei doi, florăria lui Florentin Manolache este închisă.

Se priveau drept... Diamant clătină încet capul... şi se întoarse şi ieşi pe uşa pe care intrase...

Nu făceau coroane! Ce dracu era aşa de greu de priceput? N-avea nimic din ceea ce-i trebuia ca să facă o coroană! Să se ducă la Roberto, că-l trimitea el la chioşc şi i-o făceau acolo! Ete, na!

Citise şi recitise cuvintele Anei. De la opt jumate, când deschisese mail-ul, şi până acum nu făcuse decât zece buchete. De restul clienţilor se ocupase Ovidiu. El citise şi recitise... Pe la doişpe, se încumetase să asculte şi înregistrările - dar renunţase repede, pentru că era mai comod să citească şi să sublinieze cu mouse-ul...

Într-adevăr, soţia lui avea dreptate. Făcând aşa totalul, constata şi el că o ajutase să scape din Serbia şi-i dăduse un nume onorabil şi-atât. Ea în schimb îl ajutase serios să urce-n viaţă. Şi în timp ce el ucase, uşurel, pe nesimţite, de la florar de chioşc rupt în coate până la patron de florărie şi preferat al Bambinei, ea "căzuse" la fel de uşurel de la asistentă doctă şi elegantă la vânzătoare de nimicuri cu preţ unic, vorbitoare de romanes şi purtătoare de fuste lungi şi largi. Din punctul ăsta de vedere, Ana avea dreptate...

Şi din punctul de vedere al statului pe-afară prin faţa porţilor părinţilor lui, avea dreptate...

Şi din punctul de vedere al ajutorului pe care-l dăduse fiecărei persoane din neamul lui...

Şi din multe alte puncte de vedere.

Oare Ana îl iubea? Oare chiar era dragoste? Oare el o iubea? După ce-o dorise îndeajuns de mult ca să se lupte cu toţi şi s-o facă nevasta lui, după ce-o bătuse şi-o azvârlise prin casă, după ce-o coborâse pe ea ca să se caţere el mai sus, după ce-i făcuse un copil şi i-l luase aseară, oare chiar o iubea?

Trebuia să-şi facă şi el totalurile; dar avea deja sentimentul că, alături de el, Ana nu va avansa niciodată. Alături de el, Ana va coborî şi mai mult. Dealtfel şi insistenţa lui pentru acest al doilea copil o cobora de la statutul de vânzătoare de brichete la cel de casnică, legată de rufe, cratiţă şi crescut ţânci.

... Şi când se gândea că ea îi vorbise lui de atâtea ori despre Facultatea de Horticultură, iar el nu fusese în stare să pomenească măcar o dată despre un nenorocit de carnet de conducere...

Îşi va face diseară totalurile. Sau mâine seară. Acum trebuia să-l sune pe Diamant şi să-l întrebe cât de mare voia să fie coroana aia. Pentru că o să facă o excepţie şi-o să facă el coroana. Că el îi vorbise Laurei despre Ştefan; şi ştia acum, după mesajul lui Roberto, că de la Ştefan i se trăsese Laurei totul.

Didonia

Soneria piui scurt. Se grăbi să se ridice, ştiind că nu aştepta nici o clientă. Şi deci primea veşti... Descuie uşa iar Diamant îi întinse câteva hârtii. Le luă şi păşi într-o parte:

- Intră.

Tânărul şopti, mai trist ca niciodată:

- Nu pot, că am sarcini noi şi timp puţin. Eu îi dau ei dreptate.

Cum? Poftim? Arătase spre hârtii când spusese cuvintele alea! Diamant intră în lift, uşa se închise... Da' ce erau alea? Încuie uşa şi reveni în sufragerie...

Ia uite ce mişto era sistemul ăla, cu microfoane! Straşnic! Şi scrisul era mare, îl putea citi fără ochelari... Ia să vadă ea la ce anume îi dădea Diamant dreptate Anei!

Ana-Maria

Achită cursa, coborî şi se grăbi spre poartă. Zâmbi slab: bine că măcar la uşa aia avea cheie! Deşi, cine ştie cât o să mai aibă cheia casei lui Florentin...

Nu-şi vorbiseră azi. După ce scrâşnise până-şi tocise dinţii, soţului ei îi trecuseră dracii. Stătuse toată ziua cu ochii în laptopul ăla; dar până seara se calmase. Plecase pe la două, se întorsese cu o grămadă de cutii... Iar seara, când ea se dusese să-l întrebe dacă mai stătea, Ovidiu scria fişele iar Florentin lucra la o coroană. Mare schimbare, pentru că soţul ei refuzase să facă coroane în florărie, de vreme ce alea erau "specialitatea" florarilor de chioşc. Cine ştie ce se întâmplase, cine murise... Cine-l rugase să facă totuşi o excepţie...

Aprinse luminile în toată casa - ca să se ştie că era cineva acasă. Deşi se îndoia, la modul cel mai serios, că mamaia Lăcrămioara o va aduce pe Florentina. Probabil că primise indicaţii clare azi-noapte...

Avea straniul sentiment că azi-noapte nea Ioan făcuse şedinţă de familie iar Florentin le spusese tuturor partea lui de adevăr. Tanti Lăcrămioara spusese şi ea "traducerea" discuţiei cu ea - că soacra ei nu reda fraze, ci rostea traducerea lor... Iar în aceste condiţii copilul era încuiat bine în casa socrilor ei, iar ea nu prea mai avea ce căuta în cealaltă casă a socrilor lor...

Să se-apuce să facă curat; că nu se putea duce să ia fata. Iar de gătit, o să gătească după ce termina de desprăfuit şi aspirat.

Florentin

Mai avea puţin; câteva fire. Coroana era superbă; era impecabilă. Trandafirii roşii, înfloriţi, erau superbi...

Piuitul telefonului îl făcu să tresară: ptiu, că-l speriase! Îl luă, văzu că era unşpe jumate... Şi că primise un mesaj. De la Ştefan. Îl deschise...

Te rog, mă laşi să intru un minut?

Dacă-l lăsa să intre un minut?

Cât rău îi făcuse lui omul ăla...

Ridică privirea spre geamuri. Ştefan aştepta verdictul, cu capul plecat spre proprii pantofi. El trebuia să se hotărască dacă îl lăsa să intre... Păi el unul îl lăsa; dar dacă auzea un singur cuvinţel, coroana aia se umplea de sânge!

Ieşi din florărie şi descuie uşa. Şi reveni înăuntru, intră direct în camera din spate... Privi lung reflexia din vitrina cu ghivece...

Ştefan era schimbat. Nici urmă din puştiul nebun de demult, care

arunca sutele de euroi în Florinel şi scotocea după ceva anume prin decolteul Ceraselei. Ştefan crescuse; se maturizase. Şi se vedea că se maturizase la Paris. Purta un costum negru, purta doliu... Avea o mască serioasă întipărită pe chip; doar ochii roşii îi trădau suferinţa din suflet. Iar el îl privea lung pe noul Ştefan şi se întreba în ce măsură Roberto se putea înşela cu mesajul ăla...

Îl văzu apropiindu-se de coroană, privind-o lung... şi scoţând din buzunar un lănţişor cu o jumătate de inimioară. Ştefan ocoli coroana, căută din privire un loc mai ascuns printre sârme... Deci inimioara lui va sta lângă sicriul Laurei. Pentru totdeauna.

... Gata; o ascunsese. Şi-acum se întorcea în faţă... aranja funda, deşi era evident că o aranja degeaba fiindcă se va mişca la transport... Mai răsucea un trandafir...

Brusc, bărbatul în costum se răsuci pe-un călcâi şi se grăbi să iasă, privind atent podeaua. Uşa se închise corect; după doi-trei paşi, silueta dispăru în bezna nopţii... Reveni şi el în florărie. Şi se grăbi să ia un trandafir şi să-l pregătească...

Ştefan se schimbase radical. Nu ştia dacă-l schimbase Rubina, sau Laura. În opinia lui, nevasta tradiţională n-avea mintea necesară nici pentru 10% din ce văzuse el azi! Aşa că noul Ştefan, cel care arăta ca un investitor străin de succes, nu putea fi decât rodul muncii Laurei.

Laura... Nu! Nu voia să se gândească la asta! Voia să termine totuşi coroana!

... Laura fusese o tipă trăznet. Şi o femeie foarte specială. Fusese curajoasă, trăsese cu pistolul în mijlocul bulevardului Lacul Tei... Dar ştiuse să şi roşească... Împinse trandafirul, şoptind greu:

- Iartă-mă, Lauro; iartă-mă că te-am bătut... Iartă-mă că ţi-am vorbit de el...

Hai, gata cu gândurile! Să termine acolo şi să se ducă acasă! Avea nişte totaluri foarte importante de făcut!

20 octombrie 2005 - joi

Florentin

Descuie uşa şi intră. Şi-şi privi ceasul: era două noaptea. Dar coroana era superbă; era perfectă. Era exact aşa cum voise el s-o facă, pentru Laura...

Lumina era aprinsă doar la bucătărie; se întreba de ce Ana gătea la două noaptea, dar nu găsea răspuns. Aprinse lumina în sufragerie... Şi zâmbi slab: gătea la două noaptea pentru că până pe la unu făcuse curat. Casa strălucea...

Intră în camera Florentinei, dar... Dar, la urma urmei, nu era evident că tăticul lui ascultase şi cuvintele fiului, şi pe cele ale propriei intuiţii şi o încuiase pe Florentina cu mamaia Lăcrămioara? Şi iată că se mai confirma un lucru spus azi de Ana: copilul nu plângea după mami. Copilul dormea foarte liniştit cu mamaia. Îşi amintea dimineţile când plecaseră din apartament şi-o aduseseră pe Florentina la mamaia; îşi amintea serile când se întorseseră, iar picea se aruncase de gâtul Anei... Acum picea intra, spunea "Salut" şi se grăbea spre jucării. Şi nu-i mai dădea Anei palme pe obraji...

Intră în bucătărie, închise corect uşa...

Ciudat; Ana nu era supărată. Nici resemnată. Părea atentă la bucăţile de carne; dar pe chipul ei trona acum o mască. Ana se gândea la divorţ. Se gândea la Florentina. Se gândea la chiuretaj. Se gândea la magazin. Poate că se gândea puţin şi la el...

Se aşeză şi-şi aprinse o ţigară. Suflă lung fumul... Fără un cuvânt, soţia lui deschise vertical geamul şi reveni la tăiat carnea. Erau jalnici!

Indiferent cum privea lucrurile, indiferent cum şi ce socotea, toate ieşeau în avantajul lui şi defavoarea ei. El câştigase, indiferent pe ce parte răsucea problema. Ştiuse s-o salveze de la Gigi Virginu; dar după acel moment, în care marcase cam un sac de puncte, începuse să le piardă, unul câte unul. Şi cu certurile, şi cu gelozia, şi cu palmele... Sacul era gol acum; deja pierdea din punctele pe care ea nu i le dăduse încă. Juca "pe datorie"...

Dacă trăgea o linie şi aduna ţigăneşte, el câştiga - că o luase din Serbia, un fel de curvă divorţată, şi-o făcuse femeie respectată. Şi-i dăduse un nume stimat în tot Bucureştiul. Şi-i dăruise o fetiţă frumoasă ca o zână. Şi nu bea, nu golănea, nu făcea copii prin vecini. Şi muncea zi-lumină ca să asigure bunăstarea familiei lui. Şi îi oferise o familie frumoasă, stabilă şi perspectiva unui mariaj care se va sfârşi peste câţiva zeci de ani, mult după nunţile nepoţilor lor, prin decesul lor din cauza naturale. Şi insista acum să-i dăruiască şi un băiat, pe care însă ea nu-l voia! Iar gândul ăsta îi amintea de nea Mihai şi tuşica Didonia...

Dacă trăgea aceeaşi linie şi aduna românește, el era un idiot iar ea era îndreptăţită să ceară divorţul mâine dimineaţă, la tribunal, la prima oră.

Aşa că nu prea ştia ce să spună, ce să facă... Nici el nu ştia ce voia...

Ana-Maria

Bun! Friptura era aproape gata!

Florentin Manolache venise la două noaptea. Probabil avusese un *crash course* cu domnişoara vânzătoare! Îi arătase, la tejghea, cum funcţiona sertarul de la casa de marcat - închis, deschis, înăuntru, afară... Şi acum se aşezase în capul mesei, unde ea îl învăţase să se aşeze, fuma şi tăcea ca un peşte mut. Nici un fel de discuţie: nici despre vânzare, nici despre coroana megalomanică din trandafiri roşii, nici despre copil, nici despre divorţ, nici despre starea vremii - tăcea pur şi simplu!

Săltă capacul, mestecă ferm... Şi gata. Opri focul, mută mâncarea într-o crăticioară, spălă tigaia, o puse la loc... Nici un cuvânt.

Nimic. Florentin Manolache n-avea nimic de spus. Prea bine atunci!

Îşi şterse tacticoasă mâinile şi ieşi. Traversă livingul, intră în dormitor, verifică bateria mobilului, se schimbă... Ea una se culca! Muncise azi la magazin şi mai muncise niţel şi acasă; era obosită. Dacă îi era foame, Florentin Manolache ştia să-şi pună şi singur în farfurie.

Se lungi în pat, pe locul ei, şi închise ochii. Şi-şi impuse să caşte, ca să adoarmă mai repede.

Florentin

Era şapte fix; nu era nici devreme, nici târziu. Dacă mamaia nu-i făcuse aseară cartofi prăjiţi, Florentina era chiar acum la bucătărie, scotocind după biscuiţi. Era o mare gurmandă fetiţa lui...

Apăsă butonul, iar uşa se deschise aproape imediat. Intră:

- Sărut mâna.
- Să trăieşti, maică. Da' ce-i cu cearcănele astea?
- Am avut mult de lucru aseară.
- Ce-ai avut de lucru, maică?
- Am făcut o coroană.

Tăcere, semn că o lămurise...

- Ce face picea?
- Doarme dusă. I-am făcut cartofi prăjiţi aseară...

Apăsă uşor clanţa şi intră. Într-adevăr, Florentina dormea dusă. Dar era încruntată. Cu siguranţă, îi fusese dor de jucăriile din camera ei, iar mamaia nu voise s-o ducă acasă. Dar oare numai de jucării îi fusese micuţei lui dor? Oftă greu şi reveni în sufragerie. Iar tatăl lui anunţă scurt:

- Vezi, că înmormântarea e la unu fix, la Reînvierii. Şi mergem cu toţii. Voi veniţi?
- Da.

Şi cam atât; tatăl lui era preocupat de un gând foarte complicat... Zâmbi slab:

- A venit aseară, să vadă coroana.

Deci la Ştefan se gândea tăticul lui! Că făcuse o faţă lungă când realizase că aveau amândoi aceleaşi gânduri... mamă-mamă! Continuă:

- Nu mai arată ca un cuţitar plin de bani; arată ca un proprietar de concern multinaţional. Parcă a îmbătrânit...

Mămica lui se grăbi să se informeze:

- Şi ce-a zis?
- Nimic. A venit şi-a pus jumătatea lui de inimă în coroană.
- Închizând astfel capitolul "Laura" şi deschizând un nou capitol. Oare cine-o fi în el?

Roberto zâmbea enigmatic; ridică din umeri şi se grăbi să iasă.

De ce picea lui era încruntată? Din cauza lui mami? Din cauza lui tati? Din cauza cartofilor prăjiţi? Afurisită întrebarea aia, "De ce?"!

Intră în dormitor, se apropie de pat... Ana slăbise. Iar. Avea cearcăne - era atât de obosită încât probabil nici nu auzise mobilul piuind la şase! O atinse uşor pe umăr... Soţia lui tresări şi se ridică imediat:

- E şase?
- E şapte şi ceva. Azi mergem la o înmormântare.

Ana-Maria

Poftim? Înmormântare?... De fapt, la asemenea excepţie şi asemenea coroană megalomanică, era evident că murise cineva cunoscut!

Doamne, numai să nu fie tuşica Didonia! Că n-o mai sunase! Întrebă, grăbită:

- Dar cine-a murit?
- Laura.

Laura? Murise Laura? Laura Matache? Laura lor? Doamne, Laura lor murise?

Florentin

Ei bine? Reacţia ei?... Mâinile ei se ridicară spre chip, dar se opriră undeva pe parcurs şi începură să tremure uşor... Ana bufni în plâns:

- ... A murit Laura?
- Da.
- ... Nu pot să cred! Cum a murit?

Ridică din umeri şi-i întoarse spatele. Şi se grăbi să-şi aleagă hainele din şifonier...

Ana-Maria

Coborî din maşină şi alergă spre mall. Spre uşă. Năvăli în holişor, alergă spre bijuterie... Şi prinse braţul Luminiţei:

- Fă, cum a murit Laura?

Luminiţa avea şi ea ochii roşii - şi se grăbi să intre în camera din spate şi să închidă uşa...

- Laura se mutase la Cernica, în vila lu' Ştefan. Şi se pare că a intrat un hoţ peste ea, ea l-a împuşcat - că ştii că avea pistol... Iar ăla a băgat sabia-n ea. Era gravidă în patru luni, fă! Ştefan e sfârşit!

Laura fusese gravidă, şi-o omorâse un hoţ... Bietul Ştefan! Şi biata Laura! Tot ce-şi dorise femeia aia era să devină mamă; şi când în sfârşit găsise un bărbat pe sufletul ei, când în sfârşit rămăsese gravidă, se găsise un idiot să intre... Da' Ştefan unde era, când intrase individu' în casă?

- Da' Ştefan nu stătea acolo, cu ea?
- Ştefan stătea mai mult în Franţa, cu Rubina.

Aoleu, aşa-i! Că el o avea şi pe Rubina!

- Aia-i gravidă în şase luni!

I-auzi! Adică Ştefan...

Stop! Ştefan avea două căsnicii, cu două femei, amândouă gravide... Uau! Ceva era în neregulă acolo! Trebuia să socotească un pic - şi ăla nu era nici locul, nici momentul ideale! Aşa că întrebă, ca să pună punct discuţiei:

- Mergeţi şi voi la înmormântare?
- Toţi mergem.

Aprobă şi intră în spatele magazinului. Închise uşa, oftând greu...

Ce făcea Ştefan cu două neveste, amândouă gravide?... Ce voia Ştefan de la ele? Ce voia de la viaţă? Încercase oare să se hotărască pe care-o vrea? Încercase să mulţumească şi tatăl, şi propriul suflet? Nicuşor ar fi ştiut răspunsul; dar Nicuşor era al Luminiţei, iar Luminiţa era a lui Florentin...

Ia hai, gata cu gândurile! Că acuşi intra Florentin s-o taie pe faţă, nemulţumit că se gândea la Ştefan! Intră în magazin şi trase scara lângă primul raft: să aranjeze paharele, dacă tot era acolo.

Ioan

Încă cinci minute până la ora unu. Nu veniseră; dar în astfel de momente era evident că se întârzia...

Copiii lui erau toţi acolo; şi neamul Agapie era acolo. Mai toţi florarii din Bucureşti trimiseseră pe cineva... Unde era Ştefan?

Ştefan nu se vedea pe nicăieri; dar poate că venea cu cortegiul, nu?

... Auzea claxoanele; le auzea apropiindu-se încet... Instinctiv, o trase pe Lăcrămioara în braţele lui. Sunetul ăla îl înfiora... Apăruse şi cortegiul. Şi vedea, chiar şi aşa, de la distanţă, că numai rudele ei o urmau. Îi privea lung...

Ştefan era acolo. În coroana aia mare, din trandafiri roşii, pe fundele căreia nu scria nimic. Ştefan personal era acum într-o maşină, sau poate într-o încăpere, luându-şi adio de la femeia care i-ar fi făcut bucuroasă un copil dacă nişte idioţi n-ar fi trimis un dobitoc s-o omoare... La dracu! Îi scăpase o lacrimă!

... Dar, la urma urmei, fata asta fusese straşnică! Fată de florari,

ţigancă aprigă, frumoasă, deşteaptă...

Ana-Maria

Stătea destul de departe de cavou; preferase să nu se apropie foarte mult de marea familie Manolache. Şi cum Florentin se grăbise lângă tatăl lui, ea rămăsese acolo, cu Nina şi Radu...

Nu mai văzuse niciodată o mare de oameni jelind. Cimitirul, atât cât vedea ea, era o mare de oameni care jeleau...

Slujba fusese superbă; şi nu era dementă când se referea la o înmormântare cu asemenea apelativ! Totul fusese perfect; organizarea fusese perfectă. Oamenii lui Ştefan erau "spirt". Îi recunoscuse imediat, după statura, alura şi hainele aproximativ la fel. Numai ei puteau obţine toate astea. Nu uitaseră nimic... Nici chiar tabloul imens, mai mare parcă decât un A2, cu cea mai frumoasă fotografie în care Laura râdea, fericită...

Tinerii în costume albe ridicară sicriul; li se făcu loc spre cavou... Zâmbi trist, lăsând lacrimile să-i scape din ochi:

- Pa, făi Lauro! Să fii cuminte, făi! Şi să ai grijă de ăla micu'! Că te află Ştefan - şi-ţi merg fulgii!

Ah, ce porcărie! O auzise Nina - care bufnise în hohote de plâns şi fugise, urmată imediat de Radu... Oftă greu, în şoaptă:

- ... Şi iartă-mă, făi Lauro, că am fost uneori scorpie şi te-am înţepat cu vorba. Că ce-ai vrut tu, orice femeie vrea. Şi dacă aş fi avut mai multă minte, dacă aş fi deschis ochii mai devreme, poate că voi doi aţi fi fost fericiţi...

Coroana de trandafiri intra încet în cavou... Era aşezată la picioarele Laurei... Unul dintre tineri închise uşa de sticlă; o încuie, puse şi lacătul şi îndesă cheile în pumnul femeii îndoliate care plângea... Marea de oameni plângea...

Îşi acoperi faţa cu palmele: nu se mai putea abţine. În minte i se învălmăşeau amintirile, imaginile cu Laura, cuvintele Laurei, vocea Laurei, râsul Laurei... Doamne, şi când îi spusese "să fie într-un ceas bun", o spusese din inimă! Se bucurase din inimă că o văzuse fericită...

Plângea şi-şi amintea cum îi vorbise atunci, în florărie, când o condusese la Mugurel şi-i văzuse plecând împreună... Îşi amintea şi pozele cu ea şi Florentin, în bucătăria dnei Zorilă... Laura îşi dorise un bărbat aşa cum era Florentin. Când înţelesese că nu-l poate avea, încercase să obţină măcar un copil cu el... Şi obţinuse un bărbat ca Ştefan; şi ar fi obţinut şi un copil cu el, dacă...

Mai bine că rămăsese acolo, într-o parte; mai bine că neamul o evitase cu grijă iar Florentin nu era lângă ea. La cât de schimbat era soţul ei acum, ar fi fost în stare să-i zică vreo două vorbe neaoşe pe tema aia doar aşa, ca s-o învenineze!

Ridică încet palmele şi privi lung spre cavou; oamenii începuseră să se retragă spre ieşire... În jurul cavoului se înălţa, încet dar ferm, un adevărat gard de flori şi coroane...

Hei, gata! Unde era neamul Manolache?... Aha, acum ajunseseră şi ei la cavou! Erau trişti... Doar Florentin părea foarte grăbit să se îndepărteze şi să-şi aprindă o ţigară, ca să-şi facă mental lista de cumpărături pentru Niro. Dar chiar nu-i păsa? Nu-i păsa chiar deloc? Laura nu reprezentase nimic pentru el? Nici măcar la final, când îl lăsase în pace?

Îi aştepta să se apropie, pentru că trebuiau să treacă pe lângă ea ca să ajungă la poartă. Voia să-i salute; probabil că mai mult de-un "bună" nu îi vor oferi...

Evident, vor trece pe lângă ea; dar mergeau acum pe marginea cealaltă a aleii; ca şi cum... Nu; n-o să stea acolo ca o nesimţită! Păşi spre ei, cu ochii la ei. Tanti Lăcrămioara o văzu prima; şi-i aruncă o uitătură urâtă, după care grăbi pasul cu ochii spre poarta cimitirului. Deci cu ea nu putea vorbi... Păşi spre socrul ei:

- Bună ziua, nea Ioane.

Ochii negri o priviră drept:

- Nu mă aşteptam la asta din partea ta.

Poftim? Cum? Înlemnise în mijlocul aleii, că nu pricepea... Iar el se grăbea să-şi ajungă soţia din urmă... Paşii se opriră lângă ea; se întoarse imediat! Florentin trase cu sete din ţigară, privindu-şi lung părinţii... şi ridică din umeri:

- Ei nu s-au certat la nici o sarcină; şi au cinci copii.

Îl văzu îndepărtându-se, grăbindu-se să-şi ajungă părinţii din urmă...

Şi uite cum rămăsese ea ca toanta în mijlocul aleii! Exclusă, expulzată din nou din neamul Manolache, pentru simplul motiv că decăzuse mult prea mult ca să mai poată emite pretenţii de la propria viaţă!

Decise să aştepte; se trase deoparte, ca să nu o împingă mulţimea după ei; şi se hotărî, într-o clipă, să se întoarcă la magazin cu un taxi. Dealtfel, ce să mai caute în maşina proprietate a unui membru al neamului Manolache? În magazin oricum putea să nu mai intre deloc, că proprietarul lui angajase altă vânzătoare... Dar se va duce totuşi la magazin, chit că o făcea doar ca să-şi ia cana şi farfuria.

Florentin

Nevestica lui rămăsese în cimitir. Nu se grăbise să-l urmeze; dac-ar fi făcut-o, poate că tatăl lui s-ar fi îmbunat şi-ar fi schimbat măcar două cuvinte cu ea! Dar, nu - ea avea ceva de demonstrat! Descuie Dacia şi întrebarea veni prompt:

- N-o aştepţi pe Ana?
- Nu; ea vine cu Nina.
- Păi Nina vine la magazin?

Ridică privirea spre mama lui şi se încruntă scurt:

- Crezi că-mi pasă?

Tăcere în familia Manolache... Urcă la volan, porni motorul şi ochii îi căzură pe trotuarul de vizavi... Şopti, ca pentru el:

- ... Sau poate vine cu BMW-ul. Sau poate nu mai vine deloc.

Apăsă acceleraţia la podea, tură motorul şi ţâşni de pe loc: de ce dracu simţea, în momentele alea, că nu-i mai păsa dacă Ana se întorcea cu BMW-ul sau cu un taxi? Sau dacă se mai întorcea, sau nu?

Ioan

Ia uite cine era acolo...

Ptiu, drace! Că straşnic se mai făcuse băieţaşul ăla! Nu degeaba îi adusese Laurei un asemenea omagiu! Femeia aia pe care el o luase peste picior, căreia îi bătuse obrazul într-o dimineaţă de decembrie de anul trecut şi pe care o făcuse neserioasă îl luase pe puştiul diliu cu prea mulţi bani pe mână şi prea multă imaginaţie-n cap şi-l modelase în bărbatul acela perfect...

Era evident că Ştefan nu se retrăsese din afaceri; trecuse la un nivel superior. Înainte, trecea personal cu BMW-ul plin de droguri prin vamă; acum dădea două telefoane, containerul trecea prin vamă iar el urca în BMW, conducea degajat şi lua diplomatul cu bani de la o adresă... Vai de bieţii manelişti - că de când el intrase pe mâna Laurei, încasările lor trebuie să fi scăzut spectaculos!

Tare era el tentat să-l sune pe Vlad şi să-l întrebe de unde până unde asemenea schimbare! Ar fi fost curios să afle dacă imaginea pe care-o vedea acum chiar ilustra adevărul... Şi chiar era interesat de nişte picanterii!

Ştefan stătuse mai mult în Franţa, zicea Nicuşor... Păi se vedea că nu-şi rupsese oasele pe-aici, ci se cizelase foarte frumos pe-acolo!

Şi-atunci unde mai era intervenţia Laurei? Că Rubina nu era capabilă de asemenea schimbare! Ea nu fusese capabilă, atunci, să-şi cumpere cremă depilatoare! Asta era mâna Laurei - dar când, dacă el... Oof, nu mai pricepea nimic!

Ana-Maria

Aştepta; privea lung marea de oameni care trecea pe lângă ea... Cimitirul se golea mai repede acum; ca şi cum încercau toţi să iasă odată, să revină la problemele cotidiene, să uite...

Întoarse capul spre cavou. Doamne, i se tăiau picioarele! Ştefan făcuse... Făcuse un adevărat sanctuar pentru inimioara de platină! Privea acel sanctuar şi realiza că jumătatea lui de inimă nu putea fi decât în coroana aceea imensă... ascunsă bine, să n-o ştie nimeni...

Gata; acum putea pleca şi ea. Neamul Manolache avusese un sfert de oră la dispoziţie să se adune, să se sfătuiască şi să se uşchească. Cu Florentin cu tot. Porni spre poartă... Şi ieşi.

Privi în dreapta: Dacia lui Florentin nu mai era pe trotuar. Nici maşina lui Roberto, nici Dacia socrului ei... Păi să oprească un taxi, nu? Întoarse capul spre stânga, spre trafic... Şi înlemni la propriu, cu ochii pe trotuarul de vizavi.

Grasu aştepta la volanul BMW-ului; în spatele lui, parcat "strategic", era un Jeep cu doi indivizi în costume negre. Între cele două maşini, pe trotuar, Ştefan...

Îmbrăcat în negru, cu doliu la costumul impecabil... nedormit, nebărbierit, cu ochii roşii şi umflaţi şi cu capul uşor plecat, îşi lua şi el adio de la inimioara de platină... Nu - de la inimioarele de platină! Ceea ce însemna că, de mâine, sufletul lui Ştefan se elibera de cele două inimioare - şi era din nou liber. De-aia nu intrase în cimitir - că ar fi fost floare la ureche să-şi pună ochelari de soare, o pălărie neagră şi să se ascundă după alt cavou! De-aia nu voise să vadă cu ochii lui sanctuarul pe care îl comandase, îl aranjase mental dar cam atât... Ca să poată să lase ambele inimioare pe partea cealaltă a gardului cimitirului - şi să se elibereze, să uite, să meargă mai departe...

Ce rol purtase Laura în viaţa lui Ştefan? Grea întrebare; dar îl privea lung şi-şi dădea seama că Ştefan se schimbase radical...

Se maturizase. Se transformase din puştiul magnet de femei, care arunca teancuri de bani pe lăutari şi golănea zi-lumină numai el ştia prin câte cârciumi şi paturi parfumate, într-un afacerist cu capul pe umeri şi decizii bine cântărite. Parcă şi fizionomia i se schimbase! Atunci, în decembrie, acel Ştefan se potrivise foarte bine cu săbioiul din cizmă şi răpirea din Lacul Tei cu scoci, SMURD şi tot balamucul. Acum, în clipa asta, Ştefan din faţa ochilor ei s-ar fi potrivit cu un diplomat şi-un inel de logodnă - că-i ţinea Grasu cuţitul, dacă el era ocupat cu diplomatul.

Ştefan era acum bărbat în toată regula. Şi ce bărbat!!!

Scutură scurt capul: şi ete şi la ea, cum stătea ca gâsca în poarta cimitirului şi-l studia cu ochi admirativi pe Ştefan! Poate era şi Florentin prin preajmă, ca s-o vadă şi s-o taie de-adevăratelea pe faţă! Că abia acum observa ea că Grasu o văzuse deja şi-o privea lung! Iar dacă el o observase, deşi stătea uşor cu spatele la ea...

Reveni spre trafic, întinse mâna şi urcă în taxi. Şi rosti adresa magazinului.

Doamne, ce schimbat era Ştefan! Doamne, ce-i văzuseră ochii azi! Oare ea, dacă ar fi...

Ah, ce întrebări tâmpite îi treceau prin minte! Ea n-ar fi reuşit să-l transforme aşa; pentru că nu l-ar fi lăsat să intre în inima ei. Iar el, care i-ar fi oferit toată inima lui pe tavă, n-ar fi reuşit să reziste mai mult de-o săptămână. Ori ar fi omorât-o, or ar fi trimis-o cu Grasu la Florentin... Ori ar fi dus-o la Braşov... Oricum, n-ar fi mers. Relaţia lor ar fi fost una chinuită, dacă ar fi fost - pentru că nu reuşise niciodată să mintă ochii verzi. Iar Ştefan avea o minte "spirt". Ar fi fost un dezastru...

Dar acum? Dacă Ştefan ar veni diseară la ea, ea ce-ar face?

... Întrebări, întrebări, întrebări. Multe întrebări - şi nici un răspuns. Mariajul ei cu Florentin scârţâia serios; el se gândea la divorţ, iar ea se gândea acum la şansele pe care le-ar putea avea Ştefan dacă...

Nina nu era nebună; de-acolo de unde stătea ea, retrasă din toată nebunia care era viaţa Anei-Maria Manolache, ea văzuse totul. Şi ştiuse totul. Nina o întrebase, ieri, ce mai face Ştefan. Dacă se mai gândise la Ştefan. Oare de ce? Oare Nina se mai întâlnise cu el? Oare ştia de schimbarea lui?

... Na, că ajunsese deja! Plăti, coborî şi intră în mall.

Erau toţi strânşi în bijuterie. Luminiţa plângea şi se minuna de rochia aia superbă, plină de cristale Swarovsky, şi spunea cât de frumoasă ar fi fost Laura la nuntă... Nu putea să asculte aşa ceva; aşa că se grăbi în magazinul cu preţ unic şi luă un bax de lumânări. O să aranjeze marfă...

Auzea cuvintele lor, cuvintele lui Nicuşor... Într-adevăr, totul fusese special: rochia, sicriul, coroana, fotografia aceea imensă...

... Aranja lumânări de cinci minute deja; dar nici unul dintre ei nu se întrebase ce-o apucase de aranja lumânări, trântind şi foşgăind prin magazin! Nici unul dintre ei nu se obosea să vină s-o întrebe de ce stătea singură, de ce nu venea şi ea la discuţii, de ce rămăsese ultima la cimitir, de ce nu stătuse lângă ei... Iar comportamentul ăsta o făcea să creadă că ceea ce simţea ea era adevărat - nu mai făcea parte din neamul Manolache. Era nevasta lui Florentin Manolache; dar el era în neamul lui, ea era undeva afară din el...

Florentin

Parcă maşina şi opri motorul. Şi coborî de la volan.

Nu schimbaseră o vorbă. Nu se priviseră, nu se intersectaseră prin magazin... Soţia lui fusese exclusă din neamul Manolache în clipa în care se gândise să nu facă acel copil; dar el constatase azi că acea excludere nu-i displăcea Anei. Că ea îşi ducea bine-mersi viaţa şi fără neamul Manolache...

Ocoli maşina şi porni spre casa părinţilor lui: trebuia s-o ia pe Florentina. N-o putea lăsa acolo o veşnicie - nu? Copilul ăla trebuia să ştie măcar unde-i era casa - dacă adevărata mamă era o noţiune uşor confuză... Apăsă soneria, uşa se deschise... Intră şi se grăbi spre camera lui. Deschise uşa, iar fetiţa lui se grăbi să se ridice:

- Bună, tati!

- Bună, piceo! Mergem acasă?

- Da!

O ridică în braţe şi se grăbi să iasă. Şi imediat cum reveni în sufragerie, mama lui rosti sec:

- Lasă fata la noi.

N-avea rost să se obosească să-i răspundă; mama lui n-ar fi încercat să înţeleagă cum era chestia aia cu "acasă" pentru mintea fetiţei de nici doi ani. Pentru mama lui, n-ar fi contat decât că el se pregătea să divorţeze iar Ştefan era liber acum - aşa că fata trebuia să rămână cu el, nu cu Ana! Şi n-avea nici timp, nici chef de asemenea "şedinţe". Apăsă clanţa, ieşi, se grăbi spre poartă...

Lăcrămioara

Uşa rămăsese deschisă; şopti, privind lung în urma băiatului ei:

- Cred că ne paşte un divorţ...

Scaunul foşni scurt:

- Tocmai de-aia, trebuia să-l plesneşti peste ochi şi să opreşti copilul aici.

Roberto se grăbi să închidă uşa, şoptind ceva numai de el ştiut... Se aşează la masă:

- Ştefan e liber acum. Iar la cum l-am văzut eu azi, dacă vine la Ana, ea pleacă cu el. Iar dacă el îndrăzneşte să pună gheara pe Florentina mea, e un om mort!

- Liniştează-te, mămico. Mai suntem şi noi pe-aici. Şi mai e şi Florentin. Dacă Ana pleacă, pleacă fără fată.

- Să te văd cum vorbeşti când vine ăla cu gealaţii şi cu cuţitarii! Că tu întotdeauna ai vorbit frumos aici, în sufragerie; da' afară, la poartă, a vorbit frati-tu.

- Nu sunt chiar aşa de mămăligă cum mă crezi tu.

Da-da! De parcă ea nu ştia ce crescuse! Mirela îl transformase în

halul ăla, de-şi pierduse şi bruma de iniţiativă pe care-o avusese cândva! Roberto era fratele cel mare doar cu vorba; în rest, Prâslea se ocupa de toate. Iar Prâslea îl văzuse azi pe Ştefan, în toată splendoarea lui, şi decisese să ia copilul şi să-l ducă dincolo. Sub acelaşi acoperiş cu Ana. Ceva nu era în regulă...

Ana-Maria

Uşa se deschise, se închise, paşii se apropiară... Venea la ea?

Se întoarse şi tresări la vederea Florentinei. Doamne, cât de dor îi fusese de ea! Întinse mâinile şi se grăbi s-o ia în braţe... Iar în secunda imediat următoare, picea protestă şi se răsuci scurt:

- Veau masina Babi! Ude masina Babi?

Ooo, crudă realitate! Mami nu mai era bună nici măcar de suport... O lăsă jos; Florentina alergă în camera ei. Privi lung uşa rămasă deschisă...

Evită privirea lui Florentin; se întoarse spre masă şi luă din nou cârpa. Şi continuă să şteargă lemnul lucios...

Florentin

Da; Ana avusese dreptate.

Stătea acolo de două ore. Nu se clintise de pe canapea. Le privise pe amândouă. Ana făcuse curat şi se apucase de gătit iar Florentina fusese foarte preocupată cu jucăriile. Avusese doar trei întrebări; pe toate trei i le pusese lui, pentru că începuse cu "Tati". Fetiţa lor nu prea mai ştia cine era mami; iar dacă ştia totuşi, în căpşorul ei micuţ, că fata aia frumoasă era mămica ei, nu avea foarte multe lucruri de împărţit cu ea...

El îi spusese, atunci demult, să lase fata la mama lui şi să vină la magazin... El o asigurase că totul va fi OK... El făcuse foarte multe lucruri; şi toate conduseseră la ziua de azi, când el... Când ea...

Oare când va veni Ştefan după Ana? Probabil că nu azi; că azi fusese înmormântarea Laurei! Ştefan, acel Ştefan pe care-l văzuse lăsându-şi dragostea în florile de la picioarele iubitei lui, nu s-ar fi grăbit aşa! Azi era în doliu; în noaptea asta însă va dormi cu felii de castraveţi pe ochi. Pentru că de mâine-ncolo începea să se intereseze ce mai făcea Ana... Iar poimâine era o zi tocmai bună de pus întrebări!

Ana-Maria

Încerca să nu se gândească la fetiţa ei. Încerca să nu-şi răspundă la întrebarea: "De ce nu a spus nici măcar un «Salut, mami»?" Simţea că în curând se va întâmpla ceva; ceva ce-o va rupe de fetiţa ei. Şi de bărbatul ei. În curând, Florentin va contacta un avocat... Şi chiar dacă legea obliga judecătorul să pună pe primul loc mama - ce fel de mamă era ea? N-avea casă, n-avea serviciu, n-avea de nici unele! Pe când el primea imediat casa aia şi-n acte, şi avea şi florărie, şi magazin, şi cont în bancă, şi-o familie numeroasă care va declara că se va ocupa de minoră aşa cum se ocupase şi până atunci...

Oftă greu: soarta ei se cam înfundase. Drumurile ei se cam închiseseră. Fără Florentin, nu prea avea încotro s-o apuce. Nina avusese dreptate când o întrebase dacă mai ştia ceva de Ştefan...

21 octombrie 2005 - vineri

Didonia

Eei, păi era evident că era aşteptată...

Când intrase pe alee, văzuse cele două maşini în faţa blocului. Un BMW negru şi-un Jeep. Recunoscuse imediat "imaginea" din povestirea lui Diamant... Individul din BMW, un "dur" înalt, solid şi tuns foarte scurt, aştepta pe cineva; indivizii din Jeep aşteptau pe cineva. Şi aşteptau împreună; iar asta însemna că toţi patru o aşteptau, de fapt, pe ea... Hihihi!

Liftul se opri; deschise uşile, împinse uşa metalică şi zâmbi. Pentru că tânărul din faţa ei zâmbi şi el:

- Sărut mâna.

- Să trăieşti.

Căuta cheia, fără să se grăbească în vreun fel. Se gândea. Nu-l mai văzuse până acum; dar azi, acolo, pe palier, constata că ţiganul ăla era un bărbat straşnic. Şi ştia şi el asta, de vreme ce-şi permitea "să ţintească" din nou la o femeie cum era Ana...

Tot palierul prinsese un iz de-i sărea inima din piept; ţiganul avea gusturi bune. Şi maniere. Şi bani. Şi era tentată să creadă că într-un timp făcuse exces de toate astea - dar îi venise mintea la cap...

Descuie, intră şi-l pofti în sufragerie. Evident, ea se aşeză prima... Iar ochii verzi, superbi, o priviră drept:

- Diamant mi-a spus că m-ai invitat la dumneata.

- Şi nu te-a mintit. Vreau să-ţi arăt ceva. Şi să-ţi spun un secret.

Scoase cărţile din şorţ şi i le puse în mâini. Şi se ridică:

- Gândeşte-te la ce te interesează să afli, cât fac eu o cafea.

Se grăbi să intre în bucătărie şi să umple ibricul: indivizii ăia de jos mai aveau ceva-ceva de aşteptat!

Mamă-mamă, ce straşnic ţigan! Era "tocmai bun" pentru Ana! Că nu-i oferea numai ţiganul; îi oferea şi costumul ăla impecabil, asortat la vila din Cannes - aia plină de muieri care-or să robotească toată ziua, ajutându-i astfel pe ei să se plimbe, să se distreze... Să se îndrăgostească nebuneşte unul de altul...

Ana-Maria

Intră pe străduţă şi se apropie, grăbită, de poartă.

Magazinul era pe mâini bune. Vânzătoarea se descurca de minune, era iute şi-o ducea mintea. Şi-i plăcea să vândă răhăţişuri chinezeşti. Ea nu-şi mai găsise deci locul şi rostul acolo; şi ieşise, pornise încetişor pe Calea Moşilor... Luase tramvaiul...

Spera ca mamaia Lăcrămioara să fi venit azi la ei; să nu mai ţină fata dincolo. Ar fi vrut să vorbească cu ea... S-o întrebe de ce se purtau aşa cu ea, de ce o excluseseră deja din neamul lor, de ce... Ar fi întrebat-o, de fapt, dacă era cazul să împacheteze - că la cum se purtau toţi cu ea, cam asta-i mai rămăsese de făcut. Toţi o "expulzaseră", dar nici unul nu-şi amintea că era în continuare gravidă. Că nu dăduse copilul afară. Că le respectase totuşi dorinţa. Iar ei o tratau de parcă se chiuretase şi-i şi trecuse durerea intervenţiei...

Descuie uşa, intră... şi zâmbi slab: primul lucru pe care-l făcuse mamaia Lăcrămioara de dimineaţă, după ce Florentin îi pusese fetiţa adormită în braţe, fusese să încuie uşa. Şi să pună şi lanţul. La cealaltă casă.

Era singură.

O să facă o baie fierbinte, straşnică. Că poate-l "scăpa"! Dacă-i era scris să-l facă, îl făcea indiferent de ce se mai întâmpla de-acum încolo; dacă-i era scris să-l scape, îl scăpa şi dacă se lungea acum în pat şi nu se mai scula de-acolo şapte luni! Şi-o să afle ea diseară, la

controlul la care-o programase medicul Petrescu, dacă-l "scăpase" în cada fierbinte sau nu.

Didonia

Cafeaua ieşise foarte bună; fumaseră împreună o ţigară, cât îl întrebase ce mai făcuse iar el îi povestise că bine... Iar ea trăsese concluzia că ţiganul ăsta chiar era straşnic... Şi-apoi, în numai cinci minute, îi întinsese cărţile şi-i demonstrase că peste numai o carte el se va duce la Ana, iar ea va pleca de bunăvoie cu el. Şi, de data asta, inima ei va fi deschisă pentru el. Îi arătase cu indexul, numărând cărţile cu voce tare, că Florentin va rămâne singur, cu fetiţa lui. Şi strânsese cărţile, le descântase cu voce tare şi-apoi îi arătase că el şi Ana vor fi fericiţi. Şi-acum tocmai pusese mâna pe propria figură - dama care stătea deoparte şi avea în cap cartea reuşitei. Şi tăcea, privindu-l lung...

Ea îl privea pe el; el privea cărţile. Se vedea că Perla fusese greu încercată, de-a lungul adolescenţei lui. Ştefan le ştia; ochii verzi alergau peste figurile de carton... Mai bătu o dată cu degetul în figura ei şi-apoi în reuşită. Iar el o privi lung... şi zâmbi:

- Ştiam că vin acolo unde trebuie.

Şi-atât? Doar atât? După ce-i dăduse asemenea veşti, Ştefan n-avea mai mult de spus? Îşi aprinse o ţigară şi încercă să atace altfel problema acelui secret:

- Când ai fost ultima oară la Perla?

- Acum vreo zece luni. Atunci am înţeles că aflarea viitorului poartă ghinion...

- Depinde cum priveşti lucrurile. Şi cine întinde cărţile. Trebuia să mai treci pe la ea, măcar o dată; din curiozitate. Ce planuri ai?

Capul brunet se lăsă uşor spre dreapta:

- De ce mă-ntrebi, ţaţă Dido; n-ai văzut cărţile?

- Ba da; dar ele nu-mi arată planurile pe termen lung.

Zâmbetul se stinse; Ştefan deveni extrem de serios. Ochii verzi erau tot mai serioşi... Ochii verzi începuseră să sfredelească; să caute, în mintea ei, motivul pentru care ea scormonea în mintea lui după răspunsul la acea întrebare...

Iar mâna lui îi puse în faţa ochilor răspunsul. Acela era planul lui pe termen lung. Şi-l purta pe lanţ, la piept, sub cămaşă...

Cu alte cuvinte, da - nu se înşelase. Iar asta însemna că venise vremea să-i spună acel secret. Deci... Cum să-i spună... Stinse scurt ţigara şi-l privi drept:

- Ana are cununiile legate.

Acum ochii verzi se măriseră mult. Acum mintea aia "brici" calcula informaţia. Oare cum calcula Ştefan?

Ana avea cununiile legate. Adică nu se putea apropia de el, cel puţin sufleteşte vorbind. Aşa cum nu se putuse apropia de el nici atunci. Deşi se gândise, la un moment dat, că-i va acorda şi lui o şansă. Iar peste toate astea, o femeie stătea deoparte şi ţinea reuşita lor, a lui şi-a ei.

Ea gândise toate astea. Iar când pusese punct acelui gând despre reuşită şi femeie, bărbatul din faţa ei băgă mâna în buzunar, scoase port-actul şi puse o bancnotă peste cărţi. Ştefan se ridică, păşi drept până la uşă, apăsă clanţa şi ieşi. Şi închise corect uşa.

Doamne, avea o minte "brici"! O minte de bulibaşă! Soarta Anei era pecetluită!!!

Soneria piui scurt. Se ridică, încercând să nu râdă - pentru că şi el încerca acum să nu râdă... Şi deschise uşa. Iar ochii verzi străluciră scurt:

- Sărut mâna, ţaţă Dido. Am venit să te rog să dezlegi cununiile unei femei.

Afuristă minte! "Brici"! Şi afurisiţi ochii ăia verzi - Ana, femeia timidă care roşea violent şi nu ştia să mintă, o să se piardă toată în ochii ăia verzi...

Florentin

Descuie uşa, încruntându-se: dacă soţia lui nu era acasă, îi rupea picioarele! O punea să vină singură, cu un taxi, la cabinet! Dacă Ana uitase de programarea la ecografie, băga cuţitu'-n ea!

Soţia lui îl privea lung, drept, de pe scaun. Rosti sec:

- Hai, mergem la Petrescu?

Ana se ridică, îşi luă geanta de pe masă şi trecu pe lângă el ca pe lângă cuier... Nu-i nimic! O suporta şi pe-asta! Mai erau doar câteva zile; cam două săptămâni, în opinia lui. După care chiuretajul voluntar, "la cerere", ieşea din discuţie. În alea două săptămâni soţia lui trebuia să se decidă...

Urcă la volan şi demară - de fapt, nu va avea acele două săptămâni la dispoziţie. Nu va mai avea nici măcar 24 de ore! Ştefan se interesa chiar acum ce-i mai face iubirea de suflet; şi cum va afla de certurile dintre ei, se va prezenta prompt în faţa ei, cu toată dragostea lui aranjată frumos pe-o tavă de platină...

Ana-Maria

Mda; ecograful arăta 10 săptămâni în evoluţie. Nu-l "scăpase". Îi era dat să rămână acolo, alături de Florentin, pe post de eprubetă-incubator-mamă purtătoare...

Florentin nu zâmbea; privea monitorul, asculta cuvintele medicului dar nu zâmbea. Ochii lui nu străluceau, când îşi vedea copilul pe ecranul alb-negru. Medicul îi aşteptase cu o bucurie nedisimulată; şi "se pleoştise" instantaneu când intraseră amândoi serioşi, evitând cu grijă să se atingă... Vedea şi acum, pe chipul lui, că aşteptase un cuplu frumos, care-i făcea plăcere, şi se chinuia din greu să vorbească despre copil pentru că nu mai erau cuplul ăla frumos... Ea răspunsese la întrebări şi-atât. Florentin răspunsese protocolar atunci când fusese întrebat. În rest, mama şi tatăl acelui făt de 10 săptămâni n-aveau nimic în comun.

I se întinse un şerveţel; gestul fu însă unul rece. Se şterse de gel şi se ridică; şi constată că, contrar primelor două sarcini, Florentin luase pozele "băiatului lui" şi n-o mai ajutase să se ridice - îi întorsese spatele şi-l urmase pe medic. Ieşi din cameră, privind lung gresia maron... Mai avea vreun rost? Copilul ăla mai avea vreun rost? Apariţia lui ar mai fi schimbat ceva?

Intră în cabinet, dar constată că medicul avea ceva cu ea, de fapt. Pentru că vorbea doar cu Florentin. Îi dădea lui indicaţiile pentru ea. Aşa că se opri şi aşteptă... Şi-şi urmă soţul. Şi spuse frumos "Mulţumesc", apoi "La revedere"...

Ieşeau din scara blocului. Florentin era preocupat să împăturească imaginile. Şi să nu vorbească cu ea. Urcă în dreapta, aşteptă...

Şi-acum mergeau acasă. Unde presupunea că "buba" se va sparge, iar puroiul se va întinde peste tot: pe ei, pe pereţi, pe toate amintirile plăcute...

Florentin

Se trânti pe scaun şi demară. Şi-i puse-n poală punguţa de farmacie, cu vitaminele. Cu ea n-avea ce vorbi; cel puţin nu acum! Pentru că acasă o s-o întrebe clar ce voia să facă. Iar dacă şi acum, după atâtea zile de gândire, după ce văzuse azi imaginile băiatului lor pe monitor, ea tot voia să-l dea afară...

Ana-Maria

Intră şi lăsă geanta pe masă. Uşa se închise în spatele ei iar Florentin întrebă, pe un ton aparent calm:

- Eşti în stare să omori sufleţelul ăla din tine, doar pentru că tu ai chef să umbli brambura?

"Al dracului să fii tu cu capul tău de idiot care pricepe numai ce-i place lui!" Bufni în plâns şi se grăbi să răspundă:

- Nu vreau să umblu brambura! Că dacă voiam, umblam căcălău până acum! Dar nici nu vreau să am 2 copii la 23 de ani!

- De ce, dragă? Nu-ţi mai plac copiii?

- Ba da. Dar pur şi simplu!

Soţul ei porni spre dormitor; dar se opri în uşă şi se întoarse spre ea. Şi văzu aceeaşi privire de demult; privirea unui nebun... Tonul lui Florentin păru calm:

- Adică eşti în stare să-l suni pe Petrescu, să-i spui să te programeze la un chiuretaj, să te duci la ora programată şi să-mi omori băiatul?

"Nu e numai băiatul tău! Că nu sunt eprubetă, sunt om!" Îi venea să urle cuvintele alea - dar strângea din dinţi şi tăcea, privindu-l lung... Iar el continuă, gesticulând şi scrâşnind din dinţi şi scăpărând flăcări din ochii furioşi:

- Adică poţi să te duci, să te caţeri liniştită pe masa aia, să crăpi picioarele şi să-l laşi să bage cleştii ăia-n tine şi să-l spintece în bucăţi şi să-l tragă afară cu aspiratoru'? Poţi să te uiţi în rezervorul ăla de la aspirator, să-l vezi? Şi să şi plăteşti, bucuroasă că ai scăpat de problemă?

Gata! Urlă, cât putu ea de tare:

- Da!

Florentin

Da...

Era prea târziu; mult prea târziu pentru ei. O căutase pe Ana-Maria în inima lui; de două zile, o tot căuta. Dar ea nu mai era acolo. El unul n-o mai găsise. Şi sperase azi, când intraseră în camera ecografului, că imaginile or să-l ajute s-o găsească...

Găsise o umbră a ei. O siluetă. Neagră, ce-i drept - dar o găsise! Ana-Maria, soţia lui, încă mai sălăşluia în sufletul lui! Dar când ea urlase acele două litere, acel cuvânt, simţise cum sufletul i se rupe scurt; iar Ana-Maria, soţia lui, ieşise într-o clipă, eliberată...

Chipul ei frumos era schimonosit de ură; ochii ei străluceau, fericiţi că în sfârşit gura aia mută spusese ceea ce mintea gândea de atâtea zile...

Ridică mâna, apucă lanţul şi trase.

Ana-Maria

Cu un gest scurt, Florentin apucă lănţişorul de la gât şi smuci... ridică mâna deasupra capului... Şi urlă şi el, azvârlindu-l cu toată puterea în ea:

- Te-ai scos singură din inima mea!

Nu mai putea respira. Cuvintele lui... Florentin porni spre uşă, cu paşi foarte mari:

- Acu' cheamă-l pe Fănel, să vină să te ia şi să te distreze pe la Miami! Că el ştie să te ridice - nu ca mine!

Uşa se trânti cu sete.

Era singură...

Plecă privirea spre covor...

Probabil că lanţul o lovise; că era pe jos, la picioarele ei. Ea nu-l simţise; ea nu mai simţise nimic, din clipa în care îl văzuse cum smuceşte...

Jumătatea lui de inimă...

Doamne, simţea o durere surdă în piept! Nici nu putea să plângă! Inimioarele lor fuseseră mai puternice decât toţi interlopii şi toate pasiunile bolnave din lume! Fuseseră mai puternice decât Ştefan şi Laura la un loc! Dar...

Dar el descoperise, de când stătuse sub acelaşi acoperiş cu ea şi nu scosese un sunet, că Ana-Maria nu mai era în inima lui. Că o dăduse el afară, sau fugise ea singură atunci când îşi dorise să scape de "băiatul lui" - asta nu mai conta. Doamne, cât de neimportant era motivul! Şi momentul! Privea jumătatea lui de inimă...

Lăcrămioara

Mamă Doamne, ce urlete! Ana răcnise un "Da" de se cutremuraseră ferestrele; iar fiul ei îi urlase...

Se repezi la uşă şi-o descuie. Clanţa îi zbură practic din mână; uşa fu cât pe ce s-o lovească! Florentin intră ca vijelia; mai bine zis, ca o tornadă. Că nu privi nici în dreapta, nici în stânga - intră direct în camera lui, unde Florentina se juca cu căsuţa păpuşilor, şi închise corect uşa. Se controlase fiul ei şi nu trântise, să n-o sperie pe-aia mică... Roberto şopti:

- Nu vă îngrijoraţi; am eu numărul avocatului care l-a divorţat pe Marcel. Florentina rămâne la el.

Soţul ei o privi lung... Ioan fu nevoit să recurgă la cuvinte:

- Închizi uşa aia, sau te-ai pus să aeriseşti?

Da; închise uşa şi se grăbi spre bucătărie. Mirela o privea lung... Închise uşa şi şopti:

- Or să divorţeze. Nu-mi vine să cred! Florentin al meu, divorţat?

Nora ei se grăbi s-o strângă în braţe. Nu se mai putut abţine - scăpă un suspin:

- Şi i-am zis, Mireluţo! I-am zis încă dinainte s-o aducă la noi! E româncă - şi românca o să moară, indiferent câte transfuzii îi face!

Mirela nu spunea nimic...

- Şi l-am avertizat, Mireluţo! Şi uite cum se năruie totul, iar copilaşu' ăsta o să crească cu mamă de-a doua... Bine dracu că am ţinut-o mai mult pe-aici! Că aşa o să poată şi el să-şi refacă viaţa, o s-o uite şi ea pe neterminata aia... De ce, măi Mireluţo?

- Pentru că Florentin s-a schimbat. Pentru că ea s-a schimbat. Pentru că n-a fost să fie. Nu ştiu, tanti; dar ceva n-a mai funcţionat. Cred că programul ăsta de non-stop pe care l-au pus la magazin i-a omorât pe amândoi. Şi mai sunt multe...

Soneria piui - se grăbi să iasă. Că dacă era Ana, trebuia s-o scape din pumnii lui Ioan! Pentru ca Prâslea al ei să nu se numească "văduv"...

Ana-Maria

Păşi încet peste lănţişor - şi mulţumi ideii de a-şi lua jumătatea de inimioară din faţa ochilor. Intră în dormitor şi se lungi pe pat. Privi lung tavanul... Şopti uşor, ca pentru ea:

- Deci, Anuţo dragă, te-ai scos singură din inima lui... Chiar ai putea să te duci la medicul Petrescu, să desfaci picioarele şi să ştii că bagă nişte cleşti în tine, şi clămpăne cu ei, şi-ţi taie copilul în bucăţi şi-l trage afară cu aspiratorul?

Ridică încet mâna, o puse peste locul unde încă mai era un copil... Lacrimile i se prelinseră uşor pe obraji; zâmbi slab:

- Da, Anuţo; poţi. Pentru că ar fi fost de-ajuns să spună "te rog"; dar a preferat să-ţi ordone să-i faci un băiat... De parc'ar şti că e băiat... Şi probabil s-ar criza cu spume dacă ar afla că e fetiţă... De parcă tu ai fi o eprubetă, iar el e la butoane...

Tavanul era impecabil. Bun zugrav! Şi cuminţi locatari, care nu plesniseră ţânţarii cu prosopul...

- Cum poţi tu, Anuţo, să-ţi omori copilul? Tocmai tu? Tocmai tu să nu vrei un copil?

Se răsuci uşor spre uşă şi începu să plângă de-a binelea:

- Ba bineînţeles că vrei! Dar ştii că nu va fi al tău; va fi al lui. Şi-al neamului Manolache, care s-ar bucura de el zi-lumină. Tu nu figurezi pe-acolo; tu eşti mamă purtătoare până la maternitate şi-apoi

redevii vânzătoare în magazinul cu căcaturi. Şi, uneori, pe la petreceri, florărească - da' doar cu numele, că n-ai avut timp să înveţi decât manualul de romanes, iar bărbatu' tău nu s-a învrednicit nici măcar să-ţi propună să citeşti caietele lui... Tu eşti florărească doar atunci când trebuie să pice ei bine, să demonstreze că Prâslea s-a conformat tuturor cutumelor... Da, Anuţo; ţi-ai omorî copilul. Că ştii că nu-i al tău - e al lui. Şi tu vrei ceva al tău... Vrei să ai şi tu ceva... Ceva cât de mic... Dar să fie al tău... Să simţi că-ţi aparţine... Că nu ţi-l poate lua nimeni... A venit vremea ta, Anuţo; a venit vremea când nu mai poţi face nimic pentru ceilalţi - că nu mai poţi! Acum trebuie să faci ceva pentru tine; şi dacă n-ai să reuşeşti, o să înnebuneşti...

Da; ea ieşise din inima lui. Când îl auzise spunând acele cuvinte şi smulgând inimioara de la gât, simţise o durere cruntă în coşul pieptului. Ca şi cum cineva îi dăduse un pumn zdravăn. Şi nu mai putuse să respire, preţ de câteva secunde. Şi acum o durea acel punct; dar era o durere surdă...

Mai simţise, cândva, durerea aceea. Mai simţise o dată golul acela din suflet. Atunci când ochii ei văzuseră o jumătate de inimă, iar mintea crezuse că era cea pe care-o văzuse azi... Numai că atunci soarta îi jucase o festă. Acum, avea certitudinea. Acum, îl văzuse cu ochii ei cum smulsese lanţul şi-l azvârlise. Şi-l auzise urlând...

Văzuse, în acele momente, cum toată imaginea lui Florentin, toată fiinţa lui se schimbă în mintea şi ochii ei. Iar Florentin din sufletul ei se stinsese. Ca o lumânare - puf! Se făcuse beznă. Se pustiise totul. De unde acolo, în ea, fusese plin de Florentin, brusc dispăruse totul. Şi rămăsese doar un loc gol şi negru...

Acum, se terminase.

Ioan

Se ridică, concomitent cu deschiderea uşii de la bucătărie. Ridică un deget, dar Lăcrămioara alergă şi răsuci yala. Păi dacă ea credea că aşa o scăpa pe Ana de bătaia cruntă pe care i-o pregătise el, se înşela amarnic! Nimeni şi nimic n-o putea scăpa pe Ana de palmele lui!

... Şi totuşi, nu era Ana. Transpirat şi roşu ca racul, Nicuşor intră şi oftă greu:

- Nea Ioane, cred că e groasă!
- De ce, mă?
- Ştefan coace ceva.

Zâmbi slab:

- Să coacă; că şi eu coc ceva!
- Nea Ioane, nu-i de joacă. Am trecut pe la el pe la apartament, să-i duc factura de la catering. Şi l-am văzut. Poartă doliu la costum, dar zâmbeşte tainic şi e gânditor. Mobilul lui piuie în draci, el scrie mesaj după mesaj şi mail după mail, a dat un telefon şi i-a zis cuiva în franceză să facă curăţenie generală şi să-i ducă Rubinei la spital un coş superb cu trandafiri roşii...
- Înseamnă că se pregăteşte să plece!

Lăcrămioara se repezise cu concluzia, ca de obicei! Îşi privi lung nevasta:

- Dacă se pregătea să plece, suna la aeroport şi îi ducea personal nevesti-sii coşul ăla. Aranjează ceva aici; şi cred că e legat de Ana.

Nicuşor se grăbi să-i confirme spusele:

- Nea Ioane, se poate - că agitat l-am mai văzut eu. Dar îngândurat şi emoţionat în acelaşi timp nu l-am mai văzut! Şi-acum e îngândurat şi emoţionat; şi zâmbeşte aşa, ciudat... de parcă şi-ar ordona cuvintele în minte, să aibă frazele pregătite...

Se apropie de uşa lui Prâslea:

- Mă, vino-ncoa să auzi ce zice Nicuşor.
- Nu mă interesează ce zice Nicuşor.
- Bă, treaba ta; da' s-ar putea să fie ceva foarte important! Legat de nevastă-ta!

Uşa se deschise ferm; Prâslea îl privi drept, serios:

- Ana e în stare să se ducă la Petrescu şi să-mi omoare băiatul. Şi să se bucure pentru aşa o reuşită. Aşa că nu mă mai interesează chestiile care-o privesc.

Şi-l văzu trăgând de cămaşă, desfăcând doi nasturi... Deci asta însemna "Te-ai scos singură din inima mea"!

Nu se poate! Prâslea abandonase!

Florentin

Închise corect uşa şi păşi spre Florentina; numai că uşa se redeschise scurt, iar palmele tatălui lui începură să-l lovească pe spate:

- Cum, mă?! După ce-ai luptat atâta pentru ea, după ce ne-ai lăsat în urmă pentru ea, acu' renunţi aşa, dintr-o clipită?

Se întoarse şi-l prinse de mâini; tăticul lui deveni brusc foarte uimit de acea reacţie... "Ce dracu, mă, tată! Nu mai sunt un ţânc, să scoţi aşa cureaua la mine!"

Se răsuci şi luă laptopul; şi trecu pe lângă el, deschizându-l. Îl puse pe masă în sufragerie, deschise fişierul şi arătă spre ecran:

- I-am pus microfoane. Am vrut să ştiu ce dracu are nevastă-mea de nu vrea copilu' ăsta! Şi uite de ce nu-l vrea! A zis-o ea, clar şi citeţ cu guriţa ei, pentru urechile Ninei!

Şi făcu stânga-mprejur şi se întoarse în camera lui:

- De pe drumul pe care-am pornit noi, nu mai există întoarcere.

Florentina îl privea lung... Zâmbi şi şopti:

- Nu te speria; tati n-a fost cuminte, şi-acum tataia e supărat foc. Da' o să-i treacă şi-o să vină să mă pupe... Şi-o să fie bine. Hai să vedem unde punem sufrageria. Ne trebuie masa mare, cu scaune...

Încerca să-i ghideze atenţia spre căsuţa păpuşilor; la un moment dat, nu-i va mai da indicaţii. La un moment dat, se va lungi pe pat, va privi tavanul şi se va întreba dacă acum, aşa, se simţea mai fericit...

Ioan

Mda... Păi nu prea mai era mare lucru de zis. După ce citise tot ce-i spusese Ana Ninei, nu prea mai erau concluzii de tras!

În opinia lui de soţ, tată şi cap de familie cu cinci copii, Prâslea greşise în faţa nevestei în măsura în care crezuse că reuşise s-o transforme 100%. Şi nu-i oferise şi câteva evadări româneşti din cotidianul ăla nenorocit al magazinului cu de toate. Dar, atunci când fusese informat apropo de nemulţumirile ei, acţionase corect: angajase o vânzătoare. Însă făcuse imediat o altă greşeală - nu avusese tact. Nu avusese răbdare. Îi pusese nevesti-sii cuţitul pe obraz. Iar ea greşise că nu pusese mâna pe tigaie. Ar fi fost de-ajuns s-o fâlfâie prin aer, cum făcuse Lăcrămioara de câteva ori în tinereţe - iar Prâslea s-ar fi dezmeticit...

El unul, dacă ar fi fost în locul lui Prâslea, ar fi luat-o cu frumuşelul, ar fi lăsat angajaţii în magazin şi florărie şi-ar fi dus-o la munte. Ar fi distrat-o o săptămână, departe de toate problemele vieţii de zi cu zi. Şi-atunci Ana n-ar mai fi urlat azi acel "Da" care declanşase sfârşitul...

Se ridică şi intră în dormitor: nu mai era nimic de făcut. Nu mai era nimic de reparat, sau de cârpit. Răul era făcut. Prâslea îşi scosese lanţul de la gât - iar împăcarea va fi mult mai grea. Asta însă doar dacă erau amândoi dispuşi să se mai gândească la împăcare! Cuvintele lui Nicuşor îl îngrijorau rău, în măsura în care Ştefan îşi putea face apariţia tocmai acum...

22 octombrie 2005 - sâmbătă

Ana-Maria

Dumnezeule!

Sări din somn. Văzu tavanul alb, impecabil... Unde era?

Dumnezeule, trebuia să respire! Nu putea să respire! Se sufoca!

Se încordă toată şi reuşi să se ridice. Iar în clipa aia simţi aerul rece ca gheaţa năvălindu-i în piept!

... Hei! De unde până unde, aer rece ca gheaţa? Era cald în casă! Se simţea transpirată; şi totuşi, valul acela de aer semănase cu pala de crivăţ de decembrie...

Era în dormitor. Întoarse capul spre uşă; vedea sufrageria. Pe jos, lănţişorul... Se ridică şi se grăbi să intre în camera Florentinei. Lumina stinsă, pătuţul gol... Intră în bucătărie şi-şi umplu un pahar cu gheaţă. Turnă şi apă peste şi-o bău pe toată. Era transpirată leoarcă... Ce se întâmplase?

Încercând să răspundă la acea întrebare, descoperi că, brusc, în mintea ei apăruse imaginea lui Ştefan, pe trotuar, cu capul plecat...

Doamne, Ştefan! De ce tocmai Ştefan? De ce tocmai imaginea lui apăruse în mintea ei?

... Şi era atât de schimbat...

Nu!

Ce naiba se întâmpla cu ea? Florentin tocmai îi aruncase inimioara lui în faţă, iar mintea ei se gândea la Ştefan?

Reveni în sufragerie, încercând să-şi dea seama de ce trecea prin stările acelea ciudate, prin gândurile acelea ciudate... Ca şi cum n-ar mai fi fost stăpână pe propria minte! Gândurile alea o îngrijorau...

Oare... Ridică receptorul, formă numărul... Suna... Ia uite, că se tâmpise! Suna la "cabinet" la ora aia! Era două noaptea! Dădu să renunţe, dar vocea tuşicii răspunse ferm:

- Da.

Adică tuşica era la "cabinet". Ciudat... Se grăbi să-şi ceară răspunsurile la toate întrebările la care nu primise încă un răspuns:

- Ţaţă Dido, mi-ai întins cărţile?

Ciudat - tuşica Didonia ştia cine-o suna la două noaptea! Şi se părea că ştie şi de ce-o suna, pentru că răspunsul veni prompt:

- Da, ţi le-am întins. Şi apoi am făcut ceea ce este bine pentru voi: şi pentru tine, şi pentru el. V-am dezlegat.

Aoleu! Aoleu, era un dezastru! Îşi trecu mâna prin păr, simţind că-i vine să plângă; şopti:

- Ce-ai făcut, ţaţă Dido!

- Soarta ta s-a schimbat, de la Revelion până acum. S-a schimbat câte puţin în fiecare zi. Îţi spun un lucru: eu ţin mult la tine. Că femeie blândă, bună la suflet, înţelegătoare şi iubitoare ca tine eu n-am mai întâlnit pe pământul ăsta! Eu am înţeles de ce nu vrei să păstrezi copilul lui Florentin. De-asta am decis să vă fac amândurora un bine. Şi vreau să-ţi spun că, în curând, va începe să-ţi fie bine. Chiar foarte bine. Şterge trecutul din mintea ta, Ano - tot trecutul. Ca să ai mintea limpede, să judeci drept şi să poţi primi viitorul, cu toate bucuriile cu care vine el.

Adică să şteargă trecutul? Şi care viitor? Ce tot spunea ea acolo?

- Să ai grijă de tine, Ano; să ai grijă de tine şi de el. Pentru că el te va face cu adevărat fericită.

Şi atât; ţaţa Dida îi închisese. Lăsă uşor receptorul în furcă...

Trebuia să se gândească. Trebuia...

Îşi trase un scaun lângă fereastră şi se aşeză. Şi privi lung curtea, poarta, strada...

Tuşica Didonia îi întinsese cărţile. Apoi decisese să le dezlege cununiile. Mătuşa lui Florentin, care-şi iubea la nebunie nepotul şi-o "şcolise" pe ea într-ale ţiganilor tocmai ca să le fie lor bine, îi legase anul trecut ca să-i protejeze de Ştefan - iar acum decisese să-i dezlege şi-i spusese ei să uite trecutul pentru a putea primi viitorul, cu toate bucuriile lui...

Deci soarta ei se schimbase... puţin câte puţin...

Să aibă grijă de ea şi de el, pentru că el o va face cu adevărat fericită... Păi de vreme ce nu cunoştea decât doi bărbaţi interesaţi de ea, iar tuşica tocmai o dezlegase de unul dintre ei, era la mintea cocoşului că "el" numai Ştefan putea fi! Cine altcineva putea să apară aşa, brusc, de-o dezlegase ţaţa Dida netam-nesam tocmai după moartea Laurei? Înfocatul Florinel, cu taraful după el? Sau, şi mai şi - Evelin?

Şi tocmai în seara asta Florentin îi aruncase inimioara în faţă... Şi-i spusese să-l sune pe Ştefan! Să-i zică lui Ştefan să vină s-o ia şi s-o distreze la Miami! Incredibil!

Florentin ştia mult mai multe lucruri decât bănuia ea. În plus, în ultimul timp locuia mai mult la părinţii lui - unde şedinţele de familie erau dese şi foarte bine documentate. Deci, era tentată să creadă că la Ştefan se referise ţaţa Dida atunci când îi spusese ceea ce-i spusese despre viitor. Şi se întreba acum, privind lung strada pustie, cum o s-o facă el fericită - că el era însurat cu Rubina...

Poftm; doar se gândise la bărbatul cu ochi verzi ca otrava, şi-o trecuse un fior! Dar de data asta nu mai era spaimă; era altceva. O cuprindea ameţeala dacă se gândea la el. Îl vedea cu alţi ochi...

Puse mâinile-n sân şi oftă greu: o să stea acolo şi-o să aştepte. Nu ştia ce aştepta, sau pe cine; dar ceva, în interiorul ei, îi spunea să stea cuminte pe scaun, la fereastră, şi să aştepte. Ceea ce şi făcea, chiar acum. Oare cine venea? Pe cine aştepta?

Era linişte... Fusese linişte. Acum se auzea un uruit apropiindu-se încet... Zâmbi şi concluzionă încetişor, ca pentru ea:

- Păi, dragă Anuţo, ceea ce auzi tu acum este ori cutremur, ori Ştefan.

Luminile se apropiau, pe stradă. Se aplecă un pic, curioasă să vadă cum venea Ştefan să discute cu ea...

Un BMW negru; încă un BMW negru. BMW-ul lui Ştefan. Un Jeep negru. Un BMW negru... O coadă lungă de BMW-uri negre...

Grasu trei capete tocmai frânase în faţa porţii. Iar Jeep-ul oprise în spatele lui, între porţi. Celelalte BMW-uri se înghesuiseră mai peste tot - şi în spatele BMW-ului lui Ştefan, şi pe partea cealaltă a străzii, pe celălalt trotuar... Şi iar era linişte pe stradă...

Apoi aia da, apariţie!

... Zâmbea; el o făcuse să zâmbească...

Şi-acum aştepta, curioasă să vadă ce se mai întâmpla atunci când venea Ştefan!

Ioan

Uşa camerei de oaspeţi se dădu de perete; Roberto năvăli în sufragerie, răcnind:

- Vine Ştefan!

Scrâşni printre dinţi:

- Eu pe-ăsta îl împuşc! Adu' pistolu'!

Uşa camerei lui Prâslea se deschise; Florentin intră, se aşeză lângă el la masă şi-şi aprinse o ţigară:

- Ba nu-l împuşti deloc.

Poftim? Se uita lung la el... Fiul lui părea foarte sigur pe el:

- Ana pleacă azi cu el; eu o las să plece. De fapt, eu am trimis-o la el...

Se răsuci şi-l apucă de gulere, mârâind:

- Atunci te-mpuşc pe tine, mă! Că tu ai adus-o în neamu' nostru!

Primi o ridicare nepăsătoare din umeri... Îi dădu drumul şi se reaşeză; şi încercă să găsească un motiv pentru care Prâslea să-şi adune moralul de pe jos şi să lupte pentru căsnicia lui:

- Şi cu copilu' ăla cum dracu faceţi? Îl plimbaţi cu avionu' în fiecare weekend?

Fiul lui zâmbi amar, se ridică şi se întoarse în camera lui:

- Copilu' o să-l cresc eu.

I-auzi! Bine că măcar în privinţa asta gândise cu capu' şi luase decizia corectă! Se ridică şi se apropie de geamul de lângă uşă. Şi bombăni, privind lung silueta care cobora din BMW:

- Ete la el, ce s-a ferchezuit! Deh; a plecat în peţit!

Ana-Maria

Mobilul începu să piuie. Se ridică, zâmbind slab: sigur că Ştefan nu era un mitocan! N-ar fi apăsat soneria aia nici dacă era miezul zilei, atâta timp cât nu-şi anunţase sosirea! Şi probabil că ar fi vrut să aibă şi-un fel de permisiune - după peripeţiile de anul trecut, nu s-ar fi mirat dacă băiatul de bulibaşă s-ar fi temut un pic de loviturile poşetei ei... Ridică aparatul micuţ şi apăsă butonul verde:

- Da.
- Bună dimineaţa, Ana.
- Bună dimineaţa, Ştefane.
- Te rog să mă ierţi pentru ora zurlie la care te sun; dar trebuie neapărat să-ţi pun o întrebare şi să-ţi dau un răspuns. Pot să-ţi fac o vizită scurtă?

Deci: să-i pună o întrebare şi să-i dea un răspuns... Să facă schimb de răspunsuri... OK! Răsuci yala, deschise uşa şi privi lung geamul din spate al BMW-ului:

- Intră.

Portiera se deschise... Mamă Doamne, ce Ştefan coborâse din BMW! Făcea eforturi supraomeneşti să nu-l măsoare lung, aşa, de sus până jos - de frică să nu fluiere admirativ la finalul "evaluării"! Ochii lui nu se clinteau din ochii ei...

Iar after-shave-ul trecu pe lângă ea, ameţind-o uşor... Închise uşa şi arătă spre masă. Şi afurisită ea treabă, că nu observase dacă Ştefan văzuse lănţişorul de pe jos! Dar probabil că-l văzuse; că el era aurar, iar covorul vişiniu...

Hei! Gândea ciudat! Gândea euforic! Trebuia să-şi revină! Şi să fie foarte atentă de-acum încolo!

... La naiba! Nu văzuse dacă el văzuse lănţişorul de pe jos! În privinţa asta, pierduse un punct important!... Dacă va urma o socoteală a punctelor, desigur! Habar n-avea de ce venise Ştefan; în funcţie de răspunsuri şi întrebări, probabil că "o să se prindă" ea, pe parcurs...

Ştefan se aşeză pe scaunul care-i permitea să vadă uşa de la intrare. Ea se aşeză în faţa lui şi-l privi drept. Ei bine? Despre ce întrebări şi răspunsuri era vorba? Îl văzu punând dosarul negru pe masă, deschizându-l... scoţând nişte coli şi punându-i-le în faţă. Şi indicându-i cu degetul unica subliniere roşie-roşie, din "marea" de sublinieri verzi şi galbene:

- Chiar erai hotărâtă să-mi acorzi o şansă, dacă holtşuruburile eşuau?

... Stop! Că era groasă! Ştefan ştia cuvintele pe care ea i le spusese doar Ninei! Şi lui Radu, în fine - dar Radu chiar nu era genul care să facă "matrimoniale" de-astea! În plus, hârtiile alea...

Doamne, aia era discuţia ei cu Nina! Îşi recunoştea cuvintele! Îşi recunoştea furia! O interceptaseră! Adică ea era ascultată în continuare, de oamenii lui Ştefan! Dar... După câte luni de la răpire şi recuperare, ei continuau s-o asculte? Doamne, ce descoperea ea acum!

Stop, că iar se sufoca! Şi-i plesneau tâmplele, atât de tare-i alerga sângele prin vene! Ştia deja că era stacojie...

Se ridică şi se apropie de dulăpiorul cu medicamente: unde era flaconul ăla? Paşii lui se apropiară aproape imediat:

- Ce iei?
- Un Distonocalm.
- Dă-mi şi mie unul.

Adică... Bine; îi puse o pastilă în palmă şi aduse de la bucătărie două pahare. Şi sticla cu apă din frigider... Şi uite că înghiţise pastila aia! Se îndoia că Ştefan avea nevoie de calmante; probabil că voise să fie sigur că nu dă ea pe gât tot flaconul - şi se gândise că oricum nu i-ar strica să fie un pic mai calm...

Înghiţi şi ea pastila şi se reaşeză. Şi redeveni atentă la hârtii.

Da, era discuţia ei cu Nina şi Radu. Iar rândurile erau subliniate cu trei culori. Cu galben, anumite lucruri; cu verde, alte lucruri. Era o singură dungă groasă, roşie, peste singurul lucru pe care îşi impusese să-l ascundă pe vecie şi totuşi uite că-l rostise pentru mii de urechi... Bărbatul din faţa ei îşi aprinse o ţigară:

- Cam în cât timp îşi face pilula asta efectul?
- Habar n-am; relativ repede, că nu e supliment alimentar.
- OK. Ţi-am pus o întrebare; aştept un răspuns. Nu te grăbi; ştii că sunt răbdător...

Ridică privirea spre el: acum ce făcea, o lua la mişto?

- Iar ăsta nu-i supliment alimentar...

Nu; îi observase "fascinaţia" cu care se holba în hârtiile alea şi încercase să-i amintească de întrebarea pe care i-o pusese. Ea era uşor siderată de descoperirea că era ascultată, iar Ştefan tânjea după acel răspuns...

Păi să fie sinceră, nu? Dacă tot deschisese gura şi informase tot Bucureştiul că aurarul nebun care-o furase pe florăreasă nu fusese chiar atât de nebun, pentru că ştiuse el ceva şi avusese totuşi o şansă, hai să dea cărţile pe faţă până la sfârşit! Îi luă ţigara dintre degete, trase un fum şi-l privi drept:

- Da.

Şi i-o întinse; Ştefan o luă şi decise s-o privească lung, să studieze filtrul pe toate părţile... în timp ce-i oferi şi el o parte din secretele lui:

- Din păcate, atunci eu n-aveam nici mintea, nici pilula de-acum. Şi m-am grăbit cu decizia de-a te duce înapoi la el. De fapt, cred că experienţa "Laura" era absolut necesară. Fără ea, n-aş fi realizat niciodată că pot totuşi adulmeca miros de tocăniţă la patru, pentru ca la patru şi cinci legea compromisului să facă să miroasă toată casa a beţigaşe parfumate...

Bărbatul din faţa ei mai trase un fum din ţigară; apoi băgă mâna în haina de la costum şi scoase...

- Înainte de a mai spune ceva, trebuie să ştii că nu eu te-am "ornat" aşa.

La dracu! Ăla era detectorul pe care i-l arătase şi anul trecut, în Mall! În fine - n-o fi fost chiar acelaşi dispozitiv, dar tot "cu plus" indica şi atunci, şi acum! Şi, deşi Ştefan mişca mâna, plusul ăla părea "încastrat" pe display...

- Diamant te-a găsit "în forma asta" pe 17. Din pură curiozitate... Ai idee cine a fost îndeajuns de preocupat de-a te auzi, ca să-ţi pună microfoane şi în clemele de păr?

Microfoane în clemele de păr?... Păi pe 17 apăruse laptopul în florărie! "Ah, Florentine, Florentine! Şi tu ştiai, aseară, că i-aş fi acordat o şansă!"

... Nu; Florentin nu dădea doi bani pe informaţia aia. Era mult mai rău - Florentin aflase calculele ei. Cele pe care le făcuse pentru urechile Ninei. Cele cu ridicarea şi decăderea. De-asta tăcuse mâlc, două seri la rând... Aceleaşi calcule le ştia acum şi Ştefan...

- Vrei să vorbim în doi?

Negă scurt şi "rechiziţionă" ţigara:

- Nu. Trebuie să dăm cărţile pe faţă. Vrei să ştii de ce-ai eşuat atunci?

- Nu. Ştiu deja de ce. Cred că tu nu ştii de ce-am eşuat eu atunci.

Zâmbi slab: poate că nu ştia de ce eşuase Ştefan atunci! Pentru că pe-atunci nu o preocupaseră niciodată gândurile lui Ştefan şi planurile lui Ştefan - aşa că nu analizase nicicum "problema", din punctul ăsta de vedere. Pe-atunci, nu fusese interesată de Ştefan. Acum însă avea mare nevoie de informaţie... Parcă ghicindu-i gândurile, şi el zâmbea ciudat. Şi-l văzu punând pe masă un dispozitiv argintiu, pe care-l porni:

- Ceea ce urmează este numai pentru urechile tale.

Ochii verzi se ridicară spre ea. Privea lung ochii verzi...

- Mintea mea de-atunci era mintea unui holtei pus pe petrecut şi spart bani din sculare-n culcare. Tot ceea ce mă interesa era imaginea. Şi distracţia. Eram foarte preocupat "să-mi trăiesc viaţa", cum se

spune. Scopul meu final de-atunci era acelaşi ca şi acum - să-mi leg viaţa de viaţa unei femei, pentru totdeauna. Dar n-am ştiut ce înseamnă asta; ca dovadă, ţi-am oferit atunci o viaţă de golăneală neserioasă. Şi mi-am permis să te lovesc şi să te-njur. Mi-am permis să-mi imaginez că ai putea fi ca Rubina - că ai putea să mergi în urma mea, spăsită şi tăcută, şi să aprobi toate ideile creţe care-mi străbăteau mintea... Laura a ştiut ce vreau, de fapt, de la ea; şi, pentru a obţine ceea ce voia ea de la mine, mi-a oferit... Voi nu v-aţi gândit niciodată ce vrea Laura. Aţi crezut că e doar foarte insistentă şi-a făcut o fixaţie pentru Florentin! Dar... Laura nu şi-a dorit un bărbat; nu m-a dorit nici pe mine, cu toate cele bune şi rele pe care i le aduceam. Ea şi-a dorit cu disperare un copil. Şi a vrut să-l facă cu un bărbat special; altfel decât ceilalţi. De-asta nu s-a împăcat cu Agapie, care i-ar fi pus bucuros verigheta pe deget - pentru că n-avea nevoie de un bărbat care să-i umple coşul cu rufe, chiuveta cu vase, covorul cu fărâmituri şi-apoi să-i spună că nu iese pe uşă îmbrăcată aşa. Laura se vedea, peste zece ani, tot necăsătorită; iar toată atenţia ei trebuia să fie concentrată asupra copilului ei... Mi-a spus asta în ziua în care m-a rugat s-o las să păstreze copilul... Înainte să mă asigure că, dacă o las să facă acel copil, nu mă va deranja niciodată, nici măcar cu un telefon, dacă eu voi dori să nu fiu deranjat...

Deci de-asta erau amândouă gravide în acelaşi timp! Laura îl asigurase pe Ştefan că nu va încerca nici o clipă să-l ia de lângă Rubina, sau să-i strice planurile şi organizarea propriului viitor! Laura voise doar să-i facă plăcere să facă acel copil; să fie un copil făcut cu pasiune, cu suflet, cu bucurie... Să fie un copil frumos şi deştept, al cărui chip s-o facă uneori să zâmbească tainic şi să-i amintească de secretele frumoase ale trecutului ei...

- ... Aşa că, în scurtul timp petrecut împreună, Laura mi-a arătat cum decurge viaţa unui bărbat alături de o femeie.

Ştefan începu să râdă, scoţând o altă ţigară din pachet:

- Şi-am constatat că şi un holtei, şi un bărbat însurat dorm tot opt ore pe noapte. Şi tot trei minute îşi periază dinţii.

Începu şi ea să râdă: oare lui Ştefan îi fusese atunci frică de adevărata însurătoare? De momentul când va trebui să petreacă 24 de ore din 24 alături de o femeie? Aceeaşi femeie? Îi fusese frică "să se potolească" pentru că nu ştiuse cam cum se face "familia" şi ce implică "familia"? Straşnică descoperire... Ochii verzi reveniră spre ea:

- Ea mi-a arătat ce înseamnă apariţia unei femei în viaţa unui bărbat. Şi-am constatat relativ repede că de fapt nu tocăniţa a fost vinovată pentru eşec. Eu am fost vinovat că am eşuat atunci. Eu te-am furat, cu surle şi trâmbiţe şi scoci la gură, ca să-ţi ofer o viaţă pe care tu n-o doreai. Şi ţi-am cerut totul sau nimic - deşi ar fi trebuit să te implor să ne întâlnim dorinţele undeva la mijloc...

Doamne, ce ciudată era viaţa uneori! El avusese nevoie de Laura ca să descopere ce înseamnă compromisul cu o femeie de casă, iar ea avusese nevoie de Florentin ca s-o transforme într-o ţigancă de casă... Şi ciudat mai gândea, la ora aia; dar dacă asta-i venise în minte... Ştefan oftă greu şi plecă privirea spre scrumieră:

- N-am iubit-o pe Laura. Nici măcar n-am plăcut-o cine ştie ce! Dar în noaptea aia îi spusese lui Florentin că în viaţa ei existaseră doar doi bărbaţi; iar eu aveam nevoie de o femeie... Aveam nevoie disperată de o femeie cu capul pe umeri şi picioarele strâns închise, care să facă abstracţie de bunăstarea mea. Care să ştie definiţia corectă a termenului fashion, care să folosească creme şi parfumuri bune, care să mă înveţe cum trăieşte şi gândeşte o femeie serioasă... Care să mă ascundă în momentele când Rubina mă sufoca... În clipa în care am înţeles ce vrea Laura şi ce e dispusă să-mi ofere, a câştigat respectul meu. Şi am încercat să-i ofer ceea ce-şi dorea ea: o viaţă frumoasă şi un copil frumos. Şi m-am repezit şi-am bombardat-o cu prezenţa mea; am încercat să stau în preajma ei cât mai mult, ca să înţeleg ce înseamnă o femeie serioasă. Ce face şi cum gândeşte o femeie serioasă. Ca să înţeleg ce înseamnă o femeie de casă. Ca să pot să învăţ din propriile greşeli, să mă schimb şi să evit un nou eşec...

Stop! Un "nou" eşec? Doamne Dumnezeule mare, adică Ştefan nu renunţase nici o clipă? După ce-l înjunghiase Florentin, iar ea îl pălmuise, iar nea Ioan ceruse judecată ţigănească... După ce fusese obligat să se însoare cu Rubina din cauza ei, Ştefan tot pe ea o voia?

Ţigara sfârşi în scrumieră, stinsă dintr-o singură mişcare; bărbatul din faţa ei scoase port-actul, îl deschise... Ce făcea? Voia să-i arate paşaportul?... Aoleu! Scosese paşaportul! Îi adusese un paşaport!... Nu; voia să-i arate altceva. Fotografia Rubinei sfârşi peste coperta verde...

... Da; Ştefan nu renunţase nici o clipă la ea. O purtase cu el, zi de zi, în unicul loc unde Rubina n-ar fi căutat-o. Şi era atât de tocită pe la îndoituri fotografia aia, că era tentată să creadă că o privise zilnic... Îşi privea lung fotografia, pentru că nu-l putea privi pe el...

Afurisită tăcere; apăsătoare. Dar nu putea spune nimic. Nu ştia ce să spună... Ştefan îşi mai aprinse o ţigară şi decise să continue:

- În plus, atunci, în decembrie, şi-a băgat coada o femeie bătrână care stă mereu deoparte şi vă observă pe toţi. Dar soarta se poate schimba într-o clipă. Chiar ea mi-a spus asta, cu câteva ore în urmă... Vrei să ştii ce mi-a spus?

Zâmbi slab şi ridică privirea spre el:

- Să nu spui nimănui ce ţi-a spus: aduce ghinion şi nu se mai împlineşte. În plus, bănuiesc cam ce-ar fi trebuit să-mi spună mie, când am sunat-o zilele trecute şi am rugat-o să-mi întindă cărţile. A evitat să-mi spună, până acum vreun sfert de oră; când mi-a explicat de ce era cât pe ce să mă sufoc în somn. Şi mi-a vorbit despre soartă...

Ştefan lăsă ţigara în scrumieră şi decise să plece capul. Să-şi ascundă chipul de ochii ei. Iar mâna lui dreaptă începu să se apropie încet de mâna ei stângă... până când o atinse. Şi şopti:

- Ai fi dispusă să-mi auzi oferta?

Îşi trase încet mâna: dacă era dispusă să-i audă oferta? Da; dar numai dacă o privea în ochi. Dacă-i vedea chipul. Numai aşa putea fi sigură că n-o mintea. Aşa că întinse mâna spre el şi-i ridică bărbia. Şi-i ordonă, din privire, să fie sincer!

Tresări şi-şi trase imediat mâna - Ştefan se fâstâcise!

La naiba! Ce se întâmpla cu el? Dar cu ea? El se fâstâcea în faţa ei, iar ea îi ridica bărbia să-i vadă ochii? Se-nvârtea Pământul invers? Roşi violent şi-şi trecu mâinile prin păr, cu un gest nervos:

- Cred că ai citit cu multă atenţie toate transcripturile. Ştii deci cât de roz este mariajul meu...

Capul brunet aprobă scurt. Avea impresia că Ştefan era un pic temător... Poate pentru că el se schimbase mult din decembrie încoace? Sau pentru că atitudinea şi comportamentul ei se schimbaseră mult de când o dusese în vila de la Cernica? Şi îi era greu acum să-i anticipeze gândurile şi cuvintele?

"Şterge trecutul din mintea ta - tot trecutul. Ca să ai mintea limpede, să judeci drept şi să primeşti viitorul, cu toate bucuriile cu care vine el." Aşa-i spusese ţaţa Dida, care-i iubise la nebunie pe Florentin şi Ana-Maria Manolache. Şi-i dezlegase în noaptea asta.

Oftă greu... ridică mâinile şi desfăcu clămiţa. Şi lăsă lănţişorul ei pe masă, şoptind:

- Cele mai grele momente din viaţă se referă la acceptarea eşecului...

Nu-i aşa? El ce părere avea? Ridică privirea spre el... Ciudat - ochii verzi nu se aşteptaseră să vadă ceea ce văzuseră. Era uimit. Ştefan nu-şi imaginase că ea îşi va scoate lănţişorul de la gât. Deşi fusese şi el la ţaţa Dida, auzise şi el ce le rezerva viitorul, iar când intrase în casă sigur văzuse cealaltă jumătate de inimă pe covor!

... Ştefan venise azi la ea hotărât s-o implore să-şi întâlnească dorinţele şi planurile de viitor undeva la mijloc. Şi descoperea acum că ea era dispusă să facă asta - ba, mai mult, venea singurică până la linia din mijloc, hotărâtă să-i audă oferta şi să aplice legea compromisului... Ştiuse de la ţaţa Dida că aşa se va întâmpla, dar nu putuse să creadă că se va întâmpla de-adevăratelea. Ştefan vedea acum o cu totul altă atitudine a femeii pe care el o dorea cu disperare, comparativ cu ceea ce făcuse şi spusese ea în decembrie 2004... Se grăbi să-l scoată din starea aceea de uimire - nu de alta, dar cârnatul de maşini din faţa casei era lung, iar casa era proprietatea unui Manolache:

- Presupun că este vorba despre aceeaşi ofertă de-atunci, dar

îmbunătăţită. Nu?

Fu rândul lui s-o uimească, pentru că Ştefan negă încet:

- Nu. Am deschis ochii. M-am privit lung în oglindă şi m-am cântărit în toate privinţele.

Îl văzu descheind primul nasture al cămăşii, trăgând afară...

- Nu-ţi ofer o salbă. Ci o hârtie cu antetul statului.

Pentru a doua oară în dimineaţa asta, nu putea să respire...

Privea lung inelul pe care Ştefan îl purta pe lanţul de la gât şi simţea că timpul se oprise-n loc. Privea acel inel, iar mintea ei repeta obsesiv aceeaşi întrebare: Ştefan simţea brusc nevoia să aibă hârtii cu antetul statului? De-alea originale, neprintate la tiparniţa personală? Ştefan voia să se însoare la Primărie? Cu ea? Aşa cum se făcea, adică legal, civilizat, frumos, cu naşi şi martori şi şampanie şi orez şi poze la sfârşit? Ştefan îi oferea ei un certificat de căsătorie?

Îi oferea un inel...

- Mi-am cântărit dorinţele şi planurile şi mi-am pus priorităţile în ordinea lor normală. Iar asta e cea mai mare dorinţă a mea - să semnăm amândoi aceeaşi hârtie cu antetul statului.

Iar pomenea de hârtia aia. Deci nu înţelesese ea greşit - Ştefan voia să se însoare cu ea la Primărie, cu naşi şi şampanie... şi orez...

Parcă ştiind că inelul ăla îi tăia respiraţia, mâna lui îl ascunse înapoi, sub cămaşă. Şi acum reuşi şi ea să clipească - şi să inspire. Şi, din fericire, continuă el discuţia:

- Spuneai atunci că sunt o combinaţie între Evelin şi Florentin. Nu te-ai înşelat. În plus faţă de ei doi, venitul meu e rareori impozabil - iar asta nu se va schimba niciodată, din motive pe care cred că le ştii. Întrebarea este: de vreme ce i-ai dorit pe amândoi, în varii momente ale vieţii tale, oare în ce măsură îţi doreşti o variantă "doi în unu" care poartă uneori cizme în iulie?

Iaca! Voia să ştie dacă ea îl vrea!

... Păi era şi normal să vrea să ştie asta! Că el tocmai îi arătase, clar şi citeţ şi cu diamante şi platină, că el o vrea! Şi-i şi pusese în vedere că, dacă îl ia, îl ia cu cuţit şi pistol şi riscuri cu tot! El "îşi făcuse pledoaria" şi voia să ştie verdictul! Acum... Acum, întrebarea era: ea îl voia?

Ea îl privea lung... Ea îl privea lung şi nu-şi dădea seama cum de stătea la masă cu el, vorbea deschis cu el, îl privea drept, îi lua ţigara din mână, îi răspundea la întrebări şi-i punea întrebări - şi nu-i mai era absolut deloc frică de el... Ea îl voia?

Da' chiar: acum era **ea** curioasă să afle dacă-l voia! Nu de alta, dar trecuse prin atâtea emoţii azi - iar mintea ei era "vraişte"! Şi cum n-avea timp nici de analize complexe, nici de răsucirea cuvintelor lui pe toate părţile, cum ştia prea bine prin ce stări trecuse de când simţise aerul ăla rece năvălindu-i în plămâni...

De fapt, analizarea cuvintelor lui nu-i va răspunde la întrebarea asta. Şi nici răsucirea cuvintelor lui. Şi nici 24 de ore de gândire, cu picioarele-n ligheanul cu apă rece. Se cunoştea prea bine; ştia cum gândea, cum "funcţiona"... şi ştia că un singur test îi putea răspunde la întrebarea asta. Aşa că se ridică:

- Păi să aflăm, nu?

Ştefan dădu să se ridice şi el; dar se aplecă şi-l apăsă fără menajamente pe umeri. Acum...

În primul rând, să stea cuminte! Că tocmai conştientizase şi ea ce plănuia să facă şi i se strânsese sufletu'-n piept! Îi luă mâinile, le aşeză una peste alta pe masă şi puse palma stângă peste ele. Şi începu să se aplece încet spre el, privindu-l lung, serioasă...

Ea îl voia? Inima ei putea să-l primească pe bărbatul din faţa ei? Sufletul ei, pustiit de ieşirea vijelioasă a lui Florentin, putea oare...

Era un amestec de Evelin şi Florentin... şi cizme în iulie... Un amestec "cu minte" însă.

Era însurat tradiţional, aştepta un copil...

Era "turbat" să-i pună pe deget un inel de platină cu diamante, iar la câteva momente după aceea să semneze hârtia cu antetul statului...

Mai erau doar câţiva centimetri...

"Dumnezeule mare, cât de frumos eşti! Şi-ai venit azi să mă implori să fiu a ta..."

Îl sorbea din priviri! Îi privea trăsăturile, ochii, sprâncenele frumos arcuite, fruntea echilibrată, nasul obraznic, buzele...

Şi dacă totuşi o minţea? Reveni imediat la ochi; dar ochii lui îi spuneau că o iubeşte...

... Închise încet ochii şi-l sărută.

Soarta se schimbase. Sufletul ei rămăsese gol doar câteva ore. Prin atingerea buzelor, Ştefan se strecurase cumva în locul ăla... Cu nevastă sau fără, cu cuţit sau fără...

Îi era cald. Îi era îngrozitor de cald. Avea un bufeu teribil! Şi ştia, simţea că mâinile îi tremurau uşor... Era moale ca o mămăliguţă; şi se mira că Ştefan nu simţea asta, că nu încerca să profite de asta... Pentru că Ştefan nu încerca să transforme acea atingere a buzelor într-un sărut mai "altfel". Şi nici nu voia să-şi folosească în vreun fel mâinile - Ştefan era, şi el, moale ca o mămăliguţă...

Ştefan

Dumnezeule mare! Deci era adevărat! Soarta chiar se schimbase! Iar el era în pragul leşinului, pentru prima oară în viaţă! Pentru că tot ceea ce-şi dorise de la viaţă era ea. Iar ea, în sfârşit, se eliberase de oricinie şi orice şi-şi deschisese sufletul, pregătită să-l primească pe el, cu bune şi rele laolaltă... sau să-l alunge pentru totdeauna...

Doamne - dacă Ana va decide să-l alunge...

Ana-Maria

Şi dacă totuşi o minţise?

Deschise imediat ochii, speriată de acel gând; dar ochii verzi erau închişi. Se trase uşor înapoi, privindu-l lung pe bărbatul care nu se putea clinti... Gata; ea se reaşezase. Şi-l privea lung...

Ridică încet mâna stângă; acum putea să facă ce voia el. Ea era lămurită. Varianta aia "doi în unu" era tot ce-şi dorea acum - indiferent cu ce se încălţa. Şi tare i-ar fi plăcut, în clipele astea, să nu-i arate şi lui decizia asta, ca să nu "şi-o ia în cap"... Ştefan îşi lăsă fruntea pe mâini, şoptind:

- Doamne, sper că nu te joci cu mine!

Îi răspunse tot în şoaptă:

- Nu mă joc; iau hotărâri. Şi, Doamne! - cât de mult sper că n-ai venit azi aici dintr-o joacă, sau o toană...

Şuviţele brunete negau încet:

- Am venit să-ţi dau viaţa mea. Totul e s-o primeşti...

"Am venit să-ţi dau viaţa mea"... Iar ea nu leşina la auzul acelor cuvinte... Oftă greu:

- Bune pastilele astea! Eficiente! Acum discutăm doar între patru urechi, nu?

- Ştii bine că da.

Că doar aparatul de bruiaj stătea central pe masă şi avea beculeţul aprins! Lăsă şi ea capul pe masă, dar îl ascunse cu mâinile. Şi închise ochii. Acum trebuia să ia hotărâri.

Decisese să accepte oferta lui. Să plece cu el. În aceste condiţii, era evident că va divorţa de Florentin. Casa era a tatălui lui, afacerea era pe numele lui... Florentina...

Florentina n-o prea mai ştia pe mami. În plus, mami şi Ştefan aveau foarte multe lucruri de făcut şi discuţii de purtat - că amândoi se schimbaseră mult de când "interacţionaseră" ultima oară, aşa că trebuiau să se redescopere, să se lămurească, să găsească compromisurile, să se împace cu ele, să se modeleze... Florentina n-ar fi suportat acum depărtarea de mamaia; şi, deşi ştia că mamaia o va urî pe mami îndeajuns de mult ca să-i spună Florentinei foarte multe lucruri neadevărate, şopti:

- ... Aş vrea, dacă se poate, ca Florentina să fie urmărită discret.

Auzi un foşnet scurt. Dar nu desfăcu mâinile, nu încercă să ridice capul - presupunea că Ştefan sărise în picioare, şocat de rapiditatea

cu care ea luase decizia de-a lăsa fetiţa la Florentin! Într-adevăr, după o secundă de tăcere, el întrebă cu voce fermă:

- Chiar crezi că te las să-i laşi lui prinţesa aia mică?

Oftă greu... şi, cu pilula circulându-i nestingherită prin sânge şi cu chipul trist ascuns de mâini, îi răspunse la întrebare:

- ... De mai bine de zece luni, prinţesa mică o ştie doar pe mamaia; se trezeşte cu mamaia, stă cu mamaia, mănâncă cu mamaia, se joacă cu mamaia, adoarme cu mamaia... Eu am plecat zilnic la mall atunci când ea încă dormea - şi m-am întors uneori îndeajuns de târziu ca s-o găsesc dormind dusă. În weekend, stăteam împreună între trei după-amiaza şi nouă seara. Şi-am observat că Florentina e mai interesată de joaca cu Gabi, sau cu Mirela, decât de joaca cu mine... Că se ridică de lângă mine şi se duce să-l întrebe pe Florentin de ce pisica de la televizor vorbeşte...

Ştefan tăcea; avea impresia că Ştefan nici nu mai respira! Se grăbi să tragă concluzia, pentru că urma "să sară" la o altă dorinţa pe care o avea. Şi care nu prea era condiţie, ci rugăminte:

- Mami a fost dată încetişor deoparte; iar mami o iubeşte îndeajuns de mult pe prinţesa ei ca să n-o supună chinului de-a se rupe de toţi oamenii pe care-i cunoaşte şi-i iubeşte, doar pentru ca mami să fie fericită. Pentru că mami, într-o zi, va fi din nou fericită...

Acum era acum. Cu tot Distonocalmul ăla, tot îi era greu să vorbească despre asta! Numai că el trebuia să ştie... Ea trebuia să-şi găsească cuvintele potrivite şi tăria sufletească pentru a le rosti... Trase aer în piept şi continuă:

- ... Într-o zi foarte specială, pe care te implor să nu mi-o impui, să n-o încercuieşti în calendar ca pe-un termen-limită...

Un foşnet şi-un pas; se simţi apucată de umeri, ridicată "pe sus" şi răsucită. Iar propriile mâini nu-i mai ascultară comenzile - o descoperiră. Ştefan îi prinse imediat capul în palme şi-o săgetă cu ochi furioşi:

- Ce vrei să spui? Ce zi specială? Despre ce vorbeşti? Ce vrei să spui?

O lacrimă neascultătoare "evadă" din ochiul drept; se grăbi să-i răspundă cu o altă rugăminte:

- Cât vorbim noi aici, pune pe cineva să afle dacă medicul Paul Petrescu e de gardă în noaptea asta la Maternitatea Giuleşti.

Ştefan îi dădu drumul - dar o strânse cu putere în braţe, şoptind:

- Dumnezeule mare! Tu încerci să-mi spui să nu te transform într-o fabrică de făcut copii!

- Încerc să te rog să nu-mi impui termene; nu în privinţa asta. Să propui termene, pe care să le discutăm...

- Îţi jur că niciodată, sub nici o formă, n-am să încerc să-ţi impun ceva! Nici măcar să mănânci cina! Îţi jur pe viaţa mea, Ano! De data asta am mintea pe umeri! N-am venit să te iau de-aici ca să-mi bat joc de tine!

Bine-bine - asta era o discuţie pentru mai târziu! Momentan, reuşise să-şi adune gândurile cât de cât şi continuă cu enumerarea doleanţelor ei:

- Aş vrea să nu rămânem în România. Să evităm, pe cât posibil, locatarii casei de alături.

- Vom fi îndeajuns de bine păziţi, pentru ca locatarii de alături să nu ajungă la noi indiferent unde vom fi. Pot să te rog şi eu ceva?

Aprobă cu capul, în tentativa de-a se ordona puţin şi-a găsi alte gânduri-doleanţe-condiţii...

- Pot să te rog să stăm un timp în vila din Cannes?

Sigur că da! Aprobă imediat, violent, cu capul. Iar mâna lui îi apăsă uşor capul pe pieptul lui... Ştefan şopti:

- ... Linişteşte-te şi mai spune-mi...

Ce-ar mai fi fost de spus? Deci vor locui la Cannes... La o distanţă destul de mare faţă de neamul Manolache... Deşi era tentată să creadă că, de vreme ce neamul Manolache avea nevoie de viză ca să ajungă la ea, Ceauşescu putea merge oriunde, oricând. Şi era prieten cu Manolache...

- Crezi că nea Nicu senior poate ajunge la Cannes fără ştirea ta?

- El poate ajunge oriunde vrea să ajungă. Şi va intra pe uşa din faţă în casa mea - că lucrez cu el acum. El se ocupă de siguranţa noastră, în timp ce eu mă ocup de bunăstarea lui şi nu numai. Şi voi avea grijă să-i meargă bine; ceea ce înseamnă că orice accident de genul celui petrecut Laurei este exclus.

- Adică Laura...

- Laura trebuia să fie rănită uşor, ca să-mi transmită mie un avertisment. Dar o să vorbim despre asta imediat cum ajungem în Cannes; bine?

- Bine... Există vreo cale ca eu să nu mă prezint la divorţ?

- Da, există; iar dacă nu vrei să te prezinţi, îmi spui şi nu te prezinţi.

- Nu vreau... Aş mai vrea ca părinţii mei să afle că am murit. Şi-aş vrea să nu-i revăd niciodată.

- Mă voi ocupa personal de asta.

Acestea fiind spuse... Acestea fiind spuse, zâmbi slab, gândindu-se că "îşi vânduse ieftin pielea":

- ... Păi cam atât îmi vine-n minte...

Ştefan voia să-i vadă ochii; prea bine! Îl privi lung şi constată că şi el zâmbea:

- Şi ai o viaţă la dispoziţie, să te gândeşti şi să-mi mai spui. Pot să te mai rog ceva?

Aprobă, redevenind serioasă.

- ... Te rog să nu mă minţi niciodată. Şi să nu-mi ascunzi niciodată nimic, indiferent cât de rău crezi că m-ar supăra cuvintele tale.

Aprobă scurt cu capul; ochii verzi se asigurau că nu fuseseră mintiţi... Iar el o sărută pe frunte şi-i dădu drumul din îmbrăţişare:

- Dă o raită prin casă şi ia-ţi ce-ţi trebuie de-aici. Eu pun pe cineva să se intereseze de medicul Paul Petrescu.

OK! Intră în dormitor, ieşi din cadrul uşii, ascultă... Bineînţeles că-l punea pe Grasu trei capete să se intereseze de medic! Şi cam atât îi spusese - să afle urgent ce şi cum. Era liniste acum în living...

Păi să-i ia "ce-i trebuie de-aici". Ce-i trebuia ei de aici, din casa lui Florentin Manolache?

Deschise şifonierul şi-şi luă buletinul, de pe raftul de sus - de lângă cutia cu bani. Că altceva nu-i mai trebuia de-acolo. Toate erau ale lui. Nimic nu era al ei. Ea se avea pe ea însăşi. Şi-l avea, acum, pe Ştefan. Se întoarse, dădu să iasă... Dar se opri totuşi. Se opri, pentru că...

Avea sentimentul că Florentin n-o dorea pe Florentina. Că, imediat după ce ea pleca cu Ştefan, el va avea remuşcări - tocmai pentru că îi ştia gândurile şi calculele. Iar undeva, în sinea lui, Florentin îi dădea totuşi dreptate. Nu era nebun; şi nici prost nu era. El ştia acum că se schimbase; după ce auzise, în discuţia ei de cinci minute cu Nina, toată "istoria" lor, Florentin conştientizase faptul că el se schimbase mult. Probabil că în ultimele 48 de ore se gândise la schimbarea asta. Probabil că îşi dăduse seama ce omisese, ce uitase să facă, ce făcuse în plus faţă de perioada aceea frumoasă de la început... Ce făcuse ea atunci, cum fusese ea atunci... Florentin va încerca s-o aducă înapoi lângă el. Va încerca s-o convingă să-l ierte şi să-i mai acorde o şansă. Şi cum ştia încă de-acum că nu va reuşi...

Oof, Doamne! Spera din tot sufletul ca Florentin să nu se răzbune pe Florentina! Tocmai de-asta îl rugase pe Ştefan s-o ţină sub observaţie. Iar cuvintele lui i se păruseră ciudate; pentru că el se răzvrătise în faţa planului ei de-a lăsa fetiţa cu Florentin. El intrase azi în casă cu gândul că vor pleca toţi trei...

Trase sertarul şi luă prima pereche de şoseţele care-i pică în mână. Nimerise unele roz; desfăcu ghemul micuţ, luă şoseta dreaptă, o îndesă în buzunar... Şi auzi Communicatorul sunând. Şoseta stângă reveni în sertar; îl închise şi reveni în sufragerie.

Ştefan zâmbea. Asculta şi zâmbea. Şi-i făcea ei semn că da, medicul Petrescu este la maternitate chiar acum... După care închise şi-o lămuri:

- E de gardă, până la şase dimineaţa.

Îşi luă telefonul şi selectă numărul medicului. Suna...

- Da.

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa, Ana.

- Vă rog să mă iertaţi că vă sun la ora asta; dar ştiu că sunteţi de gardă şi voiam să vă rog...

- Voiai să mă rogi să te primesc la maternitate, fără să ştie Florentin?

Nu mai răspunse; cuvintele lui sunaseră ca o acuză... Parcă simţind că exprimarea nu fusese dintre cele mai strălucite, medicul continuă:

- Sigur că te primesc; sunt aici până la ora şase. Dar eşti sigură că asta vrei?

- Da.

- Bine; atunci te aştept.

Şi-i închisese. Semn că tonul un pic rece nu fusese doar o impresie de-a ei... Lăsă telefonul pe masă şi se grăbi să-şi aducă o hârtie şi-un pix. Şi se încruntă, încercând să fie scurtă şi limpede în exprimare...

În clipa în care te dezmeticeşti, fă bine şi anunţă-mă.
Şi vin s-o iau. Că locul ei nu e lângă o mamă de-a doua. Ana

Miza pe dracii lui nea Ioan şi gura slobodă a lui mamaia, care-i vor pune fiului-problemă plodu'-n braţe, să se descurce singur. Ştia că Ştefan va supraveghea cu mare grijă "prinţesa mică"... Ştia şi că el avea şi mijloacele, şi voinţa de-a o lua, mai mult sau mai puţin "elegant", şi-a o aduce în câteva ore în Cannes...

Împachetă hârtia, îşi aprinse o ţigară şi încercă să rămână calmă:

- Aş vrea să-mi iau adio de la Florentina.

Ştefan se aşeză în faţa ei şi-o privi lung:

- Adică să-ţi iei la revedere de la ea.

Cum-cum? Poftim? Acum bărbatul din faţa ei zâmbi:

- Florentina o să fie supravegheată discret; şi-ţi jur că, la cel mai mic semn de rele tratamente aplicate prinţesei, în trei ore jumate e în braţele tale, în Cannes.

Aprobă, încercând să-şi ascundă uimirea cauzată de faptul că el gândea exact ca ea, în acelaşi timp cu ea...

- Şi sunt sigur că relele tratamente nu vor întârzia foarte mult. De vreme ce ea e singura bucăţică din tine destul de la îndemâna dracilor tăticului şi bunicului ei...

Nu mai aprobă. Tocmai realizase că, între momentul relelor tratamente şi cel al intervenţiei oamenilor lui, era de-ajuns să treacă o secundă. Era de-ajuns ca ea să cadă şi să se lovească cu capul de ciment, sau de scară... Aah! Al dracului capul ei negativist, cu toate ideile idioate care-i veneau în minte! Parcă ghicindu-i gândurile, Ştefan apăsă câteva butoane. Suna... Vocea lui Florentin răsună sec în sufragerie:

- Tu ce vrei?

- Eu? Nimic. Ana vrea să-şi ia la revedere de la Florentina.

- Ana să se ducă dracului, cu tine de gât cu tot!

Ăla fusese un fel de răcnet înnăbuşit; iar Florentin îi închisese în nas. Acum era acum: ce va face Ştefan?

Florentin

Ia uite-i şi pe-ăia! Ana voia aia, Ana voia ailaltă... Mârâi scurt spre telefon:

- Şi eu vreau un băiat; asta nu-nseamnă că o să-l şi am, nu?

Uşa se dădu de perete; tatăl lui năvăli în cameră şi şopti:

- Cine te-a sunat?

Evident, nu auzise telefonul - că-l setase pe vibraţii. Dar răcnetul printre dinţi îl auzise clar! Se ridică, ieşi, închise uşa... Şi le răspunse la întrebare:

- Ştefan mi-a zis că Ana vrea să-şi ia la revedere de la Florentina.

Mămica lui începu să ţipe:

- Băi! Curva aia nu mai intră-n casa mea! C-o spurcă!

Tăticul lui încerca s-o convingă să nu mai ţipe aşa; dar mămica lui tocmai se pornise:

- Să-şi ia adio de la copil, nu la revedere! Şi să şi-l ia în stradă şi să se uşchească mai repede cu neterminatu' ăla!

Se întoarse spre tatăl lui, zâmbind slab:

- N-am răspuns "corespunzător"; cred că va reactiva "Elveţia".

Bătrânul ridică scurt din umeri; era atât de încruntat tatăl lui, că decise să-şi rostească repede gândurile, ca să-l mai liniştească:

- Eu am încredere în Ceauşescu. Dacă el vine şi garantează că îmi aduce copilul înapoi, o las să-şi ia adio de la pice. Ca s-o văd plecând odată, cu tot cu el, pentru totdeauna. Dar dacă nu primesc garanţii solide, Florentina nu iese din camera mea. Iar Ana ştiu sigur că n-o să intre în curte. Ştefan ştie că, dacă intră el, se lasă cu sânge...

Tatăl lui aprobă scurt; îl văzu intrând în dormitor, după câteva secunde auzi zornăitul pastilelor în sticluţe... Oftă greu: tăticul lui încerca să fie calm. Tăticul lui înţelesese fiecare cuvinţel din ceea ce citise pe laptop. Şi ştia că nu va exista o împăcare între fiul şi nora lui. Se pregătea deci sufleteşte pentru momentul în care Ana va ieşi din casă, la braţul lui Ştefan, iar strada se va goli. Pentru că atunci Ioan Manolache va trebui să se ocupe de sufletul sfâşiat de durere al fiului lui...

Ana-Maria

Ciudat - zâmbetul de pe chipul lui Ştefan nu dispăru la auzul tonului de ocupat. Degetele apăsau butoanele... Acum suna din nou... Ochii verzi se asigurară că beculeţul dispozitivului de pe masă era tot aprins; iar vocea răguşită a lui "nea Nicu" răsună scurt în sufragerie:

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Am o problemă cu Florentin.

- Spune.

- Ana vrea să-şi ia la revedere de la Florentina, iar el nu e de acord.

- Două chestii vreau să ştiu. Una: intenţionezi să iei copilul ăla pe sus şi să plecaţi în trei?

- Nu.

- Două: ai de gând să intri cu băieţii peste ei şi să iei copilul, mâine sau poimâine?

Nea Nicu avea o minte brici; sau "îi asculta pe altă frecvenţă". Era, oricum, îngrozitor de bine informat...

- Nu. Dar Florentina va fi supravegheată în continuare. Pentru că, în clipa în care sesizez rele tratamente aplicate prinţesei, voi face tot ce este necesar pentru a o scoate de acolo.

Tăcere, preţ de câteva secunde...

- ... În zece minute sunt la voi. Aşteptaţi-mă, indiferent cât de greu îţi va fi să ai răbdare...

Ştefan apăsă butonul roşu. Era linişte... Şopti, privindu-l lung:

- Chiar ai intrat sub protecţia lui?

Ştefan se aplecă spre ea şi şopti:

- Înainte, eram sub protecţia a trei generali de armată. După ce am aflat că Rubina are o sarcină cu probleme, am dus-o la Paris şi-am stat mai mult prin spitalul ăla; iar Grasu a încercat să facă faţă sarcinii de-a se ocupa de toate afacerile. Dar ştii cum se spune: când pisica nu-i acasă, se găsesc şoareci care să joace pe masă... Laura trebuia să fie rănită uşor, ca să-mi vină mie mintea la cap, să mă întorc val-vârtej şi să reinstaurez disciplina printre subalterni. Ei au greşit - aşa că am venit val-vârtej şi-am schimbat tabăra. E o tabără mai puternică şi mai influentă decât cealaltă. În plus, nea Nicu m-a asigurat că asemenea accidente nu se vor repeta niciodată, atâta timp cât sunt sub protecţia lui. Mi-a dat o garanţie foarte solidă; mi-a dat adresa la care locuieşte, împreună cu soţia şi copiii.

Se priveau lung... Ştefan reveni pe spătarul scaunului:

- Şi mi-a mai dat ceva: o promisiune. Dar pe-asta ai s-o afli la timpul potrivit.

Aprobă scurt: chestia asta cu garanţiile nu era o urgenţă. Alta era urgenţa, iar ea se dezmeticise abia acum...

Nu discutaseră un cuvinţel despre Rubina. Care era, totuşi, ne-

vasta lui! Părinţii lui aşa ştiau, nu? Şi părinţii, şi restul cunoscuţilor... Şi era gravidă în şase luni. Şi totuşi, parcă nu-i venea să ridice acum problema ei...

Şi totuşi, el o privea lung; el aştepta cuvintele ei. Întrebarea. O rugase să nu-i ascundă niciodată nimic, indiferent cât de deranjante ar fi fost cuvintele ei. Tema era sensibilă; dar ochii verzi îi arătau limpede că îi citiseră gândurile, că ştia că ea ar vrea să afle răspunsul la o întrebare... Dacă voia să evite să-şi repete greşelile, trebuia să deschidă gura şi să vorbească! Mare parte din certurile cu Florentin fuseseră create de muţenia ei! Deci, trebuia să-i spună...

Dar cum să-i spună?

Ştefan

O privea lung. Aştepta. O rugase să-i spună tot ce-o frământă, tot ce nu-i place...

Rubina era o problemă, în mintea ei. Nu şi-a lui! El hotărâse deja tot ce era de hotărât în privinţa nevestei tradiţionale. Acum, unica lui preocupare era proverbiala deja muţenie a Anei. Auzise multe despre ea; o simţise în discuţiile din transcripturi, o aflase corelând transcripturile cu Nina cu transcripturile cu Florentin... Şi cum el ştia deja care era problema femeii din faţa lui, aştepta. Răbdător şi calm. Trebuia s-o facă să înţeleagă că trebuia să exprime prin cuvinte ceea ce gândea. El vorbea deschis; ea trebuia să facă la fel.

Doamne, cât de frumoasă era! Şi-l sărutase, şi-apoi aprobase decizia lui de a locui împreună în Cannes...

Ana începuse să se gândească la el în clipa când Nina o întrebase dacă mai ştie ceva de el. Adică imediat după ce îşi privise cu obiectivitate viaţa, trăsese liniile şi făcuse totalurile. Iar idiotul de Florentin, deşi ştiuse totalurile ei, privise doar la propriul interes: copilul! Băiatul! Şi-o respinsese şi-o râcâise îndeajuns de mult pentru a o face să-şi transforme dragostea în ură. Ana-Maria se căsătorise cu Florentin din dragoste? Da. Înţelesese asta din miile de transcripturi pe care le citise anul trecut. În plus, chiar ea îi explicase, în noaptea în care stătuse cu perfuziile la mână, că dorinţa de schimbare venise din suflet - adică din dragostea din suflet. Iar ea îl iubise pe Florentin îndeajuns de mult ca să se schimbe radical... Şi-l iubise îndeajuns de mult pe idiotul ăla pentru a-i bloca lui, anul trecut, orice şansă de a ajunge la sentimentele ei. Ana-Maria fusese îngrozită de el atunci pentru că el ar fi putut ajunge la acel Florentin din inima ei. Şi l-ar fi putut detrona - pentru că Florentin era doar jumătate din bărbatul ideal pentru Ana-Maria. Anul trecut, ea îşi protejase dragostea; îl protejase pe Florentin cât putuse ea de mult. Fusese pregătită să moară pentru el...

Dar idiotul "o comisese". Rău! Că şi el pusese, la un moment dat, cuţitul la gâtul ei; şi totuşi, iată că stăteau faţă în faţă, la aceeaşi masă, iar ea îl sărutase...

În clipa în care jumătatea de inimă sfârşise pe covorul vişiniu, acolo unde zăcea şi acum, dragostea Anei pentru Florentin dispăruse. Complet. Aflase că acele jumătăţi de inimă ea le luase, special pentru nunta lor. Şi le puseseră la gât în noaptea nunţii. Inimioarele alea valoraseră de miliarde de ori mai mult decât toate verighetele şi toate semnăturile de pe planeta asta! Atâta timp cât inimioarele stătuseră la locurile lor, Ana ar fi putut accepta orice idee a soţului ei - dacă el era deschis spre compromis. Dar Florentin nu mai făcea demult compromisuri. În plus, fusese atât de absorbit de ideea că "va fi băiat", că uitase cel mai important lucru - sufletul Anei. Şi-şi scosese urlând inimioara, scoţându-se astfel din sufletul ei...

Şi iată cum, cu o uşurinţă şi-o rapiditate care pe el îl şocaseră, Ana decisese să-şi "divorţeze" sufletul de Florentin. Şi-şi scosese şi ea inimioara. Iar din acel moment nu-i mai fusese frică de el. Mai mult; din acel moment, ochii ei îl priviseră altfel...

Ana decisese; apoi încercase să-şi impună câteva dorinţe. Iar cuvintele lui îi amintiseră că Laura fusese doar jumătate din problemă. Că Rubina trăia, era bine-mersi sub supraveghere medicală şi era gravidă în şase luni. Şi deci îşi va face apariţia la braţul lui, în cel mult trei luni. Acum, cu pastila aia "la bord", Ana era destul de calmă ca să poată să-l întrebe şi asta. Numai că se temea "să nu sară calul", să nu pună întrebări nepotrivite... În acest moment, muţenia Anei se datora dorinţei ei de a nu rosti cuvinte nepotrivite. De a nu-l supăra. Iar el nu putea s-o ajute; pentru ca Ana "să se vindece" de muţenie, trebuia să se convingă că cuvintele ei nu vor isca şi în cazul lui mobilă răsturnată şi tocăniţă pe tavan...

Tăcea. O rugase să nu-i ascundă nimic - iar ea aprobase, semn că se va conforma rugăminţii lui. Aştepta deci - că Ceauşescu ajungea în vreo cinci minute...

Ana-Maria

Păi se părea că nu va putea scăpa de corvoada de-a deschide gura şi-a rosti gânduri greu de rostit! Ştefan aştepta întrebarea; îşi impunea, probabil, să nu deschidă el discuţia, să nu-i smulgă cuvintele alea, să nu-i ofere direct răspunsul... Zâmbi slab şi plecă privirea:

- ... OK, am promis că nu-ţi voi ascunde nimic niciodată. N-am discutat despre Rubina.

- Şi vrei să discutăm acum, stricându-mi mie frumuseţe de surpriză...

Poftim? Surpriză? Ridică ochii miraţi spre el... Şi el zâmbea:

- OK; discutăm acum.

- Nu ştiu cum plănuieşti să procedezi peste trei luni, când va trebui să împaci două femei şi-un copil în acelaşi oraş.

"Pentru că, după socotelile mele, ar fi trebuit să te gândeşti să mă «plantezi» într-un penthouse şi să mă vizitezi după programul 9-17." Cuvintele astea nu le va rosti; dar Ştefan ştia prea bine ce era în mintea ei, aşa că... Aşa că el redeveni serios:

- Când se va externa, Rubina va ieşi din spital pe uşa din faţă. Va urca într-o maşină şi va fi dusă la aeroport. Avionul o va duce pe aeroportul din Timişoara, de unde o va lua altă maşină şi-o va duce până la poarta lu' taică-su. Cu copil sau fără copil; în funcţie de hotărârea noastră, a mea şi-a ta.

Cee? Cuum?

Nu mai putea respira; înţepenise acolo, pe scaun...

Nu putea să creadă că auzise acele cuvinte! Adică el... Adică Rubina... Adică el... Bărbatul din faţa ei zâmbi slab:

- Lucrurile se vor aranja aşa cum decidem noi doi. Întotdeauna.

Deci soarta Rubinei depindea strict de cum decideau ei doi! Soarta copilului lui depindea strict de cum decideau ei doi! Dumnezeule mare, Ştefan o luase razna! Dar părea întreg la cap... Şopti, privindu-l lung, uimită:

- ... Adică eşti dispus să renunţi la copilul tău, dacă eu n-am chef să-l cresc?

- Da. Pentru că ştiu că nu va fi vorba despre chef.

Ştefan

Ana devenise brusc stacojie. Ha! Ea îşi închipuise că el îşi baza-se acea decizie strict pe transcriptul discuţiei cu Nina! Aia în care ea susţinuse sus şi tare că n-avea chef să crească copii!

O ierta pentru asemenea greşeală de gândire; că, acu' vreo oră, mintea ei se străduise din greu s-o împace cu Florentin! Dar dacă va mai auzi asemenea cuvinte şi peste-o săptămână, foc şi pară se făcea! Că "soţie" nu însemna "amantă"! Şi nu era vorba despre chef! Era vorba despre ei...

"Da, Ano. Aşa va fi. Dacă eu mă voi dovedi incapabil de a te face să mă accepţi cu copil cu tot, nu-ţi voi aduce copilul acasă. Că nu eşti bonă; eşti soţia mea."

Aşa punea el problema. Dacă nu va reuşi să-i aducă fericirea...

Dacă nici acum, aşa, după atâta timp, după atâtea schimbări...

Ana-Maria

Soneria piui scurt; tresări violent, speriată de sunetul puternic... Ştefan se ridică şi deschise; Ceauşescu întinse mâna spre el:

- Salut. În ce stadiu sunteţi?

Ştefan îi strânse mâna, îl lăsă să intre şi răspunse:

- Salut. Acelaşi: te-am aşteptat.

Ceauşescu o salută cu capul şi reveni spre partenerul de afaceri:

- Spune-mi cum a fost, ca să ştiu cum pun problema.

- L-am sunat şi i-am spus că Ana vrea să-şi ia la revedere de la Florentina, iar el a spus să ne ducem amândoi dracului şi-a închis.

- ... Bine; dă-mi cinci minute.

Bărbatul ieşi, Ştefan închise uşa... şi reveni la masă. Şi se reaşeză şi-o anunţă, neutru:

- Cinci minute.

Nu mai ştia ce să creadă, ce să spună...

Ştefan venise hotărât s-o ia pe Florentina cu ei. După ce plănuise ca Rubina să fie trimisă la părinţi, îşi spusese, în mintea lui, că o femeie ca Ana-Maria nu va refuza să-i crească copilul... Şi poate se gândise, mojiceşte, că de vreme ce el o primise pe fetiţa ei cu braţele deschise, ea nu va putea să nu primească copilul lui... Şi-apoi, după ce aflase că ea o lăsa pe Florentina aici, poate se gândise că dorul de fetiţa ei o va face să-l accepte pe micuţul lui...

Doamne Dumnezeule, ce calcule făceau amândoi! Erau dementi!

Ştefan

În mintea micuţei lui soţii se dădea o bătălie acum. Ana nu-l cunoştea mai deloc; habar n-avea cine era şi prin ce trecuse-n viaţă, habar n-avea cum gândea, habar n-avea de ce gândea aşa... Unul din motivele eşecului de anul trecut era şi refuzul ei de a-l lua în considerare ca posibil soţ al ei! Ea spusese că-l cântărise şi-l măsurase - şi nu-l mintise. Dar o făcuse doar în măsura în care încercase să găsească modalităţi de-a scăpa de el. Iar acum...

Anei o să-i ia ceva timp să se acomodeze cu el! Timp în care el va fi predispus să facă tâmpenii. Nu putea decât să spere că tâmpeniile lui vor fi ceva mai mici decât ale idiotului de Florentin...

Micuţa lui soţie auzise azi planul lui în privinţa Rubinei. Sigur, înainte să-i spună despre acel plan, îi vorbise despre Laura! Care fusese totuşi o femeie adevărată, pe care Ana o cunoscuse bine, dar pe care el n-o iubise, n-o plăcuse cine ştie ce... Pe Rubina, Ana n-o ştia decât aşa, de la două petreceri; dar, în ochii micuţei lui soţii, în momentele astea el părea un soi de bărbat care "se descălţa" de femeile din viaţa lui cu o uşurinţă şi-o detaşare incredibile!

O privea lung...

Trebuia să-i spună. Ana-Maria tăcea şi roşea violent atunci când auzea lucruri importante despre probleme sufleteşti; dar primea informaţia, o stoca şi-o analiza corect. Şi, pe baza ei, îşi făcea şi ea socotelile. Aşa că el trebuia să-i spună tot planul lui. Acum. Pentru ca ea să-l audă, să-l stocheze, să-l analizeze şi să-l înţeleagă. Cu riscul de-a o speria zdravăn acum...

La dracu! Pastila aia roz îşi cam pierduse efectul; aşa că îşi aprinse o ţigară.

Ana-Maria

Ştefan îşi aprinse o ţigară. Chipul lui deveni serios; ochii se îngustară puţin. Colţurile gurii începură să coboare încet... Transformarea lui Ştefan începuse s-o îngrijoreze... Şi-l auzi, rostind sec, în romanes:

- Şi imediat cum Rubina a ajuns la taică-su, eu te duc în şatră şi te prezint tatei ca fiind soţia mea. Şi-atât - în funcţie de opinia lui, ştim dacă mai trecem pe-acolo în vizită sau nu. Eu unul nu ţin musai; dar, pentru liniştea lui sufletească, ar fi bine să fac cumva să te pupe pe ambii obraji. Şi el, şi mama...

Nu mai respira...

Ioan

Roberto intră ca vijelia în sufragerie:

- A venit şi Ceauşescu!

Şi-apoi reveni în camera de oaspeţi, la geam... Erau informaţi prompt:

- S-a dus la uşă... Vorbeşte cu cineva... Iese din curte... Vine încoa.

Scoase pistolul de la brâu şi se ridică. Uşa camerei lui Florentin se deschise; paşii îl urmară şi păşiră în stânga lui. Deschise deci uşa de la intrare fără să se grăbească, pentru ca fiul lui să aibă timp să se ascundă şi să poată auzi discuţia...

- Bună dimineaţa, dle Manolache.

- Bună dimineaţa. Ce vrei?

Se părea că Ceauşescu mai fusese luat peste picior şi se obişnuise cu asta. În plus, el era om bătrân şi surescitat; era deci scuzat din start, de vreme ce răspunsul veni prompt:

- Pe Ştefan plecat din ţară în următoarea oră. Că lucrurile sunt precipitate rău, şi-ar fi bine dacă le-aş linişti repede. Iar asta nu se poate atâta timp cât el e pe teritoriul României. Iar el nu pleacă fără Ana. Iar ea nu pleacă până nu-şi revede copilul.

- Asta nu-i problema mea - e problema ta.

- Iar dacă-i iau pe sus pe amândoi şi-i duc la aeroport, se întorc amândoi. Şi-atunci o ajută el să-şi revadă copilul - şi n-o să mai fie problema mea, ci a dvs. Vă doriţi s-o vedeţi revenind, peste vreo două săptămâni, însoţită de oamenii lui, intrând val-vârtej prin uşa asta, blindaţi cu pistoale şi săbii şi pierzându-şi cumpătul printre atâţia copii şi atâtea femei?

Prefera să nu răspundă; îşi dădea seama că Ştefan, noul Ştefan, era mai influent decât vechiul Ştefan. Şi chiar era în stare să intre peste ei în casă cu săbiile - că tocmai pusese gheara pe Ana, aşa că prinsese curaj... Ceauşescu şopti:

- Copilul doarme, nu? Trimiteţi doi băieţi la poartă, să se asigure că copilul nu se va clinti din braţele mele.

Ridică scurt mâna în care ţinea pistolul:

- Dacă-ţi pun copilu'-n braţe, o să mă asigur personal că nu-l scapi în braţele ei!

- Vă înţeleg, dle Manolache; dar dvs. mă înţelegeţi când spun că BMW-urile sunt ale lui, iar Jeep-ul e maşina mea de serviciu?

Se aplecă spre stânga, privi lung Jeep-ul... Erau doi indivizi în costume, pe scaunele din faţă; în spate, geamul fumuriu era lăsat la jumate; vedea clar umbra unui cap cu cagulă, o ţeavă şi-o lunetă...

Hei! Cagulă? Ţeavă? Puşcă cu lunetă? Cee? Ce dracu era acolo? Veniseră cu puşca cu lunetă? Ştefan chiar era dement de tot?

... Păi acum începea să înţeleagă socoteala aia! Că erau două Jeep-uri pe stradă! Unul venise odată cu Ştefan şi cârnatul de BMW-uri, iar unul venise cu Ceauşescu, la 10 minute după ce Florentin îi refuzase Anei dorinţa! Acum înţelegea... Bărbatul din faţa lui zâmbi şi confirmă cu capul:

- Şi sunt toate pe aceeaşi parte acum.

Paşii lui Prâslea se îndepărtară. La naiba! Florentin înţelesese şi el adevărul! Şi realizase că se lupta cu un adversar mult mai puternic decât el! Pentru fiul lui, acel Ceauşescu era "protectorul suprem"; pentru Ştefan, Ceauşescu era un salariat prin care ţinea relaţia cu oameni mult mai influenţi...

- Cred că pistolul ăla nu-şi are locul acum. Nu vor să ia copilul. Ea nu vrea. El e turbat după "prinţesa mică"...

Şi uite cum Prâslea făcea cea mai mare greşeală din viaţa lui: adusese fetiţa! Florentina dormea dusă... Fiul lui se opri şi-l privi lung, şoptind:

- Cum mi-o fi scris, aşa o să-mi fie.

... Ei, poftim! Şi el ce dracu să mai spună? Ce să mai facă? Să-i explice că era mult prea demoralizat şi dezamăgit acum ca să ia asemenea decizii? Să-i dea una cu pistolu'-n cap ca să-l dezmeticească? Ceauşescu oftă greu, privindu-l pe Florentin:

- Stai liniştit, că mă ştii doar. Mă duc s-o chem.

Completă sec:

- La poartă. S-o chemi până în faţa porţii.

Individul aprobă şi se îndepărtă grăbit.

Deci aşa! BMW-urile şi Jeep-urile erau acum pe aceeaşi parte. Ştefan nu mai lucra pentru Armată; se mutase la "servicii". Desigur, asta se putea numi "promovare", sau "avansare"...

Abia aştepta s-o vadă plecând! Abia aştepta să simtă că liniştea revenea în familia lui, în sufletul lui...

Ana-Maria

"... Ar fi bine să fac cumva să te pupe pe ambii obraji. Şi el, şi mama..."

Acum era linişte. El fuma şi tăcea; şi n-o privea. Aşa că plecă privirea spre propriile mâini, care aşteptau cuminţi pe masă. Şi-şi începu calculul.

Deci Ştefan voia să-i pună şi salbă, şi inel. Venise hotărât să-i ofere o hârtie cu antetul statului şi decisese brusc să pluseze... De ce oare?

Rubina nu fusese o problemă apărută acum, ad-hoc; ea existase, sub formă de problemă, şi pe vremea când Laura fusese vie, nevătămată şi nu rămăsese încă gravidă. Oare Ştefan luase hotărârea asta, referitoare la soarta Rubinei, încă de pe-atunci? Sau o luase acum, special pentru ea?

... Ştefan, acel Ştefan pe care-l ştia ea, lua hotărâri complete. În clipa când hotăra să vireze dreapta, hotăra inclusiv ce va face dacă nimerea pe o stradă cu sens unic - şi ştia deja ce va face dacă strada era înfundată. Când hotărâse s-o lase pe Rubina la nuntă şi să se ducă val-vârtej la Laura, hotărâse deja ce va face când va ajunge la ea. Că de-aia avusese în buzunar jumătatea de inimă! Acest Ştefan, cel de azi, era "mult îmbunătăţit"; deci decizia referitoare la Rubina era luată demult, de foarte mult timp! Iar el...

Ei, poftim! Făcuse o descoperire teribilă! El o cam "dusese de nas"! Intrase şi-i vorbise despre hârtia cu antetul statului. Şi-i arătase inelul. Poate doar amânase puţin partea cu salba, ca să n-o sperie...

... Vaai, dar era chiar proastă! Ce-i arătase ei Ştefan, când îi vorbise despre oferta lui? Un inel. Pe care-l purta pe lănţişor. Se îndoia că Ştefan îl ţinea acolo zi de zi, noapte de noapte! Pe lângă faptul că l-ar fi incomodat teribil noaptea-n somn, pe lângă faptul că-i putea pierde diamantele, o asemenea minte "brici" n-ar fi ţinut acel inel sub ochii Rubinei şi-ai Laurei! Inelul fusese pus acolo în noaptea aia! Iar ea...

Îşi acoperi faţa cu palmele: ea trebuia să ia vitamine şi să se dezmeticească. Mariajul cu Florentin Manolache îi adormise vigilenţa, iar mintea ei, care obişnuia să fie alertă la detalii de fineţe, intrase într-un fel de somnolenţă. Trebuia s-o trezească urgent - că pleca la Cannes în noaptea asta...

- Ana...

Luă mâinile de pe faţă şi-l privi drept. Ochii verzi erau serioşi; Ştefan şopti, în romanes:

- Sunt un amestec concentrat de Evelin şi Florentin; uneori sunt Evelin, alteori sunt Florentin. Fac într-o lună cât face Evelin pân' la pensie; proporţia se păstrează şi-n partea cealaltă. Şi ştii bine cum fac banii ăştia; că nu mi-am deschis între timp un sereleu. Ştiu că partea cu Florentin te sperie; dar n-am cum s-o suprim, dacă nu vreau să mă treacă băieţii «pe linia moartă». Iar la afaceri nu renunţ. Aşa că aici, acum, îmi calc pe suflet şi-ţi dau o şansă. Ultima şansă de-a refuza oferta mea. Gândeşte-te bine: dacă am spus că e ultima, atunci poţi să fii sigură că va fi ultima. Oamenii ca mine nu mor de moarte bună; şi nici n-ating vârsta pensionării. Eşti sigură că vrei să fii soţia mea?

Îl privea lung...

"Eu te duc în şatră şi te prezint tatei ca fiind soţia mea. Şi-atât - în funcţie de opinia lui, ştim dacă mai trecem pe-acolo în vizită sau nu."

Viitorul Rubinei era "bătut în cuie"; aşa că el plănuia să-i pună ei inelul pe deget şi să-şi anunţe tatăl că, dacă insista să-l numească bulibaşă, va fi un bulibaşă cu soţie, mai mult plecat prin ţări străine şi fără nevastă. Şi că n-avea rost să se-apuce ei să-i caute altă nevastă, căreia să-i pună altă salbă la gât... Uite că habar n-avea de câte ori se putea însura Ştefan tradiţional; dar tindea să creadă că răspunsul corect era "o dată"...

OK! Ei îi convenea oricum! Cu salbă sau fără salbă, părerea ei era aceeaşi! Din clipa în care îl sărutase şi simţise ceea ce simţise, ştiuse...

Măi, să fie! Ce încruntat era! Ce hotărât era să facă ceea ce spune că va face! Iar ghimpele ăla din suflet înţepa al dracului de tare - că tocmai îi oferise femeii pe care-o iubea nebuneşte şansa de a-l refuza! Atmosfera era tensionată; tăcerea aia era apăsătoare. Ea trebuia să-i răspundă... Se aplecă, puse cotul pe masă şi falca-n cot. Şi zâmbi:

- ... Deci îmi va prinde bine o fustă lungă-n garderobă. Cel puţin una...

Ştefan bufni în râs şi începu s-o certe cu degetul:

- Mă cunoşti mult prea bine!

Ete, na! Zău? Nu-şi pierdu zâmbetul care-l făcea să râdă aşa - pentru că iubea atmosfera aia veselă dintre ei şi râsul lui superb:

- Ba nu te cunosc deloc. Habar n-am ce faci şi ce-nvârţi, habar n-am dacă ai şi un birou pentru afaceri, habar n-am dacă eşti tolerant la lactoză...

Iar râsul lui se transformase în zâmbet... Continuă:

- Ehei, mă aşteaptă zile grele! În Cannes poţi cumpăra medicamente fără reţetă?

- Eu, da.

- Atunci o să-ţi fac o listă, să le iei de-aici. Distonocalm, Antinevralgic, ceva de inimă, ceva de tensiune... Nişte gel pentru vânătăi, în caz că mi se-nmoaie picioarele-n ics şi pic pleaşcă pe gresia dură...

Ideea picatului, rostită aşa, îl făcuse să râdă cu lacrimi... Iar ea îl privea şi simţea... Simţea cum... Zâmbi slab:

- Mi-ar place să nu ne certăm niciodată; dar cum ştiu că asta e imposibil, o să reformulez... Mi-aş dori, pe cât posibil, să ne certăm pe un ton coborât, fără să gesticulăm foarte tare, fără să întindem tocăniţa pe pereţi... şi s-o facem îndeajuns de mult ca să găsim şi împăcarea, la sfârşit.

Ştefan zâmbea şi el; iar ochii verzi o sorbeau practic din priviri:

- Te asigur că certurile noastre, dacă vor exista, vor fi atât de blânde încât nici nu le vei putea identifica!

Iar el cu siguranţă nu-şi va impune dorinţele ca Florentin!

Păi... Păi se părea că asta a fost! Imediat cum îşi lua la revedere de la Florentina, puteau să plece...

Nu. Încă nu. Mai avea totuşi ceva de făcut. Pentru că nu-i putea spune Florentinei altceva decât "la revedere". Oftă greu:

- Pot să vorbesc cu Nicuşor câteva minute?

Soneria piui; Ştefan se ridică, deschise uşa iar Ceauşescu o privi lung:

- S-a rezolvat; haide.

Luă inimioara şi hârtia şi-l urmă. Strada era excesiv de aglomerată; BMW-urile erau "suprapopulate"... Erau două Jeep-uri acolo acum... Bărbatul şopti, deschizând poarta:

- Nea Manolache nu te lasă să intri nici măcar în curte.

- Nu-i nimic; sunt obişnuită şi cu asta. Şi-l înţeleg...

- Îţi aduc eu fata la poartă.

- Bine.

Ajunseseră în dreptul Jeep-ului cu care venise Ştefan, când bărbatul se opri şi întrebă, privind lung un punct din capătul străzii:

- Eşti sigură că asta vrei?

Ce, şi el o întreba dacă nu cumva se va răzgândi?... Nu; el voia să ştie dacă nu cumva luase hotărârea aia cu cuţitul la gât! Zâmbi slab:

- Da.

Mai făcură câţiva paşi; el intră pe poartă, urcă treptele...

Întoarse capul spre casă. "Ia să vedem, Florentine, dacă-mi arăţi opinia ta. Tocmai am acceptat divorţul propus de tine; ce părere ai de aşa accept?" În geamul de lângă uşă vedea doar silueta socrului ei, care ţinea în mână pistolul... Nea Ioan ar fi preferat s-o împuşte direct în cap, decât să citească o altă hotărâre de divorţ! Marcel era Marcel; dar Florentin era Prâslea. Iar pe Prâslea, nea Ioan Manolache prefera să-l vadă văduv...

Şi tocmai de-asta, ea trebuia să vorbească cu Nicuşor.

Şi tocmai ea susţinuse întotdeauna că Florentin nu va fi niciodată divorţat; că va fi ori căsătorit cu ea, ori... Oftă greu: cum îi era scris, aşa îi va fi! Dacă îi era scris să moară aici, acum, împuşcată...

Ştefan

Mărşăluia ca nebunul prin sufragerie. Nu vedea casa; şi nu voia să intre în bucătărie, pentru că băieţii lui nu-l vedeau de-acolo - şi nu se puteau coordona, în caz că dracii lui Manolache senior "săreau din grafice". Ştia că bătrânul avea un pistol; şi nu voia să riste nimic azi, când în sfârşit vedea soarele răsărind şi-n viaţa lui... Din cadrul uşii, putea vedea ce se-ntâmplă în faţa celeilalte porţi - dar nu şi ce se întâmpla în cadrul celeilalte uşi. Asta îl făcea să mărşăluiască, nervos... Selectă numărul lui Grasu.

- Da, şefu'.

- Fiţi cu ochii pe ea. Şi pe ei. Dacă ea păţeşte ceva, vă sar gardu' pe toţi!

- Stai liniştit, şefu'. Suntem atenţi, iar seniorul e dotat corespunzător.

Fleoşc! O puşcă cu lunetă, arborată la geam pe post de bau-bau! Deschise uşa de la intrare şi-l privi lung, pătrunzător:

- Grasule!

Bărbatul de la volan întoarse capul spre el. Îl privi lung, aşa cum numai el ştia să privească:

- Ea nu e Laura. Pentru ea, nu te iert.

Îl văzu aprobând cu capul, închizând, începând să utilizeze telefonul ăla pe care-l avea în mână...

Ioan

Ceauşescu o adusese la poartă. O privea lung...

Ar fi vrut să aibă forţa s-o împuşte; dar nu putea s-o împuşte pe femeia aia. Deşi o ura din tot sufletul, nu putea să uite că femeia aia făcuse multe lucruri bune. Şi pentru băiatul lui, şi pentru cumnaţii şi cumnatele ei. Era conştient de faptul că femeia aia făcuse multe schimbări în propria viaţă şi propria minte, în tentativa ei de a se potrivi în viaţa neamului Manolache; era conştient că mariajul lui Florentin ar fi putut fi mult, mult mai rău...

Băiatul lui deschise uşa; Ceauşescu intră şi întinse ferm mâna:

- Dle Manolache, daţi-mi pistolul.

N-avea rost să-l bage-n seamă; pistolul ăla nu va trece azi "pe aceeaşi parte" cu Ştefan, nici chiar pentru o clipă! Auzi foşnetul prelung... Băiatul lui tocmai o pusese pe Florentina în braţele lui Ceauşescu. Iar dacă Ceauşescu îi minţise, acela era sfârşitul.

Florentin făcu un pas mare şi-i luă pur şi simplu pistolul din mână. Şi reveni în faţa individului:

- Mă jur pe viaţa copilului meu că nu voi împuşca pe nimeni. Nici chiar pe mine însumi...

Băiatul lui, Prâslea al lui, se prăbuşise...

Ana-Maria

Florentin luase pistolul; şi mai spusese ceva. Ceva extrem de convingător, de vreme ce Ceauşescu făcea o piruetă şi cobora chiar acum scările, cu Florentina pe braţe...

Bărbatul se opri în cadrul porţii şi îi ordonă, din privire, să treacă în faţa lui! Se conformă, oftând greu: informaticianul ochelarist se pusese pe el însuşi între soţia trădătoare şi soţul înarmat. Şi avea copii acasă, nevastă... Plecă privirea spre Florentina.

Florentin

Dumnezeule, cât de frumoasă era! Soţia lui era frumoasă... Specială... Soţia lui pleca azi cu Ştefan. Iar el o lăsa să plece. Pentru că soţia lui merita o soartă şi-o viaţă mai bune decât îi oferise el. Decât îi va putea oferi el vreodată. Ea, Ana-Maria, merita mai mult. Iar el, la un moment dat...

Acum, în momentul ăsta, nu le va spune nimic alor lui - că toţi erau tensionaţi, nervoşi şi plini de draci. O să aştepte ca Ana să plece, ei să răsufle uşuraţi, mama lui să se descarce nervos iar ei, bărbaţii, să se ameţească bine... Şi pe urmă, mai spre dimineaţă, le va spune hotărârea lui. Pentru că se hotărâse ca, după ce-o adusese din Serbia şi-o luase de nevastă doar ca s-o strivească, şi-şi bătuse joc de ea şi de viaţa ei, să-i facă şi-o bucurie mare! Şi înapoi nu mai dădea.

Ana-Maria

Dormea dusă micuţa ei... Aranjă uşor buclele brunete, ciufulite... O să-i fie dor de ea... Îngrozitor de dor de ea...

Gata, că o apuca bocitul! Încercă să închidă cheiţa cât mai uşor, să n-o trezească. Aranjă jumătatea de inimă, privind obrăjorii îmbujoraţi... Şi-o sărută pe frunte, şoptind:

- Să nu stai mult, prinţesa mea! Să vii repede la mami!

Gata, nu mai putea - îi venea să plângă! Puse hârtia peste pijămăluţa roşie:

- Spune-i lui Florentin că ultimul lucru pe care-l mai rog să-l facă este să citească hârtia asta. Doar atât.

Primi o aprobare; se răsuci pe-un călcâi şi porni grăbită spre cealaltă casă, spre uşa larg deschisă. Cum îi era scris, aşa o să-i fie. Pentru că acum Florentin chiar era îndreptăţit s-o omoare, de vreme ce ea decisese deja să plece cu alt bărbat.

Ioan

Răsuflă uşurat, văzându-l pe Ceauşescu răsucindu-se, cu tot cu Florentina, spre uşa rămasă deschisă. Florentin rosti răspicat, îndesând pistolul la cureaua blugilor:

- Ana nu va lua copilul. El o vrea cu copil cu tot; dar ea vrea să fugă de mine. Iar eu sunt acolo unde e copilul meu. Florentina n-are ce căuta cu ei acum, înainte ca ea să se asigure că Ştefan poate fi tată. Şi ea ştie asta.

Dădu să riposteze - auzise un "acum" care-l îngrijorase instantaneu! Numai că Ceauşescu intră şi se apropie de Florentin. Fiul lui ridică uşor fetiţa pe umăr, iar bărbatul din uşă îi puse în mână o hârtie:

- Te roagă s-o citeşti; atât te mai roagă.

Ridică o sprânceană - i-auzi! Romînca avea rugăminţi la băiatul lui!

Florentin

Poftim? Cum? Ana îl ruga ceva? Zâmbi slab şi rupse hârtia:

- Eu o rog să nu plece; atât o mai rog.

Ceauşescu ridică scurt din umeri. Un fel de "asta e, nu e treaba mea ce vreţi voi de la voi"... Şi cum lucrurile se desfăşuraseră paşnic iar omul ăsta tocmai devenise "executantul" dorinţelor lui Ştefan, întinse mâna spre el. Că sigur se vor mai întâlni măcar o dată-n viaţă! Şi sigur or să aibă probleme cu Ştefan! Bărbatul îi strânse mâna şi se grăbi să repete gestul şi cu tăticul lui. Şi-l văzu ieşind, grăbindu-se spre poartă...

Tăticul lui închise uşa; se grăbi să lase fata în pat şi reveni în sufragerie. Iar mămica lui deveni isterică:

- Dă să văd ce-a scris!

Nu-nu! Se aşeză la masă, trase scrumiera şi luă bricheta. Mămica lui se repezi să-i smulgă hârtiuţele din mână, dar făcu o fentă scurtă... Aprinse bricheta:

- Vina e a mea. M-am îndrăgostit de ea, iar frumuseţea ei m-a orbit. Şi n-am avut pe-atunci destulă minte să calculez dacă ea vrea să fie ca noi. Şi nici n-am calculat vreodată dacă pot fi bărbatul potrivit pentru ea, de vreme ce ea alesese un avocat bogat şi elegant care nu-i promisese că o s-o ţină zi-lumină la vânzare... Iar cuvintele voastre, care-mi spuneaţi mereu să am grijă de soţia mea, parcă nu mi-au intrat niciodată în urechi; parcă au ricoşat... N-am avut grijă de ea; am lăsat-o să decadă. Ea m-a împins în sus, fără să-i pese că efortul de-a mă ridica pe mine o cobora pe ea. Iar când a realizat cât de jos a ajuns şi-a întins mâna spre mine, s-o ajut să se ridice şi ea, eu i-am pus în braţe sarcina de a-mi face încă un copil. Şi am ameninţat-o că o tai pe faţă dacă nu-l face. Ana nici nu m-a contrazis, nici nu m-a aprobat; mi-a spus părerea ei şi a aşteptat să mă gândesc, să mă dezmeticesc şi să găsesc totuşi drumul spre inima ei... Iar eu m-am repezit să rup firul care ne-a ţinut legaţi. Şi i-am aruncat jumătatea mea de inimă, de parcă ar fi fost o tablă nefolositoare...

Gata: hârtiuţele se făcuseră scrum. Îşi aprinse o ţigară:

- Faceţi ce vreţi; dar eu n-o învinuiesc că a luat decizia asta. Un alt bărbat a venit şi s-a oferit s-o ridice de-acolo, de jos, de unde-am împins-o eu. E dreptul ei să-i accepte ajutorul şi să se ridice. Pentru că nu mai suntem legaţi - nici cu firul cu care ne-am unit la nuntă, nici cu farmecele tuşii. De la ora două, ştiu sigur că ne-a rupt legătura.

După o clipă de gândire, mămica lui se repezi la telefon, ţipând:

- Didonio, îţi rup picioarele! Îţi crăp capu' cu făcăleţu', fă, dac'ai făcut asta!

Tăticul lui se ridică şi porni din nou spre dormitor; presimţea că tot după medicamente se ducea... Mobilul lui Nicuşor începu să piuie.

Ana-Maria

O aştepta în pragul casei; ochii verzi erau îngrijoraţi. Tocmai de aceea nu-l lăsă să-i vadă tristeţea; îşi puse pe chip o mască uşor resemnată, iar uşa se închise în urma ei. Iar mâna lui arătă spre masă... Se aşeză; se aşeză şi el... Ştefan zâmbi:

- Trebuie să recunosc că o parte din discuţia noastră de azi am anticipat-o. Şi am venit pregătit.

La ce se referea?

- Promiţi să încerci să înţelegi că, la vârsta mea, e normal să fiu foarte nerăbdător? Adică, nu! Nu e normal să te pun să promiţi ceva despre un lucru pe care nu-l cunoşti! Dar poţi să încerci să nu te superi foarte tare pentru că am anticipat şi-am venit pregătit?

Îşi făcuse şi autocritica în avans... OK!

- Promit că încerc să nu mă supăr foarte tare.

Omul ăsta avea un zâmbet superb... Dosarul negru se redeschise; Ştefan răsfoi două hârtii... şi-i întinse una dintre ele:

- Citeşte-o şi spune-mi dacă vrei să adaug sau să scot ceva din ea. Iar dacă vrei s-o rup pur şi simplu şi să lăsăm lucrurile să curgă natural, te rog să-mi spui sincer.

Aprobă şi luă hârtia. Şi descoperi...

Acum era evident că Ştefan fusese mie-n sută sigur de reuşită! Îi vorbise azi despre femeia care stătea deoparte şi-i vedea pe toţi... Şi cum ţaţa Dida îi ghicise despre succese în dragoste, el tocmai îi dăduse o hotărâre de divorţ... Datată 21 octombrie 2005, ca să fie într-o zi lucrătoate... Începu să citească. Ochii verzi încercau să n-o privească; Ştefan fuma...

Păi acolo scria, în "termeni specifici", că Ana-Maria şi Florentin Manolache se despart cu acordul ambelor părţi. Că nu au bunuri materiale de împărţit, că minora este încredinţată "temporar" tatălui, că ea revine la numele anterior căsătoriei - şi anume Cioroacă... Hârtia aia era perfectă. Cum dracu reuşise Ştefan să se gândească la toate? Şi să anticipeze că ea va accepta oferta lui, că va decide s-o lase pe Florentina la Florentin... De fapt, dacă-i ghicise ţaţa Dida...

Ridică privirea şi nu încercă să-şi ascundă uimirea; el plecă ochii verzi spre scrumieră:

- Recunosc; m-am gândit că, dacă tot suntem în România, ar fi bine să rezolvăm cât mai multe probleme. Pentru că dincolo o să fim extrem de ocupaţi. Tu nu ştii mai nimic despre mine, eu te cunosc mai mult din povestiri... Avem multe nelămuriri de lămurit, multe răspunsuri de dat, multe lucruri de cumpărat, eu trebuie să-ţi arăt o mulţime de chestii...

Şi cum ea tot nu spunea nimic, el ridică din umeri:

- OK: am greşit. Rupe-o.

- Nu. Taie partea cu numele, ca să nu trebuiască să mă întorc să-mi schimb buletinul, şi...

Când pomenise despre nume, îl văzuse băgând iar mâna în buzunarul interior al hainei. Şi-acum chiar rămăsese fără cuvinte - pentru că Ştefan scosese...

Cum dracu făcea? Era văru' lu' David Copperfield? Sau era profesorul lui? Îi smulse cartea de identitate din mână!

... Cum dracu gândea omul ăsta? Avea în mână noua ei carte de identitate, perfect valabilă, perfect legală, făcută direct la Serviciul Evidenţa Populaţiei, datată 21 octombrie... Cum făcea omu' ăsta?!

Nu se mai putea controla. Adică "îşi păpase" tot autocontrolul. Simţea că masca femeii calme şi stăpâne pe ea însăşi o strângea îngrozitor! Aşa că lăsă plasticul pe masă; se ridică, trecându-şi mâinile prin păr, şi şopti:

- Mamă Doamne! - câte pastile de inimă o să înghit eu!

- Ţi-am spus: sunt grăbit şi surescitat şi-am încercat să mă gândesc la toate. Dar imediat cum urcăm în avion, promit "s-o las mai moale".

- Bine. Depune-o aşa cum e şi hai să mergem.

"Că, dacă ajungem mai repede la avion, poate scap de infarct..."

- Uiţi ceva.

- Ce?

Ştefan luă telefonul, căută un anumit nume în agendă... Aşteptă... Şi spuse scurt:

- Ana ar vrea să discute ceva cu tine.

Aa, îl sunase pe Nicuşor!

- Te aşteaptă.

Ştefan închise şi se ridică. Şi-i puse în mână dispozitivul de bruiaj, zâmbind:

- Aştept în bucătărie.

Îl văzu intrând în bucătărie...

Omul ăsta avea cap de bulibaşă. Ba, mai rău - avea cap de om de afaceri, cu afaceri în care n-avea voie să greşească. Memora tot, procesa tot, lua decizii "la secundă"... Tare se temea ea că nu se va putea niciodată ridica la nivelul lui! Ceea ce însemna că, la un moment dat, el se putea sătura de tâmpeniile şi prostioarele ei... Că, la un moment dat, o putea găsi uşor plictisitoare...

Uşa se dădu de perete, speriind-o de-a binelea. Nicuşor năvăli în sufragerie, se asigură "din scurt" că erau singuri şi-o prinse de umeri, şoptind:

- Ai înnebunit? Pleci cu Ştefan?

Aprobă cu capul, privindu-l lung... Nicuşor era speriat:

- Dincolo, toţi sunt copţi şi-şi plănuiesc o moarte lentă în chinuri inimaginabile!

- Fă cumva să-i răzgândeşti; că dacă eu mor acum, azi, Florentin moare odată cu mine. Că încă nu s-a rupt de mine. Iar acum, după ce m-a interceptat şi-mi ştie părerea şi calculele, e un taifun în mintea şi inima lui! Acum, în clipa asta, i-ar conveni să fim noi pe-o parte şi Ştefan pe partea ailaltă.

- Ne-a arătat şi nouă transcriptul ăla cu tine şi cu Nina.

- Şi cum ştii că m-a luat din dragoste, îţi dai seama ce-i în sufletul lui!

- Bineînţeles că-mi dau seama!

- Şi-ţi dai seama că toţi ceilalţi ştiu ce-i în sufletul lui! Şi ştiu şi cine-a stârnit şi-a scormonit rana din sufletul lui! Eu plec cu Ştefan azi; dar las aici, cu ei, o parte din mine. Nicuşoare, te rog din suflet - ai grijă de Florentina!

- Îţi dai seama c-o să am grijă de ea!

- Florentin ştiu că n-o să-i facă niciodată nimic - că e şi copilul lui. Da' n-am încredere în mamaia, care nu va înţelege niciodată cum de ea s-a sacrificat iar eu n-am putut...

- Ţi-am spus că am eu grijă de ea!

- Te rog... Te implor, de fapt... O las pe Florentina aici din două motive. Unu, trebuie să fiu sigură că Ştefan poate să ne primească pe amândouă. Doi, trebuie să fiu sigură că neamul Manolache nu va veni niciodată după ea.

- Vor veni întotdeauna după ea.

- Nu vor mai veni după ea, în momentul în care Florentin se va îndrăgosti.

Nicuşor se blocase; Nicuşor avea nevoie urgentă de explicaţii...

- Jumătate din fetiţa aia sunt eu; şi indiferent cât de grijulie o să fie mama soacră când o să facă curat aici, n-o să poată să facă curat şi în Florentina. De fiecare dată când îşi va privi copilul, Florentin o să mă vadă şi pe mine. Şi-o să-şi amintească părerea şi calculele pe care i le-am spus Ninei. În condiţiile astea, el nu va reuşi să mă uite - pentru că a greşit şi ştie asta. Îşi va pune în cârcă toată vina - că el s-a schimbat în asemenea hal încât m-a făcut să fug de el. În secunda doi, îşi va aminti cum eram noi doi la început - şi cât de uşor era pentru el să fie pe placul meu. Iar asta îi va da mereu speranţe deşarte.

- Ce încerci să-mi spui?

- Florentin... Vă rog, pe toţi, să-i găsiţi lui Florentin o ţigancă demnă de numele Manolache - demnă ca el s-o numească "nevasta mea", nu "soţia mea". Eu nu mă mai întorc, indiferent ce voi găsi în viaţa alături de Ştefan. Florentin a făcut multe pentru mine. Eu am făcut multe pentru el. Dar amintirile plăcute se estompează primele, aşa că... Te rog, Nicuşoare; du-te dincolo şi arată-le că eu am fost oaia neagră din tot ce s-a întâmplat până acum. Pentru ca ei să sară peste partea de reproşuri şi de acuze şi să-şi ierte fiul rebel şi neascultător. Şi să-l sprijine. Şi să-şi canalizeze toată energia spre construirea fericirii lui.

- Îţi promit că voi vorbi şi cu Crin, şi cu Mirela, şi cu Gabi, şi vom reuşi să aducem cumva liniştea în neamul ăsta. Şi vom aduce şi zâmbetul pe buzele lui Florentin.

- Zâmbetul ăsta nu-l puteţi aduce voi. Atunci când Florentina nu va mai fi lângă el, iar în locul ei vor fi doi ochi aprigi, Florentin va zâmbi din nou cu adevărat.

Ridică mâinile şi le împreună, simţind că ochii i se umplu instantaneu de lacrimi:

- ... Fă cumva să mi-o dea pe Florentina!

Cumnatul ei se repezi să-i şteargă lacrimile:

- Nu plânge! Ai înnebunit? Te vede Ştefan cu ochii roşii şi-şi închipuie că plângi după Florentin!

Corect! Îşi şterse lacrimile şi zâmbi:

- Aşa e... Probabil că noi doi ne vom revedea, pe la vreo nuntă de aurari...

Nicuşor zâmbi şi el:

- Cu siguranţă ne vom reîntâlni; că aşa-i viaţa! Şi sper ca data viitoare să te văd zâmbind...

O strângea în braţe cumnatul ei... Omul pentru care-şi pusese ea pielea la saramură, a cărui căsnicie o salvase încuind-o pe Luminiţa în baie şi încasând palme de la socrul ei... Omul care îşi pusese gâtul în dreptul sabiei, anul trecut, ca s-o ajute pe ea... Hei, gata! Că iar o apuca bocitul! Îl împinse uşurel şi-i puse verigheta ei în palmă. Iar el o ciufuli uşor şi se grăbi să iasă.

Avea impresia că Nicuşor îi înţelesese cuvintele. Spera că el va încerca măcar să-i convingă că locul Florentinei nu era lângă tatăl îndurerat şi cu inima sfâşiată de plecarea nevestei. Spera că socrul şi soacra ei vor înţelege că Florentin nu putea fi fericit, atâta timp cât alături de el exista o urmă din ea. Spera că îşi vor aminti cum fusese băiatul lor atunci, cum fusese viaţa lui pe vremea când ea era prizonieră în Serbia iar el insista s-o găsească...

Intră în baie şi-şi dădu cu apă rece pe faţă. Se privi lung în oglindă... Ia uite, că abia acum realiza ce-i arăta oglinda aia! Când se trezise, la două dimineaţa, nu apucase să se pieptene, să-şi dea măcar cu creion pe la ochi... Zâmbi slab:

- Şi ete că te-a vrut şi-aşa, "naturală". Da' asta nu înseamnă că poţi să uiţi ce ţi-a zis ţaţa Dida!

Şi anume, să fie în permanenţă aranjată şi cochetă pentru soţul ei. Aşa că desfăcu punguţa şi se apucă de treabă. Urgent, dermatograf şi rimel. Un pic de ruj - nu mult, că oricum "i-l mânca" Ştefan... Părul periat bine...

Gata: acum putea pleca. Stinse lumina, ieşi şi deschise uşa bucătăriei. Ochii verzi o priviră lung, scrutător; zâmbi:

- Mergem să luăm pastile de inimă?

Ştefan se ridică:

- Întâi mergem la maternitate; pe urmă la o farmacie non-stop şi-apoi la aeroport. Că avionul aterizează în jumătate de oră.

Aprobă scurt. Iar el arătă spre uşă... o aşteptă şi pe ea şi apăsă clanţa. Ştefan nu ieşi; văzu şi ea acum cum portierele BMW-urilor se deschid iar matahalele alea de doi metri aleargă în curte şi se aliniază frumuşel de la uşă pân' la portieră, sub formă de scut viu... Ochii verzi o "scanară" scurt; nu se sfii să-i arate că va avea nevoie de multe pastile de inimă până se va dezmetici cât de cât... Ştefan zâmbi:

- Să mergi aplecată. Că nu se ştie cât de bine stă Manolache senior cu nervii.

Aprobă cu capul. El ieşi şi întinse mâna spre ea. Îl luă de mână, el o trase lângă el... Şi aşa, aplecaţi, se apropiară de portiera deschisă a BMW-ului.

Florentin

Uşa se deschise; Nicuşor intră, se apropie de el, se aşeză la masă... Şi puse în faţa lui verigheta Anei. O privea lung...

Ştia că se terminase. Ştia că, de data asta, Ana îşi scosese singură verigheta. Îşi privi lung cumnatul; dar Nicuşor "dospea" ceva. Aşa că se ridică şi intră în camera lui, iar tânărul năvăli aproape imediat după el şi încuie uşa. Zâmbi slab:

- Individul n-a vrut-o pe Florentina...

- Ea n-a vrut s-o ia, înainte să afle dacă el le poate primi pe amândouă.

Îl privi lung... Nicuşor aprobă încet cu capul... şi şopti:

- M-a rugat să fac cumva să te conving s-o laşi pe Florentina cu ea. Că tu n-ai nevoie de Florentina; ai nevoie de doi ochi aprigi, care

Bufni în râs:

- Asta aţi vorbit până acum?

Nicuşor aprobă scurt cu capul:

- Da; şi-am vorbit în doi.

Şi-atât: cumnatul lui se ridică şi intră în bucătărie. Hm; îl jignise... La urma urmei, Nicuşor îi voia lui binele. Că Ana "se uşchise", iar el rămăsese cumnatul soţului părăsit...

- Nicuşoare!

Şi iată-l cum se întorcea prompt! Îi şopti la ureche:

- Nu pot să renunţ la copilul meu! Că-i al meu!

- E şi-al ei. Şi, orice-ai spune tu - i-ar fi mult mai bine în împărăţia de euroi a lui Ştefan. Iar ţie ţi-ar fi mult mai bine dacă ai uita că

a existat vreodată Ana; că dacă-ţi găseşti o florărească aşa cum trebuie, ştii bine că-ţi pune coroana cât ai clipi!

Negă încet şi-şi prinse capul în palme:

- Te-ai tâmpit. V-aţi tâmpit cu toţii. Îmi spui să renunţ la copilul meu. La singurul lucru de preţ pe care-l am. Sunteţi dementi!

- Mi-a spus că n-are încredere decât în tine şi în mine; de ceilalţi, se teme. Tocmai pentru că jumătate din Florentina e ea.

Îl privi lung... şi se încruntă:

- Asta vrea s-o împuşc în drum spre BMW!

- Asta, cum îi spui tu, ştie că mamaia Lăcrămioara are limba ascuţită şi te iubeşte mult. Ştie că o să-i spună Florentinei o grămadă de minciuni şi-o s-o monteze bine, astfel încât tu să nu auzi niciodată nimic de mami. Şi va obţine asta prin orice mijloace.

- Bă,

- Bă, nici n-a apărut bine Ştefan pe strada asta, că nevastă-ta are deja o duzină de porecle p'-aici! Şi nici una nu-i măgulitoare!

Aici avea dreptate... Bombăni, ca pentru el:

- O să fiu atent... O să încerc să fiu atent...

Roberto răcni, din camera de oaspeţi:

- Ia! Că pleacă!

Nicuşor se ridică:

- Te rog, vino în sufragerie.

Negă încet:

- Nu vreau s-o văd cum pleacă. Mi-e de-ajuns că ştiu că pleacă.

- ... Nu pot să-i fac faţă singur lui nea Ioan...

Într-adevăr; dacă tăticul lui se înfuria acum... Şi avea şi pistolul la brâu. Se şi îndopase cu pastile. Oftă greu şi se ridică. Şi-l urmă.

Erau toţi îngrămădiţi la geamuri, fără să se îngrijoreze că-i vedea Ştefan, sau vecinii...

- Ia uite ce scut uman are Ştefan!

Tăticul lui adăugă scurt:

- Şi noua lui mândruţă!

Mămica lui şopti, scrâşnind printre dinţi:

- Şi uite cum îl ţine de mână şi merge tupilată ca el, a dracului ea de româncă spurcată care mi-a nenorocit mie băiatu' şi ne-a spurcat nouă numele!

Îşi acoperi faţa cu palmele: Dumnezeule, câtă dreptate avea Ana! Dacă-şi iubea fetiţa, trebuia s-o scoată din neamul lui! S-o trimită în împărăţia euroilor, cu speranţa că pe Ştefan nu-l deranja faptul că picea semăna mai mult cu tatăl...

- A dracului ea nenorocită, care mi l-a nenorocit mie pe Prâslea!

Coborî imediat mâinile şi rosti ferm:

- Ba nu l-a nenorocit - l-a ridicat şi l-a urmat aşa cum i-a zis el. Dar eu, spre deosebire de Ştefan, am fost destul de prost să n-o ţin de mână, aproape de mine...

Ridică privirea spre mama lui, care-l privea lung, încruntată... şi adăugă:

- Fericit om, Ştefan ăsta; alături de Ana, va fi extrem de fericit!

Mămica lui se repezi şi-i altoi două palme peste faţă, cu toată puterea:

- Bă, idiotule! Ăla tocmai ţi-a suflat nevasta iar tu stai în cur la masă şi-ţi faci autocritica!

- Ana nu mai e nevasta mea. E cel mult soţia mea din acte; iar pe-asta o s-o "remedieze" Ştefan cât de repede poate el. Că o vrea scrisă în actele lui. Nu-l condamn...

Mama lui renunţă la alte palme - reveni la fereastră. Aşa că îşi aprinse o ţigară, privind lung verigheta de pe masă...

Ana-Maria

Şi iată că ajunseseră la BMW... Urcă prima; Ştefan o urmă iar portiera se închise.

- Grasule!

Bărbatul de la volan se întoarse spre ei.

- Ţi-o prezint pe soţia mea, Ana-Maria.

Soţia! La naiba! Pastilă! Pastilă! Un regat pentru o pastilă!

Ioc pastilă; noroc că Grasu îi observă tenul stacojiu şi încercă s-o scoată din impas. Îi luă mâna, i-o sărută frumos şi reveni spre Ştefan. Care-o trase spre spate, în braţele lui:

- Mergem la Maternitatea Giuleşti.

Motorul porni iar BMW-ul demară cam pe două roţi. Nu prea mai erau multe de spus...

Florentin

Nicuşor se aşeză la masă, în faţa lui. Cumnatul lui îl privea lung; el privea verigheta Anei. Se tot gândea...

- Gata, au plecat.

Fratele lui cel mare trăsese concluzia aia pentru el; tatăl lui completă, odată cu scârţâitul roţilor:

- Şi uite ce grăbit e Fănel...

"Ciorchinele uman" se desprinse de geam... Şi totuşi, uite că nimeni nu se apropia de masă! Bricheta străluci în faţa lui; ochii lui Nicuşor îl priviră lung... Iar cumnatul lui rosti clar, cu voce tare:

- Da' ia mai dă-o dracului de româncă!

Tăcere! Stupoare! În sufragerie nu mai respira nimeni! Nici chiar el! Ochii negri îi transmiteau că Nicuşor va pune acum în aplicare cuvintele şi sfaturile primite cu câteva minute în urmă, în casa de alături. Ochii negri îl ardeau şi-i transmiteau că, aşa cum ea avusese grijă ca el să nu sufere prea mult... Nicuşor continuă să-şi exprime "nemulţumirea":

- Ce dracu o tot comentăm atâta, de parcă ea e buricu' Universului? Ce mare căcat a făcut, de-i dăm atâta atenţie? A năvălit în neamu' Manolache şi-a răvăşit toată liniştea şi ordinea! Şi-a jucat rolu' şi ne-a adormit vigilenţa; da' tot şi-a dat în petic şi şi-a făcut numele de ruşine! Că toată lumea ştie cum a fugit românca pe fereastră, la ceas de seară!

- Cum, mă?!

Tatăl lui nu pricepuse stratagema lui Nicuşor; tatăl lui era atât de tensionat şi apăsat de plecarea Anei, că nu înţelegea... Nicuşor îşi "electrocută" socrul din privire:

- Păi chestiile astea nu se zic în gura mare, că e numele matale-n joc; da' se şoptesc pe la colţuri şi zboară ca vântu! Ce crezi, că nu s-a aflat până acu'?

Şi-acum reveni spre el:

- Şi l-a luat pe Florentin de-acasă! L-a făcut să se înstrăineze de familia lui! Aşa că eu zic să terminăm cu prostiile - că răul a plecat pe uşă afară, iar binele-i aici, cu noi!

Mămica lui fu mai perspicace şi ţipă imediat:

- Da-da! De-aia i-a dezlegat Didonia! A ştiut ea ce-a ştiut! A văzut caracteru' româncei în cărţi!

Tăticul lui se aşeză la masă:

- Aşa-i, Nicuşoare; ai dreptate.

Iar mămica lui se repezi şi-şi pupă zgomotos şi total lipsit de tact ginerele, în creştetul capului. Şi-acum veneau toţi şi se aşezau... şi se gândeau, probabil, cum să facă să continue acel plan...

Liniştea fusese reinstaurată în neamul Manolache; mai puţin în sufletul lui, care ştia că el era singurul vinovat...

- Mă! Ia, atenţie la mine! Lăcrămioaro! Le iei pe Mirela, Luminiţa şi Gabi; vă duceţi dincolo şi luaţi casa aia la control, din pod până-n beci. Orice aţişoară, orice hârtiuţă sau bucată de fustă se scoate afară-n curte, se stropeşte cu benzină şi se arde. Şi să nu-ndrăzniţi să nu terminaţi înainte de răsăritul soarelui!

Femeile fugiră spre uşă, ţipând mulţumite de aşa sarcină plăcută pentru ele... Tatăl lui scoase mănunchiul de chei iar Marcel se ridică:

- Mă duc eu.

Se ducea în beci, să aducă tăria...

Era momentul să accepte evidentul: Ana plecase. Era divorţat. Îşi

scoase verigheta de pe deget şi-o aşează lângă verigheta Anei.

Era linişte. Până nu se întorcea Marcel, nu era nimic de spus... Nici după ce se întorcea Marcel, nu vor mai fi multe de spus... Şi probabil că vor sfârşi discutând tot despre flori...

Iar în tot timpul cât ei vor discuta... despre ce-or vrea ei să discute, el se va gândi la cuvintele lui Nicuşor. Şi la bucuria nedisimulată a femeilor, în momentul când auziseră că trebuiau să distrugă orice urmă de Ana...

Jumătate din Florentina era Ana...

Ana-Maria

Plecaseră de doar câteva secunde; crezuse că vor face acel drum în tăcere. Când colo, mobilul lui Ştefan începu să piuie. Iar el răspunse - şi nu zâmbi:

- Da... La Maternitatea Giuleşti, apoi la o farmacie şi la aeroport.

Deci Ceauşescu voia să ştie ce mai aveau de făcut... Şi-acum îi dădea indicaţii - că auzea tonul ăla gâjâit rostind multe cuvinte... Ştefan spuse doar un "Bine" neutru şi închise. Şi-o privi lung:

- Până ajungem noi la aeroport, ajunge şi paşaportul tău, cu toate vizele necesare.

Aprobă cu capul - mm... Ea nu se gândise decât că pleca! Partea tehnică "n-o impacientase"! Şi iar constata că era gâscă...

- ... Eşti supărată?

Ah, ce-o "mirosise"! De fapt... De fapt, Ştefan o "mirosea" aşa cam la 2 secunde după ce ea îşi schimba starea de spirit! Ia să vadă ea o chestie... Zâmbi slab:

- Sunt obosită; nu cred că am dormit mai mult de trei ore...

Un foşnet scurt - iar mâna lui o trase uşor spre el. Îi apăsă capul pe pieptul lui, o strânse uşor... Mâna dreaptă se strecură în părul ei. Iar degetele începură să se joace, uşor de tot, undeva în creştet... Na, c-o lua somnul... Ei bine? Îl "dusese" cu gogoaşa cu oboseala?... Oricum, dacă "nu-l dusese", Ştefan "o penalizase" - o adormea. Iar ea nu mai putea protesta - şi nici nu voia să protesteze, pentru că-i plăcea acolo...

... Cât trecuse? Două minute? Zece minute? Habar n-avea; moţăia. Se simţea de parcă era anesteziată... Iar maşina se opri. Degetele coborâră uşor pe obrazul ei... Deschise ochii şi se ridică.

- Am ajuns.

Aprobă şi-l urmă. Şi intrară împreună în maternitate, el o trase spre camera de gardă de parcă era "de-al locului"... Ştefan nu trebui să deschidă decât două uşi şi să vorbească cu două dudui; porniră pe coridor, una dintre uşi se deschise iar medicul Petrescu îi privi lung... Încercă să-i zâmbească:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

El nu zâmbise... Ah, la naiba! Medicul îl văzuse pe Ştefan! Acum, omul ăla o să-şi închipuie tot felul de trăznăi! Trebuia să-i spună cumva... Dar cum să-i spună? Medicul intră într-o cameră şi-i făcu semn să-l urmeze; dar Ştefan o trase uşor înapoi. Se întoarse şi-i întâlni privirea preocupată:

- Vrei să vin şi eu?

- Nu.

Dădu drumul mâinii lui; dar el îi mai strânse mâna preţ de-o secundă... Hei! Era un chiuretaj, nu o operaţie pe cord! Intră în cabinet şi închise uşa.

- Găseşti halat după paravan.

Corect! I se servise şi tonul, şi mimica adecvate pentru "imaginea" pe care-o avea acum! Medicul Petrescu era supărat fleaşcă pe ea! Dădea afară copilul soţului ei - şi era însoţită de-un bărbat, nu de vreo cumnată! Hm... Se grăbea să se schimbe... N-o să-l lase să creadă porcăriile alea. Că nu voia să-l piardă de medic. Dar... Dar, cum să-i spună? Cum să-i explice de ce luase acea decizie?

Ştefan

Uşa se închise... Păi să aştepte, nu? Se aşeză pe scaun şi-şi privi lung mâinile.

Ana plecase cu el. Lăsase totul în spate şi decisese să-i acorde o şansă. Iar el era tentat să creadă că se pregătise temeinic, se gândise la toate posibilităţile dar făcuse totuşi o greşeală. El ar fi trebuit să o privească în ochi şi să-i spună drept în faţă: "Vreau să veniţi amândouă. Vreau ca Florentina să fie fetiţa mea." Ar fi trecut prin sabie şi glonte tot neamul Manolache; dar Ana n-ar mai fi fost chiar atât de tristă...

Şi-acum se dusese în cabinet...

Într-adevăr, Ana nu ştia mai nimic despre el. Nu ştia, de exemplu, dacă îi plac copiii! Apoi, nu ştia dacă i-ar place copiii ei! Măcar fetiţa ei! Ana nu ştia dacă vor supravieţui sub acelaşi acoperiş mai mult de 12 ore! De-asta Florentin jubila chiar acum, cu fetiţa dormindu-i în braţe! El, supranumit "minte brici", făcuse azi o greşeală monumentală...

Dar va îndrepta acea greşeală. Va avea grijă ca Florentina să nu stea prea mult în casa bunicilor dinspre tată. O va convinge pe Ana să-i dea voie s-o aducă pe Florentina la Cannes...

... Şi-acum Ana... Ana lăsa totul în spate şi-şi punea toate speranţele în el. El trebuia s-o ridice; iar dacă reuşea să-i intre în suflet, o va putea ridica mult mai sus decât era el. Ştia că ea se va grăbi să-l tragă lângă ea...

Oof! Era sigur că durea! Chiar dacă medicul îi făcea anestezie, nu se putea să nu doară!

Doamne, dacă Ana plângea azi, devasta toată secţia aia! Cu mâinile goale spărgea tot! Că nu suporta s-o vadă plângând...

Ana-Maria

Privea lung tavanul. Medicul Petrescu nu spunea nimic; el îşi vedea de treabă. Băga cleştii ăia-n ea, clămpănea şi tăia... Oftă greu şi decise să-l mintă:

- Îmi amintesc de seara în care m-aţi sunat şi m-aţi întrebat dacă prietena mea a ajuns cu bine acasă.

- Nu trebuie să te justifici în faţa mea.

Un răspuns prompt, semn că avusese dreptate - medicul era supărat pe ea nu pentru că îl văzuse azi pe Ştefan lângă ea, ci pentru că nu vor naşte împreună... Zâmbi slab:

- Ba da; pentru că, deşi azi am să vă rog să îmi montaţi un sterilet, într-o zi veţi fi luat pe sus, dus la aeroport, transportat la Cannes şi somat să mă asistaţi la naştere. Că n-am curaj să nasc cu alt medic.

- ... Să înţeleg că te muţi la Cannes?

- Momentan - până se convinge Florentin că am murit.

O secundă de tăcere; următoarea întrebare fu cea firească:

- Iei şi fetiţa?

- Nu. Nu acum, oricum!... N-aş putea s-o rup de persoanele pe care le cunoaşte şi le iubeşte. În mintea ei, mami e o tipă care pleacă devreme la serviciu şi uneori ajunge acasă după ce adoarme ea... Poate peste o lună, sau două...

- ... Păcat; vă potriveaţi.

- Păcat, într-adevăr. Undeva, pe parcurs, priorităţile şi viziunile noastre despre viaţă şi căsnicie n-au mai fost aceleaşi. A ajuns să-mi planteze microfoane în clamele de păr şi să-mi înapoieze, nu foarte gentil, jumătatea lui de inimă. A ajuns să calculeze în ce punct ar trebui să-mi taie obrajii, ca să obţină maximum de inestetic. A ajuns să sechestreze copilul la părinţii lui... N-am nevoie de mai multe indicii; am priceput că trebuie să mă retrag. Şi mă retrag.

- Iar tânărul de afară este...

Oare Ştefan auzea ce vorbeau ei înăuntru?... Ştefan, nu; Ceauşescu, cu siguranţă da! Că dispozitivul de bruiere nu mai era la ea, şi nu rezolva nimic dacă-şi scotea acum clama din păr... Eh! Cine-o auzea, o auzea şi gata! Ea va fi sinceră - poate puţin mai sinceră decât

plănuia, pentru că medicul o anesteziase iar injecţia aia o cam ameţise... Oftă greu şi răspunse:

- Nu ştiu. El spune că este soţul meu. Eu sper să fie soţul meu, pentru binele amândurora...

- Atunci şi eu sper să fie soţul tău. Că, după ce naşti, parcă mi-aş lua un pui de concediu, să vizitez şi eu Cannes-ul...

Începu să râdă: ce dulce era împăcarea! Medicul Petrescu era aşa o fiinţă... minunată, că ea ţinuse musai să se-mpace cu el! Şi uite că se-mpăcaseră!

- Auzi? Da' sper că el nu insistă să vii la control cu mama lui!

- El nu cred că e atât de ataşat de părinţi... De fapt, el speră clipă de clipă să nu mă duc nici la toaletă fără el! Mă îndoiesc, deci, că ar putea rata o ecografie...

- Şi zici că vrei alt sterilet...

- Da. Nu cred că o să împlinească anul; dar...

Îl auzea îndepărtându-se, foşnind, trăgând şi împingând sertare... Se întorsese...

- ... Gata; am terminat. Hai sus, uşurel...

Medicul o ajuta "din plin", pentru că amorţise, ameţise şi-o durea înfiorător acum...

- Te simţi bine?

- Sunt un pic ameţită; în rest, e bine.

- Du-te şi schimbă-te, cât stau puţin de vorbă cu el.

Mergând încet, intră după paravan. Şi se sprijini de brancardă: mamăă, ce ameţită era!

Îşi trăgea blugii cu gesturi grele; îi auzea vorbind... Medicul îi spusese deja că întreruperea de sarcină decursese foarte bine, că nu fuseseră probleme, că-i dădea o reţetă... Şi-i dădea şi indicaţii apropo de medicamentele alea... Îi dăduse şi ambalajul steriletului, pe care scrisese datele absolut obligatorii pentru control... Zâmbi slab: şi tocmai îi spusese, pe un ton foarte firesc, că urmau două săptămâni de repaus sexual şi, pentru siguranţă 100%, un control înainte de reluarea vieţii sexuale...

Na, că la asta nu se gândise atunci când "se ceruse" la domnul doctor! Două săptămâni platonice? Alături de ochii verzi? O mică veşnicie!

Ia, c-o luase razna de tot! Îi stătea mintea la prostii! Dar ce să facă, dacă o ameţise de tot anestezia aia?!

- Am înţeles.

Ştefan înţelesese tot ce-i spusese medicul. Bun; acum putea să-şi facă şi ea apariţia... De cum păşi în afara paravanului, uşa scârţâi uşor iar Ştefan se repezi şi-o prinse în braţe:

- Eşti bine?

O şoaptă; răspunse la fel:

- Da.

- Nu cred, de vreme ce lămâile sunt un pic mai palide decât tine.

- O să-mi treacă în câteva minute.

- ... Nu te cred.

Fu condusă lângă birou şi sprijinită de el:

- Stai aici, te rog; vin repede.

Cu coada ochiului, îl văzu alergând ca o nălucă spre uşă... Mm, ce ameţită era! Şi ce-o durea... mamă-mamă! Uitase cum fusese data trecută... când pierduse sarcina... La naiba!

Trebuia să uite tot trecutul. Ca să primească viitorul. Ţaţa Dida ţinuse mult la ea - ţaţa Dida nu i-ar fi dat sfaturi proaste. Din simplul motiv că o cunoştea mult mai bine decât o cunoştea tanti Lăcrămioara... Oare ce făcea acum tanti Lăcrămioara?

Hei, gata cu trecutul! Tanti Lăcrămioara era ocupată cu Florentin! Cu siguranţă, tanti Lăcrămioara nu se gândea la ea acum! Ea de ce dracu se mai gândea la tanti Lăcrămioara?

... Oare Florentina ei se trezise? Presupunea că răcniseră prin casă când o văzuseră plecând de mână cu Ştefan, iar Florentin trântise nişte mobilă...

Uşa se redeschise; aceeaşi nălucă se repezi şi-o ridică pe braţe ca pe-un fulg! Hei! Na, că ieşiseră deja în hol!

- Lasă-mă jos, că sunt grea!

- Ba nu eşti grea deloc!

- Te rog, lasă-mă jos înainte să faci hernie!

- Dac-o fac, o operez şi gata. Da' jos nu te las!

Mai putea spune ceva? Ridică privirea spre el... Mamă Doamne, ce încruntat era! Ce - se supărase pe ea, că avea grijă de hernia lui?

... Bine! Ridică mâna şi-l luă de gât. Şi lăsă capul pe umărul lui: la urma urmei, la cât de ameţită era, le-ar fi luat juma' de oră să ajungă la maşină!

... Şi-o ducea aşa, pe braţe... Anestezia aia era o pacoste!

Păi putea spune că tocmai avuseseră prima "mini-ceartă", apropo de lăsatul jos şi hernie. Şi constata că Ştefan avusese dreptate - i-ar fi fost greu să o sesizeze... Fu aşezată pe banchetă; el ocoli maşina, urcă lângă ea şi ordonă sec:

- O farmacie non-stop. Ano, ţie nu ţi-e bine deloc!

- M-a ameţit anestezia.

- Măcar a avut ustensile sterile? Le-a desigilat în faţa ta? S-a încruntat, sau a ţâţâit aiurea? Eşti sigură că

Se grăbi să-l oprească şi să-l lămurească:

- Medicul Paul Petrescu este cel mai bun ginecolog din Bucureşti. L-am şi anunţat, dealtfel, că într-o zi va fi luat pe sus, transportat pe calea aerului şi depus la Cannes - pentru că n-am curaj să nasc cu altcineva...

Sesiză o încetinire a maşinii; Grasu o privea lung, siderat, prin oglinda retrovizoare... Da' ce spusese?

Aoleu! A dracului ea, anestezia aia! Că "scăpase" un gând care...

Fir'ar să fie de treabă! Ştefan nici nu mai respira! Normal - avea ambalajul steriletului în buzunar, dar tocmai o auzise spunând că îşi planificase deja să-i nască copilul în Cannes, cu medicul Petrescu, "ăl mai tare ginecolog din Bucureşti"! Gata: ea trebuia să adoarmă! Că dacă mai scotea doi-trei "porumbei" de-ăştia, omu' ăla o ducea înapoi şi fugea repede-repede, şocat!

Mamă-mamă, ce-o durea! Se aplecă uşor spre scaunele din faţă... Nu; n-o ajuta cu nimic. Trebuia să se întindă, pentru că ameţise serios. Aşa că se mută mai în dreapta, se aplecă spre stânga, puse capul pe piciorul lui Ştefan şi se ghemui pe banchetă. Şi scrâşni, printre dinţii strânşi tare-tare:

- Te rog, caută o farmacie şi ia reţeta aia. Şi ia şi Algocalmin...

Nu; nici o reacţie. Nici Grasu nu reacţiona, nici Ştefan nu se clintea... Iar pe ei un accident îi păştea... A dracului anestezie! Acu' făcea versuri! Oftă greu:

- Ştiu că par o marţiană dementă; dar anestezia m-a ameţit îngrozitor. Iar comportarea mea are o cauză şi o explicaţie. Ţi le spun în avion, imediat cum îşi face Algocalminul efectul.

Braţele lui Ştefan încercară s-o cuprindă şi s-o ţină cumva; îl auzi mârâind sec:

- Grasule, ai surzit?

BMW-ul acceleră serios; urmară câteva curbe strânse, o frână, motorul se opri, portiera pocni, paşii se îndepărtară în fugă... "Hai cu Algocalminul!"

Ştefan

Ciudat; Ana se comporta foarte ciudat... Spunea lucruri ciudate, decizii ciudate luate în urma unor calcule şi mai ciudate...

Deşi el avea în buzunar ambalajul steriletului, Ana tocmai îi spusese că voia să nască cu doctorul Petrescu, în Cannes. Să nască copilul lui, cu doctorul ei... Iar asta parcă nu era Ana pe care-o ştia el! În plus, Ana pe care-o ştia el urlase, îl pălmuise şi-l împinsese cu picioarele; acum, această Ana se lungise pe banchetă şi pusese capul pe piciorul lui. Era ciudat...

Stop! Că ceva era în neregulă aici! Trebuia să afle ce se întâmplase; altfel, începea să creadă altceva...

Ana-Maria

Era linişte în maşină. Aşteptau să se întoarcă Grasu. Durerea parcă mai scăzuse în intensitate...

- ... Spune-mi acum.

Ştefan folosise un ton sec. Putea jura că era încruntat, pentru că tocmai văzuse cum se comporta o marţiană dementă... Se grăbi să răspundă:

- Atunci când Nina m-a întrebat dacă mai ştiu ceva de tine... Spre deosebire de data trecută, acum vreau să plec cu tine. Acum n-am de ce să mai vreau să ţip, sau... Şi-ar trebui să-ţi spun gândurile mele, ca să înţelegi de ce anestezia a scos cuvintele alea; dar n-am curaj...

- Spune-le.

Cum dracu să-i spună că ar fi vrut să-i mulţumească pentru că făcuse o excepţie în cazul ei şi se întorsese la muierea de la care încasase şuturi în fund şi palme peste ochi? Evident, nu putea spune asta! Aşa că... Aşa că o să se ridice totuşi. La urma urmei, stătea foarte bine şi aplecată într-o parte; şi n-o mai durea chiar atât de tare. Iar la un singur sărut, şi-ăla chinuit şi fără "floricele", şi două îmbrăţişări pline de compasiune, poziţia aia chiar era exagerată... Chiar şi pentru un bărbat destupat la minte, ca Ştefan!

Se ridică deci şi reveni pe banchetă. Mamă-mamă, parcă-i pusese cărbuni încinşi în burtă - o ardea! Îşi privi lung mâinile... şi şopti, extrem de încet:

- Era mai bine dacă spuneam că nu-ţi ofer şansa pe care mi-o ceri? Era mai bine dacă-l puneai iar pe Grasu să mă lipească cu scoci? Ar fi părut mai realistic aşa?

Ştefan nu răspundea; se gândea probabil... Îl privi lung, întrebător - ei bine? Ar fi fost mai bine să-i altoiască acum vreo două, ca să-l facă să scoată cuţitul şi s-o lege - şi să se calmeze şi el? Şi să aibă şi ea zece minute să-şi mai liniştească durerile? Ştefan o privea lung, uşor siderat, vizibil bulversat de comportarea ei... Reveni spre parbriz şi îl lămuri, în romanes:

- Nenorocita aia de anestezie mi-a arătat artificii până acum; şi tot mai sticleşte pe ici, pe colo. Iar când m-am lungit pe banchetă, am făcut-o pentru că scaunele porniseră rotocol prin jurul meu. Şi mă doare de-mi ies ochii. Dar, făcând abstracţie de partea cu marţiana, cam aşa mă comport eu atunci când plec de bunăvoie şi nesilită de nimeni cu bărbatul care mi-a arătat deja ce model de inel mi-a ales. Îmi pare rău dacă ţi se pare ciudat, dar îţi jur că nu joc teatru.

Acum fusese destul de clară? Acum, da - pentru că mâna lui îi strânse imediat mâna:

- Pur şi simplu nu-mi permisesem să-mi imaginez că poţi fi aşa...

- Aşa... umană?

- Aşa... Aşa cum ai fost azi. Aşa cum eşti acum. După ce te-am văzut panicându-te şi tremurând ca frunza-n vânt la simpla mea intrare pe uşă, schimbarea mi se pare... uşor ireală.

Privind în continuare parbrizul, constată că aceea fusese a doua ceartă. Pe care-o discutaseră îndeajuns de mult ca să atingă punctul împăcării. Deci "sistemul funcţiona". Erau pe drumul cel bun. Iar el "ucisese" gândul că Ana-Maria plecase cu el fiindcă la el erau cărţile de credit. Aşa că întrebă, zâmbind uşor:

- Şi nu-i aşa că i-ai dat reţeta lu' Grasu, da' nu i-ai zis nimic despre lista de medicamente?

Ştefan bufni în râs şi-o trase în braţele lui. Şi scoase telefonul, selectă numărul... Începu "să recite" lista... Întoarse încet capul spre el, se asigură că îi înţelesese cuvintele şi nu mai avea dubii apropo de comportarea marţienei... şi continuă răsucirea, spre lunetă. Cele două siluete din Jeep nu se clinteau, de parcă erau butaforie din oţel inoxidabil... Ştefan îi şopti la ureche:

- Ţi-am spus că pe partea asta a baricadei viaţa este mult mai sigură!

Aprobă scurt cu capul: "Iar tu ştii, cu siguranţă, că tocmai mi-ai şoptit în ureche... şi mi-ai aprins nişte beculeţe... şi-avem două săptămâni de interdicţie..." Reveni spre el şi se grăbi să lase capul pe umărul lui. Închise ochii: trebuia să aştepte să-i treacă durerea, să ajungă odată în avion... Să înţeleagă şi el că da, îi oferea şansa aia... Să nu mai fie atât de suspicios şi surescitat, s-o lase şi el mai moale...

Ştefan

Într-adevăr, anestezia dădea stări de ameţeală. Şi dezlega limbi. Fusese de trei ori sub anestezie; de fiecare dată, recunoscuse cinstit şi corect, la urechea tăticului lui, ce prostioare făcuse de sfârşise înjunghiat la Urgenţă...

Deci Ana chiar plănuia să nască la Cannes - dar cu medicul în care ea avea deplină încredere...

Păi ce mai putea spune? Că încă nu ştiau mare lucru unul despre celălalt, că aveau 14 zile de interdicţie iar ea îşi montase un sterilet, luând astfel toată puterea deciziei în mâinile ei, dar ea se şi gândise unde-o să nască? Anestezia, bat-o vina; dar poate că Ana renunţase atât de uşor şi la Florentina, şi la copilul pe care-l purta tocmai datorită gândului că el o să-i aducă, într-o zi, o bucurie mare-mare... aşa cum îi spusese şi în casă, mult înainte de a stabili atât de multe lucruri, mult înainte...

Ana nu-i spusese gândul ei; nu pe acela care-o făcuse să lase capul pe piciorul lui. Găsise un alt gând, de o ceva mai mică importanţă; şi-i amintise de discuţia ei cu Nina, de faptul că Nina îi amintise de el...

Ştia adevărul; îl simţea. Îl simţise, de fapt, atunci când buzele ei îi atinseseră buzele şi-i simţise mâna tremurând uşor. Doar că nu voia să riste şi să creadă acel gând; era mult prea devreme pentru aşa ceva.

Trebuia să nu mai calculeze. Gata! Erau obosiţi amândoi - şi agitaţi. Totuşi, în ultimele... trei ore, luaseră amândoi decizii dificile! Aşa că orice discuţie trebuia să aştepte un moment mai calm. Prefera să tacă; s-o ţină în braţe şi să tacă. Ar fi vrut s-o sărute, să se asigure că micuţa lui soţie nu se răzgândise...

Portiera pocni scurt; prinse "din zbor" punga cu medicamente. Motorul porni, maşina demară în trombă... Grasu ştia ce-are de făcut...

Acum mergeau la aeroport...

Ana se cuibărise în braţele lui; era cald în maşină. Probabil o luase somnul... Tocmai trecuseră pe lângă Casa Presei Libere, cu o viteză care l-ar fi făcut pe orice poliţist să dea cu chipiul de pământ...

Lucrurile mergeau impecabil. Totul îi reuşise azi impecabil! Vizita la ea, discuţia, plecarea cu ea, intervenţia medicului, goana la aeroport... Oare ce-i mai aştepta, de-acum încolo? Ce le mai rezerva soarta?

Ana-Maria

Nu dormea. Era atentă la drum. Încerca să nu se gândească la nimic; şi totuşi, se gândise că vor ajunge la aeroport, se vor îmbarca într-un avion comercial... Mai văzuse avioane comerciale... în filme. Dar realitatea nu putea fi foarte diferită faţă de producţiile americane! Şi vor decola... Auzise că, la primul zbor cu avionul, era mai bine să fie nemâncată, ca să nu vomite; era nemâncată, deci nu se va face de ruşine...

Şi uite că iar o uimea - pentru că Grasu nu intrase pe strada care ducea spre uşile aeroportului... Oare unde mergeau?

... Înlemni, văzând poarta deschizându-se şi bariera ridicându-se înainte ca BMW-ul să ajungă la ele... Grasu nu oprea în dreptul santinelei înarmate, ci accelera pe lângă ea... Iar aia nu putea fi şoseaua naţională - aia era pista... Iar ăla nu era un avion comercial. Ăla era un avion privat... cu scara coborâtă, ca o invitaţie într-un vis frumos... Nu mai putea să respire... Şopti încet, ca pentru ea:

- O fi cumpărat şi pastile de inimă?

Ştefan şopti prompt:

- Da.

Grasu opri la câţiva metri de scara coborâtă ca-n vis. Deci chiar nu greşise drumul şi nu confundase avioanele - acolo trebuiseră să ajungă... Ştefan nu deschise portiera:

- Grasule, la opt fix te prezinţi la doamna aia drăguţă; ştii tu care. Şi depui dosarul numărul doi. Aştepţi, iei originalele ştampilate şi livrezi un exemplar, aşa cum am stabilit. Pe celălalt îl iau personal, când vin să lămuresc problema cealaltă şi să ridic hainele.

- Am înţeles. În maximum 24 de ore îţi trimit un mail.

- Bine. Să ai grijă.

- Drum bun. Sărut mâna.

Nu mai putea răspunde - gândul ăla o blocase pur şi simplu! Erau pe aeroportul militar, lângă un avion privat care... Aoleu! Trebuia să coboare?

"Da' cremă de vânătăi a luat?" Nu mai putea întreba, pentru că Ştefan deschisese portiera - şi-acum o luase iar pe braţe. Tot e bine - ea s-ar fi împiedicat cu uşurinţă, fie din cauza slăbiciunii fizice, fie din cauza neatenţiei... Doamne, cât de uşor o ducea! O făcea să creadă că nu era mai grea decât o pană! Şi ea avea peste 50 de kile! Şi uite că nici nu gâfâia măcar! Urcau scara avionului... Mamă, Doamne!

Fu dusă printr-un coridor micuţ... şi aşezată pe-o canapea. Ete că avionul avea canapea... Ete că ea avea acum mare nevoie de-o pastilă de inimă... Ete că trebuia să pară dezinvoltă, ca să nu pară o idioată încuiată... Îl văzu deschizând o uşiţă - şi descoperi că, pe lângă canapea, avionul ăla avea şi frigider...

Decise să-şi privească mâinile - ca să nu facă acum, pe loc, alte descoperiri de-astea "de gâsculiţă prostuţă" şi să leşine la propriu. Ştefan îi întinse punguţa cu medicamente şi sticla cu apă...

Repede! Un Algocalmin, un Antinevralgic şi-una de inimă! Ce luase? Distonocalm? Era perfect! Mm, apa aia rece ca gheaţa era tare bună...

Uşa din faţa ei se deschise; apăru un bărbat între două vârste, cu ochi oblici, îmbrăcat comun: o cămaşă, un pantalon negru... Şi-un pistol la curea. Care-o privea lung, serios... Coborî sticla de la gură - că doar urma s-o salute, nu?

- Bună dimineaţa.

Oups! Tragedie! Franceză! Se grăbi să-i repete cuvintele... iar Ştefan se grăbi "să-i introducă":

- Shun, amicul meu care ne transportă până la Cannes. Ana-Maria, soţia mea.

Dădeau amândoi din cap... Foarte alandala, momentul ăla! Iar bărbatul trecu pe lângă ea. Ştefan "îl luă la întrebări" imediat...

Fiu! Bine că luase sticla de la gură - aia fusese o decizie corectă. Că s-ar fi înnecat, cu siguranţă, auzind franceza impecabilă pe care o vorbea Ştefan... Ia să fie ea atentă la ce vorbeau! Avea tot timpul după aceea să se gândească la ceea ce vedea şi auzea acum! Şi tocmai auzea ceva despre un paşaport!

- A sosit paşaportul doamnei.

Foşnete; semn că Ştefan se asigura de veridicitatea actelor...

- Bine. Mulţumesc.

- N-aveţi de ce. În cinci minute decolăm.

Iar Shun trecu din nou pe lângă ea... şi uşa se închise. Iar Ştefan se apropie şi-i întinse paşaportul, informând-o "pe scurt" în romanes:

- Shun nu ţine de "ograda" mea, ci de a celui care cu amabilitate mă lasă să abuzez din greu de avionul lui particular.

Aprobă scurt cu capul: OK, se mai liniştise puţin. Ştefan nu racolase niscai angajaţi chinezi, sau japonezi. Era bine; era niţel mai bine...

Îşi privea mâinile; cu coada ochiului, îl vedea oprit în faţa ei, apăsând butoanele telefonului repede-repede de parcă scria un mesaj... Ăsta era un moment ideal să facă o analiză scurtă şi să-şi ordoneze şi ea gândurile!

Categoric, în următoarele 24 de ore va face un infarct. Sau o pareză. Descoperea atâtea lucruri noi la acel bărbat, că nu putea să vorbească! Uneori nu putea nici să respire...

Doamne, cât de bine vorbea franceză! Iar asta-i amintea că şi ea ştia franceză. Că o ştiuse îndeajuns de bine pentru a-l face pe Leovenu senior să o angajeze secretară. Aşa ajunsese ea secretară în firma lui Evelin - toţi ceilalţi angajaţi vorbeau engleză. Nici unul nu vorbea franceză. Fusese greu pusă la încercare atunci, dar se descurcase. Se perfecţionase chiar! Acum, însă, timpul trecuse. Iar problema era că, după trei ani de romanes, pronunţia ei sigur "ruginise" serios... Şi parcă nici cuvintele nu le mai ştia, în momentele astea...

"Şterge trecutul din mintea ta. Ca să ai mintea limpede, să judeci drept şi să primeşti viitorul"... Gata! Acum chiar trebuia să se dezmeticească! Urgent! Tocmai intrase într-o lume nouă, total paralelă cu cea în care-şi trăise ultimii 22 de ani! Trebuia să fie atentă, să judece "la rece" totul, să anticipeze măcar o mică parte din ceea ce urma să vadă şi să audă...

Pleca în Franţa. Cu Ştefan - amestec de Florentin şi Evelin, proprietar de arme albe, pistol şi conturi cu minimum şapte cifre înainte de virgulă. Iar de data asta ea nu-l mai îmbrâncea; de data asta, el o ţinea în braţe şi o prezenta ca fiind soţia lui. Privind lucrurile prin prisma asta, avionul particular "de împrumut" era justificabil. Şi acel Shun, cu ochi oblici şi pistol la curea, de profesie însoţitor de avion particular, era justificabil. Prin prisma existenţei lui Shun şi-a amicului înţelegător cu avion particular, conturile erau justificabile...

Oare cât urcase Ştefan, pe scala afaceriştilor de succes? Anul trecut, ea dansase manele sub ochii lui, în sufrageria lui Nicuşor, şi îi şi feliase nişte pâine la un moment dat, în bucătăria aceluiaşi Nicuşor. Apoi jucaseră wist o noapte-ntreagă. Apoi el mobilizase vreo sută de subalterni, trăsese vreo 200 de sfori pe la pile, cumpărase nişte vile în diverse locuri pe glob şi-şi pusese deoparte 3 milioane de euro. Azi, el bătuse palma cu "serviciile" şi-o dusese pe ea pe braţe într-un avion particular care decola de pe aeroportul militar şi pe care cu amabilitate i-l tot împrumuta un amic...

Calcule grele! Foarte grele, în momentul de faţă! Costumul negru porni, grăbit, spre stânga; îl urmări cu privirea şi-l văzu luând receptorul, formând un număr de telefon... Chipul lui nu era nici vesel, nici trist; nici preocupat, nici detaşat. Nici încruntat, nici zâmbitor. Ştefan purta o mască... Doamne, cât de bine vorbea franceză!

- Salut. Ţi-am trimis un mail. Ai trei ore jumate să te ocupi de problemele din el... Treaba voastră; dar dacă nu terminaţi până ajung acolo, n-o să fie bine.

Şi-i închisese în nas! Iar acum venea la ea, zâmbind uşor... Fu din nou ridicată pe braţe; nu mai spuse nimic, nu mai întrebă nimic... Şi-şi aminti, tot din filmele americane, că la decolare şi la aterizare pasagerii stăteau frumos pe scaune şi-şi prindeau centurile.

Ştefan

De-abia când Shun intrase şi-o văzuse şi-o privise lung, îşi dăduse şi el seama ce făcuse! Toţi oamenii lui o ştiau pe Ana! Toţi o văzuseră măcar o dată, măcar într-o poză! Pe toţi îi mobilizase atunci, crezând că o să reuşească s-o ducă pe Otopeni, s-o urce în avion, s-o convingă ca la aterizare, în Franţa, să nu-i explice omului în uniformă că ea fusese răpită cu scoci...

Şi-abia acum, când realizase că Isamu fusese informat apropo de ultimele schimbări şi-şi făcuse treaba, iar Shun o privise lung, făcând-o pe ea să devină stacojie, înţelesese prin ce trecea micuţa lui soţie. Ea habar n-avea cu cine era măritată! Pe-atunci, ea îşi canalizase toată energia şi inteligenţa în modalităţi de a-l convinge pe el că nu-l vrea! Şi, pentru că nu-l voise absolut deloc, nu fusese nici măcar curioasă să cunoască un minimum 1% din el. Acum, Ana descoperea că nu se gândise niciodată la el aşa, ca un fel de evaluare! Iar el realiza acum că îi promisese "c-o lasă mai moale", dar era pentru prima oară când Ana-Maria intra într-un avion particular...

Ehei, câte asemenea surprize o să mai trăiască ea!

Tresări şi-o privi lung: ce se întâmpla?

Ana-Maria

Aoleu, ce senzaţie! Mai că-i venea să vomite!

- Ştii ce zic eu? Hai să ne-ntoarcem şi să-l sun pe amicul meu de la SMURD.

Negă scurt:

- Pastilele îşi fac efectul, eu sunt frântă de oboseală iar senzaţia asta de la decolare e tare nesuferită...

Ochii verzi o priveau lung, scrutător... Îl privi drept şi-l lăsă să vadă adevărul. Iar el oftă şi nu mai spuse nimic - doar îi strânse uşor mâna. Privea lung uşa aceea... Becul roşu... Mai decolau mult? I se făcuse frică...

Brusc, becul roşu se stinse; în locul lui se aprinse un bec verde. Iar o voce de bărbat îi anunţă, în franceză desigur, că în trei ore ajungeau pe aeroportul Cannes-Mandelieu. Şi le dorea un zbor plăcut...

Păi uite că supravieţuise primei decolări din viaţa ei!

Ştefan se aplecă şi-i desfăcu centura. Studie, preţ de-o clipă, profilul acela superb... dar cam atât - fu din nou luată pe braţe şi mutată pe canapea. Şi acum decise să se lungească - dacă zburau trei ore, poate reuşea să doarmă măcar una... Puse capul pe tetieră, iar Ştefan se aşeză lângă ea şi-i zâmbi, vesel ca o zi de primăvară:

- Mă ajuţi să-mi ordonez priorităţile şi să fac "*to do list*"?

Aprobă cu capul, zâmbind şi ea. El scoase iar telefonul, îl desfăcu şi începu să scrie:

- Deci, imediat cum ajungem, trebuie să-ţi arăt toată vila. Pe urmă luăm micul dejun. Pe urmă, tu ai nevoie de: haine, şampoane şi creme, un telefon, un calculator, o maşină

Cu riscul de a citi dezamăgire pe chipul lui, trebuia să-i spună exact "cum stă". Trebuia să ştie că tocmai se legase la cap cu o gâsculiţă plimbată pân' la Carrefour şi-napoi cu Dacia. Se grăbi să-l oprească, în romanes:

- N-am carnet de conducere şi habar n-am cum se merge drept pe stradă cu patru roţi deodată.

Vedea pe chipul lui că ştiuse deja asta; că o aflase probabil din transcripturi. Dar că, agitat şi foarte vesel cum era acum, uitase complet...

- Dă-mi un om cu pistol, GPS şi-un card - şi mă ocup eu de restul.

Ştefan tăcea. O privea lung şi tăcea... Simţi nevoia să se explice:

- Sunt mare, ştiu ce-mi trebuie iar tu ai treabă. Grasu a primit toate informaţiile şi se va grăbi să-ţi trimită mail-ul, iar tu trebuie să te ocupi de el.

Răspunsul veni prompt:

- Nu vreau să te las singură.
- Nu mă laşi singură, ci cu omul cu pistol, GPS şi card bancar.
- Nu vreau să risc.
- Ce să rişti?

Tăcere... Haai, să-i spună odată! Ce simţea Ştefan că risca, dacă o lăsa pe mâna unui subaltern?... Părea hotărât să nu-i răspundă. Să nu spună niciodată cuvintele pe care le-avea acum în minte. Iar ea nu avea cum să le afle altfel decât înfuriindu-l. Şi avea sentimentul că amândoi aveau nevoie de-o ceartă straşnică - că prea îşi zâmbiseră şi se protejaseră cu mare grijă unul pe celălalt! Dacă nu se înfuriau, nu vor reuşi să-şi ţipe unul altuia cuvintele pe care Distonocalmul nu le putuse scoate! Cum erau, de exemplu, cuvintele despre Florentin! Avea ea o bănuială... Aşa că se încruntă şi decise să-l stârnească:

- Culcă-l pe Evelin, scoală-l pe Florentin şi spune-mi odată ce nu vrei să rişti!

În clipa imediat următoare, Ştefan sări în picioare şi ţipă:

- Acolo unde mergem noi acum, omu' cu punga cu sânge nu poate ajunge-n timp util!

I-auzi! O bănuia că îşi taie iar venele, de dragul lui Florentin! Sări şi ea în picioare şi ţipă şi ea:

- N-o să am nevoie de pungi cu sânge!

Deci asta tot "cugetase" el până acum! Asta-i trecea lui prin minte! Adăugă:

- Ce dracu, n-ai înţeles nimic din ultimele trei ore? Ce-i cu tine? Ai venit la mine, ţi-ai spus oferta şi am acceptat-o. Acum ce-ai - te-ai răzgândit?

O lovitură directă; Ştefan o privea lung, încruntat... După câteva secunde, el se răsuci pe-un călcâi şi porni, cu paşi mari, spre uşa prin care ieşise Shun. Oo, nu! Ridică un deget ameninţător, deşi ştia că o să-i tremure glasul:

- Te rog frumos să nu renunţi aşa la cearta asta! Că încă nu ne-am împăcat!

Paşii se opriră... Adăugă, pe un ton mult mai potolit:

- Şi ai promis...

Ştefan o privea lung... Se reaşeză pe canapea şi bătu scurt cu palma lângă ea. Spera să poată să spună... Să poată să-şi dezlege odată limba aia mută şi să spună ce gândeşte...

Tânărul se aşeză lângă ea. Îi luă mâna în mâinile ei şi oftă lung... Şi coborî mult tonul vocii:

- Dacă mi-am lăsat prinţesa la Florentin şi-am acceptat divorţul, dacă tocmai am lăsat în spate tot trecutul meu, am făcut-o pentru că am vrut s-o fac. Iar dacă am plecat cu tine, am făcut-o pentru că am vrut să plec cu tine. Credeam că ai observat că am plecat pe drumul ăsta cu inima deschisă...

Iar acum mâna lui îi strângea uşor mâna...

- Femeia de lângă tine trebuie să te ajute - nu să-ţi atârne de gât ca un bolovan frumos. Tocmai ai făcut o schimbare radicală în afaceri; pe o scală de la 1 la 10, tu trebuie să "funcţionezi" la viteza 10 acum. Eu sunt la viteza 1 şi momentan ştiu că mergem într-un oraş din Franţa. Dealtfel mă pregătisem sufleteşte, în maşină, să văd dacă avioanele comerciale arată ca-n filme - iar tu m-ai urcat într-un avion particular...

Ei bine? Înţelesese? Întoarse capul şi-l privi lung. Ştefan era uimit... Zâmbi amar, revenind spre mâna lui:

- Ce, nu-mi ştii trecutul? Primii 18 ani i-am trăit în Braşov, în camera mea, studiind teorie pentru ASE. Am venit în Bucureşti şi m-am angajat secretară. Şi-n rest, m-am preocupat de copil, bărbat, casă şi vândut diverse - flori, lanterne, papuci... Albena am văzut-o în pliante...

Ridică din nou privirea tristă spre el:

- Am o problemă mare; noi doi am trăit în lumi diferite. Tu tocmai m-ai aşezat central în lumea ta; iar eu n-am avut nici măcar indicii despre tot ce s-a întâmplat în ultimele ore... În general, mă dezmeticesc repede; dar chiar şi aşa, n-o să fie prea uşor pentru mine să intru în ritmul tău şi să mă adaptez lumii tale. Revenind la discuţia despre omul cu pistol, GPS şi card... Eu sunt la viteza 1 acum. Media noastră de viteză este de 5,5. Mult prea mică, pentru afacerile tale. Poţi să ai încredere în mine? Poţi să-mi dai un om cu pistol, GPS şi card bancar şi să mă laşi să ajung măcar la viteza 6, ca să ne dea o medie acceptabilă de 8?

Se aşteptase să-l vadă zâmbind; el însă îi oferi un răspuns extrem de serios:

- Momentan, eu o să încui vila aia în următoarele 48 de ore şi mă voi asigura că nu vei rămâne nesupravegheată. Pentru că lumea mea îţi poate provoca spaimă - şi mă îndoiesc că un om, un GPS şi-un card bancar, toate trei străine pentru tine, te pot face să te opreşti din fugă.

- Ştefane,

Dintr-un salt, Ştefan ajunse în faţa ei şi-i prinse mâinile ca-ntr-o menghină:

- Am s-o încui, Ano! Am s-o încui bine, pentru că mă aşteptasem să-mi deschizi uşa azi doar ca să-mi spargi capul! Iar tu m-ai invitat în sufragerie şi m-ai sărutat!

Roşi violent şi plecă privirea; iar el continuă:

- Şi-am să mă asigur că nu vei rămâne nesupravegheată, pentru că atunci ştiam ce gândeai şi-am avut totuşi încredere în tine. La Cannes, însă, n-am nici un om la SMURD.

Acum înţelegea şi ea ce voise el să spună...

- Şi-ţi pun la dispoziţie un laptop şi cardul meu, să-ţi comanzi de pe net şi creme, şi haine, şi telefon, şi maşină, şi iaht...

Aprobă cu capul: la urma urmei, ultima oară când îi arătase oferta lui şi-o lăsase singură, ea îşi tăiase venele...

- Sau ieşim amândoi la cumpărături, diseară.

Aprobă cu capul:

- Bine.

Tăceau. Avea impresia că se înţeleseseră acceptabil şi ajunseseră la un compromis. Dar parcă mai lipsea ceva... Parcă trebuia să mai spună ceva - şi nu ştia ce... Se simţea radiografiată; ar fi vrut să se întindă pe canapea, "să scape"...

Ştefan

Oof, în sfârşit! Ana făcuse eforturi mari să spună toate acele cuvinte, în acea ordine! Dar le spusese; acum se simţea şi el mai liniştit... Acum nu se mai putea opri; pentru că, dacă nu o săruta, îşi pierdea minţile... Şi-apoi o să-i mai spună ceva; pentru că, dacă nu-i spunea, Ana-Maria va fugi mâncând pământul...

Ana-Maria

Mâna lui îi ridică încet bărbia. Zâmbi slab şi se conformă. Îl lăsa "s-o radiografieze", pentru că nu mai avea nimic de ascuns... El îi prinse uşor capul în palme...

Sărutul ăla "îi pusese capacul"...

Mâna stângă pornise încet pe umărul ei, alunecase pe braţ...

S-o ia dracu de interdicţie, că se simţea foarte bine, se vindecase, era perfectă...

Şi totuşi, mâna lui nu avea asemenea intenţii. Mâna lui îi luă mâna, o ridică şi-o apăsă pe gâtul lui. Acolo unde ea simţea acum cu ce putere îi zvâcnea sângele-n vene... Mâna care-i susţinuse ceafa o trase uşor de tot de păr; aşa că deschise ochii şi-l privi lung.

- Tu eşti viaţa mea acum. Ai mare grijă ce faci; că dacă tu nu mai eşti lângă mine, eu îmi zbor creierii. Ai mare grijă de tine...

O radiografia îngrozitor, încercând să afle dacă într-adevăr venise cu inima deschisă... Da; şi-l lăsa să vadă asta. Şi se hotărî să atingă şi ea un subiect legat de "noi doi"; aşa că şopti, îngustând ochii:

- Uită-te bine la mine şi ascultă-mă cu atenţie; că n-am s-o spun a doua oară... Pentru tine, Ceraselele s-au mutat de pe planeta asta; altfel îmi zbor eu creierii.

- Greşeşti: le-am expulzat personal de pe planeta asta, azi, pe la două şi-un pic...

... Şi ştia, simţea că Ştefan nu glumise când spusese acele cuvinte... Şi se liniştise şi ea, în sfârşit...

Îl privea lung... iar în mintea ei se contura un gând... "Frumos mai eşti, mâncaţi-aş guriţa asta obraznică şi ochişorii ăştia verzi ca otrava şi buclişoarele astea care mă bagă-n boală de-mi vine să sar pe tine acu'!" Ăsta era gându' ăla proaspăt conturat...

O cuprinse un bufeu teribil - simţi că transpirase toată într-o clipă! Roşie ca racul în obraji, şopti în romanes:

- Ar fi bine să punem punct discuţiei. Că dacă mă pui să-ţi spun gândul de adineauri, se duc dracului indicaţiile medicului...

Cee? Ştefan roşea?... Da, şi-ncă violent! Şi se grăbea acum s-o aşeze înapoi pe canapea, lungită frumos cu capul pe tetieră... Se conformă, privindu-l lung; îl văzu luându-şi laptopul, grăbindu-se undeva în spatele canapelei... Prea bine! Voia să-şi ascundă obrajii roşii de ochii ei! OK!

Ştefan

Uau! Uau-uau-uau!

Categoric, îi trecuse şi efectul anesteziei, şi durerea! Şi era evident că pe Ana o bucura mult mica descoperire pe care o ajutase s-o facă... Şi cuvintele alea pe care, în sfârşit, le rostiseră amândoi...

Şi se convinsese şi el, în sfârşit, că de data asta Ana chiar voia să încerce...

Îşi deschise mail-ul, dar nu dădu nici o atenţie mesajelor. Trebuia să se gândească la discuţia lor - asta, ultima, despre viteze, om, GPS şi card bancar. Şi nu-i ieşeau din cap cuvintele ei! Nu alea cu GPS-ul, ci celelalte; alea cu "Se duc dracului indicaţiile medicului..."

Într-adevăr, Ana avea dreptate; el trebuia să funcţioneze la viteza 10 acum, iar ea era de-abia la 1. Şi văzuse Albena doar în pliante, în timp ce el "fumase" Franţa săptămânal, pe autostrăzi, până reuşise să-şi formeze filierele. Micuţa lui soţie avea nevoie de o perioadă de acomodare; şi se speriase, probabil, când realizase că el o să-i surprindă fiecare moment de uimire... Aşa cum surprinsese, total lipsit de tact, momentul în care Ana-Maria acceptase evidentul - o ducea la Cannes cu un avion privat...

Oare Ana-Maria se temea să-i arate uimirea cauzată de el şi lumea lui? Se gândea oare că el visase la o femeie "adevărată" dar "se legase la cap" cu o gâsculiţă care vânduse papuci şi lanterne? Asta era o discuţie pentru după cele două săptămâni de interdicţie. Deşi, dacă era puţin atent, va găsi el momentul potrivit s-o facă mai devreme...

"Se duc dracului..." Hm! Uite cum îl făcuse ea să roşească...

Clătină încet capul, zâmbind: nu-şi permisese să-şi imagineze că va fi aşa. Că Ana-Maria putea fi aşa cu el. Surprinsese asemenea momente între ea şi Florentin; le dorise din tot sufletul, se visase în locul idiotului dar nu îndrăznise să spere... Se temuse să nu descopere că îşi făcea speranţe deşarte. Şi nu sperase...

Să-şi citească totuşi mail-urile. Că, odată ajunşi în Cannes, îi arăta vila, mâncau, el verifica dacă apăruse ceva nou - după care ieşeau la cumpărături! Că doar n-o s-o încuie în vilă, ca într-o colivie aurită! Şi nici n-o s-o ţină în hainele astea până diseară! N-avea el atâta răbdare!

Ana-Maria

Se aşeză mai comod şi închise ochii. Şi decise că ăsta era un moment foarte bun să-şi facă totalul...

Lăsase azi viaţa ei veche deoparte şi intrase într-o altă viaţă. Şi avea sentimentul că viaţa asta o să-i placă mult - pentru că, în viaţa asta, ea şi dorinţele ei vor conta mult... iar bărbatul din viaţa ei nu-i va nesocoti niciodată cuvintele. Dacă vor "funcţiona" aşa, vor trăi fericiţi pân' la adânci bătrâneţi...

Şi acestea fiind spuse, hai să-şi dezmorţească mintea aia de "nevastă de bulibaşă", alertă la fineţuri şi obişnuită să judece toate variantele înainte de-a face o alegere. Ca să nu mai fie vreodată luată pe nepregătite şi să aibă reacţii de gâsculiţă! Că era cu Ştefan acum!

Deci, imediat cum ajungeau pe aeroport, ea se va asigura că paşaportul ei era autentic şi perfect valabil. Chestie foarte simplă, fiindcă sigur vor da nas în nas cu un individ cu chipiu de uniformă pe cap şi ştampilă "la purtător"... Apoi, presupunea că Ştefan avea o maşină în parcarea aeroportului; aşa că or să ajungă repede la vila lui. Bun!

Iar vila asta şi-o imagina aşa, ca un mamut parter plus două etaje, piscină şi tot confortul, sigilat bine cu un sistem de securitate "dat dracului"... El o să-i arate vila; apoi or să mănânce micul dejun. Apoi ea o să-l roage să-i dea un laptop şi o conexiune la internet şi-o să-l trimită să se ocupe de afaceri. Iar ea o să caute pe Google cuvântul "Cannes"... pentru ca măcar "teoria" s-o citească o dată! Iar dacă afacerile lui or să dureze mai mult de două ore, o să caute şi nişte pagini în franceză - ca să-şi mai amintească din cuvinte şi gramatică.

Şi-apoi or să mănânce prânzul şi-or să se culce - că erau amândoi "împuşcaţi". Se îndoia că Ştefan o să încalce recomandările medicului Petrescu... Iar seara, când se vor trezi, cu siguranţă el o va invita la plimbare. Or să treacă deci prin câteva magazine, printr-o cafenea... Or să mănânce ceva pe post de cină... Şi-or să se întoarcă la vilă până-

n miezul nopţii. Şi, de mâine încolo, intrau în programul normal.

Acum, ea avea o problemă. Cândva, în timpul zilei de azi, înainte de ieşirea la plimbare, ea trebuia să ajungă la şifonierul lui, "să se inspire". Că nu puteau să iasă pe stradă el îmbrăcat în maletă şi pantaloni negri, iar ea purtând o frumoasă rochiţă de floarea-soarelui!

Bufni în râs, acoperindu-şi faţa cu palmele: Doamne, cum arăta rochiţa aia din imaginaţia ei!

- De ce râzi?

- Îmi pregătesc mental garderoba.

- Şi ce accesoriu vestimentar te-a făcut să râzi?

Lăsă capul pe spate, ca să-l poată vedea... Ia uite, că stătea la măsuţă, cu laptopul! Deci avionul ăla avea şi măsuţă! Îşi mască uimirea şi răspunse:

- O rochiţă de floarea-soarelui.

Ştefan bufni şi el în râs:

- Deci vom merge împreună la cumpărături, pentru că în garderoba mea nu există un costum de bondar...

Bondar! Râdeau amândoi cu poftă, privindu-se miraţi de asemenea socoteli... Încet-încet râsul se stingea; privirea ei redevenea serioasă, în timp ce privirea lui redevenea serioasă...

Ar mai fi fost ceva de discutat. De fapt, nu de discutat; de încheiat. Episodul răpirii de anul trecut. Îl "atacaseră" pasager, de parcă încercaseră să-şi demonstreze că nu-l uitaseră, dar nici n-aveau chef să-l disece-n 44... Iar ea ar fi trebuit, totuşi, să-i mulţumească pentru că se întorsese la femeia care-i dăduse palme şi-l îmbrâncise...

Şi cum ştia că nu va reuşi să rostească acele cuvinte, şi cum voia musai să scape de muţenia aia nenorocită, şopti stins:

- Ai o hârtie şi-un pix?

Ştefan se ridică şi i le aduse. Şi-apoi reveni la masă. Se ridică într-un cot şi încercă să mângâiască citeţ:

Te rog să mă ierţi că te-am pălmuit atunci.

Împachetă coala şi i-o întinse; şi imediat cum el o luă, reveni cu capul pe tetieră şi închise ochii... sperând că va putea adormi într-o clipă...

Ştefan

Să desfacă hârtia? S-o citească? Pe hârtia aia erau lucrurile extrem de grele pe care Ana-Maria chiar nu le putea rosti...

Trebuia s-o citească. Era un bilet pentru el; era de la soţia lui. Era de o importanţă maximă, în condiţiile actuale. Desfăcu hârtia...

Se aşeză. Privi lung creştetul şaten, trupul slăbuţ ghemuit pe canapea...

Până la urmă, trebuia să fie fair play şi să recunoască - ar fi trebuit să-i mulţumească neamului Manolache. Pentru că o transformase pe Ana-Maria Cioroacă în Ana-Maria Manolache. Şi pentru că erau toţi extrem de vorbăreţi şi comentau mult - că, de când începuse să se intereseze de Ana, citise milioane de pagini de transcripturi şi aflase lucruri pe care în alte condiţii nu le-ar fi aflat nici părinţii ei...

Şi-ar fi trebuit să-i mulţumească şi ţaţei Dida; că aflase, la un moment dat, cum o cunoscuse ea pe Ana. Şi aflase că Nina o înregistrase atunci pe-o casetă, pentru ca Ana să poată reasculta indicaţiile şi sfaturile bătrânei. Ţaţa Dida pusese "bazele" transformării Anei. Iar dacă micuţa lui soţie refuzase să se mai sacrifice pentru bucuria soţului ei, o făcuse pentru că Florentin devenise un soi de Ioan Manolache. Iar ea nu era, totuşi, Lăcrămioara Manolache - ea nu putea să pună mâna pe tigaie şi s-o ridice deasupra capului soţului ei. Asta nu pricepuse idiotul de Florentin, căruia el trebuia să-i mulţumească înmiit - că o făcuse să se îndrăgostească de el, o lăsase să se transforme pentru el şi-apoi o gonise...

El era o combinaţie concentrată de Evelin şi Florentin. Exact ca ea. Iar ea îşi amintise, acum, când Algocalminul îşi făcuse efectul şi discutaseră şi despre "probleme sufleteşti", că îl pălmuise. Femeia ridicase mâna la bărbat şi-l lovise, dovedindu-i astfel că nu-l respecta. Ana simţise nevoia să-i ceară iertare; ca să se simtă şi ea iertată, iar greşeala ei să se şteargă din mintea lui. Pentru că o asemenea greşeală nu se va repeta.

Rubina nu ridicase mâna la el, cât stătuse în şatră. Nici chiar după ce aflase de la Diamant că el era atât de îndrăgostit de florăreasa măritată încât plănuia s-o fure şi să fugă amândoi în lume! Nici chiar atunci nu-şi permisese să facă asemenea gest. Îi fusese frică de el. Dar o făcuse în Franţa! Ridicase mâna la el, o dată, după ce se schimbase complet - dar nu avusese curaj să-l lovească. Doar ridicase mâna. Laura n-avusese motiv ca să facă gestul ăsta; poate doar într-o seară, când un manelist idiot o făcuse să plângă, bruneţica *shukară* se gândise totuşi la tigaia din cămară. Doar se gândise...

Şi acum Ana îi cerea lui iertare... Hm!

Luă pixul şi-şi trecu mâna prin păr. Trebuia să-şi amintească... Trebuia să-şi amintească tot. Pentru că era unica lui şansă de a-i cere iertare pentru tot ce se întâmplase anul trecut.

Ana-Maria

Era linişte. O cam furase somnul... Cel de Sus avea grijă de ea, că n-o trecuse încă prin turbulenţe...

Foşnetul o făcu să deschidă ochii: aoleu! Se ridicase de-acolo! Venea la ea! Aoleu, iar îl stârnise! Şi de data asta discuţia era una afurisită rău de tot; că ea îl pocnise peste ochi, îl strânsese zdravăn de rană şi-l împinsese cu picioarele... Şi ridicase şi pantoful la el; da' pe-astea nu le mai trecuse pe hârtie... Şi aruncase cu fisele-n el, când venise s-o fure... Şi vomitase pe cina lui specială... Şi câte mai erau! "Aoleu, Ano, ce te-ai mai ramolit! Dezmeticeşte creieru', că-l pierzi dacă mai vegetezi mult!"

Ştefan îngenunche lângă canapea şi-i dădu aceeaşi hârtie împăturită. Era serios; o privea lung şi aştepta...

OK! Despături hârtia.

Te rog să mă ierţi că, anul trecut, te-am îngrozit cu prezenţa mea şi te-am speriat cu apariţiile mele. Că te-am urmărit şi te-am ascultat fără voia ta. Că te-am lovit, că ţi-am vorbit urât, că te-am răpit cu scoci la mâini şi la gură, că te-am ameninţat cu cuţitul, că am trântit pizza de pământ...

Şi mai urma! Mamă Doamne, hârtia aia era scrisă toată! Ştefan îşi amintise chiar tot? Dar chiar tot-tot? Citea şi nu-i venea să creadă... Nu-i venea să creadă că el îi cerea ei iertare inclusiv pentru că nu fusese în stare, pe-atunci, s-o convingă să rămână cu el! Citea rândurile ordonate şi nu putea crede că-şi amintea chiar totul... Detaliile mari, dar şi pe-alea mici...

Şi nu-şi putea explica cum era posibil ca Ştefan să-i ceară iertare, la sfârşit, pentru că azi nu reuşise s-o convingă s-o ia pe Florentina...

Lăsă foaia jos. Ochii verzi o priveau lung... Dacă deschidea gura acum, nu mai terminau de discutat până la Cannes. Aşa că luă pixul şi-i răspunse tot în scris:

Te iert. Tu mă ierţi?

Ei bine? Ştefan zâmbi şi-i luă pixul. Şi-i răspunse tot în scris...

Te iert.

Bun! Răsuflă uşurată, zâmbind şi ea...

Şi-acum, dacă mintea ei reuşise să se dezmorţească un pic şi să anticipeze corect curgerea evenimentelor, ar fi trebuit să urmeze o discuţie despre anul trecut. Pe care ea n-o dorea. Iar el stătea lângă canapea şi-o privea lung... aşteptând... Oare o s-o înţeleagă? O să înţeleagă de ce nu voia să-şi amintească monologul ei de anul trecut?

... După câteva secunde, Ştefan păru că-i înţelesese gândurile. Şi că-i accepta rugămintea nerostită de a nu o trece acum prin amintirile de atunci. Amintiri neplăcute pentru amândoi. Pentru că-l văzu lăsând capul pe canapea şi închizând ochii. Aşa că închise şi ea ochii.

Vor dormi amândoi pe canapea...

Florentin

Sufrageria "gemea" într-un fum dens de ţigară...

Afară era veselie mare. Mămica lui, fiica ei şi cele două nurori "făceau curăţenie". Erau extrem de mulţumite că făceau curăţenie în toiul nopţii; râdeau şi se felicitau pentru fiecare "descoperire"... De vreo oră, aşa, în sufragerie începuse să se simtă un iz puternic de benzină şi incendiu...

Tatăl lui tocmai desfăcuse a treia sticlă de tărie. Contrar bănuielilor lui, nu discutau despre flori. Nu părăsiseră nici o clipă subiectul "plecarea Anei cu Ştefan". Îl comentaseră în disperare...

Ei îl comentaseră. El tăcuse. El unul n-avea nimic de zis. El stătea la masă, fuma, bea şi auzea în minte maneaua aia nenorocită...

"*Azi pierd tot, şi-am să rămân sărac*
Nu pierd bani, pierd ce mi-e cel mai drag
Iubirea în care am crezut
Pentru ce m-o fi vândut"...

Doamne, cât îl dureau cuvintele alea! Dar le merita; că Ana plecase din cauza lui. Le suporta deci. Oricum, n-ar fi reuşit să-şi scoată melodia din cap! Era obsedantă...

"*Mai naşte-mă Doamne-odată*
Şi te rog, dă-mi altă soartă
Dacă nu, fă o minune
Să se-ntoarcă ea la mine
Că inima rău mă doare
Ce mă fac, of, Doamne?
Azi pierd tot şi-am să rămân sărac..."

Se gândise. Se tot gândise...

Ana plecase. De data asta însă, ea însăşi îşi scosese verigheta. De data asta, ea cu mâinile ei pusese inimioara ei la gâtul Florentinei. De parcă încercase să-i arate că jumătate din copil este ea... Apoi, îl luase pe Ştefan de mână şi plecaseră. Ştia că prima ei urgenţă va fi chiuretajul...

Iar ea şi Ştefan vor pleca din ţară. Şi vor fi fericiţi - că la purcoiul de bani pe care-l avea băieţaşul ăla, Ana sigur nu se va plictisi! Nu era cheltuitoare, şi nici materialistă; dar purcoiul de bani îi va face mereu surprize plăcute, o va plimba, o va răsfăţa, o va alinta... Purcoiul de bani o va face să râdă cu adevărat. Şi o va ţine îndeajuns de ocupată ca să n-aibă timp să-şi amintească de fetiţă... de el...

Dădu paharul peste cap şi se sprijini de spătarul scaunului. Era momentul să le spună ce decizie luase. Era, totuşi, copilul lui şi viaţa lui - şi nu le va permite sub nici o formă să se amestece în decizia lui! Ei vor fi informaţi... şi cam atât! Şi cum "tocaseră" până acum numai "Ştefan şi Ana", ia să le amintească el că erau mai multe persoane în calculul ăla! Ridică privirea spre Nicuşor:

- Când ai programată următoarea nuntă?

Cumnatul lui nu pricepuse o iotă; avea o faţă imbecilă...

- Că vreau să merg şi eu.

Era linişte în jurul mesei. Toţi îl priveau şi aşteptau explicaţia. Iar Roberto era un pic speriat - ca şi cum s-ar fi temut să-şi pună fratele cel mic să vorbească acum despre cele întâmplate... Reveni spre Nicuşor şi puse mâna pe piept, în dreptul inimii:

- Acum, în locul ăsta e gol; acum, sunt bolnav. Trebuie să umplu golul ăsta. Şi vreau să găsesc o Rubină... Nu ştiu dacă înţelegi...

Nicuşor înţelesese; avusese doar o mică ezitare la auzul numelui. Dar acum se grăbi să-l aprobe:

- Cred că o Rubină îţi trebuia, de fapt, de la bunul început; dar nu fată de aurar, ci de florar...

Aprobă cu capul...

- O să mă interesez cine ce mai serbează zilele astea; şi mergi cu mine peste tot.

Crin se dezmetici şi se repezi şi el, în stilu-i caracteristic:

- Iar eu o să-ţi fac o listă cu nunţile de florari la care eşti invitatul meu; OK?

Aprobă, zâmbind: de când îl lua Florică la firmă, Crin se obişnuise să facă liste...

Marcel "mustăcea"; Marcel ştia cum era golul ăla din suflet. Şi el "şi-o furase" de la romance; ştia că era dureros, iar unicul remediu erau doi ochi aprigi...

Tatăl lui nu zâmbea. Nici nu se încrunta. Tatăl lui ştia că nu va fi deloc uşor... Şopti, privindu-l lung:

- Iar tu, tată, ai să fii mândru de viitoarea ta noră. Îţi jur! Din prima clipă când o să-ţi treacă pragul, o să te laşi aşa pe spătarul scaunului şi o să-ţi răsucească mustaţa...

Era privit cu ochi trişti; tatăl lui ştia...

- ... Dar îţi spun un lucru. Şi-ai face bine să mă crezi, că m-am hotărât deja şi ştii că nu mă răzgândesc... În clipa în care golul ăsta din mine s-a umplut, Florentina a plecat după maică-sa.

Tatăl lui dădu să riposteze; se grăbi să adauge:

- Altfel îmi bag şişu'-n inimă şi se termină totul.

Primi un bombănit sec:

- Mai vedem noi!

- Tată, uită-te în ochii mei!

Aştepta... În sfârşit!

- Tu ştii cât de mult îmi iubesc eu copilul... Şi nu ştii în ce condiţii Ana a lăsat-o aici şi-a venit zi-lumină la magazin. Nu ştii tot ce s-a întâmplat atunci între noi; nu ştii cum am obligat-o... Eu m-am hotărât. N-am să accept să i se bage Florentinei în cap că mami a murit. Nici n-am să-i aduc mamă de-a doua, atâta timp cât mama ei trăieşte. Şi nici n-am s-o chinui lăsându-i s-o plimbe săptămânal cu avionul. N-am să risc nici să mă pomenesc cu el şi satârul lui aici, printre femei şi copii...

Până aici, totul era clar. Mai ales că toţi ştiau ce certuri şi ce trânte avusese el cu Ana atunci când încercase s-o convingă să lase copilul cu o terţă persoană şi să vină la magazin...

- ... Aş vrea să scot din viaţa mea ultimii trei ani. Să-i scot şi să-i alung şi să uit că au existat... Şi-am s-o fac, atunci când o să am certitudinea că viaţa mea poate merge înainte. Bucuraţi-vă de Florentina; bucuraţi-vă de ea în fiecare clipă când stă aici, cu voi! Că Florentina o să plece.

Tăcere. Tatăl lui nu spunea nimic... Ciudat - tocmai Crin fu cel care apucă paharul, îl dădu peste cap şi-l puse pe masă, rostind clar:

- Cred că tocmai ai luat decizia corectă.

Nicuşor îşi luă şi el paharul, îl dădu peste cap şi concluzionă:

- Şi eu zic la fel.

Marcel trase imediat concluzia:

- Cui pe cui se scoate.

Întoarse capul spre Roberto. El ce părere avea? Că, dacă n-avea aceeaşi părere, "dinamita" tot! Era privit lung... I se punea din priviri acea întrebare...

"Nu, frăţioare; nu se întoarce. Iar dacă se întoarce, nu mai are loc lângă mine. A plecat, e bun plecată! Dar a lăsat o parte din ea lângă mine... să-mi râcâie rana din suflet..." Roberto apucă paharul, îl dădu peste cap şi-l trânti pe masă:

- Iar dacă te răzgândeşti până atunci, mă angajez să i-o duc personal - şi fără voia ta!

Deci luase decizia corectă. Bun! Se ridică şi întinse mâna spre tatăl lui. Aştepta... Bătrânul nici nu se clintea... Oftă greu:

- E viaţa mea, tată. Dacă nu vrei să mă pierzi pe mine, va trebui s-o pierzi pe ea.

Ioan

Prâslea al lui suferea mult...

Prâslea al lui zăcuse până la ora asta la masă pentru că nu voise să se ducă în camera lui, să revadă mititica... Să-şi amintească mo-

mentele frumoase când fusese iubit...

Degeaba ardeau ele acolo haine şi hârtii; Ana era în Florentina. Fetiţa va întreba de mami - aşa cum întrebase şi ieri seară, şi alaltăieri seară...

Florentin

Tatăl lui ridică privirea spre el; o privire tristă. Bătrânul şopti:

- Ştiu c-o iubeşti pe-aia mică; aşa că vreau să te juri pe viaţa ei că-mi aduci o noră care să mă facă să-mi smulg mustăţile!

- Mă jur pe viaţa copilului meu că de data asta n-am să mai greşesc!

Tatăl lui sări în picioare şi se repezi şi-i strânse mâna. Şi imediat îl strânse cu putere în braţe... La naiba! Toată nebunia aia îl afectase serios! Iar plecarea Florentinei o să-l distrugă complet! Iar rămânerea Florentinei o să-l facă să-şi ducă mezinul la groapă!

Se desprinse din îmbrăţişare şi se grăbi să iasă. Alergă la poartă, ocoli... Mămica lui era plină de funingine, dar râdea cu gura până la urechi:

- Ce-i, mă?

N-o băgă în seamă; intră şi-o prinse pe Gabi de braţ:

- Unde-i lănţişorul?

Cumnata lui se făcuse stacojie... O trase şi-i şopti la ureche:

- Gabrielo, ascultă-mă. Am nevoie de inimioara aia; că trebuie s-o pun la gâtul Florentinei, lângă cealaltă inimioară. Trebuie să plece împreună, când or pleca...

Înţelesese? O privi lung... Nu pricepuse o iotă; dar asta era scuzabil, la ora aia nebună...

- Te rog...

Cumnata lui arătă scurt spre şorţul mamei lui. Aşa că se grăbi să ajungă în spatele ei şi să tragă de fundă.

- Băi!

Intră cu şorţul în baie şi încuie uşa. Scotoci...

- Florentine, să nu-ndrăzneşti! Că te omor, mă! Îţi crăp capu'!

Gata; îl ascunse în buzunar, ieşi şi-i puse şorţul în braţe. Şi alergă înapoi - că nu voia să discute acum cu ea despre asta. Se strecură în camera lui...

Cât de frumos dormea picea lui! Acum zâmbea prin somn; visa frumos... Îi ridică uşor capul şi-i puse lănţişorul la gât. Gata.

"Ana vrea să-şi ia la revedere de la Florentina"...

Indiferent cât de supărat, furios, nebun ar fi fost el, trebuia să recunoască un lucru: tare se temea că Ştefan avea dreptate...

Mămica lui putea să facă o curăţenie exemplară dincolo; putea să dea foc la casă şi-apoi s-o reconstruiască din temelii! Ana rămăsese lângă el. În copilul lor. Toată lumea îi spunea că fetiţa semăna leit cu el; dar el o privea lung chiar acum şi descoperea gura Anei... sprâncenele Anei...

Se lungi în pat, lângă ea. Cu spatele la uşă - ca să creadă toţi că doarme, iar el să poată să plângă în voie... Şopti uşor, strângând mânuţa micuţă:

- Să nu crezi ce-ţi spune mamaia! Să nu crezi nimic! Să asculţi doar de tati... Tati ştie unde e mami... Şi-o să-ţi arăt eu poze cu mami. O să ţi le arăt în fiecare seară... N-ai voie s-o uiţi. Pentru că, într-o zi, o să te muţi la mami...

Nenorocită manea! Parcă i se încastrase în creieri! Şi nu putea scăpa de ea! Scăpă un suspin... Începu să şoptească versurile - că oricum nu putea să n-o audă, cântând în surdină în mintea lui...

Iubirea lui plecase...

Roberto

- Florentina nu pleacă nicăieri.

Privea lung uşa închisă... Oftă:

- Tată, tu ştii că eu te contrazic rar. Şi chiar şi atunci când ştiu că n-ai dreptate, te mai aprob uneori...

Îşi aprinse o ţigară:

- În sufletul lui Prâslea nu e loc decât pentru o singură femeie. Ana e în Florentina. Iar el nu poate să meargă pe stradă ţinându-şi logodnica cu mâna dreaptă şi pe Ana cu mâna stângă.

- Eşti idiot! Copilul rămâne aici! Îl creştem noi!

Nicuşor oftă şi el:

- Nea Ioane, ce şanse are o ţigancă serioasă să se apropie de Prâslea? Sufleteşte vorbind? Da' tehnic, aşa, când el "defilează" cu copilu' de mână, ce şanse mai are?

- Tu n-auzi că

- Că-l ţii matale aici? Am auzit! Da' cin' ţi-l lasă? Până ieri, atunci când Florentina era la mamaia, Florentin nu era singur acasă!

Tăcere... Crin se ridică:

- Poţi să te superi pe mine, nea Ioane; da' Florentin are dreptate. Cea mai bună şi mai bună fiinţă pentru un copil e mama. El trebuie să-şi găsească muiere serioasă - iar aia mică-i zăpăceşte gândurile şi calculele! Lasă-l s-o trimită la maică-sa; şi-atunci altfel punem şi noi problema, pentru urechile taţilor de florărese!

- Ştiţi ceva, bă? Unu' nu s-a gândit că Ana a plecat cu un cuţitar însurat şi viitor tată! Când o naşte nevastă-sa, prafu' se-alege de toată idila lu' Ana! Ăla o "plantează" într-un apartament şi-o vizitează doar când i s-o scula!

- Cu atât mai mult! Matale chiar vrei s-o vezi venind fuguţa după Florentin? Nu mai bine-i trimiţi copilu', să aibă şi ea o preocupare?

Tare se temea că Nicuşor făcuse o gravă greşeală...

- Bă! Tu crezi că copilu' ăsta e o povară pentru mine?

- E o bucată din Ana, atârnată de gâtu' lu' Florentin! Care, chiar dacă n-o va atrage pe ea înapoi, îl va trage pe el la fund! Ca să nu se scufunde, Florentin are nevoie de-o sirenă care să-l ajute să-şi scoată bucata atârnată de gât!

Tatăl lui se ridică, încruntat:

- Hai, gata - că v-aţi pilit şi vedeţi sirene!

Îl văzu pornind spre dormitor; le făcu semn s-o lase mai moale, mai uşurel... Uşa se închise scurt... Ca la un semn, se aplecară toţi spre masă. Şopti:

- Bă, *mucles*! Azi am vorbit destul. Lăsaţi-i să se odihnească, montaţi-vă bine nevestele, iar de mâine seară-ncolo o luăm de la început: uşurel, metodic...

Nicuşor oftă greu:

- ... Tu chiar crezi că trebuie s-o trimită la ea?

Aprobă cu capul:

- Prâslea nu doarme. Prâslea plânge acum. Plânge, fiindcă o iubeşte. Şi-a greşit mult faţă de ea - dar de data asta ea nu l-a mai iertat...

Stinse ţigara şi-şi prinse capul în palme:

- De unde dracu să iau eu acum o florăreasă tânără, frumoasă şi cuminte? Şi cum dracu să fac să i-o bag în suflet?

Nu primi nici un răspuns; nici ei n-aveau o florăreasă-n buzunare, s-o scoată şi s-o îndese în spatele uşii lui Prâslea...

Ana-Maria

Tresări şi deschise ochii: ce? Cum? Auzea două voci; vorbeau încet... Întoarse uşor capul şi-l văzu pe Ştefan prezentând paşapoartele. Insul din faţa lui, cu chipiu regulamentar şi ştampilă în mână, părea foarte amabil... Reveni "în poziţia iniţială" şi închise ochii - că încă nu repetase pronunţia *en français* şi poate scăpa...

Aha! Mintea ei începuse să se dezmeticească! Hai, că-i bine! Aştepta... Şi gata - îl auzi pe individ urându-i "Bun venit în Franţa". Acum putea să se trezească din nou.

Pastila de inimă! Urgent! Sau măcar un Distonocalm!... Prea târziu; Ştefan se apropia... Deschise ochii şi zâmbi:

- Cum am aterizat?

- Păi important e că am aterizat, nu? Iar dacă n-a reuşit să te tre-

zească, înseamnă că e un pilot bun... şi-a aterizat lin.

Bufni în râs, iar el întinse mâna:

- Mergem?

Se ridică, constată că se ocupase el de "evacuarea" pastilelor... Şi se apropiau de scară...

Şi uite că iar nu calculase bine - pentru că pe pistă îi aşteptau trei maşini: un Mercedes şi două BMW-uri. Lângă BMW-uri aşteptau zece inşi, toţi în costume negre, toţi "pe şablon"...

Ia să facă ea o şmecherie! Ca să-i dea propriei minţi un punct de start, de la care să calculeze tot ceea ce va vedea şi auzi de-acum încolo!

În România, anul trecut, grăbit şi "cam pe-un genunchi", Ştefan pusese deoparte trei milioane de euro cash, în conturi în străinătate. Trecuse un an; el prosperase. Aşa că, pe lângă alea trei milioane "pe-un genunchi", sigur mai exista încă pe-atât. Deci, la suma asta orice era posibil - inclusiv să descopere că vila lui era pe-o insulă exclusivistă iar azi va naviga un pic. Aşa că n-avea de ce să se mai minuneze - la atâţia bani, orice este posibil!

Se oprise în uşă; indivizii o priveau lung... În România, Ştefan îşi îmbrăca oamenii "sport". Aici nu avea oamenii lui; avea bodyguarzi în costume negre. Adevărul era că "paza" de-aici trebuia să se potrivească cu locaţia - Cannes, Franţa. Poate că avea aici o firmă de pază! O să afle ea... Ştefan îi oferi mâna; îi strânse mâna şi coborâră. Fu condusă direct la Mercedes; el urcă la volan, ea în dreapta...

- Şi-am pornit spre casă! Cred că ai observat că ei sunt bodyguarzi, nu subalterni...

Aprobă cu capul.

- Dar chiar şi aşa, le impun ţinuta; fiind un oraş turistic, o să-i observi mai uşor prin mulţime.

Aprobă iar cu capul.

- Când ajungem, îi strâng pe toţi şi te prezint; şi din momentul ăla te vor saluta ei. Dar ar fi bine să fii atentă, să-i recunoşti măcar pe cei de la vilă. Pentru că cel mai uşor mod de-a te apropia de victimă este infiltrarea printre paznici.

Aprobă din nou. Oraşul începuse să se anime... Era superb! Iar el nu se grăbea - de parcă ştia că ea ar fi vrut să întârzie un pic... cu ochii pe pereţi la propriu...

- Cannes e un oraş turistic; dacă ieşi pe stradă, te vei întâlni cu toate naţiile şi toate limbile pământului. Aşa că te rog să te gândeşti la garderoba ta prin prisma asta.

Bun! Perfect! Chiar se îngrijorase, amintindu-şi cum se cocoţase Laura de Revelion pe tocurile alea "infinite"...

Ia uite ce făcea ăla! Scotea masa pe trotuar!... Dar nu era singurul, aşa că prima plimbare pe-acolo o să fie o mică nebunie...

- Şi cum băieţii au dispoziţie să nu fie foarte vizibili iar tu te vei îmbrăca turistic, iar oraşul este destul de mare şi de întortocheat ca să te rătăceşti, eu zic să-ţi alegi un telefon cu GPS. Ca să te pot localiza şi să ştiu unde trimit maşina...

- N-am să ies singură.

Ştefan ridică scurt din umeri:

- Poţi să ieşi şi singură, dacă vrei!

Ete, na! Serios? Păi el nu dormise în avion, de era aşa de neatent! După ce-i spusese că o încuia în vilă 48 de ore, ridica din umeri şi trântea asemenea test? Începu să râdă:

- N-am de gând să plec în căutarea unei pieţe agroalimentare!

Gata, îl făcuse să râdă! Adăugă:

- Serios acum: n-am să ies singură în următoarele... 2.000 de zile. Iar când o să vreau să am un secret, o să te rog să te întorci cu spatele, până-l împachetează vânzătoarea...

Măăi, dar ce mai râdea! Reveni spre parbriz; privea lung străzile, clădirile... şi-şi amintea...

Într-o zi de noiembrie, pe-o alee din Parcul Circului, Ştefan îi spusese că vrea s-o ia din "ţara asta fără cap şi fără coadă" şi să-i ofere o viaţă aşa cum merită. Pe-atunci tratase cuvintele lui cu o uşurinţă şi-o nepăsare fantastice! Acum însă îl înţelegea; acum începea să realizeze că, zilele astea, ar fi fost tare bine dacă ar fi putut să-şi amintească fiecare cuvinţel pe care el i-l spusese anul trecut. Că nu le "gândise" - iar ele se dovedea acum că ascundeau indicii "de aur"...

Ştefan voia să-i ofere o viaţă "de vis". Se întreba dacă merita...

- La ce te gândeşti?

- La cuvintele tale.

- Care dintre ele?

- Cele despre "ţara fără cap şi fără coadă".

Ştefan

Ei bine, începea să aibă emoţii. O luase din ţara aia şi-o adusese în altă ţară. Ana vedea acum lucruri care-o uimeau; chiar în aceste momente, spaima ei creştea. Cu cât era mai mare spaima, cu atât mai repede va fugi... dacă va fugi...

Cum să facă? Ar fi vrut să poată să-i transmită, mental, toată informaţia despre noua lume în care-o băgase; şi s-o încuie în seif 24 de ore. Dar nu putea decât să spere că micuţa lui soţie era cumpătată şi înţelegătoare. Şi că venise cu el cu inima deschisă. Şi că ultimele ore cântăreau ceva-ceva pentru ea; că el străbătuse, în acele câteva ore, măcar un centimetru din lungul drum spre inima ei...

Ana-Maria

Ştefan îi luă mâna şi i-o sărută. Şi-o păstră în mâna lui, pe schimbătorul de viteze... Ea privea în jur şi-l înţelegea... Reveni spre el:

- Serios: n-am să ies singură.

El aprobă cu capul. Era serios...

- ... Să-mi spui ce am voie să fac şi ce nu.

- Ce vrei să spui?

- La câţi "băieţi" am văzut în ultimele ore, trebuie să existe nişte minime restricţii!

- ... OK.

Hai, i le spunea?... Nu; nu chiar acum. Nu se gândise încă la ele. Mercedesul începu; mâna lui arătă indicatorul: *Quartier de la Californie*. Bun, asta era simplu de memorat. Străzile deveniseră un pic mai întortocheate; avea senzaţia că urcau. În jurul ei erau vile...

- ... Nu mi-am schimbat afacerile, de anul trecut până acum, ci le-am extins. Înţelegi de ce sunt restricţiile astea...

Aprobă ferm: evident! Doar că anul trecut Ştefan era cu trei generali, iar anul ăsta "Elveţia" îl contactase personal ca să-i propună să schimbe tabăra. Nu le extinsese - le multiplicase şi-i fusese frică să n-o sperie punându-i adevărul gol-goluţ în faţă. Acum începea să bănuiască restricţiile...

- ... În principiu, ar fi bine ca nimeni să nu ştie că locuim şi noi pe-acolo. Pentru asta îl am pe Isamu - o să-l cunoşti imediat cum ajungem. Deci, dacă ai chef de-o pizza, să zicem că poţi să o comanzi pe net; da' la poartă se duce el. Şi dac-o comanzi, să nu uiţi să-l anunţi şi pe el că ai comandat-o...

OK!

- Dacă în România umblu cu dispozitivul de bruiaj după mine, aici nu mai merge aşa. Vila, inclusiv oamenii care intră şi ies din ea, sunt supravegheaţi discret. De-asta ţi-am spus că ar fi bine să fim mai... nevăzuţi. Şi neauziţi.

Aprobă scurt:

- Am înţeles. Deci Isamu este...

- Este mâna mea dreaptă. Nimic nu se face fără ştirea lui. Un fel de Grasu, dar mai complicat - că aici toate-s un pic mai complicate...

Maşina încetini din nou; un alt indicator, *Avenue du Roi Albert*. Pe-ăsta o să-l uite repede; aşa că trebuia să-l repete... sau să caute pe Google ceva despre regele ăsta. Că dacă ţinea minte regele...

Aha! Ştefan pusese semnal dreapta! Ajunseseră!

Acolo trebuia să fie; poarta era larg deschisă. Iar lângă poartă aştepta un individ mărunţel, îmbrăcat în negru... cu ochi oblici şi chip

lipsit de orice expresie... Ştefan opri lângă el şi rosti scurt:

- Adună oamenii.

Şi intrară în curte...

Măiculiţă Doamnee, ce-i vedeau ei ochii... Păi aia da, vilă! Aia era mai mult un palat... modern, aşa... pe două etaje... megalomanice... cu piscina pe acoperiş probabil... Şi gard pe trei străzi deodată...

Ajunseseră în capătul aleii; motorul se opri:

- Am ajuns.

Coborî privirea spre el; iar el zâmbi, privindu-i uimirea cu ochi înţelegători... Scuturâ scurt capul:

- Gata; a trecut.

Iar Ştefan decise să coboare. Coborî şi ea, ocoli maşina şi strânse mâna întinsă spre ea şoptind:

- Momentan...

Şi iar îl făcuse să râdă... Încerca să nu-i privească pe bărbaţii în costume care se apropiau în fugă. Încerca să nu pară impresionată. Încerca să pară "de oţel" - să-şi pună şi ea pe chip o mască, aşa cum îşi pusese el în avion. Se îndoia că-i reuşea - dar ea încerca! Măcar încerca... Încă doi paşi; individul mărunţel se opri în faţa trupelor aliniate "ca la raport". Iar Ştefan îi anunţă, în franceză:

- Ana-Maria, soţia mea.

Pastilă! Pastilă! Şi iar ioc pastilă... Avea sentimentul că Ştefan aruncase pastilele... Îi salută cu capul, iar Ştefan arătă spre bărbatul din faţa lui:

- Isamu, mâna mea dreaptă.

Îşi strânseră mâinile "tovărăşeşte" şi cam atât - că Ştefan deveni un pic agitat:

- Ai terminat aranjamentele?

Isamu făcu un semn cu degetul, în spate; şi, în timp ce batalionul de costume negre "se disipa" în fugă de pe unde se-adunase, el răspunse simplu:

- Da.

- Bun; atunci putem intra.

Ştefan o prinse uşor de mijloc şi o trase spre glasvandul din peretele de geamuri fumurii. Intră, încercând să nu privească chiar "din prima" în jur... Doamne, unde erau pastilele alea?

Era semiîntuneric înăuntru. Ştefan o trase spre măsuţa rotundă din stânga, luă o telecomandă şi-i arătă cum apasă un buton. Iar casa se lumină feeric.

Iar ea ridică privirea... şi probabil că se clătină serios... că altfel nu se justifica gestul lui, care-o strânsese ceva mai bine lângă el...

Tona aia de trandafiri albi, mari, catifelaţi, aranjaţi cu mult bungust cam peste tot pe unde se puteau aranja aşa trandafiri de expoziţie, apăruse aici după ce el formase numărul şi spusese, în telefon, că ajungeau în trei ore jumate şi dacă nu terminau până atunci n-o să fie bine. Tona aia de trandafiri albi era pentru ea...

Ştefan îi dădu drumul, dar îi luă mâna şi şi-o puse pe braţ. Şi porni uşurel spre înainte. Îl urmă, în virtutea inerţiei...

- Livingul e cât vila. Şi-am încercat să-l împart cât de cât omeneşte - că n-aveam nevoie de-o sală de bal, ci de un living!

Încerca s-o facă să râdă; ea zâmbea doar, cu ochii la împărţirea aceea... Foarte ingenioasă! Spaţiul fusese "spart" de nişte mini-bărueţe în formă de L, înalte cam de-un metru, care se potriveau de minune la coloanele de susţinere. În primul L erau o canapea, o masă şi două fotolii, cu vedere spre televizorul gigantic; în următorul L erau doar două fotolii şi-o măsuţă mai mică, pentru o discuţie-n doi. În alt L, din partea cealaltă a livingului, era o masă mare, rotundă, cu 4 scaune. Mai era un L în dreapta, cu un singur fotoliu "cât casa" şi-o linie audio - şi avea vedere spre ditamai geamul, spre grădină... Încă un L, unde avea un birou şi-un calculator... În mijlocul livingului era gol. În mijloc avea loc "să-ncingă" un vals, ceva mai târziu. Aşa de mare era livingul... O trase spre stânga:

- Aşa-i că de afară ţi-ai imaginat că aici e o căsuţă de vacanţă?

Aprobă cu capul, că habar n-avea la ce se referise Ştefan şi oricum nu mai conta dacă-şi imaginase sau nu. El deschise uşa şi se pomeni în bucătărie. Cele două femei se ridicară imediat:

- Bine-aţi venit.

- Bine v-am găsit. Ea este Ana-Maria, soţia mea. Ea este Emilie, iar principala ei preocupare este bunăstarea stomacului nostru...

Femeia începu să râdă şi o salută cu capul:

- Îmi pare bine.

- Ea este Isabelle, iar principala ei preocupare este să nu facem alergie de la praf...

Isabelle era mai tânără şi părea mai maleabilă decât bucătăreasa:

- Îmi pare bine.

Iar el o trase repede-repede înapoi, arătând o altă uşă:

- Şi-aici e o baie mică. Mai departe... Scara de la glasvand urcă doar până la 1; asta ajunge până la mansardă.

Iar ei mergeau spre scara aia lungă-lungă, în spirală... Dădu drumul braţului lui, dar îl luă de mână; iar el o privi, preţ de-o clipă, şi înţelese că trebuia să urce primul...

Primul lucru pe care-l observă fu podeaua. Slavă Cerului, Ştefan nu voise să obţină un Mall acolo! Podeaua era zdravănă, n-avea găuri, n-avea balustrade înfipte-n ea... Şi de fapt era un soi de hol foarte lat! Al doilea lucru pe care-l văzu fu că tona de trandafiri de la parter fusese doar "introducerea"; aici erau alţi trandafiri, deşi era doar un hol... Pe stânga, trei uşi; pe dreapta, una singură. În capăt, încă o uşă.

- Aici a trebuit să construiesc ceva - că sală de bal la etajul unu e o exagerare...

O trase spre stânga; descoperi o cameră aproximativ neutră. Canapea, fotolii, un televizor, un dulap nu prea mare... El ridică din umeri:

- Nu mă-ntreba de ce-am mobilat aşa - că aici nu vine nimeni niciodată în vizită. Pur şi simplu am pus degetul pe-o poză dintr-un catalog, iar Isamu a pus mâna pe telefon.

Aprobă cu capul. Şi mai văzu alte două asemenea camere, aproximativ identice - doar culoarea mobilei diferea... Degetul lui arătă spre uşa de lângă scară:

- Aici e o baie mare. Îţi dai seama ce-nseamnă "mare", nu?

Aprobă, zâmbind:

- Cremă de vânătăi.

Obţinuse hohote de râs... Ştefan o sărută pe frunte:

- Doamne, să nu te schimbi niciodată! Şi-aici e biroul meu. Pentru că, da - am şi un birou pentru afaceri...

Şi, într-adevăr, intraseră în birou iar el aprinsese lumina. Erau în imperiul afacerilor...

Biroul nu avea ferestre. Pereţii erau plini de rafturi şi dulapuri. În stânga, după uşă, era biroul lui. Birou... tot aşa, mare! Şi avea de toate acolo. Probabil că îi mai lipsea doar un satelit - că restul tehnologiei nu lipsea... În faţa uşii era un alt birou, ceva mai mic, doar cu un calculator şi-o imprimantă. Iar în dreapta erau o canapea cu două fotolii şi-o măsuţă.

- Aici este singurul loc unde putem vorbi liniştiţi despre orice.

De-asta n-avea ferestre! Şi de-asta biroul lui era după uşă! OK, începuse "să se prindă"! Ieşiră şi urcară mai departe...

La etajul doi, scara se termina într-un holişor destul de mic; în faţă era o uşă dublă, în stânga una normală. Şi, în dreapta, era o scară spre mansardă. Iar el deschise uşa normală şi-i arătă... o cameră goală:

- Sunt o fire superstiţioasă; n-am să cumpăr nimic înainte.

Acolo va fi camera copilului. Aprobă, pentru ochii verzi, iar Ştefan închise uşa, o prinse de umeri şi-o întoarse cu faţa spre scară. Iar ea începu să râdă, pentru că nu văzuse încă dormitorul, iar el se căznea din greu s-o facă să renunţe la proverbiala ei muţenie şi să rostească propoziţia simplă "vreau o pastilă"...

Şi-acum o întoarse iar. Şi-o prinse bine de umeri.

Ăla era dormitorul... El o împingea uşurel să intre...

Primul lucru pe care-l văzu în dreapta fu patul. Avea trei metri lăţime şi trei metri lungime; era incredibil! Şi era aranjat milităreşte... Erau două şifoniere mari; unul înainte de pat, altul identic după pat... Se vedea şi uşa-glasvand spre camera goală, în stânga... În partea

opusă uşii, chiar în faţa ei, peretele era din geam - şi strălucea ceva verde acolo... Lângă peretele din sticlă erau două fotolii şi-o măsuţă. Iar în faţa patului vedea ditamai corpul de mobilă plin cu electronice.

- Aici e baia...

OK, nu trebuia să deschidă acum, că nu ştia unde era crema de vânătăi... Iar el o înţelese şi se grăbi să-i arate ce strălucea verde dincolo de geamuri. Deschise glasvandul şi ieşiră pe terasa piscinei.

Nu era un mamut olimpic; era o piscină!

- Are doar doi metri adâncime.

Perfect! În dreapta erau un şezlong, o măsuţă, un dulap... Ei mergeau spre capătul piscinei... Apucă balustrada şi urmări cu privirea direcţia degetului lui:

- Iar din baia de jos se iese pe altă terasă.

Aha! Surpriză - avea şi jacuzzi! În aer liber...

- Şi te rog, când te mai obişnuieşti, să te duci şi sus, la mansardă. Acolo cred c-o să-ţi placă la nebunie! Am pus covoare miţoase şi-o saltea mare direct pe jos şi-am dus o linie audio. Acolo-mi place mie să stau, cu ochii pe geamuri, şi să văd cum se sparg picăturile de ploaie, cum se aşează uneori fulgii iarna...

Aprobă, privindu-l lung... Ştefan se sprijini de balustradă:

- Ei, ce zici? Îţi place aici?

Aproba, zâmbind în continuare... Şi decise să deschidă, totuşi, gura şi să se lupte cu ea însăşi şi să învingă muţenia:

- Păi pot spune că nu te-ai încurcat! E un palat!

Ştefan se apropie de ea şi se întoarse spre balustradă; iar ochii verzi priviră lung spre oraş, în timp ce el o lămuri, în romanes:

- Ştiu că n-am să mor de bătrâneţe. Măcar să trăiesc bine, cât mi-o fi scris să trăiesc...

Privea şi ea oraşul... Parcă citindu-i gândurile, Ştefan îi întinse pachetul. Îşi aprinseră amândoi câte-o ţigară... după care el oftă:

- Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine. Şi-au apărut multe noutăţi, de când m-am transferat "cu căţel şi purcel" pe partea cealaltă. Nu ştiu cu care să-ncep, ca să nu te sperii...

- Nu mă sperii aşa uşor. Numai că nu suntem în birou, aşa că mai bine dă-mi doar nişte indicii; îmi place să cred că sunt perspicace...

Ştefan nu zâmbi:

- În principiu, eu sunt un nume şi-atât. E mai bine pentru mine să nu am o imagine. Deci, cel puţin pe teritoriul Franţei, nu pot să apar în nici o fotografie.

Deci era grav...

- Iar dincolo se ocupă seniorul, în caz că vreun isteţ mă prinde totuşi în cadru cu noul *look*.

Evident! Şi abia acum îi picase ei fisa şi înţelegea de unde până unde schimbarea aia radicală de imagine! Anul trecut, în şatră, Ştefan avusese părul tuns scurt şi înlemnit vertical, sub formă de arici; acum, parcă era rupt din telenovelele sud-americane cu plete buclate... Se întreba dacă nu cumva cei trei generali puseseră deoparte vreo fotografie mai recentă...

- Ceea ce se întâmplă în ţara asta pe numele meu e "pe bune". Cotizez lunar la stat...

Aha! Adică în Franţa, pe cât posibil, Ştefan era un tip respectabil, care muncea cinstit pentru palatul ăsta...

- Iar pentru restul îl am pe Isamu. Care coordonează, mai departe, nişte directori executivi.

Clar! În România, Ştefan era un fel de director general mai "coleric", iar Grasu era director executiv. Aici, Ştefan era acţionar; Isamu era directorul general uneori coleric...

- Te rog, pentru început, să nu ai încredere decât în Isamu. Dacă îţi trebuie ceva, dacă vrei să ştii ceva, altceva decât cât e ceasul, du-te glonţ la el. Că e aici, de la opt dimineaţa până pe la opt seara.

Bine.

- Nu glumesc; să nu ai încredere decât în el. Momentan.

Aprobă scurt: evident, n-o să se ducă la primul tânăr în costum să-i spună că vrea să plece brambura să viziteze muzee!

- Dacă vrei să dai un telefon, îi spui lui. Singurele linii telefonice sigure sunt a mea şi-a lui.

OK.

- Şi vei avea şi tu una, imediat cum reuşeşte s-o obţină.

OK.

- Nu ieşi din vilă decât cu mine sau cu Isamu. O să vorbesc şi eu cu el...

- Nu se supără că-l transformi într-un fel de bonă?

Primi o negare:

- Nu; că ştiu deja ce soţie am, şi nu e cazul.

Roşi violent şi se grăbi să revină spre oraş...

- Apropo de chestia asta...

Ştefan o întoarse spre el şi-o privi drept. Şi rosti, în romanes, pe un ton care nu admitea replică:

- Din clipa în care m-ai luat de mână şi-ai ieşit din casa aia, eşti soţia mea. Şi împărţim tot: şi rele, şi bune. În casa asta, eşti stăpână - nu musafiră. Ai înţeles?

Ochii verzi îi ordonau să spună "Da"... Oof, pastilele alea; unde erau pastilele alea?

- Ai înţeles, Ana?

- Da.

- Dacă ai chef să înoţi, vii sus şi înoţi. Dacă ai poftă de cartofi prăjiţi, apeşi interfonul şi-i spui lui Emilie să-ţi facă nişte cartofi prăjiţi. Ai înţeles?

- Da.

- Dacă vrei să ieşi la cumpărături, te schimbi şi îi spui lui Isamu că vrei să mergi la cumpărături. Indiferent dacă îl găseşti scriind o carte, curăţându-şi pistolul sau jucând volei cu băieţii. Ai înţeles?

- Da.

- Iar dacă ai spus acum "Da" şi voi constata că faci "Nu", o să ne certăm. Rău. Mult mai rău decât îţi închipui că ne putem certa vreodată. Ai înţeles?

- Da.

Erau amândoi foarte serioşi; ea una se cam îndoia că va reuşi să umble p'-acolo ca o prinţesă şi să-mpartă dispoziţii de-alea în dreapta şi-n stânga...

- Şi promiţi că măcar o să încerci să le dai şi lor o sarcină pe zi?

Ah, ce afurisit era! Zâmbea acum! Îl cuprinse uşor cu braţele:

- Promit să încerc. Şi să şi reuşesc. O dispoziţie pe zi, garantat.

Şi-acum Ştefan râdea... şi-i fură un sărut:

- Şi-acum hai la masă, că ne topim pe picioare! Sau vrei să faci un duş mai întâi?

- Dacă mă topesc sub duş, ratez micul dejun...

Na, că-i mai furase un sărut! Doamne, cum străluceau ochii verzi! Vedea, simţea că Ştefan era atât de fericit! O trăgea, în fugă, spre dormitor; ea îl urma râzând... Simţea în aer, în jurul lor, ceva extrem de ciudat...

Traversau iar dormitorul; coborau scările... Şi uite cum pe masa din living apăruse "micul dejun în doi". Lapte fierbinte; se aşeză, arătând spre cana lui:

- Asta-i o veste bună pentru mine; că nu prea ştiu reţete de prăjituri fără lapte...

Iar îl făcuse să râdă...

- Poftă bună.

- Mersi la fel.

Mamă-mamă, ce foame le era amândurora! Înfulecau ca apucaţii... Ştefan zâmbi:

- Şi uite cum mi s-a terminat "*to do list*"...

- Nu s-a terminat. Trebuie să te duci la birou.

- Iar tu ce-o să faci în timpul ăsta?

- O să încerc să aflu, în mare, "pe ce lume trăiesc". Trăiască Google...

Ştefan aprobă scurt:

- Şi pe urmă mergem la cumpărături.

Bine; că prea ţinea musai s-o scoată la cumpărături! Avea el un plan pe-acolo, o surpriză, ceva...

- Deci îţi place cum am aranjat palatul.

- Da.

- Dacă ai idei de îmbunătăţire, e de-ajuns să-mi spui.

- Bineînţeles. Ca să le discutăm şi să hotărâm împreună modelul şi culoarea.

Sau credea că se răzgândise? Îl văzu ridicând din umeri:

- OK! Deşi te avertizez de pe-acum - obişnuiesc să remobilez singur.

Ridică şi ea din umeri: nu pricepuse cum era treaba aia cu remobilatul, dar o să înţeleagă ea, altă dată...

- N-ai observat, că nu ţi-am lăsat timp să observi; dar casa e plină de CD-uri şi DVD-uri. Calculatoarele le-ai văzut...

- Şi-n rest, mă descurc.

Ochii verzi o priviră lung... Ridică sprâncenele a mirare:

- Îl întreb pe Isamu, nu?

- Exact.

Deci se descurca...

- ... Cum ţi se pare lumea mea?

- Momentan, uşor alambicată. Şi înceţoşată şi lipsită de marcaje şi ghidaje. Dar o descurc eu, stai liniştit!

- ... Te sperie?

- E atât de înceţoşată, că n-are cum să mă sperie. Poate peste vreo lună, aşa, să te-ntreb pe unde-ai pus pastilele alea de inimă...

Sperase că-l va face să râdă; dar uite că nu-i smulsese nici măcar un zâmbet! Mâna lui îi prinse uşor mâna; Ştefan şopti, privind-o cu ochi îngrijoraţi:

- ... Nu există în lumea mea lucruri care să nu poată fi explicate. Te rog... Dacă nu găseşti singură explicaţia, întreabă-mă.

Aprobă, zâmbind slab.

- ... Promiţi?

- Promit.

Degeaba; acum Ştefan trăia cu gândul că ea o să se sperie fantastic şi "o să ceară" înapoi în România! Clătină încet capul:

- Nu sunt chiar aşa sperioasă. Şi nici nu obişnuiesc să dau bir cu fugiţii când dau de primul obstacol. Când mă-mpiedic, prefer să mă ridic repede, decât să stau pleaşcă şi să-mi plâng rana din orgoliu... Şi multe altele, pe care însă o să te las să le descoperi singurel. Şi, ca să evităm momentele neplăcute, te anunţ de-acum că în cazul meu veştile-şoc şi noutăţile-dinamită ar trebui să vină perechi-perechi; niciodată grămadă.

Acum se simţea mai bine? Îi mai dăduse câteva indicii... El se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Sincer vorbind, sunt un pic panicat. Şi-mi vine să te încui în seif, ca să nu fugi...

Se aplecă şi ea spre el:

- De ce-aş fugi?

- De veştile şi noutăţile care formează lumea mea...

Aa! Păi descoperea acum că Ştefan ăsta era tare căpos! Ia să-i zică ea vreo două! Şi să-l liniştească!

Se ridică şi veni în spatele lui. Şi se aplecă puţin peste umărul lui, ca să-i poată şopti comod la ureche... şi să se şi delecteze cu profilul ăla perfect:

- Nu voi fugi niciodată de lucruri, ci de oameni. Iar dacă tu mi-ai spus azi să nu mă schimb vreodată, aşa vin eu acum şi-ţi spun... Să-ţi spun?

Primi o aprobare; zâmbi, pentru că Ştefan era încruntat:

- N-ai nevoie de seif; nici de cătuşele de anul trecut. Nu trebuie decât să mă ţii de mână.

Ia uite, ce-l "lovise" cu cuvintele alea! Reveni pe scaun şi deturnă "ciobăneşte" subiectul:

- Presimt că tu n-ai dormit în avion.

- Am moţăit lângă tine...

Tăcere. Se gândeau amândoi - ea la teama lui, el la cuvintele ei...

Ştefan

Deci nu trebuia decât să o ţină de mână... Să nu uite niciodată să o ţină de mână. Să n-o lase singură. Aici vor avea o problemă majoră; că n-o s-o ia cu el când pleca la spintecat trădători! Ea va rămâne aici, se va plictisi de moarte pentru că spintecarea, plus drumul şi arătatul bau-baului îi luau, de obicei, trei zile... Iar ea se va gândi, la un moment dat, că sfârşise totuşi într-o colivie aurită...

Ana-Maria

Mm, gata! Era "plină"! Micul dejun fusese delicios... Oftă greu:

- Cred că îmi va trebui o farfurie mai mică. Sau un capac.

- Capac? Pentru ce?

- Să-l tai pe jumate.

- De ce?

- Păi ori micşorez porţia, ori acopăr jumătate din ea. Nu?

Iar îl făcuse să râdă... Se ridică:

- Mă duc să fac un duş. Că trebuie să ne apucăm de treabă!

Ia uite-l ce râdea! Hei! Se încruntă, în glumă:

- De ce râzi?

Nu primi răspuns; aşa că urcă în dormitor. Şi se pomeni în dificultate - venise să facă duş, dar...

Plecase în noua ei viaţă doar cu buletinul. Ştefan nu-i pomenise nimic despre niscai haine. Dar scrisese un mesaj, în avion, şi-apoi ea adormise şi-l lăsase nesupravegheat cu laptopul. Aranjarea şifonierelor era evidentă: unul pentru el, unul pentru ea. Dar Ştefan n-o invitase să-şi vadă hainele, atunci când o dusese prima oară la etajul doi. Deci şifonierul era gol. Iar ea avea o problemă.

Nu, în şifonierul lui n-avea de gând să intre neinvitată. Iar în halatul de baie...

Paşii tropăiră violent pe scări; Ştefan năvăli înăuntru şi-o prinse de mână:

- Stop! N-ai nimic de schimb!

Oare? Zâmbi uşor gândului că în următoarea jumătate de oră va putea spune că intrase şi în casa lui, şi în cămaşa lui:

- Ba aş avea, dacă n-ai nimic împotrivă... Şi mă şi informez dacă ai uniformă de poliţist...

Iar el râdea şi-i arăta toată imensitatea aia de şifonier... Deschise primele două uşi; el deschise alte două uşi, îşi luă un tricou şi-o pereche de blugi şi-l văzu ieşind:

- Te aştept în birou.

Gata - rămăsese singură... Păi era evident, după părerea ei, de ce i se spusese să nu se schimbe vreodată! Anul trecut, în decembrie, Ştefan nu râsese decât fix trei secunde - când constatase că ea se exprima ciudat uneori, apropo de teritoriu şi cuceriri. Şi nu râsese cu atâta poftă cum râdea azi! Nici nu-i jucase fericirea-n ochi...

Ia să lase ea prostiile şi să vadă cum stătea Ştefan la capitolul "costumaţii"...

Nimerise uşa cu cămăşi. Toate erau "super". Şi nu era obsedat de alb, sau negru; avea cam toate nuanţele pale care s-ar fi asortat cu ochii lui verzi ca otrava... Dar majoritatea erau albe - semn că, în Franţa, soţul ei... Soţul ei?...

... Ce era Ştefan pentru ea?... Era soţul ei?...

Zâmbi, roşind violent şi se privi lung în oglinda mare cât toată uşa, montată în interiorul acelui şifonier: da. Ştefan era soţul ei. Din clipa în care îl luase de mână şi ieşise din casa aia. Deci: în Franţa, soţul ei umbla deseori în costum. Negru. Majoritatea pantalonilor din partea din dreapta erau negri... Iar ea o să iubească la nebunie şifonierul ăla, pentru că avea oglinzi pe tot interiorul uşilor...

Alese o cămaşă albă. Şi-o curea comună. Şi-atât - că erau multe uşi la şifonierul ăla, dar nu va scotoci prin toate. Şi-acum să se ţină bine de toc - că baia era mare, iar pe jos era gresie dură...

Mda... Locuia într-un palat, ce mai! Închise uşa, o încuie...

Să facă un duş straşnic şi să treacă la treabă! Că timpul zbura ca vântul, iar ea era abia la viteza 1!

Ştefan

Coborî grăbit scările şi năvăli în birou - abia aştepta să-l întrebe! Abia aştepta să-i afle părerea! Isamu se ridică de la calculator, privindu-l cu ochi neutri.

- Ai văzut?
- Da.
- Tot?
- Da.
- Şi ce părere ai?
- Că este foarte frumoasă. Şi că pare să fie opusul Rubinei. Repet, pare. Mai mult de-atât să nu mă-ntrebi acum, că nu ştiu.

Se trânti pe canapea şi-şi trecu mâinile prin păr, zâmbind:

- ... Tot nu-mi vine să cred că am reuşit, şi e aici...
- Ba poţi să crezi; am văzut-o şi eu şi-ţi confirm că este în Cannes, în vila ta. Şi râde, nu plânge.

Îl privea lung... Isamu părea neutru. Iar în momentul ăla, îi venea să-l bată până-şi scotea masca aia de chinez rece şi distant! Pentru că Isamu îşi făcuse deja o părere, dar nu voia să i-o spună temându-se probabil că se putea înşela... Gândindu-se probabil că ei vorbiseră în română şi romanes, iar el stăpânea foarte bine doar franceza şi engleza... Preferând să nu contabilizeze corect faptul că Ana trecuse cu brio fiecare test pe care el îl scrisese în acel mail iar Isamu îl "orchestrase" cu măiestrie... Şi totuşi... Şi totuşi, decise să facă pe prostul şi să-şi rostească "ghimpele" din suflet:

- O privesc şi mi-amintesc cât de îngrozită era anul trecut pe vremea asta, când deschideam uşa şi intram în încăperea în care era şi ea. E atât de mare diferenţa...
- Şi-a luat adio de la el?
- Da.
- Atunci nu înţeleg de ce te miri.

Evident!

- A pus punct şi-a dat foaia. E o foaie nouă, un paragraf nou; scrie de la capăt, caligrafic, cu multă grijă - aşa că momentan e deschisă oricăror opţiuni. Pe măsură ce-o să scrie două-trei rânduri, o să începi să observi ce nu-i place, ce-şi doreşte...

Îl lămurise. Chinezul lui pragmatic şi rece rostise doar câteva cuvinte, dar îl lămurise! Şi-i şi confirmase propriile calcule, propriile gânduri... Zâmbi şi lăsă capul pe spătarul canapelei:

- Mă crezi că mă simt ca un adolescent drogat?
- Da. De mult nu te-am mai văzut râzând aşa. Te-ai gândit cum te pot eu ajuta?

"Oof! De ce n-am şi eu un fel de Nin?" Se ridică şi porni spre birou:

- În primul rând, făcând rost de linia aia sigură.
- E în lucru încă de dimineaţă. Ştii că durează...
- Ştiu.
- Te-ai gândit şi la un model de telefon?
- ... Unul ca al meu. Dar roşu.

Primi o aprobare; se mută deci la birou şi-şi accesă mail-ul. Avea o mulţime de mesaje... Isamu aştepta...

- ... O s-o las pe Ana în grija ta.
- Bine.
- Grasu ţi-a trimis ceva?
- Mail-ul pe care ţi l-a trimis şi ţie. Am pregătit fişierele - doar să te uiţi pe ele şi să dai OK-ul.
- Bine.

Şi să le ia dracu de afaceri, că el avea o problemă mare-mare! Îl privi lung, scrutător:

- Crezi că o poţi ajuta cumva să se adapteze mai repede?
- Nu. Sunt un străin, n-are încredere în mine. Dar, dacă o să am ocazia, o să încerc s-o ajut.

Aprobă scurt şi reveni spre monitor:

- Fă cumva cu linia aia, să iasă mai repede. Şi deschide-i şi ei un cont.

Îi întinse paşaportul Anei... Rămase singur.

Se sprijini de spătarul scaunului, zâmbind slab: într-adevăr, de mult nu mai râsese aşa...

Ana-Maria

Bun; acum era fresh. Şi avea nevoie de hârtie şi pix, pentru că descoperise o mulţime de lucruri care-i lipseau: de la periuţă de dinţi, la chiloţi şi rimel...

Cămaşa lui îi stătea bine; şi cureaua, pusă într-o parte şi lăsată să atârne "natural", arăta destul de OK. Fără curea, ar fi părut lălâie... Mă rog; arăta acceptabil. Aşa că ieşi, porni spre scări...

Îi spusese că o aşteaptă în birou. Dar dacă se ducea şi ea în birou, oare nu-l deranja? Presupunea că Ştefan lucra singur; că aşa se concentra cel mai bine. Dar el o aştepta în birou...

De ce îi spusese că o aşteaptă în birou? Oare se temea să n-o vadă iar picată pe jos, într-o baltă de sânge? Dar, dacă se temea de asta, cum de-o lăsase să facă duş?

... Nu mai conta. Hai, că timpul zboară! Coborî şi ciocăni corect la uşă... Iar uşa pocni şi se deschise. Surpriză: dacă ar fi apăsat clanţa, probabil că n-ar fi reuşit decât să-şi scrântească încheietura... Intră deci şi închise uşa.

- Deja ne crezi maniaci, nu? Linii sigure, uşi blocate...

Negă scurt:

- Nu. Ştiţi voi ce ştiţi; că nu cred că v-ar arde de reconstituit platouri de filmare americane.

Soţul ei redevenise serios... aprobă şi-i arătă biroul mic. Se aşeză, constată că o aşteptase "pregătit"... OK! Google!

Ştefan

Îşi terminase treaba de vreo zece minute. De-atunci, o privea. Drept. Ea nu sesiza; ea era atât de absorbită de ceea ce citea acolo, că n-ar fi sesizat nici un bombardier zburând la joasă altitudine...

Ana nu se schimbase... foarte mult. Anul trecut, stătuse nemişcată o oră - ca să-l lase să doarmă. Anul ăsta, nu scosese un sunet două ore - ca să-l lase să se concentreze la treaba lui. Şi era atât de prinsă de ecranul monitorului... Ia uite cum se încrunta! Da' la ce se uita ea acolo?

Nu-i spusese că acea cameră se deschide din afară doar cu cartelă, iar înăuntru aveau câte un buton sub birouri. Ea ciocănise politicos la uşă; şi-apoi nu pusese întrebări, ci dedusese că aşa trebuia să fie. Probabil că înţelesese şi motivul pentru care biroul lui era după uşă; iar dac-ar fi ştiut din ce metal era făcută tăblia din faţă, dac-ar fi ştiut ce era în spatele scaunului lui, poate c-ar fi înţeles şi mai bine... Şi-ar fi cuprins-o spaima...

Micuţa lui soţie se încrunta la monitor. Punea marcaje şi ghidaje în ceaţă. Iar spaima ei crescuse probabil cu încă două puncte atunci când descoperise cât de "blindat" era el, în propriul birou fără ferestre, situat în mijlocul propriei casei care era păzită de atâţia oameni...

Oare la ce distanţă, în timp, puteau să vină perechile alea de veşti-şoc? Că tare-ar fi vrut să-şi pună şi el un ghidaj prin propria ceaţă! Şi el avea un mister mare-mare: soţia lui...

Ana-Maria

Tresări, auzindu-se strigată:

- Ana...

Îl privi lung... Ştefan zâmbea şi-i făcea semn să se apropie. OK! Porni spre el, iar el se ridică şi-o aşeză la biroul lui:

- Vreau să-ţi cer părerea într-o problemă.
- OK.

Soţul ei se aşează pe marginea biroului şi-i arată mail-ul de pe ecran:

- Grasu a stabilit canalele de comunicaţie şi-a apărut prima problemă. Legată de cei trei generali.

Ce problemă?

Stop! *"Raport prinţesă"*... Nu! Nu-nu! Mail-ul! Celălalt mail! Ăla deschis! Ala cu problema!

Citea repede; era linişte... Iar el "n-o cruţa deloc", pentru că stătea pe marginea biroului şi o radiografia îngrozitor...

După cum scria Grasu acolo, afacerea cu arme se cam sfârşise - că generalii procurau marfa, iar ei rămăseseră fără generali. Grasu nu întreba nimic; doar îl informase, un pic precaut, că ultimul pachet cu pocnitori ajunsese la destinaţie şi fusese livrat. Şi că stocul era zero acum. Se lăsă pe spătarul scaunului, ca să-l vadă mai bine:

- Şi acum aveţi câte-o problemă: ei au marfă, tu ai transport şi distribuţie. *What to do*?

Iar îl făcuse să râdă straşnic... De ce era aşa uimit? Da, ştia şi ea că anul trecut, pe vremea asta, nu-şi permisese să fie... "naturală" în preajma lui. Iar acum era şi-un pic euforică... şi foarte înţelegătoare, de vreme ce îl aştepta să se liniştească un pic şi să-i răspundă...

- Exact: *what to do*? Numai că eu trebuie să găsesc şi răspunsul la întrebarea asta. Aş putea să rămân totuşi în relaţii bune cu foştii parteneri şi să continui să transport şi să distribui ce-mi dau ei. Aş putea să le vând pur şi simplu reţeaua de distribuţie şi să mă preocup de noile afaceri pe care mi le aduce curând seniorul. Tu ce zici? Tu ce-ai face în locul meu?

Cum? Ce? O întreba ce-ar face ea? Hei!

De fapt...

În urmă cu... zece ore o luase din viaţa de vânzătoare de lanterne care văzuse Albena doar în pliante lucioase. O transportase aici, la Cannes. O anunţase că e stăpâna palatului, nu musafiră - şi că are şi bodyguarzi, şi bucătăreasă, şi fată-n casă. Şi-acum o aşezase la biroul lui şi-o întrebase cum ar rezolva ea problema afacerii lui cu arme... Începu să râdă:

- Chiar vrei să ştii părerea mea?

Ştefan zâmbea şi aproba...

"Aoleu, la ce teste mă supui tu pe mine!" Dar, la urma urmei, era normal ca soţul ei să vrea să ştie dacă "materialul" era apt să ajungă la viteza 10... Şi dacă era aptă să pună marcajele corecte în ceaţa din jurul ei. Redeveni serioasă şi-l privi lung:

- Păi eu ţi-aş spune să te consulţi cu seniorul. Că oricum el ştie tot ce faci, iar afacerile astea sunt ca şi căsnicia - orice rebeliune iscă ceartă. S-ar putea ca seniorul să vrea să aibă o sursă de informaţii în tabăra adversă. S-ar putea, pe de altă parte, ca tu să vrei să laşi o uşă deschisă către vechiul centru de influenţă. Dar ar fi bine să fii atent; pentru că asta poate fi o cursă...

Era extrem de atent la ea...

- ... S-ar putea ca seniorul să aibă altă sursă de aprovizionare - şi atunci lucrurile sunt ca şi rezolvate...

Era la fel de atent la ea... Se aplecă şi puse coatele pe birou. Şi-l privi lung, într-o parte:

- Iar dacă decizi să le vinzi reţeaua, oricum se duce dracu' tot în maxim o lună - că ei n-au cuţit la cizmă şi nu radiografiază din priviri. Iar oamenii ştiu drumu' spre casă. Gata: poţi să râzi.

Ştefan

O privea lung...

"Ptiu, să nu te deochi! Că eşti şi frumoasă, şi deşteaptă!"

Ana-Maria

Ştefan nu râdea; zâmbea doar. Şi venea în spatele ei... mişca mouse-ul... şi-i arăta mail-ul din *Sent*, trimis de el seniorului acum un sfert de oră... Şi-acum îi prindea uşor capul în palme... şi-o săruta în creştet, semn că trecuse testul...

- Şi gata: mi-am terminat treaba la birou. Mergem prin oraş?

Aprobă şi prinse mâna întinsă spre ea. Îl urmă, încercând să uite că văzuse în Inbox un mail cu subiectul *"Raport prinţesă"*...

Coborâră în living, iar Ştefan anunţă scurt:

- Mergem la plimbare şi prin magazine.

Isamu se ridică de pe canapea şi-şi scoase telefonul. Soţul ei studia raftul cu CD-uri... Chiar! Ce CD-uri avea el acolo?... Păi putea spune că tocmai descoperise că mai avea o problemă! În Cannes, soţul ei nu asculta manele; asculta muzică bună. Va avea de "studiat" la problema asta - că nişte Queen şi Aerosmith ascultase şi ea cândva demult, dar nu prin prisma acelor CD-uri, a acelui bărbat...

Cât mai avea? 14 zile, sau 13?... Păi 13 - că deja se simţea perfect! În 13 zile, trebuia să afle măcar unde şi cum să păşească...

Isamu se opri în faţa uşii. Afară, cinci inşi în costume se grăbeau să urce într-un BMW... Ştefan trase patru CD-uri la nimereală şi-o prinse de mână. Şi fu trasă afară, pe lângă ochii oblici, inexpresivi...

Ia uite, că iar stătea în faţă! Isamu stătea în spate... Asta nu prea-i convenea; că... Dar, la urma urmei, o să-şi tot pupe soţul de faţă cu fata-n casă! Nu? Că dacă fata era în casă... O să-l pupe şi în faţa ochilor oblici! Şi gata!

Aoleu! Bufni în hohote de râs, iar Ştefan întrebă imediat:

- Ce-i?

- Mergem la cumpărături?

- Da.

- ... Şi n-am luat... sacoşe...

Mercedesul frână brusc. Motorul se opri. Ştefan aluneca uşor în jos pe scaun, hohotind şi ştergându-şi lacrimile...

Azi va fi o zi perfectă!

Florentin

Deschise încet ochii...

La dracu! Adormise plângând! Simţea că are ochii umflaţi, ceea ce-i putea aduce niscai scatoalce... Dar nu asta-l durea pe el acum; tatăl lui o să se întristeze şi mai rău văzându-i suferinţa...

Se ridică greu. Era singur în cameră. Auzea vocea Florentinei cântând melodia de la Minimax...

Prima zi fără Ana. Prima zi de singurătate...

Oftă greu şi ieşi. Şi se strecură în baie. Oglinda îi arăta limpede că, şi dacă şi-ar petrece acolo o oră bărbierindu-se agale, ochii tot nu s-ar fi desumflat... Păi să iasă odată şi să se ducă dincolo - ca să nu "defileze" pe sub nasul lor în halul ăla! Apăsă clanţa şi ieşi.

- Bună, tati!

- Bună, piceo!

Un pupic şi-atât - că ochişorii negri erau foarte atenţi, iar chipul lui nu-i ascundea suferinţa sufletului. Intră în bucătărie:

- Sărut mâna.

- Să trăieşti, maică. Mănânci?

- Nu.

Tăcere... Tatăl lui fuma, încruntat. Era sigur că-l "scanase" de cum intrase - şi-acum îşi amintise... Tonul fu dealtfel unul serios:

- Maică-ta a terminat curăţenia. Acum poţi să te duci acasă.

Aprobă scurt cu capul: deci nu era reprimit în camera lui... Iar părinţii lui erau supăraţi pe el din mai multe motive. Cel mai puternic dintre ele era, cu siguranţă, renunţarea. Renunţase să mai lupte. Renunţase la soţia lui, la căsnicia lui, la mama copilului lui... Renunţase la gândul de a băga şişu'-n Ştefan azi-noapte... Ieşi şi-şi privi lung picea:

- Tu mergi acasă, sau mai stai la mamaia?

- Stai aiţea Minimax!

- Bine.

Se grăbi să iasă, încercând să nu arate întregii străzi cât de supărat era. Că îşi ştia el vecinii; şi cum azi-noapte văzuseră toţi "desfăşu-

rarea de forţe automobilistice", plecarea Anei şi incendiul cu aplauze şi chiuituri... Descuie uşa şi intră.

Îl izbi o curăţenie exemplară. Totul sclipea, ca-n reclamele la mobilă scumpă. Intră în bucătărie - şi aici văzu prima schimbare. Ioc şorţ de bucătărie în cui... Reveni în sufragerie, ştiind acum unde să se uite, şi descoperi că albumele foto nu mai erau pe raft... Gata - se lămurise. Intră în dormitor şi decise să facă un duş şi să se bărbierească. Şi nu-l miră deloc "goliciunea" şifonierului. Zâmbi slab: mămica lui se căznise din greu să-i răsfire hainele îndeajuns de mult ca să ocupe toate rafturile... Intră în baie şi se apucă de treabă.

Apa fâşâia uşor în chiuvetă. Oglinda lustruită temeinic îi arăta ochii umflaţi, cearcănele, gura "picată"... Era trist. O pierduse pe Ana lui... Zâna lui plecase...

Spuma de bărbierit mirosea frumos; mirosea "bine". Ana se ocupase de cumpărături; iar Ana avea gusturi frumoase... Oftă greu - şi sparse tăcerea aceea rece, ştiind că nu-l auzea nimeni acum:

- Te înţeleg, să ştii. Înţeleg de ce-ai plecat. Înţeleg de ce ai decis să mă părăseşti...

Vorbea cu ea, de parcă şi-ar fi înregistrat gândurile ca să i le trimită... Trase uşor aparatul de ras pe obraz... şi continuă:

- Într-un fel, îţi dau dreptate. Ţi-am dat destule motive să pleci. Am ţipat, am scos şişul la tine, te-am ameninţat... Ţi-am vorbit despre divorţ... Te-am bănuit, la un moment dat, că ai rămas gravidă cu el...

Gândul la acel individ îl făcuse instantaneu să se încrunte... Nu-nu! El vorbea cu ea acum! Reveni la ea:

- Nu te iert însă că ai plecat cu el. Pentru că am fost fair-play; ţi-am oferit tot ce ţi-am promis. O căsnicie trainică... O familie unită... Siguranţa zilei de mâine... Dragoste...

Hai, gata! Gata, că devenea melodramatic şi iar se punea pe bocit! Voia să se grăbească, să termine odată cu bărbieritul ăla!... Şi gata: terminase. After-shave-ul mirosea frumos... Ea se ocupase...

Soneria piui scurt. Traversă sufrageria, răsuci yala şi deschise larg uşa.

Dacă ar fi avut 100 de încercări de a răspunde la întrebarea "Cine e la uşă?", n-ar fi spus "Grasu trei capete" nici măcar o dată... Lacheul lui Ştefan profită de uimirea lui; se întinse scurt şi-i puse în mână o hârtie. Şi reveni pe pragul casei:

- Ai fost servit. Nu-ţi face griji, că e autentică şi perfect legală.

Cum? Poftim? Individul cobora treptele... deschidea poarta... pleca agale cu BMW-ul lui Ştefan...

Împinse uşa şi răsuci yala. Coborî privirea spre hârtie...

Începu să râdă. Un râs nervos. Râdea cu hohote, pentru că în colţul din dreapta sus era un timbru roz pe care scria "Timbru judiciar"... Fusese servit! Ca-n filmele proaste, cumpărate "la kil" din State! Îi adusese hotărârea de divorţ! Exclamă, în gura mare:

- Ai, Doamne-Doamne! Ce simplu e, când ai bani!

Se aşeză la masă şi-şi aprinse o ţigară. Şi începu să citească cu atenţie, de la antet în jos...

Un singur lucru îl mira; paragraful despre Florentina. Florentina îi fusese încredinţată, "temporar", lui. Oare Ana nu voise copilul?

... Ba da - Ana dorise copilul. Şi Ştefan îl dorise. Dar ea nu voise s-o ia acum. De-aia scria "temporar" acolo. Pentru că, într-o zi, Florentina se va muta la mami.

Nicuşor îi spusese azi-noapte, după ce vorbise cu ea... Ana lăsase fetiţa la el, bazându-se pe discernământul lui, şi plecase să afle dacă Ştefan o putea primi cu tot cu copil. Pentru că Ana o dorea pe Florentina cu toată fiinţa ei! Iar dacă ea va dori fetiţa, Ştefan i-o va aduce - indiferent câte capete trebuia să taie pentru asta. Iar el, tatăl fetiţei lor, trebuia să se gândească bine acum...

Neamul Manolache era trist. Neamul Manolache îşi pusese toate speranţele în nora aceea frumoasă, timidă şi ruşinoasă, care se schimbase "la secundă" de dragul lor... dar plecase, aseară, cu un aurar bogat. Neamul Manolache se simţea trădat. Neamul Manolache era calm şi înţelegător de obicei; dar, în probleme grave, era răzbunător...

Ştefan avea un imperiu al euroilor, cum spunea Nicuşor. Întrebarea era: avea loc, în imperiul lui, şi pentru Florentina? În condiţiile în care nevasta lui îşi purta salba cu mândrie prin spitalul din Paris şi era gravidă în şase luni?

Şi-acum, că-şi amintise acel amănunt, înţelegea şi mai bine de ce pe hotărârea de divorţ scria că minora este "temporar" încredinţată tatălui...

Ana era o femeie specială. Iar Ştefan o iubea mult. Zilele Rubinei erau, deci, numărate - că n-avea Ştefan "emoţii" de-astea, când venea vorba de Ana! Un banal accident de circulaţie putea rezolva toate problemele! Iar toate greutăţile şi dificultăţile dintre ei vor fi rezolvate cu viteza sunetului - că ea era o femeie specială iar el o iubea mult...

Dacă-şi iubea fetiţa, trebuia s-o scoată din neamul Manolache. Şi s-o trimită la Ana. Dar nu acum, ci după ce Ştefan decidea în privinţa Rubinei şi-a copilului lui cu ea. Pentru că Ştefan o iubea pe Ana atât de mult, încât ar fi fost capabil să-şi urce bebeluşul în avion şi să-l trimită în şatră, cu un bax de lapte praf, unul de pamperşi şi-o scurtă scrisoare pentru mamaia bebeluşului. Şi-atunci, nu mai era foarte sigur de ideea că Florentina va locui la Cannes, cu mămica ei.

Rubina năştea în preajma Anului Nou... sau mai devreme - că auzise ceva despre o sarcină cu probleme...

Se ridică: o să facă un duş şi-o să revină la look-ul de zi cu zi. Şi apoi o să se ducă dincolo, să le arate că divorţul fusese unul scurt şi să le spună, din nou, că Florentina va pleca după mama ei. Ca să-i pregătească; să nu fie şocaţi de dispariţia picei. Decât să rişte să tacă din gură şi să-i vadă, la un moment dat, prăbuşindu-se aşa ca el...

Ana-Maria

Se privea lung în oglindă... Da - era fericită!

Era într-o cabină de probă. Nu una de 1/1 de la magazinul Unirea, ci una de 4/4, acoperită în oglinzi, dotată cu scaun confortabil şi măsuţă...

Bineînţeles că Ştefan n-o dusese la hypermarket! Şi nici măcar la mall! Ultima jumătate de oră îi amintea de filmele americane, în care el stătea cuminte pe canapea, în magazin, iar ea se schimba şi ieşea, iar el îi arăta cu degetul "în sus" sau "în jos"...

Va trebui să iasă din cabină; a patra oară, în magazinul ăsta. Rochiţa asta era superbă; era bleu pal, croită pe siluetă, puţin peste genunchi, decoltată "cu măsură"... El alesese rochiţa asta. Deci ea trebuia să se orienteze spre culori pale, haine decente... Haine cu care putea intra întâi în mall, apoi în McDonald's şi-apoi în sediul băncii...

OK! De-astea o să-şi ia! Că fuste lungi nu-şi lua mai mult de două! Dar, special pentru peste două săptămâni, o să aleagă şi ea o rochiţă! Una "obraznică"! Nu acum; când o să plece la cumpărături doar cu Isamu. Cu riscul "s-o pârască" ochii oblici...

Şi nu era fericită pentru că era în acea cabină, cumpărându-şi haine pe a căror etichetă preţurile aveau cel puţin trei cifre înainte de virgulă. Nu era fericită pentru că era pe Rivieră iar în jurul ei se vorbea exclusiv franceză. Era fericită pentru că, pe partea cealaltă a uşii, o aştepta... O aşteptau doi ochi îndrăgostiţi...

La dracu! Nu "împliniseră" încă 24 de ore, dar se simţea iubită! Iar asta "îi suna toţi clopoţeii" şi-o făcea să râdă...

Ieşi din cabină şi-i zâmbi... Şi pentru că el zâmbea şi-o "radiografia", făcu o piruetă - şi se pomeni în braţele lui! Când ajunsese de pe canapea, lângă ea? Uau, ce îmbrăţişare! Mamă Doamne, ce sărut! Ameţise...

- ... Iar asta e ultima pe care ţi-o sugerez eu. Acum îţi alegi ce-ţi place ţie.

Îl prinse de mână, oprindu-l din drumul spre canapea:

- Dar şi mie îmi place rochiţa asta!

- Dar eu nu-ţi mai "suflu".

Adică iar o supunea la teste... OK! Să caute pantaloni de turistă şi bluze de turistă! Că de-astea nu-i arătase! Şi să se orienteze, pe şest, spre raionul cu fuste lungi. Că-i trebuiau două!

Aoleu, şi urmau şi pantofii... Afurisită sarcina asta, cu alcătuirea garderobei!

Hm! Anul trecut, el îi alcătuise singur toată garderoba. "Coco-şase" Jeep-ul ăla cu valize...

Deci: pantaloni turistici... Nici prea lungi, nici prea scurţi; nici prea coloraţi, nici uni. Nici...

Ridică privirea spre vitrine; studie îndelung strada... Gata: ştia ce voia. O să se "costumeze" din cap până-n picioare în turistă - ca să-i vadă reacţia. Şi-apoi o să-şi ia mulţi blugi clasici, drepţi - că nu era genul care să se simtă bine în izmene de-alea moderne, "pescăreşti".

Florentin

Intră, închise corect uşa iar Roberto şopti:

- Du-te uşurel spre bucătărie.

OK! Da' ce se întâmplase? Se apropia de uşa cu geam... Îşi auzea mama explicând... Şi se înfuria... Şi nici Florentina nu voia să accepte porcăria aia; că tocmai întreba din nou:

- Da' ude e mami?

Iar mama lui îşi reluă, imperturbabilă, explicaţia:

- Mami a plecat la serviciu într-o ţară de departe, şi acolo n-a fost atentă când a trecut strada şi-a călcat-o o maşină.

- Da' ude e mami?

Apăsă clanţa, deschise uşa şi ridică fetiţa în braţe. O aşeză pe masă, se aşeză în faţa ei şi-o privi lung:

- Azi-noapte, când tu făceai nani, a venit un nene şi-a luat-o pe mami cu el.

- Da' de ţe?

- Că aşa a vrut el. Deci mami a plecat cu nenea ăla. Şi n-o să poată să se întoarcă niciodată. Tu ai rămas cu tati acum.

- Si nu vine?

- Nu; nu mai vine.

- Si seala?

- Seara, o să stai cu tati, pentru că mami e la nenea ăla. Şi nu mai vine înapoi. O să aibă tati grijă de tine. Facem băiţă, citim po-vestea, facem nani... Noi doi: fără mami.

- OK!

O dădu jos iar Florentina fugi în sufragerie, la reclame. N-o urmă; se aşeză lângă tatăl lui şi-şi aprinse o ţigară. Iar mama lui începu să turuie, în romanes:

- Degeaba faci aşa, maică! Că-n zece minute a uitat - şi-o ia de la cap cu mami!

- Atâta timp cât mami trăieşte, nu-ţi dau voie s-o minţi.

- Bă, e spre binele ei! Să poată şi ea s-o uite!

- N-o s-o las s-o uite. Pentru că o să plece la ea, după Anul Nou.

Fu prins de gulere; mama lui scrâşni:

- Ce-ai zis, mă?

- Că Florentina pleacă la maică-sa, imediat după Anul Nou. Dacă nu, mă duc eu la doi metri sub pământ - pe-ntâi din 2006. Alege: ori ea, ori eu.

Îi desfăcu mâna de pe cămaşă şi se întoarse spre tatăl lui:

- Oricum, bine că nu trebuie să-mi schimb buletinul! Că mie nu mi se schimbă numele în urma divorţului.

Bătrânul îl privi lung, serios:

- Când te duci la tribunal?

- Nu mă duc; am fost servit.

Scoase hotărârea de divorţ, o despături frumos şi i-o puse în faţă, pe masă:

- Iar tu ştii că am luat hotărârea de-a o trimite pe Florentina după maică-sa azi-noapte, înainte să fiu servit. Ceea ce demonstrează că la fel s-a gândit şi ea. Şi el. Florentina trebuie să o urmeze.

Tatăl lui răcni scurt:

- Şedinţă!

Şi uşile pocneau... Roberto mârâi:

- Da' repede se mişcă băieţaşu' ăsta!

Tatăl lui se grăbi să-l lămurească:

- Se mişca şi mai repede, dacă nu plecau noaptea. În meseria lui, ăl din frunte primeşte banii iar ăl din urmă primeşte glonţu'. La cât de bine-i merge, e "fruntaş" în toate cele...

Mămica lui citea şi ea, aşezată "central" în spatele tăticului lui... Şi, bineînţeles, răbufni sonor când întâlni paragraful "Florentina":

- Ia uite, nemernica! A lăsat "temporar" copilu' la noi, cât se iubeşte ea cu neterminatu'! De parcă aicea-i internat!

Se grăbi să-i răspundă:

- L-a lăsat la mine.

- Bă! Nu stai tu cu ea zi-lumină!

- O să stau, dacă tu nu poţi să stai. Sau nu vrei să stai.

Primi o uitătură piezişă:

- Ia vezi! Că-ţi "rad" nişte palme, de vezi artificii!

Începu să râdă:

- Lasă, mămicule; nu te mai înfuria aşa. Că ştii bine că nu te-aş fi lăsat să te repezi s-o ciufuleşti pe holu' tribunalului. Las-o să fie fericită cum vrea ea.

Mămica lui ridică un deget, deschise gura, trase aer... Se ridică dintr-un salt:

- Iar dacă nu încetezi, mă duc la florărie, să stau la vânzare. Şi-o iau şi pe Florentina. Că nu ştiu dacă s-o las cu tine sau nu; că azi ai draci...

Tăcere: şi din partea ei, şi din partea celorlalţi, a tatălui lui... Adică el avea dreptate - şi cu plecatul, şi cu copilul, şi cu dracii revărsaţi pe copil... Se reaşeză şi-şi privi lung pachetul cu ţigări.

Azi stătea acasă; dar mâine ar trebui să se ducă la florărie. Că dacă nu se ducea la muncă, stătea în cur pe scaun şi-şi jelea suferinţa sufletească! Dar dacă pleca să aprovizioneze, dacă făcea buchete sau vindea papuci, mai uita...

Ana-Maria

Se făcuse şase seara; dar nu era obosită. Portbagajul BMW-ului era plin-ochi cu cumpărăturile ei, iar acum doar se opriseră puţin la o cafenea, să-şi tragă sufletul înainte să intre în alte magazine... Constatase şi ea, pe drum, că rochiţa ei bleu răsucea capetele trecătorilor de pe stradă; dar rochiţa ei mergea lângă tricoul sexy şi pantalonii per-fecţi! Aşa că ei doi erau un fel de... "boom"...

- Mai vrei un Prigat?

Aprobă, iar Isamu se ridică. Ştefan privi lung în urma lui... şi începu să râdă:

- Ziceai că veştile-dinamită n-au voie să vină niciodată mai mult de două...

Aprobă cu capul, începând şi ea să râdă, şi încercă să-şi pună pe chip o mască tare veselă - că o să primească o veste-dinamită! Soţul ei se aplecă şi-i şopti încet de tot, la ureche, în romanes:

- Mafia chineză. El e garanţia... şi fratele boss-ului pe Europa de Vest.

... Sărurile! Unde erau sărurile? Sau măcar o pastilă! O aspirină, ceva...

Râdea în continuare; masca părea că funcţionează, de vreme ce şi el râdea. Nu-l putea privi; nu putea să afle acum dacă-i reuşea chiar atât de bine să ascundă grozăvia pe care-o aflase... Şi-i luă pachetul de ţigări şi se servi.

Mamă, Doamne! Mafia chineză? Adică Shun era mafiot? Adică ea zburase azi-dimineaţă cu avionul privat al boss-ului mafiei... Adică fratele şefului mafiei chineze din Europa de Vest, pe nume Isamu, îşi petrecea zilele primind ordine de la Ştefan şi aducându-i ei încă un Prigat? Nu era de mirare că soţul ei ţipase la ea în avion şi intenţionase s-o încuie în vilă în primele 48 de ore...

- Discutăm acasă, în birou; OK?

- OK.

... De fapt, de vreme ce Grasu îl anunţa că rămăsese fără pocnitori, ea ce-şi închipuise? Că Ştefan se zbătea să distribuie o sacoşă de

pistoale Carpaţi second-hand? Când, vorba aceea - locuia într-o vilă care, porţionată fiind, avea spaţiu căcălău de-un vals artistic? Şi abuza de avionul privat în care însoţitor de bord era Shun...

Iar fusese gâscă! Shun nu avea părinţi africani! Iar ea avea totuşi o scuză: când îl văzuse pe Shun, nu ştiuse nimic despre pocnitori... Ehei, urmau zile grele! Se aplecă spre el şi zâmbi:

- Şi o să-mi spui, acasă, în birou, unde-ai ascuns pastilele.

Ia uite-l ce râdea! Completă:

- Că dacă nu-mi spui, îmi comand altele de pe net...

Ştefan îi luă mâna şi i-o sărută. Şi schimbă subiectul:

- Ştii la ce mă gândeam? La o rochie de seară.

- ... Sper că nu te gândeşti să mă azvârli într-o serată, cu franceza mea chinuită cu tot!

- Nu; dar nu se ştie niciodată când o să auzi un vals...

Îl privea lung... Nee! Nu era vorba despre vreo acţiune "cu rochie de seară"! Mintea lui "dospea" altceva! Soţul ei ridică din umeri:

- OK, m-ai prins! Am văzut, săptămâna trecută, o rochie superbă într-o vitrină. Şi vreau s-o ai.

- Cu condiţia să-mi vină bine.

- Evident! Şi să-ţi placă!

- Evident!

Ştefan

O sorbea din priviri! Soţia lui era perfectă. Era... perfectă!

Ana-Maria ştia să poarte măşti - mai ales când era avertizată că urma ceva "grandios". Avea răspunsuri spontane perfecte... Chiar şi Isamu începuse să zâmbească, de când îl tot plimbau după ei prin magazine! Bănuia el că mâna lui dreaptă înţelegea românește destul de bine, încă de pe vremea când i-o prezentase pe Rubina! Că doar el şi Isamu se cunoscuseră "pe meleaguri dâmboviţene", nu?

Ana primise neaşteptat de bine vestea aia. Şi totuşi, n-o putea informa aşa, "pe sărite". Diseară, ar fi trebuit să se încuie amândoi în birou, iar el să-i spună soţiei lui totul referitor la afaceri. Dar, din nefericire, el nu putea vorbi despre afacerile lui. Nici chiar cu oamenii lui. Se înţelegeau din priviri. Pentru el, dispariţia lui Grasu ar fi fost o tragedie de nereparat... Iar Isamu i-ar fi spus Anei totul frumos, corect, sub formă de listă cu bumbi; şi-n cinci minute Ana-Maria ar fi fugit din toate puterile pe Avenue du Roi Albert, spre est...

O s-o tot "lovească" cu perechi de-astea de veşti. N-avea încotro. Trebuia să aibă încredere în ea. Se convinsese că avea o soţie deşteaptă... şi frumoasă... care începea să înţeleagă ce gânduri îi treceau acum prin minte... Şopti, cu ochii la ea:

- E culoarea vişinii putrede.

- Super!

- E lungă...

- E de vals...

- E croită pe manechin...

Roşise... Ah, Doamne, ce soţie avea el!

Florentin

Gata. În sfârşit, ajunseseră acasă! Încuie uşa, puse siguranţa şi-o lăsă jos. Iar Florentina alergă în camera ei:

- Aide lepede dai cutia!

Cutia cu jucării: se grăbi s-o dea jos de pe şifonier. Florentina o deschise şi-şi luă două păpuşi...

Se aşeză la calculator: după socotelile lui, mămica lui nu învăţase încă informatică. Iar Gabi nu i-ar fi amintit de pozele făcute cu camera digitală. Gabi îi va fi un aliat de nădejde de-acum încolo; ea îl înţelegea... şi îl iertase demult...

- Florentina!

Picea veni în fugă; o ridică şi-o aşeză pe genunchi:

- Ţie ţi-e dor de mami?

Micuţa nu răspundea; dar se întristase. Şi-acum el avea o problemă mare-mare: un copil de nici doi ani şi-un secret...

- Uite ce zic eu... Tu ştii ce-i ăla secret?

Nu. Dădea din cap că nu ştie.

- Secret e atunci când nu spui la nimeni ce ştii tu. Uite: secret e atunci când ne uităm la poze cu mami... şi tu nu-i spui lu' mamaia şi tataia că ne uităm la poze cu mami. Nu spui la nimeni. E secret! Ai înţeles?

- Ai ţeles.

- Nu spui!

- Nu spui.

- Promiţi?

- Pomit.

Şi-o să uite în cel mult cinci minute... Ochişorii negri priveau deja ecranul, pentru că aşteptau pozele... Selectă prima fotografie şi apăsă enter.

Dumnezeule, cât de frumoasă era! Simţise cum un pumnal ascuţit îl izbeşte în inimă! În suflet! În locul ăla pustiu, rănit...

"Te iubesc"...

Ştefan

Era abia opt jumate. Isamu nu plecase încă - îi înţelesese rugămintea nerostită şi aştepta şi el ca Ana să adoarmă dusă...

Se plimbaseră azi toată ziua. Ea nu ştia; dar ziua de mâine şi-o va petrece singură. El trebuia să ajungă în Paris. Şi chiar dacă n-ar fi avut nimic de făcut - la orice oră din zi sau din noapte putea primi un telefon, şi-n cinci minute trebuia să iasă pe uşă... şi să lipsească chiar şi trei zile... Încercase, azi, s-o lege măcar un pic de casa asta. De oraş. De Isamu. De tot ce-ar fi putut-o opri din drumul ei spre est...

Dormea dusă. Nu-i spusese că era obosită, nu-i spusese când i se făcuse foame - dar, acasă, hăpăise repede cina şi se ghemuise în braţele lui, pe canapea, în faţa televizorului. După cinci minute, Ana dormea dusă...

Se ridică uşor, mutându-i capul... Şi arătă spre birou. Urcau... Închise uşa, activă sistemul de supraveghere video şi-o privi lung:

- Acum ce spui?

- Că nu ţi-ai schimbat starea - râzi în continuare. Şi ea râde în continuare.

- Adică?

- Adică momentan sunteţi bine. Dar "se simte" că sunteţi "proaspeţi"; ezită şi are uneori reţineri.

Aprobă scurt:

- Veşti despre numărul ei de telefon?

Primi o negare.

- Contul?

Isamu luă primul dosar din tăviţă şi i-l întinse. Clar - era îndrăgostit rău, dacă nu văzuse el ditamai dosarul pe care scria "Ana-Maria"... Se asigură că în acel dosar era un card auriu şi îl aşeză pe tastatură. Şi reveni spre el:

- Mâine trebuie să trec prin Paris.

- Eu rămân aici, cu ea. Vrei o maşină, sau două?

- Una singură. Te rog, ajut-o să se acomodeze cumva! Ştiu că e greu, ştiu că are-o carapace în care se-ascunde, dar... Dar nu pot s-o pierd. Nu vreau s-o pierd.

- N-o pierzi. Mâine iese cu mine în oraş.

- ... Cu condiţia să nu-i impui plimbarea asta.

- O să mă invite ea să ieşim.

Ridică mirat sprâncenele... Isamu începu să enumere, extinzându-şi degetele de la mâini:

- Şampon, balsam, gel de duş, parfum, şosete, ghid de conversaţie cu CD, tampoane, rimel, ruj

Ridică mâna, râzând:

- Ai dreptate! Şi-ai văzut că n-a scos un cuvânt!

- Nu ştie încă regulile - şi nici ce-o aşteaptă peste cinci minute. Dacă vrei opinia mea sinceră, cred că te vede râzând - şi-atunci nu spune nimic din ceea ce te-ar putea opri din râs. Aşa că te lasă pe tine să-i arăţi ce-ai de arătat; procesează informaţia şi-apoi cere eventuale lămuriri. I-ai arătat magazine de lux; mâine o să profite de absenţa ochilor tăi şi-o să vrea să vadă hypermarket-ul.

Corect! Uite că el nu se gândise la asta... Isamu porni spre uşă:

- Exact: te simţi ca un adolescent drogat. E starea aia pe care-o cântă artiştii-n blues-uri. O să-i spun eu regulile casei. Pe mâine.

Aproba, zâmbind, privind lung imaginea de pe ecran...

Dacă mâine Ana va decide să plece... Da' prost mai era şi el! De ce să plece? Când azi văzuse fericire în ochii ei? Azi, el o făcuse fericită! Cu adevărat fericită! Azi, poate, mai parcursese un centimetru din lungul drum spre sufletul ei... Ceea ce însemna că mâine, la micul dejun, o s-o "lovească" cu altă veste-dinamită...

Oof!

Deschise dosarul, accesă interfaţa cu banca... Cât să-i pună pe card?... Zâmbi: îi va pune o sumă obscen de mare. Simţea nevoia să fie "urecheat" - ca să poată să se certe cu ea şi s-o determine să-şi dezlege limba! Nu scosese un cuvânt despre şampon şi ghid de conversaţie! Nu rostise "Mi-e foame"! Iar muţenia ei era periculoasă! El vorbea deschis iar ea zicea imediat ca el! Iar asta îl împiedica pe el să o descopere şi-i dădea ei motive să se încrunte mai târziu!

Apăsă cifra 1. Apoi cifra 0. Şi-o apăsa, repetitiv... Click... Bun! Acum aştepta mesajul băncii, ca să confirme tranzacţia...

Gata. Opri calculatorul şi se ridică: s-o ducă pe braţe până în dormitor, s-o aşeze pe pat, s-o învelească... Şi să încerce să adoarmă şi el. Că ultima oară aţipise ieri, pe la şase după-amiaza.

23 octombrie 2005 - duminică

Ioan

Mm, cât de devreme era! Dar bine că Lăcrămioara nu se trezise încă! O să se certe straşnic cu ea azi, pe tema morţii lui mami - da' nu acum, că era aşa de dimineaţă...

Se ridică, ieşi tiptil din dormitor şi ciocăni la uşa lui Roberto, care se grăbi să deschidă cu zgârcenie:

- Ce-i, ţi-e rău?

Negă încet cu capul... Fiul lui ieşi din cameră şi închise uşa; şopti, încet de tot:

- Foarte pe şest, aşa, treci azi pe la Nicuşor. Află ce-a vorbit cu ea, când l-a chemat dincolo. Şi să-mi zici şi mie; da' foarte pe şest, auzi?

Primi o aprobare.

- Auzi, mă?... Tu crezi că e bine cum vrea frati-tu? Să trimită copilu' la ea?

Roberto se scărpină neaoş în creştet:

- Mă tată... Tu crezi că e bine ca mama să-i spună că maică-sa e moartă?

Negă încet...

- Ca s-o uite pe Ana, Prâslea trebuie să renunţe la Florentina. Tu ştii părerea mea: copiii sunt sfinţi! Dar... Dar e Prâslea. Nici o muiere n-are loc spre sufletul lui, dacă ochii lui stau aţintiţi pe copil. Îşi iubeşte copilu'; da' n-o să poată altfel. O s-o trimită la maică-sa, o să facă o cădere nervoasă... şi pe urmă o să-şi revină.

- Bă, mie tare-mi vine să-i pun paznic! Că mă pomenesc că pleacă cu asta mică-n parc şi vine fără ea!

- Nu. Cel puţin trei luni, Florentina nu pleacă nicăieri. Garantat!

Şi uite ce sigur pe el era...

- ... De unde ştii, mă?

- Păi Rubina nu naşte în decembrie?

Aoleu, ce uitase! Rubina...

- Aşa că, în funcţie de astea trei luni şi cum se termină tevatura în Franţa, Florentina se duce fuguţa după maică-sa, sau se mută în camera lu' Prâslea. Şi-o înfiez eu şi-n acte, ca să fiu sigur că nu-i vin diliului idei. Ştii, treaba cu divorţu' a fost "parfum"; da' lu' Ştefan nu-i merge cu mine. Mă trag cu el prin tribunale până după Apocalipsă!

Aprobă scurt... şi-i întoarse spatele. Şi reveni în dormitor: na, că uitase complet de nevasta tradiţională! Şi de copilul ei! Trebuia să se gândească bine; trebuia să recalculeze totul, să...

Ana-Maria

Deschise încet ochii...

Na, că picase frântă, cu ochii în televizor!... Dar era în dormitor, în pat... Era dimineaţă...

Ridică uşor capul... Era în halatul cu care se îmbrăcase după duş. Pentru că fusese din nou mută; şi dedusese, după duş, că BMW-ul negru dispăruse la un moment dat pentru că se dusese să-i ducă ei cumpărăturile la o curăţătorie. Că doar nu putea să se-mbrace cu hainele noi aşa... nespălate; nu? Îşi pusese halatul; coborâse, îl găsise pe Ştefan în faţa televizorului şi se aşezase lângă el. Iar el o trăsese în braţele lui... şi ea adormise. Şi-apoi uite că el o adusese în dormitor, pe braţe...

Întoarse încet capul... Simţi c-o ia ameţeala. La propriu! Îl măsură lung... Tocmai "intrase în alarmă; aşa că se ridică şi se strecură în baie. Şi încuie uşa. Îşi scoase halatul, încruntată, şi se privi în oglin-

dă, cu ochi critici.

... El era perfect. Ea avea niscai celulită pe burtă. În rest, oglinda îi arăta un corp şi-o conformaţie care puteau face faţă corpului şi conformaţiei lângă care se trezise ea azi. Nu vedea în oglindă nici un "dezastru" ce nu putea fi "reparat" cu puţină mişcare susţinută şi-un bronz zdravăn. Şi, poate, cu vreo cinci şedinţe de masaj... Sau vreo zece de manele "pe sistem"... Se întoarse şi din profil, se măsură lung... Da; trăgea concluzia că "era corespunzătoare". Chiar şi acum, după naştere, încă mai arăta bine. Magazinul ăla cu preţ unic fusese cea mai bună sală de forţă pentru ea!

Foşnetul o făcu să înlemnească - îl trezise! Ah! La naiba! Uitase cât de uşor dormea Ştefan! Uitase cum stătuseră amândoi lungiţi în pat, în casa de la Cernica! Asculta... Ei, poftim! Iar ieşise! Iar se ducea în baia de la etajul unu! Şi nu-i plăcea că punea aşa stăpânire pe baia aia! Şi ieri, el făcuse duş tot la etajul unu! Chestia asta trebuia să se schimbe; aşa că mâine dimineaţă, dacă nu se trezea el primul, ea nu intra în baie. Iar când se va trezi şi el, ea o să tragă de timp până o să-l vadă redevenind stăpân pe baia stăpânului! Şi tot aşa, până în 6 noiembrie - când or să facă duş împreună...

Ete că o luase razna! Hai - duş şi micul dejun!

Ştefan

Aştepta. O aştepta, privind lung curtea, Mercedesul... Paşii coborau scările... El o aştepta, rugându-se să vadă un zâmbet...

Şi cum el nu spusese nimic, ea se apropia... Ce dracu era cu el? Îl îngropase de tot pe Florentin? Că se simţea ca un Evelin bleg!

Ana-Maria

Mai avea cam un metru până la el; Ştefan se întoarse, făcu un pas, îi prinse capul în palme şi-o sărută... Şi iar se simţea atât de bine, că nu-i mai trebuia interdicţia aia...

- Neaţa.
- Neaţa.
- Ai dormit bine?

Aprobă cu capul, privindu-l lung... "Hai să zicem că suntem în 6 noiembrie! Vrei?" Ştefan îi dădu drumul şi arătă spre masă:

- Ţi-e foame?
- Da.
- Hai "să atacăm"!

OK! Deşi nu se prea potrivea sărutul de dinainte cu invitaţia "la distanţă"...

Atacaseră. Mâncau. Şi era linişte. Şi mai era ceva - plutea ceva în aer. Ceva nu era în regulă. Nu ştia ce; dar simţea aşa, ceva apăsător...

Ea nu-i spusese lui Emilie să fie mai zgârcită când umplea farfuria ei; nici el nu se grăbise s-o facă. Închise deci un ochi, "departajă" jumătate de porţie şi decise că azi va mânca o singură felie de pâine.

- ... Şi ce-ai visat?
- Nu ştiu; probabil ceva plăcut, că mă simt odihnită... Tu ce-ai visat?
- Rochiţa ta bleu.

Ia uite-l! Începu să râdă...

- Cândva în jurul prânzului ajung şi cumpărăturile tale acasă. Că au făcut un ocol ieri...

La curăţătorie, ştia! Aprobă scurt.

- La zece, trebuie să plec.

Adică o făcuse să râdă, ca să poată să-i dea apoi vestea proastă că azi era singurică acasă! Aprobă cu capul:

- OK.
- Tu ce planuri ai, cât sunt eu plecat?
- Stau acasă şi mă documentez în continuare.
- Nu vrei să ieşi?
- Unde să ies?
- Prin oraş! Prin magazine, la plimbare...
- Nu-i musai! Stau cuminte în casă, mă uit pe net, am şi televizorul... Şi CD-urile...
- ... OK, cum vrei! Oricum, Isamu rămâne acasă; dacă vrei să ieşi, e la dispoziţia ta.

Stop! Se încruntă scurt, dădu să protesteze dar simţi din nou acel ceva care plutea... Şi răspunse neutru:

- OK.
- Aşa cum şi Emilie, şi Isabelle sunt la dispoziţia ta.

Ştefan insista - deci căuta de ceartă. Adică făcuse ea "una nefăcută". Dar abordarea aia nu-i plăcea; că, dacă ea greşea, el ar fi trebuit să-i spună direct ce greşise! Nu s-o "înţepe" aşa! Răspunse deci la fel, accentuând furtuna care se zărea la orizont:

- OK.

O secundă, două secunde...

- De ce te-ai încruntat?

Acum, parcă nu-i mai venea să se certe cu el. Că ea făcuse una nefăcută - nu el. Aşa că ridică din umeri, încercând să ridice şi sprâncenele în poziţia lor "naturală", destinsă:

- Nu m-am încruntat.

Tăcere... Tăcere... Ridică privirea; Ştefan o privea lung... Era serios. Adică "era de rău". Corect - tocmai îl minţise. Deşi promisese să n-o facă! Lăsă toată ruşinea deoparte şi-şi rosti gândurile:

- Chestia asta cu dispoziţia mă indispune teribil. Nu sunt vreo "preţioasă"; nu pot să mă duc la fetele astea şi să am o atitudine deasta... cu dispoziţii. Iar cu el chiar n-am cum să fiu "preţioasă"!

Ciudat - Ştefan zâmbi, de parcă gata - îl împăcase deja! Iar cuvintele lui îi tăiară respiraţia:

- Dar o să fii contesă; aşa că, în privinţa fetelor, ar fi bine să te obişnuieşti să dai dispoziţii. Iar ele, te asigur că sunt obişnuite aşa - cum ai schimbat placa, cum nu mai ştiu ce-au de făcut...

El zâmbea, ea nu putea nici măcar respira... Cu un gest scurt, Ştefan scoase port-actul şi i-l întinse. Îl luă, în virtutea inerţiei, dar îl lăsă pe masă - ce zicea el acolo despre contesă?

- Deschide-l.
- ... După ce mănânc şi iau o pastilă de inimă.

Ştefan o privea lung, zâmbind... şi aştepta ca ea să deschidă port-actul! Nu zâmbi:

- Vorbesc serios!
- În '83, ai mei au fugit din România şi s-au stabilit în Turenne. I-a ajutat un conte, iar tata i-a întors ajutorul la un moment dat. Eu m-am născut cetăţean francez; de restul s-a ocupat contele, care este şi naşul meu de botez. Iar tata s-a ocupat de dubla cetăţenie. Mai ai nevoie de pastila aia?

Deci, să socotească noua informaţie!

În '83, adică sub comunism, părinţii lui au fugit din România şi s-au stabilit în Franţa. Şi s-au ajutat reciproc cu un conte - care probabil că i-a ascuns de Secu. Şi probabil că bulibaşa scosese şi el, la un moment dat, un cuţit din cizmă. Şi gata - contele îl botezase pe Ştefan... Care, socotind cât face 1990 minus 1983, descoperea ea acum că îşi trăise cel puţin primii şapte ani din viaţă în Franţa... Şi uite cum se luminau brusc unele pete negre din calculele şi socotelile ei... şi se explicau şi vila, şi afacerile, şi franceza lui perfectă...

Mai avea nevoie de pastilă? Negă scurt. Mâna lui o invită să deschidă port-actul; ea negă din nou... Aşa că-l deschise el. Şi-acum ochii nu mai ascultară comanda creierului - ochii citiră fiecare rând...

"Stefan Ionesco, comte de Perigord et vicomte de Limoges et Turenne"

Na, drăcie! - că soţul ei era conte...

În următoarele cinci secunde leşina; aşa că apucă paharul cu apă şi-l bău pe tot. Pentru că Ştefan chiar era conte! Şi tocmai îşi amintise că i se vorbise de hârtii cu antetul statului... Ana-Maria Cioroacă o să fie contesă...

Gata! Calm! Că dacă pica p'acolo nu rezolva nimic - doar îl speria de moarte! Şi-o transporta la spital cu elicopteru', experienţă de

care chiar n-avea nevoie! O plimbase anu' trecut cu SMURD-ul, o plimbase anu' ăsta cu avionul privat al mafiotului - şi-i ajungea atâta adrenalină pân' la Revelion... Inspira, expira... iar el decise să spargă totuşi tăcerea aia seacă:

- Puţini oameni din România ştiu asta; că tata n-a spus nimănui, iar eu mă legitimez rar acolo cu paşaportul. În principiu, asta n-ar face mare diferenţă acolo; dar aici, mă ajută în afaceri.

Aprobă scurt: evident, dl conte era aproape intangibil...

- Şi-ar mai fi o chestie, pe care-o discutăm sus.

Care? Degetul lui arăta data naşterii... 1 ianuarie 1975. Abia acum observa; şi abia acum calcula... În Franţa, avea 30 de ani; în România, doar 20. Bine, discutau sus. Aprobă, iar el îşi recuperă actele...

- Deci, dacă vrei să ieşi, îi spui lui Isamu.

- Bine.

Linişte; mâncau în linişte acum. Sigur, putea jura că "îi picase faţa" şi era stacojie; el avea încă vreo două vagoane de veşti de-astea care-o dădeau "cu roatele-n sus" şi nu ştia cum să i le spună... Iar dacă ea era stacojie, el se indispunea...

Mai bine că nu stătea acasă; că nu se simţea a fi o companie prea plăcută! Ieri fusese o zi perfectă; azi, plutea ceva în aer...

- Fug să mă schimb - că e târziu.

Aprobă din nou. Îl văzu urcând grăbit scara...

Deci era logodită cu un conte... Ete drăcie, că anu' trecut o furase un conte! Şi ei nici nu-i păsase - îl plesnise peste ochi şi-l îmbrâncise şi-l ameninţase cu pantofu'... Iar dacă ar fi aflat, anul trecut, că contele făcea afaceri cu mafia chineză, probabil că s-ar fi sinucis înainte să-l plesnească peste ochi - s-ar fi azvârlit cu inima-n cuţitul de pizza când ar fi realizat că într-un sfert de oră chiar putea "s-o zboare" peste graniţă...

Şi avea cu zece ani în plus când era pe teritoriul Franţei. Asta era, probabil, tot o chestie "de afaceri". Dacă stătea să se gândească un pic, era floare la ureche pentru şeful poliţiei să intre în baza de date şi să "greşească" o cifră în CNP! Iar diferenţa aia de zece ani îi crea lui "spaţiu în timp"... Pentru ce-i trebuia lui Ştefan "spaţiu în timp" - da' numai în Franţa?

Mamă Doamne, da' unde se ducea soţul ei? Că era să se-nnece, cu ochii la el! Arăta bestial - costumul ăla era impecabil, el per total era impecabil... Ştefan se apropie, zâmbind slab... şi-i fură un sărut:

- Să fii cuminte!

- Să ai grijă!

- Pa!

- Pa!

Şi-uite aşa pleca... Nu; lăsa plicul A4 pe măsuţa de la uşă şi-apoi pleca... Iar ei îi era deja dor de el...

La dracu! - că-i rămăsese mâncarea-n gât! Se întristase văzându-l cum pleacă - şi-i rămăsese mâncarea-n gât!

Se ridică şi se grăbi sus, în dormitor. Văzuse un notes... Ia să-şi facă ea lista! Că azi pleca la cumpărături - da' de-alea cum ştia ea!

Păi: şampon, balsam, săpun, deodorant, parfum, depilator, cremă anticelulită... "pampersi"... Ojă, o pilă, o forfecuţă... Perie, pieptăn, cleme de păr... Rimel, dermatograf, ruj, creioane... O pudră, o trusă de farduri... Nişte fond de ten... Şi-acum dădea foaia - şi tot avea sentimentul că uita ceva...

Ştefan

Apăsa acceleraţia aia în duşmănie. O apăsa, pentru că o speriase. O privise atent şi-o văzuse tremurând, dând paharul peste cap... Încercând să respire normal, ca să poată să-şi revină...

Deşi îşi propusese să nu-i spună chiar aşa "bruscat" că va fi contesă, nu putuse să fie altfel. Pentru că azi avea draci. Mari! Azi, concentratul de Florentin ieşise la iveală - şi era nervos. Că se ducea la Paris, la spital - iar gândul ăsta, gândul la femeia aia din spitalul din Paris îl înfuria instantaneu... Şi fusese şi-un pic mitocan - că avea draci dintr-un motiv independent de ea, dar îşi testase dracii pe pielea ei - iar asta-l scotea din minţi...

Ana-Maria

Se privea în oglindă... Era foarte bine. Era ca de dimineaţă. Putea să plece.

Acum: oare unde era Isamu? Coborî treptele, ciocăni la uşa biroului... Acolo nu era. Coborî în living... Aa, uite-l! La televizor! Se apropie, zâmbind slab - pentru că n-avea încotro şi-o să-şi exerseze franceza aia ruginită pe pielea lui... El îi sesiză prezenţa; întoarse capul şi-o privi drept. Deci...

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

- Azi, cândva, oricând... Crezi că putem să mergem în oraş?

Bărbatul zâmbi şi se ridică:

- Mergem; unde?

Grea întrebare; aruncă o privire pe hârtia din mâinile ei... şi roşi uşor:

- Cred că la un hypermarket...

Era mirat? De ce era mirat? Aa, îi cerea lista! I-o dădu, deşi era în română. El o privi câteva clipe, începu să râdă şi i-o dădu înapoi:

- În cinci minute plecăm.

OK! Uite că se înţelegeau... acceptabil, la prima tentativă de-a părăsi vila în aceeaşi maşină, fără Ştefan. Şi

Stop! Mergeau fără Ştefan! Deci, fără card! La dracu! Se grăbi să-l oprească:

- Nu, cred că nu mai mergem nicăieri.

El părea atent la telefon; dar îi arătă cu degetul spre măsuţa rotundă de lângă uşă. Aia pe care soţul ei pusese plicul.

Aa... Să nu spună că...

Ia uite ce-o zorea să se ducă să vadă ce-i acolo! Prea bine! Se apropia... Privea plicul şi tot nu-i venea să creadă... La dracu!

Smulse cartonul ăla pe care scria "Ana" şi-l desfăcu dintr-o mişcare. Şi privi înăuntru. Şi se făcu stacojie...

Stop! Să nu facă o scenă de faţă cu el! Că sigur o pâra! Porni spre canapea. Se aşeză. Scoase paşaportul... Glasvandul se închise corect... Scoase şi cardul... Scoase şi hârtiile...

Înainte să te superi foarte rău, aminteşte-ţi că eşti soţia mea... şi că veştile alea trebuie să vină doar perechi.

Mda. Şi-şi mai amintea o chestie; că Ştefan nu putea spune unele lucruri. În condiţiile astea, cu bileţelul ăsta explicativ, lucrurile stăteau un pic altfel! Zâmbi şi lăsă biletul pe canapea. Ce erau hârtiile alea?

Acum chiar că nu mai respira... că aia era perechea veştii sub formă de plic... şi ăla era extrasul de cont... Iar Ştefan era nebun... iar ea era soţia lui...

Ce dracu mai putea să spună? Când soţul ei îi deschisese un cont în care-i virase un milion de euro?

Se ridică, oftând greu, îşi luă hârtiile şi urcă în dormitor. Le lăsă pe noptieră - vor discuta diseară despre milion şi modul în care i-l "predase". Că i-l cam lăsase pe masă, înainte să plece... Reveni în living şi-l văzu pe Isamu aşteptând în dreptul uşii.

- Mergem?

Aprobă cu capul şi ieşi. I se arăta unul dintre BMW-uri... Deci ei mergeau "în doi", iar tinerii în costume mergeau cu a doua maşină... Isamu porni motorul, scoase o hârtie din buzunar şi i-o întinse:

- Asta e o altă discuţie pe care n-o va aborda.

Aa, ce bine că măcar el avea limba dezlegată! Ia - ce-i dăduse acolo? Lista cu regulile! Minunat! Perfect! Ia să vadă ea ce n-avea voie să facă...

Pe-astea i le spusese şi Ştefan, ieri... Fără musafiri... Fără telefoane inutile de pe fix... Listele referitoare la probleme culinare se lăsau pe masa din bucătărie... Isabelle era singura care avea voie să miroasă a detergent! Bufni în râs: chiar aşa scrisese!

- Şi mai e ceva: dacă spun "Jos", te bagi sub bord.
- Am înţeles.
- Sigur?
- Sigur.
- Bun. Te sfătuiesc ca, în afara vilei, să uiţi limba română.
- Aş uita-o, dar n-am ajuns încă la raftul cu ghiduri de conversaţie cu CD...
- Te descurci bine în franceză, iar pronunţia nu-i o tragedie. Dacă totuşi constaţi că ai uitat un substantiv, foloseşte engleza.

Aa, acum înţelesese!

- Ţi-am făcut un mail, pe serverul lui Ştefan. Nu-l folosi pentru abonamente la diverse reviste.
- Am înţeles.

Isamu frână la semafor şi-o privi lung, serios. Ridică din umeri, privindu-l la fel de serioasă:

- Am înţeles pentru ce e mail-ul de pe serverul lui Ştefan. Nu citesc reviste; dar dacă o să vreau să-mi fac un abonament la ceva, îl fac pe un mail comun de Yahoo...

Şi uite că înţelesese corect - că altfel chinezul ăla "de piatră" n-ar fi zâmbit! Maşina se puse din nou în mişcare, iar el o făcu să roşească:

- Şi te anunţ de-acum că cu mine nu-ţi merge. Dacă nu vrei să-ţi impun azi mese la ore fixe, va trebui să spui când ţi-e foame.

Îşi acoperi gura cu mâna, să mascheze râsul... Ia uite ce tip de treabă era Isamu - şi ea îl crezuse un chinezoi mic şi rău şi caftangiu, aşa ca-n filme... Răspunse:

- Promit că spun.

Degetul se întinse ferm:

- Bun. Acolo mergem; e OK?

Acolo... Bufni în râs:

- Super-OK!

Mamă-mamă, azi făcea bătături! Dar cumpăra tot ce-avea pe listă... plus încă pe-atât! Măgăoaia aia de hypermarket sigur avea un raion mare cu haine... normale! Ieri, Ştefan îi arătase cum se făceau cumpărăturile "cu asistente" - alea în care ea arăta cu degetul o poză din catalog, iar asistenta îi aducea măsura potrivită în cabina de probă. Azi, "se va bălăci" în coşurile mari cu tricouri de toate mărimile...

Ştefan

Ieşi din lift şi porni pe coridorul alb... Pentru prima oară, nu se bucura că vine aici. Până acum, abia aşteptase să-şi revadă băieţelul! Dar acum avea o strângere de inimă... Penultima uşă, în capătul holului. Apăsă uşor clanţa... Şi zâmbi, ascunzând buchetul de trandafiri la spate:

- Hei, bună!
- Bună.

Intră şi se grăbi spre ea:

- Ce-i? Nu te simţi bine?
- Ba da; sunt doar îngrijorată.

De ce? Îi puse repede-repede buchetul în braţe - şi se grăbi să pună palmele pe băieţelul lui:

- De ce? Ce s-a întâmplat?
- Mă tot întreb, în ultimele zile, ce-a păţit amanta ta!

Zău?! Zâmbi slab:

- N-a păţit nimic. Pentru că n-am amantă. Aşa că poţi să stai liniştită.

Rubina se ridică şi porni încet spre vaza de lângă geam:

- Nu ştiu de ce, dar nu prea te cred...
- Serios!

Se apropie de ea şi o cuprinse cu braţele. Şi se concentră asupra mişcărilor timide ale băieţelului lui:

- Am fost chemat urgent în România. Afacerile luaseră o întorsătură periculoasă; şi am făcut o mişcare radicală, de i-am pus pe toţi "pe invers"... Aşa că perioada asta e foarte agitată - şi-mi mănâncă mai tot timpul. O să preiau oameni noi, afaceri noi... O să trebuiască să mă ocup de "şcolarizări", să-i pun într-o ordine logică... O să stau mai mult pe-acolo. Că n-am încotro.

Uşa se deschise scurt. Aleluia! Nu mai discutau despre amanta lui! Se grăbi să strângă mâna medicului:

- Bună ziua!
- Bună ziua. Mi-a spus asistenta că aţi venit.
- Da, şi mă pregăteam să vă fac o vizită.
- Am venit eu aici. Deci, conform cu ultimele analize...

Şi-acum îi venea să bage cuţitu'-n el, pentru că medicul ăsta era "de aur" - ştia meserie, era printre cei mai buni din Paris, explica bine, avea grijă de Rubina şi de băieţelul lui... Dar avea un mare defect! Spunea "conform cu ultimele analize", deschidea dosarul şi tăcea. Şi răsfoia şi tăcea, de-i venea să bage cuţitu'-n el!

- Conform cu ultimele analize, dna Rubina este bine. Şi copilul este bine. Dar în ultimele 24 de ore dna a avut contracţii sporadice. Aşa că externarea iese din discuţie.

Uraa! Îşi compuse o mimică tristă, dezamăgită...

- În orice moment, se poate întâmpla ceva rău. E mai bine pentru amândoi să rămână aici, sub strictă supraveghere medicală.

Aproba încet cu capul... Doamne, era dement! Se bucura că-i ţinea pe amândoi în spital!

- V-aş invita în curte - dar ştiţi că, după cerclaj, dna trebuie să stea mai mult la televizor...

Aproba în continuare... Era dement...

- Din păcate, n-am veşti mai bune.
- Bine că nu sunt mai rele! Bine că ei sunt bine!
- Exact.

Şi-şi strângeau iar mâinile... Şi se simţea un nenorocit, pentru că strângea cu bucurie mâna omului care-o chinuia pe Rubina ţinând-o încuiată aici, adică departe de el... Uşa se închise. Îi oferi braţul; fu luat de braţ. O conducea înapoi, spre pat... Şi se aşeză lângă ea.

- Şi? Ce-ai mai făcut?
- M-am plictisit de moarte! Puteam să stau şi acasă în pat!
- Dar nu puteam eu să-l ţin pe doctor legat de piciorul patului.
- Vreau să plec de-aici!

Asta-i spunea de fiecare dată când îl vedea. Nu mai avea putere să lupte cu ea... pentru că o înţelegea...

- Nu mă înţeleg cu oamenii ăştia p'aici! Ei zic un căcat, eu îi dau cu "ui", "ui"! Şi nu iese nimic!

"Păi de ce nu asculţi CD-urile alea pe care le-ai cumpărat în februarie?! Că nici nu le-ai desigilat!" Îi venea să urle, dar se abţinea...

- Ştefane...

Ridică privirea spre ea... Nu. Nu mai avea farmecul acela ciudat, de la început. Farmecul din şatră. Se schimbase. Se "coconise", de când îi închiriase apartamentul ăla în Paris. Părea să fi uitat totul... Toată viaţa ei dinaintea căsătoriei parcă se ştersese cu buretele! Era schimbată...

- Ştefane, uită-te la mine.

"Păi la tine mă uit, fă!" Nevasta lui îl privea lung... Brusc, o văzu apucându-şi burta cu mâinile. Iar Rubina mârâi în romanes:

- Mda, m-am lămurit. Hai, nu pleci?

Cee? Ce spusese? Întinse mâna şi-o înşfăcă de cămaşa de noapte:

- Ce-ai zis, fă?
- Nu te duci la afacerile alea presante, care te ţin foarte ocupat? Presupun că le-ai mutat deja la Cannes! Şi se plictisesc, că e frumos afară!

Aoleu, acum o să-i scoată toţi dinţii; pe toţi, dintr-o singură lovitură! Trase mâna dreaptă mult în spate...

Nevasta lui era furioasă. Nu-i păsa dacă bărbatul ei îi spărgea capul sau îi rupea dinţii din gură. Rubina ştia că avea dreptate. Şi-l înfrunta... ţinându-se de burtă...

"Calmează-te, Ştefane. Pentru binele băiatului tău, calmează-te! Acum!"

O singură palmă dacă-i dădea, o răsturna cu tot cu pat. Că avea doar 45 de kile. O dădea tumba p'-acolo...

"Pentru băiatul tău, Ştefane. Pentru el, lasă mâna jos. Chiar acum. Că încă n-are şapte luni..."

Că dacă ar fi avut şapte luni... Dacă ar fi împlinit băieţelul lui şapte luni... Îi dădu drumul şi se ridică. Şi porni spre uşă:

- O să încerc să uit cuvintele tale. Pentru că, dacă n-aş face-o, ne-am revedea la naştere.

Apăsă clanţa şi-o privi lung, cu ură:

- Să nu te-ntrebi de ce nu mai dau pe-aici - că tu mi-ai zis să plec.

Deschise uşa şi-o auzi bufnind în plâns şi în ţipete isterice, în romanes:

- Da' ce voiai să zic? Păi ai venit val-vârtej şi te-ai înfipt cu mâna pe burta mea! Şi nici nu m-ai pupat! Şi asta s-a mai întâmplat o singură dată! Chiar înainte să fii obligat să mă iei de nevastă! Nu încerca "să mă duci": cunosc "modelu'"!

Din doi paşi ajunse înapoi, lângă pat - şi de data asta o prinse zdravăn de gulere, cu ambele mâini:

- Fă! Tu eşti nevasta mea! Să-ţi intre bine-n cap asta! Tu eşti nevasta mea şi mama copilului meu! Şi-atât! Nu te gândi la altceva - că faci riduri!

Împinse scurt cârpa aia roz şi se grăbi să iasă. Mm, îi pocnea capul...

Se repezi la scări. Le cobora în fugă, grăbit de parcă venea vreun cutremur iar el trebuia să evacueze... Mamă, Doamne, îi pocnea capul! Împinse uşa şi năvăli în recepţia spitalului. Pe care-o traversă cu paşi extrem de mari. Şi ajunse, în sfârşit, în parcare.

Se opri: trebuia să se calmeze. Că nu era momentul să facă un accident...

Rubina "se prinsese". "Îl prinsese". Îi simţise bucuria din suflet... şi recunoscuse semnele de-atunci - aceleaşi semne...

Ştia prea bine ce nevastă are. Şi ce curaj şi ce tupeu dezvoltase nevasta lui, de când o adusese în Franţa, cu el; de când o lăsase să-şi schimbe garderoba, să renunţe la fuste în favoarea pantalonilor, să umble cu părul desfăcut, să meargă pe la mai toate saloanele de înfrumuseţare... Nevasta lui, cea de acum, era în stare să se externeze singură şi să ia un taxi până la Cannes, ca să-l prindă-n fapt. N-o făcea pentru că nu ştia decât română şi romanes; iar el, ajutat şi de medic, dăduse indicaţii clare în tot spitalul. Aşa că nimeni nu-şi permitea s-o externeze pe Rubina, nici chiar dacă ea venea cu translatorul după ea! De-asta îşi permisese el s-o aducă pe Ana la Cannes; pentru că pe Rubina o încuiase bine...

Şi uite că nevasta lui "îl simţise". Şi "o simţise" şi pe Ana - că numai ea avea asemenea efect asupra lui! Cât trăise Laura, Rubina nu bănuise nimic. Ana însă...

Se trânti la volan şi trânti portiera. Trebuia să se calmeze... Şi nu putea s-o sune pe Ana, pentru că de dimineaţă fusese un pic mitocan şi-i lăsase cardul pe masă, în plic, fără nici o explicaţie... Nici n-avea cum s-o sune pe ea; dar presupunea că la ora asta se întorceau amândoi de la cumpărături. Dar ştia că, dacă îl sună pe Isamu, s-ar putea s-o audă cum îl cere la telefon pe-un ton certăreţ...

Selectă totuşi numărul lui Isamu. Suna...

- Salut.
- Salut.
- Unde sunteţi?
- Ne întoarcem de la hypermarket.
- E totul OK?
- Acum, da.

El râdea; aşa că decise "să rişte":

- Dă-mi-o la telefon.

Aştepta, ascultând atent... Într-adevăr, vocea soţiei lui era veselă:

- Alo?
- Bună.
- Bună.
- Unde-ai fost?
- La un hypermarket.
- Şi cam ce-ai cumpărat?
- Eh, de-ale mele!

Adică ce-i enumerase Isamu aseară, pe degete - plus multe-multe alte chestii. OK! Începu să zâmbească:

- OK: dar, dată fiind o altă discuţie de-a noastră, mai de demult, sper că n-ai de gând să-i laşi bucătăresei impresia că a devenit inutilă.

Ana bufni în hohote de râs; închise ochii, zâmbind, ascultându-i râsul...

- Aa, nu!

Deci nu trecuseră pe la raioanele alea friguroase... Îi asculta râsul şi se liniştea ca prin minune...

- ... Nu; încă nu.

Fu rândul lui să bufnească în râs:

- Ana!

Râdeau... Râdeau ca doi adolescenţi înamoraţi...

- Bine. Eu ajung diseară.
- OK.
- Pa.
- Pa.

Apăsă butonul roşu... Porni motorul şi demară: dacă tot era în Paris, calm şi prezentabil, ce-ar fi să-i facă o vizită-surpriză unui bun partener de afaceri? Că Ana era foarte bine...

Îşi aprinse o ţigară; se gândea la ea...

Trebuia "s-o lase mai uşor" cu ea. Ieri "o pocnise" cu mafia chineză, azi o anunţase că va fi contesă... Probabil că micuţa lui soţie se gândea că mâine o va duce la subsol, să-i arate ce de beculeţe colorate au focoasele lui nucleare! Aşa că trebuia s-o lase mai uşor cu apropierea ei de lumea lui. Mai ales că nu avea voie să greşească... iar el "comitea" câte una zilnic! Ieri o plimbase numai prin magazine "de fiţe", azi evitase să-i pună pur şi simplu cardul şi paşaportul în mână şi s-o roage să nu spună nimic... Ea avea dificultăţi de exprimare, el nu-i putea spune unele lucruri...

Până la urmă, se amuzase el copios pe seama bileţelelor ei; dar păreau unica alternativă viabilă la momente de-alea tensionate... cum or să fie diseară, când ea o să-şi amintească de plic...

Ana-Maria

Oof, ce bine e acasă! Intră în living, se aşeză pe canapea, oftă greu... Şi-şi scoase pantofii: o cam strânseseră. Pantofi noi, plimbare prelungită... Paşii se apropiară de ea:

- Serviţi acum prânzul?

Ce? Poftim? Isabelle o privea lung, foarte atentă... Îi zâmbi - că nu era o scorpie de-aia care să dea dispoziţii din vârful limbii:

- Nu, mulţumesc. Ne-am oprit la un fast-food, pe drumul de întoarcere. Cred că sar azi peste prânz...

Tânăra aprobă, zâmbi şi făcu o piruetă. Şi se îndepărtă, grăbită de parcă urma să zboare un bibelou după ea...

Aa, abia acum îşi dădea ea seama! Era prima oară când schimbau două vorbe, ea şi ele! Se ridică şi-o urmă, cu intenţia de a-şi pune o Coca-Cola rece şi-a mai schimba un set de vorbe - ca să se obişnuiască şi ea, şi ele! Dar înlemni lângă uşă, cu mâna ridicată spre clanţă - le auzea chicotind...

"Ea ştie franceză! Nu e minunat?" Păi Isabelle cunoscuse şi alte femei în vila aia? Unele care nu ştiau franceză?

"Ba da! Şi ai văzut ce frumoasă e?" Aoleu! Roşi violent şi se grăbi să se îndepărteze de uşă. Începu să urce scările, zâmbind slab...

Păi era evident că Ştefan nu stătuse singur cuc aici! Că la aşa... conte... Dar musafirii erau total interzişi aici! Deci, recalcula informaţia: Isabelle avusese, în casa asta, o problemă de limbă franceză...

Strânse bine balustrada, să nu cadă: ea cunoştea bine o persoană de sex feminin, care nu ştia franceză dar care avea tot dreptul să se mute aici...

Hei, gata! Scutură scurt capul şi urcă grăbită treptele. Repede-repede, că se va duce pe terasă şi acolo va înţepeni, până venea Ştefan!

Intră în dormitor şi şovăi - uite că veniseră hainele... Aoleu, ce multe erau! Şi mai cumpărase ea azi circa un metru cub... Deschise

larg toate uşile şifonierului şi înţelese repede care era aranjarea: el în şifonierul din dreapta patului, ea în şifonierul din stânga. Acum: să aranjeze totul "pe sortimente" şi să le bage înăuntru. Şi să se schimbe, că rochiţa asta superbă nu era "de chinuit"! Era rochiţa lui preferată! După ce termina cu hainele, trebuia să se şi documenteze... sau să se uite la televizor şi să-şi dezvolte vocabularul... sau să asculte CD-urile pe care le cumpărase azi şi să-şi îmbunătăţească pronunţia...

Tii, ce i-ar mai fi plăcut Ninei s-o vadă acum!

Oftă greu: îi era dor de Ninuţa ei... şi de urechile ei, care ar fi avut ce auzi de data asta... Dar, chiar dacă n-ar fi fost regula cu liniile sigure, n-ar fi sunat-o. Pentru că ar fi trebuit să povestească lucruri despre care nu trebuia să vorbească. Despre conte, Isamu, afaceri...

Gata cu gândurile alea! Deci o să-şi pună hainele la loc şi-o să lucreze la pronunţie. Că franceză o să tot audă în jurul ei - aşa că vocabularul se va lărgi singurel "după ureche".

Ştefan

Apăsă frâna şi opri motorul: mm, ce bine e acasă! Privi lung geamurile fumurii... Avea senzaţia că Ana nu-l aştepta jos... Intră în vilă.

- Salut.
- Salut.
- Cum a fost?
- Groaznic.

Isamu renunţase la întrebări; ştia el foarte bine ce însemna "groaznic", asociat cu Rubina...

- Ana unde e?
- La mansardă.

Aa... Începu să râdă:

- Ascultă muzică şi studiază norii!
- Nu; îşi face lecţiile.

Se opri, mirat; Isamu completă:

- Asta mi-a spus ea, când am întrebat-o dacă vine la cină. A spus că te aşteaptă - şi-şi face lecţiile, până vii tu.

Îşi privi ceasul, urcând grăbit treptele: aoleu, abia acum îşi dădea seama că era ora nouă! Intră în dormitor şi se duse glonţ la şifonierul ei. Deschise "războinic" uşile...

Ia uite! Deci Isamu avusese dreptate - vizita la hypermarket fusese absolut necesară! Închise uşile, intră în baie... Da; îşi luase de toate. Peste vreo săptămână, o să-i arate cum ia crema aia anticelulită şi-o aruncă la coş... Se grăbi să urce scara.

Ia uite-o!

Îmbrăcată comod, în pantaloni crem de bumbac şi-un tricou cu o pisicuţă adormită scurt până-n talie, studiind norii prin geamurile oblice, micuţa lui soţie asculta la căşti şi repeta frazele din ghidul de conversaţie. Şi făcea aşa gesturi elaborate cu mâinile, că bufni în râs. Iar ea sări în spate şi-şi smulse căştile de pe urechi:

- Aoleu, cât e ceasul?

Se apropie de ea, privind-o lung... Şi nu răspunse - "atacă".

Ana-Maria

Venise! Şi ea stătuse la mansardă - şi-o furase peisajul acolo cu CD-urile alea! Şi sigur o văzuse prostindu-se şi alintându-se şi miorlăind frazele alea!

Se apropia... Era serios; venea hotărât să-i spună... Nu; soţul ei se aplecă, o prinse de umeri şi nu-i mai spuse nimic: o sărută. Şi, într-o singură secundă, simţi că ia foc...

... Şi-n următoarea secundă, Ştefan o împinse ferm şi-o privi lung:

- Te rog să mă ierţi pentru plicul de azi. Ar fi trebuit să ţi-l dau personal, cu explicaţiile de rigoare.
- Te-am iertat.

O privea lung... "Hai să ne prefacem că azi e 6 noiembrie..."

- Hai să mâncăm şi să vorbim.

Şi-l văzu ridicându-se dintr-un salt. OK; dacă aşa voia el...

De fapt, nu era evident că Ştefan făcea eforturi serioase să nu încalce dispoziţia medicului Petrescu? Şi nu era oare la fel de evident că ea nu-l prea ajuta să facă asta? Purta pantalonii ăia un pic mulaţi şi tricoul până-n talie, cu pisicuţa adormită... Şi-şi alesese un parfum foarte discret...

- Cum a fost azi la hypermarket?
- A fost super! Şi vreau să-ţi spun că nici nu m-a interesat raionul ăla rece... despre care-am vorbit la prânz...

Îl făcuse să râdă...

Ioan

Uşa se deschise scurt; Roberto îi aruncă o privire plină de subînţelesuri:

- Poţi să vii să mă ajuţi cu florile?

Oof, în sfârşit! Stinse ţigara şi se ridică. Şi-l urmă în beci - unicul loc unde nu-l ajungeau acum urechile Lăcrămioarei...

- Deci, am fost la Nicuşor.

Aşa...

- Ana nu se mai întoarce.
- Asta-i o veste bună.
- I-a zis de două ori că nu se mai întoarce, indiferent ce-o aşteaptă alături de Ştefan.

Se încruntă scurt: hm! Iar el îşi bătuse capul, anul trecut, s-o scape de Ştefan! Ridicase interlopii, se dusese-n şatră...

- Marea ei problemă, în noaptea aia, era Florentin.
- Zău?!
- Da. I-a spus lui Nicuşor să vorbească cu noi toţi şi să ne spună s-o ponegrim pe ea şi să dăm vina pe ea, pentru ca voi să-l iertaţi pe Prâslea că nu v-a ascultat, să săriţi peste dojeni şi reproşuri şi să vă concentraţi pe alinarea lui.

Asta nu-l mira. Ştia ce femeie era Ana; ştia ce cap avea...

- Şi i-a spus că Florentin n-o să fie din nou fericit decât atunci când o să-i intre o florăreasă-n suflet. Iar pentru ca florăreasa să poată să ajungă la el, Florentina trebuie să plece la ea.

Scrâşni printre dinţi:

- Cutra dracului!
- Jumătate din copilu' ăla este ea. Mama simte asta; când are draci, îi spune nepoată-tii că maică-sa-i moartă!

Da, ştia...

- Iar Florentin se uită la aia mică şi-o vede pe ea. Că nu seamănă numai cu el; seamănă şi cu ea. Iar picea întreabă zilnic de mami, dacă n-ai observat...

Observase. Aşa că tăcea.

- I-a spus că lasă fetiţa aici din două motive. Unu, nu ştie dacă Ştefan poate s-o primească şi pe ea. Doi, nu vrea să ne vadă venind după copil.

Ştia ce cap avea nora lui...

- Nicuşor mi-a arătat cum a făcut: a împreunat mâinile şi l-a implorat să-l facă pe Florentin să-i dea ei fetiţa.
- Mă, Roberto...
- Tată, ştiu că o să fie greu! Dar hai să zicem cu toţii ca Florentin! Că a promis că începe să-şi caute o nevastă ca lumea. Hai să-i spunem că Florentina pleacă la maică-sa atunci când el vine cu florăreasa la cină - şi să vedem ce se-ntâmplă! Că, ţi-am zis: dacă puştoaica n-are loc lângă Ştefan, eu şi Mirela o înfiem imediat în acte. Şi se mută la voi în casă, în camera lui!
- Şi muierea de-o s-o găsească frati-tu o fi vreo proastă!
- Muierea lui o să fie de-aia straşnică! N-o să se împiedice în Florentina, te asigur!
- Da' o să se-mpiedice el!
- Dacă-i intră florăreasa la inimă, Ana nu mai are loc! Nici Ana,

nici lucrurile şi oamenii asociaţi cu ea! Mă, tată! Prâslea n-are loc în suflet pentru două femei deodată!

Nu prea-i venea să-l păcălească aşa pe Florentin... Porni spre uşă:

- Da' despre părerea lui Ştefan apropo de aia mică ştii ceva?

Înlemni la auzul cuvintelor fiului lui:

- Moare de focul ei. Îi spune "prinţesă mică".

Şi-asta însemna că o să se revadă relativ repede cu auraru' neterminat. Şi cu gealaţii lui. Asta însemna că Florentina avea destul loc lângă Ştefan...

Nu mai ştia ce să creadă. Cu atât mai mult, nu ştia ce să concluzioneze! Aşa că decise să tacă pur şi simplu şi ieşi.

Ana-Maria

Filmul fusese "super"! Urcau treptele... iar Ştefan o trase spre uşa biroului. OK! Îl urmă; îl văzu descuind cu o cartelă magnetică... Uşa se închise. Şi-şi primi şi ea explicaţia:

- În Franţa, oficial, am 30 de ani. Ca să pot să figurez pe trei doctorate: unul în drept, unul în economie şi unul în relaţii internaţionale. Am o firmă de consultanţă, în care încasez comisioanele...

Aha! Păi acum era evident cum mergea treaba! Firma aia "spăla" banii din afacerile intermediate de el! De-aia în Franţa era un pic mai complicat; pentru că în Franţa toţi banii erau "curaţi", impozitaţi corect...

Acum, problema ei era alta - ageamiii, în special cei din Bucureşti... Soţul ei zâmbi slab:

- Stai liniştită: atât de mulţi oameni se preocupă să nu păţesc nimic, că n-am să păţesc nimic. Dacă caşcavalul iese bun, stomacul îl digeră cu plăcere. Iar omul va cumpăra aceeaşi marcă de caşcaval şi data viitoare. Sunt foarte mulţi oameni, pe planeta asta, care-ţi pot confirma că eu fac aşa un caşcaval delicios...

Oo, Doamne! Bufni în râs: deci soţul ei făcea caşcaval delicios...

- Hai; hai la culcare.

Îl urmă, dar îl conduse la uşa băii şi zâmbi:

- Tu primul.

Ştefan râdea; dar se conforma... Îşi scoase o pijama şi ieşi pe terasă. Privea lung oraşul, cerul...

Până la urmă, şi azi fusese o zi frumoasă. Chiar dacă o petrecuse fără el. Azi auzise ce discutaseră Emilie şi Isabelle despre ea... Tot azi, descoperise cel mai cel hypermarket din Cannes! Şi descoperise că Isamu nu era un chinez foarte acru...

Şi mai descoperise ceva; descoperise că soţul ei o dorea mult, dar nu încălca interdicţia medicului...

Gata? Terminase duşul? Bine, era rândul ei! Se grăbea teribil, că nu voia să roşească din nou...

Ştefan

Privea lung luminile oraşului...

Se lungise comod; îl cam luase somnul... Se gândea aşa, aiurea...

Gata. În sfârşit, venea şi ea. El cică dormea dus...

Şi, după ce patul se lăsă uşor, se simţi învelit... Strânse cu putere ochii, zâmbind; pentru că Ana-Maria nu voia să dea drumul mâinii lui nici măcar în somn.

24 octombrie 2005 - luni

Ana-Maria

Cee? Auzea piuitul ăla ca prin vis... Foşnetul însă o dezmetici bine; deschise ochii şi, în lumina foarte slabă a lunii, îl văzu pe Ştefan luând telefonul şi apăsând butonul:

- Da.

- Neaţa.

La naiba! Vocea răguşită! Nea Nicu senior!

- Neaţa.

- Trebuie să ne vedem. Ţi-am aranjat să vinzi rabla aia şi ţi-am găsit alte două-trei oferte, mai prospeţele.

- Trec azi pe la tine.

- Cât de repede poţi, OK?

- OK; acum sun la aeroport.

- Salut.

Ştefan nu-i mai răspunse; închise direct şi se ridică. Privi lung silueta înaltă, perfectă... Îl văzu apropiindu-se de geamuri... Îşi înăbuşea oftatul, ca să-l lase să se gândească... În schimb, oftă el:

- ... Urăsc clipele astea.

- Dar nu se poate fără ele. Sună la aeroport.

Capul brunet se plecă grăbit:

- ... N-am cum să te iau cu mine; nu acum.

- Te aştept aici.

Ştefan se întoarse spre ea; se grăbi să fie prima care deschide gura:

- Nu coborî niciodată sub viteza 8; OK? Până te întorci tu, urc şi eu de la 1 la 2...

Şi-acum venea la ea, s-o sărute - pentru că nu se supăra pe el că trebuia să plece ca ginecologii - în toiul nopţii, pe fugă...

Şi-acum, după ce-o sărutase, se îndrepta ferm spre şifonier. Apăsa butoanele mobilului din mers... Scotea un tricou, o pereche de blugi...

- Plec trei zile în România. Sună la aeroport.

Şi-un piuit. Doar atât? Mobilul sfârşi pe pat, lângă ea; Ştefan se îmbrăca "la băţul de chibrit"... Îl privea lung şi se gândea...

Oo, nu! Scosese cizmele! Cizmele alea lungi... Deschisese iar şifonierul... Silueta lui luă pistolul; îl văzu împingându-l la spate, la curea... Şi-apoi mâna lui apucă şi trase; lama luci ciudat... Simţi un nod imens aşezându-i-se în coşul pieptului... Înghiţi greu, străduindu-se să-şi pună masca aia calmă şi senină pe chip...

Nu. Nu mai putea sta acolo. Se ridică şi-şi luă halatul. Şi se grăbi să coboare - avea nevoie disperată de un pahar cu apă rece. Că simţea că se sufocă.

Vila era cufundată în întuneric; scara avea, totuşi, ledurile alea care-o ajutau tare mult acum. Se baza pe ele şi pe intuiţie; că nu prea era atentă pe unde călca...

Gata! Se ascunsese în bucătărie. Deschise larg frigiderul... Coca-Cola! Perfect! Un pahar plin... Înghiţea greu, pentru că nodul ăla o sufoca...

Ştefan luase cuţitul...

Auzea motorul apropiindu-se cu repeziciune... Şi Isamu pleca uneori noaptea de-acasă, ca ginecologii. Oare avea soţie? Copii? Nu purta verighetă; dar verigheta nu era absolut necesară...

Se aprinsese lumina în living; îi auzea vorbind... Păi să iasă de-acolo, nu? Dacă nu voia să-l vadă intrând şi deschizând o discuţie neplăcută... Lăsă paharul pe masă, îşi aşeză pe chip o expresie cât de cât calmă şi ieşi în living.

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Isamu părea la fel de fresh ca-n fiecare zi, pe la zece-unşpe... Ştefan se întoarse spre ea şi deschise discuţia în franceză:

- Te rog să rămâi aici.

Aprobă cu capul, privindu-l lung.

- E periculos să vii cu mine acum. Aici îţi pot asigura protecţie maximă; acolo, în schimb, e plin de ageamii.

- Stau aici cuminte şi te aştept.

Tăcere; o privea lung... Ştefan oftă:

- Eşti sigură?

- Foarte sigură.

Şi totuşi, se cunoştea bine - ştia că tenul ei prinsese iarăşi nuanţa lămâiei. Pentru că el luase cuţitul şi tocmai recunoscuse că era plin de ageamii acolo unde se ducea el. Aşa că Ştefan se apropie grăbit, o luă de mână şi-o trase în bucătărie. Şi închise uşa:

- Am senzaţia că una ţi-am promis şi alta-ţi ofer.

Serios?! Făcu doi paşi spre frigider şi-i oferi spatele:

- Când termini cu prostiile, să mă anunţi şi pe mine.

- Nu sunt prostii; asta simt, asta spun.

- Atunci când o să am nemulţumiri, o să ţi le spun. Sau o să ţi le scriu.

Răcnetul o făcu să tresară:

- Isamu!

Uşa se deschise prompt... Ştefan anunţă, în franceză:

- Dacă Ana-Maria vrea să plece, o duci acolo unde vrea să meargă şi-o laşi să plece.

Simţi că tot sângele i se urcă în obraji! Se răsuci pe-un călcâi şi-l săgetă cu privirea indignată:

- Retrage-ţi cuvintele. Acum!

- Nu.

- Acum, înainte să cred că ţi-ar place să iau asemenea decizii!

Uşa bucătăriei se închise corect, semn că Isamu se retrăsese din discuţia lor... Mamă Doamne, ce se înfuriaseră! Şi ea, şi el! Şi-l vedea cum se căznea să se abţină, să nu apuce de masă, să n-o azvârle prin geamuri... Încercă să fie fermă:

- Trebuie să te duci trei zile în România, cu afaceri. După ce trece vijelia pe care-o faci acolo, o să mergem amândoi trei zile. Şi nu pentru afaceri. E bine?

- Nu. Şi discutăm deschis problema asta. Acum.

- OK.

- Am senzaţia că ţi-am promis paradisul şi-ţi ofer doar o colivie confortabilă.

- Ţi se pare ţie că sunt tristă, ca o pasăre în colivie? Sau ţi se pare că stau în colivie doar ca să ciugulesc grăunţe?

"Că prea mi-ai lăsat plicu' ăla pe masă, ca la curve!" Soţul ei făcu doi paşi mari şi-o prinse de umeri. Şi-o săgetă cu privirea, mârâind în romanes:

- Fă, nu mai vorbi aşa! Că nu te-am tratat niciodată ca pe-o amantă!

Ba da; că-i lăsase plicul ieri pe masă şi-o trimisese la cumpărături, cât îşi vizitase el nevasta oficială la spital. Dar acum se activase "concentratul de Florentin", cel cu cuţitu'-n cizmă. Se grăbi deci să-i deturneze atenţia de la adevărata problemă spre o altă problemă:

- Mai degrabă eu ar trebui să mă îngrijorez! Nu tu! Că am aflat cine eşti şi ce faci, şi mă uit la tine, şi-apoi în oglindă şi am sentimentul că nu mă ridic la standarde!

Capul brunet se plecă încet; şoapta deveni ameninţătoare:

- Fă, taci! Taci, că redecorez! Şi redecorez cu sânge azi!

Tăcea; "concentratul de Florentin" o cam speria... Şi nu voia să rişte să afle dacă minciuna ei cu "ridicarea la standarde" prinsese sau nu. După câteva secunde, mâinile lui îi dădură încet drumul... Şopti, întorcându-se spre frigider şi încercând să stingă cearta:

- Tu eşti perfect; eu mai am de lucru la aspect. Şi la franceză, la... La toate. Şi mă tem că nu pot recupera prea repede...

- ... Dacă ţi-am spus, mai mult sau mai puţin direct, că ţin musai să mă-nsor cu tine, n-am glumit. Pentru mine, arăţi perfect.

- Am văzut, cândva, cum arată o muiere care poate merge lângă tine cu fruntea sus.

- ... Ano, ai înnebunit? Te compari cu Cerasela?

Ridică scurt din umeri:

- Nu vreau să mă compar cu nimeni; dar mintea îmi joacă feste. E inevitabil...

- Dacă o voiam pe Cerasela, o opream la mine. Eu pe tine te vreau. Aşa cum eşti tu. Pentru că tu...

Se simţi cuprinsă uşor cu braţele... iar Ştefan îi şopti la ureche, în romanes:

- Tu eşti cea mai frumoasă femeie pe care-au văzut-o vreodată ochii mei. Şi dacă n-ar fi interdicţia medicului, s-ar duce dracului bunătate de afacere... şi multe altele...

Ah! Sigur că o făcuse să roşească toată! Şi-acum o întorcea spre el, ca să se delecteze cu reuşita!

Ochii verzi nu mai erau supăraţi; ochii verzi erau amuzaţi. Ştefan zâmbea, de data asta în română:

- Voi, femeile, aveţi probleme ciudate...

- Iar mare parte din ele sunt, totuşi, cauzate de voi, bărbaţii...

- Din fericire, unele femei şi unii bărbaţi îşi discută problemele. Crezi că ne-am certat îndeajuns de mult ca să ne considerăm împăcaţi?

- Depinde.

Sprâncenele frumoase se încruntară scurt. Completă:

- Depinde ce-i mai spui lui Isamu.

Ştefan o prinse imediat de mână şi-o trase în living. Şi-l auzi ordonând sec, în franceză:

- Dacă Ana-Maria vrea să plece, o duci acolo unde vrea să meargă. Dar să nu-ndrăzneşti să te-ntorci fără ea.

- Am înţeles.

Soţul ei îşi privi ceasul... şi se încruntă şi mai şi. Isamu îi întinse o geacă neagră:

- Planul B?

- Nu; amendă.

La naiba - prostiile din capul ei îl făceau acum să gonească pe contrasens! Îşi aruncase geaca pe el, grăbit... Şi-o trase după el până la uşă, unde o luă în braţe... O privea lung... Sărutul... Sărutul ăla o ameţise rău...

Brusc, îmbrăţişarea dispăru; şoapta o făcu să tresară:

- Să nu pleci!

Deschise ochii şi-l văzu ieşind grăbit, urmat de Isamu...

Din clipa în care păşise peste prag, pe chipul lui se aşezase o mască; şi mersul redevenise cel drept, pe care-l cunoştea prea bine din Bucureşti... De parcă nici nu se certaseră, nici nu se împăcaseră, nici n-o sărutase! Era acelaşi Ştefan dintotdeauna - cel cu mintea limpede, concentrată la afaceri complicate. Îl văzu urcând la volan, schimbând câteva cuvinte cu Isamu... Motorul porni; Mercedesul demară în trombă. Isamu intră pe lângă ea; ea însă nu se clinti de lângă geamuri. Ea privea lung luminile roşii... Poarta se închidea încet... Smucitura porţii o făcu să tresară - şi-o dezmetici. Gata - plecase! Alergă spre scări, urcă în grabă...

Doamne, nu putea să respire! Nodul ăla o sufoca!

Se opri în mijlocul dormitorului. Patul era răvăşit, uşa şifonierului rămăsese deschisă...

Se lungi în pat şi privi lung acel loc din care ieşise lama lucioasă... Nu! Nu putea sta acolo!

Se schimbă în grabă şi trase un snop de CD-uri din raft. Şi alergă sus, la mansardă. Puse un disc, la nimereală...

Era înnorat azi; cerul era de-un cenuşiu închis. Sau poate era prea de dimineaţă...

Soţul ei fusese chemat val-vârtej în România ca să vândă afacerea cu arme; să vândă reţeaua. Presupunea că îl va primi pe cap pe noul şef al reţelei - pe care trebuia să-l prezinte subalternilor... Sau poate doar lua valiza cu bani şi făcea cale-ntoarsă cu 200 la oră pe deneu! N-avea de unde să ştie; Ştefan n-o mai chemase să vadă mail-urile. Iar după ce vindea afacerea cu arme, seniorul o să-i dea alte afaceri. Unele care existau, dar fie erau neproductive, fie erau "tinere"... Acolo, Ştefan va trebui să se impună în faţa noilor subalterni. Va scoate cuţitul... Va fi iureş...

La naiba!

Ştefan

Avea senzaţia că în următoarele secunde va vedea, în oglinda retrovizoare, pistoanele zburând prin ţeava de eşapament. Dar n-avea încotro; avioanele nu decolau atunci când le spunea el! Ori era la aeroport la ora stabilită de turnul de control, ori pierdea cursa...

Trase hands free-ul din torpedo şi încercă să-l înfigă în telefon - norocul ei că trebuise să plece urgent! Că altfel s-ar fi certat rău cu ea pentru că ascunsese o temă de discuţie atât de importantă sub caricatura aia de "eu nu mă ridic la standardele tale de frumuseţe"! Probabil că cuţitul lui era de vină; micuţa lui soţie îl văzuse îmbrăcându-se, înarmându-se, aşa că nu-i mai venise să-i ceară socoteală pentru ziua de ieri... Gata - în sfârşit, nimerise mufa! Se grăbi să apese 1...

- Da.
- Ce face Ana?
- S-a dus la mansardă.
- O vezi?
- Nu; sunt în birou.

Ah, la naiba! Şi doar îi spusese! Îi povestise cu lux de amănunte ce se întâmplase anul trecut!

- Ştie unde-am fost ieri, imediat după ce i-am lăsat ei plicul pe măsuţă.
- Nu cred că ştie.
- Ştie, că gândeşte! Gândeşte al dracului de bine! Şi ştie să râdă pe buze şi să plângă-n suflet! Ai grijă de ea!
- Sigur că am grijă de ea.

Nu pricepuse chiar nimic! Mârâi ameninţător:

- Ai mare-mare grijă de ea! Că dacă ea păţeşte ceva, vă încolonez pe toţi în curte şi vă spintec alfabetic!
- Ştii bine că e în perfectă siguranţă aici.
- Femeia asta şi-a tăiat de două ori venele: prima oară şi le-a muşcat cu dinţii, iar a doua oară le-a rupt cu nişte holtşuruburi. Şi s-a gândit, la un moment dat, că-i sunt de ajuns 5 cm de apă ca să moară prin înec. Iar eu am luat-o pe sus şi-am adus-o aici, în timp ce fetiţa ei e în România pe mâna unei bunici bolnave de nervi! M-a văzut azi, când m-am pregătit de plecare; şi nu ştie amănunte. Probabil că vede multe filme...

Isamu nu mai spunea nimic; abia acum înţelesese ce însemna "ai grijă de ea"... Continuă:

- Îţi pornesc tot sistemul de supraveghere. Pune doi oameni să stea cu ochii pe ea, cu schimbul. Să n-o scăpaţi din ochi nici când doarme! Că dacă ea moare, mor şi eu. Şi vă iau cu noi.

Apăsă butonul roşu şi călcă acceleraţia la podea.

Şi uite că reuşise să fie mai idiot decât Florentin! În loc să-i spună ieri de dimineaţă că trebuie să treacă şi pe la Rubina, să vorbească cu medicul, el doar o anunţase că pleacă la zece. Că are treabă. Mare idioţenie făcuse...

Apropo! Că tot se ducea în România! Ia să treacă el şi pe la Florentin... Aşa, ca să-l revadă!

Bariera se ridica extrem de încet; trebui "să pişte" frâna un pic, dar recuperă imediat, pe pistă... Opri motorul, înşfăcă laptopul de pe scaunul din dreapta, coborî de la volan şi alergă spre avionul cu motoarele pornite. Urca scările câte trei deodată... Shun salută scurt:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.

Uşa clămpăni sec.

- Centura, vă rog.

Aprobă şi se grăbi spre scaunele din faţă. Se aşeză, îşi prinse centura, deschise laptopul...

Dacă i se părea ceva în neregulă, oprea totul şi se întorcea. Şi-i reprogramă seniorul întâlnirile de afaceri, pentru mâine sau poimâine...

Accesă sistemul de securitate, introduse parola, activă toate camerele... O căuta... Unde era Ana?... Aha! La mansardă! Lungită corect pe saltea, cu căştile pe urechi, Ana privea lung norii... Nu era tristă; nu plângea. Era serioasă. Mintea ei calcula, în momentul ăsta, cam câţi oameni putea el "struni" cu cuţitul ăla, înainte să facă febră musculară. Şi se mai gândea, poate, că ar fi vrut să vină şi ea în România. Nu cu el; pur şi simplu, s-o aducă în Bucureşti şi s-o lase cu Grasu, sau cu Diamant. Ca să se ascundă într-o maşină cu geamuri fumurii şi să-şi revadă prinţesa...

Rapoartele pe care le primea de la senior îl îngrijorau prin prisma lui Roberto. Nu degeaba era fratele mai mare; îl dusese mintea să se gândească s-o înfieze pe prinţesă. Într-adevăr, o atare mişcare i-ar fi îngreunat puţin planurile. Dar nimic nu era mai simplu, în România anului 2005, decât organizarea unui accident de circulaţie... Şi mai simplă şi fără dureri de cap era o răpire "la ceas de seară"...

Dar se gândea prea departe - el şi Ana erau în perioada tatonărilor. Crezuse c-o cunoaşte destul de bine; constatase, în scurtul timp petrecut alături de ea, că "îl încuia" deseori şi-l uimea cu o rapiditate şi o simplitate incredibile... Prinţesa o să mai întârzie cel puţin o lună. Deşi tare mult s-ar fi bucurat s-o vadă şi pe Florentina acum, lângă mămica ei. Mămica ar fi zâmbit...

Gata; se liniştise. Ana era bine. În plus, ştia că Isamu executa toate ordinele pe care i le dădea el. Deci, chiar acum, două perechi de ochi îi priveau soţia: omul luat de la paza gardului şi îndesat la calculatorul din birou şi Isamu - care aştepta, cu siguranţă, instrucţiunile lui. Deschise deci mail-ul: să-l informeze apropo de vizita în România şi să-i dea ultimele indicaţii despre Ana.

Ioan

Uşa casei se deschise, se trânti iar Roberto începu să ţipe:

- Gata! Unde e?
- Cine, mă?
- Aia mică! Gata: pleacă la maică-sa!

Lăcrămioara năvăli în sufragerie, trânti uşa bucătăriei şi "se puse paznic" în faţa ei:

- Să nu-ndrăzneşti să te-apropii!
- Acum pleacă! Eu o duc, personal!

Se grăbi să intervină:

- Da' ce-ai, bă?

Uşa bucătăriei era salvată; Roberto venea spre el, răcnind însă la aceeaşi intensitate:

- Ce-am? Ete, am trecut pe la fi-tu! Stătea-n depozit, în cur pe scaun, şi-şi bocea şi sufletu' din el! Nici nu putea să vorbească!
- Şi ce-are a face asta cu copilu'?
- Copilu' trebuie să plece!
- Credeam că plânge după Ana...
- Florentina îi aminteşte de ea!
- Toţi îi amintim de ea - că oriunde se uită acum, vede locurile pe unde-a trecut ea!

"Vezi? Asta-i starea aia prin care-a trecut Ştefan, după ce-a furat-o şi-a returnat-o; şi voi aţi fost proşti şi n-aţi observat, iar el s-a întors şi-a luat-o de-adevăratelea!" Rosti cu totul alte cuvinte:

- Dacă frati-tu boceşte, boceşte după ea. Nu amesteca fetiţa în chestia asta.
- Fetiţa aia
- Fetiţa aia rămâne aici, cu bunicii ei! Care-or s-o crească departe de ochii lui Florentin! Pentru ca el să-şi refacă viaţa! Copilu' nu pleacă nicăieri! Şi-acum ieşi afară!

Se băteau din priviri... Roberto se răsuci pe-un călcâi şi se grăbi să iasă; Lăcrămioara răsuflă uşurată...

- Fă! Ia vino-ncoa!

Venea repede, că ştia că era nervos...

- Tu ai fost atentă, când ai făcut curat p'-acolo? Sigur nu ţi-a scăpat ceva?
- Nu, Ioane! Că am săltat, vorba aia, şi mobila, şi covoarele! Tot! Am controlat tot, ca Sanepidu'!

Hm...

- Am sentimentul că v-a scăpat ceva. Că fi-tu n-are de ce să bocească la florărie - are nervi de oţel şi-o casă mare şi discretă numa'

bună pentru aşa ceva!

- Păi atunci e ceva în florărie, nu?

- ... Nu; a plecat "montat" de-acasă. Ori i-a zis careva ceva şi i-a amintit de ea, ori Luminiţa a fost chioară când a controlat p'-acolo, prin magazin şi prin depozit. Oricum...

Îşi aprinse o ţigară:

- Fii cu ochii pe Florentina. Să nu care cumva să prindă vreunu' idei... Sau să ne pomenim că apare Ştefan.

- Stai liniştit, că

- Stau foarte liniştit; da' dacă copilu' ăla pleacă, o să fie rău...

- Nu pleacă nicăieri - îţi zic eu!

Nevasta lui porni spre bucătărie... Rosti sec:

- Iar dacă te mai prind că-i zici că mă-sa a murit, te duc jos în beci, ca să nu ne-audă nimeni, şi te joc în picioare. Aşa ca-n tinereţe.

Linişte. Nici un foşnet, nici o mişcare... Acum era sigur că Lăcrămioara îi înţelesese cuvintele. Şi încetase cu rahatu' ăla, măcar până la sfârşitul lunii.

Ana-Maria

Nimerise un CD cu muzică lentă. Avea o presimţire - descoperise muzica "de ploaie". Şi ploua afară; picăturile se spărgeau violent pe geam...

Ar fi fumat o ţigară; Ştefan "uitase" un pachet cu ţigări chiar acolo, la mansardă şi tocmai decisese să-l "rechiziţioneze". Dar ploua, şi-ar fi însemnat să afume bine toată casa...

Ce făcea acum fetiţa ei? Oare în Bucureşti ploua? Era octombrie; probabil că la ea încă era cald şi soare... Era devreme - la ora asta sigur dormea dusă! Pe la şapte jumate o să se trezească... Florentin sigur era la piaţa de flori; aşa că fetiţa ei se va trezi lângă mamaia...

De ce-o lăsase acolo? De ce nu fusese îndeajuns de puternică să-şi spună: "Dacă te vrea, te vrea cu tot cu copil!"? De ce nu fusese îndeajuns de puternică să-şi spună: "Eşti cu Ştefan, aşa că nimeni şi nimic nu va îndrăzni să se apropie de tine, să ţi-o ia pe Florentina"?

De ce-o lăsase acolo?

Îi era atât de dor de ea...

Îi venea să plângă; dar nu voia să plângă. Lacrimile nu i-ar fi adus-o pe Florentina la Cannes! Mai mult - ar fi văzut-o toţi ai casei bocind şi probabil şi-ar fi imaginat că-i e dor de fostul soţ... Şi-aşa, ea şi Ştefan nu apucaseră să discute despre modul în care nu comunicau uneori ei doi...

Isamu îi spusese că îi făcuse un mail, pe serverul lui Ştefan. Unul "discret". Deci, unul pentru Ştefan. Un fel de bileţele electronice... Se ridică şi opri muzica. Şi coborî: probabil că era la televizor...

Nu; uşa biroului se deschise exact în clipa când ea păşi pe planşeul etajului unu. Iar el ieşi.

- Spuneai că mi-ai făcut un mail...

- Da, strict pentru voi.

Încercă să zâmbească cu subînţeles... Isamu arătă spre scări:

- Hai în living.

OK! Dacă era să-şi asculte instinctul, chinezul încerca s-o scoată din solitudinea mansardei. Acolo, în living, mai apărea Isabelle cu mopul, mai trecea el...

Îi arăta scaunul de la birou; se aşeză. Începu să-i arate pe ecran... De ce era aşa "mut"? De ce nu spunea nimic? Ieri fusese atât de vesel... Bun, Outlook Express. Îi cerea parola... I se dădu un bileţel; pe el scria, cu litere de tipar... *LA_REINE*. Adică "regina". Ciudat... În fine; tastă parola şi constată că îi băgase el adresele de mail la contacte, aşa că de-aici ştia şi singurică...

- Când e plecat, obişnuiesc să stau mai mult în birou - că nu-mi place să fug pe scări atunci când sună telefonul.

Adică Ştefan îl suna şi se sfătuiau; iar discuţiile despre afaceri se făceau numai în birou. Acum era clar.

- Dar dacă vrei să ieşi pe undeva, îţi stau la dispoziţie.

Se încruntă scurt: iar chestia aia cu "dispoziţia"...

- OK. Mulţumesc.

- N-ai de ce.

Şi se întorcea în birou... Bun. Să-i scrie lui Ştefan acum...

Aş fi preferat să-mi spui ieri, la micul dejun, că te duci la Paris.

Nu, nu era bine. Şterse, încruntată, tot rândul...

Dacă aş fi sesizat că o laşi baltă ca să mă plimbi pe mine prin magazine, m-aş fi simţit anapoda.

Nu! Exclus! Ştergea...

De fapt, nu putea să-i scrie despre asta. Şi probabil că nici nu ar fi putut să-i vorbească despre asta. Ar fi fost tare bine să fie extratereştri, "să se înţeleagă" mental...

Dacă i-ar fi spus că pleacă la Paris, la Rubina, Ştefan ar fi simţit c-o tratează ca pe-o amantă. "Iubito, vezi că azi trec pe la nevastă-mea, să văd ce mai fac, ea şi copilul" - asta ar fi fost o frază total anapoda! Iar dacă ar fi venit cu plicul şi i l-ar fi pus în mână şi i-ar fi spus "Iubito, ai aici paşaportul, în caz că te opreşte poliţia prin hypermarket şi te legitimează, şi-un card - dă-l gata pe tot, că mă supăr dacă eşti econoamă", iar n-ar fi fost bine...

Până la urmă, Ştefan se descurcase onorabil, dat fiind faptul că erau împreună de...

Erau împreună? Nu. Locuiau împreună. Vor fi împreună din 6 noiembrie; până atunci, erau "prieteni"...

Iar el încă se temea să n-o vadă fugind. Avea încredere în ea - că o lăsase în vilă şi plecase, totuşi, acolo unde fusese chemat. Ştia că actuala lui viaţă era un mister pentru ea. Ştia că el tot era un mister pentru ea! Mai mult - el ştiuse, ieri, că era conte, iar ea habar n-avea cine era el! În relaţia cu ea, Ştefan "păşea pe ouă" aşezate strategic pe-un câmp minat. Încerca să râdă, să pară vesel; mintea lui însă calcula unde şi cum să păşească, pentru ca minele să nu explodeze, iar ea să nu fugă...

Şi nu putea să-l ajute; până pe 6 noiembrie, nimeni şi nimic nu-l putea ajuta. Că dacă ea i-ar fi spus ce simte în clipele astea, n-ar fi crezut-o: după doar... două zile...

Uau! Pe 22, la două noaptea, o sunase şi-o rugase să-l primească în casă! Erau în 24, dimineaţa...

Avea mare nevoie de-un lighean cu apă rece. Pentru că erau împreună de numai 48 de ore, dar se întâmplaseră atâtea lucruri... Iar ea simţea... Ea ar fi vrut să-i spună...

Se putea îndrăgosti în doar 48 de ore?... Nu cumva se îndrăgostise în acele 5 secunde? Atunci când el nu încercase "să deturneze" sărutul ei?

Şopti, stins:

- Oof, Ninuţo... Unde eşti tu, Ninuţo, când am mai multă nevoie de urechile tale?

Opri calculatorul şi se sprijini de spătarul scaunului: nu-i scrisese nici măcar un rând. Dar nu putea să-i scrie...

Ca să se poată calma, trebuia să afle programul soţului ei. Şi cum ştia că nimeni nu-i va spune unde se va duce azi Ştefan, când şi de ce, decise să încerce să afle asta prin deducţie logică...

Trecuseră două ore; era deci tot în avion. O să aterizeze, probabil că Grasu îl va aştepta cu BMW-ul pe pistă... De-acolo se va duce la senior, unde se va informa apropo de vânzarea afacerii. Şi pe urmă se va duce şi-o va vinde. Se îndoia că seniorul va participa la tranzacţie - că nu era nici co-proprietar, nici moaşă... Şi pe urmă se va duce cu Grasu în apartamentul ăla secret, sau la Cernica, şi vor vorbi "de-ale lor". Adică despre bunul mers al afacerilor. Mai spre seară, se va vedea din nou cu seniorul, ca să discute despre noile afaceri. Va lua datele, se va duce la Cernica, le va analiza, îşi va face planul... Mâine dimineaţă, se va apuca de noile afaceri. Asta probabil că-i va mânca toată ziua... Poimâine, se va vedea iar cu seniorul. Îi va spune ce făcuse, cum organizase lucrurile şi cum va funcţiona sistemul; apoi Grasu îl va duce la aeroport, după care va goni la apartament şi va pregăti fişierele pentru senior. Iar el va urca în avion şi va zbura trei

ore jumate... Şi va ajunge acasă.

Bun; cam asta era "desfăşurarea" programului lui, aşa cum i se părea ei că ar fi fost logic să se-ntâmple. Acum...

Acum, ei îi era frică. Îi era frică pentru că generalii avuseseră 72 de ore la dispoziţie ca să pregătească o capcană. Aflase şi ea calculul cu caşcavalul; aflase că era conte. Seniorul cu siguranţă ştia de mult timp ce scria în actele în franceză... Ştia probabil şi cine era Isamu - că serviciile nu dorm niciodată şi se informează reciproc... Iar asta însemna că Ştefan era bine păzit în România. Numai că ei nu putea să nu-i fie frică; pentru că...

Îi era frică de vânzarea afacerii. Ştefan "va da ochii" cu fosta tabără. Cel puţin două ore, pericolul exista...

Îi era şi mai frică de toată ziua de mâine. Toată-toată! Ştefan n-avea nevoie de cuţit la vânzarea afacerii; pentru asta, avea pistolul la curea. Cuţitul era pentru mâine...

Întoarse capul: ce se auzea în curte? Aa, venise Emilie! Se lăsă şi mai jos în scaun; vedea cum unul dintre tinerii în costum o percheziţiona, în timp ce celălalt îi scotocea "la greu" prin geantă... Privite prin prisma scenei din faţa uşii şi-a informaţiilor pe care le primise în ultimele 48 de ore, regulile lui Isamu nu mai păreau aşa maniace... Uşa se deschise, se închise... Femeia o observă şi tresări:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- Pregătesc imediat micul dejun! Zece minute!
- Nu e nici o grabă; nu pot să mănânc aşa de dimineaţă.

Probabil că n-o convinsese, de vreme ce gonea în halul ăla spre bucătărie...

Şi uite cum începuse o nouă zi din viaţa ei de viitoare contesă...

Păi să pună osul la muncă, nu? Mai mare râsul, contesă cu accent ruginit şi vocabular "ciuntit"! Direcţia mansardă, spre ghidul de conversaţie! Se ridică, zâmbind... Şi strecură capul în bucătărie:

- Sunt la mansardă.

Bucătăreasa aprobă scurt. Bun! Să se ducă la mansardă acum...

Ştefan

Ah, ura procedurile alea! El se grăbea al dracului de tare, iar ei "o lălăiau"! Da' nu se mai integrau odată, ca să se termine cu verificările alea?... Şi gata. Îşi luă laptopul şi ieşi. Grasu se sprijinea de BMW; îl aştepta, cu un zâmbet gigantic întipărit pe chip... zâmbet care "pică" la propriu când îi văzu încruntarea... Îi făcu semn să urce la volan; portiera din spate se deschise prompt...

- Salut.
- Salut. Ştii unde mergem.

Tăcere, preţ de-o secundă. Motorul porni, maşina se puse în mişcare... El accesa din nou sistemul video din vilă... Trei utilizatori. Se încruntă şi mai şi: trei?... De fapt, da: trei. Omul "de serviciu" în primele 12 ore, Isamu şi el. Socoteala era corectă. O privea lung...

Ana asculta ghidul de conversaţie. Repeta după el. Observase că pronunţa bine; dar probabil că mintea ei nu stătea acum la "r"-ul franţuzesc; mintea ei era în România. Şi nu era la jucăriile Florentinei, ci la el - că nu era tristă, ci un pic îngrijorată. Mintea ei îl căuta, încerca să-l găsească în socoteala pe care cu siguranţă şi-o făcuse deja... Ana îi făcuse un "itinerar". Şi ştia unde era el - că avionul nu avusese întârziere. Acum încerca să-l "localizeze" în itinerarul din mintea ei. Privind-o, privindu-i calmul, înţelegea că mintea Anei era în drum spre senior. Adică într-o oarecare siguranţă - cu Grasu şi BMW-urile în spate. Micuţa lui soţie avea o minte "brici"...

- Şefule, să nu-mi spui că ai făcut o greşeală! Că nu te cred!

Ridică privirea spre oglindă... Ia uite! Grasu se îngrijora pentru viaţa lui sentimentală! Bufni în râs:

- Nu, mă!

Şi uite-l ce se înveselise instantaneu! Grasu aştepta continuarea... Nu i-o dădu; pentru că primise un mail de la Isamu.

A încercat să-ţi scrie. Apoi a spus ceva despre Ninuţo.
Ai imaginile în attach.

Ana încercase să-i scrie... Deschise prima fotografie; zoom-ul spre ecranul monitorului era bun... Cu alte cuvinte, ar fi trebuit să-i spună că se duce să discute cu medicul, să afle ce-i mai făcea băiatul din burta nevestei. Ha! Niciodată! A doua fotografie... Asta era şi mai şi! Ce, ea era amanta lui? Se simţea amanta lui? Cum să se simtă anapoda?

De fapt, Ana nu era ţigancă get-beget; iar el se obişnuise să gândească din postura de şef - cum voia el, aşa era corect...

Rubina va pleca la taică-su. Cu sau fără copil. Tindea să creadă că fără... pentru că micuţa lui soţie era aici, alături de el, în BMW...

Şi nu-i trimisese mail-ul. Nici unul dintre ele. Ana avea nevoie de Nina; Nina avea altă treabă, la câteva mii de kilometri distanţă... Ana nu încălca regulile lui Isamu, nu-şi făcea mail pe Yahoo, nu ridica receptorul... Unde dracu era linia aia telefonică? Ce-i făceau? Acu' o trăgeau intercontinental pe sub ocean? Ah! Chinezii obişnuiau să fie rapizi! Tocmai acum se găsiseră să se oprească, să se odihnească?

Gata. Aproape ajunseseră, iar el stătea cu ochii la poza aia! Închise laptopul şi decise să revină la afaceri. Şi bombăni:

- Nu-mi place ce face Vasile.
- Nici mie.
- Ai vorbit cu el?
- Săptămâna trecută. A zis că are nişte necazuri cu muierea şi că le rezolvă. Da' văd că nu şi-a bătut capu' prea tare...
- Îl vizităm diseară. Diamant ştie că am venit?
- Da, şi e la Cernica.
- Bine. Mergem toţi trei la Vasile. Apropo; ai remobilat Cernica?
- Toată. Inclusiv zugrăveala de pe pereţi.

Asta era bine; orice revedere a trecutului îi amintea că nu reuşise să-şi ţină promisiunea...

Gata cu gândurile alea! Laurei nu-i fusese scris să aibă copii! Gata, că o lua razna! Înapoi la afaceri!

Avea un plan cu Diamant. "Mirosea", în socotelile seniorului, o afacere nouă; una în care el refuzase să se avânte până acum. Dar Diamant era tocmai bun pentru ea; vărul lui era aşa o persoană specială... că dacă ar fi dat la IATC, i-ar fi dat pe toţi cu cracii-n sus! Zâmbea, privind lung discoteca...

"Păi hai, Ştefane, să faci caşcaval!" Deschise portiera şi coborî.

Ana-Maria

Albumul acela fusese superb! Tocmai se terminase; acum auzea doar vântul...

Era şase seara. Nu mai ploua. Cerul era gri; pe fundalul ăla depresiv, norii albi, zdrenţăroşi, zburau care-ncotro. Vântul şuiera ciudat... Vântul sfâşia norii albii şi-i zburătăcea în toate direcţiile. Era furios; tăia şi zdrenţărea şi sufla...

Şase seara; iar ei îi era frică să-l caute pe Isamu. El sigur ştia dacă Ştefan vânduse afacerea. Şi era în birou, unde l-ar fi putut întreba... Dar nu putea să-l întrebe - că nu era destul de puternică, să primească certitudini. Aşa că se uita la nori, asculta vântul...

Până la ora asta, sigur o vânduse! Acum, probabil că se ducea la senior, să... Nu; acum se ducea la apartament, cu Grasu şi Diamant. Că mai erau şi alte afaceri în România - şi trebuia să se ocupe de toate. Se ducea deci "să primească raportul" despre ele şi să ia decizii. Pe la nouă, aşa, o să se revadă cu seniorul; după care se va duce la Cernica, unde-şi va face planul... până noaptea târziu... Ştefan dormea prea puţin. Azi se trezise la cinci - şi se îndoia că aţipise în avion. O să se culce pe la unu dimineaţa; probabil că la şapte va ieşi pe uşă... cu cuţitul în cizmă...

Isabelle îi adusese micul dejun la mansardă. Nu mai fusese nevoie să împartă farfuria în două; că nu mâncase decât un sfert, şi ăla cu ghionturi. Şi ascultase şi repetase CD-urile ghidului de conversa-

ţie de două ori. Trecuse apoi pe la rafturile cu CD-uri audio şi descoperise colecţia "golden". Queen, Elvis, Tina Turner, Rod Stewart, Madonna, Bob Marley, UB 40, The Beatles, Elton John... Un raft mai jos erau aranjate, la fel de ordonat, CD-urile cu Metallica, Depeche Mode, Aerosmith, Prodigy... Mai sus, acolo unde ar fi fost privirea lui, erau Mike Oldfield, Boyz II Men, Celine Dion, colecţia Buddha Bar, multă muzică clasică... Ea începuse să asculte colecţia golden; de la stânga la dreapta, că avea tot timpul din lume s-o audă pe toată. Raftul de sus era pentru după 6 noiembrie...

Nu-l cunoştea mai deloc pe soţul ei; în fiecare oră care trecea, descoperea ceva nou la el. Ceva care-i întărea convingerea că ţaţa Dida avusese dreptate atunci când decisese s-o dezlege şi s-o împingă uşurel spre el. Ştefan era foarte special...

Prânzul "urcase" tot la mansardă. Şi tot un sfert din el reuşise să înghită. Şi se gândise... Se gândise la toate: şi la Florentina, şi la mamaia Lăcrămioara, şi la nea Ioan, şi la Nicuşor şi rugămintea ei... Fiecare gând fusese gonit, la un moment dat, de întrebarea "Oare unde e Ştefan acum?"... Încercase să adoarmă, pe la două, împreună cu fetiţa ei; strânsese uşor puiul de pernă în braţe, dar nu reuşise să aţipească. Pentru că nu ştiuse dacă soţul ei vânduse afacerea...

Păi dacă era şase şi-un sfert, iar în vilă era linişte, însemna că totul era OK în România! Că dacă el ar fi păţit ceva, Isamu ar fi reacţionat! Fie ar fi dublat paza, fie ar fi plecat val-vârtej spre aeroport... cu ea sau fără ea, în funcţie de gravitatea problemei...

Când o să-l vadă, o să-l roage frumos s-o anunţe dacă se întâmpla ceva neprevăzut. O să înţeleagă el...

Cina? N-avea chef de cină. Nici peste 10 ore n-o să aibă chef de cină! Până nu-i auzea vocea, până nu era sigură că el era bine, n-o să poată să înghită, n-o să poată să adoarmă...

Se ridică greu, oftând: stătea acolo, pleaşcă pe saltea, iar muzica se oprise acu' vreun sfert de oră. Iar dacă Ştefan îl suna pe Isamu şi-l întreba ce făcuse ea azi toată ziulica, o să se facă foc şi pară! Şi-asta nu era bine; că el era în România, iar mâine scotea cuţitul. Şi trebuia să se gândească la afaceri, nu la tristeţea ei! Luă CD-urile şi coborî. Le aşeză frumos în raft... Porni încet, pe scări, spre living...

Puse piciorul pe podeaua etajului 1 şi uşa biroului se deschise. Isamu zâmbi slab:

- Nu te-ai plictisit?

Ridică scurt din umeri: ce să mai zică...

- Sper că cina n-o mănânci tot sus...

Neagă cu capul: nu, n-o s-o mănânce sus... Iar el aştepta întrebarea... Încercă să zâmbească:

- ... Să-mi spui şi mie, dacă se întâmplă ceva neprevăzut...

Primi o aprobare fermă, iar chinezul nu-şi pierdu zâmbetul:

- Cina pe terasă, la opt fix; şi vorbim atunci, OK?

Aprobă, iar el reveni în birou... Coborî, se aşeză pe canapea şi porni televizorul.

Deci cina pe terasă, la opt fix. Vorbeau atunci. Ce vorbeau? Că despre afaceri nu vorbeau decât în birou... Mă rog; probabil că vor vorbi codificat. Şi poate că se-ndura de ea şi-i spunea unele lucruri pe care Ştefan nu i le putea spune...

Ştirile; unde erau ştiri? Căuta ceva care s-o ajute să nu se mai gândească în România...

Ştefan

Se trânti pe fotoliu şi răcni:

- Grasule! Laptopul!

Era încruntat, aşa că laptopul şi cârpa apărură cu promptitudine... Accesă sistemul de supraveghere şi-o privi lung, atent...

Era atentă la televizor. Bine măcar că nu mai stătea singură la mansardă! Ar fi trebuit să încuie mansarda aia; sau să nu-i spună nimic despre ea până la Anul Nou. Mansarda putea fi periculoasă...

La cât de calmă era, deducea că micuţa lui soţie greşise calculul. Dar nu din vina ei; nu avusese toate datele. Ana credea că el vindea azi afacerea, iar mâine prelua "noutăţile" şi le instruia cu cuţitul. Tranzacţia se făcea mâine; aşa că azi umblase toată ziua...

Grasu se ascunsese în bucătărie, pe motiv că face o cafea. În baie, Diamant se ocupa de propria cămaşă - că plecase pe fugă şi-şi uitase geaca neagră în rulotă...

Deschise mail-ul şi începu să scrie. Repede-repede, pentru că pierdea fraza aceea super, care-o va face să râdă şi să-i ierte muţenia... Şi gata. De restul se ocupa Isamu. Puse laptopul pe masă şi-şi aprinse o ţigară. Şi trase cuţitul din cizmă. Ştergea atent sângele... Ridica uneori privirea spre ecran...

Ana-Maria

Isabelle o să facă o febră musculară de toată frumuseţea! La cât urcase şi coborâse pe scările alea, cu tava plină-ochi... Trebuia să ia măsuri! Că era simpatică, îi zâmbea... şi-o şi plăcea! Oare ce făcuse Rubina, de le câştigase antipatia? Că ea una nu făcuse nimic special ca să le câştige simpatia!

Sau poate nu era simpatie. Era... serviciul! Aveau de-a face cu o contesă, deci îi zâmbeau non-stop! Greu de calculat chestia asta...

Se ridică şi porni spre scară - Isabelle terminase de tocit treptele. Deci mâncau pe terasă...

Ia uite, că întârziase! Isamu o aştepta lângă piscină. Grăbi pasul:

- Scuze de întârziere...

- N-ai întârziat, stai liniştită. Te rog...

Bun; se aşezaseră, mâncarea era caldă şi părea să fie delicioasă... Bărbatul din faţa ei scoase o hârtie şi i-o întinse. O luă, o desfăcu...

Am vorbit cu Ştefan. Lucrurile decurg conform planului. Azi s-a ocupat de afaceri, iar mâine se va ocupa de tranzacţie.

Deci greşise calculul! Azi fusese "ziua afacerilor"! Ştia că era galbenă ca lămâia, dar...

Pe teritoriul României, indiferent dacă doarme sau vizitează atracţii turistice, este păzit de 60 de oameni. Grasu răspunde de 30 dintre ei, ceilalţi sunt ai partenerului. Iar partenerul este la putere, politic vorbind. Mi-a spus deci să-ţi transmit că-ţi cere iertare pentru întârzierea cu care vin aceste informaţii. Şi că te roagă să mănânci măcar jumătate din farfurie.

Plecă privirea şi-şi acoperi faţa cu mâna, începând să râdă. Ia uite cum o pârâseră că de-abia ciugulise... Şi uite cum chinezul râdea de ea acum! Îl privi drept:

- În România, avem o vorbă: "am să-ţi dau o bere". Eu îţi sunt datoare un bax...

- OK; dar nu-l vreau acum, ci la anul - în vară.

Corect! Acum era momentul ceaiului fierbinte... Îi înapoie hârtia; el o luă şi zâmbi:

- Poftă bună.

- Mulţumesc la fel.

Mm, ce bună era! Şi ce foame-i era! Că nu mâncase mai nimic toată ziua! "Porţionă" din nou farfuria... iar Isamu constată aşa, ca pentru el:

- Politica asta e aşa o chestie teribilă...

Probabil că era! De ce? Ce voia să spună?

- Dat fiind faptul că trăim în secolul vitezei, informaţia e extrem de importantă... Informaţia circulă pe diverse canale; unele sunt publice, unele sunt secrete...

OK, ştia şi ea asta. Şi? Unde voia să ajungă?

- Cine are informaţia, are puterea. Cine vrea puterea, trebuie să câştige oamenii care au informaţia.

Adică... Haai, că nu pricepea ce voia să spună!

- Aşa că informaţia nu e o chestie fixă; se plimbă, în funcţie de

interese.

Adică... Adică seniorul, care avea informaţia şi - politic vorbind - era acum "la putere", o să aibă grijă să rămână la putere şi după viitoarele alegeri... Începu să râdă:

- Ce bere bei?

- Nu beau bere.

- Dar baxul ţi l-am promis; iar eu, dacă spun o vorbă, vorbă e.

Isamu dădu să răspundă, dar glasvandul se deschise. Un tânăr se apropia de el, cu o cutie de carton...

- A, în sfârşit!

Oare ce-avea acolo?... Ia uite...

Isamu era foarte atent la butoane. Ea încerca să mănânce şi să pară neatentă. Că doar era telefonul ei, nu? Ei o să i-l dea, după ce termina de apăsat butoanele!

Deci Ştefan terminase curăţenia prin afacerile vechi, iar lucrurile decurgeau conform planului... Bun! Acum era şi ea mai liniştită! Că nu de pistol îi era frică, ci de cuţit! Şi aici îşi dădea seama că gândea ciudat - pentru că glontele ajungea mai repede şi mai departe decât lama...

- Abia acum am obţinut o linie sigură. Poftim.

Luă telefonul şi observă imediat că era tot un Communicator. Doar că al ei era roşu ca focul... Îl lăsă lângă ea, la o distanţă respectabilă de paharul cu apă:

- Mulţumesc.

- Deci acum poţi să-l suni când vrei.

- Şi totuşi n-am să-l sun; ştiu că e ocupat... Din fericire, am descoperit raftul cu CD-uri.

- Lângă el e raftul cu DVD-uri.

Aprobă cu capul. Probabil că ăsta era un indiciu - o să-l verifice, după cină. Momentan lăsă tacâmurile în farfurie - că-şi terminase jumătatea de porţie. Isamu zâmbi:

- Să scot hârtia?

- Nu, că pe-asta am negociat-o şi-a fost de acord.

Nu prea înţelesese el ce şi cum - aşa că îl lămuri:

- Dacă trec dincolo de semicercul virtual, pot s-o pornesc în alergare uşoară de-a lungul gardului. Şi nu vreau să alerg - că mai am de recuperat în alte privinţe.

- Şi anume?

- În primul rând, franceza. "Am ruginit" rău, am uitat multe cuvinte... Apoi, trebuie să mă documentez serios în privinţa vieţii de aici - că în România chiar ar fi fost o tragedie dacă plecam la cumpărături fără sacoşe...

Şi iar râdeau... Isamu împinse şi el farfuria; îşi aprinse deci o ţigară:

- Şi-ar mai fi multe. Pe o scală a vitezei de la 1 la 10, eu sunt undeva la 2.

- 3.

- 2, după calculele mele. Până nu ajungem la o medie de 8, îl las să se ocupe de afaceri şi mă concentrez pe recuperare.

- Şi cam ce mai ai în plan? În afară de franceză şi documentarea asta...

- Sincer? Nu ştiu. Sper "să mă prind" pe parcurs. Adică să-mi spună, mai mult sau mai puţin direct, ce am de făcut. Că nu vreau să ies din alee.

O privea lung, ciudat... Zâmbi slab şi suflă lung fumul spre cerul plumburiu:

- Dacă eu calc în afara aleii, el trebuie să se oprească şi să mă tragă înapoi, să-mi explice... Aş vrea să pot să anticipez următoarele teme din recuperarea asta...

Ei bine? Era el un drăguţ şi-i făcea o listă cu temele astea? Se părea că nu; pentru că mâna lui arătă spre mobil:

- El e pe speed dial 1; eu sunt pe 2. Dacă eşti în pericol, apeşi 9.

Aprobă, luă mobilul şi încercă să aplice principiile de bază ale telefoanelor... Înlemni când văzu, în agendă, *Le roi*... Iar fusese gâscă - şi abia acum înţelesese... Isamu îşi privi ceasul şi se ridică:

- Iar dacă vrei să vorbim, sau să ieşi undeva, mă găseşti fie în birou, fie în prima cameră de lângă scări.

OK! Deci dormea în vilă, în prima cameră... Şi ia uite că Ştefan mobilase bine atunci când mobilase...

El era *Le roi*. Ea era *La reine*. Nu mai era nimic altceva de spus. Poate doar că avea din nou un gol în stomac... Şi era mult mai bine să nu se gândească acum la asta. Mai bine să se ocupe puţin de telefonul ăsta!

Apăsa butoanele şi constata că mobilul era destul de complicat. Trebuia să se documenteze un pic, dacă voia "să sară" de la viteza 2 la viteza 3... Oare în cutia aia era şi cărticica? O fi fost; dar Isamu o luase cu el, când ieşise. Drept pentru care o să se ducă la calculatorul din living şi-o să caute specificaţia telefonului pe net. Sau o să mai fumeze o ţigară şi-o s-o ia metodic, buton cu buton, meniu cu meniu... Că aşa îi lua mai mult timp - şi se gândea mai puţin la ziua de azi, la cea de mâine...

Uşa se deschise din nou; Isabelle se apropia, privind-o cu neîncredere... Ce, îi era frică să nu se fi grăbit? Îi zâmbi, aprobând cu capul; iar tânăra grăbi pasul şi trase tava din spate, de unde-o ascunsese. Măi, să fie! Da' fata asta era chiar "şocată"! Aştepta, privind-o lung...

Da, era "şocată". Probabil că Ştefan îşi "şoca" aşa toţi angajaţii, ca să n-aibă niciodată probleme cu ei! Pentru că tinerei îi picase la propriu faţa când văzuse că iar mâncase jumătate... Stinse ţigara şi se ridică: momentan, n-o să spună nimic despre asta. Dacă n-o întrebau ce anume nu era în regulă, ce nu-i plăcuse la mâncare, ea n-o să spună un cuvinţel. Că era viitoare contesă... şi se supăra Ştefan, dacă el le speria şi ea le împăca!

O să facă un duş zdravăn şi-o să încerce să adoarmă. Că altceva n-avea de făcut.

Ştefan

BMW-ul opri în faţa discotecii. Coborî, uşa se deschise cu mult înainte să ajungă la ea... Lucrurile se mai schimbau, din când în când; la un moment dat, de-a lungul adolescenţei lui, avusese "interzis" în discoteca asta... La vederea lui, Ceauşescu se ridică şi-i ieşi în întâmpinare:

- Salut.

- Salut.

- Mergem la un grătar?

"Casa de la Cernica e sigură?" Începu să râdă:

- Mergem; că face Grasu' meu aşa nişte condimente mişto! Şi-un mujdei... mamă-mamă!

Iar traducerea era evidentă... Ciudat era că seniorul mergea lângă el, spre BMW! Asta era o chestie nouă... Deveni brusc precaut... Şi Grasu se uita lung la "băieţii veseli" din Jeep, care nu se grăbeau nicăieri... Portierele pocniră; seniorul începu să râdă:

- Păi poţi spune că am trecut la nivelul 2! Deja vorbim singuri.

Asta chiar era o veste mare! Vorbeau singuri, ceea ce însemna că şefii seniorului aveau încredere în frumoasa relaţie de afaceri dintre ei doi. Şi deciseseră s-o facă ceva mai discretă... pentru că-i vor da lui afaceri noi, iar operativii mărunţei cu căşti pe urechi nu trebuiau să audă chiar totul...

- Astea sunt pentru tine.

Primi două cărţi de vizită... Uau! Păi dacă avea deja acces la acele două persoane, era perfect! Şefii fuseseră informaţi apropo de activitatea lui de azi - şi erau mulţumiţi să descopere că-i stătea mintea şi la afaceri, nu numai la florărese măritate! Ridică privirea spre Grasu:

- Mergem la Cernica.

Mergeau la Cernica... Treceau pe lângă Jeep... Jeep-ul rămânea parcat... Ceauşescu scoase dispozitivul de bruiaj şi-l porni. Aşa că rosti scurt:

- Prima problemă s-a rezolvat.

- Dă-o dracului de problemă! Cum e?

Poftim? Îl privi lung... Ia uite! Încă unu' îngrijorat de problemele lui sufleteşti! Dar adevărul era că amândoi meritau veştile alea; că doar amândoi îşi scrântiseră "la greu" mintea şi gleznele ca să izbân-

dească el s-o ia pe Ana!

- Cum vă înţelegeţi? Vă înţelegeţi, sau vă scoateţi ochii?

- Momentan, ne înţelegem bine. Păşim amândoi ca pe ouă, evităm cu grijă anumite subiecte de discuţie... Mare parte din discuţii sunt inutile, pentru că are o minte "spirt" şi mă înţelege din priviri... Şi-n rest, menuet.

- Aşa sunt alea două săptămâni.

Cee? Poftim? Ce voia să spună? Ceauşescu râdea de-a binelea:

- Şi eu am trecut de câteva ori prin interdicţiile ginecologului. Ştiu că e un chin...

Ia uite-l! Dar probabil că avea dreptate; că dacă ar fi stins lumina în avion, n-ar mai fi dansat menuet, ci ar fi zbânţuit un hard-rock prin toată vila... Reveni spre parbriz:

- Ce veşti ai despre Florentin?

- Florentin? E drept ca o riglă - şi el, şi viaţa lui. Primeşti transcripturile, nu?

- Da. Şi rapoartele. Iar rapoartele alea mă îngrijorează.

- Puştoaica nu e chiar chinuită, să ştii! Că mai toate muierile o scarmănă între codiţe, iar unchii nu intră niciodată pe uşă fără ciocolată sau jucării.

De parcă asta era marea necesitate a prinţesei...

- Doar bunică-sa are o problemă; iar nea Manolache i-a zis azi nevesti-sii ceea ce trebuia să-i zică. Până la revelion, cred că stă potolită... În privinţa lui, prima paranghelie mai măricică se-ntâmplă pe 5 noiembrie şi probabil că e mai mult pentru aurari. Cumnată-su o să-l târască după el şi-o să-i facă reclamă. Dar nu se ştie dacă iese ceva...

- N-o să iasă. Că n-o s-o uite.

- Bă, tot o s-o uite într-o zi!

- O muiere ca asta nu se uită niciodată. Iar dacă idiotu' ştie să-şi joace cartea...

- Nu mai are nici o carte. Pentru că o să-i trimită ei copilul.

- Nu cred. Doar Nicuşor e de aceeaşi părere cu el - taică-su şi maică-sa nici să n-audă varianta asta. Iar frati-su mai mare a găsit o soluţie care-mi dă mie migrene.

- Dar el e Florentin Manolache şi face ce vrea el.

- Eu atâta-ţi spun - dacă îi fac prinţesei vreun rău, îi spintec pe toţi. Nu-i rad; îi spintec. Ca să-i doară.

- N-o să fie cazul. Prinţesa, cum îi spui tu, o să ajungă la Cannes.

- Când?

- Nu ştiu; când o să vrea Florentin să renunţe...

Deci nu avea nici o certitudine... Iar în idiot n-avea încredere... OK. Gata cu discuţia aia, că-l apuca nebunia!

- Despre ce discutăm azi? Ceva teme noi?

- Da.

Dar discutau la Cernica. Şi presimţea că o să audă acea temă la care el refuza să se bage... Aşa că, dacă o auzea, o să-l sune pe Diamant.

Florentin

Era zece; presupunea că Florentina dormea dusă... Ba nu: o auzea clar cântând reclama la Pampers... Împinse cheia în broască şi descuie. Şi intră, zâmbind obosit...

- Sărut mâna.

- Să trăieşti. Hai, că n-a vrut să meargă la culcare până nu vii tu!

Aa, asta explica... Oftă greu: fetiţa lui nu voise să adoarmă cu mamaia. Că mai adormise ea odată cu mamaia - şi mami dispăruse... Intră în living:

- Bună seara.

Micuţa porni în fugă spre el; o prinse în braţe iar picea îl pupă apăsat pe obraz:

- Bună, tati! Ude e mami?

Sesiză imediat pirueta fustei înflorate. Întoarse capul şi-o "electrocută" din priviri; iar mămica lui, "electrocutată" bine, tăcu... Reveni spre Florentina:

- Păi nu ţi-am spus? A venit un nene şi a luat-o.

- Da' de ţe?

Ridică scurt din umeri. Florentina aştepta răspunsul...

Acum ar fi trebuit să-i spună că tati fusese un om rău cu mami, iar nenea ăla îi promisese lui mami că el n-o să fie niciodată rău cu ea - şi atunci mami plecase cu nenea ăla... Şi nu-i venea să spună asta - nu acolo. Oricum, picea n-ar fi înţeles... Pe ei i-ar fi durut...

- Hai; mergem acasă?

- Hai acasă!

Se întoarse şi ieşi: să meargă acasă...

Azi n-o să-i mai arate poze. Că azi se ascunsese în camera din spate şi bocise ca dementul...

Ana-Maria

Mda; filmul ăsta fusese acceptabil...

Căutase cu grijă un indiciu printre titlurile de pe carcase. Nu găsise. Temele filmelor erau echilibrate; nu erau prea multe "romantice", aşa cum nu predominau filmele "cu bătăi"... Filme clasice, în principiu. Se îndoia că va afla cine ştie ce informaţii preţioase despre Ştefan dacă se holba la toată trilogia "Naşul"...

Se ridică şi puse următorul DVD - că le luase la rând. Apăsă Play, reveni în fotoliu... Se plictisea de moarte... Dar nu putea să adoarmă...

Era singură... Şi îi era înfiorător de dor de el...

Ar fi sunat-o pe Nina. Privi lung telefonul roşu de lângă ea... Mai bine nu. Să se ducă la calculator, să se mai documenteze? Sau să joace un Solitaire? Sau să-l sune, să se asigure că el e bine?

Se ridică, încruntându-se, şi luă telefonul. Şi coborî grăbită scările, intră în bucătărie... Îşi puse un pahar cu apă rece-rece şi-l dădu peste cap. Gata! Acum se potolise şi cu telefonul, şi cu Nina, şi cu toate!

Reveni în dormitor, deschise uşile şifonierului, alese un CD cu Adrian Minune... Iar după primele acorduri se grăbi să-l oprească: nici asta nu era o soluţie. Că dacă-i cânta "de dragoste" îi venea să-l sune, dacă-i cânta "de duşmani" îşi amintea unde era Ştefan acum, dacă-i cânta "de bani" îşi aducea aminte cum îi lăsase plicul... Iar dacă-i cânta "de despărţire", bocea ca proasta!

Momentele astea de singurătate nu-i priau. Toată ziua şi-o petrecuse singurică; aşa că ieşi şi coborî treptele. Şi ciocăni la uşa biroului, care se deschise prompt...

Ia uite, că Isamu nu era singur! Un tânăr în costum se holba la monitor... Isamu mormăi sec:

- Du-te jos.

Iar tânărul sări în picioare şi "se evacuă" în două secunde... Gata. Rămăseseră ei doi. Era privită cu ochi atenţi. Acum trebuia să spună ce vrea... Arătă spre calculatorul rămas liber:

- N-am găsit nici un raft cu jocuri...

Isamu se ridică şi se apropie de canapea. Aa, acolo erau! Se grăbi să-l urmeze... Habar n-avea ce vrea! Aşa că se încruntă:

- Un joc de strategie. În care să construiesc, nu să împuşc roboţi...

Aha! Ce scria? Că nu apucase să vadă... Mă rog! El ştia... Îl urmă la calculator şi fu invitată să se aşeze. Jocul se instala cam singurel... Caesars III - habar n-avea, nu mai auzise de el, nu-l mai văzuse...

Intro-ul era simpatic; dacă grafica jocului era atât de frumoasă ca în filmul ăla, era mai mult decât mulţumită! Jocul o să-i ocupe măcar jumătate din ziua de mâine...

- Ce zici? E OK?

- E OK. Mulţumesc.

- Cu plăcere.

Isamu reveni la biroul lui Ştefan. Ea citea tutorialul, instrucţiunile... Da' un joc în franceză n-avea?

Iaca! Se tâmpise de tot! Dar, în condiţiile actuale, zăpăceala ei era de înţeles... Mai bine să fie atentă la drumuri şi case; acum, aşa, dacă suna telefonul, va primi informaţia "la prima mână".

25 octombrie 2005 - marţi

Ştefan

Apăsă uşor frâna, semnaliză dreapta... În sfârşit, ajunsese. Parcă maşina pe locul lui, opri motorul şi se grăbi să coboare... Oof, Doamne! Parcă-l simţise! Îi ieşi în întâmpinare mamei lui:

- Sărut mâna.

- Să trăieşti! Ia să te văd!

OK! Se lăsa examinat bine, ca de fiecare dată...

- Ştefane, Ştefane! Te-ai făcut mare, Ştefane!

Na, că-l făcuse să roşească!

- Ei, hai, mămică!

- Ce mai face Rubina? Cum se simte?

- Cum să se simtă - tot aşa. Şi e tot în spital, sub observaţie. Dar medicul spune că ea e bine, băiatul e bine...

- Eşti tu sigur că e băiat?

Minţi cu seninătate, amintindu-şi că atunci când aflase că era băiat nu le chiuise şi lor vestea la telefon:

- Eu aşa zic. Şi medicul zice la fel - dar el nu-şi permite să fie sigur până în luna a şaptea. Că aşa-s ginecologii - nu riscă să li se impute redecorarea camerei copilului... Da' matale de ce te-ai trezit? Că-i patru dimineaţa!

- Am auzit maşina şi-am ştiut că tu eşti! Hai, hai la maşină!

Îl ducea înapoi la maşină? Da' de ce?

- Hai, că nu vreau să ne-audă taică-tu.

Prea bine! Descuie maşina, urcară amândoi în spate... Mămica lui oftă greu:

- Maică, eu te simt. Tu nu eşti fericit, maică.

Îşi privea mâinile; nici nu zâmbea, nici nu ofta...

- ... De când ai văzut-o pe florăreasă, la nunta lu' băiatu' ăla, Rubina nu ţi-a mai adus strălucire în ochi.

Cum naiba... O privi lung, mirat - dar cum naiba de-şi dăduse seama?! Că avea renume de om care-şi împietreşte chipul şi-şi ascunde trăirile sufleteşti!

- Mămica simte asta, Ştefane! Orice mamă îşi simte copilul! Florăreasa aia ţi-a răvăşit sufletu'!

Aprobă scurt.

- Şi l-a lăsat răvăşit, iar Rubina n-a mai reuşit să-l pună la loc...

Şopti, în romanes:

- Rubina nici nu s-a apropiat vreodată de el.

- Şi-atunci de ce, maică? De ce-ai zis "Da"?

- Pentru tata. Pentru că el a zis "Da".

- Păi şi e bine, maică? Acu' eşti însurat cu ea - şi-ţi face un băiat! E bine aşa?

- Nu ştiu... Mămică, îţi spun un secret. Da' te rog eu mult de tot să rămână secret.

- Ştii bine că nu te spune mămica...

Puse mâna pe piept; simţea inelul în podul palmei... Zâmbi slab:

- Florăreasa tot aici e.

- ... Ce spui, mămică?!

- Florăreasa n-a ieşit de-aici nici o clipă. Şi când o fi să pun mâinile pe piept, o să mă-ngropaţi cu ea-n suflet.

- ... Ştefane, te rog eu mult! Ştefane, nu face o prostie!

O privi lung, cu ochi serioşi:

- Eu pe florăreasă o s-o duc la primărie.

Gata, mama lui era KO! Se grăbi să continue:

- C-o fi anu' ăsta sau peste zece ani, eu o să semnez catastifu' lângă semnătura ei.

- ... Şi cu Rubina ce faci, maică?

- O trimit la taică-su. Tu nu ştii ce-a făcut...

O secundă, două... Mămica lui îşi acoperi gura cu palmele:

- ... Să nu-mi spui! Te rog, nu-mi spune!

- Nu, nu m-a trădat. Mai rău; mi-a trădat încrederea. Şi speranţele şi aşteptările. Nevasta mea nu mai e Rubina aia pe care-o ştiaţi voi. Nu mai e fetiţa cuminte care ajuta pe-aici şi spăla şi călca şi gătea toată ziua. Nu mai merge-n urma mea; îmi trânteşte uşa-n nas, după ce termină de răcnit la mine.

- Mămicule, mă sperii!

- Îţi jur... Îţi jur pe sufletul meu, mămico, că nu te mint! Rubina nu mai e demult Rubina! Când am dus-o la Cannes, în vilă... A speriat femeile alea, a zbierat ca apucata la Isamu... A dat peste cap totul... Năşicul e un domn; nu mi-a zis de la obraz că am făcut o greşeală. Dar s-a întristat, să ştii; şi n-a stat în vizită decât un sfert de oră... Iar mai mult de 48 de ore n-am rezistat nici eu; şi i-am închiriat un apartament în Paris. Unde n-am avut zile bune. Am preferat deseori să plec de nebun cu maşina prin Franţa, decât să stau acasă cu ea!

Tăcere. O secundă, două... Continuă:

- Şi la spital e la fel. Umblă preţioasă pe-acolo, cu nasul pe sus, face nazuri la mâncare şi la pastile... Mi-au zis asistentele că vrea să i se spună "doamna contesă"...

Şi îşi privea mâinile, pentru că nu voia să-i arate că în realitate era fericit. Pentru că mama lui trebuia să-l vadă foarte nefericit, pentru ca el să câştige un aliat extrem de puternic... Concluzionă, mai mult ca s-o ştie cât de cât informată:

- Imediat cum naşte, o urc în avion şi-o trimit la taică-su.

- Aoleu! Păi o omoară ăla, dacă i-o trimiţi înapoi!

- S-o omoare. Că nu cred că el a învăţat-o să ridice mâna la bărbatul ei.

Aştepta; uimirea unei asemenea veşti trecea cam în 5 secunde...

- ... Şi copilu'?

- Copilu' rămâne cu mine, la Cannes. Şi cu florăreasa.

Ridică mâna, ca s-o oprească. Îşi căută cuvintele ideale... şi le rosti:

- ... Că mi-o doresc prea mult, ca să nu reuşesc!

- Mămicule, tu plănuieşti iar o nebunie!

- Nu.

- Mămicule, nu te juca! Eu am auzit o chestie...

Na, că pe-asta n-o calculase nicicum! Văleleu! Păi se şi aflase? Da, tatăl lui Nicuşor era cuscrul lui Manolache senior; dar să ajungă vestea chiar până aici, chiar aşa de repede...

- ... Am auzit că s-au despărţit. Ea şi bărba-su; cică ea a plecat cu altu'.

Aha...

- Vlad nu ştia prea multe; da' cică tot neamu-i fiert. Şi cică i-au văzut vecinii neamurile într-o noapte, cum îi scoteau fustele din casă şi le stropeau cu benzină şi le ardeau.

Gata! O să-i spună! Chiar acum! Închise încet ochii... Şopti:

- ... Jură-te pe viaţa mea că nu scoţi un cuvânt.

Tăcere... Şi totuşi, nu se mai putea abţine! Era atât de fericit, că nu putea să-şi ţină gura! Scoase telefonul, selectă numărul... Diamant nu dormea:

- Da.

- Vino la maşină.

Închise, se întinse şi luă laptopul. Îl porni... Diamant urcă în faţă şi trase portiera. Se grăbi să insiste, atent la pornirea softului de supraveghere din vilă:

- Jură-te, mamă! Jură-te pe viaţa mea că nu spui la nimeni ce-ţi arăt eu acum!

Portiera se deschise scurt:

- Nu vreau să-mi arăţi nimic. Nu vreau să ştiu. Când o să te dezmeticeşti, o să revii asupra hotărârii; şi-atunci vreau să pot să zic că ce-am auzit eu azi a fost o închipuire.

Şi-atât - mămica lui coborî şi porni spre rulotă... Diamant oftă greu:

- Te-ai grăbit, vere!

- N-am avut încotro - m-a auzit când am venit şi m-a luat la interogatoriu. Trebuia să-mi zici că s-a aflat pe-aici.

- Păi nu s-a aflat nimic!

- Ea ştia că s-au despărţit şi că ăia i-au ars lucrurile în curte.

- Poate-a vorbit bulibaşa cu nea Vlad şi n-a zis la nimeni p-aici. Că să ştii că Ana ta e un subiect interzis în poiana asta... Acu', nasol e că nu s-a jurat; că, dacă te spune lu' bulibaşa, jar mănânci!

- Nu mă spune. N-o să-l scoale acum din somn special pentru asta; iar până mâine o să se mai gândească... Hai la tine în rulotă.

- Vrei să vorbeşti cu mama?

Ah, uitase de Perla! Negă încet:

- Nu; că îmi întinde cărţile, dacă mă prinde. Şi-o vede - şi-i zice tatei.

- Păi oricum o vede, să ştii! Azi, m-a întrebat dacă te înţelegi mai bine cu Rubina. Că aşa vede ea-n cărţi - că eşti cu o femeie cu care te înţelegi bine. Şi i-am zis că habar n-am şi-am şters-o, na!

- Să-i zici adevărul.

- Te spune lu' taică-tu!

- Diamante... Tu o să rămâi bulibaşă aici. Eu nu vreau rolul ăsta; nu-l mai vreau, de când am văzut-o pe ea. Şi nici nu mi-l mai dă el, după ce-am furat-o anu' trecut de la bărba-su. Eu n-am nimic de pierdut. Că o am pe ea - şi ceilalţi nu se mai văd, în ochii mei...

- O ai? Eşti sigur că o ai?

Îi făcu semn să coboare. Porni spre capătul poienii, spre gărduleţ... şi se aşeză în iarbă. Selectă camera video din dormitor...

Micuţa lui soţie nu dormea. Era pe terasă, lângă balustradă. Se mută la camera de pe terasă şi o reorientă. Hm - într-o mână avea telefonul, în cealaltă ţigara. Era foarte serioasă. Se gândea... Se întreba de ce n-o sunase soţul ei...

- Vezi tu? Sunt uşor idiot! Cât e ceasul?

- Patru şi cinci.

- Şi eu n-am sunat-o, să-i spun noapte bună!

- Şi mă îndoiesc că ai sunat-o puţin mai devreme, să-i spui că lucrurile merg bine, că n-ai căpătat cicatrici noi...

Ehei, câte mai avea de învăţat! Dar adevărul era că nu se aşteptase... Când o văzuse atât de captivată de jocul ăla, crezuse că grafica o s-o obosească îndeajuns de mult ca s-o vadă dormind dusă pe la 12 noaptea. Constata acum că se înşelase... Scoase telefonul:

- Să nu scoţi un sunet - c-o pun pe speaker.

Apăsă tasta doi şi butonul verde. Zâmbea, privind numele cu care o salvase... Unicul nume pe care Rubina nu l-ar fi înţeles niciodată... Privea ecranul; îi privea chipul. Va vorbi cu ea faţă-n faţă; cu puţin noroc, o să-i vadă mimica... O văzu tresărind, răsucindu-se spre casă şi răspunzându-i la telefon:

- Bună.

- De ce nu dormi la ora asta?

Zâmbea; şi ea zâmbea, cu ochii închişi...

- Nu pot.

- De ce?

Nu primi răspuns - răspunsul era evident...

- Totul e bine aici. E chiar perfect.

Diamant întinse imediat degetul spre ecran - mâna ei stângă se aşezase peste inimă. Şi aproape că-i auzise oftatul de uşurare! Şi - Doamne! - cum se schimbase expresia chipului ei! Ridică mirat sprâncenele:

- Nu ţi-a spus Isamu?

- Ba da; mi-a spus ceva-ceva, pe la opt...

Opt seara - şi-acum era patru dimineaţa... Iar el era un dobitoc, c-o chinuise aiurea opt ore... Dar nu va recunoaşte asta niciodată, decât în mintea lui! Aşa că trânti o gogoaşă mare-mare - atât de mare, că sigur era credibilă:

- Acum am ajuns acasă. Sunt frânt...

- Păi fă un duş şi odihneşte-te. Cred că la fel fac şi eu...

- Şi vorbim mâine, nu?

- Da. Acum suntem amândoi obosiţi...

- Promiţi că te duci la culcare?

- Promit.

- Bine. Noapte bună, Ano.

- Noapte bună, Ştefane.

Apăsă butonul roşu, privind-o lung... Diamant mai avea puţin şi muşca din ecran... Micuţa lui soţie pornise încet spre casă. Zâmbea acum; zâmbea ciudat...

- Mă, asta-i îndrăgostită lulea!

- Taci! Nu-mi da idei de-astea!

- De ce, mă? Că nu mi se pare că ţi-ar displace ideea...

- Am interdicţie două săptămâni.

- Cum-cum? Ce interdicţie?

- Nu mă pot atinge de ea. Am interdicţie.

- ... Tu? Ai tu interdicţie? Te-ai ramolit?

- Nu. Aşa a zis medicul. Ginecologul.

- ... Ştefane, mă îngrijorezi! Ea, sau tu?

Aah! Îi altoi o palmă-n burtă:

- Nu fii bou! A dat afară copilul idiotului! Sau ai uitat?

Tăcere - Diamant uitase complet...

- Vezi de ce te fac mereu împrăştiat şi uituc? Nu tu ai ascultat discuţiile de-atunci?... Când am plecat amândoi, am dus-o la Giuleşti, la medicul ei. A dat afară copilul şi şi-a pus sterilet. Şi-acum avem două săptămâni de interdicţie.

- Nasol; la aşa muiere frumoasă...

- Într-un fel, e mai bine aşa. Am descoperit că toată documentarea mea e nulă, iar ea nu ştia practic nimic despre mine. Când i-am arătat paşaportul, am zis că leşină! Începuse să tremure...

- ... Şi cum e? Isamu ce zice?

- Nimic; da' fata-n casă şi bucătăreasa mai că nu încing sârbe-n bucătărie, de bucurie. Faţă de ce-a făcut Rubina acolo, Ana e zâna cea bună.

- Bă, da' şi Rubina asta - să fie chiar aşa de proastă...

- Rubina se gândeşte că, în clipa când i-am pus salba la gât, a pus gheara pe mine. Şi-acum se crede mare contesă de Cannes. Se înşeală. E uşor să te legi de-un om; cel mai greu e să-l faci să vrea să rămână legat...

Foşnetul îl făcu să se întoarcă imediat; scăpă însă telefonul din mână văzându-şi mama la mai puţin de doi metri de el!

- Faci cum te taie capu', băiete! Da' dacă dai greş...

Auzise tot! Văzuse şi auzise tot! Auzise discuţia lui cu Ana! Şi pe-aia cu Diamant! Sări în picioare - numai că mama lui se întoarse şi-o rupse la fugă spre rulote...

Până la urmă, poate că azi câştigase un aliat... Hm! Vărul lui începu să râdă:

- Vere... Cred că a început să apară soarele şi pe strada ta.

Se reaşeză şi privi lung ecranul: Ana terminase duşul şi revenise în dormitor. Îşi strânsese părul; acum îl împletea... Se ducea spre pat...

Micuţa lui soţie se culcase - aşa cum promisese. Pusese telefonul pe perna lui şi închisese ochii. Ceea ce-i amintea că promisese să se culce şi el... Închise laptopul şi-şi aprinse o ţigară. Şi-i făcu semn să vină şi mai aproape...

Scoase cuţitul şi-l înfipse în iarbă. Şi şopti, extrem de încet:

- O să pregătesc un plic de urgenţă pentru ea.

Diamant tăcea, semn că nu pricepuse nimic... Şi era normal să nu priceapă - că plicul ăla era primul pe care-l făcea...

- O să ţi-l aduc ţie. Să-l ascunzi îndeajuns de bine, să nu-l afle nimeni... În caz că eu păţesc ceva, tu ai sarcina s-o iei pe ea şi plicul şi s-o duci în Marea Britanie. Să-i cumperi acolo o căsuţă cu trei camere şi să-i deschizi o afacere cu orice vrea ea. Şi, dacă lucrurile nu se schimbă până atunci, ai sarcina să te întorci în România, să iei prinţesa de la idiotu' ăla şi să i-o duci ei.

- Am înţeles. Când eşti pregătit, să-mi dai datele şi amănuntele.

Luă cuţitul şi-l ridică. Şi-l privi lung, aşa... fără un motiv aparent:

- Diamante, asta e sarcina ta. Doar a ta. Cea mai importantă şi mai discretă sarcină din viaţa ta.

- Am înţeles. Mă voi ocupa personal, dacă va veni vreodată momentul ăla.

Avea încredere în el. Doar în el avea încredere, când era vorba de Ana. Deşi Grasu nu-l trădase niciodată, nici nu clipise când... Zâmbi, lungindu-se în iarbă:

- Du-te şi culcă-te - că mâine dimineaţă plecăm la opt.

- Tu nu vii?

Nega încet, privind cerul plin de stele...

Ana-Maria

Mm, azi o să fie o zi bună!

Deschise încet ochii. Soarele năvălea violent prin geamurile mari... Azi o să fie o zi bună! Trebuie să fie! Că la aşa soare puternic...

Se ridică din pat, se întinse lung... Şi-şi scoase din şifonier o rochiţă; că dacă era atât de veselă, adio trening! Ia să-şi aleagă ea nişte CD-uri ceva mai vesele! UB 40 era dansabil... Şi Madonna avea melodii "săltăreţe"... Ciocănitul în uşă o făcu să tresară. Zâmbi slab:

- Intră.

Uşa se deschise iar Isabelle zâmbi:

- Bună dimineaţa. Vă aduc micul dejun?

- Bună dimineaţa. Da, te rog.

Iar tânăra se grăbi spre scări, de parcă nu voise să-i lase timp să realizeze că-i aducea micul dejun - adică mânca tot pe terasă... OK! Mânca pe terasă! Nici o problemă! Ieşi deci pe terasă şi-şi aprinse o ţigară...

Azi, Ştefan vindea afacerea cu arme. Ea era binedispusă; deşi ştia că glontele ajunge mai repede şi mai departe decât lama cuţitului, parcă nu se temea atât de tare de pistoalele generalilor... Oare era nebună?

Oare azi era soare în Parcul Circului?

Zâmbetul îi dispăru de pe chip.

... Oare întrebase de mami?

Privi lung telefonul... Îşi amintea numărul Ninei...

Azi nu era o zi bună. Şi nici mâine nu va fi o zi bună. Nici o zi fără fetiţa ei nu putea fi bună...

Ştefan

Se privi lung în oglindă... şi-şi închise nasturii: arăta bine. Arăta chiar foarte bine. Vesta antiglonţ îl arăta aşa, un fel de Superman în costum impecabil...

- Şefu', a sunat senioru'. Cică acu' pleacă indivizii de la sediu.

- Bine. Diamant e la locu' stabilit?

- Bineînţeles.

- Câţi are?

- 10 de-ai noştri. Iar senioru' i-a dat 5 arcaşi.

Deci şi lunetiştii erau la posturi... Zâmbi slab:

- Ştii ce-mi pare rău?

- Ce, şefu'?

- ... Că nu le-am tăiat copiii pe faţă. Că nu le-am trimis copiii acasă puzzle - câte-o piesă pe zi.

Tăcere; Grasu îl înţelesese perfect... Porni spre uşă:

- Să ai grijă să aibă mereu flori proaspete. Şi să vorbeşti cu ai ei, să te ocupi de parastase. Asta e sarcina ta, până pui mâinile pe piept.

Ca să nu uite niciodată că el ar fi trebuit să aibă grijă de Laura. Şi de micuţul ei. Iar el greşise - iar o singură greşeală fusese de-ajuns...

Ana-Maria

Cobora grăbită scările - lăsase omuleţii să muncească în oraşul virtual şi nu voia să întârzie prea mult! Că lunile treceau repede în jocul ăla, iar ea trebuia să-i trimită şpaga lui Cezar! Jocul ăla era trăznet!

Intră în bucătărie şi-şi luă un pahar din dulap. Iar Emilie se întoarse spre ea:

- Mă iertaţi că vă întreb...

O privea cu ochi atenţi: hai, ce voia s-o întrebe?

- ... Vă displace ceva?

Cum adică?

- Am observat că nu mâncaţi niciodată mai mult de jumătate...

Bufni în râs:

- Aa, nu! Mâncarea este delicioasă! Doar că am devenit un pic sedentară; şi nu vreau să încep să alerg în jurul gardului...

Ia uite ce râdeau amândouă! Deschise frigiderul şi apucă sticla cu Coca-Cola:

- Serios: mâncarea este foarte bună.

- Şi cam ce feluri de mâncare v-ar place să fac?

Aa, asta promitea să fie o discuţie lungă! N-o va scurta ea - Cezar putea să aştepte!

- Orice... Adică aproape orice...

Ia uite-le ce fericite erau! Se aşeză la masă, hotărâtă să detalieze; dar uşa se deschise iar Isamu îi zâmbi:

- Cred că jocul tău are o problemă...

Aoleu! Se grăbi să-şi ia paharul şi să iasă; ajunsă în faţa calculatorului, constată că omuleţii ei erau ocupaţi cu ale lor, Cezar o iubea la fel de mult, ea n-avea de organizat festivalul pentru zei... Uşa se închise iar Isamu se aşeză la calculatorul lui Ştefan:

- Ştefan nu ar aprecia pozitiv pălăvrăgitul cu angajaţii.

Îi luă câteva secunde ca să-şi amintească acel cuvânt în franceză; dar şi-l aminti corect şi-şi pierdu zâmbetul:

- Voi fi contesă - am priceput asta. Contesele trebuie să fie scorpii singuratice şi foarte tăcute?

- Nu. Dar angajaţii care stau la discuţii simpatice cu contesa, în bucătărie, îşi iau nasul la purtare.

Cu alte cuvinte, făcuse bine că le răspunsese; greşise însă când se aşezase la masă, în bucătărie, pregătită să pornească o lungă discuţie despre felurile de mâncare şi, eventual, modul de preparare a lor. Dar... Dar de unde ştia Isamu ce făcuse ea în bucătărie?

Mă rog; poate venise după ea! Poate o auzise vreun bodyguard şi-l avertizase că bucătăreasa şi fata-n casă se amuzau cot la cot cu contesa! Oricum, nu mai conta; făcuse o greşeală. Şi, în loc să caute pe Google ce trebuia să ştie şi să facă o contesă, ea îşi bătuse capul cu şpaga pentru Cezar şi festivalul pentru zei!

Opri jocul, se ridică şi ieşi. Şi coborî în sufragerie: azi uitase complet de lecţiile de franceză. Căuta un post cu ştiri...

Ştefan

Lucrurile decurseseră bine. Un pic prea bine chiar; de-asta Grasu accelera acum pe contrasens iar el îi scria seniorului că avea un presentiment... Apăsă *Send* şi accesă camerele de supraveghere. Unde era Ana?

... În sufragerie. Privi atent chipul serios... Repeta ştirile; le repeta, uneori spunea de două-trei ori acelaşi cuvânt...

Gândul acela parcă-l lovi în moalele capului! Îşi amintise transcriptul; cuvintele ei, rostite pentru urechile Ninei. Ana învăţase romanes după manual, fiindcă nimeni nu-şi bătuse capul să o ajute să înveţe altfel. Acum, Ana repeta limba franceză tot singură şi avea televizorul pe post de manual... Simţea un gol în stomac...

Istoria începea să se repete. Ana repeta singură în franceză, stătea singură acasă... Fetiţa ei nu era lângă ea... Trebuia să găsească o rezolvare; o cale de-a sta mai mult cu ea. O cale de a-i arăta că fusese atent, învăţase din greşelile tuturor şi n-avea de gând să le repete...

Mâine ajungea şi el acasă. Ştia că, după iureşul pe care-l făcea zilele astea, va urma o perioadă de acalmie în România. Va sta deci cu ea - numai cu ea. Va fi numai al ei. Şi o va ajuta...

Ana era cu el de 48 de ore, iar micuţa lui soţie ajunsese deja - după părerea lui - la viteza 3. Se grăbea teribil; gândul că el putea fi dezamăgit o apăsa mult, o stresa, o grăbea... Iar el trebuia să-i arate că n-avea de ce să se grăbească. Că stresul ăla nu era bun. Că lucrurile se întâmplau fiecare la timpul lui...

Ana-Maria

Ora patru. Ploua infernal, iar ea se plictisea de moarte...

CD-ul cu Celine Dion era frumos - dar nu se potrivea nici cu momentul, nici cu gândurile ei. Aşa că opri muzica şi coborî în dormitor. Se lungi pe pat, puse telefonul pe perna lui... Şopti stins:

- Mi-e dor de tine... Ştiu că nu s-a întâmplat nimic în neregulă acolo; că mi-ar fi spus... Ştiu că la ora asta vinzi afacerea; şi mi-e frică...

Şi nu se putea gândi decât la asta...

Scăpă un suspin. Şi cum nu era nimeni acolo s-o vadă, decise să se lase totuşi pradă lacrimilor.

Dacă ceva nu era în regulă, iar el păţea ceva...

Oo, nu! Nu gândul ăsta! Sări din pat şi se repezi la CD-uri. Apucă unul la nimereală, îşi puse căştile... Şi abia după ce melodia începu, citi şi coperta. Mike Oldfield. Mult mai rău decât Celine Dion...

Azi îi era scris să plângă; să se descarce, să-şi plângă teama... Se aşeză în fotoliu şi închise ochii: dacă el păţea ceva...

Îi era dor de el...

N-avea nici măcar o fotografie cu el! Şi-l amintea râzând cu lacrimi în Mercedes, alunecând în scaun...

Doamne, dacă el păţea ceva, îşi băga cuţitu' ăla-n inimă! Că

Muzica tăcu brusc. Deschise ochii... Ce dracu?!

- Te întreabă de ce plângi.

Cum? Ce? Poftim? Cine? Cum? Isamu stătea în faţa ei, serios, cu telefonul în mână...

O întreabă de ce plânge? Ştefan? Da' cum dracu ştia Ştefan că ea plânge? Ce, iar o pârâse?... Da' chinezu' de unde ştiuse că ea plânge, în dormitorul a cărei uşă o închisese cu mâna ei? Aici avea o problemă! Ridică mirată sprâncenele...

Îl văzu întorcându-se, arătând deasupra uşii...

... Da' ea cum putuse fi atât de toantă să-şi imagineze că, la asemenea grad de securitate, Ştefan n-avea camere de luat vederi în toată vila? Ia uite cum o văzuse... Şi probabil că aveau un sistem, un soft cu care el accesa camerele alea de pe laptop...

Păi se pare c-o prinsese, nu? Acum, trebuia să-i spună... Se ridică şi se apropie de Isamu. Şi-i şopti la ureche:

- Mi-e dor de el. Şi mi-e frică. Dar ai grijă cum îi spui, să nu pună afacerile pe locul doi.

Chinezul aprobă, se întoarse şi ieşi. Şi închise corect uşa după el.

... Păi, ce mai era de spus? Mai era ceva de spus? Altceva decât că Ştefan o privise probabil de zeci de ori, de când plecase...

Şi-aşa se justifica şi plecarea lui, în condiţiile în care ea avusese ceva de împărţit cu propriile încheieturi de două ori până acum... Deasta dormea Isamu în vilă... Tânărul care "se evacuase" din birou în două secunde probabil că fusese pus să urmărească imaginile cu ea cu maximă atenţie...

Şi uite cum îi trecuse tot plânsul! Ştefan o privea chiar acum...

Se întoarse şi trase câteva coli. Şi-un pix. Şi se aşeză la masă în aşa fel încât camera să nu vadă colile. Scrise, frumos, sus: ***"Dragă Ninuţo,"***...

O să-i scrie Ninei o scrisoare. Una lungă - foarte lungă! - despre tot ce se mai întâmplase în ultimul timp. Despre plecarea din Bucureşti. Despre sosirea la Cannes. Despre Ştefan. Despre ea. O să-şi scrie gândurile; iar diseară o să le ardă - pentru că Nina ei era departe...

Ştefan

Privea lung imaginile. Aştepta. Ana îi spusese lui Isamu răspunsul; iar el se calmase îndeajuns de mult, redecorând toată sufrageria, ca să aibă răbdare încă zece secunde. Isamu tocmai ieşea, grăbindu-se pe direcţia biroului...

Era linişte; o linişte mormântală. Grasu şi Diamant îl priveau lung, din hol... Strângea cuţitul în mâna dreaptă şi se întreba ce va face, cum va reacţiona dacă va auzi...

- Îi e dor de tine. Şi îi e frică. Şi-ar trebui să-ţi spun asta astfel încât să nu pui afacerile pe locul doi.

Poftim?

- Aşa a spus. "Mi-e dor de el. Şi mi-e frică. Dar ai grijă cum îi spui, să nu pună afacerile pe locul doi."

Deci aşa... Îi era dor de el... Şi totuşi! Întrebă scurt:

- ... Tu o crezi?

- Da.

- ... Bine. Vin mâine, la ora stabilită.

Apăsă butonul roşu, lăsă telefonul lângă laptop... şi împinse cuţitul înapoi în cizmă. Diamant intră şi "încercă marea cu degetul":

- ... De ce plângea?

- I-e dor de mine.

- Păi, vărule, am senzaţia că data viitoare o s-o iei cu tine; că nici tu nu pari mai vesel.

Aprobă şi se ridică, atent să nu calce pe cioburi:

- Mergem la tine în ogradă, să ne ocupăm de ăla. Grasule, ştii ce te-aşteaptă.

- Ştiu, şefule. Vrei acelaşi model?

- Nu; ceva mai simplu, gen Neoset. Şi fotolii fără cotiere.

- OK. Culoarea?

- Cireş. Că vişiniul ăsta e deprimant. Mai ai şi alte întrebări?

Nu; o să se descurce el cumva. Remobilatul încăperilor distruse de el devenise deja specialitatea lui Grasu; iar el trebuia să se gândească acum nu la mobilă, ci la insul pe care-l "rezolva" azi. Adică la cei trei indivizi pe care-i va avertiza. Unul era obraznic şi făcea cioace mari; ăla avea şanse mari să nu se mai îngrijoreze pentru ce-avea de făcut mâine. Iar la primul gest greşit, săreau şi ceilalţi doi gardul. Şi trebuia să se gândească mai ales la cel pe care-l va înainta în grad!

El voia să gândească în linişte, Diamant avea nelămuriri:

- Şi, dacă e să comenteze, cum faci cu ăla?

- Aşa cum se face - rotund şi din scurt. Şi n-am să mă opresc la el - că n-a lucrat singur.

- Deci trei.

- Doi sunt treaba ta.

"Că am obosit, dracu, să vă tot fac curăţenie-n oameni!"

- OK.

- Şi pe urmă o să fie linişte şi pace; că omu' pe care l-am ochit eu e serios.

- Cred că ştiu la cine te gândeşti. Şi l-ai ochit bine.

"Şi abia aştept să-i mai ochiţi şi singuri, şi să vă faceţi şi singuri curăţenia! Că am obosit, dracu'!" Asta era gândul lui; ăla supărat pe faptul că Ana plânsese de dorul lui. Pentru că el era cel care trebuia să le înceapă curăţenia; întotdeauna. Că numai el umbla cu cizme-n iulie şi ştia să "electrocuteze" din priviri şi să bage spaima-n toţi...

Urcă pe bancheta din spate, trase portiera şi deschise din nou laptopul. Grasu porni motorul, demară...

O privea lung; scria de zor... Bine măcar că nu mai plângea! Dar ce scria? Că era tare grăbită, iar el decisese să ia camere mici şi nu foarte performante... Ia uite ce idee super îi dăduse individul ăla din Dacie! Zâmbi slab:

- Dacă se plictiseşte acum, data viitoare nu se va mai plictisi.

Scoase telefonul şi începu să caute...

- Da' ce vrei să faci?

- Vreau să-i fac un cadou care sigur o să-i placă.

Îi puse vărului lui laptopul în braţe, ştiind că, dacă avea o preocupare, Diamant tăcea:

- Ţine; dacă-mi spui ce scrie pe hârtia aia, te-mbrac în platină.

Unde dracu era numărul lui Adrian? La V, sau la D? Sau la M?

Ana-Maria

Era nouă jumate. Refuzase cu fermitate cina, aşa că fusese lăsată în pace. Scrisese non-stop. Scrisese tot. Recitise tot... Presupunea că

soţul ei tot trăsese cu coada ochiului, s-o vadă ce face...

Iar ea se supărase un pic pe el. Şi-apoi îi trecuse. Că Ştefan aflase întotdeauna ceea ce voise să afle - fie că se informase singurel, fie că "sunase un prieten" şi fusese informat... De ce s-ar fi dezvăţat tocmai acum, nu? În plus, Ştefan îi acorda ei atenţie. Multă atenţie! Iar asta demonstra că se gândea la ea... mult... Zâmbi slab, lăsând hârtiile pe genunchi: oare de câte ori se uitase azi la ea? Dar ieri? Oare câte mail-uri cu indicaţii îi scrisese lui Isamu, de când plecase?

Se ridică şi ieşi pe terasă. Şi-şi aduse scrumiera lângă şezlong. Se aşeză, puse telefonul peste hârtii... Luă bricheta şi prima pagină. Şi-o aprinse, zâmbind...

Şi uite-aşa o să ardă totul - foaie cu foaie, să nu rămână nici un cuvinţel...

Ştefan

Răcnetul lui Diamant îl sperie de-a binelea:

- Ştefane! Vino repede!

Da' ce dracu se întâmplase? Sări de la masă, înghiţi totul nemestecat şi năvăli în grădină. Diamant arătă spre laptop:

- Arde hârtiile.

Cee? Ce făcea? Accesă camera de pe terasă... Ete că le ardea! Da' de ce? Scrisese cinci ore la ele - acu' le ardea?

Scoase telefonul, apăsă 2 şi call: de ce le ardea?

Ana-Maria

Telefonul începu să piuie. Zâmbi şi-l luă de pe şezlong, şoptind în romanes:

- Ah, ce-ţi mai place să trişezi!

Apăsă butonul şi-i răspunse cu un ton... normal:

- Bună.
- Ce faci?
- Bine. Ard nişte hârtii.
- Ce hârtii?
- Ard urechile Ninei.

Tăcere, preţ de două-trei secunde... Ştefan şopti, în romanes:

- Doamne, ce n-aş da să le fi putut citi...

Şi cum zâmbea - şi voia neapărat să-şi ia revanşa pentru fiecare clipă când ea se îngrijorase iar el se delectase privindu-i îngrijorarea pe laptop, îi răspunse tot în romanes:

- Ştii deja ce scria în ele; dar nu vrei să crezi că e adevărat.
- Nu pot să cred că e adevărat; ar fi prea frumos...

"Şi-acum o să-ţi bag cărbuni încinşi în suflet!" Prinse telefonul cu umărul, mototoli toate hârtiile dintr-o mişcare şi le aruncă în focul din scrumieră:

- Şi totuşi, e adevărat.

Ştefan reveni imediat la limba română:

- Ano, încerci să-mi spui ceva?

Începu să râdă, ştiind ce afurisiţi erau cărbunii ăia încinşi care intrau în suflet:

- Nu.
- Absolut nimic?
- Absolut nimic, spre disperarea urechilor care ne ascultă...
- Nu ne ascultă nimeni.

"Ete, fleoşc! Cine te mai crede? Mai ales că Isamu ştie ceva substantive în limba română!"

- Atunci îţi spun la ureche, când vii.
- Crezi că am atâta răbdare?

Hârtiile erau aproape arse. Ridică privirea spre cameră, privind-o cu subînţeles:

- Dacă eu am răbdare, atunci ai şi tu.

Şi se şi ridică şi porni spre balustradă - că la cameră n-o să se mai uite azi!

- ... Te plictiseşti de moarte, aşa-i?

- Nu m-aş plictisi, dacă nu m-aş gândi că în Bucureşti sunt o grămadă de ageamii...

- Credeam că ai încredere în mine.

- Am; că altfel eram acolo, cu artilerie cu tot!

- ... Nu te mai gândi; are cine să se gândească, crede-mă! Ştii că seniorul nu e un fitecine...

Oftă greu şi plecă capul:

- Ştiu; ăsta a fost ultimul gând azi-noapte, înainte să adorm.

Şi-al dracului capul ei, care-l agitase acum fără rost! Decise să intre totuşi în dormitor, iar Ştefan reveni la romanes:

- Promiţi că mâine îmi spui?

Îi răspunse în română, pentru că tocmai îşi amintise un mic amănunt care nu ţinea de partea "sentimentală" a lucrurilor:

- Imediat cum intri pe uşă. Pot să te rog ceva? Dar fără să te superi, fără să te gândeşti la lucruri la care eu nu mă gândesc...

- Spune.

- ... Nu te mai preocupa de creşterea cifrei de afaceri a florăriilor.

- Bine.

Se aşeză la măsuţă, zâmbind slab:

- Te-ai supărat?
- Ai auzit tu bufnituri şi geamuri sparte?
- Nu; dar am vrut să fiu sigură... Vorbim mâine, bine?
- Bine. Noapte bună, Ana...
- Noapte bună...

Apăsă butonul roşu - că nu putea să-i spună asta la telefon! Nu-nu!

Lăsă telefonul pe masă, puse capul lângă el şi-l privi lung... Era roşu ca focul... Ca focul dragostei...

Şi dacă Isamu înregistra scena asta, bravo lui! Primea un bonus, o primă, o medalie... ceva! Zâmbi şi şopti:

- Noapte bună, iubirea mea...

Ştefan

Gata; auzea tonul de ocupat. Dar n-o scăpa din ochi; Diamant era la fel de concentrat asupra ei...

Şi-acum i se tăiase respiraţia! Vărul lui sări în picioare, cu degetul întins spre ecran:

- A mai zis ceva! Ai văzut? Ai văzut, nu?

Trase aer în piept... îşi aprinse o ţigară şi nu zâmbi:

- Am văzut; şi dacă mă gândesc la ce mi-a zis la telefon, sunt tentat să mă consider cel mai norocos bărbat de pe pământ. Dar sunt precaut: voi aştepta confirmarea. Ce mai face văr-tu?

- Nu ştiu. Mâine trec pe la Nicuşor - şi-l vizitez şi pe el. Deşi aş fi tentat să mă duc pe la Didonia...

- La Didonia mă duc eu.

- Ştiu ce spun: mai bine mă duc eu, că altfel se pune problema. Tu du-te la soţia ta. Că te aşteaptă - şi are ceva să-ţi spună...

I-auzi! Ajunsese mucea să râdă de el! Dar Diamant era tare fericit că-l vedea pe el fericit - aşa că-i ierta rânjetul şi strălucirea ochilor... Se sprijini de spătarul scaunului şi începu să râdă:

- Mai ţii minte când hălăduiam amândoi prin cafenele şi râdeam de puştanii care "se scurgeau" în telefoane?

- Da.

- Mă simt exact ca un puştan "scurs"!

- Pentru că trişezi - şi-o vezi. Şi-ai înţeles ce-a spus după ce-a închis. Şi-ţi impui să nu crezi, ca să nu faci infarct...

Uneori, Diamant întrecea măsura. Şi chiar dacă era vărul lui, chiar dacă era isteţ foc şi-şi juca impecabil rolurile, avea un defect. Avea aşa o gură mare şi vorbăreaţă, prin care ieşeau calculele alea care-ar fi trebuit să rămână secrete... Şi-avea şi un mare talent să uite muştruluielile pe care i le administrase de-a lungul timpului, apropo de calculele alea... Îl "penaliză" prin schimbarea temei de discuţie - şi se încruntă scurt:

- Să stai cu ochii pe oamenii tăi; că vreo doi s-au ofilit.

- Îi ştiu, şi i-am avertizat deja. Într-o săptămână se rezolvă. S-ar putea să-i pasez lu' ăla din Baicului, să se mai căznească şi el cu ei... Să vedem.

Se ridică şi închise laptopul. Traversă grădina, casa şi urcă în maşină:

- La apartament.

Grasu porni, prompt...

- Calc-o.

Se simţi împins uşor în banchetă... Era încruntat...

El, personal avea o problemă. Mare. Problema aia era acum într-o casă din Lacul Tei. Şi s-ar fi dus s-o rezolve. Dar nu putea. Pur şi simplu nu putea...

- ... Mergem la apartament, să vorbim. Pe urmă mai facem un drum.

- Bine.

Iar după ce-l informa şi se sfătuia şi cu el, o să facă acel drum. Că-l ardea sufletul...

Florentin

Privea lung căpşorul brunet...

O învăţase să apese pe săgeţi. Când înainte, când înapoi... El nu mai putea privi pozele alea. De azi, Florentina se uita singură la ele. Iar la noapte, după ce adormea ea, o să le pună pe un CD; că degeţelele mici iubeau tastatura, iar Delete era o tastă periculoasă...

Trebuia să facă ceva; trebuia să afle ceva, orice - altfel simţea c-o ia razna! Şi cum nu putea să-l sune pe Ştefan şi să ceară cu ea, se abţinea. Ar fi vrut să poată să dea cumva de ea şi s-o întrebe...

Ar fi vrut s-o întrebe dacă îi era mai bine aşa. Dacă era mai fericită. Cu siguranţă, era mai odihnită - că scăpase şi de magazin, şi de copil, iar două săptămâni Ştefan făcea 13-14 pe lângă ea... Aşa că dormea, cu siguranţă, până târziu. Apoi, se plimba toată ziulica! Sigur o scotea individul prin oraş, prin magazine, îi cumpăra o tonă de nimicuri drăguţe pe oră... Sigur avea servitoare, "că nevasta nu trebuie să miroasă a tocăniţă şi Axion"... Aşa că era, cu siguranţă, odihnită. Îngrijită. Cu manichiura făcută, masată şi bronzată şi coafată şi tratată la tenu' obrazului...

Îi era mai bine aşa? Era mai fericită?

Ştefan

Se apropiau de poartă - iar Grasu oftă, a mia oară poate:

- Şefule, te rog eu mult, las-o baltă!

- Încetează, că-mi creşte tensiunea. Şi nu e bine să-mi crească mie tensiunea... Fă stânga aici şi vezi cum te parchezi, să nu se vadă număru'.

Grasu se conforma... OK! Scoase pistolul şi i-l puse în poală:

- Şi-acu' îmi ţii spatele.

- Şefule, să n-o furi!

N-avea rost să-i explice lui calculele pe care şi le făcuse; coborî deci, porni ca într-o plimbare pe lângă gard... Traversă strada... Trecu de poarta neamului; toate luminile erau stinse. Trecu şi de poarta lui Florentin; constată luminile stinse, aşa că trase concluzia că bocitul intensiv îl obosise şi probabil sforăia. Mai făcu deci doi paşi, după care apucă uluca şi sări scurt. Şi era în curte...

Porni, pitulat, spre casă. Ocolea locul acela mare, ars; locul unde arseseră lucrurile Anei... Ocoli casa... Camera Florentinei era pe colţ; următoarele geamuri erau cele de la dormitor. Să se asigure mai întâi că idiotul sforăie?... Nee! Ce, el venise la idiot? Se opri deci sub primele geamuri...

Doamne, ce-ar fi scos el acum telefonul din buzunar... Nici n-avea nevoie de telefon! Că idiotul nu pusese termopane decât la bucătărie! O lovitură cu podul palmei - şi intrarea era asigurată! Dar... Dar apucă bine tocul geamului, puse piciorul pe brâul de ciment şi se ridică uşor de tot, în colţ...

Dormea prinţesa. Dormea dusă. Cerul era senin, idiotul nu coborâse jaluzelele, aşa că o vedea atât de bine! De parcă Cel de Sus voia să-i umple sufletul de venin! Să i-o arate, ştiind că nu va intra după ea...

Dac'ar fi putut s-o ia... Ar fi dus-o la Cannes; şi-ar fi scos din buzunar listele scrise atunci, cu o seară înainte ca Ana să urce cu el în BMW. I-ar fi oferit totul! I-ar fi dat-o, în sfârşit, pe mami...

Iar singurul lucru care-l salva în momentul ăsta pe idiot de furia lui erau pozele alea. Faptul că i le arăta prinţesei în fiecare seară. Că i le oferea - nu aştepta să i le ceară ea. Asta-l salva. Îi vorbea fetiţei despre mama ei - şi-i vorbea frumos. Altfel...

Era atât de dulce prinţesa...

Coborî de pe zidul casei şi se grăbi să facă drum întors. Nu voia să-l zărească cineva; că, dacă afla, idiotul sechestra iar prinţesa la bunici, sub acelaşi acoperiş cu muierea aia! Doamne, s-o mai audă el o dată spunând vorbele alea! Pe ea o spinteca prima!

Sări gardul, traversă strada şi urcă în BMW:

- Du-mă înapoi.

Grasu demară ca la raliu, super-încântat că şefu' lui n-o luase razna, că nu furase copilu', că nu-l trezise pe florar ca să-l provoace la duel...

Lăsă capul pe tetieră: era un prost! N-o furase...

26 octombrie 2005 - miercuri

Ştefan

Abia mijeau zorii; era foarte devreme, chiar şi după "standardele" lui. Dormise doar trei ore...

O să mai doarmă trei în avion. Pentru că Ana îl aştepta... şi n-avea de gând să sforăie lângă ea! În plus, trebuia să aibă mintea fresh, pentru că micuţa lui soţie o să-i spună ceva la ureche! Mm, abia aştepta!

Porni laptopul...

- ... Ce face?

Grasu nu era Diamant; în plus, avea conştiinţa încărcată. Şi nu-şi permitea să-i pună întrebări pe teme sufleteşti decât atunci când chiar nu mai putea! Răspunse scurt:

- Încă nu ştiu; aşteaptă.

Accesă sistemul video... Dormea. Dormea atât de frumos... Doamne, cât de frumoasă era! Închise laptopul şi privi lung strada:

- Doarme. Şi mă visează; că zâmbeşte cu subînţeles...

Grasu aproba...

- Acum chiar poţi să arzi toată documentarea de-atunci. E schimbată. E altfel. Ana de atunci era un arici făcut ghem. Nimic din ceea ce este ea acum nu aminteşte de istoria de anul trecut. Aşa că toate alea sunt cel mult o carte de istorie, cu foarte multe date tehnice. Arde-le, că-ţi ocupă spaţiu aiurea.

- Bine, şefu'.

- ... Să fii cu ochii pe Diamant; dacă nu rezolvă cu ăia doi în 48 de ore, să-mi zici.

- Da, şefu.

- Că am două teme noi de gândire; şi una vreau să i-o dau lui. Da' trebuie să ştiu dacă poate s-o ducă; că ştii că nu-i de joacă...

- Diamant duce multe; da' e neatent şi cam împrăştiat.

- Învaţă-l să se ordoneze, ca să nu schimb foaia cu el. Nu vreau s-o schimb - că n-am altul să pun în loc, iar tu ai deja prea multe.

Grasu nu răspunse. Grasu întotdeauna susţinuse că el poate, că ce are acum e mizilic... Iar el îi rămăsese Laurei dator... Bariera se ridica, ascultătoare...

- Ţine-mă la curent cu tot ce se-ntâmplă. Mai ales dacă vezi ceva ciudat la senior.

- Am înţeles.

- Şi arde documentarea. Mai ales fotografiile. Sunt periculoase acum, după ce-a venit lângă mine.

- Da, şefu.

- Hai, baftă!

- Drum bun.

Coborî şi se grăbi spre avion: şi-acum, să decoleze şi să doarmă...

Ana-Maria

Cât era ceasul? Şase? Şapte? Parcă nu voia să ştie...

O să se ridice, o să facă repede un duş şi-o să coboare în living. Şi acolo o să-şi petreacă toată ziua - aproape de glasvand. Deşi bănuia că Ştefan o să-şi viziteze azi băiatul...

La urma urmei, era normal să-l viziteze. Şi era şi mai normal să nu-i spună asta soţiei lui, în condiţiile în care "erau căsătoriţi" de mai puţin de-o săptămână...

Se întinse lung, zdravăn... Mm, ce bine dormise! După ce-i spusese... Se simţise minunat după ce-i spusese! După ce-şi dezlegase limba şi spusese... Hi-hi-hi!

Se ridică şi porni spre baie: cu ce să se-mbrace azi?

Ştefan

Simţi mişcarea şi deschise ochii. Shun tocmai închisese uşa cabinei. Mm, cât mai aveau?

- Aterizăm.

Ia uite... Dormise dus trei ore. Se simţea totuşi obosit. Dar aşa i se întâmpla după fiecare "curăţenie" - de parcă creierul încerca să recupereze neuronii pe care-i omorâse calculând riscuri, beneficii şi pierderi...

Îşi luă laptopul şi se grăbi să se aşeze pe scaun - regulile alea nu erau reguli degeaba! Centura... Şi-acum sistemul video...

Se trezise. Stătea în fotoliu, în living, cu căştile pe urechi; dar acum asculta muzică mai veselă. Că-i vedea piciorul bătând ritmul... Păi las' că ajungea el, cu cadoul - şi vedea ea ritm!

Tocmai aterizase în Paris...

Trebuia s-o viziteze pe Rubina. Îi era dor de micuţul lui! Voia "să prindă" controlul de dimineaţă, ecografia, să-l vadă... Pentru că următorul control era peste vreo săptămână - şi nu voia să întârzie atât de mult. În plus, soţia lui îl aştepta acasă... şi avea ceva să-i spună...

Ştia că azi o să se certe iar cu Rubina - pentru că nu mai putea s-o pupe nici măcar pe creştet. Ştia ea ce ştia; şi data trecută fusese la fel. Atunci când mintea lui zbura la Ana, nu se putea apropia de nimeni... Asta e! Or să se certe şi gata! Deşi asta era riscant, pentru că băiatul lui nu intrase încă în luna a şaptea...

Se cam juca cu focul; dar dacă nu putea...

Ana-Maria

Era atentă la film; descoperise un DVD în franceză. Acţiunea nu era cine ştie ce; dar scenaristul scrisese nişte fraze pe care voia să le reţină, să le aprofundeze...

- Mănânci pe terasă?

- Nu, tot aici.

Ia uite, că voia explicaţii! Oare? Într-adevăr, Isamu o privea întrebător... Întoarse capul spre uşa vilei; apoi reveni la film. Iar costumul negru se îndepărtă.

La urma urmei, era bine aşa, în postura de "şefă". Că făcea cam ce voia ea! Acum, de exemplu, voia să stea paznic la uşă; era lăsată să facă cum vrea ea...

Presimţea o discuţie nu prea roz, în Paris. Aşa că voia să-l aştepte lângă uşă, ca să-l înveselească instantaneu şi să-i şteargă problemele din minte. În plus, îi simţea graba - Ştefan va goni acasă! Că dacă o vedea oricând voia el pe laptop, iar ea îi băgase aseară cărbuni încinşi în suflet şi-i spusese că-i spune un secret imediat cum intra pe uşă, Ştefan o să fie un pic... grăbit. Şi neatent. Rubina ştia ce bărbat avea; mai ales că toată viaţa ei o trăise liberă, neîngrădită, iar acum trebuia să stea încuiată în spital! Rubina o să-l umple de nervi; el n-o să poată răbufni asupra femeii care-i purta copilul...

Oare ce avea Rubina, de stătea în spital? Că trebuia să aibă ceva; şi stătea acolo dinaintea discuţiei ei cu Ştefan, iar Laura stătuse la Cernica... Ştefan n-ar fi internat-o pe Rubina în Paris fără un motiv. Oare ce problemă avea Rubina? Trebuia să caute pe net; poate afla, de pe vreun forum, măcar un indiciu-două...

Ştefan

Ei bine, era patru fără cinci. Cămaşa îi dădea mâncărimi, tălpile îl frigeau... El zâmbea şi încerca să-şi menţină masca pe chip...

Avea în buzunar două fotografii cu băiatul lui. Era bine; dar tot n-o puteau externa. Data viitoare, când mai venea pe-aici, o să se ducă glonţ la profesor şi-o să-l roage să n-o externeze decât după naştere! O să-i spună o poveste frumoasă despre cât de îngrijorat era el, despre cât de bun era spitalul şi despre cât de important era, pen-

tru liniştea lui, să ştie că Rubina şi băiatul lui stăteau sub supraveghere de specialitate 24 din 24...

- Mergem la control?

Aprobă şi se ridică. Şi-i oferi braţul. Porniră amândoi pe coridor... Înaintau în tăcere, pentru că ziua de azi fusese un chin şi-o corvoadă şi-un calvar pentru amândoi...

Bineînţeles că intrase de dimineaţă şi se repezise cu mâna pe burta ei! Bineînţeles că o văzuse încruntându-se şi-i pusese imediat florile în braţe! Dar de data asta Rubina se abţinuse; nu-i mai spusese nimic, nu-l apostrofase... Iar pentru asta, o scosese la plimbare în curtea spitalului. Medicul îi interzisese să iasă singură; asistentele "se fofilau" cu grijă de la activitatea asta de când ea solicitase, uşor isteric, să i se spună "doamna contesă". El era deci singurul care-o putea scoate din "celulă"... dacă voia! Şi cum nu-l muştruluise azi, o scosese...

Se plimbaseră prin curte; o văzuse bucuroasă, o văzuse liniştindu-se... Destinzându-se... Şi băiatului lui îi fusese, aşadar, un pic mai bine. Şi apoi luaseră amândoi prânzul în rezervă. Şi mai pălăvrăgiseră; îi spusese că se dusese în şatră şi inventase o foarte lungă poveste despre mândruţa lui Diamant... Ehei, dac'ar şti el, Diamant, ce de prietene foarte drăguţe şi simpatice căpăta şi pierdea zilnic...

Era patru fără trei minute. Cămaşa devenise insuportabilă; începea să transpire... Uşa cabinetului era larg deschisă; intră şi-o aşeză pe scaun:

- Mă duc după medic, OK?

Primi o aprobare cu capul. Ieşi, se grăbi spre biroul medicului... Aa, uite-l că venea!

- Gata? Mă aşteaptă?

- Da. Dle doctor, am o mare rugăminte... Ştiţi că am mare încredere în dvs.

Gata, îl "câştigase". Se grăbi să continue:

- Eu nu m-aş descurca cu ea acasă. Dacă ar avea contracţii, cred că nici n-aş fi în stare să sun la salvare!

- Ei, acum exageraţi!

- Spuneţi că se simt amândoi bine. Asta e perfect! Şi n-aş vrea să-i scot de-aici, dacă aici se simt bine amândoi.

- Păi

- Ultima oară când am dus-o acasă, ne-am întors cu ambulanţa.

- Păi nu v-am spus

- Mi-aţi spus, ştiu, dar ştiu că ea o să insiste! Vă rog - nu-i externaţi decât după naştere! Că eu nu ştiu ce să le fac, dacă se întâmplă ceva! Cel mai bine le este aici, sub supraveghere medicală!

- Bine. Am înţeles. N-am să mai pomenesc despre externare pe lângă urechile viitoarei mămici.

Zâmbi slab:

- Vă mulţumesc. Şi vă rog din suflet să aveţi mare grijă de ei...

- Staţi liniştit - aici sunt sub cea mai bună îngrijire.

- Vă mulţumesc.

Şi-şi strângeau mâinile... Iar el se grăbea să plece... că prea se grăbise cu discuţia aia! Anticipa oare cuvintele pe care le va auzi când va ajunge acasă?

... Nu; nu voia să anticipeze tocmai asta! Iar dacă Ana se va grăbi totuşi şi-i va spune...

Gestul ei, privirea, felul cum pusese aseară capul pe masă - toate îl duceau cu gândul la acele două cuvinte. Şi spera să nu le audă. Nu azi. Era mult prea devreme; ar fi sunat fals, indiferent dacă în realitate ar fi fost adevărat. Trecuse mult prea puţin timp, el fusese plecat... Dar dacă Ana se va grăbi...

Ieşi din spital şi-şi scoase haina: transpirase, pe lungul drum dintre rezervă şi cabinet... Telefonul începu să piuie. Îl scoase... şi oftă: acum se vor certa.

- Da.

- Ai plecat ca vijelia...

- Nici n-am dat bine de medic, că m-a sunat Isamu... Te-ai supărat foarte rău?

După voce, deduse că Rubina zâmbea:

- Nu. Eu sunt nevastă-ta, nu? Eu sunt mama copilului tău!

Zâmbi şi el:

- Tu şi numai tu.

- ... Du-te acasă, Ştefane. Du-te la Cannes.

Îl trimitea acasă... Era ciudat de calmă, pentru asemenea cuvinte! Şi asemenea plecare a lui! Data trecută nu "se volatilizase" aşa - şi tot îl întrebase "Hai, nu pleci?" Acum îi vorbea atât de frumos, atât de calm...

Nu ştia ce să spună. Trebuia să-i spună ceva, dar nu ştia ce! Că Rubina ar fi trebuit să ţipe la el, iar ea zâmbea... Tânăra oftă greu:

- N-o lăsa să aştepte prea mult.

Şi-atât: auzea tonul...

Dacă n-ar fi ştiut că geamurile rezervei dădeau spre spatele spitalului, spre curte, ar fi fost tentat să se-ntoarcă şi s-o privească. Să se asigure că-i înţelesese corect cuvintele. Dar...

Îşi aprinse o ţigară...

Rubina îl simţise. Şi mama lui îl simţise. Diamant îi spusese ca data viitoare să o ia şi pe ea, pentru că nici el nu era mai vesel...

Perioada asta era un chin. Astea două săptămâni or să fie un stres al dracului! Până nu avea certitudinea... Iar dacă ea îi spunea acele două cuvinte înainte...

La urma urmei, prea era stresat şi el! Ana stătea cuminte în vilă şi-l aştepta! El era dement şi-i punea s-o supravegheze şi noaptea-n somn, el accesase camerele de supraveghere de sute de ori, el îşi scrântea mintea... Of! Dar ce să facă, dacă gândul îi zbura la ea şi instantaneu se simţea ca un puştan "scurs" tot...

Trebuia s-o lase mai moale. Să se concentreze, să-i spună Anei tot ce trebuia să ştie şi să se liniştească şi el. Trebuia să se concentreze asupra lucrurilor pe care le făcea şi le spunea. Că dacă-n afaceri reuşise să fie acelaşi Ştefan dintotdeauna, în problemele sufleteşti mămica lui îl simţise, Rubina îl simţise... Urcă la volan şi demară. Şi scoase telefonul. Suna...

- Da.

- Avionul mă aşteaptă?

- Evident.

Tocmai despre asta era vorba! Că doar stabiliseră de ieri că avionul o să-l aştepte - că oricum avionul ăla trebuia să ajungă înapoi, la Nisa! Dar nu mai avea răbdare, iar mintea lui umbla brambura cu probleme sufleteşti...

- ... Ajung la şase.

- OK. Sun eu la aeroport.

Închise şi porni motorul: gata, că devenea melodramatic! Se abţinuse "eroic" şi nu-l întrebase ce face Ana...

Ana-Maria

Studia când ecranul, când telefonul. Găsise instrucţiunile pe net; acum "descifra" telefonul. Iar de la calculatorul din living descoperise că avea un "punct de observaţie" asupra livingului mult mai bun decât canapeaua! Îl supraveghease deci cu atenţie şi discreţie pe Isamu, cât ascultase în receptor şi spusese acele cuvinte. Acum, îl văzu pornind spre uşă, scoţând o staţie de emisie-recepţie şi-l auzi rostind sec:

- Şase fix.

Isamu ieşi; după câteva secunde, patru tineri alergară spre capătul aleii. Intraseră în priză - regele se întorcea acasă...

Şi cum nu prea vedea ce se întâmpla acolo, în curte, reveni spre monitor. Şi spre telefon. Descoperea o mulţime de funcţii, care de care mai complicată şi mai inutilă, de vreme ce telefonul avea principala funcţie de a face legătura între doi oameni care nu s-ar fi auzit nici dacă ar fi strigat unul la celălalt...

Aa... Cei patru indivizi scotoceau prin verdeaţă! Casa era sigură; dar orice nebun putea arunca peste gard... Uite că la asta nu se gândise... Isamu intră în casă; ea era atentă la ecran... Îl văzu intrând în bucătărie - deci dădea "comanda" pentru cină... Mai mult; Isabelle

ieşi în fugă şi se repezi pe scări... Unde fugea menajera atât de panicată? Că era curat sus!

Nu-i mai ardea de telefon. Nu mai avea răbdare! Cât era ceasul?

Oare ce se întâmplase la spital, la Rubina? De fapt, oare de ce stătea Rubina în spital? Ia să caute ea pe Google ceva informaţii despre problemele serioase ale gravidelor...

Florentin

Descuie yala, intră în casă şi se repezi la calculator: să facă repede CD-ul ăla, că acuşi-acuşi venea Florentina acasă şi voia să vadă pozele cu mami!

... O să facă două CD-uri. Chiar trei. Porni calculatorul...

Şi reveni totuşi la uşă. O încuie. Şi puse şi siguranţa. Şi se reaşeză în faţa monitorului. Îşi aprinse o ţigară... Apăsă Enter.

De ce? De ce ea? De ce spusese "Da"? Ea de ce spusese "Da" atunci? De ce îl acceptase atunci? Şi de ce plecase acum?

Bufni în hohote de plâns - sări în picioare, apucă scaunul şi-l azvârli cu toată puterea în uşă, urlând:

- A dracului să fii, cu sufletul tău cu tot! Şi-al dracului să fiu eu, dacă mai rămâne ceva în picioare p'-aici!

Se repezi la corpul de mobilă şi-l smuci scurt.

Ana-Maria

Aştepta pe canapea. Acu' vreo jumătate de oră avusese senzaţia că măsuţa cu calculator era prea departe de uşa vilei; aşa că se mutase pe canapea, la televizor. Încerca să fie atentă la talk-show; dar privirea îi aluneca mereu în colţul din stânga sus al ecranului, unde minutele se scurgeau sadic de greu...

Isamu ieşi şi porni spre poartă. Simţi un gol în stomac - unul imens, care parcă-i tăiase respiraţia... Se ridică şi se apropie de uşă. Costumul negru mergea spre poartă... Se oprise... Acum aşteptau.

O să-i spună... O să fie ea însăşi; şi-o să se lase purtată de val, ca să poată să-i spună ceea ce voia să-i spună. Nu; nu-i va spune că îl iubeşte - asta era secret, iar ea era o bună păstrătoare de secrete... Dar îi va spune adevărul.

Poarta se deschise; Mercedesul intră pe alee.

Doamne, conducea cu ochii la uşă! O căuta cu privirea! Da' ce credea el - că e sus, cu căştile pe urechi? Sau se aşteptase s-o găsească leşinată-n curte? Când el îi spusese să-l aştepte acasă? Şi-i spusese că ei doi ar trebui să fie cam... nevăzuţi? Iar Isamu îi dăduse deja lista cu interdicţii?

Cum - nu se grăbea?... Ba da; dar încă n-o "localizase", pentru că geamurile erau uşor fumurii...

Maşina opri în capătul aleii. Exact unde oprea de obicei. Ochii verzi o văzuseră; ochii verzi o priveau lung acum...

Era ea însăşi. Îi arăta cât de dor îi fusese de el... Îl soma să intre odată, că avea ceva extrem de important de spus... El căuta laptopul cu mâna, pentru că nu-şi lua ochii din ochii ei... Isamu se opri lângă maşină. Abia acum portiera se deschise; laptopul ieşi primul... Ieşi şi o cutie micuţă, neutră, din carton... Şi acum ieşi şi el. Doamne! - coborâse tot cu ochii la ea! Dar nu înţelegea - că el o văzuse zilnic, pe camerele de supraveghere! Cum...

Nu se grăbea. Mergea normal. Ochii lui îi spuneau că i-a fost dor de ea...

Ştefan deschise uşa, intră şi se repezi la ea! Se aruncă practic în braţele lui şi-l strânse în braţe cu toată puterea! El o strângea taretare, de abia mai putea respira... Ei bine, o să-i spună!

Trase puţin capul în spate şi-i şopti la ureche, în romanes:

- Mi-a fost dor de tine!

Îmbrăţişarea se desfăcu; Ştefan îi prinse capul în palme. O radiografia - voia să ştie... Dar nu era evident că-i fusese îngrozitor de dor de el? Ce-şi închipuia - că ea ascultase atâtea zile CD-uri cu bancuri?... Voia să fie sigur; nu-i venea să creadă...

Roşi violent. "Da, Ştefane; m-am urcat pe pereţi p'-aici de doru' tău! Şi n-am găsit nici măcar o poză cu tine - măcar una de-un centimetru, aşa..."

Ştefan

Da. Nu-l minţise. Îi fusese dor de el. Plânsese de dorul lui!

Ana-Maria

... Iar era moale ca o mămăliguţă. Săruturile lui o topeau instantaneu... Uşa se deschisese, se închisese... Dar mai conta oare că-i vedea Isamu? Sau Isabelle? Sau băieţii din curte? O săruta...

Ştefan

Ar cam fi fost timpul să se dezmeticească. El unul avea multe butoane-perechi, roşu şi verde. Şi doar două butoane "singuratice": amândouă verzi. Cât de curând, se apăsa unul de-ăla verde care n-avea o pereche "stop". Şi nu era bine - că dacă ajungeau iar la ginecolog, îşi lungea interdicţia...

Aşa că puse punct acelui sărut. Şi-o privi lung, zâmbind... Ana-Maria nu deschise ochii; dar zâmbi şi şopti:

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

"Şi dacă nu ne mişcăm de-aici, o să fie nasol de tot!" Îi dădu drumul doar ca s-o prindă de mână şi s-o tragă spre scări:

- Ţi-am adus ceva! Hai!

Se grăbea să lămurească lucrurile - că doar ce-o strânsese în braţe, şi-şi amintise de problema aia ciudată pe care-o avea soţia lui! Aia de-acu' trei zile, din bucătărie!

Ana-Maria

O trăgea după el, de parcă întârziau undeva... Ştefan năvăli în dormitor şi se repezi la patul aranjat milităreşte. Şi-i întinse cutia de carton:

- Poftim.

Şi-acum se întorsese pe-un călcâi şi se repezise la şifonier:

- Ai chef de piscină?

Răspunse în virtutea inerţiei:

- Da.

- OK! Super!

Şi intrase în baie... Doamne, ce era cu el? Cine-l alerga aşa? Şi ce-i venise cu piscina - că era şase seara! Şi...

Privi lung cutia... O desfăcu. Şi bufni în râs: ia uite! Îi adusese CD-uri! Ce coincidenţă întâmplătoare! Scoase unul... Nu avea copertă; avea în schimb un bileţel pe care scria ***"Adi de Vito live"***... Mai scoase unul şi citi ***"Florin Salam live"***... Ia uite! Uşa băii pocni scurt; Ştefan se repezi şi-i fură un sărut:

- Aerobic pe sistem! Te aştept!

O aştepta la piscină...

"Păi hai, Ano - că şi-aşa nu-i căldura lui Cuptor afară! Şi-ţi răceşte bărbatu'... şi face conjunctivită tot uitându-se lung după tine!"

Bufni în râs şi-şi deschise şifonierul. Costumul de baie alb... Fuga la schimbat!

Ştefan

Aştepta. Se aşezase, foarte comod, pe unicul şezlong desfăcut. Avea un plan...O să-şi pună masca pe chip şi-o s-o privească lung, de sus până jos... Deşi ştia că nu se schimbase de-atunci, de pe vremea când avusese vreo 16 ani, iar mămica ei îi făcuse fotografii la mare... Ehei, dacă n-ar fi fost Grasu şi băieţii lui cu pontoarcă, ce de pastile de inimă ar mai fi înghiţit el! Numai că el era Ştefan - şi nu i se refuza nimic...

Păi o să fie calm. Că poate o zăpăcea îndeajuns de mult ca să afle ce scria pe hârtiile alea.

Ana-Maria

Bun. Era pregătită, se simţea "în formă" pentru discuţia care urma... Prosop avea el... "Hai, Ano; treci la radiografie!" Că nu degeaba o luase Ştefan înainte! Şi nu degeaba se aşezase aşa comod pe şezlong - unicul şezlong dealtfel... Traversă dormitorul, ieşi pe terasă, trecu pe lângă el şi sări în piscină.

Era caldă! Se pregătise să degere zdravăn, dar apa era caldă ca-n augustul din România! Ehei, câte mai avea de recuperat în materie de Cannes, tehnologie şi confort...

Şi uite că venise şi el... Mm, înota bine! Ea se grăbise către margine, iar el ieşea la suprafaţă chiar în faţa ei... Şi bineînţeles că o strângea în braţe... Mm... Ştefan îi şopti la ureche, în romanes:

- Eşti mai frumoasă decât mi-am închipuit. Nu-ţi bate capul cu creme - n-ai nevoie. Hai la masă.

... Aa, da? De-asta voise el la piscină? De-asta se udaseră amândoi din cap până-n picioare? Ca s-o vadă în costum de baie? De-astea făcea? Îl împinse ferm şi-l apăsă pe umeri, râzând:

- Eşti rău!

Ba uite că era foarte rău, pentru că o luase iar în braţe - şi-acum o ducea "la colţ", râzând şi el... Şi ea voia din nou să fie 6 noiembrie... Ochii verzi o priviră lung, ciudat:

- Ce scria în hârtiile alea?
- Eh, i-am scris Ninei o scrisoare...
- Şi de ce nu i-ai trimis-o?
- Pentru că nu trebuia s-o citească.

Ei bine? Ştefan deveni foarte serios:

- Îţi mulţumesc că nu i-ai trimis-o. Îţi mulţumesc că nu i-ai citit-o la telefon... Îţi mulţumesc că nu ai plecat.
- Îţi mulţumesc că te-ai întors.

Era privită lung... Soţul ei şopti:

- ... Să nu mă întrebi ce-am făcut în România.

Intraseră în discuţii "foarte sensibile"... dar trebuiau să le facă şi pe-alea; şi cum el voia să afle cam cum vedea ea lucrurile astea, îi răspunse:

- Nu te-ntreb; ştiu deja.

Uau! Răspunsul ăla îl şocase de-a dreptul! Se făcuse stacojiu şi făcuse nişte ochi mari, îngroziţi... Zâmbi slab:

- Ştiu ce-ai făcut în România: te-ai ocupat de afaceri.

Ştefan îi dădu drumul. În trei secunde, ajunse la marginea din dreapta a piscinei, unde se ridică dintr-un salt... Ei, poftim! Acum se ducea în casă, să spargă capete de chinezi! Credea că "fusese informată"; îşi închipuia că mutra ei îngrijorată îl convinsese pe Isamu să-i spună totul, eventual cu lux de amănunte...

Păi, ce să mai zică? Nimic, evident! Nu se certaseră, nu discutaseră... nu se-ntâmplase nimic! Se simţea "ca la filmări" - actorul principal pusese pauză şi se dusese să se informeze. OK, ea aştepta întoarcerea lui! Se răsuci spre oraş şi puse mâinile pe marginea de ciment... Şi sprijini bărbia pe palme: o să afle el ce şi cum şi-o să înţeleagă. Şi-or să lămurească partea aceea diseară - că până diseară nu-i spunea ea, ca să-l pedepsească pentru lipsa de încredere!

Ştefan

La dracu! Îi spusese! Chinezul îi spusese totul! Mm, acum o să fie urât de tot! Acum redecora cu sânge! Coborî treptele îmbrăcându-se cu halatul şi năvăli în birou:

- A sunat pe cineva?
- Nu.
- A sunat-o cineva?
- Nu.
- Atunci cum a aflat ce-am făcut eu în România?

Isamu ridică privirea spre el... Ce-i? Ce tăcea aşa, ca mutu'? Bărbatul din faţa lui, în care avea încredere mai multă decât în Grasu, ridică mâna şi arătă spre cap...

Se răsuci pe-un călcâi şi ieşi. Şi reveni în dormitor, unde renunţă la halat şi începu să se îmbrace, încruntat...

La urma urmei, chiar el recunoscuse, de zeci de ori până acum, că Ana-Maria avea o minte "spirt". Se şi convinsese de asta! Şi-atunci, cât de greu i-ar fi fost soţiei lui să deducă toată "acţiunea", dacă-l văzuse îmbrăcându-se? Îl văzuse luând pistolul şi cuţitul... Şi avusese atâtea ore la dispoziţie ca să alipească imaginea aia cu povestirea plină de groază pe care-o auzise anul trecut, înainte de discuţia lor din Mall...

Poate că, într-adevăr, avea marele noroc de-a avea lângă el o femeie frumoasă şi deşteaptă. Foarte frumoasă - şi foarte deşteaptă...

Nu ieşi - rămase în spatele glasvandului. Îşi aprinse o ţigară. O privea lung... Ea îl aştepta. Pentru că el se supărase aiurea, ea stătea cu spatele la el; dar îl aştepta ca s-o scoată din piscină... Şi să-şi ceară iertare, măcar din priviri, pentru că nu avusese îndeajuns de multă încredere în ea şi-o spionase cu camerele. Şi cu bodyguarzii. Şi-o suspectase de "lene la mansardă", când era evident că ea dedusese corect fiecare lucru pe care el nu i-l putuse spune direct, dar despre care îi dăduse indiciile necesare...

Soţia lui avea cap de nevastă de bulibaşă; lui când îi intra asta în cap? Când începea să aibă încredere în mintea aia "spirt"?

... Păi să se ducă s-o împace, nu? Ieşi pe terasă, luă un prosop uscat şi ocoli piscina. Şi întinse mâna spre ea:

- Mergem la masă?

Primi o aprobare; o trase uşor din apă, o înveli în prosop... "Ptiu, Doamne, să nu te deochi!" Era superbă! Şi era toată a lui! Şi nici nu se supărase foarte tare pe el! Aşa că o ridică pe braţe şi porni încet spre uşă...

Ana-Maria

Şi uite cum o împăcase fără să spună un cuvânt... OK; la urma urmei, ea nici nu se supărase! Se cunoşteau totuşi de prea puţin timp. Adică, mă rog - se cunoşteau de multişor, dar anul trecut "nu se punea"! Iar în scurtul timp scurs anul ăsta, el fusese mai mult plecat... Iar ea trecuse într-o clipă de la atitudinea "Dispari sau îţi crăp capu' cu pantofu'" la "Mi-a fost dor de tine"... Aşa că îl înţelegea - şi se lăsa împăcată aşa, fără cuvinte.

"Ateriză" lin lângă pat, iar Ştefan îi fură un sărut:

- Şi te-aştept la masă.

Bufni în râs - exact, se împăcaseră deja! Privi lung în urma lui...

Păi dacă el zicea că n-avea nevoie de creme, era evident că avea nevoie de-o porţie de bronz! Şi de "aerobic pe sistem"! Dar asta după masă; cum suna telefonul albastru, cum "se volatiliza" şi ea cu Adi de Vito şi Copilu' de Aur...

Ştefan

Bună cina; delicioasă. O să se rotunjească serios, dacă nu se mai ducea la sală. Dar parcă nu s-ar mai fi dus. Ar fi luat-o pe Ana cu el, iar ea s-ar fi grăbit spre aerobic - gândindu-se că, dacă o dusese

acolo, sigur avea nevoie de aşa ceva iar el nu era mârlan să-i spună asta cu cuvinte! Fuma şi-o privea lung, zâmbind...

Era frumoasă. Era atât de frumoasă, că nu-i venea să creadă că avea el aşa un noroc mare...

Telefonul începu să piuie. Îl privi... se încruntă şi se ridică:

- Sunt în birou.

Ana aprobă şi se ridică şi ea, spre marea bucurie a Isabellei - care trebuia să strângă masa şi să facă curat...

Ana-Maria

Gata! Bărbatul ei era la muncă, ea fugea să-şi asculte cadoul!

Alergă în dormitor, scoase primul CD şi-l puse în linia audio. Răsuci volumul la un nivel mititel-mititel, nu care cumva să se-audă până-n birou... Şi Play pe sistem!

Ştefan

Intră în birou şi se aşeză la calculator. Şi apăsă butonul verde:

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Te-am sunat să-ţi zic că ţi-am trimis ultimele rapoarte despre prinţesă.

Aşa; şi? Seniorul nu obişnuia să-l sune ca să-i spună asta...

- Iar ceea ce vei auzi în înregistrarea audio s-a petrecut când prinţesa era dincolo.

Aha! Deci se petrecuse ceva "audio", iar seniorul bănuia că el o să facă o criză de nervi dacă... Zâmbi slab:

- Par chiar atât de fioros?
- Nu; dar ştiu unde-ai fost azi-noapte şi nu vreau să avem probleme.

Se încruntă, accesând iar sistemul de supraveghere al vilei: chiar în faţa lui, Isamu privea lung ecranul celuilalt calculator. Îl privea cu atâta seriozitate şi atenţie, de parcă citea cifre verzi, ca-n Matrix... Îi răspunse seniorului, în timp ce selecta camera:

- N-o să avem probleme.
- Vrei să încep să-ţi trimit fotografii?

La dracu! Tocmai vedea, pe ecranul lui, ecranul la care se uita chinezul! Şi, pe ecran, Ana dansa de mama focului, privindu-se în oglinzi şi râzând... Ridică un pic tonul vocii, încercând să se concentreze la ceea ce spunea:

- Aş vrea să nu încerci să-mi controlezi viaţa! Că sunt mare, am toate vaccinurile făcute şi mai judec şi singur!
- Uşurel, diliule! Stai calm, că te-am înţeles şi am încredere în tine! Doar că am şi eu de dat nişte răspunsuri la rândul meu...
- Păi dă-le şi singur! Că le ştii! Dacă am zis o vorbă, vorbă e!

Închise, lăsă telefonul lângă calculator, se aplecă şi trase sertarul. Şi apucă sabia "de rezervă". Din doi paşi, ajunse lângă el şi-i puse lama la gât:

- Asta ar fi primul avertisment.

Isamu nici nu clipi, darămite să-şi ia ochii de la ecran:

- Fii serios. Roagă-te să nu se schimbe niciodată - că e soţia perfectă pentru tine.
- Ştiu; şi nu se va schimba. Roagă-te să nu ajung la al doilea avertisment.

Acum ochii negri îl priviră drept - şi avu impresia că Isamu zâmbea uşor:

- Ţi-am spus: fii serios. Ai raportul pe desktop.

Cu un gest scurt, bărbatul împinse sabia, ocoli biroul şi ieşi, cu paşi calmi... Ce să creadă? Coborî privirea spre monitor...

Ana-Maria era fericită. Era extrem de fericită! Îşi asculta cadoul; dansa aşa cum numai ea ştia să danseze, râdea, se alinta în oglindă...

Oare chinezul lui... Nu. Chinezul lui era om serios. El era îndrăgostit - aşa că se gândea la toate tâmpeniile! Privea lung ecranul...

Trebuia să se-apuce de muncă. Cât lipsise el, Isamu produsese caş-caval - şi trebuia să afle ce sortimente, ce cantităţi, cine ce mai transportase şi până unde avansaseră comenzile clienţilor lui. Şi trebuia să citească şi raportul seniorului, cât făcea ea aerobic. Avea mare nevoie de informaţiile din el! De vreme ce urma să-i spună şi ei despre vizita nocturnă la geamul idiotului...

Nicuşor

Apăsă butonul, oftând greu...

Fusese chemat de urgenţă. Roberto păruse panicat... Într-adevăr, din casa lui Florentin se revărsau manele de despărţire. La maximum. Aflase că, cu vreo 10-15 minute înainte, se revărsaseră şi nişte zgomote puternice de lemn şi sticlă azvârlite de podea... Roberto nu reuşise să intre...

Poate că pur şi simplu nu-l auzea! Aştepta sfârşitul melodiei... Gata. Mai apăsă o dată butonul - şi primi un urlet:

- Pleacă!
- Nici nu mă gândesc. Deschide, sau intru peste tine.

Nici un răspuns; în schimb, începu următoarea melodie...

Păi să intre peste el, nu? Ocoli frumuşel casa... Primele ferestre erau larg deschise. Sări deci, se apucă de toc, reuşi cu greu să se urce pe zid... Traversă camera Florentinei, intră în living şi văzu imediat fotografia pe ecranul monitorului! Ia uite unde uitaseră să facă curat... Dar pe-asta o s-o lămurească mai târziu - dacă va fi cazul s-o lămurească! Momentan, se apropie de cumnatul lui şi-l luă, fără menajamente, la palme:

- Ce faci, mă? Ce dracu crezi că faci?
- Ieşi! Ieşi că te tai!
- Vezi să nu-ţi tai eu macaroana! Că te potolesc mintenaş!

Florentin dădu să-i altoiască un pumn; dar îl fentă, îl prinse în braţe şi-l azvârli cu toată puterea pe canapea. Şi se grăbi spre priză, unde smulse ambele ştechere...

Şi-acum era linişte. Muzica se oprise. Şi poza dispăruse. Acum era linişte...

Îl privea lung... Plecarea Anei îl distrusese...

Oftă greu şi se aşeză lângă el:

- Tu tot n-ai priceput. Sau ai priceput, dar nu vrei să accepţi evidentul. E româncă, Florentine. Pentru ea, ceea ce i-ai cerut tu este un sacrificiu enorm. Nu te putea păli cu tigaia-n cap; ţi-a zis cu frumosu' că o distrugi, iar tu limba aia n-o ştii...
- O ştiam, Nicuşoare! O ştiam atât de bine! Doamne, ne-am înţeles atât de bine în apartamentu' ăla!
- Dar a apărut Ştefan, iar tu ai redevenit Florentin diliu'. Din prea multă dragoste şi grijă pentru ea, ai băgat-o în sperieţi. Iar ea e româncă - partea aia cu şişu' şi făcăleţu' n-o ştie. Florentine...

Cumnatul lui nu-l putea privi...

- E frumoasă cu spume; e specială ca nimeni alta. Da' asta nu înseamnă că e femeia ideală pentru tine.
- Atunci cum dracu de ne-am înţeles perfect până să apară cretinu' ăla?
- Atunci erai semi-românaş! Te comportai ca atare - şi te depărtai de ai tăi, munceai la patron, nu ştiai cum să scapi de Laura, nu ştiai cum s-o scapi pe ea de bărbaţii care-i dădeau târcoale, taică-tu strângea supărarea bob cu bob... Florentine, uită-te la mine.

Aştepta... În sfârşit!

- Ana-Maria n-o să se întoarcă. Niciodată. Locul ei n-a fost niciodată lângă tine. Dacă tu nu-ţi băgai coada, ea rămânea nevastă de avocat. Adu-ţi aminte, Florentine!

Evident, îşi aducea aminte...

- Ştefan ştie să fie ca avocatu'. Şi-i place să fie ca avocatu'. Şi-o cunoaşte pe Ana atât de bine, că ştie când să "presare" câte-o bucăţică din şatră. Dar numai o bucăţică - că nici lui nu-i prea place-n

şatră. Îi place focu', îi plac petrecerile - da' nu stă mai mult de două ore p'-acolo. Iar partea cu prelucratu' metalelor a uitat-o demult... Şi partea cu bulibaşa cred c-a uitat-o... Ştefan o să rămână la Cannes, unde are o vilă şi un purcoi de bani. Ana o să rămână cu el; nu pentru bani, nu pentru vilă, ci pentru avocatul din el. Şi pentru bucăţelele alea de şatră, pe care el le toacă mărunt ca să poată ea să le-nghită fără să se-nnece...

Florentin oftă lung, greu... Şopti, ca să nu-l audă decât el:

- Şterge pozele. Te înveninezi degeaba. Ai încercat, te-ai zbătut, dar n-aveai cum să reuşeşti.

- Nu pot să le şterg... I le arăt picei...

Cee? Cumnatul lui se ridică greu şi porni spre baie:

- I le arăt în fiecare seară. Că mi se rupe sufletu' când o aud cum întreabă...

Alergă şi-l prinse de braţ:

- Stai! Florentine, trimite-o la ea!

Primi o negare fermă.

- Florentine, dă-i copilul! Rupe-te de ea! O iubeşti prea mult, Florentine! Şi trebuie s-o uiţi, nu s-o iubeşti şi mai mult!

- ... Dacă o voia, o lua atunci.

- Dar n-a luat-o, ca să nu se pomenească cu nea Ioan în Cannes! Şi cu poliţia! Şi cu protecţia copilului! Şi cu Interpolul! Şi cu declaraţia ta la poliţie! Uiţi că tu ştii o chestie extrem de importantă despre Ştefan?

Da, Florentin uitase asta; şi voia să spere că nu făcuse o greşeală monumentală amintindu-i! Se grăbi să revină la subiectul anterior al discuţiei:

- Florentine, tu crezi că Ana nu-şi iubeşte copilul? Crezi că nu-şi doreşte copilul?

- ... Nu ştiu. Nu mai ştiu. Dar... dacă pleacă şi ea...

- Nu te mai uita la poze. Nu te mai gândi la ea. Nu te mai învinovăţi aiurea! Nu tu eşti de vină! Şi nici ea! Trăiţi în două lumi diferite! Nu vă puteţi întâlni, fără să vă faceţi reciproc rău! Dă-i fetiţa! Pentru Florentina, purcoiul ăla de bani

- Şi dacă el n-o vrea?

- El e turbat după ea. El face şi mai rău decât Ana; el e-n stare să vină cu satâru' ăla şi s-o ia pe sus! Că pe el îl doare-n fleoşc de declaraţiile tale! El ştie cine se ocupă de el şi de problemele lui! Florentine, dezmeticeşte-te! Tu nu eşti ca Ana! Voi nu sunteţi la fel! Nu amesteca alb şi negru, că obţii o viaţă gri!

Oare... Oare o să reuşească vreodată? Îl trase încet spre baie, spre apa rece de la chiuvetă:

- Uite ce te sfătuiesc eu... Ana-Maria a plecat. Ţi-a lăsat-o pe Florentina, să te sprijini de ea până reuşeşti să te ridici. Ridică privirea din pământ, Florentine. Uită-te în jurul tău. La piaţa de flori, la chioşcurile de pe străzi, la clientele care intră în Mall, oriunde! Iar atunci când găseşti un alt punct de sprijin, nu mai chinui copilul - trimite-l la maică-sa.

Dădu drumul la apă rece, iar Florentin îşi băgă pur şi simplu capul sub robinet!

- Stai, diliule!

Da' de unde! O să dea în meningită... Măcar să-i pregătească prosopul, dacă nu-l putea scoate de-acolo!

Constată, după câteva secunde, că Florentin ştia ce face; pentru că de sub robinet apăru cumnatul lui, aşa cum îl ştia dintotdeauna:

- O să mă uit în jurul meu - că mama şi tata nu merită chinul la care i-am supus. Iar când o să găsesc un alt punct de sprijin, o să am grijă să mă asigur că el merită copilul ăsta. Pentru că, dacă Ana nu e fericită cu el, n-am s-o las s-o chinuie aşa pe Florentina.

- Te-a sunat? Ana - te-a sunat?

Primi o negare.

- De ce crezi că nu te-a sunat?

- N-a vrut să mă sune.

- Sau nu a avut timp... Sau n-a avut motiv...

Îl înrăia, ca să-l determine să nu se mai uite la poze, ci la chioşcurile cu flori! Dar Florentin nu părea să marşeze la ideea lui; aşa că îl urmă şi reveniră amândoi în sufragerie:

- Într-o zi, când o să consider eu că eşti îndeajuns de calm pentru asta, o să-l sun. Şi-o să aflăm amândoi de ce Ana nu te-a sunat.

- Bine. Du-te dincolo şi zi-le că-i rog frumos s-o ţină azi pe Florentina la ei.

- Cu o condiţie - să te temperezi. Să te controlezi. Copilul ăla e zăpăcit complet. Diseară o să urle, disperată că mami a dispărut iar tati o să dispară aşa cum a dispărut mami. Că ea vrea acasă - şi tati nu vine s-o ia, iar mamaia n-o duce la tati. Aşa face, să ştii! Crezi că tu te chinui? Ai tăi sunt de zece ori mai chinuiţi decât tine! Iar Florentina e de zece ori mai chinuită decât tu şi-ai tăi la un loc!

- Nu pot s-o aduc aici! Uită-te-n juru' tău!

- Ba da; poţi. În camera ei n-ai remobilat.

Ia uite-l, ce se înviorase... Zâmbi slab:

- Totul e să-i convingi şi pe ei că te-ai potolit! Şi, bineînţeles, să promiţi solemn că mâine remobilezi şi redecorezi civilizat, aşa cum se face...

Florentin se grăbi să iasă din casă. Uraa! Se repezi la geamul din bucătărie şi le făcu semn să nu-l certe, să nu-i zică nimic, să-l lase să aducă micuţa aici...

Până la urmă, or s-o scoată ei la capăt cumva! Or să-l elibereze pe Florentin, reîntregind-o astfel pe Ana...

Ana-Maria

Azi fusese o zi superbă. Cina trebuise "împărţită", că Emilie se întrecuse pe ea însăşi...

Pufăiau amândoi, la masa de pe terasă; norii fugeau pe cer, ascunzând uneori stelele... Ştefan deveni brusc foarte serios. O privea lung. Da' ce se întâmplase?

- ... Vreau să fiu sincer cu tine; să nu-ţi ascund nimic. Dar mi-e frică să nu te fac să plângi...

- Promit că n-am să plâng.

Hai: despre ce era vorba? Aştepta...

- ... Azi-noapte am vrut s-o fur.

Ce-ce-ce? Cuum? S-o fure? Pe Florentina ei?

... Nu mai putea respira! Nu mai clipea! Timpul se oprise-n loc! Florentina ei...

Nu; n-o să plângă. Ştia că micuţa ei prinţesă o va urma, mai devreme sau mai târziu. Iar dacă ceda acum durerii din suflet şi plângea, Ştefan se ridica, se ducea la aeroport, mergea cu Shun până-n Bucureşti şi o fura. Şi praful se alegea de tot! Aşa că îl privea lung şi nu plângea...

- ... Şi n-am putut. Dormea, în camera ei. Singură. Ar fi fost floare la ureche... Dar n-am putut. Pentru că n-am avut încuviinţarea ta. Şi nu puteam să te sun, să te întreb...

Deci chiar se dusese la Florentin! De fapt, se căţărase la geam şi-o spionase! Doamne, dacă l-ar fi văzut cineva...

- Primesc zilnic rapoarte despre ea; tot ce face, tot ce spune, tot ce i se spune... Unde se duce şi de ce, la ce oră se întoarce şi de ce... Ce-a mâncat şi cât... Tot: aflu tot, în fiecare dimineaţă. Şi mă rog, în fiecare dimineaţă, să găsesc în rapoarte ceva care să-mi apese butonul verde. Dar parcă ştiu nenorociţii...

Ştia ce mănâncă Florentina şi cât... Doamne, aia nu era o supraveghere discretă! Aia era o fixaţie extrem de periculoasă!

- Seniorul a dat ordine clare, iar neamul ăla e tare vorbăreţ. De mâine, o să primeşti şi tu ceea ce primesc eu.

Se grăbi să refuze, ştiind ce-ar fi însemnat asta:

- Nu le vreau.

Nici o replică, nici o reacţie... Îşi aprinse o altă ţigară:

- Lucrurile se vor rezolva de la sine, într-o zi. Într-un fel sau altul. Te rog, până în ziua aia, nu-mi mai aminti...

Primi o aprobare cu capul. O privea lung... Ea încerca să nu-l privească, pentru că nu-l putea minţi şi-ar fi început să plângă... Nu mai

era nimic de spus. Tăceau amândoi.

Deci bunicii se purtau frumos cu ea... Şi unchii şi mătuşile... Şi verişorii... Şi tati... Dacă Ştefan nu găsea nod în papură, atunci papura aia era impecabilă. Iar gândul ăsta o va ajuta zilnic să nu plângă... Să nu se mai chinuie cu gândul că o lăsase acolo, când de fapt ar fi trebuit să-i ceară s-o fure... Ştefan se ridică:

- Hai să vedem un film. Hai!

Prea bine! Poate reuşea să nu se mai gândească la micuţa ei, în următoarea oră.

Nicuşor

Încuie uşa şi traversă livingul. Luminiţa era veselă - cânta şi gătea... Intră şi-i fură un sărut:

- Bine te-am găsit!
- Bine-ai venit! Ce-a făcut diliu'?
- A distrus tot ce era mobilă şi sticlărie în casă.

Soţia lui rămăsese interzisă...

- Sufrageria şi dormitorul mare sunt zob - de la lustră până la covoare, totul e bun de scos în faţa vidanjei. S-a răcorit, în sfârşit; a scos supărarea din el şi-a vărsat-o pe mobilier. Asta-i bine, că nu face comoţie cerebrală. În plus, schimbă mobila aia care-i aminteşte de ea.
- Mare nenorocită, mă Nicuşoare mă!
- Nu e nenorocită; pe limba ei, are dreptate, să ştii!
- Da' e cam singura care vorbea limba aia - aşa că bine c-a plecat!
- Da, bine c-a plecat. Şi păcat că a plecat singură.
- Cum adică?
- Luminiţo, ajută-mă să-l conving s-o trimită pe Florentina la ea.
- Nu! Asta nu!
- Florentina îi aminteşte lui de ea. Şi cu prezenţa, şi cu întrebările. Florentina trebuie să plece, dacă vrei să-l vezi pe frati-tu găsindu-şi o florăreasă pe măsura lui.
- Şi ce dracu fac mama şi tata? Ai? Crezi că florăreasa aia a lu' frati-miu poate să-i ţină ocupaţi zi-lumină?

Aa, da? Iar era egoistă? Iar judeca după propriul interes? Ia să-i dea el o lecţie, de s-o ţină minte! Deveni foarte serios:

- Ea, nu; dar Victor al nostru, da.

Era privit lung... Tăceau amândoi... Luminiţa înghiţi scurt - şi întrebă, precaută:

- ... Ce încerci să spui?
- Că mi-e dor de tine. Zi-lumină. Şi-aş vrea să te văd întorcându-te în magazin. Iar pentru asta, Victor trebuie să meargă zilnic la mama. Aşa ca Florentina.
- ... Da' e prea mic, Nicuşoare!
- Nu pot să muncesc la două tejghele deodată. Vino şi ajută-mă.

El folosea un ton ferm, iar soţiei lui i se umpluseră deja ochii cu lacrimi...

- Vii? De luni dimineaţă - vii?

Luminiţa nu-i răspundea - dar răspunsul era evident... Se încruntă scurt la ea:

- Şi-acum gândeşte-te că aşa simte şi ea, clipă de clipă. Iar dacă tu nu poţi să pui între tine şi băiatul tău trei kilometri, gândeşte-te că ea suportă mii de kilometri distanţă de fetiţa ei. În timpul ăsta, frati-tu răstoarnă mobilele p'-aici pentru că fiică-sa întreabă zilnic unde e maică-sa. Nu e bine, Luminiţo; ceva nu e bine aici.

Apăsă clanţa şi ieşi. Şi porni spre scări - să se schimbe şi el, să-l vadă pe Victor... Că pe ziua de azi terminase.

Ana-Maria

Era unu noaptea. Şi, deşi erau amândoi obosiţi, nu dormeau... Probabil că el se gândea la Florentina... Ea nu se gândea la micuţa ei, ca să nu înceapă să bocească! Ea, ca să nu se gândească la fetiţa ei, se gândea la toate trăznăile, rememora ziua de azi, pe cea de ieri... Şi tocmai îşi amintise că îi rămăsese datoare cu o explicaţie! Aşa că şopti uşor:

- Te întrebi, probabil, cum am aflat ce-ai făcut în România.

Ştefan se întoarse imediat spre ea:

- Da. Şi, din fericire, am atins un punct al vieţii în care nu mai redecorez fără un motiv serios. Şi fără dovezi serioase. Că, în alte condiţii, m-aş fi pregătit să-i dau avertisment lu' Grasu...

Întinse degetul şi atinse, încet, câteva cicatrici:

- Ştiu ce-ai făcut în România. Te-ai ocupat de afaceri. Restul - cifrele, datele statistice - nu contează. Contează doar faptul că te-ai întors şi eşti aici acum... Fără plasturi, ceea ce arată că ai cap de bulibaşă şi ţi-ai dorit mult să te întorci...

Ştefan se ridică uşor şi-o sărută pe frunte:

- Nu încetezi să mă uimeşti. Şi eşti atât de frumoasă, că mă las uimit... şi uit să-mi caut răspunsurile... şi rămân tablou...

Ah, ce rău era! Roşi violent... Ştefan o înveli cu cearceaful şi-apoi o trase uşor în braţele lui:

- Şi-mi place să trişez uneori; pentru că interdicţia asta începe să mă calce pe nervi, dar nu vreau s-o încalc...

Mm, ce bine era în braţele lui! Chiar şi aşa, învelită bine - era ceva în acea îmbrăţişare uşoară...

- Hai să ne culcăm, că mâine avem treabă. Mâine, după ce mă uit pe mail-uri, facem shopping?
- Facem.
- OK. Noapte bună.
- Noapte bună...

28 octombrie 2005 - vineri

Florentin

Deschise încet ochii...

Florentina dormea dusă. Se ridică uşor, se întinse să-şi dezmorţească oasele chinuite de somnul pe marginea pătuţului... Ieşi.

Ia uite! Aproape că uitase de "remobilare"! Privi lung în jurul lui... Era diliu, ce mai!

Păi să-şi revină şi să devină "funcţional", nu? Trebuia să facă un control sumar în frigider, ceea ce va genera o listă de cumpărături. După ce Florentina se trezea, o ducea la mamaia - şi-apoi pleca să cumpere mobilă. Şi se întorcea să facă curat... Ehei, azi va fi foarte ocupat!

Ana-Maria

Încerca să nu-l privească. Deşi adora să-l privească atunci când era serios. Avea un farmec aparte... Nu, era evident că nu va reuşi! Cezar tocmai se supărase rău pe ea, pentru lipsa de atenţie şi de... şpagă şi-i trimisese pe cap ditamai armata! Închise deci jocul şi intră pe net. Ce să caute ea acolo?

- Gata; am terminat treaba. Facem shopping?

Aprobă şi se ridică. Iar soţul ei se trase un pic în spate... şi-o invită pe genunchii lui. Ia uite! Se aşeză, râzând...

- Am constatat, în astea trei zile, că ne lipsesc două chestii. Să vedem ce modele găsim.

Şi uite ce frumos căuta el pe net... un frigider... Da' de ce le trebuia frigider? N-aveau unul mare cât un autobuz, în bucătărie?

Mm, ce-i mai plăcea s-o ţină în braţe! O să fie vai de ei, începând din 6 noiembrie! Că, la cum se prefigurau lucrurile, or să treacă 48 de ore între intenţia de-a ajunge în curte şi deschiderea uşii de la parter...

- Ce zici; ăsta merge la mansardă?

- Merge; dar nu cred că e absolut necesar...

Ştefan o sărută... şi-o privi lung:

- Nu trebuie să fie absolut necesar; trebuie să fie la îndemână. Coca-Cola aia rece trebuie să fie la nu mai mult de trei paşi distanţă... pentru că nu-ţi place să foloseşti interfonul... şi nu vrei să fii o scorpie preţioasă...

Mm, deci ştia inclusiv numărul de paşi pe care-l făcuse zilnic! Ha! Şi-i mai şi promisese lui Isamu o ladă de bere! Ia să pună ea chiar acum o condiţie absolut necesară... Îşi trecu uşor degetele prin părul brunet... şi nu zâmbi:

- Începând din clipa asta, poţi să trişezi aşa încă 12 zile. După care încep să mă supăr.

- O să fie greu; că mă învăţ cu năravi în 12 zile...

Se priveau lung... Ea îl asigura că se va supăra, el o asigura că va avea grijă s-o împace de fiecare dată... Soţul ei zâmbi:

- Las' că vedem noi! Hai să alegem o culoare.

OK! Nu de alta, dar îl înţelegea - şi ea ura interdicţia aia...

- Ce zici; se potriveşte cu covoarele?

- Celălalt cred că merge mai bine.

Bun! Îl selectase, comanda acum o bucată... Şi-l văzu scoţând portactul, cardul... Adică o învăţa pe ea cum "să spargă" milionul de euro fără să facă bătături. OK! Era destul de simplu!

- Eu am mai comandat de la ei; mă au în baza de date. Tu o să trebuiască să scrii singurică toată polologhia aia...

Când o să comande o maşină de spălat, poate! Că altceva n-avea ce să ia de la ei - televizor aveau, casa era plină de "chestii muzicale"...

- Bun; în 24 de ore o să avem frigider la mansardă. Să mergem mai departe...

Schimba magazinul. OK; ce le mai lipsea?... O măsuţă de machiaj, cu sertare, cu ditamai oglinda. Nu, n-o să-i comenteze deciziile. Dacă voia el să-i cumpere măsuţă de machiaj, să-i cumpere!

- Ce model ţi-ar place?

- Asta.

Nici prea mare, dar nici prea mică. Nici cu prea multe sertare, că nu prea avea ce pune în ele...

- Albă?

- Albă - spre disperarea unei tinere care-am auzit că mă place...

Îl făcuse să râdă, bineînţeles... O comanda... Ia uite, că mai cumpărase şi de la ei... Ştefan scoase telefonul, apăsă tasta 2 şi butonul verde... Isamu răspunse pe un ton neutru:

- Da.

- Vezi, că am comandat un frigider pentru mansardă şi o măsuţă de toaletă pentru Ana.

- Bine.

Un piuit...

- Şi-acum, ai temă de lucru: trebuie s-o umpli. Dar nu azi; că am auzit o chestie şi vreau s-o verific...

Ce auzise? Ce verifica?... Aa, starea vremii! Era frumos afară. Şi anunţaseră vreme frumoasă toată ziua. Dar el verifica prognoza pe site-ul ăla, probabil fiindcă n-avea ferestre la birou...

- Vrei să ieşim pe undeva azi?

Îl privi, preţ de-o secundă, şi-i rosti ea gândurile:

- Sus, la piscină. Ai cărţi?

- Şi remi, şi table...

- "Merge"!

Bun! Hai sus la piscină!

- Tu eşti specialista în muzică azi. Că am auzit că te-ai documentat serios în ultimul timp.

- ... Eşti sigur?

- Foarte sigur.

El se ocupa de şezlonguri. Ea privea lung CD-urile... Asta era! 100 cele mai frumoase melodii de dragoste din toate timpurile. O să-l "chinuie" zdravăn; dar ce să facă, dacă era îndrăgostită... Iar manele nu putea dansa în costum de baie - nu acum, oricum!

Ştefan

Bun. Adusese interfonul din dormitor, prosoapele şi lipise şezlongurile. Ştia deja ce muzică va auzi azi - şi plănuia s-o invite la dans, între două partide de macao...

Venea. Era atât de frumoasă femeia asta, că se întreba ce-o să se facă el până pe 6... Gata - se aşezase lângă el. Era veselă. Îl privea cu ochi curioşi, pentru că îi înţelesese intenţiile ascunse şi era pregătită să înveţe să fie contesă... Apăsă butonul interfonului, privind-o în continuare:

- Isabelle, te rog, adu-ne două Coca-Cola reci şi două îngheţate la piscină.

- Imediat.

Ei bine? Reţinuse? Ana aproba încet cu capul... Perfect! Lăsă capul pe prosop şi-i strânse uşor mâna.

Ana-Maria

OK! Deci asta trebuia să facă ea! Nu era aşa de greu! Reţinuse - şi promitea să facă exact ca el! Lăsă şi ea capul pe prosop şi închise ochii.

La urma urmei, trăgea concluzia că nu era aşa o mare chestie, treaba asta cu contesa. Nu trebuia să fie scorpie; nici nu trebuia să păşească studiat şi să zâmbească mereu cu "zâmbetul nr. 3". Trebuia să vorbească şi să se comporte ca o femeie oarecum normală. Oare-

cum, pentru că n-avea ce căuta în bucătărie între 8 dimineaţa şi 8 seara... Şi nu putea să coboare mereu două etaje ca să-şi ia o Cola - normal ar fi fost să sune după ea...

- Să nu deschizi ochii, că-i pică tava.

Începu să râdă:

- Uneori eşti rău; ştiai?

- Uneori par rău. Tu n-ai toată informaţia - şi nu-ţi ies calculele tocmai corect...

Cu alte cuvinte... Cu alte cuvinte, da - acolo mai locuise cândva o viitoare contesă. Una de-aia, scorpie...

Paşii se apropiau grăbiţi; acum şovăiau puţin... Şi-acum se grăbeau din nou. Tânăra se opri în faţa ei, obturându-i soarele; mâna lui Ştefan "o semnalizează" uşor... Deschise ochii şi văzu tava aşezată frumos, la înălţimea nasului ei. Şi doi ochi extrem de fericiţi... Îşi luă îngheţata şi paharul şi-i mulţumi; iar Isabelle se grăbi spre conte... Oof! O să fie greu...

Ştefan

Mm, Andy Gibb! "*I Just Want To Be Your Everything*" Melodia asta era superbă! Şi avea cuvintele aranjate aşa într-o ordine care-i exprima lui gândurile... Mamă-mamă! Se ridică:

- Te rog să nu mă refuzi.

Iar ea roşise... iar el o strângea uşor în braţe... Mai avea vreun rost să-i şoptească cuvintele? Nu. Ana ştia că melodia asta era pentru ea.

Ana-Maria

Ce frumoasă fusese melodia asta! Superbă! Şi-i venea să-l pupe, că nu-i şoptise versurile la ureche! Ar fi roşit rău...

Şi uite cum soţul ei îi dădea drumul... Şi-i săruta mâna, radiografiind-o cu ochii ăia superbi... Şi-o trăgea în piscină! Reuşi să reacţioneze înainte să cadă în apă:

- Răule!

... Nu; nu era rău deloc. Sărise şi el - şi o trăgea la fund, pentru că voia s-o sărute... Ea voia să fie 6 noiembrie... El voia s-o scoată din piscină, din motive lesne de înţeles... Da' de ce? Ea voia să fie 6 noiembrie! Acum!

- Bun! Doar nu era să te las să faci insolaţie! Hai să jucăm table!

Şi pentru că ea ţinuse musai să fie 6 noiembrie acum, el muta şezlongurile faţă-n faţă. Oof!

Florentin

Gata. În sfârşit, terminase de aranjat lucrurile pe-acolo. Casa arăta din nou omeneşte. Arăta, desigur, mai bine decât înainte! Dar calculatorul tot acolo era...

Descuie uşa, intră şi auzi clar întrebarea picei, în bucătărie:

- Ude e mami?

- A plecat într-o ţară străină.

- Si când vine?

- Nu mai vine.

- Da' de ţe?

Nu apucă să intre la timp - mama lui se răsti scurt:

- Pentru că a plecat cu unu' cu bani! Şi nu mai vine!

Apăsă clanţa şi intră, cu ochii în ochii mamei lui... Ca răspuns, ea îi întoarse spatele. Aa, da? Las' că-i arăta el ei! Se grăbi spre pice:

- Hei, bună!

Nu! Nu se poate! Florentina dădea să plângă! Mamaia îşi vărsa nervii pe nepoată, fără să-i pese c-o făcea să plângă! Dumnezeule mare! Mamaia îşi bătea joc de copilul lui!

Scoase cheile din buzunar şi desprinse carabina. Lăsă cheia acelei case pe masă, ridică fetiţa în braţe şi ieşi, anunţând în romanes:

- Mâine o iau cu mine.

- Stai, mămicule!

Nu-nu! Gata! Dacă nu înţelesese cu frumosul, o să vadă ea! Se grăbi să iasă... şi să-i zâmbească picei:

- Nu te mai necăji. Nu ţi-a spus tati că mamaia glumeşte?

- Ude e mami?

- Mami a plecat cu un nene. Şi trebuie să rămână acolo, cu el. Dar, într-o zi, tu o să te duci la ea. Şi-o să stai cu ea.

- Aide mege mami!

- Nu acum. E prea devreme! O să-ţi zic eu când mergem...

Că n-avea rost să-i explice acum despre luna decembrie! Şi nici nu voia să rişte să-i explice că o să plece doar ea! Ar fi urmat întrebarea aia grea, "da' de ţe"... Descuie uşa, intrară şi se grăbi să încuie - n-avea nevoie de musafiri. O lăsă jos şi Florentina începu să râdă:

- Zâna bună faţe nou!

Daa, zâna bună! Îl durea îngrozitor spatele - dar meritase, fiindcă picea lui râdea cu ochii la mobila nouă... Micuţa fugi în camera ei şi se întoarse imediat:

- Zâna nu faţe Foletina!

- Păi nu poate zâna să facă peste tot!

- Vei zâna faţe Foletina nou!

- O să facă şi la tine nou; dar nu azi, că a obosit rău zâna...

- Tati, pune poza mami!

Bine. O să-i pună CD-ul. Calculatorul pornea parcă prea greu... Puse CD-ul, apăsă Enter şi întoarse imediat capul - şi se grăbi să se ascundă în bucătărie.

Păi hai să fie om serios şi cu capul pe umeri! Mâine, Florentina mergea cu el. Asta însemna că mâine la prânz venea cu ea acasă, să-i dea mâncare caldă. Avea ceva de mâncare? Răspunsul era "nu"... Trase sertarul şi scoase cartea de bucate. Şi începu să cotrobăie prin congelator: cu pui, cu porc sau cu vită? Supa se face cu pui, ciorba cu vită...

Lăcrămioara

Gata. Se uşchise. Îşi luase copilu' şi plecase. Îl auzise limpede închizând uşa casei! Iar chestia asta nu i-o înghiţea aşa uşor! Rebeliunea asta o să-l coste scump! Trânti lingura în oală şi auzi uşa bucătăriei deschizându-se. Aa, păi stai aşa, că nu-i aşa! Deschise cuptorul, apucă tigaia şi se întoarse, pregătită să-i spargă capul! Ioan o privea lung... Scrâşni printre dinţi:

- Să nu-ndrăzneşti!

Nu; nu îndrăznea. Că nici ea nu spusese o chestie chiar aşa de gravă! Trânti tigaia pe aragaz şi puse mâinile-n şold:

- Foarte bine! Să care copilu' după el! Să vadă ce-i aia copil de doi ani! Şi să nu vină cu castronu' la mine - că n-am ciorbă pentru el!

Ioan începu să zâmbească:

- Nici pentru ea?

- Nici! Are draci? Zice c-o ţine cu el mâine? S-o ţină! Să se descurce! Că e uşor, Ioane, să zici "eu vreau"! Da' trebuie să şi faci ceva, nu numai să vrei!

"Şi-am să-l mai pedepsesc aşa - că şi-atunci a zis c-o vrea pe ea şi-a crezut că gata, a terminat treaba!" Acum pricepuse?... Da; pricepuse şi se ducea înapoi la televizor. Deci avea dreptate... Mirela şopti:

- Tanti...

Ea ce mai voia? Nora ei stătea cuminte, micuţă, la masă; Mirela nu comentase nici răspunsurile pe care i le dăduse Florentinei, nici gestul lui Florentin... Ochii negri erau plini de lacrimi - şi-o priveau lung:

- ... O să fie greu, tanti, să n-o mai văd niciodată...

Deci şi ea... Reveni spre aragaz, ca să n-o lase să-i vadă suferinţa din privire:

- Lasă, că n-o duce acum. Că nu şi-a găsit încă florăreasă serioasă - şi nu-l lasă taică-su...

Florentina o să plece după maică-sa... Taică-su n-o să poată s-o

ţină lângă el; o iubea prea mult pe romînca aia, ca să reziste...

Ana-Maria

29 octombrie 2005 - sâmbătă

Azi fusese o zi superbă... Mai ales că seara ieşiseră amândoi în oraş! Ştefan o dusese în port, să vadă iahturile... Iar ea îl asigurase "din prima" că orice surpriză, apropo de urcarea ei pe un iaht, ieşea complet din discuţie... Şi se plimbaseră agale, iar el îi dăruise un trandafir alb şi-un sărut în mijlocul oraşului...

Acum o ţinea iar în braţe - după ce-o învelise bine, fireşte... Pentru că interdicţia era interdicţie, iar dacă "o făceau pe-aia nefăcută" primeau o nouă interdicţie...

Isabelle schimbase aşternuturile, cât lipsiseră ei. Miroseau foarte frumos...

Era fericită. Dar... Dar micuţa ei...

Oare Ştefan adormise?... Şi dacă adormise - se trezea imediat. Aşa că nu putea... Involuntar, oftă greu - şi înlemni: dacă-l trezise cu oftatul ăla? Aştepta, asculta... Nu-l trezise. Fiu!

Întinse uşor mâna spre puiul de pernă. Îl ridică, îl trase prin aer spre ea, ca să nu foşnească... O să încerce să-şi imagineze...

Foşnetul o făcu să înlemnească - la naiba! Nu dormise! O simţise! Şi-acum or să discute... La naiba!

Ştefan se aplecă uşor... şi-i şopti la ureche:

- Oricând vrei, e de-ajuns să-mi spui - şi mă duc şi-o aduc aici. Nu te mai gândi niciodată la alţii; gândeşte-te la tine. Că noi facem ce vrem noi - iar problemele are cine să ni le rezolve. Bine?

Oare gândise cu voce tare? Cum de-i ghicise gândurile? Cum de înţelesese atât de repede de ce luase puiul de pernă? Ştefan aştepta răspunsul... Ea nu putea să răspundă...

- ... Uite cum facem. Ne urcăm mâine în avion şi

Negă scurt, iar el se opri imediat din plănuit...

Cum să aducă fetiţa aici? Când Rubina era în spital, iar ei aveau interdicţie de la medic? Cum să poată ea să ia o asemenea decizie? Dacă se întâmpla ceva rău? Dacă ceva nu mergea cum trebuia? Dacă se externa Rubina? Nu-i era de-ajuns că mergea ea pe poante, pe-o sârmă ridicată la mii de metri altitudine faţă de certitudine? S-o aducă şi pe Florentina pe sârma aia?

Mâna lui îi trase mâna cu puiul de pernă... şi le îmbrăţişă pe amândouă:

- Până o să-mi spui, o să încercăm să ne imaginăm...

Oof... O înţelegea. Îi înţelegea gândurile. Şi îi accepta decizia. El ar fi vrut s-o aducă aici acum: s-o teleporteze cumva în Cannes! Şi nu-i păsa nici de Manolache, pe care-l oprea Ceauşescu la aeroport, nici de Rubina, pe care-o oprea Isamu jos, în curte...

Până nu se mai rezolvau din probleme, lucrurile vor rămâne aşa cum erau acum. Indiferent cât de greu le va fi să-şi imagineze...

Ana-Maria

Azi plouase, de dimineaţă; aşa că se preocupase un pic de ghidul de conversaţie, în timp ce Ştefan "fusese la serviciu". Dar ieşise soarele, acu' vreo jumătate de oră. Se pregătise deci să-şi limpezească un pic gândurile, pe terasă, dar se părea că îşi vor limpezi gândurile împreună. Îl auzea urcând...

- Ce faci?
- Lecţiile.
- Haai, fii serioasă! În două săptămâni îţi aminteşti tot!

Ei, na!

- Ce facem azi?
- Nu ştiu; dar eu una aş începe cu un telefon.

Era atent, pregătit să-i spună "Da" sau "Nu"... Zâmbi slab, încercând să-i adoarmă vigilenţa:

- Aş vorbi cu Nina...

Ştefan îi întinse, prompt, telefonul lui. Şi ieşi. Privea lung uşa...

Păi calculul ei era cam aşa. Nu voia s-o sune de pe telefonul ei, ca să nu-i dea numărul ei. Că o ştia ea pe Ninuţa, cât de curioasă putea fi... Apoi, ştia că nu va trebui să întrebe nimic despre Florentina - prietena ei "o va servi", prompt, cu toate informaţiile la zi... În fine - o să înţeleagă el! Formă numărul; suna...

- Da.
- Bună, Ninuţo!
- Bună.

O voce destul de rece şi distantă... Încercă să-şi dea seama dacă acea răceală se datora prezenţei unei anumite persoane, sau era cauzată de supărarea prietenei ei:

- Ce mai faci?
- Bine; la magazin, cu Radu.
- Sunteţi bine, nu?
- Da, suntem foarte bine. Tu?
- Şi eu sunt OK...

Deşi tonul acela... Ştefan intră în dormitor şi se grăbi spre şifonier. Era încruntat şi foarte grăbit - scotocea repede-repede, semn că se grăbea să plece de lângă secretele ei... Oftă uşor, simţind că-i dau lacrimile:

- Bine; atunci vorbim.
- Vorbim. Pa.

Şi-i şi închisese Ninuţa ei... Lăsă telefonul pe pat... Nu apucase s-o întrebe de fetiţa ei... Scăpă un suspin.

Foşnetul o făcu să tresară; Ştefan se răsuci pe-un călcâi şi-o privi drept - şi rosti, extrem de serios, în romanes:

- Ascultă-mă cu atenţie, că n-am s-o spun a doua oară. Fiecare lacrimă care iese din ochii tăi îmi rupe sufletu'. Mă arde pe suflet mai rău ca acidu'! Aşa că, atâta timp cât sunt lângă tine sau ştii că te-aud, să nu plângi. Că şi eu am momente când nu mă mai controlez, iar lacrimile tale apasă butonu' verde.

Da' cum să nu plângă, când muierea aia îi vorbise aşa? Ridică neputincioasă din umeri - şi scăpă un alt suspin:

- Da' n-ai auzit-o cum...

Amuţi, văzându-l cum se repede la masă! Văzu masa zburând la propriu cât colo, împreună cu tot ce era pe ea! Şi-apoi, cu o viteză incredibilă, Ştefan se repezi spre raft şi "mătură" tot ce era deasupra: vaza, statueta, ghiveciul, nimicurile...

La dracu! O făcuse lată! Acu' se certau!

Iar gândul ăsta o făcu să bufnească în plâns!

Păli, văzându-l repezindu-se spre şifonier... Nu!

Prea târziu; trăsese cuţitul. Şi, din întoarcere, "ochise" ficusul.

Nu! Scăpă un ţipăt scurt şi-şi acoperi capul cu mâinile - nu! Se

feri, instinctiv, spre dreapta... Iar mâna lui dădu drumul cuţitului, care zbură prin aer, căzu pe marmură şi alunecă...

De ce? Ridică privirea spre el - de ce făcuse asta? Degetul se întinse ferm spre ea; soţul ei mârâi printre dinţi:

- Nu mai plânge. Nu mai apăsa butonu' verde. Idiotu' ăla habar n-are ce noroc a avut, că n-ai plâns niciodată când l-am avut la-ndemână!

Îl văzu întorcându-se, ieşind cu paşi mari, trântind uşa...

Doamne! Era nebun!

... Nu; nu era nebun. Dar nu suporta s-o vadă plângând. "Concentratul de Florentin" învârtea cuţitul ăla, dacă ea plângea...

Întoarse capul spre glasvand: unde era cuţitul? Să-l ascundă, înainte să se întoarcă după ea! Păşi spre el, dar uşa se deschise vijelios; involuntar, făcu un alt gest de apărare! Isamu întrebă scurt:

- Ce s-a întâmplat?

Întoarse capul spre el, dar nu mai apucă să răspundă - chinezul îi văzu ochii roşii şi se grăbi s-o lămurească, în şoaptă:

- Nu mai plânge niciodată în preajma lui. Să nu te vadă, să nu te audă plângând. Că nu suportă: explodează şi distruge tot în jurul lui. De când ai fost mai tot timpul tristă, magazinele de mobilă şi sticlărie au tot remobilat şi redecorat; şi pe-aici, şi la Bucureşti. Şi cred că şi Grasu ar vrea să te roage acelaşi lucru; el a remobilat o sufragerie întreagă săptămâna asta.

Aprobă, ştergându-şi grăbită cele două lacrimi care "apăsaseră butonul verde"... Isamu apăsă butonul interfonului:

- Isabelle, vino în dormitor.

Paşii se auziră imediat tropăind pe scări; după nici cinci secunde, tânăra năvăli, gâfâind, şi se repezi "cu mătura înainte" spre cioburi... Isamu recupera cuţitul... Oftă greu: deci Ştefan nu suporta s-o vadă plângând. Îşi amintea acum seara când ea plânsese în poala Luminiţei; când el o văzuse ascunzându-se...

Păi... în dormitor nu mai avea ce face. Ar fi trebuit să se ducă după el, în birou probabil, şi să încerce să-l împace cumva! De plâns, oricum nu mai plângea! Că sperietura aia ştersese instantaneu supărarea pe Nina!

Porni spre uşă; dar se opri, pentru că telefonul lui suna... Se întoarse şi-l luă - dacă tot se ducea în birou, să i-l ducă! Poate era important! Îşi aruncă privirea pe afişaj şi se opri: Nina?

Ştefan

Hm; îşi auzea telefonul cântând. Nu voia să se ducă să-l ia; ştia că tot Nina era. Iar el nu se calmase îndeajuns, pentru că nu apucase să reteze ficusul. Că dacă "i se pusese roşu" pe ficus, trebuia să-l taie ca să-i treacă...

Trase sertarul, scoase casca şi şi-o puse în ureche: dacă tot o şocase cu reacţia aia, măcar să afle şi el ce făcea Florentina! Îi era atât de dor de prinţesa mică...

Ana-Maria

Avea două butoane la îndemână: unul roşu, unul verde. În clipa asta, l-ar fi apăsat pe-ăla roşu. Că din cauza ei era Ştefan supărat - şi tot din cauza ei se va redecora azi la Cannes! Dar... Dar nu ştia nimic de Florentina. Aşa că apăsă butonul verde:

- Da.

- Fă! Ce faci, fă? Mi-e dor de tine, fă!

Ee, asta era Ninuţa ei! Parcă se tânguia în şoaptă - da' râdea, că era fericită că vorbea cu prietena ei! Şi vorbea "în dialect"! Yes!!!

- Fă, nu te şucări pe mine că ţi-am vorbit din vârfu' limbii; da' era Florentin lângă mine la bancu' de lucru şi nu puteam să vorbesc! Că a venit cu aia mică azi, şi e vineţiu!

I-auzi! Venise cu copilu' la Mall? Păi şi unde era prinţipiu' ăla cu copilu' şi prafu'? Hm; era vineţiu... Da' de ce?

- De ce, fă?

- Nu ştiu; da' nici sor-sa nu-i mai vie, şi cred că a ieşit nasol la mă-sa ieri cu copilu'. Cică nebunu' a distrus casa aia, a azvârlit cu mobila de pământ... Îi face mă-sa ceva de-l tot montează aşa! În fine: nu-i sunt dracii acasă azi, că aia mică e o scumpă şi-o curioasă şi cotrobăie peste tot şi el trebuie să fugă după ea! Şi se vede că-i depăşit de situaţie! Şi n-am vrut să ştie că m-ai sunat tu!

- Aha! Şi-acu' unde eşti?

- Pe Calea Moşilor, mă duc să iau nişte pizza. Că nu pot să vorbesc înăuntru, că toţi sunt în tabăra ailaltă. Vânzătoarea de la magazin e o turnătoare perversă...

- Chiar toţi, fă?

- Da, fă! Chiar toţi! A fost şi Roberto p'-aici zilele astea, şi mai că n-a explodat de draci! Numa' Nicuşor e băiat valabil şi nu ţine cu nimeni; iar Ovidiu, săracu', nici nu miaună - el face buchete şi tace! Şi-n rest, sunt căpiaţi rău, făi fato!

Adică Luminiţa mârâie şi scrâşneşte iar vânzătoarea vânează o primă! Începu să râdă şi nu mai rezistă:

- Doamne, Nino! Dacă te-ar auzi Boncea ce natural vorbeşti în dialect...

- Dă-l în... că-i zic vreo două şi lu' ăla, cât e el de rece! Auzi, fă? Tu ce mai faci? Cum e, fă?

- Petre ce face?

- Petre s-a făcut un gras şi-un tupeist, fă! Să-l vezi cum merge, crăcănat de la pamperşi, te pişi pe tine de râs! Şi când cade, fă - nici nu poate să se ridice, aşa-i de rotund!

- Fă, ai grijă de fină-miu! Că vin peste tine şi-ţi rup picioarele!

Râdeau... Iar Nina se tângui a jale:

- Haai, făă! Zi-i, făă, cum e? Că mor acilişea cu spume la gură, şi nu-i nici dracu să vie cu sărurile! Tu eşti bine?

Păi, ea era bine? Se întoarse spre uşă. Isabelle tocmai ieşea, cu făraşul plin. Măsuţa era la locul ei, Isamu probabil că era în birou... Era singură. Coborî mult tonul vocii şi reveni spre terasă:

- Eu? Eu, cum să spun... Eu plutesc aşa, uşurel, într-un vis roz...

- Cum e? Cum e? Zi-i odată, că vin şi te bat!

- E ca într-un vis roz - nu ţi-am zis?

- Şi ce-aţi făcut până acu'? Aţi fost la plimbare? La petreceri? La unde se duce lumea p'-acolo?

- Am fost. Ne-am plimbat... Ne înţelegem super...

Ei, pe dracu! De parcă asta voia Nina să ştie, de suna pe roaming şi-o stârnea cu dialectul! Puse mâna la gură şi şopti:

- Auzi, fă? Cred că s-a lipit.

Aştepta explozia fericită în dialect, dar ea nu venea. Ninuţa ei "ruginise", de când nu mai discutaseră despre lucruri vesele în dragoste - pentru că se stropşi la ea:

- Ce s-a lipit, fă?

- Nu ce; cine. Şi cred că s-a cam lipit...

- Cine s-a lipit, fă, şi de ce? Că mor! Zi-i cu voce tare!

- Ei, na! Ete, pe dinăuntru; cred că s-a lipit fix unde trebuia să se lipească.

Tăcere - Nina calcula interioare... "Haai, Nino, că nu pot să zic d'-astea! Că e p'-aici pe-aproape şi m-aude!"

- ... Aa... Păi credeam că ştiai că s-a lipit acu' vro opt sute de zile, aşa...

- Nu, fă! Viţăversa!

Ştefan

Cee? Făcu ochii mari... şi-şi acoperi cealaltă ureche cu palma, deşi Isamu nici nu respira! Cum? Viţăversa, cum? Se lipise viţăversa? Adică... Adică cum?

Ana-Maria

- ... Ce viţăversa?

Ete că Nina ei se prostise de tot! Începu să râdă, ştiind că nu-i va spune chiar ceea ce voia ea să audă, dar în schimb o să-i dea un indiciu... şi-un bonus "suculent":

- Şi e *shukar* cu spume pe el, făi fato, şi se uită aşa lung pe mine şi mie-mi vine migrena... Şi râde şi vine frumuşel şi mă pupă, şi eu am interdicţie de la Petrescu...

Prietena ei pricepuse repede partea aia "cu prostii" - Nina chicoti cu subînţeles:

- Da' şi când o veni clipa aia dulce...

- Taci, fă, că mă ia cu febră şi mă-ntreabă ce-am! Şi nu pot să-l mint!

- Auzi, fă? Da'

Se grăbi s-o oprească:

- Auzi? Da' ce-ar fi să ne facem noi nişte mailuri pe Yahoo şi să nu mai vorbim secretele mele pe telefonu' ăsta jmecher şi ascultat? Că am zis de lipit şi de febră şi de multe alte chestii - şi deja caut cu ochii o pungă mare de hârtie...

Auzi paşii apropiindu-se în fugă; telefonul îi dispăru din mână. Şi nu apucă decât să-l vadă zburând spre pat - că fu luată pe sus, alergată câţiva paşi... Fir-ar ea să fie de piştină, cu apa ei caldă cu tot!

... Şi-acum Ştefan o trăgea la suprafaţă: o ţinea bine, să nu scape... pentru că tocmai se-mpăcaseră, iar chestiile astea nu se puteau discuta aşa, faţă-n faţă la o cafea şi-o ţigară... Simţi peretele de gresie în spate iar Ştefan începu să râdă:

- N-am pungi de hârtie-n casă.

Îl văzu scoţând un plastic negru din ureche şi aruncându-l undeva pe terasă. Aoleu! Deveni brusc stacojie, realizând că auzise tot-tot-tot... Ochii verzi reveniră spre ea... îngrozitor de serioşi:

- De azi, te rog să-ţi foloseşti telefonul atunci când vrei să dai un telefon. Că nu-mi place să-ţi ascult gândurile, de vreme ce nici tu nu le asculţi pe-ale mele.

"OK, da' de ce ţi-ai pus casca dacă nu voiai să trişezi?" Zâmbi, iertându-l, pentru că şi el o iertase că plânsese:

- Cum vrei tu.

Şi-acum venea extrem de aproape de ea...

- Acu', dacă tot am tras cu urechea...

Viţăversa... lipit... aoleu... Ştefan plecă privirea:

- Nu; n-am voie să te întreb aşa ceva.

Şi uite-l cum ieşea din apă tot aşa, dintr-un salt... Apucă mâna întinsă şi se lăsă trasă din apă.

- Fă-ţi un mail comun, pe un nume comun. Dar te rog să nu-i trimiţi niciodată fotografii în care apar eu sau Isamu.

- Bine. Pot să te rog ceva?

Primi o aprobare şi doi ochi verzi, atenţi...

- ... Spune-mi ce n-am voie.

Se încruntase! Da' de ce? Se grăbi cu explicaţia:

- N-am vrut s-o sun de pe telefonul meu, ca să nu-mi afle numărul. Şi am vorbit de pe al tău, fără să mă gândesc de la început că poate mai ascultă cineva. Spune-mi regulile şi mai ales interdicţiile, ca să am timp să le-nvăţ.

- Isamu mi-a spus că ţi le-a spus; iar telefoanele noastre sunt sigure. O să-i spun să-ţi arate nişte coduri; că poţi s-o suni cu ID ascuns.

Şi-acum se grăbea spre casă... Îl urmă, în virtutea inerţiei; o mira un pic acel comportament... Intră şi ea şi îl prinse de braţ:

- Ce s-a întâmplat?

Ştefan ridică scurt din umeri, fără să-i răspundă... Era gânditor. Dar la ce se gândea, oare, soţul ei? Îl văzu scoţându-şi hainele din şifonier şi grăbindu-se spre baie... Îşi scoase şi ea un trening şi coborî scările. Şi încuie uşa băii de la etajul 1.

De ce se schimbase aşa? De unde până unde acea schimbare? De unde până acum fusese dornic de vorbă, devenise brusc secretos - ieşise glonţ din piscină, răspunsese cu o ridicare din umeri şi-o lăsase, pleaşcă fleaşcă, în dormitor... Oare din cauza veştilor despre Florentin? Se îndoia că fostul ei soţ era motivul; Ştefan de-acum era inversul lui Ştefan de-atunci, iar ea îşi scosese singură inimioara de la gât. Şi era cu el în Cannes. Iar când spusese că "e *shukar* cu spume pe el", nu se referise la Florentin! Aşa că nu era asta...

Oare din cauza veştilor despre Florentina se schimbase aşa? Micuţa ei nu se înţelegea foarte bine cu mamaia; adică făcuse mamaia ceva, de-o băgase Florentin "în carantină" şi-i luase nepoţica! Numai că el ştia mult mai bine decât ea, sau decât Nina, ce făcuse mamaia - el citise raportul detaliat, de dimineaţă... Să fie ceva, în raportul ăla, despre Florentina? Nu; dacă ar fi fost ceva în raport, l-ar fi văzut venind, luând cuţitul din şifonier şi sunând la aeroport! Şi-atunci...

Să fie oare întrebarea pe care nu i-o mai pusese în piscină?

Ce voise Ştefan s-o întrebe? Venise aşa, tentant, spre ea, şi-o sechestrase iar în colţ... Şi-i spusese, foarte serios, că dacă tot trăsese cu urechea...

Zâmbi slab: păi asta numai despre "viţăversa" putea fi - că restul codificărilor erau foarte citeţe! Dar - cu regret! - ea nu-l putea informa tocmai despre asta! Nu-i putea spune că da, îi intrase în suflet, se lipise şi începuse să crească vertiginos "la punctaj"! Că erau acolo, împreună, de 7 zile, iar problema "orizontalei" se va pune peste alte şapte zile... Iar de la strecuratul în suflet până la dragoste adevărată era drum lung!

Aşa că, dacă voia "traducerea" acelei codificări, Ştefan va trebui s-o sune pe Nina... sau să rămână nelămurit! Deşi, la ce cap de bulibaşă avea, era sigură că înţelesese exact ce voise ea să spună...

Îşi scoase hainele leoarcă, se schimbă... Şi coborî în living. Şi se aşeză la calculator. Google... Două cuvinte: "etichetă" şi "contesă". Trebuia să înveţe...

Şi totuşi, privea lung ecranul şi se gândea...

Nu întrebase nimic despre Florentin. Nici n-o prea interesase ce-i spusese Nina despre el. Întrebase în schimb ce face Petre; nu întrebase ce face Florentina... Acum, privind lucrurile la rece, realiza că nu simţise nevoia să pună vreo întrebare. Pentru că Ştefan era acolo, în sufletul ei, lipit bine exact unde trebuise să se lipească - iar ea se concentra numai asupra lui, pentru că trebuia "să-l descifreze", să-l cunoască... Iar el îi transmisese, mai mult sau mai puţin voalat, că Florentina era bine. Îl credea - că el o dorea mult pe micuţă, o numea "prinţesa mică"... Voise s-o fure...

Probabil că Ştefan înţelesese şi singur cum venea treaba cu opt sute de zile şi viţăversa. Şi poate-şi dorise o confirmare, şi-apoi îşi dăduse seama că trecuseră doar şapte zile, din care trei fusese plecat... Oricum - dacă nu înţelesese atunci, pe loc, înţelesese acum, schimbându-se şi gândindu-se "la rece"!

Zâmbi şi se concentră asupra rezultatelor lui Google. Că ea trebuia să înveţe...

Florentin

Era trei. Florentina dormea dusă. El era mult prea obosit ca să poată să aţipească...

Viaţa cu minora era epuizantă. Da, era prima oară când o ducea la florărie; dar chiar şi aşa, trebuise să alerge peste tot după ea! S-o oprească înainte să răstoarne rafturile, să-i explice de ce florile trebuiau lăsate în vaze, de ce frunzele şi florile din ghivece nu se "recoltau", de ce nu avea voie să apese butoanele casei de marcat... Tot efortul ăsta, adăugat la miile de întrebări stâlcite, îl năucise...

La prânz, o lăsase să mănânce singură; nu din principiu, nu ca s-o lase să înveţe arta mânuirii linguriţei, ci pentru că se simţise extenuat! El jucase rolul "ştergătorului"; ştersese cu şerveţelul picăturile de pe bărbiţă. Şi-i schimbase, la sfârşit, rochiţa plină de supă...

Habar n-avusese ce-i ceruse Anei, atunci când îi impusese să facă al doilea copil! De bine-de rău, Florentina mergea singură! Cerea singură la toaletă, mânca singură, se încălţa singură... Un bebeluş nu putea nici să-şi susţină capul! Iar el îi ceruse Anei...

Da; soţia lui avusese toată dreptatea din lume să refuze s-o ia atât de repede de la capăt cu pamperşii şi biberoanele, cu vaccinurile şi cremele, cu siropelele şi termometrul şi cu toate celelalte lucruri care i se întâmplau unui bebeluş. Inclusiv hrănitul din trei în trei ore. Dar ce folos toate gândurile lui de-acum, dacă el se schimbase...

Amândoi se schimbaseră. El "se dementise" ca-n tinereţe, ea îşi mâncase zilele şi nervii în magazin... Nici urmă de lumânări, trandafiri şi blues-uri în surdină în memoria lui recentă...

Se ridică, oftând greu, şi se retrase în bucătărie. Şi selectă numărul Ninei - era îndeajuns de calm acum ca să afle ce vorbise cu Ana, după ce plecase să cumpere pizza. Finuţa lui îşi ţinea mobilul pe masă - şi salvase în agendă numărul lui Ştefan cu numele "Ştefan"...

- Da.

- Bună. Te rog, iartă-mă că te sun acum, când doarme Petre...

- Bună. Stai liniştit, că doarme ca un tanc.

Oftă greu... şi-şi trecu mâna prin păr:

- Sunt calm şi jur că asta nu se va schimba. Ştiu că aţi vorbit azi. Te rog, spune-mi sincer: e bine?

O secundă de gândire... Nina răspunse cu voce serioasă:

- Da. Dar ai văzut că m-a sunat de pe numărul lui Ştefan - aşa că n-ai să mă crezi când îţi spun că e bine. Te sfătuiesc să-l suni pe Nicuşor şi să-l pui să-l sune pe Ştefan. Că ei vorbesc "ca băieţii", şi de acolo poţi să afli chestii concrete. Eu am vorbit cu ea "pe limba noastră".

De parcă de chestii concrete avea el nevoie... Oftă greu:

- ... Bine, Nino. Mersi mult. Pa.

- N-ai de ce. Pa.

Închisese... N-o să-l sune pe Nicuşor. Ana o sunase pe Nina de pe telefonul lui Ştefan - şi era evident că, dacă Nicuşor îl suna acum pe Ştefan, îl suna ca să...

Nina se întorsese de la pizza pe trei cărări, rânjind fericită şi plutind pe vârfuri. Deci prietena ei era bine. Prietena ei era fericită...

Se pare că venise momentul să accepte şi el evidentul - Anei îi era mai bine acolo, cu Ştefan. Relaţia lor, a lui şi-a ei, se stricase în timp, pe nesimţite, puţin câte puţin... Înţelesese asta. Înţelesese şi el ce se întâmplase, cum ajunseseră să-şi scoată inimioarele şi să-şi despartă drumurile...

Nu mai era nimic de făcut. Mutată "pe sus" într-o ţară străină, răsfăţată şi iubită de un bărbat aşa ca Ştefan, Ana nu se mai gândea la fostul ei soţ. Nici n-avea de ce - el intenţionase, la un moment dat, s-o taie pe faţă...

Ea mergea pe drumul ei. Care nu mai era şi drumul lui. El trebuia să meargă înainte, pe drumul lui. Să ridice capul din pământ, aşa cum îi spusese Nicuşor, şi să-şi caute o florăreasă aprigă. Atât de aprigă încât să-l facă s-o uite pe Ana...

O să ridice capul. Dar nu acum - nu azi, oricum! Azi, trebuia să meargă tot cu capul plecat - că imediat cum se trezea picea, o lua şi pleca la treabă! Trebuia să ajungă la contabilă şi-apoi la magazin, la florărie... Şi nu putea merge cu capul pe sus şi ochii prin vitrine - că trebuia să fie atent pe unde păşea picea. Poate mâine, sau poimâine - în funcţie de dracii mămicii lui - o să lase iar fetiţa cu mamaia şi-o să-şi pună din nou cămaşă impecabilă şi pantaloni negri...

30 octombrie 2005 - duminică

Ana-Maria

Zâmbi şi se întinse cu poftă: gata! Îşi terminase tema pe care i-o dăduse Ştefan! Terminase de comandat tot ce trebuia să sfârşească în măsuţa aia de toaletă! De la farduri până la inele ciudate şi cercei cu inimioare roşii...

Şi-şi mai comandase ceva. Nişte rochiţe şi fustiţe mulate. Observase o lucire ciudată în ochii verzi, atunci când îi vedeau talia şi şoldurile; avea o presimţire pe care voia să şi-o confirme. Bazându-se pe acea observaţie, asortase fustiţele cu body-uri "la nuanţă" şi cu pantofi cu toc cui... care mergeau foarte bine cu CD-urile alea "live"...

Era 11. Soţul ei era tot în birou, cu acea problemă urgentă care-l ridicase de la masă în mijlocul micului dejun. Chestie complicată - nu se băga, că nu fusese invitată să vadă mail-ul. Ştefan era cu Isamu - avea deci un consilier mult mai bine informat şi mai inspirat decât ea! Aşa că acum o să se plictisească...

Se răsuci cu scaunul şi privi lung cerul. Vremea era neutră. Vreme de stat în casă sau mers într-un mall. Vreme casnică...

Casnică... Asta-i amintea de o discuţie de-a lor mai veche... Veche cam de-un an, aşa...

Începu să râdă - la dracu, pe-asta chiar o s-o facă!

Deschise word-ul, şoptind în romanes:

- Ia să vedem cum face năsucul tău obraznic când adulmecă iz de tocăniţă...

Scria repede-repede, se mai consulta şi cu dicţionarul online atunci când nu ştia cuvintele... Print... Intră în bucătărie şi se apropie de Emilie:

- Azi am chef să gătesc.

Ei bine? Vorbise destul de... "conteseşte"? Probabil că da, de vreme ce femeia aia era de-a dreptul panicată...

- M-am gândit să fac o tocăniţă.

Şi-acum o lua cu leşin pe biata bucătăreasă...

- Dar, ca să nu ne certe Isamu, facem o convenţie. Eu gătesc doar teoretic, aşa...

Şi-acum îi întinsese hârtia - iar femeii îi venise inima la loc... Deschise frigiderul, scoase sticla de Coca-Cola şi rămase cu ea în mână, pe post de alibi pentru prezenţa în bucătărie:

- E OK? Ne apucăm de treabă?

Emilie râdea şi aproba... Îi făcu semn să vorbească foarte încet şi-şi puse un pahar de Coca-Cola. Îl umplea încet, ca să-i lase timp să citească tot...

- Vin eu şi vă întreb, unde nu înţeleg...

Aa, OK! Uitase că soţul ei "le şocase bine" pe-amândouă, preventiv! În plus, nu voia să-i miroasă părul a tocăniţă - nu? Aşa că reveni în living, la calculator, şi redeschise Google: să scoată şi nişte reţete de cozonaci, checuri şi alte prăjituri! Că tocmai îşi pusese-n cap ca, de fiecare dată când el pleca cu afaceri, ea să-l aştepte cu ceva dulce, pregătit chiar de ea seara târziu, după plecarea tuturor... Că făcea un duş după ce frământa coca; iar dacă el apărea mai repede, vanilia mirosea bine...

Ştefan

Mda; se rezolvase. Avusese ceva emoţii, dar până la urmă Diamant se descurcase! Grasu avea dreptate: vărul lui era împrăştiat şi neatent. Dar "le dregea" în timp util, chestie care-i va salva întotdeauna pielea...

Isamu era încruntat... Ce nu-i plăcea?

- Ce nu-ţi place?

Acum îi făcea semn că ascultă la cască... Ce asculta?... Na, că acum râdea! Se încruntă la el:

- Ce-i?

- Îţi face o tocăniţă. Sper că e o chestie comestibilă, că ştiu cum faci când te doare stomacul...

Cee? Sări în picioare, se repezi şi-i trase casca din ureche! Şi ascultă... Dar nu înţelegea! Cum... Ana nu era în bucătărie! Că nu auzea zgomote de bucătărie! Nu pricepea nimic!

... Aha! Se auzea uşa! Şi paşi! Simţea că mai are un pic şi explodează... Emilie întreba, foarte încet, cât să călească ceapa. Ana îi răspundea... acum parcă tasta ceva la calculator... Aha! Căutase cuvântul pe net! Începu să râdă şi-i înapoie casca. Şi-şi luă telefonul:

- Tocăniţa este o mâncare delicioasă, din carne de vită înăbuşită, cu sos de roşii şi-un pic de ceapă călită. Se serveşte cu piure de cartofi, cu mujdei de usturoi în caz că n-avem murături - şi cred că n-avem...

Apăsă butonul verde:

- Iar după tocăniţă, în general, este necesar nişte aerobic "pe sistem". Salut, Florine.

- Aa, să trăiască regele!

- Amândoi regii să trăiască! Florine, prin ce ţară cânţi tu azi?

- Azi am un botez în Nisa.

Nisa? Perfect! Începu să râdă:

- Şi presupun că faci o repetiţie înainte...

- Fac. Pe la două, aşa, m-apuc de ea.

- ... Bine. Vezi că vin şi eu, cu soţia mea.

- Păi s-a externat?

- Nu cu nevasta; cu soţia.

- Ah, pardon! Să mă scuzi - dar nu prea mai sunt la curent cu noutăţile...

- Te scuz - că asta-i aşa o noutate de discreţie maximă...

Râdeau amândoi...

- Să-mi trimiţi adresa crâşmii pe mail.

- Sigur! Imediat!

- Şi vorbim la trei.

- Vă aştept.

Închise şi se încruntă scurt:

- Şi-o să se rezolve abia în ianuarie.

Isamu nu-l înţelesese, dar îl preocupa încruntarea lui. Reveni la birou:

- Eu şi Ana trebuie să ajungem, la 3, la Nisa. Adresa exactă o trimite pe mail.

- OK. Elicopterul?

- Dacă nu-l foloseşte la altceva.

Elicopterul fratelui lui, desigur. Că şi-aşa "îi hărtănea" avionul; să-i mai chinuie şi elicopterul, să simtă că făceau afaceri împreună... Aştepta confirmarea, privind lung punctele de pe hartă...

- E disponibil. La două jumate vă preia din parcarea Auchan.

Aprobă şi nu zâmbi:

- Te rog să mă informezi prompt atunci când Ana face altceva decât lucruri normale: pieptănat, îmbrăcat, plajă, documentare, joacă pe calculator... Că e plină de idei, eu m-am lipit pe dinăuntrul inimii ei iar ea nu-mi poate face cadouri - că am de toate. Aşa că e pusă pe făcut surprize.

Ridică privirea spre el şi-l privi concludent:

- Şi nu-mi place să n-am o surpriză pregătită, ca răspuns la surpriza ei.

Isamu începu să râdă:

- Eşti tu sigur că "te-ai lipit"?

- Nu şi-ar minţi unica prietenă; nu şi-atunci când vorbesc cu accent. Cred că Diamant a terminat.

- Eu sunt sigur că a terminat. Dar, ca de obicei, aşteptăm confirmarea.

Aprobă, mulţumit că schimbaseră subiectul de discuţie...

Ana-Maria

Era ora unu, tocăniţa era gata, piureul era fierbinte... Ia să pornească ea spre birou! Se ridică, urcă treptele şi ciocăni corect de două ori. Uşa se deschise prompt... Băgă capul pe uşă şi-l privi cu ochi veseli:

- Ce faci?

Ştefan zâmbea şi arăta că face OK...

- Vii la masă?

Isamu răspunse în locul lui:

- Mă ocup eu aici.

Uau, ce grăbit era soţul ei să se ridice! Dar probabil că-i era foame... şi foarte dor de ea! Pentru că o urma...

Începuse să se simtă mirosul de tocăniţă "ca la mama acasă"...

Fu prinsă de umeri, răsucită scurt şi sărutată... Şi-apoi Ştefan "o adulmecă" de-a dreptul! Ia uite-l! Bufni în râs:

- Am gătit prin corespondenţă.

Era mirat? Nu, nu-i va spune secretul - îl deducea el sau o întreba pe Emilie! Se aşezară la masă... iar el zâmbi:

- Eei, se pare că eu am rezolvat problema de afaceri, tu ai gătit prin corespondenţă iar diseară vom cântări amândoi un pic mai mult... Cum ai gătit prin corespondenţă?

- Secret.

- Dacă nu-mi spui, o întreb pe Emilie, să ştii! Că ea n-are voie să aibă secrete de-astea!

Să-l pună s-o întrebe pe bucătăreasă?... Mai bine nu:

- Am scris reţeta; iar ea a mai trecut să mă-ntrebe una-alta, în punctele-cheie ale acţiunii...

Ia uite-l ce râdea! Arătă spre farfurii:

- Şi-acum sunt foarte curioasă ce-a ieşit!

- Mie-mi spui?!

Şi "atacau" amândoi... El îi făcea semn că gătea foarte bine aşa, prin corespondenţă... Mujdeiul va rămâne neatins azi. De pe 6 noiembrie încolo, poate...

Ştefan

Era două fix iar el tocmai îşi aprinsese ţigara. Râdeau; Ana ţinea musai să-l vadă râzând, aşa că spunea poante "la minut"... Isabelle intră în bucătărie, cu tava plină. Aşa că decise să treacă la partea lui de surpriză:

- M-am îndopat la propriu - a fost delicioasă! Şi cum nu vreau să-mi schimb garderoba prea curând, hai să facem un târg...

Micuţa lui soţie clipi scurt de două ori şi zâmbi şi ea:

- OK; facem un târg.

Deci aşa ascundea Ana gândul că nu avusese o idee foarte bună...

- Asta a fost "prânzul săptămânii". Altfel îţi garantez că la anu' voi arăta ca o reclamă proastă la bere la doi litri.

- OK; sunt de acord.

- Pentru că sunt un mâncău, iar din transcripturi ştiu că găteşti mai bine decât multe persoane cărora le-am trecut pragul...

"O încuiase". Ana nu ştia cât anume din trecut putea fi "atacat" aşa, deci nu comenta cuvintele lui şi se ruga să continue el cumva... Adăugă, ca s-o facă să roşească şi să râdă:

- Şi constat că găteşti foarte bine şi prin corespondenţă...

Doamne, cât de frumoasă era soţia lui!

Ana-Maria

Ia uite ce-i făcuse!

Era rău! Pentru o clipă, crezuse că-l necăjise cu ideea de-a "dezgropa" subiectul tocăniţei - un exemplu negativ pe care ea îl rostise anul trecut şi-l făcuse să plângă... Dar acum Ştefan râdea. Doar asta

conta. Era un mâncău - cozonacii ei erau, deci, "asiguraţi"...

Ştefan stinse ţigara şi se ridică:

- Şi-acum avem amândoi nevoie de mişcare. Hai: mergem la aerobic.

Se ridică şi strânse mâna întinsă spre ea. Urcau... Oare unde-o ducea? Plănuia el ceva... Dar unde mergeau oare? Că la o sală de aerobic nu prea credea c-o duce...

Intrară în dormitor, Ştefan deschise şifonierul ei şi privi lung umeraşele... Şi trase afară, ferm, o rochiţă din lycra:

- Şi pantofi cu toc, OK?

Ridică mirată sprâncenele:

- Pentru aerobic?

- Da.

- ... OK!

Şi-i scotea şi-un paltonaş până la genunchi... Şi-acum era rău, pentru că deschisese celălalt şifonier dar nu scotea nimic - se uita la ea şi râdea şi aştepta să rămână singur...

"Bine, Ştefane! Fă-mi o surpriză!" Intră în baie şi începu să râdă: deci mergeau la aerobic...

Păi discotecile nu se deschideau seara? Era abia ora două! Asta însemna că mergeau într-un bar... Să danseze într-un bar?... În fine - o să vadă ea! Momentan, se schimba... Şi se grăbea teribil, pentru că el îşi trăgea o maletă pe el şi era gata! Dar ea trebuia să-şi perieze părul şi să-şi împrospăteze machiajul... pentru că nu va uita niciodată cuvintele ţaţei Dida - să fie întotdeauna aranjată şi cochetă pentru soţul ei...

... Acum era gata. Şi parfumul... Să coboare - că se pare că o aştepta, nu? Cobora, atentă, treptele... Se simţea "radiografiată", ceea ce-i amintea de fustiţele alea... şi de faptul că nu-i spusese lui Isamu despre comenzile ei! Aoleu! Dar... Dar o să-i spună ea, între patru ochi. Sau...

Uau! Mergeau undeva în oraş! Ştefan arăta uau-uau-uau... Ajunse lângă ei şi-şi luă soţul de braţ. Şi se grăbi să-l informeze pe Isamu:

- Am uitat să-ţi spun - de dimineaţă, am făcut shopping.

Era atent...

- Bijuterii şi haine.

Şi acum era şi el un pic mai vesel. Probabil se aşteptase să audă ceva despre vreo maşină de spălat sau, mai rău, un automat de Coca-Cola pentru terasă... Urcau amândoi pe bancheta din spate; azi, Isamu conducea...

Şi-au pornit la drum. Avea emoţii... Era linişte... Nu - nu putea să reziste aşa!

- Şi unde mergem?

- La aerobic!

Aerobic... "Bine, Ştefane! Dar te avertizez - n-am pitit nici o pastilă de inimă! Dacă mă apucă, sari cu sărurile!" Zâmbea...

Intrau în parcarea aceluiaşi hypermarket pe care-l vizitase ea cu Isamu... Haai, că doar n-o ducea la plimbare printre rafturi! Nu era genul soţului ei! Isamu parcă Mercedesul, scoase telefonul, formă un număr şi anunţă scurt:

- Am ajuns.

Aşa; şi?... Şi, nimic - închisese. Ce făceau acolo? Stăteau în maşină... Ştefan îi strânse uşor mâna:

- Pastilele sunt în seif.

I-auzi! Şi-acum îi spunea? Auzea un vâjâit... Ce era vâjâitul ăla?... Nu mai putea respira... pentru că vâjâitul cobora...

Adică voia s-o urce în elicopterul ăla... Mai mult; ocolea frumos maşina, îi deschidea portiera şi întindea mâna...

... Avea încredere în el. Dacă el se urca în elicopter, atunci se urca şi ea. Coborî din maşină.

Brr, ce vânt făcea cu elicele alea! Şi ce balamuc! Îl trase şi-l întrebă, la ureche:

- E chiar atât de departe aerobicul ăsta?

- Nu, dar ne grăbim. Că tocăniţa se depune repede.

Era tentată să întrebe dacă se grăbeau şi la întoarcere... Urcă în elicopter; fu salutată cu capul şi i se arătă un "scaun". Se aşeză, soţul ei se grăbi să-i prindă centurile... Primi o pereche de căşti; iar Isamu închise uşa... pe dinafară. Deci mergeau doar ei doi...

"Aoleu, mamă! - ăsta se ridică!" Era evident că o să zboare cu ei cu tot - da' parcă era prea mult...

- Ţi-e frică?

Aprobă cu fermitate, iar Ştefan o trase imediat în braţele lui. O ţinea bine-bine... Degeaba - chestia aia zburătoare se bălăngănea în toate direcţiile...

"Păi, Anuţo dragă, un lucru e cert. Dacă-l vrei pe el, trebuie să faci ca el. Şi să mergi ca el. Că dacă el poate, poţi şi tu. Iar dacă tu nu poţi, înseamnă că n-ai ce căuta lângă el!" Calculul ăla era limpede ca apa de izvor şi foarte "mobilizator". Şi-şi amintea acum că, anul trecut, Ştefan apăruse, într-o zi, în şatră pe motocicletă...

La ce viteză ajunsese, în materie de adaptare la noua ei viaţă?... Cam 4,5. O să ajungă la 5 când o să păşească din nou pe asfalt - şi asta numai dacă nu i se făcea rău până atunci.

Chestia zburătoare parcă nu se mai bălăngănea chiar atât de tare. Ridică deci privirea spre soţul ei... Na, că era îngrijorat! Pentru ea! Sigur, voise să-i facă o surpriză; dar exagerase un pic. Şi se temea sincer pentru asta. Aşa că zâmbi - şi-l simţi răsuflând uşurat... Decise să se desprindă din îmbrăţişare şi să revină pe locul ei. Şi-acum Ştefan îşi permitea să-i arate în jos...

Tii, ce frumos se vedea! Iar chestia aia mică era o casă. Mare. Avea şi piscină; incinta plină cu apă verzuie se vedea cam cât un pachet de ţigări... Se cuibări înapoi, în braţele lui: data viitoare!

Ştefan

Oof, ce-o speriase! Aşa le făcea el pe-alea nefăcute! Dar Ana îl înţelesese - şi zâmbea...

Diseară, o să scoată pastilele de inimă din seif. Le încuiase acolo pe toate, "la viteză", gândindu-se la tubul cu Distonocalm şi peripeţiile de anul trecut. Şi se părea că se îngrijorase degeaba - micuţa lui soţie nu avea gânduri sumbre.

Oare Ana va avea gânduri sumbre peste vreo lună, aşa? Când dorul de Florentina va fi al dracului de puternic? Când se va apropia naşterea Rubinei? Naşterea Rubinei... Tocmai îşi amintise că nu mai trecuse pe la spital, n-o sunase...

O să treacă pe la ea mâine, după prânz. La controlul de la ora patru. Întrebarea era cum îi va spune Anei asta...

Ana-Maria

Gata; aterizau. Chestia aia de la marginea parcării de care se apropiau ei părea să fie un restaurant... Şi gata. Drăcia zburătoare se aşezase pe asfalt. Zgomotul scădea în intensitate... Ştefan îi desfăcea centurile... Îşi scoase căştile... Coborau...

Asfalt. În sfârşit, asfalt! Începu să râdă:

- Încep să-l înţeleg pe Papă şi gesturile lui.

Ia uite! Da' de ce râdea în hohote? Nu observase cât de panicată fusese tot zborul?... Ba da; încerca s-o facă să-l ierte... Îl iertase; că dacă-i zicea vreo două, nu câştiga nimic. În plus, el zburase azi cu elicopterul ca s-o aducă pe ea să facă aerobic!

"Ete, Ninuţo, ce-au ratat urechile tale - dacă te sunam azi, îţi ziceam că m-a dus cu elicopteru' la aerobic! Cred că leşinai..."

Şi-o să leşine şi ea cât de curând, pentru că se apropiau de uşa restaurantului, care se deschidea larg pentru ei...

Intră şi simţi că i se taie respiraţia. În faţa ei, Florin Salam avea repetiţie... iar Ştefan mergea drept la el...

- Salut.

- Salut.

- Ana-Maria, soţia mea.

Bărbatul din faţa ei îi sărută mâna, încercând să-şi amintească

unde-o mai văzuse...

Da' ea de ce era aşa crispată? La urma urmei, era soţia lui Ştefan, nu? Dacă el, care-i pusese Rubinei salba la gât în public, îşi permitea "să defileze" aşa cu ea, prezentând-o cu fermitate ca fiind "soţia", ea de ce era ţeapănă ca un morcov? Zâmbi, iar memoria manelistului îşi făcu prompt datoria: o recunoscuse. Fie de la petrecerea de Crăciun de la Bambina, fie de pe caseta lui Florinel, fie cine ştie de unde - dar o recunoscuse, că se uitase lung la ea şi-i picase faţa. Şi se înveţtise instantaneu. Ştefan îl dezmetici din "calcule":

- Am venit să facem aerobic.

Bărbatul îşi reveni relativ repede... şi arătă spre unul dintre separeuri:

- Păi bine-aţi venit! Da' stai puţin, că de mult voiam să discut o chestie cu tine...

Cu Ştefan, desigur! Iar el o ţinea strâns de mână, semn că ea va sta lângă el şi va fi martoră la discuţie...

Se aşezară. Ştefan puse coatele pe masă, total "neacademic" şi uşor nepoliticos, şi strânse palma ei între palme... OK! Ei îi plăcea soiul ăla de "înnodare" - că o ţinea lipită de el! Lăsă capul pe umărul lui şi deveni foarte atentă... Florin se codea... şi turuia:

- ... Am o rudă de care nu-s prea mândru. Şi-aş vrea s-o ajut cumva. Asta, sigur, dacă ai vrea tu să mă ajuţi s-o ajut...

- Dacă pot, te ajut. Despre ce-i vorba?

- ... Păi ruda asta a mea lucrează pe internet. Şi-aş vrea să fac ceva în privinţa asta. Că aud că au început să vină diverşi indivizi după ea în România, iar ea dispare de-acasă cu zilele şi se-ntoarce cu mărunţiş...

Ştefan aştepta, deşi chiar şi ea pricepuse care era rugămintea...

- ... Şi mă gândeam să-l lase dracului de internet, să facă o treabă "cu cap" doi-trei ani şi să se retragă onorabil, cu un cont onorabil...

- Te gândeai bine. Ea ştie ce te gândeai tu?

- Da, şi în principiu e de acord. Chestia e că banu' ăla adevărat nu-i în România...

- Şi vrei s-o aduci aici.

- Aici sau în Austria.

- În Austria nu pot s-o protejez. Că nu-i afacerea mea.

- Aha...

Tăcere... Ştefan continuă imediat:

- Ştii că afacerea mea e vastă. Şi am femei de toate felurile-n ea, pentru toate buzunarele. Te gândeai s-o faci o doamnă, nu?

Primiseră amândoi o aprobare. Ştefan oftă greu:

- O să mă gândesc. Că în afacerea asta am nişte persoane care se ocupă de şcolarizare, şi-s prinse până peste cap zilele astea. Iar eu n-am timp nici măcar de garderoba soţiei mele! S-au întâmplat multe lucruri în România...

O nouă aprobare... şi un fel de abandon:

- Mă, eu sunt un om răbdător. Şi rezultatul contează. Eu ţi-am zis. Rămâne să te gândeşti şi să-mi zici, nu?

Ştefan aprobă, iar Florin se ridică:

- Mă duc "să bag băieţii-n priză".

Rămaseseră singuri la masă... Soţul ei îşi aprinse o ţigară; el se gândea, iar ea îl privea lung şi nu-l lăsa să se gândească...

Se auzeau primele acorduri... Primele "dispoziţii muzicale"... Soţul ei nu întorcea capul spre ea; nu spunea nimic. Fuma şi privea "tot înainte", aşa... Nu, Ştefan nu se gândea la discuţia cu Florin. Ci aştepta o reacţie din partea ei. Cu siguranţă, nu se aşteptase să discute afaceri de faţă cu ea şi nu ştia cum va reacţiona ea aflând acum, aşa, ce fel de afaceri are soţul ei... Dar avusese impresia că lămuriseră deja partea aia! Ce-avea acum?

... Nu; până pe 6 noiembrie, Ştefan tot n-o să creadă că Ana-Maria nu pleca nicăieri! Că nu se speria de nimeni şi nimic şi se lega de calorifer dacă-i veneau idei - da' de plecat, nu pleca de lângă el!

Îl privea lung... El aştepta... Melodia începuse... Începu s-o fredoneze, că o ştia... După câteva clipe, soţul ei zâmbi; şi abia acum ochii verzi se întoarseră spre ea. Se priveau...

Acum voia să-l sărute; aşa că închise ochii... Şi-o săruta el...

- ... Cred că te duci prima la aerobic; să mă inspiri...

Aprobă şi se ridică. Şi acum văzu că formaţia avea şi antren - două tinere extrem de pricepute, da' cam nesincronizate... Dar poate că nici nu trebuiau să se sincronizeze! La urma urmei, nu prea umblase ea pe la party-uri cu aşa manelişti celebri, aşa că nu era în măsură "să-şi dea cu presupusul"! Ştiau ele mai bine ce-au de făcut...

Prima strofă, "tot pe loc" de încălzire; la refren, dezmăţ total. Că trebuia să-şi inspire soţul, nu?

Ştefan

Micuţa lui soţie nu înceta să-l uimească. Nu schiţase nici un gest, nu se încruntase, nu clipise... Când auzise că avea o afacere vastă cu prostituate în Franţa şi gestiona o a doua în Austria pentru cineva, Ana nici nu clipise! Ar fi clipit, poate, dacă i-ar fi spus că o parte dintre reţelele alea "pe internet" din România le lăsase, încă de-acum un an, în grija lui Diamant... Nu ştiuse cum să-i spună, ce să-i spună după ce rămăseseră singuri la masă; ar fi trebuit să-i spună ceva, dar nu-şi găsise cuvintele. Ea îl privise lung, iar el n-o putuse privi... Şi, până la urmă, tot ea găsise un mod de a-i aminti că mai discutaseră o dată despre asta. Că Ana ştia deja ce fel de afaceri făcea el - iar asta nici n-o împiedica, nici n-o "emoţiona" cu nimic, atâta timp cât el se întorcea lângă ea repede şi fără cicatrici noi...

Era prea frumoasă. O să aibă, şi el, o problemă cu asta. Din fericire pentru el, îi plăcea să rezolve problemele pe loc; aşa că nu va face şi el greşelile idiotului. Nu-i va face ei crize de gelozie; va scoate cuţitul şi va alunga bondarul insistent. Şi-apoi o va strânge în braţe, pentru că el era cel care "se lipise" în inima ei...

Ia să se ducă el să-i facă o dedicaţie muzicală! Că trebuia să se inspire!

Ana-Maria

Ştefan se apropia... de Florin. OK! Ea dansa, că era la aerobic! Acuşi-acuşi plecau - şi n-apuca să scape de tocăniţa în exces! Îi spunea ceva, extrem de încet... Poate se gândise deja şi acceptase s-o "şcolarizeze" pe ruda-problemă! Că acum se ducea înapoi în separeu... Şi-şi aprindea o ţigară... şi-o privea lung, aşa...

Începea a doua melodie. Mm, manelistul ei preferat era în formă! Şi-o privea, semn că... Semn că Ştefan tocmai îi făcuse o frumoasă dedicaţie muzicală! "Păi hai, Anuţo, pe sistem! Că poate se preface şi el că-i 6 noiembrie! Că uite cum te soarbe din privirea aia verde!"

Pe sistem!

Mi se rupe inima / M-am îndrăgostit de ea / Of, ce manechin belea / Şi mi-a furat dragostea.

Aici nu prea avea dreptate. Ce, i-o furase ea? El venise cu ea pe tavă şi i-o oferise, toată...

Ţiganco sau românco / Nu mă lua la mişto

Ia hai, gata! Că asta-i melodia ei! Mânuţele-n aer şi dans cum numai ea ştia! Şi patru mişcări, încă patru, o privire tentantă pe sub sprâncene pentru ochii verzi... care o radiografiau îngrozitor...

Ştefan

Îl cam mâncau tălpile. Dar nu voia "să se bage" în melodia ei. Aştepta, răbdător, pentru că avea un plan... Şi, pe măsură ce-o privea dansând, punea planul la punct...

Nu înţelegea un lucru: cum suportase Ana fustele alea lungi şi largi. Avea un talent natural în a purta lycra! Rochiţa nu se clintise vertical nici un centimetru, deşi ea dansa de rupea tocurile! Ah, tocurile! Avusese emoţii, când o văzuse coborând scara pe tocuri de

12. Dar soţia lui... Soţia lui era ca nimeni alta.

Stinse ţigara şi se ridică: şi-acum să treacă la aerobic, că făcuse exces de tocăniţă!

Ana-Maria

Ia uite ce trăznaie! Ştefan dansa manele! Da'... dansa, nu glumă! Nu se clintise de lângă ea - şi nu se jenase deloc să acţioneze atunci când voise el s-o ia în braţe, sau să verifice mişcarea aia specială pe care-o ştia numai ea...

- Oameni buni, cinci minute pauză! Fratele meu, adă şi mie o cafea!

Gata, formaţia lua pauză... Porni spre separeu, trăgându-l după ea... şi se trânti pe canapea:

- Mamă Doamne, ce-am ruginit!

Nu se aşteptase ca Ştefan să se aplece spre ea... atât de mult încât aproape s-o culce pe canapeaua aia!

- Ba n-ai ruginit deloc. Ai exersat săptămâna asta; ai uitat?

- Nuu, că nu se pune!

Încerca să-l facă să râdă, pentru că era foarte serios... şi-o speria gândul că erau totuşi într-un restaurant... Mâna lui porni spre talia ei, se aşeză lin şi începu să urce uşor... Se ridică şi ea, încet; descoperi imediat că mâna "virase" la dreapta înainte să întâlnească anumite... zone. Semn că fusese supusă unui test, iar ea... îl trecuse! Se aplecă să-i şoptească la ureche ceva... dar îl sărută pe gât. Replica veni prompt, în romanes:

- Eşti sigură că vrei să apeşi acum butonu' ăsta?

- Tu ai apăsat primu' pe butoane...

- Da' tu ai şi buton roşu; eu n-am decât verde... Şi nu e nici locul, nici ziua...

Mm, mirosea super! Bineînţeles că nici nu se clinti:

- Şi dacă-l apăs totuşi? Că mă gândeam...

Şi se mută, uşurel, prin "glisare" până pe genunchii lui. Ea zâmbea; el era serios. Se bosumflă şi ea:

- Hei!

Fu imediat strânsă în braţe; iar el îi şopti la ureche:

- Eşti frumoasă ca o zână şi-mi apeşi toate butoanele. Dar nu pot să trec peste dispoziţiile medicului. Pentru că este foarte important pentru mine ca tu să fii bine. Să fii fericită, să nu te doară nimic, să nu plângi... Nu pot să-ţi fac rău.

Oof, ce gâscă era! Uitase complet! Tocmai ea, care "o instruise" pe Luminiţa apropo de cum să se poarte cu logodnicul ei, înainte de nuntă!

- Şi mai e ceva. Dar o să afli tu, în curând...

Ce? Ce mai era? Se trase şi-l privi lung: ce mai era? Ştefan îi evita privirea; prefera să scoată o altă ţigară din pachet... Ea aştepta... El îşi aprindea ţigara... Îi luă ţigara dintre degete şi trase un fum. Şi-l privi lung:

- Vreau să aflu acum.

- Nu acum. Pe 6.

- Acum.

- 6.

- Bine: azi, la ora 6. OK?

Ştefan nega; dar zâmbea... Îi returnă ţigara:

- Ştii ce m-am gândit?

- Ce?

- ... Discuţia cu Florin a fost şi pentru urechile mele?

Primi o aprobare.

- Şi vrei să te ajut să întreţii o relaţie frumoasă cu ăl mai tare manelist dă pă planetă?

- ... Eşti sigură că vrei să te implici în asta?

- Pot s-o învăţ să meargă drept, să zâmbească frumos şi să nu se mai scarpine neaoş... dacă se scarpină neaoş, desigur! Pot să-i schimb paşnic coafura şi rujul de buze. Mai mult de-atât cred că mă depăşeşte, dar pot să-i fac *to do list*: lecţii de franceză, abonament la masaj şi înfrumuseţare, vizite la coafor şi dentist... Meniu complex, că sigur e slabă ca o grisinuţă... Şi mai departe se ocupă amândoi, nu? Fac aşa, un *joint venture*: el plăteşte, ea se prezintă la ora stabilită...

Îl făcuse să râdă. Nu mai era supărat pe ea, că fusese gâscă şi uitase complet... Şi scăpase şi ea de "interogatoriu"; că dacă ar fi radiografiat-o, ar fi văzut că mâna lui îi apăsase într-o clipă toate butoanele! Toate-toate - şi roşii, şi verzi, şi galbene, şi purpurii, şi mari, şi mici...

Ştefan

Era clar: micuţa lui soţie avea nevoie urgentă de o preocupare. Că franceza deja o stăpânea binişor, jocul pe calculator nu era o chestie care s-o mulţumească, ascultatul muzicii era totuşi plictisitor... Şi se simţea singură! Ana voia o fiinţă cu care să schimbe două vorbe despre orice! Inclusiv despre... telegrafie! Că ei doi vorbeau destul de mult... dar nu despre orice, nu cu orice cuvinte... Ei doi dansau zilnic 16 ore de menuet.

Prea bine! O să i-o aducă în vilă! Ah, apropo de vilă!

Ana-Maria

Ştefan o privi cu ochi curioşi:

- OK. Vrei s-o aduc în vilă?

Simţi cum "îi pică faţa" la propriu! Iar fusese gâscă! Iar uitase că acolo nu intrau musafiri! Tot el o scoase din impasul ăla de gândire:

- Lasă, că văd eu cum fac! Dar ai grijă - nu te las să-ţi mănânci cu ea mai mult de trei ore, de dimineaţă! Că o să avem o grămadă de treburi, noi doi!

Roşi violent şi se grăbi să aprobe. Fu ridicată uşurel, mutată pe canapea lângă el iar Ştefan se ridică:

- Mă duc să-i spun.

Şi se ducea să-i spună...

Mamă, Doamne! Avea soţul ei un stil de-a pune mâna pe talie... Jar mânca pe 5! Nu de alta, dar tocmai îşi amintise de interdicţie, refăcuse calculul şi nu-i mai dăduse 6 noiembrie; îi dăduse 5 noiembrie, la 5 dimineaţa fix!

Mm... Se ridică şi porni spre el; tocmai bătuseră palma. Bun! Profită de faptul că formaţia cânta, aşa că-l prinse uşor în braţe şi reîncepu aerobicul.

Florentin

Soneria piui scurt. Se ridică, oftând din tot sufletul - gata, adio linişte! Descuie, iar mama lui îl salută politicos:

- Bună seara, Prâsleo.

- Sărut mâna, mămico.

Şi-i făcu o invitaţie largă în casă... că oricum era casa lui Ioan Manolache, nu a lui Prâslea! Hm; venise să se-mpace. Ochii îi fugiseră imediat spre camera picei! Îi era dor de nepoţică... Păi cel mai bine era să tranşeze lucrurile de-acum - erau doar ei doi, ea venise cu gânduri paşnice iar el trebuia să facă cumva să-i convingă pe toţi de necesitatea acelei decizii. Şi trebuia să se grăbească - ei erau mulţi, momentul plecării Florentinei numai Dumnezeu îl ştia... Zâmbi:

- Se joacă cu păpuşile. Încă nu e ora pentru pozele lui mami.

Tii, ce piruete făcea mămica lui! Şi ce furioasă era! O invită, prin gesturi, să ia loc la masă. Că el era calm. Dacă zbiera la el, nu obţinea absolut nimic. Se părea că înţelesese gestul lui, pentru că se aşezase...

- Ne-am descurcat bine azi. Cred că pot să fac faţă sarcinii.

- Ba mi-a zis Luminiţa că abia te-ai putut ţine după ea. Şi-o cred pe sor'-ta - că ştiu că Florentina e năzdrăvană şi foarte curioasă.

- Am spus că pot s-o iau zilnic cu mine.
- Da' poţi s-o laşi la mine! Sau nu vrei?
- Vreau; că ştiu că o vreţi lângă voi. Dar nu pot să am încredere în tine. Am auzit ce-i spui - şi nu-mi place.
- Ce să fac, maică; mă mai pierd cu firea...
- Mămico... Dacă nu pleca cu Ştefan, pleca cu altu'. Sau pleca singură la Braşov. Ana nu mai putea să stea cu mine.

Aştepta continuarea...

- Am greşit faţă de ea. Am greşit mult! Am uitat de ea! N-am avut grijă de ea! În final, i-am dat dispoziţie să-mi mai facă un copil şi m-a durut în cur cum îl face, cum îl creşte, cum se descurcă şi cu bebeluşul, şi cu picea... Şi n-am auzit-o când mi-a explicat de ce m-ar refuza fără să clipească... Eu i-am vorbit ei despre divorţ - nu ea mie. Eu am scos primul inimioara. Eu i-am dat ei cu piciorul. Faptul e consumat, ea a plecat, suntem divorţaţi... Nina zice că e fericită.
- A vorbit cu Nina?
- A sunat-o ieri.
- Şi? Ce i-a zis?
- Nina a ieşit pe stradă, ca să vorbească cu ea. Dar am sunat-o după aia şi mi-a spus că Ana-Maria e bine.
- ... Şi tu ce crezi?
- Cred că e mai mult decât bine. Cred că e fericită, e iubită şi l-a lăsat deja să-i intre în inimă. Ana şi Nina sunt confidente; îşi spun cele mai importante şi ascunse secrete. Iar Nina s-a întors ieri în mall pe trei cărări, plutind şi visând şi râzând aşa, agale...

Mămica lui începu să scotocească în şorţ... Ia uite! Da' de ce plângea?

- ... Da' de ce, mămicule? Ce-i era aşa de greu să-l facă? Că vi-l creşteam eu, maică!

Oof, plângea de-a binelea! Se grăbi să se mute pe scaunul de lângă ea şi s-o strângă în braţe:

- Da' nu era vorba de făcut, mămicule! Ana nu ţinea **să facă** copii! Ea voia **să aibă** copii! Să-i crească ea! Să se bucure de ei! Să-i ajute să mănânce, să meargă, să-i înveţe... Ana voia să trăiască alături de copiii ei! Să nu-i scape din ochi o clipă! Mai toate muierile visează să facă copii şi să-i dea bunicilor să se lupte cu ei! Ana visa să-şi ţină copiii aproape de ea... Şi cred că nici somn nu i-ar mai fi trebuit, dacă copiii ei stăteau treji noaptea... Ana tânjea să-şi crească fetiţa; dar a făcut aşa cum i-am ordonat eu - şi şi-a călcat pe suflet şi ţi-a pus-o în braţe... Şi s-a îngropat în magazinul ăla nenorocit, gândindu-se clipă de clipă cât de bine ar fi fost să stea acasă, cu fetiţa ei...
- Păi putea să stea acasă!
- Nu putea. N-o lăsam eu. Şi eu aveam nevoie de ea clipă de clipă aproape de mine. Şi nu puteam să ţinem copilul în magazin, în praf şi microbi, ca să fim toţi trei fericiţi. Mămico...

Degeaba: mama lui plângea şi se descărca...

- Ea nu e ca tine, sau ca Luminiţa. Ea are nevoie de-un Ştefan, care să-i ţină menajeră şi bucătăreasă şi bonă la copil! Şi care s-o lase să facă ce vrea ea! Că să ştii că Ana, după ce se joacă pe săturate cu copilul, o să aprobe ideea de-a ieşi doar în doi la un restaurant! Nu înţelegi? Dacă Ana primeşte ceea ce cere, dă ceea ce i se cere! De la mine n-a mai primit nimic în ultimul timp. Nici flori, nici romantism... Nici vorbe frumoase... Am fost un idiot - nu i-am mai dat dragoste. Şi-a plecat. A renunţat şi-a plecat. Înţelegi?
- Nu, maică! Ete că nu-nţeleg! Că taică-tu nu mi-a dat niciodată nici măcar o floare! Şi dacă nici el n-are flori...
- Mămico, când e ziua de naştere a Anei?

Tăcere...

- A fost pe 9 octombrie. Exact în ziua când a căzut şi-a vomitat şi-am dus-o la Urgenţă şi-apoi am jucat ca apucatu' în sufragerie! Ia adu-ţi aminte: voi i-aţi spus "La mulţi ani"?

Primea o negare...

- Am aflat, punându-i microfoane, că nimeni nu i-a spus "La mulţi ani" de ziua ei. Când a descoperit că nu o mai iubim, a plecat...
- Dar
- Mămico, Ana nu poate să ţină dragostea-n ea. Trebuie s-o arate! Dragostea e tot ce are ea mai de preţ! Şi trebuie să i-o arate omului pe care-l iubeşte! Ea ne arăta nouă că ne iubeşte - şi aştepta acelaşi lucru de la noi! Dar noi n-am făcut-o - nu i-am arătat dragostea noastră! Eu i-am aruncat dragostea-n faţă! Noi toţi i-am arătat că n-o mai iubim - aşa că Ana a plecat cu un bărbat care o iubeşte mult şi-i şi arată asta! Acum m-ai înţeles?

Acum primea o aprobare... Se grăbi să completeze:

- Florentina o să plece după ea. Eu n-o pot ţine aici. În sufletul ei, picea mea tânjeşte după mami.
- ... Şi zici că-i arăţi poze?
- Da.
- Păi de unde mai ai tu poze cu Ana?
- Au fost pe calculator. Le-am pus pe CD-uri, ca să nu i le ardeţi şi pe-alea - că sunt pozele copilului, sunt bucuria ei.

Mămica lui îl privea lung - şi nu-l prea credea, că sunt "pozele copilului"...

- Sunt ale Florentinei. O aşez la calculator şi-i pun CD-ul. Ştie singură să dea înainte şi înapoi... că eu nu pot să mă uit la ele... De când a plecat ea, m-am uitat o singură dată la pozele alea. Şi ştii ce-am descoperit? În ziua aia, când a venit Roberto la florărie, ştii ce-am descoperit? Am cumpărat camera digitală pe vremea când ea era gravidă cu Florentina. Şi de-atunci am tot pus poze în calculator... Şi n-am salvat nici una. Adică sunt toate în calculator. Şi să ştii că între prima şi ultima poză este o diferenţă îngrozitoare. Între bucuria şi strălucirea din prima poză şi zâmbetul gri din ultima am pierdut-o eu pe Ana...
- ... Da' ce bine vă înţelegeaţi, mămicule! Ce frumoşi eraţi!
- Şi ce folos, dacă nu suntem din acelaşi aluat...

Şi-acum urma partea aia cu "ţi-am spus că e romăncă şi ţie-ţi trebuie ţigancă şi tu nu m-ai ascultat!". Ciudat - mama lui îşi şterse iar lacrimile şi încercă să se liniştească:

- Şi-acum ce faci, mămicule?
- Ce să fac; îmi văd de viaţa mea. Mâine mă îmbrac frumos, mă aranjez şi trec prin piaţa de flori - că sunt sigur că s-a aflat toată tărăşenia! Pe urmă plec aşa, la plimbare, pe la vechii prieteni ai lui tata... Şi aştept să mă scoată cumnaţii la dans!

El zâmbea; ea nu. Cum să facă s-o împace? Mama lui şopti, privind lung şerveţelul ud:

- ... Roberto zicea că o înfiază el. Că lu' Ştefan nu-i merge cu el.
- Roberto să-şi vadă de treaba lui. Locul Florentinei e lângă Ana. Dacă există pe planeta asta o fiinţă care ştie cum s-o facă pe Florentina fericită, acea fiinţă este Ana. Iar Ştefan a iubit copilul ăsta din prima clipă când l-a văzut. Am aflat şi eu că jucau cucu-bau în BMW, în ziua când am trimis-o pe Ana cu ei la Didonia, cu cutia... În şatră, la şase luni, fugea din mâinile mele ca să tropăie în patru labe până la el...
- Nu miza pe asta.
- Mizez pe dragostea lui pentru Ana. Că dacă Ana îi aduce acum în vilă 20 de elefanţi, îi primeşte pe toţi şi-i iubeşte ca pe ochii din cap! Ştii ceva?... Ana îl simte. Nina plutea şi rânjea romantic ieri; ceea ce înseamnă că Ana i-a spus secrete de dragoste. Iar dacă Nina făcea aşa, îmi e foarte uşor să-mi imaginez ce se întâmplă acum în Cannes.
- Mă, Ana nu e o profitoare!
- Ana e o femeie care tânjeşte după dragoste. Iar el are atâta dragoste pentru ea... Că strânge de atâta timp...
- ... Şi vrei să-i trimiţi ei fetiţa?
- Da. Nu acum, când Rubina e încă gravidă. Să vedem ce face Ştefan când îi naşte nevasta. În funcţie de asta, ştiu şi eu ce-am de făcut. Dar presimt c-o s-o trimită pe Rubina la taică-su, iar Ana o să aibă mare grijă de copilul lui... Că doar ştim bine amândoi cum e Ana!

Acum mama lui aproba.

- De-asta aştept. De-asta nu te las să-i umpli Florentinei capul cu tot felul de cuvinte. În clipa în care aflu că Rubina e la taică-su şi copilul lui la Cannes, i-o trimit pe Florentina.

Tăcere... Şopti:

- Că şi Ana strânge acuma-n ea dor şi dragoste pentru pice. Şi

nu vreau s-o dea toată copilului lui. Să mai prindă şi Florentina mea ceva-ceva...

Mama lui oftă greu şi-l strânse în braţe. Era supărată rău mămica lui; iar el nu putea s-o ajute nicicum... Fu bătut scurt pe spate:

- ... S-o aduci mâine la mine, maică. Şi să-mi zici ce cămaşă vrei să-ţi calc.

- Am cămăşi călcate.

O cam posomorâse... Oftă greu:

- Te rog eu din suflet, mămico - să nu-i mai zici că maică-sa e moartă. Şi să nu mai ţipi la ea. Că în seara aia tu mestecai în oală iar ea avea ochii plini de lacrimi.

- Nu-i mai zic nimic, mămicule. Dacă mă întreabă ceva de maică-sa, o să-i zic că-i zici tu diseară.

- ... Promiţi?

- Mă jur, na!

Bine! Sărută apăsat creştetul cărunt:

- Sărut mâna, mamă.

Ia uite ce grăbită era să plece acasă! Dar... Dar nu prea avusese el asemenea reacţii, de-a lungul vieţii, faţă de ea. Iar mămica lui nu era obişnuită cu ele. O văzu coborând scările în grabă...

Păi, nu rezolvase mare lucru. Doar îşi pusese şi el gândurile şi calculele în ordine şi câştigase cam o lună de "pace". Pe urmă, mamaia Lăcrămioara o să uite discuţia de azi. Pentru momentul ăla, avea nevoie de o rezolvare serioasă - că Rubina năştea în jur de Anul Nou...

Ana-Maria

Îi era somn. Căsca. Era cald în braţele lui, cu puiul de pernă pe burtă...

- Ai adormit?

- Nu.

- ... Te rog să mă ierţi că te-am speriat azi cu elicopterul.

Ia uite-l! Zâmbi şi se întoarse spre el:

- Nu-i nimic; trebuia s-o fac şi pe-asta într-o zi, nu?

- ... Aveai tu în plan să zbori cu elicopterul cândva în viaţa asta?

- Bine, dacă e să punem problema aşa, planul meu era să ajung cândva la Albena... Cu autocarul, cred...

Râdeau amândoi... Ridică din umeri:

- Dacă tu zbori, atunci pot să zbor şi eu. Cu avionul, cu elicopterul, cu parapanta - nu contează. Dacă tu poţi, pot şi eu.

Tăcere... Întoarse capul spre el, zâmbind:

- Ca să mă iei şi pe mine cu tine - na!

- Am înţeles foarte bine ce-ai vrut să spui. Conform acestei reguli pe care descopăr acum că ţi-o impui, dacă eu gonesc pe motor cu 200 la oră, atunci poţi s-o faci şi tu.

- Trebuie să pot. Nu ştiu cum, dar e obligatoriu.

- Ano...

Era evident că o înţelesese! Şi era mai mult decât evident că urma o interdicţie...

- Dacă eu trag cu pistolul şi tai cu cuţitul, asta înseamnă că tu te vei rezuma la gătit prin corespondenţă.

- Nici nu mă gândeam să facem schimb de locuri!

Ea încerca să-l facă să râdă; el încerca să-i impună o regulă pe care ea n-o accepta!

- Te rog! Vorbesc serios!

Aa, da? Se ridică în capul oaselor:

- Trebuie să ştiu măcar lecţiile 1-5! Trebuie să ştiu măcar să le mut de colo-colo! Că trăiesc cu pistolul şi cuţitu'-n casă, şi-or să fie şi minori p'-aici!

Ştefan înlemnise... Aoleu! Se temperă imediat:

- În plus, nu se ştie niciodată când o să-mi prindă bine să ştiu care-i piedica şi pe unde se bagă gloanţele-n pocnitoare.

Nu, nu reacţiona... La naiba! O "comisese"! Aşa că acum discutau... şi despre minori, şi despre multe altele... Oof! Alunecă înapoi pe pernă şi privi lung tavanul. Şi oftă din tot sufletul:

- ... Chiar credeai că "mă freacă" foarte tare şpaga pentru Cezar? Sau că încerc să compun o melodie nouă?

Nici un răspuns... Închise ochii şi oftă din nou, la fel de greu...

Nu putea să-l întrebe dacă vorbise serios atunci, în Bucureşti, când îi spusese că Rubina pleacă la părinţii ei iar el aduce băiatul aici, în vila asta, în braţele ei. Că tăcerea lui spunea multe. Ştefan nu se aşteptase ca ea să fi calculat deja... Acum încerca, probabil, să calculeze câţi minori calculase ea deja...

Sau se gândea că, gata, Ana-Maria se şi vedea instalată pentru totdeauna pe capul lui... Oftă din nou:

- ... Nu ştiu de ce taci. Nu ştiu la ce te gândeşti. Dar, în clipa asta, mi-e frică să aflu răspunsul la întrebările astea. Noapte bună.

Închise ochii şi-şi impuse să nu mai scoată un sunet.

- ... Mâine mă duc la Paris.

OK! Aprobă scurt cu capul.

- ... Şi nu voiam să spun asta.

Nu? Da' de ce?

- Pentru că tu eşti soţia mea, nu amanta mea.

Adică? Ce tot încerca să spună? Mâna lui o întoarse uşor... Ochii verzi o radiografiau îngrozitor:

- ... Câţi minori?

Câţi minori... Roşi violent, dar îşi impuse să-i spună totuşi acel gând:

- Trei. Sau patru. Nu ştiu. În unele calcule sunt trei, în altele sunt patru... Mi-e frică să mă gândesc la alte calcule, cu alte rezultate...

Şi gata, ea se culca acum! Mâna lui îi întoarse ferm capul:

- Numără de la doi. Întotdeauna. Doi vor fi sigur. Pentru doi, garantez eu.

Aprobă, pentru că păşea în acele clipe pe un teren minat şi vedea în ochii lui "concentratul de Florentin"... Şoapta în romanes îi confirmă bănuiala:

- Iar eu ştiu sigur că vor fi trei. Cel puţin. Pentru că tu eşti regina mea - tu o să-mi pui coroana, atunci când o să simţi că o merit.

Aprobă, încet...

- Ana... Eu garantez pentru doi.

Aoleu! Cum îl mai oprea acum? Avea buton roşu?... Probabil că da. Dar dacă tot ajunseseră la discuţii sensibile despre copii... Decise să rişte:

- ... Ţi-e somn?

Primi o negare cu capul.

- ... Ai chef de-o ţigară? Că voiam să te întreb ceva - şi până acum n-am prea găsit nici momentul, nici curajul...

Ştefan aprobă. Se grăbi să se ridice şi să-şi ia halatul. Şi ieşi prima pe terasă; întinse un şezlong, îl trase lângă balustradă, aduse scrumiera şi ţigările... Şi se aşeză. Bătu uşor cu palma lângă ea...

- ... Sper să nu te superi că îţi pun întrebarea asta. Dar se întâmplă unele lucruri pe care nu le pot înţelege...

- Întreabă-mă.

- ... Ce-ai făcut după ce a plecat "artileria" din şatră?

Ştefan plecă imediat capul... Se grăbi "s-o dreagă":

- Cum de e în spital, internată parcă pentru vecie?

- După nuntă, am mai rămas în România câteva zile. Am stat în apartament, până i-am modificat CNP-ul şi-am făcut-o majoră în acte. Apoi am venit aici. Unde a făcut o mică revoluţie. Ea are nevoie de şofer personal! Vrea altă fată-n casă fiindcă Isabelle e prea tânără! Isamu n-are ce să caute la etajul doi! Copacii ăia mari din faţa casei trebuie tăiaţi! Şi tot aşa înainte... Când a pus mâna pe un anumit CD, mi-a apăsat butonu' roşu. A dormit în Mercedes două zile, păzită de doi oameni. Când m-am dus s-o anunţ că am închiriat un apartament în Paris, a coborât din maşină şi-a urlat şi-a ridicat mâna la mine...

Cee? Cine, Rubina? Era de-a dreptul perplexă...

- Din clipa în care a ieşit din perimetrul şatrei, cu mine de mână şi salba la gât, n-a mai fost ea. A luat-o înainte şi-a toot mers... răcnind la mine - că eu ce fac, nu vin odată? De ce stau în spate - ce, ai apărut şi tu prin preajmă şi m-am oprit să te admir?

Aoleu, măicuţă! Rubina uitase tot ce trebuise să ştie! Tot ce învă-

ţase la părinţi şi la socri! Se urcase-n capul bărbatului ei, în condiţiile în care bărbatul ei urma să fie bulibaşă! Iar în ochii ei bărbatul ei ar fi trebuit să fie sus de tot, lângă soare, indiferent dacă era vidanjor sau conte!

- Am fost de acord să iasă din fustele înflorate. N-am avut încotro - indiferent ce fuste-şi lua, indiferent de la ce casă de modă, indiferent de culoare, tot ruptă din şatră era. Aşa că a primit undă verde la pantaloni - şi-n 24 de ore a asortat la ei bluze decoltate, maieuri fără spate, cizme cu sclipici şi talpă de două palme... Păr în şuviţe multicolore, ruj roşu ca roşia, ojă neagră, pleoape albastre spre vineţii... Naşul meu ne-a vizitat o dată; a stat doar un sfert de oră şi m-a privit cu ochi trişti. De parcă a încercat să-mi spună că nevasta e alegerea mea, dar durata şi frecvenţa vizitelor e alegerea lui...

Mda. Rău; tare rău! Că Rubina, dacă ar fi fost fată deşteaptă, ar fi putut s-o ducă extrem de bine şi în şatră, şi la Cannes!

- ... Şi m-am gândit că împuşc doi iepuri dintr-un foc, cu copilul. Pe de-o parte, le fac alor mei bucuria; pe de altă parte, o duc înapoi la ei, în şatră, la "reeducare". A acceptat ideea; dar, după prima ecografie, m-a anunţat că, dacă vreau să mă duc în şatră, pot să-i las cardul şi să mă duc...

Măiculiţă, Doamne! Îi venea să mai pună o întrebare: "Şi mai are dinţi în gură?"

- Are risc crescut de travaliu prematur. Că avea sub 40 de kile când a rămas gravidă, a făcut o infecţie urâtă la trei luni... Profesorul i-a făcut şi cerclaj, că era să-l piardă...

Aoleu! Îl privea şi nu-i venea să creadă... Ştefan fuma, încruntat, şi părea hotărât "să taie curentu'" din Cannes aşa, cu puterea minţii...

- ... Pur şi simplu, nu i-a păsat de copil. Cred că nici nu l-a vrut! Oricum, nu pare foarte încântată de perspectiva de-a deveni mamă. Şi nici nu-şi prea bate capul cu asta - are alte probleme. Pentru ea, e foarte important ca tot spitalul să o strige "doamna contesă".

Văleleu!

- Chiar dacă nu pricepe ce zic ceilalţi după titulatura asta. Că habar n-are o boabă, iar ghidul de conversaţie e în dulapul din rezervă, încă în ţiplă.

Adică avusese dreptate: Isabelle şi Emilie chiar o considerau pe ea zâna cea bună pentru că, faţă de Rubina, ea se comporta ca o zână!

- Am stat cu ea în spital, zi şi noapte. Am încercat s-o fac să vadă... Când nu mai puteam, când simţeam că mă lupt cu morile de vânt şi eram la un milimetru de-a ceda şi-a redecora tot spitalul, mă urcam în avion şi mă retrăgeam la Cernica, hotărât să-mi ard paşaportul şi să uit de existenţa ei. Iar Laura mă împăca şi mă trimitea înapoi, amintindu-mi că trebuia să am grijă de băiatul meu... pentru că ea nu prea are...

Laura! Ea întotdeauna iubise copiii! Îl iubise şi pe piciul din burta Rubinei! Asta era o descoperire ciudată totuşi...

- Grasu încerca să facă toată treaba; Diamant a fost întotdeauna împrăştiat şi uituc... Într-o dimineaţă, m-a sunat mama şi m-a întrebat cum se simte Rubina. Că Perla a văzut în cărţi un necaz mare, iar ea se îngrijorase... Şi a fost, într-adevăr, un necaz mare...

Murise Laura... Iar el îi făcuse un adevărat sanctuar, pentru că nu-i putuse da ceea ce-i ceruse ea...

- ... Mă arde pe suflet că n-am reuşit să-i dau Laurei ceea ce mi-a cerut. Ea mi-a dat totul; şi chiar dacă a stat ca pasărea-n colivie încuiată la Cernica, chiar dacă ştia că nu mă va avea niciodată doar al ei, ea m-a învăţat şi mi-a deschis ochii... Şi mi-a zis, într-o dimineaţă, după ce un manelist idiot a făcut-o să plângă... Mi-a zis să nu renunţ niciodată la lupta mea. Că voi reuşi.

Nu ştia la ce se referea, aşa că tăcea şi aştepta...

- ... Mi-a spus că o să-ţi treacă spaima într-o zi - şi-atunci o să vezi adevărul...

Serios? Aşa îi spusese lui Laura? Hei! Ştefan zâmbi slab:

- Grasu n-a distrus atunci documentarea; a mutat-o. Şi, la un moment dat, i-am mulţumit pentru asta.

Înşfăcă pachetul de ţigări: dacă nu-i dădea pilule, măcar...

- Rubina m-a simţit.

... Aşa; şi?... Haai, de ce nu spunea? Rubina o simţise pe Laura! Că dacă-i pleca bărbatul arici şi se-ntorcea puf de păpădie...

- ... Ştie sigur că nu sunt singur. Ştie că e cineva aici, la Cannes, alături de mine.

Şi iar nu mai putea respira...

- Şi bănuieşte că eşti tu, pentru că nu mai pot s-o sărut nici măcar pe păr. Iar asta s-a mai întâmplat o singură dată - după ce-am discutat în Mall, la microfon.

Se sufoca - dar nici nu clipea...

- ... Să nu răspunzi niciodată la fix. Că e isterică atunci când vine vorba despre tine şi nu vreau să te sperie, sau să te jignească. Şi-aşa, taică-su o să bage cuţitu'-n ea când o s-o vadă cu bocceaua la poartă şi-o să afle ce-a făcut.

Bineînţeles că nu va răspunde niciodată la telefonul fix! Oricum n-ar fi răspuns - că puteau să-l sune părinţii lui, nu? Şi-acum aflase că trebuia neapărat să se gândească la o cale de a-l convinge pe Ştefan să mintă pe ici-pe colo, astfel încât Rubina să scape onorabil de furia tatălui ei...

- ... Ultima oară când am fost la ea, mi-a spus să plec. Că te plictiseşti singură - şi nu-i bine să te las să te plictiseşti.

Mamă Doamne! Se întreba cum naiba face Ştefan de nu-i pocneşte capul! Şi Rubina, şi afacerile, şi părinţii... Colac peste pupăză, şi ea, la viteza melcului prostuţ...

- ... Cu Laura, a fost mai uşor. Laura mi-a spus, privindu-mă rugător, că e copilul ei - nu al meu. Şi-apoi a refuzat să-mi spună ce-i spunea medicul la control, a refuzat să-mi arate ecografiile... Dar acum... Acum, nu ştiu cum să fac. Aş face o vrajă sau o şmecherie şi l-aş scoate de-acolo - dar e prea mic. N-ar supravieţui în incubator... Iar tu nu mă laşi s-o aduc pe prinţesă aici... Nu mai ştiu...

Şi era obosit şi hărtănit de tot ce se întâmpla... Toţi îl priveau cu atenţie şi aşteptau decizii perfecte de la el... Iar în mintea lui se învălmăşeau mii - sute de mii de gânduri, despre sute de mii de lucruri...

- ... Lucrurile or să se aşeze, încet-încet. Sper doar să am răbdare; să nu pun mâna pe cuţit şi pistol şi să le-aşez eu.

Şezlongul se ridică uşor; paşii se îndepărtau...

Păi acum pricepuse tot! Acum totul era clar! Ştefan n-o uitase niciodată! Laura "negociase" cu el un târg: el îi dăruia un copil doar al ei, iar ea îi arăta calea spre marea lui iubire... Rubina devenise o scorpie... La un moment dat, Ştefan decisese să pună picioru'n prag - şi o spionase din nou pe florăreasă. Şi-n 48 de ore venise la ea cu inelul, uitând complet că ea era totuşi unica femeie de pe planetă care-i dăduse cu şutu'-n fund în mod repetat şi haotic...

Stinse ţigara şi se ridică. Intră în casă, închise geamul... Soţul ei stătea pe marginea patului, cu capul ascuns bine în mâini. Şi nu spunea nimic, nu făcea nimic... Se lungi lângă el şi-l trase în braţele ei. Şi-i aşeză capul pe umărul ei. Îl înveli bine... Acoperi capul lui cu mâna ei şi-l sărută pe creştet. Şi începu să se joace cu degetele printre şuviţele brunete...

Calculul ei era complet acum. Vor fi patru.

31 octombrie 2005 - luni

Ana-Maria

Micul dejun fusese, ca de obicei, delicios. Dar tot jumătate de porţie mâncase. Spera că Isabelle îi povestise lui Emilie ce văzuse sus, la piscină, când adusese îngheţatele şi paharele; spera că Emilie nu va încerca să trişeze prin mărirea porţiei...

Soţul ei fuma. Era serios - dar seriozitatea lui era o mască. Sub mască, "concentratul de Florentin" socotea victime... Da' ce-avea?

Ochii verzi coborâră spre ceasul de la mână, preţ de-o clipă. Clipi scurt de două ori... Azi, Ştefan se ducea la Paris.

Îşi aprinse o ţigară. Voia să-l fiarbă un pic, că doar discutaseră aseară... Gata, că-l fiersese destul!

- Cât lipseşti tu, am o treabă în oraş.

Primi o aprobare cu capul:

- Ştii, nu?

- Ştiu - şi tare mă tem că azi o să se plictisească rău...

Îl făcuse curios! Zâmbi cu subînţeles:

- Secret!

Gata! Îl făcuse să zâmbească! Plecă privirea spre scrumieră:

- Azi-noapte, pe la trei, am terminat calculul.

Ţigara se stinse scurt. Soţul ei aştepta, privind-o lung...

- Dar nu e un rezultat bătut în cuie. Se poate schimba, în funcţie de evoluţia lucrurilor. Fie "în sus", fie "în jos".

- Bineînţeles.

Cum adică? Îl privi lung... Era atent. Şi-un pic îngrijorat...

De fapt, nu spusese chiar el, aseară, că ea o să-i pună coroana, atunci când va simţi că soţul ei merita o coroană? Zâmbi slab...

Îi luă mâna şi strânse degetul mare. Şi-atât. Şi, de fapt, se ridică şi se grăbi spre scară. Ajunse în dormitor, intră în baie, închise uşa şi-o încuie.

Nu-i explicase acea cifră. Nu voise să-l facă să râdă - dar chiar se gândise, la trei dimineaţa, că amândoi trebuiau să aibă o fetiţă şi-un băiat - că aveau amândoi câte două mâini, iar plimbarea prin parc, din acest punct de vedere, nu va fi o problemă. Era nebună...

Scoase telefonul şi-l deschise. Şi începu să scrie, pentru că nu putea să-i spună asta rostind cuvinte...

Ştefan

Îşi privea lung mâna...

Nu se aşteptase. Nu se aşteptase ca ea să-l înţeleagă atât de bine aseară; atunci când înţelesese despre ce urmau să discute, se aşteptase să audă multe întrebări, despre lucruri de care-i era greu să vorbească. Iar ea îl lăsase să monologheze... Iar după ce îl luase în braţele ei şi-i acoperise capul cu mâna, adormise buştean. Un somn fără vise, adânc... Atât de adânc, că n-o simţise când îl mutase pe pernă...

Azi-noapte, Ana calculase. Îşi calculase viaţa, visele, speranţele, aşteptările - îl calculase pe el şi oferta lui. Iar concluzia ei era...

Se ridică, oftând greu: o merita? El, care făcea ceea ce făcea, merita viaţa pe care i-o promitea Ana-Maria? Oare...

Ieşi în curte şi porni încet spre capătul casei. Oare mai putea fi fericit? Putea atinge fericirea aceea maximă, completă? I se va permite să-şi strângă copiii în braţe? Sau tăiase îndeajuns de mulţi oameni, ca să moară cu ochii la copii şi mâinile întinse spre ei?

Mobilul lui piui scurt. Îl privi...

Păi era normal să primească un mesaj; soţia lui plecase ca vijelia de la masă şi probabil că se încuiase-n baie! Şi îi scrisese că...

... N-ar fi vrut să-i aducă asta... Existenţa Rubinei îl încurca teribil! Existenţa Rubinei o transforma uneori pe Ana-Maria în amantă. Şi ura sentimentul ăla... Dar o să-i aducă ceea ce îi ceruse. Pentru că îi ceruse. Iar el n-o putea refuza.

Scoase telefonul, selectă numărul...

- Da.

- Vezi că plec.

- Bine.

- Ana vrea să iasă undeva azi. Undeva unde tu o să te plictiseşti. Mai mult nu ştiu.

- Când aflu, te anunţ.

- Bine. Vorbim diseară.

- OK.

Închise, reveni în faţa casei, urcă la volanul Mercedesului şi demară. Şi frână: nu putea totuşi să plece aşa...

Ana-Maria

Aştepta, privind lung telefonul... Un mesaj!

Pentru mine, rezultatul ăsta al tău ar fi perfect. Să văd cum fac, să-l merit...

Ia uite-l! Bufni în râs, descuie uşa şi coborî. Şi constată că Mercedesul nu mai era în curte...

Păi lasă, că discutau diseară! Că dacă ea ceruse poze cu băieţelul lui, le va primi, cu siguranţă! Ia să se schimbe şi să pornească spre programare...

Ştefan se ducea azi la Paris - deci, în următoarele 6 zile, dacă nu îl suna iar seniorul în toiul nopţii, o să stea în vilă, cu ea. Iar el nu trebuia să ştie ce calculase ea ieri - adică nu trebuia să ştie că îşi calculase din nou imaginea. În privinţa asta, ajunsese la o concluzie "mobilizatoare": coafor, manichiură, pedichiură, cosmetică, epilat, masaj... Mamă, Doamne, ce-o să mai caşte Isamu! Dar o să-i sugereze să-şi ia laptopul - că încă nu-i dăduse baxul ăla de bere!

Ştefan

Ecograful vâjâia uşor. El aştepta, privind lung ecranul...

Ciudat - nevasta lui se comportase normal azi. Poate se mai gândise şi ea, poate îşi calculase viitorul şi-şi dăduse seama cam ce planuri avea bărbatul ei cu ea... Nu ştia; sincer să fie, nici nu-l prea interesau gândurile ei! Că mămica lui aflase deja adevărul, şi ştia că ea îi era aliat acum. De vreme ce nu-l sunase tăticul lui, să-şi răcnească opinia apropo de florăreasă...

De ce-i spunea florăreasă? Ce, era florăreasă? Fusese vreodată altceva decât ucenic de florăreasă? Idiotu' nu se învrednicise s-o înveţe el; iar neamul comentase mult timp lecţiile ţinute de mamaia şi tataia...

Ah, ia uite! Căscase! Se asigură că medicul prinsese momentul...

Oftă greu: oare cum o să fie prima ecografie lângă Ana?

Ete că se tâmpise! În loc să fie atent acolo, mintea lui zbura la Ana! Şi la băieţelul lor! Care, apropo, era doar în socoteli - că nici nu se terminase interdicţia aia, iar ei stabiliseră deja că vor avea 4 copii!

"Ştefane, Ştefane, da' ştiu că eşti nebun de legat!" El habar n-avea cum

- Asta da, fotografie reuşită!

Ia - ce fotografie?... Da; asta era chiar superbă! Unghiul îl avantaja pe băieţelul lui...

Nu se gândise nici măcar la nume. Nu pregătise nimic dinainte. Încerca să fie extrem de superstiţios. Încerca să se convingă pe el însuşi că Dumnezeu nu există - şi deci nu-l poate pedepsi, aruncând păcatele lui asupra micuţului...

- Vedeţi, deci, că el e foarte bine.

Aprobă, cu ochii la imagini...

- Să verificăm şi mămica acum...

Ridică privirea spre ea. Rubina zâmbea ciudat... Rubina îşi privea burta şi zâmbea ciudat. Iar el descoperea că nu putea să desluşească acel zâmbet. De ce zâmbea femeia asta? Plănuia ceva? Se gândea la ceva?... Plănuia să dispară cu băiatul lui? Plănuia să-l împace cumva şi să se mute cu băiatul la Cannes? De ce zâmbea? Ce gândea?

- ... Şi mămica e foarte bine. Se vede că a stat cuminte în pat, aşa cum i-am spus noi!

Gata! Aproape că-i înţelesese planul! Rubina ştia că de data asta "era groasă", iar el avea şi motiv, şi motivaţie s-o trimită "ramburs" la taică-su. Încerca acum să fie "mieluşel", sperând poate că-l va convinge s-o lase să stea într-o cameră, la Cannes, să-şi crească băiatul... Cu promisiunea că Ana n-o s-o vadă niciodată, desigur! Aşa că ascultase de indicaţiile medicului, nu mai ridicase vocea la el, nu-i mai reproşase lipsa sărutului... Nu mai gesticulase... Nu scosese un sunet în timpul ecografiei, după ce-i spusese că azi voia un CD... Începuse "să-i surâdă" brusc gândul că devenea mamă...

O ajută să se ridice şi-i oferi braţul. Mergeau spre salon... Ea se aşeza cuminte în pat... Îşi trase scaunul lângă ea, se aşeză şi el şi tăcu. Avea ecografiile în mână; îşi privea băiatul...

- ... Cred că trebuie să-ţi dau o explicaţie.
- Eu nu cred.
- ... Am fost atât de bucuroasă, când am plecat amândoi

Se ridică şi ieşi. Şi porni glonţ spre biroul medicului. Ciocăni, asistenta îl invită să intre...

- Cred că am uitat CD-ul...

Bun, i-l dădea ea! Se grăbi să iasă şi să coboare - că n-avea nevoie de explicaţiile Rubinei. Ceea ce făcuse, făcuse. Faptul era consumat. Iar dacă ea n-ar fi făcut ceea ce făcuse, poate că el s-ar fi împăcat cu gândul că iubirea lui nu-i era scris să se împlinească. Şi ar fi renunţat la gândul ăla. Ar fi rămas cu ea. Ar fi pierdut-o pe Ana.

Aşa că-i mulţumea acum, în gând, Rubinei pentru acea schimbare. Şi se grăbea spre recepţie, să achite luna de spitalizare, şi-apoi va alerga în parcare. Soţia lui era în Cannes, iar drumul era lung...

Ana-Maria

Mm, se simţea bătută! Puştoaica aia care-i făcuse masajul păruse subţirică, dar "avea un triceps"... Mamă-mamă!

Una peste alta, era mulţumită de ea însăşi. Se ocupase întâi de cosmetică; iar semnele şi roşeaţa de pe obraji dispăruseră, până ajunsese ea la hair-stilist. Individul îi apreciase calitatea părului, îi propusese o tunsoare dreaptă cu colţ franţuzesc şi sfârşise prin a-i bucla frumos părul neatins de foarfecă. Era fresh, era pregătită... De ce nu era 5 noiembrie?

Isamu nu se plictisise, după părerea ei. Stătuse într-unul din fotoliile din recepţie şi butonase de zor la telefon. Îşi informase, probabil, regele că aştepta, într-un salon de înfrumuseţare. Deci, adio surpriză diseară. Dar oricum nu plănuise să-şi ridice cracu' pantalonilor şi să-i arate soţului ei că se epilase! Nu?

Mai aveau câţiva zeci de metri până la vilă. Oare Ştefan se întorsese? Era aproape şapte seara... Poarta se deschidea... Da; Mercedesul era în curte. Deci venise. Oare îi adusese ce-i ceruse? Hm...

Ştefan

Privea lung punctul de pe ecran...

De cum ajunsese acasă, activase GPS-ul telefonului lui Isamu. Se asigurase că erau, într-adevăr, într-un salon de înfrumuseţare... Da; avea încredere în el. Dar era în firea lui să verifice orice informaţie, indiferent de la cine venea ea.

Se cam plictisise. Descoperise că, fără Ana, nu prea mai avea ce face în casă. N-avusese chef nici de muzică, nici de mail-uri, nici de televizor... Simţise pe pielea lui ceea ce simţise ea - în condiţiile în care ea se dusese acum să se facă şi mai frumoasă, iar el se dusese atunci "să dea cu cuţitul"...

Primise apoi mesajul: veneau acasă. Şi urmărise punctul roşu de pe ecran... Coborâse în living... Probabil că aşa stătuse şi ea pe canapea, prefăcându-se că e atentă la televizor...

Şi uite că veniseră! Ah, abia aştepta s-o revadă! Spera din tot sufletul că nu se lăsase tunsă...

Ana-Maria

Ia uite ce făcea! O aştepta lângă uşă! Era rău! Coborî, râzând, cu ochii la zâmbetul lui... Iar ea îşi permitea să alerge spre el, pe sub privirea guarzilor şi-a vecinilor - că nu era decât contesă în devenire! Uşa se deschise larg. Fu prinsă în braţe şi învârtită. Şi strânsă taretare şi sărutată... Şi apoi "examinată":

- Dacă i-ai lăsat să taie un milimetru din păr, arunc salonu'-n aer!
- Stai liniştit!

Nu stătea liniştit, ci verifica. Şi uite că se păcălea!

- Ba ţi-au tăiat vârfurile!
- Ba nu.
- Ano, să nici nu-ncerci!
- Trage de-o buclă şi-ai să vezi.

Trăgea uşor de buclele ei... Gata; se convinsese. Acum o strângea iar în braţe... Ştefan o ridică "pe sus", mârâind în romanes:

- În cât suntem azi?
- Şi eu m-am întrebat asta azi - da'-i tot octombrie...

Urcau treptele... O ducea în birou:

- Ţi-am adus ce mi-ai cerut.

Ia! Unde era! Repede! Unde erau pozele? Ecografiile?

Soţul ei se aşeza la birou, cu ea în braţe... Şi punea un CD. Oof, câte mai avea de învăţat! Nu-i intra în cap că România ar fi trebuit să cultive banane!

Rămase cu gura semi-căscată şi ochii aţintiţi pe ecran...

Ştefan

O privea lung, atent... Ana era fascinată de băiatul lui. Era fermecată de imaginile alea! Nici măcar nu clipea! Şi-l sorbea din priviri...

Oare el o să apuce să-şi strângă copiii în braţe? O să aibă parte de acea bucurie? Oare exista Dumnezeu? Că, dacă exista, şansele lui scădeau vertiginos... Trebuia să urgenteze umplerea plicului de care-i vorbise lui Diamant. Că, dacă exista Dumnezeu...

Ana-Maria

Şi gata. Filmuleţul se terminase. Oof...

Bebeluşul lui Ştefan era... Era super!

Ete că se prostise de tot... Dar adevărul era că ea nu făcuse ecografii 4D. Ea se căznise să descifreze lumini şi umbre, pe poze albnegru cât pachetul de ţigări...

Era linişte. Nu spunea nimic... Aştepta, oare, reacţia ei? OK! Scoase CD-ul, îl puse în carcasă şi-i fură un sărut. Şi se ridică:

- Stai să-ţi spun ce-am făcut azi! Vin imediat!

Alerga în dormitor... Trase primul sertar al măsuţei ei şi puse discul înăuntru. Iar mâna lui opri sertarul:

- De ce?

Era serios; era bănuitor... Se furişase în urma ei, ca s-o vadă ce face şi s-o oprească şi s-o întrebe... Şopti, plecând capul:

- ... Lasă.

Trecu pe lângă el, coborî în living, se aşeză în faţa televizorului...

Ce dracu se-ntâmpla cu ei?

Se înţeleseseră perfect, până azi-noapte. Când el îi povestise ce făcuse după ce se însurase tradiţional. Şi se schimbaseră amândoi...

Încă erau legaţi de trecut. Fetiţa ei era la fostul ei soţ, băiatul lui era în burta actualei lui neveste... Şi n-avea cum să nu-i influenţeze asta. El devenea bănuitor atunci când ea îşi ascundea foarte-foarte bine gândurile şi intenţiile... În plus, se descoperiseră reciproc atât cât le permisese interdicţia. Acum stagnau. Iar gândurile, şi ale ei dar şi ale lui, nu puteau să nu ia în calcul varianta unui eşec... ceea ce sporea stresul cauzat de distanţa impusă de acea interdicţie... Oof!

Paşii se apropiau încet... Ştefan se lungi pe canapea şi puse capul în poala ei. Adică îi părea rău că reacţionase aşa ciudat. OK; îşi începu joaca cu degetele printre şuviţele brunete...

- ... Uneori, nu-ţi înţeleg gândurile.
- Uneori, simt nevoia să am secrete.

Tăcere...

- ... Te-ai supărat rău?
- Nu.
- ... Mâine mergem prin oraş?

Aprobă. Voia să privească televizorul. Voia să se gândească...

Ştefan o să-i încredinţeze ei băiatul lui. Cel mai de preţ lucru care putea exista pe planeta asta, pentru Ştefan - copilul lui. O să îl aducă în Cannes, o să intre cu el în vilă şi o să-l aşeze în braţele ei. Şi poate că într-o zi băiatul lui îi va spune "mama"...

Privind lucrurile aşa, Ştefan era oarecum îndreptăţit să fie prevăzător şi-un pic reţinut atunci când venea vorba despre copilul lui. Era greu pentru un bărbat să înţeleagă cum era cu sentimentul matern şi declanşarea lui. Ştefan nu înţelegea cum de ea o să-i primească băieţelul în casă şi-n suflet şi-o să se transforme în mama lui! Nu înţelegea de ce-ar face-o?!

... Sau înţelesese perfect totul, dar calculul cu copiii îl bulversase?... Sau vorbise ceva cu Rubina azi, apropo de ea şi copil? Nu ştia ce să creadă...

Cel mai bine şi mai bine era să închidă ochii. Să lase capul pe spate şi să închidă ochii. Şi-o să-i vină în minte un alt subiect de discuţie.

Ştefan

Până la urmă, trăgea concluzia că o cam făcuse de oaie... Că nu ştiuse ce să creadă apropo de "confiscarea" CD-ului - şi greşise. Dar spera să fie înţeles, pentru că mintea aia "spirt" lua uneori decizii care-l bulversau. Iar Ana îşi ascundea cu grijă unele gânduri. El trişase şi-o privise pe săturate, prin sistemul video. Ea plânsese de dorul lui... Şi-şi amintise, acum, că nu existau poze cu el. Azi, bănuia că Ana îi recunoscuse trăsăturile, în ecografie. Le eliminase pe-ale Rubinei şi le privise numai pe-ale lui. Şi "confiscase " CD-ul.

Dar oare acela să fie motivul gestului ei? Acela era cel mult unul dintre motive. Mai erau vreo două pe-acolo, prin mintea ei. Unul se referea la Florentina. Celălalt se referea la sosirea micuţului lui aici, la Cannes, în braţele ei... Decise să schimbe subiectul:

- ... Şi unde vrei să mergem mâine?
- Nu ştiu; unde vrei tu.
- Nici eu nu ştiu.

Capul Anei se ridică de pe canapea. El voia să-i vadă ochii; ochii ei nu-l puteau minţi. Iar ochii ei erau... trişti. Oftă scurt:

- Te-am supărat rău, nu?
- Nu.
- De ce încerci să mă minţi? Nu ştii că nu-ţi reuşeşte?
- Nu m-ai supărat rău. M-ai supărat doar. Şi mi-a trecut.
- Şi-atunci de ce eşti tristă?

Tăcere... Decise să-i spună ce citise în transcriptul de dimineaţă; şi-o să-i spună în romanes, pentru ca Ana să fie sigură că nimeni altcineva nu înţelege absolut nimic din discuţia lor:

- Ieri s-a împăcat cu maică-sa şi au convenit să ducă iar prinţesa la mamaia. Şi i-a spus că ai vorbit cu Nina, iar nebuna s-a întors în mall dansând şi râzând şi plutind romantic. Aşa că e evident cum ne înţelegem noi aici. De unde el a tras o concluzie şi a luat o decizie. După ce Rubina naşte, va aştepta hotărârea mea. Dacă aduc băiatul aici, la noi, şi-o trimit pe ea la taică-su, în secunda doi ne trimite prinţesa. Ştie şi el că Rubina naşte aproape de Anul Nou...

Ana nu mai era supărată; era atentă. Extrem de atentă...

- În noaptea aia, ai lui ţi-au ars toate lucrurile în mijlocul curţii. Dar au uitat calculatorul.

Şi-acum se făcuse stacojie...

- Aşa că el i-a făcut prinţesei un CD cu poze. Îl pune în fiecare seară, îi spune în fiecare seară că ea o să vină la tine curând... O să-ţi trimit şi ţie rapoartele astea.
- Dacă o faci, le şterg înainte să le deschid.
- De ce?
- Pentru că nu-ţi imaginezi ce sunt în stare să fac dacă aflu că se poartă urât cu copilul meu.

Într-adevăr; şi cum ea era în Cannes, n-o să poată să se ducă să le spargă capetele. Aşa că o să plângă şi-o să sufere şi de durere, şi de ciudă, făcându-l pe el să plece val-vârtej la măcel... Încercă să mai îndulcească puţin perspectiva timpului petrecut departe de prinţesă:

- ... Florentina va fi aici înainte de revelion.
- Nu prea cred.
- Rubina naşte
- Rubina e o scuză pentru urechile lu' mamaia. Altceva îl apasă pe el.

Acum aştepta explicaţia ei - ea îl cunoştea mult mai bine pe Florentin, aşa că...

- Ştie de interdicţie. Şi aşteaptă prima ceartă. Şi primul telefon. Că, dacă are poze, nu-i stă lui mintea la Rubina! O s-o ţină pe Florentina acolo cât de mult va putea, încercând să mă tragă înapoi.
- Păi n-o să poată s-o ţină prea mult. Îţi garantez eu!

Calculul ei i se păruse logic, aşa că se încruntase. Calculase, într-o clipă, că 100 de oameni cu săbii erau de-ajuns. Nici nu mai avea nevoie de oamenii seniorului! Că ştiau oamenii lui aşa metode frumoase de-a da năvală în case pe pământ... Se ridică şi-o trase cu capul în poala lui. Era rândul lui acum... şi-o privea lung...

- ... Te-am supărat?

Ana-Maria îl întrebase asta zâmbind... Zâmbi şi el:

- Nu. Şi să ştii că mâine nu putem să ieşim decât după-amiază. Pentru că de dimineaţă o să ţi-o prezint pe Iuliana...

Evident, ea n-o ştia pe Iuliana!

- Cea căreia trebuie să-i schimbi paşnic coafura...

Gata - o făcuse să râdă. Urechile lui erau salvate...

- Şi-o aduci aici?
- În living. Pentru că asta o va ajuta să înveţe repede şi cu sârg. O să înţelegi mâine de ce.

Iar ea nu-l înţelegea... Ei, lasă - că nu trebuia să înţeleagă ea chiar tot! Nu acum! Momentan, ţinea musai s-o ridice de-acolo, ca să poată şi el s-o sărute ca lumea! Tocmai se împăcaseră - şi trebuia să parafeze împăcarea asta!

1 noiembrie 2005 - marţi

Ana-Maria

Tii, avea emoţii! Şi era curioasă! Deci o chema Iuliana şi "se produsese" pe internet... Păi asta însemna că nu prea se scărpina neaoş, nu? Sau...

Isamu ieşi şi se grăbi spre poartă. Deci venise Iuliana... Aştepta cuminte pe canapea; Ştefan era sus, în birou, iar beculeţele de la camerele de supraveghere erau aprinse. Asta făcuse parte din înţelegerea lui cu Isamu, care chiar nu agrea musafirii de soiul ăla... Vocea soţului ei o anunţă scurt:

- Nu trece de scara asta.

Întoarse imediat capul şi aprobă: din privirea lui Ştefan, deducea că n-avea voie să uite discuţia de aseară - iar adineauri tocmai auzise o interdicţie fermă...

Ia uite-o şi pe Iuliana... Păi o să fie de muncă, nu glumă!

Avea cam 20 de ani. Şi era, într-adevăr, slabă ca o grisină - formele fuseseră pe-acolo, pe ea, undeva în copilărie. Părul negru-negru era ars zdravăn... Hainele "urlau" după ajutor... Şi mesteca ciungă! Era "super"! Cât avea la dispoziţie? Două săptămâni? Mult prea puţin... Glasvandul se trase iar tânăra intră şi rămase cu gura căscată...

Aştepta. O va observa şi pe ea, la un moment dat. Pornise cu admiratul din stânga - şi "dădea ocol"... Gata. Tânăra o privi lung... tresări, clipi şi se repezi cu mâna şi autoprezentarea:

- Bună. Eu sunt Iuliana.

- Bună. Ana.

Îşi strânseră frumos mâinile, iar Iuliana se aşeză... şi începu s-o analizeze. Drept, direct, exact aşa cum ar fi analizat-o pe florăreasa aia *shukară* rău pentru care Ştefan fusese pregătit să renunţe la tot şi pe care-o furase cu tam-tam în decembrie... Considerând că analiza aia putea fi făcută şi mâine, intră direct în subiect:

- Ştii de ce eşti aici, nu? Ai discutat cu Florin...

- Da.

- OK. Ne-apucăm?

- Ne-apucăm.

Tii, ce veselă era, că se-apucau! Şi ce bot o să pună cât de curând... "Atacă" în forţă:

- Atunci o să încep prin a spune că ai mare nevoie de o listă.

Luă hârtia şi pixul şi începu să noteze, cu liniuţă:

- În primul rând, te-apuci de mâncat. McDonald's cât de mult. Că eşti exagerat de slabă.

- Eu n-aş zice că "exagerat"...

- Viaţa pe ecran e diferită de cea reală. Ceea ce pe ecran pare "super", în realitate e cam "sticks".

Şi-acum o bosumflase - şi se mira că nu-şi muşcase încă limba! Că sigur o înjurase bine-n gând!

- Haine noi, de la covor până-n tavan. Abonament la spa şi masaj. Un tratament şi-o "revoluţie" din foarfecă la un hair stilist.

Ridică iar privirea spre ea... Tânăra se uita urât. Pur şi simplu, se uita urât la ea! Făcu abstracţie de asta şi îşi continuă, imperturbabilă, lista:

- Tratament facial şi anticelulitic şi-un abonament la stomatolog.

Tăcere...

- Până aici, eşti de acord cu mine?

Primi o aprobare supărată... N-avea timp de moralul ei, aşa că mai puse o liniuţă:

- Ceva limbi străine ştii?

Iuliana începu să râdă... şi bombăni, în romanes:

- Ete şi la muierea asta, ce-şi închipuie!

Ha-ha! Începu să râdă şi ea şi-i răspunse "pe limba ei":

- Nu-mi închipui nimic - îţi fac lista de priorităţi pe următoarele două săptămâni. Pe-asta poţi s-o treci la limbi străine, dar nu te va ajuta cu nimic când ieşi la cumpărături. Dacă vrei să-ţi faci singură lista, poftim!

Îi întindea hârtia şi pixul... Iuliana se făcuse stacojie şi acum răsucea de zor breteaua gentuţei...

- Să înţeleg că nu vrei? Sau că te-ai răzgândit? Gata, o laşi baltă?

- Nu, da'... Ştii... Scuză-mă, dar n-am ştiut. Adică tu eşti... Adică

Întrucât Iuliana revenise la limba română... şi avea ceva probleme în exprimare, decise că vor continua în romanes:

- Lasă, că s-au văzut chestii şi mai nasoale-n comunicarea dintre oameni! Deci: engleză? Franceză?

- Ei, nişte engleză...

- Câtă engleză?

- Cât să mă-nţeleg cu oamenii...

O privea lung şi-i "evalua" cunoştinţele de engleză... Ştia foarte multe prescurtări de mess. Iar unde nu ştia cuvintele, nu căuta în dicţionar - căuta accesoriul absolut indispensabil, prin pat. Întrebă, în engleza britanică cu care-şi asigurase biroul secretarei particulare din anticamera lui Leoveanu junior:

- Când terminăm aici, te invit să mâncăm în oraş. Ce zici?

Obţinuse o expresie "rătăcită"... Mai trase o liniuţă:

- Franceză intensiv - că suntem în Franţa. Şi, ca bonus care să-ţi aline suferinţa provocată de liniuţele astea de sus, adaug de la mine: nişte lecţii de dans. De-alea... fără Florin.

Aha! Acum obţinuse un zâmbet! Îşi compuse un ton împăciuitor:

- Eşti "pe numele meu", cum s-ar zice; şi-ar fi bine să reuşim, în astea două săptămâni, s-o scoatem la liman. Prima zi e grea; dar când o să înceapă să se vadă schimbarea-n oglindă, o să începi şi tu să-mi zâmbeşti de-adevăratelea. Până atunci, sunt a dracului. Şi începem cu lecţia unu: apariţia. Ia arată-mi cum traversezi tu livingu' ăsta exagerat de mare...

Tânăra se ridică şi porni prin living... O lăsă să ajungă în capăt, lângă bucătărie, şi-i făcu semn să se şi întoarcă. Şi când o avu iar lângă ea, îşi exprimă părerea:

- Auooleeu!

Yes! O făcuse să râdă! Începu şi ea să râdă, în româna cu dialect:

- Da' ce alergi aşa, de zici că vine taifunu'? Bărbatu' trebuie să fie răbdător, dacă vrea să primească ceva! Bărbatu', de fapt, vrea să stea aşa, în cur pă scaun, şi "să spele ochiu'". Şi să cântărească, înainte să cumpere - ca să simtă că el decide, el e la butoane. Dacă tu vii ca rapidu', ce să vadă omu' - prafu' din călcâiele tale? Deci: porneşti înainte şi-o laşi mai agale, aşa...

Ete ce râdea! Îi făcu semn să pornească odată! Chiar era curioasă... Ridică puţin tonul, ca s-o audă:

- Şi calcă drept, nu ca raţa... Acu' dăduşi în partea ailaltă!... Ete, aşa-i perfect! Şi nu călca pe linie, că nu eşti manechin! Tu n-ai văzut ce păţesc cocostârcii ăia când îşi înnoadă picioarele?

Iuliana ajunsese în capăt, se întorsese şi râdea cu lacrimi...

- Îţi zic un secret. Iei linia aşa, în cătare... şi nu calci pe ea. Da' deloc! Dreptu'-n dreapta, stângu'-n stânga liniei. Frumos, ordonat, nu prea departe de linie că nu eşti cavaler călare... Ia încearcă acu'!

Eei, aşa da! Aşa parcă-parcă se zărea luminiţa-n capăt! Iuliana venea agale, conform cu indicaţiile. Şi zău că troacele alea cu talpă kilogramică nu mai păreau chiar atât de urâte! O aşteptă să ajungă lângă ea... şi ridică mâna:

- Bate palma.

Băteau palma... Luă pachetul de ţigări şi zâmbi:

- Şi-acu' aprofundare: zece ture de living. "Bagă"!

Fata aia mai avea puţin şi cădea pe jos! Nici nu mai putea să respire de-atâta râs!

- Bagă aprofundare! Că dacă stăpâneşti pasu' unu, îţi arăt azi şi pasu' doi - care e şi mai tare...

Iuliana râdea, ea se căznea să nu râdă chiar foarte tare... Îi tot arăta "linia" - şi ea râdea aşa de tare că n-o putea lua "în cătare"...

Ştefan

Stătea tolănit în scaunul lui comod din birou, cu căştile pe urechi, şi râdea în hohote! Micuţa lui soţie avea aşa un stil...

Întâi se cunoscuseră; frumos, civilizat, ca două femei care schimbau informaţii despre nume. Şi cum Iuliana o recunoscuse imediat, pentru că tot Bucureştiul vuise apropo de isprava lui din decembrie, Ana îi mutase tinerei atenţia la motivul pentru care era acolo. Şi dăduse cu încrederea ei de pământ, enumerându-i în două minute mai toate lipsurile care săreau în ochi la prima vedere. Pe urmă o pocnise fix în moalele capului cu vestea că ştia şi limba aia "exclusivistă"... Pentru ca apoi să-i arate că, dacă primea cooperare, coopera... şi era chiar "de gaşcă"!

Ana nu avusese foarte multe contacte cu "publicul". Mai ales cu "public" din soiul ăla. Iuliana va uita, în maximum o oră, prima parte din întâlnirea lor. Aşa că el va interveni, cu "graţia" care-l caracterizează, la sfârşit. Adică îi va da lovitura de graţie, arătându-i că "Ştefan" despre care-i vorbise Florin era nimeni altul decât "şeful cel mai mare" pentru care lucra ea şi pe care nu-l ştia din vedere - că afacerea o gestiona Diamant, prin oamenii lui, iar ea era la bază... Asta dacă nu cumva Iuliana bănuia deja pe cine va vedea azi în vila asta - pentru că o recunoscuse pe Ana, cu siguranţă se ştia în Bucureşti cam câte parale are idiotu' de florar dar nu se ştia mare lucru despre faptul că el, marele boss, avea o vilă şi la Cannes, nu numai la Miami...

Îi făcuse deja Iulianei programările. Ştiuse cum arată, ştiuse ce-i trebuie... Acum se concentra asupra Anei. O privea lung... Era superbă! Nu putea să-şi ia ochii de la ea! O vedea încruntându-se, indicând cu degetul, râzând... Toată fiinţa ei emana acel ceva special care-i luase lui minţile...

Se apropia 5 noiembrie. Se apropia cu paşi repezi, iar el era tot mai neliniştit...

Trebuia "s-o descifreze" cumva. Ana-Maria din livingul lui nu avea nimic din Ana-Maria dusă pe sus la Cernica. N-o cunoştea pe această Ana-Maria; şi ştia că, ceea ce se lipise, timid, în sufletul ei putea fi dezlipit instantaneu de o greşeală prostească de-a lui... Iar el era vrăjit de ea - şi se lăsa uimit, şi uneori nu mai gândea corect... Aseară se lăsase furat de val; nu calculase acel CD aşa cum ar fi trebuit. O împăcase, da; dar pe 5 noiembrie nu va mai fi vorba despre un filmuleţ 4D cu băiatul lui. Va fi vorba despre ei doi. Despre tot ceea ce însemna viitor. Un pas greşit putea ruina totul...

Şi uite cum se învenina singur şi-şi băga singur în suflet gândul ăla... Şi se îngrijora ca un fraier, când trebuia doar să-şi amintească să fie el însuşi! Să scoată toată dragostea aia din suflet şi să i-o dea ei pur şi simplu! Atâta tot! Era însă prea calculat - şi prea stresat de pericolul eşecului. Probabil că şi în mintea ei se conturau aceleaşi gânduri, aceleaşi întrebări, aceleaşi calcule cu mult prea multe necunoscute...

Uneori, Ana era o zână; alteori, devenea o profesoară exigentă. Apoi râdea şi bătea palma, ca o tipă de treabă... Şi, râzând, redevenea exigentă...

Ce se aştepta Ana să găsească, pe 5 noiembrie? Concentratul de Evelin? Concentratul de Florentin? Varianta "2 în 1"?

Ecranul ăla îl bulversa. Ecranul ăla arăta toate variantele de Ana succedându-se cu o viteză ameţitoare, într-o ordine aleatoare. Cum să facă?

Ana-Maria

Iuliana învăţa repede. Adică "prindea" repede. De învăţat, nu ştia încă ce învăţase; va descoperi mâine, când o va asculta la lecţii...

Foşnetul o făcu atentă; sesiză imediat paşii apropiindu-se din spatele ei. Iuliana ridică privirea şi păli... Mâna lui Ştefan se aşeză uşor pe umărul ei:

- Nu v-aţi plictisit? Faceţi chestia asta de trei ore deja; nu v-aţi plictisit?

Ridică privirea spre el, mulţumindu-i că o certa doar aşa... un pic:

- Un pic. De fapt, cred că am obosit amândouă...

- Păi cred că mă supăr, dacă a obosit deja! Că ea are o grămadă de treabă! De-aici se duce direct la Ines, care se va ocupa de partea aia cu foarfeca şi balsamul. După trei ore acolo, Ines o predă lui Maryse, care va face cu ea două ore de franceză intensiv şi-o va duce la programarea la stomatolog. Iar de acolo o ia Valerie şi-o duce la plimbare prin oraş. Ceva legat de partea aia cu covorul şi tavanul...

Ea aproba, pentru că înţelesese că soţul ei făcuse programul ăla; Iuliana nici nu respira, pentru că Ştefan o privea cu ochi serioşi...

- Şi abia după aceea va ajunge şi ea la hotel. Unde Christian se va asigura că nimeni nu intră şi nu iese din camera ei. Pentru că ea va avea lecţii de făcut. Multe... la franceză...

Da' de ce-o "străfulgera" aşa? Ce era cu el?... De ce-o chinuia aşa pe biata fată? Voia s-o sperie? Voia s-o facă să renunţe? Care-i era planul?

Ştefan păşi spre Iuliana - care se grăbi să-şi afunde bărbia undeva în puloverul multicolor... Se oprise lângă ea. Avea aşa o alură impunătoare... Cu un gest care ei i-ar fi îngheţat sângele-n vine, soţul ei întinse degetul şi ridică bărbia din pulover. Ochii verzi "electrocutau":

- În două săptămâni, Julianne44 trebuie să devină o zână. Dacă nu, are de-a face cu mine.

Şi-acum o îngrozise... Stop joc! Julianne 44? Adică... Nu, că nu putea să presupună asta! Va presupune deci că Ştefan se documentase şi-i aflase ID-ul de mess!

Câteva secunde de "electrocutare" pe tăcute... Degetul se retrase la fel de natural; soţul ei se răsuci pe-un călcâi - iar mimica i se schimbă într-o clipă! Întindea mâna spre ea, zâmbind... Se ridică, zâmbind şi ea, şi-şi luă la revedere în franceză:

- Pa, Iuliana.

- ... Pa, Ana...

Ce frumos o ducea el la scări! Îl auzea pe Isamu intrând, spunând că maşina aşteaptă... Săraca fată!

Urcau treptele, tăcuţi... Abia sus, în dormitor, fu trasă uşor şi strânsă în braţe... iar soţul ei începu să râdă:

- Nu mă aşteptasem să descopăr că "ai metodă"...

"Ce vrei - am strunit două cumnate căpoase!" Îşi înghiţise instantaneu cuvintele...

- Dar faci o greşeală. După ce-o certi, glumeşti cu ea.

- Dacă nu glumesc, nu vine cu chef la lecţie.

- Dar ţi se urcă-n cap.

- Nu se urcă - c-o electrocutezi tu...

Şi îl făcuse să râdă...

- Unde mergem azi?

- Dacă te schimbi, afli!

- Dă-mi un indiciu...

- ... OK. Tocuri cochete de maxim 5.

Era rău! Ştefan îi fură un sărut şi se grăbi să iasă...

Tocuri cochete... Până aici era clar. Maxim cinci... Plimbare pe jos. Cochetă. Vizitau. De data asta, şi *indoor*.

Ia uite!

... Prea bine! O rochiţă cochetă, cambrată pe talie - plăcerea lui! Pantofi cocheţi cu toc de 5... Buclele de-aseară nu se stricaseră chiar de tot... Şi-o gentuţă. Şi, desigur, un fard slab, discret...

"La treabă, Anuţo!"

Ştefan

Ei bine? Cum calcula Ana asemenea indicii? Intră în dormitor, aparent neatent la silueta ei...

Ana calculase foarte bine indiciile lui - că mergeau la plimbare! Şi aveau unde să se ducă, îmbrăcaţi aşa! Acum era acum: el cu ce se îmbrăca?

Ana-Maria

Ridică privirea spre oglindă...

Oare Ştefan nu avusese nici o idee pentru ieşirea de azi? Şi-i dăduse un indiciu, o aşteptase să aleagă şi-apoi stabilise de fapt itinerarul? Era tentată să creadă că da...

Ştefan

Mai trecuse o zi... Începuse luna noiembrie... Ana şopti:

- Am senzaţia că Iuliana te cunoaşte. Şi e îngrozită de tine. Şi tu nu mi-ai spus încă de ce...

Ar fi trebuit să-i spună, nu? Că era soţia lui - trebuia să ştie totul despre soţul ei. Indiferent cât de greu îi va fi lui să vorbească despre asta, indiferent cât de greu "va digera" ea vestea...

- ... Îţi aminteşti ce-a spus Florin? Că vin unu' şi altu' la ea, iar ea se alege cu mărunţişul? Ei bine, internautele mele n-au voie să se întâlnească cu clienţii. Niciodată. Iar Diamant a mirosit-o şi-a avertizat-o, luna trecută, să se potolească. Că, dacă nu, îi taie netu'. În "limbaj specific", asta înseamnă că-i mută biroul în aer liber.

Câteva secunde de gândire... Soţia lui zâmbi:

- Şi uite că-mi bag eu coada - şi-o s-o detaşaţi într-un post de execuţie în Franţa...

Începu să râdă... şi sărută capul ăla frumos şi deştept:

- Dacă are pilă la soţia şefului cel mare... sare de la avertisment direct la promovare!

- Mai ştii?! Poate nu-i plăcea la biroul ăla *indoor*; poate simţea că se plafona... Şi încerca să vă facă să observaţi asta!

Doamne, era teribilă! Iar el îşi făcuse griji că Ana "va digera" greu vestea că, pe lângă afacerea vastă *outdoor* mai avea una, tot vastă, *indoor*...

3 noiembrie 2005 - joi

Ştefan

Nu-i venea să creadă că vedea ceea ce vedea!

Ana era o profesoară foarte bună. Iar el era o "sperietoare" pe cinste! Iuliana făcea progrese uriaşe, dat fiind faptul că alaltăieri venise la lecţii mestecând gumă, iar azi călca frumos de-o parte şi de alta a unei linii imaginare... şi nu numai!

Calculatorul îl anunţă, prompt, că primise un mail... Se încruntă - era de afaceri.

... Şi uite cum trebuia să iasă el azi din casă, ca să rezolve probleme de afaceri... Din fericire, problemele astea veniseră la Cannes. Aduseseră personal raportul. Iar raportul ăla nu era deloc îmbucurător. Trebuia să pună ordine-n subordonaţi; dar de data asta îşi punea mănuşile albe ca să pună ordine...

Ei bine, azi o va lua şi pe Ana. Îi va arăta cum face el ordine cu mănuşi. Trebuia să-i arate cu ce se ocupă - practic, cu date. Ana trebuia să ştie totul despre el. Altfel, risca s-o vadă plecând într-o zi. Şi cum ordinea cu mănuşi nu era o imagine foarte dezastruoasă pentru ea, cum astfel de ocazii pentru demonstraţie nu se iveau foarte des...

Îi făcu un apel lui Isamu şi deschise tabelul: ia să vadă el cât de multă curăţenie trebuia să facă azi.

Ana-Maria

Partea cu mersul era acum naturală. Partea cu statul frumos pe scaun fusese o surpriză pe care i-o făcuse Iuliana din proprie iniţiativă. Tinerei îi plăcuse ceea ce-i arătase oglinda ieri de dimineaţă, aşa că "coopera" şi chiar "se implica"! După vizita la hair stylist şi nu numai, după ce dentistul începuse deja să lucreze la "şantier" şi după ce Valerie se ocupase de garderoba ei, explicându-i de ce unele lucruri se purtau cu alte lucruri şi în nici un caz cu anumite lucruri, Iuliana era total schimbată! Şi venea cu plăcere la lecţiile lor! O simţea căznindu-se să înveţe cât mai repede, ca să descopere ce mai urma...

Studiau acum poziţii interesante fără coate pe masă. Trecuse cel mult o oră; tocmai de aceea, o mirau paşii care coborau treptele...

- Cum merge treaba?

Întoarse capul şi-l privi lung. Ştefan i se adresase Iulianei - care se gândi câteva clipe şi zâmbi, în franceză:

- Foarte bine.

Ochii verzi zâmbiră şi ei, preţ de-o clipă. Soţul ei puse din nou mâna pe umărul ei:

- Vă invit la o îngheţată; ce ziceţi?

Le invita în oraş? Ciudat... Zâmbi însă:

- Sună bine...

Eleva ei avea azi de-abia lecţia a 3-a de franceză, aşa că se rezuma la a aproba cu capul... Se ridică şi se grăbi spre scară:

- Cinci minute.

- Te aşteptăm.

Cu ce să se-mbrace?... Era frumos afară; oricum, mergeau cu maşina! Aşa că se gândea la o rochiţă în cloche. Şi balerini. Asta s-ar fi potrivit cu ţinuta lui...

Ştefan

Se aşeză în fotoliu şi-şi aprinse o ţigară. Suflă lung fumul... Iuliana rămăsese la masă - şi nici nu clipea! Aşa că o "electrocută", în romanes:

- Bag seamă că-ţi surâde schimbarea asta.
- Chiar foarte mult.
- Şi-o s-o duci până la capăt.
- Bineînţeles.

Iar acum se asigura că nu încerca să-l mintă... OK!

- Te transfer la Nisa. O să ai o şefă a dracului... Pentru că îţi ştiu rezultatele, ştiu că te puturoşeşti când dai de bani mai mulţi...

Tăcere...

- Consideră-te titulară de contract pe cinci ani. Dacă joci bine şi marchezi, după ăştia cinci ani discutăm. Fie despre prelungire, fie despre retragere.

Iuliana aproba. Bun! Habar n-avea ea ce-o aştepta, cu aşa o şefă; dar o să se descurce. Că Nisa era un oraş frumos... bun...

Ana-Maria

Cobora grăbită treptele... Spera să nu-i fi "electrocutat" iar eleva! Că învăţa bine - n-avea de ce s-o pună la colţ... Soţul ei se întoarse, o privi lung... admirativ... şi se ridică:

- Mergem.

Da. Dar o aştepta, pentru că trebuia să-i strângă mâna în mâna lui ca să pornească spre glasvand... Fu condusă la portiera din dreapta. Iuliana şi Isamu stăteau în spate. Ştefan puse un CD şi demară; iar ea puse mâna peste mâna lui, pe schimbătorul de viteze...

Era linişte în Mercedes. Sigur, de faţă cu Iuliana nu puteau discuta mai mult decât starea vremii şi situaţia politică mondială auzită la televizor! Dar parcă nu găsea un subiect...

De ce le invitase în oraş? Sigur mai aveau îngheţată în giga-frigiderul din bucătărie! Ştefan trebuise să meargă undeva... Sigur era ceva legat de afaceri! Şi voise s-o ia şi pe ea. Voise să-i arate ceva - că altfel ar fi plecat singur şi le-ar fi lăsat cu Isamu şi bodyguarzii! OK; va fi atentă...

Cât se schimbase ea, ei discutaseră. Iuliana era gânditoare acum; calcula ceva. Calcula mulţi bani; ceea ce însemna că Ştefan o "promovase" deja... Probabil voia "s-o bage în producţie" înainte de terminarea şcolarizării. Numai el ştia ce calcule avea; în orice caz, presupunea că mâine ea se va vedea cu Iuliana pentru ultima oară. Ea una îşi cam atinsese limita în materie de lecţii - mai departe era treaba "specialiştilor", a dentistului şi maseurului...

Gata? Ajunseseră deja?... Da. Gelateria aia era imensă... Ştefan începu să râdă:

- Abia aştept! Aici e singurul loc din Cannes unde nu "botează" îngheţata!

Soţul ei exagera. Încerca "să spargă" tăcerea aia seacă, dar nu-i prea reuşea. Arătă spre un separeu... şi deschise discuţia imediat cum se aşezară:

- Şi Florin ce mai face? Cum îi mai merge?

O "pornise" pe Iuliana, în română. Şi-acum ţinea din nou mâna ei pe masă, în mâinile lui, aproape de sărutul lui... De cum se aşezaseră, o domnişoară se grăbise spre ei. Soţul ei comandă patru cupe gigantice "cu de toate"...

Se întâmpla ceva. Era ciudat. Toată plimbarea aia era ciudată! Simţea cum în stomacul ei începea să se formeze un gol, care creştea încet-încet... Iuliana turuia despre manele şi nunţi... Ea avea o presimţire...

Uau! Trebuia să mănânce toată îngheţata aia? Se făcea cubică! Dar mirosea excelent; ştia că era delicioasă... La urma urmei, ieşiseră la o îngheţată! Las' că vedea ea ce se întâmpla mai departe! Deveni atentă la povestirea despre nunta unde nuntaşii supăraţi alergaseră un manelist preţ de vreo 12 sate, pe motiv că voise să cânte cu CD...

Uşa se deschise. În gelaterie intrară trei doamne. Nici prea tinere dar nici prea bătrâne, nici prea înalte dar nici prea scunde, nici prea grase dar nici prea slabe... Şi tot aşa. Dar foarte stilate. Şi cochete. Şi... volubile. Se vedea de la trei poşte că aşa trebuia să se "şlefuiască" Iuliana dacă voia "să spargă topul"... Ştefan se ridică:

- Mă scuzaţi, dar tocmai am văzut nişte cunoştinţe!

Ei, poftim! Se ducea la ele, zâmbind cu subînţeles... Evident, ele erau "cunoştinţele" alea! Tocmai îl recunoscuseră, destul de zgomotos! Se îmbrăţişau, râdeau, se întrebau reciproc "ce-au mai făcut"...

Şi uite cum el se aşeza cu ele la bar...

Ea se concentra asupra îngheţatei. Dar, chiar şi aşa, tot nu găsea un subiect de discuţie... Mai ales că era Isamu lângă ele... Iuliana zâmbi, în romanes:

- Păi bag seamă că le cunoaşte bine...

Aprobă cu capul. Soţul ei tocmai râdea galant şi aranja o buclişoară roşcată...

Nu avea nici un dubiu - aia era o întâlnire de afaceri. Că un bărbat ca Ştefan, dacă voia "să aibă bucurii", nu aranja buclişoare în gelaterie. Anul trecut, căutase neaoş în decolteul Ceraselei "o chestie foarte importantă, rătăcită pe-acolo". Acum n-ar fi căutat nici măcar padelele de resuscitare, dacă individele ar fi zăcut în comă pe jos - că era cu soţia...

- Apropo de muzică; îţi place CD-ul ăla?

Poftim? Iuliana o întrebase... Ridică scurt din umeri:

- Care CD?
- Ăla pe care l-a făcut Florin special pentru Ştefan.
- Care?

Iuliana se aplecă spre ea, conspirativ:

- Ei... Ăla!

Habar n-avea...

- Păi tu nu ştii? Prin ianuarie, aşa, Florin şi alţi manelişti mari s-au strâns frumos în studio şi au compus nişte melodii special pentru Ştefan!

Ar fi trebuit să se aştepte ca Ştefan să primească şi astfel de cadouri - că multe cărămizi de bani mai aruncase peste lăutari! Şi totuşi, vestea o mira...

- Chiar nu-l ştii? Nu l-ai găsit?

Nega încet... Iuliana chicoti:

- Hm! Ciudat! Nu de alta, da' am fost şi eu la paranghelia la care a plâns bruneţica aia...

Stop! Ce bruneţică? Laura? Mârâi scurt, în romanes:

- Ia-o de la început. Şi cu detalii, aşa...

Şi cum se uita lung şi ferm la ea, Iuliana înghiţi... şi "o informă":

- ... Păi Ştefan era abătut. Mă rog, nu chiar abătut; da', cum să zic eu... Nu prea mai ieşea din casă. Nevastă-sa era mai mereu la braţu' lui, el făcea ce făcea şi-o lăsa acasă... Şi mergea la paranghelii cu o bruneţică simpatică foc, vopsită cu şuviţe albe bestiale...

Cu Laura. Clar.

- Adi i-a cântat lu' Ştefan, la o paranghelie de-asta, o melodie nouă. Aia cu "*Hai că mai este timp*". Ştiu sigur, că eram acolo! Că mă luase Florin să dansez, pentru că una dintre fetele lui îşi scosese apendicita.

Melodia lui Adrian Minune... *M-am îndrăgostit şi iar / Am dat de belea / O iubesc prea mult / Însă ea nu mă vrea / Poate că-i este teamă / Nu mă bagă în seamă / Ori nu vrea, ori nu-i pasă / De mine stă retrasă...* Văleleu!

- Iar Ştefan, când a auzit-o, şi-a aprins o ţigară şi-a făcut aşa, o privire pierdută... că vorbea unu' cu el, da' el nu-l auzea neam... Şi bruneţica lui a plâns atunci toată noaptea!

Oof, biata Laura!

- S-a şucărit Ştefan rău de tot! Mamă, Doamne, ce scandal i-a făcut fetei! Şi ea l-a înghiţit tot - şi nici nu s-a uitat la el când îi făcea morală!

Păi avea dreptate Laura, să plângă! El îi pusese inimioara la gât - şi ofta şi suferea după alta? Ea una i-ar fi pus meniu'-n cap la aşa o fază! Sau s-ar fi ridicat şi l-ar fi lăsat baltă acolo, să sufere singur!

- Şi pe urmă s-au strâns toţi maneliştii în studio şi-au făcut un CD pentru el. E super-bestial! Să i-l ceri, că merită! Să vezi versuri...

CD-ul pe care pusese Rubina mâna şi apăsase butonu' care-o trimisese să locuiască 48 de ore în maşină? Nu-l va asculta poate niciodată... pentru că nu i-l va cere niciodată...

- Pe urmă şi-au băgat fiecare melodiile pe albumele lor. Că Ştefan a fost dintotdeauna foarte discret...

Aprobă şi nu zâmbi:

- Şi alte veşti despre muzică nu ai?

- Poate doar că toată luna decembrie e plină de paranghelii! Da' dacă voi staţi aici...

S-ar putea să nu stea aici. Că prea era linişte în România. Cât de curând, o să sune iar seniorul. Spera doar că data viitoare Ştefan o s-o ia şi pe ea...

Isamu îşi mânca, tacticos, îngheţata. Ştefan se ocupa de buclişoare... Cupele de fistic erau delicioase! Zâmbi:

- Am primit şi eu nişte CD-uri. Scrie "live" pe ele.

- Uau, bestial!

- Super.

Iuliana se corectă imediat:

- Super!

- Mă ocup de ele imediat cum ajung acasă; că ceea ce vezi tu în faţa mea se numeşte "un kil în plus, depus".

- Şi faci aerobic! Auzi? Mă înveţi şi pe mine să dansez ca tine?

Ridică o sprânceană:

- Parcă discutasem despre alte genuri de dans...

- Las' că le-nvăţ eu şi pe-alea! Da' tu ai nişte mişcări... Mamă-mamă! Ai băgat toţi maneliştii pe nasoale cu Ştefan!

I-auzi! Altă noutate! Zâmbi în romanes:

- Toarnă!

- Păi nu ştii ce-a păţit unu', Florinel? Când i-a pus Ştefan cuţitu' la gât, anu' trecut?

Nega...

- Da' cum nu ştii - că am înţeles că erai şi tu acolo!

- Toarnă!

- ... Păi ăla am înţeles că tot saliva după tine. Aşa că Ştefan a sărit aşa, peste masă, şi-a scos cuţitu' de la cizmă. Şi i l-a pus la gât. Şi i-a zis că, dacă o dată se mai uită aşa la tine, taie. Da' tu nu ştii, fată?

Negă încet cu capul...

- Păi n-ai fost şi tu?

- Tind să cred că am fost; dar o prietenă m-a scos din cameră la un moment dat. Tu de unde ştii?

- De la unu' din formaţie, care-a zis mai departe. Cică după ce s-a întâlnit cu cuvintele şi privirea lui, Florinel nici n-a mai putut să cânte! Nici el, nici formaţia! Şi se-aude că Ştefan s-a încuiat într-o cameră şi-a plâns toată noaptea. Da' pe-asta n-o cred. Că nu-i genu'...

Aha! Ştia exact când s-a întâmplat asta... Ştia că, într-adevăr, el se încuiase sus - îl încuiase Nicuşor...

- Auzi? Da' pot să te-ntreb şi eu ceva?

Întoarse încet capul spre ea... Iuliana ridică linguriţa şi-şi umplu la propriu gura cu îngheţată. Reveni şi ea la vanilie şi ciocolată...

Şi uite că "se spărgea gaşca" de la bar. Îşi luau la revedere, Ştefan le invita pe la el... aranjând gulere de sacou şi umeri de bluziţe diafane... Şi gata; se întorcea la masă.

- Aa, nu-mi spune că s-a topit!

Ba sigur că se topise - că stătuse un secol să netezească buclişoare! Cât pe ce să fie descusută apropo de anu' trecut! Soţul ei îi fură un sărut şi se repezi la amestecul multicolor...

- Ba e mai bună aşa!

Isamu aproba cu capul, zâmbind...

- Şi? Ziceai de petreceri! Cine ce mai petrece zilele astea? Ca să-mi organizez şi eu agenda!

- Păi Calypso o să fie mai mereu plin-ochi. Da' pot să-ţi zic ceva?

Soţul ei se pregătea să electrocuteze; Iuliana însă zâmbea agale, aşa, în romanes:

- Cum le organizai tu, cu băieţii ăia cu costume albe şi săbii, nici dracu nu le mai face!

- Da' acum cum le fac?

- Păi cheamă mascaţi, de la pază şi apărare. Şi arată, aşa, ca o razie cu fond muzical...

Râdeau... Soţul ei hăpăia la viteză îngheţata, de se gândea foarte serios să-l trimită pe Isamu după Faringosept... Şi ce frumos fusese la Bambina, de Crăciun! Pe-atunci o îngrozise revederea cu capetele rase; acum însă, când îşi amintea, îşi dădea seama că fusese, într-adevăr, frumos... Isamu sparse tăcerea, în franceză:

- La 11 vine Alain, să discutaţi despre reorganizare.

Ştefan îşi privi scurt ceasul... şi se ridică:

- Aproape am întârziat!

Şi-acum se grăbeau înapoi. Ei, poftim!

... Nu înţelegea - de ce nu plecase frumuşel, singurel, la treabă? De ce se complicase cărându-le şi pe ele după el? Soţul ei pornise cu demaraj şi se integrase violent în trafic. Sigur o ducea pe Iuliana la hotel - că dacă venea Alain, nu putea s-o vadă pe ea făcând "lecţii de bună purtare" în living... Îl auzi pe Isamu anunţându-l pe Christian că Iuliana se întorcea la hotel... Şi ajunseseră la hotel. Tot în tăcere, tot cu CD-ul... Isamu şi Iuliana coborâră grăbiţi...

- Ce-i? Eşti supărată?

Negă şi se întinse lung... şi-l sărută... Şi şopti:

- Vorbim acasă, nu?

- Despre supărarea ta, vorbim acum.

- Dar nu sunt supărată! Cum se spune Faringosept în franceză?

- Cred că Halls...

Ea râdea; el doar zâmbea. El era preocupat de privirea ei - voia să ştie dacă e supărată... Portiera pocni. Ştefan demară... Şi iar mergeau în tăcere... doar cu CD-ul... Semafor... Demaraj... Semafor... Demaraj... Ştefan scrâşni printre dinţi:

- Vorbim acasă.

Da' ce-avea? Îl privi lung, mirată de furia pe care-o vedea pe chipul lui... Reveni spre parbriz - nu puteau discuta acum. Discutau acasă - pentru că trebuiau să se certe şi să se şi-mpace. Şi era riscantă discuţia pe tema asta, într-un bolid, cu "concentrat de Florentin" la volan...

Isamu le anunţa sosirea... Maşina opri strâmb pe alee; coborî şi-l văzu pe Ştefan alergând la propriu în casă! Păi... OK! Se întâmplase ceva! De fapt, întârziase la întâlnirea cu Alain! OK, nu se supăra! Să se ducă şi ea la treaba ei!

Intră şi ea şi urcă în dormitor. Îşi puse treningul ei preferat, un tricou... Şi-acum să urce la mansardă şi să-şi piardă timpul, cât era el "la serviciu"!

Mike Oldfield era preferatul ei. Se potrivea bine şi cu starea ei sufletească, şi cu gândurile...

Îi era dor de Florentina. La ora asta, micuţa ei era în parc... Dacă nu cumva îi schimbaseră programul şi-o încuiaseră în curte! Că erau în stare de orice, numai să nu-l lase pe Florentin s-o ia de lângă ei! Cu siguranţă, Florentin le spusese despre posibilitatea ca Ştefan să vină val-vârtej şi s-o ia... Iar micuţa ei avea nevoie de copii - să-i observe, să-i imite, să înveţe... Iar la bunici erau doar unchi mult mai mari decât ea...

Îl văzu pe soţul ei urcând scara. Era furios; aşa că îşi scoase căştile şi-l privi lung... Ce-avea? Ştefan întrebă tăios:

- Ce s-a întâmplat?

- Nu s-a întâmplat nimic.

- Nu încerca să mă fentezi, bine?

Dacă o lua aşa, cu dialect, schimba imediat foaia! Dealtfel îşi simţi imediat sprâncenele încruntându-se:

- N-am înţeles de ce ne-ai luat cu tine la afaceri. Dacă aveai nevoie de Isamu, puteai să-l iei doar pe el. Sau încă te mai gândeşti că-mi ascut călcâiele şi plănuiesc spre Europa de Est?

Ştefan o privea lung... Adăugă, în şoaptă:

- Că n-aş vrea să cred că ai încercat să-mi dai vreun indiciu... Vreo idee...

Aoleu, mamă! Acum o lua la bătaie! Soţul ei o "electrocuta" rău, în timp ce zâmbea:

- Sunt cunoştinţe de afaceri.

"Sau te-ai plictisit, sau trebuie s-o externezi pe Rubina..." Şi dac-o făcea a dracului cu rahatu' ăla de şustă din gelaterie, se-apuca de bocit! Ete-aşa, ca să-l scoată din pepeni!

- Sunt cunoştinţe de afaceri - şi-o să-ţi demonstrez asta.

Dar poate că nu voia să-i demonstreze nimic! Voia s-o lase-n pace! Sau să-i spună, verde-n faţă, că se plictisise! Că, la urma urmei, cam aşa se traducea gestul lui. Îşi luase "soţia" de mână şi-o scosese musai la o îngheţată, ca să-l vadă pe el râzând şi discutând cu trei "doamne"!

Mâna se întinse ferm spre ea. Reveni spre geam... Ştefan se apropie, o luă de mână şi-o ridică destul de... ferm:

- Chiar nu vrei să înţelegi că sunt afaceri?
- Ba da - şi, dacă-ţi aminteşti, eu am spus prima chestia asta.
- Ai spus-o, dar nu o crezi.
- Am crezut-o, până mi-am dat seama că
- Ţi-ai dat seama că ce?

Ridicase vocea la ea. Era furios; era concentratul ăla periculos, care redecora... Îşi impuse să fie calmă:

- Mă cunoşti; ştii cum gândesc.
- Ba nu te cunosc mai deloc! Nu de alta, dar am crezut că ai încredere în mine şi m-ai înţeles! Şi constat că m-am înşelat!

Pe-asta i-o zisese pe un ton calm, dar în romanes. Ea una voia să fie îndeajuns de clară ca să n-o mai spună şi-altă dată, aşa că folosi tot româna:

- Atunci o să te ajut să mă cunoşti. Chiar acum. Din punctul meu de vedere, poţi să faci ce vrei. Că, dacă vrei să faci, faci. Ce vrei tu. Cu cine vrei tu. Iar eu nu fac investigaţii şi nu te urmăresc; şi nici nu plec urechea la zvonuri. Atâta timp cât ai grijă să nu aflu, înţeleg că vrei să stau lângă tine - cu tot ceea ce implică asta. Dar în clipa în care voi vedea cu ochii mei că nu-ţi mai baţi capul să te ascunzi de mine, cobor scara asta, ies afară, trec de poarta din capăt şi văd eu unde mă duc. Şi nu mai privesc în urmă.

Ştefan tăcea. O privea lung...

- Până în clipa aia, eşti nevinovat. Şi-acum mă cunoşti şi din punctul ăsta de vedere.
- Am înţeles. Vino cu mine, te rog.

O rugase - deci mergea cu el! Coborau... Intrau în birou... Ştefan o duse la canapea. Se aşeză, iar el se grăbi să se aşeze la birou. Era atent la ecran; tasta ceva, calcula ceva... Oricum, printa multe hârtii. Parcă prea multe... Da' ce făcea, îşi îndosaria arhiva de mail-uri? Şi de ce-o adusese pe ea acolo? De ce-o ţinea acolo?

... În fine. O rugase, aşa că o să stea cuminte acolo unde-o pusese el! Se aşează mai comod "prin tolănire", îşi sprijini capul în pumn şi începu să aştepte, privindu-l lung...

Telefonul piui; Ştefan "aruncă" un Da... şi închise. Şi luă "tona" de hârtii şi începu s-o împartă în trei... Îi venea să-l întrebe unde era Alain şi cum de-şi permitea să întârzie...

Uşa biroului se deschise. Cele trei doamne cochete şi volubile intrară, râzând. Iar uşa se închise. Iar râsul dispăru instantaneu. Ia uite...

Soţul ei nu le băga în seamă. El era furios. Împărţea hârtiile în trei tenculeţe... Ele încercau să nu se foiască prea tare - că, după ce se închisese uşa, toată volubilitatea şi naturaleţea studiată dispăruseră. Aveau o atitudine de şcolăriţe întârziate în parc, la pupat cu băieţii, care-şi aşteptau acum tatăl ca să le pocnească peste bot... Fără să le privească, Ştefan rosti scurt:

- Ana-Maria, soţia mea.

O salutau cu capul; le saluta... Gata. Terminase de aşezat hârtiile. Ridicase privirea spre ele. Foşnetul încetase subit... Ochii verzi se întoarseră spre ea iar mâna arătă scurt:

- Camille, şefa reţelei pe zona de est. Edith, şefa reţelei pe zona de sud. Julie, şefa reţelei pe zona de vest.

O piruetă şi-un răcnet în romanes, către cele trei subalterne:

- Voi sunteţi demente? Voi vă jucaţi cu mine?

Făcu un pas spre ele, iar ele păşiră "în bloc" în spate.

- Încasările au scăzut. Ce mi-aţi spus voi mie, înainte de aprovizionare? Camille; ce mi-ai spus tu mie despre încasări, înainte să-mi spui că vrei să te aprovizionez?

Iar femeia tăcea... Ştefan scrâşni printre dinţi:

- Vorbeşte, că-ţi scot dinţii fără cleşte!

Iar ea bâigui, cu voce stinsă:

- Că or să crească cu 7%.

Soţul ei făcu un pas mare, luă un teanc de hârtii şi începu s-o lovească cu el în cap şi peste faţă:

- Ete calculele! Făcute după rezultatele trimise de tine!

Mamă Doamne! - da' dădea din tot sufletul! Iar ea nu zicea nici miau şi nici nu era prea sigură că voia să se ferească - ridica mâna un pic, dar nu depăşea nivelul curelei de la fustă...

După vreo 10 "palme" de-astea, Ştefan îi trânti hârtiile în cap, dându-le drumul. Colile se împrăştiară, fireşte, pe covor. Femeia se grăbi să "cadă" în patru labe şi să le-adune; iar el îşi aminti că mai avea două cliente "de ciufulit":

- Edith, tu cât ai zis?
- 5.
- Şi cât ţi-am zis eu?
- 7.
- Şi cât ai făcut tu?

Tăcere... Tresări la propriu când palma lui porni, pe neaşteptate, şi mută din loc capul brunet:

- Repetă după mine: minus patru la sută.

Repeta, că n-avea încotro...

- Julie?
- Am spus doi, mi-ai spus şapte şi-am făcut minus unu.

Probabil că ea se resemnase cu gândul că oricum mânca bătaie... Ochii verzi o electrocutau... iar ea adăugă:

- În condiţiile în care mi-ai luat doişpe şi le-ai mutat pe net.
- Şi câte ţi-am adus?
- Şase aeriene.

Ştefan porni încet spre ea... Ea păşea în spate... Iar după ce ea întâlni peretele, el îi puse mâna în gât şi-o săltă uşor:

- Şi asta e o scuză?

Capul blond nega de mama focului...

- Ţi-am adus eu vreodată versate de patruj' de ani?

Negare...

- Ai mai avut vreodată probleme în aterizarea lor?

Altă negare.

- Şi-atunci de ce ai probleme acum? Ţi-ai găsit vreun puştan care te ţine ocupată?

Negare... Îi dădu drumul şi porni spre birou:

- Eu am senzaţia că voi vă bateţi joc de banii mei.

Acum bălmăjeau toate trei în acelaşi timp. Încetişor de tot, ca să nu le-audă, ca să nu le înţeleagă cuvintele... Ştefan ridică tonul:

- Eu încep să am senzaţia că ar trebui să-mi urc soţia în maşină şi să o plimb prin Franţa! Să-i arăt peisaje, castele, muzee... şi să-mi manageriez singur afacerea asta! Că pe voi nu mai înţeleg de ce vă plătesc!

Tăcere... Ştefan luă şi celelalte două teancuri; instantaneu, cele două vizate "fentară" spre ea, în tentativa de a-şi feri faţa... Numai că nu le mai lovea; le punea hârtiile-n mâini. Şi se aşeza la calculator...

- Camille!

Femeia îşi strânsese hârtiile; acum îl privea cu ochi îngroziţi...

- Ştii ce ai de făcut?
- Da.

Un răspuns foarte ferm şi hotărât, care arăta că habar n-avea dar se va descurca ea cumva - că a doua "căpăceală" sigur n-o păpa...

- Eu cred că nu.

Gata: o blocase. O "executase" dintr-o suflare. Individa era definitiv pierdută...

- Cred că nici una dintre voi nu e-n stare să iasă de-aici, să-şi bage minţile-n cap şi să-şi ordoneze priorităţile. Şi să aibă cinci minute de luciditate, cu ochii-n hârtii. Aşa că v-am colorat indicaţiile. Albastrul intră în saloane, griul iese-n stradă. Verdele se avansează, galbenul se avertizează, roşul se sare gardu'. Băgaţi cărbuni, că nu glumesc: dacă nu vă reveniţi în următoarele zece zile, planificarea urcă la 10% luna asta.

Soţul ei trase sertarul de sus al biroului. Înlemni şi i se tăie răsuflarea, văzându-l scoţând ditamai sabia...

- Iar dacă nu vă reveniţi... şi dacă nici nu-mi atingeţi targetul, încep să umblu la ten. Al vostru, nu al fetelor. Şi colorez roşu.

Păi acum ea una se lămurise. Acum putea să tragă o concluzie, cât le electrocuta el cu privirea şi sabia...

Tocmai asistase la o discuţie "de afaceri". Care se desfăşurase oarecum... firesc! Le plesnise bine - dar auzise ea de şefi care-şi plesneau angajaţii mai rău, pentru sume probabil mai mici! Pentru că greşeau calculele, coseau alandala nasturii la pijamale şi puneau baxurile anapoda în depozit! După bătaie, urma o perioadă de "dezmeticire". Cine nu se dezmeticea, primea un avertisment - şi-o pedeapsă. Cam aşa era logic să se întâmple; cam aşa se părea că se întâmpla şi în cazul ăsta...

Sabia şi cuţitul erau un fel de bau-bau. Se scoteau la vedere, la fiecare discuţie de-asta nemulţumită, şi interveneau la sfârşit, doar dacă nu se mai putea face altceva... Iar ea văzuse mult prea multe filme proaste înainte să-l vadă pe el scoţând cuţitul din şifonier şi plecând să preia noile afaceri...

Uşa pocni sec. Parcă ştiind că el apăsase butonul, cele trei femei se repeziră buluc să se salveze... Rămaseră singuri.

Ştefan aşează sabia pe birou... şi-şi acoperi faţa cu palmele.

Ştefan

Şi acum ştia şi ea. Acum văzuse cam cu ce se ocupa el, când făcea afaceri. Auzise discuţia, văzuse discuţia...

Acum, dacă ea va voi să plece...

Ana-Maria

Soţul ei se ridică şi se apropie de ea. O privea cu ochi trişti... Îi făcu loc, lângă ea. Iar el se aşează... şi oftă:

- Aşa-i că ai început să mă urăşti?

Negă încet, zâmbind:

- De ce să te urăsc?

- Pentru că am afaceri de-astea, pentru că dau ordine de-astea...

Începu să râdă, amuzată de îngrijorarea lui:

- Tu m-ai urât atunci când vindeai arme şi droguri şi mă vedeai pe mine aranjând lanterne şi împerechind papuci? Şi suportând cu stoicism şi amabilitate-n glas toate întrebările tâmpite rostite de casnice supraponderale?

Vedea în ochii lui că nu putea s-o urască...

- Ştiam eu. Fiecare face afacerile pe care le face, nu? Ce-are a face afacerea cu noi doi?

Ştefan

Mai avea vreun rost s-o întrebe dacă se hotărâse să împacheteze şi să pornească spre poarta din capătul aleii?

... Nu. Micuţa lui soţie nu se gândise niciodată să împacheteze - sau să pornească spre uşă măcar. Nici chiar când îi văzuse cicatricile, nici chiar când îl văzuse luând cuţitul din şifonier... Soţia lui îl privea pe de-a-ntregul, dar calcula numai ce-o interesa pe ea. Numai ce-o putea afecta pe ea. Afacerile n-o puteau afecta - ei nu-i păsa dacă Emilie pregătea fructe de mare, sau dacă ea ungea personal nişte margarină pe pâinea de ieri. Ana nu venise la Cannes pentru fructele de mare. Nu venise pentru bani. Nu venise pentru titlul de contesă. Simţise ce strânsese el în suflet, de 800 de zile, de când o aştepta... Şi venise pentru el. Şi-l înţelesese. Şi-l cam... "descifrase"...

"Îţi mulţumesc că nu te-ai gândit niciodată să porneşti spre poartă..."

Ana-Maria

O săruta. Dar era un sărut mai special... Care nu-i apăsa butoanele, dar deschidea portiţa aia din suflet... Iar el se mai strecura puţin înăuntru... Şi-acum portiţa se închidea încet, ca în filmele Disney - după ce prinţesa rămânea cu prinţul, puţin înainte de generic...

Era îndrăgostită lulea... de un prinţ frumos şi puternic... De un rege... căruia ea îi va pune o coroană superbă pe cap...

Gata: portiţa se închisese. Sărutul se sfârşise. Deschise ochii şi-l privi lung... Acum, în momentele astea, Ştefan era pregătit să-i spună tot... Tonul lui era calm:

- Asta e afacerea mea - banii mei. Asta şi bijuteriile. La celelalte sunt doar manager...

Iar ei îi era tare frică tocmai de alea - pentru că una era să piardă banii proprii, alta era să piardă banii fratelui lui Isamu...

- În afaceri, am întotdeauna grijă să nu fiu nici sus, nici jos; stau între ape. Ştiu că ăia de sus sfârşesc arestaţi, ăia de jos sfârşesc jos... Lucrez numai pentru oameni temperaţi. Oameni care ştiu regula degetului mare, care zice că niciodată mâna nu trebuie să intre toată în borcanul cu miere. Trebuie să se tempereze şi să se oprească la un moment dat - iar pentru asta există degetul mare... Dau întotdeauna cu 1% mai mult la comisioanele oamenilor; cei care lucrează pentru mine sunt motivaţi să-şi facă treaba, ca să rămână la mine. Cei care nu lucrează la mine, vor să lucreze la mine. Iar locurile sunt limitate - că stau între ape, nu ţintesc nici în sus dar nici în jos...

Ştefan îi strânse cu putere mâna şi se ridică. Se grăbi să-l urmeze. O ducea la birou... Îi arătă, în sertar, un pistol. Sabia stătea de obicei lângă el - acum zăcea pe masă... O trase în spatele scaunului şi-i arătă un biblioraft. Albastru. Nimic special la el; stătea, ca toate celelalte bibliorafturi, pe-un raft cam pe la mijloc. Doar că el îl trase scurt, iar dulapul glisă ascultător. Vedea o scară în spirală, îngustă, meschină... înghesuită pe lângă... Ce era aia?... Fundul piscinei! Ete, că nu se gândise nici o clipă cum de aveau ei piscină de doi metri adâncime la etajul doi...

- Duce jos, în subsol. Acolo sunt două motociclete, iar ieşirea e prin garajul care de afară pare a fi al vecinului.

Aha! Bun; era ceva mai liniştită acum, că descoperise "ieşirea de urgenţă"... Ştefan mai trase o dată biblioraftul; iar dulapul reveni la poziţia iniţială. Soţul ei o cuprinse cu braţele şi-i şopti la ureche:

- Şi mai e o nişă la etajul doi, unde se pot ascunde două persoane... Pe care însă va trebui s-o mut cumva... pentru că or să fie minori pe-aici, iar sub patul nostru de 9 metri pătraţi e cea mai straşnică ascunzătoare pentru ei...

Deci ea dormea pe ascunzătoare... Trăznet!

- Casa e plină de pistoale şi săbii; dar nu sunt la îndemâna minorilor. Mă voi gândi, oricum, la ele; că ei sunt inventivi şi cresc repede...

Aproba, zâmbind... Ei bine, se simţea curajoasă. Aşa cum el avusese azi curaj s-o ia cu el "la afaceri" şi-i arătase cum discuta el cu subalternele, aşa simţea ea nevoia să mai facă un pas - şi să mai urce un punct, pe scala "vitezei de funcţionare". Aşa că îi ţinu bine mâinile - că nu voia ca el să-i dea drumul tocmai acum - şi se întoarse spre birou. Privea lung sabia aia... Realiza că nu era nici "decorativă", nici "pentru lecţiile 1-10". Lama sabiei avea peste 50 de centimetri lungime şi tăia de-adevăratelea... Parcă ghicindu-i gândurile, mâna lui îi luă mâna şi-o aşeză încet pe mâner:

- *Katana*...

Deci aşa o chema... Uau, ce uşoară era! Se aşteptase să cântărească "o tonă"; dar era...

Era incredibilă! Strălucea ciudat...

Mâna lui o ghida; mişcarea era lină... În sus... În dreapta... Ca un balet... Ca un dans ameţitor al unui balerin, pe-o bârnă ridicată la zeci de metri înălţime, fără plasă de siguranţă... De parcă mâna ei se prelungea, armonios, cu lama aia cu luciri ciudate...

Brusc, mâna lui îi strânse dureros de tare mâna; simţi răsuflarea trecându-i pe lângă ureche - iar mişcarea fu scurtă.

Nu realizase când ajunsese lama din dreapta-n stânga; dar vâjâitul o făcuse să-i sară inima din piept!

Simţea că-i pocnesc tâmplele! Tensiunea i-o luase razna, avea senzaţia că tremura... Tocmai îi arătase...

Ştefan o trase uşor în spate... Îi ghida mâna spre sertar... Sabia intra, cuminte, lângă pistol...

Discutaseră despre partea asta. Despre minori şi lucrurile periculoase din casă. Şi bineînţeles că el încercase să-i interzică acele 5-6 lecţii pe care ea le considerase absolut necesare! Acum, că văzuse ce însemna de fapt acea sabie, era tentată să creadă că soţul ei avusese dreptate: ea se va ocupa cu gătitul prin corespondenţă. Şi, bineînţeles, dacă vreodată el va fi neglijent sau prea grăbit, ea va apuca sabia de mâner şi o va pune în sertar. Exact ca acum.

Prin urmare, închise personal acel sertar.

- Lista numelor duşmanilor mei nu încape pe trei caiete studenţeşti de-o sută de file, scrise la rând cu virgulă. Din acest motiv, şi nu numai, tu nu puteai să rămâi azi cu bodyguarzii. Isamu cântăreşte, în ochii listei ăsteia, un pic mai mult decât 2.000 de bodyguarzi cu experienţă.

Aprobă încet:

- Dar poate că a fost mai bine aşa. Acum sunt mai liniştită.

Evident, Ştefan aştepta continuarea! I-o oferi, zâmbind:

- Am descoperit azi că am văzut mult prea multe filme proaste cu afacerişti de succes şi obiecte tăioase; şi nu pot spune că sunt deficitară la capitolul imaginaţie...

Îl făcuse să zâmbească! Era sigură de asta! Nu-l vedea, pentru că era în spatele ei - dar ştia că soţul ei zâmbea chiar acum! Şi uite ce frumos se împăcaseră... Tii, ce bine se-nţelegeau ei doi!

Lăsă capul pe umărul lui şi închise ochii: ce bine era în braţele lui...

Ştefan

Se împăcaseră. Nici nu se îndoise că va fi altfel! Micuţa lui soţie accepta compromisuri - şi accepta chiar şi interdicţii, dacă i se explicau motivele. Uneori, Ana intervenea cu propriile motive şi încerca să negocieze; dar numai atunci când avea ea dreptate, sau când găsea o soluţie mai bună...

Iar azi era joi, nu sâmbătă... dar nu putea să-i dea drumul...

Ana-Maria

Palmele începuseră să urce. Încet-încetişor, de parcă încercau să n-o sperie... Butoanele ei erau vraişte...

Calculatorul piui slab. Aah! Îi venea să tragă sertarul şi să-i arate ea piuitorii ăleia! Dar azi nu era sâmbătă - era doar joi... Aşa că opri palmele care nu se sinchisiseră de acel piuit şi şopti:

- Mă duc sus...

Primi o sărutare pe păr... Şi i se dădu, totuşi, drumul. Porni spre uşă şi constată... Ete, că plutea romantic! "Ia hai, Anuţo - gata! Că el nu trebuie să ştie cum se termină filmele Disney! Nu-l informa tu azi - că încă nu-i 5 noiembrie!" Uşa pocni, ea ieşi... şi se ciocni de zâmbetul lui Isamu:

- Deci a fost, totuşi, o întâlnire de afaceri.

- Bineînţeles. Nici n-am crezut altceva! În schimb, am o altă nedumerire. Am auzit azi, la gelaterie, ceva despre un CD, cu melodii compuse de manelişti celebri special pentru Ştefan...

"Haai, chinezule, dă-mi-l tu! Că ăla-i un indiciu de aur, pentru ziua de sâmbătă!" Isamu îşi cam pierduse zâmbetul, dar nu devenise chiar serios:

- E în seif.

Zâmbi strâmb:

- Atunci mă duc să-mi ascult propriile CD-uri.

El arăta spre scară... Bufni în râs şi urcă în dormitor.

Ia uite, ce se schimbase chinezul aşa, deodată! Când intrase ea în birou, îl lăsase mai mult serios spre încruntat. Când ieşise, după ce lămurise lucrurile cu soţul ei, chinezul îi reamintise că şi el râdea uneori... Adevărul era că, dacă şefu' era liniştit în dragoste, îi stătea mintea la afaceri, nu? Şi viţăversa...

Deschise uşile şi scoase o fustă mulată şi-un body. Să se schimbe şi să facă nişte aerobic! Nu de alta, dar auzise că luna decembrie era plină de paranghelii, iar ea servise îngheţată azi!

Ştefan

Era înnorat azi; era urât. Luna se ascunsese după nori. Şi parcă-l deranjau luminile oraşului...

Îşi trase soţia în braţele lui şi... Cum să-i spună? Cum să deschidă discuţia despre trecut? Trebuia neapărat să ştie...

- ... Aş vrea să te întreb ceva. Dar nu ştiu cum.

- Dă-mi un indiciu.

- ... Când te-am sunat, mă aşteptasem să nu-mi răspunzi.

Tăcere... OK, voia să-l înveţe să comunice! Prea bine!

- ... Când mi-ai deschis uşa, mă aşteptasem să văd aceiaşi ochi speriaţi de anul trecut.

Tăcere... Zâmbi, în romanes:

- Cum de anul trecut te speria şi simpla mea intrare pe uşă, iar acum numai vâjâitul sabiei te mai face să tresari?

- Anul trecut... Când ne-a dus Diamant prima oară-n şatră, Perla s-a grăbit "să mă ia în primire". Şi m-a dus să-mi întindă cărţile. Întâi mi-a spus despre casă, apoi despre dragoste... Mi-a spus că o să am sărbători agitate, dar lucrurile se vor rezolva... Şi apoi mi-a spus "O să ai mari probleme cu un bărbat mai tânăr decât tine." Şi mi-a vorbit despre un bărbat plin de bani, frumos, şarmant, care va face o pasiune pentru mine. M-a avertizat că acel bărbat va urzi o plasă în jurul meu; şi-ar fi fost bine să nu cad în ea, fiindcă el nu mi-ar fi adus fericirea... M-a sfătuit să-l ţin cât mai departe de familia mea, pentru că el avea destui bani ca să-mi poată face rău şi mie, şi oamenilor la care ţineam... A adăugat că e genul de bărbat care tocmeşte oameni să-i facă treburile murdare şi-are destui bani să le spele şi lor dosarele... Mi-a arătat ceea ce ea a numit "încercare de suflet" - o adunare mare-mare de figuri... Şi-apoi a scos figura valetului-problemă. A întins cărţile... le-a strâns, spunând că s-au măsluit, şi m-a dus înapoi la masă...

Deci fusese avertizată; i se spusese că acel bărbat care va apare în faţa ei, frumos, şarmant, plin de bani şi mai tânăr decât ea, este un balaur periculos care n-o poate face fericită. Clar!

- Şi apoi ai venit şi tu... Ea stătea lângă mine la masă. În cinci minute, mi-a expus la ureche toată situaţia ta. Nu ştiu de ce, că ai fost singurul "analizat" aşa din toată şatra...

- Şi apoi am fost prezentaţi...

- Şi m-ai "radiografiat"...

- Te-am imortalizat mental - pentru că pe vremea aia nu avusesem atâtea fotografii...

- Şi ne-ai dus acasă... Am ascultat cu atenţie discuţia de-atunci; mi-am încleştat bine maxilarele, să nu rămân cu gura căscată...

- De ce?

- Pentru că descopeream ceea ce eu numesc de-atunci "cap de bulibaşă"...

Ia uite! O sărută uşor pe păr - nu-i va spune nimic despre capul ei de "soţie de bulibaşă". Avea toată viaţa la dispoziţie şi pentru asta...

- Când am ajuns acasă, m-am gândit... Nu păreai să fii tu! Că nu m-ai băgat în seamă deloc - iar Perla vorbise despre pasiune...

Dac'ar fi ştiut ea cât de greu îi fusese să fie aşa...

- Iar luni, dis-de-dimineaţă, a sunat soneria. Ţaţa Dida a năvălit peste mine, roşie ca racul, gâfâind, şi-a zis ceva de genul "Ano, am venit la tine ca să discutăm foarte serios". M-am pregătit mental să-i explic ce-am căutat în şatră, la Diamant... Şi i-am făcut o cafea. Şi pe urmă m-a pocnit în moalele capului: "Ieri ai cunoscut un bărbat mai tânăr decât tine. Fereşte-te de el." Şi-apoi mi-a zis că ea ştie mult mai

multe decât mine, ştie viitorul şi ştie că n-am s-o ascult. Aşa că-mi demonstrează că trebuie s-o ascult. Şi mi-a vorbit despre accidentul de maşină în care a pierdut Mirela copilul.

Acum era lămurit. Era evident că pornise pe drumul spre ea de la nivelul -20! Nici n-avusese cum să izbândească!

- După care m-a rugat să-i fac un sandwich. Şi s-a dus în dormitor, s-o vadă pe Florentina.

Aşa...

- Atunci a luat din şifonier hainele cu care ne-a legat. Dar nu ne-a legat decât în decembrie, cu câteva zile înainte să-mi aduci fotografiile.

Deci ţaţa Dida nu făcea farmece aşa... ca să fie făcute! Le făcea pe toate la timpul lor. Poate pentru că soarta se putea schimba într-o clipă? Iar ea aşteptase, se informase, întinsese cărţile şi aflase "ce mai făcea soarta" în diverse momente ale vieţilor lor?

- Când m-ai sunat... Nu dormeam. Am simţit că mă sufoc; am sărit din somn şi n-am putut respira, până n-am băut apă rece. Mă simţeam ciudat... Am sunat-o. Atunci mi-a zis că îmi întinsese cărţile. Şi mi-a zis viitorul. Şi din clipa aia nu mi-a mai fost frică de tine. Nu ştiu de ce... Poate din cauza ei, poate din cauza lui... Nu ştiu.

Anul trecut, Ana îşi protejase dragostea. Iar el nu fusese pe-atunci nici un sfert din cum era acum. Ana de-atunci, căreia Florentin îi dăruia dragostea aşa cum voia ea, fără să-i pese de relaţiile cu părinţii şi restul lumii, îşi protejase sufletul. Căsnicia. Fericirea. Ana de-acum, pe care Florentin o trecuse la capitolul "proprietăţi", nu mai avusese ce să apere. Se simţise părăsită, trădată... Iar când el o sunase, ea ştiuse... Ana de-acum ar fi acceptat şi oferta veche; ar fi pus mult mai multe condiţii şi bariere între ei, dar ar fi acceptat-o. Şi-ar fi fost doar jumătate de arici. Şi toate astea doar pentru că ştia că el strânsese în suflet cam 800 de zile de dragoste pentru ea... Numai că el... Trebuia să-i spună asta. Acum! Deci...

- ... Cel mai greu mi-a fost să port masca. Să nu te privesc. Să nu-ţi zâmbesc. Să-mi ţin cărţile-n minte şi să le ascund de tine. Deşi aş fi vrut să le scot pe toate-odată... Poate că ţaţa Dida a avut dreptate, când a decis să nu ne lase să încercăm anul trecut. Poate a greşit, poate a încercat să-şi protejeze nepotul... Nu ştiu. Important este însă că a decis să te dezlege acum. Iar eu tind să cred că a fost fair play. Că am electrocutat-o, să ştii - şi n-am văzut gânduri ascunse...

Capul Anei se ridicase imediat! Îi zâmbea ciudat...

Ana-Maria

Cum-cum? O electrocutase pe ţaţa Dida? Ce tot zicea el acolo?

- Când ai electrocutat-o?

- ... Perla a văzut în cărţi moartea Laurei. Dar n-a înţeles-o - că nu ştia de Laura! L-a trimis pe Diamant la Didonia, să-i ghicească de mine. Iar Didonia ştia de Laura şi-a înţeles cum or să fie lucrurile; şi-au decis, ea şi Diamant, să nu spună nimănui nimic. Pentru că, după ce-a dat de mine, Didonia a dat de tine. Şi te-a văzut ieşind din cărţi cu mine.

Se ridică în fund: hei! Cum adică?

- Văr-miu profită deseori de faptul că e văr-miu. Aşa că nu mi-a spus nimic... Iar Laura a murit... M-am ocupat de răzbunarea ei; apoi de mutarea afacerii. În vila de la Cernica, după ce-am răzbunat-o, i-am spus lui Diamant să-şi ascută bine urechile - fiindcă am avut un presentiment. Am vrut să ştiu...

Ce voise să ştie? Haai, să-i zică odată!

- Am vrut să ştiu dacă există Dumnezeu. Şi dacă mă vede. Apoi am organizat înmormântarea. Iar seara l-am întrebat pe Diamant dacă şi-a ascuţit urechile. A venit cu transcripturile gata aranjate, subliniate, avea şi-o hârtie cu "situaţia" neamului văzută prin prisma certurilor dintre voi doi... Şi mi-a spus că Didonia m-a invitat la ea, să-mi întindă cărţile şi să-mi spună un secret pe care numai mie mi-l poate spune. Iar a doua zi, la 9 fix, o aşteptam pe palier...

I-auzi ce de lucruri făcuse Ştefan în perioada aia! Era tot mai atentă...

- Mi-a făcut o cafea, a întins cărţile şi mi-a demonstrat cu voce tare şi degetu' pe cărţi că-mi ştie planurile şi gândurile. Şi că de data asta am să reuşesc. Dar ea nu vedea în cărţi decât viitorul pe termen scurt. Voia să-l ştie pe-ăla pe termen lung. Şi i l-am arătat.

Îi arătase mătuşii lui Florentin inelul cumpărat pentru nevasta lui Florentin! Nu era întreg la cap...

- Iar ea mi-a spus secretul - faptul că aveai cununiile legate. Şi ce crezi că am făcut eu atunci?

- Ce?

- ... I-am plătit pentru ghicit, am ieşit pe uşă şi-am apăsat soneria. Şi, când mi-a deschis, i-am spus: "Sărut mâna, ţaţă Dido. Am venit să te rog să dezlegi cununiile unei femei." Ea m-a invitat în apartament... Azi, când mi-am dat seama că trebuia să te iau cu mine la discuţia aia, m-am întrebat în ce măsură pot să-l trimit pe Diamant la ea, cu un tricou; dar legatul durează mai mult decât dezlegatul, e mai complicat... N-ar fi avut timp...

- ... Şi uite că n-am avut nevoie de farmece...

Se cuibări înapoi, în braţele lui... Deci ţaţa Dida... Deci îi spusese... Deci ea o lăsase pe Laura să moară...

- ... Şi dacă ţaţa Dida te refuza?

- ... Nu ştiu... Ajungeam la Perla, mai devreme sau mai târziu! Şi mi te dezlega ea!

Aha! Deci se putea şi-aşa... Sigur că se putea şi-aşa!

- ... Hai să ne odihnim, că mâine îţi vine Iuliana la lecţie; şi vine hotărâtă să recupereze şi orele de azi!

Aprobă şi se lăsă sărutată...

- Noapte bună...

- Noapte bună...

4 noiembrie 2005 - vineri

Ana-Maria

N-avea stare. Şi nici nu-i era mintea "înfiptă pe umeri". Pur şi simplu nu se putea concentra! Iuliana mai avea puţin şi începea să plângă... Până la urmă, tânăra se aplecă spre ea şi-i şopti la ureche, în romanes:

- Ano, ce-ai? Nu te simţi bine?

- Ba da.

- Da' atunci ce-ai?

Ridică din umeri şi se grăbi să ia manualul de franceză. Iuliana nu se opri:

- Auzi? E legat de Ştefan?

Ete, fleoşc! Uite cine voia să-i fie ei confidentă!

- Eşti gravidă?

Pe-asta trebuia s-o infirme, dacă nu voia să se trezească cu Ştefan pe cap! Că el aşteptase pe hol, cât stătuse ea în cabinetul ginecologic de la Giuleşti! Aşa că negă scurt.

- Atunci n-ai de ce să fii agitată.

Îi făcu semn s-o lase baltă. Răsfoi cartea... Şi i-o întinse: discutau despre masă. Adică despre cum se comportă ea când o scoate clientul la restaurant. Ştefan cobora scările, vorbind la telefon... Era vesel. Vorbea cu cineva apropiat, cu care îşi permitea să facă glume. Vorbea în franceză... Naşul să fie oare? Îl văzu trecând pe lângă ele, ieşind în curte, apropiindu-se de Mercedes... Iuliana veni şi mai aproape:

- Auzi? Eu ştiu ce ai.

- Nu cred că ştii. Iar dacă ştii, uită - că nu-i treaba ta.

- Ba cam e. Că tu îmi faci aşa un bine mare de tot, că trebuie să-ţi întorc serviciu'!

- Nu trebuie să-mi întorci nimic.

- Ano, voi încă "n-aţi stins lumina". Că dac-aţi fi stins-o, la cât de frumoasă eşti tu şi la ce dragoste ştie toată România că are el în suflet pentru tine, nu se mulţumea să se plimbe p'-aici cu tine de mână! Şi ştii ce zic eu? Eu zic aşa: lu' Ştefan i-ar place să ardă...

Poftiim? Ochişorii fardaţi slab străluceau de bucurie că "se-ntorsese roata" şi era ea profesoară acum:

- Să ardă ca focu' de şatră în braţele tale. Şi ştii ce i-ar mai place?

Întoarse capul spre geam şi nu se mai împotrivi: la urma urmei, fata asta ştia despre Ştefan lucruri pe care ea nici nu le bănuise! Ştia ce se întâmplase în jurul lui Ştefan, cât se preocupase ea de vândut lanterne! Ştia multe amănunte, din auzite fireşte, despre ce făcuseră Ştefan şi Cerasela atunci când stinseseră lumina! Ştia foarte multe despre stinsul luminii în general...

Ştefan

Deschise torpedoul şi luă CD-ul. Şi, ridicându-se, privi spre geamuri... Păi fata aia voia să rămână fără dinţi! Din nou! Îi preda soţiei lui lecţii despre sex! Mm, se înfuriase rău...

- Deci, veniţi?

Se grăbi să răspundă:

- Sigur că venim! Dar nu ne faceţi o vizită până atunci?

- Nu pot, că stă contabilul ăsta pe capul meu... Şi ştii că Aurore nu se simte foarte bine...

- Da, ştiu...

- Dar lasă, că o s-o cunosc şi eu de Anul nou. Vorbim, Ştefane. Să ai grijă de tine!

- Şi dvs, să aveţi grijă de dvs şi de soţie.

Şi cam atât; că-i închisese. După ce-o cunoscuseră pe Rubina, naşii lui parcă nu mai erau aceiaşi oameni pe care ştiuse el! Rubina distrusese tot ce clădise el în Franţa...

Porni spre casă, deschise uşa şi observă imediat obrajii soţiei lui: erau uşor roşietici. Chiar dacă Ana n-avea ce citi aşa... dramatic în cartea aia. Iar asta se cam vedea...

Ana se bucurase mult să aibă un suflet, în vila asta, cu care să poată vorbi deschis. Despre mers şi comportament - dar măcar vorbise deschis! Cu el, nu adoptase niciodată stilul "a la Nina" - şi nici nu-l va adopta vreodată, de vreme ce ei vorbeau în romanes... Iar Iuliana ştia să dezlege limbi - asta-i era meseria, la urma urmei. Lecţia aia despre sex picase în cel mai nepotrivit moment - azi era 4 noiembrie...

Ia s-o pună el frumuşel "pe şine" pe puştoaică! Începu să râdă, cu ochii în ochii soţiei lui:

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic; încercăm să atacăm problema restaurantului.

- Aha! OK! Spune-i lui Emilie să pună masa - că şi-aşa Iuliana trebuie să se-ndoape un pic...

Şi-acum se ducea direct la ea... Se aplecă şi-i şopti la ureche, în romanes:

- Taie "transmisia". Că asta-i soţia mea. Eu sunt profesorul ei.

Se lămurise? O electrocută îndelung... Ea devenise stacojie... Porni spre scări - că o lămurise.

- ... Te-ai înşelat.

I-auzi! Se înşelase! Începu să râdă:

- Nu minţi, fă, că mă-ntorc şi stric munca dinţarului!

Şi-acum ele vorbeau despre ieşirea la restaurant. Că, începând de mâine, Iuliana primea altă profesoară de bună purtare.

Ana-Maria

Aoleu, le prinsese! Şi-i spusese iar ceva ce-o făcuse să tremure serios! Iuliana îşi aprindea o ţigară... Văleleu, ce-i mai tremurau mâinile! O privea lung... Şi totuşi!

- Ce ţi-a spus?

- Nimic. Ai avut dreptate. Hai să vorbim despre masă.

Bine; vorbeau despre masă. Şi-o să facă aşa cum spusese el - o s-o roage pe Emilie să pună masa. Că Iuliana oricum nu mai putea vorbi, în următoarea jumătate de oră...

Ştefan

Intră în birou şi accesă sistemul de supraveghere: gata, se potolise?... Da, şi "dăduse-n tremurici". Bun! Asta-i demonstra că nu-şi pierduse ceea ce Diamant numea "şarmul specific". Şi asta era bine... pentru afaceri. Deschise mail-ul şi reveni la calcule: afacerea lui cu aur mergea din ce în ce mai bine! Ptiu, să n-o deoache!

Ana-Maria

Iuliana mânca. Foarte frumos, foarte natural, era numa' bună de dus sus, la Inter, şi "de-încins" burlacii cu bani. Lecţiile dădeau roade; şi electrocutările lui erau foarte eficiente...

Ştefan vorbise la telefon. Şi când coborâse, şi când trecuse pe lângă ele, şi în curte... Şi în drum spre casă... Vorbise, nu ascultase! Făcuse fraze inteligibile, în limba franceză! Şi totuşi, îşi dăduse imediat seama ce-i spunea ei Iuliana la ureche. Şi-i şi retezase puştoaicei avântul! Chestia asta îi confirma unele concluzii pe care le trăsese în ultimul timp: avea un bărbat dat dracului...

Ce se făcea ea mâine? Azi era azi; erau în 4. Dar mâine, la 5 dimineaţa, "expira" interdicţia. Se îndoia că soţul ei o va strânge altfel în braţe la cinci şi-un sfert... Mâine seară va fi "momentul adevărului".

Abia se gândise la asta şi i se pusese un gol în stomac... Iar el "o ştia pe de rost", iar ea nu putea să nu se gândească la miile de lucruri

care puteau merge rău mâine...

Ştefan

Spectacolul era superb. Ana era fascinată de "Carmen". El îi strângea uşor mâna şi se gândea...

Ideea Operei îi venise, de fapt, lui Isamu. Care era mult mai obiectiv atunci când venea vorba despre el şi Ana. Prea multe manele îi dăunau lui, care abuza de sistemul de supraveghere. Prea mult Mike Oldfield îi dăuna ei, pentru că Florentina nu era aici... Aşa că chinezul lui îi trimisese pe mail programul Operei şi sugestia; evident, el îşi dăduse OK-ul...

Chipul ei devenise un pic romantic, în clipa în care el scosese rochia vişinie din şifonier. Aia pe care-o văzuse el mai demult în vitrină şi care ei îi stătea impecabil. Asortase singură perlele albe... Şi formaseră un cuplu care făcuse capetele celor din jur să se întoarcă...

Avea alături de el o femeie specială. Se gândea... Se gândea cu groază că, într-o zi, nu va mai găsi surprize pentru ea! Că ea nu va mai avea chef nici de muzică, nici de shopping, nici de televizor, nici de piscină... Nici de lecţiile de franceză, nici de Google, nici de Caesar... Se gândea cu groază că, într-o zi, Ana putea descoperi că se plictisea...

Era pesimist. Uita că "negociaseră" patru copii. Uita că, în curând, Florentina se va muta la ei. Ultimul raport al seniorului îl anunţase că mâine seară idiotul pleca la dans...

Va avea mare grijă ca Ana să nu se plictisească. Erau, pe lumea asta, milioane de activităţi care să-l ajute s-o ţină ocupată zeci de milioane de ani! Deseori, el nu avea treabă decât 4-5 ore pe zi, dimineaţa. După care îşi putea petrece timpul cu soţia lui...

Abia aştepta să nască Rubina - ca să înceapă să rezolve problemele din viaţa lui. Momentan, lucrurile erau destul de încurcate. Şi poate că şi relaţia lor ar fi fost alta, dacă Rubina n-ar fi fost în spital, gravidă...

Ana avea încredere în el. O încredere imensă, de vreme ce venise cu el la Cannes fără să se întrebe dacă avea vreo modalitate de întoarcere... Pentru că, dacă el n-ar fi fost pe placul ei, ea ar fi trebuit să se întoarcă cumva în România...

La asta nu se gândise. El. Nu luase în calcul... Cât din el era pe placul Anei? De fapt, cât din el fusese pe placul Anei atunci, în noaptea aia... de-o convinsese să lase baltă totul, să-şi ia doar buletinul şi să plece cu el "în lumea largă"?

... Privind lucrurile prin prisma asta, începea să aibă emoţii. Că anul trecut îl plesnise şi-l îmbrâncise şi-şi tăiase venele ca să moară înainte s-o atingă el, după care îşi spuseseră "Adio" - iar acum ea îl luase de mână "şi-şi băgase picioru'" în tot... Ana simţise oare cât de mult o iubea el? Ce-o făcuse pe acea femeie calculată şi îngrozitor de isteaţă să lase totul - absolut totul! - în urmă şi să plece cu cel pe care-l refuzase categoric cu 10 luni în urmă? Inelul? Explicaţiile? Discuţia? Sărutul?... Toate?

Şi uite că ea venise cu el... Îşi făcuse singură *to do list*, începuse să se schimbe, să şlefuiască şi să modeleze la ea însăşi ca să se poată potrivi cât mai bine lângă el... Gândul ăsta îi dădea puteri şi speranţe nebănuite! Ana-Maria făcea schimbări de-asta doar atunci când simţea ea că are un motiv serios să le facă. Îi plăcea să creadă că el era motivul acestei schimbări; îi plăcea să creadă că avansase ceva-ceva, pe lungul drum care ducea spre sufletul ei...

Întoarse capul şi-o privi lung... Da; Ana venise la Cannes strict pentru el. Acum, avea altă întrebare: el o merita pe Ana? Dacă "se dezbrăca" de bani, afaceri, bunuri mobile şi imobile, conexiuni, relaţii, prieteni, titlul de conte... El o merita?

... Ia să fie el atent la scenă! Şi să nu se mai gândească la prostii! Dacă nu o merita... încă, o să înveţe în continuare - şi-o s-o merite! Că de pierdut, n-o va pierde! Că nu era idiot! Îi ţinea, strâns, mâna...

5 noiembrie 2005 - sâmbătă

Ana-Maria

Deschise ochii. Era dimineaţă; soarele strălucea timid... Întoarse încet capul... Dormea dus. De când îl trăgea seara în braţele ei, Ştefan dormea neîntors. În sfârşit, se odihnea şi el opt ore...

Zâmbi slab: azi era 5 noiembrie.

"Hai, Anuţo, la treabă!"

Se ridică uşor de tot şi-şi puse halatul. Şi ieşi, în vârful picioarelor... Coborî în living, porni calculatorul şi se aşeză.

Cât era ceasul? Şapte jumate. Deci Isamu nu venise încă. Bun! Că nu voia să-i spună aşa, faţă-n faţă, că aştepta un colet de la...

Ia să vadă ea oferta... Uau!

"Anuţo, Anuţo; a scăpat el de săbii şi gloanţe, da' o să facă infarct diseară..." Ăla era desu-ul ideal! Şi acum, că-l privea cu atenţie, "identificase" în memorie şi parfumul ideal! Minunat! Comanda deci o bucată desu... Învăţase pe de rost datele alea... *Send*. Aştepta confirmarea... "Hai cu confirmarea aia, că se trezeşte şi se duce dracului bunătate de surpriză!"

Gata şi confirmarea. Mail-ul acum. Îl anunţa pe Isamu că aştepta un pachet mic cu îmbrăcăminte. Nu specifica de la ce firmă... Şi gata - închise calculatorul.

Se va strecura uşurel înapoi în dormitor, îşi va lua hainele şi va face duş la etajul 1. Ca să-l lase să doarmă. Să fie odihnit diseară...

"Ai-ai-ai, Anuţo, ai luat-o razna de tot!" Asta cam aşa era...

Ştefan

Fetele lui îşi reveneau repede. Da' repede însemna foarte repede! Culorile din tabele făcuseră minuni; mergeau deja pe plus...

Telefonul lui Isamu începu să sune. Îl văzu răspunzând... şi ieşind. Redeveni atent la calcule - că-i spunea el, dacă era ceva important.

Ana nu se plictisea. Dansa şi cânta - selecţia făcută de Adrian era "super-dinamită". Iar ea avea ideea aia fixă cu aerobicul, mişcarea şi prezenţa fizică... Şi bineînţeles că se îmbrăcase într-un body şi-o fustă lycra - drept pentru care el îşi impunea să nu pornească sistemul de supraveghere, fiindcă trebuia să muncească...

Cum de purtase atâta timp fustele alea lungi şi largi? Cum de le suportase? Când era atât de frumoasă şi-i stăteau atât de bine fustele drepte şi pantalonii un pic mulaţi? Cum putuse idiotul s-o lase să se îngroape în fustele alea? În fine; idiotului îi convenise s-o vadă îmbrăcându-se "neutru" - că asta-l scutea pe el de grija de-a fi atent la potenţialii admiratori! Că nu degeaba-l numea cu înverşunare "idiot"!

Iar el pusese sabia la gâtul lui Isamu...

Uşa se deschise, se închise iar costumul negru se apropie de el:

- A primit un colet.

I-auzi! Păi când se ocupase de shopping? Că aerobicul începuse imediat după micul dejun, puţin după ce el o anunţase că Iuliana intrase pe mâna unei profesoare ceva mai exigente decât era ea! Şoapta îl făcu să păleasă:

- Victoria's Secrets.

Adică... Închise Excel-ul şi mail-ul şi se ridică. Coborî scările, ieşi în curte, în grădină... Îşi aprinse o ţigară.

Victoria's Secrets era bine aprovizionat. Aveau de toate - şi mai "cuminţi", şi mai "obraznice". Nu se îndoia că Ana alesese ceva "cuminte", în ciuda cuvintelor şi sfaturilor Iulianei... Altceva îl îngrijora pe el.

De ceva vreme, Ana avea cam trei ore pe zi pentru gândurile ei. Cât era el în birou, mintea ei calcula şi decidea... Nu ştia ce calculase

Ana pentru diseară; dar ştia exact ce trebuia să se întâmple. Se temea de planul ei; influenţată de amintirea Ceraselei şi stresată de gândul că poate el va fi dezamăgit, Ana putea plănui o chestie total nepotrivită... pentru ea! Ştia cum "funcţiona" soţia lui - se sacrifica bucuroasă pentru zâmbetul celui de lângă ea. Ei bine, n-o va lăsa să facă asta - nu diseară, oricum! Aşa că va organiza el o "contra-organizare" care să-i neutralizeze ei planul şi să-i ducă pe amândoi în pat. În beznă. "Pe şine". Riscul de deraiere era mare, mai ales după ce Iuliana îi spusese Anei despre CD-ul ăla special... şi cine ştie despre ce alte zvonuri pe care ea le auzise ieşind din gurile colegelor de breaslă...

Ana lăsase totul în urmă pentru el. Iar dacă Ana va plânge azi, el îşi va zbura creierii.

Ana-Maria

Ştefan avea o problemă. Mare! Mânca tăcut, cu gândurile aiurea...

- ... La ce te gândeşti?

- La plimbarea de după masă. Cred că te-ai plictisit de shopping...

- Nici nu prea mai am ce să cumpăr. Şi să mă uit aşa, informativ, prin vitrine parcă a devenit obositor...

- Şi-atunci unde mergem?

Se aplecă puţin spre el şi zâmbi:

- ... Langa prin oraş?

Ei bine? Ce părere avea? Tocmai îi propusese o plimbare romantică pe jos, de mână, prin Cannes...

- OK!

Şi iar îi zburaseră gândurile aiurea... Deci partea cu plimbarea fusese "gândul numărul doi". Gândul numărul unu se referea la...

Zâmbi slab şi decise să nu mai deschidă discuţia. Că diseară vedeau ei ce făceau! Erau mari, erau "vaccinaţi", ştiau şi teorie şi practică... Şi ce va fi, va fi!

Florentin

Soneria piui prelung. Se ridică şi deschise, iar mămica lui intră ca uraganul:

- Hai repede, să-l scoatem din pungă!

Ce? Cum? Ce pungă? Aa... Se grăbi să se încrunte, ca să fie mai convingător:

- Nu mă îmbrac în costum.

- Da' de ce, maică? Că acu' l-am luat de la curăţat! E proaspăt, miroase bine... Îţi calcă mămica o cămaşă...

"Daa, şi mă prezint la petrecere ca un ginerică plecat în peţit! Deschise şifonierul, scoase blugii negri şi-o maletă şi le aşeză pe pat:

- Aşa mă duc.

- Mămicule,

- Mămico, dacă nu încetezi, diseară mă duc la culcare!

Şi-acum încetase - dar era încruntată!

- E o petrecere, nu o nuntă! N-o să vină nici dracu' în costum! Stai liniştită, că n-am uitat de ce mă duc acolo! Şi-am promis! Bine?

- ... Bine, mămicule! Fă cum vrei tu! Da' nu e bine, să ştii!

Las' că ştia el cel mai bine cum era bine! Era o petrecere tinerească; n-o să apară el ca popândăul, în costum, să fie subiect de luat la mişto! O să se-mbrace sexy şi-o să-şi pună buclele la treabă - că buclele lui dădeau femeilor idei, nu costumul ăla!

Ana-Maria

Super-plimbare! Ea una aprecia la adevărata ei valoare plimbarea asta - deşi bodyguarzii şi Isamu probabil că "voiau acasă" încă de-acu' vreo două ore...

Şi uite că se întorceau...

Tăceau. Mergeau aşa, ca doi puşti îndrăgostiţi, ţinându-se de mână, şi nu mai spuneau nimic...

Ştefan

Iar se simţea ca un adolescent drogat...

Bună idee, plimbarea asta! Şi când se gândea că stătuse de-atâtea ori în BMW, sau în restaurant, şi râsese de puştii care se plimbau agale, cu puştoaicele de mână! Trecea acum prin aceeaşi experienţă; descoperea că era una plăcută... Descoperise, de fapt, cât de frumoase erau parcurile din Cannes...

Diseară, o să mute măsuţa lângă televizor. Şi-o să aducă două pahare, o sticlă de cremă de whisky şi-o lumânare. "Amestecul" ăsta o va face pe Ana să "uite" tot ce planificase ea de zor şi să-şi dorească să facă nani...

Florentin

Mda; petrecerea promitea să fie interesantă. Mult tineret, după cum bine anticipase. Casa era destul de mare ca să-i cuprindă pe toţi. Nu greşise decizând să lase costumul acasă, pe umeraş. Gazda îi conducea chiar acum către canapea... Canapeaua era chiar în faţa "ringului de dans" improvizat...

Se simţea privit...

Ana-Maria

Bun! Isamu îl luase pe Ştefan în birou, aşa că ea avea cel puţin cinci minute ca să caute ceva "timid", de asortat cu desu-ul. Trase primul sertar... La naiba!

Avea nevoie de-o cutie. Una mică... O cutie de la nişte cercei. Pentru că mâna lui Ştefan luase şoseţica roz din şifonier şi-o aşezase peste CD-ul cu ecografia băiatului lui. Şi chiar dacă era de acord cu ideea că începeau număratul copiilor de la 2, nu putea să revadă şoseţica şi să nu plângă! Şi nu voia să plângă!

Ştia că Nicuşor, confruntat cu tristeţea cumnatului lui, cu promisiunea făcută ei şi cu discuţiile cu cumnaţii, va încerca să aducă cât mai multe florărese nemăritate în preajma lui Florentin. Asta în timp ce Florentin punea, în fiecare seară, CD-ul cu pozele ei. Eforturile neamului Manolache se cam anulau...

Florentin trecea acum prin momente îngrozitoare. Pentru că el fusese cel care se gândise la divorţ; el fusese cel care "confiscase" copilul la mamaia, în timp ce-i pomenise ei despre divorţ. El aruncase inimioara. El citise şi răs-citise fiecare cuvânt pe care ea i-l răcnise cu sinceritate Ninei. El regreta acum tot ce făcuse, toate deciziile pe care le luase, toate cuvintele pe care le spusese. Casa aia în care locuia el acum era groaznică atunci când era goală. Trăise pe pielea ei momentele alea de pustietate... Acum, ochii negri se umpleau de lacrimi atunci când Florentina era la mamaia iar din bucătărie nu se auzea zgomot de oale sau papuci de femeie... Când perna din dreapta mirosea doar a Lenor... Când mintea lui şi-l amintea pe Ştefan... Când Florentina întreba unde e mami... Florentin avea poze cu ea; şi chiar dacă nu stătea să se uite la ele, tot se mişca prin casă - şi deci trecea pe lângă calculator atunci când Florentina le privea. Asta anula orice efort, orice ceartă, orice rugăminte...

Florentin aştepta un semn. Aştepta reacţia ei, după noaptea asta. Şi chiar dacă-i va trimite înregistrarea video a acestei nopţi, el tot n-o s-o creadă. O să-şi spună că jucase teatru... Apoi o să-şi spună că, până nu năştea Rubina, nu era nimic sigur... Apoi o să-şi spună că o s-o aştepte acasă, de Crăciun. Apoi, o s-o aştepte de Revelion! Şi abia după

aceea, pe 2 sau 3 ianuarie, în mintea lui va încolţi certitudinea că Ana-Maria nu se întoarce... Nu se mai întoarce... Abia din acel moment, ochii focoşi din jurul lui vor avea o şansă să-i atragă atenţia. Până atunci, Florentina va dormi în patul mare, lângă el. Iar zilele şi le va petrece la bunici.

Şi se gândea şi la cuvintele lui Ştefan. El era obişnuit să acţioneze pe loc. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Pentru el, aşteptarea era un chin insuportabil. Era posibil ca, imediat după ce Rubina năştea şi ateriza pe aeroportul din Timişoara, Ştefan să-şi piardă răbdarea şi "să-l convoace" pe Grasu şi oamenii lui în faţa porţii din Tei, "la ceas de seară". Ca să împuşte doi iepuri dintr-un foc - să vină acasă cu amândoi copiii...

Şoseţica trebuia să aştepte. Dar ea simţea nevoia să privească zilnic acel CD - să-şi vadă băiatul...

Scoase cutia neagră, de catifea, şi-o deschise. Cerceii sfârşiră în sertar; îndesă şoseţica înăuntru, puse capacul... Şi se ridică. Şi pentru că nu putea să-l roage să nu o mai preseze aşa, punându-i-o mereu pe Florentina în prim-plan printre urgenţe, o să-i dea un indiciu. Cobora încet treptele... Ciocăni la uşa biroului, care se deschise imediat...

Intră; de la birou o priveau lung doi ochi îndrăgostiţi... Oof! Se ura pe ea însăşi pentru indiciul ăsta! Dar nu putea să nu i-l dea. Ca să nu plângă... Şi-aşa, strângea dinţii şi-şi impunea să zâmbească...

Se apropie de birou, luă o hârtie şi-un pix şi scrise mititel într-un colţ:

Te rog, pot să pun ceva în seif?

Ştefan citi şi se ridică. Şi deschise seiful din colţul camerei... Îi puse cutiuţa în mâini şi se grăbi să iasă. Şi să revină în dormitor. Spera să nu vadă ledurile de la camere aprinzându-se...

Şi totuşi, le va vedea aprinzându-se în maximum zece secunde. Aşa că se lungi comod în pat şi dădu drumul la televizor. Şi găsi un talk-show - ca să-şi ia mintea de la cutiuţă şi să nu-l vadă redecorând.

Ştefan

Voia să pună ceva în seif... Puse cutiuţa pe raft. O privi lung... Şi-o luă, totuşi. Şi-o deschise.

Şi văzu roşu în faţa ochilor...

"Calmează-te - că prostia cea mare tu ai făcut-o!"

Trebuia să se calmeze. Şi să se potolească. Se gândise că picii lor stăteau bine împreună; nu se gândise că revederea şoseţelei o putea face să plângă. Şi nu se gândise că ea ascunsese, într-un fel, CD-ul ăla de ochii lui; că-i arătase unde era, dar nu i-l pusese sub nas, să-l vadă zilnic. Privit prin prisma asta, gestul lui de-a muta şoseţica de pe raftul cel mai de sus al şifonierului fusese cel puţin deplasat...

Acum, în momentul ăsta, era în stare să ia sabia din sertar şi să redecoreze pân' la Bucureşti, în Tei. Dar n-o făcea - pentru că ar fi făcut-o să plângă...

N-o făcuse, oare, să plângă?

Puse cutiuţa în seif şi-l închise. Şi reveni la calculator.

Era tentat să pornească iar camerele. Dar ştia ce-ar fi făcut, dacă ar fi văzut-o plângând. Aşa că se abţinea.

Era opt. În curând, Isabelle îi va invita la masă. Ana va trebui să coboare. Ochii ei prindeau o tentă roşie încă de la prima lacrimă... Spera din tot sufletul să nu vadă ochii micuţei lui soţii înroşiţi de gestul lui...

Ana-Maria

Uşa se deschise larg; ochii verzi o "scanară"... şi zâmbiră:

- Vii la masă?

Aprobă şi se ridică. Şi bineînţeles că fu luată de mână, condusă pe scări... Se aşeză; soţul ei o sărută pe păr şi se aşeză şi el:

- Şi ce mai zic televiziunile?
- Eh; de-ale lor - politică.
- Programul TV de sâmbătă e plictisitor, indiferent de ţară...

Încerca oare să deschidă o discuţie apropo de cealaltă ţară?

- De-aia mă gândisem să-ţi propun un film, un pic mai târziu...
- OK; în principiu, sună bine...

Că în clipa în care ea va ieşi din baie, îmbrăcată în noul ei desu, adio film! Şi nu prea voia să se-ndrepte aşa spre pat... sub "radiografia" ochilor care urmăriseră cu mare interes scurgerea zilelor din calendar...

Ştefan

"În principiu" - cu alte cuvinte, adio şansă de-a renunţa la ceea ce Ana n-ar fi vrut să vadă azi - alcool şi lumânări. Filmul l-ar fi pus la televizorul de sus, din dormitor. Ar fi ales o comedie romantică - şi chiar ar fi urmărit-o... un timp. Ar fi avut deci o oră jumate la dispoziţie să-l oprească...

Prea bine! Alcool şi lumânări! Dacă ea ţinea morţiş să-şi pună planul în aplicare, o să vadă ea ce păţea! Dar spera să se mai gândească şi să accepte filmul...

Ana-Maria

De ce dansau menuetul ăla? Când amândoi ştiau unde voiau să ajungă, de ce-şi mai băteau capul să planifice un lucru care trebuia să fie neplanificat?

Ştefan aflase despre colet. Iar idioţii lipiseră abţibildul pe cutie, "ca să ştie tot poporu'" că Victoria's Secrets circula prin curier! Şi-acum el îşi imagina că ea avea un plan...

Ei bine, n-avea. Planul ei era să se schimbe, să se bage-n pat şi să se învelească pân' la gât. Şi să-l aştepte, cuminţică, cu lumina stinsă şi ochii închişi. Aflând ce colet primise ea azi, Ştefan îşi închipuia altceva; şi cine ştie ce plănuia... De ce dansau menuet?

Telefonul lui piui - aşa că se ridică imediat:

- Mă duc să fac un duş.

Se grăbea spre scară...

Ştefan

Privi ecranul şi zâmbi slab: evident, Isamu voia să plece acasă. Şi se grăbise un pic cu "salvarea" lui de la cină... Refuză apelul, se ridică şi porni spre scări.

Ana-Maria

Oof, ce greu i se usca părul azi! Şi-l ştersese bine! Balsamul îi juca festele astea...

Abia aştepta să termine cu părul! Desu-ul era superb; ca o rochiţă nu prea scurtă, din mătase... Cu o croială îndeajuns de largă ca să poată aluneca şi "în sus", şi "în jos"... Trebuia să se şi fardeze un pic...

Ştefan

Auzea foenul în baie; deci mai avea cam cinci minute la dispoziţie. Zâmbea ciudat, ştiind că el trişase şi "sărise" peste uscatul părului...

Mută măsuţa şi aranjă sticla şi paharele, lumânarea... Un CD cu blues-uri; oricare, nu conta... Luă telecomanda, stinse lumina şi se

sprijini de peretele băii. Acum aştepta. Şi zâmbea...

Ana-Maria

Gata. Oare urcase şi el? Apăsă clanţa, deschise uşa şi înlemni...

Muzica porni, în surdină... Mâna de după zid o invita la dans... "Bine, Ştefane! Deşi nu cred că am pornit cu dreptul..."

Dansau.

Ştefan

Prima melodie fusese de-ajuns. Tocmai începuse a doua melodie. Capul soţiei lui nu încercase să se ridice...

Gata, c-o supăra rău!

Ana-Maria

Mişcarea bruscă o făcu să tresară; se pomeni luată pe braţe, dusă spre pat, aşezată... A doua mişcare fu la fel de iute - cearceaful urcă prompt până la gâtul ei. Iar soţul ei o sărută pe frunte:

- Mai bine ne odihnim.

Ah, ce afurisit era! În loc să facă un pas mic-mic către ceea ce voiau amândoi la urma urmei, el "dădea stingerea"! Îl văzu oprind muzica, stingând lumânarea, lungindu-se lângă ea...

Acum era mult mai bine! Întuneric şi linişte. Dar... Dar el decisese că se odihneau... Da' de ce? Se întoarse spre el; ochii verzi priveau tavanul... Întrebă, în şoaptă:

- De ce?

- Pentru că tu decizi. Şi-ai decis deja, în mintea ta, că nu se va întâmpla azi.

"Serios? Ai tras tu concluzia asta?" Îl privea lung...

Nu era supărat. Nu era încruntat. Era... Era pur şi simplu Ştefan. Chiar îi lăsa impresia că nu se gândea la asta! Că era atent, pregătit să răspundă şi la alte întrebări... şi-atât! Iar mimica aceea calmă o făcu să zâmbească; pentru că-n mintea ei încolţise un plan... Se trase uşor spre el şi-l luă în braţe. Şi-şi aşeză zâmbetul în faţa ochilor verzi:

- Şi dacă am decis, şi-apoi m-am răzgândit şi-am decis viţăversa?

Îl privea de sus... "Ptiu, să nu te deochi! Doamne, frumos mai eşti!"

Ştefan

"Doamne, eşti frumoasă ca o zână!"

Parfumul ăla apăsa butonu' verde... Şuviţele şatene, moi, apăsau butonu' verde... Spera să nu vadă azi lacrimi...

Ana-Maria

- ... Gândeşte-te bine; că, dacă apeşi butonu' verde, buton roşu nu există. Nu la mine. Şi nu la asta.

Serios? Ia să verifice ea chestia asta...

Un sărut pe gât... Tocmai aflase de ce n-o să se tundă ea niciodată... Un alt sărut... Şi totuşi! Unde era butonu' verde? Îl privi lung, zâmbind... Să-l caute prin şuviţele brunete! Mm...

"Doamne, că frumos eşti! Vai de butoanele mele!" Şopti uşor, în romanes:

- ... Ia să vedem noi pe unde-o fi butonu' verde...

Îmbrăţişarea îi dădu fiori; într-o clipă, ajunse jos, pe pernă.

6 noiembrie 2005 - duminică

Ana-Maria

Era linişte. Începeau să mijească zorii...

Stătea acolo, cuminte, de vreo oră. Acum vreo oră, picaseră amândoi ca două plăcinte, cu faţa la tavan. În fine; picaseră ei de mai multe ori! De fiecare dată, încercaseră să-şi spună "noapte bună" - dar... Dar abia acu' vreo oră nici el, nici ea nu mai ridicaseră capetele... sau vreo mână, vreun picior... vreun deget...

Ştefan părea că doarme dus. Ea nu putea să adoarmă. Ea zăcea acolo, cu ochii întredeschişi...

Totuşi, trebuia să adoarmă. Să facă cumva să nu aibă cearcăne la ora 8! Că dacă o vedea cu cearcăne, cine ştie ce-şi imagina!

... Butoanele ei? Nu mai avea butoane. Săriseră în aer. Explodaseră. Erau, probabil, pe undeva pe pereţi. Or să se-adune ele, zilele astea...

Îi venea să râdă, amintindu-şi ce frumos dansaseră ei menuet două săptămâni şi se gândiseră la tâmpenii şi scenarii sumbre, ca doi adolescenţi virgini...

Trebuia să adoarmă. Sau să-i spună - ca să nu redecoreze, când o să-i vadă cearcănele! Deşi bănuia că Ştefan ştia cel mai bine când, cum şi pe unde-i azvârlise butoanele...

Se ridică uşor şi-şi recuperă desu-ul. Măcar acum să-l poarte, dacă... Ah, ce nebunie! Roşise violent...

"Ah, Ano - ai şi tu o viaţă..."

Desfăcu sticla şi trase o duşcă zdravănă. Mm, ce bun era! Dulce... şi tare. Se simţea ca un balaur - scotea alcool pe nări. Noroc că stinsese el lumânarea - că "ar fi pus" de-un incendiu de toată frumuseţea, la cât alcool era în sticla aia! Da' era bun! Promitea s-o adoarmă repede! Aşa că mai luă o duşcă...

Se apropie, pe vârfuri, de pat. Soţul ei dormea dus, cu capul întors spre geamuri... Se aşeză pe covor, lângă el. Şi-l privi lung. Mamă, Doamne, ce frumos era brbatul ei! Parcă-parcă îşi identifica butoanele; că începuseră să se apese iar...

Se abţinu cu greu să nu râdă sonor; şi mai luă o duşcă de cremă de-aia bună, dulce şi tare, care-o ameţise deja...

Ei bine, ea voia să-i spună ceva. Acum. Chiar acum. Simţea nevoia stringentă de a-i spune asta! Aşa că-l strigă uşor, în şoaptă:

- Ştefane... Ştefane, dormi?

Ştefan

Deci nici ea nu putuse să adoarmă! Şi-acum "atacase" sticla, pentru că Distonocalmul era în seif iar ea voia să-i spună ceva... Păi să stea cuminte acolo, neclintit, şi să afle ce voia să-i spună - că, dacă deschidea ochii, putea spune adio secretelor Anei!

Ana-Maria

Îl privi lung... şi şopti, în romanes:

- Mamă, Doamne, ce mi-ai făcut tu mine! Ce de butoane verzi mi-ai apăsat tu mie!

Şi se lungi pe covor şi oftă uşor:

- Da' dac'ai şti tu că joci ţonţoroiu' central în inima mea, iar eu stau şi te-aplaud de pe margine, tare mi-e mie frică să nu te schimbi... Aşa că n-am să-ţi spun niciodată cât de frumos joci ţonţoroiu'... Şi c-o să ai loc să joci ţonţoroiu în sufletu' meu câte zile oi avea eu...

Ridică grăbită capul şi-l privi lung... Nu se clintise. Mai trase o duşcă, studiind cu atenţie trăsăturile armonioase... şi reveni pe covor.

Puse picior peste picior - şi reveni la limba română, amuzată de "starea de imponderabilitate" care se instalase în mintea ei încă de la a doua duşcă:

- Ehei, Ano, Ano... Oi fi făcut tu ceva notabil pe lumea asta, de ţi-e dat să fii azi aici, lângă el... Şi ete cum trebuie să-i zic eu mersi lu' mama, că nu m-a făcut în ics...

Şi totuşi, îşi amintea că Ştefan dormea extrem de uşor... Ia să verifice ea chestia asta! Privi atentă chipul de pe pernă... şi-şi continuă monologul:

- Oof, ce dor mi-e mie de urechile Ninei!

Nimic... Da' acum chiar o să-l prindă!

- Da' ce nevoie am de Nina, dacă sunt urechile tale aici! Ştefane, dormi?

Nimic! Dormea... Acum putea să-i spună, pentru că n-o s-o audă... Şi o să rămână secretul ei...

Sticla sfârşi pe covor; piciorul coborî. Puse palmele sub cap şi închise ochii. Şi nu mai zâmbi. Iar cuvintele parcă ieşiră singure, în romanes:

- Mai bine că dormi. Că simt că explodez dacă n-o zic - şi tu nu trebuie să afli ce zic eu... Tu nu trebuie să afli că sunt îndrăgostită lulea... şi asta n-o să se schimbe niciodată... indiferent dac-o să stăm aici sau într-o bojdeucă de chirpici... Indiferent dac'-o să mâncăm friptură sau pâine cu ceai... Indiferent dac-o să mă ţii lângă tine sau nu... Şi descopăr că e prima oară când simt şi gândesc aşa... Şi e bine, şi e şi rău - că gelozia dă riduri, şi mi-e că n-ai să mă laşi să-mi iau creme...

Zâmbea; o luase "langa pe câmpie", era evident acum... Deschise ochii şi constată că alcoolul îşi făcuse din plin efectul - ameţise serios. Aşa că se ridică, monologând în continuare, tot în romanes:

- Ia hai hopa sus, Anuţo; că te-ai ameţit de tot! Hai la nani, că-l superi pe frumosu' ăsta şi-o să creadă alte prostii... Şi redecorează p'-aici - şi nu e cazu'...

Se aşeză în pat şi se trase lângă soţul ei... îl luă în braţe şi-l sărută pe umăr. Şi şopti, închizând ochi:

- Somn uşor... iubirea mea...

Ştefan

Era linişte... Deschise încet ochii. Nu putuse să adoarmă...

Contrar bănuielilor ei, nu "credea alte prostii". Nu plănuia să remobileze. Adică, da - plănuia să remobileze. Patru copii - patru camere de remobilat! Trei la etajul unu, una aici, lângă ei! Şi-i mutau mereu - cum mai apărea un pici, cum îl muta pe cel de aici cu un etaj mai jos...

Zâmbi slab: el n-avea nevoie de cremă de whisky. El, din clipa în care ea găsise butonul verde printre şuviţele lui brunete, era "mangă"... Dar se mai dezmeticise, în ultima jumătate de oră. Privise luminile oraşului şi se gândise... Şi-apoi descoperise că Ana nu adormise... Şi doar închisese ochii. Şi ascultase. Se felicita pentru inspiraţia de care dăduse dovadă atunci când nu cedase la nici un "apel"...

Acum era sigur că Ana adormise. O auzea sforăind uşor, doborâtă şi de oboseală, şi de emoţie, şi de tăria din sticlă... Iar el se uita lung pe geam, spre luminile oraşului, şi se gândea...

Se gândea că, în sfârşit, reuşise. Că Ana era a lui. Şi că va rămâne toată viaţa alături de el. Şi că veneau zile grele pentru el...

N-avea voie "s-o lase mai moale". Niciodată - nici mâine, nici peste 50 de ani! N-avea voie s-o neglijeze vreodată, sau să uite vreodată că deciziile se luau în doi. Aici avea emoţii mari, pentru că toată viaţa lui condusese singur, decisese singur - şi nu era obişnuit... Era sigur că, la un moment dat, o să facă aceeaşi idioţenie pe care-o făcuse şi idiotu' şi-o să decidă singur...

Acum ştia de ce idiotu' o luase repede-repede şi-o alergase până la Sfatu' Popular. Erau cu adevărat împreună de vreo... 5 ore, iar simpla ei atingere, felul în care pusese mâna peste el îl făcea să se simtă aşezat pe două palme moi şi ridicat... Ţinut sus... spre soare...

Ea îl ridicase pe el. Era rândul lui să o ridice pe ea.

Luă telefonul, apăsă butonul cu difuzoraş... Şi, zâmbind, începu să apese butoanele. Scria repede, că nu voia s-o trezească...

Şi gata. N-avea decât să se supere acum - deşi se îndoia că micuţa lui soţie se va supăra de data asta...

Se întoarse uşor... şi-o cuprinse cu braţele. O privea lung...

Ana-Maria

Mm, ce bine dormise!... Şi ce frumos mirosea... Hei! Stop! Cât era ceasul? Deschise ochii.

Dormise cu capul pe braţul lui. Undeva deasupra lui, vedea ceva roşu violent... Ridică uşor capul...

Patul era înconjurat de trandafiri roşii. Înghesuiţi bine, să încapă cât mai mulţi, presupunea că erau vază lângă vază. Adică...

Adică Ştefan dormise azi-dimineaţă, sau nu?

Se simţea radiografiată... Reveni imediat cu ochii la el; soţul ei o privea, serios... Iar ea îşi amintea acum că "dăduse spargere" la tărie şi sigur mirosea a alcool - iar sticla probabil că era jumate goală...

Ce putea să spună? Ce putea să facă? În condiţiile în care o radiografia chiar acum, de la mai puţin de 30 de centimetri, iar ea avea cearcăne iar el obişnuia să redecoreze...

Păi să încerce, nu? La urma urmei... La urma urmei, dacă i se părea lui ceva... în neregulă, îi arăta "pe loc" că se înşela! Că iar îi apăsa butoanele... Zâmbi slab:

- Neaţa.

Soţul ei nu zâmbi:

- Te iubesc.

Aoleu! Închise imediat ochii... Şi cum trandafirii ăia miroseau ameţitor, şi cum se părea că soţul ei avea unele nelămuriri apropo de noaptea trecută, n-o mai mira faptul că Ştefan era Ştefan... şi-şi răspundea la întrebări chiar acum... Şi iar îi arunca butoanele pe pereţi...

Florentin

Apăsă butonul şi se aşeză. Privea lung ecranul monitorului...

Se întorseseră de la petrecere pe la patru. Nu reuşise să adoarmă. Nu stătuse cu gândul la vreuna din tinerele care dansaseră de zor în faţa canapelei; dealtfel, de cum începuse dansul, avusese impresia că acolo se ţinea o audiţie, iar el era unicul membru al juriului! Pur şi simplu nu reuşise să adoarmă! Casa asta mare, uriaşă, semăna cu un castel de gheaţă. Cu castelul Crăiesei Zăpezilor. De când nu mai auzea alte zgomote în afară de ale lui, parcă-i era frig aici...

Oricum, nu se întâmplase azi-noapte. Ochii aceia care ar fi trebuit să-l facă pe el să tresară nu apăruseră. Îşi "mâncase" aiurea opt ore de somn...

Gata. Selectă tot directorul cu manele şi-l trase în Media Player. Şi apăsă Play. Şi-acum o să se apuce de treabă. Avea de dat cu aspiratorul, de şters praful... De şters gândurile alea sumbre din capul lui...

Azi-noapte, în Cannes, se întâmplase...

La cum îl ştia el pe Ştefan, Ana stătea acum în vârful patului, pe aşternuturi roşii din mătase; iar cuţitarul stătea în genunchi lângă pat şi-o hrănea, conştiincios, cu bobiţe mici şi dulci de struguri culeşi cu mâna lui din Grădina Ursului... Hai, că se tâmpise!

La Cannes se întâmplase ceea ce trebuise să se întâmple. Şi acum erau fericiţi. Că el unul nu-şi permitea să spere altfel, ca să nu înnebunească...

Dacă Ana-Maria îl va suna azi...

Dacă ea l-ar fi sunat plângând...

... O mai putea primi înapoi? Asta era o întrebare la care n-avea răspuns. De când stătea singur, faptul că ea renunţase la băiat nu mai cântărea chiar atât de mult în ochii lui. De când stătea singur, se mai gândise...

Dacă acum suna soneria şi o vedea pe ea pe vizor...

... Probabil că ar fi ieşit el din casă. Dar mai mult de-atât, nu ştia. Nu ştia dacă i-ar fi vorbit, dacă ar fi invitat-o să intre, dacă ar fi dus-o la o cafenea sau în casa de alături... Nu ştia...

La Cannes, totul mergea bine. La trecutul şi experienţa lui Ştefan, era evident că Ana era fericită... Iar la aşa reuşită mare şi aşa femeie frumoasă, Ştefan era extrem de fericit...

Cam atât era de spus. Ar mai fi trebuit să adauge doar că nu scosese manelele "de jale" din playlist; dar, în momentele astea, se simţea imun...

Ştefan

Foşnetul îl făcu să tresară; Ana se ghemui în braţele lui, lăsă capul pe umărul lui... O cuprinse cu braţele - nu-i venea să creadă...

Şoapta ei îl făcu să râdă:

- Dacă nu ieşim de-aici în următoarele cinci minute, nu mă mai scoţi pe uşa aia fără pungă de hârtie pe cap!

I-auzi! Păi o să-i arate el imediat cum se scăpa de punga de hârtie! Luă interfonul şi apăsă butonul:

- Bună dimineaţa Isabelle.

Aşteptă, iar tânăra se grăbi să răspundă:

- Bună dimineaţa.

- Adu-ne şi nouă, te rog, micul dejun pe o tavă...

- Imediat.

Ei bine? Ana nu ştia ce însemna asta; Isabelle însă îşi cunoştea bine lecţia. Aştepta... Aşteptau amândoi... Nu prea aveau ce spune...

Mâna tinerei ciocăni uşor de două ori. Şi-apoi paşii se îndepărtară. Şi-acum Ana începu să râdă:

- Fata asta a făcut o şcoală specială, nu?

- Nu. I-am spus de la început ce vreau de la ea şi-a reţinut. Mă duc să aduc micul dejun.

Ana-Maria

OK, să aducă micul dejun! Abia aştepta să se îmbrace şi să se ridice din pat! Că statul la orizontală aducea inevitabil explozii de butoane - şi trebuiau să se mai şi oprească! În plus, aşa cum erau trandafirii aranjaţi acum, patul ăsta părea un... altar al dragostei! Şi-o făceau să roşească rău şi să-şi înghită cuvintele!

Iar de data asta îşi punea halatul - Victoria's Secrets garanta o cură de slăbire prin înfometare...

Ştefan

Deschise uşa, luă tava şi reveni în dormitor. Şi bineînţeles că porni direct spre măsuţă - că orice exces era de evitat. Iar ei trebuiau totuşi "să se trezească"... pentru că aveau o zi întreagă la dispoziţie... imediat după ce mâncau şi afla dacă avea vreo urgenţă pe mail. Apoi, principala urgenţă era CD-ul. Şi plecarea. Nu voia "s-o lase mai moale" nici măcar o secundă!

Ioan

Aoleu, îi creştea tensiunea! Prâslea asculta manele la volum maxim - iar asta nu era o veste bună...

Să trimită pe cineva la el? Dacă trimitea unul dintre băieţi, Prâslea "lua foc". Dacă o trimitea pe Lăcrămioara, se lăsa cu urlete şi farfurii sparte. Dacă se ducea el, se ducea dracu' tot ce mai era calm şi cât de cât pozitiv în sufletul băiatului lui...

Se aşeză la masă şi-şi aprinse o ţigară. Şi-şi privi lung fiul cel mare:

- Ce dracu face ăla, mă?

- Aşteaptă să-l sune.

Aşteaptă să-l sune... Cine să-l sune?

- Cine, mă?

- Ana.

Şi el, care-şi închipuise că azi-noapte... Zâmbi slab:

- ... N-o să-l sune.

- Ştiu; dar el speră. Pentru că a calculat zilele şi nu poate să nu spere.

A calculat zilele... Se încruntă:

- Bă, vorbeşte clar - că te plesnesc de-ţi dau borşu p'aici!

- Ana a dat copilu' afară în noaptea aia. Iar azi-noapte s-au făcut două săptămâni de-atunci. Abia azi-noapte s-au "probat" - că până acum n-au avut voie de la medic. Iar idiotul nostru îşi face singur speranţe! Că dacă-i idiot, ce dracu să-şi facă, clătite? Îşi face speranţe...

Acum era extrem de clar... Mormăi, ca pentru el:

- Sună-l pe Nicuşor şi află ce-a fost aseară la petrecere.

- Lasă-l, că ăla doarme dus la ora asta. Îl sun pe Crin - că el a fost însărcinat cu invitatele...

Să sune pe cine ştia el, da' să sune odată!

... Deci aşa! El nu se gândise la asta... Dar adevărul era că Lăcrămioara nu trecuse niciodată pe la ginecolog cu probleme "de scos"! De unde era să ştie...

Deci abia azi-noapte... Păi cât era ceasul acum la Cannes?

... Eei, hai! Ştefan era mare crai; în plus, îşi amintea că Nicuşor pomenise, anul trecut, şi despre o vastă reţea de prostituate. Nu se îndoia deci că individul ăla ştiuse exact ce-are de făcut. Ana era genul de femeie care, dacă voia alb, spunea răspicat "Vreau doar alb, te rog". Aşa că...

Aşa că Prâslea asculta manele. La maximum. Probabil că pusese siguranţa pe uşă şi plângea ca prostu'-n casă...

Adevărul era, însă, că o iubise mult... Şi nici chiar el nu putea înţelege când, cum se produsese ruptura aia dintre ei! Fuseseră ca şinele de tren; mereu alături, nedespărţiţi, atât de potriviţi, atât de uniţi de fiecare traversă... La un moment dat, însă, se bifurcaseră şi începuseră să se depărteze. Şi-acum se depărtaseră îndeajuns de mult ca una dintre ele să gonească prin România iar cealaltă prin Franţa...

Era sigur că Ştefan n-o s-o ţină pe Ana numai în Franţa! O va duce, cu siguranţă, prin toată Europa! Nu-i era lui greu să obţină nişte amărâte de vize... Iar prin plimbarea asta o să figureze şi-o vizită în România. Declarată ca fiind rezervată strict distracţiei şi petrecerilor, dar presărată cu unele mici intervenţii în afaceri... Spera din tot sufletul ca, în timpul acestor vizite, Ştefan să nu aibă câinoşenia de-a se posta, amândoi de braţ, în faţa lui Florentin...

- Am vorbit.

Aha!

- Şi?

- Şi Crin zice că a fost OK. Prâslea al nostru a provocat vreo două' de leşinuri. Da' numai patru sunt aşa, notabile; restul, fan club.

- ... Cum adică, mă?

- Adică numai patru ar fi "pe măsura mustăţii lu' socră-miu", ca să-l citez pe Crin...

Aprobă scurt cu capul:

- Iar el nu le-a observat încă. Deci trebuie dus şi pe la alte petreceri, ca să le vadă din nou. Şi să le observe.

- Se ocupă băieţii de partea asta.

- Aşa. Şi dacă tot se ocupă, să fie ei inteligenţi şi să dea numărul lui la frumuseţile astea "notabile", cum zici tu. Că dacă-s pe măsura mustăţii mele, sunt de-alea care dau telefoane atunci când vor să dea telefoane.

- O să le zic. Da' nu acum, că e prea devreme; şi la cum îl ştiu eu pe Crin...

Aprobă şi-şi scoase telefonul - Roberto ăsta prea credea că le ştia el pe toate! Crin răspunse prompt:

- Să trăiţi!

- Să trăiesc, mă - dacă zici tu...

Râdeau amândoi...

- Crine, tocmai mi-a zis Roberto ce şi cum. Ia pune tu frumuşel mâna şi informează-le pe alea patru apropo de telefonul lu' Florentin! Da' nu azi; mâine.

- Bine, nea Ioane. El ce face?

- Ei, e prin casă. Cred că face curat...

- Aha. Bine, nea Ioane. Mă ocup personal.

- Aşa. Şi, auzi? La următoarele paranghelii d-astea, te rog eu... Cum observi vreuna ca lumea că se uită lung pe el, dă-i numărul lui. Că dacă ne lăsăm în baza lui, îl prinde Apocalipsa neînsurat!

- Las' pe mine, nea Ioane! Îl însor eu mintenaş!

- Aşa, Crine! Aşa te vreau! Hai, să trăieşti!

Închise şi se grăbi să intre în dormitor - de-acolo se vedeau bine geamurile lui Prâslea. Îl îngrijorau manelele alea lente, cu versuri triste. Îl durea sufletul când se gândea că poate Prâslea al lui plângea...

Ana-Maria

Nu vorbeau. Nu se studiau pe sub sprâncene. Mâncau. Probabil că şi el simţea nevoia celor cinci minute de gândire...

După micul dejun, coborâseră totuşi. Şi constatase că nu fusese privită mai ciudat, Isamu nu zâmbise altfel decât o făcuse ieri sau în prima zi... N-avea, deci, nevoie de punga de hârtie. Se preocupase de franceză, cât fusese soţul ei la birou - pentru că viaţa mergea înainte, iar ea nu ajunsese încă la viteza 6. În condiţiile în care trebuia să ajungă la 10... Şi-apoi Ştefan coborâse şi-o ridicase de la calculator. Şi-o aşezase, comod, în braţele lui - pentru că alesese o comedie spumoasă, în engleză. Nu se împotrivise... Nu văzuseră mare lucru din ea... pentru că erau îndrăgostiţi şi "pupăcioşi"...

- Ce planuri ai pentru după-amiază?

- Nu ştiu; depinde de tine. Dacă tu ai treabă, am program de aerobic.

- O să-mi arunc privirea pe mail; dar n-o să dureze mult.

Ochii verzi se ridicară şi-o priviră lung, cu subînţeles... Tocmai descoperise privirea aia care-i promitea explozii de butoane pe pereţi... OK! "Las' că vezi tu!" Reveni spre jumătatea de prânz pe care-o începuse deja.

Ştefan

Deci aşa...

OK; după prânz, o să aibă puţină treabă în birou. Zece minute - ca să-i dea şi ei timp să se schimbe şi să-şi facă încălzirea. După care îi va mai face un cadou... şi o declaraţie de dragoste.

Ana-Maria

Bun! Rochiţă sexy scurtă, pantofi cu toc, parfum "dinamită"... Şi la aerobic! Puse primul CD, apăsă Play şi deschise uşile şifonierului ei. Primele acorduri, de încălzire... Prima strofă... Mm, ce bine se mişca! Era veselă; era fericită, de fapt! Normal că-i reuşeau aşa bine mişcările! Dansa, se privea în oglindă şi-şi imagina cum va reacţiona Ştefan când

Muzica se opri. Se întoarse, mirată... Ciudat - soţul ei părea un pic încurcat:

- ... Cândva, demult, am încuiat un CD în seif.

Păli - ştia despre ce CD era vorba...

- ... Şi acum cred că a venit vremea să recunosc evidentul: nu e CD-ul meu. E al tău. Poftim.

Cum-cum? Era CD-ul ei? Păi... Ştefan îi puse CD-ul în mâini şi porni spre fotolii. Şi se aşeză confortabil...

Bine! Să pună CD-ul, nu? Pe carcasă nu scria nimic, pe CD nu scria nimic... Telecomanda şi Play!

Oo, melodie de dans! Bun! Atunci dansa! Şi zâmbea, cu ochii la el, gândindu-se că-şi făcuse adineauri şi încălzirea, şi repetiţia... Era ceva arăbesc, oare? Stilul nu părea arăbesc - dar cânta în arăbeşte!... Aoleu! Costi Ioniţă! Costi Ioniţă tocmai o anunţase că "*Femeie ca tine nu este niciuna / Femeie ca tine, frumoasă ca luna*"...

Deci era CD-ul ei... Adică...

Porni încet, dansând, spre el... Era dedicaţia ei, de la Ştefan, regele... Care-o privea cu ochi de îndrăgostit...

Frumoasă ca luna, tu eşti doar una, iubirea mea / Ruptă din rai, viaţă îmi dai, dragostea mea / Aş da pentru tine diamante, safire, comoara mea / Şi tot ce vreau e lângă tine să stau, inima mea...

Ah, Doamne, ce dedicaţie! Dar ce dedicaţie îi pregătea ea lui! Pe-aia o "aprofundase" în lungile ore petrecute la mansardă! O să facă infarct... Asta dacă nu făcea ea infarct, pentru că începea strofa a doua şi ea nu ştia melodia, habar n-avea ce va auzi în continuare...

Inima îmi spune - aici pe lume nu e alta / Frumoasă ca tine, te vreau pentru mine, iubirea mea / Eşti rază de soare, aduci alinare în viaţa mea / Frumoasă floare, îţi cad la picioare, dragostea mea...

Iar ea dansa - şi ştia că ochii îi străluceau, pentru că era fericită... Calculase greşit. Ochii lui nu erau interesaţi de rochiţa sexy - ochii lui îi priveau ochii, pentru că tocmai îi spusese ce era în sufletul lui şi voia să afle dacă azi, acum, după acele două săptămâni petrecute împreună, Ana-Maria era fericită...

Şi era fericită...

Melodia se terminase. Apăsă Stop, lăsă telecomanda pe masă... şi-l ocoli. Şi-l cuprinse cu braţele, pentru că nu-i putea spune asta faţă-n faţă - că aşa era ea, ruşinoasă, şi-avea limba legată uneori...

Închise ochii şi începu să cânte, în şoaptă, cât mai aproape de urechea lui:

Primul tău sărut nu mai pot să-l uit / Un sărut ce m-a vrăjit / Ţi-am dat dragostea şi inima mea / Ce uşor m-ai cucerit / Doar ochii tăi, privirea ta / Mi-au fermecat inima / De toate să uit când te sărut / Eşti visul meu. / Nu cer nimic altceva, numai dragostea ta / Iubirea ta / Doar un minut de lipsesc, eu îţi mărturisesc

Mâinile lui ţâşniră şi-i strânseră cu putere braţele. Deschise ochii.

Ştefan o ascultase cu ochii închişi. Şi voise s-o oprească, pentru că... Pentru că nu putea crede... Pentru că ea voia să-i spună...

Se ridică încet - iar el o lăsa să se ridice... şi se aşeză în braţele lui. Îl privi lung... Nee, n-o s-o creadă! Aşa că...

Aşa că îi luă mâna şi şi-o puse pe gât - exact aşa cum făcuse el în avion. Şi şopti, ştiind că tensiunea "îi sărise din grafice" şi roşise iar ca un rac:

- Te iubesc.

Mâna o prinse cu putere de gât; ochii verzi se deschiseră imediat. "Concentratul de Florentin" o radiografie îngrozitor, în romanes:

- Fă, nu te juca cu vorbele!

OK! Rosti tare, clar, în romanes:

- Te iubesc.

O radiografia...

Ştefan

Nu! Se juca cu el! Voise să-i spună vorbele astea ca să-i arate că totul era OK! Că era fericită aici, că azi-noapte...

Nu se putea! Ana-Maria nu se putea îndrăgosti de el în numai 2 săptămâni! Nu! Aia nu era dragoste!

Căuta adevărul în ochii ei; îl căuta, se încăpăţâna să găsească confirmarea bănuielilor lui... Ochii căprui se îngustară uşor; Ana şopti:

- Şi mă jur pe viaţa fetiţei mele că nu mă joc cu vorbele!

Oo, Doamne!

Ana-Maria

Îmbrăţişarea era dureros de puternică. O durea - dar nu spunea nimic. Îl lăsa să o strângă în braţe aşa cum voia el. Îşi dădea seama ce însemnau cuvintele ei pentru el. De atâta timp o aştepta şi spera... Şi se lupta şi cu afacerile alea riscante, şi cu dorinţa părinţilor lui, şi mai era şi Rubina, fusese şi Laura... Şi el nu o uitase totuşi nici o clipă...

- ... Să nu pleci, Ano! Să nu pleci de lângă mine! Niciodată! Nici o clipă! Nici cu gândul măcar! Să nu mă laşi...

Cum să-l lase? Când ea... Când ea se gândea, uneori, că el o s-o lase...

- Ano, eu nu mai pot fără tine. Auzi? Dacă tu mă laşi, eu îmi bag cuţitu'-n inimă!

- Ştefane...

Voia totuşi să-i dea drumul. Voia să-l oprească cumva şi să-l liniştească. Pentru că Distonocalmul era în seif. Iar el tot nu-i dădea drumul... Lăsă capul pe umărul lui şi oftă uşor:

- Nu vreau să plec. Am găsit în tine...

Hei! Trebuia să-l lămurească! Şi să se lase radiografiată, ca să fie credibilă! Îl împinse uşor şi puse degetul în dreptul inimii lui:

- Aici, am găsit ceea ce-mi doream cel mai mult. Aşa că o să rămân. Şi o să încerc să fac cumva ca ceea ce este aici acum să nu se sfârşească vreodată...

- Te rog să mă ierţi.

Ridică grăbită capul - da' ce făcuse? Soţul ei era foarte serios:

- Pentru toate dăţile când am să greşesc şi-am să mă grăbesc şi-am să iau decizii de unul singur...

- Bine. Te iert, dacă şi tu mă ierţi pentru toate dăţile când am să greşesc, iar tu o să trebuiască să te opreşti şi să-mi arăţi unde-am greşit...

În sfârşit, îl făcuse să zâmbească... Doamne, se simţea atât de liniştită! Simţea în suflet un calm şi-o linişte interioară pe care nu le mai simţise niciodată! În clipele astea, parcă plutea...

- ... Îţi propun o nebunie de trei zile.

Uau! Trei zile! 72 de ore! OK!

- A trecut furtuna pe care-am iscat-o ultima oară când am vizitat malurile Dâmboviţei. Ce zici: facem o călătorie de plăcere?

Aprobă grăbită cu capul... Ştefan îi fură un sărut:

- Dar să nu împachetezi - că trei ore jumate sunt mai mult decât de-ajuns pentru Grasu!

- OK!

Se ridică, iar soţul ei scoase telefonul.

Ştefan era euforic. Trebuia să-şi exprime euforia - şi cum nu o putea exprima la Cannes, unde toate lucrurile erau "la vedere" - şi deci un pic mai complicate -, o va exprima în Bucureşti - unde Grasu şi seniorul îl vor lăsa să-şi facă de cap. Adică s-o strângă în braţe în mijlocul Pieţei Universităţii şi să-şi strige bucuria la megafon...

Indiferent cât de euforic va fi el, indiferent cât de mare va fi tentaţia, în privinţa aceea nu va ceda. Nu se va lăsa dusă în apropiere de cartierul Tei. Şi nici pe Calea Moşilor. Revederea micuţei ei ar fi fost mult prea dureroasă pentru ea. Şi nici nu-l va lăsa pe soţul ei să-i arate lui Florentin cât de fericită era acum - nici ca să-l învenineze, nici ca să-l convingă să i-o dea pe Florentina mai repede. Până nu năştea Rubina, Florentina ei trebuia să stea zi-lumină cu mamaia...

Ştefan

Grasu i se păruse euforic, când auzise că diseară venea cu Ana în România, într-o mini-vacanţă "de plăcere". Cu siguranţă, va încerca să iasă totul perfect, să aibă ei de toate... Grasu fusese foarte supărat anul trecut, când aflase că o trimisese pe Ana acasă. El îl sfătuise atunci să-i spună că o duce acasă, să o ducă pe Otopeni şi s-o aducă la Cannes. Îi garantase că-n 24 de ore va obţine un "Da"... Şi tot Grasu mutase arhiva, în loc s-o ardă... Grasu se lupta să managerieze zilnic majoritatea afacerilor din România... Grasu ăsta ţinea mult la el. Nu atât pentru că-l scăpase, la un moment dat, din acea încurcătură imposibilă. Îi era lui drag de aşa şef... Şi avea impresia că Grasu îşi dorea o şefă ca Ana. Nu o dată, îl auzise spunând că "florăreasa aia e perechea ta, şefule". Uite că, până la urmă, se confirmaseră cuvintele lui Grasu. Oare dacă anul trecut...

Gata! Coborî în birou iar Isamu zâmbi:

- Deci "mă bagi în concediu"...

- Nu cred că-ţi displace ideea - deşi ştii că n-o să te prindă ora zece dormind dus...

- Ba îmi cam displace; că mă laşi cu fetele pe cap. Şi nu-mi place să colorez. Noi doi nu avem aceleaşi gânduri când colorăm femei.

- Fetele şi-au revenit deja.

- Poate fi o revenire de moment. Iar eu nu le cunosc pe toate - că ai aprovizionat recent.

- ... Uite cum facem. Îmi trimiţi şi mie rapoartele; şi le colorez eu, cât doarme Ana.

- Cum vrei!

Aşa voia; aprobă, iar Isamu schimbă subiectul de discuţie:

- Avionul nu e disponibil.

- Când avem prima cursă comercială?

- La 6. V-am făcut rezervările.

- Atunci ne pregătim de plecare.

Porni spre uşă... Iar Isamu zâmbi:

- N-o să plece. Niciodată.

- Ştiu.

Iar dacă chinezul lui, mai exigent şi mai pragmatic decât multe persoane pe care le cunoscuse vreodată, începuse cu "e foarte frumoasă" şi sfârşise cu acea concluzie, el unul nu mai avea nevoie de nici o confirmare. Reuşise. Ana se îndrăgostise de el. Ana-Maria îl iubea.

Florentin

Gata. Terminase curăţenia. Nu se dusese s-o aducă pe Florentina; preferase să stea în bucătărie şi să fumeze, apatic... Pe la două, îşi făcuse un sandwich - că-l luase ameţeala, de la tensiunea mică. Şi observase, în drumul dintre frigider şi masă, o umbră la geamul casei de alături. Înţelesese că greşise; oprise deci muzica şi se aşezase la televizor. Acolo zăcea, de mai bine de două ore...

Dacă ceva ar fi fost în neregulă... Ea s-ar fi trezit de dimineaţă; şi-ar fi jucat rolul, ca să-i adoarmă lui vigilenţa... şi-ar fi fugit. Se îndoia că vila aia era undeva în pustietate; deci ea ar fi trebuit să găsească repede o secţie de poliţie, sau un telefon public...

Nu. Se amăgea degeaba aşa. Totul mersese perfect azi-noapte, la Cannes. Absolut totul. El era prost, că se tot gândea la ea - pentru că ea nu se gândea la el. N-avea când. Iar dacă stătea să se gândească un pic la noul Ştefan, trăgea concluzia că nici nu prea mai avea de ce...

Ştefan

Zâmbea. Era atât de vesel, că avea dificultăţi majore în a ascunde asta!

Soţia lui purta azi un costum cochet. Pantalonii ăia drepţi îi stăteau impecabil, sacoul cambrat pe talie scotea în evidenţă cămăşuţa cu prea puţini nasturi... Iar reflexia uşilor mari de sticlă ale aeroportului tocmai îi arătase un cuplu "de milioane". Soţia lui îl ţinea de mână; îl ţinea strâns...

Ana-Maria

Bun! Îi plăcea gândul că zburau cu un avion comercial. Era curioasă să vadă dacă era ca-n filme...

... Păi nu prea era ca-n filme; că filmele se făceau la clasa a II-a, iar ei aveau locuri la business...

Ştefan o lăsase pe ea lângă geam. De parcă ştiuse că o să vrea să privească norii... ca să se gândească un pic la cum să-l roage să nu o ducă în cele două locuri...

Ştefan

Telefonul piui. Îl scoase şi se încruntă:

- Şi doar i-am spus că-i de plăcere!

Ana zâmbi slab:

- Ce să-i faci - dacă eşti singurul care ştie să electrocuteze...

Na, că-l făcuse să râdă! O să discute asta cu ea, imediat după ce vorbea cu seniorul! Apăsă butonul:

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Când ajungi în Bucureşti?
- Peste vreo două ore.
- OK. Aveţi în plan o plimbare prin baruri şi discoteci? Că voiam să te invit pe la mine pe la birou...
- Trecem şi pe la tine; dar nu stăm mult.

Era "citeţ?" Seniorul începu să râdă:

- Nu trebuie să staţi mai mult de cinci secunde. Că atâta-mi ia, ca "să vă iau pulsu'"...

Ia uite de ce-l chema "la birou"! Îl îngrijora viaţa lui sentimentală! Iar! Eh, îl mai îngrijorau şi altele...

- Stăm mai mult de-atât - că soţia mea e mare dansatoare...

Ana îl privea lung, cu subînţeles...

- Bine. Vorbim.
- Vorbim.

Închise şi încercă să-şi compună o mimică serioasă:

- Te rog frumos să nu mă mai împaci înainte să-i apostrofez. OK?
- OK.

Şi-un sărut, care le parafa înţelegerea... Iar se simţea ca un adolescent drogat...

Ana-Maria

Terminaseră formalităţile. Acum mergeau pe coridorul ăla lung... În capătul coridorului vedea cam 20 de persoane... Din care 10 n-aveau păr pe cap, deşi erau foarte tineri... Na, că uitase de ei! Uitase complet de scutul uman care se formase între uşa casei şi portiera BMW-ului! Dar crezuse atunci că "desfăşurarea de forţe" se datora vizitei lui nocturne! Nu se gândise nici o clipă că aşa umbla Ştefan prin Bucureşti de obicei! Tii, şi-i spusese Isamu... Şi-i mai spusese Isamu şi despre oamenii nevăzuţi ai seniorului...

Era ceva mai liniştită acum. Totuşi, pe soţul ei îl păzea... peste o tonă de muşchi bine forţaţi la sală! Efectul vizual era "dinamită"! Dacă ea, culmea pesimismului şi "mama gândurilor sumbre", era în clipele astea foarte liniştită...

Cele 10 perechi de ochi o priveau lung... Strânse uşor mâna soţului ei şi-i zâmbi. Iar el începu să râdă, în romanes:

- Eu ţi-am spus! Şi-ţi mai spun o chestie...

O trase uşor şi-i şopti la ureche:

- Mai ai acces la crema antirid fix 30 de zile.

Bufni în râs:

- Eşti teribil!

Daa, ştia că e teribil... Trecură de uşile larg deschise, iar "masa musculară" porni odată cu ei spre ieşire. Capetele celorlalţi se întorceau încetişor, discret, după ei... Drumul se elibera singurel...

Se simţea ciudat; se simţea în centrul atenţiei tuturor. Se simţea mult mai importantă decât era în realitate. Simplul fapt că-l ţinea pe el de mână o ridicase de la rangul de... femeie frumoasă la cel de VIP-soţie de rege...

Se simţea ridicată, pe palme mari şi puternice... Era ciudat! Era... Nu-şi putea găsi cuvintele; dar se simţea foarte ciudat...

Ştefan

Uşile se deschideau, ascultătoare... Ieşiseră.

Ei bine? Ce părere avea Grasu lui? Postat frumos lângă BMW, pregătit să le deschidă portiera, "mâna lui dreaptă" zâmbea "cu toţi dinţii". Era evident acum că Grasu nu l-ar fi putut trăda vreodată - că-l iubea prea mult! De ce, numai el ştia. Oricum, n-o să-l întrebe asta; o să încerce să se intereseze discret...

Ochii de lângă BMW parcă încercau să-i strige în urechi: "Vezi? Eu ţi-am zis! Trebuia s-o duci acolo - şi reuşeai de prima oară!" Ehei, dac'ar şti el... Portiera se deschise prompt:

- Sărut mâna. Salut.
- Salut.
- Salut.

Mm, ce încălzise maşina aia! Ce voia să facă, să-i coacă? Dădu să-i zică vreo două, dar renunţă - Ana tocmai îşi scosese sacoul... Iar el nu-şi amintea să fi văzut când îşi luase cămăşuţa aia... Era un pic surprins, descoperind că Ana-Maria îşi cumpăra haine sexy şi fără s-o împingă el spre raionul corespunzător...

Ana-Maria

Ce-i? Ce se întâmplase? Aa... Da; era nouă. Şi fusese secretă... până acum. Dar cum nu mai era secretă; şi cum Grasu pricepuse totul dintr-o privire, zâmbi slab... şi se cuibări în braţele soţului ei:

- Ei, să ştii că acum sunt mult mai liniştită.
- De ce?
- Uite-aşa... Sunt mai liniştită.

Arătă cu degetul spre portbagaj - adică spre maşinile din spate... Soţul ei zâmbea şi el:

- Şi gândeşte-te că asta-i de plăcere! S-o vezi pe-aia de afaceri...

Aoleu! Şi mai mulţi? Îl privi lung - Ştefan aproba... Ochii verzi se ridicară spre oglinda retrovizoare:

- Cum te înţelegi cu seniorul?
- Aa, foarte bine! Canalele astea noi sunt "super"!
- Diamant şi-a rezolvat problemele?
- Da.
- Ai fost de faţă?
- Da.
- Şi?
- Şi n-a fost nici neatent, nici împrăştiat.
- Asta-i bine...

... Nu prea ştia ce să înţeleagă. Iniţial, înţelesese că Diamant îşi făcuse ordine printre subordonaţi. Dar acel "neatent şi împrăştiat" o făcea să creadă că-i muştruluise verbal şi-i penalizase la venituri. Se îndoia că, atunci când venea vorba de afaceri, Diamant "avea scutire" pe motiv de grad de rudenie. Era pe picior de egalitate cu Grasu. Iar lui Grasu i se spunea "trei capete"... pentru că aşa i se spunea. Oricum, porecla ilustrase momentul când fusese concepută şi n-avea cum să ţină pasul cu statistica...

- Şi-acu' unde-i?
- Păi la treabă! E în costum, aşa...

Tăcere, preţ de câteva secunde...

- Şi, ia zi-i: ce ne-ai organizat azi?
- Păi, şefu', ţi-am trimis un mail...

Aa, adică era surpriză! Bine! Communicatorul albastru stătea cu 10 centimetri mai sus decât limita exterioară a vederii ei periferice... Ei? Ce părere avea regele de mail-ul organizatoric?

- ... Te-ai orientat bine.

Şi-acum suna pe cineva...

- Salut... Da, sunt în România... Am şi eu nevoie de-o chestie, dar nu pot s-o sun pe nevastă-ta... Îţi trimit un mail. Şi mă las pe gustul tău, bine?... OK. Salut.

Avea nevoie de o chestie... Mă rog; el ştia! BMW-ul "zbura" spre centru...

Soţul ei o strânse uşor în braţe. Ridică privirea spre el... Ştefan voia să ştie ce are. De ce tace şi la ce se gândeşte. Zâmbi slab:

- Îţi spun... când reuşim să ne-adunăm de pe unde-s surprizele.

- Ştii că nu uit, nu-i aşa?

Aprobă. Acum Ştefan zâmbea...

Nicuşor

Examina cu maximă atenţie şalurile... Afurisitul, se lăsase " pe mâna lui"! Acum trebuia să ghicească: ce şal cu bănuţi ar fi cumpărat Ştefan pentru Ana?

Păi, trebuia "să cânte". Ceea ce elimina din start şalurile de pe raftul de jos. Trebuia să fie... roşu. Sau negru. În nici un caz multicolor! În cazul Anei, frumuseţea nu stătea în şal, ci în forme; iar la forme perfecte, jocul de culori zăpăcea ochiul...

Şi-o amintea pe Ana, în seara când coborâse treptele casei, îmbrăcată cu rochiţa aia jenant de scurtă... Oftă greu şi lăsă şalurile pe raft. Şi-şi aprinse o ţigară.

Ana n-ar fi fost fericită cu Florentin. Fusese fericită, atâta timp cât partea aia cu florăreasa avusese forma unui joc. Jocul de-a vorbitul în romanes, jocul de-a respecta regulile... Jocul cu florile... Imediat cum apăruseră şi impedimentele, greutăţile, regulile serioase...

După părerea lui, Ana ar fi făcut şi al doilea copil. Ar fi făcut acel compromis. Dar pusese şi ea condiţii. Iar Florentin nu venise "la marginea fileului", să întâlnească compromisul ei. El nu cedase nici un milimetru măcar...

O să-i spună Luminiţei cine-l sunase şi de ce. Şi-o să-i interzică să dea vreun telefon - pentru ca ea să dea doar un mesaj... Spera să i-l dea lui Florentin; că dacă-şi anunţa părinţii apropo de prezenţa în Bucureşti a "cuplului-problemă", nea Ioan o încuia pe Florentina în beci! Iar asta-l făcea pe Ştefan să scoată cuţitul...

7 noiembrie 2005 - luni

Ştefan

Parcarea era plină. Probabil că discoteca era îndesată bine cu studenţi şi liceeni - că acuşi începea sesiunea, iar tineretul ăla trebuia să se distreze la maximum înainte "să intre în chinuri"! Asta îi va ridica lui ceva probleme, pentru că Ana dansa cu mare plăcere manele, disco, house, blues, vals, tango...

Trebuia să ia nişte lecţii de tango! Măcar 5! Măcar să ştie în ce direcţie s-o apuce şi cu ce picior! Deşi... Deşi nu simţea nevoia să-i amintească micuţei lui soţii de clipele frumoase petrecute alături de idiot... Deşi şi-ar fi dorit s-o ţină în braţele lui, aproape de el, şi să vadă chipul ei, gesturile pline de pasiune... pentru el...

Nu. N-o să înveţe tango. O s-o invite la vals, într-o seară, într-un loc care va şterge instantaneu orice instrucţiune de tango din mintea ei! Pe 31 decembrie, tango-ul va muri...

N-or să stea prea mult aici; maximum un sfert de oră. 30 de secunde ca să se convingă seniorul că "nu existau probleme în paradis" şi 10 minute pentru discuţia lor, pur tehnică, despre afaceri. Alte 4 minute pentru Florentina...

Gândul ăla îl scotea din minţi! Gândul că Florentina dormea acum în casa din Tei îi creştea periculos tensiunea! Dar n-avea ce face. Momentan. Dacă Ana putea să aştepte, atunci aştepta şi el...

Grasu opri în faţa intrării; îl privi lung, prin oglindă:

- Aranjează lucrurile p'-aici şi vino şi tu.

Nu voia să rişte nimic azi - că era cu soţia şi era prima oară când ieşeau împreună în România. În plus, seniorul nu-i chemase aici din prea multă grijă pentru problemele lui sentimentale! Seniorul primise ordin să afle dacă erau un cuplu acum. Şi dacă Ana încă se mai numea soţia lui. Că era foarte important, pentru superiorii seniorului, să ştie "pe ce picior juca" el. La aşa fixaţie, aşa răpire anul trecut şi aşa "revoluţie" anul ăsta, mintea lui ar fi putut dospi orice - de la retragerea din activitate până la înjunghierea soţiei în inimă... La o adică, dacă ei doi nu se înţelegeau nici chiar în raiul din Cannes iar el accepta ideea unei despărţiri amiabile, Ana se întorcea în România şi se ducea glonţ la acoperişul sub care stătea fetiţa ei! Răvăşind iar tot neamul Manolache şi toate conexiunile aurarilor şi florarilor şi făcându-i şi seniorului probleme!

Grasu îl înţelese imediat şi coborî şi el. Bun! Porniră spre scări... Îşi cuprinse soţia cu braţele şi-i şopti la ureche:

- În meseria mea, prevederea e mama succesului. Comand eu azi.

Primi o aprobare cu capul. Ah, Doamne, ce norocos era! Frumoasă şi deşteaptă...

Ana-Maria

Uşile se deschideau prompt... Ambele uşi, deşi nu erau suprapondera li...

Uite, exact despre asta intenţiona el s-o pună să vorbească de dimineaţă! Ei îi ajungea dacă se deschidea o uşă - el se uita urât dacă nu se deschideau complet ambele uşi! Era greu pentru ea nu să se obişnuiască, ci chiar şi doar să socotească asemenea lucruri! Încă nu ajunsese la o viteză rezonabilă; şi era prima oară când era alături de el aici, în România, unde soţul ei îşi făcea de cap "la maximum"...

Discoteca era destul de animată; dar "băieţii fără păr" croiau un coridor larg, confortabil, pentru ei doi. Lucru cu care nu era obişnuită, dar pe care ar fi putut să-l anticipeze atunci când uşile duble se deschiseseră complet! Hm... Oare se va obişnui vreodată? Greu de spus...

- Ultima masă, în dreapta.

Ultima... Aha! Gata; îl văzuse. Şi acum mergeau spre el, iar tânărul ochelarist cu nume de cod celebru începu să râdă... şi făcu un semn complex: scutură scurt mâna dreaptă, în timp ce-şi mușca buza de jos şi dădea admirativ din cap... Începu să râdă - ia uite-l! Ete ce făcea afurisitu' ăla lung şi slăbănog şi şmecher rău! Şi cum băieţii ajunseseră deja şi le trăseseră scaunele, se aşează... şi auzi şi concluzia:

- Dinamită! Să nu-ndrăzniţi să nu mă invitaţi la nuntă, că iau foc!

- Nu te las eu să arzi...

Ştefan râdea; şi ea râdea şi încerca din greu să nu se înroşească toată-n obraji...

În momentul ăsta, avea mare nevoie de o pauză în lungul şir al surprizelor prin care era trecută cu viteza sunetului. Aşa că îşi va aprinde o ţigară - gestul ăsta îi va da zece secunde de gândire.

Ştefan era prevăzător - câţiva băieţi intraseră deci cu ei în discoteca-birou, iar Grasu aranja paza la intrare şi sosea şi el repejor. Pentru că seniorul era doar portavocea partenerilor de afaceri - n-avea deci de ce să se bucure aşa de reuşita lor în amor decât dacă ţinea musai să-i năşească. Şi nu era cazul. Ştefan o anunţase că va comanda el, adică ar fi fost bine ca ea să nu pună gura pe chestii care soseau la masă gata turnate în pahar. Trăgea concluzia că ar fi fost mai bine ca ea să stea la masă - că şi-aşa nu se înnebunea după muzica house. Iar la un moment dat va trebui să-i lase singuri, ca să discute afaceri. Deci se va retrage să-şi pudreze nasul - iar gândul ăsta îi dădea deja migrene, pentru că soţul ei o va trimite la baie "cu băieţii"...

Avea doar două necunoscute care-i zăpăceau calculele. A cui era discoteca - prieten sau duşman? Afacerile cum mergeau - bine sau rău? Ştefan ştia răspunsurile ambelor întrebări; iar dacă el o adusese aici... când ar fi putut s-o ducă la Cernica şi s-o lase acolo, cu Diamant, cât dădea el o fugă să vorbească cu seniorul patru vorbe...

Suflă lung fumul şi ridică privirea spre jocurile de lumini: afacerea mergea bine iar discoteca era "prietenoasă". Ştefan era precaut, pentru că seniorul nu-i năşea iar el se mutase "cu căţel şi purcel" în urmă cu doar două săptămâni. În plus, era pentru prima oară când ieşeau amândoi, împreună, în Bucureşti, de când ea plecase de la Florentin iar Ştefan mutase afacerea. Rezultatul calculului era că... Că ea se putea duce la dans, dacă el o sfătuia să se ducă la dans. Şi prefera varianta asta - decât să-i vadă pe băieţii ăia raşi în cap cum năvălesc peste muieri în veceu şi le zburătăcesc şi apoi caută bombe printre şerveţelele din suporturi...

Ştefan

Puştoaica venea fuga-fuga cu Coca-Cola lor la sticlă. Iar seniorul era un pic dezamăgit de "comportarea" lui. Venise "cu artileria", deşi fusese invitat la o discuţie pur prietenească... Ridică scurt din umeri:

- Ştii că-mi place să fiu prevăzător.

- Ştiu. Şi ştiu că eşti cu soţia.

Adică dublu prevăzător... Acum era atent la pahare; trebuiau să fie "cristal"...

- Mai ales că anul ăsta ai avut unele probleme...

Exact...

- Aşa că nu mă supăr. Ia zi-i: cum merg treburile?

- Bine... spre foarte bine.

- Apropo de chestia asta, cu problemele; o să trebuiască să discutăm. Că trebuiesc rezolvate şi astea.

Da, ştia. Mai ales problemele lui cu o anumită persoană, căreia-i dăduse cu tifla puţin înainte să împlinească 18 ani... Aprobă cu capul:

- Dar nu acum. Că asta-i "de plăcere".

Seniorul aprobă şi el:

- O să mă gândesc cum facem. Trebuie să existe o soluţie...

Şi-acum îi făcea semn să se apropie... şi-i şopti la ureche:

- Drăcuşorule! E frumoasă ca o zână!

I-auzi! Râdea şi-l privea lung, mirat de aşa cuvinte venite tocmai din partea lui... Reveniră amândoi pe scaune iar seniorul continuă:

- Parcă nici nu observasem chestia asta!

"Păi normal că n-o observasei; că pe-atunci era obosită, încercănată, plânsă, ciufulită şi cu perfuziile-n mâini!" Nu cumva...

Florentin îl cunoştea pe senior. Sigur, nu era în măsură să-i ceară favoruri - idiotul stătea cel mult pe scările de la intrare şi aştepta mila şi fărâmiturile! Că numele şi renumele neamului Manolache nu cântăreau foarte mult în ochii seniorului, atunci când observa că veniturile erau mititele şi se impozitau prompt! Dar el unul se întreba totuşi în ce măsură Florentin voia să ştie...

OK! Se aplecă spre Ana şi-i şopti la ureche:

- Te-ai plictisit?

- Nu ştiu; m-am plictisit?

O privi lung, mirat; ochii ei puneau clar întrebarea aia... "Vrei să vă las să discutaţi - OK, zi-mi unde să mă duc şi-acolo mă duc." Întrebarea ei îl uimea...

Şi-acum soţia lui ridică mâna, îi atinse uşor obrazul şi-l sărută... Ia uite-o! În cele câteva secunde necesare aprinderii ţigării, Ana-Maria calculase tot ce văzuse şi auzise. Şi acum ea pusese întrebarea corectă, el rămăsese uimit iar ea îl săruta ca să-i dea lui timp de dezmeticire şi gândire şi răspuns...

Păi ar fi avut câteva vorbe de schimbat cu seniorul; dar Grasu întârzia, aşa că ea trebuia să stea aici cuminte... şi să-l sărute... că era frumoasă, iar el o iubea mult...

Ana-Maria

Ei bine? Mai stătea? Dansa? Unde-o trimitea?... Nu; stătea cuminte în braţele lui... Ochii verzi o priveau lung... Soţul ei zâmbi:

- În caz că te plictiseşti, trebuie să ştii că Grasu e mare jucător de biliard...

Îi mulţumea acum din priviri că n-o trimisese în "supa" de pe ringul de dans... Exact în momentul acela, Grasu gâfâi:

- Salut.

- Salut.

Reuşi să se întoarcă spre el şi-i zâmbi cu subînţeles:

- Tocmai am aflat că ar fi bine să-mi dezmorţesc cunoştiinţele de geometrie.

Acestea fiind spuse, mergeau amândoi la biliard. Băieţii făceau din nou cărare; Grasu tocmai anunţa, pe-un ton care făcea geamurile să zornăie, că de masa aia nu se-apropie nimeni...

Făcea o descoperire ciudată - nu-i era frică de Grasu trei capete. Era acelaşi Grasu de doi metri, tuns la numărul unu, care-o lipise cu scoci anul trecut - şi-o minţise impecabil când o anunţase că Gigi o aştepta în halatul lui de prosop. Acelaşi Grasu înalt şi solid care strunea afacerile şi subalternii lui Ştefan... Mâna lui dreaptă, spaima concurenţei... Ea păşea lângă el. Şi zău că nu-i era deloc frică de el! Şi zău că nu pricepea de ce! Adică cum! Era normal să se obişnuiască cu Ştefan, nu? Dar cu Grasu nu schimbase mai mult de două saluturi până acum! După aventurile de anul trecut, se revăzuseră în faţa cimitirului Reînvierea... O dusese cu BMW-ul la medicul Petrescu şi-apoi la aeroport, după care nu mai avuseseră nici un fel de contact. Şi era foarte ciudat...

Se opriră lângă masă iar Grasu sparse tăcerea cu cuvinte neutre:

- Ai mai jucat?

- Ehei, acu' vreo doi ani...

- Îţi aminteşti tu imediat!

Îi întindea două tacuri; luă unul dintre ele, la nimereală...

Oricum, nu-i era frică de uriaşul de 2 metri cu poreclă concludentă. Pur şi simplu! Nu ştia de ce, nu ştia dacă asta era bine sau nu... Aşa că decise să fie naturală; se apropie de el şi-i şopti la ureche:

- Nu-i aşa că printre surprizele alea din mail nu e nimic referitor la o anumită adresă?

- ... Nu; absolut nimic.

Bun! Dădu să se îndepărteze, dar continuarea o opri:

- Am primit, în schimb, o dispoziţie. Să te însoţesc oriunde vei dori să mergi, să fac ceea ce-mi ceri să fac şi să am grijă să nu păţeşti nimic.

Şi-atât: Grasu se grăbea acum foarte tare să aranjeze bilele. Doi tineri se aşezau comod în separeu, cu faţa spre holul plin de oameni, iar ceilalţi se poziţionau strategic în jurul mesei de biliard...

Cu alte cuvinte, Grasu avea ordin ca, in extremis, s-o ducă la Florentin, să intre peste ei în casă, să ia copilul şi să i-l pună ei în braţe... şi-apoi să-i caftească pe toţi îndeajuns de tare pentru ca buclele ei să nu fie deranjate de vreo adiere de vânt. Era tentată să răbufnească, vizavi de o asemenea organizare ordonată de soţul ei - dar îşi dădea seama că Ştefan nu încercase s-o influenţeze nici spre furtul copilului, nici spre ocolirea cu grijă a acelui cartier. El doar se asigurase că, dacă ea voia să meargă undeva, va ajunge acolo unde plănuise să ajungă şi va fi bine păzită. Şi, dacă va voi să facă ceva acolo unde se ducea, acel ceva îi va reuşi. Tot în siguranţă. Că ea era regina - pentru ea, termenul "eşec" n-avea voie să existe...

Şi-acum Grasu o invita să spargă... Se aplecă "cu tupeu", ochi bila şi-o lovi cu toată puterea. Măiculiţă, ce făcuse pe masa aia... Ridică privirea spre el:

- Nu plănuiesc să merg nicăieri în astea 72 de ore.

Grasu ridică din umeri, aparent neutru... Ia să stea ea potolită - că asta era o discuţie pentru urechile lui Ştefan! Sau, nici măcar! Grasu nu specificase nimic despre locaţie şi acţiune! Putea, la fel de bine, să vrea să viziteze Mall-ul din Vitan sau Carrefour-ul din Berceni... Sau pe-ăla din Constanţa...

Ştefan

Se încruntă uşor: acum Ana o să întrebe, Grasu o să răspundă, ea o să se înfurie... Ei, asta e! O să se obişnuiască ea! Ridică privirea spre senior:

- Ce mai ştii de idiot şi prinţesă?

Sprâncenele din faţa lui erau extrem de mirate... Arătă spre uşa discotecii:

- A avut-o pe femeia asta lângă el şi i-a dat un brânci şi-un şut în cur. Chestie care-l face idiot - indiferent dacă ţi-e sau nu prieten!

- Şi nici măcar nu mi-e. Dar m-a mirat apelativul...

- Aşa-l alint eu, atunci când nu calculez cum să-i iau prinţesa...

- Sper că nu te gândeşti s-o furi!

- Nu... Nu mă lasă ea s-o fur. Dac'ar fi după mine...

- Ştefane, crede-mă că fetiţa o să sfârşească la voi. Că ştii bine că eu primesc primul rapoartele alea! Şi le citesc, să ştii! Puştoaica întreabă toţi adulţii despre mami; marea lor majoritate spun "nu ştiu". Mamaia spune "a plecat departe", iar Florentin

- Ştiu ce-i spune. Asta nu mă încântă cu nimic. Vreau copilul. Atunci o să fiu super-încântat! Şi-o să-i fac idiotului şi-un cadou frumos, de despărţire!

- Potoleşte-te!

Mârâise la el - semn că raportul despre "Ştefan şi Ana" era primul, iar el nu-şi aranjase încă "apele" cu superiorii, apropo de prinţesă. Şi trebuia să anexeze la raport o bandă pe care Ştefan să se audă calm, lucid, temperat... Tocmai ca să poată solicita lucruri referitoare la prinţesă şi să primească toate aprobările, tot sprijinul... Ca să nu se pomenească cu surprize neplăcute... Aprobă, făcându-i semn că înţelesese:

- Mă, eu îţi zic o chestie... Până la urmă, tot ei i-o trimite. Că doar n-o s-o lase pe-aia mică la casa de copii! Nevasta pe care-o să şi-o găsească o să aibă cel mult 20 de ani şi mult prea puţină minte ca să ştie ce-i aia un copil. Ba, mai mult - s-ar putea să nu-l ia ea cu tot cu copil! Iar dacă îl ia cu copil, el o s-o vadă împiedicându-se în creşterea şi educaţia minorei. Şi-o să priceapă că nu face bine ce face. Că îi face rău copilului...

- Exact. În plus, nu uita că şi tu ai o problemă; iar el aşteaptă să vadă cum o rezolvi. Că problema cea mare tu eşti, în ochii lui.

Ete, fleoşc! Să-i dea prinţesa... şi-i trimitea el nişte poze, peste câteva zile! Ca să vadă idiotu' cine era problema şi de ce! Dar, serios vorbind acum, Rubina era într-adevăr o problemă. Se grăbi să continue, pe tema şi cu cuvintele care-i vor face pe superiorii seniorului să răsufle uşuraţi:

- Am vorbit deja cu mama. Ştie ce plan am cu nevastă-mea şi nu m-a contrazis. În clipa în care se externează, se duce la taică-su. Iar piciul rămâne cu mine şi cu Ana, la Cannes.

Seniorul aproba larg cu capul... Adică "Dă-i 'nainte, că poate iese bine înregistrarea şi i-o duc şi idiotului şi-l grăbesc un pic"... Bună idee!

Hei! Adică seniorul voia să-i ducă lui Florentin o înregistrare făcută de SRI pentru "uz intern"? Pământul se rostogolea de-a-ndăratelea? Hm... Îşi aprinse o ţigară.

Seniorul îl chemase azi aici ca să se asigure că Ana mersese de bunăvoie cu el. Şi că decisese să rămână cu el. Şi cum îl lăsase să înţeleagă că va face o copie şi pentru Florentin... Zâmbi slab: dacă înregistrarea aia ajungea la urechile lui Florentin, atunci trebuia să spună asta. Neapărat! Ridică privirea spre senior...

- ... Prinţesa avea vreo şase luni când pleca din braţele lu' taică-su şi gonea de-a buşilea până în braţele mele. Şi se juca cucu-bau cu mine în BMW. Prinţesa va fi fericită la Cannes; că la ce viaţă le ofer eu acolo şi la ce-am în suflet pentru ele, nu poate fi altfel. Tu nu ştii situaţia mea de-acolo...

- Ba da; o ştiu. Că-ţi ştiu paşaportul. Şi ştiu că cel mai bine şi mai bine le e acolo. Împreună.

Ăsta fusese "finalul grandios". Lovitura de graţie. Şi pentru şefii seniorului, şi pentru idiot! Florentin va întreba care era treaba cu paşaportul, va afla, va leşina şi-apoi va accepta realitatea crudă: Ana nu se mai întorcea iar prinţesa trebuia s-o urmeze...

OK! Pe-asta "o rezolvase"! Ia să redeschidă el discuţia aia care-l interesa mult:

- Auzi? Ia să te-ntreb eu o chestie... Apropo de problema mea... Cum plănuieşti s-o rezolvi?

- Păi "la masa verde", fireşte! Da' nu prea ştiu cum să atac problema. Că omu'-i intangibil şi nu-i în ograda mea. Trebuie să umplu multe A4-uri către omologi, ca să obţin o întrevedere...

- Obţine-o. Că, după cum vezi, îmi fac ordine-n treburi. Şi nu ne călcăm reciproc. E vorba doar de principii. E păcat să ne fugărim ca iepurii, când ne putem arde neuronii constructiv.

- Mă lupt şi-o obţin. Da' nu ştiu când. Vin sărbătorile, toţi sunt cu mintea langa-n pregătiri de concediu...

Adică problema va stagna până prin februarie - după concediile alea urma "recuperarea după concedii"... Seniorul păru că-şi aminteşte ceva; scoase o hârtiuţă din buzunar şi i-o întinse. Ia să vadă el... Ia uite! Şefii lui se ocupau şi de imaginea publică? Nu ştiuse...

La urma urmei, la aşa persoană importantă cum era el, normal că îi trebuia un apelativ! Iar ăla era tocmai bun! Ăla se tot auzise pe la petrecerile cu manelişti celebri, era oarecum "consacrat"... Era bun. Aprobă cu capul, zâmbind, şi-i înapoie hârtiuţa:

- OK. Atunci cred că eu mă duc să văd dacă şi-a amintit ceva geometrie. Că asta-i de plăcere...

- Păi du-te! Că la aşa femeie frumoasă, e păcat să ţi-o deoache vreunul şi să-i dea migrene...

Se ridică, îşi strânseră mâinile... Porni spre uşă, abţinându-se destul de greu să nu ofteze...

Anul trecut, în decembrie, avusese două probleme majore care-l căutaseră cu îndârjire. Una dintre ele se rezolvase... oarecum din întâmplare. Se reîntâlnise cu Isamu în ianuarie, iar chinezii din angroul Europa aprovizionau printr-o firmă înfiinţată de chinezul lui. Fratele lui Isamu dăduse personal telefon... Dar cealaltă problemă stagna. După patru alarme numai anul ăsta, acea problemă nu se rezolvase...

Ei, ia uite-o!... Ia uite-o...

Ana vorbise cu Grasu. Aflase despre mail şi indicaţii. Era un pic supărată - fusese foarte supărată, dar îi trecuse... oarecum. El se ducea chiar acum s-o împace...

Ana-Maria

Ridică privirea spre grupul care se apropia... Ochii verzi zâmbeau; zâmbi şi ea cu subînţeles, se aplecă... şi lovi bila. Şi se ridică aparent natural... Ştefan luă tacul din mâna lui Grasu şi se aplecă şi el. Şi lovi:

- Văd că ţi-ai amintit geometria.

- Oarecum; că m-am concentrat pe altceva, până acum.

Şi-acum Ştefan venea la ea, cu tot cu îngrijorarea aia mare-mare... Se sprijini de masă, zâmbind:

- M-am concentrat pe poziţie. Şi-a fost greu s-o identific, fără profesor...

Asta era o "compoziţie" nouă. Atitudine, cuvinte şi comportare "proaspete". Ochii verzi erau uimiţi... dar doar pentru două secunde; Ştefan ridică un deget şi arătă undeva în sus. Iar tinerii din jurul lor formară din nou un fel de scut... stând cu spatele la ei şi asigurându-se că nimeni nu-şi permitea să tragă cu coada ochiului...

Fu prinsă de mijloc şi urcată, fără menajamente, pe marginea mesei. În secunda doi, butoanele sărirră scurt... apăsate de sărutul pe gât... Să le-aducă cineva o pătură şi să-i lase în pace! Aveau o pătură, în portbagaj? Ştefan şopti:

- ... Cred că suntem atât de obosiţi încât vrem să mergem direct acasă.

- Eu una nu mai pot; simt că... mi se închid ochii...

"Că umbli la butoanele alea - şi n-avem pătură!" Ah, cine-o pusese să-şi ia cămăşuţa aia decoltată? Şi de ce era aşa de rău?...

Gata. O înţelesese şi acceptase ideea că n-aveau pătură... Şi-acum o trăgea uşor de şolduri, cică s-o dea jos de pe masă...

"Eşti un RĂU!"

Vizita în România promitea să fie un dezmăţ total. Ştefan era euforic şi nu se jena s-o arate... Deşi aici, în România, erau o mulţime de potenţiali cunoscuţi, vorbitori de limba română, cunoscători de numere de telefon, care-o puteau suna pe Rubina... Sau, mai rău, pe bulibaşă...

... Oare nu-i mai păsa?... Oare soţul ei încerca doar să-i transmită lui Florentin că aştepta degeaba telefonul ei?

... Oare încerca doar să fie fericit? Să fie el însuşi, în fericirea lui?

Gata: "aterizase" înapoi pe tocuri. Ieşeau...

Doamne, cum se uitau toţi la ei! Dar adevărul e că oamenii normali din jurul ei vedeau rar asemenea scenă... cu VIP, fotomodel sexy şi bodyguarzi răi! Urcă din nou în BMW, Ştefan trase portiera şi rosti sec:

- La Cernica în zece minute.

Şi-o trase, scurt, în braţele lui.

Aoleu, mamă Doamne! Înnebunise! Gata! O luase razna! Grasu plecase cu demaraj, accelera ca nebunu'... Dar ce altceva putea să facă, dacă regele îi ordonase să fie acolo în zece minute...

Regele îşi pierdea răbdarea; regele îl cam "concediase" pe contele de Perigord şi-l scosese la suprafaţă pe bulibaşă... Iar ea se abţinea eroic - că dacă o scotea pe florărească de la "naftalină", Grasu putea să se parcheze oriunde şi să fumeze o ţigară. Noaptea trecută demonstrase că nici el, nici ea n-aveau butoane roşii...

După zgomot, deducea că goneau ca racheta pe-un drum de ţară... Frână, cu derapaj uşor... Ajunseseră.

Grasu se grăbi să coboare; se ducea probabil să scoată oamenii din casă! Că regele îşi adusese regina acasă - şi chiar nu era momentul raportului! Ştefan deschise portiera şi coborî; şi-o ridică pe braţe... Ei, poftim! De ce voia el mereu "s-o treacă pragul"? Răspunsul nu era foarte important...

Casa părea neschimbată; aceleaşi gratii la geamuri, aceeaşi zugrăveală "antică"...

Intrară. Iar ea nu putu să nu remarce "cu sonor":

- Uau!

Că interiorul era... uau! Casa aia era ruptă din cataloagele de mobilă... Ştefan o lăsă jos, râzând:

- Tii, am uitat că tu n-ai fost pe-aici după ultima remobilare!

Cum adică? Soţul ei râdea; dar privirea lui avea ceva... Iar ea ştia ce era acel "ceva" şi simţea brusc nevoia să plece de-acolo... Ştefan intră în holişor şi deschise uşa dormitorului. Aprinse lumina... Ea rămăsese în living, cu ochii la mobilă. Uau, era super! Toată casa aia era "o mică nebunie"!

Răcnetul în romanes o făcu să tresară:

- Ce-ai făcut, mă?

Aoleu! Cine ce-a făcut? Grasu era uşor panicat; se repezi la ea şi-i şopti:

- Imediat cum se-ntoarce aici, fugi în dormitor!

Soţul ei apăru în cadrul uşii. Era furios. Arunca scântei din ochii ăia verzi! Şi venea direct spre Grasu:

- Ce-ai cumpărat, mă?

Se trase un pic în spate... îl lăsă să treacă şi alergă în dormitor. Şi închise uşa.

Mamă, Doamne! Ştefan era furios! Da' furios de-adevăratelea! Dar ce cumpărase Grasu greşit? Ce nu-i convenea? Răcnetul o lămuri instantaneu:

- Ce-i cu fustele alea, mă? Ce ţi-am scris eu să cumperi? Şi ce-ai cumpărat tu?

Se răsuci scurt. Şifonierul rămăsese deschis; în el, vedea două fuste lungi superbe...

O trase pe cea galbenă şi-şi scoase pantalonii "la băţul de chibrit": dacă voia să întreţină măcar o frumoasă relaţie de semi-amiciţie cu Grasu, trebuia să-l salveze cumva! Că nervii ăia şi răcnetele nu veneau de la fustă - veneau de la discuţia pe care Ştefan n-o avusese încă cu cel direct responsabil de lipsa de pază care dusese la moartea Laurei! Şi ea ştia exact cum să facă să-i şteargă gândul ăla din minte măcar pentru cinci minute!

Îşi puse fusta. Era bestială! Renunţă la pantofii cu toc... desfăcu primul nasture al bluziţei şi năvăli în mijlocul scandalului.

Ştefan

Da' ce-şi închipuia el? Că "scăpase"? Ah, mare noroc avea el că azi nu purta cizme şi era conştient că nu trebuia s-o sperie pe Ana! Că altfel, Grasu trei capete şi-ar fi spus "Grasu trei cicatrici proaspete"! Sabia de rezervă era sub fotoliu - şi-o mai folosise o dată, pe tema morţii Laurei! Porni spre el, hotărât să-i mute faţa la spate...

Uşa pocni în spatele lui; Ana întrebă, cu voce caldă, împăciuitoare... în romanes:

- Da' ce te superi şi tu aşa?

Aah! Şi-i spusese să-l lase să se răcorească! Să nu-l mai împace aşa! Se răsuci pe-un călcâi, pregătit "s-o electrocuteze"...

Ia uite...

Ana-Maria era numai bună de urcat în maşină şi dusă şi prezentată tăticului lui... Zâmbind, ea ridică un pic poalele fustei:

- N-am vorbit c-or să-mi trebuiască şi de-astea?

Ba da; dar... Soţia lui începu să râdă şi îngustă un pic ochii:

- Lasă omu'-n pace! Că uite ce mişto sunt! Ia zi-i: pe-asta o mai ţin minte?

Ana-Maria

Acum era acum! Ori "o încasau" amândoi, ori îl scăpa pe Grasu şi creştea cu treij' de centimetri în ochii lui! Făcu o piruetă iute şi intră imediat în pas. Juca şi-şi privea soţul pe sub sprâncene... În minte îi venise o melodie iute... Ah, n-avea ea salbă şi şal cu bănuţi! Că zob îl făcea! Ce dor îi fusese ei de pasu' ăsta! Şi ce "constipată" fusese ultima oară când îl jucase! Aah - ce bine era aşa, "fără frână"!

Şi-o piruetă cu smucit de poale! Şi înc-o piruetă! Şi fusta aia era criminală! Hai; unde era "concentratul de bulibaşă"?

Ştefan

Şi juca... şi smucea fusta aia superbă... Şi lui îi creştea tensiunea...

"Ei, stai aşa - că vezi tu acuşi!"

Ana-Maria

Soţul ei păru că se dezmeticeşte; îşi scoase încet sacoul... Se activase "concentratul de bulibaşă"...

"Ah, ce *shukar* eşti!" Gândul o făcu să-şi muşte buza...

Ştefan porni spre ea. Adică "concentratul de bulibaşă" porni spre ea cu paşi mari şi fermi. Şi scrâşni printre dinţi, în timp ce se aplecă şi-o săltă pe umăr ca pe-un fulg:

- Ia treci, fă, să-ţi arăt cum se joacă!

Perfect! Mai apucă să-l vadă pe Grasu alergând spre uşa de la intrare; se pomeni în dormitor, iar uşa se trânti sec.

Fu aşezată pe masă - cam ca un sac de cartofi. Dar următoarea mişcare nu mai avu nimic... "culinar" în ea. Următoarea mişcare îi demonstră că "concentratul de bulibaşă" obţinea întotdeauna ceea ce dorea. Chiar dacă asta însemna să rupă bunătate de cămăşuţă chiar în seara "inaugurării".

Ştefan

O privea lung... Ochii căprui priveau un punct din tavan. Soţia lui încerca să-şi identifice butoanele... şi să calculeze "câte fuste d-alea jmechere" încăpeau în 25 de kilograme de bagaj, pe ruta Bucureşti-Cannes...

Adevărul era că se simţea euforic. Se simţise euforic din clipa în care decisese că mergeau în România! Aici, în România, îşi făcea el de cap. Tot ceea ce se strângea în Franţa şi era pus bine, "la cutiuţă", se revărsa şuvoi aici. Şi cum în ultima jumătate de an el dispăruse aproape complet din viaţa publică bucureşteană, tocmai revenise în forţă... şi le arătase tuturor că nu stătuse degeaba - cucerise o femeie superbă, care acceptase să-i fie regină... Şi care-l iubea... Şi care-i adusese, din noaptea asta, apelativul oficial "Ştefan, regele aurarilor"...

Ridică uşor mâna şi începu să deseneze cu degetul pe decolteul ei. Desena... calcula în şoaptă... Visa cu ochii deschişi... Cobora, schiţând forma salbei... Ridică încet capul şi-o privi lung. Vizualiza salba... O memora... Îi jura femeii din faţa lui că nu se va lăsa, iar până la urmă tatăl lui va lua salba şi-o va pune la gâtul ei...

Gata. Acum îşi făcuse planul. Acum puteau să adoarmă - pentru că nu-i va spune niciodată ce calculase, ce desenase...

Îşi trase soţia în braţele lui, o înveli bine... Ana închise ochii şi şopti, în romanes:

- Te iubesc...

Sărută uşor capul soţiei de bulibaşă... Trebuia s-o adoarmă cât mai repede, pentru că aţipea şi el un pic şi de la nouă fix Grasu urma să accelereze ca dementu' până în şatră...

Azi le spunea! Azi le punea în vedere - ori o acceptă, ori pot să-l şteargă din catastiful neamului! Că dacă ea n-avea loc lângă ei, n-avea loc nici el!

Florentin

Deschise ochii... şi oftă greu: îi era frig. Iar asta însemna că mămica lui se strecurase iar în casă, de dimineaţă, şi-o luase pe Florentina ca să-l lase pe el să se odihnească. Senzaţia aia de frig era senzaţia pustiului. Şi nu venea de la casă; venea din sufletul lui.

Se ridică şi observă sclipirea roşie; ridică telefonul, citi mesajul...

Se grăbi să se îmbrace şi să iasă. Cât era ceasul? Opt; Nicuşor era la atelier. Demară şi zâmbi slab: perfect! N-avea chef să reproducă acea discuţie pentru urechile părinţilor lui, aşa că lor le-o va povesti Luminiţa, care sigur era "la datorie" cu copilu'-n braţe... Că înnebunise şi asta; după plecarea Anei, se gândise ea că Nicuşor stătea cam prea mult timp singur, aşa că era momentul ca ea să vină la mall, să stea cu el. Chiar dacă stătea cu copilu'-n braţe şi-atât, ea îşi făcea conştiincioasă prezenţa...

La urma urmei, era vorba doar despre dragoste. Iar Luminiţa avea vânzătoare la magazin. Îşi permitea să stea cât voia ea cu copilu'-n braţe şi-atât. El nu se învrednicise să observe necesitatea unei vânzătoare; o observase doar când fusese prea târziu. El se comportase de parcă 23 de ani era o vârstă la care, dacă nu punea deoparte 100.000 de euro pe an, nu mai avea ce pune-n gură, n-avea bani pentru bătrâneţe, aia mică se mărita mâine-poimâine şi n-avea bani de nuntă...

Ehei, câte rahaturi monumentale făcuse şi el...

Frână în faţa mall-ului, coborî şi se grăbi să intre. Ovidiu îi făcu cu mâna, zâmbind slab... Îi răspunse şi se grăbi spre atelierul cumnatului lui. Apăsă interfonul.

- Da, dragă.

- Te rog, coboară cinci minute.

Ei bine? Venea?... Da; venise. Arătă spre depozitul florăriei... Închise ambele uşi şi se aşeză:

- Sună-l pe Ştefan şi întreabă-l ce mai face.

- Băi, eşti nebun?

- Nu. Ştiu că e în România. Sună-l şi întreabă-l ce face. Trebuie să ştiu!

- Trebuie să ştii ce face Ştefan...

- Trebuie să ştiu ce face Ana! Tu tot n-ai priceput?

Nicuşor clătină încet capul:

- Florentine, Ana nu se mai întoarce.

- Ştiu. Vreau doar să aflu cum se înţeleg ei doi. Dacă se înţeleg bine. Atâta tot.

Tăcere... Oftă greu şi plecă capul:

- Pentru liniştea mea...

- Ba pentru înveninarea ta!

- Cumnate... Te rog. Crede-mă că, dacă aş afla acum că e nefericită, că plânge non-stop, că o bate măr şi-o ţine încuiată-n beci, nu m-aş duce s-o caut, ca s-o răscumpăr. Că ştiu că nu s-ar întoarce la mine şi cu sufletul. Dar e important pentru mine să ştiu... E important să ştiu în ce măsură Ştefan poate fi tată.

Ei bine? Îl suna? Nicuşor se încruntase rău...

- ... Bă, eu îl sun. Da' să ştii că o să am o problemă mare cu el, când l-oi întreba!

Îl privi lung, mirat... Nicuşor scoase telefonul, căută numărul...

- Că, pe scala valorii, io-s la doi şi el la doişpe mii. Eu sunt Nicuşor al lu' nea Vlad, iar el a devenit Ştefan regele aurarilor. Şi tu-mi ceri să-l trag neaoş de şosete, în condiţiile în care nici n-a mai trecut pe-aici - că n-are de ce.

Ştia ce-i cerea cumnatului lui; dar nu putea să-l sune el pe "regele aurarilor" şi să-l întrebe: "Bă, nevastă-mea-i fericită cu tine?"...

- ... Nu-l pun pe speaker, că se aude vocea cu ecou şi se prinde. Vino-ncoa: că am difuzor bun.

OK! Îşi lipi urechea de aparat.

Ştefan

Bârâitul îl făcu să tresară. Sări din pat, apucă telefonul, privi afişajul şi se încruntă. Apăsă butonul roşu... OK!

Se îmbrăca "la băţul de chibrit". Din fericire, vibraţiile telefonului nu reuşiseră s-o trezească pe Ana, aşa că el nu opta pentru oprirea piuitorii ci se îmbrăca grăbit...

Se aşteptase "să se afle". Nu se aşteptase ca Nicuşor să-l sune la opt şi-un pic, "cu noaptea-n cap", în condiţiile în care băieţii îşi făcuseră datoria şi informaseră tot Bucureştiul apropo de "acţiunea de socializare" de azi-noapte. Nicuşor era un tip discret şi cu bun-simţ -

trăgea deci concluzia că idiotu' era nerăbdător să-şi bage cuţite-n inimă... Păi o să-i dea toate informaţiile necesare, ca să-i şi reuşească mişcarea aia! Ieşi, închise uşor uşa...

- Neaţa, şefu'.

Grasu era "nedefinit" - şi-un pic vesel, şi-un pic îngrijorat pentru problema fustelor... şi nu numai. Dădu scurt din cap şi ieşi în curte:

- Ai grijă să nu iasă din casă.

Selectă numărul şi apăsă butonul verde: înjunghierea aia nu-i făcea plăcere. Pentru că nu-i vedea mutra, când îl înjunghia.

Florentin

Era o linişte teribilă... Nicuşor ridică scurt din umeri:

- Bă, cred că n-ai noroc!
- Mai aşteaptă puţin!

Bănuia că Ana era obosită frântă după atâta distracţie şi iubire, iar el era un gentleman şi nu voia s-o trezească. Bănuia că individu' avea cu ce plăti gazele la trilă, aşa că dormeau dezbrăcaţi. Aştepta deci... Într-adevăr: mobilul începu să piuie. Iar uşa se deschise larg şi Luminiţa năvăli în depozit... Venise fără pici; aşa că putea să stea şi ea să asculte. Îi făcu deci semn să nu facă zgomot, iar cumnatul lui apăsă butonul. Reveni lângă telefon.

Ştefan

- Da.

"Lătrase" la el, pe tonul ăla nervos-rece. Nicuşor ezită doar preţ de-o secundă:

- Neaţa.
- Neaţa.
- Sper că nu te-am trezit.
- Oricum trebuia să mă trezesc, la un moment dat; nu?

Zâmbea, pentru că-l "penaliza". Că "era băiat mare", era capabil să-şi tempereze cumnatul încă două ore dar n-o făcuse...

- Scuză-mă...
- Nu-i nimic.
- Ce mai faci? N-am mai vorbit demult...
- Ce să fac; bine.
- Eşti în România?

Informaţia asta i-o dăduse aseară, când îl sunase şi-i spusese despre şal; deci idiotu' "avea urechea pungă", să prindă tot... Zâmbi:

- Da; suntem în România.

"Şi-a venit şi ea, şi uite că n-a simţit nevoia nici să te vadă, nici să te-audă! Idiotule!" Aoleu, iar ei cică erau rude!

- Aţi venit la vreo nuntă, nu?
- Am venit să ne distrăm, câteva zile.

Tăcere, preţ de două-trei secunde... Nicuşor "atacă" frontal:

- ... Şi ce mai face Ana?
- Face bine, mulţumesc de întrebare.

Că n-avea nici răbdare, nici nerv pentru interogatoriul ăla. Idiotu' nu era pe lista lui preferată...

- Cum se descurcă fără fată?

Paşii i se opriră involuntar. Tensiunea "îi sărise din grafice"... Răspunse în romanes, lăsându-l să-i audă furia din glas:

- Ana îşi impune să se descurce bine fără Florentina.
- ... Iartă-mă, dar parcă nu e stilul ei...
- Ei au obligat-o să fie aşa. Ei i-au luat copilul şi l-au ţinut departe de ea. Şi-au pus-o să zâmbească tot timpul, de parcă-i poză ambulantă!

Tăcere - îi pălmuise serios pe amândoi! Se grăbi să continue:

- Ce-i, s-au plictisit deja de întrebarea "Unde e mami"?
- Nu; da' te-ntreb şi eu, aşa...
- Nu mă întreba. Că-mi amintesc ce-am în seif, îmi pierd răbdarea şi-i fac Anei o surpriză plăcută! Şi pe urmă vă aştept cu sabia la uşă!
- Nu e cazul.

Nicuşor era precaut iar idiotu' se colorase roşu-vişiniu. Bun! Să le arate acum că nu era nici fraier, nici încet la minte:

- Deci s-au săturat de întrebarea aia. Şi te-au pus să sondezi terenu'.
- Ştefane, nu te-am sunat ca să ne certăm.

Adică fusese pus să sune; că dacă ar fi fost după el, nu şi-ar fi permis să-l deranjeze cu întrebările alea. Nicuşor depindea deja de aurul şatrei; şi-i era frică de el şi de cuţitul lui. Nicuşor îşi ştia locul şi lungul nasului, dar era prins între prietenia lor şi buna înţelegere cu neamul în care se integrase după căsătorie. OK! Ridică puţin tonul, grăbindu-se să iasă din curte:

- Nu; m-ai sunat ca să-mi iei temperatura. E ridicată, când vine vorba de prinţesa mică. Urmăresc cu interes ce se mai întâmplă pe-acolo. Şi abia aştept să aflu că neamu' ăla face o mişcare greşită cu ea!
- Cum să facă o mişcare greşită?! Ştefane, e nepoata lor!

Ete, fleoşc! I-o reteză scurt:

- E copilu' ei.
- E şi copilu' lui!
- La anu', pe vremea asta, el va fi foarte ocupat cu noua lui nevastă. Şi s-ar ocupa ei de copil, dacă le iese aritmetica asta.
- Ştefane,

Hai, gata - că se înfuriase destul cu idiotu' ăla! Îi tăie vorba fără menajamente:

- Prinţesa i-a fost încredinţată lui temporar, până ne lămurim cu toţii ce şi cum. Noi doi suntem foarte lămuriţi aici; am stabilit deja că vom avea patru copii, iar pentru doi dintre ei garantez eu. Înţelegi cum vine asta, nu?

Tăcere, semn că înţeleseseră amândoi perfect...

- Fă bine şi lămureşte-l şi pe cumnată-tu apropo de chestia asta - că ştii că n-am obiceiu' să amân la infinit unele lucruri. Şi imediat cum sesizezi că prinţesa poate să dispară din viaţa lui, dă-mi un telefon. C-o bag instantaneu în viaţa mea.
- Bine.

Zâmbi slab... Şi decise că înfipsese destule pumnale telefonice; aşa că întrebă, pe un ton mult mai omenesc:

- Băiatul tău ce mai face?

Parcă mulţumindu-i pentru schimbarea temei de discuţie, Nicuşor se puse pe turuit. Era fericit prietenul lui; era tătic de băiat...

Florentin

Reveni pe scaun, îşi trecu scurt mâna prin păr... Şi el ce dracu să facă acu'?

Pe de-o parte, nu putea s-o ia pe Florentina în braţe şi s-o ducă la BMW - că era copilul lui! Pentru Dumnezeu! Ei nu realizau ce-i cereau? Pe de altă parte, Ştefan ştia că el îşi căuta o Rubină florărească... Ştefan îi ţinea, cu siguranţă, sub strictă observaţie pe toţi...

Se întreba acum dacă nu cumva ştia şi de perioada aia de la început, imediat după plecarea Anei, când mama lui o făcuse pe Florentina să plângă! Iar dacă ştia, îşi dădea seama cât Distonocalm înghiţise cuţitarul ăla dement ca să nu vină şi să taie uşa-n două...

Era conştient de faptul că Florentina nu putea rămâne cu bunicii. Ar fi vrut să poată s-o lase cu Roberto; dar Roberto stătea sub acelaşi acoperiş cu bunicii... La Nicuşor era Luminiţa, care era mai rău decât mămica lor... La Ileana era exclus... La el o să apară, mai devreme sau mai târziu, o Rubină florărească...

Se ridică şi ieşi. Şi se grăbi să urce la volan şi să pornească spre casă.

Stabiliseră că vor avea patru copii. Pentru doi, garanta Ştefan. Aritmetica aia îi sfâşia sufletul - Ana-Maria se gândise deja că o să-i facă cuţitarului un băiat şi-o fată... Dar poate că aia fusese doar o vorbă

aruncată special ca să-l învenineze pe el şi să-l determine să renunţe mai repede la Florentina! Asta numai Ştefan ştia...

Nu putea pune mare bază în ceea ce spusese azi Ştefan! Aşa că va aştepta. Pentru că "erau în România". Iar Ana, chiar dacă era lângă Ştefan, putea să-l sune dacă voia cu adevărat să-l sune. Ştia mie-n sută că putea s-o facă - cuţitarul ăla n-o ţinea legată-n beci, bătută bine şi ameninţată cu sabia. O ţinea în aşternuturi de mătase şi-o hrănea cu struguri culeşi de el personal din Grădina Ursului...

Nicuşor

Ridică privirea spre Luminiţa şi-i arătă, cu capul, să se ducă după Florentin. Soţia lui ieşi... Ştefan îi povestea despre luna decembrie şi petrecerile la care vor merge - în Cannes, desigur... Uşa se redeschise; înţelese din gesturi că Florentin plecase, aşa că îi făcu nevestei lui semn să se apropie şi se grăbi să-şi întrerupă prietenul:

- Ce-ai în seif?

Tăcere, preţ de-o secundă. Zâmbi, realizând că doar o secundă îi luase "capului de bulibaşă" să înţeleagă ce se întâmplase şi de ce... şi să-i şi răspundă:

- O cutie de-a Anei. Dacă eşti curios, pune-l pe cumnată-tu să-ţi arate şoseţica desperecheată. Aia roz; maică-sa ştie sigur despre ce vorbesc, că presupun că ea îi spală prinţesei rufele.

Luminiţa se aşezase grăbită lângă el şi luase locul fratelui ei, la ascultat la telefon. Şi acum îi făcea semne disperate că da, exista o şoseţică fără pereche iar mamaia Lăcrămioara observase asta... Mai întrebă o dată, ca să audă şi ea:

- ... Tu chiar ai fi dispus

- Da.

- ... Şi-atunci nu pricep de ce n-aţi plecat toţi trei!

- Ca să nu stau în uşă, cu sabia în mână, sub privirea ei, şi să-i aştept să vină să încerce s-o ia.

- Dar Ana?

- Ana îşi impune să uite că fetiţa ei e în România, cu dementu' de Manolache şi cu nevastă-sa gură-spartă. Şi că probabil nici nu-şi mai aminteşte cum arată mami.

- Florentina întreabă zilnic unde e mami. Iar Florentin îi pune zilnic poze cu ea la calculator. Le-a pus pe-un CD, ca să nu le şteargă aia mică din greşeală...

Auzi un oftat lung... iar vocea i se păru un pic ameninţătoare:

- ... De ce m-ai sunat, Nicuşoare? Ce încerci să obţii? Al cui joc îl faci?

Se grăbi să lămurească lucrurile, chiar dacă Luminiţa asculta şi ea şi cu siguranţă îl va pârî socrilor lui:

- Florentin trebuie să se însoare. Ca să poată s-o uite. Şi atâta timp cât Florentina e la el, nu poate nici măcar să se uite-n jurul lui. Pe de altă parte, Ana ştie că o bucăţică din ea a rămas în România. O arde sufletul - şi cred că face eforturi mari ca să-ţi ascundă asta. În noaptea aia, ea ştia ce-ar ieşi dacă ţi-ar spune că vrea s-o ia pe Florentina; aşa că m-a implorat să fac eu cumva să-l conving pe Florentin să-i dea ei fetiţa. Rezolvarea problemei e evidentă pentru mine. Întrebarea este: tu vrei copilul ăsta?

- Eu?... Eu, în noaptea aia, am avut la mine două hotărâri de divorţ. Ea a ales-o pe cea în care minora era încredinţată temporar tatălui. Şi oricât de mult mi-am dorit să-i arăt doar hârtia care-mi convenea mie, n-am putut - n-am putut să-i forţez mâna. Am înţeles cât de greu îi era să lase totul în spate, să-şi ia buletinul şi să plece-n lume cu mine, un necunoscut pentru ea. Am avut în noaptea aia în buzunar şi paşaportul prinţesei, şi o listă de cumpărături...

Îşi privi lung soţia... Luminiţa era tristă. Luminiţa înţelesese, în sfârşit, de ce Florentina nu va rămâne în România. De ce micuţa cu bucle cârlionţate şi guriţă mare şi vorbăreaţă va deveni, în curând, doar o amintire... Zâmbi slab:

- Deci joc la dublu. O să te sun, în funcţie de ce izbândesc aici.

- Bine.

- Încă o dată, iartă-mă că te-am trezit din somn.

- Nu-i nimic. Salut.

- Salut.

Apăsă butonul... Luminiţa se ridică greu:

- Păi, Nicuşoare, o să fie vai şi-amar de pletele mele! Că ai mei se jenează să te altoiască pe tine - da' pe mine mă joacă tata-n picioare!

- Şi-o să-l laşi să te joace în picioare. Şi-o să insişti, ca să te mai joace o dată.

- Decât să-l văd pe Ştefan năvălind cu cuţitarii în casă... Nicuşoare, mie mi-e frică de el.

- Şi mie mi-e frică de el. Şi ştie asta - că simte omu' mai bine ca oricine. Că asta-i e meseria. Eu la altceva mă gândeam...

Soţia lui aştepta continuarea...

- ... Mă gândeam cu groază că nici n-are nevoie să intre cu cuţitarii peste taică-tu în casă! Că, vorba aia - eu îi deschid uşa la orice oră! Iar tu ieşi cu Victor în parc! Băieţii merg zilnic la şcoală... Gabi iese şi ea cu gemenii în parc...

Luminiţa se albăstrise instantaneu:

- Nicuşoare, nu spune asta!

- Trebuie s-o spun, fă! Trebuie - că-mi pocneşte capul! E de-ajuns să pună mâna pe-un copil şi să tragă maşina în faţa porţii - şi ieşim cu toţii în alai, cu aia mică-n braţe, i-o aşezăm în maşină şi-l şi felicităm pentru aşa reuşită!

- Taci - că mă dai în alte alea!

Soţia lui ieşi în fugă şi trânti uşa. Oftă greu...

Da; trebuise s-o spună. Pentru că exact varianta asta îi trecuse prin minte în clipa în care auzise, total întâmplător şi sub formă de secret ultrasecret, că Ştefan avea un locotenent extrem de dur, extrem de exigent, care scotea două pistoale-n simultan atunci când îi făcea Ştefan semn cu degetul... care se ocupa, mai nou, de afaceri cu mulţi copii... şi pe care îl chema Diamant.

Ştefan

Îşi scotea hainele, oftând uşor... Se strecură înapoi, lângă ea - că ea nu trebuia să ştie de telefonul ăsta. Ea nu trebuia să afle cum trage el sforile şi le bagă la toţi cărbuni încinşi în nădragi! Că după aia îi venea să bage şi ea cărbuni de-ăia, total "neacademic"... pentru că ea nu ştia totul, nu primea rapoartele...

Idiotu' calculase zilele şi aşteptase telefonul ei. Auzind că erau în România şi calculând cele două săptămâni de după întreruperea de sarcină, idiotu' îşi şi imaginase discuţia! Plângând, Ana-Maria îi spunea lui la telefon să vină repede s-o salveze de Ştefan cel rău! Iar el, balaur din fire, îi mârâia ei printre dinţi: "De ce să te salvez, fă? Că tu ai plecat cu el, nu eu!" Cam aşa sperase Florentin că vor decurge lucrurile, când îl pusese pe Nicuşor să fie necioplit dis-de-dimineaţă...

Nu punea prea mare bază în ajutorul prietenului lui. Nea Ioan Manolache n-asculta nici de nevastă-sa, când venea vorba despre lucrurile pe care le voia el! Singurul ajutor pe care i-l putea da Nicuşor erau acele telefoane. Idiotu' nu putea să-l sune direct pe el, să-l întrebe ce mai face fosta lui nevastă. Că nu trăiau în filmele americane în care toţi vorbeau cu toţi. Aşa că se ducea pe capul lui Nicuşor, care se jena teribil să-l deranjeze... Că el avea capul pe umeri şi ştia care-i era locul. Şi-i era frică de el...

Soţia lui se răsuci uşor... iar mâna ei sfârşi pe umărul lui. O privea lung...

"Să nu plângi, iubirea mea. Să ai încredere în mine. Că am să ţi-o aduc acasă cât pot eu de repede!"

Ana zâmbi prin somn; mâna de pe umăr alunecă şi se strecură pe sub mâna lui. Şi fu luat în braţe. Ana se ghemui lângă el... Şi-acum soţia lui îi dădea "program de somn" - descoperise că dormea neîntors atunci când îl ţinea ea în braţe...

Nu. O răsuci uşor şi-o strânse el în braţe. Erau în România, iar el avea o problemă restantă pe meleagurile astea. Aşa că nu-şi permitea să doarmă neîntors, nici chiar când ştia că în faţa casei e un jeep, iar

în jurul casei sunt 20 de subalterni de-ai lui Diamant, toţi proaspăt intraţi în tură. Nu-şi mai permitea nici să treacă prin şatră...

Florentin

Descuie uşa, intră uşor, ascultă... Bun! Se aşează pe canapea. Voia să stea acolo şi să asculte ce vorbeau Florentina şi mamaia. Dacă Ştefan îi ţinea sub observaţie şi dacă-şi amintea că acum lucra cu "Elveţia", presupunea că cuţitarul putea auzi inclusiv ce vorbeau ei în casă. Că doar îi ascultase şi anul trecut - şi ascultase certurile lor...

Nu voia să se gândească la Ana. Ştia că era fericită. Şi-ar fi dorit mult de tot să ştie unde să se ducă, unde să stea şi în ce parte să se uite, ca să-i vadă. Ca să se convingă cu ochii lui. Ştia că Ştefan se ocupase serios de garderoba ei, aşa că Ana-Maria revenise la fustele drepte... sau mulate... Scurte, oricum, că avea picioare drepte şi frumoase şi o siluetă de manechin... Şi la bluziţele decoltate şi la pantofii cu toc... La buclele ei frumoase, pe care le cam chinuise în elastice după ce născuse... Ar fi vrut s-o revadă. Să se asigure, într-un fel, că redevenise modelul ăla de Ana-Maria pe care-o plimbase matahala cu Jeep-ul. Că soarta o întorsese un pic şi-o adusese într-un moment asemănător celui de dinaintea intrării lui în lift, lângă ea. Iar în clipa în care era sigur că Ana-Maria era în acel punct, el simţea nevoia să-şi dea două palme şi să fugă. Să alerge cât îl ţineau picioarele, cât mai repede, cât mai departe... Să nu-i nenorocească din nou soarta.

Ce să facă el cu Florentina? S-o ducă la Nicuşor şi să-l sune pe Ştefan, să-i zică să vină s-o ia?... El putea trăi fără fetiţa lui?

... Cum dracu reuşea Ana să trăiască fără fetiţa ei?

Era bine. Nu auzea nimic "compromiţător" din bucătărie. Florentina se juca, mama lui gătea. Oftă greu... Se ridică, luă cheile şi ieşi.

O să treacă prin piaţa de flori. O s-o ia pe toată "la pas" şi-o să se uite la florărese. Presimţea că, în curând, Roberto o să înceapă să-l interogheze apropo de diverse chioşcuri, în diverse zone. Iar el nu voia să fie acuzat că nici măcar nu-ncerca.

Ana-Maria

Căscă lung... Mm, ce bine dormise!... Şi ce rău amorţise! Avea febră musculară... Da' aia chiar era o febră musculară nenorocită rău! O durea fiecare părticică a corpului! Oare... Oare să fie de la joc? Că o învăţase să joace... rău...

Întoarse încet capul spre soţul ei... Ochii verzi o priveau deja - Ştefan zâmbea:

- Neaţa...

- Neaţa...

- ... Am auzit, ceva mai devreme, un gras pregătind grătarul...

Bufni în râs: ia uite-l!

- Nu râde! Grasu meu face cel mai bun grătar pe care l-ai mâncat vreodată!... Serios!

Aproba, imaginându-şi-l pe Grasu robotind cu degetele-n feliile de carne şi umplându-se tot de varii condimente şi sosuri...

- Mai ales că acum "e oficial" şi-a aflat-o toată lumea - îl face pentru Ştefan, regele aurarilor... şi regina lui...

Cum adică? Ridică mirată sprâncenele... Ştefan zâmbi:

- Fane Spoitoru, Nuţu Cămătaru, Ştefan regele aurarilor...

Aa...

- Seniorul mi-a "reactivat" vechiul nume de scenă; dar l-a "condimentat" cu unele ştiri proaspete, aşa că o parte din Bucureşti vuieşte chiar acum...

Aha!

- La ce te gândeai aseară, în BMW?

Aah! Nimic nu-i scăpa! Nimic nu uita! Cap de bulibaşă! Oftă greu... Cum să-i spună? El o privea aşa, lung, serios... şi-i lua toate cuvintele de pe limbă! O făcea să tacă mâlc!

Apucă pătura şi-o trase peste cap. Acum parcă era mai bine; era aproape întuneric şi nu se mai auzeau chiar atât de tare zgomotele de la grătar... Îl primi şi pe el sub "acoperiş" şi închise ochii. Şi şopti:

- Toată atenţia asta care mi se acordă brusc, mă zăpăceşte. Şi mă pune în dificultate. Adică... Adică te-am văzut pe tine mergând prin Bucureşti, te-am văzut cum îi organizezi... Iar eu nu-s în stare nici măcar să cer o Cola la interfon!

- Ba eşti. Dar nu vrei s-o faci.

Cee? Deschise imediat ochii şi-l privi lung. Dar el tăcea şi aştepta... Poate n-o înţelesese, nu? Să detalieze un pic!

- ... Adică până acum eu eram cea care mă dădeam la o parte din calea bătrânelelor cu baston; ieri, un aeroport întreg s-a dat deoparte din calea noastră... Când mergeam în discotecă, eu mă feream de ospătarii cu tăvi; aseară, am văzut cum se croieşte ditamai poteca special pentru mine... Chestia asta mă zăpăceşte. Mă face să mă simt mai importantă decât sunt de fapt.

- Eşti mai importantă decât mine.

Ei, fleoşc! Soţul ei nu zâmbea:

- Dacă cineva vrea să mă pună să fac flotări pe 10 şişuri foarte ascuţite, e de-ajuns să-ţi pună ţie pistolul la cap. Şi le fac. Ai înţeles?

Cuvintele alea o pocniseră direct în moalele capului...

- În viaţă, ori eşti sus, ori mai jos decât ăla de sus. Aşa că, în viaţă, trebuie să fii fermă. Ori ţii oamenii la distanţă, ori îi domini. Dacă laşi pe cineva să se apropie de tine, trebuie să domini. Ca să fii sus. Altfel ţi se urcă-n cap - şi te numeşti Grasu...

Era cea mai dură lecţie despre viaţă pe care-o primea... Pe care-o va primi vreodată...

- Eu mi-am câştigat renumele cu cuţitul şi sabia. Şi mi-am câştigat respectul tuturor plătind corect tot ce-am avut de plătit. O singură datorie am; o datorie pe care n-am s-o pot plăti vreodată, din cauza neatenţiei lui Grasu...

Şi-acum pricepuse şi ea de ce urlase ieri la el pentru două fuste nenorocite... Şi probabil va mai urla la el de multe ori, de-a lungul vieţii, tot pentru nimicuri de-astea...

- Tuturor le e frică de mine. Le inspir teamă. Groază. Toţi se gândesc de paişpe ori înainte să se apropie de mine şi să deschidă gura. Pentru că se tem să nu greşească - şi să le-o plătesc, corect, cu sabia. Iar oamenii buni vin glonţ la mine şi fac coadă la "audiţii" - că sunt corect şi pun banu' jos când treaba iese cum trebuie. Iar relaţiile şi oamenii influenţi vin singuri la mine - că sunt corect şi-mi respect cuvântul. Dacă mă bag într-o afacere, caşcavalu' iese bun; dacă "miros" ceva în neregulă, nu mă bag de la-nceput...

Privită prin prisma acelor principii, atitudinea lui Ştefan - de la mersul pe stradă până la electrocutarea cu privirea - era firească. Şi perfect normală. Cine greşea, o păţea. Cine era vrednic şi corect, încasa cât avea de încasat. Nu dădea prime, da' nici nu întârzia cu plata salariului peste medie. Mergea cu fruntea sus, că nu datora nimic nimănui şi ştia ce poate...

- Am două degete mari. Cu ăsta, de la mâna dreaptă, ţin bine sabia. Şi cuţitul. Cu ăsta, de la mâna stângă, îmi ştiu limita. Iau atât cât intră-n palmă. Nu mă bag pe teritoriul altuia, nu iau afacerea altuia, nu bag mâna în banu' altuia. Afacerile nu se fac "pe viaţă". Nu mă leg de-un client sau de-un furnizor. Primesc o sacoşă, o duc, rezolv, iau banu', gata. Oamenii-s mulţumiţi, că-şi primesc banu'. Da' pentru următoarea sacoşă o luăm de la început. Nu facem planificări pe tot cincinalu', că n-avem contract pe perioadă nedeterminată. Azi, Grasu cară roşii; mâine, s-ar putea să care bomboane. Poimâine nu cară - că-i zic eu că-l dor şalele rău...

Mai mult decât citeţ! Iar planificarea asta micşora simţitor riscul de-a se strânge, undeva, foaie peste foaie, un dosar cu numele lui scris pe copertă... Şi micşora considerabil şi posibilitatea ca numele lui să apară, în mod repetat, în dosarele pe care erau scrise alte nume...

- Îmi ştiu locul. Sunt rege peste regatul meu, pe care-l apăr cu sabia şi cuţitul. Şi cu relaţiile. Şi cu banii. Dar nu plec niciodată să cuceresc. Mi-ajunge cât am. Şi sunt respectat pentru atitudinea asta.

Doamne, ce lecţie învăţa ea azi...

- O singură dată, regele a ieşit din regat şi-a făcut iureş. Şi te-a luat din casa aia, cu scoci la gură...

Adică el făcuse iureş... Doamne, ea habar n-avusese ce însemnase răpirea ei de anul trecut! Habar n-avusese ce iscase! Ea îşi imaginase...

Roşise ca la balamuc - dar era numai ochi şi urechi, pentru că afla regulile pe care trebuia să-şi construiască întreaga viaţă de-acum încolo. Şi era atentă, că nu voia să-i scape nimic...

- Sunt puţini regi ca mine; marea majoritate sunt turbaţi să cucerească, să-şi mărească teritoriul, să strângă mai repede, să aibă mai repede... Manolache senior este modelul meu de rege. Rege peste neamul lui. Cât n-a avut aliaţi, a stat cuminte-n teritoriul lui şi-a pus preţ corect la flori. Dar, sprijinit de alianţa cu Bambina, a cucerit teritorii noi şi le-a făcut să rodească. Şi a simţit că puterea i-a crescut - iar o dată cu puterea, a crescut şi respectul celorlalţi... La prima noastră întâlnire, l-am dominat; la petrecere la Bambina. Asta l-a scos din sărite; că m-a chemat la el, chitit să-mi scuipe-n creştet, iar eu l-am dominat. Iar el n-a reuşit să-l facă pe tata să mă răstoarne de pe tron... Acum, Manolache senior ştie că o să câştigăm - iar eu o să-l domin iar... Asta îl face să-i crească tensiunea şi să pocnească inima-n el. Pentru că el socoate vârsta. Eu am 20 de ani şi mă uit în jos la el... Iar el n-are ce-mi face, că e jos...

Deci de-asta era Ioan Manolache aşa de înverşunat... Asta explica extrem de multe lucruri!

- Acum tu eşti lângă mine. Eşti soţia mea. Împărţim şi bune, şi rele. Că dacă ţie ţi-e bine, mi-e bine şi mie. Iar dacă tu suferi, sufăr şi eu. Deci trebuie să domini şi tu. Să-i ţii pe toţi la o distanţă respectabilă, să fii corectă cu toţi... şi să stai deasupra lor. Să nu devii vreodată un Grasu pentru cineva; pentru că noi suntem împreună, iar asta ar însemna să ne tragi pe amândoi sub cineva...

Îi era cald; transpirase sub pătură. Şi nu-i plăcea partea aia din lecţie. Dar trebuia s-o înveţe toată - că era lângă el, alături de el, iar la asta nu renunţa nici moartă... Ştefan o trase în braţele lui şi-i şopti la ureche:

- Din clipa în care m-ai luat de mână, eşti regină. Acum mergi sus, alături de mine. Iar eu mă aştept ca regina mea să meargă drept, cu capul sus, şi să se-ncrunte dacă vreun supus greşeşte şi nu face culoarul îndeajuns de larg. Noi doi mergem pe acelaşi culoar. Sus.

Ochii verzi o priviră lung... Da, înţelesese - şi se gândea cum să facă ea acu' să se schimbe într-o clipită...

Hei! Ce se întâmplase? De ce se posomorâse aşa?... La dracu! Ochii verzi se înroşiseră!

- Ştiu cum eşti; şi ştiu ce-ţi cer. Te rog eu mult să mergi alături de mine...

Ştefan se ridică dintr-un salt... Se îmbrăca grăbit... Uşa se închise.

O lăsase singură. O lăsase să se gândească. Îi spusese ce vrea de la ea şi-o lăsase să calculeze...

Era tentată să creadă că venise vremea unei alte teme pentru ea. Una pentru care era musai să înveţe tot ce avea de învăţat şi s-o rezolve cât mai repede! Dar era o temă grea - poate cea mai grea. Ştefan îi explicase cum era el; cum făcea el. Cum îşi conducea regatul. Şi-i spusese că se aştepta ca ea să îl ajute, să-l sprijine, să-l secondeze... Să fie la fel ca el...

Întrebarea era: putea ea să fie la fel ca el? Nu de alta - dar nu voia să se joace cu viaţa lui. Era periculos acolo sus, unde ajunsese ea acum. Iar dacă ea cădea, el nu-i va da drumul - şi vor cădea amândoi. De-asta se înroşiseră ochii verzi; de-asta o rugase mult...

Soţul ei îşi risca clipă de clipă viaţa. Pentru ei. Pentru familia lor. Se îndoia că Rubina avea acum 4 bodyguarzi la uşa rezervei din spital! Laura nu avusese nici măcar unul... Asta în timp ce pe ea o trimitea la coafor cu omul lui de încredere - cu mâna lui dreaptă -, plus "mărunţeii" înghesuiţi în cea de-a doua maşină... Iar dacă el îşi risca viaţa pentru ei doi, iar ea mergea lângă el ca o căprioară sperioasă, micuţă şi timidă şi mută şi complexată, îi crea lui imaginea unui rege vulnerabil. Şi-l făcea vulnerabil - că toţi ceilalţi regi îi vedeau slăbiciunea şi ştiau unde să atace. Dacă cineva îi punea ei pistolul la cap, el juca aşa cum i se comanda...

Nu era un joc. Nu fusese niciodată un joc. Anul trecut, în decembrie, toţi se minunaseră cum de Laura acceptase rolul prinţesei din iatac - tot un fel de cale spre slăbiciunile regelui. Toţi se cruciseră că ea decisese să accepte riscurile - dar nici unul dintre ei nu-şi pusese întrebarea "Care sunt riscurile?" şi nu scrisese primul bumbişor din lista acelor riscuri. Toţi o felicitaseră, făcuseră un pas în spate în faţa noii ei atitudini "un pic mai sus", dar nimeni nu se gândise practic... Iar acum, când el îi arătase inelul de pe lanţ, ea uitase de toate astea şi se pierduse în ochii lui...

Aşa că...

Aşa că Ştefan îi spusese azi ce voia de la ea. Dacă ea îl voia pe el, trebuia să se conformeze regulilor lui - că regină "cu juma' de normă" nu se putea... Într-un fel, parcă-i dăduse de înţeles că o iubeşte prea mult ca să-i taie capul - în caz că ea va ajunge, zilele astea, la concluzia că nu putea să fie regină... şi-ar fi vrut să plece... ca să nu-l omoare pe el...

Aşa că...

Aşa că nu pleca nicăieri! Venise lângă el, stătea lângă el! Cu el! Că-l iubea!

Aşa că ea va trebui să se schimbe. Că nu era un joc. 24 de ore din 24, în orice clipă, un dement putea încerca să cucerească regatul lor. Să-i învingă regele. Iar ea n-avea voie să fie călcâiul lui Ahile.

O să încerce să se obişnuiască cu noul ei statut şi să se schimbe. O să se străduiască să privească aşa ca el, să păşească aşa ca el, să aibă o atitudine asemănătoare... Să ia ceea ce i se cuvine... Să-şi cunoască şi locul, dar şi valoarea. S-o lase încolo de ruşine şi timiditate şi modestie şi să nu mai fie atât de complexată. Să nu mai tacă atunci când voia să spună ceva. Şi să-l ajute, atât cât putea, să domnească peste regatul lor. Să-l apere, să-l gestioneze... Iar dacă n-o să poată să înveţe singură să meargă ca o regină, la dracu - lua nişte lecţii de mers! La şcoala de manechine, sau la aia de bodyguarzi! Exersa uitături urâte în oglindă până-i reuşeau - sau purta ochelari de soare şi noaptea-n somn...

Ştefan o rugase să meargă alături de el...

Ştefan ştiuse de la început ce-i cere. Şi n-o cunoscuse mai deloc - pentru că el o ştia rece, distantă şi bătăioasă, iar ea era de fapt mută şi roşea toată când trebuia să ceară un pahar cu Coca-Cola la interfon. Ana-Maria de anul trecut se potrivea mult mai bine lângă Ştefan; dar Ana-Maria de anul trecut nu voia să-l ia de mână, ci să-l alunge. Aşa că Ana-Maria de anul trecut luptase ca o adevărată regină şi-l plesnise fără să clipească, deşi era îngrozită de el...

Ajunsese la viteza 6. Cu ceea ce văzuse şi învăţase ieri, de când aterizase şi până trântise uşa dormitorului în urma lor, putea spune că era la viteza 6. Acum aveau o medie acceptabilă de 8. Iar ea nu putuse identifica următoarele lecţii, pentru că ele se refereau la ei doi. La el şi la ea. Franceza şi-o amintise binişor, nu mai era o problemă stringentă. Afacerile i le cunoştea cât de cât - strict cât să ştie cam despre ce era vorba şi să nu facă vreo gafă. Partea cu contesa trebuia aprofundată - dar acum, că ştia de ce trebuie să facă anumite lucruri, îi va fi mult mai uşor să le facă. Viaţa la Cannes nu mai era un mister pentru ea. Avea informaţia - trebuia s-o folosească.

Şi trebuia să conştientizeze faptul că el o luase de mână şi-o dusese sus, lângă el. Şi acum păşeau amândoi acolo, sus.

Azi primise o temă. Cea mai grea, cea mai complexă şi mai importantă temă din viaţa ei. Ia să se gândească ea 60 de secunde la tema asta - că grătarul era în curte, aşa că trebuia rezolvată urgent!

Ştefan

Ieşi în curte şi se aşeză pe scaun. Îşi aprinse o ţigară, suflă lung fumul...

Ana nu conştientizase nici o clipă riscurile şi cerinţele "meseriei" de regină! El nu-i spusese un cuvânt despre asta, tocmai ca s-o poată convinge să plece cu el! Şi sperase, într-un fel, că va înţelege singură ce implica titulatura aia atunci când era asociată cu el. Dar Ana nu

putea să vadă adevărul altfel decât aşa. Aici, în România, adevărul gol-goluţ se lăţea cât era de lung în faţa ochilor. Iar el o ţinuse la Cannes, oarecum încuiată în vilă, şi-i lăsase impresia că bunăstarea venea din birou. Că el şi Isamu se încuiau în biroul ăla şi făceau documente până le dădea sângele pe nas. Că afacerea era 99% legală, iar fetele alea erau aşa, mărunţiş... Ăsta fusese calculul ei - până aseară. Până trecuseră graniţa în România. Aici, Ana văzuse cum era ascultat, cum era păzit, cum dădea ordine... Aici conştientizase şi ea pericolul - doar o mică parte din el, pentru că decisese să n-o sperie şi n-o dusese la petrecerea care "se petrecuse" aseară într-un restaurant select, cu "colegi de breaslă" dâmboviţeni şi manelişti celebri...

Acum, soţia lui se gândea la ceea ce auzise şi văzuse, la ceea ce-i spusese el... la afacerile de aici, pe care ea nu prea le luase în seamă până acum... Şi se întreba, la modul foarte serios de data asta, dacă-l mai vrea de soţ. Hm..

Iniţial, probabil că el îi păruse Anei o persoană foarte... la îndemână, foarte uşor de descifrat şi de mulţumit. Dar acum Ana descoperea că porecla "regele aurarilor" nu fusese inventată de-un manelist beat, într-o clipă de inspiraţie maximă. Descoperea că mâna lui dreaptă chiar mânuia sabia şi cuţitul - iar jocul lor din birou, cu *katana*, putea deveni extrem de serios la un moment dat. Ana calcula că se va căsători cu un om care cu dreapta învârtea sabia şi cu stânga strângea bani murdari... Şi se gândea, chiar acum, la cuvintele lui...

Cât de mult din el reuşise să se lipească în sufletul ei? Putea rezista lipit acolo? Chiar în momentele astea, Ana putea fi tentată să-l dezlipească şi să-l azvârle...

Dacă ea nu voia să fie regină de-adevăratelea... cu toate cele bune, dar şi cu toate cele rele...

Ana-Maria

Mda...

În primul rând, va trebui să înveţe să-şi pună masca. Să-şi compună o mască... Tema 1 - imediat cum ajungea la Cannes sau avea cinci minute libere, se va aşeza în faţa oglinzii şi-şi va compune o mimică de-aia... "super". De-aia care zicea "Sunt frumoasă, sunt deşteaptă şi sunt regină. Şi vă supraveghez pe toţi, ca să vă spun regelui când greşiţi!" Cu masca aia "va defila" prin România 24/7! Că la Cannes nici el nu făcea aşa dezmăţ; în Franţa, el era triplu licenţiat, era consultant şi plătea impozit... Bun!

În al doilea rând, mersul. Bufni în râs: na, că acum avea ea probleme cu mersul! Ia să ia măsuri! Că ştia mai mulţi paşi! Să "potrivească" unul, până ajungea iar în livingul din Cannes - şi-acolo vedea ea ce mai "compunea"!

Se ridică şi deschise şifonierul: ia să vadă ea ce alte haine mai luase Grasu, în afară de fustele alea bestiale... Era frig afară; iar ei stăteau la grătar, în curte... Ce să scoată din şifonier?... Ce-ar fi ales regina lui Ştefan din şifonierul ăla?

O pereche de blugi "dinamită", clasici, aşa cum îi plăceau ei, şi-un pulover gigantic - ca să fie şi mai sexy. Şi-un pulover gros din partea cealaltă a şifonierului, pentru regele ei - care ieşise în cămaşă...

Trebuia să-şi bage-n cap clipă de clipă că ea era regina. Şi, cu maximă atenţie, fără aroganţă, tupeu sau obrăznicie, trebuia să meargă alături de regele ei. Sau trebuia să-l lase să conducă singur. N-avea decât două opţiuni. Ori stătea în faţă, cu el, ori se transforma într-o casnică-făcătoare de copii care nu ieşea în public nicăieri, niciodată. Cea de-a treia opţiune, pe care o ura şi-ar fi vrut s-o ignore, era să se ducă şi să-i spună că se terminase. Nu voia să facă asta. Dar nici nu putea să-l lase să-şi semneze sfârşitul doar pentru că o iubea...

Anul trecut, regele fusese atât de aproape de pierzanie... Anul trecut, regele căzuse; şi i se legase nevasta de gât, ca să-l ţină jos, căzut. Dar regele ei avea cap de bulibaşă; şi se descurcase. Şi aşteptase destrămarea regatului care-l interesa - după care venise şi-i arătase ei că era din nou sus. Şi că tot pe ea o iubea...

Gata. Se îmbrăcase şi se fardase. Se privi lung în oglindă... Se privi cu ochi obiectivi - cam aşa cum ar fi privit-o oamenii din jurul ei... Arăta bine; arăta al dracului de bine!

OK! Acum, masca. Ridică puţin capul... şi concluzionă că trebuia să-şi usuce mereu părul spre spate. Apoi, realiză că n-avea de ce să privească-n jos! Cu o singură excepţie, desigur - când îl privea pe el pe sub sprâncene. Masca era bună. Îi plăcea. Era masca reginei...

Şi-acum, ţinuta. Trase un pic umerii spre spate. Mm, arăta şi mai şi! Fundul trebuia tras, obraznic, un pic în spate... Mersul...

Da. Acum, parcă-parcă ar fi avut curaj să meargă iar prin coridorul ăla din aeroport, să vadă capetele rase aşteptând, privind-o lung... şi să le domine. Că ea era regina - o regină frumoasă, deşteaptă şi cumpătată. Soţul ei îi plătea pe ei ca să aibă grijă de ea. Deci ea n-avea de ce să încerce să le afle opinia despre asta; n-avea nici de ce să fie atentă la ei. Ei îşi ştiau treaba; ea doar îi va supraveghea cu atenţie, să-l prindă pe-ăla care nu făcea coridorul cum trebuie şi să-l spună soţului ei. Ca să-l ajute astfel pe el să-şi aleagă oamenii şi să-şi conducă regatul. Afacerile n-aveau voie să scârţâie, aşa că oamenii lui trebuiau să fie cei mai buni. Auzise că se făcea coadă la "audiţii"...

Va merge lângă soţul ei - şi la bine, şi la rău. Indiferent câte lecţii de comportament va trebui să ia ca să-i reuşească pasu'.

Deschise uşa şi ieşi.

Ştefan

Furculiţa ciocăni scurt în grătar; nu mai avea însă putere să ridice capul, să-l privească...

- Şefu'...

Ce-i? Grasu nu-l privea; Grasu se uita aşa, lung, spre casă... Întoarse şi el capul.

... De ce oare crezuse că Ana-Maria va pleca? De ce n-o credea, atunci când îi spunea că îl iubeşte? De ce nu voia să creadă nu că se lipise, ci că "juca ţonţoroiu' central"... De ce nu pricepea, o dată pentru totdeauna, că Ana-Maria era soţia lui?

Regina lui îl înţelesese. Nu trebuise decât să-i explice şi să-i ceară ceea ce voia să obţină de la ea. Regina lui era complet schimbată! Era regină! Şi-asta se întâmplase în numai câteva minute...

Ana se apropia, privindu-l drept, zâmbindu-i uşor... Iar cei doi tineri se dădeau involuntar la o parte din calea ei, deşi ochii ei îl priveau doar pe el... Exact despre asta era vorba. Exact aşa trebuia să fie ea.

Acum, avea altă problemă. Ana-Maria putea trece în cealaltă extremă. Coridorul ăla de sus, pe care păşea el, era extrem de îngust. În orice moment, zâna se putea transforma în regină... ca apoi "să cadă" în partea cu scorpia...

Aproape ajunsese lângă el; dintr-o singură mişcare, soţia lui desfăcu puloverul. Şi veni în spatele lui. OK! Zâmbea şi-o lăsa să-l îmbrace... Mâinile ei închideau fermoarul... Ana îi prinse uşor capul în palme; iar buzele ei sărutară capul de bulibaşă care fusese îndeajuns de încăpăţânat ca să nu renunţe...

Ana-Maria

Bun! Şi-acum, că lămuriseră problema poziţiei - şi deciziei - ei, să-şi conducă partea ei de regat! Ce trebuia ea să facă urgent?

Apucă scaunul şi-l trase lângă scaunul lui. Se aşeză, scoase telefonul şi-l desfăcu scurt. Şi accesă net-ul: ia să vadă ea dacă se descurca singurică! Google... Magazine din Cannes... Livrări la domiciliu... Băuturi... Bere... Un bax... Adresa... Datele... *Send.*

E-mail-ul acum. Adresa o s-o scrie ultima - că era surpriză. În mesaj o să-i scrie că...

Aş fi vrut să ţi-l aduc personal, dar tocmai am aflat că regina n-are voie să fie datoare niciodată. Mă grăbesc deci să fiu parolistă şi-l trimit prin curier.

Şi-atât: că înţelegea el, când primea pachetul! Scrise şi adresa de email iar soţul ei începu să râdă:

- Cu ce ocazie?

- Cu ocazia primirii unor răspunsuri. Absenţa lor te-ar fi făcut să remobilezi de foarte multe ori...

Mm, ce sărut! Deci nu greşise! Înţelesese bine cuvintele lui...

Şi-acum începea să desluşească şi mai bine "meseria" aia de regină. În faţa supuşilor, masca. În spatele supuşilor, zâna. Uneori, şi florăreasa - dar numai după o porţie zdravănă de aerobic, din motiv de febră musculară...

Închise telefonul şi începu să caute prin agendă... Nu, nu-l avea.

- Ce număr cauţi?

- Al Ninei.

Telefonul albastru piuia... Ştefan i-l întinse; nu-l luă, dar copie numărul... Call! Suna... Iar vocea Ninei răspunse, precaută faţă de numărul internaţional care i se afişase:

- Alo?

- Ce faci, fă?

Ia uite! Vorbise în dialect - şi se lăsase liniştea şi-n curte, şi-n telefonul ei... Începu să râdă, hotărâtă să fie ea însăşi şi să-i dea pe toţi cu tălpile-n sus:

- Ce-ai, fă; adormişi?

- Nu.

- Da' eşti la mall.

- Da.

- Aşa; şi?

Ştefan puse mâna pe umărul ei. Întoarse capul şi-l privi lung... Ochii verzi o anunţau că n-avea voie să plângă azi... Mai rosti o dată în telefon, râzând:

- Eşti la mall. Şi?

Adică e lângă Florentin; de ce acel mic amănunt o oprea să vorbească la telefon? Într-o ţară democratică, unde dreptul la libera exprimare era garantat prin constituţie? După două-trei secunde de gândire, Nina păru că se conformează dorinţei ei:

- Aa, tu eşti, fă!

- Da' cin' să fie, maică-mea?

Ştefan începuse să râdă. Da, ştia că-l lăsase mască şi cu apariţia, şi cu atitudinea, şi cu rapiditatea cu care procesase informaţia şi luase decizia şi făcuse schimbarea... Iar soţului ei îi plăcea mult "dialectul" lor - că era un fel de romanes în română, picant-picant...

- Nu, fă!

- Ce faci, fă? Te-ai întors la muncă?

- Nu. Că cred că o să ne dăm pe marfă chinezească şi-o să-mi angajez şi eu vânzătoare. Că e aşa mişto cu vânzătoare! Umbli langa toată ziua, te doare-n cot şi banu' merge!

Adică nu era Florentin acolo, da' era altcineva. Vânzătoarea lui, probabil! Se grăbi să-i răspundă:

- Vezi că ştii, fă? Auzi? Ne vedem şi noi mâine?

- Păi tocmai mâine? Eu credeam că ne vedem azi, acu'!

Se întoarse spre Ştefan... şi-i făcu cu ochiul:

- Nu azi, fă; că mă uit lung la soţu' meu şi deduc că-mi pregăteşte ceva...

Gata, îl făcuse KO! Ştefan se proptise cu cotul pe masă şi falca-n pumn şi hohotea pe tăcute de se scuturau hălcile de carne din farfurie! Nina chicoti cu subînţeles:

- Aa, pardon!

- Că asta-i de plăcere, nu de afaceri...

- Plăcere, sau plăceri?

- Mai cu perdea, fă!

Ştefan râdea cu lacrimi! Nina încercă să redevină serioasă:

- Bine, fă! Atunci ne vedem mâine. Vii tu la mine?

- Vorbim. Că nu mai e aşa de simplu...

- Bine. Atunci aranjez cumva cu Petre şi aştept să mă suni.

- Bine, fă! Hai, că te las să chicoteşti acolo, printre haine...

- Pa, fă, nebuno!

- Pa, tu!

Închise şi lăsă telefonul pe masă. Şi îl privi lung... şi zâmbi, în franceză:

- Într-o zi, o să scriu un dicţionar explicativ cu dialectul ăsta. Imediat cum îi găsesc un nume - ca să-ncep civilizat, cu titlul...

Soţul ei întinse mâna; îl luă de mână, iar el o trase uşor... OK! Hai, că abia învăţase gestul ăla care-i întorcea pe toţi cu spatele la ei! Aşa că se aşeză comod... şi ridică ea degetul. Foşnetul îi demonstră că trecuse cu brio testul - şi-i reuşea de minune atitudinea de regină... Iar Ştefan o privi lung, zâmbind... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- E mai bine acum?

- Mult mai bine.

- Spune-mi sincer...

Cum naiba să-l întrebe chestia asta? Aşa - pur şi simplu, în şoaptă, la ureche:

- ... Ce-a vrut să însemne "Te rog eu mult să mergi alături de mine"?

Tăcere... Continuă:

- Te-ai temut că o să dau înapoi?

Primi o aprobare scurtă cu capul. Continuă:

- Te-ai gândit că o să mă sperii şi-o să plec?

O altă aprobare grăbită, scurtă - de parcă îi displăcea discuţia aia! Hm! N-avea cum să-l convingă să nu mai gândească aşa; nu-i putea da una-n cap, nu? Decise să încerce "cu vorbă frumoasă" - şi cu explicaţii limpezi:

- ... N-am să plec niciodată de lângă tine. Pentru că tu-mi dai tot ce-ţi cer; iar eu o să-ţi dau tot ce-mi ceri... O să fac tot ce-mi spui să fac... Unde nu ştiu, te-ntreb... şi tu mă-nveţi... Eşti un bun profesor; ştiai?

- Eşti o elevă eminentă; ştiai?

Lăsă capul pe umărul lui şi închise ochii:

- La aşa profesor, aşa elevă..

Grătarul mirosea ameţitor deja; dar soţul ei o ţinea strâns în braţe. Şi parcă nici ei nu-i era foarte foame! Era bine în braţele lui. Era momentul lor... Ea încerca să-şi amintească dacă mai avea vreo datorie la cineva - că voia să plătească tot, ca să poată să meargă lângă el cu fruntea sus...

Ştefan

Ei bine, da. Se simţea iubit. Soţia lui venise sus-sus de tot, lângă el, şi-l luase de mână. Păşea lângă el, aşa cum îi ceruse el să păşească. Şi-acum tocmai îl trecuse de stratul ăla nesuferit de nori de noiembrie. Simţea căldura soarelui...

Grasu îl privea pe sub sprâncene. Îl "studia". Voia să ştie dacă fusese iertat... Nu va fi niciodată iertat. Pentru acea greşeală, nu va fi niciodată iertat. Trebuia însă să-şi pună masca şi să nu-i arate asta - pentru că Grasu îl iubea mult, din motive numai de el ştiute. Iar asta nu trebuia să se schimbe. Aşa că...

Aşa că deschise ochii şi-l privi lung, cu subînţeles:

- Zilele astea, când ai timp... Te duci şi mai cumperi două. Şi le trimiţi la Cannes.

Nu înţelesese... Se gândea... Îngustă ochii şi zâmbi cu subînţeles:

- Tot pe galben.

Căderea furculiţei îl făcu să râdă; Grasu se grăbi să-şi recupereze ustensila, fâstâcit pân' la Dumnezeu:

- Am înţeles.

Degetele subţiri se jucau uşor prin părul lui... Scoase telefonul şi începu să caute numărul... Când apăsă butonul verde, Ana-Maria îi fură un sărut şi se ridică. Şi-o văzu pornind spre casă.

Regina lui înţelesese fiecare cuvinţel pe care el îl rostise sub pătura aia; acum văzuse numele seniorului pe afişaj şi-l lăsa să vorbească afaceri... Ei bine, va avea o surpriză - că asta era "de plăcere".

Ana-Maria

Grătarul fusese delicios. O nebunie culinară! Râsese ea - dar Grasu chiar era cel mai straşnic grataragiu "dă pă planeta asta mare"! Zăceau ca bondarii cu burta-n sus... Soţul ei se ridică:

- Mergem să-ţi fac o surpriză?

Aprobă şi-l urmă în casă.

- Ia-ţi actele. Şi o pereche de adidaşi.

OK, adidaşi vor fi... Gata Ce să-şi mai ia?... Nimic; plecau. BMW-urile erau pregătite, băieţii erau "la posturi"... De data asta conducea el, pentru că Grasu îi deschisese ei portiera din faţă... Urcă în maşină; iar soţul ei începu să-i şoptească la ureche lui Grasu. Care începu să zâmbească şi să aprobe... şi fugi spre BMW-ul din spate. Iar Ştefan urcă la volan, porni motorul şi demară:

- Distonocalmul ţi-l dau după ce ajungem.

- Nu cred că mai am nevoie de Distonocalm.

Soţul ei nu înţelegea...

- Sau de pastile de inimă...

Acum obţinuse un zâmbet. Strânse uşor mâna de pe schimbătorul de viteze şi reveni spre parbriz: abia aştepta să vadă surpriza!

Se apropiau de Bucureşti... Intrau în Bucureşti... Ştefan sparse brusc tăcerea:

- Am vorbit cu Nicuşor azi.

Aşa; şi?

- M-a sunat, să mă-ntrebe ce mai faci.

Adică Florentin voise să ştie dacă săriseră scântei la orizontală. Prea bine! Întoarse capul şi-l privi drept:

- Şi i-ai spus?

- Da.

- Bun.

Mai era ceva? Probabil că nu...

- ... N-a uitat ce l-ai rugat. Lucrează intens la sarcina aia.

Deci Ştefan îi auzise, în noaptea aia. Asta însemna că auzise, pe lângă rugămintea referitoare la fetiţa ei, şi indicaţiile despre ridicarea şi remontarea lui Florentin...

- Eu unul n-am mai pomenit neam aşa de vorbăreţ. Au un adevărat cult pentru disecarea firului de păr în 4 şi studierea sferturilor!

Adică nu-i auzise, dar transcripturile de după plecarea lor erau pline de informaţii...

Reveni spre parbriz - nu-i făcea nici o plăcere să-şi amintească de neamul Manolache! De când îşi făcuse totalurile şi descoperise ceea ce descoperise, îşi schimbase părerea despre ei. Soţul ei îi sărută mâna şi reveni la schimbător. Şi uite că se abţinea şi nu ofta...

Florentina ei era acum în casă - că pe gerul ăsta n-o scotea nimeni în parc! Aşa era tataia - prevăzător! Iar mamaia sigur îi cânta-n strună şi-i găsea scuze, pentru urechile lui Florentin! "Lasă, maică, copilu' în casă, la căldură! Să nu răcească, să nu i se înroşească nasul..." Aah!

BMW-ul încetini; semnalizatorul ticăia uşor... Intrau pe poarta aia mare, verde...

Îşi acoperi faţa cu palmele şi începu să râdă: Doamne, ce surpriză îi făcea el azi! O adusese... O adusese în poligon! O s-o înveţe să conducă! Doamne, nu uitase! Ea îi spusese, în avion, că habar n-are cum se merge drept pe stradă cu patru roţi - iar el memorase, conştiincios... Şi o ridica, chiar acum, încă un pic...

- Şi-acum ai cinci secunde să te răzgândeşti, apropo de Distonocalmul ăla.

Soţul ei coborî şi porni spre Dacia oprită din faţă. Grasu o scotocea deja de mama focului... Adică şcoala o s-o facă cu Dacia. Normal - doar n-o să zgârie frumuseţea asta de BMW de toate jaloanele! Îi privea lung...

... Nu era vorba de frumuseţea maşinii şi de jaloane. Era vorba de... De înnecatul motorului şi de declanşarea airbagurilor. BMW-ul îi proteja şi-i ajuta să gonească cu... 200 la oră. Dacă ea îi înneca injectoarele, Dacia din faţa ochilor ei nu-i putea ajuta cine ştie ce...

Parcă-parcă începuse să se dezmeticească, apropo de rolul ei... Apropo de felul cum trebuiau privite lucrurile... O să se urce şi pe motocicletă într-o zi... Iar într-o zi ploioasă, când el va fi plecat cu afaceri iar ea îşi va fi terminat documentarea pe Google, o să-l roage pe Isamu s-o înveţe câte ceva despre pistoale. Măcar să-i arate unde era piedica şi cum se reîncărcau, nu?

Ştefan vorbise cu Nicuşor. Ea nu ştiuse nimic despre asta. Nu auzise nimic care să-i spună că vorbiseră. Deci telefonul ăla se produsese de dimineaţă. Ştefan nu prea ştiuse cum s-o anunţe asta şi pe ea... Şi probabil că n-ar fi anunţat-o deloc, dacă nu s-ar fi gândit să o mai ridice puţin...

Ştefan nu vorbea mult. Dacă vorbea, spunea nimicuri. Despre lucrurile importante doar dădea indicii; spre marele ei noroc, era îndeajuns de isteaţă să le şi priceapă. Îi dăduse un indiciu, în maşină; o anunţase, voalat, că azi o mai ridica un pic din nisipul mişcător în care o azvârlise Florentin. Iar ideea lecţiei de şoferie îi venise soţului ei... azi. Nu de dimineaţă, că ar fi avut tot timpul să-i spună lui Grasu să facă rost de-o Dacie...

Azi, ea se schimbase. Îşi schimbase mimica, ţinuta, atitudinea, schimbase felul cum se comporta... Vorbise "în dialect", şocând capetele rase cu cuvintele alea aiurite... Stătuse în braţele lui... Comandase "întoarcerea pe-un călcâi"... Stătuse în braţele lui, îl ţinuse în braţe şi-l îmbrăcase în dragostea ei. Atunci îi venise lui ideea...

Pe-atunci, demult, ea o numise "mantie de dragoste". Acum, avea senzaţia că Ştefan i-ar fi spus "palmele care ridică"...

Deschise portiera şi coborî - n-o să aibă nevoie de pastile! Soţul ei îi făcu semn să vină repede, că maşina era gata... Îi străluceau ochii! Era fericit! Ea ce să mai zică...

Stop! Doar nu o lăsa cu vreun instructor! Îl privi lung pe tânărul care îşi privea maşina cu ochi îngrijoraţi... Ăla nu era instructor; ăla era un proaspăt angajat, proprietar de Dacie nou-nouţă, care se pregătea psihologic să-şi jertfească "bijuteria" cu patru roţi pentru a câştiga atenţia regelui...

"Lasă, mă, nu te-nvineţi; că văd eu cum fac să nu ţi-o zgârii!"

Nee, eronat! Gândul corect era... "Ce te-nvineţeşti, mă, aşa? N-ai primit banu'? Nu primeşti banu'? Nu vrei şi tu caşcaval, la următoarea sacoşă cu bomboane?"

... Mm, era destul de dificil! Iar "recalibrarea" îi lua cam mult - circa 2-3 secunde. Dar repetiţia era mama învăţăturii. O să exerseze şi-o să se obişnuiască. Hai: gata?

Gata. Era invitată la volan. Şi cum soţul ei avea din nou privirea aia "de Bucureşti", şi cum poligonul era înţesat de subalterni, şi cum scaunul era lăsat în jos şi mult pe spate, se preocupă personal de ridicarea lui. Că ştia unde erau manetele.

Bun. Ştefan urcase lângă ea. O privea lung... Zâmbi strâmb:

- Să nu mă laşi s-o buşesc!

- Ba te rog s-o faci zob!

- Ca să-mi "faultez" bine imaginea?

- Ca să înveţi s-o stăpâneşti şi să auzi motorul. Să simţi maşina. Azi o-nveţi. Mâine ne rotim cu frâna de mână p'-aici. OK?

Şi era al naibii de sigur de planificarea aia...

- OK!

Ochii verzi erau foarte serioşi:

- În principiu, maşina înaintează cu ajutorul a trei părţi componente: motorul, cutia de viteze şi direcţia. Motorul dă putere; cutia de viteze o multiplică şi-o trimite la direcţie.

Serios? Aşa o maşină mare, şi doar trei componente?

- Restul sunt indicaţii pentru idioţii din trafic. Pe care, dacă vrei, le dai - dacă nu, nu.

Mă rog; nu privise niciodată lucrurile prin prisma aia... Degetul lui arătă spre prima pedală:

- Ambreiajul decuplează motorul de cutia de viteze. Adică pune maşina în stand-by şi te lasă să alegi între a merge mai repede şi a încetini. Adică între celelalte două pedale - frâna şi acceleraţia. Deci, îl apeşi ori de câte ori vrei să schimbi viteza sau să pui frână - că altfel rupi nişte roţi dinţate din cutia de viteze şi putem să fumăm o ţigară, până procură Grasu altă maşină. Fiind Dacie, te sfătuiesc să-l calci până jos. Mai departe! Frâna o calci întotdeauna după ce apeşi

ambreiajul. Iar cu acceleraţia aplici principiul balanţei: una se apasă, în timp ce cealaltă se ridică. Ai înţeles?

- Da.

- Schimbătorul de viteze acum. Ştii principiul cursierelor?

Aprobă, iar el zâmbi:

- Îţi mai spun?

- Spune-mi; că-mi place să te-ascult...

Îl făcuse să roşească un pic! Acum, ea i-ar fi dat un pupic; numai că soţul ei se concentră asupra explicaţiei:

- Schimbătorul acţionează asupra cutiei de viteze. Deci, ca să frânezi, calci ambreiajul ca să decuplezi motorul de cutia de viteze, după care calci frâna şi schimbi viteza. Ca să accelerezi, întâi o supraturezi; apoi calci ambreiajul, schimbi viteza şi laşi ambreiajul. Şi-i dai benzină, spre marea bucurie a proprietarilor de puţuri petroliere...

Aproba, sorbindu-l practic din priviri...

- Volanul cică se ţine cu ambele mâini, în poziţia 10 şi 10 - ca la ceas. În principiu, aşa e. În practică, îl ţii aşa cum îţi este ţie bine. Şi nici nu-l strângi să faci bătături, dar nici nu-l scapi. El e legătura dintre tine şi maşină; nu iei mâna de pe el decât dacă e absolută nevoie. Şi eviţi să-ţi încrucişezi mâinile pe el, pentru că e incomod şi nepractic.

Soţul ei îi arăta poziţiile incorecte; ea le vedea cu coada ochiului, pentru că îl sorbea din priviri...

- Contactul are trei poziţii. La a doua, cuplează instalaţia electrică la baterie. La a treia, dă scânteie la motor. Când auzi că a pornit motorul, dai drumul cheii - că n-ai de ce să-i mai dai scânteie...

Aproba din nou, promiţându-i că diseară juca din nou - da' cu fusta cealaltă...

- Partea cu volanul e evidentă. Reglează-ţi oglinzile, bagă a-ntâia şi dă-i la cheie.

Bine! Îşi regla oglinzile... călca ambreiajul, muta schimbătorul după desenul de pe el... Apucă cheia, călcă ambreiajul şi răsuci. Şi dădu drumul cheii. Motorul pornise, ascultător... Ştefan apucă frâna de mână şi arătă în faţă:

- Pe principiul balanţei, înaintăm. Şi facem un ocol larg...

Bine. Balanţă... Aha! O cam turase! Stop cu acceleraţia, uşor cu ambreiajul... Ete ce lin pornise ea de pe loc...

- Ţine volanul drept, nu accelera mai mult şi uită-te în oglindă.

OK! Volanul drept, piciorul imobil, ochii sus... Ea înainta, Grasu făcuse gura mare-mare şi nu prea mai respira...

- Revino la parbriz, că ne îndreptăm spre gard...

OK! Drumul făcea stânga. Ia să-l uimească ea rău de tot pe Grasu! Deci, cum se făcea chestia aia? Cum făceau şoferii? Întinse degetele de la mâna stângă, coborî semnalizatorul cu ele iar soţul ei zâmbi:

- L-ai dezmeticit din visare. Bun! Că nu era bine să-l vadă subalternii în starea aia...

Lua curba încetişor, cu a-ntâia... Acum avea ceva mai mult drum la dispoziţie. Ia s-o bage şi pe-a doua! Acceleraţie, ambreiaj... Schimbător... Ambreiaj, acceleraţie...

- Încă ceva. Dacă simţi că se duce ca sania unde vrea ea, roteşti volanul spre direcţia în care simţi că se duce. Înţelegi ce vreau să spun?

- Sincer, nu prea.

- Ai mers iarna cu maşina. N-ai simţit niciodată că alunecă într-o parte sau în alta?

- Ba da.

Se apropia gardul, dar el era preocupat tot de săniuş:

- Când alunecă spre dreapta, roteşti volanul spre dreapta; altfel te pui de-a curmezişul pe stradă. Dacă o laşi, ea se duce unde vrea ea!

Păi dacă nu-i spunea nimic apropo de viitorul extrem de apropiat, o să facă ce-o ducea capul! Că doar ţinea bine frâna de mână în palmă! Ambreiaj, frână, viraj, a-ntâia, ambreiaj, acceleraţie, a doua...

- Îi fuge ori faţa, ori spatele. Două roţi din patru. Ca s-o controlezi, toate patru roţile trebuie să meargă în aceeaşi direcţie. Şi-o asculţi pe ea, înainte s-o faci să te asculte. Acum m-ai înţeles?

- Vag.

- OK. Calc-o.

OK! Apăsă acceleraţia, iar mâna lui smuci frâna de mână. Iar spatele maşinii porni uşor spre stânga, speriind-o de moarte! Ştefan nu zâmbi:

- Stânga uşor.

Stânga uşor! Trase puţin de volan stânga... şi scăpă o exclamaţie:

- Ete...

- Şi-acum o să te plictisesc de moarte, pentru că te pun să te caţeri sus pe rampă şi să faci jaloane. Şi zeci şi sute de parcări, de toate felurile... Ştii tu: aprofundare.

Apăsă uşor frâna, scoase maşina din viteză...

- Ce-i?

"Ce să fie? Nu mare lucru. Poate doar faptul că nici nu ştiu cum să-ţi spun..."

Nici măcar în gând nu-şi găsea cuvintele...

Ştefan

Nu se îndoise nici o clipă că va fi aşa! Ştiuse că cinci minute erau de-ajuns; ştiuse că maşina se va opri atunci când ea va realiza că cinci minute ar fi fost de-ajuns şi pentru idiot - şi-apoi va calcula că ar fi putut să ia ea însăşi decizia de a-şi "cumpăra" măcar o oră de condus... Se temuse tocmai de clipa asta. Şi nici nu putea să se încrunte, pentru că ar fi văzut lacrimi...

- Ana...

Soţia lui clipi scurt de două ori şi zâmbi, arătând spre rampă:

- Deci trebuie să mă cocoţ acolo sus?

Ai dracului să fie ei, cu numele lor cu tot! O învăţaseră să zâmbească la comandă, ca o poză cu picioare! Se aplecă spre ea şi-i şopti la ureche, în romanes:

- Dacă plângi, mă supăr. Nu-i redecorez nefericitului Dacia, dar mă supăr. Că nu te-am urcat azi în maşina asta ca să te fac să plângi.

Primi o aprobare grăbită... Reveni pe scaun, evitând s-o privească:

- Atunci hai să ne cocoţăm sus. Şi să ne uităm lung la ei, de sus...

Ana bufni în râs. Şi porni de pe loc, fără să suprature motorul.

... Făcea mişcările corecte, în ordinea corectă... Avea o nevastă deşteaptă foc... care-l iubea îndeajuns de mult pentru a transforma în lege orice rugăminte a lui... Care-l iubea îndeajuns de mult ca să se schimbe aşa cum îi cerea el...

Şi totuşi, va mai trăi un timp cu gândul ăla obsedant. Până nu se aranjau lucrurile, ştia că nu se va putea linişti. Nu se va lăsa convins, pe el însuşi, că Ana-Maria nu va pleca niciodată de lângă el! Era prevăzător. Prefera să trăiască cu îndoiala în suflet, decât să rişte să descopere într-o zi un bilet de adio care l-ar fi ucis...

Ana-Maria

Nu trecuseră mai mult de două ore. Dacia rămăsese intactă. Mai mult; rămăsese neatinsă! Indicaţiile lui Ştefan fuseseră clare şi la subiect, mintea ei ieşise prompt din amorţire, descoperise că maşina era ascultătoare atunci când n-o brusca... Aşa că soţul ei o pusese să-şi pună centura de siguranţă şi "să aprofundeze". Iar el coborâse. Vorbea cu Grasu, lângă BMW... Ea "aprofunda" acum poligonul ăla pentru a zecea oară poate...

Nu trecuseră decât vreo două ore... Privi lung rampa... Împinse schimbătorul de viteze într-a'ntâia şi mormăi:

- Al dracului să fii tu cu tot neamu' tău!

Ştefan

Fraza se întrerupse brusc - Grasu şopti:

- Şefu', cred că s-a-nfuriat.

Îi răspunse tot în şoaptă, continuând să-şi studieze ţigara:

- S-a înfuriat. Că idiotu' n-a găsit două ore, în trei ani...

Tăcere... Şoapta nu întârzie mult:

- Şefu', cred că sare de pe rampa aia!

Aproba încet... Mm, ce mai ambalase motorul ăla! Şi ce zgomot de Dacie chinuită se auzise! Dar o înţelegea. Ştia că Ana nu-i putea spune lui gândurile astea. Aşa că o lăsa să încingă motorul şi plăcuţele de frână şi să rupă suspensiile, pentru că avea încredere în ea - îşi dăduse seama, de la prima apăsare a acceleraţiei, că Ana-Maria înţelegea ce-i transmitea motorul. Şi se înţelegea bine cu maşina. Ştia că regina nu va lovi Dacia...

Ana-Maria

Dacia ţâşni şi "atacă" rampa. Călcă frâna, trase frâna de mână şi-şi trecu degetele prin păr...

Nu fusese în stare să-şi rupă două ore şi s-o aducă într-un poligon! Măcar de curiozitate, dacă nu ca amuzament! În agitata lui viaţă de florar, nu găsise două ore nenorocite...

Împinse schimbătorul, coborî frâna de mână, urcă uşor pe rampă... Îi privea lung de-acolo, de sus...

Ştefan vorbea cu Grasu. Grasu o privea cu atenţie. Toţi oamenii răsfiraţi prin poligon o priveau cu atenţie. Mm...

Trebuise să vină Ştefan, conte de Perigord, viconte de Limoges şi Turenne... Da' mare gâscă mai fusese şi ea!

Băgă în viteză şi porni cu demaraj. Simţi că "zboară" un pic de pe rampă; ciudat însă - senzaţia aceea n-o sperie. Pentru că "ateriză" pe asfalt, trase un pic dreapta şi "testă" frâna de mână. Şi glisă şi se alinie frumos între cele două dungi ale parcării cu faţa. Şi deci parcă corect maşina... Îngustă ochii:

- ... Al dracului să fii tu, care ţi-ai bătut joc de mine!

Marşarier, acceleraţie, volan; acceleraţie iar. "Ataca" jaloanele destul de repede, dar simţea că n-o să le lovească... Gata - ajunsese în capăt. Unde călcă frâna, trase maneta în marşarier şi se răsuci scurt spre lunetă, scrâşnind:

- Şi-a dracului să fiu eu, c-am stat!

La dracu cu indicaţiile şi măsurătorile! Acceleraţie, frână, mişcare de volan... Şi-o făcuse pe-aia laterală fără să se mai oprească în trei timpi. A-ntâia, ieşire, marşarier... Un pic de frână, stânga cu un pic de frână de mână. Şi gata. Se parcase cu spatele. Terminase poligonul.

Închise ochii:

- Florentina o să serbeze doi ani în camera ei de la Cannes. Să scuipi pe mormântul meu, Florentine, dacă n-o fi aşa!

Opri motorul, coborî şi porni spre soţul ei.

Grasu transpirase de vreo 20 de ori, în timpul acelui ultim "traseu"; Ştefan îşi studiase, calm, ţigara. Ştefan ştiuse ce-ar fi trebuit să audă din gura ei atunci când ea frânase şi descoperise că n-avea cuvinte; şi-o lăsase să-şi găsească acum cuvintele, să răbufnească...

Puştiul fugea spre ea - şi-avea aşa o privire recunoscătoare... Îi aruncă cheile din zbor:

- Mersi.

- Săru' mâna!

Daa, ştia, ştia... El nu ştia cum trosnise maşina aia când aterizase! Da' o să constate el, la prima revizie... Mai avea cam zece metri; Ştefan întoarse încet capul spre ea... Ridică mâinile şi se întinse cu poftă:

- Mm, ce-am amorţit!

Grasu era băiat deştept - aşa se grăbise spre poartă, de parcă avea treabă pe-acolo. Reveni la poziţia "normală" şi se sprijini de maşină:

- Da' merge. Că faţă de febra musculară de dimineaţă, asta-i aşa... parfum...

Soţul ei făcu doar un pas... şi-o făcu să se lase un pic pe capotă:

- Serios? Febră musculară? De dimineaţă?

Aproba cu capul, sorbindu-l din priviri... Mm, îmbrăţişarea îi apăsase iar butoanele...

- Ştiu că sunt un profesor exigent... Dar pentru că eşti o elevă eminentă... îţi promit... că diseară... îţi arăt cum se joacă... cu începătorul...

... Şi-acum se delecta cu imaginea ei "pierdută"...

Fusese extrem de rău şi le arătase tuturor cum apăsa el butoanele reginei lui. Acum, dat fiind faptul că nu vor scoate pătura din portbagaj nici chiar dacă ar fi existat o pătură acolo, va apăsa şi ea nişte butoane. Şi-apoi mergeau la o crâşmă, să mănânce de prânz. Apoi, langa prin oraş - iar partea asta o să conţină şi momente de afaceri, şi momente de prezentare a soţiei. Nu se temea de ele - acum ştia ce-avea de făcut. Şi-apoi mergeau la Cernica, unde ea proba cealaltă fustă... Şi gata.

Sări scurt pe capotă; şi îngustă ochii, oferindu-i un sărut... Pe care însă nu i-l dădu; pentru că aluneca încet, lăsându-se pe spate, în timp ce el se apleca spre ea... Ochii verzi încercau să-i mai spună ceva, dar nu mai era capabilă să înţeleagă ce...

Şi cum glisase uşurel pe piciorul lui şi ajunsese din nou "cu picioarele pe pământ", îşi luă regele de mână şi-l trase în BMW. Şi urcă la volan doar ca să se mute pe scaunul ei şi să-l tragă înăuntru... şi se grăbi să-i şoptească la ureche:

- Te iubesc!

Ştefan o privi lung... porni motorul şi începu să râdă în romanes, întorcându-se spre geam:

- Fă, nu mă mai face să roşesc în faţa ăstora! Că se duce dracu' totu'!

OK! Să îndrepte situaţia, nu? Apucă gulerului puloverului şi-l trase peste cap. Şi se ascunse în pulover, făcându-se mică pe scaun... Făcându-l să râdă şi salvând astfel imaginea regelui îndrăgostit...

8 noiembrie 2005 - marţi

Ana-Maria

Cât era ceasul?... Era devreme, oricum! Se simţea frântă! Ajunseseră destul de târziu la Cernica, "jucaseră" amândoi până la 4 şi-acum de-abia mijiseră zorii. Era ceva în neregulă acolo; şi-ar fi trebuit să se tempereze, că excesele dăunau grav sănătăţii... Nu dormiseră decât vreo cinci ore... Zâmbi slab:

- Grasu tău ştie şi ceva *breakfast*?

- Ştie - şi cred că l-a întins pe masa din living. Că pe la 7 ploua...

Serios? Ea nu auzise nimic. Mă rog - ea dormea ca tancu', el se trezea şi când zbura musca prin curte...

- Tu ce zici - mergem să vedem ce-a întins pe-acolo?

- Mergem, iubire; da' întâi trebuie să facem o convenţie. Că îmi dau acu' seama că trebuie s-o facem şi pe-asta - preventiv, aşa...

Oo, şi-o făceau "în dialect"! Asta însemna că şi bulibaşa, şi contele erau de acord cu convenţia aia. Bun! Îl privi lung, atentă... Ştefan îşi ordona cuvintele...

- Regele n-are voie să roşească în public.

Aprobă cu capul, zâmbind.

- Iar regina n-are voie să plângă în aşternuturi.

Cum adică?

- Din tonele de hârtii pe care le-am citit, am aflat o mulţime de lucruri. Şi-am discutat cu mulţi oameni - şi despre tine, şi despre voi. Tu eşti soţia mea - şi te respect ca atare. Iar la vârsta mea nu mai am curiozităţi.

Păli instantaneu... Adică aflase? Cum dracu aflase de problema ei cu Florentin? Că pe-atunci... Ştefan zâmbea:

- E mai bine s-o lămurim acum, decât să ne împiedicăm în asta mai târziu. Personal, mi-ajunge cât îmi oferi acum; nu vreau mai mult. Şi, ţi-am spus - am depăşit vârsta curiozităţilor...

Îşi acoperi faţa cu palmele: şi-i spunea asta aşa, "verde-n faţă"?

- De acord?

- De acord.

Aştepta... Ce naiba mai aştepta? Desfăcu două degete şi-l privi lung... Ştefan era serios; îngrozitor de serios. Mâna lui îi trăgea mâinile de pe faţă... Închise ochii - că nu-l putea privi! Nu şi după ce-i spusese chestia asta! Simţi pătura acoperind-o... Soţul ei îi şopti la ureche:

- ... În meseria aia n-au loc decât femeile care vor să o practice. Dar sunt pe lumea asta destui demenţi care se cred dresori... După ce-am aflat, te-am răzbunat personal. Că aflasem o grozăvie mare... Nu trebuie să-mi arăţi nimic; n-ai ce să-mi demonstrezi. Şi nici nu e normal, în opinia mea, ca un soţ să ceară aşa ceva de la soţia lui. Că de-aia s-a inventat meseria aia.

Adică el n-o să-i ceară niciodată...

- Şi-acum regina o să roşească, pentru că o să-i spun că am la Cannes o carte... al cărei titlu începe cu K... pe care-o putem răsfoi împreună, în caz că rămânem fără inspiraţie... şi-o putem negocia... Dar poţi fi sigură că regele nu-i va cere niciodată reginei lui aşa ceva. Pentru că regele este foarte, foarte fericit în momentul ăsta, cu situaţia asta... Şi-acum sper că regina nu plânge în aşternuturi...

Se grăbi să nege...

- Sper că am fost destul de clar, fără să fiu măgar...

Se grăbi să aprobe...

- Sper că eşti de acord cu convenţia asta...

Aproba iar...

- Sper că acum regina nu se va grăbi să plângă-n baie...

Negă şi-l strânse în braţe: sigur că n-o să plângă! Că tocmai îi spusese...

Ştefan

Mâncaseră bine. Grasu întinsese un adevărat festin pe masa aia! Acum "trecuseră" la desert - alune şi chipşi. Ea ronţăia alune; le culegea pe cele încă intacte. El o privea lung...

Ana-Maria zâmbea. O învăţaseră să umble prin lume ca o poză cu picioare. În mintea ei, micuţa lui soţie calcula de zor; calcula palme pentru obrajii idiotului... Şi aduna în calculul ăla şi pentru carnet, şi pentru certurile pe care auzise că le avuseseră cândva din cauza ideilor creţe ale idiotului... O să mai adune, un timp, la calculul ăla; că idiotu' aştepta să nască Rubina! Îşi aprinse o ţigară şi-o privi lung:

- Şi zici că azi te vezi cu Nina?

- Păi aşa ziceam...

- OK; dar te superi dacă eu nu vin?

Ana nu răspunse... Începu să râdă:

- Ai strâns vreo 20 de ore de secrete pentru urechile ei! Iar eu sunt parolist şi-am promis că de la o anumită dată încolo nu mai trag cu urechea!

- ... Bine, cum vrei tu.

- Eu o să dau o fugă până-n şatră, cu Diamant.

- OK.

Ei bine? Zâmbea?... Da; acum zâmbea de-adevăratelea. Acum era şi el un pic mai liniştit. În mintea soţiei lui, nu prea era în regulă că el venea în România şi nu-şi vizita părinţii... Scoase telefonul din buzunar:

- Grasule, tu mergi azi cu soţia mea.

- Am înţeles.

- Şi organizezi ce-i de organizat.

- Bineînţeles.

Îi aruncă o privire concludentă şi selectă numărul vărului lui.

Ana-Maria

Ea era gata. Diamant nu venise încă, dar nu ea trebuia să-l aştepte...

Se îmbrăcase "a la Cannes" - cu costum cambrat pe talie, o cămăşuţă sexy şi-un palton drept. Asortase şi-o eşarfă şi-şi periase bine părul... Arăta "dinamită"! Arăta ca o tânără contesă proaspăt sosită în Bucureşti, într-o scurtă călătorie de plăcere... O să leşine Ninuţa ei! Îşi luă geanta şi ieşi.

La vederea ei, Grasu se ridică prompt. Se apropie de soţul ei şi-l strânse în braţe:

- Nu stau mult.

- Stai cât vrei tu; dar pe la patru, aşa, mă gândisem că mai dăm o tură prin poligon. Ştii că azi era ziua piruetelor...

Aprobă şi-i fură un sărut...

- Pa.

- Pa.

Gata: acum pleca... Se desfăcu greu din îmbrăţişare, îşi puse masca pe chip... şi ieşi.

Făcu iar coridor în faţa ei; iar masca o ajută să ascundă uimirea cauzată de descoperirea că de data asta îi mai însoţea un BMW plin-ochi cu paznici devotaţi... Se aşeză pe bancheta din spate. Grasu scoase un dispozitiv de bruiere şi-l aşeză lângă frâna de mână. Motorul porni; maşina demară... Bărbatul de la volan concluzionă, ca pentru el:

- ... Deci mergem în Bucureşti...

Aprobă cu capul: el organiza. Pentru ea, important era să se vadă cu Ninuţa ei!

- Sun-o şi spune-i că o să vină o maşină s-o ia. Să nu-i pocnească cu poşeta-n cap, dacă nu vrea să călătorească în portbagaj...

Începu să râdă şi scoase telefonul. Suna...

- Ce faci, fă?

- Bine, fă! Ai rezolvat cu Petre?

- Bineînţeles!

- Atunci, vezi, că o să vină o maşină să te ia.

- Fă, să nu trimiţi vro limuzină d'-aia de şpe metri, că mă ia cu vertij!

- Nu, fă. Da' să ştii că în maşina asta de-o trimit eu o să fii mult mai bine păzită decât în patru limuzine deodată!

- Aha! Ei, hai c-o aştept! Când vine?

- Când o veni, na! Auzi, fă? Bărbată-tu ştie că ai nerăbdări la BMW-uri negre?

Nina râdea; Grasu râdea şi el... Gata, că râseseră destul!

- Hai, că te-aştept. Pa, tu!

- Pa, tu!

Închise, râzând... Privi lung dispozitivul argintiu... şi ridică privirea spre oglindă:

- Acum poţi să-mi spui unde mergem?

- Într-un hotel. S-a aflat deja că Ştefan a venit cu soţia. Oraşul vuieşte şi apropo de voi, şi apropo de "numele de scenă", cum zice el. Şi m-au sunat nişte urechi ascuţite, care-au auzit că mulţi se minunează despre ce frumoasă e soţia lu' Ştefan, regele aurarilor. Şi cică ar vrea s-o vadă...

- Păi atunci să mă lungesc pe banchetă, nu?

- Nuu, că nu-i nici o chestie. Da' ţi s-a dus vestea; şi acu' toţi sunt curioşi şi cu arici în fund! Că la ce-au văzut camerele alea de supraveghere la biliard şi la ce informaţii a "transpirat" seniorul pentru anumite urechiuşe...

Na, c-o făcea să roşească! "Ete, fleoşc! Da, eşti frumoasă! N-ai văzut asta în oglindă, când te-ai fardat de dimineaţă?" Acum revenise la atitudinea "corespunzătoare"...

Ştefan

Gata; Ana plecase. Şi-acum avea inima strânsă, deşi ştia prea bine că soţia lui era în perfectă siguranţă... Scoase din nou telefonul; selectă numărul seniorului.

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Ai treabă?
- Moţăi.
- Scuze.
- Nu-i nimic. Arde?
- Oarecum.

Tăcere, deci era atent...

- Trimite-mi un Jeep, că vreau să mă duc până-n Sinteşti.

Tăcere... Continuă:

- Vreau să mai angajez doi oameni. Că mi-am distrus o grămadă de cămăşi foarte bune în ultimul timp!

Pricepuse? Cu siguranţă, da! Întrebarea era dacă era de acord cu ideea, de vreme ce azi-noapte începuse "să-i facă reclamă" după "numele de scenă"... Adăugă, încercând să-i lase impresia că acea decizie era menită să dea o şi mai mare greutate acelui "regele aurarilor":

- Şi a devenit enervant să tot vin din Franţa special ca să mă ocup de petele de pe cămăşi!

- ... Şi vrei să-i laşi aici?

- Da, cu Grasu. Ştii că el vede de cămăşile mele...

- ... Ideea nu-i rea deloc. Întrebarea e de cine vor asculta angajaţii ăştia...

- Doar de mine; că-s cămăşile mele. Eu scot petele... atunci când decid că e timpul să le scot.

- ... OK. Dar ai grijă ce oameni angajezi.

- Credeam că-mi apreciezi gusturile în materie de angajări...

- Ţi le apreciez, ştii bine. Da' ştii ce-nseamnă doi angajaţi de-ăştia...

- Ştiu. Vorbim diseară.

- Treci pe la mine; că vreau să vorbim o chestie.

La naiba! Şi doar îi spusese că asta era "de plăcere"! Dar, de vreme ce seniorul făcea aşa o concesie şi-l lăsa să-şi cam "pensioneze" cuţitul, o să facă o excepţie.

- Bine.

Închise şi-şi aprinse o ţigară. Şi se grăbi să scoată cizmele din şifonier: imediat cum veneau Diamant şi Jeep-ul, pleca "la cumpărături". Spera ca Nina s-o ţină pe Ana ocupată măcar până la două - că trebuia să-i şi îmbrace, să-i şi doteze, să-i şi instruiască... Şi parcă nu voia ca soţia lui să-i vadă drepţi în curte şi să-şi închipuie cine ştie ce!

Ana-Maria

Era linişte; o linişte oarecum apăsătoare...

- ... Oricum, şefa; voiam să-ţi zic că mă bucur mult că v-aţi găsit, în sfârşit. Că să ştii că sunteţi perfecţi împreună! Ţi-am zis că vuieşte tot oraşul...

- O vui, la prima vedere. Eu am însă o problemă - n-am fost niciodată şefă.

- Toate se-nvaţă, şefa; doar să ai răbdare şi voinţă.

- Voinţă e destulă; timp nu prea e.

Îl privea lung prin oglindă... Grasu tăcea mâlc... Scrâşni la el, în dialect:

- Şi-mi trebuie nişte jaloane, să ştiu pă un' s-o iau. Că s-a aflat p'-aici, iar partea asta a Europii "arde".

Hai, vorbea?

- ... Şefa, mă omoară Ştefan dacă află!

- Eu nu-i zic, iar becu'-i aprins. Bagă!

Grasu ofta lung... Şi tăcea şi ofta... Decise să adauge:

- ... Mă jur pe copilaşu' meu că nu-i zic o vorbă!

- ... Păi, întâi şi-ntâi trebuie să mergi cu fruntea sus lângă el. Că frumoasă eşti, deşteaptă eşti, soţia lui eşti... Să nu-ţi fie niciodată frică de nimeni şi nimic, atunci când vine vorba de soţul tău. Să fii ca o leoaică, atunci când vine vorba de el... Iar p'-asta ştii s-o faci; totul e să vrei s-o faci! Că am auzit că ai ridicat pantofu' la el, anu' trecut...

Îl privea lung prin oglindă... Grasu nu zâmbea; era atent la trafic:

- Să nu-l contrazici niciodată de faţă cu oamenii; da' să-l contrazici imediat cum rămâneţi singuri, dacă simţi tu că n-are dreptate. Că poate s-a înşelat el. Ştii, şefa? Eu am descoperit că ai cap de nevastă de bulibaşă!

- Soţie.

- Las' că ştiu eu...

- Ce ştii?

- Ce "coace" capul de bulibaşă. Şi-l ştiu pe el, că obţine întotdeauna tot ce vrea! O să-ţi pună şi salbă, şi inel. Ba, mai mult! Taică-su personal îţi pune salba la gât! Să mă scuipi dacă n-o fi aşa!

- Ştii tu ceva, de-o zici aşa cu foc...

- Ştiu.

Tăcere... Aştepta - ori continuarea sfaturilor, ori secretul legat de salbă! Amândouă erau pentru ea teme de interes maxim!

- ... Să nu te bagi niciodată în discuţia lui cu oamenii. Şi să nu mai încerci niciodată să-l calmezi atunci când e furios pe oamenii lui. Mi-ai salvat pielea, recunosc - dar preferam să mă taie şi să-i treacă...

I-auzi! Tot ea era de vină! Ah, o să-l strângă de gât!

- Iar partea cea mai cea ştii care e? Că va trebui să conduci oamenii, atunci când el nu e de faţă.

Serios?

- Dacă el primeşte un telefon şi ajungi singură la Cernica, trebuie să controlezi şi să organizezi totul acolo. De la cactusul din dormitor, până la oamenii de la gard. Sigur, ai putea să-mi zici "Grasule, ocupă-te". Da' după trei-patru replici de-asta, se duce dracu' totu'. Dacă regina nu-şi domină supuşii, dacă nu-i laudă şi nu-i ceartă personal, înseamnă că Ştefan se leneveşte. Şi se alege prafu' de toată munca!

- Adică ar trebui să vă-nvăţ eu ce-aveţi de făcut!

- Oarecum. Să ne aduci aminte ce-avem de făcut; că ştim, da' tu spui ce facem noi, atunci când nu ne spune el. Uite, de exemplu azi. Mi-a zis că merg cu tine. Pe urmă mi-a zis că organizez eu. Şi pe

urmă s-a uitat lung pe mine, de parcă ştia că o să mă pui să-ţi aşez jaloanele şi să-ţi trasez dungile...

Păi sigur că ştia! Că Grasu era singura persoană căreia-i putea ea ordona să aşeze jaloane! Diamant era vărul lui...

- Da' vezi - că trebuie să ai grijă. Trebuie să faci totul cu măsură. Laura defila cu pistolu' la brâu şi prin curtea de la Cernica, şi prin crâşmi şi bănci comerciale. Era cam mult...

Aha...

- ... Şi nu i-a plăcut. Iar ea a înţeles asta... Şi s-a conformat. Un timp. Relaţiile dintre ei s-au răcit simţitor la un moment dat, din cauza unui manelist idiot...

- Am mai auzit de manelistul ăsta; da' doar aşa, vag...

Ochii negri o priviră preţ de-o clipă; îl lămuri:

- Am auzit că bruneţica *shukară* a plâns toată noaptea din cauza unui manelist idiot. Şi asta nu-mi ajunge, ca să presupun ce s-a întâmplat de fapt.

Grasu se încruntase... Se apropiau de Bucureşti...

- ... Erau la o petrecere. Toţi şi toate se dădeau frumos pe lângă Laura - că ea cânta şi dansa, se distra expansiv, îşi făcuse culorile alea-n cap şi-avea o garderobă "dinamită"... Iar Ştefan arunca teancurile de euro peste ea... Dansase deci în mijloc, cu toate muierile în jurul ei. Era o supă generală între mesele alea. Şi tocmai ieşea, să-şi pudreze ce-avea de pudrat, când un idiot de manelist a început să cânte melodia lu' Adi de Vito, aia cu "*Hai că mai este timp*". Şi-a început-o cu dedicaţia - special pentru sufletu' lu' Ştefan, regele aurarilor. Care-a luat o privire pierdută şi-a zburat mental în Tei. Dacă venea o brigadă de ninja şi scoteau săbiile la el, n-ar fi observat... N-a observat nici că Laura ajunsese la uşă, dar se întorsese din drum numai ea ştia de ce... A plâns toată noaptea; el a încercat "să dreagă busuiocu'", da' nu i-a reuşit. Într-o săptămână, Laura le-a ordonat băieţilor care-o păzeau să plece şi să nu se mai întoarcă. Şi şi-a pus iar pistolu' la brâu. Iar el n-a mai insistat să-l scoată.

Adică Laura înţelesese că sufletul regelui aurarilor nu va fi niciodată al ei - iar ea nu va fi niciodată regină, ci veşnic amantă. Şi decisese să-l ţină pe rege mai la distanţă. La urma urmei, amantele regilor făceau cam ce voiau ele şi erau uşor... "pretenţioase", nu? Drept pentru care regele o lăsase să-i fie doar amantă şi se internase cu nevasta în spitalul din Paris. Şi doar când simţea că-i pocneşte capul şi-ar vrea musai să păşească peste pragul ferestrei, îl suna pe Isamu şi-i spunea că are nevoie de avion. Ştefan n-o minţise când îi spusese că n-a iubit-o pe Laura...

- Lucrurile se fac deci cu măsură. Mai ales când vine vorba de oameni. Şi lăudatul, şi strunitul sunt cu măsură. Lucrurile nu mai sunt cum le ştii de anul trecut. Ştefan s-a schimbat mult, de când a înţeles de ce n-ai vrut să rămâi cu el nici măcar moartă...

Ştia asta; bănuia şi de ce, dar tare-ar fi vrut s-o audă rostită explicit, din gura unui om care-l cunoştea pe Ştefan pe de rost şi era extrem de bine informat...

- ... Am ajuns.

Ajunseseră la Sofitel. Hotel bun, înalt, înconjurat de destul de mult pustiu... Aştepta; Grasu organiza, deci el spunea când se deschide portiera...

Mda... Prindea repede, se adapta repede, dar îi lipsea exerciţiul. Grasu aşteptase sosirea BMW-ului din spate; abia după aceea coborâse de la volan. Şi acum îi deschidea ei portiera... Porniră spre hotel.

În cinci secunde, se repliaseră toţi; Grasu mergea lângă ea, doi tineri îi urmau îndeaproape... Auzea maşinile îndepărtându-se pe direcţia parcării... Ştia, realiza acum că nu era în pericol - dar toată scena aia se făcea pentru a da greutate "numelui de scenă" şi zvonurilor pe care le lansase seniorul... Păi, să fie regină - nu?

Intrară în hotel. Hm - frumos interior! Dar cam sărăcăcios. Românesc... Cam asta era "reţeta" măştii care-i acoperea uimirea cauzată de intrarea, pentru prima oară, în acel hotel. Se părea că aceea va rămâne reţeta... pentru că era privită din toate părţile şi făcea totuşi faţă cu brio sarcinii de-a fi natural indiferentă...

Grasu ridică degetul spre recepţioner. Bărbatul se întoarse pe-un călcâi, luă o cartelă din raft... Atât văzuse cu coada ochiului; probabil că unul din tinerii din spatele ei o luase. Mergeau spre lift acum, iar puştiul "specialist" în butoane cu cifre nu mai respira... Fu "cazată" lângă oglindă; preferă să-şi admire puţin fardul în ea, decât să se întoarcă şi să vadă toată scena aia "live"... Vedea în oglindă cum tânărul care luase cartela de la recepţie i-o punea liftierului în faţa ochilor, fără să scoată un sunet... Gata - urcau.

Era linişte - o linişte apăsătoare. Nici unul nu mişca; Grasu se holba neaoş în ceafa bietului liftier, care îşi studia cu maximă atenţie pantofii... Doamne, se simţea ca-n filmele americane! Dar... Dar acum, că ştia unele lucruri, filmele alea parcă nu mai păreau aşa... stângace.

Uşile se deschiseră prompt; nu se clinti decât atunci când o făcu şi Grasu. Mergeau pe coridor... Recepţionerul le dăduse o cameră din mijlocul holului. Unde tot tinerii intrară primii... Apoi ieşiră - şi abia acum Grasu o pofti să intre.

Era o cameră oarecare. Din România. Nimic grandios deci. Intră. Grasu dădea ultimele ordine, anunţându-i că ei or să păzească uşa aia cu orice chip...

Se aşeză în fotoliu; el se apropie de fereastră şi scoase telefonul. Uriaşul de doi metri, solid şi ameninţător ca un balaur, privea lung pe geam, căutând... lunetişti, sau cine ştie...

- Aţi preluat-o?... Sofitel.

Şi închisese. Şi-acum veni şi se aşeză pe pat, în faţa ei, şi-i zâmbi, arătând spre masca de pe faţa ei:

- Ete, vezi? Aşa e perfect!

Ha! Zâmbi slab:

- Nu mă face să-mi fac lecţiile pe tine...

Râdea. Îi plăcea lui Grasu aşa o şefă! Îl ungea pe suflet - că era şi frumoasă, şi deşteaptă, şi dată dracului, şi pe sufletu' şefului lui... Se grăbi să redeschidă "tolba cu informaţii":

- Rămăsesei la partea cu schimbarea...

Grasu se ridică şi-i făcu semn să-l urmeze. Intrară în... baie! Iar el închise uşa... Ia uite! Grasu era distribuitor de aparate de-alea! Că mai avea unul în buzunar - şi-l pusese pe marginea căzii...

- Înainte, era un chin pentru mine să-l ştiu treaz. Că pleca fără să-mi zică unde, când voia el, şi făcea p'-acolo numai ce voia el. Eu existam doar în măsura în care n-avea uneori cu cine vorbi... Şi goneam ca nebunu' să-l găsesc prin toată România... Când ai apărut tu în mintea lui, a apărut şi telefonu' ăla şmecher. Ca să pot să-l localizez prin GPS, în caz că are vreo problemă sau are nevoie de ajutor - aşa mi-a zis. Da' tot singur se plimba. Că dacă umbla singur, părea doar un aurar plin de bani şi uşor diliu - zicea tot el. Iar cei trei protectori erau ascunşi bine, pentru celelalte laturi ale problemelor de p'-aici... Zilele au trecut, nu s-a întâmplat absolut nimic... Părea că te uitase complet! Da' m-a sunat într-o noapte şi mi-a zis, netam-nesam, că el se duce-n şatră. Am cam ţipat la el - că la şase dimineaţa fix trebuia să fim amândoi la o negociere, în buricu' Bucureştiului! Mi-a închis în nas şi nu mi-a mai răspuns la telefon. A venit la negociere la şase fără un sfert; era nedormit şi tăcut. Am aflat după aia, de la Diamant, că a picat şi el în şatră exact în noaptea când v-aţi întâlnit voi cu văr-su în discotecă! Puţin după ce v-a invitat să-l vizitaţi şi voi aţi zis că "hai"... Ştii tu!

Ia uite ce afla ea acum! Deci şi prima ei întâlnire cu el fusese premeditată! Doamne, da' Ştefan chiar nu făcea nimic fără să aibă un plan! Probabil că nici nu clipea, dacă nu ştia sigur ce va face când va termina de clipit!

- Şi de-atunci a început să calculeze oameni, bani, afaceri, influenţă... În două săptămâni, a adunat "forţa fizică" pe care-o are acum şi şi-a pus o ordine maniacă în afaceri. Iar tot planul şi toată socoteala legate de tine le-a ţinut în cap - de parcă se gândise să se retragă...

Adică Ştefan se gândise atunci la retragerea alături de ea? Uau!

- După ce te-a lăsat să pleci înapoi la Florentin, a rămas în România. Deşi i-am spus că mai bine pleca repejor la Cannes, cu nevastă cu tot, şi aştepta până-i limpezeam eu apele cu băieţii, el a vrut să stea aici, să-şi limpezească singur apele şi să aştepte. A aşteptat până a fost sigur că neamu' Manolache te-a primit cu adevărat înapoi.

Abia după aia a plecat la Cannes. Şi-apoi glonţ la Paris.

Din motiv de Rubina. Aprobă scurt.

- Şi a muncit foarte mult acolo. S-a extins acolo. Eu am primit ordin să menţin afacerile de-aici în funcţiune; nici să nu le pierd, nici să nu le extind. Şi, un timp, treburile au mers şnur... Numai că cei trei protectori au aflat ce se petrecea în Franţa; şi-au vrut o felie din caş-cavalul de acolo. El le-a atras atenţia să-şi vadă lungul nasului... Eu am pus tastatura peste telefon, exact pe butonul roşu, exact în seara în care...

De-aia murise Laura... Aşa murise, de fapt, Laura...

- ... Ştefan n-o să-ţi refuze niciodată nimic pentru că simte ceea ce vedem noi cu toţii, de 48 de ore-ncoa, şi ştie că tu o să-i dai ce vrea el. Dar trebuie să ai grijă ce-i ceri. Şi ce anume îi spui Ninei de-acum încolo. Că ea se duce mâine la mall şi intră la interogatoriu. Iar Manolache ştie deja că suntem aici. Iar neamu' ăla nu e gură spartă, ci portavoce. Nina n-o să poată să spună că aţi vorbit doar cinci minute, ca să nu rişte să-i crape ăia capu'...

Poftim? Ridică mirată sprâncenele...

- Liftierul a făcut parte din tabăra lor, anul trecut. Stă-n Tei şi e prieten cu Marcel.

Aoleu! Zâmbi slab:

- Şi-acum îmi zici? Îmi aranjam şi eu buclele...
- Dacă erau deranjate, îţi spuneam.
- Serios? Îmi spuneai?
- Da.

De ce? Adică de unde până unde Grasu trei capete s-ar fi preocupat de imaginea ei publică? Stop - că pe-asta n-o pricepuse! Aparatul argintiu se opri; fu poftită înapoi, în cameră, aşa că renunţă...

- Trebuie să ajungă şi ei; dacă nu cumva Nina i-a pocnit cu geanta-n cap şi le mai ia vreo cinci minute pusu' şi scosu' din portbagaj.

Începu să râdă. Râdeau amândoi... Asta era, după părerea ei, momentul în care ea trebuia să fie foarte atentă. Momentul destins, la un banc şi-o poantă bună cu şefa. Momentele pe care - realiza ea acum - Ştefan le tot "spărsese" în vila din Cannes, pe vremea când Isabelle lua primele ei lecţii de bună-purtare. Dacă Grasu i se urca ei în cap, căddeau amândoi sub Grasu... Aşa că-şi scoase o ţigară, o aprinse şi-i întoarse spatele. Şi se apropie de fereastră... Trebuia să-l domine cumva... Aha!

- ... Să te interesezi de-o maşină pentru mine.
- Ce marcă?
- Una potrivită cu locul şi momentul. Găseşte-mi vreo trei, să aibă din ce alege...
- Bine.

Îi ştersese râsul de pe buze, dar nu-l făcuse să spună "Am înţeles"... Mai avea de învăţat; dar, după părerea ei, se descurcase onorabil de data asta.

Ştefan ştiuse că ea va profita de orele alea şi îl va descoase pe Grasu. Şi, atunci când îl privise lung, îi ordonase practic să-i traseze liniile şi să-i aşeze jaloanele. Deci, ceea ce auzise ea azi de la omul de încredere al soţului ei avea putere de lege. Trebuia să aibă grijă ce-i va cere soţului ei. Şi trebuia să aibă grijă ce-i va spune Ninei... Nu - trebuia să aibă grijă ce va spune de-acum încolo, în general! Aşa că... Aşa că o să fie o regină singuratică. Fără prietene, fără confidente... Doar ea, regele, castelul... şi cam atât. Nu va cere mare lucru; adică va încerca să se mulţumească cu ceea ce-i va da el şi îşi va începe rugăminţile cu formula "crezi că". "Crezi că e bine să conduc un Mercedes?" Asta îi dădea lui posibilitatea de-a o refuza fără să se îngrijoreze că o supără, sau... Şi se îndoia sincer că o s-o refuze vreodată, de vreme ce o iubea şi-o anunţase deja că nu-i putea refuza nimic...

Deci Ştefan plănuia să-i pună şi inelul, şi salba. Iar în privinţa asta ea avea o mică problemă. Din punctul ei de vedere, n-avea părinţi; şi, în ciuda presupunerilor lui Grasu, ştia că în neamul lui nu va fi primită niciodată... După ce "se pârlise" cu neamul Manolache, parcă nici nu era foarte dornică să fie pusă să facă mămăliga la foc mic, s-o vadă soacra dacă ştie s-o facă "din ochi"...

Îşi amintea momente din bucătărie... Nu!

Asta e! Singurică, nedisturbată de nimeni şi nimic, va avea mai mult timp pentru regele ei. Şi pentru copiii lor. Şi pentru supravegheatul discret al angajaţilor. Iar când va simţi neapărat nevoia să discute, o să-i scrie Ninei o scrisoare... şi-apoi o s-o ardă. Şi gata.

Era înnorat azi... Pe unde era oare soţul ei? Spusese că se duce în şatră; ajunsese însă în şatră? Cu siguranţă, nici el nu era foarte dornic să-şi revadă părinţii - din motiv de explicaţii şi urechelă. Regele, de când se urca pe tron, era rege. Nu prea mai stătea să-i dea tati cu cureaua la popou...

Telefonul piui scurt; Grasu răspunse, ascultă câteva secunde şi ordonă:

- Bine. Unu' urcă cu ea. Restu', staţi jos şi supravegheaţi zona; că aşteptăm musafiri.

Un piuit şi anunţul neutru:

- Au venit.

Venise Ninuţa ei! Ajunsese şi ea! Mm...

Nu mai avea răbdare; dar nu se întorcea spre uşă. Voia să-i ofere Ninei toată imaginea, înainte să-i vadă maxilarul picat...

Roberto

Telefonul începu să piuie. Nu recunoştea numărul... Răspunse totuşi:

- Da.
- Bună ziua. Roberto?
- Da.
- Sunt Paul, prietenul lui Marcel.
- Nu cunosc, da' zi-i!
- Paul Păcănele, de la Construcţii.
- ... Parcă-parcă. Zi-i.

Tonul tăios şi limbajul scurt îl cam înfuriaseră pe individ; că renunţă la vocea protocolară:

- Voiam să te-ntreb - Florentin mai e însurat? Că eu sunt la muncă, şi tare am senzaţia că tocmai am plimbat-o pe nevastă-sa cu liftu'. Şi nu era cu el, ci cu omu' lu' Ştefan şi gealaţii...

Să-i cadă telefonul din mână şi mai multe nu! Adică... S-o ia uşurel, "academic":

- Omule, las-o moale! Unde lucrezi şi despre ce lift e vorba?
- Sunt liftier la Sofitel! Sunt la serviciu - şi tocmai am plimbat-o pe nevasta lu' Florentin cu liftu'! Şi mă-ntrebam de ce dracu' nu e cu el, ci cu Grasu trei capete!
- ... Păi eşti tu sigur că e ea?
- Sunt 99% sigur. E îmbrăcată în nădragi, cochetă ca-n reviste şi parfumată şi aranjată. Şi are aşa o atitudine de-o avea şi Ştefan anu' trecut, că nu prea mai ştiu...

Aa... Ridică vocea la el:

- Bă, tu nu trăieşti în România? Frati-miu e divorţat de ea de mai bine de două săptămâni! Ea e! Şi e cu cine tre' să fie! Da' acu', vezi - să n-o ciupeşti dă cur, că-i curu' lu' Ştefan!

Închise şi fu cât pe ce să trântească telefonul de pământ: mm, ce-i sărise capsa! Idiotu' ăla îl sunase ca să-i zică...

Idiotu', cum îi spunea el, nu ştiuse de divorţul lui Florentin. Strada lor văzuse şi plecarea Anei, şi incendiul, dar fumul sigur nu ajunsese în partea aia, spre Facultatea de Construcţii! Aşa că nu ştiuse... Normal că nu-şi prea explicase cum de Ana-Maria, soţia lui Florentin, putea să-şi tragă pe ea nişte nădragi şi-un sacouaş de-o mie de euro centimetru' pătrat, să-şi boiască faţa, să-şi coafeze buclişoarele şi să-l sune pe Ştefan, să-l roage să i-l împrumute niţel pe Grasu ca să-şi facă intrarea triumfală în hotelu' în care muncea nefericitu'... Selectă numărul lui Marcel.

- Da.
- Bă, tu-l ştii pe unu', Paul Păcănele?
- Da.
- Şi de unde mă ştie pe mine, mă?

- Păi cred că de anu' trecut. Că n-avea de lucru - şi i-am dat eu, când cu Ştefan...

- Aha... Bine.

Închise şi porni spre ieşirea din piaţă: ia să se ducă el să-şi revadă cumnăţica! Că poate-i ieşea în cale şi-i strica buna dispoziţie... şi-i făcea şi-o poză, ca să i-o arate lu' Prâslea şi să-i scurteze drumul dintre divorţ şi nuntă!

Ana-Maria

Paşii se apropiau; ciocănitul corect n-o miră... Uşa se deschise. Grasu spuse frumos "Săru' mâna", Nina răspunse cu "Bună ziua" iar Grasu continuă cu "Geanta, te rog"... Ce, o percheziţiona acu'? Se întoarse, mirată... Nu; i-o confiscase pur şi simplu. Iar Nina o văzuse - şi mai avea puţin şi leşina:

- Ano...

Ei bine? Ce părere avea? Zâmbea slab, lăsându-se privită...

- ... Ano, nu-mi vine să cred!

Întinse mâinile spre ea, începând să râdă:

- Treci la pupat, fă!

Ah, ce îmbrăţişare straşnică! Oftă greu:

- Mi-a fost dor de tine, fă!

- Eu m-am urcat pe pereţi prin casă! Ia, stai să te mai văd o dată!

Făcu un pas în spate:

- Uită-te bine, că n-ai voie să mă pozezi cu telefonul.

Şi-o dezamăgise "etern"... Grasu îi întinse dispozitivul de bruiaj:

- Te rog...

OK, revenea în baie! Îşi luă prietena de braţ şi-o înghesui în locşorul ăla strâmt. Închise uşa, se asigură că beculeţul era aprins... Nina şopti:

- Fato, am senzaţia că jucăm în filme proaste!

Neagă încet cu capul:

- În astea două săptămâni, am aflat totul. Aproape totul, mă rog - că n-o să-mi spună niciodată chiar totul! Şi eu am crezut că e un scenariu prost, sau o obsesie. Dar nu e.

Nina tăcea...

- ... Lista duşmanilor lui nu încape pe trei caiete studenţeşti de-o sută de file, scrisă mărunt cu virgulă. Nu e film; e realitate.

- Tu vorbeşti serios?

- Foarte serios.

- ... Da' nu părea aşa de periculos!

- Şi totuşi, este foarte periculos.

- Nu - el! El nu părea aşa periculos!

Aproba încet cu capul, ca s-o lămurească odată...

- ... Ia uită-te la mine.

OK! Se uita la ea! Nina arătă spre ultimul nasture al cămăşii ei:

- ... Eşti fericită? Aici, în sufletul tău: eşti fericită?

Dacă era fericită? Ridică încet mâna spre locul unde "se lipise" regele ei... şi şopti:

- Plutesc!

- Yes!

Nina o strângea tare-tare în braţe - se bucura sincer prietena ei... O aşeză pe capacul toaletei şi-o privi lung, cu seriozitate:

- Fă, să nu mă-nregistrezi! Şi să nu-mi faci poze! Auzi?

- Păi nici n-am cu ce! Mi-a confiscat balauru' toată tehnologia!

Aprobă încet cu capul... se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Că dacă cineva vrea să-l pună să facă flotări pe 10 şişuri ascuţite, e de-ajuns să-mi pună mie pistolul la cap. Şi le face.

Nina nu era fraieră deloc şi înţelesese cam care erau riscurile în preajma lui Ştefan; aşa că aproba. Acum era tristă prietena ei...

- N-o să vorbim despre asta. Bine?

- Bine. Un singur lucru vreau să-mi mai spui despre asta.

Se aplecă, pregătită să asculte întrebarea, să o proceseze şi să refuze să răspundă...

- ... Măcar aveţi un protector serios?

Zâmbi slab... şi-i oferi varianta scurtă, dându-şi seama că nu-i putea spune nici despre senior, nici despre fratele lui Isamu:

- Foarte serios. Şi foarte OK. Să zicem că dublează efectivele noastre... Şi ştie tot ce mişcă, tot ce facem, tot ce vorbim... Şi are mare grijă de noi, pentru că îi suntem tare dragi...

- Nu te baza pe asta!

- Nu mă bazez decât pe lucruri concrete. Am învăţat multe, în astea două săptămâni...

- ... Făi fato, zi-i şi mie cum a fost când te-a luat! Că nu mi-a zis nimeni nimic!

Partea asta putea să i-o povestească. Foarte pe scurt, pentru că Nina era capabilă s-o stoarcă de toate informaţiile şi s-o facă să rateze şi cina... O să cenzureze cu grijă informaţiile despre el... O să-i dea multe informaţii despre furtuna din sufletul ei... N-o să accepte nici o informaţie despre Florentin - pentru că n-o interesa...

Ştefan

Privea lung tinerii din faţa lui. Îi cântărea, atent...

Bulibaşa fusese mai mult decât încântat, când aflase cine îi trecea pragul. Nu-l ştiuse decât în "forma" de anul trecut şi nu-l recunoscuse. Şi se cam albăstrise, aşa, când îl văzuse pe Diamant parcând Mercedesul alb în dreptul porţii lui...

Bulibaşa îl aşezase lângă el, la masă; muierile o umpluseră cu bunătăţuri. El primise mail-ul şi-i dăduse lui Grasu instrucţiuni noi... Şi-apoi discutaseră afaceri şi picaseră la înţelegere. Aşa că trebuia să-şi aleagă doi oameni, dintre cei mai buni zece care existau în zona aia. Şi îi cântărea pe cei zece aliniaţi în faţa lui. Nu-l tentau găliganii peste 18 ani... Nici lunganii peste 1,80... Puştiul ăla promitea; avea, aşa, o alură de dement cu acte care nici nu clipea... Îl "electrocută" scurt:

- Câţi ani ai?

- 16.

Şi-l privea drept puştiul... Bulibaşa se aplecă spre el:

- Ăla ştie carte.

Asta era evident. El voia să afle ce "circula" prin mintea lui; îl "electrocuta", scormonea... şi afla relativ repede... Îi plăcea ceea ce afla. Acu', dacă trecea şi testul...

... Îl trecuse. Nu de alta, dar nici chiar el nu simţise când mişcase capul - iar puştiul "prinsese" comanda şi făcuse un pas în faţă. Îi sticleau ochii ca la balamuc de bucurie că "luase preselecţia"... Ăsta micu' trăia din povestiri vopsite cu mult sânge. Şi-o să fie turbat după "practică". Aşa că acum îi trebuia unul mai temperat - că-i ducea în Bucureşti şi nu voia să iasă măcel... Unu' tot aşa, mărunţel... Se aplecă spre Diamant şi-l întrebă, uşurel de tot:

- De care dintre ei crezi tu că-i e ăstuia din faţă mare teamă?

- De fra-su ăl mare.

Şi care-i fra-su ăl mare? Îi privea lung... Mda; semănau un pic. Ăla mare mai avea puţin şi intra-n pământ ca să se-ascundă mai bine...

- Tu câţi ani ai?

Îl "electrocuta"; el era stacojiu şi încerca să-l privească - dar nu rezista tirului privirii lui. Ăsta e perfect; îl tempera pe frati-su şi "nu sufla" în faţa regelui. Bulibaşa bătu cu palma în masă şi răcni:

- Bă, tu n-auzi?

- 18.

Oo, ce privire se ridicase din pământ! Ăsta chiar ştia carte... şi ştia şi foarte multe lucruri despre viaţă! Îşi ştia lungu' nasului! Şi cam "altoia" cu privirea ceafa lu' ăla micu', că se evidenţiase şi fusese selecţionat! Cel mare sigur auzise de "Ştefan, regele aurarilor", care dădea cu sabia de parcă era bătător de covoare - şi-ar fi preferat ca, la preselecţia aia, el şi frăţiorul lui mai mic să nu fie admişi. Pentru că regele aurarilor din poveştile pe care le auzise el plătea bine, da' nu era dus la biserică...

Ăla micu' avea curaj; ăsta mare gândea. Bună treabă! O singură problemă avea: erau rude iar el îi lua împreună de-acasă - ceea ce îi unea şi mai mult. Ştia ce-nseamnă asta - Diamant era rudă cu el şi-şi

permitea să facă glume şi să vorbească mai mult decât trebuia... Se aplecă spre bulibaşă:

- Mi-i dai o săptămână, de probă.

- Ţi-i dau; da' săptămâna asta sunt în concediu...

Aprobă, iar bulibaşa "sparse rândurile" cu un gest grăbit. "Picaţii" treceau pe la masa mică din colţ şi-şi luau armele... Ştia deja ce-o să vadă pe masa aia, când se va închide uşa în urma ultimului respins...

Şi-acum discuta cu ei.

Scoase cuţitul de la cizmă şi-l puse pe masă. Vedea, cu coada ochiului, privirea admirativă a bulibaşei... Îi privea pe ei, le vedea uimirea, "pofta" cu care se uitau la cuţitul lui... "Da, băieţi; cam asta vi se cere. Cam aşa o să fie. Iar dacă voi căpătaţi dosar penal, vă-mpuţinez simţitor neamu'..."

Să le spună, pe scurt, că nu-i lua la război. Că-i caza în Bucureşti, îi îmbrăca, îi freza, îi cizela... Şi-i plătea suplimentar atunci când îi punea să facă tatuaje fără cerneală sau să taie capete. Şi după aia să-i dea bulibaşei aconto-ul, să-i pupe amândoi mâna şi să se-ntoarcă fuguţa în Bucureşti! Acuşi termina soţia lui de povestit picanterii la urechea Ninuţei - şi-l prindea "în flagrant", cu subalternii nefrezaţi!

Ana-Maria

Gata. Cam aşa plecase ea cu Ştefan. Cam aşa decolase, cam aşa îşi ceruseră reciproc iertare... Şi adormiseră. Şi se oprise. O bombardase cu informaţii, ca să i se-amestece bine-n minte şi să nu le poată reda fidel pentru urechile neamului - în caz că o prindeau, o drogau şi-o interogau. O privea lung... Ninuţa ei se scursese toată; era romantico-blegoasă... Venise timpul s-o dezmeticească:

- Şi-aşa a fost.

- Auzi, Ano? Şi după alea două săptămâni, cum a fost?

Ce, gata? Renunţa aşa repede la povestirile despre Cannes?... Da; Nina înţelesese că nu-i putea spune mare lucru şi renunţase...

- Hai, fă, zi-mi şi mie! Cum e?

O privea lung şi nu ştia cum să-i spună asta...

- ... Ştii ceva? Nu mai trebuie să-mi spui, că am înţeles - şi-mi vine să-l bat pe Radu-al meu! Că eu îmi găsesc cuvintele când mă gândesc la asta! Lasă asta! Cum vă înţelegeţi? Cum se poartă cu tine? Cred că te plimbă numai pe braţe, aşa...

- Ba mergem mai mult de mână, ca doi adolescenţi. Dar simt uneori... Simt că mă ridică.

Era foarte serioasă prietena ei - pentru că-şi amintea ţipetele ei şi calculul despre ridicare şi decădere, care semnase sfârşitul mariajului ei cu Florentin... Continuă:

- Simt cum mă trage acolo sus, lângă el, pe tronul lui de rege. Simt cum mă ţine bine de mână, când mergem amândoi sus, pe culoarul pe care-l face el şi-l protejează şi-l apără oamenii lui... Uneori simt că, dacă aş închide ochii, l-aş vedea pe el, din profil, cu capul plecat şi palmele ridicate spre soare. Iar pe palmele lui mă văd pe mine...

- Şi probabil că la fel vede şi el...

- Eu sper să vadă la fel! Că nu-mi spune...

- Păi nici tu nu-i spui!

Nega... Oftă greu:

- ... Nu ştiu când ne mai putem vedea.

- Ei, ne-om vedea noi odată şi odată; nu?

Şi-un suspin - pentru că Nina ştiuse că azi se vedeau poate pentru ultima oară... O strânse în braţe cu putere:

- Îţi scriu, fă! Să mor io dacă nu-ţi scriu! Zeci de pagini îţi scriu! Da' să nu mă blestemi, că nu ţi le trimit... Pe ultimele le-am ars...

- Nu, fă! Stai liniştită! Fă, să nu plângi! Auzi? Să nu plângi, că-mi rupi inima-n mine!

Începu să râdă şi-şi trase nasul:

- Ştii care-i culmea? Că nici el nu mă lasă să plâng. Cum vede lacrimi în ochii mei, "redecorează", "remobilează"... Prima oară când am plâns, a trântit cu mobila şi-a vrut să reteze ficusu' din dormitor! Şi n-am mai plâns niciodată!

- ... Auzi, fă? Da' de sunat, o să mă mai suni câteodată?

- Te sun, fă! Auzi? Da' sună-mă şi tu! Că te sun eu înapoi! Că ştiu că ai familie grea şi nu prea-ţi merge magazinul ăla...

- Apropo de magazin; mă gândesc să-l vând.

- ... Cui să-l vinzi?

- Luminiţei. Eu nu mai muncesc acolo, de când cu Petre, iar Radu câştigă destul cu construcţiile...

- Şi-atunci tu ce preocupare mai ai?

- Pe Petre, nu?

- Îţi mai trebuie ceva. Petre creşte, pleacă la grădi...

- Las' să plece el la grădi - şi văd eu! Îmi deschid o covrigărie, ceva...

Nina se ridică, îşi suflă sonor nasul... Fu apoi prinsă de umeri şi scuturată scurt:

- Auzi, fă? Tu să stai fără grijă, fă! Că avem noi grijă să-ţi primeşti copilu' înapoi!

Ridică scurt şi palma, şi tonul:

- Opreşte-te.

Şi se oprise...

- Nu ştiu ce faceţi voi aici. Dar eu acolo râd, iar sufletul meu plânge de dorul ei. Nino, eu îmi simt soţul. Iar soţul meu tânjeşte după Florentina. Eu nu-l las să se ducă şi s-o ia de-acolo; că-l ştiţi bine pe regele aurarilor, ştiţi cum ar goni şi-ar lua-o pe sus! Momentan, îl opresc cuvintele mele şi gândul că trebuie să aducă întâi băiatul acasă. Că Rubina naşte şi-apoi se întoarce la părinţi - iar băiatul o să vină la noi, la Cannes. Dar... Dar, după ce-l aduce pe el, Ştefan o să se-ntoarcă spre prinţesa lui. Şi să-i ferească Cel de Sus să-i treacă regelui prin minte că prinţesa e ţinută captivă acolo pentru ademenirea reginei! Că nu cred că mai scapă vreunul.

- Ano,

- Nino, ascultă la mine! Soţul meu ştie să afle adevărul. Poate să afle adevărul. Tot adevărul; că dacă el vrea ceva, i se aduce... Iar copiii sunt sinceri. Dacă el află vreodată că mi-au chinuit copilul... Neamu' Manolache să se gândească bine ce face; şi să se controleze. Că momentan regele ascultă de dorinţele reginei lui. Dar nu se ştie cât o să se mai poată abţine.

- Am înţeles.

O strânse cu putere în braţe... Şopti, simţind că o să-nceapă în curând să plângă:

- Fă! Dacă vreodată ai nevoie de ceva, dacă vreodată ai o problemă cu cineva sau cu ceva, jură-te că mă suni! Auzi? Jură-te!

- Mă jur...

Primise un răspuns trist şi fără vlagă. Nina n-o s-o sune niciodată. Se despărţiseră prietene; dar se despărţiseră pentru totdeauna... Prietena ei şopti:

- ... Zi-le să-mi cheme şi mie un taxi.

Deschise uşa, iar Grasu se ridică imediat.

- Cheamă un taxi pentru Nina.

Se întoarse spre prietena ei:

- O să te sun. Promit!

Prietena ei nega încet cu capul... Vedea lacrimile alunecându-i pe obraji...

- Taxiul e jos.

Al dracului el taxi, care aşteptase parcat în faţa hotelului! Nina îi făcu grăbită cu mâna şi ieşi. Mai apucă să vadă doar cum unul dintre tineri arată spre capătul coridorului; Grasu închise prompt uşa:

- Noi mai stăm două minute. Că avem musafiri - şi e mai bine să plece ea prima.

Aveau musafiri; adică un Manolache o aştepta jos, să-i zică ceva... Se aşeză şi-şi aprinse o ţigară. Suflă lung fumul... Închise ochii.

Acum putea spune că nu avea pe lumea asta decât două persoane: soţul ei şi fetiţa ei. Prietena ei plecase; prietena ei nu putea suporta depărtarea aia, secretomania, interdicţiile... Nu mai avea, deci, prietenă. Îşi vor vorbi rar şi vor comenta numai prognoza meteo. Aşa că tot ce mai avea ea pe lume era... un soţ şi-un copil. Se va ocupa de ei

cu maximă atenţie. Cu toată atenţia de care era capabilă. Doar ei i-au mai rămas...

Hm; aveau musafiri... Care să fie oare musafirii ăia?

... Florentin nu era. Din principiu. Şi din mândrie şi orgoliu. Manolache senior nu era - regele nu se des-cocoţa de pe tron pentru o romîncă neserioasă! Marcel n-ar fi venit personal; ar fi trimis pe cineva, poate pe Roberto...

Da - Roberto era. Acelaşi Roberto care-o întrebase dacă voia să trăiască şi scosese 500 de euro din buzunar...

- Poţi să afli numărul de cont al lui Roberto?
- Pot să aflu orice.
- Află-l. Nu acum; zilele astea...
- ... Dacă ai ceva să-i dai, pot să i-l duc eu.
- Ştiu. Prefer să-i trimit electronic.

Tăcere; îl contrazisese şi-l dominase pe Grasu. Dar asta nu era o problemă în care să vrea să se ascundă de Ştefan! La urma urmei, chiar el îi spusese suma corectă, anul trecut...

Deci Roberto era jos... Venise s-o vadă, ca un frate mai mare ce era; probabil c-o să-i facă şi-o poză... Poate era destul de inteligent şi i-o arăta şi Florentinei...

Îşi impuse să înghită - ca să nu plângă. Nu voia să întrebe nimic despre Florentina; nu putea s-o vadă... Mâine probabil că se întorceau la Cannes; iar ea uite că nu voia să-şi vadă fetiţa... Nu întreba nimic de ea... Jalnic! Şi-o amintea...

La dracu! Gata! Se ridică şi-şi luă geanta:

- Mergem.
- E prea repede!
- Bine; atunci mergem.

Grasu nu mai comenta - telefona "din mers". Aşa că ieşi şi porni pe coridor. Ei se căzneau deja s-o însoţească, pentru că se înfuriase - era în starea aia nenorocită în care pălea nevinovaţi cu geanta-n cap.

Apăsă butonul liftului... Grasu ajunsese şi el lângă ea; îi anunţa că plecau, să tragă maşinile în faţă... Uşile glisară corect; îl săgetă pe liftier cu ochii ăia furioşi, iar tânărul înlemni... Intră în lift şi se răsuci pe-un călcâi: mai dura mult? Nu; uşile se închideau corect...

Ea trebuia să se tempereze, că era total contraindicat să pălească vreun nevinovat cu geanta... Că doar nu era o scorpie... Grasu o privea lung, cu subînţeles...

Trase aer în piept - mult, mult aer. Îl scoase uşor, pe tot... Uşile se deschiseră; schiţă un zâmbet timid şi-l urmă pe Grasu...

N-o interesa unde era Roberto; nu voia să-l vadă, nu-i păsa dacă o vedea el pe ea... Traversa recepţia, iar privirile tuturor se întorceau după ea... "Eşti frumoasă, fă; eşti foarte frumoasă! Şi eşti regina lui Ştefan! Mergi sus!" Era deci atentă strict la traversa aia roşie de prost gust şi la uşi.

Şi uite-aşa ieşiseră din hotel... Făcu doi paşi şi se opri. Grasu se oprise lângă ea. Nu aşteptară decât două secunde; cu scârţâit de roţi, BMW-urile se aliniară frumos la bordură. I se deschise uşa... Şi, după câteva secunde, Grasu demară.

Roberto

Ia uite-o...

Era frumoasă, drăcoaica! Era afurisit de frumoasă! Avea... Avea o strălucire aparte. Pe care el o mai văzuse la ea cândva, demult... Înainte de căsătoria cu Florentin. Strălucire care apoi dispăruse...

Ana-Maria era fericită.

Apăsă butonul, aşteptă...

Ana-Maria

- Şi-acum? Unde mergem?
- La un cizmar.

Evident, Grasu nu pricepuse nimic. Aştepta indicaţii - dar nu putea să i le dea decât dacă era atent la ea... Gata: se opriseră la semafor. Puse piciorul pe scaunul din dreapta şi-i explică, în romanes:

- Vreau nişte cizme de piele uite pân' aici, cu toc de fix două degete, făcute pe picioru' meu, care să aibă aici un buzunar de douăj' de centimetri.
- ... Nu te duc la cizmaru' ăla.
- Atunci dă-te la o parte, că mă duc eu.
- N-am voie.
- Vrei să iau un taxi?

Grasu scoase telefonul şi-o privi lung:

- Vrei să-l întreb acu' dacă să te duc la cizmar? Sau o las pe diseară?
- Las' că-l întreb eu!

Scoase şi ea telefonul; maşina demară, iar Grasu scrâşni printre dinţi:

- Da-da! Sună-l! Perfect! Să-ţi zică şi ţie ce mi-a zis şi mie!
- Ce ţi-a zis ţie?
- Ce mi-a zis? Ei bine, ştia că aşa o să faci - şi mi-a dat indicaţii clare. N-am voie să te las prin preajma armelor pe care nu le aprobă el. Că nu sunteţi Bonnie şi Clyde.

Şi-i spusese Grasu chestia asta pe drumul de la Cernica, la Sofitel. Numai că ea se înfuriase rău şi uitase... Se trase înapoi, pe banchetă. Privea lung trotuarul jegos, oamenii hămesiţi... sătui de viaţa aia gri... Lăsă capul pe tetieră şi şopti:

- ... Atunci du-mă undeva unde au cizme de-astea fără buzunar.

Viraj dreapta...

Îi era dor de fetiţa ei... Mâine plecau - şi nu apucase s-o vadă...

Roberto

Parcă strâmb maşina; alergă în casă, se trânti la masă şi scoase telefonul. Apăsa butoanele, sub privirea curioasă a tatălui lui... Şi-i dădu telefonul. Aştepta... Spera să n-o cheme şi pe Florentina s-o vadă...

- ... Trimite-o lui Prâslea.

OK! Aşa se gândise şi el...

Florentin

Telefonul piui scurt. Îl scoase, deschise mesajul...

"Îmi pare rău, Florentine, dar n-avea cum să fie ea."

Poftim? Cum? Mai citi o dată mesajul... Cine i-l trimisese?... Roberto. Aa, avea şi-o fotografie...

Oftă greu... Să deschidă poza? Bănuia ce-i putea trimite fratele lui, ataşat la asemenea mesaj. Ştia că Ana e încă în România. Îl mirase să descopere că mami nu voia s-o audă pe pice, sau s-o vadă... Şi-l şi bucura asta, într-un fel; pentru că mami era însoţită de un individ dubios, şef peste o armată de indivizi dubioşi...

Spera că fratele lui încă judeca drept - şi nu-i trimisese o poză în care apăreau amândoi. O poză făcută de ei, special pentru ochii lui...

Apăsă butonul.

Privea lung imaginea... Ana-Maria era frumoasă. Nu era frumoasă ca întotdeauna; era mai frumoasă ca niciodată. Ana-Maria înflorise; în mâinile lui Ştefan, femeia aia frumoasă strălucea...

Era exact aşa cum şi-o imaginase. Exact aşa cum sperase că o va revedea.

"Dacă tu nu-ţi băgai coada, ea rămânea nevastă de avocat." Aşa-i spusese Nicuşor. Avea dreptate... Dar îşi băgase el coada şi-o transformase, astfel încât Ana-Maria era acum amantă de interlop...

Nu arăta ca o amantă de interlop. Arăta... Arăta ca o logodnică de afacerist. Putea jura că acum Ştefan purta ceva *casual* asortat la costumaşul ei. Şi-un palton drept, nu prea lung... Iar cizmele cu teacă

specială pe interior erau în şifonier...

Nu; Ştefan n-o ţinea în beci, legată bine. O ţinea în aşternuturi de mătase. N-o hrănea cu struguri din Grădina Ursului. O hrănea cu dragoste. Cuţitarul ăla strânsese în el atâta dragoste, că în numai două săptămâni o făcuse să strălucească...

Ana-Maria nu se va întoarce la el. Niciodată. Nici chiar dacă Ştefan murea în următoarele 5 secunde. Femeia care strălucea acum aşa nu se va întoarce niciodată la viaţa gri oferită de florarul prea neatent, prea obsedat de propriile dorinţe... Iar gândul ăsta, descoperirea asta îi prindeau bine - pentru că Ana-Maria se putea întoarce, doar preţ de câteva ore, ca să-i smulgă o împăcare... şi să fugă cu Florentina...

Trebuia să găsească urgent o femeie straşnică. Nu pentru el - pentru părinţii lui. Ca să poată să le-o ia pe Florentina fără să-i vadă sfârşindu-se pe picioare. Dar femeia aia straşnică se încăpăţâna să rămână ascunsă privirii lui...

Salvă fotografia, oftând greu: o să-i prindă bine imaginea asta, într-o zi. Presimţea că mămica lui n-o să stea prea mult timp potolită - mai ales dacă vedea şi ea strălucirea aia din poză! Şi-atunci Florentina o să plângă; atunci, el o să i-o arate pe mami... şi-o să-i jure că ea se va duce la mami, într-o zi... O să-şi respecte jurământul, într-o zi...

Ana-Maria

Era două fix. După părerea ei, nu întârziase foarte mult. Soţul ei spusese că pe la patru, aşa, trebuiau să fie în poligon. Aveau deci o oră la dispoziţie să comande ceva de mâncare, sau să meargă undeva să mănânce... Şi o altă oră ca să ajungă iar în poligonul ăla. După care ea învăţa să facă piruete cu maşina...

BMW-ul opri în faţa porţii; tânărul care se ocupa cu paza clanţei se grăbi să-i deschidă portiera... Îl privi lung pe Grasu:

- Nu-i spune despre cizme; îi spun eu, diseară.
- Bine. Dar te rog să-i spui.
- Sunt parolistă. Credeam că ai observat...

Coborî, intră în curte, în casă... Unde era?... Aa, în curtea din spate! Era şi Diamant acolo... erau şi doi tineri noi... Cei doi tineri noi erau ciudaţi; erau mai... altfel. Îi măsura lung...

Deschise uşa şi ieşi în curte. Şi se apropie de soţul ei, zâmbind şi privindu-l lung... Undeva în spate zărea ochii perplecşi ai lui Diamant... Un sărut... şi-o şoaptă:

- Am întârziat mult?
- Chiar deloc. Ana-Maria, soţia mea.

Cei doi tineri săriră în picioare. Simţeau nevoia să-i sărute mâna; ea nu pricepea de ce erau aşa crispaţi pe ideea aia, dar îi lăsa "să-şi facă damblaua"... Diamant se dezmetici şi dădu din cap; îl salută la fel, amuzată de uimirea lui... Soţul ei zâmbi slab:

- Vorbesc cu Grasu şi mergem să mâncăm ceva; bine?
- Bine.

Piruetă, revenire în casă... Închise uşa dormitorului, se aşeză pe marginea patului şi-i privi lung, prin perdeaua deasă. Era ceva ciudat la cei doi tineri; ei erau ciudaţi...

Ieşeau complet din tiparul angajaţilor soţului ei. Erau tineri, scunzi şi destul de supli. Purtau costume negre, cu dungi verticale, subţiri. Avea senzaţia că materialul era un pic supraelastic... Păreau fraţi. Erau spilcuiţi bine, de parcă tocmai trecuseră printr-un amplu proces de "remodelare şi înfrumuseţare"... Se îndoia că erau parteneri de afaceri cu soţul ei; că prea se repeziseră să-i pupe apăsat mâna... Îl priveau pe Ştefan cu o oarecare teamă; deci erau subalternii lui. Doi fraţi tineri, mărunţei şi armonios construiţi, spilcuiţi la fel, îmbrăcaţi "la xerox", subalterni... Îi privea lung şi nu putea să alunge gândul că doar săbiile le mai lipseau...

Diseară, o să-i spună soţului ei despre cuţit. Ştia deja că va auzi un refuz - dar tot îi va spune. Şi va insista doar o dată cu argumentul ei. După care el va decide, pro sau contra, apropo de buzunarul ei de la cizme. Şi-apoi el îi va spune cine erau cei doi şi de ce-i angajase... sau "reactivase". Că poate erau cunoştinţe mai vechi!

Se ridică şi deschise şifonierul: presimţea că el nu se mai schimba. Deci îi trebuiau nişte pantaloni drepţi, deschişi la culoare, şi-un pulover strâmt şi scurt de data asta. Ştefan prefera stilul clasic; nici ea nu se înnebunea după hainele lălâi - cică! - la modă... Intră în baie - o să facă un mega-duş, ca să treacă timpul mai repede.

Ştefan

Scaunul se trase scurt. Grasu tăcea...

- Au vorbit?
- Da.
- S-au despărţit?
- Aş zice că s-au despărţit prietene.

Adică or să se mai sune; dar de văzut, nu se vor vedea decât în caz de maximă criză sufletească...

- Aţi fost în Tei?
- Nu. Şi-a luat cizme.

Deci "îşi ucisese timpul" constructiv, aşteptând ca el să termine cu afacerile... Grasu era "mut"; evita să vorbească de faţă cu cei doi tineri în costume. Decise să-l "stoarcă" mai repede, ca să-l lămurească mai repede:

- I-a făcut poză?
- Da. Băieţii zic că una singură.
- Bun. Uite care-i treaba... Îţi dau pe mână doi oameni: Dan şi Laurenţiu. Să-i numim... Irakianu' şi Iranianu'. Săbiile mele.

Tăcere...

- Sunt ale mele, aşa că nu reacţionează decât la ordinul meu.
- Am înţeles.
- Îi cazezi în apartament şi-i instruieşti. Iar când vrei să-i foloseşti, mă anunţi.
- Am înţeles.

Ridică privirea spre el:

- ... Că, la vârsta mea, nu văd de ce mi-aş mai păta cămăşile cu sânge de-o sută de euro...

Grasu zâmbea; Irakianu' rânjea fericit, în timp ce Iranianu' asculta foarte atent...

- Iar la vârsta lui, cuţitul meu merită o avansare-n grad. Tocmai l-am avansat spre locotenenţi...

Era clar?... Foarte, foarte clar...

- Mergeţi la apartament; pe noi ne duce Diamant să facem piruete...

Îi văzu ridicându-se la unison... Ridică puţin vocea:

- Iranianule!

Două secunde... Ridică privirea spre el şi-l străfulgeră de-a dreptul:

- Tu mă ştii mai bine ca frati-tu... O să ne-nţelegem de minune, cu o condiţie... Să nu-mi greşiţi. Nici măcar o dată.

Îi citea gândurile ca-n palmă; ştia că n-or să-i greşească. Nici el, nici ăla micu' şi cu chef de întins ketchup mai peste tot...

- Ne vedem săptămâna viitoare, să vă ascult la lecţii. Grasule, ai grijă.
- Sigur, şefu'.

Îşi strângeau mâinile... Îi auzea îndepărtându-se, ocolind casa... Se răsuci pe scaun şi se aplecă puţin spre Diamant:

- Diamante, eu de mult voiam să am o vorbă cu tine...

Vărul lui era foarte vesel - se şi vedea făcându-şi de cap cu cei doi "specialişti" într-ale tăişului! Decise să şoptească în romanes:

- Eşti vărul meu bun. Şi eşti bun în meseria pe care-o faci. Da' ăştia doi ascultă numai de ordinele mele.
- Sigur, vere!
- În altă ordine de idei, eşti împrăştiat şi uituc. Asta o să-ţi grăbească sfârşitul, dacă nu te hotărăşti să te dezmeticeşti.
- Vere,
- Oriunde în şatra aia, suntem veri. Pân' la moarte. Pe partea

cealaltă a gardului, suntem şef şi subaltern.

Tăcere...

- Să-mi spui "şefu'" de-acum încolo. Că te-aud oamenii - şi-şi fac impresii greşite. Şi ne grăbeşti sfârşitu' - şi mie, şi ţie.

- Am înţeles.

- Nu, n-ai înţeles. Oamenii mă ştiu că sunt corect. Când tu mă strigi "vere", se-aude de parcă te ţin mâna mea dreaptă fiindcă aşa m-a rugat maică-ta. Mai ales atunci când eşti împrăştiat şi uituc şi faci cioace, iar eu nu te altoiesc... Şi pe urmă le peticeşti inestetic, şi eu tot nu te altoiesc...

- Am înţeles.

- Şi-ai înţeles, cred, că Ana-Maria e soţia mea.

Primi o aprobare.

- Glumele şi poantele bune nu-şi mai au locul cu ea. Că e regină acum. Când ne vizităm ca-n familie, e cu totul altă treabă. Dar, de faţă cu oamenii...

- Am înţeles.

- Bine.

Tăcea... Aştepta... Într-un târziu, Diamant întinse mâna; îi strângea mâna... Se aplecă ceva mai mult şi-i şopti, încet de tot, la ureche:

- Ia zi-i, vere... Cum e?

- Schimbată complet. Străluceşte toată când te vede! Cred că, dacă ar vedea-o acu', idiotu' de Florentin s-ar sinucide printre flori!

- Probabil că a văzut-o; că Roberto i-a făcut o poză, cu telefonul.

- ... Asta înseamnă că or să mă sune, mâine probabil...

- Probabil. Vorbeşte cu ei, dar nu-i vizita. Ştii ce-ai de zis, nu?

- Bineînţeles.

Se ridică, redevenind şeful lui Diamant:

- Mergem să mâncăm ceva şi pe urmă ne duci într-o parcare îndeajuns de mare ca să facem drifturi cu BMW-ul.

Diamant avea o nedumerire apropo de necesitatea acelor drifturi - dar fusese foarte atent la discuţia anterioară:

- Am înţeles. Mă ocup chiar acum.

Rămase singur la masă... Îşi aprinse o ţigară.

Simţea că-i pocneşte capul. Era obosit. Gândurile alea îi solicitaseră din greu atenţia şi-i dăduseră aşa o migrenă nenorocită... Ţigara fumega în scrumieră; dar, dacă mai trăgea un fum, ameţea şi cădea pe jos... I se făcea rău...

Ana-Maria

Ce se întâmplase?... Nu se simţea bine?... Nu - Ştefan nu se simţea bine deloc.

Se grăbi să iasă; traversa curtea. Soţul ei o privea cu ochi obosiţi... Ocoli scaunul şi-l trase spre spătar. Îi sprijini capul de ea, îl cuprinse cu braţele şi începu să-i spună, în şoaptă, "Tatăl nostru".

... Mm! Încă de la primele cuvinte, o apucase o serie de căscaturi... Şi el începuse să caşte... Încă o dată! De la început!... Şi încă o dată!... Gata; acum era gata. Îl trase puţin spre dreapta:

- Mută-te un pic pe scaun.

- Nu încetezi să mă uimeşti...

- ... Să zicem că încerc să te fac să te gândeşti numai la mine...

Îi zâmbea cu subînţeles. Şi el zâmbea... Acum erau singuri la masă; îşi permitea să rişte să-l facă să roşească... Se aşeză şi puse cotul pe masă şi falca-n pumn:

- Deci ai fost deochiat...

- Oi fi fost; cine ştie...

Era rău... Decise să-i spună acum despre cizme:

- Am vrut azi să-mi iau nişte cizme. Dar n-am găsit de care voiam eu, iar Grasu n-a vrut să mă ducă la un cizmar.

Ochii verzi aşteptau continuarea.

- ... Voiam nişte cizme de-alea ungureşti, pe gleznă. Cu buzunar exterior.

- Nu.

Se încruntase. Soţul ei încerca să-şi impună decizia... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Ştii bine că n-aş folosi niciodată aşa ceva - că ştiu că mi-aş tăia degetele. Dar, poate, la un moment dat, o rezervă ţi-ar putea fi ţie de ajutor.

Se trase în spate şi-l privi drept, calmă ca o zi de vară - dacă nu voia, nu voia şi gata!

- Nu.

- Aşa a zis şi el. Aşa că mi-am luat unele din comerţ. Tot ungureşti, dar cu ţinte.

Ridică pantalonul şi-i arătă cizmele... Ştefan zâmbi:

- Astea-s perfecte.

Iar paşii se apropiară grăbiţi:

- Putem să mergem.

Ştefan o trase spre el... şi-şi ascunse faţa în puloverul ei. Şi-i mârâi, în romanes:

- Mi-ai luat migrena cu mâna! Şi mă întreb, acum, dacă mi-e chiar aşa de foame...

- Păi, eu ştiu ce să zic...

Capul brunet se răsuci puţin; el zâmbi şi se ridică:

- Tu nu ştii ce să zici, dar stomacul tău ştie: îi e foame. Hai!

Intrau în casă... Se opri. Şi-l opri. Şi-l privi lung... şi zâmbi:

- Da' ştii ce foame mi-e? Mm...

Diamant ajunsese probabil la maşină. O să aibă de aşteptat...

Ştefan

Mda; trebuia să recunoască evidentul - Ana-Maria iubea maşina. Nu neapărat BMW-ul "de exerciţii". Maşinile, în general. De când învăţase cum se stăpâneau, le adora! Aşa că se răsucise de foarte multe ori, în curtea aia imensă... Accelerase cu îndârjire, rotise volanul şi râsese pe cinste... Chiar chiuise, în momentele când maşina "fusese cuminte" şi ieşise din derapaj reluându-şi înaintarea pe direcţia dorită de ea - aşa ca-n filme...

Ana-Maria era fericită. Micuţa lui soţie râdea. Şi strălucea. Spera că strălucea aşa şi în fotografia pe care-o primise azi idiotu'... Nu ca să-l oftice; ca să-i arate că, dacă plănuia s-o ţină pe Florentina la el doar ca să-i forţeze Anei mâna şi s-o determine să se întoarcă, făcea o greşeală imensă. Ana nu se va întoarce la Florentin. Niciodată. Indiferent ce se va întâmpla cu ei, sau cu el...

Arătă spre poartă:

- Ia parchează-te acolo, să-ţi zic o chestie.

Mamă Doamne, ce-i mai plăcea să calce acceleraţia!... Aha, frâna un pic! Avea ea un plan... BMW-ul glisă uşor, nebruscat, şi se alinie la poartă. Motorul se opri. O privi lung... Soţia lui radia toată... Şopti, în romanes:

- Ştii că te iubesc, nu?

Soţia lui îşi acoperi imediat faţa cu palmele, râzând. Şi aprobă.

- Cum ajungem la Cannes, te înscrii la o şcoală de şoferi adevărată. Că oi fi eu un profesor bun; dar nu e bine să treci peste teorie. Şi mai ales peste practica din oraş.

- Evident!

Fremăta toată... Începu să râdă şi băgă mâna în buzunar:

- Dar eu zic că în România merge şi fără ore suplimentare. Poftim.

Ei bine, da! Ăla era carnetul ei de conducere! Când realiză ce avea el în mână, Ana se repezi şi-l strânse tare-tare în braţe... Şi-l potopi cu săruturi grăbite... şi cu şoapte grăbite... Şi nu era bine, că nu erau în maşina lui... Erau şi subalternii prin preajmă...

Ana-Maria

Acum or să sară scântei!... Ba nu, că îl simţea un pic rezervat... Aşa că trebuia să se tempereze, indiferent cât de nerăbdătoare era ea...

- ... I-am spus lui Grasu să se gândească la o maşină pentru mine. Să-mi aducă trei variante, să le discutăm şi să stabileşti cu care m-aş putea plimba prin România.

Ştefan aprobă şi deschise portiera; iar ea ieşi şi alergă la BMW-ul lor, râzând şi făcând piruete...

Ştefan

O privea lung, râzând şi el... Şi-i venea să se aşeze în patru labe pe asfalt şi să se dea bine cu capul de el. Că iar fusese idiot şi decisese fără s-o consulte! Iar asta-l îngrijora, prin prisma faptului că n-o să poată "s-o dreagă" de fiecare dată când va uita că părerea ei cântărea cât 50% din decizie... O să-i scrie lui Grasu să-i recomande numai BMW-uri. Iar de restul se ocupa el. Pentru că ea comandase o selecţie, pe care urmau s-o discute, după care el o să stabilească...

Urcă la volan şi demară:

- Mergem la plimbare?

- Mergem!

O ducea la pădurea Băneasa. Îi era dor de-o plimbare de-aia de mână, la pas... Şi mai avea o idee... şi-o povestire; se grăbi să-i spună ideea:

- Mâine mergem la munte?

Două secunde de tăcere... şi-un răspuns:

- Mergem.

I se răspunsese pe un ton mult mai serios. Şi cum ştia deja ce înţelesese ea prin "la munte", se grăbi să o lămurească:

- N-am uitat ce m-ai rugat în noaptea aia. Doar că încă n-a venit timpul pentru asta.

- Nici nu-mi închipuiam că plănuiai s-o cunoşti pe mama!

- O cunosc pe mama ta.

Soţia lui era siderată... "Hai, Ştefane - cu sinceritate maximă!"

- O cunosc încă din august trecut. De pe vremea când mergeam cu Grasu şi băieţii, să facem rost de poze cu tine. S-a întors o dată mai devreme de la hypermarket; şi-am făcut în aşa fel încât i s-au rupt sacoşele. Am ajutat-o să-şi adune cumpărăturile, i-am dat o sacoşă nouă din BMW... Părea simpatică!

Tăcere... El zâmbea, amintindu-şi faţa pe care-o făcuse Grasu atunci când ieşise "plin de el" din scară şi descoperise că şefu' îi salvase pielea...

- Abia după aceea am aflat ce norocos am fost că nu mi-a spart capu' cu sticla de oţet!

O făcuse să râdă - urechile lui erau salvate...

- Aşa că mâine mergem la Predeal. Poate şi la Sinaia.

- OK.

Intrase pe alee; ochise deja locul de parcare din spatele restaurantului...

Ana-Maria

Deci o cunoscuse... Brr!

Stop! Adică Ştefan îl trimisese pe Grasu "cu băieţii" să intre prin efracţie... pentru nişte poze? Cu ea, ce-i drept - dar doar pentru nişte poze? Când putea să-şi cumpere o cameră foto digitală şi s-o pozeze pur şi simplu? De ce-i trebuiseră lui poze alb-negru cu ea în prima zi de şcoală, numai el ştia... Probabil o furie a tinereţii... Şi probabil că "ţintise" mai mult spre dulapul cu acte, de unde putea obţine chestii mai tehnice - CNP-ul, diploma de bac... dosarul cu analize medicale... În fine - nu mai conta! Anul trecut, prin august, Ştefan îl luase pe Grasu şi vizitase Braşovul. Şi rupsese "artistic" sacoşele doamnei Cioroacă, după care îi dăduse el sacoşe noi... Ce nebunie!

Se plimbau încet, de mână, ca doi îndrăgostiţi, prin pădurea asta tăcută... În spatele lor, probabil că subalternii căscau şi se simţeau un pic anapoda. Şi-şi doreau mult de tot să apară un lunetist de la Academia de Poliţie - că se plictisiseră "etern"!

Brr, era frig! Fu imediat trasă lângă el... Îl luă de mijloc. Mergeau încet, agale... Ridică privirea spre el. Ochii verzi erau atenţi. Îi aştepta cuvintele, pregătit să-i aducă prompt o jumătate de Lună... Se asigură că nici unul dintre subalterni nu vedea obrajii şefului lor... şi roşi violent:

- Te iubesc...

Ştefan râdea...

Ştefan

În opinia lui, micuţa lui soţie răcise, cât o plimbase nebunia lui prin gerul din pădurea Băneasa. Dar imediat cum reveniseră la Cernica, Ana înghiţise două pastile de Paracetamol şi-l asigurase că până mâine era ca nouă...

În seara asta erau în blugi. Pentru că, după ce afla ce voia seniorul de la el, or să joace biliard ore în şir! Intrară în discotecă iar Ana zâmbi:

- Mă duc să-mi fac încălzirea, pe nervii lui Diamant.

Zâmbi şi-i fură un sărut. Şi dădu drumul mâinii. Acum se ducea să discute afaceri...

Seniorul era la birou, desigur - ultima masă din dreapta... Numai că de data asta bărbatul se ridică şi întinse grăbit mâna:

- Salut.

- Salut.

Deveni instantaneu foarte precaut: ocoli masa şi se aşeză cu spatele la perete. Ca să vadă şi el cine se apropia... dacă se va apropia...

- Am obţinut o aprobare foarte importantă.

Primi hârtia. Citea, grăbit, cum superiorii îi aprobaseră seniorului solicitarea şi-l împuterniciseră să se ocupe de actele necesare, la un moment dat, transferului prinţesei în custodia mamei... Iar în paragraful trei era menţionat şi ordinul judecătoresc de restricţie, pe numele idiotului, în caz că va ridica probleme... Zâmbi slab:

- Cred că ai cam anticipat.

- Ştiu că am anticipat. Dar îmi place să fiu pregătit.

Aprobă şi-i înapoie hârtia. Seniorul îl privi lung, foarte serios... şi începu să apese tastele laptopului. Îşi aprinse o ţigară: că nu mai era "de plăcere", era "de afaceri", iar ceea ce citise până acum fusese "bombonica dulce" menită să-l convingă să discute totuşi afaceri... Laptopul se întoarse spre el.

Observă imediat că nu mai "lucrau" într-un wordpad oarecare. Lucrau într-un ecran negru, de DOS. Fie era o chestie extrem de importantă, fie se jucase toată ziua Counter Strike şi-l virusase rău...

Vreau să te rog ca, extrem de discret, să mă primeşti printre partenerii tăi de afaceri.

Oopaa... Seniorul se enervase pe sistemul românesc de salarizare. Şi era nervos rău, că-i trăsese laptopul din faţă înainte să apuce să-i răspundă! Scria de zor...

Dar cu discreţie maximă. Că asta chiar nu trebuie să se afle.

N-avea ce să scrie ca răspuns. Întinse mâna spre el. Şi i se strânse imediat mâna. După care primi două hârtii. Un extras de cont, pe numele unei femei... Nevasta, probabil! 30.000 de euro. Bugetar! Şi-o procură, pe numele lui, pentru contul respectiv.

Aoleuu, cică să nu se afle - şi-i făcea procură la un notariat din România, pentru un cont deschis în România... Zâmbi slab şi-i întinse hârtiile. Seniorul nu le lua... I le puse în poală. Nu-i va spune absolut nimic, ca să-l pună să gândească... şi să realizeze că, de vreme ce avea atât de multă încredere în el încât îi punea la dispoziţie toată rezerva financiară a familiei lui, putea să facă un efort şi să calculeze care era modalitatea ideală de acţiune ca să nu se afle, într-adevăr, nimic, niciodată... Seniorul nu pricepea o iotă... El aştepta...

- ... Uneori mi-e greu să te înţeleg!

- Pentru că nu faci un efort suplimentar. Stai aici, la birou, şi te plafonezi încet-încet cu pişpirei în blugi de angro...

Seniorul voia lămuriri; şi le voia acum! Că bătuseră palma, dar nu-i luase banii... Nega încet, zâmbind: nu-i va da lămuriri. Ana lui ar fi dezlegat şarada asta în zece secunde - şi ea n-avea informaţiile seniorului! Mai întinse o dată mâna spre el - ca să priceapă că era stabilit "şi-i dădeau drumul"! Îl bulversase total... Se ridică:

- Vorbim.

Şi-acum să se ducă să-şi distreze soţia! Trebuia s-o înveţe să facă mingea să sară - mişcarea asta o s-o facă să chiuie şi să râdă... Şi să roşească, ori de câte ori mingea va zbura de pe masă şi va face o hărmălaie groaznică ţăncănind pe jos...

Roberto

Uşa camerei se deschise şi se închise ferm; mămica lui anunţă, pe tonul ăla care nu admitea refuz:

- Vreau să văd şi eu ce i-ai trimis lu' Florentin pe mobil.

Scoase mobilul, deschise poza...

- Poftim.

Vedea pe chipul ei ura... Completă:

- Şi nici nu se compară cu realitatea. Radiază. E fericită. E făcută pentru costumaşe de-alea, nu pentru fustele noastre lungi şi largi.

- Pe-asta o să mi-o plătească!

- Mamă, n-are ce să mai plătească! A plătit destul!

- Mă! Tu ceri pălmi!

- Din cauza lui a ajuns în Serbia!

- Da' picioarele alea care s-au desfăcut în lift nu ţineau de creieru' lui, Roberto maică!

- El ce căuta în lift?

- Păi pe ea, evident! Că ea i-a făcut ochi dulci! Nu iese fum fără foc, să ştii!

- N-avea ce căuta la ea. Lângă ea. Un an şi ceva a admirat-o pe tăcute; pe urmă s-a repezit ca berbecu' şi i-a schimbat soarta. Şi-a trimis-o în Serbia.

- Bă, tu eşti beat? Fi-miu a trimis-o în Serbia?

- Dacă fi-tu nu se urca cu ea în lift, ea n-ajungea acum amantă de interlop! Rămânea nevastă de avocat!

- Rămânea, pe dracu! O lăsa şi ăla!

- Atunci rămânea cucoană cu juma din averea lui şi pensie alimentară!

- Nu trebuia să desfacă picioarele!

- Nu trebuia să se urce cu ea în lift! Şi nici s-o fileze un an şi ceva, din chioşc! Şi nici să-i dea flori şi să-i aţină calea!

- Auzi?

Se ridică scurt de pe pat:

- Auzi? L-a luat din postura de florar de chioşc şi l-a făcut patron de florărie!

- Mai bine-l lăsa, dracu, să se cupleze cu Laura! Că măcar aia era ţigancă! Aia ştia ce-are de făcut! Aia voia copii, nu plimbări la Albena!

Lupta într-o bătălie în care nu avea cum să câştige... Şopti:

- Din clipa asta, poţi să mă treci printre aliaţii lui.

Aa, acum o panicase! Se grăbi să continue:

- Că tu nu poţi s-o creşti pe-aia mică fără s-o înveninezi. Iar în condiţiile astea eu nu mă bag s-o înfiez. Şi-am auzit că nici Marcel nu se bagă.

- Atunci o înfiem noi, mă! Ca să-ţi fie soră şi să te zgârii pe ochi!

- Copilul ăla n-o să crească sub acelaşi acoperiş cu tine. Am eu grijă de asta.

- Ei, las' că te spun lu' taică-tu! Să vezi tu!

Şi gata - rămăsese singur...

Era evident că Florentina trebuia să plece de lângă mamaia ei! Dar asta depindea numai de Florentin. Şi de Ştefan, desigur! Deşi avea sentimentul că Ştefan îşi dorea foarte mult copilul ăla...

Prâslea nu-l sunase azi. Nici nu vorbiseră, când venise s-o ia pe Florentina. Deducea, deci, că fratele lui aştepta nu atât naşterea copilului lui Ştefan, cât prima ceartă a lui Ştefan cu Ana. Şi era tăcut, calcula şi socotea, pentru că încerca să-şi dea seama când va veni cearta asta. Ca s-o caute el pe Ana exact în momentul propice...

Prâslea încă mai spera. Nu-l învinuia pentru asta! Îl învinuia pentru că-şi neglijase nevasta şi-o chinuise uneori... Şi-o chinuia chiar acum, ţinând-o în continuare departe de fetiţa ei...

Dar Florentin avea totuşi dreptate. Până nu năştea Rubina, până nu vedeau cum acţiona Ştefan şi ce decizii lua, nu era înţelept să lase copilul să se ducă după Ana. Că ea "era mare" - ştia şi singură drumul la autocar, sau la avion. Şi ştia cum să ajungă acolo unde voia să ajungă, în caz că Ştefan nu era de acord cu plecarea ei. Fetiţa ar fi fost un impediment major, în asemenea situaţie...

Scoase telefonul, căută mult numărul... Apăsă butonul. Suna. Spera din tot sufletul să nu facă o greşeală...

- Da.

- Salut, Diamante. Roberto sunt.

- Salut. Ştiu.

- Ai treabă?

- Uite, poţi spune că şi da, şi nu...

- Când ne vedem şi noi, să vorbim?

- Păi de poimâine încolo negociem! Că sunt destul de prins cu văr-miu, mâine...

Încerca oare să-i transmită ceva?... Se va gândi mai târziu la asta:

- Sună-mă tu poimâine, când ştii că ai timp să ne vedem.

- Bine.

- Salut.

- Salut.

Închise, încruntat...

Diamant nu obişnuia să-i refuze pe membrii neamului Manolache. De când fusese poftit să intre în sufragerie, de când stătuse la masă lângă tatăl lui şi fusese numit "nepot", Diamant se repezise prompt şi cu informaţiile, şi cu prezenţa, şi cu ajutorul... Nu mai vorbise cam de multişor cu el; iar azi, conform "algoritmului", ar fi trebuit să audă un "nu te culca, că mă urc în maşină şi vin". Auzise un "poate de poimâine-ncolo"...

Nu voia să fie maniac; dar avea strania senzaţie că Diamant "votase" cu Ştefan. Avea senzaţia că Diamant fusese dintotdeauna în tabăra vărului lui bun. Şi că ar fi fost bine să revadă toată tărăşenia de anul trecut prin prisma noii atitudini...

Oricum, nu greşise decizând să-l sune. Diamant îl va informa pe Ştefan, care probabil că îi va da instrucţiuni despre ce are de spus... Şi apoi se vor întâlni. Şi va auzi vechea placă: Florentina trebuie să se mute la mami... şi la noul tati...

Îşi amintea cuvintele lui Prâslea, rostite anul trecut. Cele de după cea de-a doua vizită în şatră. Cele referitoare la Florentina, care se luptase ore în şir să ajungă în braţele lui Ştefan. Era puţin probabil ca micuţa să-şi mai amintească de seara aia; dar avea sentimentul că ochii nu-i uitase. Avea individul ăla doi ochi verzi...

9 noiembrie 2005 - miercuri

Ştefan

Era opt dimineaţa. Ei se cazaseră deja, iar acum plecaseră în căutarea micului dejun...

Plecarea furtunoasă, la şase dimineaţa, o cam mirase pe soţia lui. Dar când o culcase pe banchetă şi-i aşezase capul pe piciorul lui, Ana zâmbise cu subînţeles şi aprobase... Iar ea moţăise aşa, el moţăise cu capul pe tetieră...

Primise mail-ul explicativ de la Grasu. Da, Ana se despărţise de Nina. Erau în continuare prietene... În sensul că nu-şi urlaseră invective înainte să rupă definitiv relaţia! Chiar dacă nu mai vorbeau şi nu se mai vedeau, relaţia lor de prietenie nu se rupsese. Pentru că îşi promiseseră să se sune... şi nu-şi urlaseră invective...

Iar Diamant îl informase prompt apropo de telefonul lui Roberto. Sincer, îl cam iritau tatonările alea. Îi venea să-şi ia oamenii, să spargă uşa din Tei şi să se aşeze la masă. Şi să le spună tot ce-avea în cap şi-n suflet, apropo de Florentina. Şi-apoi s-o ia pe prinţesă în braţe, să iasă şi să se ducă la aeroport. Numai că Ana nu-i spusese nimic despre Florentina. Nici nu se dusese s-o vadă. Nici nu-l sunase pe idiot, să-i ceară să vorbească cu fetiţa ei. Ana aştepta deznodământul naşterii Rubinei. În mintea ei, neprevăzutul le putea juca feste. În mintea lui, nu exista neprevăzut. Dar o respecta - şi îi respecta dorinţele. Ana nu voia să aducă azi fetiţa la Cannes. Aşa că n-o aducea azi... În plus, era un gentleman; le-ar fi spart bucuros uşa, dar n-ar fi intrat în casă. Şi-ar fi fost caraghios, să monologheze din uşă...

La urma urmei, nu simţea nevoia să se justifice în faţa lui Manolache - fie el junior sau senior! Că se uita în jos la ei, iar ei ştiau asta!

Ana înţelesese cuvintele lui; le înţelesese şi pe-ale lui Grasu şi-i ceruse contul lui Roberto... Regina lui nu voia să aibă datorii. Regina lui nu voia să greşească. Şi poate că uneori greşea, în mintea ei; dar îşi supunea rezultatul unui al doilea calcul, mai drastic - aşa că îşi îndrepta greşelile înainte să le scoată din minte sub formă de cuvinte sau acţiuni...

Primise transcripturile. Una peste alta, era mulţumit de modul cum avansau lucrurile. Ei nu-şi dădeau seama; dar planul lui avansa... Plecarea prinţesei se apropia... Era tentat să-i trimită şi idiotului discuţia maică-sii cu frati-su. Dar l-ar fi anunţat "oficial" că era ascultat în propria casă - şi puteau să se-ncaiere urât de tot pe tema asta...

Diseară se întorceau la Cannes. Diseară, îi va spune micuţei lui soţii despre planul lui. Dacă azi totul decurgea aşa cum plănuia el, diseară o să-i spună...

Ana-Maria

Era superbă staţiunea. Ea nu şi-o amintea aşa de frumoasă! Se mai schimbaseră lucrurile... Şi era zăpadă... Ei se plimbau din nou langa, ca doi adolescenţi...

- Te rog, nu spune nu!

OK, nu spunea nu! La ce să nu spună nu?... Păli la vederea cabinei foto spre care o trăgea grăbit! Păi şi interdicţia aia? Regula?

Stop! Subalternii erau la datorie, aşa că n-avea voie să-l contrazică! Ştefan ştia ce făcea! Acum, de exemplu, îndesa grăbit bancnotele... şi-o trăgea înăuntru. Trase perdeluţa şi fu aşezată în braţele lui. Privi lung camera...

- Te iubesc!

Bufni în râs - ia uite-l! Ţac - le făcuse poza... Întoarse capul spre el:

- Şi eu te iubesc...

Şi-acum zâmbeau doar... Atinse uşor obrazul devenit serios:

- Nici nu ştii tu cât de mult...

Iar ăsta era un sărut de-ăla "special", care deschidea şi închidea porţile Disney...

Se terminase "şedinţa foto"; sincer, nu-i păsa ce imortalizase camera aia micuţă... Ştefan şopti, privindu-i atent trăsăturile:

- ... Să nu-ţi fie frică; ştiu ce fac. Bine?

- Bine.

Se ridică şi ieşi. Diamant privea lung cartonaşul... I-l trase din mână, zâmbind uşor:

- Nu fii indiscret!

Tânărul începu să râdă:

- Nuu, şefa! Mii de scuze...

Coborî privirea spre carton... dar Ştefan i-l trase din mână:

- Nee, asta nu-i pentru noi.

"Asta nu-i pentru noi" - va diseca acele cuvinte mai târziu! Protestă sonor, cu alint cu tot:

- Da' tu de ce te uiţi?

- Ca să n-o rup. Aşa că mă uit doar la margine...

Ia uite-l! Bătu cu piciorul în pământ, în joacă... Soţul ei scosese port-actul; ascundea cele trei fotografii în spatele fotografiei cu îndoiturile foarte tocite... Şi reveniseră la plimbare...

"Asta nu-i pentru noi". Cele trei fotografii erau pentru cineva... Cine, pe lumea asta mare, avea voie - şi nevoie! - să primească fotografii cu Ştefan?

Înlemni. Soţul ei o privea lung... Ea îl privea şi-şi amintea că Grasu era foarte bine informat... Că ieri apăruseră cei doi indivizi traşi la xerox, care nu făceau parte din şatră... Că, tot ieri, soţul ei se întorsese deocheat - nu urecheat... Ştefan aproba încet; deci ghicise! Plecă grăbită capul şi-şi reluară plimbarea. Tăceau...

... Ei bine, va purta salbă. Măcar un minut - dar o va purta. Salbă şi batic. Că-şi pusese el în cap să-i dea şi inel, şi salbă - şi ce-şi punea regele aurarilor în cap, obţinea întotdeauna...

Florentin

Uşa florăriei se deschise larg iar Nina intră, monument de veselie:

- Hehei, salutare tuturor!

Petre era foarte fericit - replica asta din Clubul lui Mickey Mouse îl făcea să chiuie şi să ridice mânuţele-n aer exact ca Mickey Mouse... Zâmbi slab, anunţând-o că ştia deja ce se întâmplase ieri:

- Bine-ai venit în clubul meu!

O privea cu subînţeles; Nina îşi pierdu zâmbetul... şi oftă greu:

- Bine te-am găsit.

Deci nu se înşelase - se văzuseră, dar doar pentru ca Ana să-şi liniştească prietena şi să-i spună că se despărţeau prietene...

- Îl las pe Petre cu Luminiţa şi mă-ntorc.

OK; el o aştepta... că nu era grabă... Uşa depozitului se deschise; intră în cămăruţa micuţă şi închise uşa. Şi oftă greu:

- V-aţi văzut, nu?

- Da. Cu greu, cu pază, dar ne-am văzut. Şi-ai să râzi, dar am vorbit în veceu...

Serios? O privea lung, mirat... Nina şopti:

- Noi două şi-o drăcie argintie, cu beculeţ. La uşă trei gealaţi, în cameră Grasu trei capete... Pe mine m-a luat de-acasă un BMW de-ăla cu patru gealaţi de cinci pe cinci şi n-am ştiut în ce hotel merg până n-a sunat telefonu' unuia dintre ei...

Adică cu pază strictă şi cu aparat de bruiaj. Şi cu mare grijă apropo de locaţie şi temporizare. Ştefan devenise mult mai important decât îl ştia el... decât îl bănuia el... N-o putea privi când rostea întrebarea asta; îşi privi deci pantofii:

- E fericită?

Tăcere... Ridică puţin vocea:

- Nino, e fericită?

Finuţa lui se ridică şi porni spre uşă:

- Mi-a spus să-ţi spun să nu te mai joci. Că e riscant.

I-auzi! Se repezi şi-o prinse de braţ. Şi-o trase înapoi, încruntat:

- Nino, ce înseamnă asta?

- Că regele aurarilor îşi vrea prinţesa. Iar sufletul reginei aurarilor plânge după fetiţa ei. Că dacă i-ar plânge ochii, ar veni Pro TV-ul să filmeze măcelul din Tei. Nu te mai juca.

O scuturâ scurt:

- Nino, tu crezi că mă joc?

- El crede că te joci. Aşa că ai mare grijă ce faci!

Mm, simţea că explodează! O scuturâ încă o dată, decis s-o facă să lase şaradele şi să vorbească româneşte:

- Nino, nu-mi place cum vorbeşti cu mine!

Fina lui se smuci scurt, îl apucă de braţ şi-l trase... în veceu! Unde închise uşa şi se întoarse spre el, speriată de parcă tocmai văzuse un balaur! Şoapta îi înfrână orice tentativă de rebeliune faţă de locul şi... gestul ei:

- Ştefan e protejat de nişte servicii secrete. Mai multe, aşa...

Adică... De fapt, nu era la mintea cocoşului? "Elveţia" nu-şi permitea să fie neutră decât dacă... Da' chiar aşa? Chiar atât de important devenise Ştefan, de-l proteja însăşi "Elveţia"? La 20 de ani, individul ăla era practic intangibil?

- E mai sus decât ne închipuim noi. Tot ce vrea el, i se aduce pe tipsie de platină. Grosu' banilor nu-i face aici, ci în Vest - şi-acolo sunt mulţi bani...

Cu alte cuvinte, el rămăsese un amărât de patron de florărie care nu-şi ducea soţia la Albena din lipsă de timp... Iar Ştefan... Adică Ştefan...

- Interlopii ăştia care "se produc" la noi la teveu îi zic lu' Ştefan "Săru' mâna şefule"! Ai grijă ce faci şi mai ales ce spui! Că ştii că serviciile astea află tot, văd tot, aud tot...

Hei, stop! Aici chiar avea şi el ceva de spus!

- Încerci să-mi spui că mă urmăreşte şi mă interceptează?

- Nu spun asta - că ea nu mi-a zis nimic despre aşa ceva. Iar după ce-am văzut cum umblă ea pe stradă, nu-mi vine să inventez pe tema asta. Da' îţi zic o chestie - nu aştepta să se gândească Ştefan să ceară aşa ceva. Că dacă cere el să fii urmărit şi interceptat, în secunda doi eşti urmărit şi interceptat! Aşa a interceptat-o şi pe ea, când ai umplut-o de microfoane. Că banu' gros face minuni...

Aprobă scurt: asta aşa era. Şi el dăduse banu' gros şi aflase de ce soţia lui putea să se ducă la medicul Petrescu şi...

- Regele aurarilor se gândeşte că-i ţii prinţesa prizonieră ca s-o atragi pe regină înapoi, la tine. Şi e periculos să se gândească la aşa ceva.

- Nu e vorba de ea! Da' n-am să-i dau copilul înainte să fiu sigur că o să-i fie bine acolo!

- Tu crezi că-n imperiu' banilor nu-i bine?

- Auzi, Nino? Ia stai aşa! Ia să-ţi zic şi io o chestie! Momentan, regele ăsta al aurarilor poate să-şi bage dorinţele-n cur - fiindcă nevastă-sa e borţoasă-n spital, iar Ana se cheamă amantă şi-n română, şi-n romanes! Nu regină! Regină-i aia cu salba la gât şi copilu'-n burtă! Aia cu care-a jucat la nuntă, lângă foc! Aia de i-a pus taică-su mâna ei în mâna lui! Să se dezmeticească regele ăsta!

Nina tăcea... Tăcea pentru că el era furios, iar ea ştia de la Ana că de la un punct încolo nu se mai controla... Nina simţea că punctul ăla se apropia vertiginos... Scrâşni printre dinţi:

- Să se dezmeticească şi să se potolească! Să nu-l potolesc eu!

Se răsuci şi deschise uşa. Reveni în depozit...

În minte îi năvăli brutal imaginea Anei, îmbujorată şi emoţionată, cu firul de frezie strecurat printre şuviţe, alegând flori pentru "roţile" alea superbe...

Din doi paşi ajunse lângă acea imagine. Iar şutul, plecat cu toată forţa pe care-o avea la ora aia, începu să "mătură" tot ce însemna vază şi găleată în camera aia.

... Gata! Acum imaginea dispăruse! Sau se repezise să le strângă de pe jos? Cum strânsese de-atâtea ori cioburile din sufragerie şi bucătărie?

Uşa florăriei se dădu de perete; Ovidiu îl privea lung, speriat... Se grăbi să treacă pe lângă el:

- Nu le strânge.

Smulse din zbor geaca de pe scaun şi ieşi. Se apropia de Dacie... Urcă la volan şi demară.

Se ducea în piaţa de flori. Se ducea să se mai uite o dată la florărese. Şi-apoi să aprovizioneze. După care se întorcea la florărie şi-şi strângea singur cioburile. Că era băiat mare - şi trebuia să înveţe să nu-şi tot repete greşelile. Ovidiu nu-i greşise lui cu nimic...

Era furios - extrem de furios! Nu pe Ştefan, a cărui putere creştea într-o zi cât a altor interlopi într-un an! Nu pe Ana, a cărei decizie o înţelegea perfect! Era furios pe fericirea ei. Pe fericirea nemernicului ăla. Nina nu-i răspunsese la întrebare; dar cel mai concludent răspuns fusese tocmai tăcerea ei...

Ştefan şi Ana erau fericiţi.

Ana-Maria

Se pregătea "psihologic" să se trântească de bunăvoie în zăpadă. Asta, desigur, dacă nu anticipa soţul ei un piculeţ şi-o trântea el! Că se ţinuseră amândoi de şotii azi, ca nebunii! Pe la trei, schimbaseră al patrulea rând de haine ude fleaşcă...

Telefonul ei piui scurt. Ete, că "prinsese glas"! Cin' să fie, oare? Privi afişajul... Deveni serioasă.

- Cine e?

Nu, nu-i arăta! Primise un mesaj de la Grasu, iar ea uitase să-i spună şi lui despre mesajul ăla!

- Ano, cine e?

- Secret!

- Vorbesc serios!

Îl prinse de gât şi-i şopti la ureche:

- Un supus.

Deschise mesajul... Îi trimisese contul şi banca. Mai mult decât necesar! Apăsă repede butonul roşu şi-şi luă soţul de mână:

- Mergi cu mine, să-mi achit o datorie?

Era uimit... dar aproba. OK! Contul era deschis la BCR, iar în faţa ei vedea ditamai firma pe care scria "BCR"... Şi se felicita, în gând, că ascultase de Grasu şi scosese nişte cash în Bucureşti - că perspectiva de-a îndesa un card cu un milion de euro într-un bancomat din Predeal nu era foarte roz...

Intraseră doar ei - altfel banca aia ar fi piuit "ca la Pretoria", de vreme ce Diamant umbla mai nou cu ham pentru două pistoale... Îl trase la ghişeu, luă un formular şi începu să-l completeze. Se simţea privită... lung... Scrise întâi contul. Apoi banca şi sucursala. Explicaţia tranzacţiei... Explicaţia era... Oof!

La dracu! Oftatul ăla ieşise din ea pur şi simplu - de capul lui, aşa! Mâzgăli, furioasă pe ea însăşi:

"Returnare datorie din 4 octombrie 2002. Plată 500 euro + transport 200 euro."

Dreapta sus, 700 euro. Stânga sus, Manolache Roberto. Gata. Se răsuci pe-un călcâi şi întâlni ochii verzi... Şi zâmbi strâmb, în şoaptă:

- Am uitat să-ţi zic că i-am zis să afle contul şi banca... Te-ai supărat rău?

- Nu. Le aveam şi eu; dar e mai bine că i-ai zis lui. Pe supuşi trebuie să-ţi ţii mereu ocupaţi, să le dai teme noi...

Ia uite ce rău era!

- Iar eu m-am bucurat să descopăr că a ars documentarea, aşa cum i-am spus să facă, şi a trebuit să le afle din nou...

Adică fusese informat prompt - şi ştiuse că îl rugase pe Grasu... Deci fusese informat prompt - iar ei nu-i spusese nimic despre informarea aia! Aa... Ştefan o trăgea spre ghişeu; aşa că decise s-o lase baltă cu discuţia pe tema aia. Pusese bancnotele şi formularul în sertar... Aştepta...

Simţea cum greutatea aia din suflet, greutate care se instalase

acolo atunci când trebuise să scrie explicaţia, se ridica uşor...

Imprimanta pârâia... Ea semna... Gata. Îşi luă soţul de mână şi ieşi. Şi-l privi lung:

- Ştii ce-aş mânca eu acum?

- Ce?

- Da' nu să mănânc civilizat - să devorez pur şi simplu! Aşa, cu duşmănie! Să muşc şi să rup şi

- Ce?

- Aş vrea să înfulec pe nemestecate... O shaorma!

Ştefan bufni în hohote de râs! Da' de ce râdea?... Ce spusese aşa de amuzant?... Hei! O să leşine, dacă o ţinea aşa!... Ete, nebunu', că nu mai putea să respire! Îl văzu aşezându-se pe maldărul de zăpadă de lângă trotuar... Ce era cu el? I se făcea semn să vină... "Haai, Ştefane!" Se lăsă aşezată pe genunchii lui. Şi, în sfârşit, soţul ei inspiră şi decise s-o lămurească!

- Oof...

... Şi-atât? Numai atât spunea?... Oof... Bufni şi ea în râs, amintindu-şi cum "solicitase" la Cannes o jumătate de capac, să-şi acopere farfuria... Şi cum "băgase bucătăreasa în boale"... Ridică un deget, printre hohotele de râs:

- ... Da' numa' una!... Şi numa' azi!... Următoarea, la anu'!

Soţul ei aproba şi scotea telefonul... Şi-şi accesa planner-ul... Şi se apuca să scrie...

Aa, *to do list*! Deci diseară, probabil în avion, el se ocupa de... Senior... Şcoala ei de şoferi... Abonament la sală pentru amândoi... Reţetă de shaorma pentru Emilie... Întinse mâna şi adăugă şi ea un bumbişor: "Eşti rău!"... Şi-acum, dacă nu se ridicau, o să înghită el Paracetamol...

Florentin

Îmbrânci uşa şi mârâi printre dinţi:

- Salut.

- Salut.

Hm - Ovidiu îi văzuse privirea "albastră" şi încercase să pară calm, destins... Traversă florăria şi intră în depozit. Şi închise uşa după el.

Angajatul lui fusese ascultător; nu umblase în dezastru decât în măsura în care avusese nevoie de nişte gerbera. În rest, totul era neatins. Inclusiv băltoaca de pe ciment. Păi...

Ridică găleţile şi se grăbi să le umple.

Piaţa de flori era neschimbată. Era aşa cum o ştia el dintotdeauna. Florile erau cam la fel, standurile erau cam la fel... Şi vânzătoarele erau la fel - adică neinteresante. Pur şi simplu...

Interacţionase cu două dintre ele azi. Îşi impusese să cumpere ceva - măcar o găleată nouă! Se dusese deci la ele, le întrebase cât merge trandafirul, cât sunt ghivecele... Amândouă păruseră marcate serios de apariţia lui acolo - de parcă toată România aflase că Florentin Manolache ieşise din nou "pe piaţa" bărbaţilor de-nsurat. Amândouă zâmbiseră "artistic" şi-şi miorlăiseră vocalele. Şi-şi plimbaseră cu graţie prezenţa prin standuri. Nu reuşiseră decât să-l acrească şi mai mult. Nu reuşiseră decât să coboare şi mai mult în ochii lui. Nici una dintre ele nu ştia ce zână avusese el - nici nu bănuiseră măcar ce zână...

Începu să strângă florile de pe jos. Cele încă arătoase, le punea în găleţi; cele rupte sau ofilite sfârşeau la coş. Încerca din toate puterile să nu se compare cu florile alea rupte...

Zâna lui plecase. Şi era fericită acum. Zâna lui nu se mai gândea la el - se gândea strict la Florentina. Iar cuţitarul o simţea - şi-i citea gândurile. Cuţitarul ăla va deveni o problemă uriaşă pentru el! Cuţitarul o să vină într-o zi, cu săbioiul ăla în cizmă, şi-o să-l întrebe drept în faţă dacă e chiar atât de tâmpit încât îşi imaginează că o zână ca Ana se poate întoarce la el! Momentul acelei discuţii se apropia cu repeziciune. Momentan, Ana îl ţinea în frâu - îl iubea, îl răsfăţa, ea ştia! Oricum, cuţitarul stătea cuminte în braţele ei. Numai că mintea aia de bulibaşă nu uita; şi nu greşea la calcule. Ştefan stătea cuminte în braţele ei, ca să n-o supere - dar calcula cum s-o ia pe Florentina...

Îi plăcea să-şi închipuie că Ana va rămâne cu bărbatul care-o avea pe Florentina. Aşa îi plăcea azi, acum, când picea era cu mama lui, în Tei. Îi plăcea să simtă, în mintea lui, că mai avea o şansă. Una mică, mititică...

Cuţitarul o să vină după Florentina. Ce-o să facă el atunci?

Ana-Maria

Ştefan îşi desfăcu centura şi se ridică:

- Şi-acum, trei ore ne plictisim...

Se ridică şi ea:

- Sau ne jucăm...

- Sau îmi fac lista, ca să ne jucăm când ajungem...

Se aşeză comod pe canapea şi-l privi cu subînţeles:

- Iar eu aţipesc un pic, să fiu fresh...

Şi-acum el lăsa baltă totul şi venea s-o sărute... şi-o privea lung...

- ... Ştii ce mi-am dat eu seama azi? Că am strâns un purcoi de bani şi n-am pe ce să-i cheltuiesc! Am auzit că tu pe yaht nu calci...

Nega grăbită...

- Şi mi-am mai dat seama de ceva... Mi-am dat seama că noi doi ar trebui să călătorim mai mult. Aşa cum am călătorit azi. O excursie mică, de maximum 48 de ore, cred că e un lucru bun din când în când; nu?

Ştefan luase deja decizia de-a face excursii mici de 48 de ore; tot ce mai putea ea să facă acum era să-l tempereze niţeluş. Aşa că se ridică, îl cuprinse cu braţele şi aprobă, serioasă:

- Atâta timp cât excursiile astea se petrec în timpul tău liber, eu una abia aştept!

Primi un sărut pe frunte:

- Tu eşti zâna mea bună; ştiai?

Ridică din umeri, zâmbind a "lasă, că nu-i aşa"... Şoapta o făcu să înlemnească:

- Tu mă secondezi în viaţă; mă sprijini, mă încurajezi, mă temperezi...

Doamne! - astea erau cuvintele ei! Cuvintele pe care i le spusese la Cernica, stând lungită cu perfuziile în mâini şi explicându-i ce fel de femeie i-ar trebui lui! Mare gâscă fusese... Iar el avusese totuşi dreptate - că nu trebuise decât să încerce! Şi constatase că-i place...

Acum, că se dezmeticise, era evident ce încerca soţul ei să-i spună! Şi anume, că ea, Ana-Maria, se potrivea perfect descrierii pe care-o făcuse singurică atunci. Îi prinse capul în palme şi şopti:

- Şi-o să-mi pun pistolul la brâu, şi-o să mă urc într-o zi şi pe motocicletă... E de-ajuns să-mi spui - şi o fac.

- Şi totuşi, n-ai de ce să-ţi pui pistolul la brâu. Şi nici să te urci pe motocicletă n-ai de ce. Că nu ţi-ar place. O să-ţi iau o maşină blindată, iar băieţii cu pistoale se ţin după tine cu BMW-urile... Tu îţi doreşti altceva.

Ochii verzi o sfredeleau deja; sfredeleau prin mintea ei, să verifice dacă gândul lui era corect... Şi-acum privirea lui îi alerga pe chip, de parcă încerca să-i imortalizeze trăsăturile...

- ... Ceva ce şi eu îmi doresc foarte mult...

Fu luată pe sus şi dusă pe canapea. Iar palma lui se aşeză uşor pe burta ei:

- Ceva ce ai să-mi dăruieşti, atunci când va veni vremea...

Puse palma peste palma lui şi aprobă: într-adevăr, mai mult decât orice pistol, motocicletă, maşină blindată şi croazieră pe Lună, ea o să... Ea îşi dorea...

12 noiembrie 2005 - sâmbătă

Ana-Maria

Cum? Poftim? Tresări şi deschise ochii... Adormise tolănită în pat, la televizor! Iar el, "lipsă la apel"! Pe unde era soţul ei?

Se ridică, dar se lăsă să cadă înapoi pe pat - aoleu, febra ei musculară! Era trăznet la sală - da' şi ce febră musculară avea după aia... Atunci când îşi planificaseră să meargă de două ori pe săptămână la sală, fusese imediat de acord. Ieri "inauguraseră" abonamentul. Fusese OK; Ştefan părea obişnuit cu aşa ceva. Ea, în schimb... Ea presimţea că până la urmă va abandona sala şi va opta pentru salonul cu masaj, coafor şi nu numai. Că o durea de-i ieşeau ochii din cap!

Se ridică, mult mai cu grijă de data asta, şi privi ceasul: trei dimineaţa... Ce-avea Ştefan de făcut aşa de important, de nu dormea la trei dimineaţa? Uitase că, de la 10 la 12, ea era la şcoala de şoferi? Iar el avea şi condiţiile, şi liniştea necesare pentru afaceri?... Mă rog; poate se ivise ceva urgent... Dar nici măcar nu urcase până-n dormitor! Ea aţipise la televizor, aşteptându-l pe el, cu un picior în pat şi-unul pe covor; iar dacă el ar fi urcat, ar fi mutat-o uşurel în mijlocul patului...

Coborî treptele şi ciocăni uşor în uşa biroului. Care se deschise prompt... Soţul ei începu să râdă:

- M-ai prins, ce mai!
- E 3 dimineaţa; e chiar atât de urgent?
- Vino să vezi.

Ocoli biroul şi fu aşezată comod pe genunchii lui. Ştefan îi arăta hărţi şi liste cu obiective turistice, ordonate frumos cu bumbişor... şi-o sărută pe obraz:

- Nu te mai încrunta aşa! Sunt rege, iar regele trebuie să aibă întotdeauna lecţiile făcute. Uite - pe-aici o să ne plimbăm noi, de mâine-ncolo...

Deci prin împrejurimile Cannes-ului plănuia el să facă excursii...

- Asta e pentru început; după aceea, raza se măreşte...

Aha...

- Şi-o să facem o excepţie cât de curând, pentru că vreau să te duc la Versailles...

Tocmai la Versailles? Uau! Păi tocmai "identificase" o urgenţă nouă! Imediat cum soţul ei pleca în România, ea se apuca de studiat istoria Franţei! Ca să nu pară 100% toantă! Şi rămăsese în urmă şi la capitolul "etichetă" - cu siguranţă, Ştefan se gândea încă de-acum s-o prezinte naşului lui!

- Ce zici? Cum ţi se pare?
- Ca modalitate de petrecere a timpului tău liber, e perfect!
- Ştii bine că nu sunt genul care să uite să prepare caşcavalul. Ştiu ce-ar însemna asta; şi-n plus, iese bun caşcavalul făcut de mine...

Zâmbea, privindu-l lung...

- Aşa. Şi, în afară de hărţi şi trasee, am mai "atacat" o problemă. Dar n-o "parafez" până nu-mi spui dacă îţi place sau nu. Dacă nu-ţi place, caut altceva. OK?

- OK.

Ce-i arăta?... Uau! Ăsta sigur era prototip...

- Ana...

Ce-i? Întoarse capul spre el - hai, nu spunea? Ştefan îi examină expresia feţei şi începu să râdă:

- Bun; o parafez.

Era nebun! Îi cumpăra prototipul ăla! BMW alb... Stop!

- Te rog să n-o parafezi.
- Nu încerca să-mi spui că nu se asortează cu tine!
- Ba se asortează şi superbă. Dar nu cred că e bine să mă plimb pe-aici cu asemenea unicate. Că nu face bine la sănătate. Un Mercedes ca al tău cred că mi-ajunge.

Ştefan tăcea...

- Te rog. Nu cred că e bine să ies aşa de mult în evidenţă, mai ales dacă zici că vila e filată discret. Un Mercedes ca al tău e la fel de bun ca BMW-ul ăsta, în opinia mea. Că rolul lui e acelaşi - să meargă pe stradă...

- ... Bine. Un Mercedes ca al meu atunci. Şi uite cum facem... Nu e normal să te plimbi mereu cu Isamu - indiferent cine conduce. El e uşor jenat să te aştepte la coafor, iar tu eşti uşor jenată să-l iei cu tine când îţi cumperi chestii de-ale tale. Iar eu am nevoie de el aici. Aşa că mâine o să ţi-l prezint pe Gilles.

OK!

- El o să fie şeful bodyguarzilor care-or să plimbe pistoalele în BMW-ul negru din spatele Mercedes-ului tău alb. În principiu, n-o să aveţi foarte multe de împărţit: tu cu plimbarea, el cu paza. Şi mi s-a spus că nu e vorbăreţ - dacă nu e întrebat, nu deschide gura. Dar o să stea lângă tine, pe scaunul din dreapta.

Aprobă scurt cu capul: nici o problemă!

- O să meargă lângă tine prin magazine, o să mănânce lângă tine la McDonald's... Pot cel mult să-i spun ca în anumite raioane să stea la un pas în spate...

Aprobă din nou: chiar nu era o problemă!

- Iar când tu eşti acasă, o să-şi facă veacul pe lângă gard - ca toţi ceilalţi.

Aproba, zâmbind...

- ... Ai înţeles bine atunci, în Predeal. Cât ai vorbit tu cu Nina, eu n-am fost în şatră.

Acum aproba cu seriozitate...

- În România, mai ales în locurile unde se ştie că îmi fac veacul, spun uneori lucruri

- Care să deruteze eventualele urechi curioase. M-ai păcălit, când am plecat; dar când m-am întors, am înţeles că nu te-a deocheat vreo amică din copilărie.

Zâmbea soţul ei, cu obrajii un pic roşii... Continuă:

- Deci ai doi angajaţi noi...

Ştefan aproba şi-o privea cu ochi curioşi. O îndemna să spună ea... Să-şi spună calculele, iar el să verifice dacă erau corecte. OK!

- Doi fraţi. Îmbrăcaţi la fel, spilcuiţi şi aranjaţi şi cocheţi, dar cam stângaci. S-au repezit să-mi pupe mâna, ceea ce mă duce cu gândul la un trai printre alţi băieţi şi-un bulibaşă exigent... Şi la nişte militărie, încă de la primul scutec... Eu am lipsit până la două; tu ai avut timp să te duci, să te-ntorci, să-i îmbraci şi să-i duci la salon... Sinteşti?

Primea o aprobare; ochii lui o priveau lung...

- Şi ce rol te-ai gândit să le dai?

- ... M-am gândit că, la vârsta mea, a devenit puţin jenant să-mi pătez cămăşile cu sânge de-o sută de euro.

Adică cei doi angajaţi tăiau în salariaţii de la baza piramidei... Aprobă scurt:

- E perfect calculul tău - că buturuga mică poate fi o problemă pentru carul mare. Dar dacă nu apari tu, personal, încălţat în cizme, la un metru în faţa lor, să le-arăţi neaoş cu degetul care-i nefericitul, cred că imaginea ta va avea de suferit. Rău!

- Tocmai de-asta, pe 16 plec în România. Vreau să văd cum s-au adaptat vieţii din Bucureşti şi săbiilor pe care le-am comandat pentru ei. I-am dat pe mâna lui Grasu - că Diamant face faţă şi fără ei - şi le-am spus că Grasu le planifică mustreiii, dar ei nu mişcă un deget dacă nu le spun eu să-l mişte. Ca să nu mă pomenesc că fac cine ştie ce tâmpenie...

Aprobă...

- Iar dacă pe 16 văd şi aud că sunt OK, poţi spune că au mai apărut doi bau-bau pe firmamentul dâmboviţean...

Ştefan râdea; ea nu putea să râdă, pentru că soţul ei luase o decizie mai mult decât periculoasă...

- ... Ce-i?

- Ar fi bine ca, pe 16, să ţi-i pui mantie şi să defilezi cu ei prin oraş. Că ţi-ar veni bine, să ştii! Aţi compune o imagine perfectă!

- ... Cum adică?

- Tu în faţă, iar ei la juma' de metru în spatele tău. Îmbrăcaţi la fel, frezaţi la fel... În dreapta şi-n stânga ta. Exact ca o mantie. Ca o prelungire a mâinilor tale. Că ei rămân acolo - săbiile regelui...

Soţul ei era serios. O ascultase; acum probabil că-şi compunea imaginea în minte... Şi-o aproba... Şi-o săruta... Şi zâmbea... Şi concluziona:

- Era evident că regina se pricepe la *fashion* mai bine decât regele; nu?

Încerca să zâmbească...

Ştia că apariţia ei în viaţa lui era un punct vulnerabil în armura pe care Ştefan şi-o construise în timp; iar dispariţia lui la Cannes alături de ea lăsa şoriceii să joace pe masă-n România. Şoricei pe care, după ce schimbase protectorii, devenise riscant să-i pedepsească personal. Aşa că soţul ei angajase două "pisici de serviciu". Leul va scoate gheara doar la locotenenţi şi oponenţi de aceeaşi statură. Întrebarea era: cât de "leu" mai era leul care trecea uneori pe-acolo, dar nu mai scotea gheara?

- Hai să ne odihnim. Tu la cât ai oră de şofat?

- De la 10 la 12.

- Atunci vin să te iau de la şcoală, mâncăm şi pe urmă mergem prin oraş?

Aprobă... Îşi trecu uşor degetele prin şuviţele brunete. Întrezărea un început de cearcăne... Zâmbi slab, în romanes:

- Hai, frumosule... Hai să te-adorm, în braţele mele...

Se ridică şi-l trase spre uşă: o să doarmă neîntors!

Roberto

Telefonul piui; îl scoase, îl privi lung... Şi apăsă butonul:

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Eşti pe lângă Maica Domnului?

- Nu, dar pot să ajung acolo în zece minute.

- Ne vedem acolo.

Diamant îi închisese în nas... Se încruntă şi lăsă baltă spionajul la chioşcul nefericitului ăla; porni spre maşină.

Exact de atitudinea asta se temuse! Exact de constatarea asta! Se gândise un pic mai bine la cele întâmplate anul trecut - mai ales la modul în care fusese Diamant implicat în răpirea Anei şi la modul în care se implicase în recuperarea ei. Era tentat să creadă că, la momentul ăla, Diamant nu prea ştiuse ce rol joacă; dar Ştefan îl poziţionase, în planul lui, în rolul cercetaşului. Dementu' ăla îşi spunea "regele aurarilor"; pentru el, toată viaţa era un soi de "domnie". El "domnea" peste băieţii cu capetele rase. Când scotea cuţitoiul din cizmă, se imagina în câmpul de bătălie. La 20 de ani, toate cele de pe cer erau comestibile...

Oare cât din ceea ce se discutase în sufrageria lor "transpirase" atunci până la urechile lui Ştefan? Dacă-şi amintea el bine, tăticul lui îl ţinuse pe Diamant mai mult în sufragerie. Până la un punct însă; până îl ajunsese oboseala. Adică până devenise neatent şi lăsase garda jos. Atunci, Diamant ieşise pe uşă, spunând că se duce la maică-sa... Şi probabil că-şi informase prompt vărul...

Trase pe dreapta şi opri motorul. Vedea intersecţia de la Maica Domnului în faţă, la vreo 10 metri. Angajaţii lui erau la posturi, se părea că au vânzare... Ridică privirea spre oglinda retrovizoare... Nu-i venea să creadă că vedea asta...

BMW-ul ieşea de pe străduţa laterală. Ieşea încet, lin, ca un rechin... Ăştia încercau să-l intimideze?

... Nu; ăştia erau doar foarte precauţi. Grasu şofa - era atent la trafic. În dreapta lui, Diamant părea că se scarpină la subraţ, în timp ce scruta lung trotuarele cu ochii ăia albaştri... Pe bancheta din spate stăteau doi tineri. Erau îmbrăcaţi în costume identice, negre cu dunguliţe albe. Geamurile erau coborâte - toate geamurile, deşi era gerul Bobotezei... Ăştia ieşiseră "la vânat".

BMW-ul se opri exact înainte de colţ; Grasu şi cei doi "dispăreau" scurgându-se pe scaune... Diamant coborî şi se apropie de el. Ochii albaştri nu încercau să-l domine - şi asta-l cam punea în dificultate, pentru că nu putea anticipa discuţia... Vărul lui Ştefan nu întinse mâna, să deschidă portiera; coborî deci geamul - că se părea că ei erau "cam pe fugă", aşa!

- Salut.

- Salut.

"Hai, zi-i!" Cam asta spunea mimica lui Diamant... El nu putea să zică nimic. Abia acum observase, pe sub geaca neagră, curelele şi pistoalele. Ambele pistoale... Păi să-i zică totuşi ceva!

- ... Se-aud unele lucruri, zilele astea. Şi voiam să ştiu, la modul cel mai serios... Ce planuri are Ştefan cu Florentina?

Diamant bufni în hohote de râs:

- Băi!... Băi...

Ce-i? Ce era aşa amuzant? Se încruntă la el:

- Sau credeai că discutăm despre cârnaţi aici?

Nu reuşise să-l determine să redevină serios - acum zâmbea doar. Iar cuvintele lui îl lăsară cu gura căscată... la propriu:

- Câţi negociatori are frati-tu, pân' la urmă? Că Nicuşor îl sună pe văr-miu cu noaptea-n cap ca să-l întrebe cum se descurcă Ana fără fetiţă, tu vrei să ştii ce vrea văr-miu să facă în viaţa lui privată...

Acum era lămurit. 100% lămurit. Discutau deci nu ca între rude, ci ca între negociatori. Folosi un ton pe măsură:

- Viaţa aia privată a lu' văr-tu afectează viaţa privată a lu' frati-miu. Aşa că

Diamant întoarse capul spre BMW şi sâsâi ciudat; portierele din spate se deschiseră iar cei doi tineri coborâră, cu ochii la Diamant. Degetul arătă spre intersecţie; costumele cu dunguliţe o rupseră la fugă, rupând asfaltul din călcâie. Farurile BMW-ului clipiră scurt; Diamant îi oferi lui Grasu o negare cu capul şi reveni spre el:

- O să-ţi spun ce vrei să ştii - că am aprobarea lu' văr-miu să-ţi spun. Are, în vila de la Cannes, patru camere momentan neutre, pe care intenţionează să le umple cu mobilă de copii. O cameră e pentru Florentina - iar la camera asta a scris încă de anu' trecut lista de cumpărături. Altă cameră e pentru băiatu' lui; că Rubina, după ce naşte, se întoarce la taică-su, cu o scrisoare în care scrie deja ce-a făcut şi cum i-a greşit. Văr-miu a scris şi lista asta de cumpărături. Iar celelalte două camere se vor umple, în timp, cu mobilă pentru ceilalţi doi copii. Aşa i-a zis Ana: că vrea să-i facă un băiat şi-o fată. Da' nu acum. Iar el a înţeles, o respectă şi-i respectă decizia. Acu', văr-miu mi-a zis mie aşa: "pentru primii doi copii, garantez eu". Io ştiu ce înseamnă asta; că, atunci când garantează el, se-mplineşte. Şi mai ştiu o chestie - văr-miu nu-i genul care aşteaptă un an sau doi. În clipa în care băiatul lui intră în camera lui, văr-miu se apucă de al doilea copil pentru care garantează. Că nu mai poate de focu' fetiţei ăleia! Îi zice "prinţesa mea" şi-i plânge sufletu' când se gândeşte că nu e acolo, cu ei! Şi ăsta, atunci când are o problemă, se duce şi-o rezolvă. Zi-i lu frati-tu sfatu' meu: să facă cumva să se hotărască odată. Că Ana, la cum am văzut-o eu atunci şi la cum o văd acum, n-o să se întoarcă la el nici după Apocalipsă.

Deschise gura, pregătit să-i răspundă pe măsură la asemenea fraze; dar Diamant continuă:

- Aşa; asta a fost despre văr-miu. Acu', să-ţi zic şi despre tine. Ştii de ce-ţi vorbesc aşa? Ştii de ce te-am lăsat să aştepţi 48 de ore? Fiindcă nu sunteţi fair-play - nici unu' din neamu' Manolache. Ştiţi să-mi daţi telefon atunci când vreţi ceva de la mine. Da' nu m-aţi sunat nici măcar o dată ca să vedeţi dacă mai trăiesc şi cum o duc. Maică-ta făcea chestia asta - suna toţi cunoscuţii, o dată pe săptămână. Iar când aveaţi o problemă, se umplea strada în treij' de secunde. Acu' ea e ocupată cu nepoţii; şi n-a preluat nimeni sarcina asta cu sunatu'. Aşa sunteţi voi - reci şi distanţi şi mai sus decât ceilalţi! Am înţeles - şi nu-i cu supărare! Şi aşa-i şi frati-tu, pentru care eu am avut un mare respect, un timp. Când a avut nevoie de mine, m-a chemat drepţi şi m-a pus la treabă. În rest, s-a preocupat de el însuşi. La fel a făcut cu mai mulţi; şi exact la fel a făcut şi cu nevastă-sa. Că

a trebuit să vină Ştefan din Franţa şi s-o ducă patru ore-n poligon! Şi-acu' Ana face drifturi cu BMW-ul şi e fericită! Şi plănuieşte copii! Ete, de-aia îţi vorbesc aşa. Salut.

Tânărul porni spre BMW... urcă în dreapta şi-şi aprinse o ţigară. Şi-l văzu scoţând un pistol... Mişcarea din faţă îi atrase din nou atenţia. De după complex apărură cele două costume negre cu dunguliţe. "Arestat" între ei, mergea un lungan... cu care, deşi erau mai mărunţei, cei doi n-aveau probleme de transport. Trecură pe lângă el. Individul fu îndesat pe bancheta din spate; cei doi îl încadrară... Motorul BMW-ului porni, în simultan cu lucirea săbiilor pe bancheta din spate. Demaraj cu scârţâit de roţi - plecaseră...

Ei bine, trebuia să recunoască un lucru: Diamant avea dreptate. Nimeni niciodată nu se întrebase ce mai făcea băiatul lui nea Mihai. Unicul lui băiat. Dacă avea ce pune-n gură... Dacă avea probleme cu vreunul... Ştefan avusese grijă de el. Mai mult - îl primise în afacerile lui, îl şcolise, îl făcuse şef... Cum să vină Diamant acum şi să ţină cu Manolache? De ce-ar fi făcut-o?

Porni şi el motorul şi înaintă spre semafor. O să se ducă la Florentin. Trebuia să-i spună ce descoperise... Trebuia să-i spună adevărul.

Florentin

Frâna... Se încruntă scurt la vederea maşinii parcate în faţa mallului. Ce voia Roberto? Că, în ultimul timp, nu-l vizita decât ca să se certe cu el! Ce dracu, primise dispoziţie să se ia săptămânal de el? Opri motorul, coborî... Fratele lui aştepta lângă uşa încuiată. Şi nu spunea nimic. Scoase cheile din buzunar şi evită să-l privească:

- Salut.
- Salut.
- Ai venit în vizită?
- Oarecum. Am vorbit cu Diamant azi.

Se răsuci pe-un călcâi şi răcni:

- Ce-ai făcut?
- Las-o uşor, că cu mine nu-ţi merge! Am vorbit cu Diamant. Hai, descuie!

Termină de descuiat şi intră. Mai avea "un set" de lacăte, la uşa florăriei; Roberto aştepta să le desfacă şi pe-alea...

- ... L-am sunat, alaltăieri; dar n-a avut timp de mine. A fost ocupat cu văr-su.
- Normal - că-i văr-su. El îi dă să mănânce şi-l pune şef peste interlopi. De ce dracu l-ai sunat?
- Ca să ştiu ce planuri are Ştefan cu Florentina.

Gata! Se întoarse şi-l luă de gulere:

- De ce nu-ţi vezi, mă, de treaba ta?
- Fiindcă sunt un fel de Ştefan pentru tine! Şi tu nu vrei să fii Diamantu' meu! Când încerc să te-ajut, mă iei de gulere! Ce-ai, mă?
- Eu nu-s Diamant; mă ajut singur!
- Se vede!

Ovidiu lăsase curat după el. Regreta asta acum, când simţea nevoia să-şi facă de treabă cu mătura... şi s-o îndoaie pe spinarea idiotului care dăduse cel mai contraindicat telefon...

- ... Ştefan e chitit să ia ambii copii - şi pe-al lui, şi pe-al ei.
- Ştiu.
- Da' nu ştii ce-am văzut eu azi. A angajat doi oameni noi. Doi tineri îndeajuns de nebuni să te taie subţirel în felii, ca la tomografie.
- Ce vrei, mă, de la mine? Vrei să-mi dau copilu'?
- Vreau să-ţi bagi în cap o chestie. Şi să n-o uiţi. Când naşte Rubina?
- În jur de Anul Nou.
- Ei, tot în jur de Anul Nou, să le-o dai pe Florentina. Nu ştiu cum faci după aia - înghiţi Distonocalm sau îţi găseşti o muiere, sau şapte curve, numa' tu ştii. Da' să nu-l văd pe Ştefan la poartă, cu cuţitarii după el - că ăsta intră peste noi şi ne omoară în ordinea vârstei.

Roberto ajunsese la aceeaşi concluzie cu el. Asta era bine. Asta era... Oftă greu:

- ... O să le-o dau pe Florentina. Ştii bine că aşa e şi planul meu. Da' nu pot să le-o dau acum şi aşa! Atâta timp cât nu ştiu ce face el cu ea, nu pot s-o trimit la el! Pentru Dumnezeu! Îţi dai seama că ăsta poate să aibă inclusiv o reţea de cerşetori? Dacă Ana vrea să fugă de la el, cum dracu fuge cu copilu'-n braţe?
- Nu vrea să fugă. Îi e atât de bine... Cică a dus-o în poligon, patru ore, şi-acum face drifturi cu BMW-ul. Şi e fericită. Şi-a stabilit deja că au doi copii, iar ea vrea să-i mai facă doi - ai lui "originali". Nu acum, iar el a priceput asta şi-o lasă să se hotărască singură - şi-o scarmănă între corniţe şi-i face toate poftele şi-i mulţumeşte sufletu', ca să se hotărască mai repede! Deh, Prâsleo - ce să-ţi fac! Eu îţi spuneam să ai grijă de aşa muiere - şi tu te făceai că ai alte treburi...

"Da, bine, lasă..." Deci o dusese în poligon...

- ... Trimite-le-o pe Florentina înainte de Revelion. Altfel, tare mă tem că n-apucăm să vedem artificii pe 31. Ni le arată ăia doi proaspăt angajaţi, un pic mai devreme.

Roberto ieşi... Deci aşa...

Ştefan interceptase microfoanele puse de el prin clemele ei de păr. Aflase deci că nici măcar carnetul de conducere nu şi-l luase. Şi-şi rupsese, din agitata lui viaţă de interlop, circa patru ore. O dusese-n poligon, îi explicase... Ea se jucase, fusese fericită... Îi promisese deja doi copii... Îi promisese doi copii ai lui, "originali", după doar trei săptămâni împreună - dintre care două se pupaseră platonic... Oftă greu:

- De ce dracu o mai aştepţi, mă? Nu ţi-e clar că nu se-ntoarce?

Şoapta răsunase ciudat în liniştea florăriei. Privea lung trandafirii roşii; ăia înfloriţi, care se potriveau foarte bine cu BMW-ul negru... N-avea garofiţe de care-i plăceau ei...

Cum o să-şi ducă el viaţa zi de zi, fără picea lui? Cum să facă? Îşi acoperi faţa cu palmele...

Paşii intrară în fugă în florărie. Dar în clipa aia zău că nu-i păsa dacă era Ana sau cuţitarii! În clipa aia...

- Bă! Ce-ai?

Era doar Nicuşor... Şi el zicea la fel, că picea trebuia să plece... Se lăsă tras în depozit:

- Ia vino-ncoa! Hai, că ţi-am adus ceva! Că a venit ieri Nina pe la noi şi-a vorbit cu sor-ta. Hai!

Se lăsă aşezat pe scaun. Nicuşor piuia, la mobil probabil...

Nicuşor

Doamne! Îşi privea lung cumnatul şi nu putea să creadă! Florentin ajunsese în halul ăla? Florentin bocea în halul ăla?

Se ciocnise de Roberto când voise să intre în mall; cumnatul lui nici nu-l salutase măcar! Plecase ca un taifun furios... lăsându-l pe fratele lui mai mic bocind în florărie...

Ceea ce făcea el acum era o cruzime inimaginabilă. Ascultase înregistrarea, aseară, de vreo patru ori. O ascultase şi azi, înainte să pornească spre mall... Era cruda realitate. Nina îi spunea Luminiţei ce-i spusese Ana. Cum plecase Ana cu Ştefan. Cum o convinsese omul ăla să lase totul în urmă, să-şi ia geaca şi buletinul şi să plece către o nouă viaţă. Îi spunea despre inelul de la gâtul lui Ştefan... Despre inimioara de pe covor... Despre sărut... Ei doar presupuseseră ce se întâmplase acolo. Nina povestea acum cu lux de amănunte, nu neapărat în ordinea corectă... Şi poate "lipea" amănunte disparate, din graba de-a spune repede tot ce ştie...

O să fie şi mai rău, în următoarele cinci minute. Pentru că, spre sfârşitul înregistrării, Nina spunea că Ana tăcuse. Nina povestea că o întrebase cum săreau scânteile "la orizontală", iar ea nu-şi găsise cuvintele ca să răspundă. Şi cum ştiau amândoi că, dacă lucrurile merg "la orizontală", certurile "la verticală" se pot rezolva cu puţină voinţă, era evident cum se desfăşura viaţa la Cannes. Deşi era evident şi faptul că Ana şi Ştefan nu se certau niciodată, aşa că prietenul lui aduna plusuri peste plusuri peste plusuri...

Florentin

Gata? Se terminase?... Da. Îşi şterse lacrimile şi-şi aprinse o ţigară.

- Nicuşoare, am şi eu o întrebare. De ce dracu simt că veniţi toţi la mine, turbaţi s-o dau pe Florentina? Care-i şpilu'? Că am impresia că voi altă preocupare n-aveţi, decât copilu' meu!

- Ai auzit ce-a zis Nina: Ştefan e

- Ştiu cum e Ştefan, că am vorbit şi eu cu Nina ieri. Eu însă nu am încredere în el. Eu vreau să văd fapte, nu să aud zvonuri transmise din gură-n gură. Să nască Rubina - şi pe urmă mai vedem noi ce mai facem!

- Băi, toate demersurile astea ale noastre vin din dorul Anei pentru Florentina! Tu-ţi dai seama ce i-a spus Ana Ninei, apropo de Florentina?

- Ştiu că îi e dor de fiică-sa. Ştiu că tânjeşte după ea. Dar a lăsat-o la mine. Dacă o voia, o lua atunci.

- Atunci chiar că nu putea s-o ia! Că nu ştia nimic despre el! A lăsat-o cu tine ca s-o protejeze, în caz că Ştefan nu era tocmai "bărbatul din vis"! De ce nu vrei să pricepi chestia asta?

- Da' tu de ce nu pricepi?

- Ce să pricep, mă? Eu ştiu! Eu observ şi ştiu! Că nu-s căşunat pe el, aşa cum ai fost tu mereu! Şi l-am mirosit! Marea lui slăbiciune sunt copiii, mă! De-aia a fost de acord ca Laura să rămână gravidă! De-aia a rămas Rubina gravidă cu viteza sunetului! De-aia nu i-a cerut Ninei nici măcar taxa de timbru pe actele de adopţie ale lui Petre! Ştiai că a plătit de la el tot? Şi acte, şi şpăgi, şi tot? Bă, Ştefan e topit tot după Florentina! Iar Ana e tot mai tristă fără fetiţa ei şi-i este tot mai greu să-şi ascundă tristeţea asta de ochii lui!

Ridică privirea spre el... şi nu mai încercă să-şi ascundă propria tristeţe - reîncepu să suspine:

- Da' eu nu-s trist, Nicuşoare? Mie cum îmi vine, Nicuşoare? După ce-a plecat ea, să plece şi Florentina? Pe ea acu' o doare-n cur, că e fericită lângă el! Şi-are ce face, că i-a umplut el timpu' liber cu activităţi plăcute! Da' eu?

Cumnatul lui tăcea... Ei bine, ete că plângea de-a binelea şi nici nu-i păsa că-l vede Nicuşor! Ridică vocea:

- Eu, Nicuşoare? Ce-am eu pe lumea asta, Nicuşoare? Ce-am izbândit eu pe lumea asta? Care-i rezultatu' trecerii mele prin viaţă atâţia ani? Pe voi "vă freacă grija" că vine cuţitaru' peste voi! Da' nu vă gândiţi nici unu' că îmi cereţi să-mi dau copilu'! Voi chiar nu vă gândiţi că-mi ziceţi să-l iau frumos de mânuţă şi să-l duc la autocar şi să-l las să plece şi să uit că a existat vreodată!

Exact; nu se gândiseră niciodată la asta. Ei se gândiseră doar că venea Ştefan...

- Ia, Nicuşoare! Ia dă-i-l tu pe băiatul tău! Că dacă nu i-o dau pe Florentina, cred că i-ar place un băiat! Şi-al tău e tocmai bun, că e prea mic ca să-şi mai amintească de tine! Ia-l frumuşel în braţe şi du-te şi du-i-l la Cernica! Că-l vrea pentru el, şi-o să-l îmbrace în euroi! Te duci? I-l dai? I-l pui în braţe?

Nicuşor tăcea... Îşi şterse înciudat lacrimile:

- Ştiu că o să le-o dau. Ştiu că o să bag mâna aici, înăuntru, şi-o să scot totul şi-o să le-arunc pe-amândouă. Da' dacă nu am pe cine să pun în loc... Am fost la piaţa de flori. M-am uitat pe-acolo. Sunt de toate felurile; dar nu sunt ca ea. Nu mă "lovesc", aşa cum m-a lovit ea. Şi m-am dus degeaba pe-acolo - toate mi-au lăsat un gust amar... Nicuşoare, peticirea sufletului meu n-o să înceapă decât în clipa în care-o să fiu "lovit".

Cumnatul lui se încruntase vizibil...

- Femeia aia care-o să mă facă să rămân mască, fără răsuflare, e aia care mă poate face să smulg totul de-aici şi s-o las să pună petice.

- Florentine, tu-ţi dai seama că aştepţi o himeră? O zână bună, ca-n poveşti?

- Nu e himeră. Aşa m-a lovit şi ea...

- Iar ea n-a fost bună!

- Ba a fost perfectă; eu am fost un cretin...

- Şi totuşi, n-a mers! Lasă-le dracului de himere şi zâne! Caută o muiere straşnică, pe măsura mustăţii lu' taică-tu! Şi când o veni aia care te loveşte, vezi tu ce faci!

Înlemni, cu ochii la ţigară... Ce-i auziseră urechile? Poftim? Ridică imediat capul şi-l privi lung: cumnatul lui îi povestea despre traiul cu nevastă şi amantă? Nicuşor adăugă:

- Faci ce vrei! Poţi să aştepţi cât vrei tu! Da'-ţi zic o chestie! Vă chinuiţi aiurea şi tu, şi copilu', şi ai tăi! Într-o zi, Ştefan o să acţioneze; şi-o să rămâneţi toţi cu ochii-n soare, aşteptând zâna aia care să vă lovească! Atunci să văd ce dracu mai faci!

Nicuşor ieşi, furios... Avea dreptate şi el...

Să se lege de o femeie pentru care nu simţea nimic? Căreia să-i zâmbească fals? Ca să fie toţi ceilalţi fericiţi, el trebuia să fie nefericit? Să le arate tuturor nefericirea lui? Ar mai fi fost ei fericiţi, în asemenea condiţii?

Se ridică greu şi intră în toaletă. Îşi dădu cu apă rece pe faţă...

Nu. O să aştepte ca Rubina să nască. Iar dacă-i mai zicea vreunu' ceva de Florentina, le muta gura la spate! Să-şi vadă de vieţile lor!

De fapt, el de ce se bătuse cu pumnii-n piept că ia fetiţa cu el, că n-o mai lasă cu mamaia, că face şi drege şi nu poate fără ea? Dacă plecase în fiecare dimineaţă la muncă şi nu spusese nimic când o văzuse pe picea lui alergând spre poartă? Ce fel de tată era? Cum avea el grijă de micuţa lui? Cum mai susţinea că e un tată bun, că nu poate trăi fără ea, că are nevoie de ea, că...

... Cât timp va fi linişte cu mamaia Lăcrămioara, Florentina putea sta cu ea. Că şi mamaia asta avea un suflet! Florentina era nepoţica ei... Iar când nu va mai fi linişte, o s-o ia cu el. Până la sfârşitul anului. Până năştea Rubina. Până avea confirmarea... sau infirmarea tuturor mesajelor pe care "regele aurarilor" i le trimisese cu sârg. Apoi...

Apoi nu mai ştia...

Ioan

Deci aşa... Se ridică, şoptind:

- Să nu mai spui la nimeni.

Intră în bucătărie şi nu-şi mai căută cuvintele:

- Marcele, du-te şi zi-i nevesti-tii ceva.

Fiul lui "zburase" pe uşă... Privi lung căpşorul brunet de la masă, care se căznea să apuce boabele de mazăre cu linguriţa... Îşi compuse un ton calm, în romanes:

- Lăcrămioaro, azi Roberto a vorbit cu Diamant.

- Da' ce

- Taci şi ascultă. Luminiţa a discutat cu Nina, după ce s-au văzut ele două; a înregistrat-o şi mi-a adus şi mie înregistrarea. Iar eu am pus cap la cap tot ce mi-au zis ei. Şi uite ce cred eu...

Acum era atentă. Trăsese tigaia de pe foc, se întorsese şi-l privea. Şi părea că n-o să-l întrerupă...

- Ştefan a devenit extrem de puternic încă de când l-a luat Ceauşescu sub protecţia lui. Ana umblă prin Bucureşti însoţită de Grasu trei capete şi două BMW-uri pline de gealaţi. Ceea ce nu cred că se mai întâmplă şi cu alte neveste de interlopi. Or fi şi-alea păzite - da' nu la nivelul ăsta! Iar asta arată două lucruri: unu, că Ştefan apără şi se îngrijeşte de ceea ce iubeşte el cel mai mult. Doi, că duşmanii i s-au înmulţit - adică afacerile prosperă iar el creşte în ierarhia interlopilor. Ceauşescu face ce-i spune el - că încasează banu', şi-i place asta. Iar Ştefan moare de focul nepoatei noastre. Să-ţi spun cum moare Ana de focul ei?

Primi o negare cu capul.

- Nu m-ar mira să fim deja interceptaţi şi ascultaţi. Nu m-ar mira, de fapt, să aflu că diseară Ştefan ascultă ceea ce-ţi zic eu ţie acum... Cenzurează-te cu asta mică. Ia pastile şi rămâi calmă. Că avem o şansă să rămână aici - da' depinde şi de tine...

O privea lung... Lăcrămioara privea căpşorul brunet...

- Prâslea vrea s-o dea ca să poată s-o uite pe Ana - că o iubeşte şi-acum ca-n prima zi. Nu m-ar mira să o ţină pe-asta mică la el fiindcă se gândeşte că Ana o să se-ntoarcă, atunci când or să înceapă cer-

turile cu Ştefan. Băieţii zic că s-a dus la piaţa de flori şi se plimbă prin oraş, cu ochii la chioşcuri. El încearcă să se vindece; momentan nu-i reuşeşte, fiindcă n-a reuşit s-o revadă pe Ana. Roberto mi-a spus... Poza aia de pe telefon radiază; dar nu se compară cu realitatea. Atunci când Prâslea o să vadă realitatea, o să trebuiască să legăm copilul ăsta de calorifer, să nu i-o ducă... Prâslea n-o s-o mai vadă pe Florentina, atunci când o să vadă o florăreasă pe măsura mustăţii mele. Şi-o s-o lase să stea aici.

- Da' o să vină Ana după ea!

- Avem o şansă, extrem de mică ce-i drept, ca Ana să nu vină după ea.

Acum, nevasta lui mai avea puţin şi-l strângea de gât, că nu-i zicea mai repede!

- Rubina naşte la sfârşitul lui decembrie. Dacă Ştefan plănuieşte într-adevăr s-o trimită la taică-su şi să-i ducă Anei copilul la Cannes, avem o şansă... Ana s-a măritat cu Florentin din mai multe motive. N-a fost numai dragostea; a fost şi recunoştinţa pentru că a salvat-o din Serbia. A fost şi neputinţa de a-l vedea plângând în seara în care poate a vrut să-i spună că s-a terminat... A fost şi nevoia ei de a avea, totuşi, o familie - că pe noi ne-a considerat părinţii ei, iar de cumnaţi şi cumnate ştii bine cât s-a ataşat şi câtă grijă a avut... Au fost multe. Iar dacă Ana mai are, în sufletul ei, vreo urmă de omenie şi de milă faţă de copilul nostru şi tot ce-a însemnat el pentru ea, poate că n-o să-i ia copilul. Poate că n-o să vrea să işte un măcel aici, spunându-i lui Ştefan că îşi vrea fetiţa azi, acum. Atunci când a descoperit că era iar gravidă, era sufocată şi de magazin, şi de rutina zilnică, şi de oboseală. Acum e calmă, odihnită şi fericită. Şi-avem o şansă să gândească că din nou aşa cum gândea Ana de demult... Poate că o să primească copilul lui Ştefan şi-o să-l bage-n suflet. Şi-o s-o sufoce pe Florentina din sufletul ei - pentru că, undeva, cândva, în sufletul ei a fost şi neputinţa de a-l vedea pe Prâslea plângând...

Lăcrămioara îl privea lung. Vedea în ochii ei că înţelesese...

- Nu irosi şansa asta. E nepoata ta. Chiar vrei s-o vezi ieşind pe uşa aia pentru totdeauna? Chiar vrei să-ţi rămână doar nişte poze şi miliarde de amintiri? Şi de întrebări fără răspuns? E copilul lui Prâslea...

Sincer, era atât de trist că nu mai voia să ştie ce câştigase cu monologul acela. Dacă o convinsese sau nu "să ia pastile" şi să-şi păstreze calmul măcar până năştea Rubina... Reveni în sufragerie, porni televizorul...

Ce va fi, va fi. La urma urmei, era şi nepoata lui - şi-o iubea cu tot sufletul lui! Şi-l durea atunci când vedea că Lăcrămioara îşi vărsa nervii pe copilul ăla nevinovat! Dacă nici discuţia asta n-o putea convinge să deschidă ochii şi să scoată din ea ura pentru Ana, tare se temea că decizia lui Florentin de a o trimite pe micuţă la Ana i se va părea din ce în ce mai corectă...

Lăcrămioara

Privea lung căpşorul brunet...

Se aşeză la masă, lângă ea. O privea. Îi privea chipul. Vedea pe chipul ei trăsăturile lui Florentin. Dar vedea şi trăsăturile acelei femei...

Nepoţica ei...

Nepoţica ei trebuia să plece. Să iasă pe uşă şi să nu se mai întoarcă vreodată. Indiferent cât de dureros va fi acel moment şi anii ce vor urma - Florentina n-avea ce căuta lângă Florentin. Pentru că ea, acum, era privită de ochişorii negri şi ştia că le oferea un zâmbet trist. Iar ea, ca mamă, nu putea să vadă asemenea zâmbet trist pe chipul fiului ei. Chiar dacă-l va urma un zâmbet fericit, atunci când ochii lui Prâslea se vor ridica spre noua lui nevastă...

Florentin îşi va găsi o femeie straşnică. Acum, cu mintea limpede, ştia ce să caute. Şi el, ca şi Marcel, nu mai voia să vadă romănce-n faţa ochilor! Iar femeia care va intra cu el în biserică va fi "de nota zece". Şi-l va face fericit. Iar ea, mama lui, va avea grijă ca fericirea fiului ei să nu fie umbrită de nimic - nici chiar de chipul fetiţei din prima căsătorie. Curva aia făcuse în sufletul lui o rană adâncă; iar copilul curvei sfredelea în continuare rana aia...

Florentina va pleca la maică-sa. Cu cât mai repede, cu atât mai bine! Iar Ioan n-avea decât să bage cuţitu'-n ea - nu-i păsa. Murea împăcată - pentru că salva fericirea lui Prâslea...

13 noiembrie 2005 - duminică

Ştefan

Mda...

Era trecut de patru dimineaţa. Ana dormea dusă; el îşi impusese să nu adoarmă, aşa că o ţinuse în braţe şi-o adormise... Şi apoi coborâse în birou.

Citise toate transcripturile. Citise şi rapoartele: al lui Diamant şi-al lui Grasu. Nu le dăduse mari indicaţii; dar întrucât amândoi ştiau destule amănunte, se descurcaseră impecabil. Grasu organizase scena "la marea artă", Diamant era un actor desăvârşit, cei doi cuţitari ştiau să fugă de să le sfârâie călcâiele... Complicele se lăsase luat pe sus şi băgat în BMW - şi-apoi coborât şi "uns" două străzi mai sus... Scena, aşa cum o descriseseră ei, era a naibii de realistă! Cam ca-n filmele alea americane pe care le vedea Manolache senior seara, printre genele adormite! Aşa că neamul ăla tocmai realizase că avea o problemă imensă... şi contribuiau, fără să ştie, la planul lui.

Diamant se înregistrase; şi-i trimisese înregistrarea. O ascultase, zâmbind neutru... Şi-apoi ascultase înregistrările trimise de senior: cele de la florărie. Roberto muşcase momeala - o înghiţise cu tot cu ac şi vreo doi metri de gută, că i se păruse panicat... Nicuşor era întotdeauna panicat când se ciocnea de numele "Ştefan"...

Trăgea concluzia că acum putea să se oprească... un timp. Să-i bage-n carantină. Îi speriase; ei se vor retrage în carapacea lor, reprezentată de casa din Tei, şi-l vor aştepta, pregătiţi eventual să se detoneze... Ei bine, nu se va duce val-vârtej cu oamenii. Pentru că înţelegea, acum, de ce Florentina trebuia să întârzie.

Manolache senior avea cap de bulibaşă - era obiectiv şi recunoştea asta. Dar, ca orice bulibaşă "în funcţie", uita că părerea lui era un pic influenţată de faptul că "era la putere" şi nu prea-l contraziceau supuşii! Îşi închipuia deci că Ana, fosta lui supusă, ar mai fi putut să se sacrifice... Ha! Da' cine-o lăsa?! Ce-şi închipuia el - că avea de-a face cu o romăncuţă de-aia care face copii şi-i "plantează" pe la bunici, la crescut? Manolache senior era topit după nepoţica lui! Încerca deci să caute motive pentru care Ana ar fi renunţat... şi modalităţi ca fi-su să accepte să-şi calce cuvântul şi să-şi schimbe hotărârea! Dar probabil că nici chiar el, "şeriful neamului", nu credea ce spunea...

Oricum, îi plăcea să descopere că Manolache senior ştia ce face nevastă-sa - şi că o dezaproba. Realiza acum că va avea un şoc când va descoperi că însuşi Manolache senior ajunsese să fie de acord cu fi-su... Iar fi-su...

Idiotu'... Florentin o iubea pe Ana. O iubise din prima clipă când o văzuse! I se lipise instantaneu de suflet - cam cum i se lipise şi lui, la nuntă la Nicuşor. Iar Ana, femeia care nu-şi dorea în viaţă decât să se simtă iubită, simţise sentimentele idiotului. Nu-l iubise la aceeaşi intensitate - nici n-ar fi avut cum! Toate motivele invocate de Manolache senior erau corecte. Şi mai ştia el vreo patru-cinci motive, dar asta chiar nu mai conta acum... Deşi urlase la ea şi-i aruncase inimioara-n faţă, Florentin nu şi-o scosese din suflet. Nici n-ar fi avut cum! O asemenea femeie nu se scotea aşa din suflet! De fapt, în mod normal, dacă n-ar fi apărut el, în noaptea aia Florentin şi Ana ar fi dormit despărţiţi - iar a doua zi el s-ar fi întors acasă dis-de-dimineaţă, ar fi trezit-o, ar fi împăcat-o şi-ar fi implorat-o să-l lase să-şi pună inimioara înapoi la gât! Numai că apăruse el, la 2 noaptea, "cu lecţiile făcute" - cu băieţii, cu hotărârea de divorţ, cu inelul, cu actele, cu... Apăruse el - şi-i luase lui Florentin şansa de-a o împăca, totuşi, după 4-5 ore. Aşa că Florentin nu reuşise s-o uite pe Ana. N-avea cum. Ana încă mai era prezentă în visele şi speranţele lui. Când se gândea la ea, florarul simţea o durere în coşul pieptului...

Acum înţelesese şi el calculul Anei: Florentin trebuia să vrea el să renunţe la Florentina. Într-adevăr, se repeziseră toţi ca berbecii să-l bată la cap să le trimită fetiţa la Cannes. Nici unul nu se gândise că era copilul lui - sânge din sângele lui, sufletul lui... Florentin era singurul Manolache care chiar ar fi putut ajunge la Cannes, în faţa uşii de la intrare. Fără poliţie sau protecţia copilului; doar cu şişul. Lui nu-i era frică de el; anul trecut, în decembrie, mizase pe amicul lui de la SMURD şi calculase că două răni nu foarte grave o vor apropia un pic pe Ana de el. Şi-l lăsase să-l taie. Rănile o apropiaseră, într-adevăr; dar nu destul...

Dacă Florentin venea la Cannes, el scotea cuţitul din cizmă. Şi cum era un pic mai înalt, şi cum cuţitul lui era mai lung iar experienţa lui "în domeniu" mult mai mare, avea toate şansele să-l taie pe Florentin, mai grav sau mai uşor. Indiferent de rezultatul duelului lor, ar fi ajuns amândoi la poliţie. Iar asta nu avea voie să se întâmple în Franţa, atâta timp cât Isamu trăia pe planetă; că fratele lui era binecunoscut... Iar dacă picau afacerile din Franţa, putea să-şi cumpere o bărcuţă gonflabilă şi să vâslească uşurel spre coasta americană, calculând activităţi agricole...

Aşa că ei trebuiau să aştepte. Şi ei, şi prinţesa. Tati trebuia să fie "lovit". Că numai o nouă dragoste fulgerătoare l-ar fi putut convinge pe Florentin să renunţe cu adevărat la unicul lui copil... şi să spere că femeia care-l "lovise" va fi drăguţă şi amabilă şi înţelegătoare şi-i va face un băieţel!

Opri calculatorul şi se ridică: presimţea că nu va dormi mai mult de 4-5 ore, şi bineînţeles că nu va reuşi să aţipească un pic la prânz... Urca încet treptele - era obosit...

Se lungi lângă soţia lui şi-o privi lung... Şi şopti, după ce se asigură că Ana dormea buştean:

- Stai liniştită, iubirea mea. Eu îţi garantez că fetiţa noastră se va muta în curând în camera ei. Mă ocup intens de asta... I-am speriat bine pe toţi; acum îi las un pic să fiarbă... Şi-n timpul ăsta o să te îmbrac frumos şi-o să te trimit să dansezi în faţa camerelor de luat vederi... Când or să apară CD-urile şi-o să te vadă şi el, o să înţeleagă... Şi poate renunţă neîmpins de la spate... Iar dacă nu renunţă, după ce vine băiatul acasă, mă duc eu peste ei - şi ţi-o aduc eu...

Sărută uşor creştetul şaten:

- Să nu plângi, iubirea mea. Că lacrimile tale îmi ard sufletul... Să nu plângi; că o să vină ea...

15 noiembrie 2005 - marţi

Ana-Maria

Putea spune că era veselă...

Deşi ştia că mergeau la un botez cu mulţi interlopi de-ăia dâmboviţeni, era totuşi liniştită. Petrecerea se ţinea la Lyon; departe şi de poliţia română, dar şi de cea franceză. O să fie o petrecere liniştită, cu manelişti celebri şi mulţi euroi... în care soţul ei va sta la o masă extrem de îndepărtată de orice aparatură audio-video-foto - iar ea va dansa fix "în buricul ringului", aşa cum numai ea ştia să danseze...

Iuliana încerca să nu-i privească - Ştefan o ţinea în braţe. Se uitau amândoi pe geam, iar tânăra de pe bancheta de vizavi încerca din greu să nu-i observe nicicum... Să nu-i măsoare lung, admirativ, aşa cum îi măsurase atunci când urcase şi ea în limuzină...

Transformarea Iulianei era uluitoare. N-o mai văzuse de două săptămâni - şi descoperea acum o adevărată doamnă...

Limuzina opri în faţa restaurantului. Ete ce făcuseră - întinseseră ditamai covoru' roşu... Stop! Atitudinea! Normal că întinseseră covorul roşu - că doar venea regele, nu? Zâmbea... Prinse mâna soţului ei şi coborî. Iar "băieţii veseli" de la uşă rămaseră tablou...

"Da. Sunt frumoasă, sunt «bine» şi sunt soţia regelui aurarilor. Suntem cel mai tare cuplu care-a pătruns vreodată-n bojdeuca asta!"

Lăsă mâna pe braţul lui şi intrară.

Murmurul se stingea încet... Ete, că era linişte... În câteva secunde vor ajunge în faţa fericitului tătic - îl ştia din poze. Seara trecută şi-o petrecuse în birou, alături de soţul ei, şi-i cunoscuse pe toţi invitaţii... Iar ea era fericita mămică - se prezenta prompt la pupat şi felicitat.... Zâmbi "dulce", punând punctul final pe tăcerea aia mormântală din sală.

Ştefan

Da. Acum era cu adevărat mulţumit. Acum îi venea să-şi arunce haina de pământ şi să joace. Şi să cadă la picioarele ei - că ea era soţia lui Ştefan, regele aurarilor. Ea făcuse sala să tacă azi. Ea îl ridicase, pe palmele ei, mai sus decât toţi ceilalţi. Ea îl ajutase, în acele câteva secunde, să domine azi în toate discuţiile de afaceri care vor urma. Simţea căldura soarelui...

Ana-Maria

Trecuseră cam două ore; Florin abia venise, discuta cu formaţia... Şi trecuse pe la masa lor, dăduse mâna cu Ştefan, îi spusese Iulianei "Sărut mâna" dar n-o recunoscuse... Întoarse capul spre Ştefan:

- Ştii ce mă gândeam?... Florin nu pare s-o fi recunoscut.

- E evident că n-a recunoscut-o! Şi e evident că, în astea două săptămâni, ea a învăţat să aibă răbdare...

Soţul ei râdea; era rău...

- Şi crezi că sunt un pic exagerată dacă mă duc să le fac cunoştinţă?

- Nu; deloc! Chiar sunt curios să văd ce faţă face!

Lăsă geanta pe masă şi se ridică, cu ochii la Iuliana:

- Mergem să te prezint cuiva?

Tânăra aprobă şi se ridică şi ea. Porniră spre formaţie... Florin le văzuse şi acum le ieşea în întâmpinare...

- Cu ce melodie doresc doamnele să încep?

- Cu aia nouă, desigur!

Şi râdeau, ha-ha...

- De fapt, vreau să-ţi prezint pe cineva.

Doamne! - stăteau faţă-n faţă dar el n-o recunoştea...

- Florin... Julianne...

Evident, el îi pupa mâna... Iar ea zâmbea galeş... şi-apoi făcea un pas spre el şi-i spunea ceva la ureche... Iar el se făcea vernil... Na, că-i zisese una neaoşă! Iuliana râdea, cu ochii la uimirea împietrită pe chipul lui... Gata - acum îl strângea în braţe. Şi-i mulţumea, în şoaptă, pentru transformarea aia. Pentru miracol...

Decise să se întoarcă la masă - nu simţea nevoia să audă "mulţumesc" de la el. Nu ea dusese tot greul; ea doar făcuse lista... şi-i ridicase ei moralul, în primele zile. Se reaşeză, iar soţul ei zâmbi:

- Tare mi-e mie teamă că azi nu mai cântă un vers!

- Ei, nu! Crezi tu că Julianne n-are chef de dans?

- Ba, ştii ceva? Cred că, azi, Florin o să cânte pentru tine. Că tu m-ai convins să întreţin o frumoasă relaţie de prietenie cu ăl mai tare manelist... şi restul.

- Mai ştii?!

Se priveau lung... Sărutul era inevitabil...

16 noiembrie 2005 - miercuri

Ana-Maria

Aproape ajunseseră acasă. Ştefan apăsase serios acceleraţia Mercedesului; dar nu-i fusese frică, pentru că-l culcase de dimineaţă în braţele ei şi ştia că s-a odihnit bine...

- La şapte plec la aeroport.
- Bine.
- Sper că de data asta nu mai eşti aşa panicată...

Negă, zâmbind... şi-i răspunse totuşi cu sinceritate:

- Ba voi fi la fel de panicată, până te văd că intri în vilă.
- Tot nu te-ai convins că sunt în siguranţă acolo?
- Ba da. Dar voi fi la fel de panicată...

Mâna lui îi strângea uşor mâna...

- Iar eu te voi suna de mult mai multe ori, pentru că mi-am impus să nu te mai spionez...

Acum îi strângea ea mâna... Poarta era deschisă; Isamu îi privea atent... şi, înţelegând cum decurseseră lucrurile şi mai ales cum decurgeau lucrurile, zâmbea uşor...

Ştefan

Era şapte fără cinci. Era pregătit de plecare... Coborî în living.

La vederea lui, Ana zâmbi slab. Vedea un zâmbet un pic trist... Soţia lui se ridică şi-l strânse în braţe:

- Să ai grijă de tine; bine?

Aproba cu capul, privind-o lung... Şopti:

- Să fii cuminte; bine?

Acum aproba ea... Sărutul îl înfioră; se grăbi să iasă:

- Pa.
- Pa.

Se apropia de BMW; Isamu îl aştepta lângă portieră, ca de obicei. Urcă la volan:

- Ţi-am lăsat planning-ul pe desktop.
- Iar dacă se schimbă ceva, mă anunţi.
- Evident. Zilele astea, stai mai mult prin birou. Că nu se ştie cum evoluează lucrurile în zona arabă.

Isamu zâmbea şi aproba...

- Merge Gilles cu ea la lecţii şi la cumpărături; bine?
- Bine.

Trase portiera, porni motorul şi trase maneta în marşarier. Evita s-o privească, pentru că simţea un gol în stomac; şi s-ar fi întors chiar acum înapoi, în vilă, dacă ochii ei i-ar fi cerut asta...

Ana-Maria

Ştefan plecase. Evitase s-o privească şi plecase... Isamu intră; întrebă în şoaptă:

- S-a schimbat planningul?
- Nu.

Deci se întorcea sâmbătă... Decise să se aşeze la calculator. Căuta pe Google reţeta aia...

Avea un plan. La fiecare întoarcere a lui, îl va aştepta cu cozonac. Nici ea nu ştia de ce, dar simţea nevoia să facă ceva special pentru el! Şi cum el avea de toate, o să-i facă cozonac!

17 noiembrie 2005 - joi

Ştefan

Traversa curtea; o traversa grăbit, pentru că era ora patru iar el trebuia neapărat să ajungă şi la discotecă azi. Poarta se deschidea în faţa lui, băieţii se repezeau la maşini... Urcă la volan şi demară.

Rezolvase problema seniorului. Isamu deschisese un cont, la o bancă din Elveţia; depusese în el prima tranşă - şi-l băgase pe senior în afacerea cu cazinouri. Afacere care nu va muri, atâta timp cât vor exista oameni dornici să aducă nişte bani la curăţătorie... Afacere care putea asigura inclusiv traiul strănepoţilor lui, dacă învăţau regula degetului mare... Trebuia să-i ducă cheia şi hârtia; ca să-i arate că e parolist şi nu uită, atunci când primeşte o rugăminte de la un prieten.

Şi-apoi trebuia să gonească la Cernica şi să se odihnească măcar două ore. Că, pe la opt, oamenii lui de încredere veneau la el, împreună cu "zona arabă" - Irakianul şi Iranianul. Trebuia să le facă instructajul, să le spună despre "defilare", să se ducă la Sinteşti şi să-i dea bulibaşei banii... şi-apoi să "defileze" cu ei în formaţie toată seara. O să facă bătături - că avea mulţi subalterni de inspectat...

DN-ul era liber; accelera, pentru că voia să ajungă odată...

Sincer, era tentat să deschidă laptopul şi s-o privească. Dar se abţinea, pentru că promisese...

Ana nu voise să-şi vadă sau să-şi audă fetiţa cât fusese în Bucureşti. Începuse să se întrebe de ce! Şi de ce nu-i spunea s-o aducă la Cannes! Încerca să înţeleagă gândurile şi calculele soţiei lui...

Florentin, ca bărbat, nu era un motiv plauzibil - că la ce viaţă şi ce dragoste mare-mare îi arătase el la Cannes, Ana-Maria nu mai tresărea în preajma lui Manolache junior. Nu; micuţa lui soţie se temea. Se gândea că, deşi el o numea "soţie" şi "regină", exista riscul ca un telefon de la tatăl lui să-l determine să-şi schimbe planurile referitoare la Rubina. Iar ea putea sfârşi doar amantă, îndesată într-un penthouse cu copil cu tot. N-o învinuia şi nu se supăra pentru neîncrederea ei; îi mulţumea că venise cu el, că-l primise în sufletul ei şi că-i acorda o şansă. Ana era o femeie calculată; când calcula, nu uita nici o variabilă. Iar variabila "cuvântul bulibaşei" cântărea ceva-ceva în ochii ei - mai ales de când venise în şatră şi văzuse cum fusese el pedepsit...

Frână în faţa discotecii, iar doi dintre subalterni ieşiră din BMW şi goniră să-i asigure "scutul"... Coborî şi intră în discotecă.

Seniorul era, evident, la birou! Se aşeză în faţa lui:

- Salut.
- Salut.

Scoase plicul şi hârtia din buzunar şi i le întinse. Seniorul privi întâi în plic, deveni foarte mirat... Şi-acum se uita lung la el... Îi zâmbea lung: păcat de el, că se plafona cu toţi ageamiii din România! I-ar fi stat bine "cocoţat" pe vreo trei afaceri; dar cum el era seniorul, şi falit să fi fost - n-ar fi acceptat rolul de locotenent... Întinse mâna:

- Exact cum mi-ai cerut. Mă duc să mă odihnesc câteva ore. Pe la opt încep să-mi prezint noii angajaţi - că am fost informat că sunt buni pentru planurile mele.
- Da, am aflat şi eu asta. Ai luat o decizie bună.

Dădu să se ridice, dar n-o făcu. Îl privea lung... şi-l întreba dacă îi rezolva el cumva "taifunul" pe care-l va provoca luarea Florentinei pe sus... Seniorul nu zâmbea:

- Nu o lua acum, Ştefane. Nu te grăbi cu decizia asta. Va veni singură, atunci când va fi vremea.

Aprobă şi se grăbi să se ridice şi să iasă.

Făcuse o greşeală impardonabilă. Îl lăsase pe senior să-i vadă slăbiciunea pentru Florentina. Iar asta nu-i plăcea - că picea locuia la Manolache şi era păzită de-o mamaie în vârstă şi nişte unchi un pic cam împiedicaţi, obişnuiţi să se lupte cu cuvinte. Discoteca aia nu era a SRI-ului - iar ceea ce vedea seniorul, putea vedea şi "concurenţa".

Trebuia să facă ceva în privinţa asta; dar nu ştia ce, şi era şi obosit...

Ana-Maria

Mobilul piui scurt. Deschise ochii, întinse mâna şi-l luă de pe noptieră. Oof, avea oră de şofat...

Era singură în pat. Era singură în dormitor. Soţul ei nu era jos, în birou...

Îi era dor de el... Îi era frică...

Oftă greu şi se ridică: trebuia să aibă încredere în el. Grasu şi Diamant erau lângă el. Mai erau şi capetele rase. Şi oamenii seniorului. Şi seniorul. Iar Ştefan plecase în cizme şi nu-şi uitase pistolul. Soţul ei era bine păzit. Soţul ei se va păzi foarte bine, pentru că-şi dorea mult să se întoarcă...

Se ridică şi se grăbi spre baie: un duş şi fuga la şcoală! Când se întorcea, studia legislaţia... Apoi se uita un pic pe Wikipedia, la pistoale... Mai citea un pic despre etichetă şi conţi... Îşi făcea programare la înfrumuseţare pentru poimâine... Şi pe urmă poate făcea nişte aerobic - deşi nu prea-i mai ardea de manele, dat fiind faptul că la botezul ăla din Lyon Ştefan o tot îndemnase să danseze...

Vedea ea ce mai făcea! Oricum, mâine avea zi de cumpărături! Ia să-şi umple ea planner-ul telefonului! Cum făcea soţul ei? Meniu... Calendar... Notă... Aa, era simplu! Să-şi ordoneze priorităţile şi să facă odată duşul ăla - că Gilles era un tip tare de treabă şi nu merita să ia amendă pentru viteză excesivă!

Se înţelegea bine cu paznicul ei. Avea cam 1,90, era şaten şi avea ochi albaştri. Şi nu era nici gras, nici slab - era un franţuz normal. Purta freză, tăcea în 90% din timp şi avea un zâmbet slab veşnic întipărit pe buze - de parcă aşa se născuse, cu zâmbetul încastrat în musculatura feţei! Părea un tip comun, într-un costum comun - dar umbla cu ham cu două pistoale şi făcea plug prin îngrămădeală, ca să aibă ea pe unde trece. Tăcea mâlc, dacă ea nu spunea nimic. Şi n-o privea. Asta-i plăcuse din secunda doi - nu rămăsese "perplex", ca toţi ceilalţi, cu ochii la ea! Probabil că Isamu îl lăsase s-o spioneze prin glasvand şi se obişnuise... Oricum, Gilles era OK. Conducea OK, avea reacţii rapide şi minte iute... Se înţelegeau bine. Mai ales că tăceau mai tot timpul, amândoi... Începu să râdă:

- Aoleu, Ano, hai odată! Scoală-ţi fundu' din pat, că n-ai voie să întârzii! Hopa sus!

Alergă în baie, râzând...

Ştefan

Deschise ochii: auzea motorul apropiindu-se... Oftă greu şi se ridică. Ana era la Cannes; el dormise din nou iepureşte... Abia aştepta să se întoarcă acasă!

Se schimbă în grabă - îi auzea vorbind cu băieţii în curte... Îşi privi ceasul şi zâmbi slab: ei bine, o să trişeze - dar numai un pic. Şi ca să nu se poată auto-acuza de trişare, luă laptopul şi ieşi în curte.

- Neaţa, şefu'.

Îl salutaseră în cor. Zâmbi slab:

- Neaţa. Diamante, bagă un ness dinamită.

Vărul lui "accelera" spre bucătărie... Arătă spre masă; se aşeză şi el, deschise laptopul şi-şi aprinse o ţigară. O să facă gastrită de la atâtea ţigări pe stomacul gol...

Ăsta cu gastrita era un gând nou. Devenise foarte grijuliu cu el însuşi, după apariţia ei. Simţea, pentru prima oară, că sintagma "oamenii ca mine nu prind vârsta pensionării" putea fi neadevărată. Se comporta exact ca înainte de apariţia ei - dar se gândea că i-ar fi prins bine un sandwich...

Ana avea un efect incredibil asupra lui. După nici o lună împreună, din care două săptămâni fuseseră vecini, Ana-Maria îi schimbase nu numai gândurile, ci şi concepţiile... Accesă programul. Introduse numărul ei de telefon... Privea lung punctul roşu plimbându-se prin Cannes... Activă şi celălalt număr de telefon; era lângă telefonul roşu. Gilles figurase de multe ori pe lista lui de "avansări"; dar nu-l avansase niciodată din cauza zâmbetului veşnic întipărit pe buze. Îl folosise de câteva ori drept cârtiţă; iar zâmbetul ăla lejer îi asigurase întotdeauna angajatului lui reuşita...

Şi-acum uite ce sus îl avansase! Ei, poftim!

Opri laptopul. Se liniştise - Ana era la lecţia de şoferie, Gilles era lângă ea, viaţa mergea înainte în Cannes... El avea la masă doi tineri proaspăt angajaţi pe care-i scotea azi la plimbare...

Ridică privirea spre ei şi-i electrocută scurt. Irakianul înlemni; în clipele alea, puştiul rememora "perioada de probă" şi se-ntreba ce greşise! Iranianul în schimb era foarte calm; că el se gândise deja...

- Grasule, le-ai spus ce-au de făcut?

- Da.

Îi privea lung, când pe unul, când pe celălalt... Diamant îi puse ceaşca în faţă şi se aşeză lângă el.

- ... Mergem în Sinteşti azi. Până ajungem, vă gândiţi bine; iar acolo îmi spuneţi dacă vă întoarceţi în Bucureşti cu mine. Dar să nu uitaţi că, dacă vă întoarceţi cu mine, rămâneţi cu mine.

Primi două aprobări scurte... iar Iranianul preluă sarcina "purtătorului de cuvânt":

- Ne-am gândit şi ne-am sfătuit aseară. Ne întoarcem cu tine.

Zâmbi slab... Ness-ul ăla era "dinamită" într-adevăr - îi trosneau dinţii, dar nu se plângea! Că era obosit rău de tot!

- Bine. După ce ne întoarcem, o să inspectăm oamenii. Şi-o s-o facem în cinci - că vreau să vă prezint. Ca regulă general valabilă... Voi sunteţi oamenii lu' Grasu. El vă spune ce-aveţi de făcut, iar voi faceţi ce vă spune el. Cu o singură excepţie - în privinţa lucrurilor serioase, eu personal vă spun numele.

Era foarte clar pentru amândoi că nu tăiau nici măcar un pui de curte dacă nu le spunea el s-o facă - indiferent câte spumişoare vor face Grasu, sau Diamant...

- Când eu sunt în România, voi doi mergeţi cu mine. La juma' de metru în spatele meu, de-a dreapta şi de-a stânga mea. Nu te panica, Diamante, nu mă cred Dumnezeu...

Vărul lui râdea; Grasu zâmbea doar. Cei doi tineri erau imuni la poanta aia...

- Pentru că voi sunteţi săbiile mele: una-n dreapta, una-n stânga. Clar?

Foarte clar, evident! Îngustă încet ochii:

- Şi vă daţi seama că săbiile mele nu greşesc niciodată...

Evident... N-avea ce să le mai spună - ştiau deja ce rol vor purta, ce vor avea de făcut... Ce nu vor avea voie să facă niciodată... Îşi termină ness-ul şi se ridică:

- Mergem să vorbesc cu bulibaşa.

Florentin

Aduna cifrele din fişele de magazie. Ştia că n-are de ce, pentru că Ovidiu nu mai făcea demult "purceluşi" prin acte. Dar n-avea ce altceva să facă, pentru că şi colegul lui şoma... Vânzătoarea din magazinul cu rahaturi n-avea probleme în a mulţumi trei clienţi deodată... Oricum, el evita să intre acolo - că simţea durerea aia surdă în piept şi-i venea să spargă tot... Telefonul începu să piuie. Îl scoase, privi afişajul şi-l lăsă pe tejghea. Ovidiu zâmbi:

- Nu răspunzi?

- Nu.

Tăcere... Colegul lui era discret din fire... Oftă greu:

- Cumnaţii mi-au făcut o "bucurie" imensă - m-au plimbat pe la petreceri şi-au împărţit numărul meu de telefon la toate florăresele nemăritate. Mă gândesc serios să-mi schimb numărul... Dar n-o fac, că poate vrea să vorbească cu Florentina...

- ... Cu cumnaţii ai vorbit?

- Da. Dar a vorbit şi tata - aşa că eu am vorbit de fapt singur...

- Şi oricum faptu'-i consumat. Degeaba te-ai mai supăra...

Aprobă... Privea lung fişele... Îşi luă geaca şi ieşi.

Unde dracu să se mai ducă? Prin cluburi şi baruri? Florăresele alea care rupeau mustaţa tatălui lui nu-şi pierdeau vremea prin cluburi! O să se ducă...

O să se ducă acasă. Şi-o să se joace pe calculator. Deşi ar fi putut să iasă cu Florentina în parc...

Florentina îl întrista. Picea lui era tristă fără mami. Pozele alea nu prea mai aveau efect. Ea întreba, el răspundea, îi garanta că n-o minte şi-i promitea că nu mai e mult... Ea se înveselea, apoi uita, apoi se întrista iar şi întreba iar...

Aveau dreptate. Toţi aveau dreptate când îi spuneau că Florentina nu putea să rămână la el. Florentina era puntea dintre el şi Ana; iar el nu putea trăi lângă puntea aia, dacă Ana nu era la celălalt capăt...

Ar fi putut s-o ia azi de mânuţă şi s-o ducă la discotecă, la Ceauşescu. El era practic singurul cunoscut comun care ştia unde locuia Ştefan. N-ar fi vrut s-o ducă personal până la Cannes; şi se îndoia că Ceauşescu ar fi dus-o personal. Iar în altcineva n-avea încredere...

Până nu năştea Rubina, Florentina nu va pleca de lângă el! Gata cu gândurile! Mai bine se culca, decât să se gândească la asta!

Ştefan

Coborî din BMW şi porni spre trotuar. Se apropia de uşa cazinoului... Geamul fumuriu acţiona ca o oglindă; iar el privea imaginea regelui aurarilor care se apropia, cu mantia pe umeri...

Doamne, câtă dreptate avusese Ana! Cei doi tineri îi sporeau puterea - ei erau săbiile lui. Dar oricine s-ar fi uitat la el cu gânduri rele ar fi văzut cele două săbii... şi-ar fi calculat şi cuţitul din cizmă. Ştefan, regele aurarilor, avea trei săbii acum - şi de trei ori mai multă putere... Şi-o regină genială - dar asta era strict secret, să nu-l afle concurenţa...

18 noiembrie 2005 - vineri

Ştefan

Apăsă uşor frâna... trecu de gărduleţ şi ocoli larg poiana. Şi parcă BMW-ul pe vechiul lui loc. Se grăbea să scoată port-actul, ca să aibă cele trei fotografii la îndemână... Diamant tăcuse mâlc tot drumul; acum, întrebă:

- Vrei să spun şi eu ceva?

- Numai dacă te întreabă ceva. Deşi mă îndoiesc că or s-o facă.

- ... Crezi că mama te poate ajuta cu ceva?

- Nu. Şi să-i spui să nu-mi întindă cărţile - că nu vreau să ştiu.

"Mi-e frică să aflu că imprevizibilul, într-adevăr, există..."

- ... Nu vrei să dea nici de Ana?

- Nu.

Şi gata, că deja se încruntase! Iar îşi băga el nasul! Dar, mă rog - vărul lui era precaut. Atunci, în curte la Cernica, nu trasase foarte limpede linia dintre şef şi văr; Diamant se încurca uneori în ea. Dar aprecia efortul considerabil de-a nu se încurca des... Puse fotografiile în buzunarul de la piept, deschise portiera şi coborî.

Vărul lui alerga spre rulota maică-sii. Dementu' nu mai trecuse de mult pe la Perla - numai el ştia de ce! - şi-acum se grăbea... Tatăl lui era la masă; şi îl privea lung, încruntat. Uşa rulotei se deschise; mămica lui se grăbi să iasă şi să-l măsoare lung... Nu-i va arăta nimic acum. Se apropia deci, purtând masca dintotdeauna... Îl aşteptau... Se aplecă şi-şi sărută mama pe obraz; întinse apoi mâna spre tatăl lui:

- Bine v-am găsit.

- Bine-ai venit. Ce mai face Rubina?

Nu-l invitase să ia loc; era încruntat. Deci va sta puţin în şatră... Răspunse pe un ton neutru:

- E bine. Şi ea, şi băiatul. Sunt tot în spital, că contracţiile i se declanşează când îi e lumea mai dragă...

- Aha! Şi florăreasa ce mai face?

Tatăl lui ridicase un pic tonul. Bulibaşa se pregătea să răbufnească, aşteptându-se ca fiul lui să mintă... Ei bine, nu va răbufni - fiindcă nu-l va minţi! Scoase fotografiile şi le puse pe masă, între ei:

- E bine. E fericită cu mine şi mă face fericit.

Tatăl lui se ridică şi porni spre rulotă. Se aşteptase la asta; aşa că se întoarse spre mama lui - ei bine? Ea ce zicea? Ea privea lung imaginile... Auzi un oftat greu... Aşteptă...

- ... L-a sunat Rubina, din spital, şi i-a spus că ai dus florăreasa la Cannes. Şi-atunci taică-tu a chemat un taxi şi s-a dus la Vlad. Iar Vlad i-a spus totul. Absolut totul. Taică-tu ştie acum cum ai plecat de la propria nuntă ca să te duci la bruneta aia... Ştie cum ai mutat-o la Cernica... A aflat şi de ce-a murit, şi că era gravidă... Şi ştie şi cum ai luat-o pe florăreasă de-acasă.

Stop, că era în eroare! Se grăbi să transforme monologul ei în dialog:

- O cheamă Ana-Maria. Şi nu e nici pe departe florăreasă. E o adevărată contesă.

- Atunci fă-o contesă şi gata!

Se aplecă lângă ea şi-o prinse uşor de umeri:

- O fac; dar nu pot să vă las singuri. Ea o să-mi dăruiască copii, atunci când o să simtă că-i merit. Şi nu vreau să fie doar copiii mei; vreau să fie şi nepoţii voştri.

- Nepotul nostru e în burta Rubinei. Şi bag seama că nu prea-ţi pasă de el. Că eşti ocupat cu contesa...

- Nepotul vostru va fi şi copilul ei. Rubina se va întoarce la taică-su, după ce naşte. Iar fetiţa ei va fi şi fetiţa mea, cât de curând.

Era sigur c-o cam zăpăcise cu exprimarea aia; dar aştepta s-o descâlcească, pentru că ea era cel mai puternic aliat pe care-l avea... Ea înţelesese perfect cuvintele lui şi nega dezaprobator cu capul... Se

ridică şi puse degetul pe fotografii:

- Atunci când o veni timpul, dacă nu-i pune el salba la gât, i-o pun eu. Şi-i pun şi baticul, în caz că şi tu consideri că fericirea copilului tău e mai prejos de regulile strămoşilor.

Se grăbi să se întoarcă la BMW. Gata - pleca de-aici!

Spre marea lui uimire, constată că Diamant îl aştepta drepţi lângă portieră - şi strălucea tot de fericire! Hm... Mă rog; avea el motivele lui! Urcară amândoi, porni motorul şi întoarse maşina. Gata, plecau! În capătul aleii, Grasu aruncă ţigara şi porni şi el motorul...

Terminaseră mult mai repede decât anticipase, aşa că mergeau la un restaurant. Făcea cinste - că mai câştigase o bătălie din lungul război cu încăpăţânarea tatălui lui!

Ana-Maria

Apucă mânerul căruciorului şi intră în hypermarket. Şi scoase lista.

- Dacă-mi permiţi...

OK, să ducă el căruciorul! Dacă aşa voia el!

Porni grăbită spre raionul cu "prafuri de bucătărie"... Aşa! Făină! Eventual una cu drojdie, deşi era riscantă... Va lua făină fără drojdie şi drojdia separat, că degeaba o să crească cozonacul mare dacă va fi amar... Zahăr...

Ochii albaştri o priveau lung, miraţi, pentru prima oară de când îi cunoştea ea...

Începu să râdă şi nu-i dădu explicaţii - se grăbi spre raftul cu ulei.

Ştefan

Şase jumate - şi avionul se parca pe pistă. Avea timp să ajungă la spital; probabil că nu-l va mai găsi pe profesor, dar cu siguranţă medicul de gardă îi va "traduce" fişa de observaţie. Important era că îşi va săruta din nou băiatul... Şi-apoi, întrucât proprietarul avionului avea şi el un pic de treabă cu bunul personal, va porni pe autostradă, în lungul drum spre Cannes. Cinci ore de condus... Şi apoi o să-şi strângă soţia în braţe. Şi-o să uite de toate. Şi-o să doarmă atât de bine în braţele ei...

Scoase telefonul, apăsă 2 şi Call... Suna...

- Alo?
- Ce faci?
- Stau cuminte şi mă gândesc la tine...
- OK, mie-mi convine! Mai ales că stai cuminte... şi-mi vine să te-ntreb unde, dar presupun că e o surpriză...
- Presupui eronat. Probabil ai ghicit deja, aşa că nu mai e o surpriză... pentru tine...

Râdeau amândoi... Şi-o imagina râzând, lungită pe masa de masaj - pentru că nu auzea foen-ul...

- Doar, te rog - nu-i lăsa să-ţi taie nici măcar vârfurile!
- Bineînţeles că nu-i las! Tu ce faci?
- Uite, eu aterizez în Paris. Că proprietarul avionului ar cam avea nevoie de el...

Ana râdea. N-o deranja ideea că el se va duce acum la spital, la Rubina... Păi să încerce să n-o supere foarte rău, nu?

- Dar de data asta nu-ţi mai aduc filmuleţ. Că la ora asta numai bodyguarzii mai bântuie pe-acolo!
- OK. Apropo... Îţi pregătesc o surpriză.
- Alta?
- Păi ce, asta mai e surpriză?!

Corect; nu mai era surpriză... Ah, ce idee îi venise! Turui scurt:

- ... Stai puţin! Stai, că trebuie să-ţi spun o chestie foarte importantă!

Shun deschisese uşa şi coborâse scara; acum venea spre el. Se grăbi să-i strângă mâna, să iasă, să se apropie de Mercedes... Abia după ce închise portiera, ridică din nou telefonul şi-şi acoperi gura cu mâna, ca să nu-i citească nimeni cuvintele pe buze:

- Te iubesc.

Ana cu siguranţă era vişinie... După câteva secunde, soţia lui bufni în râs:

- ... Eşti rău!
- Oare?
- Stai, că am răspuns! Stai un pic! Cum îi zice... Cum îi zice...

Micuţa lui soţie îl fierbea un pic - pentru că el profitase de singurătatea din maşină iar ea era cu maseuza...

- ... Aa, da! Viţăversa!

Era rândul lui să se facă stacojiu:

- Acum eşti tu rea. Şi asta explică cuplul perfect...

Râdea; Ana se făcuse iar vişinie, apropo de cuplul perfect...

- Să nu mă aştepţi diseară; că nu ştiu când ajung. Şi măcar unul din noi să fie odihnit!
- Mm, bine! Ai grijă cum conduci, OK?
- OK. Pa.
- Pa.

Apăsă butonul roşu... Şi constată cu obiectivitate că redevenise adolescentul scurs în telefon. Avionul plecase demult, băieţii erau "ambalaţi" în maşini cam tot de pe-atunci iar el stătea ca pleaşca în ditamai Mercedesul, în mijlocul pistei, în vizorul lunetiştilor şi-i făcea soţiei lui declaraţii de dragoste telefonice... Porni motorul şi demară.

Ana-Maria

Ridică privirea spre ceas... Zâmbi slab: era opt şi cinci şi probabil că Emilie se schimba... Ieşi pe terasă.

Brr, era frig! Privea lung strada, aşteptând răbdătoare... Reveni în casă, dar doar ca să-şi ia ţigările.

Mâine dimineaţă, soţul ei va descoperi o soţie mirosind a vanilie. Şi-a cacao. Dar nu se va plânge - că soţia lui fusese azi la salon, aşa că era moale şi pufoasă ca un cozonac... Bufni în râs: oare ce-o să mănânce Ştefan mai întâi - soţia, sau cozonacul?

Ştefan

Zâmbea slab; zâmbea de complezenţă. Stătea pe scaun, se uita la ea şi-i zâmbea. Ea stătea cuminte în pat, se uita la el şi zâmbea...

N-avusese chiar nici un rost s-o întrebe ce sperase să câştige telefonându-i tatălui lui - aşa că nu adusese discuţia despre asta. Rubina ştia ce relaţii existau între tată şi fiu; ştiuse cum fusese el salvat de *stabor* anul trecut, auzise "teoria" făcută de tăticul lui apropo de viaţă şi discreţie... Cu siguranţă, nevasta lui presupunea acum cam ce va urma după naştere. Ştia foarte bine ce făcuse, din decembrie până acu' vreo două luni; în lungul timp petrecut în singurătate în rezerva asta, probabil că se mai gândise şi la cuvinte, şi la gesturi, şi la atitudine şi comportament... Şi deci aflase singurică de ce el o adusese pe Ana la Cannes. De ce o convinsese să vină cu el... De ce nu-şi mai vizita zilnic băiatul... De ce n-o mai putea săruta... Nevasta lui nu-şi permitea să-l întrebe - nu putea să aibă certitudinea întoarcerii la părinţi. La vârsta ei, poate că încă mai spera într-un miracol...

Iar el n-avea nimic de zis. Îşi sărutase băiatul, medicul de gardă îi descifrase fişa de observaţie... Erau bine amândoi. Ea era bine - deci băiatul era bine şi el. Părea calmă. Într-un fel, poate părea resemnată; dar încă mai spera...

- ... Avionul te aşteaptă?

Negă încet cu capul...

- ... Dormi aici, la apartament?

Negă din nou... Rubina îşi privi lung mâinile... Tăceau amândoi...

- ... O să mai vii la mine?
- Rar - că afacerile merg bine.

Vedea un zâmbet trist... Se ridică şi-i strânse uşor mâinile; i le

ridică apoi şi-şi sărută băiatul...

- ... Să ai grijă cum conduci.

Aprobă şi ieşi. Nu se grăbea. Nici nu se încruntase, nici nu se înfuriase... Nici nu se înveselise...

Rubina calculase mult, în ultimul timp. Ajunsese la rezultatul corect. Ea era nevasta lui - cea care-i purta salba şi copilul. Dar nu şi sentimentele. Pricepuse asta - şi nu încerca să i le ia şi pe-alea. Că ştia că sentimentele nu se iau, ci se primesc. Şi ştia ce făcuse. Acum, el cobora scările şi se gândea la ea - aşa, ca un calcul şi-un total...

La început, fusese dragoste. Rubina se îndrăgostise lulea de ochii lui verzi! Şi deci făcuse tot ce-i ceruse el - stătuse cuminte în şatră, ajutase la treburile şatrei, nu comentase lungile zile şi nopţi când el dormise în Bucureşti şi nu-i dăduse nici măcar un telefon... Şi înflorise toată, de fiecare dată când BMW-ul lui intrase în şatră... El însă n-o iubise. Da, se tăvălise prin iarbă răcnind că o vrea. Dar asta nu pentru că o iubise. Ci ca să scape. În acel moment al vieţii lui, avusese de ales; ori rămânea în Franţa, la naşul lui, ori îşi amintea că era, totuşi, fiu de bulibaşă. Şi alesese să rămână legat de Franţa, dar să fie în continuare primit în şatră - pentru că îşi iubea părinţii. Şi-apoi "o băgase în carantină"...

Deci, spusese "Da". Tatăl lui spusese "Da". O primise în rulota lui, îi vorbise despre Franţa, despre... Încercase s-o schimbe. Să-i arate şi ei drumul acela îngust, extrem de înalt, pe care mergea el. Nevasta lui căzuse de fiecare dată fie într-o parte, fie în cealaltă a lui. Nu făcuse nici măcar un pas pe acel drum! Păşise mereu pe lângă...

Şi-apoi merseseră la nunta lui Nicuşor. Îşi amintea cât de furios fusese că trebuise să treacă şi pe la nunta aia! Că el avusese treabă cu băieţii în ziua aia - şi-n plus n-avusese nici un chef "să defileze" cu Rubina pe sub nasul atâtor aurari respectabili! Aşa că intrase în curte, la fel de furios, ridicase privirea şi-o văzuse pe Ana... Şi rămăsese ca prostu'-n drum, cu gura căscată şi ochii la ea... că se mira şi acum cum de nu-l observase nimeni...

Şi-apoi rămăsese tot ca prostu'-n drum, cu gura căscată şi ochii la plasma de-un metru, la femeia aceea atât de frumoasă... Atât de specială...

Nu va învăţa tango. Niciodată. Tangoul va muri de revelion.

Ca să termine totuşi calculul legat de Rubina...

După ce Ana-Maria îi vorbise despre mirosul de tocăniţă şi ştergerea prafului de pe mobilierul yahtului, îşi spusese că nu-i fusese scris să rămână cu ea. Că ea n-ar fi reuşit nici să-l înţeleagă, nici să păşească alături de el. Şi fusese legat de Rubina. O luase din şatră şi o adusese aici. Se gândise că, dacă nu fusese capabilă să înţeleagă teoria, poate se va obişnui cu practica! Iar Rubina se schimbase. Rubina nu mai fusese Rubina...

Nu. Indiferent cum calcula, indiferent pe ce parte răsucea lucrurile, viitorul era mai mult decât limpede pentru el. Rubina nu avea ce căuta lângă el. Nu ştia, nu putea şi nu voia să păşească lângă el. Aşa că viitorul Rubinei era foarte limpede pentru el. Probabil că şi ea îl vedea la fel de limpede...

Urcă la volan şi scoase telefonul. Scria mesajul... Îl trimise... Porni motorul şi demară: întâi o cafea "dinamită" şi apoi goană pe autostradă.

Ana-Maria

Telefonul piui scurt. Îşi şterse două degete şi se grăbi să apese butoanele, să deschidă mesajul de la soţul ei...

Savage Garden - Truly, Madly, Deeply

Adică... Adică...

Stop! Savage Garden era o formaţie! Şi parcă ştia şi melodia! Dar nu-i ştia cuvintele; şi tocmai cuvintele o interesau pe ea acum!

Se spălă repede pe mâini şi nu mai urcă la calculator - deschise telefonul. Căuta pe Google... Deci...

Deci soţul ei tocmai îi transmisese o dedicaţie de dragoste... Şi ce dedicaţie! Ce versuri! OK! Lăsă baltă coca şi alergă pe scări. În dormitor, la CD-uri... Colecţia de dragoste... Asta e! Repede, înapoi la cozonaci!

Ştefan

Ei bine? Oare ce părere avea soţia lui de aşa melodie?

Telefonul piui scurt... Trase pe dreapta şi-şi aprinse o ţigară. Şi apăsă butoanele.

Atlantic Starr - Always

Se părea că ea avusese ceva mai mult timp ca să asculte cu atenţie CD-urile alea. Dar dacă se numea "Always", atunci "era de bine"...

Deschise telefonul, căută melodia pe internet... Păi s-o asculte, nu? Lăsă telefonul pe scaunul din dreapta şi demară.

Ana-Maria

Melodia era atât de frumoasă! Şi versurile... Nu degeaba i-o trimisese, nu? Iar ea "se bălăcea" în ulei şi cocă şi-o fredona...

Făcea cozonaci cu dragoste...

Uşa se deschise larg; Isamu o privea lung, serios... Zâmbi slab:

- Oficial, azi am descoperit o brutărie românească. Şi-am cumpărat nişte cozonaci...

Scena era mai mult decât explicită: regina îndrăgostită asculta melodii de dragoste şi-i făcea cozonaci dulci şi pufoşi regelui ei care se întorcea de la bătălie... Şi cum regina asta era contesă, găsise şi explicaţia perfectă pentru urechile personalului... Isamu începu să râdă şi ieşi. Bun! Unde rămăsese? Aa, la cacao...

19 noiembrie 2005 - sâmbătă

Ştefan

Poarta era larg deschisă; Isamu părea mai treaz ca niciodată. Viră stânga şi nu putu să nu observe zâmbetul chinezului...

Deci Ana îi pregătise o surpriză. Alta, pe lângă vizita la salon. Chinezul lui zâmbea, deci era o chestie... romantică. OK! Opri motorul, îşi strânse lucrurile, deschise portiera...

- Bine-ai venit.
- Bine te-am găsit. Ce-mi ascunzi?
- Eu, nimic.
- Zâmbetul tău ascunde ceva. Ce-mi ascunzi, zâmbetule?

Isamu începu să râdă:

- Lasă, că vezi tu!

Porniră spre casă:

- Ţi-am mai spus: trebuie să ştiu tot ce face, ca să nu rămân dator la capitolul "surprize".

- N-ai să rămâi dator - nu-i o chestie care aşteaptă răspuns. Şi nici n-ai cum să îi întorci o asemenea surpriză.

Serios? Deschise uşa şi înlemni...

- Va trebui să treci mai des pe la sală. Dar e un sacrificiu care merită, după părerea mea.

Ia uite! Mirosea a Crăciun... Se stropşi la el, râzând:

- Mă, tu mi-ai mâncat cozonacul!

- Mi-a adus şi mie, în birou - şi nu puteam s-o refuz, nu? Dar ceva îmi spune că porţia ta e sus, pe noptieră.

Deschise uşa bucătăriei; camera arăta ca ieşită din mâna Isabellei. În mijlocul mesei trona ditamai cozonacul, "plesnit" de rotofei ce era... La urma urmei, cum ar fi putut ascunde Ana făina şi uleiul şi tot ce mai conţinea cozonacul ăla şi nu încăpuse-n el? Plus formele de cozonac - că Emilie nu făcuse niciodată prăjituri... Urcă treptele şi intră în birou:

- Ceva noutăţi pe frontul francez?

- Nimic care să te ţină treaz încă jumătate de oră. Fetele ţi-au trimis raportul; e bun. Containerul buclucaş a ajuns în sfârşit la destinaţie şi a fost preluat de beneficiar; azi la prima oră curierul ia banii. Sacoşa corespunzătoare a pornit la drum; prima mie de kilometri a parcurs-o în linişte. Seniorul ţi-a trimis raportul prinţesei.

- L-ai citit?
- Ştii bine că nu.
- O să ţi le trimit şi ţie; că vreau să-ţi ştiu părerea.
- Eu te rog să n-o faci.

Poftim?

- Sunt în română, aşa că n-aş înţelege mare lucru din ele. În plus, e problema ta şi-a ei. Nu cunosc personajele, nu ştiu cum gândesc şi ştiu istoria doar vag, din auzite. N-aş putea să-ţi dau un sfat pertinent.

Privi lung jumătatea de cozonac a lui Isamu - umflată şi plesnită... Păi dacă nu voia să-i dea sfaturi despre prinţesă, atunci să-i dea sfaturi despre Rubina! Că pe ea o ştia - şi-o "mirosise" din prima clipă când o văzuse intrând în vilă!

- ... Rubina ştie că o să se-ntoarcă la taică-su.
- Dar încă n-aţi vorbit despre asta.

Nega încet cu capul...

- Ceea ce înseamnă că încearcă să fie un înger şi speră într-un miracol - adică o ceartă între voi. Speră ca Ana să te părăsească.

- Nu ia în calcul

- Nu ia în calcul decât ce vrea ea. Şi ce simte ea. E prea tânără ca să înţeleagă de ce miracolul pe care-l aşteaptă nu va deveni niciodată realitate, indiferent de circumstanţe...

Corect! Porni spre uşă:

- De curiozitate - când a terminat de copt la surpriză?

- Ştiu doar că la doişpe jumate mi-a adus mie farfuria şi mi-a spus "Noapte bună". Şi era un pic călduţ...

Deci şi ea era obosită... Păi asta însemna că o săruta şi se strecura în braţele ei. Şi făceau nani. Iar de dimineaţă, când se trezeau, or să coboare jaluzelele...

- Noapte bună.
- Noapte bună.

Urcă treptele, apăsă uşor clanţa...

Ana fusese mult prea obosită ca să mai coboare jaluzelele. Dormea dusă; pe perna lui, telefonul roşu dormea şi el... Iar pe noptiera lui, central, îl aştepta o farfurie cu capac. Şi-un bilet.

Bine-ai venit.

Ridică încet capacul... Evident, cozonacul lui era cel mai mare! Avea şi cacao din belşug, mirosea ameţitor... Luă o felie şi ieşi pe terasă.

Dacă la Cannes era ora două jumate, la Bucureşti era... Nu mai conta cât era. Selectă numărul lui Diamant şi muşcă cu poftă. Mm, o să se transforme într-un butoiaş! Sau, mai corect spus, o budană... Vărul lui dormea - dar n-avea de gând să renunţe...

- ... Mda...
- M-a aşteptat cu cozonac.
- ... Hă?

- Ana! Mi-a făcut cozonac! M-a aşteptat cu cozonac! Toată vila miroase de parcă-i Crăciunul!

- ... Ştefane, tu eşti?

- Mai ştii tu pe vreunu' care te sună la ora asta, euforic că i-a făcut soţia cozonaci?

Diamant începuse să râdă:

- Cum, mă?! Ţi-a făcut ea cozonaci?

- Da - şi sunt atât de buni că nu mă pot opri din înfulecat! Stai aşa! Să nu-nchizi!

Lăsă telefonul pe masă şi-şi mai aduse o felie...

- Aşa.

Diamant redevenise serios şi trecuse la romanes:

- Ia zi-i: sunt crescuţi bine?
- ... Da' de ce întrebi?

- Păi mama zice că cozonacu' creşte ca sufletu' ăleia de-l face. Dacă femeia are suflet bun, cozonacu' creşte...

Începu să râdă:

- Păi să ştii că sunt aşa de umflaţi, că au şi plesnit! Toţi, fără excepţie!

Vărul lui râdea din nou:

- Bă, eu ştiu că nu-i o chestie genetică, da'-ntreb totuşi: Ana asta a ta n-are cumva o soră mai mică? Că-s tânăr, frumuşel şi neînsurat...

- N-are. Da' uite, ca să nu suferi foarte tare... Pot să-ţi trimit şi ţie din cozonacu' meu. Să te bucuri şi tu de bucuria mea!

- Nu-mi trimite; lasă! Mănâncă-i tu pe toţi! Că te ştiu eu, ce mare mâncău eşti!

- Auzi? Da' eu sunt tentat totuşi să-ţi trimit un cozonac. Şi să-l duci în şatră.

- Nu-i grăbi. Momentan, ea e o româncă neserioasă care şi-a bătut joc de tine anul trecut şi aproape te-a dat pierzaniei. Nu-s de-ajuns trei poze şi-un cozonac ca să-i convingi.

- Ştiu; dar sunt euforic, deşi sunt sigur că n-a pus nimic ciudat în ei...

- ... Bă, tu acu' ai ajuns acasă, nu?
- Acu' vreun sfert de oră.

- Păi pune mâna şi bagă-te lângă ea! Şi dormiţi! Că să ştii că nu-i uşor să frământi cozonacii ăia! Şi ea-i obosită!

- Bine, mă. Hai, noapte bună.

- Ce noapte bună - că mă duc să caut un non-stop! Mi-ai făcut poftă, cu cozonacu' tău!

- Pa!

Închise, râzând... Mm, erau delicioşi! N-o să se poată opri! Reveni în vilă, închise glasvandul, încuie...

Ei bine, tocmai decisese că se oprise din mâncat. Că va face un duş şi se va strecura în braţele ei. Şi-o va trezi doar un pic; cât să-i pună mâna pe capul lui. Şi-apoi o să doarmă neîntors...

Ana-Maria

Mm, ce bine dormise! Picase frântă de oboseală azi-noapte; şi cum simţea chiar acum în nări parfumul acela special, trăgea concluzia că picase frântă şi nu-l auzise când venise...

Plecă încet capul şi sărută şuviţele brunete. Şi şopti, încet de tot:

- Bine-ai venit...

Deschise doar un ochi, privi farfuria - şi-apoi îl închise. Regele îşi degustase surpriza... şi fusese mulţumit - că mai degustase o felie...

Şi-acum se părea că regele se trezea... Şi intenţiona, la modul cel mai serios, să deguste şi celălalt cozonac...

Florentin

Petrecerea lui Crin era trăznet. "Dinamită". Maneliştii, mai toţi celebri într-o oarecare măsură, făceau fetele să danseze şi tinerii cu bani să arunce cu bani...

El "se-nfrăţise" cu barul improvizat într-un colţ. Stătea acolo, sprijinit într-un cot, şi se uita agale printre dansatoare... Pe urmă se uita pe la mese... Uşa se deschidea uneori; se uita la proaspetele sosite... Şi acum se uita lung în dreapta... şi încerca să revină spre dansatoare, dar nu prea putea - că puştoaica aia se apropia de el, privindu-l drept şi târând după ea un scaun... Iar el nu putea să nu observe că avea sub 18 ani, dar se fardase ca să pară de 20...

Scaunul se opri lângă el; rochia se aşează... şi fu salutat:

- Bună.
- Bună.
- Nicoleta.
- Florentin.
- Observ că nu te-ai clintit de-aici de peste două ore. La vânat?

Cee? Întoarse capul şi-o privi lung... Tânăra bufni în râs:

- Ei, şi-acum poţi spune că m-ai văzut şi pe mine!

Ia uite-o! Ia uite-o, ce şmecherii ştia! Râdea şi el; dar se gândea... Tânără, sprinţară, curajoasă, cu simţul umorului... Avea o presimţire... Nicoleta se grăbi să continue discuţia:

- Eşti prieten cu Crin?
- Sunt cumnatul lui.

Oo, făcuse ochii mari şi aştepta continuarea...

- Fratele Ilenei.
- Aha! Tot florar, sau...
- Florar.
- Şi tata-i florar. Da' eu nu ştiu dacă să-mi zic florărească; că am intrat la Construcţii...
- Păi tot florărească poţi să-ţi zici; da' numai atunci când eşti sigură că nu te pune nimeni să dai probă de lucru.

Juna râdea suav, cu ochii "atârnaţi" în ochii lui... Îşi luă paharul şi se aplecă puţin spre ea:

- Şi-acum o să te rog să mă scuzi; dar am o chestie foarte urgentă de vorbit cu Crin.

Bun! Unde era cumnatul lui? Crin dispăruse brusc din cameră; iar el trebuia să-l caute... Să fie oare sus?... La urma urmei, era bună şi Ileana! Se grăbi spre ea şi-i şopti la ureche:

- Unde-i Crin?
- Sus, cu nişte parteneri de-ai lu' socră-miu.
- Aha. Bine. Stai cu mine.

Sora lui aruncă o privire spre bar... şi reveni la el, râzând:

- Ce-i, Prâsleo - ai uitat cum se face?
- Nu; în schimb, mi-am amintit cum se face pe partea cealaltă a străzii. Aşa că vorbeşti cu mine, până-şi găseşte ea alt client.

Ileana se încruntă scurt:

- La petrecerea asta nu-s curve, să ştii!
- Şi-asta înseamnă că nu vorbeşti cu mine?
- Ba da, mă! Vino-ncoa!

Îl trăgea spre masa lor. Se simţea mult mai liniştit...

- Auzi, mă? Ţie cum îţi merge florăria aia?
- Acceptabil; ca-n noiembrie. De ce?
- Păi, uite, nea Florică zice că au cam scăzut vânzările. Şi eram curioasă dacă ţi-ai pierdut şarmul...

Nega încet... Ileana continuă discuţia, fără să sesizeze că era de fapt un monolog. El era foarte atent, pentru că avea o presimţire...

O vedea, cu coada ochiului, pe Nicoleta. După gesturi, tindea să creadă că nu se înşelase. Iar Ileana fusese prost informată... Sau Nicoleta era o bună actriţă...

Crin cobora treptele, cu ochii la bar. Nicoleta părea nepăsătoare; se uita spre dansatoare. Dar îi prinse încruntarea aia de fix două secunde... Cumnatul lui întoarse capul spre invitaţi... Ridică mâna şi-i făcu semn; iar Crin începu să râdă, volubil şi amabil şi nevinovat ca întotdeauna...

Momentan nu avea o certitudine; dar tare se temea că fusese adus aici "la femei". Iar dacă bănuiala asta i se confirma, era clar - ajunsese jalnic...

20 noiembrie 2005 - duminică

Florentin

Încercase să plece, pe la trei. Crin îl somase să mai stea, că rata tortul. Şi-i făcuse tortului ăla atâta reclamă, că stătuse... După vreo cinci minute, începuseră blues-urile la CD. Şi tot Crin îi şoptise că Nicoleta era singurică - şi era fată de florari şi se tot holba la el de ceva vreme... Se simţise curajos; decisese să obţină acea certitudine care-i deschidea lui calea spre scandalul monstruos pe care-l planifica. Aşa că o invitase la dans. Iar puştoaica se lipise de el şi nu-i mai dăduse drumul... Aşa că îi fusese sincer recunoscător individului pe care nu-l cunoştea, dar care decisese să aducă nişte farfurii. Problema era că Nicoleta îl urmase la masă. Aşa că stătea şi acum lângă el... Iar el calcula şi se gândea că oricum nu văzuse nimic notabil pe-acolo... În plus se liniştise - dezlegase şarada. Crin era în extaz, de când Nicoleta stătea lângă el la masă. Aşa că lucrurile erau "citeţe" ca ştirile de dimineaţă...

- Pot să te rog ceva?

Voia să-l roage ceva. Aprobă cu capul.

- ... Eşti cu maşina?

Aprobă din nou şi zâmbi:

- Vrei să mergem?

Oo, ce zâmbet larg şi mulţumit! Îi dăduse mesajul care-i aprinsese beculeţu' verde! Se ridică deci şi-şi luă ţigările; Nicoleta împacheta de zor o mulţime de lucruri: telefoanele, pachetele de ţigări, brichetele - că avea din fiecare câte două... Crin îl bătu pe umăr:

- Plecaţi?

- Da; Nicoleta m-a rugat s-o duc acasă.

Ochii cumnatului lui sticliră ciudat; mâna se întinse prompt:

- Vorbim, bine?

- Bine.

"Da' o să ai o surpriză, când o să descoperi despre ce-o să vorbim!" Că pe-asta nu i-o ierta! Nu-nu! Pe-asta o să le-o plătească toată!

Nicoleta se grăbea, el o urma... Arătă spre Dacie şi apăsă butonul. Bineînţeles că se urca în faţă, lângă el... Porni motorul:

- Deci: unde mergem?

- La Romană.

"La domiciliu, sau la punctul de lucru?" Îşi muşca limba, pentru că nu voia să fie măgar cu biata fată. Că ea n-avea nici o vină... Şi mai bine tăceau.

- ... A fost super petrecerea. Nu?

- Da, a fost OK.

- Adică nu ţi-a plăcut?

- Sincer? Preferam petrecerile de la un alt cumnat al meu, aurar. Mult mai restrânse, dar mai vesele.

- Păi cam aşa se-ntâmplă: mulţi invitaţi formează un bal...

Zâmbea slab... Decise să continue:

- Era super, mai ales când venea un prieten de-al lui. Aurar şi el. Plin de bani, că el valorifica producţia şatrei. El şi Crin aruncau cu bani pe manelist, iar ăla intra-n priză, iar femeile chiuiau şi făceau spectacol...

- I-auzi! Sună bine petrecerile astea...

- Da, sunau bine. Că nu se mai ţin.

- ... Păi de ce?

- Păi fiindcă nevastă-mea a plecat cu auraru'. Şi nu prea mai are cine să facă spectacol - că ea era maestra din buric şi el era cu aruncatu' banilor pe manelişti.

Tăcere... O lungă tăcere, semn că nici ea nu era nesimţită... Apăsă uşor frâna:

- Romană-i mare...

- Ah, scuze! La primul bloc...

Exact la blocul pe care era înşurubată firma medicului Petrescu... OK! Frână chiar în faţa plasticului cu bec în spate şi aşteptă...

- Florentine...

Întoarse capul spre ea: ce mai era? I se oferea un zâmbet "dulce":

- Nu vrei să urci la o cafea?

- Nu, mulţumesc. Sunt obosit...

- Păi cafeaua face bine la oboseală...

Negă încet, cu capul:

- Mă aşteaptă fetiţa mea acasă.

Zâmbetul nu păli nici în faţa acelui argument:

- Nu cred că se trezeşte la şase; iar eu ştiu să fac o cafea "dinamită"...

Ei bine, era obosit. Mult prea obosit şi sictirit, ca să-şi caute alte cuvinte, mai de soi:

- Te rog să cobori din maşină. Şi să le spui să nu-şi mai bată capul, că sunt băiat mare.

Nicoleta nu-şi pierdu zâmbetul... nici chiar acum:

- Bine; cum vrei tu. Mulţumesc că m-ai adus. Şi că m-ai suportat toată seara.

- Să zicem că a fost plăcerea mea să te suport la balul ăsta...

Zâmbeau amândoi... Portiera se deschise:

- Pa.

- Pa.

Bun. Şi-acum gonea spre casă - pentru că se dezmeticise instantaneu. Iar ideea aia nu fusese a lui Crin. Ideea aia "coborâse" ierarhic, iar un anumit "locotenent" n-o ucisese din faşă. Ceea ce însemna că va urla la Roberto, pentru că tatăl lui lua tot mai multe pastile în ultimul timp...

Accelera... Trecuse pe roşu, dar parcă nu-i mai păsa... Se gândea...

Îl duseseră "la fetiţe". Patetic! Jalnic! Ajunsese de râsul curcilor! Pe-o parte îl pistonau să renunţe la propriul copil, iar pe de altă parte îi plăteau curve! Că Nicoleta fusese plătită înainte să-şi târască scaunul în vecinătatea singurătăţii lui! Altfel n-ar fi renunţat atât de uşor. Deşi era îmbrăcată drăguţ, fardată cu bun-gust şi-şi ascundea cu grijă meseria, timpul costa bani pentru ea. Iar ea îşi mâncase timpul pe lângă el. Era evident ce se întâmplase...

Opri maşina în faţa porţii, coborî şi intră în curte. Nu-l mira lumina aprinsă în bucătărie - Roberto aştepta veştile de la cumnaţi! Că trebuia să raporteze la gheneral! Apăsă îndelung soneria, pentru că refuzase să mai ia cheia de la casa aia... Yala ronţăi iar Roberto deschise larg uşa. Îl privi lung, drept:

- Ştiu şi singur drumul spre "fetiţe". N-aţi făcut altceva decât să-mi arătaţi cât de jalnic şi patetic am ajuns. Mulţumesc, dar asta nu mă ajută cu nimic.

Fratele lui răspunse prompt, dovedindu-i că judecase corect şi planul, şi intenţia, şi lanţul ierarhic, şi executanţii:

- Ba te ajută. Că probabil n-ai observat cât de jalnic şi patetic eşti! Crin spune că te sună florăresele-n draci şi tu nu le răspunzi! Ce-ai, mă? Tot pe curva aia o aştepţi?

Şi-acum Roberto apucase tocul uşii, pregătit să încaseze pumnul... Ei bine, n-o să-l pocnească. Nici măcar n-o să ridice tonul, aşa cum făcuse fratele lui mai mare! Răspunse cu calm, privindu-l drept:

- Nu răspund niciodată la numere necunoscute. Iar voi nu v-aţi gândit niciodată că eu mă-nsor, nu voi. Eu sunt juriul; eu selectez. Dacă numărul meu de mobil n-ar fi legătura dintre Ana şi Florentina, l-aş fi schimbat încă de-acum o săptămână. Dar dacă voi insistaţi, o să-mi amintesc că Ana ştie şi numărul de fix. Şi-o să vă las cartela pe masă, lângă cheia de la casă. Nu mai încercaţi să mă mânaţi de la spate, ca pe-un bou înhămat la jug. Că n-am să trag niciodată când şi unde vreţi voi.

Îi întoarse spatele şi se grăbi să intre în curtea lui, să descuie... Mămica lui deschise imediat uşa de la bucătărie:

- Neaţa, maică!

- Săru' mâna.

- Cum a fost?

Oftă greu şi-şi scoase geaca:

- Jalnic. Şi patetic. Au plătit o curvă ca să stea lipită de mine toată noaptea şi să mă ducă la ea acasă, "să-mi facă felu'".

- ... Maică, eşti sigur?

- Foarte sigur.

Mămica lui tăcea, siderată şi ea de aşa plan "bestial"... Ridică scurt din umeri:

- Măcar au avut bunul simţ să aleagă una cu dinţi în gură şi tarif mare!

- ... Maică, trebuie să faci ceva!

- Păi fac! Mă schimb şi mă culc! Că mi-am mai mâncat o noapte din viaţă aiurea!

Şi-atât; intră în dormitor, închise uşa... Se schimba, încruntat... Se strecură în camera Florentinei şi-şi trase scaunul lângă pătuţ.

Indiferent cât de furios... sau de trist era el, trebuia să fie obiectiv: într-adevăr, trebuia să facă ceva. Viaţa lui, aşa cum era acum, îi garanta că în maximum un an dădea în hepatită C - dacă nu chiar în Bellu, sau Reînvierii. Inima lui, sufletul lui îl ţineau aici, în casă, cu ochii la chipul Florentinei. Pentru că el, oricât de realist ar fi fost, nu putea să nu spere...

El o aştepta pe Ana. Încă o mai aştepta.

Dar, ce putea să facă? Cum putea să scape de speranţa asta? Dacă se rupea definitiv de Florentina, ştia că ar fi plâns, şi-ar fi smuls părul din cap, ar fi ars în curte toate lucrurile fetiţei... ar fi dat în hepatită A, dar n-ar mai fi aşteptat! Şi-atunci, ar fi fost oare mai bine s-o ia azi pe picea lui de mânuţă, s-o ducă la discotecă şi să i-o lase lui Ceauşescu? Sau să-l sune pe Ştefan, să-i spună să vină s-o ia? Că ăla, dacă auzea aşa o veste, în trei ore era la poartă! Ana şi-o dorea pe Florentina; Ştefan i-ar fi livrat-o prompt, cu fundiţă albă imaculată... Dar...

Ana era fericită cu Ştefan. Tânăra braşoveancă care nu apucase să vadă Albena până acum se mutase într-o vilă din Cannes, Franţa. Iar Ştefan nu mai venea în România decât când "ardea". Răsfăţată şi iubită într-un oraş francez de top, îmbrăcată de la marile case de modă, cu servitoare şi bucătăreasă-n casă, plimbată cu limuzine luxoase, scoasă la petreceri cu ştaif şi-apoi iar răsfăţată şi iubită, Ana era fericită. Dar dacă Ştefan, bărbat cu experienţă vastă şi batalioane de admiratoare fanatice, nu era extrem de fericit cu ceea ce-i oferea Ana... Nu cumva el, dacă-i trimitea ei copilul, îi dădea nemerniculului cea mai puternică armă de şantaj care putea exista? Indiferent ce i-ar fi cerut el, Ana ar fi făcut - că fetiţa ei era în camera alăturată, cu paznicul angajat de el... Iar dacă Ana nu rezista acelui şantaj, şi chiar reuşea să se sinucidă, oare se mai obosea nemernicul s-o trimită pe Florentina înapoi? Cum ar fi putut afla el, din casa lui din Bucureşti, ce se întâmpla într-o vilă ultra-păzită şi supravegheată din Cannes?

Era prost că nu-i chema pe toţi aici şi nu rostea în gura mare acele calcule! Că de-asta ajunsese el aşa patetic - pentru că-şi iubea copilul prea mult ca să riste să facă acum un asemenea pas uriaş! Nu putea să lase fetiţa să plece, înainte să se convingă că o trimitea la mai bine! Da, picea ar fi fost mult mai fericită lângă mami; ar fi fost însă la fel de fericită şi atunci când uşa se deschidea iar Ştefan intra în camera unde se jucau ele?

Îi era frică de constatarea aia. Îi era frică să conştientizeze că, într-o zi, s-ar putea să fie nevoit să-l sune pe cuţitar şi să-l invite la o discuţie serioasă...

Se ridică, oftând greu, şi reveni în dormitor. Şi închise uşa: voia să doarmă. Să nu se mai gândească la nimic. Dacă n-ar fi ştiut că mama lui trebăluia prin casă, ar fi luat un Distonocalm sau un Diazepam - dar ar fi panicat-o cu asemenea gest. Aşa că miza pe oboseală... şi spera să nu viseze...

Ştefan

Închise mail-ul şi se ridică. Zâmbea slab, constatând că uneori bulibaşa Manolache era uşor tâmpit...

Îi aranjase idiotului ieşiri la "fetiţe"! Artistică împiedicare făcuse! Doamne... Mai deşteaptă fusese maică-sa, care îl întrebase ce se întâmplase da' rămăsese neutră şi nu-l zgândărise! Că, la cum îl ştia el, idiotu' avea nervii întinşi ca odgoanele montate pe podurile suspendate. Dădea să răbufnească - şi-ar fi răbufnit cu mobila de pământ. Iar.

Şi-acum, să se preocupe un pic de raportul fetelor. Şi, bineînţeles, de cozonac!

Lăcrămioara

Gata; se culcase. Prâslea adormea în cinci minute, când era obosit; aşa că ea va lua fetiţa în braţe, învelită în păturică, şi-o va duce dincolo. Abia aştepta să le audă discuţia!

Deci planul lor dăduse chix... Ha! Încă de când îi auzise şuşotind de zor, bănuise că cumnaţii vor ataca şi pe frontul ăla! Da' dacă nu se obosiseră s-o consulte şi pe ea, care era totuşi persoana cea mai bine informată apropo de... fiul ei, îi lăsase să se lovească! Pierduseră puncte importante în ochii lui Prâslea. Pierduseră din încrederea lui. Florentin se va izola şi mai mult; şi poate că, în asemenea condiţii, îşi va aminti el că mama era mamă până închidea ochii şi punea mâinile pe piept. Deşi...

Deschise uşor uşa, pregăti păturica... Mută fetiţa şi-o ridică pe braţ. Şi se grăbi să iasă.

Încuia uşa încetişor, că ştia cum să facă să nu pocnească yala... Brr, ce frig se făcuse! Dar deh - venea decembrie! Şi, o dată cu el, veneau şi vânzările alea nesimţit de mari care-l vor face pe Prâslea să fie atent la propria afacere. Asta uitaseră ei - în decembrie, amintirea curvei se va estompa un pic. Şi las', că avea ea grijă ca Florentina să nu mai vadă atât de des poze cu mami!

Vocea subţirică miorlăi:

- Neaţa, mami!

- Neaţa, Florentina! Eşti cu mamaia.

- Ude e mami?

- Nu ţi-am spus? În ţara aia îndepărtată! Încă nu s-a întors.

- Ude e tati?

- Tati face nani, că a fost la serviciu şi e foarte obosit. Noi mergem acasă la mamaia şi tataia, ca să-l lăsăm pe tati să facă nani; bine?

- Bine.

Apăsă soneria iar uşa se deschise prompt. Mirela o privi lung şi şopti în romanes:

- Hai, tanti, că se ceartă ca la balamuc!

I-auzi! Se trezise şi Ioan? Perfect! Intră direct în sufragerie, exact în clipa în care Roberto răcnea mai tare:

- Eu ţi-am zis că nu poţi să-l alergi aşa!

- Da? Păi tot tu mi-ai zis cum umblă Diamant prin Bucureşti! Şi ce afaceri învârteşte! Vrei să vină la uşa ta, cu pistoalele alea două, şi să ne grăbească ei?

- Şi credeai că, dacă-l trimiţi la curve, îi faci un bine!

- Îl rupeam de ea, bă, boule!

Ridică şi ea vocea:

- A fost o idee cretină şi-a picat cum e mai prost!

- Tu să taci, fă!

Ete ce urla la ea! Îşi privi bărbatul cu furie şi vorbi pe un ton normal:

- Eu l-am făcut, eu l-am crescut, eu l-am educat. Eu ştiu cel mai bine cum să-l fac să vrea ce vreau şi eu. Da' voi nu v-aţi obosit să mă întrebaţi!

- Păi m-am uitat în şifonier şi-am văzut că n-am nădragi pe măsura ta!

Acum făcea mişto de ea! Roberto reveni la discuţia despre Florentin:

- Voi vă şicanaţi aici iar bou' ăla boceşte-n pernă! Şi-o aşteaptă să se-ntoarcă la el! Că de-aia zice că le-o dă pe Florentina, da' o ţine aici! Ce crezi, că lui îi pică bine când întreabă asta mică de maică-sa?

Aa, da? Asta era? "Asta mică" îl întreba pe ta-su de mami? Prea bine!

Se grăbi să ajungă la masă şi să pună fetiţa în fund pe ea. Îi prinse

căpşorul în palme şi-o privi drept, de foarte de aproape:

- Uite ce se-ntâmplă. Mami a murit. A călcat-o maşina, în ţara aia foarte îndepărtată. Şi doctorii n-au mai făcut-o bine. Gata. A murit. Nu mai e. Să nu mai întrebi de ea - că mami e moartă.

Roberto

Aoleu! Aoleu, ce făcuse mămica lui!

Se făcuse linişte... După câteva secunde, plânsul fetiţei explodă la propriu, în tăcerea mormântală:

- Maamii!

Se repezi şi-o luă în braţe, mârâind în romanes:

- Uneori cred că nu gândeşti chiar deloc!

Alergă în camera lui şi închise uşa.

Ioan

Păi asta chiar nu pricepuse nimic! Sau pricepuse, da' voia să scape de copilul Anei? Apucă farfuria, se ridică şi-o azvârli spre ea:

- Ce-ai făcut, fă?!

Lăcrămioara fentă scurt şi puse mâna pe spătarul scaunului. Şi-o văzu ridicându-l spre dreapta, pregătită să azvârle-n el:

- Ceea ce trebuia să fac demult! Ori o vrei aici, ori las-o dracu să plece! Că-l bagi p'-ăla-n mormânt! Las-o să plece, şi noi mai facem un incendiu şi gata! Şi-o să bocească o lună şi-o s-o uite!

- Lasă scaunu' jos, că te-ndoi cu bătaia!

Lăcrămioara renunţă la scaun, dar nu şi la ţipăt:

- Mortu' de la groapă nu se mai întoarce! Niciodată! Da' ăla stă cu ochii la fi-sa şi-şi zice că curva e-n spital, în comă! Şi poate-şi revine! Lasă-mă dracu să le bag pe-amândouă-n groapă! Le jeleşte şi le uită!

- Fă! E fata lu' fi-tu! Cum poţi, fă, s-o dai fără să clipeşti?

Lăcrămioara apucă scurt spătarul şi azvârli scaunul de pământ, cu toată puterea:

- Pentru el, te dau şi pe tine, mă!

I-auzi!

Se ridică şi-i întoarse spatele. Şi intră în dormitor.

Roberto

Oof, Doamne! Doamne, cum plângea mititica! O strânse cu putere în braţe:

- Hei, nu mai plânge!

Daa, cum să nu! Florentina urla deja...

- Gata! Nu mai plânge! Gata! Fii atentă! Florentina, gata!

N-avea nici o şansă s-o liniştească, aşa că ţipă la ea:

- Mucles!

Iar urletul se întrerupsese, ca un casetofon gălăgios tras din priză...

- Gata! Mamaia minte! Nu e adevărat! Mami e acolo, în ţara aia, şi te-aşteaptă să te duci la ea! Nu mai plânge!

O privi lung... Doamne, şocaseră copilul ăsta! Inclusiv el, care urlase acum la ea! Florentina era îngrozită - îl privea cu groază, cu frică... O aşeză tot pe masă şi scoase telefonul:

- Mami e în ţara aia îndepărtată şi e bine mersi. Am vorbit la telefon cu ea de dimineaţă şi mi-a trimis o poză cu ea. Vrei s-o vezi? Vrei s-o vezi pe mami, cum arată ea acu', de dimineaţă?

Primea o aprobare grăbită... Deschise fotografia, înjurându-se bine-n gând că nu făcuse decât una... Şi se aşeză lângă pice:

- Uite. Mami şi-a făcut o poză şi ţi-a trimis-o ţie. Şi ştii de ce? Ştii de ce minte mamaia mereu şi zice că mami a murit? Uite, îi vezi pe oamenii ăştia? Ei o păzesc pe mami... Eşti atentă la mine?

Da, era foarte atentă.

- Mami a aflat un secret şi l-a spus mai departe. Şi nu trebuia să-l spună, că-i secret! Ai înţeles?

- Dha.

Suspina, dar nu mai plângea! Când va termina cu explicaţia, poate că o să zâmbească...

- Nişte oameni răi au aflat că mami a spus secretul. Şi vor s-o bată rău. Da' rău de tot! Ai înţeles?

Suspinele se înteţeau, deci înţelesese. Bun!

- Şi atunci mami a plecat în ţara aia îndepărtată, care se numeşte Franţa. Şi stă ascunsă acolo, ca să n-o găsească oamenii răi. Înţelegi?

Aproba de mama focului.

- Şi uite, are nişte oameni buni care merg cu ea peste tot şi au grijă de ea, să n-o prindă oamenii răi şi s-o bată...

Aproba...

- Până nu se rezolvă problema asta cu oamenii răi, mami trebuie să stea acolo, ascunsă. De-aia tu stai cu tati. De-aia nu poţi să te duci acum la mami. Dar... Te rog să nu mai plângi; că dacă plângi, eu nu-ţi zic mai departe!

Îşi ştergea lacrimile. Pumnişorii mici frecau ochişorii... iar pe el îl durea sufletul...

- Dar, într-o zi, oamenii răi or să se potolească. Şi n-or s-o mai caute pe mami. Or să se împace cu mami şi-or să fie prieteni. Şi atunci, tu o să te duci la mami. Şi-o să stai cu mami. Ai înţeles?

- Şi tati?

- ... Cu tati e altă chestie. Dar nu pot să ţi-o zic, că e secret. Şi mi-e frică să nu mă audă oamenii răi şi să trebuiască să plec şi eu în Franţa.

- Şi tati stă aici?

Aproba încet... O împăcase, dar o întristase. Că în ultimul timp picea stătuse mai mult cu Florentin... Hei! Se grăbi să-i amintească partea plină a paharului:

- Dar important e că o să stai cu mami, nu?

- Da!

- Bun. Bravo! Vrei să scoatem jucăriile lui George?

- Da!

O coborî de pe masă şi trase cutia de sub pat. Jucăriile vechi ale băiatului lui erau destul de jerpelite - dar, dacă o ducea la ea acasă, Florentin scotea şişul la maică-sa. Aşa că o să încerce s-o ţină cât mai mult în camera lui - să mai uite, să se dezroşească ochişorii...

Ana-Maria

Isamu o aştepta în uşă. De ce, numai el ştia - dar probabil că aşa-i plăcea lui! Sau încercase "să compună" o rutină şi pentru regină, de vreme ce pe rege îl aştepta în poartă... Motorul se opri. Zâmbi slab:

- Mulţumesc, Gilles.

- Plăcerea mea. Sunt pe-aici, dacă mai vreţi să ieşiţi azi.

Aprobă şi coborî iar Isamu o anunţă, în sfârşit, de ce-o aşteptase în uşă:

- A sunat instructorul auto.

Aha! Şi?

- Imediat cum aţi plecat voi, un şofer neatent a intrat lateral în el. Maşina e zob iar el e în spital, cu o complicată ruptură de ceva intern. Se pare că ai pauză vreo două săptămâni; asta, desigur, dacă nu vrei să faci şcoala cu alt instructor!

- Nu, mai bine fac o pauză. Să aprofundez teoria, să mai fac nişte ture prin poligon...

- Cum vrei. Dacă te răzgândeşti, îmi spui şi aranjez cu şcoala pentru alt instructor.

Aprobă şi-l văzu urcând treptele... Se ducea în birou; deci ea o să rămână acolo, jos... Se aşeză la calculator şi deschise jocul. Şi rămase aşa, cu ochii la monitor şi gândurile aiurea...

Emilie şi Isabelle probabil că fuseseră informate prompt, de Isamu personal; Emilie sigur văzuse formele de cozonac în dulap şi înţele-

sese că brutăria românească nu livra cozonacii cu tot cu tăvi! Nu păruseră foarte uimite de pornirea ei culinară, nu se uitaseră ciudat la ea, nu zâmbiseră mai altfel. Doar lăudaseră cozonacul delicios şi o întrebaseră, amândouă, adresa brutăriei. Sigur că n-o ştiuse - dar promisese că, data viitoare, o să şi-o noteze şi-o să le-o dea şi lor. Deci data viitoare, când soţul ei se va întoarce de la bătălie, va găsi o... pască. Cumpărată de la o cofetărie românească, situată pe o stradă al cărei nume uitase să-l noteze... Şi tot aşa, la nesfârşit, până când Isamu se va plictisi s-o tot audă minţind şi le va spune să înceteze cu adresele alea - că erau fete isteţe...

Uşa bucătăriei se deschise scurt; Isabelle o văzu, dar nu sări peste "ritual": închise uşa, traversă livingul şi se opri lângă ea:

- Doriţi să pun masa?

Observă imediat fărâmitura de pe buza superioară; o ignoră însă. Îşi privi ceasul şi zâmbi:

- Da, te rog.

Tânăra se îndepărta... Oftă greu şi plecă capul: şi Florentina era mare mâncătoare de cozonac...

Sufletul ei era împărţit în două. O parte se felicita că nu se dusese să-şi vadă fetiţa şi n-o sunase. Ştia că i-ar fi făcut rău şi şi-ar fi făcut ei însăşi şi mai rău. Cealaltă parte îi amintea mereu că se lăuda că-şi iubeşte copilul, dar nici măcar nu se dusese să se ascundă după un stâlp şi s-o revadă. Şi nici nu întrebase cunoscuţii despre ea...

Uşa bucătăriei se redeschise. Isabelle punea masa...

Oare Isabelle avea copii? Emilie avea sigur! Şi erau mărişori, dacă era să socoată vârsta bucătăresei! Dar Isabelle?... Şi, dacă avea, cum putea sta toată ziua fără ei? Oare se gândea că le ducea acasă un salariu peste medie? Oare o liniştea gândul că mamaia avea grijă de ei? Oare se întreba şi Isabelle, aşa cum se întreba ea zilnic, ce făceau copiii ei? Dacă nu cumva se împiedicau şi cădeau, dacă mâncau tot, dacă făceau roşu-n gât, dacă întrebau de mami...

Paşii coborau scările. Ridică privirea şi întâlni ochii verzi aţintiţi asupra ei... Zâmbi slab şi reveni spre ecran. Oprea jocul. Gata, se aşezau la masă. Trebuia să-şi ascundă cu grijă gândurile, pentru că Ştefan putea face oricând o "radiografie"... Şi nu Florentina trebuia să fie prima care trecea pragul casei.

Ştefan

Mm, delicioasă masă! Emilie se întrecuse pe ea însăşi! O fi, oare, de la cozonac?

Ana era ocupată; citea. Se încăpăţâna să se documenteze temeinic şi despre şoferie, şi despre istoria Franţei, şi despre conţi şi etichetă... şi despre multe alte lucruri care nu ajungeau la urechile lui. Micuţa lui soţie "valorifica" fiecare moment liber al zilei; atunci când el urca în birou, ea se aşeza la calculator şi-şi relua documentarea...

Într-o zi, când ea va dormi dusă, o să se aşeze şi el la calculatorul ăla de jos. Şi-o să-şi bage nasul prin el - să vadă la ce se uita ea atâtea ore. Devenise extrem de curios, de când descoperise cum îşi făcea soţia lui calculele şi cum ajungea la rezultatul corect în doar câteva secunde...

Se aşeză la birou şi deschise mail-ul. Şi se încruntă. Primul mesaj era de la senior. Personal! Şi era ultra-urgent...

- Ce s-a întâmplat?

Deschise mesajul şi simţi că-i creşte tensiunea ca-n desenele animate - pe modelul champagne. Ceauşescu îi trimisese personal două rapoarte şi două înregistrări audio şi-i scrisese patru cuvinte: ***"Dacă îi râcâi, reacţionează."*** Deci se luaseră de prinţesă...

Hm!

Deschise transcriptul şi-şi puse căştile: o să le urmărească în paralel. Că una era transcriptul, alta era discuţia propriu-zisă. Tonalitatea putea face diferenţa...

Ana-Maria

Ce frumoasă era istoria Franţei! Privea fotografiile de epocă, rochiile acelea atât de speciale şi le alipea orelor de documentare scrisă. Şi - Doamne! - cât de frumos era vopsit gardul pe-afară...

Uşa pocni violent, sus. Ridică privirea spre scări...

Mamă, Doamne! Ştefan cobora ca taifunul, cu telefonul în mână! Scăpăra scântei din creştet până-n tălpi! Avu intenţia, preţ de-o clipă, să se întrebe dacă făcuse ea vreo prostie...

Ochii verzi o electrocutară. Deci pe ea era furios! Doamne, da' ce făcuse?

Ştefan

Stop!

"Ştefane, calmează-te. Că ai îngrozit-o deja - şi doar ai coborât scările! Las-o uşor şi temperează-te..."

S-o lase uşor, să se tempereze... Dacă deschidea gura acum, ieşea din el un urlet...

Ana-Maria

Soţul ei se apropie de birou. Ea una nu se putea clinti; presupunea că era galbenă ca lămâia, pentru că nu mai respira de ceva vreme...

Mâna furioasă trase notesul de pe birou. Ce făcuse? Ce făcuse de-l supărase aşa? Scrisul ilustra din plin nervozitatea soţului ei...

Notesul se întoarse spre ea, odată cu privirea aceea furioasă.

Vreau s-o aduc pe Florentina aici azi. Mă laşi?

Dumnezeule mare! Se luaseră de copil!

Îşi acoperi faţa cu palmele... Doamne! - şi-o lăsase la ei tocmai cu gândul că nu erau nebuni! Că n-or să chinuie copilul fiului lor preferat!

Mamaia Lăcrămioara! Ea făcuse pocinogul! Numai ea putea fi atât de cretină să învenineze copilul! Aah!

Şi-acum ar fi trebuit să răspundă afirmativ. Pentru că voia să răspundă afirmativ. Şi pentru că normal era ca o mamă care aude că fiica ei de nici doi ani este terorizată de-o mamaie bolnavă de nervi să reacţioneze neprecupeţind nici un efort în a-şi recupera copilul! Numai că ea...

Numai că ea ştia ce se întâmpla dacă răspundea afirmativ. Într-un sfert de oră, uşa casei din Tei pica la pământ. În 30 de secunde, Florentina ieşea pe uşa aia, în braţele lui Diamant. În funcţie de circumstanţe, în urma ei, în zece minute apărea şi cârnatul de salvări, urmat de Jeep-ul seniorului. Apoi, în patru ore, Florentina intra pe uşa vilei din Cannes. Şi-apoi...

Şi-apoi apăreau Protecţia copilului şi poliţia. La Cannes. Nu neapărat în ordinea asta. Ştefan era conte şi consultant financiar, în Franţa. Se îndoia că fratele lui Isamu putea apăsa ad-hoc nişte butoane în privinţa asta. Deci, ea s-ar fi mutat cu copilul într-un centru de asistaţi social, de stat, până se apăsau butoanele alea.

Şi-apoi apărea clanul Manolache în păr, cu clanţa mare şi Interpolul şi multe hârtii olografe despre Ştefan...

Şi-apoi apărea şi Rubina, cu bebeluşul în braţe...

Doamne! De ce-o punea să facă asta? Înghiţi scurt, impunându-şi să nu plângă... Negă ferm, cu capul. Iar paşii se îndepărtară, parcă mai furioşi ca înainte.

Ştefan

Deci nu-l lăsa să acţioneze! Nu-l lăsa să dea două telefoane şi să scoată prinţesa din iad!

Ei bine, el o respecta. Îi respecta decizia. Mai presus de orice dorinţă a lui, Florentina era fetiţa Anei. El nu putea "comanda" şi "ordona" în relaţia mamă-fiică. Mai ales că ştia ce gândise soţia lui în acele câteva secunde... şi ştia că, totuşi, ea avea dreptate... Şi n-avea dreptate totodată...

Intră în prima cameră de lângă birou. Şi închise uşa.

Ana-Maria

Tresări violent la auzul bubuiturii. Doamne! - trântise mobila de pământ! Se scuturase toată casa!

Iar trântise!

Nu! Ştefan devasta tot...

Se ridică încet şi se mută pe canapea, la televizor. Apăsă butonul şi privi lung ecranul. Avea un singur gând: nu trebuia să plângă. Nu avea voie să plângă! Dacă soţul ei răsturnase mobila, îşi dădea seama ce era capabil să facă dacă vedea şi lacrimile ei!

Paşii se apropiară grăbiţi; nu era el, de vreme ce auzea şi paşii, şi sticlăria transformându-se în cioburi la etaj. Aşa că ridică privirea spre Isamu. Chinezul nu ieşi din tonul lui normal, de zi cu zi:

- Despre ce e vorba?

- Despre fetiţa mea - vrea s-o aducă aici azi. Şi tare-aş vrea să ştiu ce raport a primit; că aveam o înţelegere. Şi nu l-a apucat aşa, din senin...

- Numai el ştie; va trebui să vorbeşti cu el, când se mai linişteşte...

Aproba încet cu capul... După ce trântise mobila, Ştefan se părea că trecuse la dezmembrarea ei; că bătea cu lemn în lemn şi lovea cu toată puterea... Isamu pornise înapoi, spre scări....

Scoase telefonul din buzunar, selectă numărul Ninei... Asta e! Îi informa pe toţi că erau ascultaţi şi interceptaţi - dar asta putea fi o acţiune isteaţă, pentru că nu-i vor mai teroriza copilul "cu sonorul"!

- Hei, bună!

- Nu-i bună deloc. Ce s-a întâmplat cu Florentina?

Nina tăcea; se grăbi să completeze?

- Ce i-au făcut?

- ... Băi, eu nu ştiu să-i fi făcut cineva ceva! Am văzut-o alaltăieri şi era super-OK! Era veselă, s-a îngrăşat un pic, mi-a povestit că ea are în fiecare zi altă păpuşă invitată la masă...

- Fă, io nu-s dementă. Omu' meu remobilează cu pumnu' juma de casă - şi nu l-am văzut niciodată atât de furios. Vrea s-o aducă aici azi. Aşa că pune mâna şi află ce s-a întâmplat. Sună pe cine-oi şti, du-te la cine-oi şti, dar află. Că s-a întâmplat ceva grav. Şi nu-i a bună.

Apăsă butonul roşu, reveni spre televizor... Bufniturile nu scăzuseră în intensitate, şi nici zgomotul de cioburi...

Ei bine, îi informa că erau supravegheaţi. Şi-asta era bine. Pentru că pe ea o durea sufletul şi-şi impunea să nu plângă, iar ei îşi băteau joc de fetiţa ei! Şi nu ştia unde dracu era Florentin şi ce dracu făcea p'-acolo - da'-i venea să se ducă personal după Florentina ei! Şi să-i plesnească pe toţi peste bot! Pe toţi, cu el în frunte!

... Nu. N-o să se ducă la ei şi nici n-o să-i sune; da' o să-i terorizeze aşa, de la distanţă.

"De-acu' încolo, o să ştiţi că sunteţi urmăriţi. Şi-o să ştiţi şi de ce. Şi-o să vă ia mama dracului pe toţi - că după ce vine băieţelul nostru acasă, n-o să-l mai opresc! O să vă-nveţe el cum să vă purtaţi cu un copil nevinovat! V'-arată el artificii!"

Asculta zgomotele de sus şi-şi dădea seama ce-ar fi ieşit dacă ar fi răspuns afirmativ...

Nicuşor

Telefonul începu să piuie. Ah, o să-i trezească piciul! Îl luă şi se repezi să iasă... Nina? Da' ce se întâmplase? Se grăbi să răspundă:

- Da.

- Bună. Nina sunt.

- Bună.

- Auzi? Tu ştii multe chestii despre o anumită persoană...

Da, ştia multe lucruri, despre multe persoane. Dar la care dintre ele se referea?

- M-a sunat Ana, adineauri, să mă-ntrebe ce i-au făcut Florentinei. Că acea persoană demolează prin casă, în culmea furiei, pentru că ea nu-l lasă să o aducă pe Florentina acolo. Ce dracu s-a întâmplat?

Procesa informaţia... Aoleu! Ştefan îi ascultase! Îl pusese pe protectorul lui să-i asculte pe toţi! Că nu degeaba îi spusese la telefon că "urmăreşte cu interes ce se mai întâmplă pe-acolo"! Şi deci, primise o informaţie cum că Florentina nu era tratată aşa cum trebuie! Se grăbi să răspundă:

- Mă informez şi te informez. Dar, în caz că te sună iar, spune-i că socră-miu i-a plănuit lui Florentin o frumoasă petrecere cu lipeală la profesioniste, iar el s-a prins. Presupun deci că Florentin s-a înfuriat şi-a protestat, iar maică-sa şi-a vărsat nervii pe copil. Că n-ar fi prima oară.

- Băi, nu presupune! Că ea e acolo, cu carul de draci! Tu n-auzi că demolează casa? Cică prima oară când a văzut-o plângând, a vrut să reteze ficusu'! Imediat după ce-a demolat nişte mobilă!

Deci Ştefan era furios şi avea nişte chestii tăioase la îndemână... Mormăi, încruntat:

- Văd eu cum fac. Te sun.

Apăsă butonul roşu... Cum dracu să afle? Că pe Roberto nu-l putea suna fără să-l avertizeze că li se înregistrau pe bandă magnetică inclusiv pârţurile... Cum să facă... Aa, simplu!

Selectă numărul lui Florentin şi apăsă butonul verde.

Ştefan

Gata. Totul era la pământ. Totul era distrus. Ar fi vrut să mai spargă ceva - dar nu mai avea ce. Camera aia putea fi acum golită de resturi şi re-zugrăvită, în aşteptarea pătuţului roz cu baldachin şi voaluri şi mătase...

Se aşeză încet pe perna sfâşiată a canapelei... Îşi prinse capul în palme.

O speriase. Şi-o îngrijorase. "O dăduse-n toate alea" cu furia lui! Şi-o anunţase, total neacademic, că nemernicii îi chinuiau copilul. Acum, Ana stătea în living, purtând pe chip o mască oarecum serenă, şi se întreba ce-i făcuseră dementii ăia fetiţei ei...

Atunci când luase decizia de-a nega, Ana calculase mai multe variabile. Luase în calcul măcelul care-ar fi ieşit în Tei şi problemele care vor decurge din el. Luase în calcul posibilitatea ca Manolache să se apuce de scris declaraţii la poliţie, provocându-i astfel lui alte probleme. Luase în calcul alertarea serviciului extern, pentru că idiotu' avea copilul pe hârtie iar scoaterea lui din casă fără acceptul lui se numea răpire... Iar asta i-ar fi făcut lui probleme şi în Franţa, unde chiar n-avea voie să aibă probleme... Calculase, probabil, şi sosirea neamului Manolache la Cannes. Şi-o calculase şi pe Rubina... Şi scosese din calcul cele mai mari variabile - cele mai importante. Dorinţa lui. Şi dorinţa ei. Ana se pusese din nou pe locul doi. Nu putea să creadă altceva - pentru că asta ar fi însemnat că Ana nu-şi dorea propria fetiţă...

Nu se va duce la ea. Nu va încerca s-o liniştească. O va lăsa să se chinuie cu gândurile alea, pedepsind-o astfel pentru că nu avea încredere în el. Pentru că lui nu-i păsa nici de Manolache, nici de hârtii, nici de poliţie, nici de Rubina, nici de nimeni! Lui îi păsa de ea şi de prinţesa lor! Dorinţele lor erau tot ce conta! Tot ce trebuia calculat! Doar atât! Păi el ce dracu era acolo - calculator, sau bărbat? Calcula? Sau acţiona şi făcea în aşa fel ca familiei lui să-i fie bine? Partea asta, Ana n-o va înţelege poate niciodată...

Deschise uşa şi ieşi. Şi se grăbi să intre în birou. Isamu îl anunţă sec:

- A sunat-o pe Nina. Scurt şi pe ton de ordin.

Aprobă şi scoase telefonul. Căuta... Suna...

- Da.
- Bună.
- Bună.
- Te rog să n-o suni.
- Deşi m-a rugat să
- Am să-i spun eu, atunci când va fi destul de calmă ca să afle.
- ... Bine. Dar îi spui.
- Sunt parolist din fire.
- Bine.

Închise şi trase tastatura spre el. Chiar în momentul ăsta, îi cerea seniorului să compună o reclamaţie la poliţie, semnată de Ana, cum că părintele care primise tutela chinuia copilul; şi-i cerea să obţină de la poliţie o hârtie care să solicite interceptarea discuţiilor din casă. Şi să obţină şi ordinul judecătoresc, şi-o dubă pe care să scrie mare "maşina de interceptat cretini" şi pe care s-o parcheze vizavi de poartă.

Şi trebuia să se calmeze totuşi... că seniorul avea limitele lui...

O să-i dea lui Grasu ordine noi. Să dubleze paza fetiţei - că dacă va auzi vreodată prin transcripturi un zgomot de palmă, oamenii lui intrau peste ei şi fără aprobarea Anei! Şi-o să-i spună să intre în alertă de gradul doi - ceea ce plasa două maşini în capetele străzii. Că doar n-or să fugă cu prinţesa-n braţe - nu?

Şi-o să-i scrie şi seniorului - o să-l avertizeze că nu-i plăcea faptul că transcriptul ăla nu urmase calea firească, ci "ocolise" pe la el. Asta însemna că nu i se dădeau chiar toate informaţiile - chestie care-l deranja la culme. Se simţea un pic... legat, la mâna seniorului. Şi-asta nu-i plăcea.

Descuie seiful şi scoase cutiuţa. O privi lung... O desfăcu şi aşeză şoseta lângă mouse. O privea lung... Era atât de mică! Atât de... Scoase telefonul şi apăsă tasta 1.

- Da.
- Scoate tot din camera aia, dar n-o remobila.
- Bine.

"Că n-are rost - patul cu baldachin n-o să întârzie mult."

Păi să le scrie tuturor, nu? Şi să se calmeze, ca să poată să-şi ordoneze gândurile.

... Uite, că se calmase şi deja îşi amintise să-i transmită seniorului că voia să afle ce decizie lua Florentin azi, în clipa în care-o lua pe prinţesă din casa aia de nebuni. Voia să afle asta instantaneu. Cam ăsta era tonul necesar strunirii ochelaristului. Şi tot pe tonul ăsta o să-i ceară să înceapă să trimită fotografii.

Florentin

Mm, suna telefonul... Iar el dormea atât de bine...

Tăcuse. Bun. "Noapte bună, Florentine..."

Na, că suna din nou! Întinse mâna, pipăi pe noptieră... Bombăni, ridicându-se din pat:

- Al dracului să fii, cu soneria ta cu tot!

Gata! Apăsă butonul şi anunţă sec:

- Dorm.
- Ba tocmai te-ai trezit. Tanti Sorina a sunat-o pe sor'-ta, că din casa alor tăi răzbat urlete şi ţipete.

Păi da - se trezise!

- Du-te şi scoate copilu' din urlete. Şi pe urmă poţi să dormi.

Ete, că-i închisese Nicuşor... Intră în bucătărie, privi lung spre casa de vizavi... Aştepta...

Ia uite! Mămica lui trecuse prin faţa geamului cu o viteză care-i trăda nervii! Şi dacă ea era nervoasă, însemna că discutaseră tot despre el. Selectă numărul lui Roberto. Suna...

- Da.
- De ce v-aţi certat şi-aţi urlat de v-a auzit şi tanti Sorina, peste stradă?
- ... Vin la tine.
- Vino. Şi adu şi copilu' - că-n casa aia, printre urlete, nu-l las.

I se închisese în nas. Aştepta... Gata. Îl văzuse trecând prin faţa geamului. Florentina era cu spatele; dar să-i ferească Ăl de Sus să o vadă cu ochii roşii - că ce le făcea el, nici torţionarii Securităţii n-ar fi putut să le facă! Descuie uşa, o deschise larg... Roberto intră, iar Florentina întinse mâinile spre el:

- Tati! Tati, Foletina a văzut mami!

Cee? Roberto se grăbi să-l lămurească:

- I-am arătat poza pe care mi-a trimis-o de dimineaţă, pe telefon.

Aha... Lăsă fetiţa jos, iar fratele lui întrebă, în romanes:

- Te-a sunat tanti Sorina?
- Nu.
- Nici n-avea cum, că e plecată la băi de-o săptămână. De unde ai ştiut că ne-am certat?

Tanti Sorina nu era acasă - Nicuşor trântise o minciună. Adică fusese informat, din sursă sigură, că în casa părinţilor lui se răcnea. Cine putea să ştie... Se încruntă scurt:

- V-am auzit. Că aţi urlat îndeajuns de tare chiar şi pentru urechile mele, obosite după atâtea ore de şoaptă de curvă!
- Florentine, n-am venit să ne certăm. Am venit să-ţi dau nişte sfaturi. Că eşti fratele meu şi te iubesc - şi te văd cum suferi şi te pregăteşti să te internezi prin spitale.
- Atunci stai jos, dacă tot ai venit cu intenţii bune! Da' să nu mă sfătuieşti despre Nicoleta; că n-are încă 18.

Fratele lui nu ştiuse decât planul; cu siguranţă, detaliile tehnice fuseseră sarcina diliului de Crin... După ce-i trecu uimirea cauzată de diliu' de Crin, Roberto îl privi lung... Tonul fratelui lui era calm:

- ... Unu: nu mai lăsa copilul cu mama, decât dacă e absolut necesar. Pe timpul zilei, cât eşti tu treaz, fă un efort şi ţine-o cu tine.

Plecă încet capul şi şopti:

- Încerc să ne obişnuim amândoi unul fără celălalt...
- O să vă obişnuiţi destul, după ce-o să plece ea. N-o mai lăsa cu mama. Doi: nu mai merge cu capu'-n jos. Că te văd toţi de dincolo - şi-ţi văd suferinţa. Şi-i doare - şi ţipă şi urlă şi te scot mascat la curve! Aranjează-te şi frezează-te şi zâmbeşte non-stop, ca Mona Lisa. Că dacă le arăţi un Florentin trist şi resemnat, dar care priveşte cu încredere spre viitor, sunt mai liniştiţi!

Se simţi tras de bluza de pijama; vocea subţirică întrebă:

- Mami nu moaltă! Nu aşa?

Închise încet ochii... Roberto oftă greu:

- N-o mai lăsa cu mama. Mai bine îi angajezi o bonă, decât s-o laşi cu ea. Dacă vrei să ştii sfatul meu... Fă aşa cum îţi spune Ceauşescu. Ăsta e sfatul meu. Vezi, că Ana a aflat un secret şi l-a spus mai departe, iar nişte oameni răi o caută s-o bată. Ea se ascunde în Franţa şi e păzită bine de oamenii răi. Iar Grasu e pozitiv în scenariul ăsta. Mai ai poza, sau ai şters-o?

Nu răspundea; mintea lui auzea în continuare întrebarea fetiţei lui...

- Bă! Mai ai poza aia?

Scoase telefonul, găsi numărul, apăsă butonul verde... Slavă Cerului, suna...

Ştefan

Mobilul începu să piuie. Îl luă, privi lung numărul, numele... Scrâşni printre dinţi, în romanes:

- Ce-i, ţigane? De ce mă suni? Vrei să-mi dai explicaţii? Vrei s-o las pe Ana să-şi liniştească fetiţa? Ce vrei?

Telefonul suna; el îl privea... şi nu intenţiona să răspundă...

Apăsă butonul roşu. Selectă numărul Ninei. Apăsă butonul verde.

"'Raţi ai dracului să fiţi voi şi Dumnezeu' vostru, cu tot neamu' vostru de cretini! Las' că vă-nvaţă Ştefan să jucaţi!"

- Da.
- Dacă te sună Florentin, să nu-i dai numărul Anei.
- Nu i-l dau. Da' ce s-a întâmplat?
- Îţi povesteşte Florentin, în vreo cinci minute.

Închise - că era prea nervos acum ca să încerce să fie galant. O s-o sune mai spre seară, să-i ceară scuze pentru limbaj... Scrâşni spre pro-

priul telefon, care rămăsese tăcut:

- Hai, idiotule; nu insişti?

Uite că nu insista...

- 'Rai al dracului de idiot, tu şi cu mă-ta aia dementă şi dezaxată! Descurcaţi-vă! Descurcă-te! Să te doară şi pe tine sufletu'...

Florentina nu va vorbi azi cu mami. Poate mâine, sau poimâine...

Florentin

Sunase de trei ori; apoi i se refuzase apelul. Logic...

- Tati...

Plecă privirea spre ea...

- Tati, mami nu moaltă!

- Nu, puiule. Mami e în Franţa. Şi uite că am sunat-o şi sună ocupat. Adică vorbeşte la telefon. Deci e bine.

- Da' omu lău nu peacă?

- Omu' rău o să plece, la un moment dat. Nu ştiu când, dar sigur o să plece!

Mobilul lui piui lung, semn că uitase din nou să-l încarce... Idee! Nesperată, genială idee! Îl scoase din buzunar şi exclamă, fericit ca o zi de mai:

- Ia uite! Mami ţi-a trimis un mesaj! Hai să vedem!

Căuta poza... Şi se grăbea, că rămânea fără baterie... Gata.

- Uite, puiule: mami ţi-a trimis o poză cu ea. Vezi că e bine?

Degeţelul mic apăsă pe capul lui Grasu:

- Omu' bun!

- Da; el e omul bun care are grijă de mami şi-o păzeşte de oamenii ăia răi.

- Mami fumoasă!

Şi-acum pupa telefonul "cu ţoc"... Uşa de la intrare se închidea în urma fratelui lui... Aduse încărcătorul şi rezolvă problema bateriei. Şi acoperi cu mâna poza pe care picea lui continua s-o pupe cu foc:

- Florentina? Tu ştii că tati nu te-a minţit niciodată; da? Ştii?

- Da.

- Tati îţi promite că, imediat cum oamenii ăia răi se potolesc, tu o să te duci în Franţa şi-o să stai cu mami. Promit.

- Da.

- Tu pleci după mami; dar nu acum.

- Nu acum. Acum e foame!

Zâmbi slab şi plecă capul: uitase cum era traiul cu minora... Păi să se schimbe şi să-şi invite picea în oraş, nu? Chiar se gândea că nu mai trecuse demult pe la fini... Dacă ei nu erau acasă, sau aveau frigiderul gol, o să-şi scoată picea la restaurant...

Ana-Maria

Amorţise acolo, pe canapea... dar se liniştise. Nina nu sunase - semn că cineva o oprise. Era tentată să creadă că ştia cine-o putea determina pe Nina să nu-i spună ce se întâmplase cu Florentina. Ceea ce-o tenta să presupună că nu se întâmplase ceva foarte grav... şi o făcea să presupună mai departe motivele pentru care soţul ei se încuiase practic în birou, dovedindu-i că era supărat pe ea...

"Cana se spărsese" pe la două. Era ora şapte. Dacă s-ar fi întâmplat ceva foarte grav, Florentina tocmai ar fi terminat ciorbica pregătită de Emilie. Deci nu era ceva foarte grav...

Ştefan distrusese o cameră întreagă pentru ceva nu foarte grav, care însă i se întâmplase Florentinei... Şi-i spunea "prinţesă"... El era rege, ea era regină, Florentina era prinţesă... Băieţelul lui va fi prinţ...

Indiferent ce va face şi va spune Ştefan, indiferent câte camere distrugea şi câte maşini incendia şi câţi oameni hăcuia, ea rămânea fermă pe poziţie. Dacă nu avea un motiv "beton", nu-l va lăsa să răpească copilul! Nu-l va lăsa să se lege la cap cu o problemă imensă - că Manolache senior era o problemă imensă! Era un rege - iar Ştefan voia să intre pe teritoriul lui, în castelul lui, şi să fure coroana lui Florentin...

Uşa bucătăriei se deschise, se închise, paşii se apropiară iar Isabelle întrebă:

- Doriţi să pun masa?

Dacă s-ar fi uitat acum la ea, ar fi văzut acelaşi zâmbet dintotdeauna. Deşi fata asta măturase şi curăţase şi cărase, împreună cu bodyguarzii, tot ce se aflase în prima cameră de la etajul unu. Aşa că aprobă cu capul, privind în continuare ecranul...

Aştepta. Şi se pregătea psihologic să se ridice, să urce şi să-l cheme la masă. Adică să încerce taifunul cu degetul, dat fiind faptul că Isamu plecase acu' jumătate de oră... Miza pe faptul că nu se mai auziseră zgomote de mobilă trântită în ultimele patru ore jumate. Era tentată să presupună că Florentin aflase ce se întâmplase cu Florentina şi luase măsuri. Aştepta...

... Asta e. Isabelle se grăbise. Acum ea trebuia să încerce taifunul cu degetul. Se ridică, urcă treptele şi ciocăni corect în uşă. Iar uşa nu se deschise... Întrebă prin uşă:

- Vii la masă?

- Nu, nu mi-e foame.

Nu-i era foame...

Ştefan şi-o dorea mult pe prinţesă. Îngrozitor de mult! Ştefan iubise prinţesa încă din prima clipă... Lăsă capul pe zid, oftând greu...

Ştefan

Îşi trecu furios degetele prin păr... De trei ore aştepta acolo, în faţa ecranului; dar nu se mai întâmplase nimic. Nu mai primise nimic. Pe la şase, îl sunase Nina. Florentin trecuse pe la ea, cu prinţesa. Şi n-o refuzase atunci când ea îi oferise micuţei masa de prânz. Semn că transcriptul şi înregistrarea erau autentice, iar Florentin nu-şi minţise fratele...

Chiar el îi vorbise Anei despre regele Manolache. Despre cum "funcţiona" neamul ăla şi despre motivele pentru care Manolache îl ura atât de mult. Şi-acum îi ceruse să treacă cu vederea faptul că regele Ştefan, care domnea cu fruntea sus peste teritoriul lui şi nu pleca niciodată să cucerească teritoriul altui rege, ţinea musai să intre peste Manolache-n castel şi să fure fetiţa lui Florentin. Coroana lui. Regina Ana calculase consecinţele. Şi se pusese pe locul doi. Pentru că îl pusese pe primul loc pe el şi siguranţa lui...

Oftă greu... Se ridică şi apăsă butonul.

Ana-Maria

Uşa păcăni uşor şi se deschise fix un centimetru. Să intre?... Să intre.

Intră şi închise uşa, fără să-l privească.

- Vino încoace.

OK; nu-l privea, pentru că-i era teamă să nu-i vadă furia... Fu aşezată la birou; mâna lui luă mouse-ul şi deschise ultimul mail intitulat "Raport prinţesă", apoi documentul ataşat...

Citea transcriptul... Nina îl sunase pe Nicuşor, care minţise "artistic"... Aici

Stop! Marcă răspunsul lui Florentin şi zâmbi slab: "Tocmai ai aflat că eşti un pic filat..."

I-auzi! Şoaptă de curvă! Fusese el la curve, sau îl duseseră ei, legat fedeleş? Mm... Da, îl duseseră ei! Adică îl momiseră în vecinătatea unei tinerele frumuşele sub 18 ani...

Asta era. Găsise sursa scandalului. ***"Nu mai lăsa copilul cu mama"*** era răspunsul la întrebarea "Ce s-a întâmplat?".

Stop! Marcă răspunsul lui Florentin... Încerca şi el metoda ei, de-a sta departe de Florentina; dar nu-i prea reuşea, fiindcă mama lui avea draci şi... Poate că mamaia Lăcrămioara nu mai putea nici ea să stea

aproape de copilul Anei...

Deci el defila pe sub nasul alor lui cu moaca tristă şi lacrimile-n ochi...

"Mami nu moaltă!"

Palmele lui Ştefan se aşezară uşor pe umerii ei. Ea îşi impunea să nu plângă - că mamaia nu mai ştia ce voia... şi când voia nepoata, când n-o mai voia... Şi gura ei spartă spunea multe cuvinte la urechea nepoatei - când de-alea, când de-alelalte...

Cu litere italice, mititel de tot, era scris *"Apel"*, urmat de o înşiruire de numere. Putea jura că era numărul lui Ştefan - că Nina i-ar fi răspuns instantaneu finului ei! Iar pe altcineva Florentin n-avea de ce să sune în acel moment. Dar nu-l va verifica... Nu se va întreba de ce Ştefan nu răspunsese la telefon...

Florentin îi răspundea fetiţei şi-o liniştea... Şi-acum îi arăta iar fotografia cu ea în faţa hotelului Sofitel...

Zâmbi slab: ***"Mami fumoasă!"*** - şi-o pupa fetiţa ei...

Marcă cu mouse-ul promisiunea lui tati... şi se lăsă pe spătar - restul discuţiei n-o mai interesa. Citise cum Roberto ieşise deja - iar discuţiile lui tati cu fetiţa lui nu puteau fi decât bune. Ştefan o răsuci cu tot cu scaun şi-o privi lung. Avea privirea unui nebun...

- Lasă-mă s-o aduc aici.

Să-l lase s-o aducă aici?

Aceea era ultima înregistrare; mult după "spargerea cănii". După stingerea scandalului. Presupunea că prima înregistrare conţinea şi urlete de copil, iar soţul ei îi deschisese ultimul mesaj în tentativa de-a o proteja cumva... Observase şi şoseţica roz de pe birou...

Şi totuşi, Florentina n-avea ce căuta aici până nu se termina căsnicia lui tradiţională. Da, calculaseră şi deciseseră numărul de copii pe care-i vor creşte împreună. Da, se înţelegeau foarte bine. Da, "defilau" cu fruntea sus şi p'-acolo, şi p'-aici. Dar ea una fusese de atâtea ori în viaţă gâsculiţă, că pur şi simplu nu mai voia să rişte! Până nu vedea că se ţinea de cuvânt, până nu îi punea el personal băiatul în braţe, până nu afla că Rubina ajunsese la taică-su-n bătătură iar Ştefan se numea "divorţat tradiţional", nu va accepta ca Florentina să plece de la Florentin. Că acolo era în deplină siguranţă. Se temea de neprevăzut...

Se întoarse spre birou şi luă o coală de hârtie. Şi începu să înşire, cu bumbişor, toţi membrii neamului Manolache... După care i-o întinse:

- Văd că eşti bine informat. Pune câte-o bifă la fiecare persoană care ar fi de acord ca azi, acum, să o vadă ieşind pe uşă şi să-şi şteargă complet din minte gândul că au o nepoată din partea lui Prâslea. Dar calculează două bife la seniori şi cinci la el - că ea e coroana lui, indiferent ce-am făcut eu. Şi nu te duce s-o iei, dacă nu obţii minimum 80% - că o iei degeaba. Îţi faci ţie rău legându-te la cap cu o acuzaţie de răpire şi-o lungă declaraţie despre ce-au auzit ei că ai făcut tu de-a lungul vieţii. Şi-i faci şi ei rău - că or să renunţe la acuzaţie dac'-o s-o plimbăm par avion Bucureşti-Cannes ca pe-o minge de ping-pong...

Soţul ei lăsă hârtia să cadă; o ridică şi-o strânse cu putere în braţe... Şopti, impunându-şi să nu plângă:

- Nici nu-ţi imaginezi cât de rău mă doare sufletul, ori de câte ori mă gândesc la ea! Azi, m-am întrebat dacă Isabelle are copii - şi cum poate să stea fără ei atâtea ore... Mă întreb zilnic dacă o scot în parc, dacă nu cumva îi dau prea multe bomboane, dacă s-a spălat pe mâini înainte de masă, dacă o trag de păr când o piaptănă... Dacă o ascultă, atunci când cere rochiţa bleu sau roz... Dar... Dar toate bifele astea se obţin greu. E un proces de durată...

Ştefan

Oof, Doamne, cât de mult suferea Ana după fetiţa ei! Iar el fusese idiot azi - şi n-o lăsase să vorbească cu ea...

O trase ferm spre uşă: gata, mâncau şi încheiau subiectul ăla! Că era încheiat, oricum! El o să se întoarcă în birou, imediat după masă; iar ultimul raport de la senior va intra în căsuţa lui poştală un pic după miezul nopţii.

Roberto

Închise uşa, o încuie şi scoase telefonul. Se gândi câteva secunde... Selectă numărul şi se încruntă...

- Da.

- Tu l-ai sunat?

- ... Poftim?

- Tu l-ai sunat pe frati-miu azi şi i-ai zis să scoată copilu' din urlete?

Nicuşor tăcea ca un peşte, ceea ce-i răspundea la întrebare... Continuă:

- Hai, spune cinstit! Nu de alta, da' noi am urlat la şapte jumate, iar tu l-ai sunat la două! Pe tine cine te-a sunat? Ana? Sau Nina? Că Ştefan l-ar fi sunat direct pe el.

- ... Nina. Pe care-a sunat-o Ana.

- Deci suntem ascultaţi.

- Foarte.

- Ştiai?

- Bănuiam. Mi-a zis, la un moment dat, că urmăreşte cu interes ce se mai întâmplă pe-aici şi-are tensiunea ridicată când vine vorba de prinţesă. Aşa că am bănuit că aude tot, află tot...

Bineînţeles că Nicuşor ştiuse că erau ascultaţi! Bineînţeles că nu putuse să-i anunţe şi pe ei, de vreme ce el era prietenul lui Ştefan - care "aude tot, află tot"... N-avea rost să se ia de el; aşa că oftă greu:

- ... Tu ce crezi?

- Ce să cred?

- ... Despre Ştefan şi prinţesă; tu ce crezi?

- Bă, după părerea mea, prinţesa stă mai bine la Cannes.

- Şi după a mea. Întrebarea este dacă stă mai bine lângă Ştefan!

- Ştefan a demolat juma' de casă azi, cu pumnu'. Aşa i-a spus Ana Ninei, pe un ton destul de speriat. El voia să vină azi s-o ia pe sus.

- I-auzi!

- Controlează-te şi concentrează-te - că n-a venit. Şi-asta e important! Cine crezi că l-a oprit?

- ... Ana? Ana n-o vrea?

- Ana ştie că copilul e coroana bărbatului. Că aşa a învăţat-o mătuşa voastră, iar ea a luat cuvintele ei şi le-a ridicat la rang de lege. Deci ea aşteaptă ca Florentin să-şi găsească altă muiere şi să se rupă de coroana veche. Că, în termeni juridici, planul lui Ştefan se cheamă "răpire" - iar nea Ioan n-ar rata aşa şansă nici într-o mie de ani!

- ... Bă, asta aşa e!

- Tu ai vorbit cu Florentin azi, după ce-a aflat ce s-a întâmplat?

- Eu i-am dus-o pe-aia mică acasă. Şi i-am zis să n-o mai lase cu mama. Iar el mi-a zis că evită să stea cu copilu', ca să-l obişnuiască fără el...

- ... Bă, ce să zic... Mişcarea dansată e slabă zilele astea; da' în apropierea sărbătorilor muierile se aranjează, îşi iau haine noi... L-o păli vreuna! Că-s o grămadă de petreceri în decembrie!

- Sper să-l pălească şi să rămână aşa, pălit. Că nu-i a bună! Dacă ne ascultă, devine periculos.

- E periculos în măsura în care tanti Lăcrămioara "calcă pe bec". Da' dacă el o ia pe Florentina cu el toată ziua, nu mai e chiar aşa...

Mda; dacă mămica lui nu mai spunea rahaturi la urechea copilului, Ana reuşea să-l tempereze pe Ştefan... Prea bine!

- Auzi, Nicuşoare? Hai s-o lăsăm momentan aşa cum a picat. Florentina e cu taică-su, deci mamaia n-are decât să bombăne. Hai să nu-i anunţăm pe toţi că sunt ascultaţi.

- De ce, mă?

De ce? Păi Nicuşor ăsta era prost, sau se prefăcea?... Sau voia să-l facă să spună cuvintele alea, ca să fie înregistrat şi să-l audă Ştefan?... Nu mai conta. Se grăbi să răbufnească:

- ... Oof, Doamne, de ce dracu mi-e aşa de greu să spun vorbele astea? Pentru că, în anumite momente numai de el ştiute, Ştefan tre-

buie să afle care-i tensiunea aici. Şi fie să se tempereze, fie să vină s-o ia fuguţa - funcţie de momente. Ştii care-i chestia? Dacă frati-miu nu se "pocneşte" repede cu vreuna, dă în hepatită C şi crapă, cu ochii la fie-sa şi mintea-n Franţa!

- ... Bă, nu degeaba eşti fratele mai mare! Tu o să fii viitorul şef al neamului!

- Da, bine - şi-atunci o să te pun să te tunzi, na!

Râdeau...

- Noapte bună, Nicuşoare.

- Noapte bună, şefule...

Închise şi lăsă telefonul pe noptieră: dacă dementul ăla venea şi-o lua pe Florentina într-un moment în care chiar trebuia s-o ia, se descurca el cumva şi-i convingea să nu-l acuze de răpire! Şi se termina totul, Prâslea se dezlipea de trecut, privea cu alţi ochi femeile din jurul lui şi viitorul...

21 noiembrie 2005 - luni

Ştefan

Ana adormise. Supărată, îmbufnată, îngândurată...

Era ora unu - dar meritase aşteptarea. Roberto era inteligent şi cumpătat iar Nicuşor nu-l minţise - juca, într-adevăr, la dublu. Iar el pusese bife la amândoi - ei erau de acord cu scoaterea prinţesei din viaţa idiotului. Pusese o bifă şi la Florentin, una la scorpia cu clanţa mare... şi cam atât. Şi-apoi privise lung lista şi trăsese o concluzie amară - puţine bife...

Opri calculatorul şi se ridică: deci aflaseră că erau ascultaţi... Şi totuşi nu se cenzurau, nici nu se-ascundeau prin veceuri... Ciudat soi de oameni! Se îndoia, oricum, că discuţia aia dintre Nicuşor şi Roberto fusese dinadins făcută aşa, special pentru urechile lui! O astfel de discuţie telefonică se compunea greu, cu creionul pe hârtie, cu fraze-cheie, cu tot felul de semne, ca să ştie fiecare când trebuia să spună anumite lucruri... Iar ei vorbiseră natural...

Oftă greu la vederea sprâncenelor încruntate. El îşi închipuise că ea nu-şi dorea fetiţa - când ea se gândea la micuţa ei în fiecare clipă a zilei... Probabil că şi când frământase cozonacii, şi când îi tăiase, Ana se gândise cum or să facă ele cozonaci împreună, şi-apoi cum or să-i mănânce...

Cum reuşea Ana lui să supravieţuiască fără Florentina?

El cum reuşea să supravieţuiască departe de băiatul lui? Când stătuse atâtea luni internat cu Rubina în spitalul ăla...

Zâmbi slab şi-o strânse în braţe. Ana avea încredere în el - dar se temea de neprevăzut. Şi încerca să uite de Florentina, concentrându-se pe învăţat. Orice! Etichetă la curtea Franţei, istoria Franţei, chestionare auto, economie politică, primii zece paşi în hidroizolaţii... Orice!

Ana-Maria

Deschise încet ochii... Era devreme. Soarele abia îşi anunţa intenţia de-a se ridica pe cer. Dar nu mai putea dormi. Era luni, iar ei nu se împăcaseră; şi-şi începeau săptămâna într-un fel certaţi. Şi-l rugase...

Se ridică uşor, îşi luă halatul şi ţigările şi ieşi pe terasă. Spera să nu-l fi trezit; că ea adormise prima, în timp ce el aşteptase următorul raport, în birou...

Îşi aprinse ţigara, suflă lung fumul... Glasvandul foşni uşor. Deci nu se înşelase: doar mâinile ei îl puteau face pe Ştefan să doarmă buştean! Şi cum se culcaseră oarecum certaţi... Privea lung răsăritul; îşi impunea să nu deschidă ea discuţia. Nu ştia ce scria în ultimul raport... Bricheta ronţăi sec; soţul ei se sprijini de balustradă lângă ea:

- Îi împuie capul cu minciuni. Când el e binedispus, o pupă şi-o iubesc; când el e trist, se uită urât pe ea. Lasă-mă s-o aduc aici. Ştii c-o doresc...

Plecă grăbită capul:

- Ştiu. Nu e vorba de tine.

- E vorba de tine. De când te-ai mutat aici, n-ai mai avut urechile Ninei; eu nu te-am mai lăsat să plângi, să te descarci... Ai avut foarte multe momente de singurătate, în care să te gândeşti la ea...

- Am încercat să nu mă gândesc la ea. Florentin nu e nebun - şi-şi iubeşte copilul. Când va observa că părinţii lui o chinuie pe Florentina, o să le-o ia.

- Le-a luat-o încă de ieri; dar mă tem că le-o va duce înapoi cât de curând. Şi am constatat că nu observă ce se-ntâmplă în casa lu' taică-su; că e ocupat. A primit sarcină să se-nsoare; şi-l scoate Crin pe la petreceri cu florărese...

- ... Prin rapoartele pe care le primeşti scrie ce planuri are el cu Florentina?

- Da. Le spune tuturor, întotdeauna, că Florentina pleacă după tine. Inclusiv alor lui le-a spus asta, verde-n faţă. Aşteaptă să vadă ce fac eu cu Rubina şi băiatul; şi dacă eu fac ceea ce spun că fac, el ne-o trimite pe prinţesă.

Până aici, fostul ei soţ era fair play. Era realist. Riscul cel mare erau ceilalţi, care-l puteau determina să "explodeze"... Ştefan adăugă:

- Dar n-am încredere în el.
- Poţi să ai; că, atunci când spune un lucru, nu se răzgândeşte.
- ... Încerci să-mi spui că pot să am încredere în el?
- Da.
- Dacă taică-su îi spune

Se grăbi să-l oprească din acel calcul eronat:

- Florentin face întotdeauna ceea ce vrea el. Că aşa a ajuns să-şi cumpere romăncă din Serbia cu banii lu' taică-su, iar ei au jucat la nuntă de-au rupt covoarele. Şi mai sunt exemple...

Soţul ei tăcea acum...

- Dacă a spus că mi-o trimite pe Florentina, mi-o va trimite. Numai că trebuie să pună altceva în loc; o femeie. Până o găseşte, Florentina mea creşte cu mamaia Lăcrămioara...

Fu răsucită şi strânsă uşor în braţe... Doamne, cum tânjea după o porţie zdravănă de plâns! Dar se rezuma la a zâmbi trist...

- ... Te rog să mă ierţi că te-am supărat aseară. Şi că te-am silit, într-un fel, să discutăm acum despre asta. Te rog să mă ierţi pentru toate momentele viitoare, când îmi voi pierde răbdarea...

Aprobă grăbită cu capul... Soţul ei o ridică uşor pe braţe şi porni spre glasvand. Presimţea că azi luau micul dejun în pat, în faţa unei comedii siropoase...

27 noiembrie 2005 - duminică

Ana-Maria

Mm, era super în clubul ăsta! Jucau darts; era a treia lecţie pentru ea, aşa că Ştefan nu mai râdea în hohote. Ştefan se ocupa de "şcolarizarea" ei. O învăţase şmecheria din încheietură şi acum profita de asta - o ţinea în braţe şi-o mişca şi-i sufla-n ureche şi-i mai fugeau mâinile uneori...

Brusc, mâinile lui se opriră fără intervenţia ei. Soţul ei scoase telefonul din buzunar... şi se încruntă. Trebuia să răspundă...

- Da... Bine... Bine. Vorbim când ajung.

Fu strânsă în braţe; Ştefan şopti:

- Trebuie să plec.
- Aici, sau acolo?
- Acolo.
- ... Te rog, ia-mă şi pe mine.

Ochii verzi o "radiografiau", îngrijoraţi...

- Stau acolo unde mă pui şi nu cer să merg nicăieri. Nu vorbesc, nu clipesc, nu gândesc... Te rog!

Fu trasă la masă; îşi strângeau ţigările... Ieşiră, iar Isamu se grăbi să deschidă portierele... Gata - ţâşniseră în trafic. Ştefan oftă greu:

- La aeroport.
- A sunat?
- Da.
- Frige?
- Nu, dar e dezordine.

Isamu scoase telefonul; suna la aeroport...

Nu primise nici o aprobare, dar nici un refuz la doleanţa ei. Probabil că Ştefan se gândea chiar acum dacă avea cu cine s-o lase, care erau riscurile prezenţei ei la Cernica... Sau decisese deja, fie pro, fie contra - şi-acum se gândea la cuvintele seniorului. La afaceri. Ăsta era motivul pentru care ea nu spunea nimic...

Ea voia musai să ajungă în România. Da' musai-musai! O să stea cuminte acolo unde-o s-o pună el; şi-o să pregătească un pachet şi o listă de cumpărături. Nu voia să se gândească mai mult la planul ei, pentru că risca să fie "radiografiată" şi-apoi certată zdravăn - că avea "idei creţe"...

- Avionul aterizează în două ore.
- Atunci facem un ocol pe la vilă.

Făceau un ocol... Adică o lăsa acasă; OK! Cum ştia el! Că numai el ştia ce-i spusese seniorul... Dar era păcat, mare păcat de planul ei...

Ştefan

Oare de ce voia Ana să vină în România? Nu era ceva urgent şi nici ceva prestabilit - că i-ar fi spus, zâmbindu-i aşa cum numai ea ştia să zâmbească, "Mâine putem să trecem prin Bucureşti?" Avea ea un plan...

În fine; o să afle el, probabil imediat cum micuţa lui soţie va acţiona. Că o lua cu el. Pe el altceva îl îngrijora...

Se temea să n-o vadă ducându-se cu scandal peste Florentin. Sau, mai rău, peste mamaia isterică. Că în cazul ăsta se lăsa cu păruială mare - şi-apoi el trimitea băieţii cu săbii să-i potolească...

Isamu viră stânga şi parcă maşina. Coborî şi întinse mâna spre ea:

- Hai, că n-avem decât un sfert de oră!

Tii, ce-i străluceau ochii! Ea se resemnase cu gândul că rămânea singurică acasă! Încercă cu greu să-şi înfrâneze zâmbetul... Deschise uşa biroului:

- Nu-ţi lua decât actele, bine?
- Bine.

Se grăbea să-şi citească mail-urile. Seniorul îi trimisese, în câteva cuvinte, amănunte despre "dezordine". Iar el trebuia să ştie încă de-acum cine ce făcuse, ca să se gândească trei ore la ceea ce avea el de făcut.

Ana-Maria

Deci: blugii, o cămaşă comună, geaca de piele până-n talie... Şi cizmuliţele alea bestiale. Şi-atât. Paşaportul, buletinul, carnetul de conducere, cardul... Coborî în living, se aşează la birou şi luă notesul: şi acum îşi făcea "la viteză" lista de cumpărături! Departe de ochii lui, fireşte!

28 noiembrie 2005 - luni

Ştefan

Mm, abia aştepta să se termine odată aterizarea aia! Că nu mai avea răbdare!

Dezordinea fusese cauzată de noii lui angajaţi. Bulibaşa îi sunase şi-i chemase la o bătaie - şi chiar dacă Iranianul îşi învăţase fratele să stea pe post de bau-bau, chiar dacă nu participaseră activ la trânta generală care avusese loc, ei fuseseră acolo. Iar ei erau oamenii lui acum; nu ai bulibaşei. Prezenţa lor la bătaie lăsase impresia că regele aurarilor favoriza una dintre tabere... Şi cum pe el îl apăra seniorul cu şefii lui cu tot, se ivise şi restul dezordinii! Şi mai avea o problemă, de mai mică intensitate, pe circuitul containerelor cu documente vamale repetitive...

Îi plăcuse să descopere că Ana ghicise ţinuta de călătorie. De fapt, când nu-l uimea ea pe el?! Sigur, lui i-ar fi plăcut geaca cealaltă, din catifea, şi-o pălărie moale cu boruri nu foarte largi; dar ea era un pic "incognito" în România, şi-asta nu era "de plăcere". O să-i comande el o pălărie de-aia - ca s-o inspire...

Shun deschise uşa şi coborî scara; strânse cu putere mâna Anei:

- Te duci direct la maşină şi urci în dreapta.

- Bine.

Că el avea un plan.

Ana-Maria

Coborî scara, atentă la treptele alea înguste... Mda; nu fusese minţită. "Comitetul de bună primire", în cazul călătoriilor de afaceri, era dublu. Başca Jeep-ul seniorului! Chiar în faţă, BMW-ul lui Ştefan îi aştepta cu motorul pornit, dar gol... Păi acolo trebuia să ajungă ea! Imediat cum mâna lui îi dădea drumul, ea se ducea direct...

Acum! Mergea calm spre maşină... Deschise portiera, urcă în dreapta, închise portiera şi aşteptă.

Ştefan

Bun! Şi-acum muşteriii lui! Amândoi - că o făcuseră împreună! Se opri şi le făcu semn să coboare frumos... Le arătă punctul exact al pistei unde voia să-i vadă în poziţie de drepţi... Şi-acum le făcea morală din priviri - că era de-ajuns, pentru toţi ceilalţi, să vadă morala aia şi pedeapsa. Vestea va circula repede până la baza piramidei; iar regele va fi din nou "calculat" la reala lui valoare.

Iranianul mai avea puţin şi intra în pământ de ruşine; Irakianul nu prea se jena de morala lui verde... Aşa că trase mâna în spate şi-i altoi ditamai palma peste obraz! Şi reveni îndeajuns de repede ca să-l plesnească cu dosul şi pe frati-su!

Şi-acum îi aştepta să se adune de pe pistă... că-i lovise zdravăn pe nepregătite, aşa că picaseră amândoi ca doi bondari...

Erau din nou faţă-n faţă; şi de data asta amândoi studiau asfaltul cu capul plecat. Întinse mâna spre dreapta:

- Sinteşti.

Arătă imediat spre stânga:

- Bucureşti. Consideraţi-vă pe fâşia albă de la graniţă. Şi aveţi grijă să n-o mai porniţi vreodată spre Sinteşti - nici la Crăciun, nici la încăierare!

Iranianul ridică imediat capul şi-l privi drept:

- Am înţeles.

Frati-su în schimb studia atent asfaltul... Ridică piciorul, trase cu-

ţitul din cizmă şi-i ridică bărbia cu vârful lamei. Ia uite, că ăsta avea lacrimi în ochi... Ceea ce nu-l înduioşa foarte tare - că amănuntele le discutau în particular, la Cernica! Scrâşni printre dinţi:

- Trebuie să repet, sau ai înţeles?
- Am înţeles.

Retrase încet cuţitul, privindu-l în ochi şi asigurându-l că următorul avertisment era cu cicatrice... Împinse cuţitul în cizmă şi se grăbi spre maşină. Ana nu privise scena; deşi era tentat să creadă că o zărise cu coada ochiului... Urcă la volan şi demară.

Era tăcere. Ea nu spunea nimic, el nu spunea nimic... Scoase telefonul, apăsă butoanele... Şi i-l puse în mâini.

Şi-acum ascultau amândoi melodia celor de la Atlantic Starr, care se numea *Always* şi avea versuri superbe...

Ana-Maria

În sfârşit, ajunseseră! Soţul ei frână, scoase maşina din viteză, o privi lung... Zâmbi slab, în romanes:

- Hai, frumosule; hai să te-adorm...
- Nu. În România, te adorm eu pe tine. Trebuie să recunoşti că sunt rezon - că stăm mai mult la Cannes...

Aprobă şi coborî. Şi intrară amândoi pe poartă, în casă, în dormitor...

Ştefan

O privea lung...

Bineînţeles că o adormise imediat! Ana nu dormise în avion; răsfoise toate revistele disponibile, iar impresia lui era că micuţa lui soţie plănuia deja o nouă "şedinţă de shopping"...

Doamne, cât de frumoasă era!

... De ce venise azi aici? De ce insistase să vină şi ea?

Oftă greu... şi închise ochii - iar avea fix două ore de somn, şi alea mai mult moţăite...

Ana-Maria

Mm, cât era ceasul? Jaluzelele erau coborâte; dar era evident că ratase micul dejun. Iar locul soţului ei era gol... Se ridică.

Ştefan moţăise probabil, în timp ce ea adormise buştean - pentru că o ţinuse el în braţe... Să se schimbe repejor şi să vadă cu cine-o lăsase! Se îmbrăca şi căuta cu privirea un bileţel, un mesaj... Şi nu vedea nimic... Oof!

Intră în living iar Diamant zâmbi slab:

- Neaţa.
- Neaţa.

Şi uite şi bileţelul ei!

Neaţa, iubire. Te rog să nu sari peste micul dejun şi să nu-ţi faci griji. Diseară ne întoarcem acasă; aşa că mergi azi, cu Diamant, acolo unde planul tău ultrasecret îţi va purta paşii... Ştefan.

Ia uite, ce curios era! Mm, păi putea spune că-l cam "arsese" cu secretomania ei! Dar planul ăsta chiar nu putea să i-l spună... Iar Diamant zâmbea şi fremăta şi abia aştepta să-l afle...

- Comandă nişte pizza.
- OK. Şi pe urmă mergem?

Poftim? Vărul lui Ştefan şopti, în romanes:

- Că n-o arată, da' i se perpeleşte sufletu' că nu ştie ce treabă ai p'-aici!

Începu să râdă:

- Tu comandă pizza aia, că restul e ultrasecret!

Se aşteptase să-l vadă dând un telefon; când colo, Diamant se ridică, scoase capul pe uşă şi ordonă:

- Du-te şi ia vreo patru pizza cu de toate. Gigantice, mă!

Eei, şi-acum era din nou atent la ea... Scoase telefonul; în două secunde Diamant ajunse lângă ea. Păi... Păi să încerce, nu? Îl prinse de braţ şi şopti:

- Diamante, trebuie să ajung super-urgent la ţaţa Dida! Da' fără să ştie Ştefan!
- Fără să ştie Ştefan, nu se poate. Că Didonia e membra taberei adverse şi trebuie să-l anunţ.
- Atunci nu merg nicăieri, dar te duci tu mâine. Şi-atunci nu-l mai anunţi nimic. Dă-mi numărul ei.

Tânărul scoase telefonul... Copie numărul şi apăsă butonul verde. Şi abia acum îşi dădea seama că, într-adevăr, ţaţa Dida era mătuşa lui Florentin...

- Alo?
- Sărut mâna, ţaţă Dido. Ana sunt.

"Şi te rog eu mult, din tot sufletu' meu, să nu-mi închizi..." După câteva secunde, bătrâna răspunse pe acelaşi ton:

- ... Să trăieşti, maică.
- Ţaţă Dido, matale nu te-ai pensionat, nu?
- Nu, dar de ghicit să ştii că nu-ţi ghicesc.
- Nu vreau să-mi ghiceşti.
- Atunci de ce m-ai sunat?

Acum trebuia să-i spună... Iar împieliţatul ăsta mic mai avea puţin şi punea urechea lângă telefon... Păi să-i spună, ce mai!

- ... Ţaţă, vreau să-ţi trimit mâine un pachet. Şi să te rog să mă legi.

Ei bine? Ţaţa Dida tăcea şi se gândea... Şi uite că bufnise-n râs! Da' de ce râdea de ea?

- Oof, ce copil eşti! Anuţo, eşti legată de el! Voi n-aveţi nevoie de vrăji!
- Ţaţă Dido, da' eu am mare nevoie
- Tu n-ai nevoie de nimic acum - doar de el. Tu să nu uiţi ce ţi-am zis şi să ai grijă de bărbatul tău. Şi-o să vezi, într-o zi, în oglindă, un rege cu coroana pe cap, sceptrul în palma dreaptă şi regina în palma stângă. Fii tu însăţi şi n-ai să greşeşti niciodată. Pa, Ano.

Şi-acum auzea tonul de ocupat... Ia uite... Diamant făcu un pas şi-o privi lung - şi el era la fel de bulversat...

Aoleu, împieliţatul ăsta mic auzise toată discuţia! Şi chiar dacă n-o auzise pe ţaţa Dida, auzise de legat! Se încruntă la el:

- Dacă scoţi vreo vorbă...

Acum văzu un zâmbet mare-mare:

- Şi dac'-aş scoate - lui îi convine!
- Da' n-ai să scoţi! Mai ales că m-a refuzat!
- ... Bine, n-am să scot...
- Jură-te!
- Mă jur, na!

Daa, se jurase mai mult de-o groază! Îi întoarse spatele şi reveni în dormitor. Şi se aşeză...

Deci era legată de Ştefan - şi n-aveau nevoie de vrăji... Şi-o să vadă în oglindă... Adică... Adică, la un moment dat, ea va fi lângă el, iar Ştefan va avea un sceptru şi-o coroană. Şi pe ea. Asta o bulversa. Încerca să calculeze, să descifreze...

Număraseră patru copii. Se înţeleseră că, pe lângă copiii din primele lor "căsătorii", vor mai avea doi. Dar ţaţa Dida îi vorbise doar de-un sceptru şi de-o coroană. Destul de alambicat, indiciul ăla! Ea nu va avea copii cu Ştefan? Florentina va rămâne la Florentin? Păţea băiatul lui ceva? De ce doar doi?

... Oof, mai bine n-o suna!

Privea lung masa, scaunele... Era frig afară; era înnorat, deprimant... Îşi puse geaca şi ieşi. Şi ignoră rânjetul fericit al lui Diamant - ieşi în curte. Voia să fumeze o ţigară şi să mai calculeze o dată. Că sigur greşise ea ceva!

Ştefan

Bun! Ia să urce el maşina sus pe trotuar, cu botul înspre florăria idiotului! Că-l vedea la tejghea, lângă angajat, şi se simţea în formă! Viră elegant stânga, urcă pe bordură... Parcă maşina cu botul în dreptul geamurilor florăriei... Luă CD-ul şi telefonul şi coborî.

Nu, nu-l privise pe Florentin când coborâse. O să-l electrocuteze după ce intra - că intra pe partea lui, de vreme ce uşa aia îi era mai aproape! Nu? El unul n-avea nimic de ascuns; şi putea merge cu capul sus, că n-avea datorii la idiot. Cu excepţia unor pumni în nas, datoraţi mai ales din cauza lui "Mami nu moaltă", n-avea datorii la el.

Florentin

Primi un cot zdravăn; dădu să se-ntoarcă spre Ovidiu, dar observă o umbră la geam...

... Ia uite şi BMW-ul... Şi ia uite şi neterminatu'...

... Putea spune că, într-adevăr, fusese idiot. Îi împinsese lui frumuseţe şi bunătate de femeie. Şi se vedea că Ana făcuse minuni; individul radia tot şi stăpânea tot şi domina tot...

Şi uite-l că intra în mall-ul lor... Întorcea capul spre el...

Ha! Neterminatu' încerca să-l sperie? Mare cretin! Păi îl tăiase de două ori în două secunde, anul trecut - iar anul ăsta va fi mai iute! Trase un pic sertarul, cât să aibă cuţitul la îndemână... Mm, chiar i-ar fi plăcut să se dea neterminatu' ăla la el - că rabla din sertar era ruginită rău de la atâtea cozi ude de flori! Şi, dacă nu-l nimerea în inimă, sigur crăpa de septicemie!

... Nu; nu venise să se-ncaiere. Individu' doar trecuse pe coridor. Îl privise lung, urât, pentru că fetiţa Anei plânsese...

Venise, oare, să vorbească cu Nicuşor?... Nu prea se potriveau lucrurile; erau ei prieteni, dar diferenţa de valoare era uriaşă! Nu se deplasa muntele la Mahomed... Venise, poate, să cumpere un inel de logodnă?... Iar nu se potrivea, că doar era regele aurarilor - şi auzise că importurile de aur ale bijutierilor români sunt aprobate de el sau nu sunt... Venise s-o ia pe Florentina? Păi o să aibă o problemă - că Florentina nu pleca atunci când voia neterminatu' ăla! Florentina se juca...

Aoleu! Florentina se juca în depozit la Luminiţa!

Înşfăcă cuţitul din sertar şi se repezi în depozitul florăriei. Se grăbea spre depozitul bijuteriei... Uşa era deschisă... iar Florentina nu era în depozit! Ceea ce însemna că era în mijlocul bijuteriei!

Nu - nu putea să intre. Dacă intra acum în bijuterie, se măcelăreau acolo ca la nebuni! Se sprijini deci de perete şi-şi privi lung cuţitul: azi, era foarte probabil că unul dintre ei va muri. La cea mai mică greşeală a neterminatului, se termina totul!

Ştefan

Idiotul trăsese sertarul când se priviseră; deci nu mai avea şişul pe mânecă, dar improviza bucuros cu o "râşniţă" ruginită. Şi, la cât de slăbit şi palid îl găsise azi, riscul ca idiotul să se piardă cu firea era mare. Aşa că nu va risca nici măcar o a doua electrocutare!

La magazinul Anei era vânzare; ţiganca bătea de zor pe casa de marcat. Magazinul Ninei era închis. Şi uite...

Paşii îi ezitară, preţ de-o clipă. Ştia că pălise, cu ochii la buclişoarele brunete...

"Controlează-te. Şi fii foarte atent! Rămâi alert! Că-ţi trimite seniorul miliarde de poze pe mail! Iar în decembrie o s-o ai la Cannes, numai a ta! Fii atent la idiot!"

Ridică privirea şi împinse uşa. Luminiţa era vişinie şi nu clipea... Zâmbi slab:

- Bună.

Nici o reacţie...

- Bună, Luminiţo.

- Bună! Scuză-mă!

- Nu-i nimic. Nicuşor e pe-aici?

- Da. Stai că-l chem acu'!

Şi uite că era atât de bulversată şi speriată, că alerga spre interfon - întorcându-i astfel spatele şi lăsându-l nesupravegheat cu minora...

O privea pe Florentina, prin oglinzile de la vitrine. O privea lung, atent... Crescuse mult; era fetiţă mare deja, avea cârlionţii strânşi în codiţe... Era atentă la păpuşă; îi tot aranja rochiţa... Simţea că, în spatele vitrinelor, pe partea cealaltă a zidului, Florentin strângea chiar acum în palma dreaptă mânerul lamei ruginite şi abia aştepta să-l audă făcând o mişcare greşită...

Luminiţa reveni la tejghea. Nu se mai obosi s-o privească - el privea chipul din oglindă... Iar paşii coborâră scările în fugă.

Păi, gata! Că "îşi făcuse pofta"! Venise aici cu un scop clar! Întoarse capul spre Nicuşor şi zâmbi slab:

- Uşurel - că te-aştept...

- Salut!

Venea "lansat", cu mâna întinsă, cu corpul un pic aplecat spre-n faţă... Mm, ce frică îi era lui Nicuşor de el! Îi strânse mâna:

- Salut.

Era privit lung, cu teamă... Chiar n-avea încredere în el? Da' chiar nici un pic de încredere?

"Lasă-l dracului, că nu el e problema! Planu'! Potriveşte planu'!"

Planu' ăla nou, adaptat la lama ruginită şi prezenţa fetiţei, era simplu. Îi dădea lui Nicuşor CD-ul, îi spunea ce voia să-i spună şi pleca. Iar dacă Florentin va ieşi de după colţ cât îşi făcea el planul, va face doi paşi în spate şi se va apleca scurt. Cu stânga va apuca fetiţa de rochiţă, cu dreapta va scoate cuţitul din cizmă. Şi-n rest, se descurca.

Bun! Scoase CD-ul din buzunar şi i-l puse în mână. Şi rosti răspicat, în romanes:

- Poftim. Spune-i că e fericită. Şi spune-i că nu mă ocup nici cu trafic de copii, nici cu cerşetori. Aşa că nu intenţionez s-o bag pe Ana curvă-n afacere şi pe Florentina la-ntins mâna pe stradă. Că câştig destul şi singur, ca să-mi întreţin familia.

Aşa! Gata! Se întoarse, dădu să pornească spre uşă... Numai că intenţia muri, iar paşii îi şovăiau acum... pentru că rămăsese fascinat...

Florentin

Aşa deci! Venise să-i dea ceva lui Nicuşor şi să-i transmită lui să nu-şi mai facă griji! Să le dea copilul - că se ocupa el de partea aia cu întreţinerea!

Făcu un pas în faţă şi se sprijini de tocul uşii. Era pregătit să-i zică exact ce gândea despre el! Dar nu mai apucă; Luminiţa întinse mâna şi-l opri acolo - gest total inutil, pentru că oricum nu voise să intre... Şi-n plus înlemnise văzând...

Ştefan

Florentina se întorsese spre ei - la vârsta ei, probabil încerca să înţeleagă limba aia pe care-o tot auzea în casă, dar pe care nimeni nu se obosea să i-o şi traducă! Şi-acum îl privea lung... Şi era uimită, prinţesa lui! Făcuse ochişorii extrem de mari, se uita în ochii lui... cu guriţa căscată... Iar el era fascinat, cu ochii la ea...

"Hei! Dezmeticeşte-te!"

Atenţie, că Florentin era în spatele peretelui şi auzise totul! Şi supraveghea totul! Şi avea o lamă ruginită! Gata! Se dezmetici şi-i zâmbi micuţei. Iar ochişorii ei se făcură şi mai mari... Îi făcu cu mâna:

- Bună...

- Bună...

Dădea alandala din mânuţă, că tot fascinată era... El ajunsese deja la uşă... Îi mai făcu o dată cu mâna:

- Paa...

- Paa...

"Gata! Ieşi! Ieşi acum, cât mai poţi!" Că-şi calculase deja un pas în dreapta, înhăţare de rochiţă, revenire în stânga cu smucit de uşă, lipit copilul la piept şi goană...

Trase uşa şi ieşi, fără să-şi poată lua ochii de pe chipul ei... Micuţa se răsucise după el, ca floarea-soarelui după soare; ochişorii negri îl priveau la fel de fascinaţi... El pornise pe coridor - dar se priveau în continuare, iar ea se răsucea în funduleţ şi se întorcea ca să-l vadă...

Gata. Zidul intervenise brutal între ei. N-o mai vedea. Ridică privirea şi ascultă atent - se aştepta să audă paşi...

Florentin

Ia uite, că neterminatu' nu încercase s-o ia pe Florentina!

Lăsă cuţitul pe tejghea şi intră în bijuterie, cu ochii la picea care contempla lung zidul:

- Florentina, mergem să păpăm?

Căpşorul brunet se întoarse violent, iar degeţelul arătă spre perete:

- Tati, nenea fumos!

"'Rai al dracului tu, Ştefane, cu mă-ta şi cu tac-tu care te-au dospit aşa!" Încercă să nu-şi piardă zâmbetul:

- Da, nenea e frumos. Mâncăm?

- Nenea fumos faţe cucu-bau maşina!

Păli şi înlemni... Luminiţa îl prinse de braţ şi-l trase înapoi:

- Las-o, că nu-i e foame! Ia, ţine! Du-l la loc. Şi fă-ţi de treabă p'-acolo! Haide!

Se lăsa mutat de colo-colo; îşi privea fetiţa şi se simţea trădat... Se simţea... Simţea...

Era, oare, dement? Îşi ura copilul? Că asta simţea acum: o ură imensă! Şi nu putea totuşi să-şi urască fetiţa pentru că îl plăcea pe Ştefan... şi-l ţinuse minte pe Ştefan...

Intră în depozit şi-şi prinse sora de braţ. O privi cu ochi încruntaţi:

- Fă! Şi tu, Nicuşoare! Nici o vorbă nimănui despre ce s-a întâmplat azi aici! Aţi auzit? Să nu le spuneţi! Să nu afle despre Florentina! Aţi înţeles?

Amândoi dădeau din cap că da... Plecă încet capul şi şopti:

- Că, dacă le spuneţi, mă leagă-n beci şi-l sună să vină s-o ia...

- Stai, mă, liniştit! Gata! Rămâne între noi! Eu nu te trădez; iar sor-ta n-o să-ţi facă aşa o răutate mare, nu?

- Bineînţeles că nu-i fac! Stai, Prâsleo, liniştit! E secretu' nostru!

Se întoarse încet spre uşă...

- Florentine... Capu' sus. Că ne sperii.

Corect! Nicuşor avea dreptate! Cum spusese Roberto? Resemnat, dar privind încrezător spre viitor... Şi nu putea...

- ... Vino-ncoa. Fă, du-te şi uită-te dacă a plecat! Şi nu pierde copilu' din ochi, că aia eşti!

Nicuşor îl trăgea spre depozitul Ninei... Cumnatul lui şopti:

- ... Florentina o să plece la ei, da?

- Da.

- Iar noi tocmai am văzut cu ochii noştri că e fascinată de el şi şi-l aminteşte. Da?

- Da.

- Şi noi vrem ca Ştefan s-o primească cu braţele deschise, da?

Scăpă un al doilea suspin:

- Lasă-mă.

Evident că nu-l lăsa! Se smuci scurt:

- Lasă-mă! Că înnebunesc! Ştiu ce-am văzut şi-am auzit! Da, e minunat! Dar...

Puse mâna pe locul acela care-l durea îngrozitor, în dreptul inimii... Nicuşor îl înţelese imediat şi-l strânse cu putere în braţe...

Ştefan

Urcă la volan, ridică privirea spre florărie... Angajatul idiotului aranja ghivecele; idiotul încă nu-şi revenise din uimirea cauzată de faptul că nu, nu scosese cuţitul, nu furase copilul... Oftă greu şi şopti:

- Doamne, Ştefane, cât te urăsc pentru asta!

Porni motorul şi decise să-şi verse nervii pe maşină - călcă acceleraţia, aruncă o privire în spate şi lăsă BMW-ul să aterizeze nu foarte lin pe şosea. Şi-acum o brusca de-adevăratelea!

Într-adevăr, nu trebuia s-o fure el. Idiotul trebuia s-o dea de bunăvoie. Că de luat, el ar fi luat-o imediat! Văzuse cu ochii lui cât de uşor i-ar fi fost... mai ales că oamenii lui ştiau toate tipurile de filaj - şi văzut, şi nevăzut, aşa că momentu' ideal nu era o problemă. Dar idiotul îl ura, momentan; şi nu-l învinuia. Mai era, până să-i devină oarecum indiferent...

Le spusese tuturor exact ceea ce voiseră să audă. Acum ştiau şi ei ce planuri avea şi de ce. Abia aştepta să citească diseară transcripturile! Spera că va pune o bifă în dreptul Luminiţei... Care, apropo, fusese de-a dreptul îngrozită când îl văzuse intrând în bijuterie...

Şi-abia acum îşi dădea seama că trecuse pe lângă băiatul lui Nicuşor, pe care-l văzuse azi pentru prima oară, şi nici măcar nu se învrednicise să arunce o privire mai ca lumea spre el! Ceea ce însemna că îl va pune pe Grasu să plece la cumpărături, şi-apoi îl va suna el pe Nicuşor pentru sincerele felicitări...

Doamne, cât de uimită fusese prinţesa! Rămăsese cu guriţa căscată, pierdută toată în ochii lui verzi! Şi-avea nişte ochişori negri mari, şi gene arcuite bine, şi guriţă bine conturată... O bijuterie de prinţesă!

Oare idiotul văzuse scena? După ce se întorsese să iasă, auzise un foşnet; dar îi văzuse? Ieşise oare de după perete? Era tentat să creadă că da; că foşnetul ăla idiotul îl făcuse, nu Luminiţa. Acum, parcă-i părea rău că-l înveninase... Că, dacă îl vedea maică-sa trist, iar se lua de prinţesă... Poate-l ducea mintea pe idiot să nu ducă diseară prinţesa la mamaia aia isterică şi cu spirit de observaţie bine dezvoltat...

CD-ul ăla va adăuga greutate cuvintelor pe care le spusese azi. Ana fusese "sufletul petrecerii"; şi emanase fericire şi mulţumire, pentru că-şi imaginase o atmosferă apăsătoare - iar atmosfera fusese chiar foarte plăcută! Apăsarea "se produsese" în spatele camerelor de luat vederi - în general, la asemenea petreceri exista un colţ al sălii care nu era filmat niciodată. Acolo se negociase, se parafase... Acolo începeau şi se sfârşeau războaiele. În timp ce în mijloc, în lumina reflectoarelor, soţiile şi nevestele dansau iar aghiotanţii aruncau cu bani pe lăutari. Se mai filmau uneori celelalte mese, dar niciodată colţul acela... Iar ea nu simţise apăsarea; ea fusese în lumina reflectoarelor, aplaudată şi admirată...

Oare care era secretul soţiei lui? Scoase telefonul, selectă numărul lui Diamant...

- Da.

- Ai aflat?

- Nu. Am în schimb o listă de cumpărături.

- Cu ce?

- Cărţi. Dar nu e urgentă, pot să le cumpăr pe îndelete până la următoarea vizită...

Adică Ana venise în România să-şi cumpere cărţi? Ha! Soţia lui era precaută şi ţinea mult la acel secret, dacă-şi amâna ea planul...

- Bine. Fii cu ochii-n patru.

- Bineînţeles.

Închise şi apăsă frâna - îi plăcea mult BMW-ul ăsta iar maşina nu-i greşise totuşi cu nimic...

Se apropia sfârşitul lui noiembrie. Intrau în decembrie, a opta lună a sarcinii Rubinei. El va trebui să treacă ceva mai des pe la ea. Sau să găsească un motiv de ceartă îndeajuns de puternic ca să nu mai treacă pe-acolo decât după naştere - cât să achite factura, să înscrie băiatul în acte şi să-l ia acasă. Isamu îl anunţase deja că partea aia cu "deportarea" micuţei scorpii va fi plăcerea lui...

Doamne, ce bine-ar fi fost să poată să aducă amândoi copiii acasă înainte de Crăciun! Ar fi fost cele mai frumoase sărbători din viaţa lui! Regele, regina, prinţesa şi prinţul...

Vină dreapta şi opri motorul. Şi intră în bijuterie - ştia sigur că aici adusese Diamant cataroiul ăla nesimţit de mare! Grasu nu va pleca la

cumpărături - că la aşa prieten, cu aşa coroană, numai cataroiul ăla se putea numi "cadou decent"! Nicuşor îi era de un imens ajutor, când venea vorba de prinţesă... şi de regină. Şi nu numai.

Ana-Maria

Soţul ei îşi terminase afacerile pe la patru; se întorsese un pic gânditor... Ieşiseră la un restaurant; şi-acum voia să-i arate ceva. Ea abia aştepta să vadă ce voia să-i arate...

Oo, deci îi arăta clubul ăla! Îl ştia; era celebru. Cel mai "de fiţe" club din Bucureşti! Numai intrarea era cât întreţinerea pe trei luni, iar un pahar de apă plată costa probabil cât un bax de whisky la hypermarket... Ştefan coborî:

- Nu stăm mult; cât de-o cafea. Bine?

- Stăm cât vrei tu.

Îi oferea braţul... OK; să intre acum - că era curioasă cum arăta pe dinăuntru cel mai tare club din România... Uşa se deschise larg; bodyguardul bombăni ceva în staţie. Intrară şi fură salutaţi "în cor":

- Bună seara.

- Bună seara. Masa mea.

Oo, avea masa lui! Normal; doar era rege! Erau conduşi înăuntru... Clubul era superb... Şi-acum mergeau la masa lui - care era, desigur, ultima din colţ... Se aşeză şi înlemni când auzi cuvintele bodyguardului:

- Pe cine doriţi să chem?

- Pe nimeni.

Şi bodyguardul rămăsese interzis... Ştefan se aplecă şi îi şopti, foarte încet, la ureche:

- E stupefiat că n-am cerut să văd contabilitatea, ca de obicei. Dar asta-i de plăcere deja; contabilul meu poate sta liniştit...

Adică... Adică... Îl privea uimită... Ştefan reveni spre bodyguard:

- Zi-le să aducă două cafele.

Şi apoi se întoarse spre ea şi-o trase aproape-aproape... şi-şi reluă monologul în şoaptă:

- Aici se produc dosarele şi informaţiile care l-au convins pe senior să mă caute - şi să şi insiste, până m-a găsit...

Ahaa...

- Şi care-l fac să mă iubească extrem de mult...

Zâmbea...

- Şi să mă scarpine între corniţe...

Râdea deja, că şi el râdea...

- Şi să se prezinte drepţi, când îl chem, cu tava de platină plină ochi cu toate bunătăţurile...

Ia uite la el! Ştefan îi fură un sărut şi-o privi lung... Şi şopti:

- Ia uită-te tu un pic spre bar...

OK; se uita spre bar... De la distanţa aia apreciabilă, domnişoara Cerasela părea neschimbată. Şi uite că se des-cocoţa de pe scaunul ăla exagerat de înalt şi-şi mişca lasciv fizicul demn de invidiat direct spre ei...

Se pregătea de păruială...

Ştefan

Ia uite cum venea ea "să şi-o fure" - că Ana era posesivă din fire, iar el aflase la un moment dat despre un salt peste masă, cu cuţitul bont în mâna dreaptă... Cerasela se opri în faţa lor:

- Bună seara, bună seara...

Ana o salută cu capul... Mm, ce frumos electrocuta soţia lui, când voia ea! Iar Cerasela ridica mâinile a apărare, râzând... după care se aplecă la urechea lui:

- Eram sigură că vei reuşi. Felicitări.

Ridică mâna Anei, o sărută şi-o păstră în palma lui. Şi-i făcu tinerei lui angajate semn să tragă fermoarul peste buze şi să-l lase aşa... Ea zâmbea şi aproba... şi pornea înapoi, spre locul de muncă:

- Bună seara, bună seara...

Ana îi făcea pa-pa cu mâna... Cerasela se întorcea la bar... Întoarse capul, curios să-i vadă mimica atunci când era geloasă... Şi uite că n-o vedea - fiindcă Ana purta o mască... Îşi privi ceasul:

- Peste juma' de oră iese din tură - că apare schimbul trei, iar ea are deja planning-ul plin pe ziua de azi. Şi mai trebuie să înveţe şi pentru bac! Mi-a spus că visează şi ea o avansare de-aia "a la Iuliana"...

Micuţa lui soţie aproba, amuzată de acea descoperire...

Ana-Maria

Mda; deci o dusese de nas "la marea artă" anul trecut, când jucaseră wist! Da, Cerasela era elevă de liceu; era însă angajata lui... Ospătarul aproape că alerga cu tava... Uşurel, că vărsa cafeaua aia şi-şi înfuria patronul!... Ba uite că nici n-o clătinase cât să-i "ciufulească" caimacul! Ştefan îşi aprinse o ţigară şi suflă lung fumul:

- Ce zici; să pun colivii?

Colivii? Pentru stripteuze? Îşi roti privirea prin sală... Începea să le identifice... Mamă, Doamne, ce frumoase erau toate muierile alea... şi cu câtă atenţie se uitau toate spre ei... Negă încet cu capul:

- De ce? Te-ntreb pentru că mă uit lung în jur şi mă îndoiesc că vreuna din rândunicile astea ar vrea să zboare...

Soţul ei râdea; râdea şi ea şi se apleca spre el... Şi-l sărută uşor pe gât... că nu ţinea musai să-şi bea cafeaua, pentru că văzuse şi rândunicile, şi camerele de supraveghere, iar dacă ele înregistrau, ea trebuia să-şi scoată urgent soţul de-acolo... din prevedere şi nu numai... Simţi şi ea vibraţia telefonului; aşa că reveni pe scaunul ei şi-şi aprinse o ţigară. Ştefan răspunse:

- Da... Bine.

Şi cam atât...

- La nouă trebuie să decolăm.

Aprobă, privindu-şi ceasul - era şapte. Soţul ei începu să-i şoptească la ureche:

- Aşa că eu propun să ne bem cafelele... şi să ne întoarcem la Cernica...

Aproba...

- Şi să-mi spui şi mie ce plan ai avut pentru azi şi de ce nu l-ai pus în aplicare...

Nega încet...

- ... Eu te rog să-mi spui.

- Am să-ţi spun doar că am încercat să-l pun în aplicare, dar nu mi-a reuşit.

- Poftim? Regina mea a eşuat?

- Nu; a cedat o bătălie, dar a câştigat o informaţie foarte preţioasă. O şaradă. Dacă o rezolvă, obţine cheia spre comoară.

Şi-acum soţul ei fierbea în suc propriu... Zâmbi "dulce":

- Dar n-am voie s-o spun. Trebuie s-o rezolv singură.

Îl văzu aprobând cu capul:

- OK. Dacă însă vezi că n-o poţi rezolva singură, trişează. Că-mi place să rezolv şarade...

Aprobă şi gustă cafeaua. Mm, era "cafeaua din vis"...

Deci se întorceau azi la Cannes... Ea n-o sunase pe Nina... Nu încercase să-şi vadă fetiţa... Nu încercase nici măcar s-o sune... Era o mamă cel puţin ciudată...

Nicuşor

Intră în casă, îşi aruncă geaca pe canapea şi se repezi la DVD. Mm, ce greu porneau toate alea!... Aşaa...

Aha, era un botez! La Lyon! Botez cu ştaif, cu generic la deschidere... Altfel de local, altfel de ţinute... Luminiţa se aşeză pe canapea şi începu să-l dezbrace pe Victor, cu ochii la ecran... Uite-o!

Apăsă pauza. Ana se apropia de Florin Salam; lângă ea era o tânără stilată... Iar manelistul o privea de parcă-i salvase cândva viaţa - şi-i datora un respect etern...

- Dă-i să meargă!

Prea bine! O privea lung... Le făcea cunoştinţă... Nee, ăla fusese un joc! Salam o cunoştea pe tânăra stilată, dar n-o recunoscuse! Iar Ana râdea, şi-acum se întorcea spre cameră...

Mamă, Doamne, cum radia femeia asta! Era fericită! Plutea! În jurul ei erau numai dubioşi, de-ăia unu' şi unu', iar ei nu-i păsa! Tocmai ei, care-şi păzise dintotdeauna cu strășnicie geanta şi lănţişorul de la gât! Care se îngrozise de-atâtea ori atunci când se discutase despre afacerile şi amicii lui Ştefan... Nu putea să creadă că Ana ar fi aprobat vreodată nişte grozăvii - ceea ce însemna că afacerile lui Ştefan se schimbaseră mult în bine şi acum erau... cât de cât normale...

Cât de mult se schimbase Ana...

- Mă duc să fac o cafea.

Aproba încet cu capul... Păi să mai deruleze un pic, că în cadrele astea n-o mai vedea. Derula, derula...

Stop! Uite-o ce frumoasă era! Mamă, Doamne, şi cum dansa! Dădu puţin mai tare, să audă dedicaţiile... Şi, spre marea lui mirare, nu auzi decât "Şi special pentru cea mai frumoasă femeie din lume!" Dacă n-ar fi ştiut cuvintele alea, dacă nu le-ar mai fi auzit înainte, n-ar fi înţeles...

Nu prea ştia el care erau uzanţele în lumea interlopă; dar era evident că tinereii care aruncau cu banii nu reprezentau decât "gardul de la stradă". Auzea nume grele, rostite de manelist; persoane pe care le cunoştea şi el, din vedere. Nu le vedea însă chipurile "pe sticlă", semn că acele chipuri nu trebuiau să fie văzute. Iar Ştefan nu se vedea pe sticlă...

Şi când se gândea că-l avusese aici, în sufrageria lui! Că-i tăiase Luminiţa nişte mezel şi nişte brânză feta! Că-l dusese în camera de oaspeţi şi nu se-nvrednicise să-l întrebe dacă voia o pijama...

Un ospătar se apropia de manelist. Ducea o tăviţă mică; ochiul lui avea o bănuială apropo de metalul din care era făcută, că pe el nu-l păcălea ecranul... Pe tăviţă trona un teanc consistent de euro. Salam luă biletul de deasupra; formaţia sărise direct la refren... Salam se întorcea către un colţ al sălii, mulţumea frumos din toată fiinţa lui... Şi ridica microfonul. Şi spunea... Spunea dedicaţii din partea lui Ştefan, regele aurarilor, pentru soţia lui, Ana... Le spunea, le turuia, le cânta... Ana dansa provocator, cu ochii spre un anumit colţ al sălii... Aoleu, alea erau opturile din sufrageria lui! Şi uite cum le picau celorlalte dansatoare feţele...

- Ia; mai bagă o dată!

OK! Derulă înapoi până la apariţia ospătarului şi se aşeză lângă nevasta lui. Şi acum vedea uimirea de pe chipul Anei, mascată imediat de un zâmbet demn de o adevărată regină... Întoarcerea spre Ştefan... Îngustarea ochilor... Transformarea dansului... Femeia de pe ecran era iubită. Şi era îndrăgostită lulea...

- Da, Nicuşoare; e fericită! Jos pălăria - ai avut dreptate!

Poftim? O privi lung, mirat să constate cât de repede se schimbase opinia Luminiţei...

- Locul ei era lângă Ştefan. Prâslea al nostru n-a avut chiar nici o şansă; din clipa în care a uitat să se-ntrebe de ce-i nevastă-sa botoasă, a pierdut-o.

- De-aia n-a sărit azi la bătaie; că ştie că Ştefan nu i-a suflat-o.

Primi o aprobare fermă cu capul:

- Exact. El a scăpat-o. I-a alunecat din braţe, iar el nu s-a mai obosit s-o caute. Acum... Ce faci cu CD-ul ăsta?

- Ce vrei să spui?

- Eu am înţeles de ce ţi l-a adus Ştefan personal. Ai de gând să i-l dai lu' frati-miu?

- ... Cred că nu. Că azi mi-a plâns în braţe, ca un copil părăsit... Dar o să vorbesc cu Crin, să-l dea la pozat. Mă gândesc că aia mică are nevoie de poze proaspete cu mami...

- Aşa e. Te-ai gândit bine. Auzi? Da' ce zici tu de aia mică? L-a recunoscut!

- Da, şi m-a lăsat mască. El s-a schimbat complet de-atunci - s-a mai împlinit, şi-a lăsat pletele alea de Eminescu, a trecut la costume, iar ea tot l-a recunoscut! Şi, mai ales, ţine cont că n-a uitat jocul din maşină! Cât avea pe-atunci? Câteva luni, nu?

- Ei, era măricică! Da' eu mi-aduc aminte cum făcea în şatră! Cum se smucea din mâinile tuturor şi tropăia de-a buşilea până la el! Şi cum o lua el şi-o ridica sus-sus şi râdeau şi chiuiau amândoi! Ţi-aduci aminte? Frati-miu era copt tot!

- Şi sunt sigur că nici Ana nu era mai liniştită atunci!

- Nicuşoare...

Ce-i? Era privit lung...

- ... N-ai cum să-l rogi să nu mai vină la mall? Şi nici aici?

- De ce?

- ... Mie mi-e frică de el.

- Cred că n-are de ce să-ţi mai fie frică de el. N-are nimic de împărţit nici cu tine, nici cu mine. Vânzarea merge acceptabil - şi ştim amândoi că n-a mers niciodată formidabil, dar nici n-a scăzut sub linia bunului-simţ...

- ... Mi-e frică să nu te implice în răpirea Florentinei.

- Fii serioasă! N-o s-o răpească!

Degetul se întinse ferm spre ecran:

- Dacă femeia aia deschide gura şi spune "Mi-e dor de Florentina", picea e urcată în primul zbor spre Cannes. Indiferent dacă în urma ei rămân oameni sau cadavre! Tu nu l-ai văzut azi, cum l-a transformat Ana?

- Ba da. L-a urcat sus de tot; cel mai sus posibil. Ştefan e împlinit.

- E aproape împlinit. Îi lipseşte ceva; şi cred că Rubina se străduie degeaba prin spitalul ăla. Cred că numai Ana o să rezolve problema asta.

Luminiţa tăcea acum; tăcea şi calcula... Se grăbi s-o liniştească:

- Nu te mai îngrijora; nu uita că şi atunci, deşi m-a avertizat şi m-a ameninţat, deşi am fost în spatele lui Florentin şi-am încercat s-o iau pe Ana de lângă el, nu m-a atins cu cuţitul. Şi mi-a trecut în continuare pragul şi mi-a strâns în continuare mâna. Ştefan are capul pe umeri, să ştii! Atâta timp cât îţi vezi de treaba ta, el îşi vede de treaba lui.

Degeaba: n-o va convinge niciodată. Probabil că nici Ştefan personal n-ar fi putut-o convinge! Se ridică deci şi intră în bucătărie. Şi-şi aprinse o ţigară...

Florentin nu putea să accepte evidentul. Era mult prea dureros pentru el să facă asta! Dar trebuia s-o facă şi pe-asta, mai devreme sau mai târziu. - şi-atunci când va accepta realitatea, o va trimite pe Florentina la Cannes. Dar, ca să accepte realitatea, Florentin avea nevoie de un umăr pe care să poată plânge; şi ceva îi spunea că umărul lui nu corespundea cerinţelor... De-asta îl implorase Ana să-l ajute să-şi găsească o florăreasă; de-asta se înfuriase Florentin când constatase că Nicoleta insista pe lângă el cu alt scop. El avea nevoie de altceva. Numai că acel altceva putea întârzia... între o zi şi un an. Sau mai mult. În aceste condiţii, prietenia lui cu Ştefan, aşa şubredă şi dezechilibrată cum era, le prindea bine ambelor părţi. Ştefan transmitea mesaje şi poze prin el; Florentin putea să facă la fel...

Îl trecuseră toate apele azi, când văzuse paşii prietenului lui şovăind. Avusese impresia că regele aurarilor îşi plănuise deja mişcările absolut necesare pentru înşfăcarea prinţesei şi goana la BMW! Numai că regina aurarilor nu spusese încă "mi-e dor de Florentina" - aşa că amicul lui se temperase, se controlase şi ieşise... jurându-şi, probabil, că picea va face Crăciunul cu ei, la Cannes...

Spera ca, până la Crăciun, Florentin să fie "lovit". Şi să rămână aşa. Spera ca Florentina să iasă din viaţa cumnatului lui înaintea acelei perioade nenorocite din an, dedicată vieţii în familie. Florentin va suferi mult de Crăciun... Pe 31, îşi va aminti cum îşi găsise, anul trecut, casa - şi cum îi pusese soţiei lui de-atunci verigheta înapoi pe deget. Şi-şi va aminti multe altele...

Ştefan

Era linişte; era cald. În plus, îşi învelise soţia cu pătura; iar Ana dormea dusă. El citise, tăcut, raportul şi transcripturile...

Ce să mai spună? Mai era ceva de spus?

Florentina nu-l uitase. Îl recunoscuse. Rămăsese cu gurita căscată, iar idiotul văzuse toată scena din uşa depozitului. Iar ea îi pusese capacul cu "nenea fumos" şi cu "faţe cucu bau maşina" şi-l făcuse să plângă pe umărul lui Nicuşor. Micuţa n-avea cum să-i reţină numele; dar îi ţinuse minte privirea. Că şi-atunci, şi-acum o privise cu nesaţ - ca pe fetiţa lui. Ehei...

Îşi amintea cum stătuse, într-o dimineaţă, în faţa blocului ei, iar ea coborâse cu prinţesa în cărucior... Şi-i spusese, la un moment dat, că prinţesa se amorezase serios şi asta nu era bine - că el era însurat... Doamne, ce vremuri!

Zâmbea slab...

Trebuia să-şi facă un calcul cert. Pentru că se amăgise azi ca prostul cu gândul că vor petrece Crăciunul în familia reunită - şi nu era aşa.

Rubina trebuia să nască în preajma Anului Nou. Medicul nu se exprimase foarte clar asupra datei - că nici n-avea cum, la halul în care era nevasta lui! Dar, conform cu calculele strict calendaristice, îşi va cunoaşte băiatul cândva între 26 decembrie şi 1 ianuarie - că nici chiar profesorul nu-i garanta că Rubina va putea păstra sarcina peste săptămâna 36! Lua deci în calcul ultima dată şi spunea că în primele zece zile era acomodarea: mobilau camera de lângă dormitor, el aducea băiatul acasă, Ana se obişnuia cu bebeluşul, el se ocupa de angajarea unei femei care s-o ajute... Deci, începând cu 15 ianuarie...

Pe 15 ianuarie fix îl va suna pe Florentin, îl va anunţa că în zece zile venea cu ordinul judecătoresc ca să ia fetiţa şi va aştepta, la Cernica. Dacă idiotul nu se va urni singur, îl va urni el după fix alea zece zile. O să fie greu pentru Ana; va trebui să aibă grijă de prinţ, în timp ce prinţesa va încerca să recupereze timpul petrecut departe de mami...

Dacă l-ar fi convins pe idiot să le dea prinţesa la începutul lui decembrie, ar fi fost perfect! Dar cum să facă? N-avea nici o idee, pentru că "ucisese" ideea aia din faşă... Se gândise, la un moment dat, să-l pună pe Diamant să scaneze un pic piaţa florăreselor şi să se ocupe el de împărţirea numărului de telefon al idiotului. Şi de reclamă. Dar nu era agenţie matrimonială; şi-avea şi el un nivel şi-un standard sub care nu se cobora! Totuşi!

... Era totuşi tentat să se coboare...

Dar dacă... Se putea întâmpla orice cu Rubina - care avusese o sarcină cu probleme şi locuia în spitalul ăla de aproape juma' de an! Naşterea se putea declanşa oricând - aşa spusese profesorul. Concluziona deci că fusese mare idiot că nu luase prinţesa azi; că dacă naşterea se declanşa mâine, sau săptămâna viitoare, băieţelul lui rămânea în spital, în incubator! Că era prea mic! La ultima lui vizită, acum 9 zile, medicul de gardă îi spusese "31 de săptămâni". Ia sa vadă el...

Tastă adresa de internet, selectă cifra 32...

Deci azi, acum, prinţul lui trebuia să aibă 1.800 de grame şi 40 de centimetri. Şi scria acolo, pe site-ul ăla, că, dacă s-ar naşte acum, ar avea şanse mari de supravieţuire în incubator... Medicul îi spusese că "fătul" era mai mititel decât unul obişnuit. Dar ştia că era un spital foarte bun, profesorul nu era profesor fiindcă avusese pile-n facultate...

Realiza faptul că era dispus să riste sănătatea fiului lui pentru că nu mai putea aştepta, nu mai avea răbdare...

30 noiembrie 2005 - miercuri

Ştefan

Vizitele astea deveniseră o corvoadă. Trebuia să facă ceva! Dar ce dracu putea să facă...

Ajunsese de dimineaţă la ea - se trezise cu noaptea-n cap şi gonise pe autostradă. La întoarcere, probabil că va ajunge la ţanc pentru cină. Prinsese, oricum, controlul de dimineaţă; avea în buzunar CD-ul...

De cum îl văzuse, Rubina înţelesese că se întâmplase ceva. Se întinsese să-l sărute ea; iar el îi oferise obrazul. Şi din clipa aia nevasta lui redevenise nevasta lui în variantă franţuzească - vorbă iute şi tăioasă, fraze pline de tupeu, privire superioară, expresii nu foarte ortodoxe...

Rubina ştia că pleacă...

Stătuseră împreună şase ore; el ajunsese aici la opt jumate, prinsese controlul de la nouă, apoi o scosese în parcul spitalului, reveniseră în rezervă, o însoţise la masa de prânz... Din astea şase ore, vorbiseră cam o oră - despre rude. Şi despre naştere - fusese informat că ea vrea să facă cezariană şi vrea anestezie totală şi vrea să nască pe 1 ianuarie la 10 dimineaţa. Aşa că să aranjeze el cu profesorul, că ea nu se-nţelege cu "berbecu' ăla". "Berbecu'" avea 30 de ani de experienţă, era cel mai renumit ginecolog din Paris şi primise multe telefoane înainte să accepte s-o interneze pe scorpia asta mică sub supravegherea lui! Dar ei nu-i păsa de toate astea... Şi, sigur, ea mai voia o grămadă de alte chestii! Şi pe toate trebuia să le facă el! Să le trimită nişte bani părinţilor ei, că voiau să împartă curtea-n două şi să mai ridice o casă! Să trimită hainele ei din Paris surorii ei mai mici, pe motiv că oricum îi erau mici după naştere iar "aia mică" era slăbuţă şi n-avea haine! Să nu uite să-i alimenteze cardul, că nu se ştie niciodată când o să aibă nevoie de nişte bani! Să organizeze Crăciunul şi Revelionul în cantina spitalului şi să nu uite să-i aducă acolo pe toţi ai ei. Şi multe, multe altele... El doar ascultase şi dăduse din cap a "Da", în timp ce mintea lui spunea: "Ia uite, că eşti totuşi proastă! Mă pui pe mine să-ţi aranjez întoarcerea la părinţi şi-mi ceri şi bani de casă, şi de cheltuială, şi uiţi că nu suntem căsătoriţi legal ca să-mi ceri jumătate din avere..."

De jumătate de oră, nu mai spuneau nimic. Ea se benocla în televizor, el o privea lung, iar ea făcea abstracţie de el şi-i arăta, mai mult sau mai puţin voalat, că putea să plece...

Şi când se gândea că-i spusese, după ce-i etalase frumos pe masă situaţia lui financiară şi socială, că nu-i cere să fie nici contesă acră, nici nevastă umilă - ci doar o femeie normală...

Simţea că explodează. Simţea că, dacă mai stă aici cinci minute, răbufneşte şi scoate cuţitul de la cizmă şi-i ia gâtul şi se termină tot...

Se ridică şi-şi trase scaunul chiar lângă pat. Şi lăsă capul pe pat, lângă mâna ei:

- Mm, ce obosit sunt! Te superi dacă aţipesc o oră?

- Nu.

Bun! Scoase telefonul, îl privi lung... Îl lăsă pe pat şi închise ochii. Aştepta "să adoarmă"...

... Îşi număra respiraţiile... O sută. Bun! Începu să sâsâie uşor, de parcă adormise... Aştepta...

... Aştepta...

Foşnetul nu-l făcu să tresară; ascultă, atent... Patul se mişca încetişor de tot... "Haai, Rubino; te rog eu mult să fii isteaţă măcar cinci minute! Ia telefonul..."

Papucii păcăneau uşor pe ciment - toanta voise musai saboţi de-ăia ca-n reviste...

"Bun! Acum ieşi frumuşel pe hol şi porneşte spre dreapta, că spre stânga e aglomeraţie şi gălăgie şi-s şi scările pe unde-ar putea urca oamenii mei..."

Nu mai auzea saboţii... Deschise ochii şi zâmbi slab: Rubina fusese isteaţă! Şopti uşor:

- Bun! Ai ajuns în capătul holului... Ai deblocat tastatura... Ştii că butonul 1 este Isamu - deci ea nu poate fi decât butonul 2... Apasă... Apasă butonul verde, Rubino...

Se ridică şi se apropie de uşa rezervei: nu-i dădea mai mult de zece secunde. Pe urmă ieşea de-acolo.

Ana-Maria

Aa, soţul ei! În sfârşit, venea acasă! Şi cum era trecut de ora două, presupunea că-i aduce azi un CD! Lăsă pixul şi se grăbi să răspundă:

- Alo?

Înlemni la auzul vocii binecunoscute, care întrebă în romanes:

- Ce mai faci, Ano?

Dumnezeule mare! Rubina! Rubina aflase!

... Stop! Ce dracu era de făcut?

... Păi să facă ceea ce se gândise c-o să facă, încă de pe vremea când Isamu îi dăduse telefonul roşu! Nu-şi pierdu cumpătul, deşi îi tremurau îngrozitor mâinile; răspunse pe acelaşi ton vesel, în franceză:

- Numele meu este Isabelle. Cine sunteţi?

Rubina continuă, imperturbabilă, în romanes:

- Ştiu că eşti la Cannes, în vilă. Sper că de data asta ai venit de bunăvoie - că Florentin e iute la mânie şi ţinteşte inima!

Se ridică şi porni spre glasvand; şi îi răspunse tot în franceză:

- Regret, dar nu înţeleg; vorbiţi franceză?

Ştefan

Zece secunde. Gata. Scoase uşor capul din rezervă... Daa, sigur că nu era îndeajuns de inteligentă să vorbească cu ochii la uşa rezervei! Nee, ea stătea cu spatele la el - exact ca-n şatră, unde părul îi masca telefonul iar buzunarul gigantic al şorţului era ascunzişul ideal pentru obiectul interzis! Porni spre ea. Bănuia ce urma să audă, imediat cum Rubina o să vorbească. Momentan, asculta... Şi-acum răbufnea, un pic isterică:

- Eu sunt nevasta lu' Ştefan! Eu port salba şi copilul lui! Tu eşti cel mult o amantă frumoasă!

Deci Ana i-o retezase printre dinţi! Perfect! Ajunse lângă ea şi-i smulse telefonul din mână. Şi-l ridică la ureche, pregătit să-şi audă regina spunând înjurături tradiţionale în romanes...

- Îmi pare rău, dar nu înţeleg. Dl Stefan nu este acasă. Vă rog să telefonaţi mai târziu.

Doamne, ce auzea!

Doamne Dumnezeule, ce prostie monumentală făcuse! Ana vorbise în franceză! Nu urlase la Rubina în romanes; încercase să nu-l pună pe el în postura bărbatului infidel...

Soţia lui era acum la Cannes, cu telefonul la ureche, şi juca rolul Isabellei - în timp ce sufletul ei plângea. Ana se simţea în momentele astea exact ca o amantă frumoasă... Oftă greu:

- Bună, Isabelle.

Ana-Maria

Oo, Doamne! Rubina îi furase telefonul! Dar cum dracu i-l furase? Că Ştefan şi telefonul lui erau inseparabili! Cum reuşise drăcoaica?

... În fine! Nu conta! Se grăbi să răspundă, tot în franceză - poate-o punea pe speaker, ca s-o convingă pe Rubina că n-avea dreptate:

- Bună ziua, dle Stefan.
- S-a produs o încurcătură.
- Sigur, nici o problemă.
- Vorbim când ajung acasă.
- Sigur.
- La revedere.
- La revedere.

Ştefan

Apăsă butonul roşu, jurându-şi că pe-asta Rubina i-o va plăti cu vârf şi-ndesat. Se aplecă şi-şi sărută băiatul. Şi porni spre scări, anunţând sec în romanes:

- N-am să mai vin.

Nevasta lui urlă la propriu, în urma lui:

- La cât de mult o iubeşti, nici nu mă miră!

Nu se mai obosi să răspundă; şi puţin îi păsa lui de privirile celorlalţi oameni, speriaţi de răcnetul contesei isterice! Că el oricum nu mai dădea pe-acolo până năştea ea! Porni grăbit pe scări în jos.

Ana-Maria

Închisese... Privi lung telefonul... Îl lăsă să cadă în fotoliu - din acel moment, ea nu mai punea mâna pe telefonul ăla! Putea trăi şi fără!

... Deci Rubina ştia... Aflase... Fusese sigură că era ea - şi că era la Cannes... Şi-avea, nemernica, o sarcină cu probleme; şi făcea căcaturi de-astea, ca să se-nfurie şi să scape copilu'...

Se repezi spre uşă; alergă direct prin pat, dar se opri înainte să iasă din dormitor. Isamu nu ştia ce se întâmplase - iar ea nu putea să se ducă să-i spună Isabellei că vorbise cu Rubina adineauri...

Ştia că era stacojie şi tremura toată...

Îi zvâcneau tâmplele. Inima îi bătea să-i sară din piept. Nu ştia dacă îi era frică, sau dacă era doar sperietura... Sau dacă era cumva furie...

Se simţise... "Tu eşti cel mult o amantă frumoasă"...

Făcu un pas în stânga. Ochii îi căzură pe raftul imens cu CD-uri, exact pe colecţia cu 100 de melodii de dragoste...

Apucă barele metalice şi trase, urlând cât o ţineau puterile!

Ştefan

În suna cineva! Se aşeză la volan şi se grăbi să scoată telefonul. Ah, Diamant! Răspunse pe un ton sec:

- Da.
- M-a sunat Rubina.
- Bănuiam că nu s-a ivit altceva.
- Urla şi era incoerentă, dar a zis multe chestii despre florăreasă. I-ai spus?
- Nu; am lăsat-o să-mi fure telefonul.
- ... Şi Ana?

Oftă greu şi-şi trecu mâna prin păr:

- Ana a jucat rolul fetei din casă - i-a vorbit în franceză, pe un ton seren. A jucat rolul ăsta perfect, de parcă s-a gândit la el cu mult timp înainte să-l joace.

Tăcere... Oftă greu:

- Nici nu-mi vine să mai dau ochii cu ea!
- Va trebui s-o faci - şi-ncă repede! Că altfel rişti să afli cum şi-a împachetat paşaportul şi-a ieşit pe uşă!
- O sun chiar acum. Te rog, vorbeşte tu cu tata.
- Chiar acum îl sun. Sper să nu-l sune ea prima!

Închise şi porni motorul; ieşi din curtea spitalului, acceleră spre aeroport...

Nu. Trase pe dreapta şi scoase din nou telefonul. Şi începu să scrie mesajul, rugându-se să fie destul de coerent ca să nu facă vreo

greşeală de exprimare...

Ana-Maria

Gata! Scosese tot aerul din plămâni! Şi "culcase" raftul ăla pe podea! Acum o lua ameţeala...

Inspiră adânc, iar uşa se dădu de perete. Isamu avea alura unui tigru care realiza că picase un asteroid drept în capul puilor lui! Ochii negri o priviră lung... Bărbatul intră, un pic mai calm:

- Ce s-a întâmplat?

Nu răspunse; se întoarse spre raft şi încercă să-l ridice. Abia acum simţea cât de greu e! Uau! Şi ea îl trântise ca pe-un fulg! Se opinti să-l salte de-acolo - şi fu luată de umeri şi mutată, cam pe sus şi nu foarte ortodox, în stânga. I se arăta glasvandul; ea nu voia să se clinteaască... După două secunde, fu luată de braţ şi trasă ferm:

- Mergem afară, cât se rezolvă problema cu raftul.

Isamu o trăgea spre glasvand, în timp ce piuia la telefon... Îl suna pe Ştefan!... Nu; îl sunase pe Gilles, să urce cu doi băieţi, Isabelle şi Emilie. Că se desprinsese unul dintre rafturile cu CD-uri din dormitor. Şi da, ea ţipase - că se speriase când îl văzuse cum cade! Cu alte cuvinte, chinezul îi cam salvase pielea...

Fu dusă până la masă şi întoarsă scurt. Şi, în două secunde, i se oferi o ţigară... şi-un ordin:

- Ascult. Că dacă mă întreabă şi n-am răspuns, e rău pentru amândoi.

... Avea dreptate. Ştefan o să-l sune... Şi cum el fusese întotdeauna fair play, şi-o şi ajutase de multe ori, şi-o înţelesese de foarte multe ori când făcuse prostioare, şi n-o certase foarte tare... Luă ţigara şi-o aprinse, iar mâinile începură din nou să-i tremure:

- A sunat telefonul. Era numărul lui. Am răspuns, iar Rubina m-a întrebat în ţigăneşte "Ce mai faci, Ano". Sinceră să fiu, m-am gândit demult la posibilitatea asta; şi i-am spus în franceză că sunt Isabelle şi nu înţeleg decât franceză. Ea a ţinut-o pe-a ei, eu pe-a mea...

Chinezul nici nu clipea... Oftă greu:

- Ştie. Femeia aia ştie adevărul - şi n-ar trebui să-l ştie, că e gravidă şi are probleme şi e atât de proastă că-şi face singură draci şi-i face rău copilului!

Şi iar pornise de la un suspinat şi terminase cu un ţipăt isteric! Păi, să continue! Că Ştefan nu făcea mai puţin de trei ore până acasă - timp arhisuficient pentru ea să plângă şi să-i şi treacă! Aşa că începu să plângă:

- Ştii de ce m-a sunat? Ca să mă anunţe că ea e nevasta lui Ştefan, ea îi poartă salba şi ea îi face copilul! Iar eu sunt doar o amantă frumoasă! Asta "o freacă" pe ea acum!

- Ştefan ştie?

- ... Ştie. La un moment dat, i-a luat telefonul. Şi cred că m-a auzit, pentru că a continuat jocul cu Isabelle...

- Rubina are o singură calitate - simte. Ştie "să citească" omul. Dar n-o face decât atunci când vrea ea şi numai cu persoanele care-o interesează. Iar Ştefan o interesează foarte mult.

Era evident, îşi dăduse şi ea seama de asta încă din prima clipă când văzuse cum intrase BMW-ul în şatră şi cum fugise ea în calea lui...

- Ştefan e schimbat, de când ai venit tu aici. Faţă de ea, e schimbat total. Înainte, se căznea din greu să-şi joace rolul; acum însă e el însuşi - şi e mândru de asta. Era normal ca ea să reacţioneze. La câtă minte am observat că are, să ştii că asta era unica reacţie de care era capabilă...

Auzi şi ea piuitul îndepărtat; el arătă spre glasvand... Clătină încet capul, refuzând ideea de-a mai pune mâna pe Communicatorul roşu ca focul... Isamu porni spre vilă; ea se întoarse spre oraş şi privi lung clădirile înalte, copacii...

De ce trebuia să fie aşa? De ce trebuise să afle ea? Da, bine, înţelesese - avusese o bănuială, atunci când observase că bărbatul ei "avea o problemă". Dar de ce trebuise să-i dea Cel de Sus certitudinea aia? Şi de ce trebuise să se simtă ea azi ca o amantă frumoasă?

Paşii se apropiau; telefonul nu mai piuia... I se întinse aparatul; negă şi nu-l luă.

- Rubina s-a transformat într-o contesă scorpie, în clipa în care a păşit pe pământ francez. Şi-şi ia deseori bărbatul peste picior, deşi el nu merită "trataţia".

Telefonul sfârşi pe masă:

- Te sfătuiesc să citeşti mesajul ăsta. Pentru că tot ceea ce face Ştefan în ultimul timp, toate deciziile pe care le ia sunt influenţate de tine. Şi ţin cont în primul rând de tine.

Isamu pornise spre glasvand... Întoarse capul şi-l văzu intrând în dormitor. Bodyguarzii ridicaseră raftul metalic; acum, Isabelle şi Emilie roboteau ca două furnicuţe pe lângă el. Emilie sorta şi aranja CD-urile cu viteza sunetului, Isabelle mătura cioburile de plastic şi punea deoparte CD-urile cu carcase sparte...

Deci ea îi influenţa lui Ştefan deciziile... Bineînţeles că i le influenţa! Mai ales pe cele din afaceri! Isamu afla "la prima mână" deciziile alea şi cu siguranţă fusese consultat prompt de fiecare dată! Iar dacă el îi spusese că deciziile lui Ştefan ţineau cont în primul rând de ea... Că Ştefan era schimbat...

Îşi şterse lacrimile... şi zâmbi slab: din fericire, îşi luase rimel de calitate. *Water proof*. Aşa că n-o vor vedea angajaţii cu dâre negre pe la ochi. Minciunica lui Isamu, aia cu sperietura, "o să ţină"...

Ce simţea ea, de fapt? Acum, când îşi răcorise nervii pe CD-urile alea şi aflase unele lucruri care-i confirmaseră alte lucruri... Ce simţea, în sufletul ei?

Se simţea iubită. Ştefan nu o trata ca pe-o amantă; Ştefan o considera soţia lui. Deja - deşi inelul era tot la gâtul lui... O prezenta cu titulatura "soţia mea", se afişa cu ea peste tot, lupta s-o aducă mai repede pe Florentina la Cannes... Şi o iubea. O iubea sincer.

Luă telefonul şi apăsă butoanele.

Te rog să mă ierţi că am lăsat-o să-mi fure telefonul. Am vrut să ştie că ea este doar nevasta mea, iar ceea ce bănuieşte deja că i se va întâmpla, se va împlini în curând. Mă ierţi?

Ei bine...

Ei bine, Ştefan tocmai recunoscuse cinstit că "o premeditase". El o lăsase pe Rubina să-i fure telefonul. Iar chestia asta tocmai o scosese iar din sărite - că băiatul lui era în burta Rubinei iar el îi asigura nevesti-sii porţii consistente de adrenalină, draci şi urlete! Şi pe urmă se-ntreba de ce avea nebuna o sarcină cu probleme!... Bine - nu ţinea la ea şi ridurile ei! Da' copilu' şi-l iubea? Că copilu' ăla era prins de ea! "Serveau" aceleaşi substanţe, produse de dracii ei în exces! El nu ştia atâta lucru? Nu se interesase? Nu aflase încă?

Înlemni şi deveni uşor albăstrie; că i se spusese...

Comportarea lui Ştefan se schimbase radical... "Ştefan e schimbat"... "Înainte, se căznea din greu"...

"Tu o să-mi pui coroana"...

Nu! Nu putea crede asta! Asta era rodul imaginaţiei ei - şi n-o să se mai gândească vreodată la tâmpenia asta! Ştefan, acel bărbat turbat să umple casa cu copii, nu putea gândi aşa ceva! Nu putea să nu-i pese!

Reveni la mesaj, îl reciti... Era foarte supărată pe el - nu pentru că urzise acel plan, ci pentru că nu-i dăduse nici măcar un indiciu referitor la el! Dar poate că voise să le supună pe amândouă unui test...

Deschise telefonul şi începu să scrie.

Te iert. Tu mă ierţi, dacă n-am fost convingătoare?

Apăsă butonul verde... Acum aştepta. Aştepta...

Dădu să intre în dormitor, să-şi ia ţigările, dar telefonul începu să piuie. Lung. De data asta o suna... OK! Apăsă butonul şi nu mai apucă să spună "Alo" - Ştefan turui ca o mitralieră:

- N-aveai cum să fii convingătoare. Nici dacă răspundea Isabelle, n-ar fi fost convingătoare! Ştia. A ştiut, în clipa în care singurele fiinţe care mi-au captat atenţia în spitalul ăla au fost medicul ei şi băiatul meu. Iar azi a vrut să fie sigură că eşti tu, nu vreo Ceraselă. Dar

asta nu mai contează acum. Vin acasă.

Acum putea să-l oprească!

- Eu

- Un singur lucru mai contează acum: vrei să pleci?

Poftim?

- Ştiu că am greşit şi ştiu că nu m-ai iertat. Fiindcă ştiu cum te-ai simţit când ai auzit-o. Vrei să pleci?

Se încruntă... Apăsă butonul roşu - că pe tema asta, cu plecatul ei, chiar n-aveau ce discuta. Şi intră în dormitor.

Ştefan

Nu! Nu se poate! Îi închisese-n nas! A dracului ea de treabă! Apăsă 1 şi Call...

- Da.

- Te duci şi stai lângă ea. Şi nu te mişti de-acolo până ajung eu! Iar dacă vrea să plece, îi dai una-n cap şi-o legi de calorifer! Auzi?

Închise şi apăsă pedala până la podea: ori făcea un accident, ori...

Ana-Maria

Era frumos şi curat în dormitor; ca şi cum nu se întâmplase absolut nimic. CD-urile nu mai stăteau vertical, ci înclinate uşor într-o parte; în afara titlurilor amestecate, nu se observa nici o schimbare... Trebuia să le întrebe ce făcuseră cu CD-urile sparte; că ţinea musai să comande altele. Colecţia lui Ştefan nu trebuia "ciuntită" - era superbă, de la primul până la

Uşa se dădu de perete. Isamu intră şi se apropie, serios... OK! Hai! Ce se mai întâmplase acum? Bărbatul se opri lângă ea şi băgă mâinile în buzunare:

- Nu ştiu ce i-ai spus - dar am ordin să nu mă clintesc de lângă tine.

I-auzi! Se grăbi să-l lămurească:

- Nu i-am spus nimic. I-am închis în nas. Că m-am săturat să mă tot întrebe dacă vreau să plec. Cu prima ocazie când mai fac shopping, o să cumpăr un ruj roşu-roşu şi-o să scriu cu el pe pereţi: "Nu plec nicăieri!"!

Iar ţipase! Dar acum Isamu încerca să nu zâmbească... Oftă greu şi mârâi:

- Iartă-mă că ţip, dar m-a apăsat rău pe nervu' sensibil. Hai jos, la televizor; că tu n-ai greşit cu nimic, să mă suporţi... Lasă; hai!

Şi porni vijelioasă spre uşă. El o urma îndeaproape...

I-auzi! Voia să plece? Da' voia să plece? Da' nu cumva voia să plece? Ah, o scotea din pepeni cu căpoşenia aia! Nu! Nu voia să plece nici moartă!

Coborî grăbită treptele, traversă livingul şi se trânti pe canapea. Şi porni televizorul:

- Ai preferinţe?

- Nu.

N-avea preferinţe... OK! Desene animate atunci! Găsea pe undeva nişte desene animate?

Ştefan

Trase clapa şi scoase hands-free-ul. Îl montă, încruntat... Selectă numărul lui Diamant.

- Da.

- L-a sunat?

- Da; vorbea cu ea, când am sunat eu. Aşa că am fost isteţ şi-am vorbit cu maică-ta.

- Şi?

- I-am spus că Rubina n-are dreptate, iar ea mi-a spus că tu greşeşti.

- Dar măcar era calmă?

- Ea, da. El nu - că-l auzeam răcnind pe-acolo...

- Şi l-ai sunat şi pe el?

- Da. A ţipat la mine că să-l las în pace şi mi-a închis.

- Sună-l diseară.

- Bine. Da' n-ar fi mai bine să-l suni tu?

- Nu. Şi, apropo: poţi să-i spui că mi-am anunţat deja nevasta că se întoarce la taică-su după ce naşte.

Închise şi căută în agendă... Păi, hai s-o şi anunţe - nu? Suna...

- Ce vrei?

Aa, ţipa la el în română? Prea bine! El vorbea normal... în romanes:

- Să te anunţ că am luat o hotărâre foarte importantă, care te vizează direct. Eşti atentă?

Tăcere - deci era atentă...

- N-am să-i trimit lu' taică-tu bani, iar hainele tale pleacă mâine spre Crucea Roşie. Contul tău e închis de-o lună, iar cardul l-am anulat deja. Crăciunul şi Revelionul o să le petreci singură în rezervă. O să naşti aşa cum spune profesorul că naşti, atunci când o să vrea copilul să se nască. Apoi eu iau copilul iar tu te întorci la taică-tu.

- Ştefane,

- Şi cu, şi fără Ana, rezultatul tot ăsta ar fi fost. Pentru că ai îndrăznit să ridici mâna la mine. Şi să zbieri la mine. Şi să-mi dai ordine răstite. Şi să nesocoteşti cuvintele mele. Şi-am să merg cu tine la taică-tu, ca să mă uit în ochii lui şi să-i spun cum m-ai făcut de râs peste tot pe unde-ai mers lângă mine: şi la Cannes, şi la şaormărie la Unirii. Că nu te-a învăţat cum să te porţi; şi te-a educat maică-ta cu economie. Te-a învăţat în schimb să fii şmecheră. Să stai cuminte şi să te prefaci supusă, până te vezi cu salba la gât. Nu te-a învăţat că asta merge cu un ţigan de condiţie medie. Nu ţi-a atras atenţia că n-o să-ţi meargă şi cu mine. Ai uitat că eu i-am scos pe-ai tăi din căcat, când te-am luat. Că le luau cămătarii gâtu' dacă nu le dădea tata *darro*. Şi tot eu îi bag în căcat, dacă le cer banu' înapoi.

- ... Te rog, nu face asta!

Continuă, imperturbabil:

- Am să stau în faţa lu' taică-tu şi-a lu' maică-ta şi-am să le spun cum te-ai dezbrăcat repejor de tot ceea ce înseamnă respect şi bun simţ. Cum te-ai purtat prin Cannes despletită şi cu păru-n şaişpe culori şi cum ai defilat pe străzi în fuste scurte şi pantaloni fără buric şi-n bluze decoltate şi cu sclipici şi-n cizme de curve. Şi le spun şi cum ai urlat la bucătăreasă şi la fata-n casă, şi cât de urât ai vorbit cu Isamu. Şi-am să le spun cum ţi-ai bătut joc de copilul meu. Cum ai avut grijă s-o ţii numai într-o răceală şi cum ai făcut infecţie de la ştrandu' public în care te-ai aruncat ca dementa, deşi aveai piscină personală acasă. O să le spun cum te-ai purtat în spitalu' ăla, cum ai urlat la toate asistentele şi cum le-ai obligat pe toate să-ţi zică "doamna contesă". Deşi nu eşti.

- Ştefane,

- O să le spun cum te-ai urcat în capul meu şi-ai încercat să-mi dai capace. Cum ai adoptat ideea că-mi torni repede un copil ca să mă legi de tine. Şi după ce-ţi dau vânt în braţele lu' maică-ta, îl pun pe taică-tu să semneze că renunţaţi la orice drept asupra copilului. Că altfel le cer *darro* înapoi - şi-i termin.

- Te implor, nu

- Şi-ţi ia taică-tu gâtu'. El te-a trimis la mine cu un scop - să-mi zâmbeşti dulce, să mă ţii legat de tine şi să-i virezi lui bani pe şest! Nu să-l faci de râs şi să-l bagi iar în datorii! Tu ştii cât a muncit taică-tu pe lângă tata, până l-a convins că tu eşti nevasta ideală pentru mine? Te taie taică-tu în mijlocu' satului! Te pune-n genunchi la intersecţie şi-ţi bagă cuţitu-n inimă, fă!

- Da' eu

- Fă, copilu' meu e prins de tine, fă cretino! Dacă tu te sperii, se sperie şi el, fă! Că aşa trebuie să vorbesc cu tine! Că dacă-ţi zic de adrenalină, tu mă-ntrebi în ce copac creşte!

Deja o auzea plângând...

- Aşează-te-n pat şi stai acolo locului. Până naşti. Dacă măcar acum asculţi şi nu-ţi mai baţi joc de copilu' meu, poate nu-i spun lu' taică-tu chiar totu'. Şi-acu' gândeşte-te la asta.

Închise şi apăsă iar pedala până la podea - că "o lăsase mai moale" cât vorbise cu ea, pentru că se înfuriase rău şi era deja pe autostradă...

N-avea cum să ajungă la Cannes mai devreme de patru ore, decât dacă transforma Mercedesul în elicopter. Şi-atunci ajungea în trei ore. Mare câştig nu era; că Ana era deja supărată şi n-o să-i treacă nici în trei, nici în patru ore. El oricum va apăsa pedala până la podea...

Nu. El o să-i dea telefon lui Isamu chiar acum, să-l pună să trimită elicopterul după el. Nu conta unde - oriunde! Să-i trimită un şofer bun, cu elicopterul; se întâlneau undeva, într-o parcare, lua el elicopterul până la aeroport, unde-l aştepta BMW-ul lăsat de şofer acolo... Planul ăla era perfect! Apăsă 1 şi Call.

Ana-Maria

Mobilul lui Isamu piui prelung. Îl văzu răspunzând fără să clipească:

- Da... Ai înnebunit?... E o nebunie... Bine.

Un piuit... Şi uite cum râdea chinezul lor... Da' ce-i spusese, de-l făcuse să râdă?... Mă rog; probabil că va înţelege în curând, că-l vedea punându-se pe telefoane...

- Gilles, ai treabă. Vino înăuntru.

Atât? Doar atât?... Nee! Zâmbea slab - pentru că Isamu nu se putea ridica de lângă ea, aşa că ea va auzi tot... Tânărul intră. Şi-acum Isamu comandă scurt:

- Iei BMW-ul meu şi te duci la aeroport; îl laşi pe pistă, la omu' nostru. De-acolo te ia elicopterul. Şi vorbeşti cu Ştefan, să vă întâlniţi undeva, într-o parcare între Paris şi Cannes. Tu vii încetişor cu Mercedesul, el vine fuguţa cu elicopterul. Întrebări?

- Nu.

- Start.

Gilles ieşi în fugă... Ia uite... Isamu oftă greu şi piui telefonul...

- Salut. Am nevoie de elicopter... Bine... Bine.

Şi închisese... Şi iar suna...

- Salut. Pleci în cursă... Juma de oră maxim... Te întâlneşti cu partenerul, undeva pe ruta Paris-Cannes... Fă-i plinul... Salut.

Adică... Adică Ştefan făcea o cascadorie mare-mare, pentru că se gândea că ea se putea gândi să plece... Vocea lui Isamu o rupse violent din gânduri:

- Ţi-am spus: toate deciziile lui ţin cont în primul rând de tine. Promiţi că nu pleci, până mi-aduc laptopul?

- ... Promit.

Că nu voia să plece, da' n-avea rost s-o mai spună încă o dată - el oricum făcea ce ştia el... Aştepta; presimţea că o să vadă o chestie nouă... Isamu reveni şi puse laptopul pe masă. Îl porni şi accesă o iconiţă. Introduse câteva coduri... Harta Franţei. Şi-un punct roşu. Degetul lui arătă spre cifrele din dreapta:

- Asta nu se cheamă amendă; se cheamă arestare.

Cât scria acolo? 236... 221... 228... Aia era viteza cu care se deplasa Ştefan pe autostradă, la volanul Mercedesului? Hm! Îşi imagina cu uşurinţă ce gânduri îl bântuiau, de călca acceleraţia în halul ăla!

- Te rog să nu spui nimic.

Îl suna, să-l liniştească. OK! Aştepta...

- Las-o uşor... Am aranjat cu elicopterul. Las-o mai uşor... E lângă mine şi nu vrea să plece... Nu... Bine... Salut.

Şi închisese. Ea privea cifrele; scădeau uşurel spre 200... Se stabilizaseră în jurul a 180 km/h. Iar Isamu clătina dezaprobator capul... ceea ce însemna că Ştefan renunţase la arestare, dar la amendă nu va renunţa...

Păi, n-avea ce-i face - că ea nu-l va suna! Tocmai ca să-i intre bine-n cap că nu voia să plece! Că-l iubea! Şi nu pleca nicăieri!

Ştefan

Bun; acum se mai liniştise. Ana nu plânsese, nu voia să plece... Acum putea s-o lase mai uşor. Nu de alta, dar imediat cum se întâlnea cu elicopterul, zbura cu 300 km/h! Şi nici nu lua amendă, nici nu se prăbuşea!

Ana-Maria

Începuse să se însereze. Isamu nu se clintise de lângă ea. Mâncaseră amândoi în tăcere, în faţa televizorului... Urmăriseră amândoi când televizorul, când punctul roşu de pe hartă...

Gata; punctul aproape ajunsese. Isamu închise laptopul, se sprijini de spătarul canapelei şi făcu semn spre poartă. Ia uite, că pe bodyguardul ăla ascuns în verdeaţă nu-l văzuse!

Mm, se auzea un motor turat la maximum! Doamne, avea impresia că maşina lui Isamu era în flăcări, iar Ştefan nu le observa din cauza vitezei cu care se deplasa! Mamă-mamă, ce-o "forja"...

BMW-ul argintiu, sport, opri strâmb; Ştefan sări de la volan şi-o rupse la fugă spre glasvand... intră ca taifunul şi se repezi la ea, răcnind din toţi rărunchii:

- Nu te las să pleci!

Îl privea lung... Îi privea ochii un pic roşii, chipul speriat... şi realiza că-l iertase demult şi pentru premeditare, şi pentru toate celelalte... Rosti cu calm:

- Nu vreau să plec.

Fu scuturată uşor, pe acelaşi ton panicat:

- Jură-mi că nu pleci!

Răspunse imediat, în romanes:

- Îţi jur pe viaţa fetiţei mele că nu plec.

Ştefan

Oof, Doamne! Se jurase! Îi jurase că nu pleca!

... Da' şi el, mare gâscan fusese! Păi Ana era o puştoaică fără minte? Cum să se gândească să plece...

Gata; acum îi va spune totul! Că-i pocnea capul, dacă nu-i spunea asta! Acum nu-i va mai ascunde nimic - şi se va descărca...

Ana-Maria

Şi-acum îl vedea răsuflând uşurat, calmându-se un pic... Tonul redeveni normal:

- Pentru că, imediat cum naşte, pleacă ea.

Aici nu comenta; asta era treaba lui. Isamu se ridică, îşi luă laptopul şi porni spre scări. Ştefan se aşeză în locul lui şi-o trase cu capul pe piciorul lui... Şi oftă greu:

- ... Ştiu. Am greşit. M-am grăbit. Dar n-am mai putut să ţin totul în mine. Vreau să se termine odată; vreau s-o văd cum iese pe uşă şi se tot duce cât mai departe de viaţa mea... Eu nu pot sta. Nu pot aştepta. Dacă un lucru trebuie făcut, îl fac. Dacă o chestie trebuie rezolvată, o rezolv. Şi-acum lucrurile stagnează, iar tot viitorul e împotmolit în ea... Orele nu pot avea mai puţin de 60 de minute, ca să nască mai repede, ca să se urnească totul şi să pot să fac ceea ce-mi doresc din tot sufletul să fac...

Îl privea lung... şi-l înţelegea perfect... Ştefan şopti, trecându-şi uşor degetele prin părul ei:

- Îmi vine să ţip, să dansez, să dau *mass messages* - pentru că sunt fericit! Şi trebuie să ascund tocmai asta! Şi-asta mă omoară cu zile!

Clătină încet capul:

- Ar fi trebuit să te abţii, pentru că ea n-are voie să se supere.

Pentru binele copilului tău.

- E în opt luni. E un spital bun, are medici buni... E pacienta profesorului...

Cee? Cum? Ştefan încerca să-i provoace nevesti-sii naşterea?

... Îl privea lung, siderată... Chipul lui era trist; soţul ei era obosit... Obosit şi fizic, şi psihic... Ştefan oftă greu:

- ... Nu mai pot...

- Te rog, fă cumva s-o împaci!

- Nu vreau s-o împac! Vreau să nască odată, ca s-o trimit la taică-su şi să pot să dau *mass messages*!

Oof, Doamne! Deşi ştia prea bine că nu Rubina îl împiedica să facă asta... Făcuse femeia aia ceva azi, de-l "isterizase" în asemenea hal! Dar nu putea să-l întrebe ce-i făcuse Rubina, aşa cum nu putea să-i dea ea sfaturi apropo de nevastă...

Se ridică uşor şi-şi trase soţul pe canapea. Şi-i aşeză capul pe piciorul ei... O să încerce să-l adoarmă. Era frânt de oboseală şi se necăjise rău de tot azi... Era rândul ei să-şi treacă uşor degetele prin părul lui... Ştefan închise ochii şi şopti:

- Am văzut-o pe Florentina, când ne-a chemat seniorul ultima oară.

Poftiim?

... Se dusese la Florentin? Sau urmărise copilul? Ce făcuse? Mm, şi i se păruse ei că se întorsese de la afaceri un pic gânditor! Dar nu-i trecuse prin minte...

- I-am dus lui Nicuşor CD-ul de la botezul din Lyon. Iar prinţesa se juca în bijuterie. La început, nu m-a băgat în seamă; dar am vorbit cu ei în romanes, iar când m-am întors să plec se uita la mine... Şi-am rămas amândoi ca vrăjiţi - ea cu ochii la mine, eu cu ochii la ea...

Deci Florentina se jucase în bijuterie! Adică fusese şi Florentin acolo! Ştefan chiar era nebun! Intrase în cuibul lui Manolache junior! Când era şi fetiţa acolo!

- Şi-am citit seara, în transcript, că şi-a adus aminte de mine, cum jucam cucu-bau în maşină...

Florentina îşi amintise de Ştefan? Uau-uau-uau! Păi avusese doar câteva luni când îl cunoscuse! Cât avusese Florentina pe-atunci? Fuseseră în şatră la sfârşitul lui septembrie... Şapte luni! Picea ei îşi mai amintea de Ştefan? Nu-i venea să creadă...

- Şi ştiu că trebuie să aştept - şi nu mai vreau să aştept... Vreau să se convingă odată şi s-o trimită...

De parcă ea nu voia să-şi strângă fetiţa în braţe! Dar... Dar nu prea depindea de ea; depindea de neamul Manolache. Şi numai Ştefan ştia "care erau apele" la Bucureşti... Soţul ei se răsuci uşor şi-şi ascunse faţa în puloverul ei:

- Mi-e frică să nu pleci. Mi-e frică clipă de clipă, că mă ştiu că sunt repezit şi căpos şi mă pierd cu firea şi fac prostii şi te supăr... Şi mi-e atât de bine cu tine! Doamne, femeie frumoasă ca luna! Cât de bine mi-e mie cu tine!

Zâmbi slab... şi-i acoperi capul cu palma:

- N-am să plec. Niciodată. Vreau să-mi trăiesc fiecare clipă a vieţii alături de tine... Până la sfârşit...

Desenele animate se terminaseră; începuse un film oarecum acceptabil... Privea lung şuviţele brunete, ciufulite, şi nu putea să nu se gândească... Să nu se întrebe...

Oare Ştefan ajunsese să urască tot ce însemna mariajul lui tradiţional? O ura pe Rubina. Ura faptul că era, tradiţional, legat de ea. Abia aştepta s-o trimită la părinţi şi să se dezlege - deşi era evident că, dacă o va lua pe ea de mână în secunda imediat următoare şi-o va duce în şatră, tatăl lui nu-i va lega. Nici măcar nu le va întoarce spatele - că nu se va obosi nici să vină până la ei! Ştefan se grăbea pentru că...

Pentru că, în primul rând, voia să se elibereze sufleteşte de sentimentul că o numea "soţia mea", dar uneori oamenii o vedeau ca pe-o amantă... Apoi, se grăbea pentru că... Pentru că-şi dorea foarte mult să-şi vadă băiatul acasă, în camera lui, în pătuţul lui. Şi să-l strângă în braţe fără să mai intervină femeia aia care mânca fericită banii făcuţi de el şi dădea să-l pocnească... Şi se grăbea şi pentru că se apropiau sărbătorile, iar el îşi dorea foarte mult un Crăciun în patru... Şi poate mai era ceva; dar nu voia să anticipeze. Se referea la inelul pe care-l purta pe lanţ, la gât; iar ea nu va marşa la ideea asta, înainte ca Florentina să se mute definitiv cu ei. Iar el ştia asta.

Gata: Ştefan dormea buştean. Întinse mâna, trase pernele-fantezie mai aproape şi se lăsă uşor pe ele. Nu stătea foarte comod; dar nu voia să-l ridice de-acolo. Că era obosit şi trist...

Şi-o să încuie Isamu, când pleca...

1 decembrie 2005 - luni

Ana-Maria

Tresări şi deschise ochii: cee? Iar? Mobilul lui Ştefan piuia...

- Da... Da... Bine... Bine. Vorbim.

Deci seniorul avea iar nevoie de el la Bucureşti... Soţul ei piuia telefonul... şi anunţă scurt:

- Salut. Trebuie să plec... OK... OK.

Un alt piuit. Iar Ştefan o strânse în braţe şi-o sărută...

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- Bănuieşti cine-a fost, nu?
- Bănuiesc...
- Mă cheamă să perfectăm o tranzacţie. O fuziune prin absorbţie.

Adică soţul ei mai primea un teritoriu în administrare. Trebuia să-l alipească la teritoriul existent şi să absoarbă "lin" noii subordonaţi. Nu părea a fi ceva periculos; dar ştia, din experienţele trecute, că Ştefan nu era chemat noaptea la Bucureşti pentru o singură afacere. Pe principiul "cum îl prinde, cum îl stoarce", seniorul va adăuga alţi bumbişori la *to do list*. Iar Ştefan va profita de faptul că era oricum în Bucureşti şi-şi va inspecta trupele...

- Trei zile?
- Cred că da. Nu ştiu; să vedem.

Adică ori trei, ori patru.

- Ana... Tu nu poţi să vii cu mine.
- Ştiu.
- ... Te superi foarte tare?

Nega încet cu capul, zâmbind...

- ... Promit că vin repede...

Îl trase şi-i şopti la ureche:

- Iar când vii, promit că-ţi spun un secret ultrasecret...

Ei bine? Soţul ei începu să râdă şi-i fură un sărut:

- Gata: m-ai pus pe jar!
- Ceea ce-mi garantează că te-ntorci întreg şi foarte grăbit!
- Evident!

Se priveau lung...

- Ana...

Da... Era atentă... Ce se întâmplase?

- ... Când mă întorc, am şi eu un secret ultrasecret să-ţi spun.

Aprobă, iar soţul ei se ridică şi deschise şifonierul. Scotea, bineînţeles, blugii, tricoul, geaca... cizmele... Apariţia lamei n-o mai făcu nici măcar să clipească - ştia de ce Ştefan angajase cele două săbii. Deci el unul era, într-un fel, pus deoparte. Sigur, el comanda... "evenimentul"; dar nu-l mai executa el! "Avea de-mpărţit" cu rubedeniile nefericitului, dar cu greu mai putea fi - juridic vorbind - legat de fapta în sine...

Se ridică şi ea şi-şi puse halatul. Iar Ştefan o strânse cu putere în braţe...

- ... Te rog, nu mai coborî.

Adică nu putea să plece liniştit, dacă o vedea "scursă toată" pe glasvandul ăla. OK. Un sărut...

- Pa!
- Pa!

Uşa se deschise; se închise. Gata - plecase. Pentru ea, soţul ei plecase deja...

Ştefan

Urcă treptele şi strânse mâna lui Shun:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa. Decolăm într-un sfert de oră.
- Deci ajungem la nouă şi ceva?
- Nouă fără zece.

Se grăbeau?... Da, se grăbeau. Că nu era avionul lui! Şi era firesc ca fratele lui Isamu să zboare cu avionul personal, dacă avea nevoie să ajungă undeva!

Dacă era să calculeze după scala valorică, fratele lui Isamu ar fi trebuit să fie acum în avion - iar el într-un elicopter *second hand*... Dar nu era aşa. Unul singur era regele aurarilor - şi ce caşcaval bun ştia el să facă, alături de fratele proprietarului avionului! Aşa că iată-l în avion! Numai că, după ce ateriza el în Bucureşti, avionul se întorcea fuguţa. Şi chiar dacă făcea caşcaval delicios şi pentru proprietarul avionului, chiar dacă-şi ştia lungul nasului şi avea indicii apropo de "dimensiunile" fratelui lui Isamu, nu putea să nu observe că şeful peste Europa de Vest prefera să întârzie puţin, decât să-l refuze. Importantă observaţie...

Dacă n-ar fi fost inspirat atunci... În fine!

Se aşeză şi deschise laptopul - să citească mail-ul seniorului şi să-şi facă planul, nu?

Ana-Maria

Privea lung norii...

Iar era urât. Plouase, până acum vreo cinci minute. Iar ea stătea tolănită pe salteaua de la mansardă, cu căştile pe urechi, şi ronţăia micul dejun. Şi se uita lung la geamul stropit de ploaie...

Tresări şi scăpă cartoful din mână: ptiu, în ce hal se speriase! Ţinea telefonul lângă ea zi şi noapte, chiar dacă Ştefan n-o suna decât seara. Şi tocmai "prinsese glas"! Să fie Ninuţa? Scoase telefonul... Isamu?

- Da.
- Vino puţin în birou, te rog.
- Imediat.

Se ridică şi lăsă totul baltă: de obicei, venea el personal şi-i făcea cu mâna ca să-i atragă atenţia. Acum o sunase, semn că nu putea să iasă din birou... Coborî treptele şi văzu uşa biroului întredeschisă, aşa că se grăbi să intre şi s-o închidă.

Bărbatul de la biroul lui Ştefan se ridică şi-i făcu semn să se aşeze în locul lui. OK! Mâna lui apucă mouse-ul... Ia uite, că citea ştirile Agerpres! Da' de unde până unde era Isamu preocupat de ştirile din România?... În fine - asta nu conta. Îi deschise una şi aşteptă. Deci trebuia s-o citească. OK! Probabil că era o şaradă, sau o şmecherie, sau voia s-o mai înveţe ceva...

Dăunătorii se întorc în lanurile de rapiţă

Bucureşti, 1 dec. 2005 - Inspectoratul pentru Protecţia Plantelor Ilfov avertizează despre iminenta sosire în lanurile de rapiţă din jurul oraşului Otopeni a adulţilor de Ceuthorrynchus napi (gărgăriţa tulpinilor de rapiţă - n.r.), în primele zile ale lunii decembrie. Adulţii din această specie sunt foarte greu de observat în câmp; de aceea, pentru semnalarea prezenţei lor, trebuie folosite capcanele galbene.

La 7 zile de la captura în capcană, pericolul reprezentat de gărgăriţe poate fi înlăturat prin tratament adecvat.

Agronomii români vor reuşi, cu mijloace specifice, să neutralizeze atacul dăunătorului. AGERPRES (redactor: NC)

Cee? Cum-cum? Încă o dată!

Deci culturile de lângă Bucureşti erau atacate de un dăunător foarte discret, a cărei prezenţă putea fi semnalată doar prin capcane. Galbene. Nu dădea cifre sau alte detalii; nu dădea multe informaţii utile, de parcă ştirea aia nici nu avea cuprins! Încheierea însă suna extrem de ciudat: "Agronomii români vor reuşi, cu mijloace specifice, să neutralizeze atacul dăunătorului"...

... Stop! Selectă cuvintele cu mouse-ul şi şopti, mirată:

- Gărgăriţe în decembrie?

Degetul lui arătă ultimul rând. Redactor: NC. NC...

Gărgăriţe la Otopeni, în decembrie. Greu de observat în câmp, erau necesare capcane galbene. Agronomii români aveau mijloace specifice de neutralizare. Ridică privirea speriată spre el: cum îl salvau pe Ştefan? Că aia era o cursă! Chinezul se aplecă la urechea ei şi şopti:

- Cheamă-l înapoi! Acum! Că e încă în avion, la ora asta!

Aha! Corect! Să-l sune acum! Apăsă 1 şi Call...

- Da, iubire.

Ascultă preţ de-o clipă; se auzea muzică... Întrebă direct:

- Ce faci?

- Uite, zac în trafic.

Deci auzea radio-ul din BMW... Constată, un pic descumpănită, cu ochii în ochii lui Isamu:

- Ai ajuns deja...

- Da, de vreun sfert de oră. Şi zac în traficul ăsta infernal de la Otopeni, cu gândul la tine...

El zâmbea; ea şi-l imagina în România aia posomorâtă şi posacă, înconjurat de maşini care claxonau şi fumegau gaz de eşapament... luat în lunetă de către un ochi ager... Scăpă un suspin:

- Vino înapoi.

Isamu îi făcu semn să nu plângă! Aprobă ferm, încercând să nu scape alt suspin. Iar Ştefan deveni foarte serios:

- Ano, ce s-a întâmplat?

Înghiţi greu suspinul, dar îl înghiţi şi reuşi să-i răspundă:

- Mi-e foarte rău. Vino înapoi.

Şi-acum soţul ei era uşor isteric:

- Ce ai? Ce simţi? Dă-mi-l pe Isamu!

Parcă ştiind că fusese nominalizat, bărbatul de lângă ea îi luă telefonul, făcându-i semn să nu scoată un sunet. Şi rosti calm în telefon:

- Se simte extrem de rău.

Auzi şi ea răcnetul lui Ştefan:

- Du-o la spital! Du-o acum!

- Plecăm imediat spre Nisa, unde-o să fie pe mâini bune. Dar am vorbit cu medicul şi-a spus că simptomele par grave. Şi că, dacă nu ajungi aici în următoarele patru ore, s-ar putea să nu mai apuci s-o vezi vreodată.

Uau, ce urlet!

- Da' ce-are?

- Nu ştiu; că nu poate s-o consulte prin telefon. Dar cred că va fi o operaţie delicată.

O secundă de tăcere... Şi-un alt strigăt disperat:

- Băi,

- Ştefane, mă ocup eu de ea. Tu fă cumva să fii aici în cel mai scurt timp. C-o pierzi, dacă întârzii. Hai, că am plecat spre spital.

Şi-acum îi închisese-n nas! După ce-l panicase de-l băgase-n boale, îi şi închisese-n nas!

Ştefan

Nuu! Îi închisese-n nas! De ce-i închisese-n nas?

Nu-i venea să creadă! Acu' patru ore, Ana îi zâmbise şi-l sărutase! Acum se simţea foarte rău? Medicul vorbea ceva despre operaţie?

Stop! Care medic?

Călcă frâna şi viră stânga. Se aşeză de-a curmezişul pe două benzi, blocând şi dusul, şi-ntorsul. Aştepta, pentru că la un moment dat unul dintre şoferi îl va lăsa să se bage...

Gata! Se îndrepta înapoi, spre Otopeni! Luă mobilul şi selectă numărul seniorului. Care îi răspunse imediat:

- Da.

- A intervenit o problemă.

- Ştiu. Du-te la ea. Vorbim altă dată.

Şi-acum chiar rămăsese fără cuvinte... Cum-cum? Ridică privirea spre oglindă; Jeep-ul era în spatele lui, încă încercând să se-ntoarcă şi el spre Otopeni... Ştia că era interceptat; dar nu putea să accepte gândul că colonelul cu nume de cod Nicolae Ceauşescu stătea în permanenţă cu o cască înfiptă-n ureche şi-l asculta pe el! Şi nu putea să accepte nici că omul ăla, salariat la stat şi foarte pragmatic de felul lui, putea să pună dragostea din sufleţelu' lu' Ştefan, regele aurarilor, mai presus de fabrica de caşcaval! Asta chiar depăşea orice imaginaţie!

Parcă ştiind că el rămăsese cu gura căscată, seniorul adăugă:

- Du-te înapoi; mă descurc eu aici.

Îl trimitea înapoi, după care-l asigura că se descurcă el aici... Răspunse scurt:

- Bine.

Şi-i închisese şi el... Da' ce dracu aveau toţi, de-i închideau în nas? Seniorul îi ordonase să se-ntoarcă...

"Mă descurc eu aici" era un cod. Stabilit în octombrie, odată cu restul procedurilor. Teoretic, în faza asta el trebuia să oprească tot ce însemna tehnologie şi să fugă cât putea de repede - să se teleporteze eventual. Dar, "mă descurc eu aici" putea însemna că seniorul înţelesese, omeneşte, că soţia lui avea o problemă medicală urgentă şi-l scuza; şi se va ocupa el, împreună cu Grasu şi săbiile lui, de fuziune. Nu mai ştia ce să creadă...

Ce avea Ana? Ce păţise? Ce boală acţiona atât de repede? Se lovise? Căzuse şi se lovise? Ce se întâmplase? Şi de ce Isamu nu-i spusese decât despre operaţia delicată? Chinezul lui iubea termenii exacţi; întotdeauna folosise numele ştiinţific al bolilor, rănilor, operaţiilor... Până azi însă - când îi spusese despre operaţia delicată şi-i închisese-n nas...

Să încerce să oprească avionul - deşi era mai mult ca sigur că, după ce coborâse el, pilotul virase frumuşel şi pornise glonţ în sus! Şi-apoi să pornească GPS-ul Anei - să vadă măcar unde era! Că el era la dracu-n praznic, tocmai azi, tocmai acum...

Ana-Maria

Primi telefonul; Isamu se aplecă şi-i şopti uşor, la ureche:

- Are o problemă mai veche, cu un afacerist mai important decât el. Respectivul a plantat o cârtiţă printre oamenii noştri şi i-a întins o cursă lui Ştefan. A mai încercat de patru ori, anul ăsta - n-a reuşit decât să-şi julească orgoliul. Dar nici noi n-am reuşit să identificăm cârtiţa şi să obţinem dovada cu care să-l înfundăm pe individ.

Adică un afacerist încerca să-l omoare pe Ştefan? Unul "mai important"? I se tăiase răsuflarea...

- De când Ştefan a schimbat tabăra şi-a apărut seniorul, s-au schimbat codificările şi procedurile. Şi mai eşti şi tu, element de noutate în viaţa lui. Acum avem o şansă să demascăm cursa şi să prindem cârtiţa. Seniorul a aflat de aranjamentul individului; se ocupă el de partea asta, cu mijloacele specifice. Noi trebuie să-l scoatem pe Ştefan de-acolo. Ai înţeles?

Aprobă grăbită... şi bufni în plâns!

- Linişteşte-te. Nu uita - nu e singur acolo.

Exclamă, indignată, printre rafalele de plâns:

- Tu te-auzi ce spui?

- Da. Iar el se va apropia cât mai mult de aeroport, se va adăposti undeva şi va porni camerele. O să te vadă plângând şi-o să rămână cu ochii la lacrimile tale - tocmai acum, când ar trebui să oprească instantaneu laptopul şi să stea cu ochii pe maşini şi oameni. Dacă oamenii individului interceptează transmisia camerelor, şi el şi cârtiţa ne scapă din nou. Şi-o ţinem aşa ani în şir! Ai încredere în noi, ce dracu! Că încercăm să-l ajutăm, nu să-l lichidăm! Ai încredere?

Aprobă şi se ridică, ştergându-şi lacrimile. Isamu se reaşeză pe scaunul lui Ştefan şi începu să tasteze repede-repede:

- Trage-ţi scaunul ăla aici, să vezi şi tu ce se-ntâmplă.

Se conformă, se aşeză... dar nu privi ecranul. Nu putea să afle ce scria chinezul acolo. Nu voia să ştie; voia doar să audă că soţul ei scăpase, că era într-un avion...

Ştefan

Evident, nu mai prinsese avionul privat. Dar prinsese un bilet la cursa comercială Bucureşti-Nisa care pleca în jumătate de oră. Aşa că-şi lăsase cuţitul sub scaunul BMW-ului, verificase dacă avea actele pistolului la el şi cumpărase biletul cu paşaportul. Alergase ca nebunul pe coridorul ăla - şi-acum se aşeza pe scaunul lui...

Deschise laptopul. Îl aştepta să pornească, încercând să pară calm... Şi avea dubii mari apropo de utilizarea tehnicii acum - că se tot foiau oameni în jurul lui, iar unul mai curios putea să tragă cu coada ochiului şi să-şi închipuie cine ştie ce drăcie...

Gata. Activă GPS-ul telefonului roşu... şi înlemni: pe harta Franţei, punctul roşu era în Cannes! Plus... Plus... La dracu! Era tot în Cannes! Tot în vilă! Punctul roşu radia deasupra vilei, ceea ce însemna că Ana - adică telefonul ei - era în birou!

Opri imediat GPS-ul. Ridică privirea spre hublou...

Isamu îi spusese, acum vreo 20 de minute, că plecau imediat spre Nisa! Iar Isamu se apuca imediat, dacă spunea "imediat"!

Ceva era putred acolo. Extrem de putred! Chinezul lui nu făcea glume decât după ce-l anunţa că voia să facă o glumă! Şi nu-l anunţase nimic! Mm...

Porni sistemul de securitate şi activă doar camera video din birou.

Isamu stătea la biroul lui. Ana stătea lângă el, pe un scaun; dar se întorsese cu spatele la cameră...

Ochii negri ai chinezului lui se ridicară prompt spre cameră.

"Uşcheşte-te urgent de-acolo, că arde rău şi eşti în mijlocul incendiului!" Asta-i transmiteau ochii chinezului...

Tresări; cineva vorbea cu el. Stewardesa îl ruga să oprească laptopul şi să-şi prindă centura, că decolau. N-o auzea; îi presupunea cuvintele, pentru că ea se uita la el iar individul din dreapta îl lovea neintenţionat cu cotul... Întoarse laptopul spre stânga, îşi prinse centura şi reveni spre imagini.

Ana-Maria

Era linişte. Ea nu spunea nimic, el nu spunea nimic... Auzea tastele păcănind cu o viteză incredibilă... Isamu mârâi printre dinţi:

- Nu face nimic care să atragă atenţia.

Cum adică? Deschise ochii, dar nu se clinti. Se întâmpla ceva... Auzi un foşnet, un zgomot de chei...

Ştefan

Îi privea cu atenţie. Chinezul apăsa foarte multe taste - le apăsa repede, pentru că nu încerca să-i transmită un mesaj ci se ocupa de probleme... Îl văzu trăgând primul sertar şi luând cheile de la subsol.

Oftă greu şi-şi trecu mâna prin păr: "Mă descurc eu aici" fusese un cod. Trebuia să rejudece tot ce se întâmplase azi. Şi trebuia s-o facă prin prisma acelui individ care insista "să-l sară gardu'". Isamu tocmai activase planul de maximă urgenţă - deci era foarte grav. Îl văzu ridicându-se; îi spuse ceva Anei şi se ridică şi ea. Chinezul lui trăgea chiar acum de biblioraft; ieşeau amândoi, grăbiţi...

Opri camerele. Opri totul. Accesă mail-ul, dar nu găsi nimic nou... Închise laptopul.

Decola.

Părăsea de urgenţă România; în acelaşi timp, Ana părăsea de urgenţă vila din Cannes, împreună cu Isamu. Se descurcaseră; lui "îi picase fisa" ceva mai greu, dar bine că ascultase de ei şi nu avusese "idei creţe"...

Îşi opri telefonul. Îşi puse pe chip o mască destinsă. Încercă şi-un zâmbet, dar nu-i reuşi - aşa că întoarse capul spre gemuleţul meschin şi încercă să se calmeze... Să nu se gândească la ceea ce se întâmpla acum la Cannes... Să-şi regăsească echilibrul şi, imediat cum atingeau altitudinea de croazieră, să recalculeze totul. Să înţeleagă ce se întâmplase şi-apoi să-şi facă un plan.

Ana-Maria

- Hai; mergem la spital.

Se ridică; îl văzu trăgând de biblioraft, peretele glisă ascultător... Îl urmă. Isamu cobora grăbit scara în spirală - iar ea se gândea cu groază că trebuia "să se-adune" şi să fie atentă măcar să nu se-mpiedice...

Ajunseseră în subsol. Vedea două motociclete... Isamu luă una dintre geci şi i-o întinse:

- Ai mai mers cu motocicleta?

Nega încet, îmbrăcându-se... Primi şi-o cască şi-l văzu punându-şi geaca:

- Te ţii bine de mine şi ţii picioarele pe rezemătoarele astea. Dar te ţii bine înseamnă că te transformi într-un rucsac. Şi te apleci dreapta-stânga odată cu mine.

Bărbatul îi prinse cureaua căştii sub bărbie:

- Şi ai încredere în mine - că asta bate 300 la oră şi nici eu nu vreau să mor azi.

Îşi trase şi el casca pe cap şi trase de ceea ce părea a fi un mic ornament pe motocicleta neagră:

- Hai, că-i groasă!

Ornamentul ascundea locul din spate; se urcă deci în spate, el urcă în faţă, îi luă mâinile şi-o trase zdravăn spre el. Deci asta era poziţia corectă! OK!

- Picioarele sus.

Picioarele sus... Motorul porni, făcând-o să tresară. Şi-acum nu se mai clintea; se apleca odată cu el şi spunea "Tatăl nostru" în gând...

Subsolul se lumină brusc, semn că deschisese uşa garajului. Simţi o smucitură; dar întrucât nu se clintise, rămase "rucsacul" lui Isamu. Care ieşi din vilă, vră stânga şi acceleră. Avu instantaneu senzaţia că joacă într-un film SF cu mulţi warp; copacii de pe dreapta "se derulau" cu o viteză care creştea incredibil de repede... Închise ochii.

Ştefan reuşise să decoleze? Înţelesese ce se întâmplase? Doamne, ce se întâmpla acum în România?

Cine era individul care voia să-l lichideze? Isamu spusese că era un afacerist mai puternic decât Ştefan! Dar de ce voia să-l lichideze? Habar n-avea... Oricum, era ceva serios. În mod normal, dacă Ştefan "l-ar fi călcat pe bombeu", individul l-ar fi avertizat doar. Probabil că partea aia cu avertizarea avusese loc demult; dacă asta era a cincea tentativă din 2005...

Din fericire, casca estompa mult zgomotul motorului. Îi era deci uşor să se concentreze asupra aplecărilor. Nu erau ample, dar le simţea şi se conforma prompt... Încetineau... Se opriseră. Deschise ochii.

Văzu trei şiruri de maşini şi-un semafor. Şi-un indicator. Ridică puţin capul şi citi "D803". Iar motocicleta se ambală scurt de două ori... Mamă, Doamne! Ea se gândise că ajunseseră! Da, ajunseseră la autostradă! Acum chiar că nu mai răsufla!

Ţâşniră ca din puşcă; din nou simţea viteza crescând ireal de repede... Erau pe autostradă. Mă rog, pe D803! Arăta bine - arăta ca o autostradă. Iar viteza creştea în continuare...

Una peste alta, era îngheţată de frică. Se ţinea bine de Isamu şi, din acest moment, îşi impunea să aibă încredere în el. Şi să nu se mai gândească la nimic. Că dacă o apuca iar plânsul, cădeau amândoi şi se alegea praful de tot! Gata!

Închise ochii şi şopti:

- Reset...

Ştefan

Gata. Acum era în siguranţă. Era cocoţat undeva la 6.000 de metri altitudine, alături de vreo 120 de civili pe care nu-şi permitea

nimeni să-i prăbuşească de dragul lui! Acum se putea linişti măcar în privinţa propriei siguranţe! Ana era cu Isamu; cunoscându-şi foarte bine chinezul, era 99% sigur că nu se putea întâmpla nimic rău. Că omul lui era prevăzător din fire, iar asta era uneori o obsesie...

Avea oare o cârtiţă printre oamenii din România?

Fuziunea se făcea într-o afacere "păstorită" de Grasu. Care, constata el acum, avea prea multe pe cap şi nu le putea controla "la sânge". Dar Diamant era împrăştiat şi uituc... Grasu avea sub el 20 de locotenenţi; din afacerea care fuziona, va mai primi 3. Pe toţi 20 îi ştia de mai bine de 4 ani. Toţi erau "trup şi suflet" - că-i testa periodic... Era tentat să creadă că avea o cârtiţă sub locotenenţi. Iar informaţia scăpa cumva...

Azi, oamenii lui ştiuseră că aterizează la nouă şi ceva - iar el ajunsese pe Otopeni la nouă fără zece. Drept urmare, Grasu şi Diamant fuseseră pe undeva prin trafic, în timp ce el plecase de la aeroport. Stabiliseră să se întâlnească fie la Casa Presei Libere, fie la Arcul de Triumf - funcţie de trafic. Jeep-ul îl aşteptase pe pistă doar pentru că seniorul avea acces la datele aeroportului şi ştiuse din timp că el apare mai devreme! Că altfel chiar ar fi fost singurel cuc! Din fericire, "Mă descurc eu aici" fusese un cod; probabil că seniorul îl sunase pe Grasu şi-l anunţase că "avionul lui Ştefan întârzie" - ca să obţină măcar un sfert de oră în plus pentru a acţiona. Iar Grasu şi Diamant, plus "artileria", fie se parcaseră pe pistă şi aşteptaseră, fie ronţăiau şi acum seminţe, la Arcul de Triumf. În timp ce oamenii seniorului scormoneau după executanţii planului şi după cârtiţă...

Ca să-l sară gardu', individul avea nevoie de informaţii exacte şi de-o organizare fără cusur. Că oamenii seniorului nu dormeau! Era sigur, dealtfel, că seniorul fusese cel care îl avertizase pe Isamu... Iar Isamu se ocupase de restul: îşi alertase fratele şi se ocupase de evacuarea Anei din locaţia unde ştia toată lumea că poate fi găsită. Fratele lui Isamu aflase imediat numărul zborului comercial, ştia exact unde se află el, avea şi lista cu pasagerii... că era şeful pe Europa de Vest şi avea acces la mult mai multe informaţii decât el...

Era foarte curios care fusese organizarea... Ce i se pregătise...

Era a cincea oară, anul ăsta, când omul ăla încerca să-l lichideze. Iar ca să-l potolească pe Titel, locotenentul nebun şi foarte ascultător şi prompt, nu trebuia să folosească sabia. Trebuia doar să se împace cu şeful lui, pe care-l jignise serios atunci când refuzase să urce pe yahtul lui... Pe-atunci, yahtul trăsese la mal special pentru el; iar el se dusese până acolo şi nici măcar nu-l salutase! Îl privise lung, trăsese concluzia că individul voia să-l facă locotenent şi-i întorsese spatele! Şi plecase! Că pe-atunci nu împlinise 18, iar alt rol în "schema de personal" nu prea văzuse pregătit pentru el! Iar el nu se lega de "glia" nimănui; aşa că nu se mai obosise să se caţere pe yaht şi să-l audă scoţând pe gură frazele alea. Individul "o pusese la suflet" - yahtul trăsese la ţărm românesc, iar dacă şefii seniorului ar fi fost un pic mai iuţi, l-ar fi arestat...

Nu mai era de joacă. Nu-şi închipuia că fusese vreodată de joacă - dar acum chiar era groasă rău! Internele se băteau cu Externele - şi-asta nu era bine. Asta nu le făcea bine în primul rând lor, lui şi individului! Pericolul era mai mare pentru el, că era "proaspăt" sub aripa Internelor, în timp ce individul se împământenise bine în Externe şi făcea afaceri de calibru foarte mare. Rezolvarea situaţiei, privită prin prisma şefilor de departamente, era eliminarea unuia dintre ei. Iar el era cel "cu costuri minime"...

O să-l contacteze şi-o să-i propună o asociere în afaceri. Că data trecută fusese el cel contactat. În funcţie de rezultatul telefonului, ştia şi el ce-are de făcut! Fie se întâlneau pe undeva, se împăcau şi băteau palma ca doi afacerişti ce erau, fie îşi lua cuţitul şi-l "răcorea" pe Titel. Evident, prima variantă era de dorit - cea de-a doua va provoca doar numirea unui alt locotenent şi începerea unui război interminabil... Şi umplerea unui nou caiet studenţesc A4 cu nume de duşmani, scrise mărunt cu virgulă...

Şi mai exista o variantă. Jun Chèn - fratele lui Isamu. Dar aceea rămânea varianta "de pericol maxim". Pentru că, dacă apela la el cu asemenea problemă, scăpa garantat de orice afacerist nemulţumit - dar era posibil ca viaţa regelui Ştefan să se încheie. Şi să înceapă viaţa locotenentului Ştefan.

Ana-Maria

I se părea ei, sau încetiniseră? Nu-şi permitea să deschidă ochii şi să-şi răspundă la întrebare; găsise un punct de echilibru şi nu se clintea de pe el. Era cam ca un maestru chinez care stă-n unghia degetului mare de la piciorul stâng, în vârful unui par de zece metri, în bătaia vântului... Oricum, mergeau mai încet; poalele blugilor n-o mai băteau atât de rău peste picioare. De vreo cinci minute tot luau curbe...

Motocicleta se opri. Probabil tot un semafor... Nu. Motorul se oprise. Aşa că deschise ochii. Era pregătită să zâmbească, fericită că nu murise...

Era într-o încăpere în care lumina doar un bec chior. Şi era înconjurată de chinezi mici şi negri şi cu automate de gât.

... Era o cursă? Pentru prima oară, gândul ăsta îi năvălise violent în minte!

... Nu se putea clinti; îi privea şi nu mai putea să respire, să clipească...

Simţi că Isamu vrea să se ridice; involuntar, îi dădu drumul. Iar el îi oferi mâna şi-o trase uşor jos de pe motocicletă... după care "lătră" ceva în chineză. Masa de chinezi "prinse viaţă". Ca din pământ, apărură două pături; fu învelită cu amândouă. Tot el îi scoase casca... şi-i zâmbi:

- Acum eşti în siguranţă. Hai!

Chinezul îi indică spre scări - aşa că porni spre ele. El păşea în urma ei... Hei! În capătul scărilor se făcuse brusc lumină! Apăruse o siluetă! Ştefan?

... Dacă ar fi fost Ştefan, s-ar fi repezit pe scări în jos! Silueta se retrăsese. Aşa că îşi reluă drumul spre scară. Isamu urca în spatele ei; auzea piuitul unui telefon... Începea să vadă camera din capăt; părea un birou, sau o cameră de lectură, că era plină de cărţi... Gata. Intră.

Silueta pe care-o văzuse era, desigur, tot a unui chinez. Dar el purta un trening albastru. Şi nu era nici gras, nici slab, nici înalt, nici scund, nici ciufulit, nici pieptănat... Bărbatul se întoarse spre ea şi-i zâmbi, în timp ce turuia în chineză în telefon. Zâmbi şi ea şi-l salută cu capul. Fu salutată - şi-apoi i se arătă lui Isamu în sus. Fu deci condusă afară din camera aceea; intrară într-un holişor, apoi în ditamai livingul. Isamu o trăgea spre scări... Ea încerca să privească spre podea, că habar n-avea unde era şi chiar nu era bine să pară prea curioasă...

În minte încă îi mai stăruia varianta cursei; dar era conştientă că, dacă ar fi fost o cursă, Isamu n-ar fi poftit-o elegant să urce; ar fi legat-o fedeleş şi-ar fi săltat-o pe umăr. Iar chinezul îmbrăcat în trening nu i-ar fi zâmbit - că n-ar fi avut de ce... Iar oamenii răi din filme nu zâmbeau către victime - şi uite că iar se tâmpise şi avea imaginaţie debordantă...

Casa era goală pe mijloc; lumina intra în living printr-un luminator. La etaj era deci un coridor destul de strâmt; pe-o parte era gaura, pe partea cealaltă vedea nişte uşi. Isamu o deschise pe cea din mijloc; intră, el o urmă şi încuie uşa. Şi se aşeză la masă, oftând uşor:

- E evident acum că nu ţi-a spus absolut nimic. Îi e frică să nu te sperie, să nu decizi să împachetezi sau să te sinucizi... Deşi era la mintea cocoşului că se vor întâmpla şi de-astea, uite că a decis să rişte şi să-ţi arate doar frumuseţile vieţii alături de el. Probabil n-a anticipat că situaţia de criză se va produce atât de repede.

Îl privea lung şi nu reacţiona... Isamu trase scaunul de lângă el şi-o pofti să se aşeze:

- Stai jos şi linişteşte-te. Suntem în casa fratelui meu, unde nici Yakuza nu intră neinvitată. Darămite ageamiul ăla...

Aha! Adică chinezul în trening era şeful... Nuu, nu se poate! Chinezul în trening era, probabil, tot un fel de Isamu! Deşi Isamu nu venise niciodată "la serviciu" în trening... Se aşeză, iar ciocănitul în uşă o făcu să tresară. Isamu descuie; urmă un schimb de cuvinte în chineză, după care uşa se încuie din nou. Şi i se puse în faţă o tavă:

o farfurie cu capac şi-o sticlă de Coca-Cola. Isamu zâmbi:

- Fratele meu tocmai a primit veşti de la oamenii lui. Ştefan e într-un avion comercial, în drum spre noi. Face cam două ore - o oră jumate de zbor, plus check-out-ul şi drumul până aici. E în siguranţă în avion, iar la aeroport îl aşteaptă trei maşini. Acum eşti liniştită?

Acum da. Acum aproba şi-şi permitea să zâmbească un pic...

- Am deci tot timpul să-ţi spun eu ceea ce el n-o să poată să-ţi spună. Ia să vedem...

Ia să fie ea foarte-foarte atentă...

- Înainte, când făcea afaceri doar în România, nivelul lui ca "afacerist" era mult mai coborât decât acum. Avea mai mult etichetă de nebun, decât de afacerist... din motive pe care cred că le bănuieşti...

Isamu mânuia o sabie virtuală... Aprobă.

- Tocmai pentru că era nebun şi vâjâia cu cuţitul în toate direcţiile fără nici o reţinere, a atras atenţia unui individ. Mare. Şi puternic. Unul bogat şi influent, care nu prea poate să se dea jos de pe yaht dacă nu vrea să se mute la răcoare. La un moment dat, individul l-a contactat şi i-a propus o întâlnire de afaceri. Ştefan s-a dus la locul stabilit, yahtul a acostat, dar el n-a mai vrut să urce la bord! A răcnit că el n-o să fie niciodată locotenentul ăluia; el e născut să fie şef. Şi i-a întors spatele şi-a plecat, cu demaraj şi muzica la maximum. Individul s-a simţit jignit. Nu de alta, dar, întrucât el e păzit de-un departament de la Externe, teribilismul puştiului de nici 18 ani păzit de propriul cuţit şi-atât nu se scuză.

Isamu ridică capacul; o "lovi" un miros ameţitor de mâncare cu sos delicios de roşii - dar nici nu se clinti! Îl privea lung şi aştepta continuarea! Capacul coborî iar el continuă:

- Râca dintre ei de-atunci ţine; de peste 2 ani. Individul a văzut şi ascensiunea, şi succesul puştiului teribilist. Cu siguranţă, a aflat cum şi-n ce direcţii şi-a extins Ştefan afacerile de aici. Şi bănuiesc că-i ştie numele din paşaport. Cred că-l doare rău ficatul, atunci când aude de regele aurarilor... Aşa că şi-a pus locotenentul din România să-l sară gardu'. Asta se poate întâmpla doar pe teritoriul României, unde anumiţi băieţi se pot ocupa de amănuntele care-ar alerta poliţia... Te-ai mai încălzit?

Aprobă şi lăsă păturile şi geaca pe canapea. Iar când reveni la masă, Isamu ridică din nou capacul... şi-l lăsă din nou înapoi:

- Individul e puternic. Are mulţi oameni şi mulţi protectori, iar mare parte din ei sunt în Vest, nu în România. De-asta te-am plimbat cu motocicleta - Mercedesul nu s-ar fi putut strecura prin trafic aşa cum ne-am strecurat noi azi.

Aa, categoric! Da' să n-o întrebe ce-a văzut din drumu' ăla - că n-avea răspuns!

- Ştefan nu poate să te sune acum. Sunt sigur că şi-a oprit telefonul şi laptopul imediat cum a realizat despre ce operaţie i-am vorbit. Le va porni cel mult ca să-i dea un mesaj seniorului. Mănâncă, linişteşte-te, gândeşte-te la ce s-a întâmplat azi, la ceea ce-ai aflat... Şi, atunci când vine, dă-i un sfat bun. Mă duc jos, să vorbesc cu fratele meu.

Şi iar îi ridicase capacul! De data asta însă îl lăsase pe masă - semn că el avea treabă iar ea se preocupa cu mâncatul, iar asta nu se negocia! Hm...

Isamu descuie, ieşi şi lăsă uşa larg deschisă, încercând poate să-i transmită că nu era nici pe departe prizonieră... Şi uite că prin faţa uşii ei patrula un chinez mic şi negru şi cu automat la gât...

Era în casa... Era "în buricul" mafiei chineze din Europa de Vest!

"Aoleu, Ninuţo! Unde eşti tu, Ninuţo, să mă vezi unde servesc prânzul... Da' să mă fi văzut cum am ajuns aici! Cred că leşinai!" Ninuţa ei leşina şi numai dacă auzea de existenţa motocicletei în subsol!

Chinezul mic şi negru se întorcea...

Mirosea foarte bine prânzul cu sos de roşii! Habar n-avea ce era; dar ăla de pe farfurioară sigur era pui Shanghai!

Nu putea să mănânce până nu diseca bine ceea ce auzise...

... Nu putea să disece nimic. Ştefan avea de ales: ori se împăca cu individul, ori îl potolea. Şi era prea mic ca să-l potolească. Aşa că, ori se împăcau, ori trăgea de timp îndeajuns de mult ca să ajungă şi el proprietar de yaht...

Ori apăsa butonul roşu. Iar acel buton roşu, în opinia ei, era fratele lui Isamu. Presupunea că Ştefan manageriază nişte afaceri pentru fratele lui Isamu. Multe şi de valoare mare - că Isamu nu era şeful lui Ştefan, ci un fel de subaltern... Individul cu yaht nu putea fi mai puternic decât fratele lui Isamu! Şi-atunci Ştefan ar fi putut...

Întrebarea era ce însemna asta; ce implica asta. Că dacă asta-l transforma în locotenent, Ştefan nu va accepta niciodată! El era rege; un rege liber...

Trecea, chinezul, trecea...

Puiul îl mânca; sosul, nu. Că mirosea mult prea bine, ca să nu fie prevăzătoare!... Şi uşor maniacă - doar se potriveau atât de bine, ea şi Ştefan...

Ştefan

În sfârşit! Gata, avea ştampile, îi luaseră "numărul de la pistol" - acum putea să plece!

Făcea paşi incredibil de mari, pentru că se grăbea; trecea pe lângă vecinii de zbor de parcă-ar fi stat pe loc... Iată şi "comitetul de bună primire"! Acum era în siguranţă! Acum era şi el liniştit!

Mergeau spre ieşire; aştepta raportul, deşi ştia că nu-l va primi decât în maşină...

"Încastrat" bine în spate, între doi bodyguarzi, porni spre soţia lui; iar raportul veni prompt, în franceză:

- Isamu a adus-o pe motocicletă. A mâncat şi e liniştită.

Bun! Îşi pornea telefonul, zâmbind slab... Ştia că va fi urecheat pentru chipul panicat pe care-l văzuse Isamu azi... Apăsă 1 şi call.

- Da.
- Ce mai faceţi voi?
- Păi, se pare că nu aşa de bine ca tine. Că te aud râzând...
- Adică voi nu râdeţi?
- Aa, ba da...

Râdea şi Isamu...

- Tu în schimb ai face bine să râzi acum, cât mai poţi. Că după ce ajungi aici, o să ai o problemă cu urechile.
- Serios? Ce problemă?
- Una medicală. Cred că o să ţi le fractureze - că n-ai văzut-o niciodată atât de panicată cum am văzut-o eu, când a înţeles că o urc pe motocicletă!

Se grăbi să redevină serios:

- Cum s-a descurcat?
- Impecabil.

Iar asta însemna că Ana primise trei instrucţiuni "pe fugă" şi le aplicase cu sfinţenie. Oof, sărăcuţa! La ce trăznăi o supunea! Acum, altceva îl apăsa pe el...

- ... Ce-a spus?
- Nimic.
- S-a speriat?
- După părerea mea, n-a avut când să-şi dea seama cât de rău s-a speriat azi. De-aia îţi spun: o să ai o problemă mare cu urechile. Şi nu mă refer la ton...
- OK. Ajung în cinci minute.
- Bine.

Închise, privind lung laptopul...

Se întreba cum dracu mai putea să zâmbească. După ce-şi trecuse soţia prin asemenea peripeţie, în condiţiile în care nu el o poftise pe motocicletă şi nici n-o sunase să-i spună că era într-un avion comercial iar pericolul trecuse...

Încercase să îndepărteze pericolul care plana uneori asupra lui. Şi încercase s-o ţină pe ea departe de asemenea cascadorii. Plimbarea cu elicopterul fusese "de plăcere" - iar dacă acolo, încastrată într-o cabină şi legată bine de scaun, Ana tremurase în halul în care tremurase, îşi dădea seama cam ce expresie văzuse azi Isamu pe chipul ei...

Oare în ce măsură păţania de azi o putea schimba? Soţia lui avea o minte "brici" - dar calculase riscuri şi pericole în ultimele 3 ore, şi n-avusese foarte multe date! Una din orele alea şi-o petrecuse pe motocicletă - şi bănuia că Isamu "se jucase de-a elicopterul" azi...

Cum s-o liniştească? Ce să-i spună, ca să-i şteargă gândurile alea negre strânse în ultimele trei ore? Ce să facă, cum să facă să nu se schimbe?... Orice; va face orice, numai să n-o vadă schimbată! Că dacă aventura asta va lăsa sechele, individul cu yaht se putea considera deja scufundat! Indiferent ce va implica asta!

Maşinile intrau în curte, apoi în garaj... Coborî şi fu poftit să intre. Privi lung motocicleta; era chinuită rău, "mâncase" multe gâze şi abia acum realiza că Isamu gonise ca nebunul pe asfalt umed... Mm, îi rupea urechile!

Urcă scara şi porni spre fratele lui Isamu. Care-i zâmbea larg, fericit de revedere.

- Bine-ai venit.

- Bine v-am găsit... sper!

- Isamu spune să mă uit bine la urechile tale - că cine ştie dacă le mai revăd vreodată...

- Păi cred că azi o să zic "Au". Că nu i-am dat niciodată nici un indiciu apropo de "planul de urgenţă"...

- Şi-atunci ce mai stai? Fugi şi linişteşte-o!

Aprobă şi ieşi, trecu în living, urcă grăbit treptele...

Ana-Maria

Aha! Se mai auzeau nişte paşi!... Şi se grăbeau! Venise! Ştefan era! Venise!

Sări în picioare; privea lung cadrul uşii... Tensiunea îi crescuse alarmant şi simţea că-i cam tremurau mâinile...

Da. Venise. El era. Se oprise în cadrul uşii şi-o privea lung... Şi era şi calm, şi îngrijorat...

După câteva clipe, Ştefan intră. Închise uşa, o încuie... Se apropie încet de el, îşi sprijini fruntea pe pieptul lui şi şopti:

- Bine-ai venit...

Braţele lui o cuprinseră uşor; soţul ei şopti:

- Doamne, prin ce nebunii te trec eu pe tine!

- Important e că te-ai întors cu bine. Pot să te rog ceva?

- Da.

Simţea că nu se va mai putea abţine mult timp...

- ... Te rog, nu redecora.

Ştefan

Oof! Tot ceea ce-i cerea Ana, după isprava pe care-o făcuse el azi, era s-o lase să-şi scoată masca! Să fie ea însăşi! Pentru că n-o lăsase să se descarce, de când o luase din casa idiotului şi-o pusese să fie regină alături de el... Şi-o grăbise şi-o "alergase" prin transformarea aia... Iar ziua de azi fusese prea mult, chiar şi pentru ea...

Asta e! O s-o lase să plângă! Şi-o să strângă el din dinţi - că el era mai calm decât ea. Aşa că îi cuprinse capul cu braţul:

- Bine. De data asta n-am să redecorez.

O secundă... Două secunde... Mâna dreaptă ascunse chipul speriat; soţia lui bufni în hohote de plâns...

Strângea din dinţi, o strângea în braţe şi privea lung copacul din curte. Şi-o simţea cum tremura... pentru că-i fusese îngrozitor de frică, iar el fusese la dracu-n praznic, singur cuc, în pericol de-a fi ucis...

În minte îi încolţea un plan. Se contura frumos... Nici nu era greu de realizat... O să-şi cumpere un avion; unul îndeajuns de mare pentru acea călătorie îndepărtată. O să ia lecţii de pilotaj - şi-o să tot exerseze... Banii nu erau o problemă; actele erau o problemă... Dar se rezolvau şi astea... Când vizitau Disneyland-ul? Nu ăla din Paris - ăla din California! Probabil că după ce se căsătoreau - din motiv de paşaport şi vize! Deci treaba cu actele va stagna un pic. Asta e! De când cu Florentina, învăţase să fie răbdător...

Parcă începea să se liniştească soţia lui; parcă-parcă...

Ana-Maria

Mamă, Doamne, ce bine era! Mm, ce bine se simţea acum! Că plânsese ca apucata, iar el o ţinuse-n braţe... Iar ea plânsese şi de sperietura de azi, şi de aia de data trecută, şi de dorul lui când plecase prima oară, şi de dorul Florentinei, şi de despărţirea de Nina... Şi-acum se liniştise. Acum era bine. Acum era momentul să se oprească...

Trase adânc aer în piept şi-şi şterse lacrimile. Şi-şi trase "total neacademic" nasul... Scăpă două suspine; pe-al treilea îl înghiţi. Încă o inspiraţie adâncă... Şi-acum îşi mai şterse o dată lacrimile şi oftă:

- Gata.

Ştefan începu să râdă şi-i ridică capul. Şi-i fură un sărut:

- Eşti... Eşti teribilă!

Ia uite, că-i străluceau ochii! Zâmbi cu subînţeles:

- Nici tu nu eşti mai prejos, să ştii! Şi-ar trebui să mă ocup un pic de urechile tale, pentru că mi-ai prezentat frumos 50% din viaţa cu tine iar restul ai decis să fie surpriză...

Fu trasă spre masă, iar el îi oferi un şerveţel:

- Iar eu o să-l urechez pe Isamu, care nu te-a urcat în Mercedesul ăla blindat.

- Şi pe urmă să-i dai o bere - că în cinci minute mi-a spus tot ceea ce tu nu mi-ai spus de-atâta timp.

Ştefan redeveni serios:

- Cam ce ţi-a spus?

Cu alte cuvinte, cam cât de tare o speriase?

- Mi-a dat o imagine de ansamblu asupra situaţiei... Şi-am înţeles şi despre ce fel de afaceri este vorba, şi despre lupta dintre departamente, şi despre importanţa sursei problemelor... Şi multe-multe altele.

Soţul ei se gândea... şi concluziona:

- O să vorbesc cu seniorul, să-mi aranjeze o întâlnire cu sursa problemelor.

- Vrei să ştii părerea mea?

Isamu o sfătuise să se gândească şi să-i dea soţului ei un sfat bun! Ea i-l oferea; Ştefan aproba grăbit... Zâmbi:

- Şi să ştii că nu mă supăr dacă râzi; că după atâta adrenalină la micul dejun, s-ar putea s-o iau razna...

Soţul ei zâmbi şi el:

- Tu gândeşti foarte bine şi cu, şi fără adrenalină. Ai cap de nevastă de bulibaşă. Spune.

Roşi violent şi plecă imediat capul... Cuvintele astea, venite atât de repede după telefonul Rubinei, o puneau în dificultate... Îl prinse de gât şi-l trase spre ea; şi-i şopti la ureche, în romanes:

- Nu cred că e bine să te urci pe yaht; dacă asta a fost a cincea alarmă pe anul ăsta, omul a luat deja o hotărâre. Şi e riscant şi să te apropii de ponton. Cred că seniorul e un pic cam prea mic pentru yahtul ăla... Cred că proprietarul yahtului nu se plimbă pe Marea Neagră; şi nu se sperie decât de proprietari cu yahturi mai mari, care îşi permit să acosteze oriunde vor ei. Aşa că, după părerea mea, un telefon dat de gazda noastră poate face minuni. Pentru că am aflat, azi, că aici Yakuza bate la uşă şi cere voie să intre-n hol. Acum, tu ştii dacă poţi să-i dai idei. Că m-a găzduit, mi-a zâmbit şi mi-a trimis tava aia plină - da' brânza-i pe bani...

Şi-i dădu drumul. Îl privea lung, curioasă... Şi cum soţul ei nu avea nici o reacţie, zâmbi:

- Hai, nu râzi?

Ştefan îi prinse capul în palme; ochii verzi o priviră lung câteva secunde... Fu sărutată pe frunte:

- Ai cap de nevastă de bulibaşă.

Ah, iar roşise ca la balamuc! Dar începu să râdă:

- Ba cred că mi-e frică să nu te duci cu sabia scoasă după cârtiţa aia; şi caut alternative ca-n filme...

Şi totuşi el nu râdea - nici nu zâmbea măcar:

- Sunt alternative viabile; de-aia Isamu te-a lăsat cu pază la uşă şi s-a dus jos, la frati-su. Mă aştepţi un pic?

Aprobă, iar el îi fură un sărut şi se grăbi să iasă...

Yes! Reuşiseră! Tremurase ea "ca frunza-n vânt" şi fusese în pragul infarctului, dar uite că reuşiseră - Ştefan se întorsese viu şi nevătămat! Şi nimic altceva nu mai conta acum! Totul era bine, când se termina cu bine! Spera doar să-i fi dat un sfat bun; că prea ţâşnise pe uşă, de parcă ea îi arătase rotirea Universului!

Ştefan

Ieşi şi porni încet pe coridor...

Ei bine, îl lăsase mască. Cu informaţii dispersate şi mult ciuntite, Ana ajunsese la aceeaşi concluzie la care ajunsese şi el, la un moment dat, în avion! Numai că el ştiuse detalii amănunţite şi decisese deja să nu apese butonul ăla roşu. Pentru că un telefon, dat de Jun Chèn, îl înhăma la datorii serioase. Că "brânza-i pe bani" şi între fraţi, darămite între partenerii de afaceri! Sigur, acel telefon îl neutraliza complet pe proprietarul yahtului şi-l făcea pe Titel să facă distanţa Bucureşti-Cannes în genunchi ca să-i ceară iertare pentru afront. Dar îl transforma pe el din şef, în subordonat. Şi n-avea nevoie să-l urmărească pe Titel pe GPS, cum vine-n genunchi atâtea mii de kilometri - că asta nu-l încălzea cu nimic.

Fratele lui Isamu era ca butonul roşu din Matrix. Odată apăsat, ucidea tot în jur. Şi tot ca în Matrix, nu prea putea să-l apese de multe ori - că îl cam ucidea şi pe el. Era deci un buton mult prea mare, pentru aşa o problemă micuţă.

Hm; problemă micuţă? Gata, o strânsese în braţe şi-i sărutase capul de nevastă de bulibaşă şi uitase că azi fusese cât pe ce s-o lase văduvă? În condiţiile în care nici măcar nu se căsătoriseră... Iar băiatul lui nu se născuse, iar fetiţa ei era la idiot...

Nu va face nimic acum; va aştepta telefonul seniorului şi mail-urile lui Grasu. Cu Jun putea vorbi şi mâine - îşi lua frumos soţia, o îmbrăca într-un costum sexy de motociclistă şi-o aducea la Nisa cu 100 la oră - "de plăcere"! Iar ea nu l-ar fi refuzat, că era "de plăcere"! Chiar acum, Grasu muncea de zor, în România, şi în curând o să dea de cârtiţă. Şi-or să se ocupe săbiile lui. Până diseară se rezolva partea aia; la noapte, o să afle ce izbândise seniorul pe partea cealaltă - aia informativă, cu sforicele...

Ana-Maria

Fratele lui Isamu îi invitase la masă. Iar ea constatase că Jun, şeful mafiei chineze pentru Europa de Vest, nu era un bau-bau ca-n "Naşul". Evident, prânzul acela era "de plăcere"; discutaseră o mulţime de lucruri interesante, pe multe teme. Râseseră, atmosfera fusese destinsă...

Isamu organizase deja "retragerea"; fumau, la o cafea, şi aşteptau maşinile, să vină să-i ia. Că ea pe motocicletă nu se mai urca! Nu anul ăsta, oricum!

- Ştefane!

Soţul ei deveni atent...

- Oricând ai nevoie, e de-ajuns să-mi spui; şi dau un telefon. OK?

- OK.

Şi-acum reveniseră la discuţia despre navigarea în decembrie. Cu yahtul, desigur. Mm, fraza aia îi amintise de Manolache senior; că şi el "le poziţiona" de-a lungul mesei şi le trântea fleoşc când se aştepta omul mai puţin! Dar probabil că era o metodă mai specială, menită să-i dezvăluie şefului mimica celui vizat - adică adevăratele lui gânduri şi calcule. Iar Ştefan zâmbise şi-atât...

Nu, soţul ei nu va apăsa butonul cel mare şi roşu. Că "era pe bani". Şi-şi dădea seama cam la ce nivel era Ştefan al ei, la ce nivel se poziţiona fratele lui Isamu... Nu prea ştia la ce nivel să-l aşeze pe Isamu; dar o să calculeze ea şi asta. Avea o viaţă la dispoziţie... Sau o să-l întrebe pe Ştefan, zilele astea...

Ştefan

Privea lung ecranul. Aştepta... Aştepta...

Prinţesa era bine. Florentin o căra peste tot cu el, iar la bunici mai ajungea seara, când se întorcea "de pe drumuri". Mamaia isterică nu trecea la prânz pe la ei pentru că Florentin se auto-pedepsea, transformându-se în "mami şi tati", şi gătea el mâncare caldă pentru prinţesă...

De fapt, nu avea nimic cu el. Când era potolit şi cu capul pe umeri, n-avea nimic cu el. Când îşi amintea însă că ţinea prinţesa prizonieră acolo, începea să-i crească tensiunea... Şi-şi amintea că Florentin aştepta apariţia băiatului... Şi iar ajungea la Rubina şi simţea că-i plesneşte capul...

Aha! Gata! Grasu îi trimisese raportul! Ia să vadă el ce se întâmplase azi!

Citea repede-repede, încruntat... Îşi aprinse o ţigară.

Nu, nu se rezolvase. Începuse, poate, să se rezolve ceva-ceva. Dar de rezolvat, nu se rezolvase. N-o să treacă prea curând prin România - dacă individul îl trecea pe Titel în stand-by şi angaja vreun rachet moldovean, pericolul era mult mai mare! Seniorul făcuse o mişcare cu două tăişuri; acum, dacă individul nu se lăsa convins...

Când îl sunase Ana, fusese în apropiere de Fântâna Mioriţa; întorsese înainte de ea şi revenise la Otopeni. Iar Grasu, Diamant şi "artileria" îl aşteptaseră la Arcul de Triumf. Dacă el ar fi ajuns azi la Casa Presei Libere, o basculantă ar fi ieşit de pe Şoseaua Jiului şi-ar fi intrat lateral în el. Şi-apoi s-ar fi terminat totul - că dacă ar fi supravieţuit la aşa izbitură şi-ar fi coborât din maşină, ar fi fost împuşcat de Titel, care aşteptase, răbdător, într-unul din taxiurile parcate în faţa Casei Presei. Într-adevăr, fusese foarte-foarte aproape s-o lase pe Ana văduvă...

Dar îl salvaseră. Reuşiseră să-l facă să se-ntoarcă la timp. Dacă ar fi trecut de Fântâna Mioriţa, probabil că ar fi mers totuşi până la rond... şi s-ar fi întâlnit cu basculanta...

Seniorul acţionase azi; Jeep-urile aşteptaseră semnalul pe Kiseleff. Imediat cum "codiţa" lui anunţase că ajunseseră pe celălalt sens de mers, o tânără angelică şi suavă urcase în taxiul în care Titel se prefăcea că aştepta clienţi. Avuseseră un schimb de replici; apoi Titel coborâse frumuşel, cu mâinile-n sus, şi se mutase în faţa capotei... Şi rămăsese fără pistolul pentru care bineînţeles că nu avea acte... Şoferul basculantei fusese şi el abordat de "poliţistul de la circulaţie" - că staţiona în staţia de autobuz, şi-asta nu prea era neaoş. Apăruseră imediat băieţii seniorului şi găsiseră la şoferul ăla alt pistol fără acte... Amândoi fuseseră luaţi pe sus şi "conduşi" la biroul seniorului. Stătuseră în discotecă o oră; apoi plecaseră singurei, îngânduraţi şi foarte tăcuţi... Grasu nu ştia alte amănunte - că pe el îl sunase seniorul şi-i spusese doar codificarea şi-apoi un nume. Aşa că se dusese să pună mâna pe cârtiţă. Evident, dăduse de-un puşti de la baza piramidei; îl luaseră pe sus şi-l duseseră într-una din locaţiile convenite. Unde Diamant şi săbiile lui aflaseră că iubita puştiului lucra la una din firmele lui Titel. Şi închiseseră cercul. Deci...

Superiorul puştiului chiar nu era vorbăreţ! Şi nu ştiuse ora la care ateriza el! El ştiuse că la două fix Ştefan regele aurarilor trebuie să fie la Piaţa Sudului, cu oamenii lui. Diamant avusese azi o lungă discuţie cu el - iar vărul lui era un foarte bun anchetator... Deci puştiul ştiuse ziua şi presupusese că şefu' va ateriza dimineaţa devreme... iar serviciile externe acţionaseră... Deci şi individul avea un senior care-l iubea mult şi-i făcea unele hatâruri...

Acum, Grasu îl ţinea pe puştiul vorbăreţ legat fedeleş, îndesat în cadă, şi aşteptau ordinele. Se gândea la ordinele alea... Scoase telefonul şi selectă numărul Iranianului. Suna...

- Da.
- Unde eşti?
- Cu Grasu, la locaţie.
- Tu şi Irakianu' vă ocupaţi de problemă.
- Am înţeles.
- Spune-i lu' Grasu să aştepte mail-ul meu.
- Am înţeles.

Închise şi trase tastatura - pe-ăsta o să-l dea de exemplu în faţa întregii reţele! Că, după ce-or să-şi facă săbiile lui tema, nici unul nu va mai îndrăzni să respire!

Ana-Maria

Era bine în braţele soţului ei; era extrem de bine... El lucra, ea stătea cu capul pe umărul lui şi moţăia...

Piuitul mobilului o făcu să se încrunte - ce dracu, iar avea nevoie de el? Iar îl chema? Ştefan luă telefonul şi-o împinse un pic; apăsă butonul şi puse aparatul între ei, ca să audă şi ea:

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Am rezolvat problema. A fost o neînţelegere.

I-auzi! Tonul lui Ştefan deveni brusc indignat:

- Ăştia fac neînţelegeri pe viaţa mea?

Seniorul nu se speriase de indignarea aia:

- Ţi-am spus că am rezolvat problema. Nişte băieţi nu s-au înţeles la butoane. Dar acum totul e OK.

O secundă, două... Soţul ei rosti sec:

- Într-o zi, o să mă duc să apăs butonul ăla mare şi roşu!
- Ba stai potolit, că am aranjat o croazieră în trei.
- Serios? Chiar crezi că de data asta va fi altfel?
- Da. Că şi-a mâncat papara. A primit nişte telefoane nasoale de tot; şi-o să primească nişte veşti şi mai şi...

Mâna lui Ştefan îi arătă semnul banilor... şi-apoi pe cel al tăierii banilor... Într-adevăr - nasoale veşti pentru individul cu yaht! Că preţul motorinei era mai mereu în creştere! Soţul ei bombăni:

- Asta-mi produce mie riduri.
- Numai că o să mă ocup eu de nişte veşti bune pentru el. În câteva zile te sun.
- Bine. Dar să ştii că nu glumesc: dacă nu se rezolvă până la sfârşitul anului, apăs butonul mare şi roşu!
- Se va rezolva până atunci; ai să vezi.
- O să urmăresc cu mare atenţie procesul ăsta de rezolvare...
- OK. Vorbim.
- Vorbim.

Ştefan luă telefonul, apăsă butonul... şi-o lămuri şi pe ea:

- Seniorul meu şi seniorul lui au oameni infiltraţi "din una-n alta". Şi mai comunică şi oficial, pentru binele general al ţării. Adică Elveţia asta are multe cantoane - şi toate interacţionează...

Aprobă scurt.

- Omul seniorului a fost informat târziu; că, în mod normal, eu trebuia să fiu avertizat cam cu jumătate de oră înainte să aterizez.
- Dar problema s-a rezolvat.
- Problema butoanelor, da. Problema lui Titel, omul cu sarcina de-a mă trece gardul, nu se va rezolva decât după croaziera în trei.
- Sau vizita la casa de la ţară, în ceva mai mulţi.
- Cu cât mai mulţi, cu atât mai riscant.
- Cu cât mai adâncă apa, cu atât mai riscant.

Ochii verzi o priviră lung, serioşi:

- Ano, tu ai încredere în mine; nu?
- În tine am încredere pân' la moarte; da' el nu-mi inspiră mare lucru...
- Seniorul a spus "în trei". Eu, el şi individul. Observi că seniorul lui lipseşte din "peisaj"?

Aprobă...

- Ceea ce înseamnă că seniorul lui nu se amestecă. Adică nu-l apără şi-n problema asta. De-asta va veni singur; că singur a făcut-o şi de capul lui a gândit-o... Aşa că singur tre' să-şi spele rufele...

Şi va fi individul personal, contra lui Ştefan şi-a departamentului Interne... Mm, mirosea a negociere urmată de strângere de mâini! Soţul ei îi fură un sărut:

- Lucrurile se vor aranja aşa cum trebuie. Ţine de caşcaval! Dacă caşcavalul e gustos, stomacul e fericit. Caşcavalul meu e mai aparte; că-i delicios, e curat, e ambalat frumos, are documente...

Începu să râdă şi-l ciufuli. Iar el se ridică cu tot cu ea şi porniră spre uşă... spre nani...

3 decembrie 2005 - sâmbătă

Florentin

Era opt jumate. În vreun sfert de oră apărea şi maşina trimisă de Crin...

Iar îl târau la o petrecere. Cumnaţii lui o luaseră razna; dar ştia că erau mânaţi de la spate, aşa că nu se supăra pe ei...

Muierea aia care va rupe mustăţile lui Ioan Manolache nu se ducea la petreceri de-astea - mergea la nunţi şi sindrofii, împreună cu părinţii. În rest, îşi cam vedea de treaba ei şi dormea nopţile... Dar el le făcea jocul. Trebuia să fie resemnat şi să privească cu încredere spre viitor. Atitudinea aia îi adusese un pic de linişte - că nu se mai luaseră de el...

Soneria piui scurt. Să fi venit deja maşina? Descuie, deschise... Mama lui intră ca vijelia, fără să-i adreseze vreun cuvânt. Mm... Iar avea draci! Dar acum n-avea draci pe copil, ci pe el - pentru că o luase zilnic pe Florentina cu el, în loc s-o lase la ea. Şi-i fusese dor de pice... Şi nici nu voia să se gândească ce pătimise mămica lui de la tăticul lui, căruia-i fusese cel mai dor de ea! Uşa camerei Florentinei se deschise; gata, plecau. Picea lui se grăbi să întindă mâinile spre el:

- Tati vine lepede!
- Da, puiule; o să vin cât pot eu de repede!
- Tati cumite! Nu supăl omu lău!
- Nuu, stai liniştită! Nu sunt oameni răi unde mă duc eu! Şi promit că sunt cuminte şi nu supăr pe nimeni!
- Tati vine napoi!
- Vin înapoi cât pot de repede. Promit! Hai, du-te la mamaia. Paa!
- Paa, tati!

Picea o luă pe mamaia de mână şi ieşiră amândouă. Bineînţeles că nu auzi nici un cuvânt de adult...

Avea inima un pic strânsă. Deşi ştia că tatăl lui n-o va lăsa să-i umple iar micuţei capul cu prostii, el avea totuşi inima strânsă. La orice derapaj, cât de mic, Ştefan făcea 13-14. Ştia sigur acum că erau interceptaţi - şi se gândea că neterminatu' nu se obosea să-i asculte pe toţi, de vreme ce îl interesa strict Florentina. Riscul era mare; după ce văzuse ceea ce văzuse în florărie, după ce observase atracţia aceea ciudată dintre ei, nu se îndoia că temperatura neterminatului crescuse alarmant de mult. Orice scânteie putea declanşa o razie cu săbii...

Miza totuşi pe tatăl lui. Şi pe faptul că Florentina nu mai trecuse demult pe la bunici - deci va fi ocupată cu mătuşile, unchii şi verişorii. Şi-apoi venea ora de culcare. Şi gata.

Picea lui suferea mult după mami. Dispariţia lui mami o marcase enorm. Era speriată de "omu lău"; se îngrijorase, adineauri, că şi tati putea fi nevoit să se ascundă departe de ea...

Se privi lung în oglindă... De ce dracu se mai ducea el la petrecerea aia? Că nu acolo era tânăra care-l va "lovi"!

... Ah, da - îşi amintise! Se ducea să privească cu încredere spre viitor...

4 decembrie 2005 - duminică

Ana-Maria

Dumnezeule, cât de frumos era! Rămăsese cu gura căscată! Vorba vine - că strângea bine din dinţi, ca să nu se facă de râs! Dar ochii n-avea cum să-i strângă bine, pentru că se împiedica dacă nu se uita pe unde călca. Aşa că ochii îi trădau uimirea...

Ieri la prânz porniseră toţi trei într-o plimbare cu maşina. Una lungă, pe autostradă; dar nu foarte rapidă, că asta era "de plăcere"! Soţul ei nu-i spusese unde mergeau; o lăsase să fiarbă atâtea ore, până văzuse indicatorul pe care scria mare "Paris"... Intraseră într-un restaurant; la un moment dat, Ştefan scrisese ceva pe telefon şi i-l dăduse lui Isamu - care citise şi se apucase de scris mesaje la propriul telefon... Iar după aceea se plimbaseră prin oraş până seara târziu. O dusese la apartament... adică într-un duplex gigantic, luxos... pe care "spiriduşii" îl puricaseră bine şi ale cărui şifoniere le goliseră de hainele Rubinei şi le umpluseră cu haine noi pe măsura ei...

Iar azi, la opt fix, "rupseseră uşa". O adusese aici, la Versailles... Şi nu se compara realitatea cu pozele de pe Google. Nu-nu! Privea în jurul ei şi nu putea spune nimic! Nu putea reacţiona! Era... Era un vis. Un vis alb, că ninsese un pic azi-noapte iar ei erau matinali. Şi erau porţiuni în care paşii lor "inaugurau" stratul timid de zăpadă...

Braţul soţului ei tresări uşor; îi dădu drumul, telefonul albastru ieşi din buzunar... Oare cine era? Că Ştefan părea un pic panicat!

- Da... Bună dimineaţa... Nu, nu m-aţi trezit!... Da... Da... Dar... Sigur; ajung cât pot de repede. Şi-acum ce face?

Rubina! Că de altcineva soţul ei nu se interesase niciodată! Deci vorbea cu medicul...

- În maximum o oră sunt acolo. Vă rog, faceţi tot ce... Da, ştiu... Vă mulţumesc... Desigur...

Telefonul sfârşi în buzunar; Ştefan o prinse de mână şi-o trase înapoi, pe alee:

- Trebuie să ajung la spital.
- Se simte rău?
- Foarte rău.

Rubina se simţea foarte rău...

Preferă să tacă şi să grăbească pasul. O să-i spună el ce se întâmplase... atunci când se va linişti un pic. Că acum îi vedea îngrijorarea pe chip şi-şi dădea cu uşurinţă seama că soţul ei purta o mască.

Ştefan

Doamne, ce femeie! Ce tâmpită de femeie! Dar şi profesorul "strălucea" de prostie - că nu-l anunţase din timp! Iar el mizase tocmai pe profesor! Şi tocmai profesorul nu-l sunase!

De trei zile, Rubina nu mânca nimic. De când el o anunţase "oficial" că va fi trimisă acasă şi făcută de ruşine, idioata aia nu băgase nimic în burtă! Adică se dusese cuminţică la masă şi mâncase conştiincioasă tot - ca să nu alerteze asistentele! Şi-apoi se întorsese în rezervă şi profitase de singurătate şi de veceul personal - şi vomase tot ce mâncase. Profesorul observase că e din ce în ce mai slăbită; dar se concentrase asupra setului de analize, neştiind ce ceartă avuseseră ei... Abia aseară îi puseseră perfuzii. Şi cum dintr-o perfuzie nu se face primăvară...

Rubina ştiuse că urma să moară la intersecţie, de mâna tatălui ei. Iar înainte să-i spună el asta, simţise probabil că va muri într-un accident de circulaţie, imediat cum bărbatul ei va reuşi s-o convingă pe florăreasă să plece cu el. Aşa că decisese, în mintea ei de găină, să nu le dea satisfacţia asta - să moară când şi cum vrea ea! Că aşa gândea Rubina! Şi poate că se temuse de acel moment - şi preferase să moară

în spital, sub anestezie, fără durere... Şi-şi alesese, nenorocita, cel mai idiot moment! Se părea că, într-adevăr, nu-i păsase niciodată de băiatul lui...

Băiatul lui...

"Fătul încă este bine; îl monitorizăm şi, dacă este cazul, intervenim." Aşa spusese profesorul... "Încă bine"... O ţineau sub observaţie atentă; la cel mai mic semn, o băgau în operaţie. Asta se va întâmpla probabil azi, pe la prânz; că dementa nu fusese în stare să ajungă la 50 de kile, cu tot cu copil! Şi era şi slăbită... înfometată...

Băiatul lui avea 33 de săptămâni. Mm, nu putea să se oprească şi să caute pe net! Şi să afle ce scria pe site-ul ăla la 33 de săptămâni! Dar o s-o facă imediat cum ajungeau la maşină!

Ana-Maria

Ştefan se repezi la portiera din spate. Urcă lângă el, Isamu demară iar telefonul se deschise prompt. Mm, ce repede tasta! N-o să tragă cu coada ochiului; o să-i spună el, când se mai liniştească...

Mâna o trase în braţele lui. Deci îi arăta şi ei. Intrase pe un site... Selecta "Săptămâna 33"... Citea, atentă...

Deci băieţelul lui avea acum cam 2 kg şi 41 de centimetri. Oof, cât de mititel era! Dacă se va întâmpla ceva grav şi vor trebui să-i facă Rubinei cezariană, o să stea în incubator!... Iar plămânii lui nu erau complet maturizaţi - asta nu era bine deloc... Fleoşc - scria de păr! De parcă părul era important acum! Dar, deh - site-ul ăla nu era "compus" pentru ea... Şi altceva? Ce mai scria?... Aha! Acum depozitează fier în ficat şi-şi schimbă culoarea pielii din roşu în roz. Spera din tot sufletul să fie bine... Mai departe scria despre mamă; iar asta n-o interesa deloc. Se pare că nici pe el; că telefonul se închise scurt iar Ştefan şopti, în franceză:

- De trei zile, idioata mănâncă tot şi se duce şi se-ncuie în veceu şi vomită tot. Ieri i-au pus perfuzii; azi e mai rău. Profesorul se pregăteşte de cezariană.

... Doamne, ce idioată! Curat idioată! Dar, după ce-o sunase... Că acum trei zile o sunase, nu?...

... Mai bine nu i-ar fi spus! Mai bine ar fi lăsat-o aşa, fără informaţii! Rubina îşi grăbise naşterea pentru că nu ştia cum să ceară în franceză să nască mai repede... Iar Ştefan nu-i spusese ce se întâmplase la spital, ce vorbise cu ea după ce-i luase telefonul din mână... Presupunea că se certaseră; că prea venise "lansat" şi nu-i trecuse nici după atâtea ore de condus şi zburat! El şi Rubina avuseseră, cu siguranţă, o ceartă straşnică...

Gata cu gândurile despre trecut. Să se ocupe de prezent - şi să încerce să picteze viitorul în nuanţe deschise! Strânse cu putere mâna soţului ei:

- O să fie bine. Profesorul nu-i profesor pentru că ţine cursuri la Universitate.

Ştefan aprobă scurt iar maşina se opri. Ajunseseră.

Soţul ei coborî şi alergă spre scări. Rămase special în urmă; că nu-i prea venea să alerge înăuntru lângă el! Îl ştia lumea pe-acolo... Isamu părea că-i împărtăşeşte opinia; nici el nu se grăbea... Bun. Întârziaseră destul de mult. Acum puteau să intre şi ei.

Holul era imens; se orientă repede şi arătă spre scaunele din dreapta, la unison cu Isamu... Îşi alese unul şi se aşeză, atentă să fie un pic mascată de stâlpul gros de susţinere... Şi-acum aşteptau. Nu prea avea ce spune... Nici Isamu nu se grăbea să spună ceva; probabil se gândea şi el la idioata de Rubina şi la băieţel...

Ştefan

Intră pe coridor şi alergă spre rezervă. Doamne, primul lucru pe care-l făcea când intra era să-i dea două "ştachii" peste ochi! Că era idioată! Şi-şi bătea joc de copilul lui!

Năvăli în rezervă, dar constată că patul era gol... Doar nu plecase langa la plimbare! Se răsuci pe-un călcâi şi ieşi; şi se ciocni de profesor!

- Bună ziua.

- Bună ziua. Spuneţi-mi că e în parc! Vă rog, spuneţi-mi

- E în blocul operator; o pregătim de cezariană. Fătul poate începe să sufere - şi e foarte important să-l scoatem cât mai repede posibil.

Unde ţineau bisturiele? Avea urgentă nevoie de-un bisturiu - că azi nu purta cizme. Iar idioata aia trebuia să plătească urgent! Medicul încercă să-l prindă de braţ:

- Încercaţi să vă liniştiţi puţin. Situaţia este gravă, dar suntem profesionişti, iar aparatura

- Copilul cum e?

- Copilul e momentan bine. Dar starea ei nu s-a îmbunătăţit, aşa că preferăm s-o operăm acum. Să-i despărţim. Vă rog...

Ridică mâinile, "predându-se", şi oftă greu... Profesorul se întoarse şi porni grăbit spre scări; îl urmă:

- Unde e blocul operator? Pot să-i văd?

- Acum nu. Dar vă aştept la etajul opt.

Opt! OK! Reveni în rezervă... Unde dracu îşi pusese muierea aia geanta?... Aha! O luă, o desfăcu...

... Nu! O închise la loc şi-o îndesă într-o sacoşă. Pe care-o încuie în sertar. Se grăbi să iasă, să coboare...

Ana-Maria

Uite-l! Doamne, soţul ei era alb ca varul! Şi venea spre ei... Rămase ascunsă după stâlpul ăla - că era plin de halate albe pe-aici! Isamu se ridică; schimbară câteva cuvinte, pe un ton atât de coborât încât nu pricepu o iotă, iar Ştefan se aşeză în locul lui:

- E în stare foarte gravă. O pregătesc de cezariană.

Şi-asta numai din cauza ei! Pentru că nu fusese îndeajuns de credibilă la telefon!

- Băiatul e încă bine; ea e din ce în ce mai rău, aşa că au decis să-i separe.

Aprobă cu capul: suna logic. Că dacă trebuiau s-o resusciteze...

- Te rog, du-te cu Isamu la apartament.

Aprobă din nou.

- Nu ştiu cum să fac...

- Te rog să te liniştesti - că eşti alb ca varul şi nu mai ai suflu. Şi nu-l ajuţi cu nimic pe pici, dacă te menţii în starea asta.

Era privită lung... Îi strânse mâna şi încercă să zâmbească puţin:

- Linişteşte-te şi ia deciziile corecte. OK?

Primi o aprobare, un început de zâmbet... Se ridică şi-l trase în picioare; şi-i făcu semn să se apropie, că voia să-i spună un secret... I-l şopti, în romanes:

- Du-te sus, să-ţi cunoşti băiatul. Că se-aşteaptă să-l aştepţi lângă uşă...

Ştefan îi sărută mâna şi alergă înapoi, spre scări. Isamu arătă spre uşile mari; ea se grăbi să iasă...

Mergea cu capul plecat; Isamu mai trecuse pe-acolo, iar aşa un conte tânăr şi frumos şi cu consilier chinez era uşor de reţinut...

Urcă în spate. Isamu demară. Tăceau...

Oftă greu, din tot sufletul - soţul ei trecea acum prin momente grele, iar ea n-avea cum să-l ajute...

- Stai liniştită; medicii vor face tot ce e omeneşte posibil să salveze copilul.

Poftim? Întoarse capul şi-l privi lung... El o privea prin oglindă... şi acceptă, într-un târziu, să-i dea şi explicaţia acelor cuvinte:

- ... Rubina nu e atât de importantă cum e copilul. Am văzut-o ieri seară, când i-am adus unele lucruri; nu supravieţuieşte.

Cee? Era siderată... iar el vorbea pe acelaşi ton dintotdeauna...

- Ieri, mi-a spus că nu-l mai sună pe Ştefan - că ştie că n-o să-i răspundă. Şi ştie că ceea ce-a făcut ea nu se poate ierta, în mintea lui. Aşa că mă roagă s-o iert măcar eu, pentru felul în care s-a purtat cu mine, şi mă roagă să am eu grijă ca băiatul ei să fie bine îngrijit şi

crescut şi educat cum trebuie. Şi să am personal grijă ca florăreasa să-l înveţe franceză, nu romanes.

Mm - deci o pomenise şi pe ea...

- Ştia de ce, la un moment dat, Ştefan a plecat val-vârtej în România, palid şi dând să plângă, şi s-a întors euforic. Şi ştia şi de ce nu revenise lângă ea, la spital, 24 de ore din 24. L-a lăsat să facă ce vrea el, pentru că l-a văzut fericit atunci când a trecut s-o viziteze. Iar ea îl iubeşte îndeajuns de mult ca să se bucure că-l vede pe el fericit; indiferent cine-l face aşa de fericit. Aşa mi-a spus ea.

Dar cum de înţelesese Isamu aşa cuvinte meşteşugite în română? Că Rubina nu rupea boabă de franceză! I se întinse o hârtie:

- A desigilat ghidul de conversaţie şi s-a descurcat. Te rog să nu-i spui lui Ştefan.

Nega grăbită; citea... Încerca să citească, pentru că toate erau copiate din ghid şi "lipite" alandala în formă de infinitiv...

- Şi-a mai fost ceva; dar pe-asta n-a mai scris-o. La un moment dat, în octombrie, i-a spus mamei ei că are un presentiment. Că, probabil, nu mai are multe zile de trăit. Că se simte rău, că are ameţeli, că nu reuşeşte să se-ngraşe...

Deci aşa... Într-adevăr, numai Rubina putea scrie chestia asta! Că Isamu...

Hei! Păi Isamu o văzuse ieri! Venise la spital şi-o văzuse! Deci Isamu ştiuse că Rubina se simte rău! Şi nu-i spusese lui Ştefan! Ridică privirea spre el. Mercedesul se oprise în garaj, iar el întinsese mâna... Îi dădu biletul înapoi.

- Ştefan ştie că am găsit-o dormind, i-am lăsat ce trebuia să-i las şi-am plecat.

- ... De ce nu i-ai spus ieri că e slăbită?

- Pentru că nu era slăbită; era uşor cadaverică. Şi mi-a spus "*Je voudrais mourir ici*". Hai.

... Nu mai era nimic de spus; ieşi deci din maşină şi-l urmă.

Rubina încercase să moară...

De fapt, probabil că, imediat după ce-i luase telefonul din mână, Ştefan îşi anunţase nevasta că o va trimite la părinţi de îndată ce o externează. Iar asta era o pedeapsă groaznică! O ruşine uriaşă... Dacă părinţii ei erau nişte încuiaţi, puteau chiar...

"*Je voudrais mourir ici*" - deci erau încuiaţi. Sau i-ar fi plănuit un chin lung cât o viaţă de om. Sau...

Intră în apartament şi scoase telefonul. Şi începu să scrie...

Ştefan

Aştepta. N-avea nimic altceva de făcut. Stătea pe coridor, privea uşile şi aştepta...

Mobilul piui scurt. Îl scoase...

Am ajuns la apartament. Te rog să rămâi acolo, să fii calm şi să-mi spui imediat cum afli ceva. Ana.

Sigur că o să-i spună...

Doamne, de ce dura atât? O tăia pe burtă şi scotea băiatul! Cât de îndelungată putea fi operaţiunea asta? Cât de greu le era să trimită o femeie de serviciu să-i facă şi lui semn că totul era OK? Sau nu era OK? Ce se întâmpla în spatele uşilor din faţa lui?

Florentin

Deschise încet ochii... Auzea vocea Florentinei cântând "Melc melc codobelc". Se ridică din pat şi-şi prinse capul în palme... Tocmai îi năvălise în minte imaginea Anei, cu Narcis în braţe, şi auzea cântecelul cu pupăza...

Dacă nu făcea ceva, înnebunea!

Se schimba, furios... Ieşi vijelios şi se ciocni de privirea calmă a Luminiţei. Dar nu era dispus să discute cu ea; aşa că intră în baie.

Era palid. Avea cearcăne. Arăta ca un rateu standard. Se trăsese la faţă, semn că slăbise serios...

O să-i ceară lui Nicuşor CD-ul adus de Ştefan. La urma urmei, avea senzaţia că CD-ul ăla era al lui! Că Ştefan, când i-l adusese lui Nicuşor, îşi începuse monologul cu "Spune-i"!

Îşi dădu cu apă pe faţă şi ieşi. Iar Nicuşor întinse mâna spre el, jovial ca întotdeauna:

- Neaţa, omule de Neanderthal!

- Neaţa. Vreau şi eu CD-ul ăla.

Ciudat - cumnatul lui scoase din buzunar un CD... Hm! După câte zile apărea chestia aia? Era ceva putred la mijloc... Porni calculatorul:

- Cu ce e?

- Cu poze.

Hm! Îl credea prost!

- Bine; mâine mi-l aduci pe-ăla cu filmarea.

Nu auzea nici un răspuns - aşa că avusese dreptate. Că în Republica Bananieră România pozele erau o chestie la modă; pe Riviera franceză se făceau filmări...

Se aşeză în faţa ecranului şi lăsă CD-ul lângă mouse: momentan comanda două pizza gigantice. Că slăbise şi arăta ca un rateu standard. După aia punea CD-ul, pentru Florentina, şi se ducea să fiarbă cafeaua. El "se păstra" pentru filmare...

Ştefan

Uşile se deschiseră larg; printre cele două asistente, văzu incubatorul...

Se ridică, cu ochii la el...

Îşi acoperi gura cu mâna; ochii i se umpluseră cu lacrimi...

Ana-Maria

Isamu comandase un prânz copios - de parcă încercase s-o determine să se-ndoape. De parcă începea războiul - şi cine ştie când mai mâncau... Şi-o ţinuse de vorbă; o pusese să-i spună ce impresie îi făcuse grădina de la Versailles. Decisese să fie drăguţă şi amabilă şi să-l ajute - încercase deci să lungească povestirea, dar gândurile i se învălmăşeau în minte şi nu prea reuşise...

Trecuseră deja patru ore de când ajunseseră ei la apartament. Cu siguranţă, cezariana se terminase deja. Demult! Iar Ştefan n-o sunase...

Tresări violent şi înşfăcă telefonul. Apăsă butonul - şi se pomeni că Isamu se repezi şi-şi lipi urechea de telefon!

- Da.

- ... Ano...

... Neprevăzutul se produsese. Vocea soţului ei era stinsă; sfârşită...

- ... Ano, nu e bine deloc...

- Ce s-a întâmplat?... Spune-mi ce s-a întâmplat! Te rog!

El suspina şi tăcea...

- ... Te rog mult...

- ... Abia a intrat în 33 de săptămâni... Are detresă respiratorie.

Habar n-avea ce era aia, dar era o boală! Adică era grav! Se grăbi să întrebe:

- Cât de grav e?

- ... Plămânii nu sunt bine dezvoltaţi. Şi nu se extind îndeajuns de mult, ca să tragă suficient aer...

- Cât de grav e?

Iar el suspina şi tăcea... Ridică vocea, în romanes:

- Ştefane, ce dracu zic doctorii ăia p'-acolo? Cum e băiatu'? Cât de grav e? Vorbeşte odată!

Mizase pe o "explozie" cu cioburi; obţinu doar un hohot de plâns:

- Sunt rezervaţi... Şi e mic, fă! E atât de mic! Sabia mea e mai mare decât el! N-are două kile, fă! De-abia are putere să mişte degetele! Mi l-a nenorocit idioata! Mi-a nenorocit băiatuu...

La dracu! Plângea în hohote! Exclamă, tot în romanes:

- Gata! Vin acolo!

- Stai... Stai acolo cu Isamu...

- Ba nu stau aici! Că te-aud şi-mi dau seama că nici nu trebuia să plec d'-acolo!

Aha! Îl auzea liniştindu-se un pic...

- ... Staţi acolo... Te rog, stai acolo.

Ce să mai facă?! De bine-de rău, îl făcuse să vorbească! Şi să se descarce - şi-acum o să se liniştească un pic! Reveni la tonul normal şi limba română:

- Şi Rubina? Ea cum se simte?

Auzi un oftat lung... şi un bombănit:

- Vorbim mai târziu despre asta.

- Bine.

- Trebuie să închid, că vine pediatra...

- Bine.

Şi auzi ton de ocupat...

Isamu o prinse de mână şi-o trase ferm spre masă. OK! Se aşeză lângă el; bărbatul accesă un program... Ia uite cum se făceau transcripturile! El trimitea înregistrarea telefonică şi primea înapoi textul! Foarte "tare"! Dar nu cumva ar fi trebuit să se panicheze în punctul ăsta? Pentru că tocmai aflase că liniile lor "sigure" erau înregistrate prompt... Şi-acum întoarse calculatorul spre ea:

- Ce are copilul?

OK! Căuta ea; întâi în dicţionar, ca să afle denumirea franţuzească şi să găsească site-uri în franceză... Gata. Şi-acum citeau amândoi.

Ştefan

Apăsă butonul roşu şi lăsă fruntea pe zidul rece: nu venea pediatra. Doar că nu mai putea să vorbească...

Îi nenorocise copilul... Indiferent cât de frumos se purtase cu ea în timpul cât o ţinuse în şatră... Indiferent cât de frumos se purtase cu ea după nuntă... Deşi îi oferise tot ce voise ea, virase către ai ei toate sumele pe care îi spusese ea să le vireze şi stătuse cuminte să i se urle-n urechi, Rubina îi nenorocise copilul. Băieţelul lui...

Era mic; mic şi slab... atât de slab... Avea pielea gri-albăstruie... Un pic de păr... Din când în când mişca puţin degeţelele...

Îi nenorocise băiatul...

Intră încet în camera plină cu aparate. Îl privea lung... Se pierduse tot în pampersul ăla uriaş! Cea mai mică măsură de pampers existentă; pe lângă băiatul lui, părea uriaş...

Paşii intrară pe lângă el. Dar nu-şi putea lua privirea de la sufleţelul lui mic... După câteva secunde, profesorul se aşeză între el şi băiat; şi abia acum redeveni atent...

- ... Îmi pare rău...

Ah, la dracu! Murise! Murise nenorocita! Bufni în hohote de plâns, iar bărbatul îl trase repede afară din salon:

- Cezariana a fost o reuşită; şi chiar părea că se stabilizează...

Şopti în romanes, clătinând încet capul:

- Ai murit, nenorocito! Ai şters-o! Ştiai că trebuia să-ţi iau gâtu' - şi m-ai tras în piept!

- A suferit trei stopuri cardiorespiratorii.

Nu-l asculta; el şoptea în continuare, ştiind că sufletul acelei femei era acum lângă el, dornică să-şi savureze succesul, şi deci îl auzea:

- Şi la ultimul

- Mi-ai nenorocit copilul; ţi-ai bătut joc de copilul nostru. Că e şi copilul tău - jumătate din el eşti tu!

- Vă rog, încercaţi să vă liniştiţi puţin...

- Pentru ceea ce i-ai făcut copilului tău, nu te iert câte zile-oi avea! Să n-ai parte de odihnă! Şi nici de iertare! Să arzi în iad, în cizme de curvă şi rochiţe cu sclipici!

- Haideţi, vă rog să vă liniştiţi...

- Să te perpeleşti şi să n-ai pace şi să te uiţi la noi şi să vezi cum îţi creşte ea copilu'! Ca să te usture, fă! Să te usture, cum mă ustură pe mine acu'...

- Haideţi cu mine.

Ce? Cum? Îl trăgea undeva... Redeveni atent; şi imediat cum observă îngrijorarea de pe chipul profesorului, încercă să se liniştească:

- Mă scuzaţi...

"Gata! Gata, Ştefane, că te leagă de perfuzii!" Se opri, oprindu-l şi pe el din drumul spre perfuzii:

- Aş vrea... Aveţi o capelă?

- Sigur că da!

- ... Aş vrea să-l botez...

- Sigur! Trimit preotul - dar imediat cum mă asigur că nu trebuie să vă fac un calmant.

Negă, ştergându-şi lacrimile... În sfârşit, îi dăduse drumul! În sfârşit! Se întoarse în salon şi se aşeză pe unul din scaunele lipite de perete. De acolo vedea tot; asistentele se tot agitau pe lângă aparate... Vedea tuburile... Monitoarele... Privea liniuţa aceea tremurată...

Ana-Maria

Îşi trăsese scaunul lângă geam. Privea lung oraşul, luminile care se aprindeau pe măsură ce se lăsa întunericul...

Citise textul ăla de două ori. Când Isamu începuse să dea telefoane, căutase un site în limba română - că-i era mai uşor să înţeleagă termenii medicali. Şi-acum se gândea; încerca să adapteze ceea ce ştia de la el la ceea ce aflase de pe site şi să obţină o imagine cât de cât reală a situaţiei...

Băiatul lui Ştefan nu putea să inspire singur destul aer; deci era închis într-un incubator. Iar dacă prognosticul era rezervat, trăgea concluzia că era intubat. Avea, cu siguranţă, cel puţin două perfuzii. Era gri-albăstrui, gemea uşor, respira repede-repede şi la fiecare respiraţie ochii tatălui lui vedeau cum pielea de pe piept şi de pe coaste se trage înăuntru... Groaznică imagine! Şi proastă ideea din capul ei! Ar fi trebuit să rămână la spital! Ar trebui să-l convingă pe Isamu să o ducă la spital...

Ciocănitul o miră, pentru că uşa era deschisă; întoarse capul, iar Isamu încercă să-i zâmbească:

- Comand ceva de mâncare?

Negă încet... Bărbatul intră:

- Nu te-ai clintit de-aici de câteva ore bune. La ce te gândeşti?

Oftă greu... şi decise să privească telefonul:

- La Ştefan... la băiat... Fetiţa mea s-a născut cu trei kilograme şi ceva; băiatul n-are mai mult de două. Şi mi-amintesc ce frică mi-era atunci să o iau în braţe - că era atât de fragilă... Ea a avut 51 de centimetri; el abia are vreo 40-41. Luasem cea mai mică măsură de pampers; şi mă uitam la ea şi mă întrebam de ce n-au inventat inventatorii şi măsuri mai mici... Şi-mi dau seama...

La dracu! Era greu!... Oftă din nou:

- Îmi dau seama ce vede el acum. Şi ce simte. Vede o mogâldeaţă - o umbră de copil. O umbră micuţă şi plăpândă, gri-albăstruie, intubată şi perfuzată, care zace într-un incubator... Şi vede cum i se mişcă pielea, simte cum se chinuie să inspire şi nu poate să nu se gândească că or să apară complicaţii... Şi sper din tot sufletul să nu se gândească acum la faptul că creierul nu e oxigenat corect, iar mai târziu pot apare complicaţii şi mai grave... Şi stă acolo şi-l vede şi-şi blesteamă soarta şi pe milioanele de părinţi care au bebeluşi sănătoşi...

Isamu nu scotea un sunet, nu se clintea de-acolo... Oftă greu:

- Şi mă-ntreb ce pot să fac eu - şi nu găsesc răspuns. Dacă-l sun, îl sun degeaba. Asta nu se discută la telefon. Dar dacă aş fi acolo, nu ştiu... Am citit pe net... şi-am observat şi la fetiţa mea... N-aş putea să-l fac bine pe băiat; dar aş putea să încerc să-l ajut să-i fie mai bine. Când am născut eu... Doctorul mi-a pus-o pe Florentina aici, pe piept. Şi urla... Urla şi tremura şi... Imediat cum am început să-i vorbesc, s-a liniştit ca prin minune! Până atunci, n-am crezut că e adevărat, că bebeluşii aud vocile şi că recunosc vocea mamei! Şi mă gândesc acum... Dacă i-aş vorbi băiatului în şoaptă, poate l-aş păcăli... Şi poate i-ar fi

un pic mai bine. Dar eu sunt aici - şi m-a rugat să rămân aici... Nu-l pot ajuta cu nimic...

Ridică privirea spre fereastră; era aproape întuneric. Parisul strălucea feeric; strălucirea lui o lăsa însă rece. Paşii ieşeau...

Ştefan

Gata. Acum putea s-o sune. Cât era ceasul? Unşpe jumate... Aoleu, şi ultima oară vorbise cu ea pe la trei! Ce de tâmpenii făcea şi el! Şi le făcea numai cu ea! La afaceri îi stătea mintea; când venea vorba de ea, devenea uituc şi cam împrăştiat...

Ieşi din salon şi scoase telefonul. Tii, nici pe Isamu nu-l sunase... Dar chinezul lui era isteţ şi descurcăreţ; cu ceea ce îi spusese ei şi cu puţină documentare, înţelesese exact care era situaţia! Apăsă 2 şi call... Ana răspunse imediat, pe un ton serios:

- Da.
- Ce faci?
- Stau la geam şi mă uit la oraş.

Adică era furioasă, dar nu-l certa foarte tare pentru că... Pentru că... Decise să înceapă cu ultimele veşti bune:

- Starea lui s-a ameliorat un pic.

Auzi un oftat de uşurare... Se abţinu să nu ofteze şi el:

- Pediatra spune că a ajuns la 30% şanse de supravieţuire.

Ana-Maria

Cee? Sări în picioare, trase aer în piept - dar se opri...

"Taci, Ano, taci!"

O menajase serios când îi spusese că prognosticul este rezervat! Dacă acum ajunsese la 30%, nici nu voia să se gândească cât fusese prognosticul la naştere! Avea şanse de supravieţuire...

- ... L-am botezat Ramon.

Zâmbi slab, ca să-i reuşească tonul calm:

- E un nume frumos. Dar am sentimentul că te-ai cam grăbit. Băiatul va fi bine.

Soţul ei oftă greu:

- Rubina a murit.

Doamne, murise! Murise din cauza lor! A faptului că ea venise aici, cu Ştefan, şi că se iubeau... Murise pentru că ei erau fericiţi... Băieţelul... Îşi acoperi faţa cu palma şi scăpă un suspin. Mârâitul veni prompt, în romanes:

- Fă, să nu te prind! Încetează cu bocitul, că remobilez tot blocul operator! Ai auzit?

OK! Ştia că trebuia să se liniştească; dar auzise de 30% şanse de supravieţuire... Repede, trebuia să găsească un gând încurajator, pentru ea... "Eh! Acum, că e botezat, o să se vindece mai repede!" Îşi şterse lacrima rebelă:

- OK. Gata, m-am liniştit.

Tăcere... Haai, acum încerca s-o prindă cu minciuna? Ştefan şopti în romanes:

- ... Fă! Jură-te pe fetiţa ta că nu pleci!
- Unde să plec? Şi de ce să plec?

Tăcere... Îşi primi răspunsul în franceză:

- ... Am nevoie de Isamu aici, să mă ajute cu aranjamentele, cu repatrierea...

Aa, să nu plece dacă o lăsa singură-n apartament...

- Dacă vrei să pleci, pleci oricum, oricând... Te rog mult să nu pleci.

Şi-atât; auzi tonul de ocupat.

Mm, îi venea să remobileze! Ştefan se gândea iar că ea vrea să se întoarcă la Florentin! Cu siguranţă, asta era în capul soţului ei acum! Auzi mobilul lui Isamu piuind... Deschise telefonul şi apăsă tastele...

Vreau să vin la spital.

Send. Şi-acum aştepta; că încă vorbea la telefon cu Isamu.

Nu voia să rămână singură aici. Da, ar fi încuiat-o în apartament; şi probabil că Isamu i-ar fi dat un pistol şi i-ar fi arătat, în cinci secunde, unde să apese şi cum să-l ţină. Dar îi era frică. Şi nu putea să stea singură. Avea gânduri negre, avea imaginea băieţelului în faţa ochilor şi nu putea să stea la geam... Telefonul piui.

Te rog să stai cuminte în apartament.

OK! Ea va insista! Că îi cam venea să remobileze!

De ce? Dacă Rubina nu mai e, de cine mă ascunzi? Şi de ce?

Send. Şi iar aştepta, pentru că era tare curioasă să afle răspunsul...

... În fine; poate-o ascundea de armata aia de medici care-l cunoşteau! Că era o adevărată... "inginerie" să aducă amanta la etaj, în timp ce nevasta se răcea la subsol! Şi uite că iar pica de amantă...

De fapt, poate că de-asta nu voia Ştefan să ajungă şi ea la spital; ca să nu se simtă o amantă...

Hai, nu-i mai răspundea? Se părea că nu. Deşi ei nu i se păruse că-i pusese nişte întrebări foarte idioate... Isamu apăru în cadrul uşii:

- Hai, eşti gata? Hai, că ne-aşteaptă!

Yes! O lua şi pe ea! Trase geaca de pe scaun şi se grăbi să-l urmeze.

Ştefan

Asta e! Venea şi ea şi gata! Ce-o să fie?! La urma urmei, de ce-o mai ascundea? Că Rubina murise - iar el se mândrea cu soţia lui, care făcea faţă cu brio tuturor cerinţelor lui! Iar peste tot pe unde mergea, mergea cu ea la braţ şi cu fruntea sus!

Se apropie de capătul holului... Să înceapă să-şi organizeze partea lui, nu? Isamu aranja cu avionul, cu părinţii Rubinei, cu înmormântarea Rubinei... Tot el pregătea şi mare parte din acte şi obţinea toate avizele şi ştampilele...

Selectă numărul tatălui lui. Acum o să le dea vestea proastă... Lacrimile alunecau din nou pe obraji, dar nu încerca să le oprească...

- Alo?
- Bună seara, tată.
- ... Să trăieşti. Da' ce-ai, mă?
- ... Tată, pregătiţi-vă un bagaj mic... că trimit un avion să vă ia... O să vină Diamant cu maşina...
- Ce s-a întâmplat?
- ... Rubina a murit.

Tăcere... Continuă:

- Băiatul e prematur. Îl ţin în incubator... Veniţi şi voi...
- Sigur că venim! Acum îi zic maică-tii să pună într-o valiză...
- ... Vorbim când veniţi...
- Sigur. Ştefane...

Aştepta... Tatăl lui oftă scurt:

- ... Tu eşti un bărbat puternic. Nu lăsa încercarea asta să te doboare. Auzi?

Aproba cu capul, că nu mai putea vorbi...

- Eşti în cel mai bun spital privat din capitala Franţei. Şi, la cum te cunosc eu, sunt sigur că sunt trei medici acum lângă nepotul meu. Fii tare; auzi? Fii tare, ca să-i dai şi lui putere!
- Da, tată.
- Aşa... Vrei să-l sun eu pe taică-su?
- Te rog...
- Bine.
- ... Vă aştept.

Şi apăsă butonul roşu, că nu mai putea să vorbească...

Trebuia să fie tare; tatăl lui avea dreptate! Chiar dacă Ramon nu simţea încurajarea lui... Of! Cel mai greu telefon îl dăduse deja. Acum trebuia să-l sune pe Diamant... Suna...

- Da.

Şopti în romanes:

- Salut, vere.
- Salut, vere. Ce s-a întâmplat?
- ... Eşti în Bucureşti?
- Da. Vere, mă sperii! Ce s-a întâmplat? Unde eşti?
- La Paris...

Şi-acum Diamant tăcea... Îşi trase nasul şi încercă să-şi adune gândurile:

- Te urci în Mercedes şi porneşti spre şatră. Rubina a murit, iar băiatul meu e născut prematur şi e bolnav. Am vorbit eu cu tata; se pregătesc chiar acum de plecare, că trimit un avion după ei. Îi iei, îi aduci pe Otopeni şi veniţi toţi trei încoace.
- Da, vere; am şi plecat! Da' ce-are băiatu'?
- ... Are plămânii subdezvoltaţi. Nu respiră destul aer. Şi e în pericol să facă o hemoragie... că asta atacă sistemul nervos...
- Hai, vere - fruntea sus! Că ăia-s doctori, nu măcelari români! Băiatul o să fie bine!

Aproba cu capul, că iar nu mai putea să vorbească...

- Hai, că m-am urcat în maşină. Te sun când ajungem la aeroport.
- Bine.

Închise şi se sprijini de perete...

Dacă murea şi Ramon... Dacă murea şi Ramon, era un dezastru! Şi toţi erau siguri că o să supravieţuiască şi-o să fie bine! Dar... Dar ei nu-l văzuseră...

Trebuia să-şi ordoneze priorităţile. Întâi, să se ocupe de acte. Ah, să vorbească cu Isamu, apropo de acte! Că Rubina născuse la 18 ani în Paris, iar după certificatul de naştere n-avea decât 17! Nu putea să prezinte acte false, că-i trebuia certificatul de deces în România. Şi-n plus, tatăl ei putea la un moment dat să-l strângă cu uşa...

Trebuia să-l sune pe Grasu; să-l cheme, cu rochia de mireasă, cu voalul... Sau să-l lase acolo, cu afacerile, şi să-i spună doar să-i ducă rochia lui Diamant, la aeroport? Avea nevoie de Grasu în Paris?... Grea întrebare; n-avea răspuns la ea...

Nu putea să-şi adune gândurile. În mintea lui nu erau decât cuvintele pediatrei, ale profesorului...

Indiferent cât de optimişti erau toţi, apropo de faptul că Ramon era în incubator şi era înconjurat de medici, el ştia cuvintele acelor medici. Lui i se explicase ce se putea întâmpla. El nu le spusese şi lor despre slaba oxigenare a creierului, despre sechelele neurologice pe care le putea avea Ramon mai târziu... Despre posibilitatea declanşării unei hemoragii...

Băieţelul lui...

Se lăsă să alunece pe zid şi sfârşi pe jos, pe ciment. Îşi acoperi capul cu mâinile: nu! Nu voia să audă acel gând! Ramon trebuia să se facă bine! Dar gândul ăla din mintea lui ţinea cont de cuvintele medicilor... Gândul ăla îi amintea de calculul Anei; şi-i spunea că poate ar fi fost mai bine dacă Ramon se ducea la Rubina... Avea, totuşi, 30% şanse de supravieţuire... Era intubat... Era mic, slab şi lipsit de putere... Dacă supravieţuia, lipsa de oxigen...

Privi lung telefonul... Selectă numărul lui Grasu.

- Da, şefu'.
- Unde eşti?
- La apartament. Mi-a zis Diamant. Am pregătit deja rochia, pantofii şi voalul. Să-mi zici dacă să-ţi mai trimit ceva.

Grasu... El era singurul lucid în momentele alea. Singurul care-şi adunase gândurile şi luase deciziile corecte. Aşa că va avea nevoie de el la spital. Şopti slab:

- ... Să cauţi şi un costumaş frumos...
- Şefu, Diamant
- Mai bine să fie, Grasule! Că are 30% şanse de supravieţuire! Şi i-au băgat tuburi pe nas şi perfuzii-n mâini!
- Am înţeles. I le duc lui Diamant la aeroport?
- Nu; vii şi tu cu ele. Că am nevoie de tine aici.
- Bine, şefu.

Închise şi lăsă telefonul pe ciment. Şi începu să plângă, înciudat pe gândul ăla... despre băiatul lui...

5 decembrie 2005 - luni

Ana-Maria

Intrară în spital iar Isamu se îndreptă glonţ spre recepţie. Îl urmă, iar femeia îi confirmă bănuielile: tânărul conte frumos şi cu consilier chinez era binecunoscut pe-aici. Nici nu rostise întrebarea - şi aflaseră etajul şi salonul! Şi-acum urcau în lift... Isamu se aplecă la urechea ei:

- Tu eşti soţia lui. Oficial vorbind...

Cum adică? Îl privi lung, dar el îi făcu semn "s-o lase aşa"... OK! Ea era soţia lui! Uşile se deschiseră larg. Ieşiră.

Vedea un coridor lung; pe dreapta uşi, pe stânga geamuri. Şi-n stânga liftului se deschidea un coridor identic, cu uşi pe stânga... Isamu porni pe coridorul din stânga. Îl urmă. Ce număr spusese femeia de la recepţie? Nu-şi amintea; dar tare i-ar fi plăcut să-l ştie...

Ce-i va spune lui Ştefan? Acum, când îl va vedea - ce-i va spune?

... Nimic. Nici o vorbă despre Rubina. Putea jura că soţul ei îşi scosese deja din cap moartea nevestei. Nu-l mai interesa! Tot ce-l interesa era copilul. Iar despre copil chiar că nu putea spune nimic...

Aici era. Isamu o luă de braţ şi-o trase înăuntru.

Doamne, câte aparate erau aici! Ce era ăsta, centru de testare pentru bombe nucleare?

Patru capete se întoarseră spre ei; una dintre femei, cam la 50 de ani, rosti clar:

- Nu intraţi.

OK; se opri. Femeia se apropie:

- Dvs cine sunteţi?
- Isamu, consilierul dlui conte. Dânsa este Ana-Maria Ionescu. Dna contesă.

O secundă de uimire; apoi un zâmbet slab şi-o strângere de mână:

- Alice Delon, medic pediatru. Îmi pare bine.
- Şi mie. Care e starea băieţelului?

I se indică spre stânga; o urmă pe doctoriţă şi ascultă cu maximă atenţie, pentru că termenii medicali erau în franceză:

- Se menţine aprecierea de 30%. Chiar acum facem analizele, să ne asigurăm că rinichii funcţionează corect. Din păcate, suferă şi din cauza lipsei de surfactant, care se produce în ultimele săptămâni de sarcină. Plămânii colabează după faza expiratorie şi nu pot expansiona suficient. Poate apărea hipoxia, care provoacă un lanţ de reacţii cu acidoza, hipertensiune pulmonară şi agravarea hipoxiei iniţiale.

Pricepuse ceva... vag. Şi era foarte fericită că nu i se vorbea într-o limbă germanică. În mare, Ramon se născuse înainte ca organismul lui să producă o substanţă care să-l ajute să-şi extindă suficient de mult plămânii. Hipoxia era o boală; cât de gravă era, urma să afle atunci când ajungea la o tastatură conectată la un calculator cu internet. Ajunsese lângă incubator...

Dumnezeule mare! 30%? Era o minune că mai trăia... Era mic - mititel... Minuscul... Mişca degeţelele... de parcă voia să apuce ceva...

Prichindelul ăsta mic avea mare nevoie de o încurajare. Iar imaginea lui îi aminti de propriile gânduri din apartament. Şi... Şi decise să încerce măcar:

- ... Trebuie să stea în incubator?
- ... De ce?

Se întoarse spre ea şi-o privi cu ochi speriaţi:

- Nu ştiu dacă e adevărat ce scrie prin cărţi... Dar aş fi vrut să-l ţin în braţe, să-l legăn uşor şi să-i cânt cântecele de copii.

Femeia o privea lung, serioasă... După câteva secunde, observă un zâmbet:

- Da; partea aia din cărţi e adevărată. Vă rog să aşteptaţi puţin.

Aprobă şi privi lung umbra de copil din incubator... Doamne, cum o să-l ţină? Era cât un ghemotoc! Era foarte slab! Mânuţele alea

subţirele păreau casante! Cum... Nici nu-l simţise pe Isamu apropiindu-se; şoapta lui o făcu să tresară:

- Ce vrei să faci?

- Ceea ce-am spus că vreau să fac. Să încerc măcar să-l fac să se simtă un pic mai bine.

- Privindu-l, nu ştiu dacă e o idee aşa bună...

- Doctoriţa mi-a spus să aştept - deci, medical vorbind, e OK...

Isamu nu comenta - nici pro, nici contra. Oftă greu:

- Toţi copiii au nevoie de o voce de femeie care să-i liniştească şi să le aline suferinţa. Toţi au nevoie de căldura unei mame. Pe lângă medicamente, au nevoie şi de mama. Şi cum mama lui nu-l mai poate ţine în braţe, o să-l ţin eu. Că altă sarcină pentru mine nu văd acum. Iar el are nevoie de tot ajutorul pe care i-l putem da... Tu ştii cum poţi să-l ajuţi pe Ştefan...

Isamu nu spunea nimic... Oftă greu, scoase telefonul şi i-l întinse:

- Ţine-l tu - să nu piuie lângă el. O să joc eu rolul mamei, până se întremează. După aceea, îl las pe Ştefan să hotărască rolul meu. Deşi tind să cred că nu şi-a schimbat planurile...

- ... Mă duc să vorbesc cu el, că trebuie să fac actele şi să aranjez cumva cu repatrierea.

Aprobă, renunţând la întrebarea pur tehnică "Şi pe mine cine mă păzeşte?". Că se cam săturase de-atâta pază - iar la miezul nopţii spitalul era "vizibil" pustiu. Asistenta se apropia de ea:

- Veniţi cu mine, vă rog.

OK! Era foarte atentă... Da, trebuia să se spele pe mâini. Tânăra o aştepta, înarmată cu o sticlă... Dezinfectant. Se lăsă îmbrăcată - şi tot asistenta arătă spre scaunul de lângă incubator. Se aşeză; tânăra îi punea un capişon... Corect! Nu luase asta în calcul şi plecase "despletită şi rebelă"...

- Ştiţi cum să-l ţineţi?

Preferă să nege. Aşa că i se puse în braţe o pernă lunguiaţă. Asculta indicaţiile; le asculta atentă, că erau termeni în franceză...

Mamă, Doamne, îl scoteau de-acolo! Uşor, cu grijă, că era intubat şi avea perfuzii...

- Atingeri foarte uşoare; bine?

- Bine.

Umbra de copil fu aşezat pe pernă... Strânse un pic braţul drept, să fie sigură că nu-l scapă. Întinse uşor degetul, atinse degeţelele micuţe... Doamne! Îi căuta degetul! Voia s-o apuce! I-l puse uşor în palmă; Ramon o strânse un pic... Zâmbi slab:

- Bună, Ramon... Eei, îmi pare bine să te cunosc!

Doctoriţa venea cu păturica... Gata. O privi lung, cu îngrijorare:

- Îl ţin bine aşa?

- Foarte bine. Vorbiţi-i; îi face bine să asculte o voce de femeie. Să-i vorbească mai departe...

În ce limbă să-i vorbească? În franceză, ca o contesă? În română - limbă în care stăpânea cel mai bine cuvintele? În romanes, limbă pe care băieţelul o auzise frecvent din burtă? În ce limbă să-i vorbească?... Păi, să încerce în franceză! Că Rubina se internase într-un spital "vorbitor" de franceză! Şi era o limbă melodioasă, plăcută! Şopti, zâmbind:

- Hei, piciule! Tu ştii de când te-aştept? Te-am văzut pe CD, cum clipeai şi dădeai din mânuţă...

Vedea trăsăturile lui Ştefan pe chipul lui... Acum prinsese ceva curaj; mai ales de când Ramon o ţinea de deget! Aşa că încercă să-l legene uşor de tot... Şi decise să-i spună o poveste; să-i inventeze una nou-nouţă, special pentru el:

- Uite, o să-ţi spun o poveste... cu un prinţ... Un prinţ, aşa ca tine! Se zice că a fost odată ca niciodată un prinţ...

Ştefan

În sfârşit! În sfârşit, ajunseseră şi ei! Dar unde era Ana? Isamu era la uşa rezervei; dar Ana? Parcă ghicindu-i întrebarea, chinezul lui arătă spre uşă. Deci era înăuntru... Oof - şi-ar fi vrut să fie lângă ea în clipa când îl vedea prima oară! Să-i vadă chipul, expresia feţei... Să afle dacă era el nebun, de avea gânduri de-alea... Dădu să intre, dar înlemni în uşă.

Soţia lui purta un halat alb şi-o bonetă. Stătea pe scaun, lângă aparate; în braţele ei, Ramon părea că ascultă atent. Pentru că Ana zâmbea uşor şi spunea ceva...

Simţi că ameţeşte şi dădu să se sprijine de tocul uşii. Dar o privea pe ea - aşa că prinderea tocului nu-i reuşi. Îl prinse însă Isamu; şi-l smuci după perete. Şi-l sprijini acolo:

- Calm! Ştefane, calm!

Ana venise... Încercă să şoptească coerent:

- ... De-asta a venit?

- A stat ore în şir la fereastră, pe-un scaun, şi s-a gândit. A pus cap la cap cuvintele tale şi paginile de internet; şi să ştii că ceea ce am văzut adineauri cu ochii mei este exact ceea ce mi-a descris ea cu cuvinte! S-a întrebat apoi ce poate face ea; cum vă poate ajuta. Pe tine te ajut eu; şi presupun că Grasu şi Diamant sunt deja în avion. Pe el, în afară de medicamente, numai căldura mamei îl mai poate ajuta. Aşa că a decis să joace ea rolul mamei; să-l ţină în braţe, să-i vorbească... Iar după ce vă mai întremaţi, şi el, şi tu, să te lase pe tine să stabileşti rolul ei.

Deci aşa... Strânse cu putere ochii... Ea se gândise să-l ajute pe Ramon să se întremeze; iar gândul lui, gândul ăla nenorocit... Făcu un pas spre uşă şi fu prins de braţ:

- Controlează-te!

Se smuci din mâna lui şi intră în rezervă. Ana nu-l observase când intrase; dar apropierea lui vijelioasă o făcuse să tresară. Şi-acum îl privea lung...

Era speriată; ştia că soţia lui vedea pe chipul lui concentratul... Îi prinse capul în palme şi mârâi în romanes, încercând să-i transmită, prin puterea pe care o aveau ochii lui, că dacă nu ajungea şi ea la concluzia asta, el va face exact ceea ce-i spunea acum că va face:

- Fă! Tu eşti regina mea! Tu o să-mi pui coroana! Peste 9 luni sau 9 ani - da' tu o să-mi pui coroana! Că dacă nu, maică-ta o să se-ntâlnească cu mama la acelaşi cavou!

Ana-Maria

Doamne, Dumnezeule! Ăsta nu mai era "concentratul de Florentin"! Nu mai exista concentratul ăla! Se transformase în "concentrat de bulibaşă"! Iar cuvintele... Stop!

Concentratul de bulibaşă intrase, venise ca vijelia la ea, îi prinsese bine capul în palme şi-o anunţase, la modul cel mai serios, că ea era regina lui. Iar dacă n-avea de gând să-i facă regelui ei cel puţin un copil, regele "îi sărea gardul" pe amândoi. Fără negociere. Nu exista negociere, pentru hotărârea asta. Acum, sau peste nouă ani, ea îi va dărui regelui...

Închise ochii şi şopti:

- Eu o să-ţi pun coroana.

După câteva secunde, fu sărutată pe frunte; îl auzi ieşind grăbit... Zâmbea... şi zău că nu-i păsa de opinia muierilor din jurul ei...

Deschise ochii şi reveni spre Ramon. Nu voia totuşi să afle opinia asistentelor, sau pe-a doctoriţei, apropo de scena pe care-o văzuseră. Din punctul ei de vedere, doamna contesă nu se sinchisea de părerea acelor femei apropo de apariţia ei bruscă... şi de reacţia contelui. Doamna contesă făcea ceea ce voia ea... în general. Şi-acum voia să-şi legene băiatul, să fredoneze uşor un cântecel şi să se gândească la ceea ce-i spuseseră ochii verzi.

Îl revăzuse pe Ştefan schimbat - atunci, în Bucureşti. Rămăsese ca gâsca-n poarta cimitirului, cu ochii la el... Nu-i mai fusese frică de el. De-aia îl invitase în casă. Din discuţie, trăsese concluzia că Ştefan se schimbase mult în cele 10 luni în care nu se mai văzuseră. Şi nu se schimbase doar fizic; îşi schimbase mentalitatea, gândirea, planurile... Îşi reordonase priorităţile; apăruseră în planurile lui priorităţi pe care nu le avusese în decembrie 2004. Timpul petrecut alături de

Laura îl schimbase. Laura fusese, pentru "TGV-ul" Ştefan, un macaz. Îl mutase de pe şina vieţii de burlac, pe cea a vieţii de familie. Dar Ştefan îşi "porţionase" lecţiile cu Laura pe durata întregii ei sarcini; iar ea murise prea repede, prea violent... Aşa că el ceruse transcripturile; şi-i aflase ei gândurile şi calculele. Şi probabil că se îmbrăcase frumos, se privise în oglindă, se evaluase, trăsese concluzia că o putea convinge măcar să-i deschidă uşa casei - şi venise să încerce oceanul cu degetul...

Poate simţea că nu se schimbase îndeajuns de mult, ca să fie pe placul ei; poate de-asta o tot întreba dacă voia să plece, dacă se gândea să plece... Ştefan era nesigur; în lumea lui extrem de calculată, de om care trebuie să atingă perfecţiunea în tot ceea ce face, se simţea nesigur atunci când venea vorba despre "viaţa de familie". Trăia alături de afaceri; avea biroul între living şi dormitor şi, de la opt la opt, locuia practic cu consilierul sub acelaşi acoperiş! Era greu, în condiţiile astea, să traseze o linie între "familie" şi "afaceri"; era bulversant, mai ales atunci când ieşea să bea o cafea cu familia şi târa şi consilierul după el! Iar peste toate astea plana gândul că ea fusese dintotdeauna o femeie care-şi dorise o familie. Şi care trăise, preţ de vreo trei ani, o viaţă de familie. Una de-aia clasică, în care femeia are un rol, bărbatul are un rol, iar seara discută despre ce-au făcut toată ziua, cinează împreună şi-apoi se joacă cu copilul... În mintea lui, ea ştia cel mai bine cum era viaţa de familie; el era cel care şovăia şi încerca să înveţe "din mers"... Iar dacă-i va spune că şi ea şovăia atunci când venea vorba despre afacerile lui şi despre viaţa de contesă şi despre multe alte lucruri, el ar fi râs şi n-ar fi crezut-o... Şi dac-ar fi stabilit amândoi că se vor învăţa unul pe celălalt, gândul ăla afurisit tot n-ar fi ieşit din mintea lui!

Ei bine... Ei bine, ea nu prea înţelegea de ce şovăia el. Soţul ei era un om de familie; un bărbat de casă. Se înţelegeau foarte bine... şi nici nu se prefigura vreun motiv de ceartă în următorii ani. Poate doar... Dacă Ştefan va avea încredere în ea în ceea ce privea creşterea copiilor lor, nu vor avea motiv de ceartă. Că, atunci când venea vorba de copii, Ştefan era concentrat de bulibaşă...

Iar ea descoperea, pe zi ce trecea, că-şi dorea din ce în ce mai mult să rămână lângă el. Cu el. Şi-şi dorea să-i pună într-o zi coroana, şi să discute în altă zi despre aranjamentele de nuntă...

Nunta... N-avea nici o idee. Cu siguranţă, se va ocupa el de toate. Sarcina ei va viza strict rochia de mireasă, rochiţa Florentinei, costumul lui Ramon... Şi, poate, antreurile. Eventual, şi melodia de la tăierea tortului. Restul...

Şi uite că-şi mai dorea ceva. Simţise dorinţa lui, o auzise rostită de el... Nu se gândise la ea; dar simţea, în sufletul ei, că acea dorinţă era şi dorinţa ei. Iar de data asta îşi dorea să fie acceptată de părinţii lui nu ca să aibă o familie mare, amplă, nu ca să aparţină unui neam sau unui nume. Voia să fie acceptată pentru că el voia ca ea să fie acceptată...

Ei bine, da. După toate peripeţiile prin care-o trecuse soarta, ea voia să îmbrace, într-o zi, fusta lungă şi să plece privirea şi să meargă în urma lui... Şi se gândea, acum, că trebuia să se informeze serios în privinţa asta. Că partea cu baticul o ştia; dar nu primise niciodată salbă - şi n-avea voie să greşească!

Ştefan

Privea lung luminile oraşului... Paşii se apropiară în spatele lui; se întoarse. Doctoriţa zâmbea:

- Analizele au ieşit bine. Rinichii funcţionează normal.

Fiu! Slavă Cerului!

- Iar detresa respiratorie nu s-a agravat. Aţi făcut bine că aţi adus-o pe dna contesă.

Poftim?

- Că medicaţia a fost aceeaşi până acum; iar eu sunt tentată să-i cresc şansele la 35%. Aşa că aţi făcut foarte bine că aţi adus-o aici.

Ia uite! Doctoriţa se întorcea în salon... Reveni spre oraş.

Ana nu se clintise de-acolo, de pe scaunul ăla. Nu amorţise, nu voise la toaletă, nu poftise o ţigară... De patru ore, soţia lui stătea pe scaun, cu băieţelul lui în braţe - şi-i vorbea, îi cânta, îl legăna... O privise, uneori, din cadrul uşii; văzuse în ochii ei, pe chipul ei... Văzuse un sentiment pe care nu-l putea descrie. Văzuse sentimentul pe care-l trăise Nina, atunci când asistenta medicală i-l pusese pe Petre în braţe pentru prima oară. Era un sentiment ciudat, care-i dădea lui fiori. O privire cu mii de cuvinte nerostite, cu mii de sentimente care parcă ieşeau toate-odată din suflet şi învăluiau bebeluşul - şi-i dădeau şi putere, şi dragoste, şi alinare, şi încredere, şi căldură... Era sentimentul mamei care-şi ţine copilul în braţe. Era un pic ciudat pentru el - că Ramon nu era copilul Anei... Deşi... Deşi era, totuşi, copilul Anei!

Paşii se apropiau; Isamu oftă greu:

- Am aranjat cu actele. Se vor scrie de dimineaţă, când se descuie birourile; dar nu vor ridica probleme.

Îi făcu semn să vină lângă el... şi oftă greu:

- ... Nu s-a clintit de-acolo.

- Ştiu.

- ... Doctoriţa spune că analizele sunt bune. Şi nu s-a agravat detresa respiratorie. Şi mi-a spus... Mi-a spus că am făcut bine că am adus-o pe dna contesă. Că e tentată să crească şansele de supravieţuire la 35% acum.

- Şi când te gândeşti că erai cât pe ce s-o încui în apartament...

Zâmbi slab:

- Din fericire, dna contesă mă contrazice atunci când simte că greşesc.

- Avionul aterizează în jumătate de oră. Şi sper sincer că ai un plan în privinţa asta.

Clătina încet capul...

- ... O laşi sub tirul lor?

- Nu; Diamant şi Grasu or să se ocupe de asta. Dar... O să te rog să-i aştepţi jos. Şi să le spui, dacă te întreabă... Pe tine te cred; au avut întotdeauna încredere în tine. Pe Grasu trimite-l direct aici; pe ei du-i în rezerva Rubinei. O să vorbesc acolo cu ei.

- Bine... O s-o ascunzi?

- Nu. N-am de ce. Nu mai am de ce. Şi nici nu mai vreau s-o ascund.

Era linişte. Spitalul părea pustiu...

N-avea de ce s-o ascundă. Iar în clipa când Ramon va veni acasă, în camera lui, va începe să dea *mass messages*.

Ana-Maria

Ramon trebuia să se întoarcă în incubator. Iar doctoriţa o asigurase că, imediat cum băiatul va fi aşezat înăuntru, ea îşi va băga mâinile prin găurile alea şi nu-l va lăsa singur. Acum aştepta, pentru că mutarea bebeluşului era o operaţiune complicată şi incubatorul trebuia pregătit...

Uşa se deschise cu zgârcenie. Cine era?... Aa, ia uite cine venise! Grasu arbora un zâmbet gigantic şi-i făcea cu mâna... Îi zâmbi şi ea; iar doctoriţa ridică uşor perna... Aşteptă până îl văzu pe Ramon îndeajuns de departe de ea; şi se ridică şi se apropie de uşă.

- Săru' mâna!

Zâmbi, în romanes:

- Să creşti mare!

- Da' nu prea mare, şefa; că am împlinit vreo sută cincizeci, aşa...

Ia uite-l! Grasu se aplecă un pic spre ea, ca să-i audă şoapta:

- Am sentimentul că tu o să-i pui şefului coroana pe cap şi mintea pe umeri.

- Dacă nu aş fi simţit că va fi aşa, n-aş fi venit cu el.

- Ştiu. Ştiam. Vezi, că trebuie să apară şi taică-su cu maică-sa. Încearcă să nu discuţi mult cu ei; că au aflat de Rubina, el le spune acum şi de ăsta micu' şi deja sunt vineţi de supărare!

Aprobă scurt.

- Mă duc jos, să duc rochia şi restul...

Aprobă din nou, iar uşa se închise. Se întoarse lângă incubator...

Ce va fi, va fi! Dacă-i era scris să fie pălmuită şi poftită afară-n şuturi, atunci degeaba se va ghemui ea într-un colţ şi-şi va pune pătura-n cap!

O asistentă îi mutase deja scaunul lângă incubator. Se aşeză deci, strecură mâinile prin găuri... Cum scria pe net? O palmă pe spate; cealaltă palmă pe creştet. Se conformă...

Ramon o să doarmă bine; şi-o să se facă bine.

Ştefan

Intră în rezervă, privi lung patul... Mută cele trei scaune lângă geamuri: acum era bine. Aici or să vorbească - lângă geam. Acum... Scoase cheia din buzunar şi descuie dulapul; scotoci în geantă...

Scoase salba şi se apropie de fereastră. Oare pe unde era Rubina acum? Era aici, în spital? Mai zăbovise lângă băieţel? Sau plecase să viziteze Parisul? Habar n-avea... Şopti, privind lung luminile îndepărtate:

- Am să-ţi dau ceea ce ţi-ai dorit dintotdeauna; dar, te rog, lasă-mi mie băiatul...

Oare-l auzise? Oare târgul acela era pe placul ei? Că-şi dorise dintotdeauna salba lui; dacă i-o dădea...

Auzea vocile apropiindu-se... Băgă salba în buzunar şi se întoarse spre uşă. Aştepta. Şi îşi impunea să fie calm.

Diamant împinse uşa şi intră. Şi-l privi lung, cu ochi îngrijoraţi... Încercă să-i transmită că n-avea de ce să fie îngrijorat; iar tăticul lui intră şi el şi se grăbi să-l îmbrăţişeze:

- Oof, băiatul meu!

Îl strângea cu putere în braţe; el îşi aştepta şi mama în îmbrăţişarea aia. Îi vedea ochii roşii şi-şi dădea seama că plânsese în avion... Mămica lui lăsă capul pe pieptul lui şi şopti:

- Oof, prin câte mai treci şi tu, maică!

- Aşa-i viaţa, mamă. Că dacă toate erau roz, m-aş fi plictisit!

Acum îl priveau ca pe-un nebun; el zâmbea trist, ştiind că acel calcul era perfect adevărat şi-l învăţase chiar de la ei... Îi conduse spre cele trei scaune:

- Şi-a făcut-o cu mâna ei. De trei zile, se ducea jos la masă, mânca tot şi după aia se întorcea aici şi vomita tot.

- Da' de ce, mămicule?

- Pentru că nu şi-a dorit niciodată copilul ăsta. Nu l-a dorit să fie al ei; l-a dorit ca să mă ţină lângă ea. În mintea ei, plănuise că-l face şi-i angajează bonă. Dar n-a calculat că alea nouă luni sunt totuşi nouă luni... Profesorul s-a lăsat păcălit; mai ales că asistentele îi spuneau cum înfulecă ea tot din farfurie... Aşa că el a bănuit o boală, sau vreo infecţie, şi s-a ocupat de analize; până au fost ele gata, ea a reuşit să se înfometeze îndeajuns de mult... Avea 50 de kile, cu tot cu copil; daţi-vă seama cât de slăbită era...

- Da' cum de-a ajuns în spital, maică? Cum de-ai internat-o acu' cinci luni şi n-ai mai scos-o de-aici?

- A fost mai tot timpul răcită; a fost agitată, a... Infecţia a declanşat totul. Eu eram în România, iar ea rămăsese cu Isamu la Cannes. Şi, deşi avea ditamai piscina în casă, i-a spus că vrea să meargă la ştrand. Să vadă şi ea ce e p'-acolo! Pe el îl ştiţi, că e om normal şi are minte; dar n-a apreciat câtă minte-i lipseşte ei! Că s-a dezbrăcat frumuşel nevasta mea, cică să stea şi ea niţel la soare, şi s-a aruncat în bazin. Şi-a stat acolo două ore, în ciuda tuturor insistenţelor lui... A făcut o infecţie urâtă; a fost în pericol să-l piardă. Profesorul i-a cusut colul. Şi-apoi au început contracţiile...

Nu spuneau nimic. Se grăbi să revină la ziua morţii... şi-a naşterii:

- Când şi-a dat seama ce s-a întâmplat, profesorul i-a pus perfuzii. Dar zemurile alea n-au făcut minuni; şi-a băgat-o de urgenţă la cezariană. După care ea a făcut trei stopuri cardiorespiratorii... Şi n-au mai putut s-o salveze...

- Şi băiatul? Unde e băiatul?

- Are 33 de săptămâni. E prematur. N-are două kilograme, abia măsoară 40 de centimetri... S-a născut cu o deficienţă a plămânilor. Nu poate să inspire destul aer. Deci nu-şi oxigenează îndeajuns corpul. Îi dau oxigen prin tuburi, i-au pus perfuzii...

- ... Dar se face bine, nu?

- Nu ştiu. Când s-a născut, n-au vrut să-mi spună mare lucru. Aseară ziceau că e mai bine; că s-a stabilizat. Aseară i-au dat 30% şanse de supravieţuire.

Tăcere. O secundă, două...

- ... Păi

- L-am botezat Ramon.

Acum - abia acum ştia că părinţii lui îi înţeleseseră cuvintele şi bănuiau cam ce-or să vadă în următoarele minute... Tatăl lui se ridică:

- Păi hai! Hai, că vreau să-l văd!

Mămica lui se ridicase şi ea. Din spatele lor, Diamant îl privea lung, panicat deja... Amândoi se întoarseră spre uşă; făcu doi paşi mari şi se opri în faţa lor:

- Staţi.

Stăteau - dar nu prea mult! Că voiau să-şi vadă nepotul! Puse mâna pe piept, în dreptul inimii:

- În salonul ăla de sus, de la etajul opt, sunt acum băieţelul şi soţia mea.

Evident, presupusese corect - tatăl lui fu cel care răcni:

- Ai adus-o aici! La copilu' Rubinei!

- Nu. Am adus-o la băiatul meu. Şi-al ei.

Tatăl lui făcu un pas în spate. Nici nu clipi; îl privea lung şi aştepta descărcarea... Încasă prima palmă - pentru că o merita. Încasă cea de-a doua palmă, destinată Anei. Şi-i prinse mâna înainte de cea de-a treia palmă. Zâmbi slab:

- Ei nu i-am oferit o salbă, ci o hârtie cu antetul statului. Ea a acceptat oferta mea, pe vremea când Rubina era bine-mersi pe-aici. Acum Rubina nu mai e; iar nepotul tău, coroana mea, e atât de plăpând şi de bolnav, că am început să mă împac cu gândul că o să-l pierd şi pe el. Aşa că... Eu asta-i ofer.

Cu mâna cealaltă, trase lanţul de sub cămaşă:

- E decizia ta, tată, dacă atunci când o s-o aduc în şatră, o să scoţi salba mamei din seif. Şi dacă o faci, şi dacă n-o faci, eu o să-i dăruiesc acestei femei hârtia cu antetul statului - că ea e viaţa mea.

Mămica lui se dezmetici prima - poate şi pentru că ea ştiuse deja asta şi auzise şi discuţia lui cu Diamant, în şatră. Ea îşi prinse bărbatul de braţ şi-l trase spre uşă:

- Bine că ne-ai spus. Acum îţi ştim planul; o să ne gândim pe îndelete, în şatră, o să ne sfătuim şi-o să luăm o hotărâre. Hai: unde-i băiatul?

- Ramon e într-o rezervă, la etajul opt. Iar dacă doctoriţa n-a decis deja să-l mute înapoi în incubator, e cu femeia care a hotărât din tot sufletul ei să-i ofere ceea ce mama lui nu-i mai poate oferi: căldură, braţe care să-l legene şi o voce calmă care să-i aline suferinţa.

Aştepta al doilea set de palme - că le încasa bucuros şi pe-ale lui, şi pe-ale Anei! Tăticul lui se pregătea să urle din nou; iar după aceea veneau palmele. Şi după aceea ştia că putea să-i ducă liniştit sus - că Ana va fi în siguranţă. Numai că mama lui îl trase deoparte şi începu să-i şuşotească la ureche, repede-repede... Scoase şi ultimii aşi din mânecă:

- Stă cu el în braţe de cinci ore; iar doctoriţa mi-a spus, înainte să veniţi voi, că e tentată să-i crească şansele la 35%.

Ridică privirea spre Diamant: "Şi-acum, Ana e sarcina ta - nu-i laşi să se apropie de ea!" Primi o aprobare cu capul, aşa că porni spre uşă:

- Haideţi.

Mergea în faţa lor. Auzea şoaptele mamei lui, dar nu înţelegea ce spunea la urechea tatălui lui... Probabil îi explica de ce copiii au nevoie de îmbrăţişarea mamei - fie ea cea naturală sau cea adoptivă, sau cum or fi numind-o acum în mintea lor...

Intrară în lift. Urcau. Nu mai spuneau nimic, iar asta putea fi o veste bună... sau nu... Vor vedea! Diamant îşi primise ordinele; iar vărul lui nu-i ieşea din cuvânt. Şi, la o adică, era şi el acolo! El va sta

lângă ei; va fi alert şi-i va opri, în caz că unul din ei pornea ameninţător spre ea...

Acum era acum!

Uşile se deschiseră; Isamu îl privea lung, de lângă uşa rezervei... Mergea spre el şi încerca să afle răspunsul la întrebarea "Aţi vorbit?"; dar era semiîntuneric şi nu vedea bine... Nu; n-apucase să le spună mare lucru. La naiba! Deschise un pic uşa şi una dintre asistente se apropie grăbită...

- Au venit bunicii. Pot să intre?

- Le aduc imediat halate.

Aprobă şi reveni pe hol:

- Vine imediat, cu halatele...

Tăceau... Uşa se deschise larg; luă el halatele şi-i veni s-o pupe, că adusese trei! Îşi opri unul şi se îmbrăcă cu viteza sunetului. Şi deschise uşa.

Ramon era din nou în incubator. Asta era bine - pentru că nu încasase şi cel de-al doilea set de palme. Iar prezenţa bunicilor atât de aproape de "florărească" era periculoasă în momentele astea.

Ana stătea pe scaun, cu mâinile în incubator: o palmă pe spatele băiatului, una pe cap. Habar n-avea de ce stătea aşa; dar ea crescuse o fetiţă, iar doctoriţa n-ar fi lăsat-o să pună mâinile aşa dacă n-ar fi fost bine... Ana privea lung băiatul; îl studia... Doamne, îl sorbea din priviri! După ce-l privise cinci ore non-stop, tot îl sorbea şi-acum din priviri! Era sentimentul acela... pentru care el nu-şi găsea cuvintele...

Era linişte. Opriseră piuitul monitorului cardiac. Ramon dormea...

Simţi uşa deschizându-se din nou şi se încruntă - că intraseră vorbind tare. Sâsâi nemulţumit; iar ei se opriră, privirea Anei se ridică... O văzu ridicând uşor palmele...

Ana-Maria

Veniseră. Ştefan o privise ciudat; serios, dar ciudat. Din spatele lui, tatăl lui îi arunca fulgere din priviri... Ridică palmele, scoase uşor mâinile, se ridică şi păşi în spate:

- Bună dimineaţa.

Nu-i răspunseseră; în schimb, porniseră amândoi spre incubator. Ea continua să se retragă, ştiind că va întâlni curând peretele... Ridică privirea spre Ştefan; iar ochii verzi o rugară mult să nu se supere... Zâmbi uşor: "Nu mă supăr, dacă-mi asiguri retragerea spre uşă". Aşa că el se grăbi să vină lângă părinţii lui... şi să se aşeze în punctul în care le obtura privirea spre ea. Le explica de ce băieţelul nu era roz, ci gri-albăstrui... Păşi uşor, pe vârfuri, pe lângă aparate; îşi lăsă halatul şi boneta pe scaun şi se strecură afară.

Fu imediat înşfăcată de mână şi smucită spre dreapta!

- Hei!

- Sst! Vino-ncoa!

O şoaptă în romanes - Diamant avea ceva urgent-urgent de spus! OK! Dar de ce alergau chiar aşa?... O trăsese pe coridorul celălalt; acum se asigura că nu puteau fi văzuţi prin geamuri...

- Ano, ştii ce le-a spus?

Ce le-a spus?

- Că în salonul de la opt sunt acum băieţelul şi soţia lui. Taică-su a ţipat că te-a adus la copilu' Rubinei iar el a zis că te-a adus la băiatul lui şi-al tău. Şi i-a fript taică-su două palme de-am zis că-l răstoarnă! Şi el nici n-a clipit!

Aoleu!

- După care l-a prins pe taică-su de mână, ceea ce nu s-a mai întâmplat niciodată, şi i-a zis că ţi-a oferit o căsătorie legală şi tu ai acceptat-o chiar dacă ştiai că el e însurat şi Rubina e gravidă. Şi că acum Rubina nu mai e, iar el a început să se împace cu gândul că pierde şi băiatul.

Oo, nu! Ştefan se pregătea să abandoneze! Ştefan se gândise la sechelele neurologice! Clătina capul şi simţea că-i vine să plângă - pentru că Ştefan stătuse lângă incubator şi ascultase toţi medicii... Şi era foarte probabil ca el să nu-i fi spus ei totul... Diamant nu părea să sesizeze mutra ei lungă:

- Şi-a scos nebunu' lanţu' de sub cămaşă! Ştii că îţi păstrează inelu' pe lanţu' lui, la gât?

Aprobă scurt.

- Ano, i-a dat lu' taică-su de ales! Chestie care iar nu s-a mai întâmplat vreodată! Fie că-ţi pune salba maică-sii la gât, fie că nu, el te duce la Primărie! Şi le-a zis verde-n faţă că tu eşti viaţa lui! Ano, tu-ţi dai seama ce-nseamnă asta?

Aprobă din nou şi se grăbi să-l dezmeticească:

- Că Ramon e mai rău decât ne spune el nouă. Când te întorci în România, spune-i lui Manolache să se pregătească - că o să se ducă în curând s-o ia pe Florentina.

- Ano, să nu faci asta!

- N-am s-o fac eu; o face el. Florentin a spus că aşteaptă să vadă ce decizie ia el cu Rubina şi Ramon. Rubina nu mai e. Sper din tot sufletul ca Ramon să ajungă la Cannes, în camera lui. Dar, indiferent ce se întâmplă mai departe, Ştefan o să se ducă s-o ia pe Florentina. Momentul ăsta ar fi trebuit să fie după Anul nou; de-abia am intrat în decembrie, iar Ramon s-a născut deja. Iar Crăciunul e perioada familiei, iar la Cannes sunt patru scaune în jurul mesei. Pregăteşte-i pe toţi din Tei. Şi explică-le cumva că n-are rost să se înarmeze - ca să nu iasă măcel.

- O să-i spun lu' Florentin. Ano, tu-ţi dai seama ce face Ştefan? Tu-ţi dai seama că-i pune condiţii lu' taică-su? Ştiu ce-ai învăţat la nea Ioan în casă! Regulile alea sunt "parfum", faţă de ce reguli sunt în şatră! Iar taică-su-i ditamai bulibaşa, Ano! Şi el îi pune condiţii!

Oftă greu... că încercase să evite discuţia pe tema asta, dar Diamant ţinea musai... Plecă grăbită capul:

- Nu-i cer nici inelul, nici salba - şi i-am spus asta. Pentru mine, e de-ajuns dacă e el. Nu-mi trebuie nici hârtii, nici bijuterii care să-mi demonstreze ceva. Dacă insistă, să ştii că n-o face pentru că i-o cer eu.

- Uite care-i chestia! Ştefan stă mai mult la Cannes; şi e singur la părinţi. Ştie că n-o să fie bulibaşă - că ar trebui să se mute definitiv în şatră pentru asta. Şi nici nu poate, nici nu vrea să facă aşa ceva. Dar vrea ca părinţii lui să te accepte nu doar cu vorba - ci şi cu sufletul. Ca să simtă că băieţelul pe care i-l vei dărui tu va fi cu adevărat nepotul lor. Ano, aţi vorbit ceva despre asta?

Aprobă. Diamant tăcea; aştepta răspunsul... Oftă greu şi-i luă mâna:

- Acum două zile, asta era hotărârea noastră.

Îi strânse degetul mare şi se grăbi să se îndepărteze - nu voia să mai continue discuţia. Se grăbea să ajungă la geamul din faţa rezervei. N-o să se ascundă de părinţii lui. Soţul ei nu-i spusese să se ascundă.

Privi lung luminile oraşului... Şi zâmbi slab. Şi se mută un geam mai departe - că nu-i spusese nici să stea sub nasul lor! Trăgea concluzia că avea cap de nevastă de bulibaşă... Şi ce folos, dacă el nu va fi bulibaşă? Ce folos, dacă el începuse deja să abandoneze lupta lui Ramon?

Într-adevăr, Ştefan insista la părinţii lui cu un scop. De când îşi trăia zilele departe de Florentina, aflase şi ea cum trăieşte un părinte departe de copilul lui. Iar Florentina nu împlinise doi ani şi era înconjurată, supravegheată şi ajutată de adulţi; Ştefan făcea afaceri cu mafia şi interlopii, umbla cu cuţitul la cizmă şi pistolul la brâu şi era în permanenţă păzit de 30 de oameni. Ea se îngrijora pentru socializarea deficitară a Florentinei, iar mama lui se gândea dacă nu cumva fiul ei "inaugurase" al patrulea caiet studenţesc scris mărunt cu nume de duşmani... Şi se abţinea să-l sune - exact ca ea... Ştefan n-o pusese pe Rubina să facă un copil doar aşa, ca să bifeze *to do list*. Şi nici ca să-i dea nevestei o preocupare. Ştefan voise să le dea părinţilor lui un nepot. Un urmaş. Voia să le lase impresia de normalitate... Puţină normalitate...

O să încerce să-l ajute. Până acum, totul era bine - după părerea ei! Pozele alea de la Predeal rămăseseră în şatră - erau probabil încuiate în seiful tatălui lui, dar cu siguranţă nu se pusese praful pe ele! Părinţii lui ştiau cam care era situaţia din vila din Cannes; cu siguranţă,

dacă nu discutau despre ei, se gândeau la ei. Şi, pe măsură ce timpul va trece, ei se vor convinge că "florăreasa" le făcea copilul fericit. Şi apoi ea o să rămână gravidă... Ştefan o să le ducă ecografii 4D...

Aveau o şansă să reuşească. Şansa era mică acum; dar o să crească, încet-încet... Era nevoie de răbdare; adică exact de ceea ce-i lipsea soţului ei...

Ştefan

Uşa se închise uşor în urma Anei; tatăl lui mârâi în romanes:

- Să n-o mai prind pe romînca aia că se atinge de nepotul meu! Că fac moarte de om!

Dădu să-l contreze prompt; dar i se întorsese deja spatele. Tatăl lui părea absorbit de Ramon acum... Fu prins de braţ şi tras, fără menajamente, spre geam. Îşi urmă mama: ştia că urma o negociere dură... Gata! Acum îl trăsese în faţa ei. Şi-l trăgea în jos, ca să-i vorbească în şoaptă, la ureche:

- Păi bine, măi mămicule, de-astea faci? Rubina nici nu s-a răcit bine, şi tu aduci florăreasa la copilu' nevesti-tii?

La dracu! Nu putea să se certe cu ea aici! Întoarse capul... Uraa! O trase în baie, închise uşa şi-o încuie. Şi-şi luă mama de umeri:

- Mămico, uită-te la mine! Uită-te aici, în ochii mei... Ana-Maria e viaţa mea. Ea e soarele meu. Eu n-am parte de Ramon; că Rubina a ştiut ce-am făcut atunci şi a aflat şi acum că am adus-o pe Ana în casa şi-n sufletul meu. Şi chiar dacă eu îi las salba, ea o să se răzbune: o să-l ia pe Ramon cu ea.

Mama lui păli şi-i bătu buzele:

- Bată-te peste gură, nebunule!

- Mămico, uită-te bine la mine! Indiferent ce decizie ia tata, indiferent ce spune el, eu am hotărât: eu pe femeia asta o s-o iau cu mine în biserică. Şi-n hârtiile statului. Că ea mă face fericit. Ea mă ia uite-aşa, pe palmele ei, şi mă ridică mai sus decât e ea. Şi să ştii că ea o să-mi pună coroana, mamă! Ea o să-mi dea un băiat bucăţică ruptă din soare!

- Nu fii nebun! Ştii bine că n-are cum să te-nsoare din nou în faţa şatrei!

- Nu vreau să mă-nsoare în faţa nimănui! Nici nu-i cer a doua nuntă-n şatră - că ştiu că asta nu se poate! Vreau doar să-l văd că-i pune salba la gât! Ştiu că n-o să poată să facă asta, dacă n-o primeşte în sufletu' lui - şi vreau s-o primească în sufletul lui pe femeia care-a adus soarele în viaţa mea! Mămico, ştiu de ce ţiganul n-are voie să ia romîncă! N-am uitat, să ştii, chiar dacă stau prin Franţa şi mă numesc conte! Da' asta nu-i romîncă, mamă. Nu mai e romîncă.

Tăcere... Vedea în ochii ei că ea nu era de aceeaşi părere cu el...

- ... Voi vă doriţi un nepot?

Mămica lui plecase imediat capul - se grăbi deci să continue:

- Vă doriţi. Dacă el n-o primeşte pe femeia mea în sufletul lui, cum o să-l primească pe copilul ei cu mine?

Tăcere...

- M-am încuiat cu tine-n baie azi ca să te rog din tot sufletul meu să vorbeşti cu el. Ştii că pot s-o duc în biserică şi fără voi; şi-am s-o duc fără voi, dacă n-o să fiţi la biserică la ora scrisă în invitaţie. Da' vrea sufletu' meu să intru cu femeia mea şi cu copilu' meu în şatră şi să-l văd pe tata zâmbind şi strângându-ne pe toţi în braţe! Şi sufletu' tău tot asta vrea! Simt asta!

Acum plecase capul, pentru că el avea dreptate iar ea nu-i putea garanta că visul ăla i se va împlini...

- Mămico... Uită-te la mine. Te rog!

Ochii verzi îl priveau din nou. Erau nehotărâţi... Zâmbi, arătând spre propriii ochi:

- Ce vezi, mămico?

Gata. O convinsese. Pentru că mama lui zâmbi şi oftă greu, întorcându-se spre uşă:

- Că ţi-a venit mintea la cap. Hai, descuie odată!

Se aplecă şi-o pupă apăsat pe obraz... Şi se aplecă şi-o pupă şi pe celălalt obraz. Şi abia acum descuie şi deschise uşa. Mămica lui se grăbea înapoi, lângă incubator...

Ana-Maria

Diamant se opri lângă ea. Avu senzaţia că vărul lui Ştefan zâmbea acum:

- Jos, în rezervă, mi-a ordonat să am grijă să nu se apropie de tine. Că aştepta al doilea set de palme, după ce le-a spus că te vor vedea cu copilu'n braţe; şi ele n-au venit. Aşa că azi eu sunt body-guardul tău...

I-auzi! Alta era grija ei acum:

- ... Să le spui, Diamante. Să le transmiţi cumva. Că Florentin o ţine pe Florentina acolo cu un scop; iar atunci când Ştefan o să ia în calcul posibilitatea asta, o să fie rău.

- Ştiu. Şi ţi-am spus că mă ocup eu de asta.

OK. N-o să mai insiste...

Răsăritul era timid... Oraşul era rece; extrem de rece. Ştefan începuse să abandoneze...

Ştefan îl luase în braţe pe Ramon? Din câte ştia ea, nu. Băgase mâna în incubator?... Era tentată să creadă că nu...

Ştefan încerca să nu se lege de Ramon. Ca să poată, dacă era cazul, să-şi spună că n-a fost băiatul lui, ci al Rubinei...

Ştefan

Privea lung mogâldeaţa din incubator...

Rămăsese la fel de mic. Pampersul era la fel de mare. Picioruşele erau la fel de subţiri. Degeţelele păreau minuscule... Pielea de pe coaste se retrăgea, ritmic... Gemea la fiecare inspiraţie... Doamne, cum putuse Ana să-l privească şi să-l ţină-n braţe cinci ore? Că el îl privea de doar câteva minute şi simţea că-i vine să urle! Să ia un bisturiu şi să alerge la morgă, să-i ia gâtu'! Că-i nenorocise băiatul...

Ce şanse avea Ramon să-şi revină - şi să nu fie, totuşi, afectat de lipsa de oxigen? Auzise, aseară, despre sechele neurologice. Despre pareze, paralizii, tulburări de învăţare şi de vorbire, tulburări psihice şi comportamentale... Auzise şi despre hipoacuzie, distrofie, anemie, rahitism... Şi, în timp, ca adult, i se vorbise despre diabet, boli cardiovasculare, obezitate... Medicii nu-i spuseseră nimic despre deces; dar până să o vadă pe ea cu Ramon în braţe, ştia că umblase pe-acolo cu mimica unui nebun periculos întipărită pe chip, aşa că probabil le fusese frică...

Pediatra era tentată să-i crească şansele la 35%... Cinci procente în patru ore. Mai erau 65 de procente. Teoretic. Deci... 260 de ore. 11 zile şi nopţi. Asta, desigur, dacă nu se instala hipoxia... sau complicaţiile cardiace... Era, totuşi, o mogâldeaţă de nici 2 kilograme...

Ar fi vrut... Ar fi vrut să-l atingă. Dar simţea că nu e bine. Că mai bine renunţa la intenţia aia. Doar se gândea la asta - şi-şi simţea inima strânsă. Iar el niciodată nu-şi contrazisese presentimentele - aşa ajunsese să împlinească 20 de ani şi câteva milioane de euro doar cash neimpozabil...

Oftă greu şi clătină capul:

- O să mi-l ia.

Mama lui sâsâi, ca şi cum o deranjase că făcea zgomot. El ştia că de fapt voia să-l oprească, să nu spună cuvintele alea şi pentru tatăl lui... O să le spună. Că trebuiau să ştie şi ei. Să nu-şi facă mari speranţe - cu cât speranţele erau mai mari, cu atât mai mult creştea şi durerea... Şopti:

- Rubina o să mă facă să sufăr, aşa cum a suferit sufletul ei. O să mi-l ia.

- Taci din gură! Băiatul o să fie bine!

Tot ea. Tatăl lui, calculat din fire, era obiectiv. Şi avea, probabil, acelaşi presentiment... Şi tot mama lui decise să-l ia de-acolo, de lângă

imaginea aceea descurajantă:

- Hai jos, să bem o cafea. Că n-am închis un ochi toată noaptea; şi tare-aş bea o cafea...

Aprobă şi-i urmă. Îşi scoteau halatele... Ştia, simţea că Ana era chiar acolo, lângă uşă, pregătită să revină în rezervă şi să-şi aşeze iar palmele peste micuţul lui...

Ieşiră; îi împinse uşor spre lift şi-i făcu semn lui Diamant să-i ia de-acolo. Iar el se repezi la Ana!

Ana-Maria

Uşa se deschisese. Nu întoarse capul; dar simţi cum Diamant se mută în spatele ei, pe post de paravan... Hei! Unde-i pleca paravanul?

Fu prinsă de umeri, întoarsă şi sărutată pe frunte. Iar soţul ei şopti:

- Te superi dacă mai lipsesc puţin?

Negă scurt:

- Nu. Mă găseşti înăuntru.

Şi-atât; Ştefan fugise după ei... Intră grăbită în rezervă, închise uşa şi porni glonţ spre chiuvetă: să se spele pe mâini, să se dezinfecteze şi să-şi ia din nou halatul. Şi să încerce să-l facă pe Ramon să se simtă un pic mai bine.

Ştefan

Îşi aprinse o ţigară şi privi lung elicopterul care se îndepărta: acum erau şi ei liniştiţi. Cafeaua aia făcuse minuni. Vorbiseră şi despre Rubina, şi despre Ramon, şi despre ce s-a mai întâmplat prin şatră... El le povestise, cât mai pe scurt, ce făcuse Rubina din clipa în care părăsise şatra şi care erau motivele pentru care plănuise s-o trimită înapoi la părinţi...

La un moment dat, se scuzase şi se ridicase să dea un telefon; şi-i lăsase cu Isamu zece minute. La întoarcere, privirea chinezului lui îl liniştise ca prin minune. Semn că le spusese trei de "Da" şi-un "Nu" şi-i lămurise mai mult decât o făcuse el cu pălăvrăgeala lui şi inelul de la gât. Observase că erau mai calmi, mai deschişi ideii că ei beau o cafea în restaurantul spitalului iar sus, la etajul opt, "florăreasa" stă cu mâinile pe nepotul lor. Şi-apoi conveniseră că ei plecau la apartament, să se schimbe, după care Isamu îi ducea la un restaurant, să mănânce ceva. Probabil că după aceea se vor întoarce la apartament, să se odihnească... Asta-i garanta lui 12 ore de linişte. Timp în care spera că Ramon va mai aduna zece procente... Dacă se întâmpla într-adevăr asta, poate că mâine seară Ana va sta lângă el, în restaurantul spitalului, la cafea. Şi nu vor vorbi - dar va fi... Cerea mult; dar... Dar avea voie măcar să spere, nu?

- Vere...

Se întoarse spre Diamant şi-l împinse spre uşă - că rămăseseră ca popândăii în mijlocul acoperişului! Se opri lângă perete iar Diamant îl privi cu ochi curioşi:

- Vere, tu ai vorbit serios?
- În general, vorbesc serios...
- Cu ce i-ai zis lu' taică-tu - ai vorbit serios?
- Foarte serios.
- ... Chiar te-nsori cu ea?
- Da. La primărie, frumos, cu naşi şi martori şi semnături în catastif... Mă-nsor cu ea ca la carte.
- ... Atunci cred că ar fi bine să ştii că am vorbit cu Ana azi.

Aha! Era foarte atent...

- Şi mi-a dat sarcină, să vorbesc cu neamu' Manolache şi să-i anunţ să se pregătească - că o să te duci, în curând, după Florentina.
- ... A spus cumva dacă se gândeşte să-mi ceară ea asta?
- A spus că o să te duci tu. Că Florentin a zis că aşteaptă să vadă ce faci cu Rubina şi Ramon; şi cum Rubina nu mai e, o să te duci curând după fată. Că vine Crăciunul, iar masa de la Cannes are patru scaune. Şi că, indiferent ce se-ntâmplă cu Ramon, o să vrei s-o iei pe Florentina înainte de Crăciun. Aşa că eu trebuie să-i pun în gardă; şi să le spun să nu se înarmeze, ca să nu iasă măcel.
- Păi să ştii că ăsta mi-e planul - să facem Crăciunul în patru!
- Băi, tu ştii care-i treaba pe-acolo. Da' eu îţi zic o chestie... Dacă Florentin vrea să-ţi dea copilu', părerea ălorlalţi e cam vax. Că ăla face ce vrea el, nu ce vor ăilalţi.
- Aşa zice şi ea; da' eu aş vrea să am aşa, o proporţie fifty-fifty...
- Am auzit că i-a cerut lu' Nicuşor CD-ul cu botezul. Ştii care...

Da, ştia. Hm...

- Şi cred că o să-l vadă de câteva ori. După care există şansa să se-mbete mangă şi să-l sune pe senior. Că el e singura legătură între tine şi el. Pe tine n-o să te sune din principiu...

Aprobă şi scoase telefonul. Selectă numărul seniorului...

- Da.
- Am o rugăminte la tine.
- Spune.
- Nu ştiu dacă ştii ce s-a întâmplat aici...
- Nu ştiu.
- ... Rubina a murit la naştere, iar băiatul are 30% şanse de supravieţuire. Iar eu unul nu cred...
- Îmi pare sincer rău să aud asta. Sperasem din tot sufletul că toată nebunia se va termina cu bine, iar tu îţi vei pune planul în aplicare aşa cum l-ai conceput. Dacă pot să te ajut cu ceva, e de-ajuns să-mi spui.
- O să-ţi trimită Isamu un mail. Mare parte din lucruri sunt rezolvate... Vreau să te rog ceva. Apropo de Florentin.
- Vrei să-l ajut să se hotărască mai repede?
- Nu; că nu vreau să se şi răzgândească la fel de repede după aia. Te rog, fii atent la el; iar dacă îţi aduce pachetul, nu-l refuza.
- Bineînţeles! Da' ce credeai?!
- Că o să te-ntrebi dacă chiar vreau pachetul...
- Ştiu că-l vrei; şi ea l-ar vrea. Dar cred că se teme, în mintea ei, să nu influenţeze relaţia voastră. De vreme ce-i ştampilat deja...

I-auzi! Ridică vocea, încruntându-se:

- Mă doare pe mine-n cur de ştampila ăluia!

Na, că ţipase la senior! Reveni imediat la tonul paşnic:

- Deci, mă anunţi dacă se întâmplă ceva.
- Sigur că da; te anunţ imediat cum miros ceva. Iar dacă primesc pachetul, ţi-l aduc prompt împreună cu documentele necesare.
- ... OK. Salut.
- Salut.

Închise şi intrară în clădire.

- Diamante, o să-ţi dau acum cea mai importantă sarcină care poate exista... După înmormântare, te duci în şatră. Te duci la tata. Şi faci cumva să-l convingi să scoată salba mamei din seif, atunci când va veni vremea.
- Am înţeles.
- Te duci în şatră zi de zi şi oră de oră, până-l convingi!
- Am înţeles, vere! Şi să ştii că accept bucuros sarcina asta!

Bun. Era mai liniştit...

- Hai. Tu te duci la Grasu şi vă ocupaţi de repatriere şi înmormântare. Vezi, că o îngroapă ai ei în cimitiru' satului. Să aveţi grijă să fie de toate din belşug la *pomana*.
- Sigur. Tu te duci?
- Nu. Eu trebuie să stau lângă băiatul meu. O să mă reprezinţi tu; şi cred că merge şi mama... Mă duc s-o scot de-acolo; că n-a mâncat nimic aseară. Şi-o fi şi ea obosită...

Vărul lui aproba... Ieşi din lift, porni pe coridor... Deschise uşa şi se strecură înăuntru. Şi înlemni, cu ochii la Ana...

Îşi pusese scaunul invers - cu spătarul spre incubator. Mâna dreaptă era înăuntru, pe spatele lui Ramon; mâna stângă era pe spătar. Iar Ana moţăia, cu capul pe mâna stângă...

Doamne, cum de meritase el asemenea femeie? La câte nenorociri făcuse, cum de-o primise totuşi pe ea?

Îi era, oare, scris să moară cu mâinile întinse spre ei?

... Îşi puse halatul pe umeri iar doctoriţa zâmbi:

- M-am hotărât: 35% cu siguranţă.

Îi zâmbi slab: deci era bine... Era un pic mai bine...

- Cred că dna contesă ar aprecia o vizită la restaurantul spitalului. Şi v-aş vorbi şi despre odihna într-o rezervă, deşi nu cred că o puteţi convinge...

Doctoriţa era tare veselă! Ana îi vrăjea instantaneu pe toţi... Se apropie de ea şi-o cuprinse cu braţele:

- Ana...

Mm, dormea de-a binelea! Îi şopti, încet de tot, la ureche:

- Te rog să te trezeşti uşor de tot...
- Gata: m-am trezit.
- Hai să mâncăm.
- Nu; nu mi-e foame.
- Crezi că profesorul o să te lase să mai stai aici după ce-ţi pune micul dejun la perfuzie?

Şi-acum mâna se retrăgea încet din incubator... Îi dădu drumul; ea se ridică şi se apropie de doctoriţă:

- Am dormit mult?
- Vreun sfert de oră, cred.
- Cum se simte? Cum sunt analizele?
- Sunt bune. Şansele au urcat la 35%.

Ochii căprui străluceau... O prinse de mână şi-o trase spre uşă:

- Hai, că ne strigă micul dejun.

Venea şi ea; acum se mai liniştise un pic, deci putea să mănânce şi ea. Iar se lăsase pe locul doi... punându-l pe Ramon pe locul întâi... Se dezbrăcară de halate şi ieşiră.

- Unde sunt părinţii tăi? Au plecat?
- S-au dus cu Isamu la un restaurant. Pe urmă se duc la apartament şi cred că rămân acolo. Iar eu o să-l sun pe năşicu', care-o să se grăbească să vină aici şi să-i ţină foarte ocupaţi toată ziua...
- Îl chemi la spital?
- Nu; la apartament momentan. El nu calculează ca noi; el o să mă felicite telefonic pentru naşterea băiatului, o să aştepte venirea lui acasă şi-abia atunci o să ne viziteze, împreună cu dna contesă şi un cadou pentru Ramon.
- ... S-au supărat rău?
- Nu şi după ce-au auzit de 35%!
- Înainte de asta - s-au supărat rău?
- Destul. Dar important e că le-a mai trecut. Ce mâncăm?
- Nu ştiu; ce au.
- Au de toate.
- Atunci mâncăm ce vrei tu.

Îi dădu drumul la mână, dar doar ca s-o cuprindă pe după umeri. Iar ea îl prinse de mijloc. Mergeau încet spre lift...

Ana-Maria

Cerul Parisului se întunecase din nou; oraşul strălucea în miliarde de lumini...

Ramon făcuse, totuşi, hipoxie. Şi se ivise şi riscul unor complicaţii cardiace. Dar, la şapte seara, pediatra le zâmbise şi le spusese 40%. Iar ea hăpăise repede cina şi se întorsese lângă el. Numai că băiatul trebuia să rămână în incubator acum. Deci, profitase de faptul că Isamu avea un pic de treabă cu Ştefan; ieşise pe coridor. Trebuia să-şi adune gândurile...

Se obişnuise cu prichindelul. Se obişnuise cu faptul că era atât de mic şi atât de fragil. Îl ţinea bine în braţe acum; i se părea că nici el nu mai geme atât de rău...

Soţul ei stătuse lângă ea. Iar doctoriţa le făcuse o surpriză plăcută, cât fuseseră ei jos, să mănânce de prânz: mutase o brancardă lângă incubator. Şi-acum putea să stea cu mâna înăuntru şi capul pe brancardă şi să moţăie, să aţipească câteva minute...

Avea senzaţia că Ramon se obişnuise cu vocea ei; şi-o recunoştea. O să facă un test, imediat cum i-l dădeau din nou să-l ţină în braţe. O să-i vorbească şi-o să-i urmărească mânuţele - că băieţelul părea să adore s-o ţină de deget...

Oare gândurile negre ale soţului ei se mai disipaseră? Oare Ştefan credea în continuare că o să-l piardă pe Ramon? Nu vorbiseră despre asta; discutaseră despre spital, despre doctoriţă, despre asistente, despre curăţenie... Şi nu vorbiseră nici despre părinţii lui, care reveniseră la spital la cinci şi plecaseră la cinci şi-un sfert... Da; văzuse în ochii lui Ştefan că vizita lor nu-l întristase. Semn că nu vorbiseră despre ea nici de bine, nici de rău. Însă discuţia aia "din priviri"... I-ar fi prins bine nişte amănunte. Măcar nişte indicii despre detalii! Că bunicii lui Ramon vor veni din nou, mâine dimineaţă probabil, iar ea ar fi trebuit să se pregătească pentru un salut măcar! Habar n-avea cum să "atace" problema; îi lipseau indiciile, aşa că nu putea să calculeze...

Nu ştia ce să-i zică. Şi nici cum. Ar fi trebuit să-i arate cumva soţului ei că nu exista viaţă de familie armonioasă, în opinia ei, dacă nu-şi împărtăşeau şi lucrurile neplăcute. Dar... Dar n-o s-o facă. Pentru că nici ea nu-i spunea cât de dor îi era de Florentina. Nici ea nu-şi rostea uneori gândurile, îngrijorările, necazurile, supărările...

El era foarte secretos. Iar absenţa discuţiilor pe teme neplăcute va începe să-i afecteze în curând. "La bine şi la rău" nu se referea doar la partea materială şi la distracţii. Se referea şi la probleme, la supărări, necazuri, îngrijorări...

Era conştientă de faptul că ea era o femeie destul de vorbăreaţă, iar el era un bărbat care calcula foarte mult în minte şi, când deschidea gura, dădea maximum de informaţie folosind minimum de cuvinte. Ciudată combinaţie mai erau şi ei!

... N-o să-i spună nimic. Partea aia cu discuţiile ţinea de Cannes; ţinea de "acasă". Dealtfel nici ea nu se simţea în largul ei când discutau aici, în spital; că nu se ştia niciodată cine-i aude şi ce aude! Aici vorbeau doar în franceză; aici, ea era "dna contesă" - şi observase că soţului ei îi plăcea mult imaginea aceea...

Păi să se ducă înăuntru, nu? Ramon avea nevoie de ea. Iar ea trebuia să se obişnuiască cu el - pentru că or să-l ducă la Cannes şi-o să trebuiască să se descurce singurică cu el...

Florentin

Era nouă fix. Florentina încerca să adoarmă, dar nu reuşea... El nu mai avea răbdare...

Atât se fâţâise prin casă, că zărise pe ecran una din pozele aduse de Nicuşor pe CD. Rochia de seară îl făcea să creadă că nu va vedea un mesaj, ci o petrecere. Iar el tare-ar fi avut nevoie de-un mesaj... De cuvinte... Fie ele şi nefavorabile lui...

Mângâia uşor căpşorul brunet... O privea lung şi se întreba...

Fetiţei lui i-ar fi fost mult mai bine la Cannes. Aici, camera ei era puţin mai mică decât dormitorul; acolo, presupunea că i se pregătea o cameră cam cât sufrageria lui... Aici, încă mai avea pătuţul de bebeluş; acolo, probabil că or să-i cumpere un pat imens, de doi pe doi... Aici, avea tot şifonierul vechi - cel pe care-l comandase el, după ce se angajase la Mugurel. Acolo, or să-i cumpere un mega-şifonier cu şase uşi... Plus măsuţă de toaletă... Plus un milion de pluşuri mari, care aici n-ar fi încăput nici pe mobilă... Plus păpuşile, toată colecţia - de la cea microscopică până la cea de doi metri jumate... Or s-o înveţe franceză... Ştefan o să-i angajeze bonă - cea mai bună bonă pe care-o va putea găsi Ceauşescu... O să pună nişte gealaţi să meargă în jurul ei...

Acolo, la Cannes, era mămica ei. Cel puţin o lună, Florentina nu va întreba niciodată de el - că va avea jucării noi, o cameră mare şi frumoasă, o tonă de hăinuţe noi... Rochiţe de zână... Zâmbi slab - Ştefan îi va angaja o croitoreasă şi-o va abona la toate revistele de fetiţe cochete care existau pe planetă! Cu siguranţă, aveau şi o curte mare, plină de verdeaţă...

Şi, pe lângă toate astea, mai era ceva. Era ţara. Era mentalitatea. Era alt viitor. Fetiţa lui nu va mai intra în chioşcurile cu flori; se va plimba pe Riviera franceză. Nu va merge la grădiniţa din colţ; va merge la cea mai bună grădiniţă particulară de pe Riviera franceză. Când va împlini 7 ani, nu va merge la şcoala generală de la Maica

Domnului; o vor înscrie ei, acolo, la o şcoală particulară - cea mai bună din Cannes. O vor înscrie şi la balet... Poate şi la pictură... Educaţia ei va fi alta - ea însăşi va fi alta...

O s-o lase pe Florentina să plece. Era şi el conştient că Ştefan nu era un pericol pentru pice. Ştefan era, de fapt, fascinat de Florentina. Iar Florentina îl ţinuse minte - semn că şi ea era fascinată de el. Nu se putea ca acel bărbat să facă o diferenţiere clară între băiatul lui şi fetiţa ei - pentru că nici Ana nu va face o diferenţiere între ei! În plus, Ştefan o iubea pe Ana atât de mult, că-şi putea cu uşurinţă imagina cum se va comporta acel bărbat cu fetiţa ei!

Şi avea o singură mulţumire, când se gândea că el, ca tată al acelei micuţe, nu era capabil să-i ofere mai mult decât cămăruţa micuţă, grădiniţa din colţ şi şcoala generală de la Maica Domnului. Avea mulţumirea că şi Riviera, şi croitoreasa, şi grădiniţa particulară - toate dispăreau cu un singur glonte. Puf! - ca un balon mare şi umflat, superb, perfect, care întâlnea un ac bont. Şi dispărea.

Mulţumirea lui era efectul pe care-l va avea moartea lui Ştefan. Era nebun...

Sărută uşor fruntea micuţei adormite şi se ridică: da, era nebun. Pentru că o s-o trimită acolo şi-o să spere că balonul se va întâlni cu acul bont. Ca să se întoarcă amândouă înapoi. Partea aia cu privirea încrezătoare spre viitor era o mască - în realitate, el nu privea spre viitor. Stătea pe loc, privea spre Riviera franceză şi aştepta...

Iar aşteptarea aia îl storcea de vlagă. Aşteptarea aia nu-l lăsa să mănânce, nu-i permitea să asimileze ceea ce-şi îndesa zilnic pe gât ori de câte ori simţea că-l ia ameţeala... Dacă acul bont nu spărgea balonul curând, probabil că va sfârşi într-un spital, aşteptând conectat la perfuzii şi aparate...

Închise uşa şi-şi aprinse o ţigară. Şi-acum să vadă CD-ul ăla... Şi să se hotărască odată!

Scoase sticla cu vin din frigider şi-şi luă un pahar. Azi, în mod special, o să se-mbete. Azi o să se facă mangă şi-o să plângă cu ochii la nevasta lui... La zâna lui...

Puse CD-ul şi apăsă butonul. Şi se sprijini de spătarul canapelei.

Filmarea era de la un botez - că la nuntă bijuteriile alea ar fi fost cel puţin obscure. Ştefan nu se învârtea în cercurile lui Nicuşor; de unde stătea Nicuşor, cercul lui Ştefan era aşa de sus că nu se vedea nici cu telescopu'...

Întinse mâna spre pahar... şi rămase doar cu intenţia. Şi cu ochii la ecran.

Era frumoasă.

Era schimbată.

Radia.

La dracu! Înşfăcă paharul şi-l duse la gură. Şi înghiţi... înghiţi... până îl dădu peste cap. O privea lung...

O schimbase. Ana-Maria Cioroacă, tânăra din Braşov, nu mai exista. Exista doar femeia lui Ştefan. Amanta lui Ştefan. Soţia lui Ştefan. Femeia pe care-o vedea acum vorbind cu Florin Salam nu mai avea din Ana-Maria Cioroacă decât chipul - altceva nu mai recunoştea la ea. Ştefan o schimbase complet...

Femeia de pe ecran domina. Crea în jurul ei un cerc virtual la marginea căruia orice persoană se oprea şi se gândea de două ori dacă putea şi i se permitea să se apropie mai mult. Ţinuta ei, privirea ei, mişcările ei - toate erau schimbate. Toate se potriveau cu mersul drept, cu alura şi comportamentul lui Ştefan. Iar asta însemna...

Era linişte la Cannes. Era pace. Era armonie. Era bună înţelegere.

Era dragoste.

Şi-acum ştia de ce era bine s-o trimită pe Florentina la ei. Nu ştia însă în ce măsură era bine să rămână el pe loc, privind spre Franţa. Că femeia aceea nu prea s-ar mai fi uitat în jos, spre chioşcurile cu flori. Nu mai avea de ce. Iar Ştefan... Ştefan o iubea prea mult ca să nu-i fi pregătit deja un "fond de urgenţă" arhisuficient pentru vreo patru generaţii. Aşa că Ana-Maria, împreună cu Florentina, probabil că vor rămâne pentru totdeauna în Franţa - fie la Cannes, fie într-un oraş ceva mai discret... în funcţie de pericol...

Şi-un singur lucru mai avea de spus acum, când vedea cum dansa femeia lui Ştefan. Care va deveni, într-o zi, soţia lui Ştefan. Acela că el va insista ca numele lui să nu dispară de pe certificatul de naştere al micuţei. Pentru că la aşa transformare cum făcuse ea şi aşa dragoste cum vedeau ochii lui pe micul ecran, era foarte posibil să mai existe un glonte în scenariu. Iar Florentina... Florentina nu trebuia să ajungă...

Bufni în hohote de plâns şi opri CD-ul.

6 decembrie 2005 - marţi

Ştefan

Uşa se deschise cu zgârcenie. Ridică imediat capul de pe brancardă; se ridică apoi uşor, să n-o trezească pe Ana... şi se grăbi să iasă. Isamu era la fel de calm ca întotdeauna:

- Părinţii tăi sunt cu dl conte, la micul dejun.

Aprobă scurt.

- Actele pentru repatriere sunt gata iar avionul aşteaptă. Trebuie doar să semnezi totul şi să achiţi internarea ei.

Aprobă din nou şi-l urmă:

- Diamant unde e?
- La morgă, cu Grasu.
- Atunci mergem întâi la morgă.

Ochii negri îl priviră lung, miraţi; adăugă, plecând capul:

- Să-mi plătesc datoria.

Probabil că Isamu nu înţelesese mare lucru; dar miza pe faptul că mergeau împreună la morgă... Chinezul lui oftă scurt:

- ... Ce spune doctoriţa?
- La şapte, a spus 50%. E bine, că nu s-a agravat hipoxia. În plus, s-a mai întremat el. Ia în greutate foarte bine!
- Asta e bine... Părinţii tăi s-au mai liniştit.
- Ai vorbit cu ei?
- Ore în şir. Şi, cu excepţia unor întrebări scurte, pot spune că am monologat...
- ... Şi cam ce-aţi vorbit?
- Despre ea.

Cee? Îl privea lung, somându-l să nu mai facă pauzele alea în vorbire... Isamu zâmbi:

- Stai liniştit - mă cunoşti doar! N-am exagerat. Iar unele lucruri am evitat să le spun.
- Ca de exemplu?
- Ca de exemplu faptul că face aerobic aproape zilnic. Am pus accentul mai mult pe cozonac - că a fost delicios...

Bufni în râs şi ieşiră din lift. Diamant îi deschise prompt uşa. Îi făcu semn să-l urmeze şi intră.

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.

Aha! Rubina era în camera frigorifică! Pe care-o păzea Grasu! Deci putea să-şi plătească liniştit datoria... Intră şi privi lung sicriul, rochia albă, mâinile împreunate...

Scoase salba din buzunar, oftând greu. Şi se aplecă. Şi-o privi lung... Şopti în romanes:

- Ţi-am adus ce-ai vrut. Ce mi-ai cerut şi-ai dorit dintotdeauna.

Aşeză salba, îi aranjă bănuţii... Gata. Îşi plătise datoria. Salba era a ei acum, pentru totdeauna. Se aplecă mai mult:

- Fă, să nu-mi iei băiatul! Să nu-l iei cu tine! Să mi-l laşi mie! Că ştii că o să am grijă de el...

... Aştepta ceva? Mai aştepta ceva? Un răspuns, poate?

... O luase razna. Vorbea cu Rubina. Se ridică, zâmbind slab, şi se grăbi să iasă:

- Grasule, ai grijă aici.
- Da, şefu'.

Îi aruncă privirea aia "de foarte mare valoare" şi primi o încuviinţare cu capul. Era sigur că Grasu lui auzise *galbi* zornăind şi pricepuse ce avea de făcut...

- Hai. Diamante, vii cu noi.

Că pe el îl trimitea cu Rubina, iar Isamu rămânea să se ocupe de părinţii lui. Şi-acum se grăbea teribil - avea de semnat nişte teancuri de acte şi de achitat spitalizarea Rubinei.

Florentin

Mâna îl zgâlţâia cu putere; el nu putea deschide ochii...

- Florentine! Ce-ai, mă?

Ce? Cine era? Vocea îi părea cunoscută; dar nu prea putea să spună cine era proprietarul ei...

- Bă! Tu ai golit ambele sticle?

Încercă să dea din cap, dar realiză că acea mişcare îi înfigea cuţite-n creier. Aşa că ridică degetul mare...

- Bă! Ia vino tu încoa!

Nuu! Să nu-l mişte de-acolo!

Prea târziu. Roberto îl mişcase brusc, smucindu-l în picioare. Iar stomacul lui, bruscat şi el, decise că era momentul să acţioneze. Pe covor.

Ştefan

Intră uşor în rezervă... Dormeau amândoi: Ramon în incubator, Ana pe brancardă, cu degetul strâns de pumnişorul micuţ. Îşi puse halatul şi se apropie încet... Doctoriţa îi făcu semn "să-i facă o vizită" la birou. Când ajunse lângă ea, femeia zâmbi:

- Profesorul l-a văzut, în urmă cu vreo cinci minute. I-a dat şi el tot 50% şi mi-a recomandat schimbarea medicaţiei.

Aprobă, zâmbind. I se indică spre Ana:

- Sigur nu vrea să se odihnească cum trebuie, într-o rezervă? Totuşi...

Negă încet:

- Eu am tot întrebat-o, până acum. Deja devine un risc să mă tot repet...

Şi doctoriţa zâmbea... Ana îi fermeca pe toţi...

Se aşeză lângă soţia lui şi-o prinse uşor de mijloc, cu mâna stângă. Ea era zâna lui bună. Ea îl ajuta pe Ramon să-şi revină. De când venise ea, şansele băieţelului lor crescuseră de la 30% la 50%. Şi chiar dacă se instalase hipoxia, şi chiar dacă profesorul se încruntase un pic când îi vorbise despre riscurile cardiovasculare, Ramon lua în greutate. Şi nu mai gemea atât de greu. Zâna lui făcea o minune...

Azi o să încerce din nou. Se tot gândise să-l ia în braţe; dar presentimentul acela apăruse de fiecare dată, iar el îşi ascultase presentimentul şi nu întinsese mâna spre el. Azi o să încerce din nou - că Ramon avea nevoie şi de tati...

Şi uite că, totuşi, era adevărat. Uite că Rubina îl înţelesese, până la urmă. Se părea că-i lăsa lui băiatul. El îi pusese salba la gât; iar ea accepta târgul şi

Piuitul lung îl făcu să sară în picioare! Ce se întâmpla?

Ana-Maria

Ce? Cum? Ce piuia? Ridică imediat capul. Monitorul cardiac! Unde era monitorul cardiac?

... Linie. O linie lungă, dreaptă...

Patru halate albe se repeziră spre ei:

- Ieşiţi! Vă rog, ieşiţi!

Se ridică, trăgându-şi uşor degetul din pumnişorul mic, şi fu imediat împinsă în spate; în faţa ei năvăli o tânără, care ridică din scurt capacul incubatorului.

... Răcneau una la cealaltă - iar ea nu pricepea o iotă! Ea nu pricepea de ce?! Că spuseseră...

Uşa se dădu de perete; văzu un bărbat în vârstă năvălind în rezervă:

- Vă rog, dle conte, ieşiţi!

Aoleu! Ştefan! Îl privi preţ de-o clipă şi înţelese...

Îl prinse de mână şi-l trase spre uşă. Îl trăgea cu putere; avea impresia că el se opunea... "Haai, Ştefane!" Îi mai aruncă o privire şi înţelese că ar fi trebuit să alerge. Că pe masa aia se făcea resuscitarea

lui Ramon, iar ochii verzi vedeau manevrele medicilor şi lăsau lacrimile să alunece pe obraji. Ştefan se lăsa tras - dar privea asistentele, incubatorul, băiatul... Probabil că el înţelegea răcnetele... Ajunse la uşă şi-l împinse afară. Unde dracu era Isamu?

... Nu. Nu erau pe hol! Nu era nici unul pe hol!

Ştefan făcu un pas în stânga şi se sprijini de perete. Îl prinse zdravăn de umeri:

- Hei! Hei! Gata! Ştefane!

Degeaba - soţul ei n-o asculta. Soţul ei plângea în hohote şi nici nu se mai ţinea pe picioare! Ea se lupta din greu, de una singură, să-l ţină la verticală! Şi nu putea! Unde dracu erau toţi trei deodată?

Umărul se smuci scurt; îl scăpă, iar Ştefan alunecă încet pe perete... până pe ciment. Improviză - se repezi lângă el şi-l trase în braţele ei. Şi-i acoperi capul cu mâinile:

- Gata! Ştefane, gata! Or să-l salveze! Nu face aşa!

O turmă de paşi alergă pe lângă ei şi năvăli în rezervă. Îl scutură uşor, în romanes:

- Ai auzit? Toţi ăştia au intrat la el! Or să-l salveze, Ştefane! Nu face aşa! Nu mai gândi aşa! Or să-l salveze! Şi-or să-l facă bine!

Ştefan şoptea ceva, printre hohotele alea de plâns. Dar ea era incapabilă să înţeleagă ce anume şoptea el. Ştia că o blestema pe Rubina, pentru că-l luase pe Ramon cu ea. Şi ştia că soţul ei se aşteptase să piardă băiatul. Dar nu-i înţelegea cuvintele - ca să poată să-l contrazică şi să-i zdruncine convingerile. Şi nici nu-l putea ridica de-acolo. Aşa că-l ţinea cu capul ascuns de mâinile ei şi privea lung spre lift...

Să vină unul din ei! Să vină cineva şi s-o ajute să-l ia de-acolo! Că se auzeau răcnetele dinăuntru! Şi răcnetele, şi piuitul ăla nenorocit! Unde erau toţi trei deodată?

... Parcă auzindu-i gândurile, Diamant ieşi din lift, vesel şi seren... Şi-n secunda doi îi văzu şi-o rupse la fugă spre ei. Slavă Cerului! "Hai odată!"

Tânărul o prinse de umeri şi-o săltă ca pe-un fulg:

- Ajută-mă!

Evident că-l ajuta! Apucă mâna dreaptă; Diamant o apucă pe stânga. Şi deşi se opintise şi ea, avu impresia că el făcuse toată munca. Acum se băgase sub braţul lui Ştefan şi-l căra cu stoicism spre lift... Diamant mârâi printre dinţi:

- Mergem afară! Afară de tot!

Lovi toate butoanele - să vină odată liftul ăla! Le lovi din nou - deşi le lovea degeaba, cutia metalică nu putea să accelereze...

... Uşile se deschiseră; intrară şi-l sprijiniră pe Ştefan în colţ. Acum îl ţinea Diamant bine; apăsă butonul şi se grăbi să-i prindă capul în palme:

- Gata! Încetează! N-a murit! N-o să moară! Auzi? N-o să moară! N-or să-l lase să moară!

Degeaba - n-o auzea decât Diamant. Care se grăbise să scoată mobilul şi răcnea chiar acum la Grasu... Soţul ei plângea în hohote şi nu se putea ţine pe picioare... Liftul se opri; dar persoana care apăsase butoanele renunţă instantaneu la a urca alături de ei. Apăsă butonul uşilor - îl apăsă insistent... Iar cutia metalică reporni de îndată ce uşile se închiseră din nou...

Gata - ajunseseră jos, la parter. Diamant se opinti zdravăn să-şi ia vărul pe sus; ea încerca să-l ajute cumva, din dreapta... Holul ăla părea interminabil... Ieşiseră.

- La prima bancă! Hai!

La prima bancă!... Ah, dacă ar fi păşit şi el! Dar practic îl târau după ei! Ştefan era

Mobilul lui Diamant piui; iar tânărul se grăbi să răspundă, scăpând braţul lui Ştefan! Îl scăpă şi ea; şi imediat cum atinse zăpada, soţul ei se aşeză în fund şi-şi acoperi faţa cu palmele. Plângea în hohote...

- Da... Bine... Da... Da.

Cine dracu fusese aşa de important, că-i dăduse drumul lui Ştefan chiar înainte să ajungă la banca aia?... Na, că nebunu' alerga înapoi, în spital! Şi-o lăsa singură cu el, căzuţi în zăpadă! Ce dracu era cu ei?

... În fine. Nu mai conta. Erau singuri, picaţi în zăpadă în curtea spitalului. Trebuia să se descurce singură. Asta e!

Se aşeză în genunchi şi îl trase pe Ştefan înapoi în braţele ei. Dar avea impresia că de data asta soţul ei ar fi vrut să fie lăsat în pace... Nu mai spunea nimic acum; doar plângea în hohote...

Decise deci într-o clipă că nici ea n-o să mai spună nimic. Iar dacă el voia să stea singur, ea... Ea îi dădu drumul.

Grasu năvăli afară, îi văzu şi se repezi la şeful lui - şi-i săltă cracul pantalonilor şi îi "confiscă" pistolul. Ia uite! Ea nu se gândise... Uriaşul de 2 metri şi 150 de kile o privea lung, îngrijorat... şi se aşeză şi el lângă Ştefan, pe zăpadă, şi-l luă pe după gât:

- Hai, şefule, nu face aşa! Că ăştia-s doctori adevăraţi, nu-s români! Ţi-l pun ei pe picioare!

Capul brunet negă încet, printre hohotele de plâns:

- Ramon s-a... dus după maică-sa.

- Ba nu s-a dus nicăieri! Ia termină tu cu cuvintele astea! N-ai auzit ce-au zis medicii? Se simţea mai bine la ultimul control! I-au dat 50%!

Degeaba! Grasu încerca să fie ferm, hotărât, sigur pe el - dar asta nu ajuta cu nimic. Soţul ei plângea în hohote, ferm convins că se terminase...

Paşii se apropiară în fugă; Diamant îi întinse o sticlă cu apă. Era rece! În sfârşit, o idee inteligentă! Îşi udă mâna şi încercă să-i dea cu apă măcar pe frunte. Şopti privindu-l lung şi udându-l:

- Încearcă să te linişteşti...

Îi venea şi ei să plângă! Şi nu trebuia să plângă! Dar...

- Încearcă să te linişteşti, că ne sperii pe toţi...

Capul se plecă scurt; mâna dreaptă îi prinse mâna... După câteva secunde, Ştefan îi sărută mâna; şi-i luă sticla. Şi-şi turnă apă pe faţă... Bine că se liniştea! Acum doar suspina; acum ştia că se putea înţelege cu el. Dar îi era teamă să mai spună ceva; îi era teamă să nu greşească... Soţul ei bău apă şi lăsă sticla în zăpadă. Şi întrebă, sec:

- Ai adus costumaşul?

Grasu răspunse pe un ton asemănător:

- Da.

Şi cam atât... Într-un târziu, îl văzu pe bărbatul solid pornind abătut spre intrare... Probabil se ducea să ducă costumaşul...

Plecă încet capul: de ce avea impresia că era singura care-şi imagina că medicii puteau să-l salveze pe Ramon?

Ştefan

Se terminase. Ştia că se terminase. Presentimentul acela nenorocit îl avertizase; îl oprise înainte de a atinge copilul. De parcă-l protejase...

Rubina îl păcălise. Din prima până în ultima clipă, femeia aia îl păcălise non-stop. Ăsta fusese momentul maxim; suferinţa maximă...

... Dar poate că nu era Rubina. Poate că era altcineva... Cineva care-i numărase, cu sârguinţă, păcatele şi socotise că venise vremea ca el să plătească.

Şi plătise. Mâine îşi va îngropa copilul. Aşa cum atâţia părinţi îşi îngropaseră copiii pe care el îi ucisese. El şi deciziile lui. Dar...

Dar oare era de-ajuns? Plătise de-ajuns? El plătise oare...

Oftă greu... Se ridică şi-o ridică şi pe Ana. Şi-o trase pe bancă. Şi-o strânse în braţe, suspinând... Ea îl ţinuse pe Ramon în braţe, îi cântase, îi spusese poveşti... Ea sperase... Ea îşi spusese întotdeauna...

Trebuia să fie tare - pentru ea. El, de bine-de rău, luase în calcul şi acea posibilitate. Ea însă îşi pusese toată speranţa în medici. Şi în procentele alea nenorocite, care tot crescuseră, şi crescuseră...

Şi degeaba. Că Ramon plecase cu maică-sa...

Paşii se apropiau - dar nu-i lua în seamă. Era probabil tot Grasu, să-i spună cine ştie ce...

- Dle conte...

Profesorul? De ce se mai obosise? De ce coborâse? Bătrânul se aşeză lângă el... Aşa era uzanţa. Nici lui nu-i plăcea... Îi dădu drumul Anei, dar îi strânse mâna în mâinile lui. Iar bătrânul oftă greu...

Ana-Maria

Deci ea... Deci ea fusese, totuşi, toantă. Ramon murise. Inimioara lui fusese slăbită de efortul de-a pompa atâta sânge, cu atât de mare viteză; iar creierul fusese prea slab dezvoltat... şi nici nu se oxigenase cum trebuie...

Îl privea şi se întreba câte asemenea povestioare spusese acest om de-a lungul timpului, de-i reuşeau atât de bine?! Nu-l făcuse pe Ştefan să plângă din nou, aşa cum probabil ar fi făcut-o un ageamiu de românaş în halat alb; dar îi spusese, mai mult sau mai puţin direct, că ei se cam aşteptaseră la acel sfârşit. Şi chiar şi la 50% şanse, hipoxia îi îngrijorase serios şi pe el, şi pe pediatră. Omul ăsta era un maestru al cuvintelor... Soţul ei tăcuse şi dăduse aprobator din cap...

Şi-acum profesorul îşi terminase povestioara. Rămăsese fără cuvinte. Acum tăcea. Tăceau şi ei, că nu prea mai aveau ce zice... Ştefan dădu drumul mâinii ei şi se ridică:

- Prietenul meu o să le ducă un costumaş...

Iar bătrânul aproba încet, grav...

- Trebuie să rezolv formalităţile, să achit...

Şi-acum profesorul îl invita spre spital:

- Vai, dle conte! Se poate? Factura e îngrijorarea dvs? Important e să rezolvăm urgent actele; îmi dau seama că abia aşteptaţi să-i scoateţi pe amândoi de aici...

Trăgea din cuvintele lui concluzia că Rubina nu fusese repatriată încă... Ei mergeau spre spital; Diamant îl urma pe Ştefan, pregătit probabil fie să-l oprească din demolarea şandramalei, fie să-l ţină să nu pice iar pe jos. Iar ea... Ea se uita lung după ei, aşteptând să-i vadă intraţi în clădire...

Gata. Acum soţul ei n-o mai vedea. Acum era ocupat. Acum...

Acum, se întoarse cu faţa spre parc. Plecă privirea spre propriile mâini... Acolo, în mâinile ei... Cu mâinile ei, ea încercase... Şi nu...

Bufni şi ea în plâns. În hohote de plâns. De parcă se grăbea să se descarce - că ştia că Ştefan o să se întoarcă, iar ea trebuia să se liniştească înainte de venirea lui... Grasu îi întinse pachetul cu ţigări:

- Şefa...

Nu! Să n-audă nimic! Îşi acoperi capul cu braţele şi lăsă fruntea pe genunchi. S-o lase să plângă! Că-şi dorise atât de mult... Îl ţinuse atâtea ore în braţele ei şi-şi făcuse atâtea planuri... Şi se gândise...

Se gândise că în camera de sus, de la doi, aveau nevoie de-un pătuţ de bebeluş, cu plasă. Şi de-un şifonier încăpător. De un covoraş pufos pe care Ramon să exerseze mersul de-a buşilea şi de un ţarc mare plin cu jucării... Şi de un fotoliu confortabil. Pentru că văzuse de multe ori CD-ul ăla; şi îşi imaginase cum o să-l ridice din pătuţ şi-o să se aşeze în fotoliu, lângă fereastră. Şi-o să-l ţină în braţe, în timp ce-i dădea biberonul cu lapte... Şi tot acolo se gândise c-o să-l legene uşor până adormea... Tot acolo plănuise să-i citească poveşti...

Doamne! - îl avusese în palmele ei! Îl privise şi se gândise că de Crăciun vor cina în trei! Poate chiar în patru! Şi el se dusese! Şi toate imaginile din mintea ei, toate planurile se spărseseră în mii de cioburi! De ce?

- Dacă te vede plângând, taie brazdă-n toată curtea.

Isamu? Aoleu! El era cu părinţii lui Ştefan! Sări în picioare, speriată:

- Când ai venit? Unde sunt părinţii lui Ştefan?

- Acum am venit şi noi, cu un taxi.

Aoleu!

- M-au văzut?

- Da; te-au văzut.

Bătu cu piciorul în zăpadă, înjurând straşnic în romanes:

- Al dracu capu' tău de toantă, care n-ai bocit în veceu!

Isamu se grăbi să-i răspundă, în franceză:

- Nu înţeleg care e problema. Părinţii lui Ştefan sunt oameni de treabă; şi chiar s-au întristat când te-au văzut stând aici, pe bancă, şi panicându-l pe Grasu cu aşa hohote de plâns...

Poftim? Ochii lui Isamu străluciră scurt - pentru ca imediat să redevină inexpresivi:

- Da' acum, serios: opreşte-te. Că şi-aşa ai ochii roşii, iar Ştefan nu suportă să-i vadă aşa. Ai uitat ce-a făcut ultima oară când te-a văzut plângând?

Adevărul era că n-ar fi tras el brazdă-n curtea spitalului privat, ziua-n amiaza mare, aşa cum se aştepta Isamu; dar s-ar fi întristat şi mai mult. Şi numai de-asta n-avea soţul ei nevoie acum! Aşa că-şi trase nasul şi încercă să-şi şteargă lacrimile fără să-şi accentueze roşeaţa ochilor... Gata - se liniştise. Se ridică şi păşi spre spital:

- Gata. Mă duc înăuntru.

- Ce să faci înăuntru?

"Să caut un veceu şi să mă-ncui în el!" Tăcea, încruntată...

- Stai aici cuminte, pufăie o ţigară, fă ceva cu ochii ăştia roşii...

Grasu zâmbi slab de pe bancă:

- E dezarmat.

Isamu îi zâmbi şi el:

- Ultima oară a remobilat cu pumnii; aşa că...

Tresări, simţind vibraţia telefonului. Îl scoase şi oftă greu: Ştefan n-o să-i vadă ochii roşii. O s-o trimită fuguţa acasă.

Ştefan

Gata; rezolvaseră. Azi plecau. Că va fi la prânz sau diseară, un lucru era cert: avionul va ateriza la noapte în Bucureşti. Iar înmormântarea lui Ramon va avea loc mâine, în şatră. Tăticul lui o sunase deja pe Perla; ea promisese că se ocupa de toate...

Îl uimise reacţia tatălui lui. Se ciocnise de ei în hol, chiar la lift, iar tatăl lui îl apucase de braţ şi-l trăsese-n spate. Şi păruse îngrijorat atunci când îl întrebase: ce căuta în spital? De ce nu era afară, s-o liniştească? La început, nu înţelesese. Apoi, mama lui îl lămurise: "Că plânge, sărăcuţa, de mă mir că se mai ţine pe banca aia! Grasu nu ştie ce să-i facă şi cum s-o liniştească - şi are o faţă lungă şi panicată..." Realizase că vorbeau despre Ana - şi se blocase preţ de-o secundă, şocat de schimbarea radicală... Şi-apoi se orientase pe moment; îi împinsese în lift şi le explicase că el n-o lăsa să plângă - că îşi pierdea autocontrolul şi demola tot, când vedea lacrimi în ochii ei. Şi deci trebuia să stea departe de ea acum, tocmai ca să se descarce şi ea. Pentru că ea îl ţinuse în braţe, ea îl alinase, ea îşi pusese speranţa în medici şi-n medicamente şi-n toţi cercetătorii care spuneau că prezenţa mamei alina suferinţa copilului... Şi-i spuseseră şi ei procentele alea care tot crescuseră - şi uite ce se întâmplase... Îl lăsaseră să turuie. Nici el, nici ea nu-l corectaseră referitor la "prezenţa mamei"; aşa că azi, în discuţia aceea, Ana rămăsese "mamă". Şi-l bulversase schimbarea radicală a părinţilor lui. Isamu vorbise cu ei; dar lui nu-i spusese amănunte despre asta. Fusese extrem de zgârcit la vorbă! Uneori, chinezul lui îi făcea aşa nişte surprize mari, că-l lăsa fără cuvinte!

Mămica lui îl încurajase azi. Mămica lui, care avea şi ea ochii roşii, îi spusese să nu pună nenorocirea asta la suflet; că, dacă Ramon nu îşi oxigenase bine creierul, probabil că mai târziu ar fi fost un băiat retardat... Şi că poate aşa era mai bine. Iar ochii ei înroşiţi de plâns îi transmiseseră, voalat, două lucruri. Primul, că poate era mai bine că în noua lui viaţă nu mai exista nici urmă de Rubina. Al doilea, că erau tineri şi-aveau minte destulă ca să facă un copil sănătos şi voinic. Iar din clipa aia el unul nu mai plânsese...

Obţinuse baticul. Mai avea salba.

Salba... Să i-o ia? Să se răzbune pentru că-i luase băiatul? Să se ducă la morgă, să... Nu. O să i-o lase. Oricum, n-avea ce să mai facă cu ea! Nu putea s-o topească, nu putea s-o vândă... Să fie ea fericită; câştigase ea!

Şi-acum părinţii lui se duseseră la restaurantul spitalului, la o cafea. El urcase în rezervă, să ia ultimele lucruri...

Scoase telefonul şi selectă numărul Anei. Şi oftă greu, impunându-şi să nu remobileze spitalul orice-ar fi.

Ana-Maria

Apăsă butonul verde:

- Da.
- Plângi?

Dacă totuşi o mai vedea acum, înainte să plece, pica de mincinoasă! Aşa că-şi trase nasul şi răspunse:

- Nu.
- Te rog, du-te acasă.
- Bine.
- Eu trebuie să fac actele, să mă ocup de repatriere...

"Şi-apoi o să mă duc să-mi înmormântez copilul..." Asta ar fi urmat, dacă Ştefan n-ar fi fost atât de zgârcit la vorbă... Se grăbi să-l aprobe:

- Bine.
- Pe Rubina o duce Diamant la ai ei; tata zice că nu pleacă de-aici fără nepotul lui...

Oftă uşor:

- Fă ceea ce trebuie să faci. Eu te aştept acasă.
- Bine. Pa.
- Pa.

Îi închisese... Se întoarse spre Isamu:

- Te rog, fă cumva să mă transferi la vilă. Că tu trebuie să stai acum cu el şi să-l ajuţi.

Primi o aprobare cu capul; îl văzu scoţând telefonul... Se aplecă spre Grasu şi-i şopti, în romanes:

- Nu-l laşi pe lângă arme până nu se termină totul!
- Sigur, şefa.
- Şi ai grijă de el; bine?
- Stai liniştită.
- ... Dacă e ceva, mă suni.
- Bineînţeles.
- Şi-acu' dă şi mie o ţigară.

Subalternul ei se căznea din greu să nu zâmbească... Sigur, tocmai îşi amintise cum o luase el pe sus anul trecut şi-i povestise despre cum o duce val-vârtej la Gigi dacă nu cooperează! Şi-acum îi spunea şefa; iar după ce îi dăduse indicaţii de contesă, şefa lui îi ceruse o ţigară "în dialect"... Avea sentimentul că Grasu ţinea mult şi la şefa lui...

- Hai.

Gata? Venise?... Da, auzea vâjâitul apropiindu-se. Aruncă ţigara şi-l mai privi o dată lung pe Grasu:

- Ai grijă de el!

Primi o aprobare... Intră în spital. Mergeau direct la lifturi... Isamu apăsă H. Şi... Şi nu mai spuneau nimic...

- ... N-am glumit, să ştii! Au fost vizibil afectaţi când te-au văzut!
- Nu asta-i problema mea acum.
- Ba cred că la asta ar trebui să te gândeşti. Că eu unul bănuiesc deja ce-or să-i audă lui Ştefan urechile...

Ce-or să-i audă? Bărbatul zâmbi, privind lung uşile:

- Probabil ceva despre două cuie...

Ce anume, despre două cuie?

... Mm, era obosită şi flămândă. Şi nu prea-i funcţiona "calculatorul". Dar o să se mai gândească la şarada asta... sau poate se-ndura de ea şi-i spunea...

Gata: ajunseseră. Mai urcară un set de trepte... şi se pomeni sus, pe spital! Uau! Elicopterul aştepta; dar ei îi era, brusc, foarte frică...

Isamu o prinse de mână şi-o trase spre elicopter. OK! Îl urmă, aplecându-se şi ea, şi fu urcată pe scaun. Uşa se închise, se încuie... Şi uite că Isamu ocolise elicopterul şi tocmai urcase lângă ea! Păi, ce făcea? Ce discutaseră ei doi? Chinezul îi întinse căştile:

- Centura şi căştile, te rog.

Îşi prinse centura, dar căştile nu şi le puse încă:

- Nu rămâi să-l ajuţi?

Isamu zâmbea, atent la centura lui. Şi bineînţeles că nu-i răspundea... Se încruntă şi se aplecă spre el, ca să fie sigură că o aude în hărmălaia aia:

- Doar nu-ţi închipui că o să deturnez elicopterul până la florăria aia din România!

Primi o negare cu capul, tot pe fondul zâmbetului ăluia! Şi nici un cuvânt. Gata, se ridicaseră; dar ea insista:

- Da' ce-aveţi cu mine? Am 23 de ani! Sunt destul de mare ca să-mi port şi singură de grijă!

Zâmbetul nu păli în intensitate - numai că acum fu prinsă de braţ şi trasă spre el; şi i se răspunse foarte aproape de ureche:

- Da, ai 23 de ani; dar de grijă o să-ţi porţi singură numai după ce-o să ştii ce-ai de făcut cu pistolul pe care ţi l-a pregătit Ştefan şi cu Mercedes-ul alb pe care l-am parcat personal într-un garaj secret, până termini şcoala.

I se dădu drumul. Adică... Mâna lui arăta spre căşti...

Renunţă la discuţia aia. Îşi puse căştile pe urechi. Privea lung scaunul din faţă... Adică Ştefan nu-i dădea voie să-şi ia cizme cu buzunar de 20 de centimetri, dar îi cumpărase deja un pistol... Şi cumpărase şi Mercedes-ul alb, probabil acelaşi model ca al lui...

Iată noua "*to do list*"!

Trebuia să-şi reintre în formă. Adică să-şi folosească timpul liber făcând un pic de aerobic de-ăla adevărat, cu gimnastică! Pentru că degeaba scotea ea pistolu' şi-i oprea pe toţi, dacă după aia pornea să fugă şi leşina după primii zece paşi! Pe urmă, trebuia să se documenteze un pic despre trasul cu pistolul. Trebuia să revadă toată teoria, plus chestionarele, pentru carnetul de conducere... Într-o zi cu soare şi asfalt uscat, trebuia să-şi învingă teama şi să-i propună soţului ei o plimbare agale cu motocicleta...

Şi uite şi aeroportul... Tii, ce frumos se vedea de sus!... Ăla era avionul care-o aştepta pe ea, nu? Uite că nu observase niciodată culoarea de deasupra... şi nici cât de minuscul era, faţă de Boeing-urile comerciale din jurul lui...

Gata. Pilotul se aşezase lin. Aşa că se grăbi să se dezlege şi să coboare. Isamu o trase din nou spre scara avionului... o împinse să urce şi-o urmă. Doamne, cât de încăpăţânat era omu' ăsta!

Shun o salută, serios:

- Bună ziua.
- Bună ziua.

Iar Isamu "luă cuvântul":

- Salut. O duci la Cannes şi o predai lui Gilles - ţi-am trimis fişa pe mail.
- Am văzut-o.
- Dacă nu se apropie Gilles de scara avionului, decolezi spre Nisa şi mă anunţi.
- Am înţeles.
- Şi raportezi orice ţi se pare suspect.
- Am înţeles.

Aha! Acum era şi ea dumirită! Isamu se întoarse spre ea:

- Ana, te rog să nu ieşi din vilă: nici însoţită, nici neînsoţită.
- Bine.

Ochii negri se asigurară că o să stea cuminte încuiată în casă...

- Salut.
- Salut.

Şi gata: el coborâse. Se aşeză pe canapea, lângă geam: deci nu o lăsa singură decât în condiţiile astea... Oftă greu - şi iar fusese gâscă...

Ochii negri, oblici, străluciseră scurt în curtea spitalului - când îi spusese despre întristarea părinţilor lui, apropo de plânsul ei. Şi cum el îşi petrecuse timpul alături de ei, după ce Ştefan le spusese ceea ce le spusese la spital, presupunea că bulibaşa îi ceruse chinezului amănunte despre "florăreasă": cum se comporta la Cannes, cum se înţelegea cu Ştefan, cu subalternii... Probabil că ştiau şi ei ce făcuse Rubina când se mutase la Cannes...

Ştefan credea că Rubina...

Ea una nu credea aşa ceva. Şi nu credea nici în Dumnezeu. Credea într-o entitate care păstra o oarecare balanţă; dar citise cărţi de toate felurile - şi era tentată să creadă că entitatea comunica mental, că nu conta câte degete avea la o mână şi că "se uşchise" demult din preajma planetei albastre. Aşa că... Aşa că Ramon murise pentru că

fusese mult prea mic şi fusese supus la un efort extraordinar de mare. Iar inimioara lui cedase. În privinţa lui Dumnezeu...

Dacă ar fi existat Dumnezeu, n-ar fi dat copii sănătoşi părinţilor care-i abandonau pe câmp sau în maternităţi şi copii bolnavi părinţilor care se topeau pe picioare la vederea fiului sau fiicei lor. Şi nu ar fi lăsat oameni buni să moară în accidente tâmpite de circulaţie. Asta era părerea ei - restul era teorie teologică.

Paşii se apropiară de ea; ridică privirea şi i se oferi un zâmbet:

- Decolăm.

OK! Ia să vadă ea dacă se descurca singurică! Se mută pe scaunul din faţă, îşi puse centura şi privi lung Boeing-ul de lângă ei. Înaintau din ce în ce mai repede...

O oră jumate de zbor; apoi încă o jumătate de oră drumul până la vilă. Şi-apoi...

Şi-apoi o să mănânce ceva şi-o să se ducă în dormitor. O să verifice dacă Ştefan o putea vedea în camera aceea goală... Şi, dacă va vedea o cameră de luat vederi montată acolo, o să se încuie în baie. Şi-o să plângă, în sfârşit, pe săturate. Şi-apoi o să doarmă. Şi-apoi o să poată spune că era pregătită să discute cu soţul ei şi "să-l repună pe picioare".

Ştefan

Fuma, privind lung băncile...

Naşul lui venise totuşi la spital. Sigur că nu se dusese să-l vadă pe Ramon - dar măcar îi ţinea părinţii ocupaţi! Contele era un bărbat "de toată isprava" şi-l înţelegea perfect! Îi ghicea gândurile - asta poate şi pentru că el le ghidase şi le modelase, încă de pe vremea când avusese doi-trei anişori şi se jucaseră amândoi în camera aceea specială...

Contele ştia că îşi dorea mult să stea singur, să se gândească la ceea ce se întâmplase şi să-şi ofere singur răspunsurile care-l ajutau să se pună pe picioare. Contele formase un singuratic; în castelul ăla mare şi uneori prea rece, el nu prea văzuse viaţă de familie. Văzuse etichetă, zâmbete, auzise tonuri normale... Şi-apoi contesa şi contele intrau în partea de castel care lui îi era oarecum interzisă. Pentru partea aia n-avusese niciodată "jaloane"...

Paşii se apropiau; probabil Grasu plănuia să pufăie şi el... Vocea lui Isamu i se păru veselă:

- Am făcut rezervările.

Se răsuci pe-un călcâi, simţind că pică cerul pe el:

- Unde-i Ana?

- O să-i transportăm cu o cursă comercială. N-am primit aprobare pentru privat.

- Unde-i Ana?

Chinezul lui îşi privi ceasul şi ridică din umeri:

- Cu Shun, sus pe cer.

- Ai lăsat-o cu Shun?

Acum i se aruncă o privire-laser:

- Da. Am lăsat-o cu Shun.

Adevărul era că Shun era însoţitorul de bord al lui Jun - şi trecuse prin mai multe peripeţii decât Grasu şi Diamant la un loc... Isamu decise să continue:

- Că s-a ofuscat, în elicopter, şi m-a acuzat că o cred în stare să deturneze elicopterul pân' la florăria din România!

I-auzi! Simţea că explodează...

- Şi-apoi mi-a amintit că are 23 de ani. Şi-i cam are, să ştii!

- O vezi vreun fel de ninja, aşa?

- Nu. Dar i-am predat-o lui Shun, cu sarcina precisă de-a o duce la Cannes şi a o preda lui Gilles personal. Dacă nu-l vede pe Gilles apropiindu-se de avion, are ordin să decoleze pe direcţia Nisa.

Adică la fratele lui, unde Yakuza bate la uşă şi cere voie să intre-n hol... Chinezul lui continuă:

- Am triplat deja paza la vilă. Şi-mi place să cred că nu i-ai luat armă şi maşină pe post de jucării.

- În clipa asta, Ana n-are nici armă, nici maşină.

- Dar nici n-o poţi supraveghea în halul ăsta toată viaţa! Că nu-i prizoniera ta; nu?

Ştia bine că nu era chiar aşa. Dar prefera să tacă şi să fumeze, încruntat... Iar Isamu decise să fie fair-play:

- OK; azi, acum, n-are nici armă şi nici maşină. Dar azi, acum, este un moment de criză şi trebuie să călătorească singură. I-am aranjat călătoria, i-am aranjat transferul de colo-colo... Shun ştii bine că nu se discută; iar Gilles...

Tocmai Gilles era problema! Avea 99% încredere în el, că de-aia îl numise un soi de bodyguard personal! Dar... Dar era prevăzător; aşa că scoase mobilul şi începu să scrie mesajul.

Ana-Maria

Telefonul piui scurt. Îl scoase... Ce se întâmplase?

Te rog să nu ieşi din vilă nici cu, nici fără Gilles. În mod excepţional, până vin eu, poţi să iei pocnitoarea - dar numai dacă e absolută nevoie. Dacă vrei, roag-o pe Isabelle să doarmă în vilă. Iar dacă observi ceva ciudat, orice, mă suni.

Adică soţul ei tocmai "o autorizase" să ia pistolul lui şi-o cam sfătuia să nu doarmă singură în căsoiul ăla S+P+2+M...

Ştefan se speriase. Era singură acasă pentru prima oară; iar el era tocmai la Paris, şi era îngrijorat... Dacă-i dăduse el voie să umble la pocnitoare fără să-şi amintească faptul că nu-i arătase încă unde-i piedica şi pe unde se băgau gloanţele... Oftă greu... Şi-i răspunse.

O să stau mai mult în dormitor, cu DVD-urile. Nu fii îngrijorat - dacă te ştiu îngrijorat, visez urât şi cad din pat. Să ai grijă de tine. Aştept să mă suni tu. Ana

Şi-acum îi amintise că ştia de ascunzătoarea de sub pat, ceea ce-i putea asigura cele câteva secunde necesare apăsării tastelor 9 şi Call... Reveni spre geam, spre nori.

Totul o să fie bine.

Ştefan

Adică se ascundea sub pat... Hm; ea era acum mai lucidă şi mai realistă decât el. Şi-abia acum îşi dădea seama că-i spusese să ia pistolul lui, dar n-o învăţase încă unde-i piedica şi pe unde se bagă gloanţe-n el... Oftă greu:

- ... Cred că nu-i a bună. I-am spus să ia pistolul, deşi n-am învăţat-o să-l folosească...

- Peste fix patru ore, o să ştie exact ce-are de făcut cu el. Că ajunge la Cannes şi se uită pe Google. Iar dacă nu găseşte informaţia pe Google, se uită la filme cu pistoale. Ai o soţie îngrozitor de deşteaptă. Şi de descurcăreaţă. Uneori mă sperie - mai ales atunci când îmi dau seama că ar putea să-mi citească gândurile, sau să-mi anticipeze mişcările...

- ... Mi-a spus că, dacă mă ştie îngrijorat, visează urât şi cade din pat.

Gestul lui Isamu fu concludent: "Vezi?"

- Cu toate astea, tu nu vii cu mine în România.

Hm; se încruntase...

- Lucrurile au rămas tensionate acolo, după ce mi-am întrerupt brusc ultima vizită. Nu ştiu ce-a făcut seniorul - că în ultimele două zile am deschis mail-ul doar sporadic. S-ar putea ca unele persoane să nu fie foarte mişcate de tragedia prin care trec. Iar tu nu trebuie să fii implicat în asta.

- Ştii bine că pot fi foarte discret, atunci când vreau eu.

- Iar tu ştii că pericolul vine de la alt departament - unul care citeşte liste de îmbarcare. În listele astea figurez eu, ai mei, Diamant,

Grasu, Rubina, Ramon... Acolo s-a aflat deja, în clipa în care compania aeriană şi-a dat OK-ul pentru transport.

- ... Cu alte cuvinte, vrei să mă duc la Cannes.

- Mi-ai fi mai de folos acolo, citindu-mi mail-urile restante, decât în România. Îi am pe Grasu, pe Diamant... Dacă e cazul, mai chem - că am pe cine...

Chinezul lui se întoarse şi porni spre poartă:

- Cum vrei tu! Îţi aduc laptopul atunci.

Corect! Laptopul lui rămăsese la apartament...

Trebuia să doarmă. De 48 de ore, dormea sporadic cu capul pe brancardă. Avea nevoie de două ore de somn - fie el şi iepuresc... Până venea Isamu cu laptopul, o să ceară o rezervă.

Ana-Maria

Lucrurile decurseseră normal. Imediat cum aterizaseră, Shun o rugase să nu stea în faţa geamului; se ridicase deci şi aşteptase. Iar după câteva secunde o chemase lângă el. Văzuse în mâna lui o coală A4, cu poza color a lui Gilles; dar o întrebase dacă individul acela care venea spre avion chiar era Gilles... Aprobase; îşi luaseră deci la revedere, ea coborâse, Gilles o condusese repede la maşină... Şi n-o întrebase ce se întâmplase, cum de venise singură; rămăsese tăcut, ca de obicei. Şi cum nu spusese nimic nici despre Ramon, trăgea concluzia că la vilă nu se aflase încă ce se întâmplase. Evident, n-o să-i anunţe ea; ei n-or s-o întrebe pe ea, ci pe Isamu. Din punctul ăsta de vedere era un pic mai liniştită...

Mercedesul încetinea; vedea trei costume negre în cadrul porţii. Gilles viră stânga, parcă maşina... Coborî şi intră în vilă - nici foarte tristă, nici foarte grăbită...

- Bună ziua.

- Bună, Isabelle.

Tânăra îi zâmbise ca de obicei. Deci nu le anunţase încă...

Urcă în dormitor, închise uşa şi-o încuie. Scoase telefonul şi-i scrise soţului ei un mesaj scurt:

Am ajuns cu bine.

Se apropie de geamuri...

Ştefan avea dreptate să fie atât de maniac cu paza. Toată zona era învăluită în verdeaţă. De-acolo, din vilă, n-ar fi avut nici o şansă să vadă vreun lunetist... Iar individul care voia să-l vadă mort era apărat de-un serviciu extern; deci avea afaceri serioase în exterior. Adică beneficia de foarte mulţi "băieţi veseli" în afara graniţelor ţării - şi de-ai lui, şi de-ai amicilor lui. Soţul ei avea şi-o lungă listă de duşmani declaraţi şi nedeclaraţi... Mai erau şi "liberii-întreprinzători" care lichidau pe oricine contra cost... Telefonul piui scurt.

Ştii bine că sunt prevăzător şi un pic maniac. Dacă totul a fost OK până acum, atunci o să fie OK şi de-acum încolo. Isamu ajunge şi el diseară, că are treabă la birou.

Deci nu-l lua pe Isamu cu el... De fapt, era la mintea cocoşului! Afacerile trebuiau să meargă mai departe orice-ar fi - nu? Cineva trebuia să vadă de ele, nu? Plus seniorul şi problema individului care încerca din greu să-l lichideze...

Mai bine că venea şi Isamu! Poate-i spunea şi ei care era şmecheria cu cuiele! Deşi era tentată să creadă că-i înţelesese corect cuvintele... Şi nu voia să-şi imagineze aşa ceva - că nu putea să-i vadă pe părinţii lui Ştefan şi să asocieze imaginea lor de-acum cu cuvintele "cui pe cui se scoate". Indiferent ce şi cât de mult le spusese Isamu despre noua viaţă a fiului lor.

Deschise şifonierul... Întâi va face o baie fierbinte, prelungită; apoi se va uita la un film cu multe pistoale. Şi va mânca. Şi-apoi... Şi-apoi, diseară, după ce plecau toţi iar ea se baricada în vilă, va deschide uşa camerei goale...

Ştefan

Se aşeză şi-şi prinse deja centura: ştia că nu se va mai ridica de-acolo. Avea treabă cu laptopul. Dormise două ore; se simţea oarecum odihnit. Trebuia să se uite pe mail-uri... Grasu se aşezase lângă el. Diamant stătea în spate, cu părinţii lui... Privea ecranul şi aştepta...

Pentru început, să vadă ce-i scrisese seniorul. Îl anunţase, încă de ieri de dimineaţă, că obţinuse unele aprobări, aşa că începuse să aştepte un telefon important, în vederea rezolvării problemei lui. Alambicat; foarte alambicat! Devenea obositor tot protocolul ăla... Individu' cu yaht o să-l sune, pentru că primise aprobare să-i facă o vizită pe pământ românesc. OK! Aştepta telefonul ăla! Ce mai primise? Raport prinţesă... Iar un raport despre prinţesă... Stop! Ăsta avea fotografii!... Dar n-o să le deschidă. Nu acum. Jos, în cală...

Seniorul nu-i trimisese altceva. Să caute afacerile acum... N-avea nici timp, nici stare pentru ele. Le trimitea lui Isamu, rând pe rând...

Gata; decolau. El redirecţiona afacerile...

Şovăi, preţ de-o clipă: redirecţiona afacerile...

Închise ochii şi-şi acoperi faţa cu palmele.

Redirecţiona afacerile... spre Isamu...

Calcula... Calcula riscuri. Şi avantaje. Şi dezavantaje. Şi - la dracu! - era mult prea devreme pentru asemenea calcule! Stop!

Reveni spre laptop iar Grasu întrebă:

- Vrei un energizant?

Aprobă şi continuă să redirecţioneze afacerile... Gata.

Se simţea trist. Jos, în cală, era băiatul lui. Se ducea să-l îngroape... Şi-o să îngroape, o dată cu el, toate planurile şi toate visele pe care şi le făcuse atunci când se gândise la el, când îl văzuse la ecograf, când văzuse chipul uimit şi nerăbdător al Anei la vederea imaginilor 4D...

Oare Ramon fusese "plata" lui? Sau fusese doar "o rată"?

Azi, pentru prima oară, îi venise în minte acel gând. Cel cu redirecţionarea. Şi se şi apucase să calculeze... Să fie un presentiment?...

Nu; mai degrabă, era un semn.

Privea lung norii...

Florentin

Era opt, iar el unul se săturase. Roberto stătea acolo, lângă el, de la nouă şi zece dimineaţa! Îl silise să mănânce la ore fixe, să ia pastile, să-şi facă vitamine efervescente... Îi percheziţionase toată casa, căutând sticlele de vin pitite - deşi îl asigurase că nu mai avea strop de alcool... Îşi privi lung fratele. Mm, era încruntat! Şi-acum se întorcea spre el şi încerca să pară detaşat şi zâmbitor:

- Ce-i?

- Băi, du-te acasă!

- Nu.

- Băi, am minte-n cap! N-o să mă sinucid!

- Bine.

Şi tot nu se ridica... Aah! Ridică vocea la el:

- Băi, n-auzi că nu mă sinucid? Că nu-s dement!

Roberto ridică şi el vocea:

- Ba eu te cred în stare! Că dacă ai băut singur două kile de vin doar fiindcă cretinul ăla ţi-a adus un CD cu amantă-sa dansând manele, eşti capabil şi de mai mult!

Păi până aici! Se ridică şi ieşi. Se ducea să-şi aducă copilul acasă - şi imediat cum se întorcea, o să-l dea afară! Ce, n-avea casă? Apăsă soneria... Mirela încercă să-i zâmbească:

- Bună.

- Bună. Ce face picea mea?

Citi o umbră de tristeţe pe faţa ei:

- E bine; se joacă.

Ce era umbra aia de tristeţe? Că Mirela nu-şi exterioriza opiniile pe chip decât atunci când zicea una şi încerca să transmită alta! Deci Florentina lui era tristă... Intră şi-i făcu cu mâna. Şi, într-adevăr, chi-

pul trist al micuţei lui se destinse brusc:

- Tati!

O aştepta; ea venea în fugă... O luă în braţe:

- Ai mâncat?

- Nuu, a stat mâncale amâdoi!

- Atunci hai la mâncare!

Se grăbea acum s-o ia cât mai repede din mediul acela "nebun"...

Oare mai exista vreo legătură între el şi părinţii lui? Sufleteşte vorbind - mai exista o legătură? Că ei îi chinuiau fetiţa, în timp ce el nici nu-i mai saluta! De discuţii nici nu putea fi vorba... În orice alte condiţii, ar fi fost tentat să ia mâine ziarele şi să-şi cumpere un apartament; dar ştia că, în clipa în care el va începe să privească cu adevărat spre viitor, ei toţi vor ieşi din carapacea aceea rece şi neprietenoasă şi vor redeveni părinţii şi fraţii şi cumnaţii lui. Că erau reci şi nu-i vorbeau pentru că el suferea... iar ei încercau să-l scuture cumva, să-l scoată din starea aia...

Împinse uşa şi intră. Şi puse picea pe covor:

- Gata. Acum am copilu' la mine. Şi cum ştii că sunt un părinte responsabil, ştii că n-am să mă omor. Du-te acasă, la nevastă şi copii. Şi ai grijă de ei. Că de mine am decis să am singur grijă.

- Am văzut cum ai tu grijă de tine! Şi mai bine nu te-apucai!

Îl privi lung... şi-i răspunse:

- Am făcut bine că m-am apucat - fiindcă am înţeles că n-am ce să aştept. Că nu se mai întoarce ea. A ridicat-o lângă el. Aşa că acum e prea sus pentru mine... Iar ea se simte bine acolo sus - se vede asta de la o poştă, în gesturile ei... Du-te acasă. Aici n-o să se mai întâmple nimic notabil.

- ... Băi, eu atâta îţi zic. Dacă-ţi vine să te faci iar mangă, adu copilu' la Mirela. Sau cheam-o încoa - că să ştii c-o las să vină! Că tu n-ai calculat o chestie! Dacă asta mică se scula de dimineaţă şi se ducea să-şi taie singură de-un sandwich...

Aprobă, dându-şi seama că Roberto avea dreptate... Şi-l văzu ieşind. Şi încuie, oftând greu.

Ana nu se mai întorcea. Că nu mai voia ea. Ceea ce-i oferea el...

Ceea ce-i oferea el nu mai conta acum. Ceea ce-i oferise atunci, demult, fusese special. Dar se schimbase; viaţa şi soarta îl schimbaseră. Iar oferta de-acum nu mai era pe placul ei. Dacă Ştefan va păţi ceva, Ana-Maria îşi va căuta alt bărbat. Unul ca Ştefan.

Zâmbi slab: Ana-Maria avea o vorbă... Şi-o spusese, de câteva ori, pentru urechile cumnatelor ei... şi pentru urechile lui, referindu-se la diverse cunoştinţe şi amice şi amici... "Ciorba reîncălzită are aceleaşi bucăţi în ea; şi există riscul să se fi şi acrit între timp." Şi-avea perfectă dreptate Ana-Maria...

Se întoarse şi-i zâmbi picei lui:

- Mâncăm?

- Mâcăm.

- Ce mâncăm?

- Catofi păjiţi!

- Bine; hai să facem cartofi prăjiţi!

Că, la urma urmei, de ce nu?! Ce, el crescuse cu pape la borcan şi ouă bio? Pâine şi salam; şi uite ce mare şi frumos se făcuse! Şi puternic - că avusese putere să azvârle cu nevastă-sa prin dormitor! Dracii îi luase din piper şi soia... Eh!

Florentina scotea cartofii din cutie. Părea hotărâtă să-i scoată pe toţi, aşa că o opri:

- Hei, ajung ăştia!

- Tati faţe muţi catofi!

- Îi fac pe ăştia, iar dacă mai vrei, îţi mai fac.

- Mamaia supălat la Foletina.

Cum-cum? Lăsă baltă cartofii şi se lăsă pe vine, ca să fie mai mic decât ea:

- Te-a supărat mamaia?

- Nuu, Foletina supălat mamaia!

- Da' ce-ai făcut?

- Foletina ziţe "Ude e mami" mamaia face scrşscsssrs...

Adică scrâşnea printre dinţi, în romanes probabil... Şi lăsa copilu' ăla fără răspuns - deşi îi zisese să n-o lase niciodată fără răspuns! Tocmai ca s-o încurajeze să întrebe!

- Si Foletina faţe mic-mic-mic...

O privi lung; Florentina era un pic încruntată. De parcă se supărase pe mamaia... Oftă scurt:

- ... Ştii ce m-am gândit? Mâine mergi cu tati la serviciu?

- Daa! Mege Ovidiu faţe foli mute!

- Da, mergem la Ovidiu să-l punem să-ţi aşeze ţie multe flori în buchet. Bine?

- Bine! Si mege Lumiţa vine nene fumos!

Mm...

- Nu, nu cred că nenea frumos o să mai vină şi mâine. Dar, dacă vine, o să-i spun Luminiţei să-l trimită la florărie. Ca să-l vezi şi tu. Bine?

- Bine! Aide faţe catofi păjiţi!

Hai cu cartofii prăjiţi... Se întreba acum dacă nu cumva chiar o să se pomenească cu Ştefan mâine la mall. Aşa, că era în trecere şi se gândise să vadă ce mai face Nicuşor...

Ana-Maria

Tresări la auzul ciocănitului corect; se repezi spre şifonier, dar vocea lui Isamu o opri:

- Bună, Ana.

Fiu! El era! Se grăbi să descuie uşa:

- Bună.

- Te-am speriat, nu?

Aprobă cu capul:

- Un pic. Îmi aminteam că apăsasem butonul ăla mare şi roşu...

- L-ai apăsat; dar eu am cheia de la butonul mare şi verde...

Evident - dacă intrase acum şi rămânea singur aici şi-avea toată casa pe mână, era normal să aibă şi el o cheie...

- Sunt în birou. Sau în a doua cameră de pe hol. Ştii tu...

Aprobă şi-l văzu coborând treptele... Închise uşa şi n-o mai încuie: acum nu mai avea de ce. Era şi el acolo; era mai liniştită...

Isamu nu-i spusese nimic despre Ştefan; nici n-o invitase în birou, să-i spună acolo. Avea sentimentul că nici nu prea voia să-i spună ceva...

Reveni în faţa televizorului... dar îl opri. Stinse lumina, se întinse în pat... Privea lung tavanul; era frântă de oboseală, dar simţea că nu va putea adormi prea curând. Se gândea la Ştefan... la Ramon... Dacă mâine se întâmpla ceva, ea nu-l va putea ajuta. Ea nu va fi acolo, să-i acopere capul cu braţele...

Ştefan

Era aproape miezul nopţii; stătea în aeroport, la geam, şi se uita lung cum erau descărcate sicriele... Diamant se tot agita pe-acolo, pe pistă - că ştia ce-i în sicriul mare, şi-aia era sarcina lui! El privea lung sicriul micuţ... Băieţii de la Stoica erau mult mai calmi decât vărul lui. Ştiau ce au de făcut; aşa că îl preluară pe Ramon, în timp ce Diamant alerga spre celălalt avion... Plecă grăbit capul şi porni spre ieşire.

Mergeau direct în şatră. Mâine dimineaţă se duceau la biserică... Apoi se întorceau... Apoi...

Gecile negre îl preluaseră. Mergeau spre ieşire, spre maşini... Nu auzea nici un cuvânt - dar dacă vreunul ar fi avut proasta inspiraţie să-i transmită condoleanţe, probabil că l-ar fi ucis doar din privire... Urcă pe bancheta din spate; Grasu demară.

Ştia că părinţii lui sunt undeva în spate, în altă maşină. Nu se întorcea să verifice. Avea încredere în Grasu. El nu putea...

Până nu se va termina totul, nu va fi în stare să se adune şi să meargă mai departe.

7 decembrie 2005 - miercuri

Ştefan

Ajunseseră. Vedea flăcările mari, înalte... Îi aşteptau. Erau toţi acolo. Şi adulţi, şi copii, şi... Toţi. Asta nu-l mira - îl aşteptaseră pe nepotul bulibaşei...

BMW-ul opri pe locul lui; Grasu opri motorul. Şopti, în romanes:

- Săbiile mele au venit?

- Sunt în maşina din spate.

Clătină încet capul: nu mai era om...

- ... Şefule, eu zic să te odihneşti până dimineaţă. Că o să fie o zi grea; şi dacă zici că nu i-ai văzut pe Asia la aeroport, să ştii că încep să mă îngrijorez.

Şi el era îngrijorat - el ştia cel mai bine cât de aerian era... Se grăbi să-i organizeze acum, cât îi stătea mintea la asta:

- ... Ei doi se ocupă de pază. Le dai oamenii pe mână şi le spui că nimeni n-are voie să filmeze sau să facă poze. Nici cu telefonul, nici cu caru' televiziunii. Şi să fie atenţi la arme.

- Da, şefu'.

- Să-i zici lu' Perla să se ocupe ea de masă şi băutură.

- Da, şefu'.

- Iar tu... Tu ai grijă de mine. Că până nu se termină totu', eu nu sunt om...

- Sigur, şefule. Stai liniştit.

- Da' îţi zic o chestie, Grasule... Mâine, când l-oi băga în groapă, eu o-mpuşc pe Rubina. Că ea n-are ce căuta aici.

Tăcere...

- ... Dă ordinele şi du-te la culcare. Du-te la Perla în rulotă şi dormi omeneşte. Mâine, tu o să ai cea mai grea sarcină dintre toţi.

Deschise uşa şi coborî. La vederea lui, grupul numeros strâns lângă foc făcu un pas în spate... Gestul lor îl dezmetici; abia acum realiză că avea pe chip concentratul ăla periculos - iar ei se fereau, deşi era evident că n-avea cizmele în picioare... Intră în rulotă şi închise uşa.

- Hai, mămicule; hai să mănânci ceva.

Nu răspunse; se aşeză la masă şi deschise laptopul. Trebuia să verifice ceva; să fie sigur că era bine...

- Ştefane, hai afară, să mănânci ceva.

- Vin imediat.

Gata? Renunţaseră?... Da; ieşiseră amândoi. El nu ieşea încă; el avea treabă. Activă sistemul de supraveghere din vilă; selectă direct camera din dormitor... Ana dormea. Mutase perna lui în spatele ei şi se sprijinea de ea; iar în faţă, în braţe, strânsese toţi puii de pernă. Absolut toţi. Imaginea asta, gândul ăsta îl făcea să plângă...

"Gata, Ştefane! Ai văzut-o, te-ai convins că e bine - acum gata! Revino-ţi, că te sar ăştia gardu' dacă te-apuci iar de chiulit! Că ăştia nu-s trei generali de doi bani!"

Închise totul şi porni mail-ul. Raport prinţesă... Raport prinţesă... Numai rapoarte. Nimic nou în afaceri - era evident că Isamu ajunsese în birou, intrase pe server şi-i luase şi singur mail-urile de afaceri. Şi se ocupa el de ele!

Acum, el o să se ocupe de rapoartele despre prinţesă. Că tot era în România - poate se înfuria şi se-ntorcea la Cannes cu Florentina cu tot!

Din fericire, seniorul triase transcripturile; le blocase pe cele care nu aveau nimic interesant în ele. În orice alte condiţii, acea decizie l-ar fi scos din sărite; acum însă îi mulţumea, pentru că n-ar fi avut timp să citească tot - trebuia să şi doarmă puţin...

Citea... Citea şi se înfuria... Pentru că mamaia nu mai continua cu "mami e moartă", dar scrâşnea printre dinţi invective în romanes. Şi-o făcea în bucătărie, lângă Manolache senior, care-o lăsa să scrâşnească cuvintele alea! Da, Florentina n-o înţelegea - dar uite că îi simţea supărarea. Iar faptul că prinţesa se făcea mică denota teamă - deci mamaia făcea o mutră de-aia "de război"... Iar lui îi crescuse alarmant tensiunea...

Ia uite! Păli şi selectă cuvintele. Şi le mai citi o dată... "Mege Lumiţa vine nene fumos."

Îi tremurau mâinile...

Poate că asta era pedeapsa lui. Să aibă un copil care să-l iubească mult, dar care să nu fie al lui... Sau poate că pedeapsa lui era să fie iubit de un copil care nu va fi niciodată al lui... Dar de ce-o încuraja Florentin pe prinţesă? De ce-i spunea...

Era sigur că idiotul pălise când o auzise. Şi totuşi, îi spusese...

Nu; încercase doar s-o amăgească. Şi reuşise. Va afla mâine seară dacă, într-adevăr, idiotul îi spunea Luminiţei să-i aducă pe amândoi în aceeaşi încăpere - pe el şi pe Florentina. Până mâine seară nu putea decât să presupună...

Uşa se deschise scurt; paşii intrară în rulotă. Două perechi de paşi.

- Ce faci, mămicule; tu nu vii?

- Ba vin imediat.

Scrâşnea, pentru că Florentina se speriase azi... Reluă transcriptul ăla; trebuia să-l disece şi avea dificultăţi de concentrare... Şi iar ajunsese la partea aia cu scrâşnitul... Scrâşni şi el, la fel ca mamaia Lăcrămioara:

- Ah, hoaşcă bătrână! Nu-mi pici tu mie-n gheară! Să-ţi arăt eu Dumnezei şi sfinţi, javră nenorocită ce eşti!

- Ce-ai, mămicule? Pe cine înjuri aşa?

- Pe mama lu' Florentin.

Tăcere... Decise într-o clipă să le spună tot - că dacă tot erau aici iar el avea fotografii proaspete cu nepoţica lor, era momentul ideal să le-o pună sub ochi!

- Îşi bate joc de fetiţa Anei şi-i zice că mă-sa-i moartă! Şi-aia mică plânge! Şi cretinu' ăla nu face nimic s-o oprească!

Tatăl lui "tună":

- Iar faci ascultări ilegale?

- Astea-s legale! Seniorul are aprobare pentru ele!

Deschise una dintre fotografii, la întâmplare, şi se ridică în picioare. Şi ţipă, atent să nu le obtureze vederea:

- Cum dracu pot să chinuie copilu' ăsta? Ce le-a făcut copilu' ăsta de nici doi ani? Copilu' e nevinovat! Idiotu' ăla e vinovat, c-a vrut s-o taie pe Ana pe faţă ca să-i scurteze coada de admiratori! Şi n-a fost în stare nici măcar să-i zică "Hai, muiere, să nu mai mergem azi la serviciu! Hai să dormim! Sau să ne plimbăm!" Ăla e principalu' vinovat. Şi tot ăla e idiotu' care nu vede că maică-sa îi chinuie copilu'! Şi el primeşte pupături şi dezmierdări, iar cotoroanţa îşi varsă dracii pe copil!

Ei bine? Ce părere aveau?

Mama lui era fascinată de imaginea de pe ecran. Privea chipul rotund, încadrat frumos de buclele rebele, boticul serios, ochişorii mari şi negri - şi nu mai putea închide gura... Tatăl lui păru, însă, imun la acea fotografie:

- Idiotu' e tatăl copilului ăla! Iar dacă tu nu te duceai fuguţa la uşa nevesti-sii să-i umpli capu' cu prostii, idiotului i-ar fi picat fisa pân' la urmă iar copilu' ăla n-ar mai fi crescut fără mamă! Aşa că idiotu' cel mai mare tu eşti - nu el!

Zău! "Ei, păi dacă nu guşti imaginea, atunci *kanci* imagine!" Trânti ecranul laptopului şi ieşi printre ei, ca o vijelie. Şi porni spre sicriu.

Îl aşezaseră pe-o masă, într-o parte. Din fericire, nu avuseseră proasta inspiraţie să-l deschidă; iar Grasu era acolo, lângă el. Semn că ideea lui cu culcatul fusese uşor tâmpă...

De fapt, cine dormea în noaptea asta? Cine nu stătea la priveghi?

... Păi, săbiile lui nu stăteau la priveghi! Cel puţin una dintre ele dormea dusă toată noaptea! Că greul mâine era! Se apropie de foc; Iranianul îl privea lung, atent, alert...

- ... Ai vorbit cu Grasu?

- Da.

- ... Unu' din voi doarme dus în noaptea asta. Îţi alegi zece oameni, care-i ştii mai bine, şi vă culcaţi în maşini. Că voi aveţi treabă

de dimineaţă.

- Am înţeles.

- Fără poze, fără filme, fără înregistrări...

Tânărul aproba. Evident, îi spusese şi Grasu... Reveni la masă, dar îşi luă un scaun şi şi-l trase lângă sicriu. Puse o mână pe lemnul rece... Cealaltă mână se aşeză pe masă. Lăsă capul pe mână şi închise ochii.

N-o să doarmă; nu putea dormi. Dar... Dar se întreba acum cât de idiot putuse să fie, să nu bage şi el o mână în incubator...

Nicuşor

Telefonul piui lung. Mm, şi ştiuse că ar fi trebuit să-l oprească înainte să se culce! Îl luă şi văzu "Tata"; apăsă butonul, oftând greu:

- Da, tată.

- Scoală, Nicuşoare!

Cee? Se ridică imediat:

- Ce-ai păţit?

- Scoală şi pune-ţi costumu' negru! Că acu' am aflat că a murit băiatu' lu' Ştefan!

Aoleu! Se pocni cu mâna peste frunte: murise...

- Şi-asta nu-i tot! Ăla micu' a murit la două zile după ce-a murit Rubina!

Mamă Doamne!

- Da' asta ştim doar noi doi: eu şi tu! Că m-a sunat taică-su şi mi-a zis să te duci şi tu acolo. Zice că Ştefan e sfârşit; nu-şi ia mâna de pe sicriu...

Sări din pat şi se repezi la şifonier:

- Acu' plec spre el!

- Pe Rubina o îngroapă ai ei la ei în sat; acolo se duce Diamant. Pe ăla micu' îl îngroapă în şatră. Du-te acolo şi sprijină-l! Că acu' are nevoie de un prieten adevărat!

- Ştiu - şi bine că mi-ai zis!

- Băi! Vezi, să nu faci vreun căcat p-acolo!

- Stai liniştit!

Închise şi aruncă telefonul pe pat. Se îmbrăca "la băţul de chibrit"... Luminiţa îl privea lung, serioasă:

- Ce s-a întâmplat?

- Trebuie să plec.

- Văd. Şi mă-ntreb unde te duci, la şase dimineaţa, în costum negru.

- La o înmormântare.

- ... Da' cine-a murit?

Preferă să tacă - că încă nu se gândise dacă să-i spună şi ei sau nu.

- ... Nicuşoare, cine-a murit?

Ah, nu-i reuşea nodul ăla - şi şifona aiurea bunătate de cravată! Adevărul era că-i tremurau mâinile; îşi dădea seama în ce hal era Ştefan acum şi... Şi, mai ales, îşi dădea seama cum o să fie Ştefan după slujbă!

- ... Vrei să merg şi eu?

- Tu stai acasă, cu copilu'.

- Nicuşoare, mă sperii! Zi-mi cine-a murit!

- Dacă-mi faci căcatu' ăsta de nod, îţi zic.

Luminiţa sări din pat şi se repezi să-l răstoarne şi mai multe nu! Şi uite ce se grăbea... Oftă greu:

- Fă, să nu spui la nimeni. Că trebuie să ne gândim bine la cine spunem şi la cine nu. Că-i groasă treaba!

- Bine; mă jur că nu zic la nimeni până nu stabilim cui spunem.

- ... A murit Rubina.

Mâinile se opriseră... Adăugă:

- Iar la două zile după, adică ieri probabil, a murit şi copilul.

Şi-acum Luminiţa îşi acoperise gura cu mâinile. Adio nod... Răcni la ea:

- Haai, făă, cu nodu' ăla! Că ajung acolo după *pomana* şi mă fac de tot căcatu'!

Gata: o dezmeticise. Luminiţa o luase de la început, ceva mai încet dar mai sigur...

Deci băiatul murise după două zile... Adică, timp de două zile, Ştefan sperase... Da' de ce murise? Luminiţa păru că gândeşte în acelaşi timp cu el, pentru că îi oferi un răspuns plauzibil:

- ... Înseamnă că s-a simţit ea rău şi i-au făcut cezariană. Nu trebuia să nască de Anul nou?

Aprobă scurt - aha...

- Şi probabil că au fost şi complicaţii la naştere. Prematurii aşa de mari în general n-au treabă...

Probabil...

- Nicuşoare, să ai grijă! Te rog! Să te-ntorci întreg acasă!

- Stai, fă, liniştită! Tu crezi că-i arde să-mi ia mie gâtu'?

- Eu cred că e atât de disperat şi de sfârşit, că ia gâtu' oricui stă la prea mică distanţă de cuţitoiu' ăla!

- O să stau acolo unde mă lasă să stau. Sau crezi că ne ducem care încotro p'-acolo? În asemenea momente de vulnerabilitate, cred că Ştefan e păzit de-o armată câtă frunză şi iarbă!

- ... Să ai grijă; auzi?

- Aud. Hai, că am plecat.

- Ai grijă!

- Fă, gata! Gata, că m-ai ameţit!

Nevasta lui se încruntase şi tăcuse. Era îmbufnată - ea avea grijă de el şi el nu voia!

- Ce mă tot dădăceşti atâta, de parcă-s ţânc?!

Îi fură un sărut şi se grăbi să iasă.

Deci băiatul lui Ştefan murise... Groaznic! Dar ceea ce era cel mai groaznic era faptul că, diseară, acel Ştefan se va duce s-o ia pe Florentina! Trebuia să-şi viziteze cumnatul pe la şase, aşa... Şi să doarmă la el. Deşi n-avea mare influenţă asupra lui Ştefan...

Urcă la volan şi demară. Şi scoase telefonul; selectă numărul lui Diamant...

- Da.

- Neaţa. Tocmai am aflat ce s-a întâmplat.

- Aşa; şi?

- Şi te-am sunat să-mi zici în mare despre ce-i vorba; că sunt în drum spre şatră.

- Păi de ce te duci acolo?

- Fiindcă e prietenul meu?

Tăcere...

- Bulibaşa l-a sunat pe tata şi i-a zis; că altfel tu nu mă anunţai. Că nu-s prietenu' lu' văr-tu - sunt, aşa, un duşman cam cât o gâză!

- Am şi eu dispoziţiile mele. Iar dacă zici că a sunat bulibaşa după tine, nu cred că mai ai de ales: te duci şi-ţi mănânci papara...

- ... De ce?

- Pentru că tu îl reprezinţi pe Florentin acolo. Tu te-ai lipit de-o Manolache. Şi-o să te vadă Ştefan şi-or să-i vină "piticii": ori te bate de te lasă lat, ori se duce şi fură fetiţa.

- Ba cred că nici, nici.

- Tu crezi ce vrei; da' în locul tău dac'aş fi, n-aş sta să mă vadă îndelung în faţa ochilor...

- OK. Cum s-a întâmplat cu Rubina şi băiatu'?

- Asta chiar nu cred că te interesează.

- Ba să ştii că mă interesează foarte mult! Dacă se hotărăşte să nu-mi crape capu' şi vine să vorbim, ar fi bine să ştiu câte ceva! Să nu-i fac rău spunând întrebări tâmpite!

- ... Rubina a avut nişte complicaţii şi i-au făcut cezariană. Iar copilul n-a avut plămânii bine dezvoltaţi. Şi a fost şi foarte mic.

Acum începea să-şi facă o idee...

- ... Te rog frumos, fă-mi plăcerea şi nu-i pomeni de Florentin.

- Oi fi eu mai sărăntoc decât tine; da' prost nu sunt!

Şi-i închise - că îl înfuriase rău individu' ăla... Acceleră - şi-şi promise, lui însuşi, că cu prima ocazie când mai dădea ochii cu el, o să-i zică să-i lase Luminiţei bijuteriile! Că nu prea mai avea ochi pentru el, după asemenea ton şi asemenea cuvinte!

Ana-Maria

Deschise ochii şi se ridică. Era nouă dimineaţa. Dormise neîntoarsă... Dormise în braţele pernei lui, cu toţi puii lor în braţe... Luă unul dintre pui şi trase glasvandul. Şi intră.

După calculele ei, Ştefan nu se va apropia de laptop până pe la 12. Acum era opt în şatră. Deci avea la dispoziţie patru ore.

Privi lung pereţii, colţurile, geamurile... Nu - aici n-avea cameră de supraveghere. Aici n-o vedea. Aşa că se aşeză pe jos... strânse perna în braţe şi bufni în plâns.

Nicuşor

Gata. Ieşise, în sfârşit, de pe drumul naţional - şi mai avea un pic până la poieniţă. Dăduse Domnul şi scăpase din ambuteiajul ăla înfiorător...

Cârnatul de maşini de pe potecă părea că n-are sfârşit. Şi toate erau BMW-uri negre. Toate aveau cel puţin un şofer şi-un pasager - identici, modelul băieţilor care-l păzeau pe Ştefan. Simplul fapt că trecea pe lângă ele iar indivizii îl priveau îl făcea să se simtă ca un mieluşel în drum spre abator...

Aha! Maşinile "musafirilor" erau parcate în partea cealaltă a gărduleţului! Îşi găsi şi el un loc şi se grăbi să coboare. Şi fu abordat imediat:

- Bună ziua.
- Bună ziua.

I se indică ferm maşina; OK! Se răsuci; îl percheziţionau...

- Vă rog să lăsaţi mobilul în maşină.

Aprobă şi se execută.

- Aveţi camere foto, camere de luat vederi?

Negă - nu pricepea la ce-l mai întrebaseră, dacă tot îl percheziţionaseră... Acum îl lăsau să intre. Trecu peste gărduleţul mic... Încercă să nu se uite spre groapa micuţă...

Nu recunoştea pe nimeni - toţi erau străini de şatră. Dacă n-ar fi fost rulotele, ar fi crezut că nimerise la altă înmormântare! Mai făcu câţiva paşi şi fu prins de braţ:

- Nicuşor? Nicuşor al lu' Vlad?

Se întoarse... şi întinse mâna:

- Chiar el, nea Toni!
- Ce faci, mă? De la nuntă nu te-am mai văzut!
- Ce să fac, nea Toni; uite, am aflat şi eu de nenorocire şi-am venit cât am putut de repede...
- Aha! Păi nu-s aici; s-au dus toţi la biserică. Da' hai - dacă tot ai venit mai devreme, ajută-mă cu scaunele alea!

Da! Să-l ajute! Să facă şi el ceva! Tinerii în geci negre priveau drept atunci când voiau să privească - şi-i dădeau fiori. Şi-acum priveau drept peste toţi oamenii din curte. Se apropiau de scaune... Şopti:

- Bre, nea Toni; da' matale ştii ceva, cum s-a întâmplat?

Fu tras într-o parte şi i se turui în şoaptă, la ureche:

- Rubina a fost foarte slabă; cică a răcit şi-a avut tot felul de complicaţii, aşa că a internat-o în spital încă din luna a doua. Şi cică nebuna nu mai voia să stea internată; şi n-a mâncat nimic trei zile. Şi după aia i-au făcut cezariană, că nu se mai putea. Ea a făcut infarct; copilu' a mai trăit două zile. Medicii i-au tot crescut băiatului şansele de supravieţuire, că s-a simţit tot mai bine şi mânca bine şi se întrema; da' până la urmă i-a cedat inimioara...
- Adică i-au dat şanse şi-apoi a murit?

Privea capul care aproba şi nu putea să înţeleagă... Bătrânul bombăni aşa, uşurel:

- Nicuşoare, eu ştiu că tu te-ai însurat cu florăreasa aia a lu' Manolache; aşa-i?

Aprobă cu capul.

- Încearcă să nu stai prin preajma lu' Ştefan azi. O să te vadă; o să ştie că ai venit şi tu. Când o să se liniştească, o să vină el la tine. Da' azi încearcă să stai deoparte. Ăsta-i sfatu' meu de om bătrân...

Aprobă şi apucă scaunul - că dacă şi nea Toni zicea exact la fel ca Diamant, era tentat să-l ierte totuşi pe principalul lui furnizor de bijuterii...

Aproape terminaseră de aranjat scaunele, când văzu cum portierele se deschid la unison. Coborau toţi - deci veneau... Se dădu în spate până la prima rulotă. Şi încercă să se ascundă un pic după ea...

... Era groaznic...

Toată şatra plângea. Toată şatra jelea. Toţi, de la ţâncii de-o şchioapă până la străbunica în baston pe care-o cam duceau nepoţii pe sus... Pe Ştefan îl ducea Grasu. Ştefan ţinea mâna pe sicriu; şi nu vedea pe unde merge sau ce face - că părea că lacrimile îl orbiseră...

Nu putea privi asta. Nu-i mai putea privi. Atâta durere... Se întoarse spre rulotă şi bufni şi el în plâns.

Ana-Maria

Se ridică greu şi-şi şterse lacrimile. Trebuia, totuşi, să iasă...

Îşi simţea sufletul greu... Intră în baie şi se privi lung în oglindă. Şi decise să facă un duş - că dezastrul ăla era complet, iar Ştefan putea porni totuşi camerele. Şi numai asta-i mai lipsea soţului ei acum!

Nicuşor

Stătuse cuminte lângă rulota aia toată slujba; nu se clintise deacolo. Ştia că Ştefan îl văzuse; la un moment dat, îi aruncase o privire lungă... Dar nu i se transmisese nici "Hai", nici "Stai"; decisese de bunăvoie să stea...

Grea încercare pentru prietenul lui; foarte grea! Dacă ar fi fost în locul bulibaşei, nu l-ar fi lăsat pe Ştefan să se apropie de sicriu! Cu atât mai mult, să ţină în permanenţă mâna pe cutia micuţă! Timpul petrecut aşa, lângă băiatul lui, făcuse despărţirea de el mult mai grea. În clipa când lopeţile se opriseră, el unul simţise că ar fi trebuit să se ducă la prietenul lui şi să-l ia de-acolo! Dar nu îndrăznise nici să clipească. Grasu se repezise să-l ridice el - şi încasase ditamai brânciul... Iar Ştefan rămăsese acolo jos, în genunchi, plângând în hohote, cu mâinile înfipte în moviliţa de pământ... Încet-încet, plecaseră toţi spre mese; doar el şi Grasu rămăseseră acolo. Şi...

Nu văzuse exact ce se întâmplase după aceea - că venise bulibaşa şi-l luase de lângă rulotă, îl adusese la masă... Şi chiar devenise atent la discuţie. Dar după numai cinci minute îi sărise inima din piept - şi lui, şi tuturor celor prezenţi la *pomana*! Pocnetele de armă răsunaseră îngrozitor în pădurica aia - şi toţi se făcuseră mici, care pe unde se aflau! Băieţii se ghemuiseră, invitaţii se aplecaseră, Grasu se trântise pe jos... Numai Ştefan rămăsese în picioare, cu mâna întinsă spre cer, apăsând cu ură trăgaciul ăla şi trăgând glonţ după glonţ! Iar când sesizase şi el că pocnetele deveniseră seci, că rămăsese fără gloanţe, îl văzuse făcând câţiva paşi de avânt şi azvârlind cu arma spre cer. Urlase un "Fă!" de se cutremuraseră toţi... Şi nici unul dintre băieţii de la pază nu reacţionase - semn că el, reprezentantul familiei Racovici dar şi al neamului Manolache, ar fi trebuit să se cam ascundă sub masă...

Ştefan se liniştise după ce-o împuşcase pe Rubina. Nu venise la masă; nici nu-i băgase în seamă pe ei, toţi ceilalţi din poiana asta! Se dusese spre gărduleţ şi se aşezase pe iarbă, la marginea poienii. Cu spatele la ei. Grasu îi dusese ţigările şi plecase să-şi recupereze arma...

Prietenul lui stătea acolo de-o oră deja... Grasu stătea în picioare lângă Ştefan, dar la vreo doi metri distanţă, cu faţa la el; din când în când făcea privirea roată peste poieniţă, peste copacii din dreapta lui...

Prietenul lui nu venise la masă. Tanti Stela se dusese să-l aducă; dar de fiecare dată el întorsese scurt capul şi refuzase. Iar ea nu se apropiase mai mult. După a treia tentativă, Perla luase o farfurie şi-un pahar cu vin şi se dusese direct la el. Le lăsase în iarbă, îi spusese doar câteva cuvinte, după care revenise la masă. Dar prietenul lui nu atinsese nici farfuria, nici paharul...

Era ora 12. Oamenii mai în vârstă începeau să se ridice, să-şi ia rămas bun... Se ridică şi el şi porni încet spre prietenul lui.

Capul brunet se întoarse scurt; ochii verzi îl văzură... Iar Ştefan reveni spre gărduleţ. Decise să trateze acea reacţie ca pe-un fel de accept; aşa că se aşeză lângă el. Şi auzi cu totul altceva decât se gândise el că va auzi!

- Anunţă-l pe idiot că maică-sa îi spune copilului că mami e moartă. Ori de câte ori are ocazia, spune căcatu' ăsta. Şi scrâşneşte printre dinţi în romanes, de-a băgat spaima în copil. Să facă ceva - că dacă fac eu, îl bag în doliu prelungit.

Şi cam atât; prietenul lui se ridică dintr-un salt şi porni cu paşi grăbiţi spre rulota părinţilor lui. Îl privea lung... Grasu nu zâmbi:

- Nu trebuia să vii.

- Nea Dumitru m-a chemat. Eu nici n-am ştiut...

- Şi nici să nu spui la nimeni ce s-a întâmplat.

Aprobă cu capul...

- Du-te acasă. Aici n-ai ce face.

- Văd. Că am venit cu gândul să-l ajut cumva - da' nu-mi văd rostul...

- Tocmai de-aia. Du-te acasă. Când se linişteşte, te sună el. Că ştie de ce-ai venit - şi ştie că-i eşti prieten adevărat.

Hm; Grasu făcuse oare ceva cursuri de *public relations*? Că-l cam împăcase cu vorbele alea...

Se ridică şi dădu mâna cu el; şi-apoi porni spre mese, să-şi ia rămas bun şi să plece şi el spre casă.

Ştefan

Închise uşa rulotei; îşi scoase pantofii, se lungi pe pat şi închise ochii.

Nicuşor

Opri motorul şi oftă greu... Se întreba cum să-i spună Luminiţei totul în aşa fel încât s-o convingă să nu spună nimănui nimic...

Ia uite, că-l aştepta în uşă! Coborî şi se apropie de ea. Iar nevasta lui îi făcu semn să intre, încuie uşa şi-şi făcu cruce...

- Măi, Luminiţo - înţelege odată! Ştefan mi-e prieten! Suntem prieteni de mai bine de 15 ani! N-o să mă-mpuşte, n-o să mă taie... Nu m-a tăiat el atunci, când am pus mâna pe Ana şi-am dat s-o trag spre Florentin!

- Lasă, că ştii că nu-mi trece! Cum a fost?

- În primul rând, spune sincer: ai zis cuiva ceva?

- Nu, Nicuşoare. L-am sunat pe Florentin şi i-am zis că azi ne petrecem toată ziua la ai tăi, cu tot cu Victor. Că ne luăm liber şi le facem o vizită. A râs şi ne-a felicitat - că cică noi avem vizibil mai multă minte decât are el. După care ne-a sfătuit ca mâine să mergem la munte. Că vânzarea o să meargă mai bine în apropierea sărbătorilor - şi-avem nevoie de-un mic concediu, ca să ne luăm avânt.

- Bine. Să nu spui nimănui nimic. Că mi-a zis Grasu să nu spunem nimic...

- OK. Cum a fost?

- ... Groaznic. Am văzut o şatră întreagă, de la patru la nouăşpatru de ani, plângând şi jelind... A fost o imagine de-aia de n-o uiţi toată viaţa!

- ... Şi Ştefan?

- A stat tot timpul cu mâna pe sicriu, plângând în hohote... N-a venit la masă; iar după ce-a împuşcat-o pe Rubina, s-a dus la marginea poienii şi-acolo a rămas mai bine de-o oră... E sfârşit.

- Crezi că poate să apară diseară la uşa lui Florentin?

Ezită o clipă, pentru efect vizual maxim, şi minţi cu seninătate:

- Nu ştiu. Tind să cred că nu. Pentru orice eventualitate, o să mă duc pe la el. Dar, Luminiţo... Să nu-l suni. Să nu-i spui. Ia băiatul şi du-te la ai mei. Trec eu să te iau, când sunt sigur că Florentin e în siguranţă.

- ... Ştii ceva? Mergem şi noi cu tine.

- Luminiţo!

- Că n-am de ce să pic pe capul alor tăi aşa, fleoşc deodată! Dacă mă prind acolo, mă iau la întrebări apropo de Ştefan! Iar tu n-ai ce vorbi cu frati-miu de la trei la zece!

- ... Nu. Mai bine stăm acasă amândoi. De fapt, nu: mergem la munte! Îmbracă băiatu'!

- ... Nicuşoare, ai înnebunit?

- Nu; da' nici nu vreau să fiu băgat în asta. Azi Ştefan a golit un încărcător întreg în ceru' plumburiu şi băieţii lui nici n-au clipit. Iar mie nu mi-a zis decât de Florentina - mi-a zis să-i zic lu' frati-tu că maică-ta continuă cu "mami e moartă" şi o sperie pe-aia mică atunci când scrâşneşte printre dinţi. Şi-a zis că, dacă frati-tu nu face nimic, o să facă el. Şi-o să-l bage în doliu prelungit. Îmbracă băiatu', că în juma' de oră plecăm!

- Nicuşoare,

O apucă de gulerul cămăşii şi-o scuturâ scurt:

- Ştii cât îi ia să ajungă aici? Juma' de oră maxim! Că-i zice pilotului să aterizeze elicopteru' în Parcu' Tei! Şi-i nedormit, nemâncat şi supărat! Vrei să-i tai iar nişte mezel?

Luminiţa negă şi se repezi spre scări. Bun - o speriase bine! Să ia bani de benzină şi de cazare şi să plece din Bucureşti!

În caz că Ştefan venea totuşi s-o ia pe Florentina, nu va fi de nici o parte. Şi va avea şi-o scuză bună pentru asta. Că, într-o atare situaţie, i-ar fi fost al dracului de greu de ales...

Ştefan

Telefonul începu să piuie. Deschise ochii, se ridică, privi afişajul şi înlemni...

Îl salvase cu numele "Marinar căpos" - la mişto. Acum, "marinarul căpos" îl suna personal. Şi n-avea nici un indiciu, apropo de motivul telefonului lui. Şi trebuia să-i răspundă... Apăsă butonul şi se grăbi să iasă din rulotă:

- Da.

- Bună seara, Ştefane.

- Bună seara.

- Leonard Donchioiu sunt. Şeful lui Titel.

Vaai, se prezentase cu numele ăla complicat! Săracu'! D'-aia se recomanda mereu cu numele de scenă - că avea un buletin filosofic! Îi făcu semn lui Grasu să-l urmeze şi porni spre masă:

- Da.

- În primul rând, vreau să ştii că-mi pare sincer rău pentru încercarea prin care treci. Şi eu am copii, şi-mi dau seama ce simţi acum. Condoleanţe.

"Daa, şi rânjeşti când zici asta şi simţi că te-ngraşi de rău ce-ţi pare!"

- Mulţumesc.

- Voiam să te întreb dacă mai rămâi în România. Că aş vrea să stăm un pic de vorbă şi să îngropăm securea războiului.

Oopaa... Voia să-l întrebe... Ar vrea să...

Seniorul "lovise în plin"! Probabil că-i tăiase nu o macaroană, ci tot curentul la fabrica de macaroane! Nasol pentru Leonard - marinar "cu păr alb în mustăţi" -, că trebuia să danseze menuet cu un puşti de 20 de ani! Deci: fusese întrebat dacă mai rămânea în România! Se grăbi să răspundă în acelaşi stil uşor tăios:

- Mai rămân câteva ore.

- Atunci ne putem vedea azi?

- Eu nu navighez. Din principiu.

- Nu-i nimic; debarc eu. Am înţeles că ai o casă de vacanţă.

- Da, la Cernica.

- Ne vedem acolo, pe la două-două jumate?

- Da. Şi poţi să fii sigur că nu vom fi singuri acolo - că n-am

încredere în tine.

- Bine; dar sper că nu vei face excese.
- Nu sunt genul.
- Vorbim.

Apăsă butonul roşu:

- Ştii cine m-a sunat, să-mi transmită condoleanţe?
- Cine?
- Şefu' lu' Titel.
- ... Şi te vezi cu el azi la Cernica?
- Da. Dă-mi o ţigară. Şi adu-mi laptopul.

Primi pachetul, prompt... Mm, ce-l durea stomacul!

Trebuia să-şi adune gândurile - că nu era de joacă! Azi putea să moară! Întâi şi-ntâi... Selectă numărul seniorului.

- Da.
- Ai auzit?
- Am auzit.
- Şi?
- Şi la unu fix sunt acolo. Câţi arcaşi vrei?
- Şase sunt de-ajuns.
- Bine. Vrei să vin mai devreme?
- Nu; că n-ajung eu mai devreme. Şi e riscant, că o să-nceapă agitaţie mare acolo peste vreo cinci minute, aşa...
- Bine; cum crezi. Maşini vrei?
- Nu. Nu fug nici eu, da' nici el.
- OK!
- Azi se lămuresc lucrurile - fie aşa, fie invers.
- OK. Stai liniştit, că faceţi pace azi. Ştiu ce spun, că eu i-am aranjat debarcarea! Şi-am primit şi nişte aprobări care o să-l determine să facă şi *ojigi*...

I-auzi! Plecăciuni? De la proprietarul de yaht? Asta chiar ar fi fost o chestie! Reveni la organizare - că de vorbit despre asta, vorbeau la Cernica:

- Tot la unu ajung şi eu.
- Vorbim atunci.
- Vorbim.

Închise şi selectă numărul lui Diamant. Suna...

- Da, vere.
- Unde eşti?
- În avion, spre Bucureşti.
- Bine. Te duci glonţ la Cernica şi te ocupi acolo de ceea ce-ţi voi scrie eu în mail.
- Am înţeles.
- Şi de data asta nu eşti nici uituc, nici împrăştiat. Că dacă eu sar gardu', prafu' s'-alege de toţi şi toate!

Închise înainte să mai audă clasicul "Am înţeles"... Întinse mâna şi primi laptopul gata pornit. Ia uite! Grasu era speriat... Introduse parola, deschise mail-ul... Aha! Isamu îşi făcuse, prompt, datoria; văzuse ştirea şi-l anunţase, la cinci jumate, că-i va suna telefonul. Era şapte şi-un sfert... Selectă numele lui Isamu şi apăsă butonul verde.

- Da.
- M-a sunat şi m-a anunţat că debarcă el. Ne vedem în noaptea asta, la Cernica. Ce mă sfătuieşti?
- Să pui arcaşi în punctele-cheie, să nu etalezi oameni în exces, să porţi pelerina şi să iei un calmant. Că azi bateţi palma şi vă zâmbiţi amabil - chit că-i arăţi ce număr de telefon ai în agendă.

Deci Isamu ştia mult mai multe decât îi scrisese lui - şi era evident că făcuse unele aranjamente. Probabil că-şi sunase fratele şi, printre multe altele, aflase care fabrică de macaroane rămăsese fără curent zilele astea! Ha - îi venea să râdă... Zâmbi doar:

- Ana ce face?
- E bine. E liniştită.
- A mâncat măcar la prânz?
- Da. Jumătate de porţie, ca de obicei.
- Stă numai în dormitor, nu?
- Da.
- ... Nu pot s-o sun.
- Cred că nici ea nu poate să-ţi răspundă acum.
- ... Mă gândesc să mă-ntorc cu fetiţa.
- Faci cum crezi; dar părerea mea este că te grăbeşti. Sufleteşte vorbind.

Hai, nu continua? Nu; nu continua. Îi ordonă să continue:

- ... Ascult.
- Sufleteşte vorbind, voi doi trebuie să treceţi peste hopul ăsta. Şi să faceţi pace. Că nu e linişte între voi. E nemulţumită de ceva.
- Şi eu am simţit asta. Mă tot întreb ce-o nemulţumeşte...
- O să afli până duminică. Încă nu e momentul fetiţei. Lămuriţi-vă voi întâi.
- OK. Dacă se mai întâmplă ceva, sună-mă - că n-am cum să stau cu laptopul în faţă tot timpul.
- Bine. Vorbim.
- Vorbim.

Închise şi lăsă telefonul pe masă. Şi începu să scrie ordinele pentru Diamant.

În primul rând, voia câte trei maşini în fiecare capăt al localităţii. Câte-o maşină la fiecare colţ de stradă. Dar nici o maşină în faţa casei - că ei veneau cu un elicopter. Câte un om cu pistol în toate colţurile gardului, interior-exterior. Săbiile lui îl vor aştepta pe individ în poartă - şi-l vor conduce în casă.

Îl punea pe Diamant să pregătească personal livingul. Masa trebuia trasă în mijloc, cu trei scaune - individul în dreapta, el şi seniorul în stânga. În spatele lui, pe canapea, or să stea Irakianu' şi Iranianu' - pelerina lui. În dormitor, în întuneric, va sta un om de-al lui, cu sabie şi pistol. În bucătărie, în spatele individului, Diamant personal va sta în fund pe scaun, în cămaşă, cu pistoalele la subraţ - şi va privi toată adunarea, pe motiv că fierbea o cafea. O s-o fiarbă la foc mic până îl vedea pe el privindu-şi telefonul şi lăsându-l înapoi pe masă. Dacă el îi va spune "Mulţumesc" când le aducea cafeaua, Diamant va ieşi din casă şi se va duce la geam - şi va fi pregătit să tragă în umărul stâng al individului. Dacă nu-i va mulţumi, se va întoarce în bucătărie - pe motiv că mai punea şi de-un ceai.

Pentru el, îi spunea să-i pregătească un pistol lipit sub masă, îndreptat spre scaunul individului. Un al doilea pistol va fi lipit sub scaunul lui. Arcaşii vor sta pe casele învecinate - dar unul va sta pe partea cealaltă a străzii şi-l va avea în permanenţă în vizor pe individ.

Leonard va veni cu o maşină; imediat cum va coborî din ea, maşina trebuia să plece de-acolo - pe motiv că strada era îngustă.

De ce dracu îi veneau în minte numai fraze şi expresii "la mişto"? Presimţea, oare, un eşec lamentabil? Sau era pur şi simplu mult prea supărat ca să se mai cenzureze? Nici el nu ştia...

Trimise mail-ul şi activă camerele de supraveghere. Ana era... Era în dormitor. În pat. Stătea cu spatele la cameră. Dar nu dormea - îi vedea degetul făcând mişcări uşoare pe pernă. În sus, în jos...

Într-adevăr, Isamu avea dreptate - nu era momentul sosirii fetiţei. Ei doi aveau o problemă de comunicare. Nu vorbeau cu adevărat; nu puteau să-şi exteriorizeze sentimentele, necazurile şi bucuriile prin cuvinte. Era mult prea devreme pentru asta; dar el nu prea mai avea răbdare - că azi putea să moară, la Cernica. Dacă negocierea aia eşua, sau individului i se părea ceva ciudat, putea să-l omoare. Iar dacă el murea, Ana nu-şi va primi niciodată fetiţa.

Închise laptopul şi se ridică:

- Cheamă elicopterul - că plecăm.

Grasu scoase imediat mobilul:

- Mergem la Cernica?
- Nu; la apartament. Trebuie să rezolv ceva şi să pregătesc săbiile. După aia mergem în Tei şi de-acolo mai vedem noi. La Cernica ajungem la unu.
- ... Şi ce facem în Tei?
- O să vezi.
- Şefu'...

Ridică privirea aia tăioasă spre el iar Grasu se concentră imediat asupra telefonului...

O să se ducă s-o ia - şi gata! Indiferent cât de devreme sau de târ-

ziu ar fi fost! Dacă el murea azi...

Ana-Maria

Nu mai stătea în dormitor. Nu mai putea să stea acolo! Indiferent ce-ar fi transmis francezii pe posturile de televiziune, privirea ei aluneca spre uşa-glasvand! Şi indiferent unde s-ar fi aşezat, mâna ei întâlnea invariabil un pui de pernă! Azi-noapte îi strânsese pe toţi şi dormise cu ei în braţe...

Acum stătea în living. Şi alesese CNN-ul - că voia să fie atentă, să-şi ocupe mintea cu cuvinte în engleză, ca să nu-şi amintească...

Ştefan n-o sunase.

Se simţea, într-un fel, părăsită. Dar îl înţelegea. Era în şatră, era la *pomana*, părinţii lui cu siguranţă nu se îndepărtau de el... Poate o s-o sune după miezul nopţii - când ceilalţi dormeau. Sau când ajungea şi el în Bucureşti.

Spera din tot sufletul că Grasu reuşise să se achite de sarcină. Spera că el îl sprijinise pe soţul ei. Că dacă Grasu eşuase...

Ar fi vrut ca Ştefan să-i dea măcar un mesaj - un semn, să ştie că el e bine! Să ştie că se terminase!... Sau poate nu se terminase! Poate îl înmormântau mâine dimineaţă...

Ştefan

Urcă pe bancheta din spate şi deschise laptopul. Aştepta...

- ... Unde mergem?
- În Tei.
- Şefule,
- Grasule, încearcă să nu te mai implici aşa de tare în procesul meu decizional. Că s-ar putea să te ţii după mine cu un taxi.

Strunirea aia verbală fusese de-ajuns: motorul pornise, BMW-ul se pusese în mişcare... Accesă sistemul de supraveghere şi porni camerele. Ana era... Era în living. Se uita la televizor. Iar mâna ei stângă răsucea încet telefonul. Îl punea în picioare, trăgea uşor mâna în jos, îl punea în cap, trăgea mâna în jos... Pe chipul ei citea un calm "infinit" - semn că micuţa lui soţie devenise maestră în măşti...

- ... Lasă-mă măcar să chem "artileria"!

Nu-i răspunse - că şi chestia aia făcea parte tot din procesul decizional! Şi-ăsta chiar părea că vrea să călătorească cu taxiul azi! O privea lung... Selectă camera din birou. Isamu n-avea treabă; se uita pe ştiri, mai verifica mail-ul... Să-i trimită un mail!

"Fă-ţi drum prin sufragerie peste fix cinci minute. Şi după aia îmi scrii părerea ei."

Send... Aştepta... Isamu ridică privirea spre cameră preţ de-o secundă, îi arătă nemulţumirea cauzată de acea decizie şi se ridică. Hm; ăsta era protestul, nu? Nu aştepta cinci minute, se ducea acum! Păi să se ducă - şi să-şi găsească singur subiect de discuţie cu ea, preţ de cinci minute! Selectă camera din living... Aa, se dusese în bucătărie! Mda; bună idee. Să nu fie lângă ea - dar să fie îndeajuns de aproape ca să intervină, în caz că Ana azvârlea cu ceva...

Mai aveau două minute şi ajungeau în Tei. Şopti, ca pentru el, în romanes:

- Dacă eu mor azi la Cernica, ea n-o să-şi mai vadă niciodată copilu'. Că ăia-s mulţi şi scandalagii, iar ea e o doamnă. Aşa că iau copilu' acum, înainte să plec spre Cernica.

Tăcere... Străduţa era prost luminată. Acolo, în capăt, era casa în care o va găsi pe Florentina... BMW-ul vră stânga. Rosti sec:

- Parchează vizavi.

Grasu se conformă şi se întoarse spre el. Şi începu să-şi facă cruce:

- Şefu', mă jur pe părinţii mei şi pe sora mea că am eu grijă ca Ana să-şi primească fetiţa! Te rog, nu face o nebunie! Nu te duce acolo singur! Lasă-mă să chem "artileria"!

Îl privi lung... Era serios Grasu lui. Vorbea serios. Şi se jurase pe toată familia lui...

De fapt, venise oare momentul s-o ducă pe Florentina la Cannes? În condiţiile în care pe Ana o nemulţumea ceva, el nu ştia ce anume o nemulţumea iar ei deciseseră să încerce să formeze un cuplu pe 22 octombrie? Anul ăsta?

... Trebuia să înveţe să aibă răbdare. Tocmai trecuse la lecţia trei - adică decisese să aibă încredere în Grasu. Sigur, îl va anunţa asta doar după ce plecau! Că acum, dacă tot venise, se va ocupa un pic de dezmeticirea idiotului! Îngustă brusc ochii şi-l electrocută scurt:

- 100 de oameni aici, în cinci minute. Care întârzie, are de-a face cu mine.
- Gata, şefu'!

Scoase telefonul şi selectă numărul Anei. Suna; privea lung chipul calm de pe ecran... Ana tresări; o mie de sentimente contradictorii trecură, într-o clipă, pe chipul ei! Şi totuşi, vocea care-i răspunse nu i se păru altfel decât... calmă:

- Bună.
- Sunt în faţa porţii, cu Grasu şi oamenii; o iau şi-o aduc acasă.

Apăsă butonul roşu, privind-o lung... Isamu tocmai intrase în sufragerie şi se apropia de ea. N-avea cum să le citească pe buze ce vorbesc; o să aştepte mail-ul lui... Deschise portiera şi coborî.

- Şefule!

Păşi spre curte; privea lung uşa, fereastra de la sufragerie... Se opri înainte să urce pe trotuar şi trase cuţitul din cizmă. Şi-acum aştepta.

Ana-Maria

Adică... Adică o lua pe Florentina... Uşa bucătăriei se deschise scurt. Isamu îi zâmbi:

- Ştefan?
- Da.
- ... Şi nu-mi spui şi mie?
- E în faţa fostei mele adrese domiciliare, cu Grasu şi oamenii. O ia pe fi-mea şi-o aduce acasă.

Nu putea să nu fie un pic tăioasă...

- ... Atât?
- Atât; că mi-a închis.
- ... Nu înţeleg!
- M-a anunţat ce face şi mi-a închis. Semn că opinia mea fie nu contează, fie nu-l interesează. Iar în condiţiile astea, n-are decât să facă ce vrea. O să fac şi eu ce vreau şi gata!

Se ridică, puse ostentativ telefonul pe masă şi urcă în dormitor. Şi se lungi în pat, cu spatele la camera de supraveghere. Aşa! Dacă-i venea să trişeze iar, o să-i vadă spatele! Bun! Şi n-avea decât să sune până-i ieşeau ochii!

Ştefan

Aştepta telefonul ei. Dar Ana nu-l suna... În mâna stângă îl ţinea pe "Nu"; în dreapta avea cuţitul care obţinea întotdeauna "Da"-uri. Stătea în faţa porţii idiotului şi auzea motoarele apropiindu-se, turate la maximum...

Cât de curând, idiotul o să le-audă; şi-o să se prezinte la geam. Iar după ce-o să vadă ce se strângea în faţa porţii la un singur telefon, n-o să-şi mai permită să lase prinţesa prin preajma maică-sii.

Florentin

Mm, ce dracu se auzea? Turnau asfalt în toiul nopţii?

Se ridică de la calculator şi se apropie de fereastră. Şi-şi simţi

sufletul strângându-se, pentru că el se apropia de geam mai încet decât se apropia zgomotul de casa lui...

Trase perdeaua şi înlemni.

Din faţa porţii, Ştefan îl privea drept. În spatele lui vedea o armată de oameni. Nu-şi permitea să facă un total - că, dacă intrau peste el, nu era bine să intre gata furioşi. Dar erau vreo sută de inşi în geci negre. Se umpluse trotuarul de vizavi cu BMW-uri.

El rămăsese cu ochii în ochii verzi, care-l pironiseră acolo...

Păi nu era de mirare că Ştefan era supranumit "rege" - la cum ştia să-şi privească oponenţii, titulatura aia se justifica...

Mai avea ceva de făcut? Mai putea face ceva?

Dacă se retrăgea acum de la geam, intrau peste el. Sigur, ar fi putut intra peste el şi dacă rămânea ca Desdemona la fereastră; dar parcă nu-i venea lui să facă paşi în spate în faţa lui Ştefan....

Să-l sune pe Roberto? Pe Ceauşescu?

... Dacă Ştefan voia să intre, intra. Chit că punea uşa jos. Nu va fi cazul - îi va deschide, civilizat. Şi-i va vorbi civilizat. Nici nu se gândea să scoată şişul din şifonier... Spera din tot sufletul ca huruitul maşinilor să nu-i fi alertat părinţii sau fraţii, ca să nu se pomenească cu partea lor de "trupe de desant" în stradă... Că ieşea un măcel de toată frumuseţea...

Ştefan aştepta. Ce aştepta oare? În dreapta avea cuţitul; în stânga, telefonul. Aştepta un telefon. Oare cine trebuia să-l sune? Ceauşescu? Ana? Diamant? O altă persoană, mult mai importantă decât "Elveţia"? Aeroportul, să-l anunţe la ce oră avea cursă Bucureşti-Cannes?

... O singură dorinţă avea: să vină civilizat la uşă. Să nu năvălească în casă. Să n-o sperie pe Florentina. În rest...

Ştefan

Idiotul se holba la el. Nici nu se întorcea în sufragerie, nici nu ieşea să discute cu el. Aştepta - ca şi el. I se părea destul de calm...

- Grasule, sună-l pe senior şi cheamă-l încoa.

Auzea piuitul... Grasu mârâi, în romanes:

- A venit deja.

Aa, deci seniorul interceptase telefonul lui Grasu către trupe şi venise fuguţa să salveze situaţia! Evident, el îşi dorea linişte şi pace - că el era "Elveţia" tuturor! Voia deci pace şi cu preferatul Bambinei - chiar dacă ea nu scotea interlopi în stradă. Ea avea alte pârghii... că şi ea făcea caşcaval gustos...

Jeep-ul opri lângă stâlp; seniorul coborî cam din mers şi se grăbi spre el:

- Am venit. Care-i treaba?

Nu-şi luă privirea din ochii idiotului:

- Convinge-l să-mi dea copilul de bunăvoie. Acum.

O secundă de tăcere... şi un ton rugător:

- Ştefane,

- Maică-sa mănâncă rahat la urechile unui copil de doi ani, iar el nu face nimic în privinţa asta. Convinge-l din glas - că eu îl fac din încheietură, dacă tu eşuezi. Ai cinci minute.

Şi-acum întoarse privirea spre el şi-i transmise, la modul cel mai serios, să se ducă acum la uşă şi să-i spună lui Florentin acele cuvinte care o vor îndepărta pentru totdeauna pe Florentina de mamaia Lăcrămioara.

Florentin

Ceauşescu se uita lung la Ştefan, care se uita lung la el... Şi uite că "Elveţia" intra în curte! Descuie şi deschise larg uşa; Ceauşescu nu trecu peste prag:

- M-a trimis să te conving să-i dai copilul de bunăvoie. Acum.

Ceauşescu era calm; mult prea calm, pentru desfăşurarea de forţe de-afară! Iar asta spunea multe! Decise să-şi joace cartea cu fermitate - că avea o şansă s-o revadă pe Florentina şi mâine:

- Spune-i că n-ai reuşit. Şi spune-i să se ocupe de Ana acum. Florentina o va urma pe mama ei, un pic mai târziu. Atunci când va fi vremea ei.

Bărbatul din faţa uşii ridică un deget şi-l împunse uşor în umăr:

- Maică-ta îi bagă fetiţei prostii în cap şi-o sperie; fetiţa se face că n-aude şi întreabă în continuare de mama. Iar el află totul într-un sfert de oră. Fă ceva, ca să nu mai vină aici. Că azi am fost informat, iar el a fost gentil şi m-a aşteptat. Da' data viitoare s-ar putea să fie de competenţa criminaliştilor şi-a IML-ului.

Adică ei ştiau tot ce spunea şi făcea mama lui! Şi-i transmiteau totul lui Ştefan în maximum un sfert de oră!! Avea acum confirmarea "oficială" - da, era filat şi ascultat şi interceptat de către oamenii lui Ceauşescu. Şi era un mare idiot - că trebuise să vină Ştefan de la Cannes şi să-i arate cuţitoiul ăla, ca să-l determine să fie un tată bun pentru Florentina...

Aprobă scurt cu capul... iar Ceauşescu coborî treptele şi ieşi în stradă. Acum aştepta decizia lui Ştefan - şi spera din tot sufletul ca vizita de azi să fie doar o avertizare... Se ruga Celui de Sus să o ţină pe Florentina ocupată în camera ei - că dacă picea venea acum la uşă şi-l vedea pe "nenea fumos"...

Ştefan

Ei bine? Idiotul rămăsese în uşă; dar vedea pe faţa lui că era bulversat şi panicat...

- Ocupă-te de Ana acum, că Florentina o va urma un pic mai târziu - când va fi vremea ei. I-am spus şi despre maică-sa; la cum i-a picat maxilaru', n-a ştiut că îi chinuie şi-acum copilul. Şi cu siguranţă n-a ştiut că stăm cu ochii pe el. Sunt sigur că acum, după ce-a fost informat oficial că e supravegheat cu maximă atenţie, va remedia prompt problema.

Da? Remedia el prompt problema? Remedia pe dracu să-l ia - că ştiuse de hăt, dar continuase să ducă prinţesa la cotoroanţă! Clătină scurt capul, continuând să-l electrocuteze pe idiot:

- Ba o iau acum!

- Eu îţi garantez că îţi aduc personal fetiţa la Cannes, atunci când va fi vremea ei. Şi tu ştii că nu garantez, dacă nu sunt sigur!

Îl privi lung... Şopti:

- O duci personal la Cannes, indiferent ce se întâmplă diseară?

- Da, Ştefane.

Grasu îşi luase acelaşi angajament... Seniorul era om serios, parolist... Băgă cuţitul înapoi în cizmă şi reveni spre Florentin:

- Ajung la Cernica pe la unşpe jumate. Grasule, mergem.

Grasu lui fluiera "împrăştierea", tremurând probabil de fericire... Auzea maşinile pornind, îndepărtându-se... El nu se clintea din faţa casei, pentru că mai avea de electrocutat un pic la el...

"Ce dracu ai făcut cu microfoanele alea? De ce nu le-ai pus în clemele Florentinei? Chiar nu-ţi pasă de copilul tău? Chiar îţi place s-o vezi tristă? Îţi place să vezi cum plânge? Îţi place să o auzi povestind despre dracii cotoroanţei isterice? Ce fel de tată eşti? Şi dacă tot demonstrezi că nu-ţi pasă de copil, de ce dracu îl mai ţii la tine? De ce nu mi-l dai, să-l duc maică-sii? Chiar crezi că maică-sa e un părinte mai jalnic decât eşti tu?"

Doamne, câte întrebări ar fi vrut să-i pună! Câte răspunsuri ar fi vrut să-l pună să-i dea! Că nu-l uita, cum se uitase la el prin oglinda laterală, atunci când venise să-i ia în şatră! Şi nu uita nimic, nici un cuvânt din transcripturile alea! Nu uita nici o imagine din cele pe care le văzuse cu ochii lui...

Plecaseră toţi - inclusiv seniorul. Grasu stătea lângă el, mândru şi impunător... Îngustă ochii şi ridică încet degetul: "Ăsta a fost avertismentul numărul unul. Avertismentul numărul doi o să-ţi asigure nişte copci. Şi-apoi vei fi eliminat din joc."

Terminase de speriat la idiot. Acum putea să plece. Se răsuci pe-

un călcâi; Grasu alergă la BMW, porni motorul... Plecaseră.

Luă laptopul şi deschise mail-ul. Oare ce vorbise Isamu cu Ana?

... Ia uite, că nu-i scrisese nimic! Îi trimisese o înregistrare... O înregistrase cu telefonul! Îngrozitor de isteţ, chinezul lui! Avea cap de stabor, nu de bulibaşă! Asculta, atent... Iar cuvintele lui, de la sfârşit, îl făcură să se încrunte: "Iar dacă o suni şi nu-ţi răspunde, trebuie să ştii că a lăsat telefonul pe masa din living."

Se lămurise. Aveau o problemă. Adică el avea o problemă mare! Trebuia să afle ce-o nemulţumea pe Ana! Se lovea, acum, de aceeaşi problemă de care se lovise şi Florentin - Ana nu putea spune unele lucruri. Şi nu putea remedia problema asta decât când ajungea la Cannes - unde-o s-o ia şi-o s-o aşeze la masă şi-o să-i pună în faţă hârtie şi pix şi-o s-o "electrocuteze" până o să scrie ce-o apasă! Şi după aia o s-o mai "electrocuteze" o dată - ca să scrie tot. Şi-apoi va îndrepta lucrurile, astfel încât să fie pe placul ei. Şi-apoi o să vadă din nou ochii căprui strălucind...

- Unde mergem?

- ... La crâşmă la Irisa.

Ochii negri îl priveau lung... Zâmbi slab:

- Mă! Tu ai avut sandwich şi l-ai halit singur!

Grasu bufni în râs:

- Nuu, şefu'! Se poate?!

Florentin

Plecase. După ce ridicase degetul şi-l anunţase că tocmai fusese avertizat, Ştefan îi întorsese spatele şi plecase. Dar era evident că nu putea sta o viaţă în picioare în faţa curţii...

Închise uşa şi oftă greu... Intră în bucătărie şi-şi puse un pahar cu apă. Şi se apropie de fereastră.

Erau toţi strânşi în bucătărie - se uitau la ceva... Aa, îşi luaseră televizor la bucătărie! De-aia erau aşa "fascinaţi" - se luptau să aranjeze posturile! Şi, la atâţia telespectatori, era greu să se ajungă la un consens în privinţa ordinii programelor... În timpul ăsta, el stătuse faţă în faţă cu regele aurarilor, cuţitul lung cât o sabie şi 100 de gealaţi...

De fapt, era evident că neamul lui îl lăsase să se excludă! Dacă se muta de-acolo, nici n-ar fi observat! Şi totuşi, mama lui continua să inoculeze otravă în pice...

Ştefan era tot mai greu de temperat. La Cannes era linişte, pace şi armonie. Şi dragoste. Iar familia aia care se întemeia pe Riviera franceză nu era completă fără fetiţa ei. Ana nu-l sunase pe Ştefan - şi cu siguranţă nu-i spusese că vrea fetiţa! Dacă ea i-ar fi spus asta, Florentina ar fi fost acum în BMW-ul negru, în drum spre aeroport! Ceea ce-l făcea să creadă că Ştefan îşi pierdea răbdarea...

Stop! Florentina îi spusese, în seara aia, că vrea să meargă la Luminiţa, să-l vadă pe nenea frumos! Iar el era interceptat şi ascultat...

Ştefan tânjea după Florentina... Tânjea rău...

Oare ce mai făcea Rubina? Şi cât de mult mai conta asta pentru Ştefan, de vreme ce era evident că îi va duce Anei copilul lui? Că la Cannes era linişte, pace, armonie şi dragoste - şi-şi vor creşte copiii împreună, pentru că erau copiii lor...

Mămica lui, draga de ea, o făcuse rău de oaie! Florentina nu ştia romanes - dar Ştefan îi înţelesese perfect cuvintele scrâşnite! Pesemne că fuseseră nişte cuvinte foarte "speciale" la adresa Anei! Nu i se spusese decât despre scrâşnituri - dar era sigur că Ştefan memorase fiecare cuvinţel...

Trebuia să facă ceva. Orice! Trebuia să schimbe ceva! Şi va începe prin a o ţine pe Florentina cât mai departe de mama lui. Iar mâine, dat fiind faptul că acum el era cel care refuza ideea angajării unei străine pe post de bonă, o să se ducă dincolo şi-o să vorbească iar cu ea.

Deschise uşa camerei; şi rămase acolo, cu ochii la micuţa care dormea dusă pe covor, cu capul pe iepuraşul de pluş...

Doamne, azi ar fi putut s-o piardă pentru totdeauna!

Intră încet, o ridică pe braţe şi-o duse în dormitor - de azi, Florentina dormea cu el. Şi mânca lângă el, cu el. Şi mergea cu el pretutindeni unde putea s-o ia şi pe ea. De azi, se va bucura de fiecare clipă petrecută alături de ea. Că o s-o piardă...

Ştefan

BMW-ul opri în faţa porţii. Coborî şi se grăbi să intre. Diamant îi ieşi în întâmpinare:

- Am aranjat totul.

- Bun.

- Seniorul serveşte cafeluţa în curte...

Da' ce, era nebun? Pe gerul ăla, stătea la aer curat?... Mă rog; decizia lui! Traversă casa şi ieşi şi el.

- Mă bucur că n-ai luat-o.

- De ce?

- Pentru că Manolache e o piatră grea. Şi dură. Şi are aliaţi puternici. Tu ştii ce face Bambina...

- Ştiu.

- Şi ştii şi ce fac supuşii Bambinei, nu?

Da; vindeau flori... şi nu numai. La unii florari se făcea uneori coadă! Iar caşcavalul Bambinei era atât de gustos, că supuşii ei nici nu erau impozitaţi - semn că caşcavalul ei stătea pe rafturile de sus, pentru oameni înalţi... Aprobă şi se aşeză. Diamant îl urma, cu cafeaua; luă ceaşca şi-i făcu semn să stea jos lângă el.

- L-ai speriat zdravăn azi! Sunt sigur că va remedia problema!

- Să fii la fel de sigur că mă voi convinge că o remediază. Şi-l voi supraveghea la fel de strașnic, şi zi şi noapte, până-n clipa în care Florentina va ajunge la Cannes. Plus încă vreo două săptămâni după - ca să fiu sigur că nu se răzgândeşte.

- Nici nu mă aşteptam să ai alte planuri! Oricum... Chestiunea se va rezolva. Florentina va ajunge la Cannes. Nu cred însă că asta se va întâmpla înainte de Revelion.

- Oricât de optimist aş vrea să fiu, simt că ai calculat corect...

- Ana ce zice de chestia asta?

- Ana? Nici nu vrea să audă veşti din România. Nici să nu vadă transcripturile! Nu vrea să ştie nimic - ca să nu plângă. Că n-o las să plângă.

- Să nu-mi spui că ai demolat casa sub ochii ei!

- Atunci când a plâns, am demolat-o. Şi n-a mai plâns de-atunci.

- Faci cum crezi tu; dar mi s-a părut genul de femeie care pricepe şi de vorbă frumoasă.

- E genul de femeie care se pune pe locul doi, pentru binele celorlalţi. Iar asta trebuie să se schimbe. Dacă eu făceam ca ea, eram oale şi ulcele acum.

- Dacă n-ar fi fost aşa, poate că n-ai mai fi iubit-o atât de mult.

Zâmbi slab - că avea dreptate...

- Poftim.

Seniorul îi întindea un dosar. Îl luă şi descoperi... o listă. Hm! Deci ăştia erau termenii înţelegerii cu marinarul... Începu să citească.

8 decembrie 2005 - joi

Ştefan

Îşi privi ceasul şi zâmbi:

- Vine.

Seniorul îl privea mirat... El zâmbea, pentru că auzise maşina... Acum o auzise şi seniorul. Care zâmbi şi el:

- E punctual, de vreme ce a acostat fără probleme!

- Diamante...

Primi, prompt, telefonul vărului lui. Selectă numărul lui Isamu, apăsă butonul verde şi i-l dădu înapoi; Diamant se aplecă şi-l lipi cu scoci sub scaunul individului:

- Gata.

- Grasu e la uşă?

- E, şefu'!

Răcnise personal, de pe partea cealaltă a zidului... Săracu' Grasu lui! O să răcească! Dar probabil că o să înghită cu mare plăcere Paracetamolul - pentru că o să-şi amintească ce frumos l-a electrocutat el pe Titel minute în şir, iar aghiotantul marinarului şi-a privit ghetele şi-a tăcut cu stoicism minute în şir... Acum maşina se îndepărta... Uşa se deschidea... Diamant îl saluta politicos pe Leonard Donichioiu şi-l poftea să intre... Ei bine, nu întoarse privirea; iar paşii se apropiară:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Mâna se întinse întâi spre el; se ridică şi-i strânse mâna, tot fără să-l privească. Seniorul n-avea nimic de împărţit cu Leonard - ei se priveau, probabil că-şi şi zâmbeau amabil...

Şi se aşezaseră. Negocierea putea începe. Seniorul îşi preluă rolul de "moderator-spărgător de gheaţă":

- Ai avut probleme la acostare?

- De ce întrebi? Nu ştii deja răspunsul?

- Ba da; da'-mi place să am confirmări. Defect profesional...

- N-am avut probleme nici la acostare, nici la plimbare.

Marinarul era un pic acid. Poate pentru că nu-l privise... Prea bine! Ridică privirea spre el.

... Uau, ce supărat era individul! Uau! Momentan, Leonard "împărţea" cu seniorul:

- Mişcarea superiorilor tăi m-a cam scos din sărite.

- Păi şi ei au fost nervoşi, când au numărat cinci tentative numa' anu' ăsta!

- Pentru ei, a fost una singură.

- O fi! Da' omu-i cu noi acu' - şi nu-i HG-u, să nu se aplice retroactiv. L-am luat cu tot cu trecut.

- Mă rog. Cum remediem problema? Că lucrurile trebuie să meargă mai departe în ambele tabere.

- Păi uite cum o remediem! Eu stau aici şi fumez, iar voi vă scoateţi ochii. Şi după aia vă pupaţi. Şi după aia deblocăm lucrurile - şi nu numai.

- Depinde ce-mi oferi. Că nu fac pace cu el fiindcă mi-e simpatic. Că nu mi-e.

Zâmbi slab - citând-o pe Ana, era tentat să spună "şi viţăversa"... Individul continuă:

- Da' e loc pe lumea asta pentru amândoi. Aşa că punem frumuşel un zid... şi stăm fiecare pe partea lui.

- Ba eu cred că vă-nfrăţiţi oraşele de graniţă şi trageţi poduri de flori peste zidu' ăla.

Seniorul bătu cu palma pe dosar. Leonard tăcea... Îşi aprinse o ţigară şi se lăsă pe spătarul scaunului:

- Ar fi trebuit să te informezi ca lumea, înainte să mă suni atunci. Şi n-am fi ajuns la război.

- Am fi ajuns oricum la război. Că nu-ţi place locul doi.

Ridică privirea spre el:

- Şi cum asta-mi ofereai atunci, e evident că voiai un război...

- Voiam un şef peste Titel; un administrator pe România. Dar n-ai catadixit să urci pe yaht.

- Pentru că n-ai catadixit să te informezi ca lumea.

Leonard îşi scoase şi el ţigările. Îşi privi lung telefonul şi-l lăsă pe masă:

- Faptul e consumat, oricum. Istoria e pentru istorici.

Diamant aducea cafelele. Nu-i mulţumi; iar vărul lui reveni în bucătărie, în fund pe scaun, cu ochii pe spinarea individului...

Leonard îşi privea ceaşca. Era încruntat. Era evident că nu-i convenea... Că nu se-ndura să-şi spună "Bine, mă, las de la mine şi-l iert pe-ăsta micu'"... OK! El a vrut-o! Luă iar telefonul şi apăsă tastele; căuta numele acela foarte special... Gata; îl găsise.

- Ştii bine că, anul ăsta, am stat mai mult prin Franţa.

- Ştiu.

Puse telefonul în faţa lui Leonard, orientat spre el. Şi-acum era atent... şi vedea cum îi pica individului faţa... Îşi recuperă telefonul şi zâmbi, electrocutându-l cu privirea:

- Am stat în Franţa cu folos, cum se zice. La el a luat soţia mea micul dejun, în ziua în care Titel s-a jucat de-a taximetristul. Când am ajuns şi eu, am luat prânzul împreună; şi m-a anunţat, la un moment dat, că e de-ajuns să-i spun - şi dă un telefon. Nu i-am spus. Nici nu mi-ar place să-i spun altceva decât că s-a rezolvat...

Se aplecă spre el şi îngustă ochii:

- Că ăsta-i un buton ca-n Matrix - taie curentu' de tot, la toţi. Şi nu vrem să ni se oprească fabricile; nu?

Nu primea răspuns; continuă deci:

- Nici tu nu mi-eşti drag; da' o să ne servim reciproc cu caşcaval şi-o să dansăm un menuet foarte elaborat.

Ia uite, că acu' aproape că-i tăia vorba!

- Iar în timp o să descoperim că suntem simpatici şi avem simţul umorului. Că aşa se-ntâmplă!

Aprobă scurt cu capul. Se priveau... Seniorul zâmbi slab:

- Acestea fiind spuse, să discutăm termenii acordului de liber schimb de caşcaval...

Doamne, îi venea să râdă! Avea seniorul nişte exprimări... Asta cu dosarul era treaba lor. El îşi mai aprindea acum o ţigară - şi evita să privească zâmbetul lui Diamant. Că-i venea să râdă! Fuma, calm...

Da; fuma calm. Dar era atent la mâinile bărbatului din faţa lui. Deşi ştia că pelerina lui era odihnită şi alertă şi cu mânerele săbiilor pe-afară - ca'n filme -, şi mai era şi Diamant, şi erau şi arcaşii...

Seniorul îi oferea marinarului închiderea a trei dosare penale, până la Anul Nou. Plus încă două pentru evaziune fiscală - treaba aia cu fabricile care rămăseseră fără curent. Şi-l asigura că, dată fiind perioada sărbătorilor de iarnă, putea să-şi viziteze liniştit familia şi prietenii, atâta timp cât o făcea cu discreţie...

Leonard închise dosarul, se ridică şi întinse mâna spre el. Se ridică şi el şi-i strânse mâna.

"Se pupaseră". Şi se reaşezaseră. Dar asta nu însemna că se terminase totul! Aşa că se aplecă spre dreapta şi-l privi concludent pe Diamant, în romanes:

- Pofteşte-l să intre şi adu-i un scaun.

Reveni spre Leonard... Ete că limba asta n-o ştia! Doamne, ce-o să râdă Ana când o să-i povestească! Uşa se deschise, se închise iar Titel se apropie. Şi cum nu avea încă scaun, se opri şi el în spatele şefului lui! Care se răsuci şi îl privi drept:

- Din clipa asta, Ştefan e partenerul meu de afaceri. Ştii ce înseamnă asta, nu?

Titel aproba, verde la faţă... Diamant întârzia dinadins cu scaunul - îl vedea hlizindu-se în bucătărie... Doamne, şi-i spusese să nu fie împrăştiat şi uituc! Vărul lui era euforic! Şi uitase prima regulă - să fie atent şi alert şi noaptea-n somn! El se hlizea, fericit că-i văzuse dând mâna... Din fericire, Leonard continua cu indicaţiile pentru subaltern:

- Dacă te sună, el sau oamenii lui, te bagi pentru ei. Clar?

- Clar.

Şi-acum făcuse gestul ăla scurt care-l întoarse pe Titel spre el şi-l făcu să întindă mâna... Îşi strânseră mâinile iar Diamant intră abia acum cu scaunul. Seniorul încercă să continue discuţia:

- Pentru celelalte probleme la care rezolvările sunt la noi, şefii spun că vom discuta anul viitor. În funcţie de cum merg lucrurile...

Leonard aproba...

- Dar pe-astea urgente le rezolvăm anul ăsta.

- Bine. Să-i dai lui Titel un număr de telefon de contact.

Aprobă şi-şi luă telefonul. Căuta... Apăsa butonul verde... şi-apoi pe cel roşu. Şi-l privi lung, pătrunzător, pe bărbatul care-l aşteptase să-l împuşte ziua-n amiaza mare la Casa Presei Libere:

- Mă suni după Revelion; că luna asta sunt în concediu.

Primi o aprobare scurtă. Acum, Leonard era mirat:

- ... Şi vorbeşti tu cu Titel?

- Da; de ce?

- ... Mă rog; fiecare cu organizarea lui! Mă aşteptasem să le faci cunoştinţă...

Şi arăta când spre Titel, când spre bucătărie... Zâmbi slab:

- Am multe fabrici de caşcaval; funcţie de sortiment, marcă, aprovizionare, distribuţie... Ierarhic vorbind, managerul vede primul oferta; şi-apoi decide la ce departament o trimite. Dacă o trimite. Dar, vorba ta - fiecare cu organizarea lui...

Leonard se încruntă uşor şi se ridică:

- Deci am stabilit.

- Am stabilit.

- E pace.

- E pace.

Şi-şi strângeau din nou mâinile... Toţi cu toţi, ca la nebuni... Şi uite că, în drum spre ieşire, Titel făcea un pas în bucătărie şi întindea frumuşel mâna spre Diamant... Grasu o să aibă o surpriză... Constată, aşa, ca fapt informativ, că Jeep-ul aştepta în spatele Wolkswagenului cu care se deplasa incognito Leonard Donchioiu - marinar căpos, dar realist...

Ei plecaseră primii. Seniorul îi strânse mâna, zâmbind slab:

- Vezi?

- Văd un pic în ceaţă - că-s nedormit şi mi-e foame...

- Vorbim.

- Vorbim.

Şi plecase şi el. Reveni în sufragerie, la masă, şi ridică puţin tonul:

- Şedinţă!

Grasu şi Diamant se aşezară grăbiţi; vărul lui îşi recupera telefonul de sub scaun, Grasu scotea aparatele de bruiaj...

- Am câştigat o lună, timp de documentare. Da' de-aia serioasă, nu prostii! Ştii cum, Grasule: reţeaua completă, pe fiecare sortiment de caşcaval.

- Ştiu!

- Şi-l ghidezi şi pe Diamant, dacă devine uituc şi împrăştiat. Că azi rânjea în bucătărie, în loc să fie atent!

- Habar n-ai tu cât de atent am fost!

- Nu mă contrazice când am dreptate. Vreau să am lista cu salariaţii şi clienţii, pentru fiecare afacere. Şi cu discreţie, Grasule; că e vulpe bătrână şi-are nasu' fin.

- Am înţeles, şefu'.

- În relaţiile cu el, menuet şi rânjet. Că nu ne-am împăcat - nici pe departe! Doar i-am demonstrat că am devenit un hap mult prea mare ca să poată să mă-nghită. S-ar putea să fie tentat să mă spargă, ca să înghită bucăţile. Să fiţi atenţi.

- Da, şefu'.

- Adu laptopul.

Grasu se conforma... El verifica mail-ul... Avea timp doar să ajungă la aeroport. Se ridică deci şi-şi luă pistolul:

- Mergem.

Şi mergeau cu toţii...

Ana-Maria

Ciocănitul o făcu să tresară. Se grăbi să se ridice şi să deschidă uşa dormitorului. Isamu ridică mirat sprâncenele:

- Nu dormi?

Clătină încet capul...

- Poţi să vii puţin în birou, să mă ajuţi la ceva?

Aprobă şi-l urmă. Iar după ce închise uşa, Isamu oftă scurt:

- N-a luat-o. Doar l-a speriat pe el, ca să-l determine să ţină copilul departe de bunică.

- La asta voiai să te ajut?

Hm, se încruntase un pic! Pesemne primise dispoziţie s-o împace, sau s-o tragă de limbă! Ghinion - ea una nu va accepta să discute cu soţul ei prin intermediari! Mai ales despre probleme de familie! Fu invitată să se aşeze şi primi un set de căşti:

- Te rog, tradu-mi în franceză. Că n-am timp s-o trimit, să aştept...

Deci avea o înregistrare care trebuia tradusă urgent. OK! Spera doar să nu fie legată de Florentina; dar cum nu-l putea refuza... Luă mouse-ul şi apăsă Play... Bună dimineaţa, civilizat... *"Ai avut probleme la acostare?"* Înlemni şi apăsă pauza... Isamu zâmbea slab:

- Individul l-a sunat, pe la şapte şi ceva, şi i-a propus să se întâlnească şi să îngroape securea războiului. S-au întâlnit la Cernica, în condiţiile stabilite de Ştefan. Acum îmi traduci?

Zâmbi şi ea şi aprobă: sigur că-i traducea! Că era aşa un chinez simpatic, că-i venea să-i mai dea o ladă de bere!

Ştefan

Decolase deja. Shun îl asigurase că în trei ore îl va depune lin pe Mandelieu - dar asta nu-l bucura acum mai mult decât îl bucurase în alte zile. Îi era somn. Îi era foame. Îl usturau ochii, de la fumul gros care se făcuse în casa aia mică şi neaerisită atunci când pufăiseră toţi, la grămadă. Dar stătea pe scaun, cu laptopul în poală, şi-şi privea lung soţia. Dormea dusă; era liniştită acum. Isamu îl sunase şi-i spusese că Ana îi tradusese înregistrarea de la Cernica. Şi că o văzuse zâmbind din nou, pentru prima oară de când se întorsese de la Paris...

Ce-o nemulţumea pe soţia lui? Ce-şi dorea? În afară de copilul pe care îl văzuse pe CD, şi pe care ştia acum că nu-l va primi niciodată, ce-şi dorea Ana? Oare o dorea pe Florentina? Din tonul şi cuvintele pe care le auzise în înregistrarea lui Isamu, deducea că da - o dorea, dar nu acum. Acum, aveau o problemă. Pe ea o nemulţumea ceva. Şi era tentat să creadă că nu se referea la împăcarea lui cu marinarul...

Era ceva, în relaţia dintre ei, care nu funcţiona corect. Funcţiona, dar nu aşa cum îşi dorea ea. Să fie vorba despre stilul lui de-a lua uneori decizii de unul singur? Poate că da; deşi Ana locuise trei ani alături de un neam în care bărbatul "hămăia" hotărârile iar femeia le aplica, asta nu însemna că îi plăcea "modelul"...

Şi mai era ceva. Dar ce anume o nemulţumea, va afla în zilele următoare. Şi se va căzni din greu să remedieze problema - adică să se schimbe. Să se modeleze şi să se transforme, aşa cum voia ea. Că o iubea prea mult ca să n-o facă - iar ea îl iubea prea mult ca să nu accepte un compromis, în ultimă instanţă...

Ana-Maria

Auzi foşnetul ca prin vis; dar îl auzi. Şi deschise ochii.

Mijeau zorii peste oraş... Uşa şifonierului lui era deschisă; cuţitul tocmai intra cuminte la locul lui... Se ridică şi se apropie de soţul ei.

Era încruntat. Era îngrozitor de încruntat! Iar acum, în acest moment, îl privea şi era tentată să renunţe...

Nu va renunţa! Jumătate din tăcerea aia nenorocită se datora muţeniei ei! Aşa că mai făcu un pas şi-l strânse uşor în braţe. Şi oftă:

- Nu ştiu ce s-a întâmplat; dar îţi mulţumesc că ai renunţat.

Ochii verzi o priviră drept, încruntaţi:

- Tu nu vrei copilul ăla?

Ea nu voia copilul ăla?... Îşi înghiţi suspinul şi zâmbi strâmb:

- Pe Florentina mea? Tânjesc după ea clipă de clipă! Dar simt că încă n-a venit vremea ei. Şi sper că bunicii ei au capul pe umeri şi n-o chinuie...

Soţul ei tăcea - semn că se înşela. Îi mulţumea, în sufletul ei, că tăcea - şi nu-i dădea certitudinea că Florentina era chinuită de mamaia...

- ... Îţi mulţumesc că n-ai adus-o aici: pe ea şi neamul Manolache.

Ştefan făcu un pas în spate, desprinzându-se din îmbrăţişare; în următoarele secunde hainele sfârşiră undeva pe jos. Iar soţul ei se întinse în pat.

Era... Era supărat. Şi trist. Şi nervos. Ştefan era stăpânit de un amalgam de sentimente, toate "cu minus". De-asta preferase să tacă şi să se culce - ca să nu se certe. Ca să nu trebuiască, de fapt, să-i vorbească despre amalgamul de sentimente care-l apăsa acum.

Pentru el, era uşor: o aducea pe fetiţă la Cannes, lua una din săbiile din casă şi se aşeza în living, pe canapea. Şi-i aştepta, să le ia gâtu'! Pentru ea însă era mult mai complicat; ea calcula şi riscurile, şi implicaţiile, şi-şi amintea că soţul ei era conte aici iar vila era filată discret...

Ocoli patul şi se lungi şi ea, pe locul ei. Şi decise să privească un punct de pe tavan, ca să nu bufnească în plâns:

- Tu redecorezi imediat cum vezi lacrimi în ochii mei. Asta mă opreşte; altfel... Ieri am descoperit că n-ai pus camere şi-n baie. Şi sunt calmă şi liniştită acum. Deci, dacă vrei, vorbim. Dacă nu, dormim. Cum vrei tu...

Braţul lui Ştefan o prinse de mijloc şi-o trase uşor spre el; se răsuci şi-l privi lung. Iar el o strânse în braţe şi şopti în romanes:

- I-a spus ieri seniorului că Florentina te va urma, un pic mai târziu.

La dracu! Iar îi venea să plângă! Şopti:

- Aş fi preferat să nu-mi spui asta; să nu constat într-o zi că a minţit...

- ... Când e ziua ei? 20 sau 21 februarie?

Adică îi ştiuse ziua de naştere, dar Grasu arsese documentarea - şi nu mai era sigur. Şi nu voia să greşească... Zâmbi slab:

- 21.

- Îţi jur, pe viaţa şi sufletul părinţilor mei, că fetiţa noastră va serba doi anişori în casa noastră, în camera ei. Indiferent ce voi fi nevoit să fac pentru asta.

Iar ăsta era felul lui de a-i promite că, în următoarele două luni, n-o va mai suna aşa, să-i răvăşească sufletul... Chiar dacă se va gândi din nou, într-o situaţie de criză, că putea să moară, aşa că mai bine lua copilul ăla "pe sus" cât era în viaţă... Aprobă: era de acord cu acea decizie. Şi-acum ar fi vrut... Acum, şi-ar fi dorit foarte mult să-l facă să vorbească despre înmormântare. Dar nu putea să-i ceară asta; nu putea să-l facă să sufere...

Palmele lui Ştefan se ridicară şi-i acoperiră încruntarea; iar soţul ei bufni în plâns. Oo, nu!

- ... Toată şatra ne aştepta...

La naiba! Ştefan trebuia să spună tot, ca să se descarce - iar ea nu-l va putea ajuta decât tăcând şi ascultându-l! Şi încercând să nu plângă şi ea!

- ... L-am lăsat acolo... deşi nimic din ceea ce este el nu aparţine şatrei...

Se trase sus, pe pernă, hotărâtă să-l tragă în braţele ei; dar Ştefan se răsuci şi se repezi la ea. Şi-o prinse de umeri.

O privea lung... O privea lung şi parcă încerca s-o roage să nu negocieze hotărârea pe care el o luase deja... Capul brunet se plecă încet; mâinile îi dădură drumul. Ştefan îi luă mâna dreaptă... Îi strânse degetul mare...

Plânsul se transformă în hohot de plâns; iar soţul ei o privi lung, rugător, în timp ce mai strângea două degete...

Îl prinse de umeri şi-l trase în braţele ei. Şi-l înveli bine. Şi-i acoperi capul cu palma. N-avea cum să-l liniştească - trebuia să-l lase să se descarce. Deşi probabil că plânsese toată înmormântarea şi probabil şi după... Plânsul îl ajuta. Aşa cum o ajutase şi pe ea. Iar dacă soţul ei nu va adormi în următoarea jumătate de oră, o să-l oblige să ia un calmant. Isamu sigur ştia unde sunt pilulele...

Moartea lui Ramon îl marcase îngrozitor. Ştefan nu-şi mai dorea o mulţime de copii. Imaginea camerelor cu paturi suprapuse şi mulţi minori gălăgioşi încingând o partidă de fotbal în living dispăruse din mintea lui. Ştefan voia doar unul singur - un urmaş. Voia să ştie că nu trecuse degeaba prin lumea asta - că lăsase ceva după el. Se temea că va plăti în continuare... Soţul ei făcuse multe la viaţa lui - şi mai uşurele, şi mai grele -, dar toate erau păcate. Numai el ştia "totalul"; iar el îşi socotise păcatele, avea rezultatul şi-l punea în balanţă cu Ramon. Şi cum soţul ei era o fire echilibrată, şi ştia vorba aia cu cuiele care se scot unul pe altul, se temea...

Începu să şoptească, încet de tot, "Tatăl nostru". Se gândea...

Trebuia să existe o soluţie. Iar ea trebuia s-o găsească. El era mult prea preocupat de balanţa aia, ca să se poată descurca singur.

Din păcate, nu putea deschide ea subiectul; trebuia să-l deschidă el. Ea putea cel mult să-l aşeze pe canapea, să-l tragă cu capul pe piciorul ei şi să-l privească lung, serioasă... Dar dacă el nu voia să vorbească despre copii, îi va vorbi despre împăcarea cu proprietarul de yaht...

Se liniştea. Încet, dar se liniştea. Îşi trecea uşor degetele prin părul lui şi se gândea...

Le-ar fi prins bine o evadare de două zile. Doar ei doi - fără Isamu, fără telefoane, fără costume sau geci. Doar ei doi, într-o cabană de-o stea şi-un pic, pe un munte în general pustiu. Dar asta nu se putea. Aşa că or să stea în vila din Cannes, spălaţi şi călcaţi şi hrăniţi bine şi păziţi cu străşnicie...

Mâine, o să-l invite la mansardă; şi-or să stea amândoi lungiţi pe covorul miţos, or să asculte Mike Oldfield sau Bach... şi poate-or să şi discute, la un moment dat. Că presimţea că aceea va fi doar o tăcere grea, de două ore...

Ştefan aţipise. Acum nu mai mişca degetele - îl lăsa să adoarmă ca lumea. Îl privea lung... Era trist. Avea ochii umflaţi de plâns. Avea cearcăne mari... Îl privea şi simţea o durere surdă în coşul pieptului...

Cum să-l ajute? Cum să-l elibereze de greutatea acelor păcate? Habar n-avea; dar îi trebuia o soluţie. Că soţul ei se gândea că n-o să fie lăsat să trăiască ziua în care îşi va strânge copilul la piept - şi-ăsta era un gând greu, care-i măcina sufletul...

Florentin

Era zece; era o oră tocmai bună de vizite. Îl văzuse pe tatăl lui plecând, pe la nouă jumate. Habar n-avea unde se dusese - dar nu asta conta. Discuţia aia o să-i ia fix cinci minute! Iar Mirela tocmai intrase în casă, încărcată cu sacoşe - băieţii erau la şcoală, aşa că ea fusese la cumpărături...

- Florentina, hai până la Mirela.

- Aide!

- Dar să nu uiţi: nu stai cu mamaia! Stai cu Mirela şi Gabriela, bine?

- Bine.

Ieşi; se grăbea teribil, pentru că plecaseră amândoi fără geci iar afară era ger... Mirela deschise uşa şi se încruntă uşor:

- Bună. Intraţi...

Intră şi-i puse fetiţa în braţe:

- La tine, te rog.

Aa, aşa-i plăcea şi ei! OK! Intră în bucătărie şi închise uşa:

- Sărut mâna.

- Să trăieşti.

Şi cum erau singuri, se duse glonţ la mama lui şi-i luă lingura din mână:

- Vino puţin.

O luase repede, aşa că venea. O aşeză la masă şi-şi trase scaunul

în faţa ei. Şi-o privi lung, serios:

- Ce-i tot spui tu Florentinei?

Aha! Se încruntase! Gata: acum era sigur că Ştefan nu-l minţise!

- Ce să-i spun?! Nu-i spun nimic!

- Ana a lăsat-o aici cu speranţa că sunteţi oameni cu capul pe umeri şi-o creşteţi aşa cum trebuie. Să ştii că Ştefan ar fi luat-o pe pice pe sus, în noaptea aia! Şi-i "procura" într-un sfert de oră cele mai bune trei bone din România! Că-i zice "prinţesa mea" şi moare de focu' ei! Da' Ana n-a vrut s-o ia; Ana ştia că Ştefan nu-i ca Nicuşor, să ciocăne inele şi să lipească ştrasuri. Şi ştia că întâi trebuie să vadă dacă e capabil să crească copii sau nu! Da' eu descopăr acu' că tu-i bagi prostii în cap! De ce, mamă?

- Nu-i bag prostii în cap. Că nu-i mai zic că mă-sa-i moartă - o trimit la tine, să-i zici tu unde-i curva aia!

- Vezi? Despre asta e vorba!

- Da' nu zic în româneşte, maică; o zic pe limba mea! Şi nu pricepe!

- Da' mie-mi zice acasă că mamaia e supărată pe ea. Că faci scrşş, iar ea se face mică şi tace din gură. Nu-i proastă, mămico! E nesperat de isteaţă şi de atentă - şi te simte. Ea te iubeşte, că eşti mamaia ei, şi te simte atunci când eşti furioasă! Şi se face mică! Mămico, îmi sperii copilul!

Mama lui tăcea şi strângea din dinţi; şi spunea, în gândul ei, foarte multe cuvinte la adresa Anei - pe toate limbile!

- Mămico, Florentina va pleca după Ana! Să nu crezi că va fi altfel! Şi să ştii că dacă nu-mi vine mintea la cap curând, iar tu o să-i spui în continuare scrşş şi că mami e moartă, sau că a plecat langa pe câmpii cu alt bărbat, Ştefan o să intre peste noi în casă. Mă înţelegi?

Nu-l înţelegea - nu prea mai era atentă la el. Era foarte preocupată să scrâşnească... O bătu uşor pe umăr; iar când îi întâlni privirea, continuă:

- Ştie ce vorbim; că moare de focu' ei şi află tot ce vrea să afle.

Şi-acum îi arăta spre geam, şi-apoi îi arăta că erau ascultaţi... Şi-acum era evident că-l înţelesese şi ea - se întorsese spre geam şi privea lung, scrutător, strada, căutând probabil cu privirea un individ care ţinea un microfon îndreptat spre casă... O întoarse înapoi, spre el, şi-o strânse cu putere în braţe:

- Stai liniştită - că până la urmă îţi aduc eu noră demnă de aşa socri! Dar, te rog - las-o pe Florentina să fie fericită; bine?

Primi o aprobare; se grăbi să continue:

- N-are nici doi ani, aşa că nu înţelege ce-a făcut maică-sa şi ce-a făcut taică-su şi de ce n-au fost capabili să se suporte reciproc. Aşa că nu mai încerca s-o faci tu să înţeleagă. N-ai să reuşeşti. În plus, nu ne-am despărţit din cauza ei. Nu ea e de vină.

Primi încă o aprobare, ceva mai hotărâtă.

- Spune-i întotdeauna adevărul. Iar când te-nfurii, adu-ţi aminte că Ana e numai jumătate din ea. Cealaltă jumătate sunt eu.

Mama lui aprobă şi-l bătu pe umăr. Acum picaseră la înţelegere... Se ridică şi ieşi. Şi întrebă cu voce tare:

- Mergem la Ovidiu, să vedem cu aşează el flori multe?

- Daa!

Florentina venea în fugă; o prinse în braţe şi se grăbi să iasă, înainte ca picea să-şi amintească să-l ceară iar pe nenea fumos.

Ana-Maria

Era destul de frig afară; că doar era decembrie! Dar se îmbrăcaseră gros, aşa că se plimbau agale prin oraş...

Azi fusese linişte. Când se trezise, descoperise că Ştefan nu era lângă ea. În schimb, îi lăsase pe pernă bomboane - aranjate în formă de inimă. Râsese şi le luase cu ea în birou, unde se delectaseră amândoi cu ciocolată fină... Şi-apoi îl lăsase "la serviciu". Şi înţelesese de ce soţul ei stătuse la serviciu toată ziua - că doar chiulise atâtea zile! Trebuise să recupereze! Aşa că ea îşi făcuse chestionarele, citise câte ceva despre pistoale şi pe urmă îi venise o idee trăznită. Şi căutase pe youtube. Şi se minunase când găsise adevărate lecţii despre cum se mânuiesc pistoalele... Cu explicaţii, cu exemple... Şi-apoi făcuse iar chestionare. Şi-apoi stătuse ca leguma la televizor. Ştefan nu ieşise din birou decât la cinci, şi doar ca să-şi ia laptopul din dormitor. Atunci ea urcase la mansardă... şi privise cerul. Fără muzică. Încercase să găsească o soluţie...

Isabelle îi chemase la cină; mâncaseră în tăcere... Se simţea în aer atmosfera aceea ciudată, apăsătoare, de problemă care pluteşte în preajma lor dar nu poate să prindă forma unei discuţii pentru că nu cel de alături era sursa - sau rezolvarea... Şi chiar dacă Ştefan o sărutase şi-o strânsese de multe ori în braţe azi, simţise... Simţise retragerea bruscă, uşor nepotrivită, de după sărut. Şi de după îmbrăţişare. Ca şi cum gândul care îi urma îmbrăţişării îl rupea violent şi-l atrăgea ca un magnet în altă parte. Soţul ei era gânditor. Şi îngrijorat şi supărat. Şi încerca să ascundă toate astea de ea. Isabelle, de exemplu, nu-l simţise; însă faţă de ea soţul ei începuse să renunţe la măşti - iar ea îl simţea...

Şi chiar dacă se plimbau agale de-o oră deja, nu schimbaseră o vorbă. Erau ciudaţi...

Ea nu-l putea întreba de ce e supărat - că stârnea concentratul de bulibaşă, iar riscul redecorării cu roşu era mare. Îi murise copilul - şi, o dată cu el, muriseră toate visele şi gândurile şi planurile lui! Şi nici nu purta doliu, lucru care-i accentua suferinţa şi neputinţa... El nu părea să intenţioneze să-i spună singur, de bunăvoie, ce gând îl apăsa în halul ăla. Era mai mult decât evident că aveau o problemă de comunicare. Iar acum, azi, problema aia crease o criză de comunicare între ei doi. N-avea soluţie la ea; spera doar ca diseară să n-o strângă în braţe mai altfel. Spera doar ca diseară să adoarmă amândoi - şi să doarmă 12 ore, iar mâine să se simtă amândoi un pic mai bine...

În clipele astea, îşi dorea să doarmă amândoi două săptămâni - şi să uite. Şi nici nu-şi mai dorea să discute problema; ar fi fost perfect dacă ar fi trecut de la sine. Acum, nu-şi dorea decât ca Ştefan să redevină Ştefan. Deşi se întreba în ce măsură acel Ştefan care-i arătase inelul de pe lanţ şi-o dusese pe braţe la avion era acelaşi Ştefan de acum, dar cu o mască mult mai compactă pe chip...

10 decembrie 2005 - sâmbătă

Ana-Maria

Îi venea să plângă. Stătea lângă glasvandul de la piscină, privea ploaia aia idioată şi-i venea să plângă!

Ştefan era trist şi tăcut... şi dimineaţa, şi la prânz, şi seara - adică atunci când ieşea din birou. Biroul era al lui - pusese practic stăpânire pe el! Iar ea putea să facă orice voia ea în restul casei - că nu încercase nici măcar s-o întrebe ce-o să facă ea după ce termină de mâncat, iar el se retrage în birou... Încercase să-şi găsească o preocupare - dar avusese foarte multe momente, în ultimele trei zile, când se plictisise de moarte. Avusese şi mai multe momente când se simţise... "uitată"...

Soţul ei devenise şi mai tăcut. Abia mai spunea câte-un "Da" sau "Nu"! Şi-asta numai dacă îl întreba ea ceva! Nici nu-i venea să-l mai întrebe! Se vedeau doar la masă, iar când îl privea, vedea un om care suferă...

Luă o coală A4 şi se aşează la birou. O îndoi, trasă linia dreaptă şi scrise sus în dreapta "**Ştefan**". În stânga scrise "**Ana**"... şi oftă greu... Că dacă nici aşa nu izbândea nimic...

Ştefan

Privea lung ecranul... Nimic nou. Afacerile mergeau înainte, singure. Idiotul căra copilul cu el peste tot şi-i făcea toate poftele, iar prinţesa era din nou fericită. Avea un singur mail de la senior, care-l anunţa că dosarele alea trei erau în lucru şi se vor rezolva până la sfârşitul anului. Semn că după Revelion îl suna Titel...

- Ştefane...

Poftim? Ridică grăbit privirea... Isamu îl privea lung, serios:

- Chiar n-ai de gând să-i spui ce te macină aşa?

Negă scurt cu capul:

- Nu, că o fac să plângă. Şi asta mi-ar mai lipsi!

- Nu cumva o faci să plângă cu tăcerea asta? Aici, înăuntru, nu crezi că plânge deja?

Sufletul ei? Ba da; ştia că sufletul ei plângea. Şi ştia c-o să plângă şi mai şi, dacă el îi va da şi gândurile şi îngrijorările lui. Aşa că n-o să-i spună absolut nimic. Iar Isamu se ridică - şi ridică puţin tonul vocii:

- Nu mai sunteţi voi! Fă ceva - că poţi s-o pierzi!

- Dacă mi-e scris s-o pierd, o pierd oricum.

- Probabil că aşa şi-a spus şi el...

Poftim? Chinezul lui deschise uşa şi ieşi. Privi lung ecranul...

La urma urmei, tot va trebui să discute cu ea mai devreme sau mai târziu! O chinuise deja 72 de ore ascunzându-se în birou şi lăsând-o singură cuc în căsoaia asta...

Oftă greu şi se ridică. Şi deschise seiful. Scoase punguţa cu medicamente... Două Distonocalmuri. Pe unul îl înghiţi el, fără apă; se grăbi să iasă şi să urce treptele...

Dormitorul era gol. Unde era Ana? Dădu să iasă, dar observă...

Ridică hârtia şi pixul şi se aşează în locul lor, pe pat.

Atunci când Florentin m-a adus înapoi, în România, am simţit şi eu că se grăbeşte - şi că mă grăbeşte să iau o decizie favorabilă lui. Şi totuşi, l-am luat de mână şi l-am lăsat să mă alerge până la rezultatul dorit de el, pentru că am simţit întotdeauna că lui îi pot spune tot ceea ce simt, tot ceea ce gândesc. Faţă de el, o bună bucată de vreme, n-am avut secrete - iar Nina n-a ascultat secrete, ci povestiri. Nici el nu s-a ascuns de mine şi mi-a spus cu sinceritate totul. Am avut atunci o perioadă de armonie care a uimit pe toată lumea. Apoi, el a început să-mi ascundă unele întâmplări, a devenit secretos şi nici eu n-am mai putut vorbi cu el chiar despre orice. Atunci a început să se strice totul. Atunci, Nina a început să audă secrete în şoaptă.

Pentru ca doi oameni să formeze un tot unitar, trebuie să fie uniţi. Chiar dacă le este bine, sau rău. Trebuie să ştie unul de celălalt, să-şi ştie problemele şi bucuriile. Şi gândurile - măcar o parte din ele.

Ana avea dreptate. Cu riscul de-a o vedea plângând, cu riscul de-a redecora speriind-o astfel şi mai rău, trebuia să-i spună şi despre gândul lui, şi despre teama lui...

Se mută pe podea şi începu să scrie, în jumătatea marcată cu numele lui.

Ana-Maria

Îl auzise intrând în dormitor; auzise şi foşnetul hârtiei. Spera că soţul ei scria ceva chiar acum; că dacă refuza şi acel mod "extrem" de comunicare, ea chiar nu mai ştia...

Glasvandul foşni şi paşii se apropiară. Ştefan se aşează lângă ea şi-i întinse palma. Ce-i dădea?... Un Distonocalm? Deschisese el seiful special pentru pastila aia? Hm... Luă pastila; primi şi paharul...

Şi-apoi i se întinse coala împăturită. O luă.

Timp de 20 de ani, am fost singur. Am trăit singur, am gândit singur, am acţionat singur. Ştiu că acum suntem doi; şi vreau să învăţ, ca să mă modelez după tine şi să formăm un tot unitar. Va trebui totuşi să ai răbdare cu mine, pentru că sunt o piatră dură.

Ştiu că moartea lui Ramon este modul în care Dumnezeu a decis să plătesc pentru ce-am făcut. Acum, mă tem că plata asta n-a fost de-ajuns. Şi mă tem că o să suferi şi tu pentru faptele mele. Mă tem că o să mor cu ochii la voi, cu mâinile întinse spre voi, înainte însă să vă pot strânge în braţe - şi-am să te las singură cu copiii... Şi mă tot întreb dacă o să mai rămână vreunul prin preajma ta ca să te ajute măcar să porneşti o viaţă nouă.

Deci calculase corect. Şi uite de ce se îngrijora Ştefan! Că o lăsa văduvă, cu copiii-n braţe, şi-or să fugă toţi ca potârnichile şi ea o să rămână săracă lipită şi cu fundu'-n baltă! Ciudat...

Soţul ei se temea de Dumnezeu. De calculul lui Dumnezeu. Şi cum soţul ei era un om corect, începea să înţeleagă ce calcul făcuse el de era chiar atât de îngrijorat...

Păi să-l ajute ea să facă un calcul favorabil lui, nu? Lăsă hârtia pe podea şi privi lung fereastra:

- Crezi în Dumnezeu?

- Da.

- Atunci dă-i ce i-ai luat.

Tăcere. N-o înţelesese. Normal - soţul ei nu se gândise nici o clipă la rezolvarea găsită de ea! El probabil încercase să transforme donaţii în "puncte pentru Dumnezeu"! Şi calcula, de 72 de ore, câţi bani ar trebui să doneze şi cui! Îl privi lung, drept:

- Dă-i câte suflete i-ai luat. Botează atâţia copii, câte vieţi ai luat. Atunci poţi spune că măcar ai încercat să egalizezi balanţa. Şi atunci poţi să-l adaugi în calcul şi pe Ramon. Dar...

Făcu o pauză scurtă, să-i dea timp să se dezmeticească şi să redevină atent...

- Dar să te-aştepţi ca El să nu fie fair play. Că de obicei trişează la asemenea jocuri.

Soţul ei era siderat; o privea cu ochi mari, uimiţi, şi nu se mai clintea... O să-l lase să calculeze şi să se dezmeticească! Îi dăduse o soluţie; spera că el o va găsi viabilă - ca să se pună pe picioare şi să-şi ia de pe suflet greutatea aceea care-l sufoca. Că, din punctul ei de vedere, matematica aplicată în teologie era o prostie, iar socoteala

cu balanţa păcatelor şi faptelor bune era un fel de Placebo - dacă el era ferm convins că matematica funcţiona, atunci ea va funcţiona. Întrebarea era cum va găsi Ştefan acel Placebo - dulce sau amar...

Brusc, soţul ei se repezi şi-o strânse în braţe:

- Doamne, Ano, mi-e frică! Mi-e frică să nu descopăr că Ramon n-a fost de-ajuns...

- Ţi-am spus: dă-i ce i-ai luat. Eu aşa aş face; deşi sunt de părere că, dacă Dumnezeu ar exista cu adevărat, s-ar preocupa mai mult de copii, bolnavi şi bătrâni. Şi muritori de foame şi specii pe cale de dispariţie şi multe altele. Şi tocmai pentru că nu cred că biserica e un fel de portavoce spre El, iau în calcul posibilitatea ca El să nu joace corect. Să omită un botez-două pe motiv că n-a observat... Sau să fie un pic avar şi să vrea mai mult... Acu', ce să zic... Pe mine mă ştii bine; cred că poţi miza un pic pe faptul că am fost cuminte în viaţa asta... şi merg şi eu cu tine şi te-ajut cu îmbrăcatul şi băiţa de la mir...

Fu împinsă scurt - dar numai pentru ca Ştefan să poată s-o potopească cu săruturi grăbite mai peste tot: pe faţă, pe păr, pe mâini, pe gât, pe ceafă... Doamne, da' ce spusese? Spusese o chestie chiar atât de... inteligentă? Brusc, mâinile lui îi prinseră capul în palme; soţul ei şopti:

- Şi pe cine botezăm?

Nu prea putea "să proceseze" întrebarea - pentru că-l privea şi-l simţea fremătând tot! Era fericit - avea un zâmbet mare pe chip, ochii îi străluceau de bucurie, emana nerăbdare...

- Ano, nu mă lăsa cu fundu'-n baltă! Pe cine botezăm? De unde luăm copiii?

Păi de unde puteau să ia nişte copii nebotezaţi, care n-aveau naşi şi nici perspectivă să găsească naşi în următoarele... 48 de ore?

- Mergem pe la leagănele de copii. Dacă nu găsim destui, completăm cu abandonaţii de prin maternităţi... Preoţii ştiu familii nevoiaşe care nu-şi permit sau nu-şi bat capul...

Capul brunet aproba grăbit... Ea zâmbea; îi privea euforia aia nebună şi zâmbea... Iar după câteva secunde euforia dispăru; şi dispăru şi zâmbetul:

- Ce s-a întâmplat?

Ei bine, acum trebuia să-i spună. Acum trebuia să-şi dezlege limba şi să-i spună drept, sincer, că era alături de el şi la bine, şi la greu - şi nu se supăra dacă "o folosea" pentru ambele stări sufleteşti. Aşa că îl privi lung... şi-i mulţumi, în gând, că scosese Distonocalmul din seif:

- ... Spui că fiecare lacrimă care cade din ochii mei te arde pe suflet ca acidu'. Eu nu ţi-am spus niciodată; dar fiecare clipă de tristeţe prin care treci îmi scurtează mie viaţa cu o zi. Că nu suport să te văd trist...

O înţelesese. Şi tăcea. Şi vedea în ochii lui că-i părea rău că îi scurtase consistent viaţa în ultimul timp. Aşa că se grăbi să încheie frumos acel subiect, înainte ca el să calculeze câte clipe de tristeţe îi arătase în ultimele trei zile - şi să ucidă de-adevăratelea ficusul:

- Mă tem că discuţiile noastre din priviri n-or să fie întotdeauna de ajuns. Că mi-a luat trei zile să înţeleg ce calcule faci şi să găsesc o soluţie. Şi nu mi-ai dat nici un indiciu. Pe viitor... Pe viitor, aminteşte-ţi că sunt aici şi la bine, şi la rău; OK?

Obţinu un zâmbet. Şi o aprobare:

- OK. Şi mizez, acum, pe faptul că mi-ai spus, nu foarte demult, că mă ierţi pentru toate greşelile pe care-o să le fac. Mă ierţi şi acum?

Zâmbea şi aproba grăbită cu capul... că depăşiseră un hop pe care ea una nu crezuse că-l vor putea depăşi...

- Mergem jos, să-i dau temă lui Grasu?

Negă încet:

- Pe-asta va trebui s-o faci tu însuţi. De la început până la sfârşit.

Primi o aprobare grăbită:

- O fac; dar mă secondezi! Că eşti năşică şi-ai fost mai cuminte decât mine! Şi oricum ştii mai multe decât mine despre asta! Hai!

Tii, ce repede se ridicase! Aşa, dintr-un salt! Ei îi era un pic mai greu, că neglijase aerobicul...

- Şi stai mai bine cu exprimarea - aşa că mergem să compunem împreună!

O trăgea spre glasvand... Îl urma, privindu-l lung: realiza, în momentele astea, că dacă Ştefan mergea până la capăt cu acea hotărâre iar Dumnezeu nu va fi fair play, toată povestea lor se va transforma într-o dramă...

Ştefan

Doamne, ea era zâna lui bună! Unica zână de pe planetă - şi tocmai lui îi era scris să se-nsoare cu ea!

Nu se gândise niciodată la un asemenea "târg" cu Dumnezeu! Dar nici nu avusese mari tangenţe cu biserica sau cu Scriptura - iar preoţi cunoscuse doar unul, când participase la propriul botez! De ceilalţi se ocupaseră întotdeauna părinţii lui! Sigur, se îndoia că Ana mersese cu sârg la slujbele de duminică; dar găsise acea posibilă rezolvare, iar el era hotărât acum măcar să încerce...

O s-o facă. O să boteze 20 de copii. Iar dacă Dumnezeu... sau oricine altcineva ţinea "catastiful cu păcate" era de părere că trebuia să mai adauge ceva, era sigur că-i va transmite asta. Prin Ana.

Ah! Cap de nevastă de bulibaşă! Se trânti pe scaun, o trase în braţele lui şi-o pupă apăsat pe frunte - că deşteaptă mai era! Şi era toată numai a lui! Ana îl privea lung, uimită probabil şi de schimbarea bruscă de stare de spirit, şi de febrilitatea şi euforia care puseseră stăpânire pe el...

Gata! Gata cu gândurile! Repede, Google! Avea nevoie de lista orfelinatelor din România! Şi tocmai se hotărâse că nu va boteza doar bucureşteni - că în Capitală se mai găseau oameni cu asemenea idei! Va alege încă două oraşe - unul în vest, unul în est.

Tii! Şi-or să meargă împreună la cumpărături! Or să se "bălăcească" în hăinuţe şi jucării şi dulciuri! Deja nu mai avea răbdare!

La treabă!

16 decembrie 2005 - vineri

Ana-Maria

Privea lung strada, trecătorii, zăpada gri...

Erau în Arad. Şi erau secretoşi. Soţul ei nu voise să-i spună nimic nici lui Grasu, nici lui Diamant, iar ea îi aprobase decizia. Ei s-ar fi repezit să-l ajute - iar pe-asta trebuia s-o facă singur-singurel! Deci contactase el personal orfelinatele, cărora le trimisese scrisoarea compusă împreună cu ea în birou...

Azi, aici, vor boteza cinci copii orfani. Cel mai mic avea trei luni; cel mai mare - patru ani. Directoarea centrului fusese atât de fericită de... "iniţiativă", că le trimisese inclusiv măsurile copiilor; ei îşi petrecuseră deci toată ziua de ieri la cumpărături prin Cannes. Cele trei portbagaje de BMW erau pline-ochi...

Aşteptau. Grasu devenea tot mai nervos, pentru că nu ştia pe cine sau ce aşteptau - şi cine ştie care era "temperatura" concurenţei din Arad... Soţul ei "scana" cu privirea trotuarul... Ea zâmbea slab, pentru că erau amândoi îmbrăcaţi elegant şi tăceau - pe nervii lui Grasu... Oare ce făcea Diamant, în maşina din spate? Ajunsese la 14, sau era tot la 13? Sau oscila 13-14? Îi venea să râdă...

Observă cu coada ochiului mişcare în curtea bisericii de vizavi. Ştefan îi strânse uşor mâna, iar ea aprobă cu capul... Era un preot bătrân; o să-i ia ceva vreme, la ce mişcări lente şi meticuloase făcea... Dar avea un chip blând. Dealtfel se ducea întâi la căţelul maidanez legat în fundul curţii; îi adusese o punguţă cu ceva gustos pentru micul dejun... Soţul ei îi luă mâna şi i-o sărută. Şi se grăbi să coboare:

- Aşteptaţi aici.

Grasu bătea darabana cu degetele pe volan. Tânărul de lângă el scoase pistolul - semn că era pregătit să sară prin geam, în caz că se ivea vreun nebun... Ştefan intră în curtea bisericii; degetele se opriră în aer, înainte să atingă volanul... Şi-acum soţul ei intră în biserică - moment în care Grasu se întoarse spre ea:

- De unde până unde intră şefu' într-o biserică de cartier din Arad?

- Ei, intră şi el... Cu treburi.

Ochii negri îi promiteau în clipele alea că-i va spune secrete nemaiauzite, dacă se îndura să răspundă amplu la următoarea întrebare:

- Şefu' meu, regele aurarilor, are treburi în biserică?

Ridică din umeri şi-i oferi tot varianta scurtă:

- Da.

Mamă, Doamne! - ce surprize neplăcute îi promitea ei Grasu! Dar se controla, pentru că ea era totuşi şefa... iar tânărul de lângă el rosti scurt:

- Ne cheamă înăuntru.

Ete că se repezise să coboare acu'! Bietul Grasu! Coborî şi ea şi porniră "în formaţie compactă" spre biserică.

Doamne, cum se uita lumea la ea pe stradă! Dar era elegantă foc şi mergea frumos, drept, înconjurată de 12 "munţi" în costume negre... Şi gata: intraseră în biserică.

Ştefan era în faţă, lângă altar. Vorbea cu preotul. Zâmbea. Îi plăcea soţului ei preotul acela bătrân... care acum o privea pe ea, şi-apoi se apleca spre el şi-l întreba ceva... iar el făcea semn că nu... L-o fi întrebat dacă "făcuseră prostii"! Că, din câte-şi amintea ea, auzise la un moment dat că înainte de chestiile mari care se-ntâmplă de obicei într-o biserică... În fine!

Preotul mai întrebă ceva, iar soţul ei arătă spre Grasu. Care se repezi la el, nerăbdător să afle odată ce treburi avea şefu' lui în biserică! Ea se opri cam la un metru de măsuţă; Ştefan veni lângă ea, zâmbind...

Şi-acum preotul vorbea cu Grasu... Iar Grasu se făcea verde la faţă... Da' ce-i tot spunea? Că-i explica o chestie destul de complicată...

Îl văzu pe Grasu aprobând, întorcându-se spre ea... şi oferindu-i un rânjet plin de satisfacţie! Da' de unde până unde? Soţul ei şopti:

- Nu i-ai spus, nu?

- Nu.

- Absolut nimic?

- Nici cel mai mic indiciu.

- Atunci zâmbetul ăla "suav" se explică.

Daa?

- Bine că am fost obosiţi aseară; că preotul zice că merge cu noi să boteze şi toată România, dacă ne băgăm la aşa o treabă. Da' nu se poate naş şi naşă necununaţi - nu şi la botezurile lui.

Cee?

Biserica se învârti scurt; picioarele începură să-i tremure îngrozitor. Ridică mâna, încercând să se-apuce de el, ca să nu pice pe jos! Fu prinsă de mijloc şi ţinută bine lângă el...

Urâciosul ăla de Grasu se întorsese cu lumânările. Acum îi rânjea şefei lui cu satisfacţie - că-i vedea faţa galben-stacojie şi-i transmitea din priviri proverbe româneşti de tipul: "Ce ţie nu-ţi place, altuia nu-i face"...

De undeva din biserică apăruseră o tânără de vreo 14 ani şi-un preot tânăr. Ei ţineau lumânările; preotul le aprindea...

Se cununau, într-o vineri de decembrie, într-o biserică de cartier din Arad. Fără naşi, fără pregătiri, fără lumânări îmbrăcate în flori, fără rude şi acordeonist...

Florentin

Apăsă scurt soneria, iar uşa se deschise prompt. Tatăl lui zâmbi:

- Hai, că m-am plictisit de când te-aştept!

Aprobă şi intră. Şi dezbrăcă întâi picea... Florentina îşi învăţase bine lecţia - strigă tare-tare:

- Mileelaa!

- Daa!

- Uudee eesti?

- În bucătăriiee!

Şi-acum putea spune c-o preluase Mirela... Îşi scoase şi el geaca şi-şi urmă tatăl în sufragerie.

- Văd că te-ai obişnuit s-o iei cu tine peste tot.

Se aşeză şi-l privi drept:

- Mă bucur de ea, cât mai stă cu mine.

Ochii negri îl priveau lung, scrutător... Zâmbi slab:

- Că acuşi naşte Rubina - şi-o urc în avion!

- Cum s-o urci în avion, mă?!

- Aşa cum se urcă! Pe scară!

- Crezi tu că ţi-o transportă cineva neînsoţită? La nici doi anişori ai ei?

Ha! Se aplecă spre el:

- Da. Avionul privat care a transportat-o şi pe maică-sa.

Îl redusese la tăcere, aşa că reveni pe spătar:

- Ai fost la Bambina?

- Că doar nu te-am chemat doar ca să-mi strici sărbătorile, nu?

Da' de ce se ofuscase aşa? Ce, nu ştiuse că Florentina va pleca la maică-sa? Îi spusese chestia asta în secunda unu! Se grăbi să continue discuţia despre flori:

- Şi ce mai zice Bambina?

- Păi Bambina zice aşa... Cu noi, cu chioşcurile, poate să ne păsuiască la plată. Da' cu tine, cu florăria, zice să treci pe la ea zilele astea. Că vrea să-ţi propună o chestie. Ca să nu ieşi cu profit mare pe decembrie, zice să-i faci plăţi în avans pentru ianuarie şi februarie.

Suna bine; suna logic. Dar trebuia să vorbească şi cu contabila, pentru că

Hei!

Zgomotul de sticlă spartă îl făcu să tresară; plânsul micuţei îl făcu însă să sară, răsturnând scaunul, şi să se repeadă în bucătărie! Dădu uşa de perete - ce dracu se întâmplase?

Mama lui era în genunchi, pe podea, strângând fetiţa în braţe şi mângâind-o cu maximă tandreţe pe spate. Florentina plângea şi încerca să se desfacă din îmbrăţişare. Iar el înnebunea - că n-o vedea pe Mirela! Unde era Mirela?

- Gata, puiu' lu' mamaia! N-a vrut mamaia! Da' a căzut! Mamaia e bătrână şi a scăpat farfuria! Nu trebuie să te sperii aşa!

... Se părea că fusese doar un accident. Vedea cioburile lângă dulap; iar ele două erau lângă masă, cam la doi metri de locul impactului cu podeaua. Rosti scurt:

- Vino-ncoa.

Acum mamaia dădu drumul fetiţei - iar picea alergă în braţele lui! Mămica lui se sprijini de masă şi se ridică:

- Mi-a scăpat farfuria din prosop, când am vrut s-o pun la loc. Iar ea era atentă la televizor - şi s-a speriat când s-a spart.

Aprobă cu capul - nu voia s-o bănuiască de nimic, dacă n-avea măcar o dovadă cât de mică! Reveni în sufragerie şi aşeză prinţesa pe genunchi. Şi-i dădu telefonul, să se joace.

- Deci te duci la Bambina?

- Da; după ce vorbesc cu contabila, mă duc la ea. Dar în principiu sună bine - că aşa se procedează cu marfa perisabilă.

- Şi-a mai zis Bambina să-i dai un telefon cu 24 de ore înainte să te duci la ea; ca să se pregătească.

... Poftim? Ce avea Bambina de pregătit, special pentru sosirea lui? Tăticul lui îşi pipăi scurt mustaţa... Na, că asta era alta nefăcută! Vorbiseră cu Bambina să-i organizeze defilare de florărese prin sufragerie!

- Şi-a fost planul ei, să ştii! Că eu te las să faci cum te taie capu'! Eşti mare de-acum, mi-e jenă să scot cureaua...

Începu să râdă şi se ridică:

- Mă duc s-o sun. Bine că mâine-i sâmbătă şi florăresele au program scurt. O să mă duc pe la cinci - să aibă şi ele timp să ajungă, să apuc să ajung şi eu acasă înainte de miezul nopţii...

- Bine, mă. Să aduci fata încoa - să nu te duci cu ea!

- Bine.

Şi-acum îmbrăca iar picea...

Trăgea concluzia că se obişnuise. Şi înţelesese, acum, ce-i ceruse Anei. Cu menţiunea că el avea de-a face cu un copil relativ mare, care mergea singur la toaletă, mânca singur unele alimente, îşi punea singur apă din bidon, îşi punea singur papuceii... Îşi întindea şi-şi strângea singur majoritatea jucăriilor... O ridică în braţe şi ieşi.

Descoperise o mulţime de lucruri apropo de creşterea copiilor! Descoperise, de exemplu, că simpla operaţiune de a merge la toaletă implica o grămadă de măsuri de precauţie pentru adult! Începând cu închiderea ferestrei şi terminând cu mânerul tigării, sau flacăra de la aragaz, sau cuţitul uitat pe masă... Dacă voia să se ducă să-şi cumpere ţigări, se ducea cu fetiţa în braţe. Şi multe altele!

... Dar dacă Florentina ar fi fost bebeluş? Dacă n-ar fi putut nici măcar să-şi susţină capul?

... Dar dacă bebeluşul ăsta n-ar fi fost Florentina, ci alt bebeluş - iar Florentina ar fi cerut şi ea ceva, în simultan...

Descuie uşa, intră şi începu dezbrăcarea... Şi se opri totuşi:

- Ia spune: cum a fost cu farfuria?

Florentina se încruntă. Mm - şi avusese el un presentiment...

- Hai, spune-mi ce s-a întâmplat! Că ştii că nu-i spun nimic! O să rămână între noi!

Se ferea să rostească cuvântul "secret"...

- Cum a fost cu farfuria? Ce-a făcut mamaia?

Tăcea... O duse în bucătărie şi-i puse o farfuriuţă în mâini:

- Arată-mi cum a făcut mamaia.

Florentina tăcea; privea farfuria... OK - n-o să reuşească să scoată ceva de la ea! Se ridică. Iar fetiţa lui turui şi imită gesturile mamei lui:

- Mamaia ţine asa, faţe scrş, faţe asa!

Şi-o văzu, uimit, cum dă cu farfuria de pământ! Aoleu! Se grăbi s-o ia în braţe şi-o aşeză pe masă:

- Şi Mirela unde era?

- Milela duţe pune figidel.

Şi el n-o văzuse ieşind, că stătuse cu spatele la uşa bucătăriei...

- De-acum încolo, când vezi că Mirela iese, te duci cu ea. Şi stai numai lângă ea. Bine?

- Bine.

- Deşi nu cred că o să mai mergem la mamaia. Cred că o să vină Mirela la noi.

Florentina zâmbea şi aproba, semn că Mirela trebuia să vină la ei... O dădu jos de pe masă, iar picea se grăbi spre camera ei.

Mama lui avea o vârstă. Şi acumulase multă experienţă în "a-şi vărsa dracii cu perdea". O făcea şi acum - dar nu lua în calcul faptul că copiii sunt sinceri, iar picea era extrem de isteaţă şi de dezgheţată, avea încredere în el şi-i spunea ce se întâmpla atunci când el nu era de faţă.

Era tentat să se aşeze, să aprindă o ţigară şi să se gândească bine la trecut. Şi să încerce să afle de câte ori mămica lui făcuse astfel de scene pentru ochii Anei. Dar se abţinea, pentru că s-ar fi înveninat degeaba. Ana nu se mai întorcea - iar el trebuia să îngroape trecutul, dacă voia să găsească un drum spre viitor.

Ce mai putea să facă acum?... Poate doar să vorbească singur prin casă, ca-n telenovelele proaste, ca să-i audă Ştefan promisiunea că Florentina nu va mai petrece o secundă singură cu mamaia. Şi nu era genul care să vorbească singur...

Ştefan

Privea lung în jurul lui. Aia era o nebunie necontrolată - aia era o chestie total nebună, care nu mai semăna deloc cu ceea ce organizase el... dar care-i plăcea la nebunie!

Era în orfelinat, în sala de mese. Stătea, împreună cu soţia lui, la o masă de copii - pe scăunele mici de copii, firește! Şi se ţineau de mână. Priveau copiii cum alergau, se jucau, dansau, ţipau, săreau... Priveau copiii, care se distrau pe cinste. Peste tot în jurul lor erau jucării, dulciuri, confetti şi baloane. În dreapta, clovnul se ţinea de giumbuşlucuri - "împletea" baloane lungi şi obţinea cele mai trăsnite animale de pe pământ. În stânga, puştoaica desena o tigru pe faţa unui pici blonduţ... Tinerele îmbrăcate în zâne "blagosloveau" cu bagheta magică fiecare posesor de dorinţă neîmplinită - iar în momentul ăsta era tentat să se ridice, să se aşeze la coadă şi să-i ceară să-l "blagoslovească" şi pe el. Ca să i se îndeplinească dorinţa.

Şi-apoi ar mai fi stat la coadă o dată. Ca să i se mai îndeplinească o dorinţă. Inelul era tot pe lanţul lui, sub cămaşă...

Din uşă, Grasu îi făcea semn că isteria asta era "super"... Aprobă şi-i făcu semn să-l ducă odată pe preot acasă - că era bătrân şi obosise. Agitaţia zilei de azi, adăugată la donaţia consistentă pentru biserică şi comunitate, îl cam bulversase pe părinte!

Reveni spre copii. Îi privea lung... Îi privea şi înţelegea, acum, cuvintele Anei. Era foarte posibil ca Dumnezeu să nu fie fair play. Aşa cum nu fusese fair play cu copiii ăştia, pe care-i lăsase să ajungă în orfelinat... Aşa cum, dealtfel, anunţa pe toată lumea cu cuvintele "greşelile părinţilor se răsfrâng asupra copiilor"...

El oricum mergea până la capăt. În astea trei zile, va boteza 20 de copii. Şi-apoi va aştepta răspunsul - că sigur va primi un răspuns! Un semn! Orice!

Sărută mâna soţiei lui, devenită "logodnică" din punctul religios de vedere al lucrurilor...

Ana era fericită. Şi el era fericit. Şi ştia că în fiecare an, de Crăciun, copiii ăştia minunaţi, uitaţi de-un Dumnezeu mult prea preocupat de alte chestii, vor primi câte-un cadou. Se va ocupa personal de asta.

17 decembrie 2005 - sâmbătă

Florentin

Deschise ochii şi se ridică. Şi se grăbi să oprească mobilul.

Era patru dimineaţa. Era frig; uitase cât de frig era la ora aia "nebună", de când nu mai mergea la piaţa de flori şi-apoi la chioşc... Oare reuşise performanţa de-a trezi copilul cu piuitoarea? Nu; Florentina dormea dusă. Se grăbea deci să se îmbrace...

O mută în pătuţul ei cu plasă şi îndesă bine plapuma şi pernele de jur-împrejur. Încuie uşa bucătăriei, se asigură că geamurile erau închise... Descuie uşa şi ieşi. Şi se grăbi spre maşină. Din fericire, Dacia fu ascultătoare şi porni prompt. Şi-acum...

Şi-acum accelera serios - pentru că Florentina era singură acasă iar discoteca aia era destul de departe!

Nu era genul care să vorbească de unul singur prin casă - nici chiar în romanes! Iar de sunat, nu-l suna nici mort! Îl sunase atunci şi trăsese concluzia că Ştefan ştiuse în ce scop îl sunase - şi apăsase butonul roşu! Dar... Dar luase o hotărâre; trebuia să i-o transmită cumva, ca să nu-l vadă venind iar cu gealaţii şi punând uşa jos de data asta. Şi cum nu putea să vorbească singur prin casă...

Accelera cât putea el de mult, în condiţiile în care asfaltul era acoperit de-o pojghiţă subţire de gheaţă. Dacă Florentina se trezea cât lipsea el, se va speria îngrozitor! Iar el probabil că ar fi găsit uşa spartă, pe Mirela cu copilul în braţe şi pe Roberto cu cuţitul în mână... Lăsase copilul de nici doi ani singur în casă! Era dement! Dar miza pe stropul de noroc pe care-l avea uneori. Miza pe pustietatea străzilor... şi nu se gândise la gheaţă...

Gata! În sfârşit, ajunsese! Opri cu greu maşina, dar o opri. Şi coborî şi alergă în discotecă.

"Elveţia" era singur la masă. De parcă-l aştepta! Intră, mai făcu câţiva paşi şi se opri. Şi aşteptă "să fie primit în audienţă"... Fu invitat să ia loc. Îşi aminti că se grăbea, că Florentina era singură...

- Salut.
- Salut.

Se aşeză şi-l privi drept:

- Tu primeşti ceea ce primeşte şi Ştefan?
- Da.
- Şi te uiţi pe ele, sau...

Bărbatul se aplecă puţin, ca să poată vorbi mai încet:

- Dacă nu mă uitam, fiică-ta era acum la Cannes iar maică-ta era pomană. Părerea mea!

Serios?... Stop, că ăsta era foarte bine informat! Iar ceea ce citise Ştefan, citise şi el! Părerea lui era că... Mă rog! Va diseca totul acasă! Să-i spună ce-avea de spus şi să se întoarcă odată la Florentina!

- Şi ce-ai observat, în ultimul timp: mama şi-a mai schimbat discursul faţă de Florentina?

- Da. Acum nu-i mai zice că maică-sa-i moartă; îi zice să se ducă s-o întrebe pe Mirela, sau pe Gabi. Şi-o şi împinge spre ele - că se-aude în înregistrări.

- Mai scrâşneşte?

"Elveţia" aproba, iar asta era o veste proastă...

- Iar el ce zice?

- El e ocupat zilele astea; cred că de luni încolo o să zică ceva... dac'-o să zică.

"El e ocupat zilele astea" putea însemna orice. Inclusiv că era în voiaj de nuntă! Că dac'-ar fi fost în România, ar fi venit s-o ia pe Florentina la cinci minute după "reconstituirea" pe care-o făcuse el în bucătărie! Aproba cu capul... Şi l-ar fi întrebat dacă el o văzuse pe Ana. Dar se abţinea. Ceauşescu era... amic cu el - cu Ştefan era un soi de "foarte bun prieten şi partener". Şi era şi înregistrat - că de-aia nu se ridica decât rareori de la "biroul" lui! Aşa că... Aşa că oftă greu:

- Dacă te sună, spune-i că nu încerc să ascund copilul de el.
- Spune-mi ce vrei să faci - că mă ocup eu de formulare.
- Vreau să vorbesc cu fina mea, s-o las la ea cât sunt eu plecat la muncă.
- ... El o cunoaşte pe fina asta?
- Da. A ajutat-o anul trecut să înfieze un copil.
- Aa...

Adică o ştia şi pe-asta? Ştia toată partea aia cu Petre, care se petrecuse pe vremea când Ştefan "ţinea" cu armata? Ciudat! Dar, mă rog - ei ştiau cum erau procedurile! Decise să continue cu explicaţia:

- E decembrie - şi, cât de curând, o să înceapă nebunia la mall. Trebuie să aprovizionez, să vând, să plimb contabila... Nu pot s-o ţin pe pice acolo, în praf şi mizerie, şi s-o hrănesc cu covrigi şi pizza.

Bărbatul din faţa lui aproba. Şi zâmbea şi-i arăta cu degetul că ideea lui era perfectă... Se ridică şi-i strânse mâna. Şi...

Şi nu-i dădu drumul. Îl privea lung... Îl întreba... Ceauşescu zâmbi:

- N-ai vrea să se trezească aia mică şi să descopere că e singură acasă.

Adică nu voia să-i zică. N-avea de ce să-i zică asta. La urma urmei, Nina avea numărul ei de telefon; putea să i-l ceară ei, sau să i-l fure cumva...

Se grăbi să iasă şi alergă la maşină: picea nu se trezise încă. Ceauşescu era informat prompt - că subalternii lui supravegheau şi interceptau toate zgomotele din casă! Era sigur dealtfel că Florentina nu se va trezi până la şapte; şi totuşi, el o să accelereze...

Ştefan

Nouă fix, iar el nu mai avea răbdare! Ce tot făcea casiera aia - reinventa codul de bare?

Întârzia la botez...

Aterizaseră la şase, iar la şapte jumate năvăliseră în hypermarket. Şi, indiferent cât de tare se grăbiseră şi cât de bine îşi împărţiseră sarcinile, umplutul celor patru coşuri le luase o oră şi-un sfert. Casiera asta mai mâncase un sfert...

Dacă scotea pistolu' la ea, casa de marcat va funcţiona perfect! Mm, îi creştea tensiunea... Ana îl prinse de mână şi-l răsuci spre ea. Ce-i? Soţia lui zâmbea:

- Fă ca mine.

Ce să facă? Ia uite-o...

Trăgea aer în piept, arătându-i cu palma în sus... Îl expira, arătând în jos... Păi soţia lui văzuse comedii americane cu naşi la psihiatru! Şi-n scena asta ea era psihiatra, iar el naşu'! Se repezi şi-o prinse de mijloc, exact de punctele în care se gâdila ea mai tare şi mai tare:

- Goosfrabaaa!

Şi-acum nu mai inspira - expira hohote de râs! C'-o s-o gâdile până o vedea căţărându-se pe coşurile alea cu jucării!

Florentin

Privea lung bulevardul. Aştepta. Nina fusese la plimbare, când o sunase el. Şi-l asigurase că lua un taxi şi venea fuguţa...

Într-adevăr, venea fuguţa - în fugă, cu Petre în braţe. Oof, zăpăcită mai era! Şi sufletistă...

- Salut!
- Salut. De ce-ai alergat aşa? Că nu ne ninge!
- Da' îl ninge pe el.

Îl ningea pe Petre - corect! Arătă spre depozit... Închise uşa şi oftă greu:

- Nino, trebuie să-ţi zic o chestie ultrasecretă care rămâne ultrasecretă. Şi-apoi trebuie să-ţi cer un favor.
- Bine. Da' n-o sun!
- Nu vreau s-o suni.

- Nici nu-ţi dau
- N-are legătură cu ea.

Nina tăcea, roşie ca racul acum...

- ... Miercuri, pe 7, m-am pomenit cu Ştefan în faţa porţii.

Pălise Ninuţa lui...

- Florentina e urmărită şi interceptată. Aşa că el ştie tot ce se întâmplă în jurul ei. Ştie ce-i zice mama şi ce-i face; şi-a venit în faţa porţii, cu BMW-urile şi vreo sută de inşi...

Nu zicea nimic - o speriase rău...

- Am reuşit să-l conving să nu dea năvală s-o ia... De fapt, am senzaţia că a venit chitit s-o ia, dar s-a răzgândit pe parcurs. Că avea cuţitul în dreapta şi telefonul în stânga - şi n-a vorbit la telefon.
- Ana nu i-a dat voie s-o ia încă.
- Tind să cred că ai dreptate. Iar eu nu sunt pregătit să i-o dau. Parcă aş vrea s-o mai ţin până la revelion; să nu fac sărbătorile singur...

Iar Nina nu zicea nimic, semn că şi Ana ar fi vrut să facă sărbătorile cu fetiţa ei...

- Şi mi-a dat un avertisment - el şi ăia 100 de uriaşi din spatele lui. Mama nu e o bunică tocmai fair play; aşa că nu vreau s-o mai las cu ea. Că nu sunt curios să aflu care-i al doilea avertisment. Aşa că aş vrea să-ţi cer un favor. De fapt, vreau să te implor s-o primeşti pe pice la prânz. În rest, pot s-o ţin cu mine.
- Mă, tu vrei să te pălesc? Tu vrei să ţi-o furi aşa, scurt, pe 17 dimineaţa?

O privi lung... Ia uite ce se înfuriase finuţa lui!

- Mi-o aduci de dimineaţă acasă şi vii s-o iei seara! Că doar n-o s-o plimbi prin Niro, la aprovizionare!
- Şi-o plimbi tu pe-aici?
- Nu mai trec pe-aici de ceva vreme. Dar tu n-ai observat, că ai fost mai mult pe drumuri... Îi vând Luminiţei firma, la sfârşitul lunii.

Poftim?

- Chestia cu croitoria a fost mai mult o toană. Mă plictiseam de moarte acasă, aveam nevoie de o preocupare... Da' acum ia uite ce preocupare frumoasă şi gălăgioasă am!

Şi zâmbea, arătând spre Petre.

- Nici Radu nu se mai duce la birou - că iarna şi construcţiile nu fac casă bună. Aşa că poţi s-o aduci pe Florentina de dimineaţă, înainte să vii aici, şi s-o iei seara, după inventar.

O privea lung...

- Şi-ţi garantez eu că la mine-n faţa uşii n-or să se strângă niciodată 100 de inşi, cu Ştefan în frunte.

Ştia şi el asta. Şi nu se punea problema relelor tratamente. Se punea o altă problemă, care-l ardea rău... şi pe care trebuia totuşi să i-o spună:

- Nino... Nino, s-au văzut. Ştefan şi Florentina - s-au văzut în bijuterie, atunci când el i-a adus lui Nicuşor CD-ul de la botezul din Lyon. Şi-au rămas fascinaţi, cu ochii unu' la altu'. Iar fi-mea l-a numit "nenea fumos" şi şi-a adus aminte cum jucau cucu-bau în BMW. Şi îmi dau seama că a aflat asta, şi fierbe...

Tăcere...

- ... Dacă vine şi-o ia pe sus, eu înnebunesc, Nino!
- N-o să vină - că nu-l lasă Ana. Are ea o socoteală... Las-o liniştit la mine - că n-o ia fără voia ta! Şi îngrijorează-te de-o singură chestie! Copiii sunt sinceri; iar dacă pe 25, la masă la mamaia, picea ta povesteşte-n gura mare ce frumos ne jucăm noi două toată ziua, naşu' meu o să ajungă la Urgenţă!
- N-o să zică - că mă ocup eu de asta. Deci o aduc la tine.
- Da. Şi-acum să nu te pună ăl cu coarne să n-o aduci - că ajungi la Urgenţă înainte de Crăciun!

Bufni în râs şi deschise uşa:

- Mai ai treabă p'-aici?
- Nu.
- Atunci vă duc acasă. Stai să recuperez picea...

Se grăbea spre bijuterie - Florentina ceruse să stea acolo, în aşteptarea lui "nenea fumos"...

Ştefan

Orfelinatul ăsta era urât. Mic, ghebos şi dărăpănat. Dar petrecerea era la fel de "nebună". Iar el era tot mai fericit, pentru că mai avea patru finuţi... Şi se gândea ca la anul, de Ziua copilului, să vină din nou aici, în Bacău, cu mobilier nou. Că mesele astea erau jalnice, iar vopseaua de pe paturi se cojise rău...

Piciul de nici cinci ani se apropie de el... şi se opri în faţa lui. Îl privea lung, extrem de serios... Ce voia de la el? Îi zâmbi:

- Ce este?

Nu primi răspuns; în schimb, mânuţele mici se ridicară spre gâtul lui. Cu fermitate - că nu era o rugăminte, ci un ordin!

Îl aşeză în poala lui şi fu strâns cu putere de gât... La naiba - îi dădeau lacrimile! Şi nu voia să plângă! Voia să râdă! Îl strângea în braţe, încercând să găsească o soluţie... Din partea cealaltă a camerei, directoarea îi făcea semn să-l mai ţină puţin... Cum să facă?

Auzi scaunul trăgându-se spre el; Ana începu să cânte, odată cu CD player-ul:

- Degetul mare / Pleacă la plimbare / Arătătorul / Aduce paltonul / Mijlociul / Duce pardesiul / Inelarul / Aduce fularul.

O simţea jucându-se cu degeţelele care-l ţineau bine-bine... Dar piciul nu ceda...

- Degetul mic / Nu duce nimic / Degetul mic / Nu duce nimic / Fiindcă este

Mâinile se desprinseră brusc; ochişorii căprui îl examinară preţ de-o secundă... Iar arătătorul arătă direct spre vârful nasului lui:

- Fumos.

"Aoleu, piciule, ce mi-ai făcut tu mie!" Roşise ca la balamuc, sub ochii lui Grasu şi-ai preotului... şi-ai tuturor femeilor şi bărbaţilor care râdeau în încăperea aceea! Până şi Ana râdea! Râdeau cu toţii de obrajii lui roşii! Dar... Dar lasă-i să râdă! Că şi el râdea... de el!

Puştiul se dădu singur jos şi alergă spre zâne. Dar nu se repezi la ele; se aşeză pe covor şi luă una dintre maşinuţe. Era preocupat de roţi... Îl privi lung... Era ceva în neregulă cu copilul ăla; aşa că tuşi sonor... pentru că era superstiţios. Şi precaut. Şi decise să nu-l mai privească. Tot soţia lui "îl salvă" de sub tirul privirilor tuturor:

- Mergem la maternitate?

Aprobă şi se ridică: trei pici sub un an, abandonaţi de nişte monştri cu chip uman, aveau nevoie urgentă de-un naş. Iar el era parolist şi punctual din fire - aşa că nu-i va lăsa să aştepte. Soţia lui "tuşea" şi ea...

Florentin

Intră pe poartă şi se apropie de scări. Era pregătit să discute afaceri... şi să se ocupe şi de preselecţie. Vorbise acum cinci minute cu Nina şi aflase că Florentina era extrem de ocupată cu nişte gogoşi - era deci liniştit şi promitea că va fi foarte atent la preselecţia asta! Apăsă soneria... Tânăra îi deschise şi-l pofti să intre. Iar uşa biroului se deschise larg:

- Bine-ai venit, Florentine!
- Bine te-am găsit, tanti!

Venea să-l pupe - că tare drag îi era Bambinei de el! Iar el se-ntrebase deseori de ce - de vreme ce nu erau rude, el era... Stop! Oare Bambina prevăzuse acel sfârşit al mariajului lui? Oare...

Nu mai conta - era tras spre mijlocul livingului:

- Hai să vorbim. Cum îţi mai merge ţie, Florentine?
- Binişor, mulţumesc. Merge bine.
- Mă, eu te-am întrebat cum îţi merge - nu cum merge!

Şi-acum vedea, la biroul din faţă, o brunetă... bucăţică ruptă din soare şi trimisă să stea acolo, în faţa calculatorului! Ochii negri, migdalaţi, fardaţi perfect, îl priviră lung; o salută cu capul, răspunzându-i tot Bambinei:

- De mers, îmi merge binişor. Dar aşa, în general, merge bine!

Fu poftit în biroul ei şi i se indică scaunul din faţa biroului. Bam-

bina se aşează şi zâmbi:

- Băieţaşu' ăla de la florăria ta a devenit celebru.

- Da? Nu mi-a spus...

- Păi nici n-a avut când, că tu te-ai ocupat cu aprovizionarea şi contabila. Şi cu multe alte chestii. Şi duminica, şi sărbătorile legale... Tu n-ai auzit de termenu' "concediu", Florentine maică?

- Tanti, să ştii matale că am mai auzit de el! Că zicea tata, când eram eu mic, că ăsta e un termen care vine scris pe primu' talon de pensie...

Râdea Bambina de nu mai avea suflu; şi cum uşa biroului rămăsese deschisă, parcă-parcă auzea o voce plăcută râzând, de la biroul celălalt...

Calculând "fuguţa pe-un picior", el unul tare-ar fi avut poftă de-o cafea în oraş! Şi era tentat să spună că nu venise cu maşina - că se făcea de râs cu Dacia lui! Un taxi era perfect, deoarece orice şofer avea cel puţin o mână în permanenţă ocupată - iar el voia să-şi păstreze mâinile libere, pentru orice eventualitate...

Hai, discutau afaceri? Că abia aştepta să râdă dezinvolt şi să-i amintească Bambinei, verde-n faţă, că nu-i prezentase asistenta-zână!

- A vorbit taică-tu cu tine despre ce-am vorbit eu cu el?

- A.

Alt hohot de râs! Şi-acum râdea şi el - că abia aştepta să fie prezentat!

- Şi ce zici? Merge?

- Merge.

- Atunci uite cum facem. Tu te duci acum dincolo, la Crina, şi compuneţi împreună o anexă la contract. Şi când terminaţi de compus... vin şi semnez şi eu. E clar?

- E.

Mai clar de-atât nu se putea! Se ridicară amândoi şi reveniră în living; Bambina porni spre scări, iar el se apropie de birou, privind-o lung... Întinse mâna, încercând să-i arate un zâmbet potolit:

- Florentin.

- Crina. Adu-ţi un scaun.

Luă scaunul de la masă, îl trase lângă ea şi se aşeză.

- Contractul e acasă, în biblioraft?

Zâmbi cu subînţeles:

- E.

Mamă, măiculiţă, Doamne! N-avea el bafta asta... Că râdea bucăţica ruptă din soare - şi strălucea toată când râdea...

Şi-acum se ridica bucăţica de soare şi se ducea spre rafturile pline cu biblioraturi din stânga... Iar el vedea fusta dreaptă, lungă până la gleznele cizmelor negre cu toc mediu, şi bluza lycra... Şi şuviţele drepte, negre ca abanosul, lungi fix până la betelia fustei... Păi dacă o ducea pe ea în sufragerie, tăticul lui cădea cu scaunul! Pica pe spate direct! Iar mama lui leşina cu oala cu sarmale-n mâini! Dar...

Dar n-avea el bafta asta. Bucăţica de soare era cam... prea sus pentru el. Era genul Laurei; dar o mie de Laure nu erau de-ajuns ca să o compună pe Crina! Fata asta era un fel de "Ştefan al florăreselor" - iar el rămăsese un soi de "Nicuşor al florarilor"...

Era totuşi tentat să încerce. Că prea era frumoasă! Deci... cum i-o fi norocul! Dacă ea va decide vreodată să formeze numărul de telefon din contractul lui... Că el nu-şi permitea să formeze numărul de telefon al biroului Bambinei, dacă n-avea probleme de afaceri! Era doar un Nicuşor...

Ştefan

Deschise laptopul şi-l porni. Şi se întinse lung, promiţându-şi lui însuşi că în livingul de la Cernica nu se va mai fuma niciodată cu geamul închis. Nu ieşise nici acum fumul produs la acostarea marinarului...

Soţia lui făcea duş. Era obosită, dar fericită - că era naşă şi făcuse azi băiţă bebeluşilor... Şi mai avea şi mâine de uns şi spălat şi îmbrăcat! Iar ea părea încântată de acea activitate. Îi îmbrăca după botez, le făcea băiţă atunci când preotul îşi dădea OK-ul şi-i îmbrăca iar, cu alte hăinuţe... Azi botezaseră cu un preot tânăr, extrem de isteţ. Descoperise că fusese o plăcere discuţia cu el - chiar dacă vorbiseră despre "chestiuni lumeşti" ca salariu, primar, meniu de Crăciun...

Avea câteva mail-uri. Şi cum duşul se auzea în continuare, selectă raportul şi citi mesajul: ***"O veste care te va bucura mult"***. Ia să vadă el ce-l va bucura mult!

... Adică dementu' încuiase copilu'-n casă şi plecase langa la senior la discotecă! Asta ar fi trebuit să-l bucure? Citea mai departe...

... Aa, vestea cu Nina! Da; aia era o veste minunată. Şi-o îngrijorare mare-mare pe capul lui - că Nina era inventivă şi putea s-o sune pe Ana, să i-o dea pe Florentina la telefon... De fapt, trebuia să aibă încredere în Nina; că era ditamai femeia şi-avea capul pe umeri. Înţelegea ea că, de vreme ce-şi luaseră un soi de adio, intruziunea ei în viaţa Anei nu-şi mai avea rostul. Sau...

Oricum, vestea era minunată. Dat fiind faptul că mamaia n-o va mai avea pe Florentina la îndemână, pe post de subiect de vărsat nervii, vestea era minunată. Nina... Pe Nina o văzuse atunci strălucind, primindu-l şi privindu-l pe Petre şi învăluindu-l într-o clipă în milioane de sentimente, toate pline de dragoste. Nina va avea mare grijă de Florentina; şi n-o va necăji niciodată! Atâta timp cât Florentin o ducea pe Florentina la Nina, prinţesa era în siguranţă. Acum...

Era tentat să pună măcar o parte din vestea aia bună pe seama deciziei lui de a-şi mai spăla din păcate. Deşi era conştient că avea nevoie de toate "punctele" alea ca să-şi spele păcatele şi nu voia să primească pentru ele nimic altceva decât iertarea... sau măcar împlinirea acelei dorinţe...

Duşul se opri; uşa se deschise. Iar soţia lui ieşi din baie înfăşurată în prosop. Îi făcu semn să se apropie... Mm, ce frumos mirosea! Indiferent ce săpun sau gel de duş folosea, soţia lui mirosea a flori... O aşeză pe genunchi şi arătă spre laptop - spre mail-ul selectat. Ochii căprui priviră ecranul; mâna se întinse şi apăsă două taste: Alt şi F4. Şi-apoi Ana reveni spre el, zâmbind în continuare...

Atinse uşor zâmbetul, curios să afle dacă acea mască era casantă... Nu era casantă; era încastrată foarte bine peste supărare, peste durere... Trecându-şi uşor degetul pe faţa ei, urmărindu-i trăsăturile, sprâncenele, nasul, buzele, pometele, bărbia, şopti în romanes:

- Când te-am sunat pe tine... m-am dus şi l-am speriat... I-am arătat 100 de inşi... pregătiţi să intre peste el... Şi l-am trimis pe senior... să-l informeze oficial... că maică-sa are nevoie de pastile... şi prinţesa de-o bonă... Şi a vorbit cu Nina... s-o ducă acolo de dimineaţă... şi s-o ia seara târziu... Iar Nina l-a avertizat... că dacă nu face asta... îi asigură ea internarea la Urgenţă...

Şi-acum muşchii feţei se destinseseră; acum masca dispăruse, pentru că durerea dispăruse. În locul ei se instalase bucuria sinceră...

O trase uşor spre el; degetul cobora de pe bărbie, pe gât... Şi nu era bine, că mâine erau naşi... Aşa că-i şopti la ureche:

- Opreşte-mă, femeie frumoasă ca luna... Opreşte-mă, că mâine mă aşteaptă copiii...

În secunda imediat următoare degetul lui întâlni prosopul. Şi mâna ei. Zâmbi slab...

- ... Hai, frumosule; fugi la duş. Că trebuie să te-adorm; să nu te vadă mâine copiii cu cearcăne...

Aproba încet... Soţia lui se ridică şi-l ridică şi pe el. Şi-l împinse uşor spre baie.

O singură zână bună exista pe planeta asta; iar lui îi era scris să se însoare cu ea...

Florentin

Nu-i era somn; deşi se trezise la patru şi-acum era aproape miezul nopţii, nu putea să doarmă. Privea lung faţa rotundă, buclele violente, guriţa micuţă... Picea lui o să plece curând; că se apropiau săr-

bătorile, iar el se pregătea să audă că Rubina născuse şi revenise pe tărâm românesc...

Luase decizia corectă în privinţa picei. Avusese azi o zi infernală, la care reuşise cu greu să facă faţă. Oricum, îşi băgase-n cap că picea e bine - şi reuşise să se concentreze la treabă. La zece seara, când îşi amintise că micuţa trebuia să mai şi doarmă, o găsise sărind în pat ca pe trambulină, ţinută de mâini de Radu. Nina "îi dăduse raportul" pe fugă; şi-i pregătise şi-o listă, pentru că el era împrăştiat şi nu-i pregătise azi micuţei nici măcar şosete de schimb... Picea lui era îmbujorată şi fericită. Fusese azi în parc şi-o ajutase pe Nina cu Petre - împinsese ea căruciorul. Era foarte fericită, pentru că Nina îi promisese că mâine o lăsa să-i dea băieţelului de mâncare! Şi făcuseră amândouă gogoşi, adică Nina amestecase iar ea turnase câte o lingură de făină... şi pudrase gogoşile cu zahăr vanilat... Mâine făceau împreună sarmalele - nici nu voia să se gândească ce-o să fie în bucătăria Ninei! Dar, deh - ea o voise! Ea făcuse acel program... Ea trebuia să facă, totuşi, sarmale - şi-n timpul ăsta să vadă şi de copilul lui...

Picea adormise în Dacie. Povestise ce povestise, emoţionată şi încântată de activităţile noi, şi-odată tăcuse... Şi-o văzuse cum lasă capul pe scăunelul auto, închide ochii şi-l lasă neinformat... Chiar şi acum avea obrajii roşii! Şi zâmbea prin somn!

Florentina o să plece. N-avea voie să uite asta! Indiferent când plănuia Ştefan să-i spargă uşa - plecarea Florentinei nu ţinea numai de el! Era practic imposibil ca bucăţica ruptă din soare pe care-o cunoscuse la Bambina să facă sarmale cu picea lui! Sau s-o ducă la plimbare în parc! Că nu-l lua ca să-i crească lui copilul! Era evident că Florentina n-avea ce căuta lângă el şi cea care se va hotărî să încerce să-i peticească sufletul!

S-o sune pe Crina?

... Dacă ar fi sunat-o, ar fi aflat că lucrează până târziu - că are nişte contracte de scris. Şi mâine lucra până târziu, că avea de scris acte adiţionale la contractele alea! Iar poimâine, când nu mai avea de scris, lucra până târziu la îndosarierea contractelor şi actelor adiţionale. Bambina îi pregătise o bucată ruptă din soare; nu se gândise că el nu era tocmai Luceafărul de seară...

Şi chiar dacă ar fi sunat-o pe Crina, iar ea ar fi renunţat la a scrie contracte... Ar fi mers la o cafea, ar fi dus-o acasă şi s-ar fi întors singurel acasă. Şi cam atât. Realizase, în drum spre Nina, că el îi dăduse Crinei numărul lui pentru că i-ar fi plăcut să o sune şi să audă un "Bună, Florentine", dar ea îi dăduse numărul ei pentru că-i plăcea să fie asistenta Bambinei. De-asta mureau mariajele tradiţionale...

Oricum, azi făcuse o descoperire interesantă. Şi anume, că existau femei care-l puteau face chiar şi pe el, Florentin-cel-în-pragul-disperării, să-şi dorească să bea cafea în oraş. Semn că începuse să privească cu încredere spre viitor. Descoperirea asta îl făcea să se întrebe, acum, când stătea în pat şi-şi privea lung picea, în ce măsură ar fi fost mai bine să o ducă mâine pe Florentina la discotecă şi s-o lase acolo! Şi să plângă, să-şi smulgă părul din cap, să-i ardă hăinuţele şi jucăriile, să facă sărbătorile surghiunit lângă tatăl lui şi-apoi să privească spre viitor, conştient că trecutul nu-i mai putea produce nici o suferinţă! Pentru că o să sufere mult, atunci când o să aşeze picea pe scaunul din discotecă şi-o să pornească singur spre uşi...

18 decembrie 2005 - duminică

Ana-Maria

Era aproape 11 noaptea. Era frântă de oboseală; şi nici Ştefan nu era mai odihnit, de vreme ce conducea cu 20 la oră pe-un drum pustiu! Dar acum erau liniştiţi - şi el, şi ea. Acum terminaseră. Şi mergeau acasă.

Dis-de-dimineaţă începuse maratonul bucureştean. Prin înghesuială, ambuteiaje, jeg şi şoferiţe tembele, se strecuraseră de la un orfelinat la altul, cărând după ei cârnatul de BMW-uri care transportaseră cadourile, preotul, cristelniţa, lumânările şi toate celelalte... plus băieţii în geci negre! O ţinuseră într-un botez prelungit! Avuseseră mare noroc cu preotul tânăr şi descurcăreţ...

La zece noaptea terminase de îmbrăcat ultimul pici - un băieţel de două luni. Fusese şi cel mai greu pentru ea, pentru că i se păruse micuţ şi slăbuţ... şi-şi amintise... Dar îşi amintise şi faptul că în clipa în care ea va termina de pus adidaşii, "dosarul" lui Ştefan va fi - cel puţin teoretic - curat. Şi-şi dusese sarcina la bun sfârşit. Nu stătuseră la petrecere mai mult de cinci minute - ea se simţise ameţită iar cearcănele soţului ei deveniseră foarte vizibile...

Îl duseseră pe preot acasă; apoi băieţii fuseseră trimişi pe la casele lor. În BMW-ul din spatele lor mai erau doar Grasu şi Diamant, cu săbiile. Mergeau spre casă... Şi uite că Ştefan nu făcea stânga! Mergea înainte! Dar unde se ducea?

- Nu faci stânga?

- Nu. Că am chef de vorbă.

... Bine! Crezuse că are chef de somn! Dar dacă voia el, vorbeau! Întrebarea era - unde vorbeau, pe gerul ăla năprasnic?

... Ia uite unde vorbeau! La mânăstire! Da' era închis - că era 11 noaptea! Oare avea de gând să năvălească în mânăstirea Cernica? BMW-ul se opri lin în faţa porţii; ochii verzi priviră lung poarta, umbra clădirii care se vedea în spate... Ştefan zâmbi, în romanes:

- Ei, şi-acum poţi spune că mi-eşti Tu dator...

Bufni în râs:

- Ce vrei să spui?

Soţul ei se stropşi în glumă:

- Tu de ce tragi cu urechea la discuţia mea cu El?

- Ete, că aşa-s muierile, curioase!

O privea lung... şi-i strânse mâna. Şi-l văzu ridicând cealaltă mână şi punând-o pe piept:

- Fă, tu ştii cât de uşor mă simt? Aici, înăuntru; ştii cât de uşor e sufletu' meu?

Aprobă... şi şopti:

- Hai acasă. Hai să te-adorm. Că azi o să visezi frumos...

Ştefan îi săruta mâna - că şi el voia să doarmă, iar aseară îi promisese altceva...

19 decembrie 2005 - luni

Ştefan

Deschise ochii. Îşi impuse să nu se clintească nicicum...

Ce fusese asta?

... Era la Cernica; recunoştea tavanul, spoturile... I se păreau totuşi ciudate. Întoarse capul spre ea; Ana dormea dusă. Se adormiseră reciproc... şi era obosită, nu-l simţise...

Ce vis fusese ăla?

... Habar n-avea ce vis fusese ăla - dat intenţiona să afle urgent! Ca să nu cumva să uite ceva!

Se grăbi să se ridice şi să se îmbrace. Îşi luă şi geaca şi ieşi.

Era linişte; o linişte mormântală. Pietrele crăpau de frig pe tăcute... Scoase telefonul şi se încruntă: cinci dimineaţa? Hm... Îşi aprinse o ţigară şi decise s-o sune totuşi pe Perla. Că până la şapte uita ce visase - şi nu voia să uite amănuntele. Visul acela fusese ciudat; tocmai de-asta, presimţea că visul acela era un fel de mesaj... I se mai întâmplase să se trezească aşa; şi-o sunase, iar ea îi dăduse explicaţiile. Şi se adeverise. Aşa că o va suna chiar acum. Pentru că era superstiţios şi spera într-un mesaj... de sus...

Selectă numărul şi apăsă butonul. Suna... Suna, iar ea îl înjura bine chiar acum... Gata; vocea adormită mormăi slab:

- Mda...
- Scoală-te, Perlo.

O secundă de tăcere - şi-apoi o voce mult mai trează:

- Da, Ştefane.
- Perlo, am avut un vis.
- Spune.

Să-şi adune gândurile şi să-şi amintească exact - că era foarte important... Bun!

- ... Se făcea că stăteam cu Ana pe un câmp. În jur, întuneric beznă. Sus, cerul curat ca lacrima şi plin de stele. Am aşezat-o în faţa mea şi-am ridicat amândoi palmele - şi-am pus palma pe palma ei. Iar din palmele noastre a început să iasă lumină. Ce înseamnă?

- Dacă ţii în mână o lumină, înseamnă noroc în dragoste şi realizarea planurilor. O să fii respectat de toată lumea şi-o să triumfi asupra duşmanilor. Atât ai visat?

Acum era acum! Abia de-acum încolo începea partea aia care-l speriase în vis şi-l determinase s-o trezească atât de dimineaţă!

- Nu. La un moment dat, m-am uitat spre dreapta şi m-am văzut într-o oglindă. Aveam pe cap o coroană. Şi m-am speriat şi m-am trezit.

- Coroana înseamnă fericire şi glorie. Iar dacă zici că te-ai văzut în oglindă...

- M-am văzut clar, la lumina palmelor noastre. Aveam coroana pe cap.

Perla se gândea; el aştepta, pentru că la cărţi se mai pricepea dar în materie de vise era afon...

- ... Ai făcut ceva anume zilele astea? Ceva special, ce n-ai mai făcut demult?

- ... Am botezat. De trei zile, botezăm împreună copii din orfelinate, de prin maternităţi...

O lăsase mască... Iar întrebarea îl puse serios în dificultate:

- ... Păi cum aţi botezat voi, mă? Că nu sunteţi luaţi!

Acu', trebuia să-i spună! Că dacă nu-i spunea, nu afla ce înseamna oglinda aia! Şi nu afla nici concluzia ei apropo de visul lui ciudat! În unele momente ale vieţii, mătuşa lui îşi amintea brusc că-i e mătuşă - şi-l aşeza mintenaş pe scăunelul lui de nepoţel şi-l făcea să stea cuminte acolo! Aşa că... Aşa că decise să rişte:

- ... Ne-a cununat preotul, chiar înainte de primul botez. Să nu le zici alor mei! Le zic eu, când vin la ei.

- ... Bine, Ştefane. Oricum, asta e o veste pe care trebuie să le-o dai tu. Deci ai botezat...

Şi-acum tăcea. Mătuşa lui nu-i spunea concluzia ei. Nu înţelesese visul? O bulversa ceva? Mai voia amănunte? Îl punea din nou pe scăunelul lui de nepoţel? Oftă greu:

- Mi-e frică, Perlo; mi-e frică să nu descopăr într-o zi că mai am de plătit...

- Ba eu cred că ai plătit destul. Că visul tău prevesteşte un copil. Să te duci la biserică, să aprinzi o lumânare. Şi-aici stai liniştit, că avem noi grijă.

Aveau ei grijă de Ramon... Zâmbi slab:

- Săru' mâna, Perlo.

- Să dea Domnul să se-mplinească visul tău, Ştefane. Ştii ce-ai de făcut, nu?

- Ştiu; nu-l spun nimănui... Nici chiar ei...

- ... Hai; du-te şi culcă-te. Că abia de-acu' încolo te odihneşti în noaptea asta!

- Bine, Perlo. Săru' mâna.

- Să trăieşti, Ştefane.

Închise, zâmbind...

"Eu cred că ai plătit destul. Că visul tău prevesteşte un copil." Să-şi permită să spere că Dumnezeu numărase corect, că nu omisese nici un prichindel, şi-acum îi transmisese că-i "aproba" un băiat cu Ana? Nu ştia ce să creadă... Aşa simţea; dar nu voia să-şi bage în cap gândul ăla sub formă de convingere. Că n-ar fi supravieţuit unui eşec. Prefera să creadă că visul lui prevestea un copil... şi-atât.

Aruncă ţigara şi reveni în dormitor. Şi se schimbă din nou...

Diseară se întorceau la Cannes. Ziua de azi o vor petrece... O vor petrece aşa cum o vor petrece! Când se trezea şi ea, vedeau ei ce făceau! Poate mergeau la pădure... Poate mergeau în oraş şi jucau biliard toată ziua... Poate nici nu se ridicau din pat! O să fie ce-o să fie!

O privea lung şi zâmbea...

Ana-Maria

Se apropie de glasvand şi ridică privirea spre oraş. Se întunecase deja...

Soţul ei îşi revenise "miraculos" după ultimul botez. Ba chiar putea spune că era mult mai deschis faţă de ea! Începuse să-şi arate vârsta; de la primul "Goosfrabaa", din hypermarket, momentele acelea de râs în hohote se înteţiseră. Putea spune că acum Ştefan era şi mai "îndrăgostit", de vreme ce-şi petrecuseră prima parte a zilei în pat... Avea impresia că soţul ei îi pregătea ceva; zâmbetul lui devenea uneori tainic...

Se trezise pe la opt; când deschisese ochii, descoperise că ochii lui o priveau demult... Iar pe la doispe ieşiseră şi ei din dormitor. Hăpăiseră micul dejun; apoi se plimbaseră pe jos, de mână, până la mânăstire, unde aprinseseră câte-o lumânare... Şi, la întoarcere, Ştefan le dăduse săbiilor lui 24 de ore "liber" - şi-i trimisese el la Sinteşti, să-şi viziteze rudele. Probabil că aia fusese prima "dezlegare" de după palmele de pe Otopeni; cei doi tineri îşi ascunseseră cu greu nerăbdarea şi bucuria şi ieşiseră cam în fugă. Ştefan le pusese la dispoziţie un şofer şi-un BMW... Iar Grasu pregătise un grătar delicios. Şi stătuseră în curte, cu el şi cu Diamant, şi jucaseră wist. Petrecuseră, de fapt, un fel de după-amiază în familie, eliberaţi de toate titlurile - şi de cel de rege, şi de cel de conte... Botezurile făcuseră minuni; în avion stătuseră pe canapea "cu schimbul" - când capul lui pe piciorul ei, când capul ei pe piciorul lui. Şi pălăvrăgiseră despre o mulţime de lucruri! Iar de cum intrase în vilă, soţul ei îl trimisese pe Isamu acasă...

Şi-acum îl auzise intrând în dormitor. Căuta ceva... Tresări uşor, pentru că obloanele se coborau grăbite iar mişcarea lor bruscă o cam speriase...

Ştefan apăsase "butonul mare şi roşu". Se baricadaseră deja, deşi era abia ora nouă...

20 decembrie 2005 - marţi

Ştefan

Ana avea un pic de treabă în bucătărie. Casa mirosea slab a vanilie - şi cum era 11 noaptea, iar el coborâse obloanele pe la 9, o lăsa să-i pregătească o surpriză delicioasă. Şi-şi citea mail-urile.

Raport prinţesă. Ia să vadă el cum ieşiseră sarmalele!... Şi uite că vedea altceva. Citea grăbit, atent...

Radu era un tip temperat. Şi precaut. Şi-o tempera prompt pe Nina, ori de câte ori ea exagera. Deşi, după părerea lui sinceră, ideea Ninei nu era o exagerare.

Azi, pe la cinci, Nina voise să-şi sune prietena şi s-o pună să vorbească cu Florentina. Dar îi spusese planul ei lui Radu - semn că nici ea nu era prea sigură de utilitatea acelei discuţii. Vorbiseră în engleză, ca să n-o zăpăcească pe prinţesă...

Nina spusese clar: "Vreau s-o sun şi s-o pun să vorbească cu asta mică. Că nu-i normal ce se-ntâmplă acum." Radu o contrazisese; Nina îi amintise că veneau sărbătorile, iar Ana era o femeie sufletistă şi-şi iubea mult copilul. Radu îi demonstrase, cu argumente, că un asemenea telefon i-ar fi făcut Anei mai mult rău decât bine. Şi adăugase şi nervii lui Florentin la argumentele alea - că primul lucru pe care i l-ar fi spus Florentina seara ar fi fost "Tati, Foletina vobit la mami!" Iar Nina renunţase... Şi, după câteva minute, venise cu ideea pozelor! Să-i trimită Anei poze cu Florentina, prin telefon! Radu adusese iar argumente contra... Şi-i amintise că Florentina era ascultată şi urmărită, iar dacă Ana voia poze, le obţinea în mărime naturală, făcute cu un aparat profesional. Hm - ridicase vocea la ea... "Las-o pe Ana în pace! Dacă vrea poze, îi duce Ştefan o tonă de poze! Dacă vrea s-o sune pe Florentina, să fii sigură c-o sună! Sau crezi că el n-a aflat unde-şi petrece Florentina zilele? Dacă Ana stă cuminte acolo şi se-ascunde, nu o invada! Are ea socotelile ei! Chiar tu ai spus că e o fire sensibilă şi suferă mult fără fetiţa ei; n-o răvăşi cu poze şi telefoane! Ce să facă cu pozele tale - să-şi facă o păpuşică gonflabilă după ele? Sau să-şi comande o păpuşă de porţelan cu chipul copilului ei?" Iar Nina nu-şi sunase prietena...

Vineri dimineaţa, Ana avea ultima oră de şoferie. La anul, probabil pe 4 sau 5, o să dea examenul. Şi-o să-şi ia carnetul. Aşa că vineri el trecea prin Bucureşti. Singur. O să se ducă la Nina, să o roage personal să n-o zăpăcească pe Ana cu poze şi telefoane. Şi-apoi o să se ducă în şatră şi-o să le spună...

Ana-Maria

Tăia feliile, le aranja frumos pe platou...

Pasca era delicioasă. Pusese de toate din belşug - iar bucătăria mirosea ameţitor! Iar o s-o certe Ştefan, că "atenta" la silueta lui! Dar treceau sărbătorile - şi-or să se ducă din nou el la sală, ea la aerobic...

Lăsă cuţitul pe farfurie... Se aşeză.

Ce mai făcea fetiţa ei? Se înţelegea bine cu Nina? Ce părere avea mamaia Lăcrămioara, apropo de decizia fiului ei de a-i ţine nepoata la finuţă? Sau ea nici nu ştia pe unde-şi face Florentina siesta de după-amiază? Dar tataia ce părere avea? Roberto ce părere avea?

Simţea, brusc, nevoia să completeze pătrăţelele cu bife. Pe cine bifa? Şi de ce fusese atât de toantă şi refuzase rapoartele? Da, se ferise de trecut; dar sacrificase prezentul fetiţei ei pentru asta.

Oare Nina făcea pască anul ăsta?

Îşi compuse un zâmbet obosit. Îl fixă bine pe chip. Închise ochii. Căută în memorie imaginea... Şterse geaca neagră a seniorului... Gata. O vedea clar acum. Dormea dusă, cu guriţa întredeschisă, învelită bine în păturică...

Nu plângea. Ştia că nu va plânge. Zâmbetul acela obosit nu va ceda în faţa durerii din suflet. Iar ea, Ana-Maria, nu va ceda tentaţiei de-a urca scările, de-a pune mâinile pe umerii soţului ei şi de-a rosti "Adu-o acasă". O vedea clar; iar acum ştia că putea închide ochii şi-şi putea aminti orice imagine din memorie. Îşi putea pune fetiţa în faţa ochilor minţii şi putea sta aşa minute în şir, motivând că era obosită...

23 decembrie 2005 - vineri

Ştefan

Dac-ar fi fost după el, nu s-ar fi întors azi în oraşul ăsta împuţit şi chicios; dar îşi făcuse un plan clar, un orar strict şi ştia că peste fix cinci ore va decola din nou. Că fratele lui Isamu avea nevoie de avion în seara asta.

Coborî treptele şi se grăbi spre BMW. Grasu zâmbea şi-l invita la volan; negă scurt şi urcă în spate:

- Hai, că nu stau decât câteva ore. Câţi oameni ai în oraş?

- Ca de obicei.

La ei era "în foc continuu", indiferent de data calendaristică; dar îi plăcea să verifice uneori dacă îi respectau dispoziţiile. Până acum, nu descoperise niciodată că nu fusese ascultat... Zâmbi slab:

- Vreau să ştiu exact unde e Florentin. Timp de-o oră de-acum încolo.

- Dă-mi cinci minute.

Îi dădea - că şi-aşa n-avea cum să ajungă la Nina în cinci minute!

Florentin luase cea mai bună hotărâre posibilă, atunci când decisese să lase prinţesa la Nina! Rapoartele erau aşa cum trebuiau să fie. Şi creşterea şi educaţia prinţesei erau aşa cum trebuiau să fie. Nina era o fată de treabă, avea capul pe umeri şi se purta extraordinar cu prinţesa. Sarmalele ieşiseră delicioase, cozonacii crescuseră acceptabil, Petre era un băieţel cuminte care nu se supăra când prinţesa vărsa linguriţa cu piure de fructe pe hăinuţele lui...

- Gata, şefu'. E la Florică - discută afaceri. Abia a ajuns, iar "urechea" spune că probabil va rămâne acolo cel puţin o oră.

- Bine. Să rămână cu el şi să te anunţe imediat cum vrea să plece de-acolo.

- Am înţeles.

- Şi "fă-mi prezenţa" la Nina. Că vreau să-mi vizitez prinţesa.

Îşi privi ceasul... Două fix. Prinţesa dormea dusă la ora asta; iar Radu era un bărbat temperat şi cu capul pe umeri. Singura lui grijă rămânea băiatul lui Radu - cel mare, desigur, care se putea gândi să-şi viziteze tatăl...

Intraseră în Bucureşti.

Hm; acolo îl aşteptase Titel... Abia aştepta să treacă sărbătorile! Era curios ce flori puneau pe primul pod dintre oraşele de graniţă! Arme sau droguri? Că dacă-i venea cu blugi chinezeşti, se ridica şi pleca de la masă - indiferent de numărul containerelor! N-o să accepte niciodată păpădii pe podurile alea! Ori făceau afaceri, ori jucau şotronu'!

Zâmbi slab: să-i ducă Ninei flori? Nu era genul care să ducă flori când mergea în vizită. Dar Nina se purta dumnezeieşte cu prinţesa lui; şi i-ar fi dus şi flori, şi bomboane! Erau sărbătorile, iar prinţesa lui era fericită... Nu. O să-i ducă, în schimb, cel mai frumos cadou pe care-l putea primi de sărbători - veşti despre prietena ei.

- Florentina şi Petre dorm. Nina a pus o pască la cuptor şi se pregăteşte să-l trimită pe Radu la supermarket.

- Mergem la ei. Îmi spui când a rămas singură.

Nu mai primi răspuns, pentru că Grasu tocmai făcea o manevră de maestru în trafic - dar ştia că îl auzise. Aştepta deci, privindu-şi lung telefonul...

- ... Radu a ieşit din apartament... A auzit-o încuind uşa... Cică i-a dat o listă pe trei pagini şi ceva.

Începu să râdă şi selectă numărul. Suna...

- Alo?

- Bună, Nino.

- Bună, Ştefane.

- Ce mai faci?

- Ce să fac; binişor. Prin casă, cu treaba...

- Şi Florentina ce face? A adormit?

Lovitură directă - că cine ştie cât stătea Radu la cumpărături! Nina tăcea... Cu Ninuţa nu mergeau "figurile de stil". Ea răspundea foarte bine la teme directe, rostite cu cuvinte normale. Aşa că îşi rosti ferm intenţiile:

- Am venit în România doar pentru câteva ore. Şi mi-e îngrozitor de dor de prinţesă. Mă laşi s-o văd?

- Nu.

Întrebare fermă, răspuns ferm. Zâmbi slab, văzând cum Grasu se parchează în faţa celeilalte scări a blocului:

- De ce, Nino? Că n-am venit s-o fur! Dacă voiam s-o fur, nu te sunam - îţi răsturnam uşa!

Nina tăcea; aşa că continuă el:

- Tocmai l-ai trimis pe Radu la supermarket cu trei pagini jumate de listă de cumpărături, iar Florentin discută afaceri cu Florică în celălalt capăt al Bucureştiului. Tu eşti singură acasă cu amândoi copiii şi tocmai ai pus pasca la cuptor. Florentina doarme - n-o să mă vadă, n-o să ne dea de gol... Promit că nu stau mult.

Şi-acum Ninuţa socotea repede-repede că el avea oameni "plantaţi" în blocul de vizavi, că-i pusese lui Florentin "codiţă" iar Radu nu făcea cumpărături singur. Şi mai socotea, la fel de repede, că aurarul nebun care i-l adusese pe Petre în 24 de ore calculase bine momentul, era foarte precaut şi chiar nu voia s-o ia pe Florentina azi la Cannes! Şi mai şi promisese! Oare cât o să socotească Nina? Că el nu mai avea nimic de spus; el aştepta, atât cât era nevoie să aştepte...

- ... OK. Vino sus. Dar să ştii că, dacă află Florentin, iese urât de tot!

- Am eu grijă să nu afle. Că nu mi-ar place să aud că renunţă la ideea de-a ţine prinţesa la tine. Varianta cealaltă e mamaia isterică - şi e de evitat.

Apăsă butonul roşu şi deschise portiera:

- Mă anunţi dacă Florentin pleacă de la Florică. Iar când te sun, mă iei de la scară.

- OK.

- Pune oameni la capetele blocului - în caz că apare Radu, nu-l lăsaţi să urce.

- Am înţeles.

Coborî şi se grăbi spre scara unu.

O să-i spună aproape tot. Presupunea că Ana cenzurase tot ceea ce însemna Cannes - mai puţin relaţia lor, despre care probabil că rostise câteva cuvinte şi roşise îngrozitor pentru restul. El o să-i spună Ninei despre relaţia lor... sufletească - pentru că nu era dispus să roşească azi. O să roşească destul în şatră, când o să încaseze palmele tatălui lui! Şi probabil şi pe-ale mamei lui - că se logodise religios şi nu-i invitase şi pe ei...

Ieşi din lift şi închise încet uşa. Nina descuie, deschise larg... Intră, o aşteptă până o văzu încuind, şi trase şi pistolul, şi cuţitul. Şi i le puse în mâini. Se făcuse stacojie... Intră grăbit în sufragerie.

Uşa din dreapta era baia; uşa din stânga trebuia să fie dormitorul. Era un pic crăpată, semn că stătea bine cu deducţia. O împinse uşor.

... Doamne, dormea dusă! Şi era atât de micuţă... Intră încet, zâmbind... Era îmbujorată; pesemne fuseseră în parc de dimineaţă, iar când se întorseseră participase şi ea la pasca din cuptor. Se aşeză în genunchi lângă pat; luă mânuţa micuţă în palmele lui...

Paşii se apropiau; acum, se opriră în uşă. Şopti stins, cu ochii la prinţesa lui:

- E fericită. A mers cu mine cu inima deschisă - şi a descoperit că nu simte neapărat nevoia să ia o cârpă şi să şteargă praful; şi nici nu se plictiseşte atunci când stă tolănită şi priveşte cerul, cu căştile pe urechi... A descoperit că-i place să i se închirieze, uneori, un club privat numai pentru ea... A făcut multe, de când s-a mutat la Cannes. A zburat cu elicopterul până la restaurantul unde avea Florin Salam repetiţie... S-a plimbat până la Nisa pe motocicletă... Face şcoala de şoferi şi iubeşte să facă drifturi cu BMW-ul... Aşteaptă până pleacă bucătăreasa şi menajera şi-mi face cozonac, când ştie că mă întorc din România... Weekend-ul trecut am botezat 20 de copii. Şi era cât pe ce

să pice-n biserică atunci când a aflat că în următoarele 10 secunde ne logodim. Dar n-a zis "Nu"...

El îşi privea lung prinţesa, Nina îl privea lung şi nu scotea un sunet...

- Ne înţelegem din priviri. Mă înţelege şi mă iartă, ori de câte ori mă comport ca la 20 de ani... E fericită. Străluceşte. Dar are uneori momente când îşi pune un zâmbet slab pe chip; şi-atunci ştiu că se gândeşte la prinţesă - şi-mi creşte tensiunea şi-mi vine să mă urc în avion şi să intru peste el în casă... Şi mă opresc, pentru că nu vreau să iau singur decizia asta. Dintr-un motiv care-mi scapă, Ana se pune pe ea însăşi pe locul doi atunci când vine vorba de prinţesa noastră. Şi-o lasă să stea aici, departe de noi. Iar ori de câte ori o rog să mă lase s-o aduc acasă, îmi aminteşte de el. Că nu şi-a găsit florăreasa, că o să ne pomenim cu protecţia copilului şi Interpolul la uşă...

- Ce mai face Rubina?

Nina încerca să-i dea indicii despre motivele pe care le avea Ana ca să stea departe de copilul ei? Păi să-i dea el un indiciu despre vizita la ea... şi să mai câştige câteva puncte în ochii uneia dintre susţinătoarele mutării Florentinei la Cannes:

- Rubina a murit în spital, la începutul lui decembrie. După ce i-au făcut cezariană. Iar Ramon a ajuns de la 30 la 50% şanse de supravieţuire şi s-a dus după maică-sa, la două zile după naştere...

Era linişte în apartamentul Ninei. Florentina dormea dusă, cu mânuţa în mâinile lui... Decise să se informeze un pic:

- ... Ştii cumva ce planuri are Florentin cu prinţesa?

- Insistăm toţi să se hotărască odată să i-o trimită Anei. Şi eu, şi Nicuşor, şi Luminiţa mai nou... Maică-sa nu-i zice nimic lui - dar se poartă execrabil cu picea. Pe-asta o ştii deja... Roberto îl împinge şi el spre aceeaşi decizie. Mirela cred că gândeşte la fel; dar ea e un fel de statuie care nu prea vorbeşte neîntrebată. Marcel şi Gabi sunt neutri; stau mereu retraşi şi nu se bagă. Crin îl tot scoate la petreceri, Ileana deja nu mai face parte din neamul lor... Am auzit că Bambina l-a pus să facă o anexă la contract cu asistenta ei preferată; da' din anexa aia n-a ieşit nici măcar de-o cafea în centru...

Nu asta o întrebase; tăcea şi aştepta în continuare răspunsul la întrebarea lui.

- ... Probabil că o ţine aici doar pentru că n-a găsit încă florăreasa aia specială care să i se strecoare în suflet. Şi ştie că, dacă rămâne singur cuc în căsoiul ăla, o să înghită un flacon de pastile şi gata. Dar ne spune, şi le spune tuturor, că în clipa în care apare florăreasa aia specială, Florentina porneşte spre Ana. Iar eu tind să-l cred, să ştii! Că după ce-a slăbit groaznic şi s-a îngălbenit ca reclama la hepatită, a început să se mai întremeze. Şi nu mai apare la florărie cu ochii roşii. Nici nu mai dă pe gât două kile de vin...

Două kile? Şi unde se trezise - acasă, sau la urgenţe? În fine - nu asta conta acum. Mai avea o întrebare foarte importantă:

- ... Nino, fii sinceră cu mine. Crezi că o ţine aici pentru că o aşteaptă pe Ana?

- El ştie de Rubina?

Nega încet cu capul...

- Va trebui să afle - de preferat, după sărbători. Că el îi tot dă înainte cu Rubina şi spune că aşteaptă să vadă ce decizie iei tu apropo de ea. Dar, după ce-a văzut CD-ul ăla, a înţeles că Ana nu s-ar mai întoarce la el. N-o foloseşte pe-asta mică pe post de undiţă - că ştie că n-are nici o şansă.

Privea lung buclişoarele ciufulite, încreţite perfect... Şi nu-şi putea lua ochii de la ea! Doamne, când o s-o vadă oare la Cannes, în camera ei? Pentru prima oară, începuse să spere că nu va fi obligat să intre cu sabia peste Florentin în casă, ca s-o ia cu el! Pentru prima oară, era tentat să creadă că seniorul îl va suna într-o zi şi-i va spune "Te aştept urgent pe Otopeni, să preiei coletul"! În ziua aia...

Gata: trebuia să plece. Chiar dacă Florentin discuta în continuare cu Florică, la o cafea şi-un pachet de ţigări, nervii Ninei erau destul de întinşi. În plus, se putea întoarce Radu! Se putea trezi prinţesa... Îşi putea pierde el minţile...

Luă palma micuţă şi şi-o puse pe obraz. Şi şopti în romanes:

- Tu eşti sceptrul meu.

Gata! Acum pleca! Regele pleca şi azi fără sceptru... Se ridică şi se grăbi să iasă, pe lângă Nina:

- Să nu-i trimiţi poze. Şi nici să n-o suni.

- N-o sun; că am văzut că n-are voie să spună decât cel mult starea vremii!

Ajunsese în holişorul de la intrare, iar ea se grăbise să-l urmeze probabil ca s-o audă mai bine! Aşa că se întoarse şi scoase paşaportul. Şi îl deschise şi i-l arătă. Nina înlemni...

- E autentic - nu un fals reuşit.

Biata Nina intrase în blocaj. Îi făcu semn să nu scoată un sunet despre vestea că stătea în faţa unui conte şi-o privi lung, foarte serios:

- Eu nu-i interzic nimic; dar gândeşte-te că n-am voie să apar nici măcar într-o poză de grup, cu spatele. Iar dacă oamenii mei intră în alarmă, ea este urcată pe-o motocicletă şi transportată cu 300 la oră într-o locaţie sigură. Ştii câte lentile se uită de-aproape la linoleumul tău, de când ţi-am trecut eu pragul?

Şi-acum o convinsese, definitiv şi irevocabil, să n-o sune...

- Dacă nu-ţi mai spune nimic, n-o face pentru că nu are nimic de spus, sau pentru că i se interzice să vorbească. Îţi scrie aproape zilnic, să ştii! Şi-apoi iese pe terasă şi arde fiecare hârtiuţă...

Nina avea nevoie de câteva minute ca să proceseze informaţia. Iar el nu mai voia să stea. Îi luă cuţitul şi pistolul:

- Îţi mulţumesc că ai avut încredere în mine.

Tânăra răsuci yala:

- Îţi mulţumesc că nu mi-ai trădat încrederea.

Ieşi şi se grăbi spre scări: n-avea stare să aştepte liftul. Îi făcea apel lui Grasu...

Doamne! Doamne, cum naiba reuşise s-o aibă iar în faţa lui, să-i strângă atâtea minute mânuţa în mâinile lui şi să plece tot fără ea? Cum reuşea să eşueze tocmai în privinţa prinţesei?

BMW-ul îl aştepta cu portiera deschisă; urcă, iar Grasu demară. Zâmbi slab la vederea chipului panicat al lui Radu; soţul Ninei, "arestat" de doi "munţi" ameninţători în colţul blocului, îşi închipuise că el năvălise peste Nina cu "băieţii veseli" şi săbiile! Dar ce altceva putea să bănuiască un patron român care-şi plătea cinstit taxele şi impozitele, când auzea că un interlop dement, înarmat şi foarte periculos, era sus, la nevastă-sa în casă, în ziua de 23 decembrie?

- Mergem în şatră.

- Am înţeles.

Îşi privi ceasul... O să le spună pur şi simplu! Şi-o să încaseze iar palme! Şi-o să fie totuşi fericit, pentru că le va spune şi despre botezuri...

Nicuşor

Zirconiul era o piatră foarte frumoasă. Strălucea ameţitor - şi creştea vânzarea. Şi-o scăpa el pe jos atunci când suna telefonul! Îi venea să urle... Luă telefonul, apăsă butonul şi "lătră" la intrus:

- Da!

- Bună. Nina sunt.

- Bună, Nino.

- Când ne vedem, să discutăm?

Poftim? Nina voia să discute...

- Păi când vrei tu! Că ştii că am lichidităţi şi avocat descurcăreţ!

- Lasă-l încolo de magazin! Despre Florentina: când discutăm?

- ... Păi ce s-a întâmplat?

- A trecut Ştefan pe la mine şi

La auzul numelui, telefonul se revoltase şi-i alunecase din mână! Se aplecă şi-l ridică:

- Mai zi-i o dată!

- A trecut Ştefan pe la mine şi mi-a zis de Rubina. Tu ştiai, nu?

I-a zis de Rubina... Aprobă:

- Da, şi m-a somat să nu spun nimic nimănui. Ai dreptate: trebuie să ne vedem. Vino tu aici. Să discutăm sus, în atelier.

"Că ştiu ce-am pus în pereţi, şi aici putem discuta liniştiţi."

- Acum nu pot, că sunt cu minorii.

- Stai aşa! A trecut pe la tine... Adică s-a văzut cu aia mică?

- Oarecum. Ea doarme dusă; el a văzut-o. Şi nu mi-a venit să cred când l-am văzut în genunchi lângă ea! E topit după ea!

- E disperat, că nu poate s-o ducă la Cannes şi să se numească "familie"! Da' hai să discutăm asta când vii încoace; OK?

- OK.

- Te sun eu, sau mă suni tu. Ne descurcăm. În principiu, ar fi bine să găsim o zi când e mall-ul închis şi Florentin la nea Ioan.

- Aşa ziceam şi eu. Mă suni tu atunci.

- Te sun.

- Pa.

- Pa.

Apăsă butonul... Deci Ştefan îşi pierdea răbdarea; şi pica aşa, incognito, la uşa Ninei. Florentin pe unde-o fi, oare?

Zâmbi slab: păi dacă voia să ştie dacă Florentin mai era la Florică, putea să-şi sune prietenul - că el ştia mie-n sută locaţia exactă, başca tema de discuţie! Nu risca el să o viziteze pe Florentina, dacă nu-l avea pe Florentin sub strictă observaţie!

Era evident că intrau în criză de timp. Ştefan îşi pierdea răbdarea. Veneau sărbătorile, care erau menite să fie petrecute în familie, iar Ştefan îşi îngropase copilul natural la începutul lunii. Florentina rămăsese unicul lui copil - şi o dorea la Cannes, în dimineaţa de 25 decembrie. Dar se controlase, se abţinuse şi n-o luase pe sus... În timp ce Ana plângea probabil, la Cannes, şi se simţea cea mai josnică şi mai rece mamă din lume - pentru că îi spusese că-l aştepta să se întoarcă singur...

O să încerce să discute iar cu Florentin. Deşi nu prea avea motiv să redeschidă discuţia - că îl vedea zilnic aranjat şi ferchezuit şi-l vedea zâmbind uşor... semn că privea cu încredere spre viitor, dar încă nu văzuse nimic demn de luat în seamă...

Demnă de luat în seamă era, după cum auzise el, Crina - asistenta Bambinei. Din descrierea lui Crin, fata aia era o "bombă". Din nefericire, Florentin era "glonte". Şi chiar dacă cumnatul lui îşi privea mai des telefonul în ultimul timp, telefonul ăla nu suna... Şi chiar dacă Bambina ar fi trimis-o acum pe Crina la Florică, să-i ducă zece coli albe pentru că rămăsese fără, telefonul cumnatului lui nu va suna mâine...

Ştefan

BMW-ul se oprise. Ar fi trebuit să coboare... Dar nu-i venea să coboare; nu încă. Întoarse încet capul spre stânga...

Perla avea grijă să aibă lumânări şi flori proaspete. Îi făcuseră un fel de gărduleţ... Coborî şi porni spre rulotă: o să le spună şi gata!

- Bine-ai venit, mămicule!

- Sărut mâna. Hai înăuntru, că vreau să vă spun ceva.

- ... Da' ce s-a întâmplat?

- O să vă spun înăuntru.

- ... Sper că nu e de rău!

Negă scurt:

- Tata unde e?

- Pe-aici.

- Trimite după el.

Mămica lui strigă la unul dintre picii care jucau fotbal:

- Mă! Fugi şi cheamă-l pe bulibaşă!

Iar puştiul îşi trase scurt nasul şi răcni:

- Bulibaaşăă!

- Măă! Ţi-am zis să-l chemi, nu să urli p'-aici!

Efectul fusese acelaşi - tatăl lui ieşise dintr-o rulotă şi-acum venea în grabă... Îşi strânseră mâinile.

- Ce s-a întâmplat?

- Trebuie să vă spun ceva.

Deschise uşa rulotei şi-i cam împinse pe amândoi înăuntru.

Mm, ce cald şi bine era aici! Îşi scoase geaca şi-şi privi ceasul. Avea zece minute. După aia putea spune că riscul de-a face un accident în drum spre aeroport creştea considerabil... Se aşeză şi-i privi lung:

- Vă rog să mă iertaţi pentru ceea ce-am făcut.

- Da' ce-ai făcut, mă?

Erau speriaţi. Acum, dacă începea cu vestea bună, avea o şansă să scape de palme!

- ... Preotul nu ne-a lăsat să botezăm înainte să ne logodim.

Tăcere...

- M-am logodit cu Ana la biserică. Şi vă rog să mă iertaţi că

- Da' pe cine-aţi botezat, maică?

Întrebarea putea părea ciudată, pentru cineva care nu-l cunoştea aşa de bine ca mămica lui! Zâmbi slab:

- Am botezat 20 de copii, mamă.

Tăcere. Uimire! Îl priveau lung, uimiţi...

- 20 de copii de prin orfelinate, de prin maternităţi...

Primul reacţionă tatăl lui - chipul i se destinse într-un zâmbet larg. Îl văzu ridicându-se, făcându-şi semnul crucii cu faţa spre icoană şi ieşind grăbit... Mămica lui tot nu înţelesese; aşa că-i strânse cu putere mâna şi decise să fie foarte explicit:

- I-am dat 20 de suflete, pentru cele 20 de suflete pe care I le-am luat. Şi nu puteam s-o fac altfel. Să mă ierţi, mămico, că nu ţi-am oferit bucuria de-a mă vedea logodindu-mă în biserică; dar

Şi-acum, că înţelesese în sfârşit ce se întâmplase, mama lui sări în picioare şi-i tăie vorba:

- Te iartă mama!

Se pomeni prins de cap şi pupat zdravăn pe frunte!

- Pentru ceea ce zici că ai făcut, mama te iartă de toate câte-a pătimit cu tine, de când te-ai născut şi până acu'! Că ce-ai făcut tu cu copiii ăştia...

- A fost ideea ei. Ea a...

Mobilul începu să piuie. La naiba! Se ridică:

- Mămico, trebuie să plec - că pierd avionul. Te rog, vorbeşte cu tata! Femeia asta e viaţa mea! Şi-acum chiar am o şansă să-mi ţin copilul în braţe! Fă-l să o accepte cumva! Că dacă o goneşte, mă goneşte şi pe mine!

- Las' că vorbesc eu! Fugi, să nu pierzi avionul!

Şi-l împingea de mama focului... Ei, na! Se opri şi-o strânse în braţe; şi sărută apăsat părul cărunt, încărunţit de păcatele lui...

- Fugi! Că pierzi avionul!

Tăticul lui unde era?... Ah! Cine ştie pe unde se dusese să-şi strige bucuria! Că, în sfârşit, băiatului lui îi venea mintea la cap! Alergă spre BMW; Grasu demară cu derapaj... Îşi privi din nou ceasul:

- Ajungem la timp?

- Trebuie să ajungem la timp. Că-mi rupe şefa urechile!

Ia uite-l! Începu să râdă:

- Ce-i, mă? Ţi-e mai frică de şefă, decât de şef?

- Nuu, şefu'; da' e aşa o şefă pe sufletu' meu, că nu-mi vine s-o supăr!

Grasu trase frâna de mână, alunecând violent în drumul naţional. Şi-acum accelera... Şi-o să tot accelereze, că erau în întârziere deja şi avioanele nu decolau atunci când le zicea regele aurarilor...

24 decembrie 2005 - sâmbătă

Florentin

Bradul era superb; ca de obicei, Roberto îşi alesese "moţul caimacului". Îl împodobiseră foarte frumos...

El n-avea brad. Nu-i trebuia. Cu cine dracu să-l împodobească?

Trăseseră toţi de el ca de gumilastic în ultimele 12 ore. Crin avea o invitaţie într-un club de fiţe; Nicuşor mergea la nişte aurari "cu stare". Întâi "îl disputaseră" cumnaţii între ei; apoi începuseră să-l preseze pe el. "Hai în club!" "Hai la petrecere!" Şi, colac peste pupăză, Bambina îl invitase la petrecerea ei - şi-i menţionase că venea şi Crina! Iar când o auzise cu Crina, văzuse roşu. Refuzase politicos invitaţia, pe motiv că nu voia s-o plictisească pe Crina şi azi. Că era Crăciunul - şi măcar de Crăciun să scape şi ea de sarcinile de serviciu! Şi-apoi îşi informase cumnaţii că azi stătea acasă. Momentan stătea cu tatăl lui la masă; dar cât de curând o să-şi ia copilul şi-o să se ducă acasă la el. Unde-o să se uite la televizor şi-o să se culce. Sau o să adoarmă la televizor - că era "obosit"... Supărat...

Ridică privirea spre tatăl lui. Spre şeful clanului. Spre creierul care concepuse toate planurile alea şi le ordonase către copii şi gineri. El era binedispus; râdea de mama focului... Mm, da' ce "obosit" era! Nu-i nimic - că în cinci minute ajungea acasă! Ia să-şi organizeze el "ieşirea"... şi să mai sape un pic la rădăcina fixaţiei tatălui lui! Ridică vocea, ca să-l audă toţi:

- De ziua ei, Florentina pleacă la mama ei.

Iar tatăl lui ridică ferm tonul - semn că se aşteptase la cuvintele alea:

- Serios? Unde mi-e nora? Că n-ai adus-o p'-aici, să-mi testezi mustăţile!

Bufni în râs:

- Care noră? Curva aia de-au plătit-o fraţii şi cumnaţii? Florăresele alea puse pe dat din buric pe la petrecerile lui Crin? Sau asistenta Bambinei, care-i aşa de sus că nici nu mă vede la cât de mic şi pierdut sunt, printre puricii de pe asfalt?

Vocea tatălui lui fu fermă:

- Până nu-mi arăţi mândreţe de femeie cuminte şi ţigancă get-beget, n-ai voie să te-atingi de nepoata mea!

Se ridică, râzând în continuare:

- Ete, fleoşc!

Se lăsase liniştea în living, la asemenea reacţie verbală! Da' las' că se uşchea el imediat, şi-or să poată să comenteze în voie! Se apropie de brad, de Florentina; puse mâna pe umărul ei, privindu-şi lung tatăl... Şi cum nu se întâmplă nimic, îi zâmbi picei:

- Mergem şi noi acasă?

Primi o aprobare, iar mânuţa micuţă se aşeză în palma lui. O ridică în braţe şi ieşi, făcând pa-pa cu mâna rămasă liberă...

Şi-acum se ducea acasă şi-şi făcea un ness dinamită. Ca să se scoale. Că fusese idiot, se îmbătase şi nu luase în calcul "evadarea" din sufrageria aia! N-avea voie să adoarmă, pentru că fetiţa lui era inventivă şi descurcăreaţă şi putea plănui "să-şi taie de-un sandwich"...

Ioan

Privi lung uşa... Îşi aprinse o ţigară:

- Mă, ăsta încearcă să mă convingă să scot cureaua!

- Încearcă să-ţi transmită că, atâta timp cât picea e la el, nu poate să facă nimic. Nici măcar s-o sune el pe Crina şi s-o întrebe unde face Crăciunul. Că e exagerat şi aşteaptă să-l sune ea. Şi uită că el n-arată chiar aşa de bine, pentru asemenea pretenţie.

Roberto pusese punctul pe i. Roberto "vota" cu frati-su... Luminiţa ridică un pic tonul vocii:

- Tu nu-l vezi, mă tată, că umblă ca stafia cu copilu' ăla-n braţe? Tu nu ştii cum e să creşti copilu'! Da' el tocmai a aflat că, dacă vrea să se ducă la veceu, trebuie să se gândească din timp la gaze, la geam, la cuţite, la uşă...

Fata lui degustase must din belşug şi-şi permisese să-i vorbească aşa. O lăsa în pace; că-l suna ea mâine să-şi ceară iertare...

- Măi tată, acu' cinstit vorbind - cum dracu să mai aibă chef de muieri, când el e preocupat de ce-i face copilului de mâncare şi când pune rufele la spălat?! Copilu' n-are ce căuta aici - că nu-i decât un loc lângă el! Lasă-l s-o trimită la maică-sa!

Cum-cum? Marcel? Băiatul lui cel mut, Marcel, spusese asta? Se grăbi să ridice din umeri:

- Păi nu-l las eu, mă?

- Nu prea-l laşi; că-ţi ştie opinia. Şi-l ştii cum e el - vrea să mulţumească pe toată lumea. În primul rând pe tine!

- S-o trimită, mă! S-o dea lu' maică-sa!

Lăcrămioara intră cu tava cu sarmale:

- O s-o dea. Da' nu-l mai pistonaţi atâta. Că uite - l-aţi tot stresat şi frecat şi smucit, că diseară nu merge nici, nici!

Corect! Stinse ţigara şi-şi luă furculiţa - sarmalele erau slăbiciunea lui...

S-o dea, dacă voia el musai! Da' să n-audă pe vreunul că bocea la înmormântare! Că dacă fetiţa pleca, iar Florentin rămânea singur în casa de alături, în 48 de ore înghiţea otravă, sau pilule, şi-l duceau la Reînvierii! Erau dementi; şi nu le păsa că sunt dementi şi-i strică lui Prâslea tot echilibrul...

Didonia

Mm, ce obosită se simţea! Începuseră ştirile - şi ei îi era deja somn! Dar adevărul era că se plictisise de moarte...

Auzi liftul pocnind, dar nu-l luă în seamă. Sigur erau colindătorii! Tresări, pentru că soneria piui scurt... Ridică un pic vocea:

- Nu primim!

După o secundă, soneria reîncepu să piuie; şi nu se mai opri.

... Aoleu! Ăsta Diamant era! Da' ce se întâmplase?

Sări în picioare şi se repezi să deschidă. Şi constată că tânărul apăsase pe sonerie cu fruntea - că avea ditamai semnul roşu în frunte şi ditamai cutia-n braţe. Şi era vesel nevoie mare:

- Săru' mâna! Am veşti noi!

- Intră! Intră în sufragerie! Ce-ai adus acolo, tone de veşti?

- Ei, las' că vezi matale!

Cutia sfârşi pe covor; Diamant se întoarse spre ea:

- Îndură-te de mine şi fă-mi şi mie o cafeluţă, săru' mâna!

Începu să râdă şi intră în bucătărie: mare şmecher, ăsta micu'! Plin de vorbe mieroase şi şmecherie! Semăna cu ăla mare!

Puse ibricul pe foc şi se aşeză. Privea lung flăcările...

Îi era dor de Mihai. Aşa cum fusese el... îi era dor. Chiar se gândise, la începutul săptămânii, că i-ar fi făcut bine să-l revadă. Şi uite că băiatul lui venise la ea, în seara de Ajun; dacă se uita lung la el, vedea trăsăturile tânărului *shukar* care venise, într-o zi de primăvară, s-o ceară...

Azi o să-l întrebe. Azi o să-şi facă curaj şi-o să-l întrebe ce avea de gând. Că era mare. Şi-ar fi fost momentul să-şi bage minţile-n cap şi să termine cu comportamentul ăla. După care o să-i spună verde-n faţă s-o invite şi pe ea - că îmbătrânise şi decisese să nu mai pună toate cele la suflet. N-o să se-ncaiere cu Perla; cu atât mai puţin, cu vreunul din neamul ei! Îi ştia - erau oameni culţi, respectuoşi, pentru care cea mai puternică armă era cuvântul. Aşa că ea o să stea cuminte la masă şi-o să-şi admire fiul vitreg... Lui Mihai îi stătuse dintotdeauna foarte bine cu pălărie; iar băiatul lui îi semăna mult...

Opri focul şi puse cafeaua în apa fierbinte. Amesteca...

- Aoleu, ce-a făcut ăsta! Vino, bre, să vezi!

Trase ibricul deoparte şi intră în sufragerie. Şi înlemni. Simţea că

inima i se oprise...

Cutia dispăruse. Pe masă apăruse o faţă de masă albă, lungă până-n podea. Iar pe masă...

Adusese farfurii. Şi pahare. Şi tacâmuri. Şi şerveţele. Adusese de toate. Şi adusese şi flori, şi cozonac, aprinsese şi lumânarea... Iar el stătea în picioare, un pic cam "drepţi" - de parcă se aştepta să fie dat afară-n şuturi, cu capul spart. Diamant ştia prea bine ce făcuse...

Arătă cu degetul spre scaunul din capul mesei. Tânărul nu se clintea de-acolo... Îl trase şi-l aşeză pe locul pe care, timp de foarte mulţi ani, îl ocupase Mihai. Şi puse mâinile pe umerii lui:

- De ce, Diamante?

Capul se plecă scurt; răspunsul fu însă ferm:

- Pentru că eşti aşa cum eşti. Pentru că nu l-ai obligat să se lepede de noi... Pentru că nu l-ai lăsat... Dacă-l lăsai, nu cred că se muta la mama; ne-ar fi luat din şatră şi ne-ar fi mutat la Bucureşti. Şi alta ar fi fost soarta noastră. Ne rupea de şatră, de bulibaşă... Pentru că l-ai lăsat să vină şi la mine. Pentru că ai înţeles de ce vine... Pentru că-mi deschizi mereu uşa... Pentru că întotdeauna te-am considerat mama mea. Eu am două mame. Şi-acum poţi să-mi spargi capu' - că nu-mi mai pasă! Unde dă mama, creşte!

Serios? Privea lung capul plecat... Zâmbi slab:

- ... Nu ţi-l sparg, mă. Am descoperit, zilele astea, că am ajuns la o vârstă - şi zac singură-n casă... Şi nu mă sună nimeni, să-mi ureze de sănătate... Da' uite că se-ntâmplă o minune azi; şi veni băiatul meu la mine, în seara de Ajun, să-mi aducă cozonac...

N-o sunase nimeni toată ziua - şi ştia că Manolache n-o să se obosească nici de-acum încolo...

Ridică uşor palmele - de parcă îi era teamă ca tânărul de pe scaun să nu dispară brusc... Diamant şopti:

- Te rog; stai lângă mine. Las-o încolo de cafea - că-s plin de cafea! Stai aici lângă mine, să-ţi spun o veste mare...

Se aşeză; dar parcă-i era frică să-l privească. Lumina lumânării tremura un pic; şi era semiîntuneric în sufragerie. Simţea că, dacă-l priveşte, o să-l vadă pe tânărul *shukar*. Şi parcă-i era frică... Diamant tăia cozonacul...

- Ştii că Ana i-a făcut lui Ştefan cozonac?

- Serios?

- Foarte serios! Văr-miu a venit odată pe-aici, cu afacerile. Şi ea a rămas la Cannes. A venit, ne-am făcut treaba, l-am dus la aeroport, m-am dus liniştit acasă... Şi mă sună diliu' în toiul nopţii. Molfăia în receptor, fericit nevoie mare - că i-a făcut Ana cozonac!

- Şi-a fost bun?

- Foarte bun. Că la un moment dat mi-a zis să stau aşa; şi-am stat, până s-a dus să-şi mai ia o felie.

I-auzi!

- Şi cică toţi cozonacii făcuţi de ea au ieşit umflaţi ca la balamuc şi plesniţi.

Aproba, zâmbind...

- Aşa că, prima oară când a avut ocazia şi-a băgat-o în biserică, s-au logodit.

Cee? Ridică grăbită privirea spre el... Diamant aproba, privind-o lung, zâmbitor... Îl privi cu subînţeles - dar cu altfel de subînţeles decât se aşteptase el:

- V-am văzut în cărţi, Diamante. V-am văzut clar, şi-am înţeles. Ce-ai de gând?

Mâna băiatului ei se aşeză peste mâna ei:

- O să îndrept lucrurile. Dar întâi trebuie să mă asigur că lucrurile sunt pregătite.

- ... Bine, mă. Tu-ţi ştii socoteala. O singură chestie vreau să-ţi zic... Să nu mă uiţi acasă.

- N-am să te uit. Ai să mergi cu mine. Amândouă mergeţi cu mine. Ia spune: cum e cozonacul ăsta?

Cozonacul? Gustă dintr-o felie... Mm, delicios!

- E o nebunie!

Băiatul ei începu să râdă:

- Păi asta-nseamnă că eu urmez - nu? Testu' ăsta cu cozonacu' se pare că devine o chestie de familie...

Aproba şi râdea şi ea... Şi-asta însemna...

Se ridică şi luă telefonul - şi scoase firul din mufă. De-acu' încolo, ei n-aveau de ce s-o mai sune.

Ana-Maria

Gata! Începea petrecerea de Crăciun! Soţul ei cobora obloanele; ea aducea DVD-urile...

Deşi primiseră zeci de invitaţii la zeci de petreceri de toate felurile, Ştefan îi propusese să stea acasă. Iar ea aprobase - să stea în pat, îmbrăţişaţi, să se uite la filme, să bea şampanie, să mănânce pască şi cozonac fără să se gândească la siluetă... Şi cum el fusese de acord, îşi împărţiseră sarcinile: el alegea şampania, ea alegea filmele. Sigur că Ştefan aprobase imediat - că el primise sarcina cea mai uşoară!

Puse primul DVD şi se strecură sub pilotă. Primi paharul cu şampanie, fu luată în braţe... Ciocniră; şi imediat cum lăsă paharul pe noptieră, concentratul de bulibaşă îi luă telecomanda din mână - şi puse pauză.

25 decembrie 2005 - duminică

Florentin

Ei bine, nu se aşteptase... Adică se aşteptase; dar parcă nu se aşteptase... totuşi...

Era unu. Florentina dormea încă de la zece - ciocniseră cu şampanie adevărată, iar după cinci minute ceruse să fie luată în braţe şi adormise cu capul pe umărul lui. O dusese în pat, revenise la televizor...

Şi aşteptase. Aşteptase... Aşteptase degeaba. Era unu, iar Ana-Maria nu se obosise să sune, să vorbească cu Florentina. Nu se obosise nici să-l trimită pe Moş Crăciun cu un cadou pentru copil. Mai că-l făcea să creadă că nici n-o mai voia! Că-i făcea Ştefan zece Florentine - numai să stea ea! Hm...

Nu băuse decât înghiţitura aia de şampanie, de la zece. Era mai treaz ca niciodată. Sonorul televizorului era la minim; ambele telefoane erau în faţa lui - şi fixul, şi mobilul. Şi nici unul dintre ele nu începea să sune...

Ana-Maria

Mm, o lua somnul. Atâtea filme... şi atâtea pauze o osteniseră rău! Se simţea amorţită toată! Avea iar o febră musculară de-aia zdravănă...

Ştefan o înveli bine, se ridică şi începu să caute ceva pe noptiera lui. Ea privea lung tavanul... Nu fu atentă; aşa că mâna care-o prinse de mijloc o luă prin surprindere. Bufni în râs şi încercă să se apere...

... Ia uite-l! Da' ce-i venise? Îi făcuse o poză cu telefonul! Ce-i venise?... Soţul ei se ridică şi-i întoarse spatele. Butona de zor... Ce voia să facă? Se ridică şi-l cuprinse cu braţele. Şi începu "să spioneze", peste umărul lui...

Scria un mesaj. Dar cui?... Rămânea de văzut! Momentan tasta extrem de repede...

> ***Crăciun fericit, prinţesa mea. Te iubesc mult, mi-e dor de tine şi abia aştept să te strâng în braţe. Şi ştiu că nu mai e mult până atunci.***

Şi-acum o selecta pe Ninuţa... OK! Şi mai selecta pe cineva... Hei! Dădu să-i ia telefonul; dar concentratul de bulibaşă rosti sec, în romanes:

- Nici să nu te gândeşti!

Renunţă la intenţie...

Era dezbrăcată şi uşor euforică - şi nu ştia cum ieşise poza. Dar îşi amintea că o învelise el bine; în plus, îi făcuse acea fotografie de la distanţă mică. Dacă era decentă, n-avea nimic împotrivă!

... Ştefan nu i-ar fi trimis lui Florentin poze cu ea dezbrăcată! Nici chiar de Crăciun! Nici ca semn de maximă cruzime! Aşa că sărută şuviţele negre ale concentratului de bulibaşă... şi zâmbi... pentru că nu o semnase la finalul mesajului...

Ştefan

Gata! Acum îndreptase toate problemele! Florentina îşi va primi cadoul de Crăciun; Florentin îşi va încasa palma şi-şi va primi avertismentul. Îi mai dădea... o lună. Până la sfârşitul lui ianuarie. Pe 31 ianuarie, la 9 fix, intra peste el şi lua fetiţa. Şi nu-i mai păsa de nimeni şi nimic.

Hm; Florentina o să pupe iar telefonul...

Florentin

Tresări şi simţi că se sufocă - ptiu, ce-l speriase! Apucă telefonul... şi-l trecură toate apele...

Se îndoia că Ana n-avea un telefon numai al ei. Se îndoia şi că i-ar fi dat şi lui numărul ei de telefon! Privită prin prisma asta, apariţia numelui lui Ştefan pe afişajul lui nu-l mira... Primise o poză şi-un text. Ce "servea" mai întâi?

Poza. Ca să-şi amărască sufletul. Apăsă butonul.

... Păi ăla era un aşternut alb, din mătase. Iar aia era pilota. Poza era "fierbinte", din toate punctele de vedere. Făcea Ştefan de-astea?

Textul acum... Îşi aprinse o ţigară.

Textul ăla era din partea lor. Li se potrivea şi lui, şi ei. Ea îi ura fetiţei ei Crăciun fericit, îi transmitea că o iubea mult, că-i era dor de ea, că abia aştepta să o strângă din nou în braţe... Şi-l anunţa pe el că în curând îşi pierde răbdarea, iar lui "îi expira timpul". El îi ura prinţesei Crăciun fericit, o anunţa că o iubeşte mult, că lui "nenea fumos" îi era dor de ea şi abia aştepta s-o strângă în braţe. Şi-l avertiza, într-un mod gentil, că în curând "nenea fumos" cu 100 de inşi în spate îşi pierdea răbdarea.

Iar poza aia, pe fundal alb, era perfectă pentru Florentina - care nu văzuse niciodată aşternuturi albe de mătase... Cap de bulibaşă, ce mai!

Se ridică şi intră în dormitor. Şi-o scutură uşor pe Florentina:

- Picea lui tati... Florentina... Puiule, scoală-te; că ţi-a trimis mami un mesaj! Şi-o poză nouă!

La auzul cuvântului "poză", ochişorii se deschiseră prompt. Iar Florentina se grăbi să se ridice:

- Ude mami?

- Mami e în ţara aia îndepărtată. Şi ţi-a trimis un mesaj şi-o poză! Vrei să le vezi?

- Daa!

Îşi aduse telefonul şi zâmbi:

- Uite; întâi îţi citesc mesajul.

Florentina era extrem de atentă... El citea rar, ca să fie sigur că îl înţelegea...

- Gata: ăsta a fost mesajul.

- E fumos!

- Şi-acum uite poza!

Îi deschise poza şi-i dădu telefonul. Iar Florentina îşi privi lung mama... şi exclamă:

- Mami, te ubesc!

Şi iar pupa telefonul... O împinse uşor înapoi pe pernă:

- Uite; stai aici cuminte... Tati pune telefonul pe pernă... şi tu adormi cu ochii la mami; bine?

- Bine.

Îi aşeza el telefonul, pentru că trebuia să-l pună în echilibru... O sărută pe frunte şi reveni în sufragerie: măcar ea să fie fericită!

Ana-Maria

Era două dimineaţa; comedia i se păruse spumoasă, atunci când o selectase. Constata însă că era plictisitoare... iar Ştefan moţăia cu capul pe burta ei... Se ridică:

- Stai puţin, să revigorez Crăciunul.

Scoase DVD-ul şi-l aruncă direct pe jos - că n-avea rost să încerce să-l vadă mâine! Va fi la fel de plictisitor! Punea "piesa de rezistenţă": "Vacanţă de Crăciun", cu Chavy Chase. Spera că Ştefan n-o văzuse...

Gata. Play. Reveni în pat iar soţul ei începu să râdă:

- Să nu-mi spui că am trecut la desene animate!

Negă şi-şi luă o felie de cozonac. Ieşise bun; la fel de umflat, la fel de plesnit... Ah, ura plesnitura aia! De ce-i plesneau mereu cozonacii? Punea ea prea multă drojdie? Dădea focul prea mare? Aşa, plesniţi, nu mai erau frumoşi! Da, erau pufoşi şi dulci; dar la partea estetică pierdeau puncte...

Gata; Ştefan începuse să râdă. Dialogul era teribil... Ea ştia filmul ăla pe de rost, aşa că se concentra asupra cozonacului... şi a soţului ei... Acum, Ştefan râdea cu lacrimi. Lăsă farfuria pe noptieră şi se întoarse spre el. Îl privea drept, râzând şi ea...

Doamne, cât de îngrozită fusese de el! Anul trecut, îşi amintea că parcă-i pica ceru'-n creştet când îl vedea intrând pe uşă! Iar când venise să danseze cu ea, tremurase toată...

Şi uite că-i trecuse. Şi descoperise că Ştefan era un om normal, care se comporta absolut normal atunci când nu făcea afaceri... Care nu brava cu averea şi bunurile lui, dar nici nu le ascundea de ochii lumii. Era natural. Era el însuşi. Iar ea îl iubea la nebunie pe omul ăsta de lângă ea! Îl privea lung, atent, şi se întreba cum de îl iubea atât de mult, după atât de puţin timp...

Capul brunet se întoarse spre ea; ochii verzi o radiografiară:

- Ce-i? Ce s-a întâmplat?

- Nimic.

Ah, la naiba! Îi stricase toată distracţia! Soţul ei oprise filmul şi redevenise serios:

- Ce s-a întâmplat?

Şi cum tăcea, fu pusă frumos jos pe cearceaf, cu capul pe mâna lui, iar ochii verzi o radiografiară serios... Îi fură un sărut şi zâmbi:

- Nu s-a întâmplat nimic. Îmi place să te privesc atunci când râzi... şi atunci când eşti serios... Iar când eşti furios, te privesc cu coada ochiului... Şi mă minunez uneori, şi mă întreb uneori...

Era atent, de parcă urma să audă formula strict secretă a Gerovitalului şi-avea o singură şansă s-o memoreze. Şi-o şi radiografia, ca să fie sigur că nu-l minţea... Şopti:

- Iar dacă îmi promiţi că n-o să mă faci să roşesc, o să-ţi spun un secret...

- Promit.

- ... Te iubesc...

Brr, ce fior! Îl simţise şi el - că tresărise... Şi-acum o trăgea în braţele lui...

O lua somnul - şi nu voia să adoarmă... Dar el o adormea chiar acum...

Apăsă "Play" şi se ghemui mai bine lângă el. Vedea imaginile - dar mintea ei plutea pe-acolo, pe-o inimioară roşie...

28 decembrie 2005 - miercuri

Nicuşor

Descuie uşa şi intră. Îşi auzea nevasta trebăluind prin bucătărie...

Nina fusese mai mult decât limpede azi - Florentina trebuia să pornească spre Cannes în viitorul apropiat. Iar el îi dădea dreptate; că aflase ce vorbise ea cu Ştefan şi era lămurit. Politica lor, aia cu scosul lui Florentin pe la petreceri, era păguboasă. Nu făceau altceva decât să-l înghesuie înapoi, în carapacea lui, şi să-l îndepărteze de ei. Aşa că el nu-i va vorbi cumnatului lui despre petrecerea de Revelion. Se îndoia, dealtfel, că ei vor merge la petrecerea aia...

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

- Cum de nu eşti la atelier?

- Am încuiat şi-am trecut pe la Nina.

Luminiţa îl privi lung... şi deveni precaută:

- ... S-a întâmplat ceva?

- Da. S-au întâmplat foarte multe lucruri care m-au pus pe gânduri. Iar ţie o să-ţi dau sarcina ca, după ce-ţi spun ce-am aflat, să te duci la ai tăi şi să-i convingi să insiste şi ei ca Florentina să plece la Cannes. Cât mai repede.

- Băi, nu mă băga în rahatu' ăsta!

- Stai jos, să vorbim.

Soţia lui se aşeză pe canapea. Se aşeză lângă ea... şi oftă greu:

- Ştefan o filează pe Florentina. Adică are nişte oameni, ai lui sau ai protectorului lui, care o urmăresc pe pice şi înregistrează audio tot ce se-ntâmplă în jurul ei. Şi cred că înregistrează şi video, atunci când pot s-o facă... Ştefan a trecut pe la Nina, vinerea trecută.

- Aoleu! Înnebuneşte frati-miu dacă-i spun asta!

- Tocmai de-asta, n-o să-i spui nimic. Că a trecut şi pe la frati-tu, la începutul lui decembrie.

- ... Nicuşoare, ia-o cu uşurelu'! Zi-le în ordine - că mor aici!

- La începutul lui decembrie, Ştefan s-a prezentat în faţa porţii lu' frati-tu, cu 100 de indivizi. S-a pus în mijlocul străzii, cu 100 de inşi în spate, şi-a scos cuţitu' şi telefonu'. Şi-a fost nevoie de Ceauşescu, ca să medieze între ei. Ştefan se dusese s-o ia pe-aia mică; şi nu ştiu cine şi cum şi ce i-a spus, că l-a convins să renunţe...

- ... Ştefan a renunţat? Uau! Nu-mi vine să cred!

- Ba să crezi. Ana nu l-a lăsat să ia fetiţa; în plus, cred că a vrut să-l sperie bine pe frati-tu - că era în perioada când Florentina stătea cu maică-ta. Îţi aminteşti?

Luminiţa aproba, încruntată:

- Păi şi ăia n-au venit cu maşinile? Cum de nu i-a auzit tata, sau Roberto?

- Erau la bucătărie, că-şi luaseră televizorul şi se ocupau de programe. Aşa i-a spus Florentin Ninei.

- ... Aha...

- Iar săptămâna trecută, Florentin s-a dus la Florică.

- Da, mi-aduc aminte.

- Ei; în timp ce el era la Florică, Nina făcea pască şi Radu era la cumpărături, Ştefan a sunat-o şi a rugat-o să-l lase s-o vadă pe Florentina.

- Păi cum s-o vadă? Ce, Florentina era la ea?

- Florentina e la ea ori de câte ori Florentin o ia cu el "la serviciu". O duce la ea de dimineaţă, o ia seara iar maică-tii îi spune că a plimbat-o cu el toată ziua.

Acum era foarte încruntată...

- Ceea ce mie mi se pare OK, atâta timp cât aia mică mănâncă şi doarme aşa cum trebuie să mănânce şi să doarmă un copil. Iar Nina nu-i zice că maică-sa-i moartă. Şi nici nu scrâşneşte chestii nu foarte elegante în engleză, nici nu dă cu farfuriile de pământ...

Tot foarte încruntată era, dar aproba. Aşa că...

- Nina l-a primit în casă. Mi-a povestit azi cum Ştefan a intrat, i-a dat ei pistolul şi cuţitul şi s-a dus în dormitor. Şi s-a aşezat în genunchi şi nu şi-a mai luat privirea de la pice. I-a povestit Ninei, în şoaptă, ce mai face Ana...

Avea sentimentul că peste partea asta putea trece liniştit. Aşa că scoase telefonul:

- Pe 25 decembrie, la ora 2, Ştefan i-a făcut Anei o poză. Şi-a trimis-o, ataşată la un mesaj, şi lui Florentin, şi Ninei. Poftim.

Îi dădea să vadă... Luminiţa privi întâi poza - şi se albăstri:

- De când face Ştefan porcării de-astea? Credeam că a depăşit faza pubertăţii!

- Citeşte mesajul.

Acum citea mesajul... Îşi primi telefonul înapoi fără alte comentarii, aşa că continuă:

- Tind să cred că mesajul ăsta a fost ideea lui Ştefan. Ana nu i-a trimis nimic Florentinei, de Crăciun, iar mesajul are destul ardei iute...

- Cred că ai dreptate.

- Ţi-am zis ce s-a întâmplat. Hai să calculăm amândoi acum. Dacă Ana îi spune lui Ştefan că-şi vrea fetiţa înapoi, Ştefan nu bate la uşă; o răstoarnă, ia copilul în braţe şi pleacă. Scena asta e de evitat. Şi cum noi ştim că Rubina şi Ramon au murit, noi înţelegem că la Cannes nu mai există nici un impediment în faţa viitorului plănuit de el. Iar momentul ăla cu mutarea Florentinei la mami se apropie cu paşi mari.

Aproba iar...

- Aşa că tu o să te duci la tăticul tău şi o să-i spui să renunţe la târgul pe care l-a făcut cu Florentin în noaptea în care a plecat Ana. Să nu-i mai ceară noră contra nepoată. Să-l îndrume şi el s-o trimită odată la Cannes. Că o parte din Florentin ştie că trebuie s-o trimită mai repede, iar partea cealaltă ştie că taică-su ia pastile cu pumnul.

Luminiţa aprobă şi se ridică:

- Trec eu mâine pe la el.

- Dar ai grijă ce-i spui. Te rog eu mult! Ştefan e un tip foarte OK, dacă nu-l calci pe bătături. Iar ceea ce ştim noi despre Rubina e secret momentan.

- Dar restul pot să-l spun.

- Nu prea. Cred că nici partea aia cu vizita la Nina nu prea trebuie rostită...

- Băi, ce-mi ceri tu e din ce în ce mai dificil! Cum să-l conving, dacă nu pot să-i dau motive?

- Nu ştiu; dar trebuie să reuşeşti cumva.

- Tu ai idee ce-i în capul lui tata? Tu ştii de ce insistă să primească noră contra nepoată?

Negă scurt. Soţia lui ridică vocea şi începu să gesticuleze amplu:

- Frati-miu a rămas fără femeia pe care-o iubea! Şi pe care, apropo, eu cred că încă o mai iubeşte! Şi din care i-a rămas doar un CD cu poze şi copilul! Frati-miu e uşor distrus, dacă n-ai observat! Tu ai idee cum e casa aia, atunci când e un singur om în ea? Eu ştiu, că mi s-a mai întâmplat să stau singură-n ea! E groaznică! E rece şi tăcută - ca un cavou! Frati-miu n-arată cât suferă - că nu poate să sufere de faţă cu noi, sau de faţă cu copilu'! Iar când e singur, nu poate să sufere pentru că după aia iese din casa aia ca un cavou cu ochii roşii! Şi tata ia pastile de inimă cu pumnu' şi stă geam în geam cu el! Frati-miu nu poate să rămână singur acolo; şi nici la ai mei în casă nu e o soluţie să se mute - că are o vârstă, îşi caută nevastă şi-ar trebui să-i zică ăleia că el locuieşte tot în camera lui!

- Auzi? Da' pe Crina de ce n-a sunat-o?

- Băi, Nicuşoare! A trecut Ileana luni pe la mall şi ne-a arătat nişte poze cu Crina aia! Tu ştii cum e fata aia? Ana era uşor boccie, în comparaţie cu Crina! Un miliard de Laure nu-s în stare să cântărească mai mult decât Crinuţa lu' tanti Bambina! Şi chiar dacă Ileana ne-a şoptit că ea a întrebat de frati-miu de câteva ori, nu se bagă el! Că ar trebui s-o lege cu lanţu' de calorifer şi s-o acopere cu pătura, ca să poată să stea liniştit cinci minute! La cât de diliu e şi la ce gelozie mare ar erupe după prima noapte-n doi, ar ieşi măcel! În plus... Crina asta nu prea stă să pună petice pe sufletu' bărbaţilor; ea stă pe-un scaun de bar şi se-aşteaptă ca Florentin să vină în genunchi până la ea, cu trandafirii-n dinţi! Şi să nu se ridice, apropo - că asta-i valoarea ei! Că e fată de florari mai cu stare decât tata! Asta n-o să-şi ia rochie de mireasă de pe Lipscani - că nu i-ar sta bine, indiferent cât ar costa! Asta îşi face cumpărăturile în UE! Aşa că hai să fim şi noi realişti - că Florentin e foarte realist, şi de-aia n-o sună.

Ridică scurt din umeri, zâmbind:

- Şi de ce mă certi aşa? Că am întrebat şi eu...

Soţia lui îi fură un sărut şi porni spre bucătărie:

- Lăsaţi-l în pace. Nu-l mai duceţi la petreceri cu manele, că nu acolo e fata din visu' lui. Fata aia din visu' lui o să apară într-o zi fie pe stradă, fie în florărie, fie în magazinu' Billa "agăţată" de coşul din dreapta; că ea doarme noaptea, când alelalte dau din buric.

Aprobă şi se ridică şi el:

- Dar Florentina trebuie să plece cât mai repede. El trebuie s-o trimită de bunăvoie. Ca să nu ne pomenim că Ştefan răstoarnă uşa, cu armata de gealaţi în spate şi intenţii clare-n minte. Spune-le, la urma urmei, că e mai bine s-o trimită el, de bunăvoie şi cât mai repede. Că dacă picea se duce la maică-sa, se atârnă de gâtul ei şi-i strică lui Ştefan "apele"! Vezi tu, găseşte tu un motiv care să le placă şi lor!

- ... O să trec mâine pe la ai mei. Sper să fie amândoi acasă - că am senzaţia că şi mama gândeşte la fel ca noi. Şi de-aia făcea aşa cu Florentina...

- Nu, Luminiţo. Ştii de ce făcea tanti Lăcrămioara aşa?... Pentru că o iubea. Şi-o iubeşte. Şi-ar vrea să o încuie în casă şi să o aibă acolo tot timpul. Dar ştie că picea îi face rău lui Florentin - că nu-l lasă să-şi revină. Şi ştie că Ştefan o să vină s-o ia. Cred că a încercat să-l determine pe Florentin să nu i-o mai aducă ei. Că o doare sufletul s-o vadă pe-acolo şi să ştie că pleacă... Şi că ei or să rămână singuri, doar cu amintirile...

Uşa bucătăriei se închise încet...

O să-l sune pe Ştefan, zilele astea, şi-o să-l întrebe dacă putea să-i spună lui Florentin despre moartea Rubinei şi-a lui Ramon. Pentru că o asemenea veste schimba radical calculele cumnatului lui. Şi grăbea mult plecarea Florentinei.

31 decembrie 2005 - sâmbătă

Florentin

Ei bine, era sâmbătă. Iar! Era ora cinci. El stătea pe canapea, în sufrageria părinţilor lui, cu picea lui în braţe... Şi chiar dacă adunarea aceea era veselă, chiar dacă atmosfera era plăcută şi cozonacul gustos, el era trist. Se întreba de ce era trist - că trebuia să spună ceva, în caz că vreunul dintre ei i-ar fi observat starea de spirit...

Căuta - dar nu găsea un alt răspuns, decât adevărul. Ştia că azi nu va mai primi o poză pe telefon. Şi nici măcar un mesaj. Ştefan va fi atât de ocupat... şi atât de fericit, că se va simţi mulţumit. Chiar şi-aşa, fără Florentina! Şi nu-l va mai pedepsi cu o poză cu Ana în aşternuturi franţuzeşti... Sau poate că va fuma o ţigară, se va gândi câteva minute cu mintea lui de băiat de bulibaşă şi viitor bulibaşă peste aurari şi va concluziona că cea mai mare pedeapsă pentru florarul din Bucureşti va fi absenţa unui mesaj - fie el cu fotografie sau fără.

Aşa că stătea cuminte în sufragerie, se pregătea să ridice din umeri şi să spună că era obosit şi cam prea îndopat cu cozonac gustos...

Pe la opt, probabil că se va duce acasă. O să petreacă cu fetiţa lui... Dar Florentina nu va sta trează până la 12. Aşa că el, la miezul nopţii, va ieşi din casă şi o va ocoli. Şi va sta singur cuc în curtea din spate. Pentru că singur îşi va petrece anul viitor.

Ei bine, da. Recunoştea, momentan doar pentru el şi sufletul lui, că nu privea cu încredere spre viitor. Nu căuta cu adevărat o femeie demnă de mustăţile lui Ioan Manolache. Nu o scotea pe Ana din suflet. Ţinea fetiţa cu el sperând că, într-o zi, Ana îi va suna la uşă, indignată că nu-i trimitea odată copilul ăla! Şi se gândea acum la ceea ce-ar fi trebuit să-i spună ca s-o convingă că, deşi îşi scosese inimioara de la gât, pe ea n-o scosese niciodată din suflet...

Îi era dor de ea. Şi-o iubea. Încă o mai iubea. El unul se ambiţiona nu să spere, ci s-o iubească. Mai rău de-atât nu se putea... Nu spera ca ea să se întoarcă la el; spera doar ca ea să înţeleagă că sentimentele lui nu erau legate de-un lănţişor şi-un medalion. Că sentimentele rămâneseră... Şi nu ştia de ce gândea aşa. Că dacă Ana ştia că el o iubea... Asta nu l-ar fi ajutat cu nimic - şi-atunci, nu înţelegea...

Era confuz. De fapt, nici el nu ştia ce voia! Poate că nu voia să omoare speranţa din suflet - atâta timp cât altceva n-avea, se agăţa de speranţa aia! Dar ce spera el era o chestie fără finalitate. Că nu spera s-o recâştige.

Oof, voia să plece acasă! Şi să se culce! Şi să doarmă un somn lung... Iar tânăra aia care rupea mustăţi să-l trezească la un moment dat... şi să se fi şters din mintea lui toate: şi Ana, şi Florentina, şi dragostea, şi amintirile... Toate.

Ana-Maria

Ei bine, azi mergeau la o petrecere mai specială.

De dimineaţă, soţul ei o anunţase că erau invitaţi la "o petrecere". Un fel de bal, dedusese ea... când îl văzuse scoţând rochia aceea grena din şifonier. Ştefan i-o dăduse Isabellei, cu sarcina expresă de-a o transforma într-o rochie impecabilă... La patru, înainte să plece acasă, tânăra îi adusese o rochie perfectă. O apretase, o călcase...

Şi-apoi Emilie şi Isabelle plecaseră. Isamu le va ura petrecere frumoasă pe la şapte probabil, la aeroport... Era şase. În ultimele 60 de minute, ea făcuse un duş şi se pregătise. Şi se schimbase. Acum stătea pe taburet, se privea în oglinda măsuţei şi aştepta - că era fardată, îmbrăcată, parfumată şi ştia că soţul ei trebuia să apară şi el...

Într-adevăr, auzea paşii urcând. Ea se privea în continuare. Ştefan se opri în uşă; şi-apoi, spre marea ei uimire, coborî din nou - dar mult mai grăbit. Deci uitase ceva...

Nu-i nimic! O să aştepte cuminte aici până termina şi el! Se privea lung... Parcă îi mai trebuia puţin roşu-n obraji. Dar nu voia să rişte să se fardeze excesiv - că i se dăduseră indicii, nu informaţii apropo de petrecerea aia. Iar dacă roşea violent pe-acolo, fardul o va face să arate roşie ca o roşie...

Gata - se întorsese, la fel de grăbit. Deci era şi el gata. Bun! Când plecau? Soţul ei îi puse în poală o cutie. Şi-o deschise.

... Doamne, şi-o deschisese cu un gest atât de firesc... de parcă era o cutie cu bomboane de ciocolată! Astea sigur erau diamante veritabile! Şi petrecuseră ceva vreme în seif...

Ştefan îşi pierduse minţile... fiindcă îi punea colierul la gât şi nu se gândea ce sarcină afurisită îi dădea... şi cât or să plângă ochii ei, dacă se desprindea vreun diamant din montură...

Dumnezeule mare! Cât valora colierul ăsta? Că o lua cu leşin - şi încă nu se gândise la o sumă!... Gata. Era evident acum că va purta acest colier. Tocmai îi închisese cheiţa la ceafă. Şi-acum o privea lung, prin oglindă, şi îl aranja cu gesturi uşoare... Soţul ei şopti, un pic trist:

- Mă ierţi dacă azi n-ai să dansezi tango?

Zâmbi slab, lăsându-l să vadă că era sinceră:

- Nu; îţi mulţumesc că nu vrei să mă treci prin supliciul de-a dansa tango.

Ştefan

Cum-cum? Poftim? Ce spunea? "Supliciu"? Tangoul, un supliciu? Ochii soţiei lui erau sinceri; şi zâmbetul era sincer...

Se aşeză într-un genunchi, încercând să pară preocupat de brăţară şi inel. Că avea nevoie de explicaţii, la fraza aia! Ana i le dădu, evitând să-l privească:

- Nu mi-a plăcut niciodată tangoul. Adică mi-a plăcut - dar nu a intrat niciodată în sufletul meu. Evelin m-a învăţat mişcările şi paşii de bază, total neacademic şi cam cu de-a sila, atunci când şi-a dat seama că taică-su n-o să-l lase să spargă o viaţă seminţe-n club cu avocăţeii lui. Am aprofundat de una singură prin sufragerie, cu ochii la televizor. Iar Florentin "avea idei". Fiecare tango dansat cu el a fost un supliciu pentru mine. Să nu-l calc, să nu mă-mpiedic... Să anticipez în ce parte vrea să mă smucească şi mai ales cu ce scop...

Doamne, ce descoperire făcuse el azi! Reveni în spatele ei şi-i trase uşor părul spre spate: oare cum era mai bine? Cu el desfăcut, sau strâns? Că dacă va fi vals... Ochii căprui reveniră spre el; o "radiografie" cu concentratul de bulibaşă, dar şopti în română:

- Ştiam eu că adori valsul! Dar nu cred că ştia Florinel vals...

Obrajii Anei deveniră instantaneu roşu violent; ea zâmbi şi ridică o sprânceană:

- Mă cunoşti mult prea bine; încep să am dificultăţi în a-ţi face surprize!

Aa, da? OK! Se aplecă şi începu să-i schimbe cerceii:

- Atunci... ca să nu zici că sunt rău... îmi stric de bunăvoie surpriza... şi te anunţ... că pe 1 ianuarie... la 10 seara... vom fi în Bucureşti... în restaurantul Calypso... la o petrecere... pe care n-ai vrea s-o ratezi...

Gata: soţia lui era aproape gata. Dar cum era deja aplecat lângă ea, se apropie şi-i şopti la ureche:

- Pe care nu te las eu s-o ratezi...

Soţia lui întoarse încet capul... Mm... Dacă o săruta acum, serbau acasă; aşa că reveni în spatele ei şi decise să-i ceară părerea:

- Mă gândeam la o "invenţie" azi. O chestie complicată, în care să-mi prind degetele...

Ana aprobă cu capul. Păi o să înceapă cu... Cu şuviţele de lângă ureche. Pe care le ridica şi le cobora un pic lejer... Şi uite că Ana îi întindea o agrafă! Zâmbi şi încercă să i-o pună fără s-o zgârie sau s-o tragă de păr... Nu - mai spre spate un pic. Acum era bine. Părul din spate trebuia ridicat la fel... Habar n-avea ce să facă cu vârfurile din creştet - dar ea îi tot dădea agrafe... Un lucru era cert: vârfurile alea nu puteau rămâne în sus. Aşa că... Aşa că... Mâinile ei se ridicară;

degetele apucară mare parte din şuviţele lungi şi le trecură peste cealaltă mână. Ana obţinuse o buclă, pe care el se grăbea s-o prindă cât de cât...

- Unde mergem?

Tonul soţiei lui îi trădase teama... Păi ar fi trebuit să-i spună totuşi, nu? Că doar fusese cuminte, se pregătise, îl ajutase cu cocul ăla...

- La petrecerea naşului meu.

Tăcere; se simţea privit insistent, semn că Ana mai avea un pic şi fie leşina, fie îl pocnea cu tocu'-n cap... Zâmbi slab, încercând să potolească celelalte vârfuri, mai scurte:

- Or să fie cam 0,4 conţi pe metrul pătrat; şi-ai să vezi şi tu, cu ochii tăi, că nu exagerez când spun că vei fi cea mai frumoasă contesă pe care-a avut-o Franţa vreodată...

Parcă nu-l mai ucidea din priviri; parcă era puţin mai... "blândă". Împinse încă o agrafă şi se declară mulţumit de "model". Lăsă palmele pe umerii ei... Ridică privirea spre oglindă...

În clipa asta...

- ... În clipa asta, îmi doresc să fi trăit în chirpici, dar să pot să apar măcar într-o fotografie.

La naiba! Se grăbi să iasă:

- Nu te căzni cu coafura; aduce Isamu un stilist.

Cobora scările în grabă; nu voia să se gândească acum la asta, dar calculele îi veneau singure în minte! Şi nu era nici ziua, nici momentul pentru asemenea calcule! Mai era ceva timp până atunci; mai erau Florentina, căsătoria... copilul... Intră în birou şi se apropie de seif:

- Cheamă tu un stilist.

- Coc?

- Aproximativ.

Descuie şi scoase cutiuţa micuţă... Da, era superstiţios - şi n-o să-i treacă! Florentina va fi alături de ei la anul. Pentru că va fi alături de ei azi, la 12 noaptea.

Ana-Maria

Deci în clipa asta...

Adevărul era că oglinda arătase un cuplu superb. Un cuplu perfect. O asemenea fotografie era demnă de pus central, în sala mare de bal a castelului contelui Ştefan...

Se potriveau perfect. De parcă fuseseră sortiţi unul celuilalt. Era ciudat... Era foarte ciudat, pentru că acum patru ani ea gătise tocăniţă pentru George, în apartamentul închiriat de la dna Zorilă. Iar acum i se spusese că va fi cea mai frumoasă contesă pe care-o avusese Franţa vreodată. Probabil că şi cele trei fotografii din seiful bulibaşei arătau tot un cuplu perfect... şi-un rege fericit, de vreme ce nu fusese scoasă în şuturi afară din rezerva lui Ramon...

În clipa asta, ea îşi dorea ca Isamu să-l aducă pe Ştefan înapoi. Să-l aşeze în spatele ei, să le facă o fotografie şi s-o încuie în seif. Pentru că momentul acela era unic...

Oftă şi se ridică: momentul acela fusese unic. Trecuse; în clipa în care soţul ei pornise spre uşă, momentul "murise". Devenise amintire. O amintire dulce-amară...

Deschise şifonierul şi se privi lung în oglindă. Azi va valsa... Azi vor valsa...

Era imposibil ca la petrecerea aia să nu existe măcar un fotograf profesionist! Era exclus! Vor fi totuşi atâţia conţi pe-acolo! Plus contesele! Plus ceilalţi invitaţi! Ei cu siguranţă voiau să aibă fotografii! Iar Ştefan nu putea face "un miracol", să se şteargă din fotografiile lor! Aşa că...

Aşa că naşul lui va avea cu siguranţă o fotografie cu ei. Nu pe cea din faţa oglinzii - aceea era amintire deja. El va avea o fotografie cu un cuplu perfect, valsând...

Vor avea şi ei o fotografie. Cel puţin una.

Ştefan

Era şase jumate, iar stilistul tocmai ieşise din vilă. Ana trebuia să coboare şi ea. Isamu părea atent la ecranul telefonului... Gata; o auzea coborând.

Se sprijini de masă...

... Iar el avea marele noroc să se însoare cu ea... Ochii ei păreau uşor speriaţi, deşi ştia că soţia lui se documentase temeinic pentru o "acţiune" care va fi perfect normală şi fireasc...

Îi luă pelerina şi i-o puse pe umeri; fu luat de braţ... Se întoarse şi aproape că se ciocni de Isamu! Care rămăsese şi el "mască"! Tii... ce ispravă făcea el azi! Dacă chinezul lui - "monument" de autocontrol care se lăsa uimit o dată pe an cel mult - reacţionase aşa, îşi dădea cu uşurinţă seama prin ce şoc îşi va trece naşul! Că el o cunoscuse pe Rubina, pe care tot neamul lui o lăudase ca la balamuc, şi-acum nu-i dăduse nici un indiciu despre Ana...

Urcară în Mercedes iar Isamu demară:

- În jumătate de oră decolaţi. La opt jumate, Gilles parchează limuzina pe pistă. Iar la castel sunteţi aşteptaţi începând cu ora zece. După toate calculele, o să vă lăsaţi un pic aşteptaţi...

- E perfect.

Îşi privi lung soţia; Ana "arbora" un zâmbet slab... Nee, pe el nu-l păcălea aşa!

- Ce e? Ce te îngrijorează?

- Eticheta. Mi-e groază să constat că m-am documentat despre asta, dar am uitat absolut totul!

- Nu-ţi face griji; Ludovicii au murit demult...

Soţia lui bufni în râs... Se grăbi să continue:

- Dealtfel o să vezi că nu e chiar ca-n poveşti. Unii nici nu se mai obosesc să-şi pună costumul - că sacoul *casual* e la modă, zic ei... Cred că pe la două o să se treacă la muzică disco... Nu-ţi mai face griji - o să te amuzi copios când o să vezi ce şi cum fac contesele când dau peste cap o duşcă-n plus.

Părea un pic mai destinsă; dar convingerea aceea nu reuşise să i-o zdruncine... Asta e! Indiferent ce-i va spune el, Ana nu se va linişti decât după ce se convingea cu ochii ei că n-avea de ce să se neliniştească aşa! Şi nu-i mai spuse nimic. O privea lung...

Ana-Maria

Shun îi anunţase că aterizau; dar soţul ei nu se ridicase de pe canapea. El râdea cu hohote, pentru că devenise dependent de "Vacanţa de Crăciun" şi decisese într-o clipă că aterizau fără măsurile de siguranţă. O asigurase el, strângând-o bine în braţele lui... Ştefan profita din plin de titulatura de "rege", chiar şi atunci când avea de-a face cu supuşii altui rege!

Gata. Se parcaseră pe pistă. Şi-acum soţul ei se ridica şi-şi recupera DVD-ul... Oof, Doamne! Probabil o să vrea să-l vadă şi în limuzină! Mare belea îşi făcuse ea cu filmul ăla...

Coborâră, iar Gilles deschise portiera. Vedea pe chipul lui că era uimit de aşa schimbare şi aşa contesă; iar el nu vedea toată rochia! Plus diamantele! Că una era cu pelerină - alta era fără! Isamu o văzuse sub formă de "participantă la bal" - şi rămăsese mască...

Se aşeză pe canapea şi se încruntă un pic: partea aia nu-i prea plăcea. Apariţia ei, la braţul tânărului conte, va face furori. Vor fi măsuraţi, cântăriţi şi categorisiţi; şi cum pe el îl cunoşteau deja, se vor concentra asupra ei. Iar după prima jumătate de oră va fi "ştampilată" drept "femeie frumoasă". Adică "extrem de frumoasă", cum spunea Manolache senior din vârful limbii. Toţi or s-o creadă o super-muiere care-i pusese lui Ştefan creierii pe bigudiuri... la orizontală. Poate doar spre dimineaţă, când se vor aşeza la masă, va avea ocazia să deschidă şi ea gura şi să le demonstreze că ştia şi franceză - şi-o aprofundase intens, în ultimele două luni. Calculul ăsta îi venise-n minte imediat după gândul că ea apărea în faţa naşului lui după Rubina...

O să încerce să nu facă prostii mari. O să se... ascundă în prima jumătate de oră şi-o să tragă cu urechea la ceilalţi. Să afle ce se discuta la asemenea bal, să vadă ce făceau celelalte contese... să-şi compună unele fraze în minte... O să se descurce ea cumva! Dacă fusese în stare să domine o sală întreagă plină cu "colegi de breaslă" de-ai lui Ştefan, se va descurca şi aici! Doar că avea emoţii... Ştia care era miza - şi nu putea să nu aibă emoţii...

Iar soţul ei punea chiar acum DVD-ul lui preferat...

Ştefan

Oof! Ce se făcea el cu aşa soţie perfecţionistă? Ana de-abia schiţase câteva zâmbete timide, în timp ce el râsese în hohote! Filmul era pe sfârşite, aproape ajunseseră la castel, iar ea se gândise tot drumul... Şi era panicată toată... Opri filmul şi apăsă butonul; tăblia se ridica prompt în calea privirii şi urechilor lui Gilles... Se întoarse spre ea:

- Dă-mi mâna.

Ana era un pic mirată; dar îi dădu mâna. Şi-o aşeză pe piept, peste inimă şi inel:

- Ştii ce-i aici, nu?

Acum se făcuse stacojie; el insista, că-i ţinea mâna apăsată bine... Primi o aprobare. O privea lung, serios...

- Şi-atunci de ce crezi că te-aş pune în situaţii neplăcute?

Mda; în secunda imediat următoare, capul ei se plecase grăbit.

- Castelul din Turenne a fost cumpărat de Ludovic al XV-lea de la Charles Godefroy, duce de Bouillon şi viconte de Turenne; şi imediat cum l-a luat, a demolat mare parte din el ca să facă o grădină. Mergem într-un rest de castel, rece şi igrasios, care 360 de zile pe an miroase a vechi şi zace în întuneric. Sună fantastic, dar e jalnic. Nici naşul nu locuieşte în el; are jumătate din satul de la poalele lui şi şi-a făcut o ditamai vila avangardistă acolo. Iar în celelalte proprietăţi face turism, ca să-şi permită întreţinerea măgăoaiei care-i întreţine titlul nobiliar.

Privirea nu se ridicase... dar nici mâna nu se trăgea...

- Gilles o să ne lase în faţa castelului; urcăm frumos scările, trecem de uşă, ne lăsăm hainele şi intrăm în sala aia mare şi igrasioasă pe care firma de curăţenie a uns-o bine cu chestii parfumate. Unde ei se vor uita la noi iar noi îi vom domina pe ei. Undeva în mijloc, sub candelabrul de-o tonă jumate, o să ne întâlnim cu naşul şi naşa; care vor fi muţi, pentru că nu se aşteaptă să vadă ceea ce vor vedea - pe mine şi pe tine. Şi, după ce ne salutăm frumos şi schimbăm impresii despre drum, intră următorii invitaţi iar noi mergem în dreapta, spre paharele cu şampanie. Şi râdem, ne uităm pe pereţi şi aşteptăm primul vals - când o să-i dăm cu cracii-n sus pe toţi. Din nou. Cam aşa ne vom petrece revelionul ăsta... Cu unele mici variaţii spre bufetul suedez şi terasă...

Se aplecă şi-i privi chipul; ochii erau închişi, obrajii roşii ca roşia... Parcă-parcă zâmbea... Continuă:

- Înţeleg să fii puţin prevăzătoare, apropo de ce-o să fie acolo; dar tu eşti de-a dreptul panicată. Şi n-ai de ce. Nu trebuie să faci nimic special - că nici eu nu voi face ceva special! Nimeni n-o să facă nimic special! E o petrecere cu diamante şi rochii de seară în care orchestra va cânta orice i se va cere, bărbaţii vor comenta meciuri de fotbal iar femeile îşi vor comenta bărbaţii! Şi grădinarii!

Obţinu un zâmbet larg... şi-o şoaptă:

- Vezi? De-asta ţi-am spus: discuţiile directe sunt absolut necesare...

Dădu drumul mâinii; dar se aplecă şi-i ridică uşor bărbia... până-i întâlni ochii:

- Iar eu învăţ şi fac progrese...

Ana aproba... Şi-acum era şi ea liniştită... Zâmbi, în romanes:

- Şi-ţi mulţumesc că ai avut răbdare cu mine tot drumul şi nu m-ai blagoslovit cu câteva poşete după ceafă...

Bufnise în râs! Păi şi el râdea... Limuzina se opri. Şopti... şi-i făcu cu ochiul:

- Hai, femeie frumoasă ca luna! Hai să dăm nişte conţi cu cracii-n sus!

Ana-Maria

Doamne, ce-i făcuse Ştefan! Râdea în hohote! Şi-acum trebuia să coboare... Dar şi el râdea; şi-i străluceau ochii ăia verzi ca otrava, de-i venea să se repeadă de gâtu' lui şi să-l pupe zdravăn "cu tot ruju' din dotare"!

Portiera se deschise; instantaneu, blitzurile străluciră în noapte. Mamă, Doamne! Pe-acolo trebuia să coboare ea? Şi Ştefan?

Păi Ştefan cobora aşa sub tirul aparatelor foto? Dar...

Eronat - Ştefan coborâse deja; i se părea un pic nerăbdător... OK! El a vrut-o! Dar ar fi fost bine dacă soţul ei lua în calcul secundele de orbire cauzate de acele blitzuri! Puse palma în palma lui... şi coborî.

Ştefan

Evident, îi dăduseră cu cracii-n sus...

Ana făcuse furori; din clipa în care apăruse ea, privirile se concentraseră asupra ei. Iar vestea se strecurase cumva în castel înaintea lor - că-i aşteptaseră toţi cu ochii aţintiţi asupra intrării...

Da, ştia că naşul lui încercase să-şi bage discret năsucul în problema vieţii lui personale. Înainte de apariţia Rubinei, îi tot vorbise despre titlul de conte, în general desigur, şi despre cum ar trebui să fie o contesă - tot aşa, la modul general... Apoi îşi arătase dezamăgirea faţă de alegerea făcută de el... Acum, când Rubina murise, naşul lui decisese să "uite" că el era în doliu şi invitase la revelionul ăsta câteva posibile viitoare contese. Operaţiunea fusese una discretă - naşul lui era un domn! Dar Isamu, care se ocupase de o parte din organizare, îi arătase lista invitaţilor, pe care încercuise câteva nume. Singure. Acum, el le observase imediat, încă de când intrase; erau tinere, frumuşele, singurele, stăteau un pic mai spre centrul sălii... Şi se pleoştiseră instantaneu, la vederea soţiei lui. Nu-i va spune nimic naşului lui apropo de tentativa de matrimonială - pe de-o parte, nu se făcea să-i facă observaţie, iar pe de altă parte îl informase prompt, atunci când vorbiseră la telefon şi auzise invitaţia la petrecerea de revelion. Cum să-l dojenească pe naşu' lui?!

Se apropiau de naşii lui. Îi privea lung... El nu-şi putea lua privirea de la Ana; ea îşi acoperise gura cu degetele şi râdea, privindu-i când pe el, când pe ea.... Vedea în ochii lor că or să-l bată amândoi cu cureaua la fundul gol, dacă ceea ce le arăta acum era o minciună...

Ana-Maria

Uite că se panicase aiurea...

Da; îi răsturnaseră cu cracii-n sus. Şi fuseseră fotografiaţi secundă cu secundă! Dar dacă pe Ştefan nu-l deranja asta... Pe ea una o bucura. Pentru că o întristaseră mult cuvintele rostite de el în faţa oglinzii. Dacă acel moment va rămâne doar o amintire în mintea lor, aceste momente vor sfârşi cu siguranţă într-un album cu fotografii!

Dominaseră. Îl ajutase să meargă acolo sus, pe coridorul acela îngust... şi mersese lângă el... Iar toţi ceilalţi se uitaseră lung la ei...

Până acum, tot ceea ce spusese Ştefan se adeverise întocmai. Intraseră pe uşă - sigur, uşa avea dimensiuni considerabile! -, după care asistenţa căzuse cu cracii-n sus iar ei merseseră spre candelabru - care avea, după părerea ei, mai mult de-o tonă jumate. Acolo, sub candelabru, îi cunoscuse pe naşii lui. Fuseseră plăcut impresionaţi, după părerea ei; apoi Ştefan arătase spre dreapta, iar contesa îi îndemnase să se servească şi să se distreze... Şi trei chelneri se repeziseră cu tăvile! Scena fusese teribilă... Se opriseră lângă una din mesele înalte; se

uitaseră pe pereţi până acum - că Ştefan ştia o mulţime de lucruri despre castelul ăsta şi i le spunea, rând pe rând...

Contele şi contesa erau cu totul altfel decât şi-i imaginase ea. În mintea ei, îi "compusese" undeva la 65-70 de ani, mititei şi rotofei, semănând mult cu regina Elisabeta a II-a de la televizor. În realitate, aveau cam 50 de ani, erau înalţi, prezentabili şi foarte vorbăreţi. Şi amabili. Şi... normali. Ceea ce citise ea despre etichetă şi conţi nu se aplicase...

Îi privea lung; dansau. Deschideau dansul cu acel vals vienez... Fotografii îşi făceau datoria... Ştefan se aplecă la urechea ei:

- Eşti pregătită?

Aprobă... şi abia acum realiză că se putea confrunta cu un maestru al valsului! Iar ea era la nivelul "ageamiu de weekend"... Soţul ei şopti, în romanes:

- Stai liniştită; n-o să ai motiv să dai cu poşeta. Da' asta nu înseamnă că nu-i trântim iar cu cracii-n sus!

Şi-acum ea râdea iar ochii verzi îi priveau chipul... Era fericit?

... Da. Îl făcea fericit. Iar ea era fericită alături de el. Asta era tot ce conta.

Melodia se termină iar soţul ei îi luă paharul. Le lăsă pe amândouă pe masă... Porneau spre mijlocul sălii... Fotografii ăia deveneau enervanţi...

"Ete la tine, Ano! Te-ai şi trezit VIP! Te supără blitzurile!" Ah, dac'ar şti Ninuţa ei...

Stop! Una dintre fotografii trebuia să ajungă la Ninuţa! Chit că i-o arăta şi pe urmă o ardea! Ninuţa trebuia s-o vadă măcar pe-asta!

Valsul începu.

Ştefan

Putea spune că petrecerea era reuşită. Foarte reuşită. Trebuia să fie fair play şi să recunoască asta - toate petrecerile naşilor lui fuseseră reuşite. Doar el greşise mai mereu partenera - şi-şi stricase singurel serile petrecute acolo...

Sau poate că petrecerea era un fâs uriaş, dar Ana o făcea să pară superbă...

În câteva secunde, anul 2005 se va încheia. Îl începuse ciudat, în BMW, sărutând-o pe Laura dar gândindu-se la fotografia din port-act; iată că îl încheia sărutând-o pe Ana... Iar anul 2006 va începe cu sărutul Anei... În câteva secunde, va împlini 21 de ani; şi uite că primise cel mai frumos cadou care putea exista - pe Ana-Maria...

Era în mijlocul sălii mari, inundate în lumină. Chiar sub candelabru. Şi nu mai ştia. Nu mai conta - nimic nu mai conta acum. Se simţea ca un adolescent drogat...

Scoase şoseţica din buzunar şi-o strânse bine-n pumn: era şi ea aici, cu ei... 9... 8... 7... Ar fi vrut s-o strângă de mână; să simtă şi ea ceea ce simţea el acum în palmă şi să fie mai liniştită... 6... 5... 4... Dar ar fi întristat-o; pentru că i-ar fi amintit. Aşa că o ţinea în braţe... Ana îl ţinea în braţe... Sărutul lor estompa totul - zgomot, lumină... 3... 2... 1...

1 ianuarie 2006 - duminică

Florentin

Se lăsase liniştea. Era două jumate dimineaţa, iar pocnitorile şi rachetele întârziaţilor se terminaseră demult. Nici manelele vecinului nu se mai auzeau, de pe la unu. El serbase aşa cum presimţise deja - adică invers decât plănuise. Mama lui venise prompt, la doişpe fără zece, şi-l luase de mână şi-l târâse în curtea lor, printre ei... Degeaba-i spusese că pocniturile o puteau trezi pe Florentina - că nu-l lăsase să se întoarcă acasă înainte de doişpe jumate. Ceilalţi nu se amestecaseră în decizia ei; ceilalţi îl felicitaseră rezervat şi-l priviseră cu coada ochiului, ca pe-un nebun care nu trebuie stârnit...

Florentina fusese cuminte; o adormise în braţele lui... O privise lung şi se întrebase... Se întrebase dacă o să-şi dorească, peste vreo două luni, să primească fotografii cu ea. Ajunsese la concluzia că, dacă va reuşi să găsească o tânără...

De fapt, va reuşi vreodată s-o uite pe Ana? Va reuşi să uite cum o sărutase atunci, în lift? Va reuşi să uite imaginea ei coborând scările acestei case îmbrăcată în rochia de mireasă? Va reuşi să uite chipul speriat pe care-l văzuse când intrase prima oară în apartamentul Ninei, la şase dimineaţa? Va reuşi să uite panselele, ecografiile, tango-ul din curtea Bambinei? Va reuşi să uite ochii plânşi şi obrazul înroşit?

Doamne, câte se întâmplaseră în doar trei ani!

... Oare va reuşi să uite şi ochii aceia îngroziţi la vederea lui Ştefan? Că o mare parte din dubiile lui erau provocate de groaza pe care-o văzuse atunci în ochii ei...

De ce stătea Ana cu Ştefan? De ce plecase cu el, de fapt? Doar ca să scape de soţul dement, proprietar de şiş? Ştefan avea un cuţitoi lung cât o cizmă; şi-avea şi pistol... Oare acceptase să plece cu el? Sau fusese silită să-l urmeze? Aflase că ieşiseră din casă ţinându-se de mână, iar ea urcase prima în BMW; dar asta nu era foarte concludent. Adevărul era bine ascuns în sufletul ei...

Ana nu mai era speriată de Ştefan? Era ceva ciudat...

Soţia lui plecase... fie ca să scape de el, fie ca să rămână cu Ştefan. La o analiză atentă, constata că ambele variante erau viabile. El devenise un soţ tiran. Ştefan era un bărbat galant şi foarte atent cu femeile - mai ales cu cele pentru care avea oareşce sentimente. Dar Ana ura femeile care "spărgeau căsnicii" - iar Ştefan era însurat. Rubina trebuia să nască... Oare născuse? Oare pe cine putea să întrebe asta? Pe nea Vlad... Dar parcă nu-i venea să se ducă să-l întrebe pe el... că putea să-l sune pe tatăl lui Ştefan! Şi nu voia să vadă iar cuţitul ăla lung cât o cizmă staţionând în faţa casei... Să fi acceptat Ana rolul amantei? Era greu de calculat...

Dacă stătea cu Ştefan... şi dansa aşa pentru el, trăgea concluzia că stătea "de bunăvoie". Şi chiar îi plăcea! Că prea dansase "din suflet"... În poza cu aşternuturi franţuzeşti, râsul era sincer...

Indiferent cât de mult s-ar fi gândit la asta, ajungea la aceeaşi concluzie: Rubina. Şi copilul ei. După ce năştea Rubina, afla şi el de ce plecase Ana.

Dacă Rubina rămânea lângă Ştefan, Ana voise să scape de soţul tiran. Şi acceptase rolul de amantă plasată într-un penthouse, cu contul alimentat periodic din belşug. În cazul ăsta, el va încuia fetiţa în dormitorul tatălui lui şi-i va spune lui Ştefan că vrea să vorbească cu Ana, înainte de a-i da copilul. Şi probabil că i l-ar fi dat. Că o asemenea descoperire ar fi fost, totuşi, prea grea pentru el.

Dacă Rubina pleca la părinţi, cu tot cu copil, Florentina n-avea ce căuta la Cannes. Că nici băiatul lui n-avusese ce căuta acolo! Atunci, Ana va deveni soţie... şi nevastă şi mamă. Iar trecutul va fi dat uitării. El va rămâne cu Florentina, ea va uita tot ceea ce făcuse înainte de a călca în vila de la Cannes...

Dacă Rubina pleca la părinţi fără copil, atunci Florentina pleca

urgent spre Cannes. Că Ana strânsese multă dragoste în suflet; iar fetiţei lui îi fusese mult prea dor de mami, ca să n-o trimită urgent să beneficieze şi ea de dragostea aia mare-mare...

Din cele trei variante, două se terminau cu plecarea picei. Adică el avea 66% şanse să rămână singur cuc în căsoiul ăsta rece şi tăcut... Începuse să se obişnuiască cu gândul ăsta; se convinsese şi el că picei lui îi era mai bine la Cannes, cu mămica ei. Ana nu era genul de mamă care "îşi planta" copilul la bunici; Ana şi-ar fi petrecut toată ziua jucându-se cu fetiţa ei, fără să se plictisească vreo secundă. Iar Ştefan era fascinat de pice... şi asta-l bulversa total, pentru că micuţa semăna cu tatăl ei natural mai mult decât semăna cu mama...

În curând, se va afla ce mai făcea Rubina. În curând, va afla şi el ce-avea de făcut. Iar dacă tatăl lui nu se convingea rapid de necesitatea plecării Florentinei, o să "uite" să treacă pe la ei, în drum spre discotecă. Şi cam atât - restul va fi morală... şi iertare.

Şi-o să rămână singur cuc în casa asta rece...

Ştefan

Era trei dimineaţa; Ana discuta cu năşica lui despre cozonaci. Îi explica de ce se frământă straşnic, uitând că dna contesă nu făcuse niciodată cozonaci... Se apropie de naşul lui. Şi-l privi lung, întrebător... Bărbatul începu să râdă:

- Sigur vrei să ştii părerea mea? S-ar putea să nu-ţi placă...
- Sunt foarte atent...
- Ştefane... Dacă Ana-Maria îţi scapă printre degete, eşti fraier!

Începu să râdă:

- Nu, nu cred că vrea să alunece aşa...
- Eşti sigur? E foarte frumoasă şi foarte specială; oricând se poate ivi un tânăr care să picure ulei în faţa paşilor ei...

Nega încet...

- ... Am înţeles acum de ce-ai riscat atât anul trecut. Şi-ţi dau dreptate. Acum.
- Numai că anul trecut m-am grăbit. Nu eram pregătit pentru asta.

Se întoarse un pic, să fie sigur că Ana nu-l vede; strecură degetul printre nasturii cămăşii şi trase afară inelul... Naşul lui păli; apoi începu să zâmbească... Şi-apoi îl trase şi-i şopti la ureche:

- Să mă suni zilele astea, să-ţi spun care e cel mai bun loc din lume pentru căsătoria ta!

Aprobă, ştiind că în clipa asta stătea foarte aproape de acel loc special...

- Ea a divorţat?
- Da; a divorţat.
- Şi el ce spune?
- Cine-a mai stat să-l asculte?!
- Ştii bine ce-am vrut să spun!

Se încruntă uşor:

- El o cam ţine prizonieră pe fetiţa ei. Şi mă pregătesc să intru peste el în casă şi să-mi aduc copilul acasă.
- Ea ce părere are despre planul tău?
- Ea?... Ea se pune pe locul doi şi se gândeşte la siguranţa mea. Ştie că, dacă m-ar căuta fostul ei socru la Cannes, cu protecţia copilului, poliţia şi Interpolul, lucrurile s-ar complica foarte tare. Aşa că-şi pune uneori un zâmbet obosit pe chip şi se uită lung pe fereastră, aşteptând ca tatăl biologic al copilului să vadă evidentul... Şi nu plânge - că-mi pierd controlul când o văd plângând şi distrug tot în jur...
- ... E o persoană foarte specială. Sper că părinţii tăi or s-o accepte, până la urmă.
- Indiferent ce decizie iau ei, eu mă însor cu ea. Dar aş suferi mult dacă aş şti că tata n-o să-mi recunoască băiatul de nepot.

Nu-l înţelesese; decise să-i explice, pe scurt, acea regulă:

- Un ţigan nu se poate căsători cu un român. Niciodată! Mai ales când o spune tata, apropo de singurul lui fiu.

Acum aproba grăbit. Continuă:

- Şi chiar dacă primul ei soţ a învăţat-o tot ce trebuia să ştie, iar ea a învăţat romanes şi s-a schimbat şi-a adoptat regulile noastre, pentru tata nu contează. Mai e şi prostia pe care-am făcut-o anul trecut...
- O să-i sun, zilele astea, să le spun că aţi fost aici şi că le pregătesc câteva fotografii. N-am să încerc să-i influenţez - că ştiu că n-am să reuşesc. Dar o să fiu sincer, ca de obicei, şi-o să-mi spun părerea. Nu ştiu dacă o să te ajute sau nu; dar dacă te uiţi în jur, constaţi că tot castelul ăsta mare e făcut din cărămizi...

Aprobă, zâmbind:

- Şi cum a venit vorba despre castel... Pot să-i arăt şi ei camera noastră?

Contele zâmbea şi aproba... şi se scotocea prin buzunare, uitând că azi era bal şi-şi lăsase cheile în birou...

- Mă duc să descui. Îţi las cheia pe masă, bine?

Aprobă şi-l privi lung, ciudat:

- Mie mi se pare că are stofă de contesă...

Naşul lui se întoarse din drum, ca să-i şoptească la ureche:

- Are stofă de orice îi ceri tu. Când a intrat aici, a intrat contesă. Depinde doar de tine, să rămână contesă. V-am observat un pic, de pe margine. Privirea ei spune totul; iar privirea ei arată că va face întotdeauna tot ceea ce este necesar ca să te vadă pe tine fericit. De-aia ţi-am spus: dacă îţi scapă printre degete, eşti fraier!

Iar contele se îndepărta grăbit...

Întoarse capul spre soţia lui: chiar aşa? Ana făcea tot ceea ce făcea doar ca să-l vadă pe el fericit? Contesa îi povestea chiar acum ceva amuzant; ea râdea... Ea îi spusese, într-o seară de decembrie, că fiecare clipă de tristeţe prin care trecea el îi scurta ei viaţa cu o zi. Îi spusese că nu suportă să-l vadă trist...

Era uşor cretin - că tot nu pricepuse că Ana îl iubea. Sau poate că nu realiza încă asta...

Ochii căprui se întoarseră spre el; Ana îl privi lung... şi trebui să revină spre contesă. Dar râsul ei nu mai era acelaşi. Îl văzuse singur; acum se întreba unde plecase contele, de ce nu venea şi el lângă ea, la ce se gândea oare soţul ei...

Oare cum îl numea Ana, în sufletul ei? "Soţ"? "Logodnic"? Ce titulatură îi dădea lui, în mintea şi sufletul ei?

Contele se apropia de soţia lui; îi spunea ceva, iar contesa se scuza şi plecau amândoi... Ana se întoarse spre el. Mm, ce gânditoare era! Chiar aşa rău o speriase cu seriozitatea aia de pe chip? Întinse mâna spre ea... şi lăsă baltă toată eticheta; îi strânse cu putere mâna. O trăgea spre scară...

- Ce s-a întâmplat?
- Am vorbit cu naşul meu.

Ana aştepta continuarea...

- Şi-am să-ţi arăt acum o cameră foarte specială pentru mine.

Mai mult nu-i va spune acum, ci după ce îi va explica apariţia Rubinei... şi titlul de conte. Şi restul.

Ana-Maria

Unde-o ducea?... Mă rog; nu conta. Era cu el, pentru că voia să-i arate ceva... O cameră foarte specială...

Urcau scara. Într-adevăr, mirosul acela plăcut de scorţişoară începuse să se estompeze. Se simţea mirosul de umezeală; probabil că, dacă ar fi fost aprinse toate luminile, ar fi văzut şi mucegaiul...

Coridorul acela era sumbru. Întunecat, extrem de înalt şi de lung şi prost luminat... Cum or fi trăit conţii acolo? Că ăla nu era loc să-ţi trăieşti viaţa; ăla era loc să faci TBC şi să mori în maximum o lună! Dar poate că exista o şmecherie, care-i scăpa ei...

Ajunseseră aproape de capătul coridorului; Ştefan apăsă ultima clanţă. Intrară.

Camera aia era luminată feeric. Mm... Deci asta era o cameră foarte specială pentru Ştefan...

Uşa era foarte aproape de peretele din stânga al camerei. În dreapta, văzu imediat armurile şi panoplia cu săbii. Mai făcu doi paşi şi fu trasă în faţă. Unde vedea o bibliotecă. Pe tot peretele. În colţul din

dreapta vedea şi scara absolut necesară pentru a ajunge la cărţile de sus... În faţa bibliotecii era un birou. Era mai mare decât biroul megalomanic din vilă; era gigantic. Evident, mobilă veche, stil... Iar la vreo doi metri în faţa biroului se întindea o masă... Sau să-i spună "platformă"? Că avea cam patru metri pe patru. Pe ea era o machetă superbă. Nu-şi putea lua ochii de la ea... iar Ştefan o trăgea tocmai spre macheta aia...

Erau trei dealuri, în colţuri. În cel de-al patrulea colţ era malul mării. Fiecare detaliu era reprodus în amănunt: copacii, tufişurile, oamenii, caii, castelele, trăsurile, catapultele... Pietricelele aşezate pe post de bolovani... Erau atât de realiste, că-i venea să întindă mâna şi să verifice cu degetul dacă râul chiar era ud! Iar ei traversau acum spaţiul generos dintre uşă, machetă şi armuri. Simţea că aici, în camera asta, învăţase Ştefan cum să mânuiască sabia şi cuţitul... şi cum să-şi conducă regatul...

Soţul ei se aplecă şi luă un omuleţ, pe care i-l puse în mâini. Îl privi, preţ de-o clipă şi deduse că era unul dintre regi... Ştefan arătă larg în jurul lor:

- Aici am crescut; aici, contele m-a învăţat principiile lui şi mi-a predat primele lecţii de scrimă. Aici mi-am petrecut vacanţele de vară - nu în şatră. Contelui îi datorez o parte din capul de bulibaşă, cum îi spui tu. Cealaltă parte am învăţat-o de la tata. Iar contele tocmai mi-a spus că abia aşteaptă să vadă cum pun gheara pe tine şi te conving să semnezi o hârtie cu antetul statului. Îmi mai rămâne salba...

Hm! Da' cine-i spusese lui că ea avea nevoie de-o salbă? În fine... El ţinea musai să-i dea o salbă. OK. O să-l ajute şi ea, atât cât putea - că era dorinţa lui, iar ea îl sprijinea în tot ce făcea el. Dar nu puteau vorbi despre altceva acum? Că partea aia cu măritişul şi salba o făcea să se fâstâcească şi să roşească...

Soţul ei privea atent macheta... mută doi omuleţi dintr-unul dintre castele într-o căruţă şi zâmbi slab:

- Rubina a apărut în clipa în care contele l-a sunat pe tata şi l-a rugat să-l lase să mă transfere aici cu liceul. Mama a început să plângă, că o să rămân în Franţa iar ea mă pierde de tot. Tata m-a întrebat pe mine ce părere am; şi, la trei zile după ce i-am spus sincer că mi-ar place ideea, m-a chemat în şatră şi mi-a prezentat-o pe Rubina. Cică părinţii ei ne făcuseră o vizită pur întâmplătoare... În clipa aia, am înţeles unde greşisem; seara, l-am sunat pe conte. Iar el mi-a explicat că ai mei se panicaseră şi m-a sfătuit...

Tii, ce repede mutase o armată întreagă! Şi-acum se ocupa de regina în rochie albă - o transfera în alt castel:

- Şi mi-am jucat rolul; m-am tăvălit o oră prin iarbă pe-acolo, urlând că eu o vreau pe Rubina. Tata a chemat un taxi; s-a dus, a negociat şi s-a întors cu ea şi cu părinţii ei, toţi cu chef de nuntă. Şi atunci am pus eu piciorul în prag: nunta nu se face atunci. Fata e minoră iar eu nu sunt violator, aşa că o s-o las să crească în rulota mea până face 18 ani. Tata a sărit să mă pocnească; i-am zis că imediat cum o face, ies şi mă duc la aeroport - şi-mi iau bilet doar dus. A renunţat la intenţie, aşa că lucrurile au rămas cum le-am stabilit eu. Şi n-am făcut nunta, iar ai ei au înţeles că vor primi doar o parte din *darro* - iar restul, grosul banului, mai are de aşteptat... Şi poate-au înţeles şi că aflasem ce sfori trăseseră ca s-o împingă pe Rubina sub nasul tatei...

Regina era pusă acum la adăpost, în cel mai înalt şi mai frumos castel. Era apărată de-o armată mare şi puternică... Ştefan nu prea mai avea ce aşeza; ea începea să înţeleagă ce se întâmplase... şi ce făcuse soţul ei. Şi descoperea că nu era nicăieri, pe macheta aia, vreun copilaş; aşa că Ştefan privea lung rezultatul... Se gândea probabil cum s-o reprezinte pe Florentina... Soţul ei oftă greu:

- N-aş fi făcut niciodată nunta; când împlinea 18 ani, o trimiteam înapoi la taică-su, fată mare cu tot cu *darro*. Dar...

Ochii verzi se ridicară spre ea:

- ... Dar am fost la nunta lui Nicuşor; şi, când am intrat pe poartă, am văzut o tânără superbă care râdea şi vorbea cu Luminiţa. Şi am rămas în mijlocul drumului, cu gura căscată la propriu...

Şi-acum ea simţea că regina se plictisise la culme, singurică-n castel. Aşa că porni încet spre ea, ocolind macheta prin partea cealaltă...

- Nu pot să nu constat că soarta m-a legat, totuşi, de Franţa - deşi tata s-a luptat din greu să mă ţină măcar în Bucureşti. Nu pot să nu constat că soarta m-a legat de femeia frumoasă care dansează dumnezeieşte tango, dar care în realitate iubeşte valsul...

Ştefan tăcu. Ajunsese lângă el, dar ochii ei priveau macheta... Se aplecă şi încercă să aşeze regele în aşa fel încât să stea faţă în faţă cu regina lui, ţinându-se de mâini:

- Iar eu nu pot să nu mă gândesc că poate soarta nu s-a schimbat nici o clipă, de-a lungul anilor. Şi că poate mie mi-a fost dat să-l cunosc pe Florentin, iar ţie ţi-a fost dat să îngropi două femei şi doi copii, pentru că soarta voia şi trebuia să ne unească...

Ştefan

Doamne, ce vedea! Ce auzea! Ana lui spunea cuvintele alea? Ana îi rostea gândurile? Ana punea figurinele lor exact ca-n visul lui? Ce putea să însemne asta? Oare însemna ceva? O privea lung... Soţia lui îşi deschise poşetuţa. Şi rupse un colţ de şerveţel. Îl răsucea ciudat...

Păli; punea colţul ăla răsucit pe braţele figurinelor - şi vedea cum se căznea să-l pună la mijloc... Gata. Reuşise. Făcuse un bebeluş. Iar el simţea că nu mai poate respira! Ochii căprui îl priviră lung, serioşi. Iar soţia lui şopti:

- Prinţesa e în castel, în patul cu baldachin. De-aia nu se vede...

Reuşi să se dezmeticească îndeajuns de mult ca să scoată şosetuţa din buzunar. Era rândul ei să pălească...

- Pe 4 ianuarie dau comanda pentru mobilă. Iar pe 31, cel mai târziu, mă duc eu şi-o aduc acasă.

Ana privea lung şoseta... iar ochii căprui se ridicară spre el, însoţiţi de un zâmbet:

- Pe 31 ianuarie, cel mai târziu, Florentina se mută acasă.

Da! În sfârşit! În sfârşit, nu se mai punea pe locul doi! Doamne, cât de dor îi era reginei lui de prinţesă! Nici nu-şi imagina el...

O trase uşor în braţele lui; fu cuprins cu braţele... Ana lăsase capul pe umărul lui; el privea lung regina, regele, şerveţelul...

Florentin

De ce-l chinuiau? De ce-l ţineau acolo, la masa aia?

La şase dimineaţa, Roberto venise şi-l luase "pe sus". Pe Florentina o transportase în păturică; iar la nouă picea năvălise afară din camera lui, plângând şi ţipând "Tati, ude esti?"... Şocaseră copilul ăla! Îl speriaseră cu poveştile despre oamenii răi care-o făcuseră pe mami să plece de lângă ea... Şi se îngrozea la gândul că Ştefan afla totul într-un sfert de oră...

Probabil că încă nu aflase şi asta; că era doişpe. Ei probabil că fuseseră la o petrecere, aşa că dormeau duşi...

Era mie-n sută sigur că Ştefan nu făcuse revelionul cu Rubina...

Ce părere avea Ana despre decizia lui de a-i arăta picei poza cu aşternuturi franţuzeşti? Că Ştefan sigur aflase ce făcuse el cu mesajul şi poza de Crăciun! Presupunea că îi spunea şi ei ce afla de la Ceauşescu - că doar era copilul ei, nu? Era un pic bulversat de faptul că Ana nu dăduse nici măcar un telefon... Deşi...

Sperase, într-un vis foarte optimist, că ea va apăsa butonul soneriei. Într-un vis ceva mai pesimist, sperase că va apăsa butonul mobilului. Dar Ana-Maria nu apăsase nici un buton, în noaptea asta. Sau poate că vorbise cu Nina... Nu putea să-şi sune finuţa şi s-o întrebe - că avea şi el ambiţia lui...

Stătea în sufragerie, lângă tatăl lui, la masă; era perfect treaz, perfect conştient de posibilitatea ca totuşi Ana şi Ştefan să se potrivească, să fie fericiţi împreună... Se întreba ce mai aştepta, ce spera... De ce mai aştepta şi spera...

Ana-Maria

Iar o plimba cu limuzina! Doamne, cât şi-ar fi dorit să poată s-o transforme pe Nina într-o musculiţă, s-o aşeze pe umărul ei şi să-i arate şi ei ce isprăvi făcea în ultimul timp!

De dimineaţă, pe la şapte, Ştefan decisese că puteau părăsi balul; aşa că-şi luaseră la revedere de la conte şi contesă, nu înainte de a promite solemn că vor reveni curând într-o vizită prelungită de cel puţin o săptămână, şi plecaseră. Gilles probabil că dormise în maşină, că păruse odihnit... Ea adormise buştean cu capul pe piciorul lui Ştefan... În avion dormiseră buştean amândoi, păziţi de Shun... Grasu şi Diamant petrecuseră şi ei - că aveau cearcăne. Dar amândoi îi priviseră lung de pe pista aeroportului Otopeni - şi rămăseseră cu gurile căscate, pentru că ieşiseră din avion în ţinuta de la bal... Şi se mai odihniseră un pic şi la Cernica. Şi-acum limuzina îi ducea la petrecerea de la Calypso. Soţul ei insistase să-şi ia rochia lungă, din lycra. Ea ar fi vrut să rămână în rochia grena - dar nu insistase...

Gata; ajunseseră. Coborâră, iar uşile se deschiseră larg. Nee, soţul ei nu se grăbea... Frigul intra în clădire, dar lui nici nu-i păsa...

Aici chiar trebuiau să domine; că aici se va discuta despre caşcaval. Aşa că mergea drept, la braţul lui, şi evita să privească în jur... momentan. Uşile sălii se deschiseră.

Măiculiţă Doamne, ce era acolo!

Gata; gălăgia se transformase în murmur. Ea zâmbea slab... gândindu-se că era probabil unica soţie de interlop care-şi petrecuse noaptea de revelion într-un castel francez, cu diamante veritabile la gât... Şi uite cât de bine arăta, după cozonacul de Crăciun... Iar părul ei nu era chinuit de vopseluri şi bigudele... Iar soţul ei n-avea nici măcar o sesizare la poliţie... Şi făcea caşcaval cu acte... de-ăla gustos...

Traversaseră ringul de dans; unii se ridicaseră şi-l salutaseră pe Ştefan cu capul, alţii doar ridicaseră mâna şi-i zâmbiseră. Funcţie de ierarhie probabil... Şi uite cum mâna lui o prinsese de mijloc şi-o conducea spre masă... Şi chiar dacă în restaurantul ăla erau câţiva zeci de mii de ani de puşcărie şi de patru ori mai multe arme decât populaţie, ea se simţea în siguranţă!

Deci stăteau la ultima masă din capăt; şi cum era singura masă rămasă goală, trăgea concluzia că soţul ei se lăsase aşteptat...

Se aşezaseră. Bun - până aici era mulţumită. Nu se împiedicase, nu-şi scrântise picioarele pe tocurile alea jenant de înalte iar seara promitea să fie plăcută. Că era cu manele - iar ea tânjea după nişte aerobic pe sistem!

Ştefan îşi aprinse o ţigară şi-i luă mâna în mâinile lui; şi începu să se uite lung spre mese. Observă, cu uimire, cum diverşi indivizi se ridică şi vin să-i strângă mâna - funcţie de privirea lui...

Chipurile alea multicolore, încadrate de sărmăluţe colorate şi fulgişori cu auriu rămăseseră întoarse spre ei... Ea nu prea ştia ce mai avea de făcut în seara asta, în afară de aerobic... Ei veneau, dădeau noroc, schimbau două vorbe şi se întorceau la locurile lor...

După patru asemenea saluturi, soţul ei întoarse capul şi-i şopti la ureche:

- Iar acum vine individul care te-a făcut să te plimbi cu motocicleta. Şi uite ce spăsit e...

Serios? Ia să-l vadă şi ea; ca să-şi regleze tirul poşetuţei, în caz că individul o cerea!... Ăsta încercase să-i omoare ei bărbatu'? Nulitatea asta? "Era mâncat"! Două poşete şi-un toc îi veneau de hac!

- Ai două variante. Ori aţipeşti lângă mine, cât dau eu noroc cu toţi şi pun ţara la cale, ori dansezi. Iar mie, sincer să fiu, mi-ar place să stau aici şi să te privesc...

Serios? Îl privi lung... Adică o îmbrăcase cu rochia aia sexy ca s-o pună să se zbânţuie toată noaptea? Individul se oprise lângă Ştefan; ea însă nu se sinchisea de asta! Ea se apleca şi-i şoptea soţului ei la ureche, în romanes:

- Juri că nu redecorezi p'-aici?

- N-am observat să plângi la manele...

Începu să râdă... Şi-acum îl sărută aşa cum ştia ea... Şi se ridică. Instantaneu, se mai ridicară patru tinere. Abia acum observă că ringul era gol... Iar ele n-o vor lăsa să se zbânţuie singură acolo, ca o ciudată... Păi era perfect!

Ajunsese la marginea meselor. Ridică mâna şi-şi continuă drumul în paşi şi mişcări de dans... Yes! Aerobic pe sistem!

Ştefan

Ochii manelistului se întorseseră spre el; îi făcu semn că poate "să-l pomenească" azi, iar boxele bubuiră:

- Şi pentru cea mai frumoasă soţie din lume, de la regele aurarilor!

Arătă spre scaunul de lângă el, fără să-şi ia ochii de la soţia lui. Care tocmai se întorsese spre el... şi dansa provocator, făcând opturi spre podea... Titel tăcea; dar dacă ar fi zis ceva, ar fi vorbit singur. El îşi privea soţia şi-i promitea că la două cel târziu plecau - că aveau o grămadă de treabă, ei doi...

Ana-Maria

Ei, păi dacă-i transmitea de-astea, să-i transmită şi ea că era de acord cu ideea; nu? Şi mai ales, să-i arate o mişcare nouă - buclişoară spiralată din şoldul drept, tot spre podea şi-napoi... Sprânceana lui Ştefan se ridicase, admirativ... Începu să râdă şi ridică din umeri: păi el îi aducea CD-uri cu manele, nu? Ce se aşteptase?

Dansa şi râdea. Era fericită. Ştefan nu se supăra pe ea, indiferent câte "invenţii" aerobice făcea, indiferent unde le făcea! El le aprecia din privire, mai ridica uneori o sprânceană admirativă... ştiind că erau toate pentru el... Iar ea era a lui, iar el o încuraja să se distreze aşa cum voia ea...

Aerobic pe sistem!

2 ianuarie 2006 - luni

Ana-Maria

Diamant condusese încet pe pietrişul ăla, foarte atent la parbriz; Ştefan îşi cam pierduse răbdarea, pe bancheta din spate, iar vărul lui era un tip foarte discret...

BMW-ul se opri în faţa porţii; Ştefan coborî şi se grăbi s-o ia pe braţe... Ea încerca din greu să-l facă să-şi piardă concentrarea... Şi imediat cum atinse podeaua, ridică mâinile şi-i arătă cum se făcea buclişoara aia spiralată...

Mm, ce febră musculară o să aibă ea la prânz!

Nicuşor

Apăsă butonul roşu şi lăsă telefonul pe masă. Îşi aprinse o ţigară...

Ceea ce aflase îl zăpăcise un pic. Şi-l întristase, dar îl şi bucurase totodată.

Tocmai îl sunase un amic; un tip care se ocupa cu taxe de protecţie. Individul încercase să-l protejeze şi pe tăticul lui, la un moment dat; intervenise Ştefan, care-l pusese prompt la punct. Dar rămăseseră într-un fel amici - bătuseră palma şi se salutau când se întâlneau. Şi uite că individul îl sunase acum, după vreo doi ani de tăcere, ca să-i spună că îşi petrecuse noaptea la Calypso şi schimbase câteva cuvinte cu Ştefan... Şi-i spusese multe alte lucruri despre cum îşi petrecuse Ştefan noaptea. Şi despre cum şi-o petrecuse Ana - cea mai frumoasă şi mai fericită femeie din restaurantul ăla...

Ştia că Ştefan şi Ana se înţeleg bine - că la cât de mult o iubea el, era imposibil ca Ana să nu fie fericită şi să nu-l facă şi pe el fericit! Altceva îl apăsa acum. Ştefan venise din nou în România... şi nu dăduse nici un semn de viaţă. Nici nu-i transmisese ceva pentru Florentin, nici nu-l sunase să-l întrebe ce mai face... Cât despre "Crăciun fericit" şi "La mulţi ani" nici nu putea fi vorba... Da, ştia că afacerile prietenului lui se extinseseră, şi-acum "nu mai purtau acelaşi număr la şosete". Dar asta însemna că nu mai erau prieteni? Sau însemna doar că Ştefan devenise bărbat "însurat" şi, aşa ca toţi bărbaţii însuraţi din dragoste, uita de toţi şi toate când privea în ochii soţiei lui? Sau îl pedepsea, pentru că promisese să se ocupe de Florentin şi Florentina iar el nu reuşise să-şi determine cumnatul să o trimită pe micuţă la Ana înainte de sărbători?

Trebuia să facă ceva. La urma urmei, văzuse şi el tristeţea lui Florentin, de revelion! Ei pocniseră şi incendiaseră rachete; el zâmbise şi se uitase spre cer doar ca să nu se uite în pământ...

Nu voia nimic de la Ştefan. Nu voia favoruri sau sprijin financiar, sau vreo vorbă bună la primărie şi prefectură. Voia doar să ştie că erau prieteni. Că mai erau prieteni. El se căsătorise cu o Manolache; Ştefan urma să se însoare cu o fostă Manolache... Dar asta nu-i putea împiedica să-şi dea reciproc telefoane! Totuşi... Totuşi, se vizitaseră de-atâtea ori! Jucaseră de atâtea ori fotbal şi prinsa şi leapşa şi împărţiseră frăţeşte Eugeniile şi încasaseră frăţeşte scatoalcele după ceafă! Aşa că răceala asta dintre ei era un pic ciudată...

Dacă el va reuşi, azi, să-l convingă pe Florentin să trimită odată copilul la Cannes, Ştefan nu va mai uita vreodată să-l sune sau să-l viziteze! În orice caz, nu va mai uita vreodată să-i dea un SMS de Anul Nou! Anul ăsta uitase...

Luă telefonul şi selectă numărul. Spera doar că, după ce-l va mârâi bine, Ştefan îi va da "dezlegare" la planul lui. Şi-apoi se va gândi că băiatul lui nea Vlad nu-i voia totuşi răul.

Ştefan

Cee? Iar suna în toiul dimineţii...

Se încruntă şi apăsă butonul roşu: iar Nicuşor? Ce-avea băiatul ăsta cu somnul lui? Că era frânt de oboseală, după atâta caşcaval şi dragoste... Se îmbrăca grăbit, încruntat... Şi abia după ce ieşi în curte, apăsă butonul verde. Suna...

- Neaţa, Ştefane.
- Neaţa.
- La mulţi ani.
- La mulţi ani şi vouă.

"Şi hai, spune odată ce vrei." Îi venea să-i zică vreo două în romanes...

- Scuză-mă că te sun la ora asta; mai ales că ştiu că azi-noapte n-ai dormit. Dar uite, am aflat că eşti în România şi mă gândeam...

"Haai odată!" Mm, îi venea să urle la el! Dar se abţinea eroic, că Nicuşor era un băiat bun chiar şi atunci când îl suna la opt dimineaţa...

- Dat fiind faptul că eu mă duc acum la Florentin, şi dat fiind faptul că joc la dublu, pot să-i spun despre Rubina?

Cee? Ce voia omu' ăsta? Ce naiba? Bombăni în romanes, mult prea obosit ca să se mai gândească la ceea ce auzise:

- De ce te bagi în asta, Nicuşoare? De ce te scarpini, dacă nu te mănâncă?

- Fiindcă el e cumnatul meu. Iar tu eşti prietenul meu. Dacă eu reuşesc, vă e bine la amândoi. Dar ca să încerc măcar, îmi trebuie aprobarea ta. Pot să-i spun ce s-a întâmplat în decembrie?

Da; Nicuşor "juca la dublu". Iar dacă reuşea să-l convingă pe idiot să le dea copilul, le era amândurora mai bine. Nicuşor era bine intenţionat. Şi uite... Uite ce descoperire făcea el - că, pe 2 ianuarie dimineaţa, pe Nicuşor "îl freca" problema mutării Florentinei la Cannes!

... În fine; nu conta. Probabil îl sunase cineva care-i văzuse pe ei la Calypso. Se grăbi să-i răspundă:

- Spune-i. Că oricum o să afle. Şi nici nu mai contează - pe 31 ianuarie, cel târziu, Florentina se mută la Cannes - cu sau fără voia lui.

- OK. Pornesc spre el atunci. Scuză-mă că te-am trezit; dar n-am vrut să fac de capul meu şi să constat că am făcut o prostie. Salut.

- Salut.

Şi-acum Nicuşor îi închisese...

"Dat fiind faptul că eşti în România, pot să-i spun lui Florentin că ţi-a murit nevasta şi copilu'?" Nicuşor era genial... Şi chiar "îl freca" problema mutării Florentinei la Cannes! Habar n-avea unde făcuse idiotul revelionul; presupunea că acasă, cu părinţii! Deci efortul lui Nicuşor îi viza pe amândoi... Iar prietenul lui se ducea acum la Florentin şi încerca să-l determine să-i dea fetiţa azi. Că nu degeaba începuse cu "am aflat că eşti în România"!

Dacă i-o va da azi... Întoarse puţin capul:

- Adu ţigările şi-o cafea.

Diamant "se executa" cu viteza luminii; ori era curios, ori era foarte obosit... Se aşezară la masă:

- Ce mai ştii de Nicuşor?

- Nu foarte multe. Ultima oară am vorbit la începutul lui decembrie. M-a sunat, să mă-ntrebe cu ce poate să ne ajute la înmormântare; şi l-am repezit, că aveam multe pe cap iar el voia să ştie cum s-a întâmplat...

Clătină încet capul:

- Nu-ţi bate joc de prieteni, Diamante! Nici nu-ţi imaginezi cât de buni sunt prietenii... şi cât de rari...

Tăcea. Ştia că greşise şi tăcea.

- Nicuşor m-a sunat adineauri pentru că se duce la Florentin. A aflat că sunt în România - şi s-a gândit să se ducă la Florentin, să-l mai pistoneze cu Florentina. Şi m-a întrebat dacă îi dau voie să-i spună că Rubina şi Ramon au murit.

Diamant îl privea lung...

- Pe 2 ianuarie, dimineaţa, pe Nicuşor îl frige rău de mine, de Florentin şi de Florentina. Că dacă tot sunt în România, poate îl convin-

ge s-o dea azi. Şi nu pleacă singură cu avionul... Prietenii adevăraţi sunt foarte rari; dacă ai aşa ceva, ai mare grijă de ei.

Îşi aprinse o ţigară, suflă lung fumul... şi-l lămuri:

- Eu nu mă mai culc. Aşa că tu te duci fuguţa să te-ntâlneşti cu omu' seniorului şi să-ţi "plantezi" în ureche o cască. În funcţie de ceea ce auzi, mă suni. Că există posibilitatea să-l convingă să-mi dea copilul; şi trebuie să ştiu din timp, să mă pregătesc. Să o pregătesc şi pe ea, să organizez transferul prinţesei...

Primi o aprobare - iar Diamant se ridică şi alergă spre casă. Oftă greu: vărul lui era tare împrăştiat şi uituc! Şi-i lipseau foarte mult prietenii adevăraţi! Se baza doar pe el şi pistoalele lui; şi săbiile lui. În rest, n-avea încredere în nimeni, nu avea nevoie de nimeni...

Dacă Nicuşor reuşea...

Nicuşor

Apăsă scurt butonul. Aştepta... Aştepta... În sfârşit, paşii se apropiară iar yala se răsuci. Zâmbi şi ridică cutia cu pizza:

- Neaţa!
- Neaţa.

Florentin nu era nici vesel, dar nici trist. Ceea ce însemna că dădea să plângă. Şi-o să-l facă să plângă, pentru că va deschide discuţia despre Ana. Dar... Lăsă pizza pe masă:

- Unde-i picea?
- În dormitor, cu Minimax.

Aha! Se aşeză şi-l privi lung... Cumnatul lui aducea cafeaua...

- ... Băi, am venit să vorbim o chestie.
- Tot despre Florentina?
- Mai mult despre Ştefan.

Şi-acum Florentin se încruntase teribil... Atacă direct, în romanes:

- Ştiai că află tot ce se-ntâmplă în jurul Florentinei, nu?

Cumnatul lui răspunse tare, din bucătărie:

- Am aflat. Şi mă pregătesc să iau măsuri în privinţa asta. Că Ştefan ăsta nu-i buricul universului, sau vreun marţian, să facă ce vrea el cu cine vrea el. Cu mine nu-i merge.

Florentin se apropie cu farfuriile... şi le trânti sonor pe masă. Se încruntă şi el:

- Dacă nu te calmezi, mă ridic şi plec! Şi nu mai afli nimic! Lasă dracii, stai jos şi ascultă - că am veşti importante!

Tot furios era - dar acum stătea jos...

- Ai văzut care-i oferta de florărese de pe la petrecerile lui Crin; şi le-ai văzut şi pe-alea din piaţa de flori. Chiar nu-i nici una mai brează, aşa?

Cumnatul lui îşi acoperi faţa cu palmele... Oftă greu şi decise să se explice:

- Taică-tu e bolnav când te vede cum umbli abătut, cu copilul de mână. Maică-ta a trecut ieri pe la noi şi s-a încuiat cu Luminiţa în dormitor. Şi zice sor-ta că a plâns maică-ta cu sughiţuri, că ţi-ai făcut revelionul aşa cum l-ai făcut. Băi, deschide ochii! Vă chinuiţi aiurea cu toţii! Dă-i-o pe Florentina! Trimite-i-o odată!

Florentin se repezi şi-l prinse de guler:

- Tu eşti dement? E copilu' meu!
- E şi copilu' ei! Iar tu n-ai s-o uiţi, dacă Florentina e lângă tine! Florentine...

Îi desfăcu încet mâinile de pe cămaşă... Clătină încet capul:

- Pe ei poate ai reuşit să-i duci de nas; dar pe mine n-ai să reuşeşti.

Şi-acum ochii negri erau trişti... Florentin ştia că nu va reuşi - doar că se contrazicea repede-repede, ca să nu-şi întipărească realitatea în minte...

- Ţi-am spus că am veşti noi; poţi să mă crezi când îţi garantez că Ana nu se mai întoarce.

Evident, cumnatul lui se grăbi să-l contrazică:

- Nu e vorba de Ana.
- E vorba de voi. Şi de Florentina. Voi nu mai sunteţi voi - sunteţi tu şi ea. Iar locul Florentinei nu e lângă tine. Şi ştii şi tu asta. Mă îndoiesc că ţi-ar place s-o creşti cu mamă de-a doua... Dacă erai vreun boşorog iar picea termina facultatea, mai era cum mai era! Da' ea e mică iar tu eşti tânăr; orice muiere ai lua, te vrea numai al ei! Vrea să-ţi facă ea copii - şi n-o să-i surâdă când copilul Anei o să te ia de lângă copilul ei ca să o plimbi cu bicicleta, sau
- Şi ce vrei să fac, Nicuşoare? Să-i trimit ei fetiţa şi să-i forţez mâna? S-o fac să-l înghită pe Ştefan, cu toate cele rele ale lui, doar pentru că Florentina e fascinată de ochii lui? Cum dracu să trăiască copilu' meu în casă cu un cuţitar interlop, Nicuşoare?
- Ştefan e topit după Florentina. Şi e mult mai mult decât un cuţitar interlop. Iar relaţia lui cu Ana e perfectă. O iubeşte sincer şi stă la picioarele ei de bunăvoie.

Florentin etală un zâmbet larg:

- De unde ştii - ţi-a povestit el?
- Nu; m-a sunat un amic, mult mai influent decât mine, care a petrecut azi-noapte în restaurantul Calypso, cu ochii la ei.

Şi-i zdruncinase din temelii şi convingerile, şi încrederea, şi forţa de-a se lupta cu gândul că Ana plecase pentru totdeauna...

- Au devenit subiectul de discuţie numărul unu, prin cercurile prin care se învârt. Cică el e îndrăgostit lulea de ea; iar ea se pierde toată în ochii lui. Sunt nedespărţiţi; iar când merg unul lângă altul, sunt fericiţi. Se-aude că nu s-au certat niciodată; se-aude că anul ăsta or să se căsătorească... Sunt zvonuri care spun că au hotărât deja să aibă patru copii...

Cumnatul lui oftă greu şi-şi acoperi faţa cu palmele:

- ... O aşteptasem, de Revelion. Aşteptasem măcar un telefon, măcar o întrebare despre Florentina...
- Nu te va suna. Şi nu te va căuta. Voi doi aţi fost fair play. Tu ai salvat-o pe ea; ea te-a ridicat pe tine. V-aţi sprijinit reciproc. Şi v-aţi despărţit civilizat. Nu mai aveţi ce să vă spuneţi. A fost, nu mai este, gata... În privinţa Florentinei, Ana nu vrea să spere că o s-o înţelegi şi-ai s-o laşi pe pice la ea; că dacă ar spera asta şi nu s-ar întâmpla, ar fi prăpăd. Ori se omoară ea, ori vă omoară Ştefan pe toţi. Aşa că nu mai aştepta - că n-o să te caute.

Florentin se întoarse spre el, încruntându-se din nou:

- Şi tu crezi că Ana va fi mai fericită dacă i-aş da fetiţa? Eu nu cred. Că copilu' ar sta atârnat de gâtu' şi de poala ei, şi-ar bloca accesu' lu' Ştefan! Iar Rubina nu-i genul de

Se grăbi să-l informeze, ca să nu piardă momentul acela perfect:

- Rubina a murit, la începutul lui decembrie.

Florentin înlemnise. Nu ştiuse, iar vestea aia îl lăsase mască... Să-i spună şi restul, ca să fie sigur că nu uita nimic, şi-apoi să continue să încerce să-l convingă - nu?

- Şi ea, şi copilul - că a avut probleme la naştere, iar puştiul a fost prematur... A fost foarte mic, a făcut nişte complicaţii urâte...

Florentin

Doamne, Dumnezeule! Şi-acum îi spunea? Abia acum îi spunea? Păi asta însemna că el era uşor sinucigaş! Ştefan tânjea după Florentina? Nu - Ştefan se lega cu lanţu' de calorifer, ca să se poată opri, să nu intre peste el în casă, să-şi ia copilul! Că-l considera copilul lui, după ce-şi dusese propriul fiu la groapă...

- ... De ce nu mi-ai spus?
- Ştefan ne-a transmis, prin Grasu, să fim discreţi. Şi ştii ce înseamnă asta... Eu am fost la înmormântare. Era distrus; n-a lăsat sicriul din mână... L-a îngropat în şatră...

Deci Rubina murise... Iar de vreme ce Nicuşor nu pomenise decât despre copil, era evident că Ştefan o băgase pe nevastă-sa într-un sicriu, lipise plicul cu acte pe capac şi le dăduse adresa părinţilor ei - şi cam atât. El nu suferise decât pentru copilul lui. Îşi putea imagina cât de mult suferise... Ana îşi imaginase că piciul lui va veni la Cannes şi-l va creşte ea; iar în condiţiile astea, şi picea ei trebuia să ajungă la Cannes! Iar după ce băiatul lui Ştefan se născuse şi murise, singura idee care mai rămăsese "în picioare" era mutarea Florentinei la Cannes.

Acum, miza obţinerii măcar a celuilalt copil era uriaşă! Acum înţelegea şi el de ce se pomenise cu Ştefan la poartă... Şi-şi imagina cu uşurinţă cât de mare era, în realitate, pericolul...

Deci Rubina murise... Iar Ana nu se întorsese. Ana stătea cu Ştefan de bunăvoie. Nu era amanta lui; nu i se repartizase un penthouse şi-un cont rotofei. Era logodnica lui, locuia în vila lui, iar atunci când ei i se făcea sete, el se ridica frumuşel şi alerga cu paharul cu apă... Ştefan stătea la picioarele ei - şi-i plăcea mult locul ăla! Deci Florentina chiar trebuia să plece... Cât mai repede... Şopti încet, cât de încet putea, încercând parcă să nu se lase auzit de spionii lui Ştefan:

- ... I-aş trimite-o, Nicuşoare... I-aş trimite-o şi azi! Că nu mai suport s-o văd supărată, pupând telefonul şi calculatorul! Şi ştiu că, până nu-mi golesc viaţa de tot ceea ce reprezintă Ana, n-am să reuşesc să mă ridic şi să merg mai departe. Dar nu... Nu pot să mă despart de fetiţa mea. Îmi amintesc mereu cum a fost... Îmi amintesc cum am stat în maternitate pe scaun, cum am ascultat naşterea la telefon... Mi-l amintesc pe doctor... Îmi amintesc... Pozele au rămas - şi picea le vede în fiecare seară şi le comentează cu aşa o vervă că nici nu mai trebuie să mă uit ca să-mi amintesc... Am fost fericit cu ea, Nicuşoare! Extrem de fericit!

- Ea a fost fericită cu tine?

Negă încet... şi adăugă:

- Nici nu cred că m-a iubit cu adevărat... Când am reuşit s-o prind, am băgat-o cât de repede am putut în sala mare de la Primărie şi-am legat-o de mine. Şi imediat a rămas gravidă... Iar când a pierdut sarcina, ne-am repezit amândoi să insistăm, să rămână iar... Asta e! Va trebui să mă obişnuiesc cumva cu realitatea. Eu am iubit-o; ea nu m-a iubit. Ea a simţit că o iubesc şi s-a simţit întotdeauna datoare faţă de mine... Că eu am insistat şi-am căutat-o şi-am salvat-o... şi i-am spus că nu vreau decât să se mărite cu mine...

Îşi aprinse o ţigară:

- Am încercat din greu să mă conving că n-am dreptate. Că şi ea m-a iubit. Că n-a fost vorba doar de recunoştinţă şi de milă. Eram atât de turbat să spună "Da", că nu se poate să nu fi observat şi ea asta! Şi-a spus "Da"; că eram plin de speranţă şi mă uitam la ea ca la soare! Şi probabil că n-a lăsat-o sufletul să dea cu speranţele mele de pământ... Probabil s-a gândit şi că am scos-o din infern şi îi ofeream un drum mare şi frumos pe care să meargă mai departe-n viaţă... Şi nu ştiu de ce am fost atât de idiot, să stric drumul ăla mare şi frumos, să-l transform într-un chin. Dar am făcut-o. Şi uite că vraja s-a dus, iar ea a văzut realitatea... Trebuie s-o accept şi eu. Iar când o să accept realitatea, Florentina o să plece. Săptămâna asta, sau săptămâna viitoare... Că am început să renunţ la a mă minţi singur...

Cumnatul lui îl bătu uşor pe umăr:

- Eu ştiu o chestie. După ce vei accepta realitatea din viaţa ta, vei vedea şi realitatea din jurul tău. Iar florăresele de la Coşbuc n-or să ţi se mai pară neinteresante. Aud că şi Crina întreabă de tine...

Oof, Doamne! Înnebunise şi Nicuşor! Tocmai el, pe care-l considerase întreg la cap... Dar poate că ei aveau dreptate; poate că el era nebun! Poate că el era idiot, că n-o suna pe Crina... Deschise cutia şi luă o felie de pizza:

- Hai, cumnate - ţine-mi companie la micul dejun.

Nicuşor se servea şi el... Zâmbi slab:

- Auzi, mă? Eu mă gândeam la o blondă.

Cumnatul lui nu muşca din felie, deşi ar fi putut s-o facă...

- O ţigancă blondă. Că dacă i-aş duce tatei în sufragerie o brunetă, n-ar fi aşa o chestie. Da' să se vadă, aşa, o masă plină de capete brunete, şi între ele un moţ blond, cârlionţat ca la balamuc...

- Mă! Unde dracu vrei tu să găseşti ţigancă blondă şi cârlionţată? Te-ai dementit de tot!

- Mie aşa mi-ar place. Să fie blondă, cu bucle isterice. Să n-aibă mai mult de un metru şaizeci şi 50 de kile...

Nicuşor rânji cu subînţeles:

- Şi la sutien cât să poarte?

- Trei. Sau patru.

- OK. Mă duc să cumpăr plastilină. Că nu cred că se găseşte aşa ceva în România, iar tu eşti cumnatul meu preferat şi simt că trebuie să te-ajut cumva...

Râdeau amândoi...

Trecând peste supărare şi peste gândul plecării picei, el chiar vorbise serios. Ar fi vrut să-i iasă-n cale o tânără extrem de ciudată, extrem de aparte... Pentru că, de data asta, probabil că el va fi cel care nu va putea spune "Nu" pentru că va vedea la ea o dragoste mare... Şi-avea nevoie de-un chip ciudat, de care "să se lipească" măcar până la nuntă...

I-ar fi plăcut să fie el cel iubit. Să nu se mai îndrăgostească niciodată. Ca să nu sufere niciodată. Să nu mai sufere niciodată. Dar, vorba lui Nicuşor: de unde să se găsească în România o ţigancă get-beget, blondă cu părul lung şi buclat, mititică şi slăbuţă şi cu numărul trei la sutien? Şi florăreasă pe deasupra? Şi nemăritată, fireşte? Ehei...

Ştefan

Deci Nicuşor acţionase...

Prietenul lui nu obţinuse eliberarea Florentinei. Obţinuse în schimb un lucru mult mai puternic - îl făcuse pe Florentin să accepte realitatea. Îl făcuse să recunoască, cu gura lui, că o grăbise pe Ana şi-o alergase până la Primărie, ca să n-o scape. Florentin recunoscuse azi că Ana nu-l iubise... Iar asta îi explica lui cum de plecase Ana atât de uşor cu el... Oare Ana îl plăcuse încă de anul trecut? Greu de spus; imposibil de aflat adevărul - că Nina n-ar fi scos un cuvinţel, nici chiar dacă o ducea în sala de tortură din beciul castelului din Turenne şi-i explica pe larg fiecare ustensilă şi procedură de-acolo...

Florentina mai avea maximum 2 săptămâni de stat în România. Aşa că trebuia să se pregătească, să comande mobila, să recitească listele de demult şi să le modifice - că prinţesa crescuse...

Dar dacă îi dădea lui Diamant "temă de lucru"? Florăreasă blondă, buclată, de 1,60, purtătoare de sutien numărul trei. Florentin visa la caii verzi, uitând că ei "se produceau" numai pe pereţi...

Ana zâmbea. El îşi citea mail-urile iar ea era atentă la ştiri. O privea lung, curios... Închise mail-ul:

- Mă ajuţi la o chestie?

Primi o aprobare, aşa că se ridică şi-şi luă geaca. O aştepta şi pe ea... Bun! Ieşeau în curtea din spate. Ana era mirată, curioasă...

- Am auzit că faci un om de zăpadă cu mine.

Doamne, ce râdea! Da' ce spusese? Ăla nu era banc - chiar voia să facă amândoi un om de zăpadă! Ştirile erau neinteresante, mail-urile le citise... Ce altceva mai aveau de făcut, în condiţiile în care mâine dis-de-dimineaţă se întorceau la Cannes? Ce altceva mai putea el să facă, să uite că Nicuşor fusese atât de aproape să-şi convingă cumnatul să-i pună fetiţa în braţe şi să-l lase s-o aducă la Cernica? Şi totuşi nu reuşise să scoată fetiţa din casa aia?

3 ianuarie 2006 - marţi

Florentin

Cât era ceasul? Două fără un sfert? Picea lui dormea dusă la ora asta - că Nina sigur o scosese în parc, cu Petre cu căruţul! Iar aerul rece de ianuarie dădea poftă de mâncare şi de odihnă! Oricum, Florentina ştia deja că, dacă se ducea de dimineaţă la Nina, tăticul ei venea seara şi-o lua. Era liniştită...

Uşa se deschise larg; ridică privirea... Şi i se tăie respiraţia.

În cadrul uşii înlemnise o tânără micuţă, slăbuţă, blondă, cu cârlionţii rebeli "explodaţi" în creştetul capului. Guriţa frumos conturată rămăsese întredeschisă, iar ochii mari, albaştri ca cerul, se pierduseră în ochii lui...

Era... Ea era! Unde e Nicuşor? Să-l strige pe Nicuşor, să vină repede s-o vadă!

Clipi repede de două ori; obrajii tinerei se înroşiră instantaneu, iar ochii se plecară grăbiţi. După ce închise uşa, reveni spre el... Şi se apropie, zâmbind uşor:

- Bună ziua.

- Bună ziua.

- Mă scuzaţi că întreb, dar... Aveţi cumva un angajat pe nume Ovidiu?

- Da, dar azi vine la două. Puteţi să-l aşteptaţi...

Primi o aprobare cu capul - aşa că năvăli la propriu în depozit, să-i aducă scaunul! I-l aşeză lângă flori, tânăra îi mulţumi... Şi-acum el trebuia să se întoarcă la tejghea, exact sub privirea ei - că nu gândise, şi-i aşezase scaunul "ca la vizionare"...

Stop! Întrebase de Ovidiu! Mm...

O singură ţigancă blondă cârlionţată exista în România - şi-l căuta pe Ovidiu...

Uşa se deschise din nou; răspunse la salut, ascultă comanda şi începu să-i pregătească clientului buchetul.

Se simţea privit... uneori. Iar asta îl încuraja, atunci când nu-l întrista. Dacă era iubita lui Ovidiu şi-i făcea lui ochi dulci, "se aranja" de-o telenovelă de-aia proastă... Uite că se gândea şi la de-astea, deşi până acu' vreun sfert de oră nici cu gândul nu se gândise la probleme de-amor...

Gata şi buchetul. Iar Cornelia intră şi ea:

- Mă ajuţi şi pe mine cu cutiile?

Aprobă şi intră în depozit. Nu-i trebuiră mai mult de zece secunde - că le smulgea de sus şi le azvârlea pe jos... Reveni în florărie şi se sprijini de tejghea; acum aştepta.

Se simţea privit... din când în când... şi trebuia să facă stocul şi lista de cumpărături... dar n-avea stare... pentru că se simţea privit...

Uşa se deschise din nou; acum cine mai era? Ovidiu intră, zgribulit tot:

- Salut!

Tresări şi nu mai apucă să-l salute - ca o nălucă, tânăra se repezi de pe scaun direct de gâtul lui:

- Ovi!

Acum era evident - îi era scris să-şi zboare creierii...

- Vio! Bine-ai venit!

- Bine te-am găsit!

Îi privea - că la altceva n-avea la ce să se holbeze! Şi rămase cu gura căscată văzând cum se ciufulesc amândoi în creştet, se trag amândoi de urechea dreaptă şi-şi dau reciproc câte-un pumn în falca stângă! Râzând! Ce naiba era cu ei? În loc de clasicul pupat dulce, ei aveau o *haka* de dragoste, numai a lor? Ovidiu întrebă, în romanes:

- Când ai venit, nebuno?

- Azi dimineaţă.

- Păi şi de ce n-ai zis? Că te luam de la gară!

- Ete aşa - că am vrut să pic plici pă capu' tău!

Şi chiar că picase plici! Indiscretă fiinţă - dacă-l prindea cu vreo bruneţică la braţ... mamă-mamă! Angajatul lui era foarte fericit pentru "picarea plici":

- Mă! Tu nu cumva "ai picat" în spionaj?!

- Ba să ştii tu că mi-a zis mama ceva şi despre asta... Da' am uitat, mă! Că de la Satu Mare până aici, şi computerele uită!

Stop, că nu mai înţelegea nimic. Picase în spionaj... Mama zisese... Care mamă? A cui? Şi ce zisese? Ovidiu o trase spre tejghea:

- Ete, că m-ai zăpăcit de tot, nebuno! Vino-ncoa! Florentin, şeful meu; Violeta, sora mea.

Şi-acum îl pocnise definitiv - era blondă, cârlionţată, avea 1,60 şi 50 de kile, ochi albaştri, guriţă frumos conturată, o chema Violeta şi era florărească... şi n-avea verighetă pe deget... Şi-i dădea maxim 18... Şi nu mai contau restul cifrelor... Şi iar se pierduseră ca doi marţieni, că-i strângea mâna micuţă, catifelată, iar ochii albaştri se rătăciseră undeva în ochii lui... Clipi din nou scurt şi zâmbi:

- Îmi pare bine.

- Şi mie. Mă duc să-mi iau un ceva comestibil cu sos roşu.

Zâmbi slab şi scoase caietul: Violeta revenise spre Ovidiu cu o viteză incredibilă. Dar observase că roşise şi se fâstâcise... imediat după ce-şi strânseseră mâinile şi picaseră în extaz... Şi-acum încerca să evadeze cinci minute, ca să-şi pună ordine-n gânduri şi-n obraji şi să nu-i arate şi lui ceea ce el observase deja... Oof, cât de complicate erau femeile!

- Nu vrei mai bine să te duci la mine, să mănânci ceva cald?

- Păi n-o să-mi iau ceva cu ketchup rece!

- Da' de bulion ai auzit?

- Daa, e un deliciu culinar! Pui apă, pui sare şi iese un suc de roşii delicios...

Începu să râdă, pentru că fata asta era "o nebunie"...

- Mâncare gătită, cu bulion, că mă omoară mama dacă faci gastrită la mine acasă!

- Lasă, că o fac la tine şi-o manifest la ea!

Ridică privirea spre ea: fata asta chiar era "o nebunie"...

- Făi, tu vrei caftealâ?

- Nu; vreau hamburger. Vreo trei, aşa; că de la Satu Mare până aici...

Era "o nebunie" care râdea şi tocmai întorcea capul spre el - să vadă dacă el râde... Şi iar roşise violent! Revenise spre Ovidiu de parcă încerca să-l roage s-o scoată cumva de-aici, că încă nu-şi pusese ordine-n obraji...

- Vrei tu hamburger?

Aproba, iar buclele alea blonde isterice parcă dansau...

- ... Fugi şi ia-ţi hamburger atunci. Ieşi şi mergi în dreapta vreo cinşpe paşi.

Înţeleaptă idee; dacă ar mai fi refuzat-o dată, el se pregătise deja să o invite la McDonald's! Şi-atunci îi asigura un leşin "în doi"! Violeta ieşise... Trebuia să facă totuşi stocul şi lista de cumpărături. Însă mintea lui plecase langa... şi nu se gândea la hamburgeri... Ovidiu ieşi din depozit şi se opri lângă el:

- Hai, că am reuşit să mă adun şi eu!

- Şi cred că te-mprăştii înapoi - că doar n-o s-o pui să te-aştepte pe scaunu' ăsta până la nouă!

- Nu; o trimit acasă, să-mi facă ceva gustos cu bulion. Că aşa trist şi pustiu e-n frigiderul meu...

Mare şmecher... iar sora lui ştia şi alte întrebuinţări pentru bulion, în afară de sucul de roşii... De ce oare creierul lui făcuse socoteala aia? Ovidiu râdea:

- Ai văzut, ce dilie e?

- Bag seamă că vă-nţelegeţi bine...

- Nesperat de bine!

- Şi e blondă şi cârlionţată...

- Da; că mama e blondă, iar tata brunet şi creţ ca un negru. Şi-a ieşit caricatura asta cu ochi albaştri! Că mă şi enervează! Că ea are ochi albaştri; eu nu!

Zâmbea slab: ei fuseseră mult prea mulţi fraţi şi surori, şi mult prea ocupaţi, ca să se gândească la asta. Nici nu prea erau mari variaţii între ei...

- Şi să vezi tu că iar stă două săptămâni pe capu' meu, de mă fac iar cubic!

Poftim? Îl privea lung, mirat...

- Găteşte mai bine ca mama; de fiecare dată când vine în Bucureşti, îmi rotunjeşte talia.

Uşa se redeschise; Violeta intră, mult mai calmă, cu hamburgerii...

- Sor'meo, nu te duci tu acasă la mine? Că aici o să te plictiseşti rău...

- Şi nu-i aşa că n-ai decât bulion în frigideru' ăla mare şi pustiu?

- Aşa e...

- Bine, mă; "desenează"!

Ce să deseneze? Lista de cumpărături? Meniul pentru diseară? Ovidiu chiar făcea linii pe hârtie... Când înţelese intersecţia, îi luă foaia şi-o aruncă la coş:

- O duc eu.

Colegul lui îl privi lung, serios... Ridică din umeri:

- Oricum trebuie să trec pe la contabilă! E-n drum!

Şi se întoarse spre ea - gata! O ducea el! Opinia lui Ovidiu chiar nu-l mai interesa! Şi-acum ea era roşie şi-un pic panicată... Ei îi zâmbea paşnic, dar ea tot panicată era... Şi uite cum făcea el o descoperire foarte interesantă, dar la care se va gândi după ce Violeta cobora şi intra în scara blocului - adică după ce rămânea singur... Clipi din nou de două ori - iar ea zâmbi:

- OK!

Ovidiu se grăbi să se apropie:

- Uite cheile; vezi că asta mare e de jos. Bani găseşti în şifonier, sacoşele sunt în cămară... Unde ţi-e valiza?

- În gară.

- ... În gară?

- Da, în gară, la bagaje.

- Aha! Vrei s-o iau eu diseară?

Nega el cu capul, zâmbind slab... Iar Ovidiu îl vedea, realiza ce făcea el cu sora lui şi era tot mai îngrijorat... De ce era îngrijorat? Nu se convinsese că era un om aproximativ normal? Şi nu observase că era "liber"? Ce-l neliniştea?

Ovidiu ştia şi observa multe. Şeful lui era divorţat, avea un copil de doi ani şi încă-şi mai iubea fosta soţie. Şi tocmai observase că sora lui avea un comportament ciudat în prezenţa acelui "amestec de probleme". Normal că bietul Ovidiu, angajatul "amestecului de probleme" era îngrijorat... Porni spre uşă:

- Mergem?

Că nu voia să-i dea explicaţii, înainte să se lămurească el însuşi. Buclele aprobau; îi deschise uşa şi aprecie, din ochi, că avea într-adevăr 1,60 iar pe el nu-l deranja asta... Arătă spre Dacie; descuie şi urcă la volan. Iar ea urcă în dreapta, aşa că porni motorul şi puse semnalul:

- Întâi la gară, OK?

- OK.

Tăcere...

- Deci "ai picat" în spionaj...

Tânăra începu să râdă:

- Da; că mama s-a îngrijorat, când a constatat că fiul ei n-o sună s-o felicite de Anul nou. Şi m-a trimis să spionez şi s-o informez prompt: înălţimea, greutatea, culoarea ochilor... Şi-ţi zic un secret, dacă promiţi că nu i-l zici.

Frână la semafor şi-o privi drept:

- Promit.

Tânăra îngustă un pic ochii şi trecu la romanes:

- Am ordin s-o ciuful, dacă nu-i de-a noastră!

Mamă, Doamne! Praf se făceau mustăţile tăticului lui! Că n-avea voie "s-o rateze" pe singura ţigancă blondă cu cârlionţi din România, care se pierdea aşa în ochii lui mari şi negri!

Nicuşor

Telefonul începu să piuie. Ptiu, drace! Iar scăpase piatra aia! Apăsă butonul şi-şi îndesă hands-free-ul în ureche:

- Da.

- Tu ai vorbit cu Florentin, în ultimul timp?

- ... Da' cine-i la telefon?

- Ovidiu.

- ... Şi de ce mă suni? Vino sus!

- Nu pot, că sunt singur la vânzare. Florentin tocmai a plecat s-o ducă pe sor-mea acasă. Şi eu tare-aş vrea să ştiu cât de tare mai suspină după Ana! Că am observat o chestie care mi-a făcut un gol mare în stomac!

Deci Florentin o ducea pe sora lui... Şi observase... Hei! Lăsă baltă şi piatra, şi tot!

- ... Ia-o de la început şi fii citeţ! Că fac infarct!

- Sor-mea tocmai "a picat plici" de la Satu Mare. Şi-au rămas fascinaţi unu' la altu' - că la un moment dat chiar m-am simţit în plus! Cumnatul tău ce intenţii are?

Răcni, fără să-i pese că urechile lui Ovidiu or să cam ţiuie:

- Tu eşti nebun? Nu-mi spune că "l-a pocnit"! Adică spune-mi că "l-a pocnit"!

- S-au "pocnit" amândoi de-au rămas laţi, pierduţi unu-n ochii ăluilalt! Băi, care-i pulsu' lu' cumnată-tu?

- Păi a început să-i treacă, să ştii! Chiar ieri am vorbit cu el! E în faza în care se convinge pe el însuşi că Ana nu l-a iubit. Ceea ce e bine; că se vindecă!

- ... Băi, e sor'mea!

- Şi e cumnată-miu şi ţin la el ca la un frate! Da' stai calm; că abia s-au cunoscut. Tu tatonezi diseară, eu tatonez mâine. Şi vorbim după.

- ... Garantezi tu că nu-i trage clapa?

- Cine, mă? Florentin? Ăsta nu trage clape; ăsta decide "din prima" dacă se bagă sau nu. Dacă s-a băgat, înseamnă că vrea!

- Da' să aibă grijă ce vrea!

- Stai, mă, potolit! Că nu-i nebun! Iar sor'ta tind să cred că nu-i vreo fraieră!

- Nu-i; da' n-am mai văzut-o niciodată aşa aeriană...

- Câţi ani are?

- 18.

- Şi ştie să dea palme peste mufă?

Ovidiu începu să râdă:

- Ca nimeni alta!

- Păi şi-atunci vezi că te îngrijorezi aiurea? Lasă-i, că-s mari! Se înţeleg şi singuri!

- ... Deci zici că-i trece de Ana.

- Îi trece văzând cu ochii. Iar Florentina pleacă după maică-sa în cel mult două săptămâni.

- ... Bine, mă. Dacă tu zici asta, am încredere în tine.

- Poţi să ai încredere şi-n el. Că-l ştii că e om serios şi nu umblă cu rahaturi!

- Ştiu. Da-i sor'mea - şi parcă nu-mi vine...

- Calmează-te, că o duce acasă şi se-ntoarce la florărie! Abia de mâine-ncolo poţi să te-ntrebi pe unde-şi lasă amprentele...

Apăsă butonul roşu, râzând în continuare...

Ia uite, că nici nu vorbiseră bine despre faptul că Ana nu-l iubise niciodată, iar Florentin începuse să observe realitatea din jurul lui! Perfect!

Florentin

Apăsă butonul. Aştepta, privindu-şi ceasul... Uşa se deschise larg.

- Sărut mâna.

- Să trăieşti, maică. Ce-i?

Ridică mirat sprâncenele: ce-avea tuşica Didonia cu el? Parcă înţelegându-i mirarea, femeia îi făcu semn să intre... Se conformă şi

oftă greu:

- Tuşico, întinde-mi cărţile.

- Nu.

- Atunci întinde-le pentru altcineva.

- Pentru cine?

- Pentru Florentina. Că dacă pleacă în două săptămâni, înseamnă că n-am greşit...

Fu poftit în sufragerie şi i se indică un scaun. Iar tuşica se aşează şi scoase cărţile. Le amesteca, le descânta... Le aşeza... Şi zâmbea...

- ... Cum o cheamă?

- Violeta.

- E blondă, cu ochi deschişi la culoare. Şi mărunţică.

Aprobă scurt. Tuşica număra... Număra în şoaptă şi el nu-nţelegea... Brusc, ochii negri se ridicară spre el:

- Hai; povesteşte!

- Eram în florărie; uşa s-a deschis, ea a intrat şi-a rămas în uşă, cu ochii în ochii mei. Iar eu am rămas mască, cu ochii-n ochii ei... Îmi simţeam şira spinării ca un turn de cuburi de gheaţă... E sora lui Ovidiu, florarul care lucrează la mine. M-am oferit s-o duc eu cu maşina până la el acasă, şi-am dus-o şi la gară să-şi ia bagajul... Şi-am pălăvrăgit şi-am râs tot drumul, că e o zăpăcită şi-o mucalită... Ce zic cărţile, tuşico?

I se arătă asul de inimă roşie; era chiar în faţa valetului lui... Şi apoi i se arătă dama de ghindă - picea lui. Era ultima, în ultimul rând. Ieşea din cărţi. Pleca... Mătuşa lui zâmbea slab:

- Cărţile zic de bine. Florentine... Eu cu ai tăi nu prea mai am multe de împărţit. Că nu m-au mai sunat demult. În schimb, în ajunul Crăciunului am primit un fiu. Şi cred că o să rămân cu fiul meu.

Cu fiul ei?... Cu Diamant... Zâmbi slab:

- Te înţeleg, tuşico. Că ştiu că te iubeşte mult...

Iar tuşica Didonia aproba... Şi-asta însemna că neamul Manolache număra cu un membru mai puţin... Scoase portofelul şi plăti cărţile; şi se grăbi spre uşă. Tot spre uşă se grăbi şi ea:

- Dar eu nu uit că fiul meu are doi veri. Unul aurar şi unul florar. Restul s-au dus...

- Eu ştiu, tuşico? Cred că fiul matale nu prea mai e văr cu florarul! Sărut mâna.

Decise să coboare pe scări; că nu voia să audă altă rugăminte deaia mascată. Tuşica lui "semnase cu inamicul". Aşa simţea el acum...

Partea cu verii lui Diamant îl durea mult. Ştefan îi era văr bun băiatului tuşii Didonia. Şi era doar văr prin alianţă cu el. Acum, când văzuse cu ochii lui cum dama de ghindă iese din cărţi, realitatea îl durea mult...

Probabil că n-o să mai treacă pe-aaici. Nu se mai simţea în largul lui aici. Tuşica nu mai era tuşica lui; îi simţise reţinerea, răceala...

Deci, una peste alta, cărţile ziceau de bine. El rămânea cu dragostea, Florentina ieşea din cărţi iar tuşa spunea că era bine... Aceeaşi tuşă care, într-o noapte de octombrie, se grăbise să-l dezlege de Ana - ca să poată ea să plece cu vărul aurar...

Doamne, se tâmpise! Gândea în şarade!

După moartea lui nea Mihai, tuşica Didonia se înstrăinase de neamul lor. Dar nici neamul n-o ţinuse cu mână de fier în mijlocul lor! Diamant îşi amintise de ea şi-o vizitase, în ajunul Crăciunului. Şi-o convinsese, până la urmă, să-l lase să-i spună "mama". Ceea ce însemna că tuşa Didonia dispăruse din viaţa lor, a familiei Manolache - o înghiţise ţaţa Dida.

N-o minţise; chiar simţise fiori reci pe şira spinării, atunci când văzuse ochi atât de albaştri, atât de limpezi... Iar ăsta era un semn - că nici una din florăresele alea studiate din Bucureşti nu-i stârniseră asemenea reacţii, deşi ele dansaseră din buric prin faţa lui! Violeta nu era o frumuseţe răpitoare, aşa ca Ana; Violeta era un amestec bizar între cârlionţi blonzi, ochi albaştri şi romanes. Şi avea "sare şi piper" din belşug. Şi-l făcea să rămână în contemplare, cu ochii în ochii ei albaştri. Aşa că el unul era dispus măcar să încerce! N-avea nimic de pierdut! Florentina va pleca oricum - indiferent ce părere va avea Violeta! Dar dacă el se străduia un pic, timpul până la acea plecare se scurta considerabil. Picea lui se chinuia pupând telefonul, Ana se chinuia încercând să nu plângă la Cannes iar toată lumea "îi recita" lui la ureche că Ştefan era topit tot după pice şi depăşise demult stadiul de cuţitar interlop. Aşa că se gândea acum, la modul cel mai serios, să-i spună mâine lui Ovidiu s-o cheme pe Violeta pe la florărie... sau să se lase dus acasă cu maşina, pentru ca el să se autoinvite sus, să bea o cafea. Că voia neapărat s-o revadă.

Ana-Maria

Privea lung cerul plin de stele...

Avea emoţii, deşi ştia că n-ar trebui să aibă. Se pregătise, învăţase teoria, făcuse o tonă de chestionare, manevrarea maşinii nu mai era un mister pentru ea... Şi totuşi...

Paşii se apropiară, iar soţul ei se lungi lângă ea:

- Ce-i? Îmi pari tristă.

- Am emoţii.

- Pentru mâine? N-ai de ce.

- Ştiu; dar le am. Şi n-or să-mi treacă până mâine.

- Atunci uite cum facem: mergem jos, în dormitor... şi ne uităm la "Vacanţă de Crăciun"!

Bufni în hohote de râs şi dădu să se ridice:

- Doamne, eşti dependent de filmul ăsta!

Ştefan o trase înapoi, pe pătura miţoasă:

- Nu; voiam să te fac să râzi. Pentru că nu ai doar emoţii; eşti şi un pic tristă.

Oftă greu... şi aprobă:

- Un pic. Mi-e dor de ea.

- Şi mie mi-e dor de ea. Dar eu trişez şi mă uit la poze... Că seniorul îmi trimite câte două-trei poze proaspete la fiecare raport...

Ştia - o tot îmbiase cu pozele alea...

- Nu vrei să mergem jos, să le vezi?

- Nu, că încep să plâng şi demolezi juma' de casă. Lasă, că o să vină... Şi-o s-o văd zilnic. Şi-o s-o ţin în braţe...

- ... Nicuşor e un prieten adevărat.

Aprobă, zâmbind...

- Nina e o prietenă adevărată...

Aproba din nou...

- Şi cam atât. Tu mai ştii pe cineva?

Nega acum.

- Dar nici nu ne trebuie un batalion de prieteni adevăraţi! Corect?

Aproba din nou...

- Ano, dacă mai stai tristă, eu plec spre aeroport!

Negă şi se ridică:

- Hai să facem ceva dulce.

- ... Ce să facem?

- Gogoşi. N-ai poftă de gogoşi?

Ia uite, că acum se grăbea! Ştefan era un mare mâncăcios...

4 ianuarie 2006 - miercuri

Ştefan

Era opt şi cinci, iar Ana dormea dusă. El cobora treptele, pentru că voia s-o lase să doarmă. Să fie odihnită azi, la examen. În plus, avea unele probleme organizatorice de rezolvat. Intră în birou şi zâmbi slab:

- Neaţa.

- Neaţa.

- Azi comanzi un pat de doi pe doi cu baldachin, un şifonier cu 4 uşi şi-o măsuţă de prinţese pentru cleme de păr şi nu numai. Toate roz.

Ei bine? Îl privi lung, drept... Isamu se încruntase:

- Te grăbeşti.

- Am discutat cu Ana şi-am ajuns la o concluzie comună: pe 31 ianuarie, cel mai târziu, Florentina se mută acasă. Iar mobila trebuie comandată din timp, ca să fie gata până atunci.

Acum era mai bine? Da; acum Isamu ridică din umeri:

- Fă o schiţă, ceva, să nu iasă cine ştie ce invenţie... Şi-o comand.

Aprobă... Păi să-şi înceapă ziua de lucru, nu? Raport prinţesă... Opaa! "Raport Florentin"! Asta era o noutate... Se grăbi să-l deschidă.

Ptiu, drace! Deci exista în România o ţigancă blondă cârlionţată, cu ochi albaştri, înaltă de 1,60 şi cântărind numai 50 de kile! Iar ca bonus, ţiganca asta era florărească, era sora angajatului idiotului şi... Şi se pierdea toată în ochii lui! Ca să vezi! Vorba românului: "Prost să fii, noroc să ai!"

Bufni în hohote de râs. Oof, Doamne! Repede, să-i dea reply...

Te rog, trimite-mi poze, că mor!!!

Se ţicnise, că cerea poze cu ţiganca blondă! Dacă-l prindea Ana, îi plesnea nişte poşeţele după ceafă...

Aha! Florentin trecuse pe la Didonia... Uite că avea şi el momentele lui de... prostie - nu-i ceruse seniorului să-l asculte şi pe Florentin! Tare-ar fi vrut să ştie cum picaseră cărţile... Păi putea să afle! Îi scria lui Diamant, să se intereseze discret! Iar asta îl transforma, într-o secundă, din "prost" în "genial"...

Şi-apoi idiotul se dusese la Nina, să ia prinţesa. Partea aia o găsea în celălalt raport. OK. Acum, concluziile seniorului... Doar atât?

"S-a lipit". Adică Florentin se lipise de blonda creaţă. Minunat!

Acum, raportul prinţesei. Ajunsese la Nina la opt, adormită şi nemâncată. Servise lapte cu biscuiţi şi miere. Apoi făcuse mâncare pentru păpuşă, cât îşi făcuse Petre toaleta de dimineaţă. După care îl hrănise cu linguriţa şi plecaseră în parc. Unde trăseseră cu bulgări la ţintă - un coş de gunoi. Nina nu era întreagă la minte... Mâncase supă cu găluşti şi mâncare de mazăre şi adormise buştean; se trezise pe la cinci şi o ajutase pe Nina să facă mâncare... Şi venise Florentin şi-o luase. În maşină, micuţa turuise tot raportul ăla, dar pe larg...

Opaa! Pentru prima oară, de când primea el acele rapoarte, tati fusese neatent şi nu-i putuse răspunde la întrebare decât după ce ea o repetase! Prinţesa vorbise singură, pentru că mintea lui Florentin se încurcase în nişte cârlionţi blonzi şi nu reuşise să se elibereze...

Păi era evident că Florentina se pregătea de plecare! Iar el, ca un tată responsabil ce era, trebuia să se pregătească de sosire!

Google... mobilier pentru copii... paturi... Ăsta era! Salva poza... Şifonier... Ăsta era! Salva poza... Măsuţe... Asta era... Print... Repede: pixul! Patul trebuia să aibă 2 pe 2; şifonierul, tot 2 metri lungime... Măsuţa, cel puţin un metru jumate... Gata; astea erau. Se ridică şi-i întinse lui Isamu "tema de lucru":

- Fă-le la urgenţă; că taică-su "s-a lipit" de-o ţigancă blondă cu cârlionţi, aşa că picea a început să împacheteze.

Chinezul lui aproba...

- Dar nu le aduce aici. Lasă-le momentan în depozitul fabricii.

Ochii oblici deveniră amuzaţi:

- Nu pierzi nici o ocazie...

- O iubesc! E normal să-i fac surprize, nu?

- Eu ştiu cât de normal e să-i faci asemenea surprize? După aia, o să te superi pe ea - că de ce-a făcut infarct atât de tânără...

Redeveni serios:

- Nu pot să-i spun că florarul şi-a găsit altă femeie. N-ar suferi foarte tare din cauza apariţiei blonde; în schimb, dacă el se dezlipeşte, Florentina va mai întârzia. Iar ea ar suferi mult. Şi n-aş vrea s-o trec prin aşa ceva...

Acum primi o aprobare. Reveni la birou, că avea totuşi nişte afaceri de gestionat...

Oricum, vestea era foarte bună! Iar el îşi dădea seama acum că trebuia să-şi facă drum prin România mai des şi să stea mai mult timp pe-acolo. Fără Ana - ceea ce putea fi o problemă, la un moment dat... Dar avea mare nevoie de alea trei ore jumate de zbor, la întoarcere. Trebuia să încerce măcar să-şi apropie puţin prinţesa... în condiţiile în care ea urca în avion după ce Florentin îi spunea, cu lacrimi în ochi, că acum ea pleca la mami şi n-o să-l mai vadă vreodată pe tati...

Afurisit moment! Se întreba cum putea el s-o ajute să treacă peste el! Îşi dădea seama, acum, că urechile lor vor auzi luni în şir întrebarea "Ude e tati?"! Şi pe-asta n-o calculase până acum, că se gândise doar la sosirea prinţesei şi la partea "roz" a lucrurilor...

Trebuia să se intereseze, să discute cu un psihopediatru, să înveţe ce şi cum să spună şi să facă atunci când prinţesa va fi tristă...

Indiferent ce se mai întâmpla în România, pe data de 31 ianuarie 2006 el va ateriza pe Otopeni, se va duce direct în Lacul Tei, va pune uşa jos, va lua prinţesa şi se va întoarce pe Otopeni. Şi de restul se vor ocupa oamenii lui. Şi cam atât.

Florentin

Uşa se deschise larg. Nu ridică privirea - o ridicase, disperat, toată dimineaţa, şi fusese dezamăgit de fiecare dată. Stabilise cu Ovidiu să vină azi tot de la două - ca să aibă timp să-i explice Violetei de ce nu catadixise să-şi sune părinţii în noaptea dintre ani. Era două, iar el nu mai ridica privirea...

- Salut.

Ia uite-l, că venise... Răspunse calm:

- Salut.

Colegul lui intrase în spate, să-şi lase geaca... Şi uite-l că venea lângă el... şi-i dădea un cot conspirativ:

- M-a întrebat sor'mea de tine: cine eşti, ce faci, dacă eşti însurat sau logodit... De-astea. Da' cică tu nu ştii că ea a întrebat...

Hm! Deci Violeta voise să ştie... Iar dacă Ovidiu îi spunea lui aşa un secret mare şi... "feminin", era evident că fratele Violetei n-avea nimic împotrivă! Aşa că... Aşa că zâmbi slab:

- Şi ce i-ai zis?

- Să te sune şi să te-ntrebe direct, dacă are întrebări! Nu ştiu dacă ai observat, ieri; noi suntem nişte fraţi mai ciudaţi, aşa. Ne dăm pumni şi palme, ne tachinăm, ne luăm la mişto... Da' să ştii că aşa am fost din ziua în care au adus-o de la maternitate!

Aha! Bun, bine că ştia! Se grăbi să-şi confirme calculul:

- Deci i-ai dat numărul meu de telefon.

- Da. Dar a zis că nu te sună; în schimb, vine azi pe-aici, pe la trei. Să mă ajute, să se documenteze...

Deci trecea aşa, "în documentare"... Aha! Trase sertarul şi îndesă caietul peste fişele de magazie:

- Să nu-i spui nimic despre mine; îi spun eu totul pe la cinci, la o cafea.

Nu primi răspuns, aşa că ridică privirea şi-i văzu uimirea... Ete, na! De parcă nu observase nimic ieri! Ia să-l lase să se dezmeticească şi să-şi amintească singurel! Trecu în depozit şi traversă tot căsoiul ăla... Şi apăsă interfonul.

- Poliţia sau musafirii?

Nicuşor era binedispus; zâmbi slab:

- Florentin.

Uşa se deschise; urca grăbit, că nu voia să-i dea Luminiţei de băuit... Gata. Acum îl privea lung; îl aştepta să termine acolo... Nicuşor ridică într-un târziu privirea. Îi zâmbi cu subînţeles:

- Tu eşti cumnatul meu preferat. Şi prietenul meu. Aşa că, în cazul tău, fac o excepţie.

Acum îi captase toată atenţia! Ridică încet o sprânceană:

- Fă-ţi drum prin florărie, pe la trei şi cinci, să te prezint viitoarei tale cumnate.

Gata; cerceii ăia "mureau" aşa. Nicuşor nu mai era capabil nici să închidă gura... Se răsuci pe-un călcâi şi ieşi. Cobora grăbit...

Să-şi facă listele şi s-o aştepte, nu? Şi să se gândească unde vor servi azi o cafeluţă delicioasă... şi-apoi o pizza gigantică... Pe unde se vor plimba... Şi cum îi va spune, diseară, că el e o "temă" mult mai grea decât calculase ea!

Ana-Maria

Yes! Yes! Yes! Reuşise! Luase carnetul! Gilles zâmbea, dar nu era zâmbetul lui obişnuit - era un zâmbet mare-mare...

- Şi-acum mergem să-mi iau carnetul.

Şi chiar dacă nu auzea nici măcar un "Bine", ştia ea ce era în mintea lui! Se gândea că o să-l dea la o parte de la volan, să conducă ea în drum spre casă! Ei bine, se înşela. Ştia că BMW-ul ăsta nu fusese gândit pentru ea. Ştefan îi arătase cândva nişte poze cu prototipuri de maşini, iar Isamu pomenise ceva despre un Mercedes...

Era veselă; totuşi, juca rolul contesei! Aşa că-şi înăbuşea bucuria aia imensă şi zâmbea doar, privind clădirile...

Ioan

Telefonul începu să piuie. Ia uite! Cine-l căuta la două şi-un pic? Doar toţi ştiau că la ora asta moţăia! Se ridică şi se încruntă: Nicuşor? Ce se întâmplase?

- Da.

- Bună ziua, nea Ioane!

- Să trăieşti. Ce s-a întâmplat?

- Nea Ioane, s-a întâmplat aşa o chestie de-am rămas mască...

Ce - venise Ştefan cu Ana, să-i dea comandă de verighete? Nicuşor continuă:

- Florentin a trecut adineauri pe la mine prin atelier... Şi mi-a zis că eu sunt cumnatul lui preferat, aşa că face o excepţie în cazul meu. Şi, dacă cobor la trei în florărie, mi-o prezintă pe viitoarea mea cumnată.

Amuţise...

- Nea Ioane, eu am vorbit cu el alaltăieri. Şi n-am găsit în discuţia noastră nici o cumnată - nici măcar pe-aia veche! Acum e foarte sigur pe el şi "coace" intens, cu un zâmbet mic şi tainic pe buze. Iar Ovidiu m-a sunat ieri şi şi-a exprimat îngrijorarea apropo de seriozitatea cu care Florentin o tratează pe sora lui.

- ... Ce soră, mă?

- A lui Ovidiu.

Adică Ovidiu avea o soră... Hei!

- Păi Ovidiu ăsta parcă nu e din Bucureşti, nu?

- E din Satu Mare.

Şi-acum se explica apariţia bruscă a surorii lui, la doi ani de la angajare... Nicuşor aştepta o reacţie; îi dădu doar dispoziţii:

- ... Să nu mai zici nimănui - că iau toţi cu asalt florăria aia şi se duce dracului frumuseţe de aranjament! Şi să mă suni să-mi zici ce ţi-au văzut ochii!

- Sigur, nea Ioane.

Apăsă butonul roşu, lăsă telefonul pe noptieră... Se lungi înapoi în pat şi închise ochii.

Florentin "fusese lovit". Acea florăreasă, sora lui Ovidiu, probabil că intrase pe uşă... şi cam atât. Îl "lovise" din prima clipă. Acum, băiatul lui... Băiatul lui se agăţa de-o şansă. De-o speranţă. Apăruse o zână, iar el o fugărea să-i pună cătuşele... Doamne, îi venea să plângă!

Neamul Manolache se schimbase. Casa lui se schimbase! Şi n-ar fi recunoscut în faţa nimănui că aurarul ăla îi stricase lui bunătate de familie! Nu! Dar adevărul era că...

În casa lor, a lui mai exact, nu se discuta despre Florentin. Şi nici despre Florentina. Nici despre Ana, nici despre aurar. Se discuta strict despre flori şi despre ceilalţi nepoţi. Dar despre micuţă, nici o vorbă...

Se topea pe picioare când vedea prichindica brunetă ridicându-se pe vârfuri ca să vadă unde să aşeze farfuriile pe masă! I se umplea sufletul de bucurie când o auzea cântând "Căţeluş cu părul creţ" şi inventând de fiecare dată altă linie melodică la versurile alea! Ochii lui urmăriseră de multe ori rochiţele pline de volănaşe preocupându-se prin sufragerie... Dar... Dar, pentru binele lui Prâslea, o să-şi sfâşie sufletul şi-o s-o lase să plece. O să-i spună lui Florentin să o trimită la maică-sa. Iar dacă sora lui Ovidiu o să fie pe placul lui, iar dacă Florentin va hotărî totuşi că ea îi va creşte fetiţa, o să-l sune personal pe Ştefan şi-o să-l cheme s-o ia! Şi-apoi rezolva el cumva cu lacrimile lui Prâslea...

Şi-apoi totul se termina. Apoi, putea să ardă şi el pozele de la nuntă, ecografiile...

Ştefan

Isamu mormăi încet:

- Vin.

Oo, veneau! Se ridică... şi se reaşeză: mai bine o aştepta în birou. Ştia el că soţia lui luase carnetul "din prima" - că era regină şi nu făcea niciodată greşeli! Deci Ana o să vrea să intre şi să-i pună carnetul pe birou. El era pregătit, îşi compusese aşa o mimică serioasă... Apăsă butonul; uşa biroului se deschise. O aştepta... Paşii urcau...

Ana intră, zâmbind tainic:

- Bună.

- Bună.

Şi-acum venea spre el... O privea lung şi-o sorbea din priviri - şi-i venea să urle toate sentimentele strânse în el şi ascunse cu atâta grijă, de atâta timp... Ana scoase port-actul şi puse carnetul pe birou, în faţa lui. Îl privi lung... Trase sertarul, scoase actele şi cheile şi le puse peste carnet. Şi-o privi lung... Şi-acum atmosfera era atât de apăsătoare, că or să pocnească spoturile...

Gata! Nu mai putea! Zâmbetul îi explodă pe faţă:

- Mergem să-l luăm?

Ana "explodă" şi ea într-un ţopăit fericit:

- Hai!

Sări de la birou, strânse dintr-o mişcare totul şi alergă la uşă - ea ajunsese deja la scări! Isamu era rău şi râdea de ei, că erau îndrăgostiţi şi se jucau de-a oamenii serioşi...

Ioan

Telefonul începu să piuie. Parcă-i era frică să răspundă... Dar răspunse totuşi; că era vorba despre Prâslea al lui!

- Da.

- Nea Ioane, am văzut-o. Da' nu pot să-ţi spun cum arată, că mă omoară Florentin!

Încercă să râdă cât mai natural:

- Mă, tu vrei să te omor eu?

- Nu, nea Ioane! Da' te rog să mă înţelegi şi pe mine...

- ... Bine, mă! Să zicem că te înţeleg! Ia zi-i: cum e?

- Păi nu ţi-am zis că nu pot să-ţi zic?
- E ţigancă?
- Da.
- E florăreasă, da?
- Da.
- Cum se uită la el?
- Cu obrajii roşii ca roşia, nea Ioane!

Iar Nicuşor nu-şi permitea să-l mintă... Era liniştit; aşa că zâmbi:

- Bine, mă. Lasă; fii secretos...
- Nea Ioane, io-ţi mai zic o chestie... După părerea mea, matale ar trebui să-ţi dai jos mustaţa. Că dacă Florentin ţi-o aduce pe fata asta în sufragerie, o s-o smulgi dintr-o mişcare. Şi e păcat să te doară aşa; mai bine dă-o jos de-acu', frumos, cu lama...
- Mă!
- Da, nea Ioane!

Nicuşor râdea. Era vesel. Se ţinea de şotii... ceea ce însemna că ginerele lui o văzuse, o cântărise şi prevedea un viitor frumos pentru Prâslea... Oftă greu, uşurat:

- Bine, Nicuşoare. Ştii ce-ai de făcut - nu sufli o vorbă!
- Doamne fereşte! Păi îmi ia Luminiţa gâtu' cu foarfeca de croitorie, dacă aude că eu am văzut-o şi n-am chemat-o şi pe ea!
- Şi-asta nu-i nimic - Lăcrămioara ţi-l ia cu lingura de lemn! Mult mai dureros!

Râdeau amândoi acum - că asta era prima veste bună după mult, mult timp...

- Hai; du-te la treabă.
- Bine, nea Ioane. Cum mai aflu ceva, te sun!
- Bine.

Închise...

Asta e! Florentina o să plece! Îşi va pune speranţa în fata asta, care-i smulgea lui mustăţile doar prin simpla prezenţă...

Florentin

Din păcate, era nouă seara. Se şi făcuse ora nouă - iar el o ducea acum pe Violeta acasă...

Sora lui Ovidiu venise la florărie la trei fix. Iar de data asta fusese ceva mai inspirat - şi discutaseră în trei despre flori... La trei şi cinci apăruse şi Nicuşor - şi rămăsese mască în uşa mall-ului, cu ochii la cârlionţii blonzi... El le făcuse cunoştinţă; şi-apoi îl certase, că ţinuse uşa deschisă şi intrase frigul. Propusese, deci, o cafea fierbinte! Nicuşor se scuzase că el trebuie să lipească pietricele multe-multe; Ovidiu "era de serviciu"... Iar ea aprobase imediat - de parcă pica pe jos, adormită, dacă nu bea urgent o cafea...

Aşa că ieşiseră. Merseseră spre Obor, până la prima cafenea... Iar discuţia pornise pur şi simplu. După cafea, se plimbaseră prin Bucur, pe motiv că Violeta voia să-şi cumpere o bluză... Descoperise, încet-încet, că era o foarte bună diplomată şi-i testase lui gusturile în materie de îmbrăcăminte - că nu-şi luase nimic, dar vorbiseră non-stop amândoi ca doi apucaţi... Şi apoi el îşi privise ceasul şi propusese o pizza. Iar ea o aprobase. Şi-i uitase Dumnezeu la Tip-Top la Unirii, la etaj...

De-a lungul acestei lungi plimbări, simţise de multe ori impulsul de-a o lua de mână - dar se controlase, pentru că ochii albaştri deveneau uneori visători când îi întâlneau privirea... Îl mira puţin efectul ăla "calmant" pe care-l avea asupra ei - că nu se ştia vreo frumuseţe răpitoare, şi mai şi slăbise în ultimul timp...

Şi-acum o ducea acasă. Vorbiseră vrute şi nevrute. Vorbiseră non-stop - şi serios, şi mai în glumă. Şi totuşi, nu scoseseră nici un cuvânt despre ei înşişi. Iar el trebuia să-i spună lucruri foarte importante - că nu voia să-şi repete greşeala şi "s-o alerge" şi pe ea până la Primărie. Violeta trebuia să ştie limpede în ce se bagă dacă îi va răspunde mâine la telefon.

Ajunseseră. Trase pe dreapta şi zâmbi slab, privind lung botul Daciei... După o secundă de tăcere, Violeta zâmbi:

- Îţi mulţumesc pentru ziua de azi. A fost superbă!

Foşnetul îl făcu să înlemnească!

Fu sărutat pe obraz; şi-apoi, cârlionţii blonzi încercară să fugă!

Întinse mâna şi-o prinse de mână. Şi realiză imediat că o înşfăcase cu putere... La dracu! Iar dăduse cu nuca-n perete! Dar... Nu-şi luă privirea de la bordul Daciei:

- Am fost căsătorit din dragoste. Undeva pe parcurs, drumurile noastre s-au despărţit; iar ea a plecat cu altul. Fetiţa noastră e momentan la mine - şi mă pregătesc s-o las să plece la ea. Aşa că...

Dădu drumul mâinii ei:

- Aşa că, dacă nu vrei să te lupţi să-mi pui petice, să nu-mi răspunzi mâine la telefon. Bine?

Aştepta... Ea nu spunea nimic... De ce tăcea? O uimise istoria lui, rostită în zece secunde? O speriase forţa cu care o apucase de mână? De ce tăcea? Se gândea? Întoarse încet capul şi-o privi lung...

Violeta se gândea. Şi la informaţii, şi la gest, şi la el, şi la ziua de azi... Părea că se gândeşte la multe alte lucruri, care lui nu-i veneau acum în minte... Şi era tentat să concluzioneze că nu - mâine, ea nu-i va răspunde; când văzu un zâmbet formându-se pe buzele ei:

- Bine; dar mă suni, nu?

Un fel de "Da' tu vrei să fii peticit, nu? Şi-ai vrea să mă vezi pe mine încercând să-ţi pun petice, nu?" Aproba încet, privindu-i zâmbetul... Violeta se aplecă din nou spre el - de data asta cu o viteză normală. Şi-l sărută din nou. Tot pe obraz. Gândurile lui erau vraişte... Şi-acum chiar cobora din maşină:

- Aştept să mă suni.

Şi cam atât - închisese civilizat portiera şi se grăbise spre uşa scării. El o privea lung şi se întreba de ce... Intrase în scară. Acum urca scările... Acum probabil că aştepta liftul... Gata.

Opri motorul şi scoase pachetul de ţigări.

De ce voia să-l peticească? De ce se pierdea în ochii lui? De unde până unde acea "lovitură" simultană în creştetele lor, de rămăseseră cu gurile căscate unul la celălalt?

Se întrebase, aseară, în ce măsură Ovidiu se putuse gândi să i-o bage sub nas. Trăsese concluzia că florarul lui avea destule doage la "butoiaş" ca să nu se joace cu aşa ceva! În plus, Ana plecase în octombrie; Violeta apăruse abia în ianuarie. La ce crize de disperare şi accese de bocete avusese pe-acolo, prin depozitul florăriei, un asemenea plan ar fi venit mult mai devreme...

Una peste alta, se întâmplase şi gata. Iar el se convinsese azi că Violeta i se potrivea mănuşă. Nu calculase încă dacă el i se potrivea ei mănuşă; va încerca s-o facă mâine... şi-o va tot face, până în preziua nunţii. Că nu voia să-şi repete greşelile. Cu Ana, se gândise numai la ce voise el; eliminase toate întrebările care-ar fi putut avea un răspuns negativ, aşa că totul fusese foarte pozitiv în mintea lui... De data asta, va fi altfel. De data asta, dacă va fi, va fi pentru totdeauna.

Dacă Violeta îi va răspunde mâine la telefon, el unul nu va mai avea dubii. Ea îl va petici. Ea va petici toate sufletele rănite din neamul lui. Iar ea nu se va opri la un singur copil. Iar Florentina o să se mute la mami...

Zâmbi slab: Doamne, cât de creaţă era fata asta! Mâine o s-o pună să-şi desfacă părul - "se prinsese" azi că era mult mai lung decât i se păruse lui. Oricum, când o va duce la tăticul lui la cină, Violeta va avea părul desfăcut! Că era superb...

Porni motorul şi demară: să-şi ia picea şi să se ducă acasă. Şi să se odihnească - că, de mâine încolo, trebuia să primească nişte petice. Voia sincer s-o ajute şi el, atât cât putea...

5 ianuarie 2006 - joi

Florentin

Piuitul soneriei îl sperie în asemenea hal, că scăpă ţigara dintre degete. Ptiu! Cine era, la şase dimineaţa? Se grăbi să descuie... Aoleu! Mămica lui! Mamaia tocmai năvălise în sufragerie:

- Azi mi-o laşi mie!

Poftim?

- Poftim?

- Azi mi-o laşi mie pe Florentina. Că-i fac prăjitură, şi trebuie s-o mănânce caldă.

I-auzi! Trebuia s-o mănânce caldă! Zâmbi cu neîncredere:

- Ştiam că de la aluat cald te doare burta...

- Îi suflu eu şi-l răcesc superficial. Da' mai las-o, maică, şi la noi! Că acu' îţi vin piticii şi-o trimiţi în Franţa şi rămânem fără ea! Bine că o ţii numai cu tine! La noi nu te gândeşti?

- Ba da, mămico. Mai ales la tine mă gândesc! La tine şi la ceea ce spui tu la urechea ei!

- Lasă, că nu mai spun nimic. Ete, îmi dau cu scoci pe mustaţă! E bine?

Nu mai răspunse - că de multe ori promisese mamaia Lăcrămioara că o să se controleze şi-o să se abţină, şi de tot atâtea ori uitase ce promisese... Mama lui puse mâinile-n şold şi se stropşi la el, rânjind fără pic de graţie:

- Florentine maică, îi dai voie lu' Florentina să meargă în vizită la bunici?

Ridică din umeri şi arătă spre dormitor - o să i-o dea! Că n-avea ce face! Şi-asta însemna că diseară micuţa lui va fi tristă... Că va auzi iar răcnete şi multe cuvinte în limba aia pe care n-o înţelegea... Chiar! Abia acum îşi dădea şi el seama că Florentina auzise ambele limbi - şi română, şi romanes -, dar nu învăţase decât limba română! Era ciudat, pentru că ei vorbiseră în casă romanes, la bunici în casă se vorbea numai romanes... Iar ea învăţase să se exprime în română! Foarte, foarte ciudat!

Poate "se păstrase" pentru franceză!

Mama lui tocmai trecea prin sufragerie, cu picea adormită pe braţe. Îi deschise uşa şi-o văzu coborând cu grijă treptele...

O s-o lase pe Florentina la ea. Că, săptămâna viitoare, nepoţica lor pleca definitiv în Franţa. Iar dacă mama lui nu se potolea, o să primească vizita lui Ştefan! Ha-ha! Ce i-ar mai fi plăcut să vadă scena aia, cu Ştefan în faţa uşii şi mama lui stacojie! Se ţicnise...

Deci era singur acasă... Ia să se uite prin şifonier, să-şi inventarieze cămăşile! Că se obişnuise să poarte doar trei, prin rotaţie. Iar azi o va suna pe Violeta!

Ioan

De ce-i lua aşa de mult? Ieşise să ducă gunoiul "şi-o uitase Dumnezeu" pe lângă tomberoane?... Aoleu! Dacă i se făcuse rău? Se ridică şi porni spre uşă; şi-şi văzu nevasta intrând cu nepoţica pe braţe... Se luă cu mâinile de cap, în şoaptă desigur:

- De ce, Lăcrămioaro? De ce-ai adus-o aici?

- Ca să mai stea şi cu noi - na!

O aştepta s-o ducă la Mirela, s-o aşeze în pat... Uşa se închisese; replică prompt:

- Nu trebuia s-o aduci!

- Ba da! Că acuşi o trimite la curva aia şi-o s-o vezi doar prin poze!

- Prefer s-o văd pe ea în poze, decât să te-aud pe tine turnând venin la urechile ei!

- Ce să-i faci, Ioane; aşa se cresc copiii ăia cu un singur părinte!

- Nu, Lăcrămioaro; aşa se ţicnesc bunicile alea cărora bărbaţii nu le-au mai pus frână de mult!

Tăcere...

- Azi, dacă "o comiţi" din nou, îţi pun frână. Şi-o să te doară, ţi-o jur!

- Atunci uite cum facem: o ţii pe-asta mică lângă tine. Aşa, o să auzi şi tu tot ce aude ea - şi-o să vezi că nu-i zic nimic.

Nevasta lui ştia că-l durea sufletul atunci când o privea pe micuţă şi conştientiza că va rămâne fără ea; Lăcrămioara voia să-l facă să-l doară... Se gândea probabil la sutele de dăţi când Ana aşteptase în maşină...

Ei bine, azi o să ţină copilul lângă el. Pentru că Florentin trebuia să se gândească doar la tânăra aceea misterioasă, nu şi la problemele fetiţei Anei.

Aşa o va numi de-acum încolo: fetiţa Anei. Poate-o să-i fie un pic mai uşor...

Florentin

Clientul ieşi, privindu-şi bucuros "achiziţia", iar mobilul lui piui scurt. Deci era nouă fix. Bun! Îl scoase din buzunar, selectă numărul...

Dacă nu-i răspundea, nu-i răspundea! O să insiste de fix trei ori, la distanţă de un minut; după care o va suna pe Crina, s-o întrebe ce mai face şi s-o invite la o cafea. Şi dacă şi ea era ocupată, o să "pornească" uşurel prin lista cu apeluri pierdute - că avea acolo vreo 50 de numere, din care 90% erau florărese maestre "din buric".

Dar el spera să răspundă ea.

Apăsă butonul verde. Auzi un piuit şi-apoi imediat vocea veselă:

- Neaţa!

Ia uite-o!

- Neaţa. Te-am trezit?

- Nu. M-am trezit pe la cinci azi.

- Aşa devreme?

- Da. Că n-am putut să dorm.

- De la cafea probabil...

- Nu, de la telefon.

Poftim?

- Am dormit cu grijă. Şi cu telefonul în mână.

Stop! Ce erau cuvintele alea? Dormise cu telefonul în mână? Zâmbi... şi încercă marea cu degetul:

- Nu te-aş fi sunat la cinci dimineaţa...

- Ştiu; dar n-am vrut să risc.

I-auzi! Fata asta îl lăsase mască... Şi-acum el tăcea ca fraierul, ea aştepta o replică... Se grăbi să i-o dea:

- Să rişti de-acum încolo. Că obişnuiesc să insist până obţin... atunci când vreau să obţin.

- OK, bine că mi-ai zis!

- Iar acum, de exemplu, mi-ar place să obţin o plimbare prin Herăstrău.

Violeta începu să râdă:

- Poţi spune că ai obţinut-o. Şi cum nu cred că eşti dispus să negociezi, aştept să aud ora şi locul...

Deci îi transmisese, un pic voalat, că îl lăsa să decidă... Bun! Începu şi el să râdă:

- Vin să te iau la două jumate?

- OK!

- Vorbim la două jumate atunci.

- OK. Spor la treabă.

- Pa.

- Pa.

Apăsă butonul roşu... iar vocea Luminiţei îl sperie groaznic:

- Cum o cheamă?

Se întoarse, pregătit să nege... dar zâmbi:

- Violeta. Şi n-am să te las să trişezi: o s-o vezi atunci când o să ţi-o arăt eu.

Sora lui intră, râzând:

- Ştii ceva? Poţi să nici nu mi-o arăţi! Important e că o vezi tu...

- Hai - că te obrăzniceşti!

Iar ca răspuns primi un pupic pe obraz şi-o ciufuleală scurtă a propriilor bucle:

- Aşa te vreau, Prâsleo!

Aah! Luminiţa alerga spre depozit, râzând...

N-o mai urmări. Trebuia să găsească o floare frumoasă... Oare unde putea găsi violete, în ianuarie?

... Dacă se ducea la Piaţa Coşbuc şi lua vreo 20 de ghivece de violete de Parma, scotea din ele un buchețel frumos! Dar nu putea să plece de la florărie, că Ovidiu venea la două... Luă telefonul, râzând: ba venea la unu. Nu - la doişpe. Că până se ducea, până se întorcea, până le jumulea...

Ştefan

Telefonul începu să piuie. Îl luă şi răspunse, fără să se mai uite la afişaj:

- Da.

- Bună, mămicule.

Aoleu! Se grăbi să oprească sonorul televizorului:

- Sărut mâna, mămico!

- Ce faci? Te-am deranjat?

- Nu, mămico. Îmi pierdeam timpul la televizor, până vine Ana de la cumpărături.

- ... Sunteţi în România?

- Nu.

- ... Uite, te-am sunat să-ţi spun că am primit un pachet de la naşul tău.

Pachetul cu pozele de la revelion! Perfect!

- Iar ceea ce am văzut în el m-a bucurat mult.

Se grăbi să răspundă:

- Mă bucur să aflu că nu te întristează bucuria mea.

- Doamne fereşte!

Şi totuşi, el trebuia să spună ceea ce avea de spus! Că era mult mai bine să discute deschis! Aşa că se grăbi să-i spună ceea ce constatase cu ochii lui:

- Mămico, de când a apărut ea, te-am văzut mai mult tristă!

- Nici eu nu te-am văzut bucuros, până de curând!

Asta aşa era; că pe vremea când Ana fusese nevasta lui Florentin, el fusese extrem de nefericit... Mama lui readuse subiectul discuţiei la fotografii:

- Sunt foarte frumoase. Sunt perfecte!

- Dacă zici tu, te cred. Că eu nu le-am văzut. Dealtfel ştii ce trebuie să se întâmple cu ele, nu?

- Sigur că ştiu; iar diseară o să mă ocup de asta.

Perfect! Diseară, când făceau focul, o să le ardă cu mâna ei - că erau riscante, mai ales în România!

- Le-a văzut şi taică-tu.

Îşi pierdu zâmbetul - că ştia ce urma să audă. Aştepta...

- Şi-a fost încruntat toată dimineaţa. După care l-a sunat pe naşul tău şi-au vorbit juma de oră. Adică mai mult a ascultat...

- Şi după aia ce-a spus?

- N-a spus mare lucru. Şi tot încruntat a rămas. Dar a studiat îndelung tot pachetul... Şi-acum e un pic gânditor. Umblă pe-aici, se face că are treabă şi nu zice nimic. Şi-i e mintea plecată departe...

Deci îl pusese pe gânduri! Perfect!

- Crezi că e cazul să-l sun eu?

- Nu. Tu nu face absolut nimic care să arate că ştii de pachetul ăsta. Lasă-l pe mâna mea...

Începu să râdă:

- Bine, mămico.

- Aşa. Te-am sunat ca să ştii că l-am primit. De-aici încolo lasă, că ştiu eu ce să fac...

Yes! Mămica lui era cel mai mare şi mai puternic aliat al lui!

- Bine, mămico. Tu ştii cel mai bine...

- Să ai grijă, mămicule; bine?

- Ştii bine că am grijă!

- Şi nu mai sta atâta în casă. Mergeţi şi voi la plimbare! Că ţara aia e mare şi frumoasă; când vrei s-o vizitezi, după pensionare?

Ehei, pensionarea... Îşi mască imediat întristarea:

- Păi să ştii tu că mă pregătesc de-o plimbare! Că Ana şi-a luat carnetul de conducere, şi tare sunt curios dacă zgârie maşina...

- N-o zgârie, că e atentă şi calculată! Am mirosit-o eu; decât să facă o prostie, mai bine nu se-apucă deloc!

- S-a mai schimbat între timp. Acum presupune că s-ar putea să facă o prostie, aşa că se documentează, exersează iar atunci când vine momentul, face totul perfect.

- Ei, bravo! Să fii cu ochii pe ea! Că la cum am văzut eu pachetul ăsta, trebuie să ai grijă despre ce se documentează!

- ... Cum adică?

- Adică sunt sigură că o să recitească partea aia cu vitaminele şi contracţiile!

Roşi violent şi transpiră instantaneu...

- Ca să fie sigură că nu face nici o greşeală. Aoleu, hai că vine vampiru' energetic!

Adică tăticul lui!

- Sărut mâna, mămico!

- Pa!

Şi-i închisese...

Deci mămica lui văzuse pozele alea şi se gândise... Doamne, dac-ar fi fost adevărat! Dacă...

Ana avea sterilet; până nu-l scotea, nu se putea întâmpla nimic. Dar mămica lui "văzuse" cel puţin o documentare...

Şi poate că nici nu apăruse tăticul lui prin preajmă; poate că mămica lui încercase să-i dea un indiciu... Poate încercase să-i dea un imbold... Poate-şi rostise pur şi simplu gândurile - şi-apoi nu voise să discute despre asta...

Oare copilul era imboldul de care avea nevoie tatăl lui? Oare asta încercase ea să-i transmită?

Ana nu era ţigancă. Copilul ei nu putea fi ţigan - deşi el era băiat de bulibaşă, "gradul" nu cântărea nici cât negru sub unghie când venea vorba despre urmaşi! Mai ales că era un băiat de bulibaşă foarte inventiv, independent şi căpos - şi făcuse atât de multe cioace, că se minuna uneori că rămăsese băiatul bulibaşei...

Nu va fi niciodată bulibaşă. Nu merita titlul ăla. Sincer să fie, nici nu-l voia! Dar, atunci când venea vorba despre copilul lui, totul se complica. Calculele lui Dumitru Ionescu se complicau rău...

Tatăl lui reprezenta bătălia finală. Cea mai mare, mai lungă şi mai grea bătălie. Dar, dacă o câştiga, va fi cel mai fericit om din lume!

Mercedesul alb opri drept, frumos, în spatele Mercedesului negru. Gilles coborî din dreapta, ocoli maşina şi se postă scut în dreptul portierei din stânga. Ana se pregătea să coboare... Ia s-o scoată el la plimbare prin Franţa! Or să pornească spre... Toulouse. Că era prea devreme pentru Paris, iar la Nisa o s-o ducă pe motocicletă, "de plăcere". Tot drumul ăla era presărat cu castele foarte frumoase...

Iar ei n-o să-i mai spună nimic din toate sforile alea pe care le trăgea cu îndârjire prin jurul tatălui lui. Ana nu trebuia să afle ce făcea el ca să-şi convingă tatăl.

Paşii coborau scările - zâmbi slab:

- Am senzaţia că m-am lenevit.

- De ce?

- Pentru că mă gândesc la o excursie.

Isamu începu să râdă:

- Păi du-te!

- N-aş prea vrea să mă duc; că m-am lenevit.

- Rămân eu aici.

- Tu nu eşti eu.

Şi-l privi lung, concludent, făcându-şi autocritica pentru că începuse să chiulească serios de la birou... Chinezul lui râdea în continuare - şi-i făcu un semn de "lasă":

- Eşti îndrăgostit, aşa că totul se explică. O să mă-ncui în birou şi-o să aştept să te-nsori! Şi, după aia, o să vezi tu!

Râdea şi el şi se aşeza pe canapea - într-adevăr, perioada de dinaintea nunţii era frumoasă! Era cu plimbări romantice şi vizite prin locuri superbe... iar după nuntă urmau copiii şi chestiunile mai... "lumeşti" ale vieţii. Isamu nu ştia însă ce calcula el; nici el nu prea ştia ce calcula, dar avea clar conturat în cap rezultatul. Şi nu trebuia decât să aşeze variabilele în aşa fel încât "să-i dea" rezultatul la care ajunsese deja. Va fi o operaţiune de mare fineţe...

... Va face calculul ăsta altă dată. Soţia lui tocmai intrase în living - şi se apropia de el... Iar imediat cum Isamu reîncepu să urce treptele, rămase mască - pentru că Ana i se aşeză pur şi simplu în braţe şi-l sărută "cu intenţie".

... Or să plece în excursie - dar mai spre seară, aşa!

Florentin

Două jumate fix. Coborî de la volan, ocoli Dacia, se sprijini de capotă şi ascunse buchetul la spate. Acum aştepta...

Privea lung scara blocului şi aştepta...

Cât trecuseră? Zece secunde? Uite-o cum cobora treptele, grăbită... Şi uite-o cum înlemnea în holişorul ăla, cu ochii la el... O vedea bine; era destul de bine luminată scara blocului. Aşa că lăsă capul un pic spre stânga, trăgând mâna de la spate... Acum Violeta nu mai respira...

Se ridică de pe maşină şi se apropie de uşă. Dar ea nu se grăbi să-i deschidă decât când ciocăni corect în geam. Parcă-i era frică să se apropie de el! Ce era asta?

Întinse puţin buchetul spre ea:

- Fugi să le pui în apă...

Capul blond aproba grăbit, dar ea nu se clintea... Ochii albaştri trăiau sentimente contradictorii - voiau să se apropie de el, dar erau totodată îngroziţi de ideea de-a se apropia...

OK! Ea o voise! Intră în scară, se opri în faţa ei, îi puse buchetul în mână... Şi, mulţumind din suflet tangoului pentru mişcările iuţi pe care le învăţase, "o culcă" pe braţul stâng şi-o sărută.

... Şi-acum ştia că, dacă ea fugea mâncând pământul, el înghiţea tot Distonocalmul din casă. Plus Diazepamul. Spera doar să fie îndeajuns de lucid să ducă picea la discotecă mai întâi. Dar nu garanta...

Hei!

Puse punct acelui sărut şi-o privi lung... Mamă, Doamne, ce speriată era! Dacă spunea acum "Bau", o trezea cu săruri! Aşa că o repuse uşor pe propriile picioare... Ochii albaştri erau totalmente pierduţi... Şopti slab, în romanes:

- Şi n-au trecut decât 48 de ore...

Iar se făcuse stacojie! Dar bine că măcar "se trezise la viaţă"! Zâmbi, revenind la limba română:

- Fugi să le pui în apă...

Şi-i şi fugise din braţe! Tii, ce grăbită era! Urca scările câte două, că se grăbea - fie să pună florile în apă, fie să se îndepărteze mult de el... Violeta se repezi la lift - şi reveni în capul scărilor! Degetul se întinse ameninţător spre el, iar ordinul fu ferm şi veni în romanes:

- Nu te clinteşti de-acolo!

Îu! Na, că iar fugise... Auzi liftul pocnind, uşile trântindu-se... Se sprijini de geam şi privi lung Dacia: păi putea spune că Distonocalmul era salvat...

De fapt, nu ştia ce să spună. Nu era prea sigur că mai trebuia să spună ceva! Poate doar că Violeta, dacă nu va decide cumva să fugă totuşi cât mai departe de aşa ciudăţenie de florar, îl putea salva. Şi putea întregi neamul Manolache. Depindea numai de ea; el nu intenţiona să se poarte altfel decât de obicei, să facă altceva decât simţea că vrea să facă sau să spună altceva decât ceea ce gândea. Că nu voia să-şi repete greşelile. O lăsa să vadă cum era el; întreg, sincer şi necenzurat. Dacă-i plăcea, rămânea. Dacă nu-i plăcea, o suna mama ei urgent şi-o chema înapoi, la Satu Mare. Şi-o ţinea la Satu Mare până se însura el cu Crina. Mingea era la ea...

Liftul pocni din nou. Reveni în locul din care i se spusese să nu se clintească... Acum cobora normal; acum era calmă. Şi hotărâtă să-l urecheze - că turui, în romanes, apropiindu-se de el:

- Să nu mai faci! Niciodată! Că am zis că pic p'-aici cu capu' dă ciment şi se duce dracului frumuseţe dă plimbare!

Deci nu ştia tango... Ridică scurt din umeri:

- Bine.

- Şi dă sărut!

Cum-cum? Nu mai avu timp să reacţioneze - mâinile ţâşniră şi-l prinseră de gât, palmele îl apucară de cârlionţi iar sărutul îi tăie răsuflarea...

Hei! Fata asta voia să fie şefă? O prinse de mijloc şi-o ridică un pic; şi făcu doi paşi şi-o aşeză pe prima treaptă. Fu rândul lui să apuce cârlionţii blonzi; constată că păreau apretaţi din belşug cu spumă, dar în realitate erau moi, mătăsoşi...

Şi-acum o să vadă ea cine era şeful!

... Liftul pocni, speriindu-i ca la balamuc! Se priviră preţ de-o clipă... Cineva chemase liftul! Iar ei săriseră în sus ca nebunii! Bufniră în râs - şi-o luă de mână:

- Hai în Herăstrău!

Că-i arăta el partea aia cu şeful, diseară! Îi deschise portiera, urcă şi el la volan şi porni motorul:

- Ca să pregătesc maşina pentru aşa un drum lung, îmi trebuiesc câteva zile. Tu cât stai în Bucureşti?

- ... Teoretic, două săptămâni. Practic, nu ştiu.

Stop! O privi lung, serios... Violeta era şi ea serioasă:

- Tu cât crezi că stau?

El cât credea că stă? Încercă să zâmbească:

- Nu-ţi spun - că pari bătăioasă.

- Te rog să-mi spui.

Ei, na! Aştepta la semafor...

- Florentine, te rog să-mi spui!

Uite că nu voia să-i spună! Semaforul era tot roşu...

- Dacă nu-mi spui, cobor, mă duc după valiză şi chem un taxi! Şi urc în primu' tren care pleacă din gară!

Poftim? O privi lung... Ce dracu era cu fata asta? Acum dădea să plângă? Încercă să-i ofere o soluţie fără să promită ceva:

- Vorbim în parc; OK?

- Nu. Vorbim acum, sau nu mai vorbim deloc!

I-auzi! Păi începea să-l enerveze! Ridică puţin tonul:

- Ce cuvinte-s astea?

I se răspunse pe un ton la fel de ridicat ca şi al lui:

- Sunt! Că frati-miu nu scoate o vorbă, tu-mi zici de petice după 24 de ore şi mă-nveţi tango după 48! Pune o ordine în toate astea şi presară şi nişte explicaţii printre! Că nimeni nu-mi zice nimic, şi nu pot funcţiona cu presupuneri!

- Mergem în Herăstrău şi-ţi zic!

- Stăm aici şi-mi zici!

Se făcuse verde; îl claxonau. OK! Puse semnal dreapta şi se parcă în faţa magazinelor. Şi opri motorul:

- Să-ţi zic! Ce vrei să-ţi zic? Despre mine? Despre situaţia mea? Despre cum am ajuns în situaţia asta? Despre tine? Despre ce vreau de la tine? Ce vrei să-ţi zic? Vrei să ţi le zic pe toate? Acum, după 48 de ore? Ţi le zic; da' dacă fugi, să moară măicuţa mea dacă nu vin după tine şi te bat până-ţi încastrez vergi pă cur, auzi?

Nu-l mai privea; îşi lipise bine bărbia-n piept şi tăcea mâlc, că el pornise cu un ton foarte coborât şi sfârşise uşor răstit...

Trebuiau să renunţe la romanes şi la cuvintele care compuneau limba aia - măcar până o cerea oficial de nevastă! Că ăla nu era limbaj de folosit între doi tineri îndrăgostiţi... Mm... Îşi aprinse o ţigară. Şi trecu la limba română, mult mai... de dorit în acele momente:

- ... După ce te-am adus cu valiza, am trecut pe la mătuşa mea. Ştii semnificaţia cărţilor?

- Da.

- Ce înseamnă asul de inimă roşie?

Uau, ce repede întorsese capul spre el!

- Cu inima cu vârful în jos?

Că cu vârful în sus era cam tot aia, dar se referea strict "la orizontală"... Şi uite că nu-i răspundea...

- Asta mi-a picat. În zece secunde, mi-a spus exact cum arăţi şi n-a vrut să-mi zică mai departe, le-a strâns. Că n-avea ce să mai zică. Deci?

Violeta redevenise atentă la propriile degete; iar răspunsul veni prompt acum - un răspuns stins:

- Nu-mi zice nimic. Adevărul e că venisem în Bucureşti doar pentru 24 de ore; şi-am sunat-o pe mama şi i-am spus că mai stau, fără să-i spun cât sau de ce... Am să stau aici atâta timp cât telefonul o să sune. Aşa că, dacă vrei să-mi zici ceva acum, bine; dacă nu, mergem în Herăstrău...

Un răspuns atât de ciudat... Zâmbi, privindu-i buclele:

- Îţi dai seama că s-ar putea să nu mai treci vreodată pe la ei?

Yes! Obţinuse un zâmbet! Şi obţinu şi-un răspuns pe măsură:

- Da; tu-ţi dai seama că omiţi câteva vizite absolut obligatorii?

- Da. Dar o fac doar pentru că fratele tău nu mi-a dat multe indicii referitoare la mama lui... şi la recipientul în care face clătite.

Acum o făcuse să râdă... Porni motorul:

- Ca să lămurim lucrurile de la început... Vremea când tata plătea înjunghiaţii prin Spitalul de Urgenţă a apus demult. Sunt însă prevăzător şi umblu deseori cu sume mari la mine. Şi nu-mi place să fiu luat prin surprindere. Iar cu unele mici excepţii, toate justificate, n-am smuls decât vreo patru cleme de păr până acum. Că nu sunt genul. Mergem în Herăstrău, da?

- Da.

Acum mergeau în Herăstrău. Mult mai liniştiţi, mai lămuriţi, ţinându-se de mână ca doi tineri majori întregi la minte...

Ioan

Mâncarea era delicioasă; Florentina hăpăia cu poftă, atentă să nu-i scape cartofii din linguriţă... Era o scumpă şi-o dulceaţă - şi simţea că i se umplu ochii cu lacrimi când o privea. Aşa că era atent la propria farfurie... O privea doar atunci când simţea că poate s-o privească...

Lăcrămioara parlamenta de zor cu Mirela şi Gabi. Şi amândouă îi cântau în strună soacrei ei. Le asculta şi îşi amintea cât de frumos se purtase Ana cu cumnatele ei, cât se căznise şi-şi bătuse capul să le ajute atunci când putuse să le ajute... Dar nu le învinovăţea nici pe ele. Ana plecase; ele rămăseseră lângă soacră. Se comportau ca atare...

Cuvântul ăla îl irita... Lăcrămioara părea hotărâtă să-l rostească de-un milion de ori azi... Şi chiar dacă era în romanes, nu putea să nu se îngrijoreze - nepoţica lui avea ureche muzicală, prindea repede... Ştefan era informat prompt; şi parcă nu simţea nevoia să-l vadă prin preajmă prea curând... Că Lăcrămioara vorbea despre nevasta individului şi din "curvă" n-o scotea... Şi-ăla avea nerv sensibil, când era vorba de femeia lui...

O privi lung, încruntat... Lăcrămioara îl privi şi ea lung, încruntată... I se păru că ura nevestei lui depăşi orice imaginaţie - pentru că îl privea lung, încruntată, şi nu rosti decât acel cuvânt:

- *Merundo*.

OK! Se ridică, apucă farfuria, făcu un pas spre bucătărie... şi-o azvârli cu putere în ea! Şi-o nimeri în plin! Mm...

Se lăsase liniştea. Se transformaseră în stane de piatră - şi ele, şi copiii. Iar asta îl bucura - pentru că o cam lăsase pe Lăcrămioara "să zburde", dar ceilalţi nu uitaseră cine purta nădragii... Arătă spre masă şi rosti scurt, pe un ton atât de calm că şi lui i se păru puţin ciudat:

- Staţi şi mâncaţi. Tu du-te şi schimbă-te. Şi spală gura cu săpun.

Lăcrămioara sări în picioare şi se repezi spre baie. Bun! Îşi trase scaunul, se reaşeză... luă mânuţa micuţă şi-o sărută uşor, oferindu-i doi ochi calmi şi-un zâmbet de bunic paşnic:

- Tu nu te-ai speriat, nu?

Căpşorul brunet nega grăbit... că ochişorii erau îngroziţi... El aştepta... Nurorile lui mâncau în continuare... Le privi lung; amândouă îşi examinau farfuriile cu mare atenţie! Păcat - dacă s-ar fi uitat la el, le-ar fi zâmbit! Ele îl respectau! El cu nevasta avea o problemă...

Într-un târziu, uşa băii se deschise iar Lăcrămioara porni spre bucătărie.

- Vino la masă, că trebuie să vă spun ceva.

Ia - arunca şi tocana după ea?... Nu; venea, tăcută şi cuminte. Bun!

- M-a sunat Nicuşor ieri. Prâslea a cunoscut o muiere care i-a picat la inimă. Cică i-a zis lu' cumnată-su să vină în florărie la trei şi cinci, ca să i-o prezinte pe viitoarea lui cumnată. După care m-a sunat din nou. A văzut-o, nu poate să-mi dea amănunte, dar îmi dă un sfat - să-mi rad mustaţa. Că decât s-o smulg dureros, când o aduce Prâslea aici, mai bine o scot civilizat cu lama. Calmează-te, Lăcrămioaro; copilul ăsta nu prinde 1 februarie în România.

Tăcere; se făcuse înţeles. Asta era bine!

- Nu mai vorbiţi despre ea. Că o disecaţi de ceva vreme, şi tot mai aveţi de disecat. Şi-o s-o aducă pe fata asta nouă pe-aici, şi-o să vă scăpaţi şi-o să disecaţi la urechile ei. Şi-o să fugă mâncând pământul. Terminaţi cu ea. Gata - a plecat şi nu mai vine! Cu cât o zgârmaţi mai rău, cu atât mai proaspătă e în mintea tuturor. Lăsaţi-o să dispară. Prâslea nu-i surd - nu-i mai "cântaţi" de ea.

Ridică furculiţa şi atacă tocăniţa. Era linişte...

- ... Ce ştiţi - Luminiţa cumpără magazinul de la Nina?

Mirela se grăbea acum să răspundă... Şi uite că acum nu mai discutau despre Ana. Deci se putea!

Uite ce frumos se putea servi masa de prânz în familia Manolache! Sigur, fusese nevoie de sacrificarea unei farfurii cu ciorbă delicioasă - dar rezultatul îl ungea pe suflet...

Florentin

Era zece; el descuia uşa casei şi nu era prea sigur dacă-l mai chema Florentin... Uşa se deschise larg; mămica lui îl trase în casă, îl privi lung... şi zâmbi:

- Mă!

Ridică mâna:

- Mâine - că azi pic pe picioare! A fost cuminte?

- Cea mai cuminte!

- Aţi mai vorbit de-ale voastre?

Primi o uitătură urâtă, dar un răspuns ferm:

- Doar cu nurorile mele.

- Bine, mamă.

- Du-te şi culcă-te, să prinzi puteri pentru mâine!

Da' ce era mâine?... Nu mai conta. Important era că ea se ducea acasă, iar el încuia uşa.

Păi azi îi mersese chiar bine...

Ovidiu se făcuse violet când îl văzuse intrând în florărie cu ghivecele în braţe. Şi se înverzise ireal când îl văzuse jumulindu-le şi aruncându-le la coş! Bucheţelul ieşise superb, colorat ireal... Sărutul din scara blocului aprinsese o mulţime de becuri în mintea lui - şi făcuse lumină...

Nu-l putea întreba pe Ovidiu cât de tradiţionali erau părinţii lui. Avea însă destui bani şi-un cumnat aurar - aşa că nu se îngrijora în privinţa salbei. Nu făcuse nuntă tradiţională cu Ana; deci tăticul lui va pleca în peţit, amănunt care-i va unge sufletul de bucurie...

Se întreba în ce măsură va avea o nuntă tradiţională... până la capăt cu Violeta. Şi nu ştia cum să afle asta - că nu-l putea întreba pe frati-su ce şi cum! Va trebui deci s-o ducă la cină la familia Manolache, să spere că femeile neamului or s-o placă "din prima" şi să le dea temă de lucru. Mama lui ţinea musai să joace cearceaful la fiecare nuntă din familia lor. Mai ales că Violeta era florăreasă!

Se aşeză pe marginea patului şi-şi privi lung picea... Of, Doamne! O să plece curând... Îi trase buclele transpirate spre spate - pilota era

groasă, iar mămica lui îi pusese pijamaua groasă. Iar picea lui căscă lung şi întrebă:

- Ude e tati?

- Tati e aici, lângă tine. Gata; am venit şi eu acasă.

- Tati, ţe e *merundo*?

Înlemni... Ochişorii negri se deschiseră un pic. Zâmbi maşinal, ca să n-o sperie cu panica pe care ştia că o etala acum pe chip...

Trebuia să-i răspundă! Că nu voia ca picea să povestească, pentru toate urechile din "servicii", cum reuşise să memoreze cuvântul ăla! Aşa că... Aşa că ridică din umeri:

- Habar n-am. Dacă l-ai auzit la mamaia, probabil că l-a inventat ea. Că aşa face ea; inventează cuvinte noi... Hai, închide ochişorii şi hai să facem nani.

Şi lăsă capul pe pernă, lângă ea - ca să-l vadă şi să adoarmă repede...

În maximum 24 de ore, Ştefan punea uşa jos... Iar dacă n-o punea jos în următoarele 24 de ore, în alte 24 de ore mama lui va fi colivă...

De ce nu putea să se abţină? De ce nu tăcea? De ce naiba vorbea lângă urechile copilului? Ea chiar nu înţelegea că nu mai era de joacă cu cuţitarul ăla? Care probabil că nici nu mai era cuţitar, ci se transformase în om de afaceri respectabil, "proprietar" de cuţitari?

Florentina adormise. Se ridică uşor şi se grăbi să intre în bucătărie. Scoase telefonul, privi lung numărul... O să-l sune; asta e! Măcar o să ştie sigur dacă în 24 de ore i se spărgea uşa! Suna...

- Da.

- Ai cinci minute?

- Am.

- Ştii ce s-a întâmplat azi la ai mei?

- Da.

- Şi nu-mi zici şi mie? Că tare-aş vrea să ştiu, de vreme ce o să afli în curând că picea m-a întrebat ce înseamnă *merundo*.

- Şi cum te ştiu om întreg la cap, sigur voi afla că ai inventat ceva onorabil. În mare, maică-ta a insistat cu termenul ăsta îndeajuns de mult pentru ca taică-tu să facă sticlăria să sune a cioburi. Şi-apoi le-a spus ce şi cum şi i-a potolit pe toţi. Tu ai planuri cu blonda?

Blonda? Adică ştia de Violeta?... Era "Elveţia" - şi-n plus era omul lui Ştefan în "serviciu"! El primea şi trimitea transcripturile alea şi probabil că tot el îl informa prompt pe Ştefan apropo de "ce mai face prinţesa"! Ştia deci tot ce mişca prin viaţa lui! Răspunse ferm:

- Da.

- Şi cu copilul ce planuri ai?

- Să ţi-l aduc, într-o dimineaţă, la discotecă. Că n-am încredere în nimeni altcineva, iar cu Ştefan nu vreau să mai dau ochii vreodată.

- Bine. Atunci uite cum facem... Discuţia asta o să rămână între noi; şi asta, şi partea cu sticlăria. Dar accelerează niţel adusul ăsta; că e mai bine să nu lungeşti lucrurile. Şi pentru tine, şi pentru ei.

- Atunci contez pe tine că nu-mi răstoarnă uşa în 24 de ore?

- Ştefan face întotdeauna ce vrea el. Eu pot cel mult să te fac să-i deschizi tu şi să nu-i stai în cale. Dar o să încerc să-l conving să aibă răbdare... că am şi eu socotelile mele.

- Bine. Îţi mulţu

- Nu-mi mulţumi. Că azi opresc un fişier - dar nu garantez că o să pot să-l opresc şi pe Ştefan.

Şi cam atât; îi închisese. Dar pentru el era de-ajuns - că oprea fişierul cu întrebarea picei...

Oho! Vorbiseră o grămadă... dat fiind faptul că Ceauşescu n-avea de ce să-şi piardă timpul răspunzându-i lui la telefon! El pălăvrăgea cu Ştefan, care - vorba cântecului - "face bani când stă pă loc"!

Reveni în dormitor şi se schimbă, zâmbind slab: Ceauşescu era bine informat. Ştiuse despre blondă... Ştia şi despre Ştefan şi Ana, de vreme ce spusese că e mai bine "şi pentru tine, şi pentru ei"... Cu alte cuvinte, îi transmisese că şi Ana aştepta fetiţa - şi începea să-şi piardă şi ea răbdarea...

Păi o să i-o trimită! La cât de grăbit era el şi la cât de specială era Violeta, se îndoia că picea lui va serba 1 februarie în România! Cina extinsă la masa lui Manolache senior se apropia cu paşi repezi...

6 ianuarie 2006 - vineri

Florentin

Ora şapte fix; se pregătea să trezească picea, s-o îmbrace şi s-o ducă la Nina. Mai avea două fumuri din ţigara aia; reuşise să-şi ordoneze gândurile şi planurile... şi decisese ca, în maximum o săptămână, să-şi facă destul curaj şi mai ales destul gust dulce-n gură ca să-i spună Violetei măcar sfârşitul istoriei cu Ana. Că avea şi ea dreptate: trebuia să afle unele lucruri despre el. N-o putea "ruga" să facă abstracţie de copil şi de certificatul de divorţ! Şi de miile de ore de discuţii pe care le va auzi în casa părinţilor lui! Mamaia Lăcrămioara fusese dintotdeauna vorbăreaţă; şi era cam prea bătrână ca să se schimbe acum... chiar şi de dragul unei florărese blonde, cârlionţată ca la balamuc!

Soneria piui scurt. Se încruntă... Stinse ţigara şi descuie uşa. Iar mama lui intră, ca de obicei, sub formă de taifun:

- Doarme, nu?

- Da, şi-o să mai doarmă un pic. Că azi vine cu mine.

- Nu; azi stă cu taică-tu, că tu eşti ocupat. Ia spune: îţi calc vreo cămaşă, sau costumul?

Să-i calce... Da' ce-i venise?

- De ce?

- Păi nu te mai duci cu Crin la petrecere?

Aa! Uite că uitase complet de petrecerea aia! Să nu uite să-l sune, să contramandeze! Dar, pentru urechile ei, avea alt răspuns:

- Nu; am contramandat.

- Păi de ce, mămică?

- Am altă treabă.

- Ce treabă ai tu la noapte, mă? Ce chestie aşa importantă ai de făcut, de nu te duci cu Crin?

- Nu vreau să mă baţi la cap aşa de dimineaţă, aşa că uite cum facem: la două jumate, să fii cu fata la mine. Şi să nu stai mult, te rog! Că ţi-am zis că am treabă!

Nu înţelesese nimic din "invenţia" aia; dar o să vină, la două jumate, pentru că era foarte curioasă... Zâmbi slab:

- Şi ştii ceva? Dacă tot m-ai întrebat, uite: fă-ţi pomană şi calcă-mi şi mie cămaşa aia dificilă...

Şi-acum mămica lui zâmbea larg, în culmea fericirii - că acea cămaşă dificilă era preferata lui, îi stătea "dinamită" şi se călca înfiorător de greu - drept pentru care el o cam lăsase în şifonier, gândindu-se la Ana... Acum, cămaşa dificilă era perfectă pentru energia debordantă a mamei lui. Se gândea chiar s-o poarte zilnic, până se sfâşia!

Picea lui dormea dusă, în braţele mamei lui... Îi deschise uşa, renunţând s-o mai avertizeze, s-o mai roage... Azi, mama lui va fi foarte ocupată. Şi cu cămaşa, şi cu calculul referitor la ora două, şi cu calculul referitor la contramandarea petrecerii la Crin...

Îşi impunea un nou termen: 15 ianuarie. Dacă Florentina nu pleca azi, în braţele lui Ştefan, o ducea el personal la discotecă înainte de 15 ianuarie. Ca s-o protejeze. Deja trebuia s-o protejeze de discuţiile de dincolo.

Lăcrămioara

Lăsă fetiţa pe pat, o înveli şi închise uşa. Şi se apropie de Ioan:

- Azi, la două jumate, o aduce s-o vedem şi noi.

- Păi pune mâna şi deretică p'-aici!

- Nu; o aduce dincolo.

Mm, ce uitătură urâtă îi aruncase!

- Şi nu cred c-o aduce ca "să-i facă felu'". Mai degrabă vrea s-o testeze... Să-şi dea seama dacă o să joc cearceaful.

Ochii negri reveniră spre televizor. Adăugă:

- ... În plus, l-am bârâit cu petrecerea lui Crin. A contramandat-o şi mi-a zis să fiu la el, cu fetiţa, la două jumate. Şi să nu stau mult.

Ioan nu spunea nimic... Avea straniul sentiment că supărarea aia o să fie mai lungă decât anticipase...

"Deh, Ioane! Când m-ai luat, trebuia să-ţi ascuţi bine urechile! Că de-atunci eram aşa!"

- Auzi, Ioane? Eu îl sun pe Nicuşor! Să o spioneze şi să-i facă poză cu telefonu'!

- Tu te-apuci şi deretici p'-aici.

- Da' n-auzi că

- Tu n-auzi că te-apuci de curăţenie? Trebuie să mă ridic de-aici, ca să m-auzi?

Supărarea aia o să ţină mult mai mult decât anticipase ea!

... Bine. Dat fiind faptul că azi Prâslea îi arăta o fată frumoasă, deşteaptă, cuminte şi florărească get-beget, n-o să mai spună nimic de Ana. Dar doar azi; dacă fata aia "nu corespundea", îl punea ea mintenaş la colţ!

Iar copilul trebuia să plece odată! Ei ce nu pricepeau?

Florentin

Cât era ceasul? Două fără zece... Luă cana cu cafea, intră în depozit, făcu un pas în fugă şi puse frână bruscă. Şi se declară mulţumit de pata de pe manşetă: acum trebuia să ajungă urgent acasă, să se schimbe! Îşi luă geaca şi lista pentru mâine dimineaţă, le aduse pe tejghea şi se sprijini cu bărbia-n coate: afară ningea infernal... Ningea ca-n poveşti, iar dacă mama lui făcea vreo gafă, îşi jura că va face ceea ce nimeni niciodată nu mai făcuse în neamu' lui, de când era neamu' lui - o va plesni şi se va muta la Satu Mare...

Presimţea că mama lui se apucase de-ncins telefonul; se aştepta deci s-o audă pe Luminiţa foşnind prin depozit şi piuind cu telefonul... Tocmai de-aia, nu stăteau prea mult pe-aici.

Şi uite-i cum veneau uşurel... deşi ningea infernal în creştetele lor... Violeta asculta; Ovidiu turuia conspirativ. Trăgea concluzia că îl convinsese să-i spună măcar o parte, mică-mică...

Mai bine să-i spună frati-su - că el nu se simţea în stare să rememoreze totul. Uşa se deschise iar Violeta intră zâmbind:

- Bună...

Îşi luă geaca şi lista şi porni spre ei:

- Bună Violeta, bună Ovidiu...

Apucă mâna catifelată şi-o trase spre uşă:

- Pa, Ovidiu...

- Ia uite la el!

Ce, protesta? Acu'-l convoca la un inventar prelungit, dacă voia să-şi petreacă după-amiaza cu şefu'! Violeta îl urma, râzând şi ea... Împinse uşa şi alergă afară, trăgând-o şi pe ea. Şi se răsuci şi-o prinse în braţe şi-o învârti pe sus... Iar ea râdea şi-l privea mirată...

- Tu vezi cum ninge?

Era evident că vedea şi ea! Fulgii ăia erau gigantici! Şi bineînţeles că ninsoarea infernală nu era o scuză pentru gestul lui - venit mult prea devreme, mult prea natural! Dar cum Violetei nu părea să-i displacă luatul pe sus şi învârtitul, o lăsă jos şi nu-i dădu drumul din braţe:

- Îţi propun să n-ajungi acasă mai devreme de ora zece!

- Cu siguranţă, îmi citeşti gândurile...

I-auzi! Renunţă la râs, în favoarea unui zâmbet:

- Eu în schimb trebuie să trec pe-acasă urgent. Cămaşa s-a întâlnit cu cafeaua, acu' vreo două minute...

- OK!

Şi-acum mergeau spre maşină... iar el ataca un subiect sensibil:

- Şi cam ce parte a istoriei mele ţi-a povestit Ovidiu în ultimele cinci minute?

Tăcere...

- Presupun că nu ţi-a povestit decât finalul. Trunchiat şi cu multe "înfloriturі", că el îl ştie din auzite...

- Probabil!

Îi deschise portiera şi urcă şi el la volan. Tăceau... Totuşi, trebuia să-i spună ceva! Aşa că se încadră în trafic şi decise să n-o privească nici o clipă măcar, pe durata acelei povestiri:

- Partea de început n-are de unde s-o ştie, aşa că ţi-o spun eu. La vremea aia, ai mei vindeau în chioşcuri. Eu, mama şi sora mea cea mică munceam împreună. Iar ea s-a mutat cu prietenul ei în blocul din spatele chioşcului. După un an jumate, timp în care eu îi aruncam ocheade zilnice iar ea s-a despărţit de individ şi a fost imediat "prinsă" de avocatul la care era secretară, s-a oprit civilizat la chioşc şi m-a informat că se mărită şi-ar vrea să ştie în cât timp pot fi gata două lumânări de nuntă. Ca un fel de "ai grijă, că te-a văzut cum te uiţi după mine şi nu-i bine". Dar eu simţeam că ea e ursita mea. Aşa că, în vinerea dinaintea nunţii ei, m-am dezmeticit şi mi-am jucat şansa. Am urmărit-o, am urcat cu ea în lift şi n-am mai lăsat-o să iasă. Şi deşi mă aşteptam să urle şi să mă pocnească, am făcut o descoperire ciudată... Iar sâmbătă seara tata a aflat că iubeam o româncă; aşa că am sărit gardul şi m-am postat în faţa blocului - că acasă nu-mi puteam manifesta supărarea, fără să o încasez. A fost o surpriză să descopăr că avocatul o ştersese de la propria nuntă ca să mă caute sus, prin şifonier; şi m-am răzbunat prosteşte - l-am înveninat. I-am spus ce-am făcut cu nevastă-sa în preziua nunţii. El s-a dus la restaurant şi şi-a pus amicii să fure mireasa, s-o ducă pe strada Vâltoarei şi s-o lase acolo. Strada Vâltoarei este cea mai periculoasă stradă din cartierul Ferentari. Iar ei au făcut ce li s-a spus. Au prins-o nişte indivizi... Au violat-o şi-au vândut-o mai departe. Avocatul s-a întors după ea, dar n-a mai găsit-o. A chemat poliţia şi-a vrut să-mi plătească poliţa - m-a trecut printre posibilele persoane cu care soţia lui putea decide să fugă-n lume. Aşa am aflat că a dispărut. În timp ce el o căuta împreună cu amanta prin crâşmele din Bucureşti, eu m-am dus cu prietenii în Ferentari şi-am tot întrebat, am tot investigat... Şi-am aflat că a ajuns pe mâinile unui proxenet din Novi Sad. Printre altele, individul tranzacţiona femei de lux - şi se vehicula suma de 5.000 de euro pentru vânzarea unei asemenea femei. Le-am cerut suma asta alor mei, care au încercat să mă omoare dureros dar nu definitiv... Şi-am plecat să caut un cămătar inconştient. Că eram lefter pe-atunci. Iar tata m-a adunat de la poarta cămătarilor, m-a pus să-i povestesc tot, mi-a dat banii şi m-a trimis cu frati-miu cel mare s-o răscumpăr. A pus o singură condiţie: dacă mă bag în chestia asta, o iau de nevastă. Iar eu am aprobat într-o secundă, deşi nu schimbasem cu ea decât fix patru fraze despre flori şi lumânări de nuntă şi-un "Să nu te măriţi"... Am găsit-o slabă, înfometată, drogată, cu încheieturile mâinilor înfăşurate în cârpe... Şi-am adus-o în România. Unde am anunţat-o că nu vreau să-mi dea banii înapoi; că venisem s-o salvez pentru că speram să se mărite cu mine.

Îşi aprinse o ţigară; aproape ajunseseră... Schimbă semnalul şi decise să se învârtă ca dementul prin cartier - că trebuia să-i spună lucrurile astea! Şi nu i le putea spune faţă-n faţă, la o cafea!

- În momentul ăla, Ana-Maria avea forma unei secretare de avocat. Cu gândirea, garderoba, comportamentul şi limbajul unei secretare de avocat. A divorţat la urgenţă şi s-a mutat la ai mei, în camera de oaspeţi - că îşi găsise un serviciu la care salariul nu acoperea nici chiria. Eu nu i-am cerut să se schimbe; nici măcar n-am fost în stare s-o ajut să se schimbe! Dar s-a interesat, nu mă întreba cum şi la cine, şi a aflat ce era în neregulă la ea. Într-o săptămână, şi-a făcut trei fuste. În două luni, s-a ridicat în picioare la cină şi l-a anunţat în romanes, pe impertinentul care mă întreba pe unde plănuiesc să mă tai în noaptea nunţii, că onoarea mea va rămâne nepătată. A prins totul din mers şi-a aplicat din secunda doi, ca pe litera de lege. A venit la chioşc şi-a ajutat cum s-a priceput; şi a inventat nişte buchete care-au aruncat vânzările în aer. Toate astea au introdus-o instantaneu în mijlocul neamului meu. Şi era ciudat pentru toţi ceilalţi - că tata e un tip tradiţional, mama ne-a crescut în spiritul ăla de demult iar cea mai iubită noră era românca... Şi-a făcut himenoplastie, aşa că onoarea mea a rămas nepătată la nuntă...

Şi se mai învârtea o dată, pe aceleaşi străduţe! Că nu putea să-i

spună asta faţă-n faţă!

- În trei ani, s-a schimbat radical. În ăştia trei ani, am văzut ţigani bătrâni care-au aşezat-o la masa lor şi-au prezentat-o "florăreasă". Şi l-am văzut pe tata defilând la braţ cu ea, ţanţoş ca un cocoş. Iar ea a făcut toate astea doar pentru că eu eram aşa cum eram - că n-aveam nici palate, nici averi, nici vreo mătuşă bătrână şi bogată. Dar eu încercam să împac două lumi: a ei şi-a neamului meu. Atunci când eram în lumea ei, eram fericiţi iar tata se-ncrunta. Când intram în lumea mea, ea se retrăgea în carapacea ei şi încerca să-şi ascundă supărările şi nemulţumirile - iar neamul avea grijă de mine şi mă sfătuia... A rămas gravidă imediat după nuntă. A pierdut sarcina din cauza lumii în care trăieşte neamul meu; iar asta l-a determinat pe tata să ne lase să plecăm din camera mea. Ne-am mutat cu chirie - şi-am intrat "pe mâna ei", cum se spune. M-a împins, m-a transformat, şi de la florar de chioşc pârlit şi cu buzunarele goale am ajuns patron de florărie şi preferat al Bambinei. Şi-apoi a născut-o pe Florentina şi lucrurile parcă s-au stricat din nou... Iar eu am crezut-o Superwoman, şi-abia după ce-a plecat am înţeles ce înseamnă creşterea unui copil...

Semnal stânga a treia oară. Violeta nu se plângea, semn că-i plăcea mult povestirea aia! Bun!

- Anul trecut, ne-am întâlnit cu un văr de-al meu, aurar de şatră. Şi ne-a invitat la el. Unde, puţin după miezul nopţii, a apărut şi băiatul bulibaşei. 19 ani, înalt, brunet, ochi verzi ca otrava, minte brici, afaceri prin Franţa, milioane de euro în cont - băiatul avea toate calităţile. Avea şi nevastă, dar nu făcuse nunta - că o creştea în rulota lui, până împlinea ea 18 ani. A făcut o pasiune pentru Ana; în două luni jumate, şi-a aranjat "apele", şi-a făcut planul şi-a furat-o. Iar Ana nu l-a vrut. A preferat să-şi taie iar venele, decât să mă facă pe mine şi numele Manolache de ruşine. Şi-atunci s-a convins şi el că nu-l vrea şi pace şi-a trimis-o înapoi. Dar din clipa în care am aflat planul individului, mi-am pus din nou şişul pe mânecă. Şi-am redevenit eu însumi, cel care vorbeşte atunci când vrea să vorbească, dă cu pumnul atunci când e momentul pumnului şi nu acceptă să lase capul jos. N-am mai trecut prin lumea ei; iar ea n-a putut să-şi trăiască viaţa în lumea mea, departe de fetiţa ei, împărţită între magazinul cu preţ unic, somn şi iar magazin şi iar somn. Iar când a rămas din nou gravidă, buba s-a spart. Eu voiam un băiat - ea voia o viaţă omenească. Nu ne-am înţeles; aurarul a aflat, a venit, şi-a prezentat frumos oferta radical îmbunătăţită iar ea a plecat cu el. Că eu îmi exprimasem deja şi intenţia de-a divorţa, şi pe-aia de-a creşte eu fetiţa. De divorţat, am divorţat - aurarul i-a adus hotărârea de divorţ gata parafată, chiar în noaptea când a venit după ea. În privinţa fetiţei, m-am răzgândit. Dar e încă la mine.

Gata - acum făcea dreapta! Totuşi!

- În realitate, eu am făcut întotdeauna ce-am vrut eu. Am vrut să mă-nsor cu ea şi m-am însurat cu ea. Am vrut să mă-nvârt de trei ori cu Dacia pe-aici, m-am învârtit. Mie neamul îmi spune Prâslea şi-mi înghite multe...

Zâmbea slab, încercând să pună un punct temei ăleia... Dar Violeta nu reacţionă nicicum, aşa că puse punctul pe i:

- Nu ne-am despărţit din vina cuiva; pur şi simplu undeva, pe parcurs, planurile şi dorinţele noastre nu s-au mai întâlnit. Ne-am despărţit civilizat, fără balamuc, fără să ne spargem capetele... Eu unul n-o învinuiesc de nimic. Am înţeles de ce-a plecat. Şi, gândind româneşte, îi dau dreptate.

- Iar ea probabil că îţi dă dreptate atunci când gândeşte ţigăneşte.

- Tot ce se poate; deşi locuieşte pe Riviera franceză acum. Deci mă îndoiesc că se mai gândeşte ţigăneşte pe-aici.

Opri motorul şi deschise portiera:

- Hai.

Ocoli maşina şi aşteptă. Violeta coborî, privi lung casa... şi întrebă:

- Mai e cineva înăuntru?

"Ah, mămico, mămico! Trebuia să te fluturi tu pe lângă perdele!" Încercă să pară dezinvolt:

- Cred că e mama, cu aia mică.

- Aa, OK!

Aproape că răsuflase uşurată! Păi de-asta rămăsese ea într-un picior, sprijinită de portieră? De grijă că nu-i nimeni acasă?... Probabil! Iar ăsta era un indiciu "de aur" acum, după ce-i povestise despre himenoplastie şi onoare... O pofti să intre în curte şi scoase cheile.

Lăcrămioara

Ptiu, drace! Se uita la ea şi nu-i venea să creadă... Ete ce noroc pe Prâslea! Ete ce "capturase" Prâslea al ei!

Ptiu-ptiu-ptiu! Că era frumuşică de-i venea să se repeadă s-o pupe! Şi s-o ciufulească! Îşi acoperi gura cu mâna, râzând:

- Ia uite ce frumuseţe de ţigancă blondă cu ochi albaştri a împuşcat Prâslea al meu... Aşa, mămicule! Aşa te vreau!

Na, că blonda o văzuse! Făcu un pas în spate, iar afurisita aia de perdea se mişcă şi mai şi! Aah! Se grăbi să revină în bucătărie, la Florentina, şi închise uşa. O să stea momentan aici, până o prindea singură în sufragerie. Şi-atunci ieşea cu Florentina! Şi, dacă i se părea ei că puştoaica "marşa" la ideea de-a creşte ea picea, o anunţa că ea venise azi ca să facă băgăjelul micuţei - că se muta în Franţa, la maică-sa! Se ocupa ea de partea asta, dacă Prâslea era mut!

Florentina

Descuie uşa şi-o deschise larg. Şi-i făcu semn să intre. Violeta îl privi lung şi ridică o sprânceană... Oof Doamne! Bufni în râs şi intră el primul:

- Uite, vezi? Sechelele!

- Lasă, că toate trec pe lumea asta!

Văzu imediat ibricul de sticlă plin cu cafea şi cele două cești de pe tavă, fix în mijlocul mesei; mămica lui bănuise... Sau fusese informată - că nu verificase să vadă dacă Luminiţa îi văzuse învârtindu-se în ninsoare! Oricum, o pofti la masă şi arătă spre dormitor:

- Mă schimb şi mergem.

Violeta aproba cu capul... Şi uite că n-avea emoţii! Foarte bine! Mămica lui trebuia oprită din secunda unu - iar o femeie ruşinoasă şi timidă n-ar fi reuşit aşa performanţă!

Intră în dormitor, închise uşa şi-i zâmbi cămăşii lui preferate, care-l aştepta pe umeraş.

Lăcrămioara

Gata; era singură. Întoarse capul spre pice... Na, că acum o apucaseră poftele!

- Ia prăjitura cu tine, maică!

- Da, mamaie!

Ah! Încă puţin... O luă de mânuţă, apăsă clanţa şi ieşi. Şi bineînţeles că întoarse capul spre masă... Tânăra se ridică frumos şi-i zâmbi, în romanes:

- Sărut mâna.

- Să trăieşti.

Şi nu se clinti de-acolo, ca să vadă ce se-ntâmplă... Şi se-ntâmplă bine - că Florentina o privi lung pe blondă şi-o întrebă direct:

- Tu ţine e?

- Eu sunt Violeta, sora lui Ovidiu.

Ochii albaştri reveniră spre ea - şi reveniră şi la romanes:

- Trimisă de mama în spionaj, că frati-miu a uitat s-o sune de sărbători...

Deci aşa se explica... Începu să râdă:

- Aşa-s mamele! Şi? I-ai pregătit raportu'?

- Nu, că n-am avut timp.

Şi-acum îşi răsucea o mânecă, în timp ce-o privea pe sub sprân-

cene şi zâmbea cu subînţeles... Plecă şi ea privirea, tot cu subînţeles:

- Da' măcar spionaju' l-ai făcut...

- Da; l-am întrebat, şi-a zis că a uitat s-o sune... Iar ei i-am zis că frati-miu s-a făcut un secretos, aşa că trebuie să mai stau. Că spionajul ia timp...

Bună treabă! Strașnică fată! Frumoasă şi iute de cap şi şmecheră pân' la Dumnezeu! Dacă Prâslea o scăpa din gheare, îi întindea creierii pe toate tigăile din casă! Şi ce frumos râdea... Şi ce minte "spirt" avea... Păi să-i dea şi ea un bonus, nu? Aşa o fată frumoasă, blondă şi creaţă şi isteaţă merita o asemenea informaţie!

- Păi spor la spionaj, maică! Noi ne ducem alături, la mamaia şi tataia acasă, să căutăm o valijoară mai măricică, aşa. Că Florentina se mută curând în Franţa.

- Da, am auzit...

Bun! Perfect! Deci Prâslea o informase, apropo de Florentina şi plecarea ei în Franţa! Minunat! Apăsă clanţa şi-o mai privi o dată - că o ungea pe suflet fetiţa asta:

- Să ai grijă.

- Am. Sărut mâna.

- Să trăieşti.

Închise frumos uşa... Întoarse capul spre propriile geamuri... Cum? Nici unul nu era curios? Păi atunci hai repede, să le bage cărbuni prin părţile sensibile! Aproape că alerga - şi mai c-o durea sufletul să târască aşa copilul după ea... Năvăli în sufragerie, trânti uşa şi ridică un pic vocea:

- Bă! Haideţi încoa fuguţa!

Mirela se conformă; Gabi întârzia un pic, că ea avea gemeni... Aşeză micuţa pe masă, o privi lung... şi-o pupă pe frunte: asta fusese manifestarea ei de dragoste pentru jumătatea din Prâslea. Pe jumătatea din curvă o târâse fuguţa prin curte. O dădu jos şi puse mâinile-n şold:

- Bă, veniţi încoa, să vă zic cum arată nevasta lu' Prâslea!

Eei, aşa da! Că erau toţi acasă - şi nici unu' nu mai răspundea la apelurile ei! Da' las' că pleca ea, Florentina; şi-şi revenea şi ea, şi-or să-şi revină şi ei...

- Păi cum ai văzut-o, mamă?

- Păi e dincolo, în sufragerie. Stop!

Că se repeziseră spre uşă...

- La geam, civilizat, fără să mişcaţi perdelele. Că-mi speriaţi fata!

"Turma" se repezise în bucătărie, că de-acolo se vedea bine... Fratele cel mare, tot fratele cel mare era:

- Şi? Cum e?

- Lasă, că o vezi acuşi!

- Hai, spune ce-aţi vorbit! Că ştiu eu că n-ai rezistat...

- Bă, Roberto; fata asta "te taie" la creier şi pe tine! Şi ştie aşa nişte şarade mişto când vorbeşte, că e de-o discreţie şi-o limpezime de nedescris!

Hm; Ioan Manolache tăcea dar râdea, cu ochii pe fereastră...

- Şi i-am zis că noi mergem să căutăm o valijoară pentru asta mică, care se mută în Franţa. Iar ea a zis că da, a auzit...

Ei, o privea lung? "Da, Ioane; e bună şi gura mea asta spartă la ceva"! Primi o întrebare:

- E ţigancă?

- Şi ce ţigancă!

Şi-acum o să audă "Femeie, adă pastilele"...

- Adă pastilele.

Să-i aducă pastilele - că când o s-o vadă blondă şi creaţă şi cu ochi albaştri ca cerul, o să leşine-n cârca lu' Roberto!

Florentin

Gata: discutaseră, mămica lui îl ascultase şi nu stătuse mult... El se schimbase - şi-i stătea bine cămaşa aia dificilă... Apăsă clanţa şi intră în sufragerie.

Violeta era tot la masă. Doar că acum era uşor stacojie...

Violeta avea o problemă... cu spaţiile închise în care ea se afla doar în compania lui. Îşi cam răspunsese la întrebarea aia "cu schepsis". Dar simţea nevoia unei confirmări, aşa că se apropie de ea şi puse mâna pe umărul ei:

- Stăm să bem o cafea, sau mergem?

Umărul îi zbură practic de sub mână - atât de grăbită sărise Violeta în picioare:

- Mergem.

Era roşie ca racul în obraji... Iar el ştia că tăticul lui e chiar acum la geam şi-o să-i placă gândul că avea, totuşi, o noră care roşea...

Mergeau deci! Ea ajunsese prima la uşă, chiar înainte ca el să-şi pună geaca... Fixă vizorul cu privirea, apucă clanţa dar n-o apăsă:

- Te-ai supărat foarte tare?

Tăcere; se simţea privit... Vocea ei păru zâmbitoare:

- Nu.

Îi aruncă o privire "de control" - şi da, zâmbea... Păi acum puteau să iasă. Deschise uşa; Violeta ieşi... şi parcă înţelegând în ce parte era "alături" ăla rostit de mama lui, se opri şi se întoarse să-l aştepte... Iar el încuia agale, ca să aibă şi ei timp s-o observe bine...

Şi se întoarse. Şi-i strânse cu putere mâna - ca să nu fugă. Ca să ştie că de-acum încolo chiar nu mai avea voie să fugă!

Zâmbea; ea râdea de-a binelea. Poate-o amuza modul în care "o adusese la testare"! Sau poate îi văzuse strânşi ciorchine la geamuri... Aproape că nu mai conta! El oricum făcea ce voia el - şi-acum voia să o plimbe pe sub nasul lor şi-apoi s-o ducă la Mall, să mănânce ceva. După care voia să o ducă pe Florentina la discotecă. După care voia să o urce pe Violeta în maşină şi să meargă toţi la Satu Mare. Şi după aia aveau şi ei voie să spună ce fel de tort voiau la nuntă - chiar dacă asta nu le va garanta că vor mânca tortul pe care îl voiau ei.

Ioan

Mda; Dacia virase pe stradă. Plecaseră. Prâslea le-o arătase aşa, de departe - că ar fi fost, într-adevăr, un şoc dacă o împingea direct în sufragerie! Era blondă cu părul creţ şi avea ochi albaştri, ireali... Mărunţică şi slăbuţă, finuţă, cu obrajii roşii ca roşia dar râzând "de-adevăratelea", florăreasa aia l-ar fi răsturnat cu scaunul...

Tresări serios la auzul pocniturii - iar Mirela chiar scăpă un "Au" ţipat! Roberto deschisese una din şampaniile rămase de la Revelion. Sărbătoreau. Sărbătoreau, că Prâslea se vindeca... Şi-şi găsise florăreasă serioasă - care-l lua şi-aşa, cu sufletul zdrenţe... Se întoarse şi întâlni ochişorii negri - şi se grăbi s-o ia în braţe:

- Ştii de ce râde toată lumea? Şi de ce sunt fericiţi?

- De ţe?

- Pentru că fata aia blondă... Tu ai văzut-o?

- Da. E de la Ovidiu!

- Aşa, e sora lui Ovidiu. Fata aia blondă i-a zis lui tati că poliţia a aflat despre oamenii ăia răi, care-o tot caută pe mami. Şi în curând or să-i prindă. Şi-atunci tu o să poţi să pleci la mami.

Micuţa făcu ochii mari şi începu să freamăte la propriu:

- Gata? Gata omu' lău?

- Încă nu; dar mai e puţin. Foarte puţin. O să vezi; o să-ţi spună şi tati, diseară...

Era foarte fericită Florentina! Râdea şi aplauda! Nu ştia când pleacă, dar ştia că "gata omu' lău"...

O strânse cu putere în braţe. Îi venea să plângă...

Ana-Maria

Opri motorul şi zâmbi slab:

- Şi uite că n-am zgâriat-o...

- Eram sigur că n-o s-o zgârii. Ana...

Ce se întâmplase? Îl privi curioasă... Ştefan zâmbea:

- Mâine mâncăm shaorma?

- Mâncăm!
- Dar cu o condiţie... După shaorma, mergem la aerobic.
- Mergem!
- OK! Ştii unde-i cea mai bună shaormărie din lume?
- Nu.
- La Dristor.

Bufni în hohote de râs:

- Te ţii de şotii!
- Nu; te anunţ că mâine mergem la un botez. Şi te fac să râzi. Pentru că tu...

Soţul ei se întindea uşurel spre ea... şi-i mârâi la ureche, în romanes:

- Tu eşti atât de frumoasă când râzi, că mă scoţi din minţi!

Ia uite-l ce obraznic era, când râdea ea!

- Hei! Ne văd oamenii ăştia p'-aici!
- Şi?
- Şi hai înăuntru! Că mi-e cald - şi nu vreau să mă vezi decât tu!

Şi-acum deschise portiera şi "se strecură" pe sub mâna lui, râzând... Ştefan coborî şi el iar Gilles deschise portbagajul. Corect - bagajele! Uşa vilei se deschise prompt:

- Bine-aţi venit.
- Bine te-am găsit.

Isamu era binedispus:

- Cum a fost?
- Superb. Deşi toate numele se amestecă cu toate castelele, nu cred c-am să uit vreodată vreunul...

Soţul ei o prinse de mijloc:

- Lasă, că "aprofundăm" săptămâna viitoare!
- Bine.

Urcau scările, iar el avea chef să apese multe-multe butoane... Îl opri totuşi la primul etaj. Şi-l strânse în braţe:

- Te rog, treci prin birou.

Iar el cu siguranţă plănuise să treacă prin birou - dar juca teatru şi "pusese botic"... Îi fură un sărut:

- Cât fac eu un duş de-ăla prelungit, treci prin birou...

Fu întoarsă uşor şi împinsă spre scări. Că, de obicei, duş prelungit însemna parfum acrişor... Iar Ştefan adora parfumul ei acrişor, despre care numai ea ştia că se numea Anais Anais şi nu-l lua de pe raftul cel mai de sus...

Ştefan

Intră în birou şi se aşeză în faţa calculatorului. Evident, raportul era gata şi-l aştepta pe desktop... Uşa se deschise, se închise iar Isamu păru mirat:

- Tu nu urci?
- Nu. Că m-a rugat soţia să trec prin birou.

O să-şi dea el seama... într-un târziu cum era socoteala aia. Afacerile întâi. Adică raportul. Deschise fişierul iar Isamu îşi începu "scurta informare":

- Fetele merg bine. Containerele au ajuns ieri seară la destinaţie, iar banii au fost viraţi. I-am redirecţionat spre Diamant.
- OK.
- Titel vrea să-i transportăm un geamantan.

Adică să reteze un gât! Se încruntă uşor:

- De când nu mai poate ăsta să-şi care geamantanele?
- E un geamantan special. Ţi l-am pus în seif.

În seif? Uau! Da' ce era aşa de important la "geamantanul" ăla? Descuie, scoase dosarul... Ia uite...

- Şi Leonard ce zice?
- Să rezolve mai repede, că timpul trece-n gol şi e păcat de el.

Adică Leonard n-o putea suferi pe nevasta lui Titel...

- ... Tu ce zici?
- S-o facem.
- ... Poate fi o cursă.
- Nu-i. Citeşte tot.

Corect! Tocmai voise să ia o decizie înainte să ajungă la ultimul punct de pe ultima foaie! Impardonabilă greşeală...

... Deci nevasta îl înşela pe Titel. Şi nu numai că-l înşela - Titel avea impresia că copilul din burta ei nu era al lui... Mda; solicitarea se justifica, în condiţiile astea.

- OK. Nu i-aş da-o lui Grasu...
- Îţi trebuie un om nou. Un vecin de-al săbiilor. Vine, face treaba, ia banu', pleacă, nimeni nu-l poate lega de nimeni...

Aprobă şi deschise mail-ul. Tii, ce de rapoarte...

- Eu zic să-ţi citeşti întâi rapoartele despre prinţesă. Că s-au strâns cam multe, iar seniorul zice într-unul din mail-uri că se cam agită apele acolo.

Păi adevărul era că nu mai primise până acum zece transcripturi în aceeaşi zi!

Aha! Poze cu ţiganca blondă! Ia s-o vadă...

Măiculiţă Doamne, da' chiar era blondă! Naturală! Dacă nu-şi dădea cu rimel, arăta ca o ciudăţenie! Dar cu rimel era... "caimac"! Şi uite ce păr creţ avea! Florentin "împuşcase ursu' cel mare"...

- Cine e?
- Florăreasa care-o să grăbească venirea Florentinei. Vreo veste despre mobilă?
- Nimic, momentan. M-am cam ciondănit cu ei, că ziceau că şifonierul e prea mare şi prea greu...

Aproba cu capul, citind primul transcript din primul mail... Şi-l treceau toate apele - că deşi discuţia se purta în romanes, cuvântul ăla apărea în exces...

... Stop! Smulse căştile şi şi le puse pe urechi. Mm...

... În sfârşit! În sfârşit, regele îşi reluase locul pe tron! Manolache lua pastile - de-alea bune, că uite ce forţă avea! Cu ce aruncase oare - ciorbă sau sosuleţ? Că o trimisese să se schimbe...

Şi-acum asculta, că era foarte important ce le spunea regele supuselor...

Florentina venea acasă...

Era evident că în înregistrarea aia nu se mai întâmpla nimic. După ce cunoscuse "meniul" pe haine, mamaia isterică îşi amintise că la masă nu se vorbeşte. Minunat! Următoarea înregistrare...

Aha! Asta era seara, când venise Florentin de la plimbare... "Tati, ţe e *merundo*?" Luă telefonul, selectă numărul şi aşteptă...

- Salut.
- Salut. Te rog, vorbeşte tu cu el!
- ... Cu cine?
- Cu idiotu'! Îmi omoară prinţesa - şi-i iau gâtu'!

Şi urlase cuvintele alea, ca să priceapă odată şi să se ducă peste ăla şi să facă ceva!

- Stai, diliule! Ce i-a făcut?
- ... Puştoaica l-a întrebat aseară ce e aia *merundo*! Eu mă duc peste ei, mâine la prima oră!
- Stai acolo cuminte şi nu mai exploda până nu citeşti tot! Mă ocup eu aici! Iar dacă citeşti şi restul mail-urilor, o să vezi că nu te mint!

Iar luase decizii înainte de punctul final de pe ultima pagină... Mm! Ce dracu era cu el? Îşi trecu mâna prin păr, încercând să se calmeze...

- ... Bine. Când mi-o aduci?
- Atunci când o să mi-o dea, evident! Ce-ai, te arde?
- Rău!
- Bea nişte apă şi stinge-te. Sau vrei să te-alegi cu vreun proces pe rol? Nu ştii că moşu' are boală pe tine? Ai uitat care-s convenţiile şi cât e plapuma? Aşteaptă puţin, că abia s-a lipit de blonda aia! O să-i mai ia cam o săptămână s-o convingă să intre în casa moşului, la cină! Şi după aia îl sun eu şi-l sfătuiesc ca-n 48 de ore să-mi aducă prinţesa, pentru binele tuturor! E băiat deştept, pricepe repede subtilităţi verbale... Moşu' e convins deja, că a văzut cârlionţi blonzi azi...
- ... Mizez pe tine, să ştii!
- Ştiu. Şi n-am să te dezamăgesc.
- Vezi - că, dacă mă dezamăgeşti, nu te iau cu mine pe 31 ianua-

rie! Mă duc singur! Şi discut şi cu scorpia aia bătrână!

- Te-am mai dezamăgit eu până acum?

- În toate există un început. Fă cumva să nu mă dezamăgeşti cu prinţesa. Te rog!

Apăsă butonul roşu...

- ... Eşti neatent; şi nu-i bine.

Ridică privirea spre chinezul lui...

- L-ai sunat înainte să citeşti tot, fără să iei în calcul că mail-ul e de ieri. Nu-i arăta că devii neatent. De fapt, nu deveni neatent. Mai ales în relaţia cu el. Că aveţi rude acolo.

Aprobă scurt şi-şi aprinse o ţigară:

- Prea multă Franţa strică. Am nevoie de concentratul de bulibaşă, cu sabia la cizmă.

- Ai nevoie de certitudine şi stabilitate. Dacă simţi că controlezi lucrurile, eşti aşa cum trebuie. Iar acum nu controlezi multe lucruri. Cel mai important lucru, copilul, rămâne incert până în clipa în care intră în casa asta. După ce intră, tu vei reveni la afaceri iar Ana se va ocupa de copil. Pentru că la neatenţia ta nu contribuie doar Franţa; mai e şi Ana.

Corect! Şi uite cum se căznea Isamu să vorbească în parabole, ca să nu-l supere prea tare... Zâmbi slab:

- Mâine am show.

- Ştiu, ţi-am pregătit dosarul.

- Tot mâine, îi fac o vizită seniorului. Îi spun să-mi dubleze numărul sacoşelor.

Chinezul lui era mirat... Zâmbi slab:

- Că sunt sigure, sunt uşor de dus, scot mult caşcaval şi-i lasă lui impresia că sunt înconjurat de certitudine şi stabilitate şi apăs de zor pe butoane...

- Vezi? Ţi-ai şi revenit! Să nu uiţi de geamantanul lui Titel.

- N-am să uit. Spune-i să nu vină mâine la show.

Primi o aprobare. Acum, să-i scrie lui Grasu un mail, cu dedicaţie pentru Iranianu' lui. Că aşa era cel mai sigur.

Florentin

Opri maşina în faţa blocului iar Violeta începu să râdă:

- Dacă sunt sinceră, promiţi că nu te superi?

- Promit.

- Mă gândesc deja ce surpriză îmi mai pregăteşti pentru mâine...

Şi chiar dacă ea râdea, ochii ei erau un pic îngrijoraţi... Îi strânse uşor mâna:

- Suntem cinci la părinţi; dar numai eu sunt Prâslea. Acum sunt şi ei liniştiţi. Acum îmi permit "s-o las mai uşor". E posibil deci ca mâine, dacă nu cumva o să visez o chestie nouă la noapte, să petreci o după-amiază liniştită lângă mine...

O liniştise; şi-acum ochii albaştri îl priveau cu subînţeles:

- Acu', că mi-ai zis, parcă-mi pare rău că ţi-am zis...

Se aplecă spre ea:

- Să deduc că te grăbeşti?

- Nu; dar cred că poţi să deduci că-mi plac surprizele tale...

- ... Atunci îţi pregătesc o surpriză. Dar fără ai mei.

- OK. Să vezi tu că tocmai mâine o să am cearcăne...

Râdeau... Violeta oftă greu

- ... Am plecat şi eu... Că se îngrijorează - şi îi sună pe-ai mei şi mă spune... Şi te pomeneşti cu ei aici...

- OK. Şi eu am de aranjat unele lucruri...

Sărutul...

- Mâine vii cu Ovidiu?

- Cum vrei.

- Eşti sigură?

Şi iar o făcuse să râdă... Mâine o ducea la piaţa de flori. Voia să-i cumpere o mie de trandafiri roşii - că n-avea voie să-şi repete greşelile!

- Vin eu şi te iau.

- OK.

Sărutul, cu repetiţie...

- Pa.

- Pa.

Şi iar fugea spre scara blocului...

Porni motorul şi demară: ba mâine dis-de-dimineaţă îi va face o super-surpriză!

Ana-Maria

Apoape aţipise. Ochii i se închiseseră deja, iar urechile de-abia mai auzeau ştirile... Şi se gândea acum, cu ultimele puteri, că făcuse bine că-l trimisese pe Ştefan în birou - era obosită rău după atâta şofat, iar el uite câte mail-uri restante avea, de nu terminase nici acum...

Gata: "noapte bună, Ana"...

Ce era asta? O muscă?

... Muscă, în casă? În ianuarie? Deschise ochii şi tresări. Trandafirul alb îi mângâia uşor obrazul, iar ochii verzi îi "organizau" traseul... Şi-l "organizau" spre gât... şi spre Victoria's Secrets... ăla nou, nu ăla primu'... Şi uite cum bărbatu' ei îi amintea fuguţa de dialect, de romanes, de bulibaşă şi de "explozii cu butoane pă pereţi"...

Gata! Că nu mai avea răbdare! Întinse mâna, îl înşfăcă de cămaşă şi-l smuci spre ea!

7 ianuarie 2006 - sâmbătă

Florentin

Reuşi cu greu să iasă din lift, dar reuşi. Ascultă câteva secunde la uşă... Oare cine era - ea sau el?... Mă rog - nu mai conta! Doar n-o să se-ntoarcă din drum! Ciocăni uşor, iar vizorul se lumină slab... şi uşa se deschise prompt. Uraa, el era! Năvăli în casă:

- Dă-te!

Luat prin surprindere, Ovidiu se conformă. Intră în sufragerie:

- Unde e?

I se arătă uşa din dreapta.

- Deschide-o. Încet!

Şi uite-l că-i mai trecuse sperietura şi uimirea şi zâmbea cu toţi dinţii... Uşa se deschise uşor. Văzu patul, şuviţele...

Aoleu! Păi cârlionţii ăia erau lungi rău! Nu-şi dăduse seama...

Gata cu contemplarea! Hai repede, să nu se trezească! Fata asta era în stare să-i spargă capul la şase dimineaţa dacă-l prindea cu 300 de trandafiri roşii în braţe, lângă patul ei! Intră, lăsă trandafirii lângă pat şi se grăbi să iasă. Iar Ovidiu se grăbi să închidă uşa... şi să-l urmeze:

- Băi, tu chiar vorbeşti serios?

Se întoarse, îl privi lung... şi apăsă clanţa:

- Mă fac că n-am auzit întrebarea asta. Că mă grăbesc spre Nicuşor, să-i comand o salbă mai specială. Tu ocupă-te de tigaia de clătite a maică-tii - fă cumva să-i dispară din casă în următoarele două săptămâni. Ai înţeles?

Nu primi răspuns - dar nici nu aştepta unul. Intră în lift, închise uşile şi apăsă butonul. Şi răsuflă uşurat - scăpase ne-plesnit şi cu timpanele intacte... Şi-i făcuse o surpriză şi-i spusese lui Ovidiu o parte din planurile lui...

Ana-Maria

Soţul ei era uneori tare ciudat! Mă rog; constatase că fiecare cuvânt sau gest al lui Ştefan se baza pe un calcul şi era menit să obţină ceva. Iar costumul ei din tripluvoal uşor transparent trebuia să obţină ceva azi...

Aveau un botez nu foarte "răsfăţat" - că nu se mai ţinea la Calypso. Dar la el venea o persoană anume... Paşii se apropiară iar Ştefan se aşeză şi o cuprinse uşor cu braţele:

- La ce te gândeşti?

- La diseară. Cine ar trebui "să cadă pe spate" la vederea costumului meu de tripluvoal?

- Păi, mai toată lumea...

El zâmbea; ea aştepta răspunsul...

- Îţi spun; dar promiţi că nu-mi spargi capul?

- Ţi l-am mai spart vreodată?

- Nu; dar parcă nu ţi-aş spune...

- Riscă totuşi.

- ... Trebuie să discut o chestie importantă cu Florică.

Florică... al Bambinei. Era clar. Zâmbi slab:

- Ştii că îl ia cu vertij ori de câte ori aude de tine, nu?

- Bănuiam - că mă salută, dar mă evită.

- Când te-ai dus să-i duci nişte bani la vilă, era să şi leşine.

- Bine că mi-ai spus.

Serios? Îl privi lung... Ştefan zâmbi:

- Discuţia va fi aceeaşi. Că eu nu negociez; dacă nu-i place oferta mea, nu batem palma. Dar e bine să ştii ce stare de spirit au oamenii din jur. Măcar aşa... pur informativ...

Aprobă şi reveni spre nori: oare ce mai făcea fetiţa ei?

Florentin

Se sprijinea de Dacie. Aştepta. N-o sunase când ajunsese jos - voia să vadă dacă ea îl aşteptase pe geam... Şi uite-o că venea! Şi-l lăsa cu gura căscată, că azi era în blugi, avea părul desfăcut iar cârlionţii îi ajungeau până-n talie... Hm! Îşi prinsese un trandafir roşu în dreapta... Violeta îl strânse în braţe şi-l sărută...

- ... Bună...

- Bună...

- ... Am vorbit cu mama...

Aoleu! Redeveni foarte serios...

- ... Şi zicea că n-are nici o treabă urgentă cu mine. Că pot să stau atât cât vreau... Şi că, dacă ne plictisim în Bucureşti, ne aşteaptă pe la ei. Doar s-o sun înainte, să pună de-o prăjitură.

- ... Şi vrei să mergem la ei?

- Nu ştiu ce să zic... Parcă aş mai sta puţin...

Adică întâi să-i cunoască ea familia - şi după aceea mergeau la Satu Mare. Violeta voia să facă lucrurile în ordinea corectă. OK! Perfect aşa! Îi deschise portiera, ocoli Dacia...

- Azi unde mergem?

- Nu ştiu.

- Dacă îţi dau o idee, s-ar putea să râzi...

- Promit că nu râd.

- ... Hai la un film. La desene animate.

Era o propunere "cu schepsis"?... Nu; Florentina nu mergea la film cu ei. Avea ea ceva în minte... OK! Porni motorul şi demară:

- Şi Ovidiu ce mai zice?

- Momentan nimic. Tace şi-are nişte ochi mari-mari...

Bufni în râs: adică angajatul lui - şi fratele ei - încă nu se dezmeticise din uimirea cauzată de trandafiri! Perfect! Că numai de cicăleala viitorului cumnat n-avea el nevoie acum!

8 ianuarie 2006 - duminică

Ştefan

Gata: bătuseră palma. Noul lui partener într-ale fetelor era mulţumit...

Zâmbi slab: încă un botez de succes... Că, vorba aia - nici nu începuse, aseară pe la zece, când îşi dăduse el seama că era de succes! O îmbrăcase pe Ana cu costumaşul ăla semi-transparent şi-i impusese "cu electrocutare" o bustieră ruşinos de zgârcită! Şi o oprise, câine fără suflet cum era, exact în mijlocul cârciumii, în faţa lui Florinel - ăla de-i pusese anul trecut cuţitul la gât! Dar de data asta îl "unsese" din belşug şi-i spusese să cânte şlagăre din 2004 - ştia el care... Iar soţia lui îl privise lung pe manelist, zâmbind cu subînţeles şi transmiţându-i că aştepta şlagărele alea pe care le comandase soţul ei... Şi toate astea se întâmplaseră imediat după ce se lăsase liniştea peste toată crâşma - că avea aşa o soţie perfectă, că "lua mau' la toţi şi toate" când intra cu ea de braţ!

Petrecerea asta era mai uşurică; nu erau foarte mulţi "grei" la mese. Ca să fie sincer, el avea de fapt treabă cu Florică - şi containerele lui cu flori. Trebuia să aducă ceva important şi-avea nevoie de o rută nouă... Sigur, Ana nu ştia că primise un mail, pe la opt, care-l anunţa că în loc de Florică o să vină Crin! Dar dacă ar fi ştiut asta, ar fi făcut vreo diferenţă?

Florinel cântase, prompt, şlagărele comandate de el. Iar Ana dansase. Şi dansase superb, iar el descoperise că de când participau împreună la petreceri cu aerobic, soţia lui îşi făcuse un fel de fan-club - câteva tinere, mereu aceleaşi, care dansau cu ea şi-o încurajau... Nu se ivise nici un individ dornic să-i vadă cuţitul; iar după fiecare "recital" de două-trei melodii, Ana se întorsese la masă, lângă el. Acum, de exemplu, stătea cuminte lângă el de jumătate de oră deja...

Momentan stăteau la masă. Soţia lui era superbă, dar nu-i prea venea să se zbânţuie... că era nesigură pe bustieră... Ah, Doamne! Perfecţionistă! Întoarse încet capul, o privi lung... Ochii căprui îi transmiteau că s-ar fi dus să caute o pătură... Şopti, în romanes:

- Azi nu stăm mult; că am un plan.

Primi o aprobare cu capul...

- Iar dacă nu te ocupi acum de aerobic, mă ocup eu mai târziu...

Ana se aplecă puţin spre el:

- Nu mă clintesc de-aici - că nu vreau să fiu obosită la lecţia asta...

Cap de nevastă de bulibaşă - râdea şi-o privea... Şi-o vedea încruntându-se un pic...

- Au venit?

- Da.

Cap de nevastă de bulibaşă! Înţelesese imediat "socoteala" şi mai ales omisiunea de-a o anunţa şi pe ea apropo de schimbare - şi era o doamnă, aşa că nu-l certa acum, ci acasă! Reveni şi el spre cuplul pe care-l aştepta - şi avu o surpriză. Neplăcută. Crin zâmbea degajat, ca de obicei. Ilenei însă "îi tuna şi-i fulgera" ca-n State, pe Tornado Alley. Asta e! Nu în fiecare zi e duminica aia specială care-i place ei! O privea lung... Ea evita să-i privească... Adrian Minune îşi începuse programul... iar Crin ajunse lângă el:

- Salut.

Nu se obosi să se ridice - că nu era cazul. Dar îşi strânseră mâinile:

- Salut.

Şi-acum Crin îşi aşeza nevasta la masă, se aşeza şi el... piuia de mama focului la telefon... şi se apleca un pic, ca să vorbească încet:

- Tata îşi cere scuze, dar azi de dimineaţă şi-a rupt piciorul.

Şi i se întinse telefonul... Ei bine, nu se aşteptase - îl pozase pe taică-su cu ghipsul. Mare greşeală pentru prichindel! Păşise în discuţie cu stângu'... Eh - aşa era în afaceri! Nu putea câştiga tot timpul! O să-i ofere comisionul standard. Dacă nu-i convenea, ghinionul lui! Îi returnă aparatul:

- Transmite-i însănătoşire grabnică din partea noastră.

O aprobare... Întrebă scurt:

- Ţi-a spus?

- Da. Mi-a spus să conduc cu grijă...

Râdea prichindelul, dar privirea-i era alertă şi sângele plin de cafea şi indicaţii şi vorbe codificate... Îi zâmbi:

- Păi nu cred că are de ce să se îngrijoreze; că eşti atent şi conduci de ceva timp, nu?

- Exact...

Ana stinse ţigara şi se aplecă spre el:

- Am sentimentul că urmează un şlagăr...

Îi fură un sărut şi aprobă:

- Eu sunt sigur de asta.

Se ducea să danseze - că Ileana era încruntată ca la balamuc şi-şi scrâşnea măselele. O s-o "electrocuteze", peste vreun sfert de oră. Asta dacă nu-i trăgea Crin una pe sub masă între timp; că prea le punea pe toate la suflet fătuca asta!

Ana ajunsese la marginea spaţiului de dans - iar fan-clubul se ridica şi se grăbea s-o însoţească, s-o înconjoare... O să facă rost de înregistrarea petrecerii şi-o să-i dea lui Grasu temă de lucru: cine erau fetele alea, cu cine se-nvârteau şi mai ales de ce... Şi mai ales ce căutau mereu prin preajma soţiei lui! Că era foarte important!

- Ziceai că vrei să vorbim ceva.

- Ziceam...

Îi răspunsese vag, pentru că el îşi permitea să vorbească afaceri cu soţia la masă - da' Ileana n-avea ce căuta acolo. Ileana era gură spartă şi era în primul rând "nevastă". Crin era isteţ - se întoarse imediat spre nevasta lui:

- Tu nu dansezi?

- Nu.

- Atunci du-te şi plimbă-te. Că noi avem de vorbit.

Ouch! Nici chiar el nu folosise asemenea cuvinte cu Cerasela, nici chiar în momente de maximă tensiune... Ileana se ridică şi porni spre o altă masă. Probabil spre vreo cunoscută... Ochii negri se întoarseră spre el:

- Muierile astea...

Zâmbi slab şi scoase telefonul. Şi începu un nou mesaj, pe care-l vor tot umple şi şterge... Vedea pe chipul prichindelului că era prima "experienţă" de-asta şi nu prea înţelegea ce avea de făcut... Îi dădu telefonul şi-şi aprinse o ţigară. Soţia lui dansa perfect... Crin tasta de zor...

Ana-Maria

Yes-yes-yes! Aerobic pe sistem!

"Sunt frumoasă, sunt iubită şi nu mai sunt cumnată-ta - ceea ce înseamnă că pot să te plombez cu stânga şi tu n-ai cui să mă pârăşti... Că omu' meu scuipă cojile dă seminţe undeva în jos, unde ţii tu umbrela deasupra capului..."

Şi dansa opturi-opturi, sub tirul ochilor verzi pe care-i adora... Plecă un pic capul, ca să poată să-l privească pe sub sprâncene; şi "inventă" la viteză o figură nouă - pe care fanele ei se grăbiră s-o aplaude... Şi gata! Şi bufni în râs, pentru că soţul ei zâmbea şi-o certa un pic cu degetul... ăla cu care îi desprindea de obicei prosopul...

Gata! Acum dansa "frumos", cu toată lumea! Nici nu era o melodie pe care s-o adore... În plus, "îşi făcuse numărul", îi injectase Ilenei porţia de venin şi-acum trebuia să-i treacă! Ştefan voia să bată palma cu Crin...

O înţelegea pe Ileana. Ei nu-i făcuse mari favoruri - ba chiar putea spune că-i ruinase frumuseţe de aranjament de nuntă şi-i asigurase şi expulzarea din neam! Iar cu maică-sa s-ar fi împăcat şi singurică, fără sprijinul cumnatei romance. Aşa c-o înţelegea - şi n-o plomba cu stânga. O vedea cu coada ochiului, aşezată la altă masă. Probabil că "o expediase" Crin - că, în neamul lor, muierile n-aveau ce căuta la discuţiile de afaceri... Şi-ar fi putut s-o lase să stea cu ei - că-i vedea

plimbând telefonul de la unul la celălalt. Dar Crin avea principii... Şi avea senzaţia că Ileana era de deplâns acum - Ileana "aranjase" tot neamul, căsătorindu-se cu nepotul Bambinei, dar acum el îşi amintea cât de "cuminte" fusese nevasta lui înaintea nunţii. Şi-o cam... "penaliza". O latură pe care Crin o ascunsese cu grijă o vreme...

De fapt, Crin era un fel de... gemeni. În prezenţa celorlalţi era într-un fel; în partea lor de casă probabil că era altfel. Oricum, Ileana nu mai zâmbea. Se vedea cu ochiul liber asta...

Păi ea una avea o dorinţă. Da' una mare-mare! Că ochii verzi o cam certau, că "se lăsase pe tânjeală"! Porni spre Adi de Vito, care-i zâmbi:

- Azi, regina aurarilor poate să-mi ceară orice! Azi cânt orice, numai pentru tine!

- *"Nu mă satur de iubirea ta"*.

- Măiculiţă Doamne, ce-i pregăteşti tu regelui!

- Nici nu visezi! Că azi i-o cânt!

Şi se grăbi să se îndepărteze înainte ca nebunu' să-i şi întindă microfonul... Adi îi făcu semn că urma... când venea solista, care plecase langa la o ţigară probabil! Până atunci, opturi-opturi... Şi promitea să studieze şi pătrari-pătrari, da' mai rapizi... O luase razna!

Ştefan

Crin aducea cam zece containere pe săptămână. Mai mult decât de-ajuns! Mai ales că aducea "din toate", aşa că putea varia încărcătura-dop... Minunat! Prichindelul era dispus să se bage, contra unui comision. Apăsă cifra 5 şi-i întinse telefonul. Ana venea spre masă.

Şi uite că prichindelul nu se documentase - ştergea ce scrisese el. Iar asta însemna că Isamu inventa, în 48 de ore, două firme-fantomă care să aducă marfa - şi lua el 5%... Auzi clar piuitul - urechea lui "se antrena" de câţiva ani şi "era în formă"! Prichindelul voia 7%. Şi mai şi pusese telefonul pe masă, în faţa lui! Ha! Crin presupunea că negociau comisionul ăla? El îşi privea soţia... care se aşează pe scaunul ei...

Întinse mâna şi-o trase, dintr-o mişcare, cu tot cu scaun - şi se răsuci neaoş cu spatele la Crin... Şi-o îmbrăţişă şi-o sărută aşa cum îi promisese acu' vreo 30 de secunde, la ultimele opturi... Şi bineînţeles că nu se putea abţine, fiindcă ea era perfectă iar costumaşul de pe ea era "lunecos"...

Ana-Maria

Ce făcea? Încerca să demonstreze ceva?

... Nu; încerca să se abţină şi nu-i prea reuşea! Aşa că se grăbi "să acţioneze", ca să-l oprească - prinse uşor şuviţele brunete şi-l trase spre ea. Şi-acum Ştefan o ridica iar de pe spătar, iar mâna dreaptă redevenise cuminte... Zâmbi slab:

- Trebuie să-ţi spun un secret.

Venise solista iar ultima melodie tocmai se terminase... Mâna aia buclucaşă se întinse şi închise tastatura telefonului. Adică afacerea picase. Ghinion - mare ghinion pentru pinguin... Mâna stângă îi luă mâna; şi-acum Ştefan o privea rugător, strângându-i mâna în mâinile lui... Îl auzea pe Adrian anunţând un super-hit... Se întinse uşor şi-i şopti la ureche:

- *Nu mă satur de iubirea ta.*

Ei bine? Soţul ei îi sărută mâna, zâmbind... Şi se întoarse spre Crin. Şi-i vorbi deschis, în gura mare:

- Ţi-am oferit STAS-ul. Eu nu negociez niciodată. Dacă ai încercat să scoţi mai mult, te-ai fript.

Mm, Ştefan se încrunta spre ring... Şi-acum se întorcea spre ea şi-i spunea la ureche, o dată cu Adi de Vito:

- *Câte fete sunt pe lume / Una nu te-ar egala.*

Se grăbi să-i răspundă, să nu rămână în urmă cu versurile:

- *Ştiu că m-ai ales pe mine / Şi mi-ai dăruit toată dragostea. / Tu m-ai făcut să uit de mine / M-ai topit cu dezmierdarea ta*

Obrazul lui se lipi de obrazul ei:

- *Nici una nu e ca tine / Cât de mult ar încerca.*

Şi-acum soţul ei o privea lung şi-i explica "dulce" că lui nu-i păsa de celălalt "locatar" al mesei... Ea îi cânta refrenul la ureche şi-l săruta pe gât... *Nu mă satur de iubirea ta... Doar al meu eşti, eu sunt doar a ta...*

Partea orchestrală puteau să nici n-o mai cânte! Dar, mă rog - nu erau singurii invitaţi... Iar ea vedea cu coada ochiului silueta fostei ei cumnate apropiindu-se de masă... Ştefan îi trase uşor mâna; se ridică, ascultătoare din fire, şi-l lăsă s-o aşeze pe genunchii lui. Acum îi era mult mai uşor să-i cânte el...

- *Ce pot face pentru tine / Că mă iubeşti aşa mult*

Iar ea decise, într-o clipă, că nu-i păsa dacă amândoi îi vedeau buzele rostind versuri de manele!

- *Ştii că vreau să mă simt iubită / Doar atât, de restul pot să uit. / Am nevoie de a ta mângâiere / Ai nevoie de al meu sărut*

- *Să-mi dai atâta putere / Cum alta n-ar fi putut.*

Şi începea refrenul iar, şi ea ridica încet mâinile mişcându-se uşor... Se aplecă la urechea lui şi şopti în romanes:

- Mi-e dor de tine!

- Îi mai dau două peste bot şi mergem.

- Da' dă-i uşor - că sub ăsta micu' e aşa o baltă mare azi... Şi-ar fi păcat să vină SMURD-u' şi să spargă petrecerea...

Ştefan aprobă, zâmbind slab... Se ridică şi porni spre ring:

- Şi, până ajung, îmi mai aduc aminte două-trei melodii...

Nu avea nimic de demonstrat - doar îl lăsa să-i tragă pinguinului două peste bot! Cu cât i le trăgea mai repede, cu atât mai repede ajungea concentratul de bulibaşă la Cernica!

Ştefan

Afacerea picase dinainte să înceapă. Ana nu folosea cuvinte aiurea; "îl ia cu vertij" voia să-i transmită lui că Florică spusese azi "Du-te la petrecere şi fă ce-oi face să nu baţi palma cu Ştefan, da' să te-ntorci întreg". Să-l mai plesnească?... Da; că era baltă sub el - şi asemenea bălţi nu trebuiau lăsate să se usuce.

Deci soţia lui îi dăduse fix zece minute, înainte să revină şi să se aşeze iar în braţele lui, dar cu faţa la el. Că soţul ei o îmbrăcase în pantaloni - aşa că putea! Luă telefonul şi-l băgă în buzunar. Îşi privea lung soţia... Mamă, Doamne, ce-o să mai joace în noaptea asta... Crin se aplecă spre el:

- Şase.

Nu se mai obosea să-i răspundă - afacerea picase deja. Crin venise cu dispoziţia s-o pice. Iar el nu negocia. Niciodată. Nici chiar cu seniorul nu negociase - nici termenii, nici comisioanele, nici oamenii, nimic! Tăcea şi-o privea lung - şi începea să calculeze cum jucau azi, cât jucau, unde jucau...

- Tu de fapt n-ai venit să faci afaceri.

Ia uite ce spusese pişpirelul! "I-o punea în cârcă"! Îl prinse de rever şi-l trase zdravăn. Şi-l ţinu foarte aproape, ca să-i prindă fiecare şoaptă:

- Eu iau 5%. Nu văd de ce ţi-aş da de la mine 2%, de vreme ce ideea e a mea, marfa e a mea, oamenii sunt ai mei, afaceriştii sunt ai mei, vameşii sunt ai mei şi doar "capacu"-i al tău. Pe-asta n-ai gândit-o, Crine. Şi a picat.

Îi dădu drumul; şi cum pinguinul rămăsese aşa, "înclinat", îi aranjă scurt reverul şi-şi mai aprinse o ţigară. Mm, fuma cam mult! Dar nu putea să nu fumeze atunci când o privea. Că începea să-şi piardă răbdarea - şi mai erau două melodii...

- ... Bine; 5%.

Clătină încet capul...

- Acu' n-oi vrea să zic 4?!

Întoarse capul şi-l electrocută scurt:

- Mă feresc de avari şi de lacomi.

Şi-acum pişpirelul tăcea ca peştele. Perfect! Îşi privea lung soţia... Scoase telefonul şi selectă numărul lui Grasu.

- Da, şefu'.
- Plecăm.
- Două minute.
- Ai unul singur.

Închise şi se ridică. Luă el ţigările, gentuţa Anei... Crin încerca acum să rămână oarecum amici:

- Deci te-ai hotărât! N-o facem!
- Nu.

Şi întinse totuşi mâna spre el. Crin se ridică imediat şi-i strânse mâna. Zâmbi slab:

- Fără supărare.
- Fără supărare.

"Că, dacă te-ai supăra, ai face nişte riduri nasoale rău!" Pe Ileana o salută scurt cu capul şi porni spre soţia lui... Care dansa de mama focului... Făcu două mişcări de dans şi-o prinse de mijloc. Şi obţinu o strângere în braţe... şi-un răcnet la unison din partea fan-clubului:

- Binee!

Daa, era foarte bine aşa! Şi-acum mergeau spre ieşire, iar Ana îşi lua "pa-pa" de la fan-club... Îi făcu fericitului tătic semn că vrea şi el un CD; şi ieşi. Şi-o prinse fără menajamente de braţ, o întoarse din drum şi-o prinse în braţe... "altfel". Iar Ana şopti, în romanes:

- Frumosule, nu apăsa butonu' ăla; că ne vede lumea...

Ba da - îl apăsa... Că ea avea buton corespondent... Iar uşa rămăsese deschisă şi era exact pe traiectoria privirii Ilenei...

9 ianuarie 2006 - luni

Florentin

Urca atent scările, cu picea adormită în braţe...

Azi o aducea el la mamaia, pentru că nu putea abuza aşa de Nina. În plus, aseară Mirela îi şoptise, conspirativ, că "lucrurile s-au rezolvat". Adică mamaia era atât de mulţumită de nora blondă cu cârlionţi, că n-o mai chinuia pe Florentina. Iar lui nu-i prea mai venea s-o ducă la Nina - Petre era mic, avea nevoie de mămica lui iar Florentina era plină de iniţiative. Şi chiar dacă Nina nu-l refuza, parcă nu putea el să abuzeze...

Şi mai era ceva. Nina îi vindea Luminiţei afacerea cu haine. În condiţiile astea, singurul motiv pentru care femeia aia îi mai răspundea la telefon era faptul că-i ţinuse lumânarea la nuntă. Iar ea fusese dintotdeauna prietena Anei. Confidenta Anei. Sfătuitoarea Anei. De când Ana plecase... Pur şi simplu, nu-i mai venea lui să apeleze la Nina! Deşi nimic din comportarea finei lui nu se schimbase, simţea el că relaţiile se cam răciseră...

Uşa se deschise iar Roberto îi zâmbi:

- Neaţa.

Îl salută cu capul, ca să nu vorbească lângă pice, şi intră. Sufrageria era cufundată în beznă. La şase dimineaţa, probabil că încă mai moţăiau... Roberto intră în camera lui şi închise uşor uşa. Se apropia de uşa dormitorului părinţilor lui, s-o lase pe Florentina...

Se opri. Că nu dormeau. Tăticul lui zicea ceva; mama lui tăcea. Oare despre ce vorbeau?

- ... Mi-a zis să-l sun la şase.
- Păi sună-l. Da' dă să ascult şi eu!
- Bine. După aia să-ţi pui nădragi.
- Ioane, degeaba te-ai supărat!
- Nu cred. Taci, dacă vrei să auzi şi tu!
- Bine; tac.

Auzea piuitul... Regreta că nu fusese inteligent, să lase picea în camera lui mai întâi... Păi s-o ducă, nu? Făcu un pas în dreapta, dar înlemni.

- Neaţa, Crine.
- Să trăiţi!

Se auzea bine; foarte bine chiar! Telefon bun, linişte perfectă în toată casa... Tăticul lui vorbea pe un ton coborât:

- Mi-ai zis să te sun.
- Da, că am veşti despre Ana.

Veşti despre Ana? Se apropie şi mai mult de uşă, rugându-se ca picea să nu se trezească tocmai acum...

- Spune.
- Sâmbătă dimineaţa, mi-a zis tata să mă îmbrac frumos şi să mă duc cu nevasta la un botez, în locul lui. Că a intrat într-un rahat mare şi nu poate să meargă el.
- Da' ce-a făcut?
- Păi l-a sunat unu', apropo de nişte containere. Şi tata a zis că "bine"; şi s-a pomenit că ăla era omu' lu' ştii matale cine...

Omul lui Ştefan... Containere... Florică aducea florile din Olanda... Ştefan transporta droguri - şi avea nevoie de un "capac".

- Da. Zi-i mai departe.
- Iar tata şi-a pus picioru'-n ghips, după care mi-a zis să-i fac o poză cu telefonul...
- Aha.

Adică Florică era îngrozit de Ştefan. Nici nu era de mirare - droguri cu containerul? Uau! Cuţitarul nu mai era cuţitar demult - devenise om de afaceri respectabil...

- Şi-am ajuns la paranghelie mai mult duminică, aşa - că Ileana s-a lăsat convinsă greu...

Că şi-aşa n-o prea putea suferi ea pe Ana, de când refuzase s-o ajute cu numărul doctorului Petrescu şi-o pârâse...

- Şi bineînţeles că Ana era cu el. Am stat la aceeaşi masă. Să ştii, nea Ioane, că Ana nu se mai întoarce!

- Mă, asta-i o veste minunată!

- Este. S-a schimbat mult... Şi nu se mai potriveşte cu Florentin. Nici vorbă! El nu s-ar mai uita la ea, iar ea nu şi-ar apleca privirea spre el! A făcut aşa o doamnă din ea, şi le stă atât de bine împreună, că n-o văd coborând de pe tron ca să apese sonerii din Tei!

- Bravo, mă! Uite ce veste bună îmi dai tu mie!

- Ştiu. Şi să mă ierţi că ţi-am zis de ora şase - da' nevastă-mea se face foc şi pară când aude de ea!

- Aha! Băi, ia zi: aţi bătut palma?

- Nu, bre! Ce, eram nebun? Am făcut pe dracu-n patru să pice - şi-a picat. Şi să ştii că la sfârşit a întins mâna şi-a zis "fără supărare".

- Normal! Că dacă nu vrei de dulce azi, poate-o să vrei cu niţică sare luna viitoare! Auzi? Ce ştii - sunt pe-aici, sau pe-acolo?

- Habar n-am! Am senzaţia că eu am fost ultimul cu care trebuia să vorbească. După aia au plecat.

- Aha! Şi ea ce-a făcut - a stat la masă cu voi?

- S-a dus şi-a dansat, pe urmă a stat şi la masă... Nu, nea Ioane; când vine vorba de ea, să ştii că omu' nu e nici de-ăla, nici de-ălălalt! E aşa cum vrea ea! Se uită o secundă-n ochii ei şi-i ştie gândurile. Şi-i face imediat pe plac. Cu Ileana de faţă, n-a vrut să scoată un cuvânt; da' pe Ana a tras-o lângă el, când a venit de la dans.

- Şi presupun că nu mai poartă fuste lungi...

- Bre, purta un costumaş un pic transparent; şi se vedeau pe dedesubt nişte pantalonaşi scurţi-scurţi de tot şi-o bustieră de-aia cât o bentiţă de şcolăriţă...

- Evident! Bine, mă. Auzi? Da' de Florentin a întrebat ceva?

- Nimic.

- Nici de Florentina?

- Nici.

- Aha... Bine, mă. Mai vorbim atunci.

- Te sun, dacă mai aflu ceva.

- Bine. Hai, salut.

- Să trăiţi!

Mobilul piuise... Tăceau... Mămica lui bombăni:

- O să-l întreb, azi, când o aduce pe Violeta să ne-o prezinte.

- Nu-l întreba; că dacă-l alergi ca la balamuc, pierde informaţie. Lasă-l să-şi facă singur calculele. O s-o aducă, atunci când o să fie sigur că ea e.

- Ioane, ea e! Că altfel n-o aducea-n casă dincolo!

- Lăcrămioaro, nu mai încerca să gândeşti ca un bărbat - că n-o să-ţi iasă niciodată! A adus-o ca să vadă ce face ea atunci când se pomeneşte între patru pereţi, singură cu el. Iar la viteza cu care au ieşit, tind să cred că ai noroc iar şi joci cearceaful.

Zâmbi slab: bulibaşa neamului Manolache nu se dezminţea nici acum...

- ... Ştii ceva, Ioane? Pe mine nu mă bucură chestia asta.

- Ce-ai zis, fă?

- Că nu m-ar bucura deloc să constat că joc cearceaful şi după aia divorţează că nu se potrivesc.

- Fă, taci din gură! Taci, că mă iau toţi dracii!

- Ioane, eu atâta-ţi zic: dacă el e primu', nu ţin musai

- Da' eu ţin musai să o peţesc pe nevasta lu' Prâslea! Ai tu ceva împotrivă?

Ridică puţin vocea, ca să-l audă bine amândoi:

- Şi-o să mi-o peţeşti, în cel mult două săptămâni.

Uşa se dădu de perete cu viteza luminii! Tatăl lui era de-a dreptul panicat... Zâmbi:

- Nicuşor lucrează deja la colierul pentru ea, iar pe frati-su l-am anunţat că-l concediez dacă nu dispare tigaia de clătite din casa maică-sii.

Tăcere... Continuă:

- Sunt destul de mare şi destul de bine educat ca să ştiu ce-am de făcut. Data viitoare, nu mai sta să presupui ce gândesc; cheamă-mă la raport. Că ţi-l dau, să ştii - că eşti tata! Mămico, zi-mi o zi în care pot s-o aduc la masă.

- ... Păi dacă azi fac treabă şi mâine seară gătesc, veniţi poimâine la prânz.

- Bine. Ia fata. Crezi că poţi s-o mai suporţi 48 de ore?

- Te-aş înjura - da' e taică-tu de faţă şi-mi scoate dinţii. Că e fericit, că i-ai zis că pleacă-n peţit...

Zâmbi slab şi porni spre uşă - încă nu fusese convocat să dea raportul. Se grăbea spre florărie...

Azi făcea curăţenie generală. Făcea bec toată florăria aia! Se aştepta ca mama Violetei să-şi sune fiul, iar Ovidiu să-şi informeze părinţii apropo de trecutul lui - că şi ei erau din familie de florari respectabili, care respectau tradiţia. Şi nu voia să fie luat prin surprindere. Se aştepta să-i cunoască în curând, iar chestia asta se putea întâmpla şi la Satu Mare, dar şi la Bucureşti...

Oare cum l-ar fi "descris" Ovidiu pe el? Serios? Diliu? Bolnav cu nervii? Periculos? Ce imagine îşi făcuse el în ochii colegului lui? Şi cât din imaginea asta îi povestise Violetei? În Mall-ul ăla se întâmplaseră multe... Şi se discutaseră multe...

Diseară, îi va spune Violetei să-l întrebe direct pe el, dacă avea vreo întrebare sau vreo nelămurire despre trecutul lui. Şi-i va promite că o să răspundă cu sinceritate. Amplu, pe larg, indiferent dacă îi va povesti o greşeală de-a Anei, sau una de-a lui. Violeta trebuia să ştie adevărul - să ştie în ce se bagă. Deşi avea senzaţia că ştia deja cum stă - şi nu-i era frică să se bage...

Ana-Maria

Gata: puse ultima carte jos şi-l privi lung... Iar soţul ei zâmbi şi se întinse cu poftă:

- Pot spune că am mare noroc în dragoste...

- Iar eu pot spune că sunt supărată; că eu câştig mereu! Şi vreau să mai şi pierd!

Evident, în secunda doi Ştefan "remedie" problema:

- Îţi dau şi ţie din norocul meu... uite-acum...

- Ba eu să ştii că mă gândisem la altceva.

Era atent, alert, pregătit să facă tot ce spunea ea...

- Uite, am chef de nişte lecţii practice. Am învăţat deja teoria, am văzut nişte filmuleţe pe youtube...

- Ce lecţii?

- Ai puţintică răbdare, domnule profesor!

- Tu mă crezi profesor în toate!

- Eu lecţiile mi le fac numai cu tine - sau nu le fac deloc.

- Bine. Despre ce e vorba?

- Despre pistol.

Devenise brusc foarte serios. O privea lung...

- Şi să ştii că nu mă visez gangster hollywoodian. Când am rămas singură aici, m-am uitat pe youtube la nişte filmuleţe. Apropo - habar n-am avut că pe youtube sunt şi filmuleţe despre cum se foloseşte un pistol! Am văzut imaginile, am priceput explicaţiile dar mi-a fost frică şi să mă apropii de şifonier - darămite să mă uit la el de aproape! Ei bine, mi-ai face o mare bucurie dacă m-ai ajuta să-mi învinge teama asta... şi să desluşesc lecţia practică numărul unu.

- Şi cam până la ce lecţie vrei să ajungi?

Gata - îl câştigase! Se grăbi să răspundă corect:

- Maxim cinci. Cât să nu mă-mpuşc singură în drum spre şifonier.

- Bine. Îmbracă-te, cât sun eu la poligon.

Sări din pat şi se repezi la şifonier: yes-yes-yes! Doamne, cât de repede îl convinsese! Ştefan căuta numărul de telefon...

Ba nu! Că-l iubea prea mult, ca să nu-l pupe! Doi paşi în fugă, un salt, aterizare în patul ăla nesimţit de mare şi-un sărut straşnic...

Ştefan

O privea lung... şi nu-i venea să creadă... că era, totuşi, o femeie normală... crescută în Braşov, cu serviciu anost şi multe reţete cu sos de roşii în minte... Şi-o vedea acum trăgând corect cu pistolul ăla...

Ana venise "cu lecţia învăţată". După ce amicul lui, instructor de tir, alesese o "râşniţă", se asigurase că e descărcat şi i-l dăduse Anei. Şi-i spusese să-i arate cam ce-avea pistolul ăla pe el. Iar ea începuse, în stilu-i caracteristic, cu "Asta-i siguranţa, nu?" Şi apoi identificase corect fiecare piesă principală - semn că el fusese uşor prostuţ când venise la poligonul ăsta pentru partea de teorie...

Soţia lui nu încerca să-l uimească. Dealtfel se simţi dator să-i altoiască lui Isamu un cot prietenesc:

- Bun venit în clubul bărbaţilor cu gurile căscate.

- Ai grijă când o opreşti. Că-i place!

- Se va opri singură, când o s-o doară mâna. Adică în maximum 5 minute.

- Dar în astea cinci minute "prinde gustul".

- L-a prins deja, uitându-se pe youtube.

- ... Adică toate astea le ştia de pe youtube?

Aproba... Întrebarea veni în şoaptă, la ureche:

- Ştefane, tu când te-nsori?

Bufni în râs: ia uite-l!

- Are carnet, maşină, o să aibă şi pistol... Însoară-te şi stabiliţi un copil - că mâine-poimâine auzi că s-a uitat la campionatele mondiale de scrimă pe Eurosport! Dă-i şi teme mai feminine - ştii tu, copii, cozonaci...

- Florentina va veni în curând acasă. Iar lecţia de tir trebuia să se întâmple înainte de venirea ei. Mi-a spus că, în seara în care a rămas singură la vilă, a studiat teoria pe youtube; dar i-a fost frică să se apropie de şifonier.

Isamu îşi aprinse o ţigară, suflă lung fumul... şi acceptă şi el ideea:

- La urma urmei, lecţiile astea sunt bune. Mai ales că ştiu ce pistol i-ai pregătit!

- Sunt bune. Chit că doar îl plimbă după ea - la un moment dat, poate mi-ar prinde bine să am o armă-n plus. Mai ales că a ei nu va rămâne niciodată descărcată sau neasigurată...

- Ce şmecher te-ai făcut!

- Cu aşa soţie prevăzătoare, încep să întrezăresc zile lungi şi luminoase de bătrâneţe reumatică...

Chinezul râdea - dar îl privea ciudat... Ridică o sprânceană:

- Ce-i?

- Nu te-am mai auzit vorbind de bătrâneţe.

- Şi nici de reumatism - da' las' că te obişnuieşti tu...

Îl privea lung, drept: "Şi ce-ai vrea, să scriu sonete despre morţi violente la vârste fragede?" Îi transmitea întrebarea aia glumeaţă, dar Isamu se gândea tot la ce voia el să se gândească... Adică la posibilitatea ca mintea lui să lucreze la calculul ăla... al cărui rezultat el îl ştia deja... Zâmbi slab:

- Să te ocupi de acte.

- Să te ocupi de lecţiile viitoare.

Aprobă ferm cu capul:

- Ştiu că nu-i de joacă...

Că, dacă Ana împuşca vreun hoţ, n-o putea scăpa de puşcărie... Nici chiar seniorul nu putea să se bage aşa adânc! Iar ei locuiau mai mult în Franţa, aşa că...

Uite de-asta prefera el sabia! Că o putea opri; o putea devia. Îi putea da drumul, în ultimă instanţă. Glontele, odată plecat, îşi vedea de drumul lui, nedisturbat de nimeni şi nimic...

Reveni spre soţia lui. Ana nu-şi pierduse poziţia corectă. Nu-i obosise mâna - adică probabil că-i obosise demult şi-o şi durea, dar depăşise momentul. Nu-i ţiuiau urechile, deşi căştile alea erau mai mult teoretice... Ţintele se apropiau periodic - şi vedeau toţi patru rezultatele... Se îndoia că ratase mai mult de 30% - chiar şi cu "râşniţa"! Aşa că se ridică:

- Mă duc s-o opresc. De-aici mergem la o pizza.

Isamu scoase telefonul - pregătea maşinile... Se apropie de soţia lui şi aşteptă să-şi termine încărcătorul. Trăgea, ţintea, trăgea... fără grabă... Ţinta se apropia de ei... Întinse mâna şi trase hârtia. Şi-i puse el alta. După care îi luă căştile de pe urechi şi întinse mâna spre pistol:

- Dă-l încoa.

Ana îi dădu pistolul fără să comenteze, fără să se pleoştească... Scoase arma de la curea şi i-o puse în mână:

- Lecţia cinci. Trage.

Se mută în spatele ei, să fie sigur că nu-l scăpa când făcea cunoştinţă cu un pistol "de-adevăratelea"... Aştepta; Ana îl încărcase şi acum ţintea...

Ana-Maria

Alelei! Curat "pocnitoare"! Făcuse o hărmălaie teribilă şi-o cam smucise...

Privi lung ţinta... Avea nevoie de cinci secunde de gândire!

Fusese euforică - şi nu se gândise că va învăţa pe "Dacia pistoalelor"! Tocmai cunoscuse BMW-ul - şi nu-şi mai simţea mâna, nu mai auzea bine ce se întâmplă în jur...

Lecţia asta fusese absolut necesară, de vreme ce pocnitoarea dormea cu ei în cameră, în şifonier, iar ea nu fusese în stare s-o scoată de-acolo şi s-o privească! Degeaba se purta ea ca o mare curajoasă - îi era frică de pistolul ăla. Şi de sabie. Şi de cuţit. Şi de păienjeni - ăia mai mari, desigur. Îi era frică şi de şerpi...

Dar, când era soţul ei la butoane, nu-i era frică de nimic.

Ţinti şi apăsă trăgaciul.

Ştefan

El cunoştea pocnetul; ea, nu. El cunoştea şi reculul armei - ea exersase pe-o râşniţă şi sigur o şi durea braţul drept. Numai că pistolul lui nu obţinuse un ţipăt sau o tentativă de astupare a urechilor. Obţinuse o pauză de cinci secunde... Reglarea tirului... Şi un nou foc - că nu nimerise-n mijloc din prima.

Şi cum acum nimerise punctul negru, soţia lui asigură pistolul şi i-l întinse:

- Lecţia cinci tocmai s-a încheiat.

Aprobă, zâmbind şi privind-o lung... Ea zâmbea şi-l privea lung... Se apleacă şi-i şopti la ureche:

- Într-o zi, o să te rog să-mi predai şi tu o lecţie.

- Oricând!

Ce părere avea? Era veselă, evident! Continuă:

- Poate de Crăciun...

Acum era mirată! Şopti:

- Sunt foarte curios dacă ai mei plesnesc, sau doar cresc.

Soţia lui bufni în râs şi-l admonestă cu degetul...

Peste vreun sfert de oră, în drum spre pizzerie, Ana o să-şi dea seama ce-i spusese el, de fapt. O să calculeze şi-o să-i răspundă. Va aştepta, răbdător, acel răspuns.

- ... Ai tăi or să dea pe-afară. Pentru că tu o să-i faci după reţetă, nu din ochi.

Cu alte cuvinte... Ia uite, cum râdea la el cu sprânceana ridicată! Adică nu-i înţelesese aluzia! OK! Atunci nu mai vorbeau în şarade! Vorbeau deschis, chiar acum!

O prinse de mână şi-o trase spre ieşire. Şi-apoi spre maşină. Şi-o urcă pe bancheta din spate, închise portiera după el...

... Nu! Vorbeau aproape deschis! Rosti scurt:

- Până la Crăciun, se vor întâmpla foarte multe lucruri. Mi-aş dori mult să se întâmple toate lucrurile pe care le-am plănuit eu. Dar nu am certitudinea asta, pentru că jumătate din ele nu ţin doar de mine. Şi mă întreb acum cum ar ieşi cozonacii mei: plesniţi, sau doar crescuţi?

Acum era "citeţ"?

Ana-Maria

Deci, până la Crăciun se vor întâmpla foarte multe lucruri. Adică va veni Florentina, el va organiza o nuntă frumoasă în Cannes, sau în Bucureşti... Poate-o va organiza şi pe-aia din şatră - deşi aia se va desfăşura cel mult în rulota bulibaşei...

Ştefan îşi dorea mult să se întâmple toate....

Îşi dorea să aibă un băieţel...

Uite că soţul ei încerca să-i amintească să se gândească la toate astea. Să se gândească zilnic la ele - aşa ca el... Şi, de vreme ce întotdeauna spusese că ea îi va pune coroana "când va simţi ea că o merită", Ştefan tocmai o întrebase dacă-l "evaluase" vreodată, până acum. Că ea nu-i dăduse indicii, iar el nu putea calcula nivelul rezultatelor strădaniilor lui, al schimbărilor şi transformărilor pe care le făcuse... Zâmbi slab:

- Până la Crăciun, se vor întâmpla toate. Îţi garantez eu!

Ştefan îi prinse încheietura mâinii:

- Îmi garantezi tu?

- Da. Ştiu ce plănuieşti să se-ntâmple anul ăsta. Şi te voi ajuta, atât cât pot, să se întâmple toate.

Soţul ei tăcea... Îl privea lung, serioasă; el privea tetiera şi se gândea... Continuă:

- Iar în privinţa cozonacilor, ştiu că vor pocni. Toţi. Nu "ne-adunam", dacă nu ne asemănam.

Obţinuse un zâmbet... Adăugă:

- Iar în maximum 20 de zile, o să vezi că lucrurile or să-nceapă să se întâmple. Că am învăţat primele cinci lecţii - iar dacă tu nu-mi dai ceea ce mi-a spus Isamu că ai pregătit pentru mine, ştiu că are Grasu două... Are şi Diamant două...

Ochii verzi se măriseră ireal de mult! Şi-o priveau lung... Rosti calm, dar ferm:

- Regina îşi vrea prinţesa. În maximum 20 de zile.

- Regina îşi va primi prinţesa. Poate chiar mai repede decât spune ea.

Serios? Portiera se deschise iar Isamu urcă la volan. Acum mergeau... Ei ştiau unde mergeau! Undeva unde găseau ceva de mâncare! Zâmbi şi continuă pe aceeaşi temă, dar un pic schimbată - ca să-l facă să uite de acea "scăpare" a gândurilor ei:

- Şi nu-mi dai şi mie nişte amănunte?

- A apărut cine trebuia să apară. Neamul e în extaz, Piaţa Coşbuc vinde trandafiri roşii în draci iar seniorul se ocupă intens de-un plan. Nu-l ştiu şi nici nu vreau să-l ştiu - rezultatul contează. I-am dat termen limită 31 ianuarie; dacă nu izbândeşte cu frumosul, mă duc eu s-o iau.

- Mergem împreună. Şi vorbesc eu.

Ei? Ce părere avea? O lăsa să fie ea şefa? Ştefan nu zâmbea:

- Mergem împreună. Eu o iau; după care poţi să le spui ce vrei tu - că au băieţii grijă să fii ascultată cu foarte multă atenţie...

- ... Seniorul se ocupă de obicei de acte, nu?

- Da.

- Ar fi bine s-o treacă definitiv pe numele meu.

- S-a pregătit deja pentru schimbarea asta. Şi există şi un ordin de restricţie pe numele lui; doar data mai trebuie scrisă...

Zâmbi slab... şi şopti:

- Nu încetezi să mă uimeşti...

- Dacă nu ne asemănam, nu ne adunam...

Poftim?

- Că ai învăţat să manevrezi pistolul de pe youtube...

Se întinse încet spre el... Şi mai aproape... Şi mai aproape... Şopti, în romanes:

- Te iubesc...

Florentin

Descuie uşa, intră... Mămica lui îi făcu semn să nu facă gălăgie. Deci picea dormea... Scoase mobilul şi-l setă să sune la cinci jumate.

Mai avea o singură întrebare care rămăsese fără răspuns. O singură întrebare care-l oprea să ia copilul ăla în braţe şi să-l ducă la discotecă. Iar dacă opinia lui Crin o auzise deja, voia să afle şi opinia Ilenei. Care o ura mult pe Ana, pentru că nu voise să-i dea numărul de telefon... Şi-o pârâse...

Fu prins de mânecă şi tras în bucătărie. Urma "interogatoriul"...

- Maică, ia spune: fata asta, Violeta... Te înţelegi bine cu ea?

Aprobă cu capul.

- Îţi place?

Aprobă iar cu capul.

- ... Eşti sigur că ea n-are nevoie de instrucţiuni de la Didonia?

Aproba, aproba...

- ... "Probeaz-o", maică! Nu risca!

Începu să râdă:

- Stai liniştită.

- Ba stau foarte neliniştită! Probeaz-o, ca să mă liniştesc. Şi vorbesc eu cu Petrescu să ţi-o facă ca nouă!

- Mamă, opreşte-te!

Se oprise - că-i plăcea tema de discuţie şi nu voia să-l supere...

- Violeta mi se potriveşte mănuşă. Ieri dimineaţă, i-am lăsat la picioarele patului 300 de trandafiri roşii. Iar ea mi-a spus, după câteva ore, că şi-a sunat părinţii. Maică-sa i-a spus că n-are treburi urgente cu ea, aşa că poate să stea la Bucureşti cât vrea ea. Şi a adăugat că, dacă ne plictisim în Bucureşti, ne aşteaptă pe la ei. Doar s-o sune înainte, ca să pună de-o prăjitură. Dar Violeta parcă ar mai sta puţin la Bucureşti... Ea încă nu e 100% lămurită. Ea mai are de observat, de aflat şi de socotit. Poimâine ţi-o aduc la masă. Te rog eu mult de tot, nu-mi strica chestia asta. Bine?

- Bine, maică! Mă duc să mă-ncui în beci!

- Nu vorbi aşa! Că ştii ce vreau să spun!

- Ştiu - şi constat că te-a afectat rău prima căsătorie! M-am înţeles cu asta mică din priviri! Iar discuţia ai auzit-o şi tu! Fata e "brici"! Aşa că încetează cu tâmpeniile şi scoate-ţi morcovu' din cur! Că am patru rânduri de socri, toţi ţigani ca mine, şi nici unu' nu s-a plâns până acu'!

Avea dreptate, ce mai! Zâmbi slab:

- Vezi? Am rămas cu sechele! Şi-atunci când a venit aici, o tot pofteam să intre prima şi ea nu se clintea...

- Mânca-o-ar mama de dulceaţă mică şi deşteaptă! Auzi? Da' frumoasă e, maică!

Îşi aprinse o ţigară şi se aşeză la masă:

- Şi-a deschis uşa florăriei, pe 3 ianuarie, şi-a rămas pe prag, cu ochii-n ochii mei... Iar eu mă uitam la ea şi nu mai respiram... Şi mi-era şira spinării numai cuburi de gheaţă...

Scaunul se trase încet... Mama lui îi trase părul spre spate, ca să-i vadă chipul... şi şopti:

- Florentine maică, tu te-ai amorezat!

Ah! Roşi violent şi începu să râdă:

- Şi nu puteai s-o zici în gând? Ete ce mi-ai făcut!

- Auzi? Da' tu i-ai zis ceva despre ultimii trei ani?

- Da. I-am povestit, în mare, ce s-a întâmplat. Dar o să afle ea totul, a doua zi după ce v-o prezint. Că vă ştiu pe voi - tu o inviţi, iar cumnăţelele mele o informează.

- Da' ştie şi cum a fost cu furatu' şi cumpăratu' şi însuratu' la urgenţă?

- Ştie tot. Ştie şi de sarcini, şi de mutatul nostru cu chirie, şi de plimbarea mea între lumea românească şi-aia ţigănească... Ştie de răpirea de anul trecut, ştie că ne-am despărţit civilizat...

- Şi crezi tu că le-a spus alor ei ce şi cum?

- Nu ştiu - şi, sincer să fiu, nu mă interesează. Că nu mă-nsor cu ei, iar picea pleacă în curând.

- Păi nu te-o interesa pe tine - da'-i interesează pe ei! Ce te faci

dacă ai ei află ce şi cum s-a întâmplat prin trecutul tău şi n-o mai lasă să se mărite cu tine?

- Mă duc cu Dacia la ceas de seară şi-o fur. Şi-o aduc aici. Şi-n două săptămâni ne iartă pe amândoi şi-o lasă să se mărite cu mine. Că-i domnişoară.

- ... Mă Florentine mă, bine-ai revenit printre noi! Dac-ai ştii tu ce dor mi-a fost de Prâslea al meu şi de capu' lui plin de calcule bune...

Stinse ţigara şi se ridică:

- Lasă, că nu mai plec. Şi-o să mă tot ai, sub formă de diliu...

- Aoleu! Da' chiar! Ea ştie de şiş?

- Da, şi n-are nimic împotrivă.

- Mânca-o-ar mama de bombonică deşteaptă! Mă, eu mor până poimâine!

- Nu mori, că mâine ai treabă. Iar poimâine dimineaţă trece repede, că te scoli târziu, că ai muncit mult mâine şi-o să fii obosită.

Mama lui râdea... Oftă greu:

- Mămico... De ea nu mă mai despart. Simt eu aici...

- Şi eu simt că ea o să rămână nor-mea până pun mâinile pe piept. Da' un singur lucru te rog...

Şi-l privea lung şi tăcea...

- ... Păi roagă-mă!

Ochii negri îl priveau lung... şi se umpleau cu lacrimi:

- Nu vă opriţi până nu-mi faceţi o nepoţică!

La dracu! Se repezi şi-o strânse în braţe. Mămica lui plângea cu sughiţuri deja... că şi ea o iubea mult pe Florentina... şi-o s-o piardă...

Ana-Maria

Soţul ei dormea dus. Îl aşezase cu capul pe pieptul ei şi-l acoperise cu palma; şi-acum Ştefan visa frumos...

Privea tavanul. Se gândea în România...

Ştefan era calm. Adică nu mai remobila casa cu pumnii. Semn că şi mamaia Lăcrămioara era calmă. Sau că Florentina îşi petrecea zilele la Nina. Tare-ar fi vrut să ştie ce se mai întâmpla pe-acolo... Dar nu putea s-o sune pe Nina... Nici nu voia s-o sune...

Până la termenul ei mai erau 20 de zile. Ştefan spusese azi "Poate chiar mai repede". Ceauşescu lucra intens la un plan numai de el ştiut... Ori el, ori cumnaţii găsiseră o ţigancă tânără, oacheşă, aprigă şi cu suflet mare, pe care-o puseseră sub nasul lui Florentin. Iar el o observase. Şi se cam amorezase - că lua "trandafiri roşii în draci". Pesemne încerca să nu-şi repete greşelile... Iar neamul era în extaz - deci era o florăreasă "spirt" şi-i pusese lui Prâslea creierii pe bigudiuri...

Se bucura să afle asta. Florentin merita o florăreasă sufletistă, care să fie primită aşa cum trebuia în neamul lui şi care să ştie cum să trăiască în neamul lui. Că Florentin nu putea trăi fără familie; şi nici familia nu putea trăi fără Prâslea al lor.

Florentina va veni curând...

Probabil că o cunoscuse la Revelion... şi se repezise berbeceşte "să o prindă" - că cu ea aşteptase un an jumate, şi-ar mai fi aşteptat dacă n-o cerea Evelin... Neamul era în extaz - o dusese acasă, sau o văzuseră, sau o cunoşteau, totuna era. O ştiau şi o aprobau. Erau în faza de... tatonări. El trebuia să-şi rostească trecutul, ceea ce nu era simplu... Mai era şi Florentina pe-acolo, încurcându-se prin fustele noii-venite - dar poate că picea stătea totuşi la Nina peste zi...

Posibilitatea ca această florăreasă, tânără fiind, să se desprindă de Florentin era mare. Că el avea o parte de trecut care-i făcea cinste, pentru că făcuse lucruri inimaginabile pentru femeia pe care-o iubise, dar partea de sfârşit îl dezavantaja - partea aia cu şiş, cu ameninţări, cu palme, cu mobilă trântită la podea... Oare-i spusese şi sfârşitul? Sau o "lovise" cu începutul ăla frumos, în care el salvase romînca de la o moarte sigură iar romînca simţise aşa un suflet mare şi bun şi se schimbase radical ca să-i fie lui pe plac... după care îi adormise vigilenţa cu un braţ de trandafiri roşii? Şi-acum trăgea de timp şi încerca să câştige cât mai multe puncte, ştiind că urma să le piardă rând pe rând atunci când va răspunde întrebări de genul "De ce-a pierdut romînca prima sarcină?"?

Nu ştia ce făcea Ceauşescu; dar cică avea un plan şi lucra intens la el. Se îndoia că ochelaristul din "servicii" devenise sfătuitorul de taină al lui Prâslea; şi nu prea înţelegea care era planul...

Bănuia ce făcea neamul Manolache acum; imediat cum puneau mâna pe noua-venită, o aşezau pe scaun şi-i povesteau cum bietul Florentin o iertase anul trecut pe romîncă pentru că-l înşelase cu băiatul de bulibaşă. Şi poate că-l înşelase şi cu Florinel manelistul, şi poate că - într-un moment de disperare maximă, cauzat de vreo răbufnire a fiului năbădăios - romînca îi făcuse ochi dulci vreunui cumnat... Romînca plecase definitiv - ei puteau deci modifica povestirea după bunul lor plac, ca să nu le fugă florăreasa când aude de şiş, palme, mobilă răsturnată, turnat copii la comandă...

N-o deranjau asemenea cuvinte şi asemenea minciuni puse "pe numele ei". În orice moment din zi sau din noapte, putea păşi cu fruntea sus în faţa oricui. Ea ştia adevărul. Multă lume ştia adevărul. Şi se întreba acum în ce măsură ar fi trebuit ea să se explice, sau să se justifice în faţa cuiva. Nu vedea rostul...

Florentina venea acasă. Dacă neamul reuşea să păcălească florăreasa, micuţa venea înainte de 31 ianuarie. Dacă neamul nu reuşea mare brânză, se duceau ei şi-şi luau copilul, pe 31 ianuarie, la 9 fix. În rest, n-o interesa. În rest, n-aveau decât să-l însoare cu oricine voiau ei! Sau să-i cumpere multe calmante şi să se mute cu el în casă. Se descurcau ei - erau mulţi şi inventivi.

După ce Florentina va intra în vila din Cannes, neamul Manolache va fi mort pentru ea. Florentin Manolache, împreună cu părinţii, fraţii, surorile, cumnaţii şi cumnatele, vor deceda subit. Fără alte explicaţii. Nicuşor era prietenul lui Ştefan; şi, din punctul ei de vedere, Luminiţa putea rămâne acasă atunci când ei trei ieşeau la o cafea. Iar dacă Ştefan va ţine musai să o vadă vorbind cu Nina, ştia că ea, Ana-Maria, nu era naşa cuplului Nina şi Radu; era prietena cea mai bună a fostei asistente de la juridic, din firma unuia, Boncea. Şi cam atât.

Închise ochii, zâmbind slab: Florentina venea acasă mie-n sută! Regina îşi ceruse azi prinţesa, iar regele o asigurase că mergeau împreună s-o ia...

10 ianuarie 2006 - marţi

Florentin

Brr, ce frig era! Scoase telefonul, selectă numărul lui Crin... "Haai, răspunde odată, că iar am lăsat picea singură acasă!" Suna, dar cumnatul lui era surd...

- Da, bă!
- Bă, deschide! Că trebuie să vorbim.
- ... Unde eşti, bă?
- La poartă - unde dracu să fiu, dacă-ţi zic să deschizi?!
- ... Aha! Stai aşa! Stai că vin acu'!

Închise, ca să-l lase să se îmbrace mai repede... Dumnezeule, cât de frig era! Ger! Dârdâia de mama focului, deşi se îmbrăcase "ca de Himalaya"... În sfârşit, poarta se deschise. Ete, că diliu' ieşise în halat! Se strecură în curte şi porniră amândoi spre casă.

- Bă, tu eşti dement? Tu ştii cât e ceasul?
- Da. Hai mai repede, că nu pot să stau mult! Că Florentina e singură-n casă!
- Aoleu! Bă, te taie nea Ioan dacă află!
- Mă taie, pe dracu! Tu n-ai auzit noutăţile, bă?
- Care noutăţi?
- Alea blonde.
- Aa, cum să nu le-aud?!
- Îţi mai zic eu o noutate - Nicuşor termină azi colierul cu care-o s-o peţească tata, peste vreo două săptămâni.

Şi-acum el urca scările iar Crin zăcea în zăpadă, cu maxilarul picat şi ochii bulbucaţi... Îi făcu semn să vină odată şi intră în casă. Încercă să se orienteze unde era bucătăria...

- Hai sus, la noi! Că te bate tata dacă-l scoli la ora asta!

Sus? Şi mai bine! Că el voia, de fapt, să vorbească cu Ileana! Urca scările pe vârfuri... Mm, aici era cald şi bine! Aici era chiar perfect! Frumos "living" le făcuse Florică...

- Stai jos. Bei o Cola?
- Şi două.

Şi-şi scoase geaca.

- Ileana doarme?
- Ce să mai doarmă - că ea a auzit mobilul!
- Cheam-o încoa, că vreau să vă întreb pe amândoi o chestie.

Cumnatul lui îi întinse sticla şi se grăbi spre una dintre uşi... Mm, ce bună era! Nu băuse cofeină azi...

- ... Cică nu vine. Că tu o-ntrebi de Ana - şi-i creşte tensiunea de dimineaţă. Şi nu vrea să facă hipertensiune la treij' de ani din cauza româncii ăleia. Aşa a zis; aşa că trebuie să te mulţumeşti cu mine.

Bine, se mulţumea cu el... Îl privi lung... Îl privea lung... Gata!

- ... Era fericită?

Crin se întinse spre masă şi luă pachetul de ţigări. Tăcea, că cică îşi aprindea o ţigară... Gata; o aprinsese. Întrebă din nou:

- Era fericită?

Nu primi răspuns...

- Crine, era fericită?
- ... Cine?
- Nu-ţi bate joc de mine! Ana era fericită? La botez, duminică dimineaţa! Era fericită?
- Auzi? Tu chiar simţi ceva pentru blonda asta? Sau o ţii bine lângă tine, ca să încerci să simţi ceva pentru ea la o dată ulterioară?
- Era fericită lângă el? Era fericită cu el?

Cumnatul lui trăgea fumul în piept şi-apoi îl sufla lung... şi nu voia să-i spună... Insistă:

- Îi străluceau ochii? Râdea sincer? Când se uita la el - era fericită, sau era îngrozită?

Uşa se dădu de perete, speriindu-l groaznic; Ileana năvăli în cameră şi ridică tonul:

- Da, Florentine! Era fericită! Şi topită şi îndrăgostită lulea! Când se uita la el, îl sorbea din priviri şi-i examina fiecare por al feţei! Iar el nu şi-a luat ochii de la ea! Scria pe telefon cu ochii la ea! Fuma cu ochii la ea! Bea cu ochii la ea! La fiecare respiraţie, o căuta cu privirea! Da! Era topită toată cu ochii la el! Iar el era ca o marmeladă când se uita-n ochii ei! Ea i-a comandat "*Nu mă satur de iubirea ta*" şi şi-au spus versurile la ureche şi s-au ţinut de mâini ca apucaţii! Ce vrei să-ţi zică? Adevărul? Vrei să-ţi zică ce-a văzut şi cum arătau? Arătau ca un bulz, na! Un bulz frumos cu spume pă el! Că ete-aşa o ţinea înăuntru, în braţele lui! Şi ea se făcea mică şi stătea cuminte şi torcea şi-i făcea plăcere! Şi-au plecat fuguţa să rupă patu' la Cernica! Că mânuţele lui fug repede pe talia ei de viespe, iar degeţelele ei se joacă cu plăcere prin părul lui! Na!

Tii, ce draci avea surioara lui! Iar el zâmbea, pentru că Ileana fusese sinceră şi-i spusese tot... Şi mai şi continua!

- Şi-n timp ce el doarme cu capu' pe ţâţişoară, tu-i creşti ei plodu' şi vii la mine la şase dimineaţa să mă-ntrebi dacă era fericită!
- Da, Ileano. Trebuie să ştiu dacă stă cu el de plăcere sau de frică. Ca să ştiu dacă pot să-i trimit copilul. Iar tu tocmai mi-ai spus că pot să-l trimit liniştit.

Şi-acum se lăsase din nou liniştea în vila lui Florică...

- Mâine, la prânz, să veniţi la tata la masă. Că o aduc pe Violeta, să v-o prezint. În funcţie de cât de rău o speriaţi, o să stabilim şi data când mergem toţi la Satu Mare, să mi-o peţiţi oficial.

Sora lui se aşeză lângă el pe canapea:

- Vorbeşti serios?
- La ora asta, nu-mi arde de glume. Mâine la prânz, amândoi la tata la masă.
- Daa, da' eu vin doar aşa, mental!
- Nu; tu vii personal. Şi m-aştepţi, dacă nu te primeşte-n casă.
- Nu vin, Florentine. Că nu vreau să-mi strice ziua.
- Eu te rog să vii. N-ai să mori o oră.

Ileana tăcea... Crin "decretă":

- Vine. Da' îi spui tu lu' tata socru - că dacă îi face vreo figură nasoală, o iau şi plecăm amândoi!
- Îi spun eu. Am plecat, că aia mică e singură-n casă.

Se ridică şi se grăbi să iasă. Crin îl urma, că trebuia să-i descuie... şi-l oprea în hol:

- Bă, tu să nu te superi pe Ileana. Ştii că n-o mai avea la suflet încă de când ne-a spus lui nea Ioan...
- Ştiu - şi nu mă supăr. De când am văzut cârlionţii ăştia blonzi, nu mă mai gândesc la pletele şatene. Dar trebuia să fiu sigur că trimit copilul la mai bine, nu la mai rău.
- Tu nu ştii ce avere are băieţaşul ăla?
- Tu nu ştii ce-ar fi dispusă să facă Ana, dacă el ia copilu'-n braţe şi-i cere să facă ceva?

Crin tăcea...

- Tu nu ţi-ai dat seama că ăla nu s-ar obosi să-mi trimită copilu' înapoi, dacă ea ar reuşi să se omoare? Că ştii cum se zice: "a treia oară-i cu noroc"! Anu' trecut, era îngrozită de el! Tremura şi căuta o groapă în care să se-ascundă când se rostea numele lui! Anu' ăsta a plecat cu el de mână! Te-ai întrebat de ce?

Crin nu răspundea...

- De-asta nu m-am repezit berbeceşte cu nasu-n buricele dansatoarelor tale. De-asta am ţinut copilul cu mama, deşi mi l-a terorizat şi i-a băgat în cap tot felul de căcaturi. Trebuia să fiu sigur că Ana nu stă cu el de frică. Şi, din fericire, sor'mea are gură bogată şi-o urăşte; aşa că mi-a spus exact cum stă treaba între ei.
- Şi să ştii că nu te-a minţit. Toată crâşma se uita la ei, mai direct sau mai pe furiş. Că le stă tare bine împreună! Şi când le vine să se pupe, parcă emană dragoste şi pasiune! De vreo două ori am rămas ca prostu' cu ochii la ei!

Zâmbi slab: normal, pentru că erau frumoşi şi emanau dragoste şi pasiune...

- Să nu te superi pe mine că ţi-o zic aşa, drept în faţă - da' aşa

e. Ileana nu te-a minţit.

- Nu mă supăr. De când cu cârlionţii blonzi, să mor dacă mă mai interesează! Dar, pentru picea mea, era foarte important să ştiu...

Şi gata - că-i spusese "picea mea", da' se pregătea să-i facă un băgăjel de mână! Ieşi pe poartă:

- Pa, Crine. Ne vedem mâine la tata.
- Să nu uiţi să vorbeşti cu el!
- Nu uit, mă; că vreau să văd cum îţi pică faţa când om intra amândoi...

Alergă la maşină: abia aştepta să plece de-aici! Se simţea privit cu milă - şi nu prea era de deplâns. Că Ana plecase din cauza lui, iar el îşi va plăti greşelile făcute faţă de ea prin plecarea Florentinei. În plus, el făcea colierul de aur şi cumpăra trandafiri roşii. Şi se-nsura cu unica ţigancă blondă cu cârlionţi din România. Cel puţin din punctul ăsta de vedere, nu prea era de deplâns... nu?

Ioan

Aha! Uite-l că venise! Se grăbi să-şi ia geaca şi să iasă - că nu voia să-i scape frumuseţe de urechelă la şase jumate dimineaţa! Florentin încuie Dacia şi veni spre el. Se încruntă, ca să-l sperie bine:

- Unde-ai fost?
- La Crin şi Ileana - am avut o vorbă cu ei. Apropo! Vezi, că mâine vin amândoi la masă.

Zău?! Începu să râdă:

- Ea vine la masa ta, mă!
- Ea vine la masa ta - că-i fiică-ta până moare. Altfel, îmi aduc aminte că sunt divorţat şi nu vin nici eu. Şi-i aduc aminte şi lu' Marcel că e divorţat. Şi mergem în gaşcă la o crâşmă.

Opaa - Prâslea se revolta... Dar, la urma urmei... La urma urmei, Ileana era fata lui. Cel puţin fizic vorbind! Putea mânca lângă ea la masă. O putea suporta o oră-două. Chit că o suporta de dragul lui Prâslea... şi-al lui Crin. Aşa că zâmbi:

- Bine, mă! Ce zbieri aşa? Că m-ai asurzit...

Florentin îl privi lung... ca să se asigure că nu-l luase la mişto! Şi apoi zâmbi şi el şi întinse mâna. Parafau acea convenţie...

- Spune-i mamei că azi Florentina stă cu mine.
- Bine, mă.
- Mâine, dacă totul iese cum trebuie, vă luaţi adio de la ea.

Aprobă scurt cu capul. Iar fiul lui se grăbi să se-ntoarcă şi să-şi descuie uşa.

"Mâine vă luaţi adio de la ea." Dureroase cuvinte... Mai bine c-o ţinea la el azi. Că şi-aşa or s-o revadă mâine, la masă...

Florentin

Îşi privi ceasul - opt fix. Scoase telefonul, căută numărul lui Ovidiu... şi apăsă butonul verde. Suna...

- Da.
- Neaţa.
- Neaţa.
- S-a întâmplat o urgenţă urgentă. Pot să te rog să
- Stai liniştit! Acu' pornesc spre florărie! Vrei să vorbeşti cu sor-mea?
- Nu. Salut.
- Salut.

Închise... şi selectă numărul Violetei. Suna... Vocea i se păru un pic îngrijorată:

- Alo?
- Neaţa.
- Neaţa.
- Te-am trezit?
- Nu. Ce s-a întâmplat?
- Trebuia să se întâmple ceva?
- Păi... Nu.
- Pot să te rog să iei un taxi şi să vii până la mine?
- ... Sigur! Dar ce s-a întâmplat?
- Păi, uite, adineauri am dus-o pe pice la mamaia; şi voiam să discutăm un lucru foarte serios. Şi foarte important.

Tăcere; se gândea... În mintea ei de domnişoară de 18 ani, dacă el ducea copilu' la mamaia şi-o invita la o discuţie serioasă la el acasă, se lăsa cu "orizontală". Şi-acum tăcea pentru că îşi calibra cuvintele, ca să fie cât mai clară...

- ... La 11 sunt la tine. Dar să nu te aştepţi să discutăm acel lucru foarte important.
- Nici nu mă gândisem la acel lucru foarte important.
- Nu ştiu la ce te-ai gândit; eu ţi-am spus.
- Mi-ai spus. Discutăm ce vrei tu, cât vrei tu.
- 11 fix.
- Te aştept.

Şi-acum îi închisese ea... Îşi privi lung telefonul... Nina! Ea era salvarea lui! Numai că acum trebuia să-i spună... Mai bine Radu. Suna...

- Da.
- Salut.
- Aa, salut, naşule!
- Am o rugăminte la tine.
- Orice! Mă rog - aproape orice...

Râdea - era vesel... Zâmbi şi el:

- ... Aştept o vizită foarte importantă.
- Blondă cu cârlionţi, nu?

Ia uite, că aflaseră şi ei! Probabil auziseră la Mall... Aprobă:

- Da, blondă cu cârlionţi. Voiam să te rog, dacă ai drum încoace...
- Vrei s-o iau pe Florentina?
- Da. Crezi că se supără Nina?
- Doamne fereşte! Acu' pornesc spre tine!
- Mulţumesc mult, finuţule.
- Cu multă plăcere, năşicule!

Închise, zâmbind...

Cândva, îl ajutase pe Radu să se împace cu Nina. Îi făcuse un bucheţoi superb şi-i explicase Anei de ce acel bărbat avea două familii. Probabil că de-atunci începuse să-l placă... dinainte să-şi dea seama că era, totuşi, ţigan... Radu n-avea "greţuri" de-astea; dar de când îşi scosese inimioara de la gât, începuse să vadă altfel lucrurile. Deşi nimeni nu-i spunea "dă-te mai încolo", el recalcula oamenii din jurul lui prin prisma apartenenţei la etnie...

Venise momentul ca el să pună piciorul în prag şi să umple golul din suflet. Pentru că Ileana ridicase vocea la el şi vorbise deschis. Şi, fără să ştie, reuşise în acele secunde de monolog să construiască un zid. În sufletul lui, Ana era în spatele zidului - îngropată acolo pe vecie. Plecarea Florentinei în Franţa va fi spoiala - frumoasă, în culori deschise, calde. Şi-acum Violeta găsea uşa larg deschisă; o să intre, azi, în sufletul lui proaspăt renovat şi-o să se instaleze confortabil...

Şi-apoi el va trebui să-şi răspundă la câteva întrebări. De ce Violeta nu-l întrebase niciodată nimic de Ana? De ce nu-l întrebase niciodată nimic de Florentina? Ştia numele picei, o văzuse de mână cu mamaia dar nu se repezise să facă cunoştinţă cu ea. Nu încercase să şi-o apropie, aşa cum făceau de obicei femeile care voiau să câştige inimile bărbaţilor divorţaţi cucerindu-le întâi copiii. Aici era marele lui dubiu: oare Violeta miza pe cuvintele lui? Pe faptul că el spunea încontinuu că Florentina nu va fi fiica ei vitregă? Sau îi plăcea joaca aia de-a plimbarea, pupatul şi trandafirii roşii? Să se fi înşelat el, apropo de "lucrul foarte important"? Oare Violeta chiar îl voia lângă ea în biserică - sau voia doar o aventură de două săptămâni, departe de privirile atente ale părinţilor ei? Greu de spus... acum. Dar va afla azi. Pentru că azi...

Zâmbi şi scoase telefonul. Şi selectă numărul lui Nicuşor... Care-i răspunse imediat, monument de veselie:

- Neaţa, cumnate!
- Neaţa, cumnate! Ce faci?

- Uite, tocmai am ajuns la atelier. Când vii şi tu, să urci să vezi cum a ieşit. Că e gata.

- Auzi, cumnate? Nu poţi să treci tu pe la mine pe-acasă, să mi-l aduci?

- ... Hai că trec! Da' tu nu vii azi încoa?

- Nu. O aştept pe Violeta, să discut cu ea o chestie foarte serioasă, foarte importantă...

- ... Cumnate, mă sperii!

- Îţi dai seama că nu i-l pun la gât azi! Dar vreau să-mi spună clar, cu guriţa ei, ce planuri de viitor are. Azi, înainte de prânzul la ai mei.

- ... Hai că mă-mbrac şi-ţi aduc comanda. Şi vorbim când vin.

- Te aştept.

Închise, zâmbind slab... Să trezească picea acum şi să-i dea micul dejun. Că Radu avea BMW, ajungea repede.

Nicuşor

Apăsă soneria, grăbit... Aoleu, numai să nu-l vadă tata socru, de la geam! Că fusese idiot şi nu băgase cutia într-o pungă! Şi era mare şi pătrată şi cu însemnele bijuteriei pe ea... Gata - Florentin deschise larg uşa. Tii... Intră, zâmbind:

- Neaţa din nou, cămaşă dificilă.

Îl făcuse să râdă. Prâslea era emoţionat... şi un pic îngrijorat... Ia uite-l şi pe Radu!

- Salut.

- Salut.

- Iei picea?

- Daa, merge să-i dea lui Petre să mănânce!

Florentina era nerăbdătoare şi nu nimerea bine cizmuliţa. Florentin se aplecase; o ajuta... Îi privea şi realiza că ghemotocul îmbrăcat în roz o să plece, iar din capul brunet, plecat, vor curge lacrimi amare... Şi se-ntreba acum în ce măsură fata aia cu cârlionţi blonzi o să-l poată ajuta să se ridice...

- Paa!

- Paa!

Florentin închise uşa şi-i luă cutia din mână:

- Nu intri?

- Ba hai că intru cinci minute.

Şi-acum se grăbea, că era curios să-i vadă expresia feţei! Se aşeză lângă el:

- Deschide-l.

Florentin se conformă. Îl privea atent; îi căuta opinia... şi nu vedea decât gânduri amestecate - şi vesele, şi triste... Cumnatul lui şopti:

- ... Dacă mâine totul iese bine, poimâine picea pleacă în Franţa.

- Iar lucrurile vor intra pe făgaşul normal.

Primi o aprobare. El încă aştepta o opinie, apropo de conţinutul cutiei, aşa că tăcea...

- ... E foarte frumos, Nicuşoare. O să-i dea pe toţi cu cracii-n sus - inclusiv pe tata. Să-mi zici, să-ţi fac viramentul. Sau vrei cash?

- Cum vrei tu.

- Atunci ţi-i dau cash - că după masa asta de prânz o să dai de băut, la tine în sufragerie, cu Florinel cântând atârnat de lustră.

Începu să râdă:

- Bine, mă!

Ochii negri priveau lung colierul... El aştepta adevărata discuţie...

- ... Am vorbit ieri cu mama... Tu ce crezi - sunt un om norocos?

- Cred că da.

- Şi cam care crezi că sunt şansele să descopăr, după nuntă, că mai bine ascultam de mama şi "o probam"?

- Părerea mea? Cred că 1%. Şi la cum te ştiu eu, norocos... mă îndoiesc că o să ţi se-ntâmple tocmai ţie asta.

Florentin zâmbea... şi-acum închise cutia:

- N-are cum să se-ntâmple aşa ceva. Mersi mult, Nicuşoare. Rămân dator.

- Păi să ştii că asta e o veste reconfortantă! Că mă gândeam să negociez cu Luminiţa nişte rochiţe roz - şi-o să te pun să-mi livrezi un camion de trandafiri...

- Cumnate... Ia-i femeie în casă. Tu îţi permiţi. Ia-i o femeie, s-o ajute la treburi. Voi aveţi casă cu etaj - şi e greu de întreţinut. Şi nu-ţi poţi imagina, în forma în care eşti tu acum, ce înseamnă să creşti un copil! Deşi Florentina e mare deja, crede-mă că ştiu ce spun! Dacă vrei ca nevastă-ta să rămână Luminiţa ta dintotdeauna şi să vezi rochiţe roz prin casă, angajează-i un ajutor.

- Am înţeles - şi să ştii că o să-i angajez. Că aurul stă în seif, seiful stă în birou iar biroul e încuiat... Pot să-i interzic femeii să urce... Pot să duc aurul la atelier...

- Poţi să-l încui la bancă.

Putea să-l încuie la bancă... Florentin sări brusc în picioare:

- Bă, de ce n-ai zis că te ţin "pe uscat"? Stai, că pun de-o cafea!

- Las-o încolo, că mă dă muierea la dispăruţi! Am fugit! Să ai grijă!

- Am. Că-i viaţa mea în joc. Deşi cred că mă îngrijorez de unu' singur, ca nebunii...

Se grăbi să iasă şi alergă la maşină: măcar să fie aşa! El o văzuse pe blonda aia doar în treacăt; dar din câte-şi dăduse seama, Violeta era cuminţică. El îl ştia mai mult pe Ovidiu - care era potolit, respectuos, la locul lui, harnic şi muncitor... Şi uite că nu ştia dacă avea vreo mândră, aşa că nu putea "să-l evalueze"... Ah! Dar erau fraţi - crescuţi deci de aceeaşi părinţi, cu aceleaşi concepţii! Cât de diferiţi puteau să fie? La cât observase el, aşa, în mare, Violeta părea că seamănă cu Mirela... Şi cu Gabi...

Florentin

Îşi privi ceasul şi se apropie de geam. Era aproape 11. Trebuia să sosească şi ea...

Uite-o că sosise, cu un taxi. Plătea cursa, cobora... Purta o fustă nu prea lungă, nu prea largă, şi-o helancă pe sub geaca până-n talie. Cizme fără toc, ditamai geanta de zece kile pe umăr... Părul prins în creştet, ca de obicei... Nu părea pregătită de rupt patul - şi parcă se simţea puţin mai liniştit acum. Deschise uşa şi-i zâmbi uşor:

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

Un sărut furat; o aştepta să-şi scoată geaca şi cizmele... Gata. Arătă spre masa din sufragerie şi constată că socotise bine - Violeta trase scaunul dinspre uşa de la intrare. Venise pregătită să-i spargă capul cu gentoiul, să-i scapere picioarele încălţate în cizmele alea fără toc... Nu; nici gând de rupt patul. Îi puse o cafea şi se aşeză în faţa ei. Privi lung cutia de pe scaunul de lângă el...

Tăceau. Ea aştepta să audă care era tema de discuţie; el însă avea o problemă de comunicare. Şi-şi impunea să nu-şi aprindă o ţigară... Ridică privirea spre ea şi întrebă scurt:

- Vrei să fii nevasta mea?

Tânăra din faţa lui păli şi se prinse cu mâna de masă. Era şocată la propriu... Îşi impuse să vorbească la fel de calm şi de direct:

- În 3 ianuarie, am îngropat-o pe ea. Iar în 24 de ore îngrop şi copilul. Şi-ar fi bine pentru mine să nu spui un "Nu" ferm; că dacă eu fac asta şi tu spui "Nu", se termină totul.

Tăcea; acum nu mai era galbenă ca lămâia, ci roşie ca focul. Luă cutia şi-o puse pe masă. Şi-o deschise:

- Vrei să fii nevasta mea?

Ochii albaştri priviră colierul preţ de două-trei secunde; reveniră apoi la el...

Violeta era serioasă. Îngrozitor de serioasă. Se gândea la întrebarea lui - şi-l privea de parcă încerca să-i intre cumva în minte, să-i afle gândurile ascunse...

Se pregătea să spargă tăcerea aia cu o frază tâmpită: "Acum îmi ştii planurile, te gândeşti la ele dacă vrei..." Numai că Violeta îi răs-

punse totuşi:

- ... Ţi-aş răspunde pe loc. Dar e mai bine să-ţi spun că vreau să mă gândesc 24 de ore la întrebarea ta. Că nu văd flori pe-aici, cutia trebuie s-o plimbi cu Dacia până la Satu Mare şi ştiu că ai fost prea îngândurat zilele astea ca să iei un inel. Iar la al ei să nu îndrăzneşti să te gândeşti, că "iau foc".

"Ptiu-ptiu, să nu te deochi!" Măiculiţă Doamne, ce nevastă "brici" îşi găsise! Se grăbi să continue pe aceeaşi temă:

- Nu-ţi pot oferi mare lucru; n-am averi, n-am mătuşi bătrâne şi bogate, îmi rup zi-lumină oasele în florăria aia şi-n magazin...

- Mie nu-mi trebuie decât şansa de-a te petici; în rest, c-o fi friptură sau ceai, nu prea mă afectează...

Adică ea voia musai să-l peticească pe el - ciudat, că nu se ştia vreo "frumuseţe răpitoare", sau vreun florar "de super-valoare"... În fine! Decise să continue:

- Ca să-ţi reuşească peticirea, Florentina trebuie să plece la mama ei.

- O femeie bătrână mi-a zis, acu' vreo patru ani, că o să iau florar serios şi-o să avem trei copii. Cifra o ştii acum; e decizia ta cum o gestionezi.

Deci trei copii voia Violeta... OK! Trei vor fi! Întrebarea era de unde porneau numărătoarea, nu? Şi chiar era curios ce părere avea ea:

- Dar tu ce părere ai avea?

- Că e decizia ta.

Corect! Copilul lui, decizia lui! Plus cuvintele mamei lui, care o anunţase deja că pregătea valijoara pentru bagajul Florentinei... Violeta număra de la zero. El n-avea nimic împotrivă. Acum...

Acum era acum! Îi surprinsese la un moment dat venind împreună; Ovidiu turuise, ea îl ascultase cu atenţie... Şi cu siguranţă fratele îşi informase sora apropo de apucăturile lui "bătăioase"! Decise deci să atace şi acel subiect sensibil:

- ... Cred că Ovidiu ţi-a povestit multe...

- Destule. Şi bune, şi rele. Mi-a arătat şi poze...

Pozele erau "paşnice". Cuvintele ilustrau trosnituri şi pahare sparte... Se grăbi s-o lămurească - deşi se îndoia că partea aia putea fi lămurită cu cuvinte:

- În ciuda a ceea ce ai auzit de la el, sunt o fire paşnică. Nu pun mobila la podea pentru că apare un impozit nou.

- Dacă nu era aşa, nu-ţi răspundeam la telefon pe 5 ianuarie.

OK! Asta da, discuţie serioasă! Că tocmai aflase că fusese cântărit, măsurat şi calculat din secunda unu! Iar ea nu era o împrăştiată care se agăţa de primul florar care-i ieşea în cale, ci socotise clipă de clipă înainte să păşească mai departe alături de el... Scutură mâna şi puse şişul pe masă:

- Vrei să dispară?

- Nu. Nu mi-e frică de aşa ceva; dacă ţie-ţi trebuie, cară-l cu tine.

Mâna ei se întinse şi trase dintr-o singură mişcare fermoarul gentoiului:

- Eu am trusa cu fardurile de rezervă - şi ştiu s-o folosesc pe post de buzdugan.

Ei, poftim! Geanta aia era plină cu rimeluri, rujuri şi mai ales sticluţe cu ojă. Deci de-aia cântărea o tonă - pentru că nu era o geantă, ci un buzdugan... Se ridică şi întinse mâna spre ea:

- Vreau să te mai întreb ceva...

Violeta se ridică şi veni în faţa lui. O prinse uşor în braţe... zâmbi, constatând că fu imediat luat în braţe... Şopti, privind-o cu ochi curioşi:

- Dat fiind faptul că ai cunoscut-o pe mama, spune-mi... Cam care sunt şansele să încasez o tigaie-n creştet la prima mea vizită la Satu Mare?

Violeta începu să râdă:

- Nule.

- Chiar dacă deschid cutia la prima vizită?

- Chiar dacă.

Îngustă un pic ochii:

- Şi tu ce zici; s-o deschid?

- Deschide-o, dacă vrei o nuntă tradiţională.

- Tu vrei o nuntă tradiţională?

Ochii albaştri se îngustară şi ei:

- Eu n-am emoţii, în cazul unei nunţi tradiţionale.

Cee? Şi-i spunea asta aşa... direct? Violeta îi dădu drumul din îmbrăţişare:

- Tocmai de-aia n-o să discutăm acum acel lucru foarte important. Dar tare mă mănâncă limba să fac un pic mişto de frati-miu...

Începu să râdă... şi nu-i dădu drumul:

- Mâine mergem la ai mei? Că ne-au invitat la prânz...

- Mergem.

- Da' să ştii că mama e extrem de vorbăreaţă. Şi nu foloseşte figuri de stil.

- Exact ca mama. Asta-i bine, c-or să se înţeleagă de minune.

- Numai că mama mea spune de-alea neaoşe. De exemplu, aseară mi-a spus...

Să-i spună?... Mai bine nu.

- Ţi-a spus...

- Mai bine nu-ţi spun. Că nu vreau să te sperii, sau să crezi altceva.

- Spune. Că să ştii că nu-s sperioasă din fire - şi nu trăiesc din presupuneri. Cer lămuriri, atunci când am nevoie de ele.

- ... Aseară, mama mi-a spus că preferă ca nunta noastră să nu fie una foarte tradiţională. Că pentru ea e mai important să fim noi fericiţi cu adevărat şi să îmbătrânim împreună.

Ete că iar era stacojie... Numai că acum zâmbea. Şi-l lua iar de gât şi se apropia de urechea lui, ca să-i şoptească...

- Mie mi-a spus mama, în mare secret... Mi-a spus că nici ea nu ţine musai la o nuntă tradiţională, iar tatei îi e indiferent atâta timp cât eşti om serios. Ca o paranteză, aşa - tata îi bodogăne zile în şir pe-ăia care-şi plimbă salbele pe la nunţile televizate şi aruncă cu euroi în manelişti. Ei sunt modelul clasic, da' doar în suflet. Închid paranteza...

Şi-l făcuse să râdă...

- Deci mama mi-a zis... să fac cum cred eu. Dar să ţin cont de părerea socrilor mei - că-s socri mari, iar renumele neamului Manolache a ajuns şi la Satu Mare...

Serios? Tocmai până acolo li se dusese vestea? Deveniseră celebri deja... Super! Păi asta îi lămurea multe! Pe lângă povestirile lui Ovidiu, erau celelalte povestiri - iar gura lumii vorbea numai de bine despre neamul preferat al Bambinei! Şi-acum, că tot deschisese subiectul... Şopti, privind-o lung, serios:

- Şi tu ce zici?

Violeta începu să râdă:

- Ce zic eu? Eu zic aşa: dac'ar fi după mine...

Na, că-l făcuse iar să râdă...

- Deci: dac'ar fi după mine... aş merge fuguţa cu ei la Satu Mare, să-i pun faţă-n faţă. Şi dacă ei decid o nuntă la local, cu DJ...

I-auzi! Ochii albaştri străluciră scurt:

- Da' dac'ar fi după tine?

- Dac'ar fi după mine...

Trăiască tango-ul... şi aprovizionarea! Fandare cu piciorul spre stânga, mâna dreaptă sub ea şi hopa sus pe braţele lui! Că era uşurică, iar el abia aştepta s-o treacă pragul! Obţinu un ţipăt şi-un hohot zdravăn de râs... O privi lung...

Făcu un singur pas şi-o aşeză uşor pe masă. Ea râdea, el zâmbea doar... pentru că era salvat... Iar femeia asta de-un metru şaizeci, cu cârlionţi blonzi pân' la brâu şi exprimare fluentă, se instalase comod în sufletul lui...

Ştefan

Era mulţumit. Nu ştia ce sfori trăgea seniorul în România, dar era mulţumit de rezultat. Prinţesa plecase azi la Nina iar cârlionţii blonzi stătuseră cam o oră în casa din Tei. După care ei plecaseră împreună, mult mai zâmbitori şi îndrăgostiţi, să se plimbe prin parc. Nu avea înregistrare audio, pentru că microfonul urma prinţesa peste tot; dar

poza făcută de agentul care-i filase era concludentă. Negociaseră nunta şi bătuseră palma. Camera foto profesională îi prinsese privindu-se reciproc şi râzând. Norocos ţigan - ochişorii ăia albaştri erau îndrăgostiţi lulea... Şi iar era fraier, că tot nu-i spusese seniorului să-l intercepteze şi pe el... Şi uite că era şi genial, că Nicuşor era prietenul lui! Apăsa butoanele... Suna...

- Bună, Ştefane.
- Salut, Nicuşoare! Ce faci?
- Uite, pe-acasă.
- Te-am deranjat?
- Nu. Negociam cu nevastă-mea angajarea unei dudui care să miroasă a tocăniţă şi Axion în locul ei.

Bufni în hohote de râs - Doamne, omul ăsta îi ţinuse minte cuvintele de-acum un an! El răcnise în telefon, furios că lui Florentin îi plăcea să-i miroasă nevasta... Incredibil!

- Şi eu vreau, ea nu. Cică o bate maică-sa dacă află...
- Spune-i aşa: dacă nu zice "Da" în următoarele cinci secunde, pornesc spre aeroport. Şi-n patru ore maximum o întreb eu. Şi se termină ca tine. Spune-i să aibă milă şi să nu mă ia de lângă frumoasa mea soţie...

Nicuşor ascultase, râzând... şi-acum reproducea... Şi-acum Luminiţa ţipa: "Bine, mă! Da' vorbeşti tu cu mama?"

- Nu-i răspunde la întrebarea asta. Auzi? Nu te duci tu să fumezi o ţigară în bucătărie? Că tocmai am aflat ce mai e nou pe-acolo - şi vreau să te-ntreb ceva...
- Stai un pic... Gata.
- Ce mai face cumnată-tu?
- Se-nsoară. Azi i-am dus comanda - un colier de vreo sută de grame.

Poftiim?

- Cu un singur safiroi, pe care l-a ales personal, ca să se potrivească cu nuanţa ochilor ei. Nu ştiu dacă primeşti şi poze...
- Primesc.
- Ei, atunci îţi imaginezi ce nebunie a ieşit, la aşa ochi albaştri şi aşa cârlionţi blonzi!
- Îmi imaginez. Ceva veşti despre prinţesă?
- Momentan, nimic. Mâine o duce pe Violeta la masă, la ai lui. În funcţie de rezultatul vizitei, se hotărăşte când îi împachetează picei două pijamale şi-o sanda.
- Bine. Ţine-mă la curent cu orice schimbare în planurile lui. Că acum se poate răsuci!
- Nu se răsuceşte, stai liniştit.
- Stau, până la un punct. Şi-n rest, ce mai faci?
- Ce să fac; binişor... Plănuiesc de mama focului nişte rochiţe, da' nu ştiu cum să-i spun...
- Păi nu trebuie să-i spui, mă! Trebuie să-i faci!

Râdeau în hohote amândoi...

- Mă! Data viitoare, când trec prin România, ieşim la o cafea?
- Cu multă plăcere, Ştefane!
- Bine; atunci am stabilit... Hai, că nu te mai ţin. Că e târziu, iar tu trebuie să-i faci...
- Nu mai râde de mine!
- Nu râd, mă! Îţi dau sfaturi! Hai, fugi la nevastă! Dacă zice că "nu", dă-mi un telefon! Ai văzut ce repede am rezolvat cu menajera...
- Nu te sun - te nominalizez doar. Că şi tu ai ceva de făcut cuiva...

Nicuşor folosise un ton conspirativ, făcându-l să ridice o sprânceană... şi să râdă:

- Biinee, Nicuşoare! Ete ce-ai crescut...
- Şi-am crescut pe şest, ca să te iau prin surprindere...
- Să ştii tu! Hai, fugi la nevastă. Vorbim!
- Vorbim!

Apăsă butonul roşu... şi se ridică: prietenul lui tocmai îi amintise că şi el avea ceva de făcut cuiva care se plictisea de moarte probabil, cu căştile pe urechi...

11 ianuarie 2006 - miercuri

Florentin

Parcă maşina, opri motorul şi zâmbi:

- Şi-acum o aşteptăm pe Violeta.
- Ţine e Violeta?
- Sora lui Ovidiu. Fata aia blondă şi creaţă...
- Aa...
- O aşteptăm să vină, ca s-o ducem cu maşina la mamaia şi tataia. Că azi mâncăm la ei.
- Nu megem Pete?
- Nu mergem la Petre, că Petre nu-i acasă. A plecat şi el la mamaia şi tataia lui.
- ... Stau la Milela.
- Stai unde vrei tu. Că mamaia o să fie ocupată cu Violeta azi.
- ... Stau la Milela.

Şocaseră bietul copil... Şi uite-o că venea! Şi nu-şi pierdea zâmbetul la vederea Florentinei... Portiera se deschise:

- Bunăă! Bunăă!

Răspunse la fel, zâmbind... Florentina răspunsese şi ea... Porni motorul, iar fraza veni imediat, în romanes:

- Îţi spun sincer că am emoţii.
- De ce? Când te duci la masă la mama ta ai emoţii?
- Nu; dar azi, în mod special, am emoţii.
- N-ai de ce.
- Ba am. Şi nu încerca "să mă-ntorci", că n-ai să reuşeşti!
- Bine, nu încerc...

Tăcere...

- ... Te-ai gândit?
- Da.
- Ai ajuns la un rezultat?
- Da.
- Mi-l spui?
- Nu.

Zâmbi semaforului... şi primi şi continuarea:

- Nu încă.
- OK.

Tăcere... Tot el redeschidea discuţia:

- ... Când mergem la Satu Mare?
- Probabil că săptămâna viitoare.

Bine; deci se hotărâse, adică voia - că altfel nu plănuia să ajungă la Satu Mare, nu?

- Că ziceau la meteo că abia de luni se îndreaptă vremea.

O privi lung... Violeta zâmbea. Privea maşina din faţă şi zâmbea. Era rea... Reveni spre trafic; tăceau... Ba nu; el nu tăcea:

- ... Ovidiu ştie unde eşti?

Ochii albaştri se întoarseră şi-l priviră cu o satisfacţie nedisimulată:

- Ştie... şi fără amănunte...
- Şi se gândeşte, probabil, că o să te muţi aici; şi-l cuprinde aşa o migrenă dureroasă...

Ea aproba... El vira stânga... Vedea poarta...

- Deci nu-mi zici la ce rezultat ai ajuns?
- Nu încă.
- Bine. Cred că pot să am răbdare două ore. Eşti curioasă din fire?
- Uneori; de ce?

O lăsă să fiarbă două-trei secunde şi rosti, ca pentru el, gânditor:

- Deşi ai văzut deja colierul şi ţi-ai dat seama ce gusturi am...

Parca Dacia şi încerca să n-o privească... Violeta ridică scurt din umeri:

- Cred că şi eu pot să am răbdare două ore.

Coborî şi-i deschise Florentinei portiera; picea coborî şi-l luă de

mână. Nu era foarte încântată de perspectiva mesei la mamaia... Nu-i nimic; de mâine-ncolo o să ia masa cu mami şi cu "nenea fumos"!

Intrară toţi trei pe poartă.

Ioan

Stătea pe scaun şi-o privea. Lung. Drept. Se holba la ea. O "studia" neaoş, un pic cam prea "din topor"... Dar nu se putea abţine. De foarte mulţi ani, masa asta era plină de capete negre; ea era blondă şi creaţă. Şi dezgheţată. Şi deşteaptă. Era ca Mirela, dar mai dezgheţată. Era ca Gabi, dar mai potolită. Era jumătatea lui Prâslea.

Nicuşor îi spusese, la ureche, că-i adusese lui Florentin colierul. O să treacă diseară pe la el, să-l vadă; că va trebui să-l pună pe-o sticlă. Iar colierul era, prin definiţie, o bijuterie destul de imobilă...

La urma urmei, Lăcrămioara avea dreptate. Mai bine făceau ei o nuntă de-aia la local, cu DJ. Că scopul nu era fâlfâirea cearceafului printre meseni; scopul era fericirea copiilor... O să-i spună chestia asta lui Prâslea, apropo de nuntă, şi-o să-i dea temă de discuţie cu ea. Sigur, mai era şi opinia părinţilor ei - care aveau domnişoară şi probabil că voiau să se afle asta... Voiau să se afle asta? Habar n-avea. Că nu-i cunoştea. Văzând-o pe ea, tindea să creadă că sunt oameni normali - nici căpoşi ca el, nici libertini ca foarte mulţi alţii. Dar alte indicii n-avea...

Când mergeau la ei? Că devenise brusc nerăbdător!

Florentin ridică privirea spre el. Era serios. Era îngrozitor de serios - şi-i cerea verdictul chiar acum... "Ce-i, Prâsleo? Tot n-ai priceput?" Ridică mâna spre faţă... dar se răzgândi şi-o întinse spre pachetul cu ţigări. Şi întrebă tare, ca să "taie" discuţia celorlalţi:

- Măi Roberto; o mai lucra nea Marinică la frizeria aia din Floreasca?

- Cred că da; de ce?

- Că mai pe seară, aşa, mă duc pe la el.

Îşi aprinse ţigara, suflă lung fumul şi le zâmbi ochilor albaştri care-l priveau cu atenţie:

- Să-mi dau jos mustaţa. Aşa, uşurel, civilizat, fără durere inutilă...

Toată masa începu să râdă. Şi să oo-ăie. Mirela şi Gabi aplaudau... Toţi se aplecaseră spre Violeta, s-o vadă mai bine... Iar biata fată îşi acoperi faţa cu palmele, râzând roşie ca racul... Lăcrămioara lui o pupa de zor pe creţurile alea blonde... Se ridică şi porni spre ea - şi-o luă de umeri:

- Lasă-i, că sunt nebuni. Toţi. Hai să-ţi zic o chestie, apropo de mustaţă. Şi de nuntă.

Şi se ridica repejor, sub privirea lui Prâslea... Da' el ce se holba aşa? Ce, n-avea voie să stea de vorbă cu nora lui? Scoase limba la mezin şi se grăbi să-şi conducă nora în camera de oaspeţi. Că aveau de vorbit - despre părinţii ei, despre peţit şi despre mutarea ei în casa de alături. Şi despre multe alte lucruri care, în opinia lui, nu mai suportau amânare chiar deloc.

Florentin

Tăticul lui "o făcuse lată"... Uşa camerei de oaspeţi se închise, iar mama lui "explodă":

- Vezi, Prâsleo? Şi ziceai că eu fac şi dreg!

Daa, bine! El avea de-mpărţit cu oo-iştii!

- Băi! Sunteţi aşa nişte oameni...

- Suntem! Şi tu nu ştii că am pus şampania la rece!

- Iar eu o să-ţi spun să te abţii un pic.

Roberto nega... Băgă mâna în buzunar, scoase cutia şi-o deschise. Şi-o orientă spre mijlocul mesei:

- Te abţii. Până spune "Da".

Roberto aproba acum...

- Deşi sunt tentat s-o întreb dincolo, ca să nu facă infarct...

Fratele lui se pleoştise... Ridică privirea spre mama lui:

- Mămico, să nu uiţi să-mi dai azi valijoara aia mică, pentru Florentina; că mâine pleacă în Franţa.

- Ţi-o duc eu dincolo, după ce plecaţi.

Bun! Îşi aprinse o ţigară, aşteptând reacţii... Fie apropo de inel, fie apropo de valijoară... Dar reacţiile nu veneau. Ei discutau între ei, despre nuntă. De parcă Violeta spusese deja "Da" iar Florentina plecase deja...

Trase cu sete din ţigară şi suflă lung fumul...

Mustaţa aia exigentă a tatălui lui formase în casa asta nişte adulţi foarte diplomaţi care nu vorbeau neîntrebaţi, nu scoteau pe gură cuvinte negândite, îşi înăbuşeau prompt pornirile nepotrivite cu momentul şi atmosfera... Şi se retrăgeau în spatele uşilor înşirate în jurul livingului - şi-abia atunci erau ei înşişi. Azi, în spatele acelor uşi vor curge lacrimi. Dar pe partea asta a aceloraşi uşi va fi linişte. Va fi bucurie. Neamul Manolache râdea acum cu ochii la cârlionţi blonzi, ştiind că va plânge peste două ore cu gândul la cârlionţii bruneţi...

Zâmbi slab şi stinse ţigara - fuma prea mult. O să-şi împută hainele cu tutun tocmai acum, înainte "s-o ceară" cu inelul la vedere!

Diseară, o s-o aşeze pe Florentina pe masă şi-o să-i spună o poveste. Spera ca picea să-l creadă. Spera ca Ştefan să-l intercepteze şi să vină personal s-o ia... Că fetiţa n-avea încă doi ani - şi se putea speria când descoperea că rămânea singură cu Ceauşescu...

Mâine le îngropa pe amândouă. Le omora şi le îngropa. Şi uita poziţia mormântului. Mâine, viaţa lui se va opri preţ de-o clipă; şi-apoi îşi va relua cursul, alături de cârlionţii blonzi şi de neamul Manolache.

12 ianuarie 2006 - joi

Ştefan

Soţia lui era foarte căpoasă. Dacă n-ar fi dormit dusă, cu capul pe umărul lui, chiar i-ar fi spus asta! Că făcea ce făcea şi "sărea" soldul peste milion! Păi el îi dăduse banii ăia ca să-i înmulţească, sau ca să-i cheltuiască? Ea de ce nu-i cheltuia? În fine; cheltuia. Dar niciodată nu cheltuia îndeajuns de mult ca dobânda băncii să nu "rotunjească" iar soldul ăla...

Ciocănitul îl făcu să tresară; lăsă laptopul pe noptieră, se trase uşor şi se grăbi să deschidă uşa. Isamu era foarte serios:

- Schimbă-te şi coboară urgent în birou.

Atât? Unde pleca? Explicaţia unde era? Să se schimbe... Blugi şi-un tricou! Repede! Dar ce se întâmplase? Probleme cu vreo afacere? De ce naiba era aşa de secretos?

... Gata. Se grăbi să iasă, să coboare...

Împinse uşa şi se încruntă instantaneu. Seniorul îi zâmbea "cu toţi dinţii", dar asta nu-l încânta cu nimic - că-l vedea aici, în biroul lui de la Cannes, şi asta nu era bine deloc! Păşi spre el şi îi întinse mâna:

- Ce s-a întâmplat?

Cu cât era el mai încruntat, cu atât era seniorul mai destins! Acum începea să râdă şi se ridica:

- Uite, am zis că noi doi suntem aşa buni prieteni, că ar fi cazul să-ţi fac o surpriză!

Erau ei aşa buni prieteni? Parcă erau parteneri de afaceri! Iar în afaceri nu existau nici prieteni, nici rude! Seniorul se comporta ciudat - venea la Cannes pe nepusă masă, declama sus şi tare prietenia lor strânsă... Îşi strânseră mâinile şi decise să nu renunţe la încruntare:

- Atunci bine-ai venit. Afaceri sau plăcere?

- Plăcere. Dar nu stau mult. Că trebuie...

Isamu tocmai intra şi el în birou. Aşa că îl întrerupse, luând scaunul de la biroul mic şi mutându-l în faţa biroului lui. Acum îl poftea să ia loc... Isamu se sprijinea comod de celălalt birou, "pe flanc", iar el se aşeza la biroul lui, lângă sertarul secret... Seniorul îşi reluă ideea, incredibil de vesel pentru... situaţie şi aşezarea lor vizibil strategică:

- Deci nu stau mult. Trebuie să-ţi spun că în ultimele 48 de ore am blocat transferul unor transcripturi care te-ar fi interesat foarte tare şi-am interzis anumitor persoane să te sune şi să-mi strice surpriza. Şi nu vreau să risc să stau prea mult în preajma ta, când te înfurii.

Nu pricepuse nimic! De fapt... Vorbise de transcripturi - deci era ceva legat de Florentina. Într-adevăr, se înfuria îngrozitor de rău dacă afla că prinţesei lui nu-i era bine! Începuse deja să se înfurie, doar când auzise că blocase... Bărbatul din faţa lui îi întinse un dosar:

- Dar ţi l-am adus personal pe cel mai important, aşa că sunt un pic mai liniştit.

Îl văzu aşezându-se mai comod şi scoţându-şi ţigările din buzunar. Mm... Deschise dosarul şi se lăsă mai pe spate - să-i vină sertarul la îndemână...

12 ianuarie 2006, ora 6,30. Locaţie: discoteca Why Not. Participanţi: Nicolae Ceauşescu, Florentin Manolache, Florentina Manolache.

Ridică privirea spre el... Seniorul zâmbea şi fremăta tot... Şi fuma turceşte, sperând că asta îi va mai aduce cinci minute de răbdare...

N-avea voie să presupună nimic. Până la punctul final, n-avea voie să tragă o concluzie. Reveni spre dosar.

Observă "din prima" că discuţia era mai mult în romanes; dar era presărată şi cu română, acolo unde apărea prescurtarea Fl M. Vorbiseră "departe" de urechile prinţesei...

FM: Neaţa.
NC: Neaţa.
Fl M: Neaţa, nenea.
NC: Neaţa, puiule. / Nu-i cam prea matinală plimbarea copilului prin discoteci?
FM: Nu. Azi nu. Dacă mă iei peste picior, îl sun şi te spun. Şi strici prietenia cu el!
NC: Deci la tine simţul umorului se trezeşte după şapte...
FM: Îl sun!
NC: Nu-l suni, că-mi cer scuze, că sunt obosit şi flămând, că de 24 de ore stau în cur pe scaunu' ăsta şi pun ţara la cale... Sunt tot numai al tău. Spune: ce te-aduce la şase jumate aici, cu copilul de mână?
FM: ... Cea mai mare nevoie... Cea mai importantă persoană, pentru orice copil, e mama... Mie îmi merge foarte bine-n dragoste în ultimul timp. Ieri m-am logodit şi-am stabilit că săptămâna viitoare mergem în peţit.
NC: Cârlionţii blonzi?
FM: Da; cârlionţii blonzi.
NC: Felicitări; bună alegere!
FM: Mulţumesc. Nu vreau să-i aduc lu' asta mică o mamă vitregă... Am aflat că la Cannes e linişte şi pace. Şi dragoste. Şi mi s-a spus că îşi doresc mult o familie întregită, mai ales după ce el a trecut prin ce-a trecut în decembrie.
NC: Până aici, ai fost informat corect.
FM: Iar atâta timp cât Ana trăieşte, fetiţa ei trebuie să ştie că mami nu e moartă, aşa cum i-a tot spus mamaia...
NC: Mama e cea mai importantă, pentru orice copil.
FM: ... Tu ştii şi situaţia de aici, şi pe-aia de acolo. Cum crezi că e mai bine, pentru picea mea? Să înveţe romanes, sau franceză? S-o las să crească la mamaia, cu certitudinea că mami e moartă pentru ea? Sau s-o trimit la Cannes? Iar dacă i-o trimit ei, nu cumva se strică armonia dintre ei?
NC: Pe mine să nu mă-ntrebi finețuri de psiholog. Eu sunt specialistul în acte. Şi îţi spun o singură chestie. În noaptea în care Ana a plecat cu Ştefan, ea a ales dosarul numărul doi. De-aia ai fost tu "servit" cu hotărârea de divorţ numărul doi. A existat şi o hotărâre de divorţ numărul unu, în care scria că asta mică e încredinţată mamei. Iar Ştefan e un tip foarte calculat. El l-a botezat "numărul unu". Şi să ştii că nu greşeşte niciodată la cifre...
FM: În condiţiile astea... Pot să te rog să te ocupi de nişte acte în care să scrie că tatăl renunţă la copil, iar copilul îi e încredinţat mamei?
NC: M-am ocupat deja - că sunt prevăzător. Şi-am văzut şi-am auzit multe în ultimul timp. Poftim: citeşte şi semnează. În trei exemplare.

Era evident acum ce-i vedeau ochii. La şase jumate, Florentin o adusese pe Florentina la discotecă; la şase treişcinci, semnase actele. Era doişpe, iar el nu-l văzuse momentan decât pe senior. Trase sertarul şi scoase pistolul:

- Unde e?

Seniorul ridică prompt mâinile, zâmbind... şi întoarse capul spre chinezul lui!

- *Help*!

Iar Isamu ieşea... El nu credea nimic până nu vedea, aşa că ţinea pistolul îndreptat spre musafir... Isamu lăsase uşa deschisă, aşa că auzea paşii urcând... Dumnezeule! Auzea vocea Florentinei!

Puse siguranţa şi lăsă arma în sertar. Şi se ridică...

Fixa uşa cu privirea...

Buclele brunete intrară în birou! Prinţesa! Prinţesa lui! Era aici! Chiar aici! Venise!

"Uşor, diliule! Uşor, c-o sperii! Nu te repezi, n-o lua repede-n braţe, nu chiui... Calm, Ştefane! Calm, c-o sperii!"

Căpşorul brunet se întoarse; ochii negri îl priviră lung... Şi-l recunoscură - feţişoara micuţă înflori într-un zâmbet larg...

Întinse încet mâinile spre ea - iar Florentina dădu drumul mâinii

lui Isamu şi alergă spre el! Hopa sus! Sus, în braţele lui! O strângea tare... şi nu-i venea să creadă...

- Nenea fumos! Stiu nenea fumos!

Ia uite-i, ce râdeau de el! Dar nu mai conta - nimic nu mai conta acum! Fetiţa lui venise, în sfârşit, acasă!

- Nenea fumos zoacă masina!

- Cucu-bau!

Şi-acum mânuţele îi dădeau drumul, pentru că Florentina îşi acoperi ochii... şi-i descoperi repede-repede:

- Cucu-bau!

Oof, Doamne! O trase înapoi, cât mai aproape de el... că tânjise atâta timp după clipa asta... Şi totuşi, mânuţele mici îl împinseră cu putere. "Uşurel, că eşti euforic şi-o fărâmi!" Îi dădu deci drumul... iar degeţelul îl împunse în piept:

- Tu esti tati!

Cee?

- Gata, stiu! Foletin a zis, si stiu!

Cee? Degeţelul îl bătu scurt, de trei ori, exact în acelaşi punct:

- Tu esti Stefan! Tu esti tati!

I se înmuiaseră picioarele...

Seniorul se ridică şi se grăbi să i-o ia din braţe:

- Aşa e, puiule. Da' uite, lasă-l un pic pe tati, că am să-i zic nişte chestii; şi după aia vă jucaţi. Bine?

- Bine.

Îl lăsă s-o ia - că nu se mai putea clinti de-acolo şi simţea că pică grămadă pe jos!

Florentina atinse din nou covorul cu cizmuliţele; iar seniorul o conduse la celălalt birou şi-i dădu un teanc de hârtii şi-un snop de creioane:

- Uite; scrie tu ceva frumos aici, cât vorbesc eu cu tati.

Isamu îi făcea semn că se ocupa el... Şi avea chinezul lui aşa un zâmbet mare şi satisfăcut pe chip! Ia uite-l! Seniorul se reaşeză şi redeschise discuţia, dar în romanes:

- Citeşte până la sfârşit şi-ai să înţelegi. Şi după aia fă bine şi spune-i şi lui că picea a ajuns cu bine.

Corect! Scoase telefonul şi se reaşeză; şi scrise doar cinci cuvinte: **"*Florentina a ajuns cu bine.*"** Îi trimise mesajul...

Să termine transcriptul acum, nu? Că aşa-i spusese - dacă citea până la sfârşit, înţelegea! Luă dosarul: unde rămăsese?

FM: ... Poftim. Spune-i Anei... Spune-i că o rog să nu-i schimbe certificatul de naştere. Dacă ei păţesc ceva, să nu sfârşească într-un orfelinat...

NC: O să-i spun. Ai tăi sunt împăcaţi cu decizia asta?

FM: Da.

NC: Tu eşti împăcat cu ea?

FM: Da. Dealtfel m-am ocupat deja de asta mică. E isteaţă foc; sper să nu uite, până ajungeţi... Că i-am spus aseară... Florentina, ia vino-ncoa... Tu ştii că mami e în Franţa şi se ascunde de oamenii ăia răi...

Fl M: Da.

FM: Ţi-am spus ce-a spus Violeta: oamenii răi au discutat cu mami şi s-au împăcat. De-aia, tu te duci azi la mami. / Azi plecaţi, da?

NC: Da, imediat cum aranjez cu avionul.

FM: Păi apucă-te, că n-aş vrea să călătoriţi o veşnicie şi să se sperie pe drum. O fi ea vorbăreaţă şi detaşată - dar n-a împlinit încă doi ani. / Deci, Florentina... Azi nu te duci numai la mami. Azi o să-l cunoşti şi pe tati. Şi-ai să vezi că îl ştii deja.

Fl M: Tu esti tati.

FM: Nu, Florentina. Eu nu sunt tati. Atunci când tu erai bebeluş mic-mic, tăticul tău a spus un secret foarte important. Şi oamenii răi au aflat. Şi atunci el a plecat şi s-a ascuns în Franţa. Înţelegi?

Fl M: Da.

FM: Tati al tău s-a ascuns în Franţa, iar mami a rămas aici cu tine. Şi, ca să-i păcălească pe oamenii răi, mami le-a zis tuturor că eu sunt tăticul tău. Dar eu nu sunt tăticul tău adevărat. Iar Lăcrămioara şi Ioan nu sunt mamaia şi tataia ai tăi adevăraţi. Sunt mama şi tatăl meu. Deci: acolo, în Franţa, te aşteaptă mami şi tati al tău.

Fl M: Mami si tati.

FM: Da. S-au împăcat cu oamenii răi şi i-au spus Violetei că poţi să te duci şi tu la ei.

Fl M: Da.

FM: Bun. Îl mai ţii minte pe nenea frumos, din magazinul lui Nicuşor?

Fl M: Daa! Nenea fumos faţe cucu-bau masina!

FM: Nenea frumos este tăticul tău.

La dracu! Aruncă dosarul pe birou şi-şi acoperi faţa cu palmele...

- Iar când am plecat noi, era tot pe scările discotecii, bocindu-şi şi sufletul din el. L-am sunat imediat pe Nicuşor; şi-am aflat după aia că a reuşit să-l liniştească şi să-l ia de-acolo...

Vocea subţirică întrebă, de la birou:

- Tati, ude e mami?

Aoleu! Se grăbi să răspundă:

- Mami făcea nani, când aţi venit voi. S-a dus la baie, să se spele pe dinţi, şi vine şi ea.

- Bine.

Se părea că o convinsese... Doamne, câtă răbdare era înmagazinată în copilul ăsta! Luă dosarul şi-şi impuse să citească până la ultimul punct.

FM: Nenea frumos este tăticul tău. Îl cheamă Ştefan. Tu poţi să spui "Ştefan"?

Fl M: Da. Ştefan.

FM: Bravo. Să nu uiţi! Pe tati îl cheamă Ştefan!

Fl M: Tati Stefan.

FM: Aşa. Pe nenea ăsta îl cheamă Nicu. El o să te ducă la avion, ca să ajungeţi repede; şi de-acolo mergi direct la mami şi la tati. Bine?

Fl M: Bine.

FM: Acum... Acum, eu îţi mulţumesc că ai fost o fetiţă cuminte şi m-ai ascultat, cât a fost tati al tău departe. Să ştii că o să-mi fie dor de tine... Dar tu trebuie să uiţi de mine. Trebuie să-l uiţi pe Florentin. Că nu Florentin e tati al tău. Ştefan e tati al tău. Iar tu eşti o fetiţă mare şi te duci acum la tati şi la mami. Să ai grijă de ei, bine?

Fl M: Bine.

FM: Şi să te duci repede, că abia aşteaptă să te strângă în braţe!

Fl M: Daa, sus în baţe!

FM: Exact! Sus în braţe la mami şi la tati! / Dă-mi un apel când ajungeţi, să ştiu că e totul în regulă.

NC: Bineînţeles.

FM: Şi dă-i asta Anei.

NC: OK.

FM: Anei, nu lui Ştefan.

NC: Am înţeles.

FM: ... Drum bun.

Atât; probabil că Florentin se răsucise pe-un călcâi şi plecase cât mai repede... Şi ieşise, ajunsese la scări şi se prăbuşise acolo...

A dracului ea de treabă!

Ceea ce făcuse Florentin...

Uite de-asta nu-l lăsase Ana să fure fetiţa! De-asta nu-l lăsase să intre peste el în casă! De-asta seniorul îl calmase de fiecare dată...

Bărbatul din faţa lui îi făcea semn să dea pagina. OK - până la ultimul punct! Descoperi deci actele fetiţei, paşaportul, hârtiile pe care le semnase Florentin... Ia uite! Pe-asta chiar n-o ştiuse! Pe Florentina o mai chema şi Theodora... Superb nume! O s-o înveţe să se prezinte cu amândouă - că suna incredibil de melodios: Florentina

Theodora! Parcă era nume de zeiţă greacă! Îi întinse dosarul lui Isamu, care se grăbi să-l anunţe:

- Mă ocup eu de formalităţi.

Aprobă şi reveni spre senior. Care era serios:

- Pe drum, m-am tot gândit la ce mi-a spus. Poate e mai bine să laşi aşa certificatul de naştere. Să faci o adopţie, ceva...

- N-am să fac nimic. Are dreptate: dacă noi păţim ceva, prinţesa n-are ce căuta într-un orfelinat. Şi sunt sigur că Ana va ajunge la aceeaşi concluzie.

- OK... Mă îndoiesc că o să ai probleme în privinţa picei. Că ea e ferm convinsă că a înţeles cine-i tati. Trei ore jumate mi-a povestit şi mi-a explicat cum e cu oamenii răi, cu tati şi cu mami fugari - că aproape m-a convins şi pe mine...

Aprobă scurt... şi se încruntă:

- Neamul lui ştie unde e Florentina acum?

- Da; le-a spus ieri, iar ei n-au comentat. Aseară, pe la opt, le-a făcut o vizită cu copilul - şi şi-au luat toţi adio... Chestia cu tine tati a apărut după vizita asta. Şi n-o ştiţi decât voi.

Aprobă din nou:

- Bine că mi-ai spus. Deci nu e cazul ca în următoarea jumătate de oră să pornim spre Miami...

- Nu. Am lăsat băieţii să-i fileze discret. Iar când ajung în Bucureşti, o să trec pe la Manolache senior, să-i spun cum au decurs lucrurile şi să-l potolesc, în caz că i-au venit nişte idei noi. Dealtfel...

Bărbatul din faţa lui îşi mai aprinse o ţigară:

- Dealtfel o să stau cu ochii pe ei, un timp. Deşi ştiu că sunt în culmea fericirii pentru că băiatul lor îşi reface viaţa cu viteza luminii, şi-or să se repeadă să ardă lucrurile minorei... O să-i supraveghez discret. Până face el nunta. N-o să dureze mult...

Aha... Privi lung căpşorul brunet, cârlionţat... Florentina desena ceva şi cânta "Căţeluş cu părul creţ". Iar melodia era un hit auzit la televizor... Simţi că i se umezesc ochii:

- Dacă o să le vină idei, eu fac moarte de om, să ştii!

- Linişteşte-te! Nimeni niciodată n-o să poată să v-o ia! Aveţi acte perfect valabile, iar aici am observat că nici vântul nu bate fără autorizaţie şi percheziţie corporală! În plus, Florentin o să aibă repede urmaşi; iar Manolache o să fie ocupat cu ei. În caz că se ocupă de altceva, lasă-l în seama mea! Dar ştii ce rugăminte mare am?

Era atent: să o audă!

- ... De ziua ei, fă-i multe poze. Că mă uit la tine şi-mi dau seama ce planuri îţi trec prin minte, de când ai văzut-o intrând aici şi-ai auzit-o spunându-ţi "tata". Nişte poze cu prinţesa fericită, în bunăstare şi armonie, or să facă mult bine acolo unde-o să le duc eu!

- Bine. Mă duc s-o aduc pe Ana.

Se ridică şi ieşi. Urca treptele... Oare cum să-i spună?... Sau să nu-i spună nimic?... Dacă-i spunea, o vedea năvălind în birou şi bufnind în plâns la vederea copilului. Dacă nu-i spunea, o vedea leşinând în uşa biroului. Grea decizie...

Ana-Maria

Cum-cum? Ce auzea? Mm, soţul ei o striga încetişor... Deschise un singur ochi.

- Ano, trezeşte-te.

Aoleu! Era alb ca varul la faţă! Se ridică în capul oaselor:

- Ce s-a întâmplat?

Ştefan se ridică şi-i întinse halatul:

- Hai cu mine. Hai să vezi ceva.

- Dar ce s-a întâmplat?

- O să vezi. Haide.

Îi punea el halatul, ea împingea maşinaliceşte mâinile pe mâneci... El o trăgea pe scări...

- Două lucruri te rog: să nu leşini şi să nu plângi.

- Promit. Dar ce s-a întâmplat?

Nu primi răspuns - doar fu trasă în birou.

Înlemni, în cadrul uşii. Isamu stătea în picioare, lângă biroul mic. Iar ea vedea chiar acum mişcare la biroul ăla, prin locşorul meschin de sub monitor. Vedea o hârtie, un creion şi-o mânuţă de Picasso care gândea abstract...

Reuşi să se aplece puţin spre stânga. Încet. La fel de încet, începeau să se vadă bucle brunete...

"Căţeluuus... cu păăăluuuu... cheeeţ"

Simţi că i se înmoaie picioarele. Mâinile soţului ei o prinseră însă bine de mijloc. Mai mult - o împinseră înăuntru!

- Bună.

Poftim? Întoarse grăbită capul; seniorul părea puţin îngrijorat...

"Fulăăăă laaaţaaa..."

- Bună.

Cântecelul se oprise. Deci o auzise. Făcu un pas spre stânga...

Dumnezeule mare! Era chiar Florentina! Chiar Florentina ei!

Îşi acoperi gura cu mâinile, simţind că o să bufnească în plâns... Micuţa ridică mâinile spre ea, râzând:

- Bună, mami!

Se repezi şi, din doi paşi, ajunse lângă ea! Şi-o smulse de la birou! Dacă Isamu nu s-ar fi ferit din calea ei, probabil că l-ar fi răsturnat...

O strângea în braţe. Strângea ochii, strângea braţele în jurul micuţei ei, strângea dinţii... că nu voia să plângă...

- A fost dol de mami!

Se grăbi s-o aşeze în picioare pe birou. Şi s-o pupe repede-repede şi s-o examineze repede-repede pe toată: mâini, umeri, gât, cap, păr, faţă... Ce dracu făcea? Percheziţiona copilul?... Nu; se asigura că nu e o hologramă... Şi nu era decât micuţa ei...

O luă iar în braţe; se întoarse, hotărâtă s-o ducă direct sus în dormitor... Dar mâinile micuţe îi dădură drumul; şi-o văzu râzând, arătând cu degetul... şi numărându-i:

- Acum e toţi - mami, tati si Foletina.

Ordinul dat de creier picioarelor se pierdu; şi se opri. Soţul ei se apropia grăbit; ea privea chipul micuţ şi nu era capabilă s-o înţeleagă, să-i înţeleagă cuvintele... Ştefan ajunse lângă ele şi le cuprinse cu braţele - iar Florentina întinse degeţelul şi numără din nou, împungându-i bine de data asta:

- Mami, tati, Foletina! Acum toţi tei!

Stop, că aici era ceva ce-i scăpa!

Se aplecă şi-o lăsă pe covor. Şi se aşeză pe covor în faţa ei. Ar fi vrut s-o întrebe cum ajunsese la calculul ăla - şi mai ales cine-i spusese că Ştefan era "tati"! Dar nu putea scoate un sunet... Florentina o privea lung... Probabil că vedea un chip uimit - că micuţa se simţi obligată să-i explice, gesticulând amplu:

- Omu lău peacă pa-pa! Foletina a venit acasă!

Deci omu' rău a plecat... Care om? Cum adică? Ce dracu-i spuseseră copilului ăsta? Şi cum de ajunsese un copil de nici doi ani la concluzia că Ştefan e tati? Şi cum dracu de-a fost ea atât de idioată, să refuze transcripturile alea? Lipsise din viaţa copilului ei trei luni - descoperea că micuţa avea acum în cap nişte certitudini ciudate...

Parcă citindu-i gândurile, seniorul rosti grav, în romanes:

- Amândoi aţi spus nişte secrete şi v-au urmărit nişte oameni răi, să vă bată. Şi v-aţi ascuns în Franţa. Şi acum v-aţi împăcat cu ei, aşa că nu trebuie să vă mai ascundeţi. Iar ea nu mai trebuie să se prefacă că Florentin e tatăl ei; aşa că s-a întors acasă, la mami şi la tati. Şi nu-mi lua mie glanda, că nu eu i-am zis chestia asta; eu doar l-am văzut şi l-am auzit ce frumos i-a explicat tot şi-apoi cum a insistat că Ştefan e tati.

Deci Florentin... Florentin îi spusese...

Era evident că uimirea ei - şi mai ales lipsa oricărei reacţii - îi bulversase micuţa; nu mai râdea, nu mai zâmbea... Uimirea aia de care era incapabilă să treacă aproape că o panicase pe Florentina - care era serioasă şi-i număra iar cu degetul chiar acum:

- Mami a mea, tati a meu si Foletina!

Corect! Începu să aprobe încet cu capul... Pe măsură ce ea aproba, chipul micuţei se destindea... Pe măsură ce chipul se destindea,

simţea că începuse să zâmbească; şi aproba... Îi prinse capul în palme şi-o sărută pe frunte. Iar Florentina "reveni la viaţă" - întoarse capul spre Ştefan, fremătând toată:

- Tati, ude masina? Aide masina cucu-bau!

Şi el? El ce zicea de aşa cuvinte? El ştiuse ce-i spunea Florentin prinţesei? El ştiuse că devenise "tati"? Îl privi lung... Era fericit; ochii îi străluceau de fericire! Ştefan ridică din umeri, în romanes:

- Eu era să pic p'-aici când am auzit...

"Şi totuşi - îţi spune tati!" Concentratul de bulibaşă ieşi instantaneu la suprafaţă:

- Da' bine că s-au cărat oamenii ăia răi; că lu' tati i-a fost al dracului de dor de prinţesa lui mică!

El era tati... El îşi dorea să fie tati pentru fetiţa ei... chiar dacă rezultatele medicale arătau altceva... El o voia cu tot cu Florentina. Iar dacă nu s-ar fi dus în noaptea aia la maternitate, ar fi vrut-o şi cu băieţelul... Iar Florentina semăna mai mult cu Florentin... Iar lui nu-i păsa...

Plecă încet capul şi închise ochii. Şi bufni în plâns!

- Fă, încetează! Că redecorez p'-aici şi-o sperii pe prinţesă!

Aprobă repede-repede şi întinse mânile. Iar Florentina se grăbi s-o ia din nou de gât... Şopti, strângând-o cu putere în braţe:

- Oof, Doamne! Prinţesa mea! Prinţesa lui mami! Doamne, cât de dor mi-a fost de tine!

- Si mie dol la mami!

Se grăbi să-şi şteargă lacrimile - că era fericită! Era mai fericită ca niciodată! Şi-acum zâmbi:

- Da' lasă! Că uite, a trecut! Acum eşti aici, cu mami şi tati... Gata: ai venit acasă!

Se ridică cu tot cu ea şi se mută pe canapea. Şi-o puse în faţa ei, pe genunchi. O privi lung, zâmbind... Florentina fremăta...

Era foarte probabil că nu va pricepe mare lucru; că nu prea ştia cum stâlcea micuţa cuvintele şi habar n-avea ce se întâmplase în România în alea trei luni. Dar trebuia măcar să încerce! Aşa că întrebă:

- Şi? Ce-ai făcut tu, cât m-am ascuns eu aici?

- Foletina dat banane la Pete!

Adică stătuse cu Nina, care-o lăsase să facă ce vrea ea. Inclusiv să-i "picteze" băieţelul cu piure de banane!

- Aşa; şi?

- Si mege la Lumiţa zoacă petiţele...

O lăsaseră prin bijuterie, atunci când Florentin o luase cu el... Bună treabă! Isteaţă foc, prinţesa lor! O să continue să întrebe "Aşa; şi?", până când o să audă "Şi gata." Şi-o să afle tot ce era important... Tot ce fusese important în viaţa fetiţei ei.

Ştefan

Gata; greul trecuse. Ana se liniştise. Acum vorbeau de-ale lor; Ana o întreba, Florentina răspundea... Să răspundă, să-i spună tot - inclusiv de Florentin şi mamaia isterică! N-avea nimic împotrivă - că doar se rugase de ea să citească transcripturile alea! Acum...

Acum avea o problemă urgentă! Îl prinse pe senior de braţ şi-l trase lângă birou. Şi-l aşeză neaoş cu spatele la Ana, făcându-i semn lui Isamu să vină şi el. O să vorbească în... română - chinezul lui înţelegea mare parte din ceea ce auzea. Scuturâ cu fermitate braţul seniorului:

- Băi, nu poţi să mă laşi cu fundu'-n baltă tocmai acum! Că eşti prietenu' meu!

- Zi-mi ce vrei - şi te rezolv.

Serios? Foarte bine!

- Am nevoie urgentă de două muieri: o doctoriţă pediatră tânără de nota 10 şi o puştoaică absolventă de franceză. Şi le vreau mutate aici în 24 de ore.

- ... Păi nu-i bolnavă!

- Nu-i; da' crezi c-o las fără bonă-jucărie? Sau credeai că i-o pun Anei în braţe şi-apoi îi pun în vedere să-mi facă şi unu' de-ăla, "original"?

- Deci vrei o bonă cu studii medicale.

- Nu; vreau o pediatră tânără şi cu chef de joacă. Şi-o puştoaică până-n 25, absolventă de litere, specialitatea franceză. Ştii modelul - de preferinţă tăcute, discrete, orfane şi nelegate de glie. Le dau 2.000 de euro salariu, plus cazarea şi masa. Şi transportul. Ceea ce te duce cu gândul la faptul că le vreau pe cele mai bune...

- Evident!

- Atunci când Ana e ocupată, ele se ocupă de plictiseala picei. Şi de buna creştere şi dezvoltare a ei. Că mi-au cam speriat-o cu "mami e moartă", şi-o să fie greu şi cu "mi-e dor de Florentin". Iar dacă Ana plânge, sparg tot pe-aici şi-o dau pe prinţesă în alte alea. Pricepi?

- Da; acum e limpede.

- Şi le vreau în 24 de ore - că copiii cresc repede.

Seniorul începu să râdă:

- Bine, mă! În 24 de ore ai ambele specialiste.

Întoarse capul spre Isamu, care aprobă. Deci înţelesese şi el şi aproba calculul... Bun! Reveni spre senior... îl privi lung şi începu să râdă:

- Păi ce să mai zic acum - mă uit aşa la tine şi am impresia că ai devenit o persoană foarte importantă în vieţile noastre...

Seniorul râdea şi scutura degetul la el... că-l amenintase cu pistolu' azi, acu' vreo jumătate de oră...

- Îi dau ce-am de dat şi plec să-ţi caut specialistele.

- Băi! Să nu fie... de-ale tale.

- Ia uită-te la mine!

Da; se uita la el.

- Ţi se pare că am început să stricăm prietenia?

- Nu.

- Atunci de ce mă jigneşti?

- Nu te jignesc; sunt precaut. Şi ştiu că ce-ţi cer eu e greu de găsit, convins şi mutat în 24 de ore.

- Sunt descurcăreţ - că altfel mă transferau la circulaţie. Nu-ţi bag eu urechi în casă, stai liniştit.

Aha! Bine că-şi adusese aminte! Vorbiseră cândva despre "bănuţii albi pentru zilele negre de pensie"; îi dusese cheia de la căsuţa de valori în care erau încuiate actele contului şi cardul, dar nu-i mai spusese nimic despre banii ăia!

Îl prinse de braţ şi-l trase în faţa calculatorului. Accesă programul, selectă contul... Seniorul privea soldul şi avea ochii mai mari decât ai Loredanei Groza... Întinse mâna spre el - şi i se strânse imediat mâna!

- Dacă vrei să fac unele viramente, să-mi zici.

Aproba cu capul, că-l lăsase fără cuvinte... de vreme ce pornise cu 30.000 şi-acum avea 100.000... Îl văzu îndepărtându-se spre Ana; se apropie de Isamu:

- Adu mobila. Şi lasă-i schiţa lui Isabelle, să ştie cum să-i pună s-o aşeze. Că noi ieşim la cumpărături.

Primi o aprobare, iar chinezul lui se grăbi să caute dosarul roz pe care scria "Florentina".

Le privea lung... Soţia şi fetiţa lui discutau de zor; probabil că Florentina ajunsese cu povestirea la cum spărgea mamaia farfurii - că Ana zâmbea, dar ochii ei tunau şi fulgerau... Era foarte atent; seniorul o să-i dea chiar acum hârtia aia - şi voia să-i citească pe buze răspunsul. Că bănuia cam ce-i putea scrie Florentin.

Ana-Maria

Deci aşa! Mamaia îi spusese că mami era moartă! Iar Roberto ţipase ceva la ea şi după aia îi arătase poza de pe mobil! Păi acum era evident de ce Ştefan distrusese o cameră întreagă cu pumnii! Şi era şi mai evident de ce Florentin îi spusese prinţesei acea poveste... De ce-o învăţase că Ştefan era tati... Florentin încercase s-o facă să-i uite. Pe toţi. Florentin îi transmisese fostei lui soţii să nu se întoarcă niciodată...

Silueta se apropia de ele. Ridică privirea spre senior şi primi o hârtie:

- Asta e pentru tine.

OK! O desfăcu şi recunoscu scrisul lui Florentin.

Pentru mine, voi două sunteţi moarte. Dacă am însemnat vreodată ceva pentru tine, te rog să faci cumva să nu înviaţi.

Mda; nu degeaba îi spunea Ştefan uneori că avea cap de nevastă de bulibaşă. Zâmbi şi-i întinse hârtia:

- Nu vom învia niciodată pentru el.

Primi o aprobare cu capul... şi-un răspuns:

- Iar de restul mă ocup eu. V-a rugat... Dar îţi spune Ştefan restul. Trebuie să plec - că i-am adus regelui o surpriză şi "m-am potcovit" cu o sarcină grea...

O făcuse să râdă... Acum îi făcea cu mâna a pa-pa... Florentina se întorsese spre el; acum îi făcea şi ea cu mâna:

- Paa, nenea Nicu!
- Pa, Florentina! Să fii cuminte!
- Foletina cumite, nu supăl mami si tati!

Isamu îl conducea iar Ştefan se grăbea să-l urmeze... Ieşeau...

Ştefan

Coborau grăbiţi scările... Şi-şi aminti că mai avea unele nelămuriri... tehnice:

- Tu cu ce te-ntorci? Vrei să sun la aeroport?
- Am venit cu un avion privat.

Simţi nevoia imperioasă de a se întoarce spre Isamu! Iar chinezul lui îl asigură din priviri că Jun Chèn nu era singura persoană din lume care avea un avion privat... Seniorul îl scoase din încurcătură:

- Îţi trimit diseară, pe mail, nişte CV-uri.
- Oo, e bine dacă-mi dai de ales! Eşti optimist!
- La 2.000 de euro salariu, crede-mă că voi avea de furcă cu preselecţia!
- Sper să fie aşa; că dacă nu-mi plac, ţi le trimit ramburs şi-ţi cer altele!
- Cunoscând-o acum şi pe prinţesă, te înţeleg perfect.

Gilles tocmai pornea motorul unuia dintre BMW-uri. Îşi strânseră mâinile... şi oftă greu:

- ... Îţi mulţumesc.
- A fost plăcerea mea. Te ţin la curent, dacă se mai întâmplă ceva. Dar, te rog... În principiu, lasă-mă întâi pe mine să încerc să-i potolesc. Măcar până se-nsoară!
- Nu mai am de împărţit cu ei. Dacă se mai întâmplă ceva, o să vină de la ei.
- Bine. Ah, era să uit! Titel mi-a spus că-ţi transmite mulţumiri pentru geamantan.

Aprobă cu capul; că un "a fost plăcerea mea" nu prea se potrivea cu accidentul suferit de nevasta individului...

- Vorbim.
- Vorbim.

... Şi uite-aşa plecase seniorul înapoi în Bucureşti, să facă preselecţie... Se întoarse spre Isamu şi-l "electrocută":

- Aşteaptă.

Căuta numărul, încruntat... Prietenul lui răspunse aproape imediat:

- Salut.
- Salut. Mai e la tine?
- Nu, a plecat cu Violeta, acum vreo zece minute.
- Aha. S-a liniştit?
- Da; după ce-a primit mesajul tău, s-a mai liniştit.
- Ţi-a spus ce-a făcut?
- Nu, dar l-am "pescuit" de la discotecă şi-am înţeles din prima clipă.
- N-ai înţeles nimic. I-a spus prinţesei că nu el e tatăl ei, ci eu. Iar eu am fost primul care am spus secretul şi-am fugit şi m-am ascuns în Franţa, iar Ana s-a prefăcut că el e tatăl ei. Şi-a insistat, până când prinţesa a fost ferm convinsă că pe tati îl cheamă Ştefan.

Nicuşor tăcea...

- Aveţi grijă de el în perioada asta!
- Bineînţeles.
- I-a trimis Anei un bilet. Nu ştiu ce scrie în el, dar Ana i-a spus seniorului "Nu vom învia niciodată pentru el."
- Ştiu. Mi-a spus şi mie că nu vrea să mai ştie nimic de ele; că, din punctul lui de vedere, tocmai le-a dus la groapă pe amândouă.
- Să mă anunţi dacă se răzgândeşte.
- Evident!
- Şi să-mi zici dacă vrea poze, sau filmări cu prinţesa. Că în 24 de ore le are.
- Bine, mă. Auzi? Cum a fost?
- Cum să fie - un şoc... Eu era să pic pe jos când mi-a zis că ea ştie că eu sunt tati...
- Şi Ana?
- Ana chiar pica pe jos, dacă n-o ţineam bine!
- Dar sunteţi bine, nu?
- Suntem mai bine ca niciodată! Acum ne pregătim să plecăm la cumpărături...
- Păi hai, fugiţi! Vorbim noi zilele astea... sau mai repede, dacă se mai întâmplă ceva. OK?
- OK. Salut.
- Salut.

Închise şi porni spre casă:

- Nu-mi plac surprizele.
- Nici mie. M-au chemat băieţii la poartă şi m-am pomenit cu el! Aeroportul nu ne-a anunţat pentru că nu te-a nominalizat nicicum; iar de la aeroport până aici a luat un taxi. N-am avut cum să te avertizez; l-am dus direct în birou şi mi-a zis că prinţesa n-a mâncat nimic în avion. Aşa că am dus-o la Emilie, care era să leşine când a văzut-o...
- Cum ai prezentat-o?
- ... Promiţi să nu râzi?
- Promit.
- "Prinţesa Florentina".

Ah, şi promisese! De ce promisese?

- Mă îndoiesc că au înţeles ce şi cum. Probabil se gândesc chiar acum că aţi înfiat...

Aha! Păi să le lămurească! Intră în bucătărie, închise uşa şi se întoarse spre ele:

- Florentina este fetiţa Anei. Şi a mea. Şi e prinţesă.

Primea aprobări grăbite, mute...

- Emilie, să te asiguri că are mâncare adecvată. Încă n-a împlinit doi ani.
- Sigur că da!
- Iar de mâine seară probabil, vor mai veni două domnişoare, adulte, care se vor ocupa de prinţesă.
- Am înţeles.
- Isabelle, noi plecăm la cumpărături într-un sfert de oră. Cât lipsim noi, o să vină mobila; te rog să te ocupi de aranjarea ei, după instrucţiunile pe care-o să ţi le dea Isamu.
- Sigur.
- Iar eu îţi trimit cu maximă urgenţă aşternuturi şi pijamale; te ocupi de ele, să fie gata până diseară.
- Sigur.
- Iar dacă ai nevoie de un ajutor, să-mi spui. Cantitatea de volănaşe va creşte considerabil...

Tânăra zâmbea şi nega: nu, nu avea nevoie de un ajutor la spălat şi călcat sute de rochiţe... Bun! Ieşi şi porni spre scări:

- Anunţă băieţii că mai au o prinţesă de păzit. Şi spune-le şi de cele două noi angajate - că indiferent câte perechi nereuşite îmi trimite, vom avea două noi angajate. Într-un final.
- Bine. Te sfătuiesc să le închiriezi un apartament în oraş.

El se gândise la cele două camere de la unu...

- Sunt două străine, trimise de senior în 24 de ore. Nu le aşeza atât de repede pe acelaşi etaj cu biroul.
- Ai dreptate. Te ocupi tu?

- Nu; un agent imobiliar. Că noi mergem la cumpărături, nu?

Păi voia el să-i însoţească la cumpărături de rochiţe şi fundiţe şi jucării?... Se părea că da! Aprobă, iar Isamu porni înapoi spre glasvand, spre băieţii de la pază...

Hm! Deci surpriza de azi nu i se trăgea de la chinezul lui! Pur şi simplu, seniorul încercase să-i facă o surpriză plăcută şi venise incognito. Şi-i reuşise! Era o surpriză extrem de plăcută!

Hm; privirea Anei îl întrebase cum naiba putea să iubească şi să-şi dorească copilul ei cu Florentin! Ce era cu ea? Cum putea pune asemenea întrebări?

Urca treptele...

Lucrurile or să se schimbe un pic! Chiar şi aşa, cu cele două noi angajate - vor apărea teme noi de discuţie, activităţi noi... El trebuia să se gândească la ieşirile prinţesei în parcul public, pentru că Florentina avea mare nevoie de socializare printre copiii de vârsta ei... O să discute asta cu Ana; dar el era tentat să o înscrie la o creşă cu program scurt. Nu acum; poate prin vară, după ce învăţa un pic de franceză...

Nu intra în birou; asculta discuţia, zâmbind... Prinţesa "dădea raportul", iar el era curios să afle ce parte din raportul ăla o interesa pe Ana. Asculta...

Ana-Maria

Ieşiseră toţi trei. Gata. Acum avea cam... cinci minute singură cu ea. Reveni spre fetiţă:

- Şi cum ai ajuns tu aici?
- Aa, nenea Nicu dus avionu!
- Şi era un avion mare?
- Male-male!
- Cât de mare?

Mânuţele se întindeau cât puteau ele de mult... Şi puteau ilustra orice, de la un planor la un Boeing 707 comercial...

- Şi ce-a zis Florentin, când ai plecat cu nenea Nicu?
- Foletin ziţe el nu tati.

Asta reţinuse micuţa ei; ăsta fusese cel mai important lucru pentru ea... Păi ia să facă ea bine şi să n-o "deregleze"! Că uite ce bine o "reglase" Florentin! Ia să revină şi ea cu picioarele pe pământ şi să-şi reintre în rolul de mamă!

- Ţi-e foame?
- Nu, nenea dus la tanti la butăie!
- Care nenea?
- Nenea asa!

Şi-şi trăgea tare de ochi şi ameţea...

- Pe nenea aşa îl cheamă Isamu.
- Da, Foletina uită...
- Nu-i nimic. Deci Isamu te-a dus la tanti la bucătărie...
- Da, tanti fumos!

I-auzi!

- Şi ce-ai mâncat?
- Ăă... Pâinică!

Probabil o chiflă...

- Pâinică ute-asa!

Franzelă franţuzească la metru. Normal - Emilie nu făcea prăjituri. Şi n-aveau bomboane în casă... Reveni la descusut prinţesa:

- Şi hăinuţe? Ţi-a pus Florentin nişte hăinuţe într-o sacoşă?
- Nuu! Pus usuleţu Cocoino, soiţelu Chiţ si păpusa Babi bondă! Si Violeta bondă!
- Aha! Cine e Violeta?
- Violeta de la Ovidiu!
- Sora lui Ovidiu.

Ah, o speriase îngrozitor! Şi-o şi pusese în încurcătură, că nu-l auzise urcând şi "o prinsese" interogând copilul! Ştefan se aşează lângă ele, pe canapea:

- Iar dacă n-ai fi refuzat mail-urile alea, am fi fost amândoi mult mai liniştiţi.

Preferă să tacă; îşi privea fetiţa... Ştefan şopti, în romanes:

- Din clipa în care m-am întors spre bancheta din spate şi-a întins mâinile spre mine, am vrut să fie copilul meu. Nu mă-ntreba de ce - pur şi simplu s-a întâmplat. "Cutiuţa" umană e încă nedesluşită - dar or să se ocupe cercetătorii şi de asta. Aşa că peste vreo treizeci de ani o să aflăm amândoi de ce. Până atunci, eu zic să ne ocupăm de urgenţe. Mergem la cumpărături?

Florentina se grăbi să-l certe:

- Nu vobi asa! Foletina nu stie!
- Ce nu ştie Florentina?
- Nu stie vobeste asa! Tati nu celtat mami!

Se încruntă scurt:

- Tati nu o ceartă pe mami. Ţi se pare ţie că tati a ţipat?
- Nu.
- Şi-atunci?
- Nu vobi asa!
- Bine.

Se întoarse spre Ştefan şi trecu la franceză:

- E evident că au băgat-o în sperieţi zbierând în romanes pe lângă ea. Dar într-o săptămână îşi revine. Trebuie să mergem să-i luăm măcar nişte haine; că nu i-a trimis decât trei jucării.

Şi-acum reveni spre ea şi zâmbi, în română:

- Aşa e bine?

Micuţa ei făcuse ochii mari - era fascinată...

- Limba asta îţi place?
- Ţe fumoos...

Ştefan bufni în râs:

- Hai - schimbă-te, că e târziu deja!
- Nu vrei mai bine să mergem mâine? Îi comand ceva pe net...
- Nu. Mergem cu prinţesa la cumpărături! Mi-a spus că vrea să ne plimbăm cu maşina şi să facem cucu-bau! Să vedem dacă i-o place Mercedesul...

Sigur, acum o s-o răsfeţe! Se ridică şi-o ridică în braţe:

- Hai să vezi casa noastră. Vrei?
- Daa!

Ieşiră din birou şi porni spre scări:

- Uite, acum mergem sus, unde e camera lui mami şi-a lui tati. Dormitorul.
- Mami, de ţe pus scala la casă?
- Păi ca să poţi să ajungi în dormitor!
- Da' Foletin nu pus scala la casă!
- Păi casa lui Florentin nu e aşa mare. O să vezi ce mare e dormitorul! Uite: aici, la uşile astea mari, începe dormitorul lui mami şi-al lui tati...

Deschise uşa şi intră în dormitor. Ştefan o urma, tăcut... Florentina ţipă scurt:

- Patu male-male!
- Daa, ia uite ce pat mare avem! Stai!

O puse jos şi se căzni să-i scoată cizmuliţele - că ea voia să fugă repede în pat! Şi bineînţeles că alergase şi se căţărase - şi-acum se aşezase în mijlocul patului... Ştefan zâmbi:

- Stau eu cu ea. Schimbă-te, că băieţii sunt gata.

Aoleu, paza! Or să aibă o problemă...

Trebuia să se gândească cum să-i impună prinţesei de nici doi anişori acele reguli. Că glasvandul de la parter se încuia numai noaptea iar ei aveau o curte mare şi plină de verdeaţă. Iar poarta nu prezenta mare siguranţă, fiindcă Florentina era subţirică şi se putea strecura printre barele de metal...

Îşi scoase şi ea un pulover şi blugii şi intră în baie. Se schimba grăbită...

Doamne, venise! Gata! Se terminase! Familia lor era completă!... Aproape completă. Dar... Dar parcă nu venise încă vremea băiatului. Pur şi simplu, nu se simţea în stare!

... Poate că încă nu-şi "evaluase" soţul! Poate simţea că nu-l cunoştea chiar atât de bine ca să se poată concentra asupra unui bebeluş... Poate presimţea că amândoi mai aveau de şlefuit, până să se

potrivească perfect... Oricum, nu venise încă momentul.

Deci mergeau la cumpărături... Spera să cumpere tot ce-i trebuia prinţesei. Spera să nu uite ceva. Nu de alta, dar fusese de-ajuns să-i vadă şi să-i audă, ca să înţeleagă că regele va fi super-concentrat de bulibaşă dacă prinţesa lui va fi nemulţumită de ceva! C-o iubea mult...

Deci din clipa când el se întorsese spre bancheta din spate, iar bebeluşa de şapte luni se repezise spre el cu mâinile întinse, el simţise... Îşi imagina cu uşurinţă ce furtună se iscase în sufletul lui atunci, în şatră - când aceeaşi bebeluşă se luptase din greu şi-şi consumase toată energia în tentativa de-a ajunge în braţele lui! Şi toţi încercaseră s-o oprească! Ea îşi amintea chiar acum cum o luase Ştefan şi-o ridicase sus-sus, râzând la ea...

Florentin rămăsese singur... "Si Violeta bondă". Deci îşi găsise o ţigancă blondă - că Ovidiu era florar din tată-n fiu! Florentin alesese o femeie foarte aparte, faţă de marea majoritate a celorlalte pretendente. Adică făcuse tot ce-i stătuse în putere "s-o omoare" pe prima nevastă - că după ce ea plecase, el înţelesese de ce plecase. Şi calculase partea lui de vină. Şi rămăsese singur, cu Florentina; se descurcase singur cu un copil mic... Probabil că aflase, din auzite, că ea se înţelegea bine cu Ştefan şi erau fericiţi...

Gata. Îşi perie bine părul şi ieşi. Nu mai erau în dormitor... Coborî, dar nu-i găsi nici în birou. Unde erau?... Se auzea guriţa Florentinei, de la parter; Ştefan o completa, din când în când... Cobora treptele şi auzea tot mai clar...

- Si păjitulă.

Ştefan traducea în franceză...

- Si fugi de polumb...

Ştefan traducea...

- Si biscuiţi cu chemă...

Ştefan traducea, probabil că Emilie nota pe pagina a doua deja...

- Si cozonac! Tati, Nina faţe cozonac!

- Ehei, dar ce cozonac bun şi pufos face mami! Las' că-i spun eu să-ţi facă cozonac!

"Se notase"... Zâmbea şi cobora treptele - prinţesa "îşi comanda" o cutie de-un metru cub cu dulciuri, Ştefan o încuraja să mai spună iar ea trebuia să-i oprească pe amândoi... Isamu zâmbea şi el:

- Acum înţeleg de ce a remobilat cu pumnii.

- Din păcate, a fost nevoie şi de asta...

Chinezul aproba; era evident că el ştia unele lucruri pe care ea nu le aflase încă, pentru că ştiuse ce scrie prin transcripturi iar ea dormise cât vorbiseră ei azi cu seniorul... Intră în bucătărie:

- Gata cu dulciurile!

- Mami, tati ziţe Foletina ziţe ţe papă!

- Păi Florentina zice, dar nu pe toate-odată!

- Bine!

Şi-acum plecau la cumpărături. Maşinile îi aşteptau, aliniate corect... Florentina îl ţinea bine pe tati de gât... Era ciudat! Aflase că prinţesa tot întrebase de mami, dar acum uite că voia musai să stea la tati! Înţelegea însă că Ştefan era o noutate pentru ea... Prinţesa fu aşezată pe banchetă, între ei, iar Isamu porni motorul:

- Coletul a plecat deja de la depozit.

- Bine. Isabelle ştie ce are de făcut?

- Da.

- Bun.

- De unde începem?

Soţul ei scoase din buzunar o hârtie. Aa, păi asta era prea de tot! Avea o listă? Deja? Se repezi şi i-o trase din mână. Şi-o despături repede şi citi...

"Pat de prinţesă de 2 pe 2 cu baldachin amplu, roz" - şi era bifat... "Şifonier de prinţesă cu 4 uşi şi oglinzi ample" - şi ăsta era bifat... "Măsuţă de prinţesă roz cu oglindă, pentru accesorii" - bifată... "Covor de prinţesă cu desen nu foarte obositor"... "Birou de prinţesă, cu suport de pictură; tablă pentru cretă şi tablă magnetică" - şi era bifată... "Perdele cu Albă ca Zăpada sau Barbie - de întrebat prinţesa"; "4 seturi de aşternuturi"; "Fotoliu mare, roz, pentru lectură"... Vocea soţului ei o întrerupse:

- Iar lista cu haine e încă la mine-n buzunar. Şi aia cu jucării...

Deja era prea mult... Îi dădu lista lui Isamu şi lăsă capul pe tetieră. Şi închise ochii:

- Când ai făcut listele astea?

- Într-o noapte, pe la doişpe. Mi-a mai suflat şi Grasu una-alta - că eram obosit, citisem toată ziua un anumit transcript, telefonul suna în draci şi era cât pe ce să uit de creioanele colorate şi de plastilină...

Deci le făcuse cu câteva ore înainte să-i aducă ei transcriptul... şi hotărârea de divorţ. Întoarse capul spre el, trase aer în piept... Iar Florentina ceru scurt:

- Tati, veau la tine la baţe!

Prinţesa era imediat aşezată comod pe genunchii lui tati...

Îl privea lung... Ştefan vorbea cu Isamu, care încerca să desluşească corect lista scrisă în română; ea îşi privea soţul, vedea cu câtă grijă mâna stângă sprijinea spatele prinţesei, vedea mâna dreaptă ţinând mânuţa micuţă... Îl privea şi nu putea să nu se întrebe cum putea acel tânăr de 21 de ani să iubească atât de mult fetiţa care purta pe chip trăsăturile lui Florentin! Dar se părea că nu va primi răspuns decât peste vreo 30 de ani - când cercetătorii vor fi desluşit deja mintea şi sufletul oamenilor...

Încercă să redevină atentă la discuţie - că dacă o prindea că îşi punea din nou întrebări tâmpite, o "electrocuta" rău! Soţul ei tocmai lua decizii:

- Gilles se va ocupa cu paza Florentinei. Că zâmbeşte tot timpul, aşa că n-are cum s-o sperie.

- Bine.

- Iar de paza soţiei mele mă voi ocupa personal.

I-auzi! Se trase lângă ei şi luă mâinile Florentinei:

- Ia pune mânuţele la ochi... Aşa; stai aşa! Să nu laşi mâinile jos!

Şi-acum îl sărută... că era un om fantastic şi îl iubea mult... Iar Florentina bineînţeles că lăsase mâinile jos şi-acum chiuia şi ţipa "Pupici"... Şi-l simţea un pic reţinut, dar n-avea de gând să renunţe la acel sărut... şi nici la şoapta în romanes:

- Te iubesc...

Florentina protestă imediat:

- Nu vobi asa!

Se aplecă la urechea ei şi şopti, în română:

- I-am spus că îl iubesc.

O secundă de gândire, două secunde... Florentina "erupse" în gura mare, cu toată bucuria de care era capabilă:

- Mami ubeste la tati!

Tati se înroşise îngrozitor; dar râdea... Mânuţele îl luară de gât:

- Foletina ubeste la tati!

Urmă un pupici "ştampilat" pe obraz şi pe urmă... concluzia:

- Tati fumoos...

Gata - îl "ucisese" definitiv! Că nu mai zicea nimic, nu mai reacţiona... Picea se întoarse spre ea:

- Si mami fumos!

- Şi Florentina e frumoasă! La frumos se spune *shukar*.

Nu mică-i fu uimirea să descopere că picea ei încerca să-l pronunţe pe sh... O întrerupse:

- Vrei să vorbeşti şi tu aşa ca noi? Ca să ştii şi tu ce spunem noi?

- Daa!

Şi era şi foarte încântată de idee! Întoarse capul spre Ştefan - el ce părere avea? Constată că n-avea nimic împotrivă... Că era emoţionat... şi că-i va lua cel puţin 48 de ore ca să se obişnuiască şi el cu felul Florentinei de-a iubi. Zâmbi deci:

- Bine. Atunci mami şi tati or să te înveţe şi pe tine. Ia uite! Uite ce copaci mari!

Venise momentul să-l scape pe tati de sinceritatea minorei măcar cinci minute - şi tocmai îşi amintise cum se face chestia asta!

Ştefan

Le privea lung şi nu-i venea să creadă...

Într-adevăr, viaţa alături de prinţesă era roz - ca mai toate accesoriile pe care şi le alesese prinţesa. Şi hăinuţele erau cam prea roz... dar ea şi le alesese aşa. Era sigur că de completarea garderobei cu alte culori se va ocupa Ana, zilele astea...

Discuţia din maşină îl pusese în dificultate. Nu avusese mari tangenţe cu copii de doi anişori; îşi dădea însă seama că Florentina era precoce. Că era isteaţă, vorbăreaţă... Şi că era, ca orice alt copil, sinceră. Iar scena cu dragostea nu-i ridica întrebări prosteşti în minte. Ştia că Ana doar îi spusese traducerea, la ureche. Soţia lui nu era genul care să înveţe copilul ce să facă şi să spună în asemenea momente. Florentina nu era genul de copil care să facă ceea ce i se spunea sub forma aia! La cei nici doi anişori ai ei, prinţesa era sinceră...

Deci prinţesa lui îl iubea pe tati... şi-l considera frumos... Aoleu - doar îşi amintise, şi simţea că începe să roşească! O s-o tot păţească zilele astea, până se obişnuia...

Când ajunseseră la capitolul "jucării", Florentina decretase că ea vrea din fiecare câte una - aşa că Ana i-o luase din braţe şi începuse negocierea. Şi abia atunci înţelesese şi el că o răsfăţase îngrozitor punând în coş toate rochiţele şi bluziţele comandate de ea... Plus pantofiori cu toc, plus cizme cu ciucuraşi, plus cizme fără ciucuraşi, plus papuci cu iepuraşi şi papuci fără iepuraşi... Plus multe alte lucruri... Îngrozitor de multe alte lucruri...

În sfârşit, era cu adevărat fericit. În sfârşit, se simţea împlinit. Acum avea o fetiţă. O prinţesă deşteaptă, frumoasă, descurcăreaţă... Şi nu-l interesa cu cine semăna - că era fetiţa lui. De-acum mai mult de-un an, Florentina i se cuibărise în suflet, alături de Ana... Şi n-o primise acolo pentru că putea fi o rampă de lansare a lui spre inima femeii frumoase ca luna; o primise pentru că...

O să-i spună cercetătorii, într-o zi, de ce-o primise atât de uşor, atât de repede, fără ca cineva sau ceva să-i ceară asta. Acum avea treabă - trebuia să ia păpuşa aia mare de pe raftul de sus. Că prinţesa o ceruse, Ana negociase şi obţinuse o păpuşică mică şi moale numai bună de strâns în braţe la culcare... Iar prinţesa trebuia, totuşi, să aibă o păpuşă cât ea de mare.

Şi după aia or să se întoarcă la haine. Că voia să-i ia prinţesei pălării. Nu multe - vreo zece. O să-i pună şi Anei o pălărie pe cap - era sigur că soţiei lui i-ar sta foarte bine cu pălărie...

Ana-Maria

Mâncau. Ea mânca - Florentina vorbea cu Ştefan. Mai mult îi vorbea lui Ştefan - că era extrem de fericită. Avea o cameră frumoasă... Şi avea şi foarte multe rochiţe, şi foarte multe jucării... Tati adusese un teanc mare de dosare şi le pusese pe scaun, aşa că prinţesa stătea la masă cu ei - de la egal la egal... Ochii verzi nu se coborau spre farfurie decât când era absolut necesar - în rest, erau atenţi la prinţesă...

Camera Florentinei era... Era ireală! Rămăsese interzisă când văzuse patul şi şifonierul, plus măsuţa aia de-un metru jumate! Emilie şi Isabelle le pregătiseră deja; ea găsise toată mobila aşezată, perdelele la ferestre, covorul... Şi biju-urile şi pălăriile şi aşternutul - totul fusese aranjat atunci când intrase în camera micuţei. Şi simţise că nu mai poate închide gura...

Florentina era mulţumită. Era într-o vervă de zile mari! Deci, deşi aţipise în maşină în braţele lui tati, ştia că în maximum o oră prinţesa va dormi dusă, doborâtă de atâtea noutăţi, de apariţia lui mami şi-a lui tati, de camera aia ca-n poveşti...

Şi acum, ca şi până acum, mami era pe locul doi. Dar de data asta mami nu se supăra - că pe locul întâi era "tati fumos"...

Florentina mânca frumos; o învăţaseră bine... Trebuia să fie fair play şi să recunoască - mamaia Lăcrămioara avea defecte, dar şi calităţi. Una din cele mai mari calităţi a ei era că ştia să crească copii. Şi-o făcea mai bine ca oricine. La nici doi anişori, Florentina mergea singură la toaletă, mânca singură, îşi "spăla" mâinile cu apă şi mult-mult săpun şi vorbea mult mai mult decât alţi copii de vârsta ei. Toate astea, datorită neamului Manolache - că ea şi Florentin îşi îngropaseră vieţile în mall-ul de pe Calea Moşilor.

... Oare ce va face Florentin în seara asta? Oare or să aibă destulă minte să-l cheme la ei şi să-l ţină acolo? Casa aia era atât de rece şi respingătoare când era goală... Dar poate că diseară el dormea în braţele buclelor blonde...

Gata cu gândurile! Să fie şi ea atentă la discuţie...

- Si multe zucăii!

- Multe-multe. La jucărie se spune *khelnorro*. La mult se spune *but*. Multe jucării se spune *but khelnorre*.

Ia uite ce făcea Ştefan... Şi uite că prinţesa încerca să spună şi ea...

... Poate că era mai bine aşa. Nu de alta, dar îşi amintea acum un mic amănunt pe care-l cam... omisese. Şi anume, că părinţii lui vor afla despre sosirea fetiţei ei la Cannes şi despre faptul că îi spunea "tati" lui Ştefan. Nici nu voia să se gândească ce-or să creadă... pentru că or să creadă că ea îşi "montase" fetiţa să încânte urechile contelui...

La urma urmei, Florentina era acum fată de viitor bulibaşă - trebuia să ştie romanes! Şi uite că-i plăcea jocul ăla... Şi lui Ştefan îi plăcea jocul ăla... Şi-o să vadă el, peste cinci minute, că se bucura degeaba acum - prinţesa o să uite, până ajungea sus, la jucăriile alea multe... Că nu împlinise încă doi ani, iar el era euforic...

Ştefan

Lumina încă era aprinsă; aşa că aştepta, retras după perete. Le auzea vorbind - şi trăgea cu urechea...

Florentina era mulţumită de camera ei. Şi de hăinuţe. Îi plăcea mult cămaşa de pijama, aşa că tocmai se urcase în pat. Hotărâse că azi va dormi cu şoricelul Chiţ, pentru că ieri dormise cu ursuleţul Cocolino şi nu voia să se supere şoricelul. Dar de mâine o să aibă grijă să doarmă cu fiecare jucărie - ca să nu se supere nici păpuşile alea noi...

Oare nu exagera dacă intra? La urma urmei, Florentina nu avusese azi ochi decât pentru el! Ştia că asta nu va mai dura mult; ştia că, în maximum o săptămână, noutatea lui "tati fumos" se va estompa, iar Florentina va începe s-o aprecieze pe mami la adevărata ei valoare. Dar nu voia s-o vadă pe Ana tristă; şi ştia că, în sufletul ei, era tristă acum. Soţia lui suferise mult, în fiecare zi petrecută departe de fetiţei ei, şi-şi învinsese dorinţa de-a plânge de dorul ei... Şi-acum micuţa cerea în braţe la tati...

- Mami, ude tati?

- Tati cred că s-a dus să se schimbe...

- Taatii!

- Lasă-l, că vine!

- Foletina faţe nani cu tati!

- Uite cum facem... Florentina face nani în patul ei, iar mami şi tati or să stea cu ea până adoarme. Şi pe urmă se duc şi ei în dormitor şi fac nani. Că Florentina e mare deja, face nani singură în patul de prinţese...

- Da! Mami, stinge becu!

Lumina mare se stinse; rămăsese doar veioza cu steluţe...

- Taatii! Tati, aide! Foletina faţe nani!

Decise să intre totuşi, ca să n-o sperie:

- Gata - am venit.

- Tati stai aici!

Se aşeză, dar nu unde i se arătase să stea, ci în spatele Anei. Şi-şi cuprinse soţia cu braţul, zâmbind...

- Dai mânuţa!

Se conformă, iar Florentina îl apucă de deget... Şi uite că prinţesa închise ochii şi începu să cânte:

- Nanii-nanii... Nanii-nanii...

O învăţaseră să doarmă singură... Într-un fel era bine, într-un fel nu. Că o dez-umanizaseră. Unde era povestea de seară? Unde era cartea cu poveşti? Ea de ce nu voia să stea pe genunchii unuia dintre părinţi şi să adoarmă cu ochii la pozele din carte? Şopti încet, la urechea Anei:

- N-ar trebui să-i citim o poveste?

Primi o negare cu capul... Mă rog; ea ştia. O privea...

Cântecelul devenea tărăgănat... Stins...

Trecuseră cam cinci minute - iar cântecelul dispăru. Chipul prinţesei se destinse, într-un zâmbet larg...

Îşi trase uşor degetul şi se grăbi să iasă - uitase ce era mai important! Unde-l pusese?... În living, pe masă! Tocmai ca să nu-l uite! Coborî deci treptele, iar Isamu îi întinse cele două păpuşi. Le luă:

- Le-ai verificat?

Primi o aprobare, pe fondul unui zâmbet slab... şi realiză că azi, pe la cinci, îl pusese pe fratele şefului mafiei chineze pe Europa de Vest să verifice dacă sistemul de interfon pentru copii funcţiona - iar el chiar îl verificase...

Ana nu se clintise de acolo. Îşi privea lung fetiţa... Vedea pe chipul ei noianul acela de sentimente pe care el nu-l putea exprima în cuvinte... Se asigură că păpuşile erau pornite şi lăsă păpuşa-transmiţător pe noptieră. Şi se reaşeză în spatele soţiei lui. Ana şopti:

- ... E prima zi cu ea. Nu ştim încă ce ştie şi ce e obişnuită să facă. Pe măsură ce aflăm, ne conformăm sau îi schimbăm ei rutina...

Aşa era. Sărută capul de nevastă de bulibaşă... Ana oftă greu:

- Mergem în bucătărie?

- Da.

Trebuiau să discute. Aveau atât de multe lucruri de spus! Coborau... La vederea lor, Isamu se ridică de la masă:

- Am plecat şi eu.

- OK. Mâine dimineaţă revenim la rutina zilnică.

- Ştiu; că seniorul nu doarme!

- Iar eu o să dorm pe mine - că în seara asta îmi trimite nişte candidate...

- Oricum, să nu stai mult. Că mâine avem o zi grea.

Aprobă şi-i strânse mâna, iar Isamu porni spre glasvand:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Luă telecomanda, aşteptă... Gata; se baricadaseră în vilă. Şi-acum mergeau în bucătărie...

Ana umplu două căni cu cafea şi se aşeză la masă. Şi-o văzu scoţând ţigările... Ce-o apăsa? Ce nu era în regulă? Soţia lui nu era fumătoare; dar avea momente când îşi aprindea câte-o ţigară. Şi îşi aprindea una chiar acum...

Se aşeză în faţa ei. Şi aşteptă. Ochii căprui priveau scrumiera... Brusc, soţia lui şopti:

- ... Doamne, cât de proastă am fost! Nu trebuia s-o las acolo! Nu trebuia să te opresc, când te-ai dus după ea! Nu trebuia s-o las acasă ca să vând lanterne şi papuci!

- Ba da. Iar eu nu ţi-am spus niciodată că în noaptea aia aveam în buzunar, lângă buletinul tău, şi paşaportul ei, şi o decizie judecătorească de încredinţare a minorei, şi un ordin de restricţie pe numele lui. Şi nu ţi-am spus niciodată că, de fiecare dată când am fost în România, m-am dus hotărât s-o fur - şi-am sărit gardul, am privit-o şi mi-am dat seama că aş fi greşit... Ai avut dreptate - trebuia să fie pregătit să renunţe la ea. Dacă nu te-aş fi ascultat, ar fi ieşit un balamuc monstruos...

- ... Nu mă aşteptasem să-i spună ceea ce i-a spus.

- Nici eu. N-am luat în calcul că orice părinte vrea tot ce e mai bun şi mai bine pentru copilul lui. Iar în clipa în care a decis să renunţe la ea, i-a spus ceea ce trebuia să-i spună ca s-o ajute să-l uite. După ce-a ieşit din discotecă, Nicuşor l-a luat la el - că nu mai era om...

Ana nu citise transcriptul; totuşi, avea sentimentul că soţia lui ştia deja cum decurseseră lucrurile. Şi-acum se gândea la o rezolvare pentru problema suferinţei lui Florentin... Aştepta, pentru că el unul nu avea o soluţie - şi-i prindea bine opinia ei...

- ... Peste două săptămâni, o să-i scriu lui Nicuşor. O să-i povestesc cum se adaptează ea aici - şi ştiu deja că nu voi fi nevoită să-l mint. Şi-atunci nu va mai fi nevoie de ordine de restricţie.

- Seniorul m-a asigurat că va tempera el orice tentativă de călătorie. Dar, ascultându-te, îmi dau seama că el i-ar încetini doar. Numai tu îi poţi opri - dacă va fi cazul să îi opreşti. Şi s-ar putea să nu fie...

Ochii căprui îl priveau lung... Prea bine!

- Seniorul mi-a trimis şi nişte poze cu Violeta; iar Nicuşor mi-a povestit în detaliu cum arată colierul care va călători săptămâna viitoare până la Satu Mare.

- Dacă colierul ăla are succes, nu va mai fi nevoie nici de scrisoarea mea.

- Şi totuşi, eu te rog s-o scrii şi să i-o trimiţi. Că nu mi-e teamă de el; mi-e teamă de Manolache senior. Din ce-am citit, el a fost cel mai înverşunat oponent al mutării ei definitive în Franţa. Iar într-unul din transcripturi am aflat de ce-a avut mamaia Lăcrămioara comportamentul pe care l-a avut. Noi nu ne-am gândit nici o clipă la faptul că neamul Manolache are mulţi nepoţi, dar o singură nepoţică.

Într-adevăr, nici ea nu calculase asta... Hm...

- Şi chiar dacă Manolache serior e mulţumit de Violeta - lucrurile nu se amestecă.

Ana aproba. Tăceau acum... Oftă greu:

- Ano, te rog să mă ierţi.

Ochii căprui se ridicară spre el, iar soţia lui zâmbi:

- N-am de ce; n-ai făcut nimic.

- Ba da, dar nu ştii încă ce-am făcut.

Acum zâmbetul prinse o tentă amuzată:

- Păi atunci spune cinstit ce-ai făcut! Şi vedem noi...

- Am luat decizii de unul singur.

- ... OK; eu zic să mă consulţi acum, ca să te iert din oficiu...

- În seara asta primesc un mail de la senior. În funcţie de alegerile pe care le facem amândoi, mâine ne trimite o doctoriţă pediatră şi o puştoaică tinerică doxă de franceză.

Ei bine? Ce părere avea? Mda - o lăsase mască! Se grăbi să-şi explice decizia:

- Pediatra o să aibă grijă de dezvoltarea ei. De la adaptarea la mediul nou, la mâncarea nouă, până la eventualele iritaţii pe care le poate produce amestecul chimic din detergenţi. Că nu e obişnuită nici cu aerul, nici cu apa de-aici. Iar puştoaica tinerică o va ajuta şi în privinţa limbii franceze, şi în cea a socializării. Şi nu numai. Amândouă or să locuiască într-un apartament cu două camere, sau în celelalte două camere de la unu - în funcţie de cum se vor înţelege cu prinţesa şi cum se va adapta ea la climă şi mâncare. Sincer, prefer apartamentul, iar Isamu e de aceeaşi părere. Dar dacă prinţesa răceşte, pediatra doarme în vilă. Iar dacă face febră, se mută pe fotoliu, lângă ea.

Ana îl privea lung... Îl ierta? Îl ierta că iar se repezise şi luase decizii de unul singur? Soţia lui zâmbi:

- Deci de-asta i-ai aranjat camera de la unu... Doamne, ce cap ai! Nu m-aş fi gândit niciodată! Eşti iertat!

- De cum m-a auzit vorbind despre ele, Isamu le-a pregătit o listă cu interdicţii. La cea mai mică abatere, contractul de muncă ia sfârşit - şi nu există a doua şansă.

Ana aprobă scurt.

- Să te uiţi pe lista asta şi s-o îmbunătăţeşti, OK?

- OK.

- O să le selectăm împreună; iar mâine, când vin, te rog să le studiezi pe toate părţile, cu atenţie. Dacă nu-ţi place ceva, să-mi spui. Că la salariul pe care-l ofer, se face coadă de la poartă pân' la aeroport!

- Bine.

Deci îl iertase şi era de acord cu socoteala lui... Bun! Şi cum trecuseră deja la luat decizii, continuă:

- Sunt multe lucruri despre care trebuie să vorbim. Întâi şi-ntâi, Isamu vrea să se apuce de acte. Iar ca să facă asta, trebuie să te întreb dacă vrei să-i schimbi certificatul de naştere.

Ana nu dădea semne că-i înţelegea cuvintele... Se explică:

- Florentin s-a gândit că o să vreau să-i schimb certificatul, ca să-l şterg definitiv pe el din viaţa prinţesei. Şi ne-a rugat să nu-l schimbăm. În caz că noi păţim ceva rău, ea să n-ajungă într-un orfelinat. Eu unul nu aveam de gând să-l schimb; tu ce părere ai?

- Nici măcar nu m-am gândit la varianta asta. Din punctul meu de vedere, poate să rămână şi aşa.

- OK. Atunci îl lăsăm aşa... şi, dacă ne răzgândim pe parcurs, îl schimbăm.

Primi o aprobare.

- Vrei s-o învăţăm romanes?

- Da.

O privi lung... Ana nu-i dădea şi explicaţia acelui "Da" ferm; dar aproape că nu mai conta asta. Adăugă:

- Dar prioritară e franceza.

- Evident - că va trebui să se înţeleagă cu copiii. Să vedem cum se descurcă cu amândouă; dacă începe să le amestece, lăsăm doar franceza.

- OK.

Zâmbi slab:

- Un timp, propun să n-o ducem în România. Chiar dacă noi plecăm amândoi acolo.

- Dacă angajăm cele două tinere, poate rămâne aici, sub ochii lui Isamu.

- Şi ne vedem în fiecare seară pe net.

- Da. Dar, cel puţin două săptămâni, nu cred că e bine să plecăm amândoi. A asociat "plecarea mea" cu dispariţia mea - şi ar fi un şoc pentru ea să descopere într-o dimineaţă că au dispărut şi mami, şi tati!

- ... Ai dreptate. Şi cum n-o să pot să te trimit pe tine să-mi plimbi pelerina...

Ana zâmbea slab...

- ... Dar, la urma urmei, o luăm cu noi şi gata! Că are paşaport...

- Evident!

- Cred că duminică, sau luni, trec prin Bucureşti. O să trec şi pe la Nicuşor. Că mi-e prieten adevărat - şi-am aflat că a depus eforturi serioase pentru ca prinţesa să ajungă cât mai repede la noi.

Primi o aprobare.

- Iar cu prima ocazie când vii şi tu, ieşim la o cafea în trei?

- Cu multă plăcere. Deşi cred că vom fi patru.

Adică voia ea să bea o cafea cu Luminiţa? Ana zâmbi slab:

- Trei cafele şi-un Nesquick.

Bufni în râs: o să-i ia ceva timp să se obişnuiască cu soţia cu cap de nevastă de bulibaşă... Ana adăugă:

- Apropo de chestia asta... Ştiu că e o bombonică mică şi scumpă; dar în 24 de ore se poate transforma într-un mic tiran. Şi eu vreau să-i cumpăr un magazin numai al ei; dar i-aş strica echilibrul.

- Mi-am dat seama că am răsfăţat-o, în clipa în care ai negociat păpuşa.

- Iar tu ai luat-o totuşi şi pe-aia mare, la care ea tocmai renunţase.

Lăsă capul spre dreapta, zâmbind:

- Am greşit. Nu mă mai certa aşa...

Soţia lui începu să râdă:

- Nu te cert; dar te rog să nu mai faci. Ea o să ceară întotdeauna maximul. De-aia, în principiu, te rog să negociezi aproape tot ce-ţi cere. Că nici cutia de-un metru cub cu dulciuri nu e foarte indicată...

Acum lăsă capul spre stânga... şi mârâi în romanes, în glumă:

- Fă, nu mă mai certa!

Lăsă şi ea capul spre stânga şi îngustă ochii, tot în glumă, tot în romanes:

- Păi mă laşi să mă ocup de copil, sau nu?

- Te las; da' de mâine-ncolo. Iar mâine o să-ţi zic că de mâine-ncolo...

O făcuse să râdă... Tresări şi îi făcu semn să facă linişte... Arătă spre păpuşica cu difuzor... Prinţesa sforăia. Iar lui îi venea să râdă, pentru că o vedea cu ochii minţii...

- E frântă de oboseală. Şi drumul, şi tati, şi cumpărăturile...

Aprobă... şi-o privi un pic îngrijorat:

- Azi nu te-a băgat mai deloc în seamă...

- Vremea mea o să fie mâine, când tu eşti la serviciu. Mâine o să încerc să-i pun ordine în priorităţi şi comportament. Trebuie să înveţe ce n-are voie să facă şi unde n-are voie să umble.

- Iar eu o să mă ocup, dis-de-dimineaţă, de armele care sunt ascunse la îndemâna ei. Mă gândeam... Peste vreo săptămână, când suntem siguri că cele două angajate pot locui liniştite în apartament, poate îi aranjăm o cameră de joacă, lângă camera ei... Că parcă n-are destul loc în cămăruţa aia mică! Numai patul ocupă patru metri pătraţi!

- O răsfeţi rău!

- Nu mă pot abţine...

- Abţine-te! Că odată răsfăţată, cu greu o mai dezveţi! Mâine presimt că va proba toate rochiţele, înainte să decidă că vrea să stea în trening!

- Las-o să le probeze. Nu le va proba o veşnicie, nu?

- Ai văzut pe net poze cu fetiţe mânjite cu ruj?

Aproba cu capul...

- Ei; fetiţele alea mânjite cu ruj poartă bluza lui mami, pantalonii lui tati şi se-ncalţă cu pantofii cu toc ai lui mamaia. Iar restul casei e vraişte. Nu subestima forţa unei pice cu şifonier de doi metri...

- ... Bine. Promit măcar să încerc...

Că ştia că nu va reuşi... Ana oftă greu şi-şi pierdu zâmbetul:

- ... Dacă vin după ea, iau pocnitoarea din şifonier şi decorez toată curtea cu creier proaspăt.

- Mă îndoiesc că se vor gândi să ne facă o vizită. Dar eu ştiu ce s-a întâmplat acolo. Vrei să ţi le trimit totuşi?

Acum primi o aprobare grăbită... şi-apoi o negare:

- Nu. Dacă tu eşti liniştit în privinţa lor, sunt şi eu liniştită. Nu mă interesează ce-au făcut ca să ajungă la concluzia asta; eu ştiu că, dacă se răzgândesc, iau pocnitoarea. Şi gata. Mergem la culcare?

- Nu; mergem să vedem nişte CV-uri şi să-i spunem seniorului pe cine să urce mâine dimineaţă în avion.

Primi o aprobare şi se ridică. Şi se grăbi s-o prindă în braţe... Că puteau să mai întârzie un pic, că şi-aşa era zece noaptea...

13 ianuarie 2006 - vineri

Ana-Maria

Tresări şi ridică imediat capul: Florentina!

Ascultă câteva secunde... Era linişte. Păpuşica nu scotea nici un sunet... Soţul ei nu era în pat, lângă ea... Decise să se ridice.

Aoleu! Şase jumate? Dar de ce se trezise Ştefan atât de dimineaţă?... Se întâmplase ceva? Îşi luă halatul şi se grăbi să coboare.

Florentina dormea dusă. Ea auzea zgomote în camera alăturată... Apăsă clanţa şi intră - şi fu imediat luată în primire:

- De ce te-ai trezit aşa dimineaţă?

Ia uite, că o certa! Da' el la cât se trezise?

- Nu ştiu; pur şi simplu. Tu de ce te-ai trezit aşa dimineaţă?

- Am dormit cu grijă.

Adevărul era că-l găsise lungit pe covor, cu mâinile sub canapea... Aa, asigura armele! Uitase... Se grăbi să iasă:

- Mă duc să mă schimb.

- Ba te duci şi mai dormi puţin.

- Nu mai pot să dorm.

- OK; cum vrei tu.

Şi-acum revenea în dormitor...

Prinţesa o să le adore pe cele două tinere pe care le selectaseră aseară. Erau tinere, erau frumuşele... Erau şi foarte pricepute, dacă se lua după CV-uri...

Doctoriţa avea 35 de ani. Era medic de familie; dar făcuse şi terapie comportamentală cu doi copii autişti. Iar, în opinia ei, o asemenea femeie ştia "să citească" orice semn care arăta că micuţa ei putea avea probleme... Din câte scrisese ea în CV şi adăugase seniorul după ce "săpase" prin arhiva Facultăţii de Medicină, doctoriţa ştia foarte bine cum trebuia să se dezvolte un copil. Fusese medic de familie îndeajuns de mult timp ca să ştie ce are de făcut... Şi avea o vârstă la care încă mai avea chef de joacă cu păpuşile. Ştia şi franceză, ceea ce o ridica la "rangul" de candidată ideală. Dar era româncă; şi, deşi seniorul le specificase expres că nici una dintre candidate nu avea "probleme cu etnia", asta rămânea de văzut...

Profesoara de franceză avea 24 de ani; fusese, până în iulie, asistentă la catedra de franceză a Facultăţii de Litere. Anul ăsta, pila decanului îi luase locul. Pe lângă jobul ăla, tânăra colaborase cu două grădiniţe particulare. Era perfectă, în opinia ei. Dar rămânea de văzut, pentru că şi ea era românca...

Veneau pe la 12. Ea abia le-aştepta! Că doctoriţa trebuia s-o evalueze urgent pe Florentina şi să le spună şi lor în ce măsură mamaia Lăcrămioara şocase copilul; şi-apoi trebuia să le dea şi soluţia...

După părerea ei, Florentina se va trezi pe la opt. Că fusese foarte obosită aseară, aşa că o să se trezească de foame, nu de prea multă odihnă. Avea deci timp să facă o comandă de cărţi cu poveşti... Neamul Manolache, ocupat prin definiţie, o învăţase să doarmă singură; şi se îndoia că mamaia, sau vreuna dintre mătuşi, avusese vreodată timp s-o aşeze pe genunchi şi să citească împreună! O să cumpere şi cărţi în română, şi cărţi în franceză. Până învăţa picea să citească, ea putea trişa traducându-i...

Ştefan

Stătea în fotoliu şi le privea lung pe amândouă.

De cum intraseră în vilă, ştiuse că le va angaja. Erau perfecte pentru sarcinile pe care le vor avea! Dar interviul decurgea aşa cum îl gândise aseară. El le întorsese "pe toate părţile" - şi corespundeau. Adina, profesoara de franceză, era perfectă. Petra, doctoriţa, părea perfectă - dar nu putea spune asta cu certitudine decât după prima răceală a prinţesei. În materie de franceză îi era uşor să le "puncteze"; la capitolul "medicină" era deficitar...

Soţia lui discuta cu Adina despre modul cum putea fi prinţesa integrată printre copiii din parc. Petra mai adăuga, pe ici-pe colo... Da; erau perfecte. Dar nu le anunţa şi pe ele asta; nu încă. Prinţesa era în camera ei, cu Isamu; el era un om răbdător, uneori...

Aha! Îi auzea coborând! Chinezul lui îi citea gândurile, oare? Prinţesa se grăbea spre mami...

- Mami!

- Aa, bine că ai venit şi tu! Hai să-ţi prezint pe cineva. Uite, ea e Petra...

Iar Petra rămăsese un pic perplexă, cu ochii la aşa codiţe buclate şi aşa zâmbet fericit...

- Iar ea e Adina.

- Bună, Florentina!

- Bună!

- Ce mai faci tu?

- Faţe bine.

- Te-ai jucat?

- Da.

- Şi cam ce jucării ai?

- Aa, mute zucăii! Si păpusă male-male! Si usuleţi, si căsuţe, si cheioane coloate...

- Bravo! Dar ce jucărie îţi place cel mai mult?

- Păpusa male-male de la tati!

I-auzi! Păpuşa aia pentru care fusese el certat aseară? Păi era evident că Ana avea dreptate! Florentina se repezise să ceară tot ce îşi dorise şi nu avusese în România; iar faptul că el îi luase "obiectul interzis", deşi Ana spusese "Nu" iar ea spusese "Bine", însemnase foarte mult pentru ea...

O să se tempereze. O să încerce măcar! Că nu voia să-şi răsfeţe prea mult prinţesa. Azi, deşi îşi petrecuse mare parte din timp în birou, o văzuse cu trei rochiţe diferite. Deci Ana avusese dreptate...

Iar el se întreba acum dacă soţia lui se pricepea la fel de bine şi la crescut băieţei...

Nu! Era prea devreme pentru asta! Erau atâtea alte lucruri de făcut, înainte de băieţel! Şi tocmai îşi amintise că nu-şi anunţase părinţii apropo de mutarea Florentinei la Cannes! O să-i sune, imediat cum Ana şi Florentina urcau în camera prinţesei, împreună cu cele două proaspăt angajate...

Adina îi explica Anei că recomanda un pic de logopedie, în joacă, în paralel cu limba franceză. Evident, ea avusese în facultate şi un curs de logopedie şi profesase în domeniu pe la grădiniţele unde fusese angajată...

Isamu rămăsese în spatele Anei; o privea pe Florentina. Ştia că, în realitate, chinezul aştepta "verdictul". Aprobă cu capul; Isamu se răsuci pe-un călcâi şi porni spre scări, grăbit să-l anunţe pe agentul imobiliar că închiriau apartamentul despre care discutaseră de dimineaţă...

Păi să le readucă la realitate - că erau vrăjite de prinţesă şi avea senzaţia că uitaseră că erau la un interviu! Le întrerupse, în franceză:

- Salariul este de 2.000 de euro. Plus cazare, masă şi transport. Sper că vă placeţi reciproc, pentru că am închiriat un apartament cu două camere...

Ce frumos zâmbeau şi aprobau! Auziseră iar suma aia care le convinsese să alerge la aeroport cu noaptea-n cap, iar acum vor da din cap că "Da" indiferent ce le va spune...

- În principiu, programul începe la nouă şi se termină pe la şase. El se poate prelungi, sau scurta - în funcţie de programul nostru.

Dădeau din cap că "Da"...

- Tot în principiu, cinci zile din şapte sunt lucrătoare. Dar nu vă pot spune care cinci...

Dădeau din cap că "Da"... O privi drept pe doctoriţă:

- Prinţesa trebuie să aibă o creştere corectă şi armonioasă. Pe graficul de creştere, linia ei trebuie să fie pe sau peste linia medie. Dacă scade sub, organizăm alt interviu.

Petra pricepuse - şi "îi cam picase falca"... Îşi orientă privirea

spre Adina:

- Şi cum trebuie integrată urgent printre copii, întrucât a crescut mai mult cu mamaia lângă aragaz, franceza devine o urgenţă. Sunt sigur că te poţi juca lângă ea în parc; nu-i poţi însă traduce o viaţă. Iar la anul, în toamnă, vrem s-o înscriem la grădiniţă.

Pricepuse şi ea cam ce i se cerea, că nu mai zâmbea - dar aproba, iar ăsta era un semn bun...

- Acestea fiind spuse, aştept. Opinii, propuneri, sugestii, nelămuriri...

- Sunt medic de familie şi am văzut mulţi copii trecându-mi pragul cabinetului, cu diverse afecţiuni. În opinia mea, un tratament naturist e de preferat celui alopat.

- Şi în opinia mea. Dar vreau să fim informaţi, înainte de a i se administra orice tip de tratament.

- Bineînţeles. Am înţeles că Florentina a crescut cu mamaia...

- Da, mama ei a fost nevoită să meargă la serviciu.

Nu prea pricepeau ele ce căutase dna contesă la serviciu... dar asta chiar nu era problema lui! Iar femeia îi dovedi că pricepuse repede partea aia:

- Deci, pentru început, vom pune accentul pe reapropierea dintre mamă şi fiică. Şi pe imunizare faţă de răceală şi gripă - că a schimbat clima, şi nu-i strică să fie pregătită. Apoi, pe măsură ce o cunosc şi eu mai bine, vă propun şi alte acţiuni.

Aprobă, luă dosarele de la Isamu şi le întinse spre Ana. Şi se ridică:

- Pe mine vă rog să mă scuzaţi.

Le lăsa pe mâna Anei, care le va invita în camera Florentinei... şi le va supraveghea cu mare atenţie, până pe la două. Când probabil că le va pune să semneze şi le va trimite cu Gilles la apartament...

Mâine "le lua iar în focuri". Ca să le impună de la început regulile casei. Să nu uite să recitească lista cu interdicţii, să nu omită ceva... Intră în birou şi închise uşa.

- Cum sunt?

- Bune, momentan. Puştoaica de franceză e angajată; doctoriţa va rămâne "în probe" cel puţin o săptămână. Să vedem ce spune şi Ana - că o să le pună la treabă chiar acum...

- Ai un mail de la senior.

Zău? Deschise mail-ul, deschise mesajul...

Aa, trecuse pe la ei - aşa cum spusese că va face. Manolache senior nu fusese foarte vorbăreţ. Seniorul îl găsise fără mustaţă - semn că bătrânul era parolist iar nora îi plăcea mult. Sesizându-i reţinerea şi mai ales reticenţa, seniorul îl anunţase că fetiţa ajunsese cu bine, iar Manolache bombănise "Mulţumesc că m-ai anunţat." Şi dăduseră mâna şi cam atât. În opinia seniorului, moşul avea răni nevindecate - dar nu era ceva care să-l îngrijoreze... Ia uite! Florentin pleca la Satu Mare pe 20. Şi pleca împreună cu părinţii şi cu Roberto. Hm; pe el îl afectase serios plecarea picei. Dacă-şi amânase el logodna atâtea zile, în condiţiile în care se grăbise să comande colierul cu safir... În fine; treaba lui! Că el se-nsura, nu?

Aseară, apreciase corect - luni, la 10 dimineaţa, trebuia să fie în România. Spera că plecarea lui nu o va afecta pe prinţesă... Oricum, îi va da lui Isamu indicaţii precise - la cel mai mic semn din partea micuţei, se urca cu amândouă în prima cursă comercială spre Bucureşti! Deşi presimţea că va fi de-ajuns să pună micuţa pe genunchi şi să-i explice că el trebuia să lipsească patru zile...

Închise mail-ul şi zâmbi:

- Mai dă-mi cinci minute.

- Am zis eu "hai"?

Selectă numărul tatălui lui... Nu; mai bine mama. Deşi ştia că ea îşi va anunţa prompt bărbatul, iar el se va enerva foarte rău pentru că fiul lui nu catadixise să-l sune personal ca să-i dea asemenea veste...

- Alo?

- Sărut mâna.

- Să trăieşti, Ştefane!

- Ce mai faci, mămico?

- Ce să fac; uite, stau în pat. Că-s răcită cobză.

- Aoleu!

- Da, taică-tu a adus virusu' în sacoşe, de la Bucureşti; şi-acum toată şatra e plină de muci...

El râdea, ea râdea...

- Tu ce mai faci, puiule?

- Ce să fac, mămico... Vrei să-ţi spun ce mai fac?

- Păi... da!

- Da' aşa... sincer-sincer?

- Cât mai sincer cu putinţă.

- Mămico, eu plutesc. Eu sunt fericit şi plutesc p'-aici...

- E gravidă?

- Nu.

- Şi-atunci?

- Mămico... De ieri de la prânz, am o fetiţă superbă, deşteaptă şi vorbăreaţă foc!

- ... I-a trimis copilul!

- Da; în sfârşit, a trimis-o pe Florentina.

- Să ai grijă, maică; să nu se "răsucească"!

- Nu se "răsuceşte"; a cunoscut o florăreasă blondă cu ochi albaştri care l-a făcut să-şi îngroape trecutul.

- ... Tu să ai oricum grijă. Că copilu' n-o să şi-l scoată niciodată din suflet. Că-i sânge din sângele lui.

- Ştiu, şi l-am lăsat sub supraveghere atentă. Da' uite, tocmai am aflat că pe 20 se duce în peţit. Şi cred că nunta o să vină tot aşa repede...

- Iar dacă fata-i deşteaptă şi-i face şi-un copil "la urgenţă", eu zic că poţi să-l scoţi de sub supraveghere... Da' după ce naşte ea, nu înainte!

- Evident! Auzi, mămico? Tata e pe-acolo?

- E aici, lângă mine. Nu ţi-am zis că suntem toţi bolnavi cobză?

- Şi tu ce zici - m-a auzit?

- Păi dacă-ţi zic că e cu urechea... Ce vrei, dragă? Da' las' să ştie! Ce vrei, să închidă şi să sune pe telefonu' tău? Şi să-ţi zică tot aia? Lasă băiatu'! Da, mă! Trage cu urechea la discuţia noastră.

- Aha. Deci practic vorbesc cu amândoi acum!

- Păi, da.

- Bun. Că în curând o să încep să mă pregătesc şi eu de însurătoare.

- Mai e până atunci.

- Eu ştiu ce să zic? Am întrebat-o cum ar ieşi cozonacii făcuţi de mine şi mi-a zis că ar ieşi ca ai ei. Că dacă nu ne asemănam, nu ne însoţeam.

- Mai e, puiule. Mai e până atunci.

Adică ea nu izbândise nimic...

- Bine. Dar eu ţi-am spus - de însurat, mă însor cu ea.

- Faci cum crezi tu.

Tonul devenise mai rece - semn că insistase prea mult, aşa că tatăl lui tocmai sărise de patru metri, îşi pusese şuba peste pijama şi plecase prin şatră să-şi bombăne nemulţumirea...

- ... Mai e lângă tine, sau s-a supărat şi-a plecat?

- A plecat.

- Mămico, prinţesa îmi spune "tati"!

- ... Nu e bine, maică!

- Ba e bine! Că el a învăţat-o să-mi zică aşa! De când a intrat pe uşă, mi-a zis că eu sunt tati! Că Florentin i-a spus că eu sunt tati! Şi poţi să fii sigură că nu a învăţat-o ea - că n-avea cum!

- Nu e bine.

Ah, îl scotea din sărite! Ridică puţin tonul:

- Ba e perfect!

- Bine, maică; e perfect atunci. E cum zici tu.

- ... O să trec pe la voi, zilele astea.

- Treci, dacă vrei. Da' ceva îmi zice că treci degeaba.

- ... Bine. Sărut mâna.

- Să trăieşti, maică.

Îi închisese ea... Azvârli telefonul pe birou, scrâşnind în romanes:

- Ah! - trebuia să fii tu aşa!

Isamu tăcea... El nu putea să-i ceară părerea...

Accesă programul şi privi lung punctul roşu de pe hartă: valiza

cu bani se plimba prin Europa. Era "pe traseu"; era bine. Încă o oră de şofat, şi va primi şi o veste bună.

---

15 ianuarie 2006 - duminică

Ana-Maria

Florentina adormise. Ea una nu s-ar fi ridicat de-acolo; ea ar mai fi stat puţin...

- Mergem la bucătărie?

Aprobă şi se ridică: mai era şi mâine o zi... Coborau treptele...

- Cum ţi se par angajatele?

- Adina e excelentă. Prinţesa s-a lipit imediat de ea. Petra se simte că e doctoriţă. Adică nu s-ar tăvăli pe covor, cu ursuleţii în braţe. Dar nici nu-i cerem asta, aşa că eu una sunt mulţumită de ea. Mi-a dat sfaturi şi indicaţii, a spus că mâine îmi aduce un fel de "plan de acţiune" pentru ştergerea amintirilor neplăcute cu mamaia isterică...

- Asta e bine. Chestia asta cu tratamentul naturist cum ţi se pare?

- Bună. Mi-a făcut o listă cu ce-ar trebui să avem în casă, dar n-am apucat "s-o trec" prin Google...

- Poate o treci mâine - ca să ştiu dacă îl trimit pe Grasu la cumpărături sau nu.

Aprobă scurt... şi zâmbi:

- Azi ne-am jucat o grămadă!

- Asta e bine! Mâine vin şi eu...

- Şi mâine vin şi ele...

- Dar mâine mergem cu toţii într-un parc. Vreau să văd cum se descurcă cu copiii. Şi cred că şi Petra vrea să ştie la ce nivel de socializare e.

Aprobă din nou...

- ... Pe 16 dimineaţa plec. Veniţi şi voi?

- Nu ştiu... Cred că nu.

- Bine. Dar o să-i dau lui Isamu sarcina de a observa prinţesa. Imediat cum o vede îngrijorată de dispariţia lui tati, vă urcaţi toţi trei în primul zbor spre Bucureşti.

- OK.

Gata; el terminase. Acum aştepta părerea ei... Zâmbi slab:

- Azi, la prânz, a adormit în fotoliu, în braţele mele. I-am spus o poveste... Te rog să mă anunţi, dacă vreunul din ei porneşte spre aeroport.

- Evident.

- Că ştiu că ai tendinţa de-a mă proteja de veştile proaste. Nu mă proteja şi de astea - că eu mă voi ocupa de întinderea creierilor lor prin curte, nu tu.

Soţul ei o privea lung, serios...

- Nu glumesc! Dacă îndrăznesc să pună piciorul în oraşul ăsta, eu le fac felul!

- Ai descoperit ceva nou? Ţi-a spus ea ceva din ce i-au făcut?

- Nu; de ce?

- Pentru că te văd foarte înverşunată...

"Păi sunt înverşunată; că o am în sfârşit lângă mine şi nu mai sunt dispusă s-o las să se îndepărteze!"

N-o să-i spună asta; soţul ei ştia de ce era înverşunată şi încercase doar s-o oprească... Ştefan zâmbi:

- Când facem cozonaci?

- Sâmbătă e bine?

- E perfect. Dar după ce pleacă toată lumea...

- Nici n-aş îndrăzni să-l umplu pe conte de făină în faţa angajaţilor...

Soţul ei sări de pe scaun şi se repezi la ea. Încercă să-l fenteze, dar fu prinsă de pulover. Şi ajunse imediat în braţele lui... Era evident că nu vor ajunge nici măcar până la scări...

Ştefan

Mm, ce gustoşi ieşiseră!

Era două noaptea iar el îşi ţinea soţia în braţe şi-o hrănea cu cozonac. Iar ea îl hrănea pe el. Cozonacul era călduţ; îl sfătuise să-l lase să se răcească bine, dar nerăbdarea lui era proverbială deja...

Ieşiseră exact ca ai ei: umflaţi şi plesniţi. Numai că în urma lui ar fi rămas dezastru; iar Ana nu-l lăsase să o ajute şi la curăţenie. Ea transformase dezastrul în curăţenie exemplară; el o aşteptase, cuminte, la masa din bucătărie, citindu-şi mail-urile pe laptop... Şi-acum o ţinea în braţe, pe genunchii lui, şi-o hrănea cu cozonac. Se distraseră de minune; nici nu-şi imaginase că pregătitul cozonacilor putea fi atât de distractiv! Dar adevărul era că, în orice alte circumstanţe şi cu oricine altcineva, joaca cu făină l-ar fi făcut să remobileze. Aşa, însă, o "pudrase" şi el... Şi, cât se copseseră cozonacii, făcuseră duş...

Ar fi trebuit să-i spună planul lui; dar parcă se temea de un eventual refuz din partea ei. Aşa că o îndopa cu cozonac şi tăcea...

- ... Petra zicea că Florentina se descurcă bine cu copiii.

- Am observat şi eu asta.

- Mai ales cu cei mici, care oricum nu prea vorbesc...

- Iar mie Adina mi se pare fair play.

- Este fair play.

- Şi nu mă aşteptam să fie. Că, la urma urmei, în clipa în care prinţesa vorbeşte mulţumitor franceză, ea pleacă acasă!

- Eu cred altceva.

Ce? Era curios...

- Cred că a observat-o şi şi-a dat seama că n-avem nevoie de două bone. Că ele cam asta sunt - bone! Şi cum prinţesa "trosneşte de sănătate", cred că încearcă să ne convingă s-o păstrăm pe ea.

Oare? Sau i se părea ei că era prea mare înghesuiala pe lângă prinţesă? Până îşi răspundea la întrebarea asta, lămuri problema celor două bone hiper-calificate:

- Şi totuşi, vor rămâne amândouă cel puţin trei luni. Abia după aia negociem...

Ana zâmbea, semn că nu se înşelase - şi "o prinsese"... Se abţinu şi nu scăpă un oftat:

- Diseară, vreau s-o filmez pe prinţesă. Mă laşi?

Soţia lui tăcea şi îl privea lung, mirată...

- ... O să trec prin şatră zilele astea. Şi vreau să o vadă şi ei.

- Nu înţeleg de ce ai spus "mă laşi?".

- Pentru că trebuie să mă laşi, nu?

- Nu, nu cred că ai nevoie de aprobarea mea ca s-o filmezi pe prinţesă.

- Şi totuşi, eu vreau să am aprobarea ta.

Soţia lui se cam încruntase... şi-l lăsa pe el să aibă dreptate:

- ... OK; deşi nu înţeleg de ce-ţi trebuie aprobarea mea...

- ... O să fie greu pentru ei să se împace cu gândul că Florentina e şi fetiţa mea. S-ar putea să sune... S-ar putea să te acuze că tu i-ai băgat în cap să-mi spună "tati"...

- Or s-o facă oricum. Adică or să gândească chestia asta. Le-ai spus deja că a venit şi ea?

- Da.

- Presupun că nici nu te-au felicitat, nici nu te-au certat...

- Exact.

- Iar tu vrei să te duci peste ei şi să-i pui să se uite la o filmare cu ea...

- Cam aşa ceva.

Şi acum va auzi gândirea femeii cu cap de nevastă de bulibaşă...

- ... Tu îi cunoşti cel mai bine. Dacă vrei să le pui filmări cu ea, pune-le.

- Dar tu ce crezi?

- Că se vor înfuria, ceea ce te va înfuria şi pe tine. Nu ştiu în ce măsură ar trebui s-o scoţi pe ea în faţă.

- E fetiţa mea - iar ei trebuie să ştie asta.

- Ştiu deja, că le-ai spus la telefon. Nu uita însă că ei nu erau în BMW, atunci când voi vă jucaţi cucu-bau.

- Dar erau în şatră, atunci când prinţesa trăgea la mine iar eu simţeam că mor ori de câte ori cineva o oprea înainte să pot s-o apuc.

- Mă îndoiesc că au observat asta.

- Au observat - şi mi-au făcut observaţie, când m-am întors. Li s-a părut că i-am acordat prinţesei atenţie excesivă. Pe urmă, mama m-a întrebat de unde până unde am devenit atât de ataşat de bebeluşi...

Ana ridică din umeri şi se ridică:

- Ţi-am spus: faci cum crezi că e mai bine. Mergem la culcare?

Aprobă şi se ridică şi el. Soţia lui acoperea cozonacii... Se grăbi să ajungă primul în dormitor; că avea un plan.

Ana-Maria

Soţul ei se grăbea. Îl înţelegea - era greu pentru Ştefan să trăiască cu gândul că părinţii lui n-o vor pe femeia pe care-o iubeşte el! Poate că le înţelegea motivele, poate că nu; oricum, el făcea eforturi serioase să-i răzgândească. Şi acum, că venise şi Florentina, voia să le arate cât de fericit era că avea o fetiţă. Iar chestia asta îl va lăsa pe bulibaşă "perfect indiferent"...

Închise uşa, stinse lumina şi se întinse cu poftă... Şi se grăbi să ajungă şi ea în dormitor.

- Vrei să fii nevasta mea?

Întrebarea fusese rostită în romanes. Acum nu mai avea nici un dubiu - Ştefan ţinea musai să-şi vadă tatăl punându-i ei salba la gât. Nu prea ştia de ce - că ţaţa Dida nu pusese accent pe obiceiurile din şatră, atunci când "îi făcuse instructajul". Dar dacă el insista aşa, atunci era important... Zâmbi şi se sprijini de uşă:

- Da.

Paşii se apropiară grăbiţi şi fu luată în braţe...

- ... Trebuie să-ţi pună salba la gât. Numai atunci o să-l cred când îmi zice că e şi el de acord să fii nevasta mea.

Aşa o fi - că el îi cunoştea cel mai bine! Pentru ea, era de-ajuns că Ştefan era alături de ea. Nici inelul nu-l voia, nici hârtia cu antetul statului...

- Pentru el, în cazul ăsta extrem de special, copilul este ca mama. Iar tu, pentru el, eşti romăncă. Când îţi pune salba la gât, o să fii nora lui - şi restul n-o să mai conteze. Abia atunci, copiii tăi vor fi şi nepoţii lui.

Aa... Acum era foarte limpede!

- Aşa că vreau "să i-o flutur" pe prinţesă prin faţa ochilor.

- Asta poate fi un dezavantaj.

- Crezi?

- Da.

- De ce?

- Pentru că nu seamănă cu mine.

- Seamănă şi cu tine. Iar faptul că nu seamănă numai cu tine e un avantaj...

Adică... Adică o vor privi pe Florentina şi vor concluziona că băiatul va semăna şi cu Ştefan. Acum era mai mult decât limpede... Zâmbi slab:

- Calculele astea mă zăpăcesc. Că nu le înţeleg. Iar la ora asta n-are rost să mi le explici. Le reluăm după-amiază, la viteză mică, să le desluşesc şi eu?

Fu sărutată pe păr:

- Bine; schimb subiectul. Hai să ne odihnim.

Ştefan îi dădu drumul şi-i aduse pijamaua, semn că se odihneau...

Ştefan

Privea lung tavanul şi tăcea. Şi se gândea. Anei nu-i plăcea discuţia despre salbă. Se întreba de ce...

Poate nu-i plăcea de părinţii lui. Poate nu voia să fie asociată cu şatra! Deşi era evident că nora bulibaşei va intra în şatra aia ca o regină a aurarilor... Era ceva ce nu-i plăcea Anei, la planul lui. Se întreba ce anume - şi ştia că nu-şi putea răspunde singur. De fiecare dată când o întrebase dacă vrea să fie nevasta lui, ea răspunsese "Da"; de fiecare dată când el pomenise de salbă, ea nu se încruntase, nu-l contrazisese... Nu avea deci nici un indiciu; trebuia s-o întrebe pe ea, sau să aştepte până când ea va decide să-i spună...

Lumina se stinse în baie; Ana se ghemui în braţele lui... O strânse în braţe şi decise să închidă ochii - că nu voia să-i lase impresia că aştepta explicaţii. Soţia lui avea momente când nu putea vorbi despre anumite teme; ăsta era unul din acele momente...

Şi totuşi, soţia lui păru că-şi aminteşte propriile cuvinte - cele despre importanţa comunicării în căsnicie. Pentru că începu să-şi şoptească gândurile:

- ... Pentru mine, singurul lucru important este că eşti alături de mine. Lângă mine. Cu mine. Iar eu sunt fericită, zi de zi, pentru că tu eşti lângă mine. Şi n-am nevoie decât de tine. Nu-mi trebuie nici hârtia statului, nici inelul, nici salba... că nu ele mă ţin lângă tine. Nu ele te leagă de mine.

Oof, Doamne! Îi sărută uşor fruntea...

- Eu n-am o relaţie bună cu părinţii mei. Nu ne-am înţeles bine încă de pe vremea când căram ghiozdanul în spate, în clasa întâia. Ei "păcăneau" despre ale lor, eu le făceam pe-ale mele... Când am plecat de-acasă, am rupt orice relaţie cu ei; iar când am fost la ei, anul ăsta, abia aşteptam să plec... Eu sunt foarte bucuroasă că nu trebuie să mergem în vizită la mama şi la tata. Dar situaţiile nu se compară. Şi am înţeles acum de ce îţi doreşti să ai acceptul părinţilor tăi. O să încerc să te ajut, atât cât pot eu, să-ţi împlineşti dorinţa. Numai că discuţiile pe tema asta mă pun în dificultate şi faţă de tine, şi faţă de ei. Ştiu că faci eforturi serioase să-ţi convingi tatăl să uite anumite lucruri. Habar n-am ce-ar trebui să fac eu - ce-aş putea să fac ca să le uite. Şi mi-e şi teamă să fac ceva; că ştiu cine pe cine-a ridicat în ultimul timp şi nu vreau să le las impresia că "mă ţin cu dinţii de tine"...

- Cred că au depăşit deja faza bănuielilor din "registrul" ăsta.

- Eu cred că nu. Asemenea bănuieli se sting greu - şi nu din vorbe. Iar ei mă cunosc mai mult din vedere şi din povestiri - şi am sentimentul că sunt oameni practici, care dacă nu văd, nu cred...

Ştia că avea dreptate, dar voia să încerce măcar să-i scoată gândul ăsta din minte! Şi nu ştia cum - că nu se aşteptase să discute acum!

- Fă aşa cum ştii tu că e mai bine. Te rog doar să mă instruieşti temeinic, înainte să-mi dai sarcini care îi privesc pe ei. Sau măcar să nu mă surprinzi punându-ne faţă în faţă la un moment dat.

- Ba să ştii că partea cu surprinsul a funcţionat mai bine decât aia plănuită. Iar Isamu le-a lămurit multe nelămuriri... A mai lămurit şi naşul...

- Chiar şi aşa; mă simt eu mai liniştită dacă ştiu dinainte cam ce mi s-ar putea întâmpla.

- Bine; o să-ţi spun... mare parte din lucrurile care ţi se vor întâmpla. Dar te rog să fii tu însăţi. Să nu plănuieşti nimic, să nu-ţi faci frazele în minte... Tu eşti perfectă aşa cum eşti; nu încerca să îmbunătăţeşti, bine?

Ana aproba cu capul... Iar el îşi jura lui însuşi că nu-i va spune nimic - şi se va lăsa certat straşnic pentru asta, pentru că obrajii roşii vor fi "de mare efect" în ochii tatălui lui...

Era lămurit acum. Ana n-avea nimic cu părinţii lui. Ea îl voia pe el şi-atât - şi "îl lua la pachet", împreună cu toate cele pe care le căra după el: părinţii, vila, Isamu, conturile, cele patru caiete cu duşmani, săbiile şi pistoalele... salba, inelul şi hârtia cu antet...

Ana-Maria

Florentina mâncase foarte frumos; acum se spăla pe mâini... Şi punea, desigur, mult săpun - distracţia mare era spuma, nu spălatul... Îşi tot răsucea mâinile, bucurându-se "pe tăcute" de joaca cu spumă...

- Hai, puiule; dă şi cu apă!

- Stai! *Feacă bine mânile / Să pece bacteiile / Si pe faţă si pe spate / Să ai mânile culate*. Gataa!

Bufni în râs - la unison cu Ştefan! Întoarse capul spre el... şi văzu camera aţintită direct asupra ei! Aoleu! Păi el ce voia să filmeze, de fapt?... Noroc cu Florentina, că mai avea două versuri:

- *Stege bine pe posop / Si acuma hai la zoc!* Hai!

Soţul ei se grăbi s-o aprobe:

- Hai, că abia aştept să-mi arăţi toate jucăriile tale!

Ştefan o luase de mână; acum era "momentul lor". Avea senzaţia că ea nu trebuia să-i urmeze... Şi tocmai de aceea nu-i urmă. Calcula...

O prinsese în acel prim cadru - ştia sigur asta! Şi-apoi se concentrase asupra Florentinei. De parcă voise să le-o arate şi pe ea, dar numai preţ de-o secundă. Ca un fel de pedeapsă - el făcea eforturi serioase iar ei nu se lăsau convinşi, şi-atunci el le flutura "picături" pe sub nas şi-i lăsa aşa, "picuraţi"...

Coborî treptele şi se aşeză pe canapea. Avea o nedumerire; ca o întrebare fără răspuns, care nu-i dădea pace. De ce Florentina nu întrebase nici măcar o dată: "Mami, ude Foletin?" Se îndoia că el se purtase urât cu micuţa. Mamaia Lăcrămioara era specialistă în de-astea, iar ceilalţi erau specialişti în răcnit. Florentin era un om aproximativ normal, nu trântea mobila decât de 2-3 ori pe an. Şi-şi iubea copilul - că de-aia îi fusese atât de greu să se hotărască... Cum de fetiţa ei nu întrebase nici măcar o dată de el? Cum de nu-i rostise niciodată numele, decât atunci când fusese întrebată ceva care-l includea şi pe el? Cum de nu simţise niciodată nevoia să spună "Foletin ziţe punem masa", sau "Foletin ziţe nu punem ţolapi losii la nani"? De parcă Florentin nici nu existase în viaţa ei...

Sigur, nu era niciodată prea târziu pentru acele întrebări! Dar trecuseră totuşi atâtea zile... Să-l fi întrebat pe Ştefan? Sau pe Petra, sau pe Adina? Iar ei să n-o informeze? I se părea ciudat...

Nu, nu putea sta aici. N-avea stare! Urcă treptele uşurel, pe vârfuri... Asculta, lângă perete...

Uşa biroului se deschise, speriind-o de-a binelea. Isamu îi făcu semn să vină înăuntru... şi-o aşeză în faţa calculatorului. Vedea clar imaginea camerei de supraveghere, pe monitor; chinezul îi puse în faţă mica prinţesă-receiver...

Mamă Doamne, ce în vervă era Florentina ei! Ştefan lăsase camera video pe măsuţă şi se aşezase pe covor. Şi o rugase să-i prezinte jucăriile ei. Picea "se urnise"; aducea câte-o jucărie, i-o arăta o secundă şi pe urmă o ducea înapoi şi lua alta... Făcea asta vorbind non-stop. Ştefan râdea şi nu încerca s-o oprească sau să spună şi el ceva... Prinţesa le luase practic la rând; cât de curând urma păpuşa mare "de la tati". Era tare curioasă...

- Si asta păpusa male de la tati!

Aşa; şi? Târa păpuşa după ea, că se ducea la tati să-l facă să roşească... Şi-l pupa cu ţoc pe obraz:

- Muţumesc tati!

- Să creşti mare. Şi alte jucării mai ai?

- Daa, ai cheioane...

I le aducea pe toate, mănunchi; cele din mijloc "se scurgeau" uşurel spre podea... I le dădea lui; el le lua, parcă mai stângaci decât le cărase ea... I se părea ei, sau Ştefan era un pic... încurcat în prezenţa prinţesei?

- Îmi dai şi mie o păturică, de la păpuşa ta? Că mi-e frig...

Oo, "temă de lucru"! Chiar era curioasă ce-o să facă picea!

Picea alergase la pătuţul păpuşii şi smulsese păturica de pe ea! Ea una, dacă ar fi fost în locul păpuşii şi-ar fi fost tratată aşa, probabil că s-ar fi sinucis... Şi-acum îl ocolea şi-i aşeza păturica pe spate. Şi trăgea de ea când în dreapta, când în stânga - tati era prea mare pentru aşa păturică mică...

- Stai! Să nu peci!

- Nu plec.

Doamne, el cum putea să nu râdă? Că Isamu se ţinea cu mâinile de burtă deja! Picea ei smucea din tot sufletul de pilota aia mare a ei, de doi pe doi... Şi uite c-o târâse până acolo şi-o adusese. Acum i-o punea pe spate... şi, pentru că era grea şi refuza să stea vertical, i-o puse pe cap şi o aranjă pe spate. Şi-acum veni în faţa lui şi-i dădu "gluga" jos... şi-i aranjă şi părul, că-l ciufulise:

- Oof, ai ţufulit!

- Păi aranjează-l tu! Că te pricepi!

Mânuţele ciufuleau şi ceea ce rămăsese neciufulit... Ochişorii erau atenţi; guriţa devenise foarte serioasă. Florentina lucra la o capodoperă...

- ... Gata! Tati fumos la loc! Tati, cum se ziţe fumos?

- *Jolie*.

- Nuu, altfel!

- Păi *jolie* se zice! Nu ţi-a spus Adina?

- Nu se ziţe asa! Se ziţe... se ziţe... sh... sh... Tati, ajută!

Capul se sprijini în barbă, într-un gest resemnat:

- *Shukar*.

- Asa! Tati *shukal*! Tati, cum se ziţe tati?

- *Dad*.

- Si cum se ziţe tati fumos?

- *Shukar dad*.

- Si mami cum se ziţe?

- *Maman*.

- Nuu, tati! Cum se ziţe?

- *Maman*.

- Ba nu!

Ia, că se supăra pe el! Iar el o privea lung şi probabil se gândea că strunea cu mână de fier mii de oameni şi nu se descurca cu o prinţesă de doi ani...

- Dacă-ţi spun, promiţi că spui şi în franceză după aia?

Prinţesa se postă repejor în faţa lui:

- Da!

- Bine; la mama se zice *daj*...

Florentina repeta, cu ochii la gura lui tati...

- Mama frumoasă se zice *shukar daj*...

Micuţa repeta - şi iar avea probleme cu sh-ul...

- Iar în franceză se zice *jolie maman*...

Florentina repetă şi pe urmă se gândi două secunde... şi-l "pocni" şi cu vorba, şi cu indexu'-n piept:

- *Jolie papa*! Mami, ude esti? Mami, *jolie maman*! Am zis! Maamii!

Prinţesa ieşise în fugă; el rămăsese pe jos şi nu părea capabil "să se adune"... Că se întorsese spre camera video de parcă ea i-ar fi putut explica...

Se ridică şi ea şi ieşi - soţul ei terminase filmarea, iar ea nu voia s-o găsească trişând. Florentina ajunsese undeva la parter - dar era liniştită, Ştefan dăduse ordin ca în permanenţă să fie cineva în faţa glasvandului...

- Mami, ude esti?

- Aici sunt. Sus.

Urca şi bombănea prinţesa - că scările erau mari pentru ea şi obosise deja coborându-le...

- *Jolie maman*!

- Bravo! *Jolie fillette*.

- Ţe este aia?

- Fetiţă frumoasă.

Mânuţele se ridicară spre ea:

- Mai zici?

O luă în braţe şi porni încet spre camera ei de prinţese:

- *Jolie fillette... la jolie fillette à puce dans tout le monde*...

- Ţe ziţe mami?

- Mami zice că eşti foarte deşteaptă şi foarte frumoasă.

- Mami, cum se ziţe fetiţă?

Se pregătea să răspundă - că ştia acum ce voia micuţa ei să ştie. Dar... Dar se spunea *chaj*. Pentru fetele din etnie. Pentru celelalte...

O să-i fie greu să-i explice ei ce înseamnă *gadje*. Ceilalţi copii învăţau diferenţierea din discuţiile părinţilor; ea însă...

Se aşeză în fotoliu; prinţesa se ghemui în braţele ei... O legăna uşor...

Ioan Manolache n-o acceptase niciodată cu adevărat. Pe ea - pe Ana-Maria Cioroacă. Da, o primise în casă. Se împăcase cu gândul că băiatul lui era însurat cu o *gadje*. Jucase şi se bucurase la nuntă. Se bucurase şi la maternitate. O prezentase peste tot ca fiind florăreasă. Dar doar atât. De primit în sufletul lui, n-o primise niciodată. Pedepsele ei fuseseră mai aspre decât pedepsele celorlalte nurori. Şi ştia că Ioan Manolache o iertase, în sufletul lui, pe Ileana - deşi ceea ce făcuse fiica lui era mult mai grav decât faptul că nora aia *gadje* îi ascunsese la un moment dat unele lucruri...

Tatăl lui Ştefan şi tatăl lui Florentin gândeau la fel. Erau la fel. Erau regi, fiecare peste familia lui. Mai mult - tatăl lui Ştefan era rege peste toată şatra! Dacă tatăl lui Florentin mai putea uneori "să trişeze", zicând că nu-l vede nimeni, tatăl lui Ştefan trebuia să fie un rege drept, care pedepsea şi lăuda corect...

Tatăl lui Ştefan trebuia să fie un exemplu pentru toţi. Aşa că n-o s-o primească niciodată în sufletul lui. Băiatul lui se va însura cu o *gadje*. Care-i va face copii. Băiatului lui. Care nu va face niciodată nepoţi pentru el. Indiferent de numărul şi cantitatea perfuziilor...

Hei, gata cu gândurile alea! Probabil că tatăl lui Ştefan se va lăsa convins să-i pună salba la gât - ca să scape de cicăleala fiului şi să-l vadă liniştit şi fericit. Şi cum ei vor locui mai mult în Franţa, răceala părinţilor lui nu se va simţi mai deloc. Or să treacă prin şatră, o dată sau de două ori pe lună; iar tatăl lui ştia că putea juca teatru zece ore pe lună, nu? Îi va fi mai uşor, mai ales dacă băiatul fiului lui o să aibă ochi verzi...

Şi dacă n-o să aibă ochi verzi?

Gata, că-i venea să plângă! Se ridică şi se grăbi să intre în birou:

- Ai treabă?
- Pun filmarea pe CD.
- Îi spui tu?
- Da.

Ştefan luă fetiţa şi şi-o puse pe genunchi:

- Florentina, tati vrea să-ţi spună ceva.
- Da.
- Mâine dimineaţă, tati trebuie să plece.
- Ude peacă tati?
- Tati are treabă cu nenea Nicu.
- Aa...
- Şi tu ştii că nenea Nicu stă departe de noi. Tati o să se ducă cu avionul până acolo...
- Da, avionu male!
- Aşa e. Tati o să doarmă acolo, la nenea Nicu.
- Da' de ţe?
- Păi pentru că tati nu s-a mai dus demult la nenea Nicu. Şi avem multe lucruri de vorbit. O să ne ducem împreună să rezolvăm nişte probleme... Dar tu nu te superi.
- Nu supăl!
- Aşa. Tu stai acasă, cuminte, cu mami. Bine?
- Bine. Da' tati vine lepede!
- Tati o să vină cât poate el de repede. Iar dacă ţi-e dor de tati, îi spui lui mami să-mi dea telefon. Şi vorbim la telefon, bine?
- Da!
- Şi în fiecare seară, tati promite că îţi dă telefon; bine?
- Bine.
- Şi nu te sperii - că tati vine înapoi! Bine?
- Bine.

Florentina părea ferm convinsă că n-o să se supere... Ochii verzi o întrebară dacă trebuia să mai spună ceva; ridică din umeri şi-o luă pe Florentina de mână:

- Hai să ne jucăm amândouă, că tati are treabă.

Iar ea venea, ascultătoare...

Să încerce s-o culce? Era devreme... Mai bine să-i citească o poveste. Sau să deseneze ceva. Orice - numai să n-o audă din nou întrebând cum se spunea fetiţă în romanes.

Ştefan

Ana făcea un duş; el se grăbise să coboare, să se aşeze pe marginea patului cu baldachin roz...

Fetiţa lui era extrem de isteaţă. Era ca un... "aspirator" - prindea tot, memora tot, punea cele mai directe întrebări pe care le auzise vreodată...

Încercă să-i elibereze fruntea de buclele violente, care-o făceau să transpire... Se încurcaseră deja. Deşi Ana o periase bine înainte de culcare, buclişoarele erau deja încâlcite. Mâine dimineaţă, prinţesa o să spună "Au" de multe ori... Iar el o să-i spună Anei, în seara asta, s-o ducă la un salon pentru copii şi s-o tundă scurt. Ca să nu se chinuie. El o să sufere după buclele astea; dar prinţesa n-o să mai sufere când se pieptăna.

Era... Era o comoară. Cea mai preţioasă comoară care putea exista!

Se aplecă şi-o sărută uşor pe frunte. Şi şopti în romanes, zâmbind chipului un pic încruntat:

- Tu eşti sceptrul meu...

Iar într-o zi va avea şi o coroană... Atunci când regina lui va decide că merita să fie cu adevărat rege...

Se ridică şi se grăbi să urce treptele: Ana nu trebuia să-i ştie toate gândurile. Mai ales gândul la coroană! Soţia lui s-ar fi repezit să-i facă o bucurie mare; iar el nu voia ca ea să se aşeze din nou pe locul doi şi să-l aşeze pe el pe primul loc. El voia ca soţia lui să ia acea decizie singură... atunci când simţea ea că venise timpul să aducă în viaţa lor un bebeluş.

16 ianuarie 2006 - luni

Ana-Maria

Era liniște. Nu putea să doarmă. Asculta... liniștea. Și sforăitul ușor al Florentinei. Avea senzația că e un pic răcită...

Ștefan pleca azi în România. Spera din tot sufletul ca sosirea prințesei să nu-l afecteze și în privința afacerilor; să rămână atent, alert, concentrat la ceea ce avea de făcut... Micuța lor putea înmuia orice suflet; se temea să nu-l fi înmuiat și pe tati. Dar miza pe Diamant, pe Grasu, pe cele două săbii...

O să încerce să discute azi cu Isamu; deși consilierul lui Ștefan nu era chiar cea mai indicată persoană pentru acea temă de discuție. Ninuța ei era departe...

Asta e! O să stea din nou cu gândul la el... O să se îngrijoreze și-o să-i treacă de mii de ori pe zi... Iar joi seara o să-l strângă în brațe și-o să-și spună că iar fusese gâscă. Și gata!

Oftă ușor... iar sărutul îi dădu fiori:

- Bună dimineața... femeie frumoasă ca luna...

Ștefan

Gata. Pe-ăsta îl lămurise mai repede decât anticipase, așa că aveau timp să mănânce ceva, până la întâlnirea cu următorul "nelămurit". Urcă pe bancheta din spate iar Grasu porni motorul:

- Și-acum?

Era doișpe; nu-i era totuși foarte foame...

- Află unde e Florentin.

Diamant scoase imediat telefonul... Își aprinse o țigară; se întreba când or să "explodeze" amândoi și-or să-l schingiuiască până spunea cum era viața cu prințesa! Că îl priviseră amândoi cu o curiozitate maximă, iar el tăcuse mâlc...

- ... E la taică-su; abia a ajuns. Cică pun țara la cale, pentru plecarea la Satu Mare.

- Atunci mergem la mall, la Nicușor.

Verifică dacă are lănțișorul în buzunar... Îl avea. Acum, abia aștepta să ajungă! Abia aștepta...

Oare ce făcea Florentina? El plecase la șase dimineața; ea dormise dusă la ora aia. Deci atunci când se trezise și întrebase de el, Ana îi spusese că tati plecase la nenea Nicu... Oare întrebase de el? Oare se speriase atunci când văzuse că nu mai era acasă?... Dacă s-ar fi speriat, Isamu l-ar fi sunat! Îi dăduse indicații clare, pe tonul ăla care nu accepta derogări! Dacă prințesa se speria, ei trei călcau pe pământ românesc în maximum trei ore jumate! Iar chinezul lui nu sunase... El încerca să se controleze și să nu-i sune...

Gata? Ajunseseră deja? Da' ce se mai grăbise Grasu! Pesemne îi era foame! Deschise portiera și coborî:

- Așa. Și-acu' sună la o crâșmă, oricare vrei tu, și zi-le să taie un porc. Că venim repede.

Diamant bufni în râs; Grasu nu mai zise nimic... Traversă strada, râzând și el... Și intră în mall.

Ovidiu se cam schimbă la față, la vederea lui. Îl salută cu capul și fu salutat prompt. Fetișcana care vindea lanterne era ocupată cu lanternele... Apăruse o duduiță nouă în magazinul Ninei. Și marfa părea nouă, așa că duduița era probabil angajata Luminiței... Împinse ușa și intră în bijuterie.

Luminița înlemni din nou, cu băiatul în brațe și ochii în ochii lui...

- Bună, Luminițo.

- Bună...

Nu avea nici răbdare, nici dispoziție să aibă o discuție de-aia neaoșă cu ea și s-o calmeze; așa că se duse singurel la interfon și apăsă personal butonul:

- Nicușoare, primești o scurtă vizită a unui bun prieten de-al tău?

O secundă de gândire și-apoi un râs sincer:

- Sigur, Ștefane! Urcă!

- Ba mă tem că o să cobori tu.

- Cobor imediat!

Bun. Reveni în bijuterie. Privi lung vitrina cu verighete... Ar fi trebuit să-și ia și el o verighetă. Dar ezita, din două motive. Unu - l-ar fi incomodat în anumite momente în care trebuia să-și folosească rapid mâinile. Doi - anunța lista aia mare cu dușmani că Ștefan se însurase "oficial". Adică trăgea la xerox lista lui, în mai multe exemplare: unul pentru Ana, unul pentru Florentina... Oare ce-o să gândească Ana atunci când va descoperi că el nu va purta verighetă?... Ah - punea întrebări puerile! La câtă minte avea Ana, n-o să gândească nimic! Că nu verigheta, și nici salba, și nici antetul statului nu-l țineau la picioarele ei - stătea de bunăvoie! Și culmea era că-i plăcea...

- Salut!

Ia uite, că alergase pe scări! Îi strânse mâna:

- Salut. Vino-ncoa.

Îl trase în spatele scaunului. Și-apoi o prinse pe Luminița de mână și-o așeză pe scaun. Așa... Acum era bine. Deși Luminița era în pragul unei căderi de calciu - sau al unui atac de panică. Se așeză într-un genunchi lângă ea și privi lung băiețelul.

Era un grăsan frumos și atent peste tot pe unde sesiza mișcare sau zgomot. Îl interesa să vadă, să știe, să pipăie... Promitea să spargă multe geamuri - și la vitrinele din magazinul lui taică-su, și la casa lui bunică-su... Îi captase atenția; ochișorii negri îl priveau cu curiozitate. Și erau fascinați de ochii lui - mânuțele i se agitau de zor, de parcă încercau să-i prindă și să-i scoată... Zâmbi, în romanes:

- Da' frumoasă coroană ți-a pus nevasta, Nicușoare! Frumoasă și mândră, așa ca ea!

Nu primi un răspuns; dar mâinile Luminiței se fâstâciseră brusc. Se mutau de colo-colo pe hăinuțele bleu, de parcă căutau ceva: actele, cheile... semn că era cu adevărat panicată. De-abia după câteva secunde, Nicușor începu să râdă:

- Păi tu nu știai ce giuvaer am luat?

- Ba da, știam. Da' mă gândisem, la un moment dat, că s-ar putea ca el să semene cu tine. Și mă pleoștisem...

Și-acum râdeau ei doi - și râdea un pic și Luminița... Râsul lui se stinse însă. Privea lung băiatul din fața lui... Îl "radiografia", cum spunea Ana... Era curajos și repezit - ca taică-su. Era frumușel foc - ca maică-sa. O să fie un aurar pe cinste! Ia să vadă el dacă "rămânea în breaslă"!

Băgă mâna în buzunar și trase lănțișorul, diamantul... Diamantul ăla mare pe care vărul lui se lăudase două săptămâni că reușise în sfârșit să-l vândă...

Luminița se transformase în stană de piatră; Nicușor încerca probabil să-și revină un pic și să respire... El ținea diamantul în fața ochișorilor negri și aștepta să-i vadă reacția... Să-l vadă dacă era atras de piatra aia incoloră, dar strălucitoare... Nicușor șopti:

- Ștefane, nu face asta! Te rog!

În secunda imediat următoare, mânuța grăsună prinse direct piatra! Nu lanțul - piatra!

Perfect!

Dădu drumul lanțului, dar prinse pumnișorul mic și-l sărută; și zâmbi:

- Să crești mare ca taică-tu și frumos ca maică-ta. Și deștept cât amândoi la un loc. Că noroc știu sigur că ai.

Și gata - că i se dezmeticeau părinții și-i îndesau cataroiu' ăla pe gât! Se ridică și-l privi drept pe Nicușor:

- Indiferent cum ai socotit tu de-a lungul timpului relațiile dintre noi, eu te-am considerat prietenul meu. Că nu m-ai lăsat la greu și m-ai ajutat atunci când ți-am cerut ajutorul. O să fii întotdeauna prietenul meu - chiar dacă dai faliment, chiar dacă devii șeic. Să nu uiți asta niciodată!

Tânărul din fața lui se repezi și-l strânse în brațe! Măiculiță

Doamne! - Luminiţa gătea bine! Că bărba-su avea putere, nu glumă!

Îi răspunse cu aceeaşi forţă şi-l bătu pe umăr - prietenul lui tocmai scăpase un suspin... Gata, că nu venise să-l facă să bocească! Se desprinse din îmbrăţişare şi întinse mâna spre el:

- Vorbim.

Nicuşor nu-i răspundea, că nu prea putea - dar îi strângea mâna... cu toată puterea pe care-o mai avea - că la aşa şoc... Porni spre uşă. Şi, aşa cum se aşteptase, Luminiţa "prinse viaţă" şi întrebă:

- Nu veniţi sâmbătă pe la noi?

"Veniţi"? Ce să mai caute Ana în casa unei Manolache? Una care, apropo, nu prea îi făcuse mari servicii de-a lungul timpului? Întoarse puţin capul, ca să fie bine auzit:

- Nu, Luminiţo. Că ţi-e frică de mine - şi nu vreau să te sperii.

Împinse uşa, ieşi şi se grăbi spre portiera BMW-ului. Urcă pe bancheta din spate şi oftă uşurat:

- Şi-acum, raportul: l-au pârlit bine? Că am poftă de şorici.

Diamant râdea, Grasu nu zicea nimic dar demara... Zâmbi slab:

- Diamante, Nicuşor are un băieţel rotofei, frumos şi deştept. Că a luat piatra incoloră, nu lanţu' auriu.

- I-auzi! Bravo lui!

- Pe viitor, să te porţi frumos cu el. Că e prietenul meu.

- OK.

Se simţea mult mai liniştit. Îşi mai plătise o datorie - că-i văzuse de atâtea ori băiatul, dar mintea lui "nu procesase informaţia"... Şi ştia acum că are în Nicuşor un prieten adevărat.

Nicuşor

Uşa se închidea încet... Ştefan se grăbea spre portiera deschisă... El nu se putea dezmetici...

- ... Nicuşoare, Ştefan e nebun?

Ba chiar acum trebuia să se dezmeticească - şi s-o dezmeticească şi pe ea!

- Nu. Ştefan face întotdeauna ce vrea el.

- ... Eu mă pricep la garoafe; da' am senzaţia că ăsta face cam cât o seră...

- O seră, plus birourile şi parcul de maşini. Fă! Cum ai putut, fă, să-i pui asemenea întrebare?

- ... Da' de ce? Că a mai venit la noi!

- Şi de ce crezi c-a venit? Că avea poftă de mezel? După ce-am convenit să vând aurul şatrei, crezi c-a venit pentru Florinel?

Luminiţa tăcea...

- Ce-ai vrea tu acuma - să vină cu Ana în vizită la sora lu' primu' ei bărbat? Unde s-ar putea să pice hodoronc-tronc şi frati-su? Fă, n-ai! Ce mai - n-ai!

Luminiţa tăcea, el mărşăluia pe-acolo ca un nebun... Decise să pluseze:

- Ai noroc că e un domn şi ţi-a dat o explicaţie suportabilă! Că dacă-ţi zicea el chestia asta, te băgai sub tejghea!

Şi-acum era acum... Gata - reuşise. Luminiţa nu protesta. Acum era momentul! Se grăbi s-o bombăne:

- Vezi, acu' să te duci fuguţa la taică-tu şi să-i dai raportu'! Ca să o faci definitiv de oaie!

- Nu mă duc. N-o să spun la nimeni. Rămâne secretu' nostru; că nu-i treaba lor ce faci tu şi cu cine.

Bun! Obţinuse o voce coborâtă, hotărâtă...

- Că ai avut dreptate. Ia - pune-l unde ştii tu...

Luă diamantul... Măiculiţă Doamne - Ştefan era nebun! Ceea ce vedea în palma lui...

Ştefan era multimilionar în euro. Şi n-avea mulţi prieteni - avea foarte mulţi tovarăşi de afaceri şi tovarăşi de petreceri... Prieteni, nu. De-asta insistase să lămurească problema prieteniei lor. De-asta îi răspundea mereu la telefon... Şi chiar dacă îl repezise tăios la înmormântarea băiatului lui, Ştefan simţise că nu venise atunci în şatră pe post de spion. Ştefan ascultase discuţiile lui cu Florentin, ascultase insistenţele lui pentru ca Florentina să plece în Franţa...

Or să iasă la o cafea, într-o zi. Probabil în trei - că Luminiţa rămânea la vânzare...

Ana-Maria

Mm, se şi făcuse seară! Opt fix; oare pe unde era Ştefan?... Habar n-avea, dar Isamu era la masă şi le aştepta, să servească cina. Ridică prinţesa şi-o aşeză pe dosarele lui tati. Şi se aşeză pe scaunul ei. Florentina privi lung scaunul rămas gol şi întrebă:

- Când vine tati?

- Tati vine atunci când termină treaba.

- Si când temină teaba?

- Păi tu o să faci nani în patul de prinţese trei nopţi; şi pe urmă vine şi tati.

- Da' de ţe?

- Păi pentru că are multă treabă cu nenea Nicu!

- Da' de ţe?

- Pentru că tati trebuie să meargă la serviciu, ca să primească bani!

- Tati mege seviţiu?

- Da. Şi Nicuşor merge la serviciu, nu? Şi Ovidiu...

- Ovidiu faţe foli multe!

- Exact; Ovidiu face buchete cu flori multe, pe care le vinde. Şi îi dă banii lui Florentin. Florentin îşi opreşte o parte, iar cealaltă parte i-o dă înapoi lui Ovidiu, cadou pentru că a stat la florărie şi a aranjat florile frumos. Banii lui Ovidiu se cheamă salariu.

- Si nenea Nicu dă salaiu la tati?

- Nu; nenea Nicu şi tati sunt colegi. E mai complicat, nici eu nu ştiu foarte bine. Important e că tati se duce la serviciu şi vine acasă cu bani.

- Si mami mege seviţiu?

- Mami nu mai merge la serviciu. Stă acasă, cu tine.

- Da' de ţe?

- Păi vrei să meargă şi mami la serviciu?

- Mami mege seviţiu, aduţe banii muţi!

- Şi ce vrei tu să faci cu banii ăia mulţi?

- Mege Kaufand, cumpăl mâncale!

Evident, rutina neamului Manolache... Bine măcar că o luaseră şi pe ea! Isamu îşi ascunsese hohotul de râs după şerveţel... Încercă s-o convingă "cu frumosul":

- Păi stai liniştită, că aduce tati destui bani ca să avem de mâncare! Mami nu trebuie să se ducă la serviciu.

- Mami nu mege magazin?

Oof, era zăpăcită complet...

- Păi suntem în Franţa. Magazinul e în România. Tu crezi că mami poate să se ducă cu avionul la magazin şi să se întoarcă seara cu avionul acasă?

- Da.

Că Florentina trebuia să meargă la Kaufland şi să cumpere multă mâncare! Florentina era precoce - dar economia de piaţă se preda în clasa a XI-a. Era momentul "să ia taurul de coarne" - aşa că atacă ferm problema:

- Mami nu mai poate să meargă la magazin.

- Da' de ţe?

- Pentru că e magazinul lui Florentin. Mami a venit acasă, gata! Florentin a dus-o pe Violeta la magazin! Ei sunt acolo cu magazinul şi florile, iar tu eşti aici, cu mami şi tati. Iar aici, tati nu are magazin. Aici mami stă cu tine acasă, iar tati se duce şi aduce bani mulţi.

- Aa... Da' de ude banii muţi?

- De la tati de la serviciu. Mănâncă, puiule, că se răceşte.

Florentina îndesă în guriţă o pătrăţică mare de sandwich. Profită de ocazie şi se grăbi să devieze discuţia:

- Îţi place mâncarea?

- Da.

- Mai vrei lapte?

- Nu.
- După ce mâncăm, citim o poveste?
- Da. Dai telefon la tati!
- După ce mâncăm, îi dăm telefon şi vorbeşti cu el.
- Dai acum!
- Păi nu poţi să vorbeşti, dacă mănânci! Că nu se înţelege ce spui! După ce mănânci, bei apică şi poţi să vorbeşti cu tati!
- Bine.

Isamu mai avea puţin şi se înneca... Ea încerca să rămână "împietrită", deşi îi venea să se repeadă şi s-o pupe toată... Florentina "mesteca" sandwich-ul - şi partea aia cu salariul, că era încruntată... În sfârşit, bărbatul din faţa ei se mai linişti şi reuşi să articuleze, în franceză:

- La următoarea negociere, mergi şi tu!
- Daa...

Mobilul începu să piuie. Zâmbi şi-i întinse Florentinei telefonul:

- Înghite ce-ai în guriţă, că sună tati.

Aoleu, o să se înnece! Dar prinţesa reuşi să înghită şi apucă telefonul.

- Apasă butonul verde.

Îl apăsase. Ştefan asculta; prinţesa nu spunea nimic, doar se uita la telefon... Şi tot el cedă primul:

- Alo?

Gata - Florentina răbufni pe un ton aproape ţipat:

- Tati faţe muţi bani seviţiu mege Kaufand faţe mâncale!

Isamu bufni într-un hohot sănătos de râs şi se ridică. Gata, el cedase...

- Ce spui tu, Florentina?
- Tati faţe muţi bani seviţiu!
- Da, sigur că da!
- Asa! Si mege Kaufand faţem mâncale!
- Bine, mergem la Kaufland. Mami e acolo?
- Da.
- Şi mi-o dai şi mie?
- Da.

Dar nu-i dădea telefonul... Întinse mâna, iar Florentina se răzvrăti:

- Ba nu!
- Bine; atunci spune-mi ce-ai făcut azi. Ai fost cuminte?
- Da.
- Ai vorbit franceză cu Adina?
- Da.
- Te-ai jucat cu Petra?
- Da.
- Ai fost cu mami în parc?
- A fost la palc la copiii lăi!
- Dar de ce sunt răi?
- Că nu zoacă Foletina!
- Păi de ce nu se joacă cu tine? Ce le-ai făcut?
- Nu făcut!
- Şi-atunci de ce nu se joacă cu tine?
- Foletina mică si ei male!
- Aa, păi dacă sunt mai mari, ei se joacă jocuri de copii mari! Nu trebuie să te superi!
- Nu supăl, că mege copiii mic!
- Aşa, bravo! Hai, mi-o dai pe mami un pic?
- Bine.

Şi acum primea telefonul. Se grăbi să răspundă:

- Bună.
- Bună. Vrea la Kaufland?
- Da, vrea mulţi bani ca să se ducă la Kaufland şi să cumpere mâncare.
- Deci aţi trecut deja la lecţiile de marketing...
- Mai degrabă de management. Mi-a dat de înţeles că ar fi bine să-mi găsesc un job, că ea trebuie să cumpere multă mâncare...

Ştefan râdea... Şopti, mascând receptorul cu mâna:

- Mi-e dor de tine de nu mai pot!
- Viţăversa!

Deci el nu era "aproape" singur, aşa ca ea...

- Totul e OK, nu?
- Foarte OK. Cu excepţia faptului că viţăversa...

Râdea... Închise ochii; îl asculta... Simţea că totul e OK, că lucrurile mergeau bine acolo, că era mulţumit...

- Să ai grijă de prinţesă!
- Să ai grijă de tine!
- Stai liniştită. Am trecut azi pe la Nicuşor. Nevastă-sa ne-a invitat sâmbătă pe la ei.
- Serios?
- Foarte serios.
- Nu i-ai spus că suntem ocupaţi sâmbăta asta?
- Nu; am înţeles-o, pentru că tocmai văzuse cum primeşte băiatul ei cadou un diamant de 9 carate. Chestie care a afectat-o serios - că nu prea mai respira...
- Piciul lui Nicuşor e foarte reuşit.
- Şi foarte isteţ. Şi îndemânatic - că a înhăţat diamantul, nu lanţul. O să rămână în breaslă.
- Bravo lui!
- Deci sâmbătă n-ai chef de aerobic "pe sistem" şi mezel...
- Sâmbătă am chef de altceva.
- Zău? Şi cam la ce te-ai gândit?

Se ridică şi porni spre geam - şi trecu la romanes:

- Păi... mi-am amintit un pas nou; şi cred că te-nvăţ şi pe tine.
- Oo... Abia aştept! Cum e?
- Azvârle butoanele pe pereţi de mama focului!

Florentina întinse mâinile spre ea:

- Mami, dai tati ziţe poveste!
- Florentina, tati nu poate să-ţi spună poveşti la telefon!
- Da' de ţe?

Adaptare urgentă, cu Kaufland la final!

- Păi telefonul costă! Dacă vorbeşte mult la telefon, trebuie să plătească mulţi bani! Şi nu mai rămân bani pentru Kaufland!

Ştefan râdea în hohote; Florentina se gândea... şi erupse:

- Gata, mami! Paa, tati!
- Paa, prinţesă mică!
- Mm, deja mă doare capul! O să-ţi spună Isamu cum a decurs cina de azi...

Florentina ţipa la ea:

- Gata, mami!

Acum "le dădea stingerea"! Dar şi Ştefan era de aceeaşi părere:

- Hai, că ţipă şi-o s-o doară gâtul.
- Bine. Vorbim mâine, nu?
- Sau poate la noapte... când doarme prinţesa...
- OK! Paa...
- Paa...

Apăsă butonul roşu şi reveni la masă. Iar Florentina îi luă telefonul şi îl puse la ureche - să se asigure că gata, tati făcea economie... Isamu râdea şi arăta spre Florentina:

- Despre ce-a fost vorba?
- Voia să-i spună tati o poveste. Şi i-am explicat că, dacă tati dă bani pe telefon, nu mai are bani pentru Kaufland.

Iar se înneca cu mâncarea...

- Şi a rămas că vorbim după ce adoarme ea...

Aproba şi el şi-şi punea un pahar cu apă... Testă marea cu degetul:

- Nu ştiu ce-a citit Ştefan prin mail-urile de la senior. Dar s-au ocupat de ea.

Isamu se rezumă doar la a zâmbi:

- S-au ocupat de ea din toate punctele de vedere. Toţi au contribuit; inclusiv bunica isterică.

Deci mamaia răcnise...

- Dar se vede că n-au uitat-o în premergător, la televizor.

Aprobă scurt.

- Iar Ştefan are uneori dificultăţi în a se adapta la ea. Că nu-mi amintesc să-l mai fi văzut vreodată la mai puţin de-un metru de vreun

copil de doi ani.

- O să se obişnuiască el... O să mai crească ea...

- Nu cred că partea cu crescutul ei îi va uşura viaţa. Îţi spun din proprie experienţă.

Deci Isamu avea un copil. Cel puţin. Bun, bine că ştia! Ridică privirea şi zâmbi:

- Copii mici, probleme mici. Copii mari...

Primea o aprobare...

- Mami, ţe ziţe?

- Zice că eşti o fetiţă cuminte şi deşteaptă.

- Foletina tale destept!

Isamu gesticulă scurt: "Vezi? Ţi-am spus!"

- Mami, nu mai pot.

- Bine. Te rog să stai acolo cuminte, pentru că noi n-am terminat.

- Nu vrei mai bine s-o trimiţi în camera ei, cu Isabelle?

Se concentră asupra farfuriei, ca să nu-i lase Florentinei impresia că vorbeau tot despre ea:

- Nu. Soţul meu e atât de euforic, că am o presimţire. Aşa că trebuie să înveţe rapid măcar o parte din bunele maniere...

- Dacă zici tu... Deşi l-ai cunoscut pe dl conte...

- Lucrurile nu se amestecă. În plus, nu-i strică; nu?

- Evident... Am observat că o învăţaţi romanes.

- Trebuie să ştie - că e fată de viitor bulibaşă.

- Ştefan nu va fi niciodată bulibaşă.

- Va fi veşnic viitor bulibaşă. Iar asta nu schimbă cu nimic datele problemei. În plus, văd că-i place. Şi-mi fac datoria şi-o învăţ. După ce s-o mărita, o să decidă ea dacă o mai foloseşte sau nu.

- Mami, m-am pitisit.

Luă telefonul şi îi găsi un joc. Dar de la masă era hotărâtă să n-o lase să se ridice!

- ... Cred totuşi că-ţi faci griji aiurea.

- Peste fix patru zile, o să mănânce jumătate de porţie în braţe la tati şi-o să alerge în jurul mesei până terminăm şi noi. Am o şansă să evit momentul ăla...

Isamu aproba, zâmbind...

- ... Vizita asta e la fel ca celelalte?

Ochii negri o priviră preţ de câteva secunde... Îl lăsă să-i vadă îngrijorarea, iar el zâmbi:

- Nu; e mai mult o verificare. Lucrurile au învăţat să mai meargă şi singure - şi merg bine.

Răsuflă uşurată: deci regele inspecta trupele, îşi vizita părinţii şi venea acasă...

Ştefan

Privea lung tavanul...

I-ar fi plăcut să fie şi ele aici. N-avea la Cernica o cameră pentru Florentina; iar casa era prea mică, pentru a mai pune un pat în dormitorul lor. Dar ar fi culcat-o între ei, în patul lor - şi-ar fi "electrocutat-o" pe Ana imediat cum l-ar fi atenţionat că răsfaţă prinţesa!

Deci trebuia să pună osul la muncă - prinţesa lui voia să cumpere multă mâncare de la Kaufland... Se ridică şi luă laptopul. Şi intră în sufragerie.

- Asia, ieşiţi la o ţigară. Diamante, coboară jaluzelele. Grasule, încuie uşa.

Săbiile ieşiră. Vărul lui se grăbea, presimţind o "acţiune" cu mult sânge pe pereţi... Grasu se pregătea şi el psihologic pentru un mic măcel... Păi, or să aibă o surpriză! Se aşează "central" pe canapea şi le făcu semn să se aşeze lângă el. Şi puse CD-ul în laptop.

- Ia să-mi spuneţi voi mie ce părere aveţi de chestia asta.

Sonorul la maximum... *Play*. Şi se lăsă pe spătarul canapelei. Îşi privea, lung, fetiţa... Amândoi se aplecaseră spre ecran; înmărmuriseră... Ascultau cântecelul...

"*Si acuma hai la zoc*. Hai!" Diamant o ştia pe Florentina, aşa că nu era foarte uimit - doar bufni în râs. Iar Grasu se întinse şi îl altoi imediat pe spinare:

- Taci, mă! Mai pune-o o dată, mânca-ţi-aş sufletu' tău! Şi tu taci, că te dau cu scoci!

- Ete la el!

Bine, o mai punea o dată; numai să nu se-ncaiere... Grasu şopti:

- Ah, Ştefane! - că norocos mai eşti!

Nu comenta; îi lăsa să vadă totul, pentru că voia să le ştie părerea... şi să le dea temă de lucru. Data viitoare veneau şi regina, şi prinţesa - şi-asta era o temă de lucru afurisit de complicată pentru oamenii lui de încredere! Privea imaginile... Zâmbea şi el, revăzând cum se opintea cu pilota... Ajunseseră la "cum se ziţe"...

- I-auzi la ea!

- Mă, tu n-auzi să taci?

Sâsâi el, că nu voia să pună iar filmarea de la început... Că oamenii de-afară se întrebau deja ce se aude în casă, cine e vocea aia de copil... Iar ei nu trebuiau să ştie, înainte să pună la punct un plan...

În sfârşit, filmarea se încheie. Apăsă ecranul şi-şi aprinse o ţigară:

- Data viitoare, vin amândouă cu mine. Cum facem cu paza?

- Mă ocup eu.

Diamant fusese ferm. Dar Diamant era şi uşor împrăştiat şi uituc; parcă nu ar fi lăsat prinţesa în paza lui... Grasu fu un pic mai practic:

- Am eu o muiere "dinamită"; o transform în bonă.

- Ce muiere?

- Una de-aia "cu piper".

Deci bună trăgătoare cu arma...

- 25 de ani, fostă atletă căzută în dizgraţia antrenorului. La ultima intervenţie a "culcat" patru malaci doar cu pumnii.

- Grasule...

Era mai atent ca niciodată...

- Ele sunt slăbiciunea mea. Să nu crezi că ceilalţi nu ştiu asta...

Diamant "îi tăie" vorba:

- Tocmai de-asta, o să stau şi eu cu muierea aia. O să formăm aşa, un fel de pereche cu copil...

Aşa era mai bine; un pic mai bine doar... Adăugă:

- Şi alegi doi oameni şi-o maşină. Alta decât Mercedesul tău.

- Evident.

- Deşi nu cred că ne vom depărta foarte mult de ea. Că stă mai mult în braţele mele, decât în ale maică-sii.

- Chiar; Ana ce zice de prinţesă?

- Ana? E şi fericită, şi tristă. Nu ştiu...

- Tristă? Da' de ce?

- Nu ştiu. Prinţesa stă mai mult pe lângă mine, atunci când nu sunt în birou. Şi i-am angajat o doctoriţă şi-o specialistă în franceză, care stau cu ea de la nouă la şase. Cred că şi asta o incomodează...

Diamant zâmbea:

- Ana şi-a dorit dintotdeauna să o crească ea pe Florentina. De-aia a şi azvârlit dementu' ăla cu ea prin casă. Dar mă îndoiesc că duduile astea două o dau pe ea la o parte!

Grasu îşi scoase pachetul de ţigări:

- N-o dau la o parte; dar sunt şi ele acolo. Şi înăbuşă momentele care-ar trebui să fie numai ale lor.

Poate că da; poate... Decise să treacă la partea care-l interesa acum:

- Mâine mergem în şatră. Cu laptopul.

Se lăsase tăcerea...

- Diamante, tu ai mai vorbit cu ei?

Tăcere - semn că vărul lui fusese foarte împrăştiat şi uituc... Iar asta...

Ei bine, nu se aşteptase. Nu se aşteptase la chestia asta din partea vărului lui. Aşa că se ridică şi luă laptopul:

- N-am să mai apelez la tine.

- Vere! Vere, stai! Ştefane!

Ba nu stătea deloc! Că-l rugase de mii de ori să vorbească cu unchiul lui, iar el îi zisese "Bine" şi probabil că nici nu se deranjase până acolo! Intră în dormitor şi închise uşa. Şi-o încuie - ca să ştie că vărul lui se supărase. Rău!

Scoase telefonul... Diamant ciocăni la uşă:

- Vere... Ştefane...

Lasă-l să ciocăne - că de vorbit cu el, nu mai avea ce vorbi. Nu pe tema părinţilor lui! Selectă numărul Anei... Oftă greu şi apăsă butonul. Şi se apropie de geam - că nu voia să deschidă laptopul şi să trişeze...

- Bună seara, iubirea mea...

Roşi violent - nu se aşteptase... Dar reacţionă prompt:

- Bună seara, femeie frumoasă ca luna...

- Minora sforăie...

- Să-i spui mâine că tati a făcut destui bani ca să cumpere tot magazinul Kaufland.

- O să-i spun - deşi probabil o să insiste să mă trimită la serviciu. Preventiv, aşa...

Încercase să fie glumeaţă şi spirituală; dar tonul o dăduse de gol. Oof! Oftă greu şi "sparse buba":

- ... Eşti tristă.

- Da, şi nu ştiu de ce. Am o stare, aşa... "bleagă".

- ... Veniţi şi voi. Că nici mie nu mi-e mai bine.

- Data viitoare venim şi noi.

- Bine... Deşi mi-ar fi plăcut să mă trezeşti de dimineaţă cu un sărut...

- N-o spune de două ori, că vin!

Închise ochii şi şopti în romanes:

- Vino! Vino acum! În clipa asta!

- Doamne, cum aş veni... Şi tu eşti trist.

- Da; şi nici eu nu ştiu de ce...

Când de fapt el ştia prea bine de ce era trist, dar nu-i putea spune şi ei... Şi probabil că şi ea ştia de ce era tristă, dar nu-i putea spune lui...

- Mâine mă duc în şatră. Am descoperit că vărul meu una a zis şi alta a făcut. Şi, nu ştiu...

- ... Am sentimentul că mâine vei fi mai trist decât eşti azi.

- Nu; mâine voi fi extrem de furios. De-asta nu-l sun pe Isamu, să vă urce în primul avion.

- ... Ştii, eu m-am tot gândit...

Se tot gândise... Ana turui, în romanes:

- Ştii, am senzaţia că eu sunt o muiere norocoasă. Că am făcut ce-am făcut şi soarta m-a pus mereu în picioare, ca pe Hopa Mitică. Iar norocul tău e deja de legendă. Eu cred că n-avem de ce să ne îngrijorăm - nici tu, nici eu. O să fie bine, până la urmă.

Zâmbi slab... şi o aprobă:

- Mai ales că regele obţine întotdeauna ceea ce vrea. Deci mâine mă tăvălesc prin zăpadă, cu spume la gură, şi urlu tare-tare p'-acolo. Să iei miere şi mult ceai - că vin răguşit.

Ana râdea, el râdea... Tot el concluzionă:

- Oricum, până la vară mai e. Trebuie să fie cald, că nu-mi plac nunţile la cort...

- Încerci să-mi spui ceva?

- Doar să-ţi amintesc. Să nu crezi că m-am lăsat furat de afaceri şi-am uitat!

- Ştefane... Eu nu mă grăbesc. Eu n-am termene-limită. Şi nu mă împiedic într-o hârtie, atunci când vine vorba de decizii importante. Că, la o adică, nu-mi cere certificatul de căsătorie la maternitate - nici mie, nici ţie.

Cum-cum? Îl lăsase mut...

- Nu grăbi lucrurile, gândindu-te că momentele fericite din viaţa noastră trebuie să vină într-o anumită ordine. Că nu trebuie decât să vină la vremea lor.

- Ana...

Doamne! Ar fi avut atât de multe de spus! Dar uite că ea reuşise să-i spună verde-n faţă că nu ţinea musai să nască măritată; iar dacă el se gândise că trebuia să-i pună fuguţa salba ca să obţină de la ea un bebeluş, greşise. Iar el nu-şi găsea cuvintele să-i răspundă...

- ... Ano...

- Vorbim când vii, bine? Ne punem şubele şi galoşii şi stăm la piscină. Şi vorbim o noapte-ntreagă... Te rog, promite-mi că nu te înfurii foarte tare mâine.

- Ba cred că mă înfurii la culme.

- Te rog!

- Că mă milogesc de ei să le aduc aşa o noră, iar ei n-o vor! Mâine cred că dau foc la şatră!

- Ştefane!

- Nu-nu!

- Ştefane, sunt *gadje*! Tu vrei să te-nsori cu o *gadje*! Tu, unicul băiat al bulibaşei!

- Da! Eu, unicul băiat al bulibaşei, vreau să te iau pe tine! Şi-am să te iau, chit că mi-i pun pe toţi în cap!

- Nu-i face să te scoată de la inimă! Te rog! Nu mă transforma în zidul dintre tine şi ei! Că dacă ridici zidul ăsta...

- ... Dacă nici mâine nu-i conving măcar să accepte ideea, dau foc la şatră. Şi n-o să mai fiu băiat de bulibaşă - că mă bagă-n *kris* şi mă alungă, şi-am să fiu *marimé*. Şi să mor eu dacă-mi pasă!

Apăsă butonul roşu şi descuie uşa. Şi-o deschise larg. Vărul lui îi auzise răcnetele; îl privea lung... Îl "electrocută" la modul cel mai serios:

- Mâine le pun filmarea. Dacă nici după asta nu acceptă ideea că ele există şi mă fac fericit, le dau foc la şatră. Iar tu vei fi direct răspunzător de asta - că ţi-am zis să vorbeşti cu ei şi să le spui, şi te-ai făcut că uiţi.

- Ştefane,

Îi închise uşa-n nas şi-o încuie. Iar. Şi se trânti pe pat - acum trebuia să doarmă, ca să fie odihnit mâine. Şi ca să n-audă cum suna Diamant acum la Perla şi cum "cârpea", neacademic şi cam din topor, toată perioada aia în care "uitase" să-l ajute.

17 ianuarie 2006 - marţi

Ştefan

Intraseră pe potecă. Vedea gărduleţul... Constata, mirat, că nu făcuseră focul - deşi era un frig de crăpau pietrele... Deci Diamant îl crezuse - şi le spusese că "diliu' vine chitit să dea foc la şatră". Era posibil să nu se înfurie foarte tare azi...

Somnul de peste noapte şi mai ales discuţia cu Ana îl mai dezmeticiseră. De data asta nu se îmbrăcase în pulover şi blugi, sau într-un costum franţuzesc. Avea pantalonii negri, o helancă, cămaşa lui preferată şi vesta neagră. Şi-şi luase şuba. Şi cizmele. Şi pălăria. Că era băiat de bulibaşă - şi venise la părinţi.

Făcea aceleaşi greşeli pe care le făcuse Florentin. Îndrăgostit lulea de femeia frumoasă ca luna - dar *gadje* -, se mutase "în lumea ei" şi-şi neglijase lumea. Care se supărase. Cu cât stătuse mai mult în lumea ei, cu atât mai supărată era lumea lui... Cum să le-mpace?

Dacă o aducea pe ea aici, n-o primeau. Că era *gadje* şi-şi lăsase bărbatul ca să plece cu el. Fără ea nu putea el... Singura soluţie era s-o accepte ei. Dar s-o accepte cu adevărat. Că aşa, de faţadă, n-avea nevoie să-i vadă pupând-o pe obraz şi cam atât.

Lumea lui va fi mereu supărată, pentru că el stătea mai mult prin Franţa. Apariţia Anei mai adăuga nişte supărare; întrebarea era care din supărările astea două era mai mare şi mai grea...

Deschise portiera, coborî şi porni încet spre mormântul lui Ramon.

... Îi trebuia un bolovan. Unul mare! De unde să ia el un bolovan mare?... Aha!

- Grasule! Adu buturuga aia!

Aveau mare grijă de mormânt. Îl curăţaseră de zăpadă; avea lumânări aprinse, avea şi flori... De unde-i aduceau flori în ianuarie, în mijlocul pădurii? Numai ei ştiau...

Trase buturuga şi-o aşeză lângă cruce. Şi se aşeză cu spatele la şatră. Că avea de vorbit cu băiatul lui.

Lăsă căţelul de pluş lângă cruce şi aprinse lumânarea. Şi zâmbi:

- Ce mai faci, piciule? Eşti bine?... Cum se poartă ăştia cu tine p'-aici? Au grijă de tine? Că dacă n-au, să-mi zici! Le ia taică-tu gâtu' dintr-o mişcare!

Paşii se apropiau grăbiţi; întoarse puţin capul, dar doar ca s-o bombăne:

- Pot să vorbesc şi eu cinci minute cu copilu' meu?

Perla şopti, gâfâind de mama focului:

- Să nu faci vreo nebunie, Ştefane! Că sunt calmi şi pregătiţi să te asculte!

- Pot să vorbesc cinci minute cu copilu' meu?

Acum îl înţelesese; acum tăcuse. Dar nici nu pleca, nici nu venea mai aproape... Făcu abstracţie de ea; reveni spre moviliţa acoperită cu flori:

- Am o veste mare. A venit surioara ta acasă. E o scumpă şi-o dulce! Şi e vorbăreaţă... Să vii şi tu la Cannes, s-o vezi...

I se umpluseră ochii de lacrimi... că băiatul lui nu apucase să ajungă acasă... Se ridică şi făcu câţiva paşi spre pădure:

- Grasule, du-le dosarul şi zi-le să-l citească pe îndelete. Hai, Perlo; zi-mi ce-ai de zis.

Grasu alerga spre maşină, Perla alerga spre el:

- Să nu faci vreo nebunie, Ştefane!

- Asta să le-o zici lor - nu mie!

- Le-am zis-o - şi-au înţeles că nu te mai pot opri. Dar nici nu voiau să te oprească, Ştefane!

- Dar ce voiau? Să-mi caute altă Rubină?

- Tu ai vrut-o pe Rubina!

- Atunci când tata s-a repezit să mă lege de şatră! Când se panicase că-i dispare copilu'-n Franţa!

- Tu nu te-ai panica dacă fetiţa ei s-ar duce la grădiniţă în Spania?

Îl lăsase fără cuvinte... pentru că el ar fi tăiat gâtul oricărei persoane care-ar fi propus aşa idee idioată! Aşa că... Aşa că Perla se grăbi să continue pe tema aia care-l putea determina pe el să dea foc şatrei:

- Şi pe urmă te-ai pus s-o furi. Şi romăncă, şi măritată cu văru' lu' văr'tu!

- Iar el s-a repezit să-mi strice socoteala şi să mă însoare cu Rubina!

- Tu nu făceai la fel, dacă fata ei fugea cu un ţigan însurat?

- Nu. Le luam gâtu' la amândoi.

- Deci taică-tu a fost gentil şi te-a însurat doar...

Iar îl lăsase fără cuvinte...

- Înţelege-i şi pe ei.

- Da' ce-au cu ea? Că e tânără! E frumoasă! Are două mâini şi două picioare! Ştie ţigăneşte! Mă dojeneşte când vin pe-aici în costume franţuzeşti! Nu trece prin faţa mea prin casă! Nu ia decizii fără mine! Când eu ţip, ea tace; iar eu nu tac, că ea nu ţipă! Niciodată, Perlo! Şi multe altele! Miliarde de multe altele! Ce dracu au cu ea?

- Tocmai, că n-au nimic. Dar... Eu am un presentiment, Ştefane.

Se încruntă - dacă Perla zicea despre presentiment, era de fapt certitudine şi nu ştia cum să-i dea vestea aia proastă...

- ... Eu cred că taică-tu n-o să te lase bulibaşă aici.

- Nici n-aş putea să fiu bulibaşă aici şi conte acolo.

- Şi crezi că lu' taică-tu îi e uşor să se gândească la asta? Unicul lui băiat, mândreţe de bărbat frumos şi deştept şi pregătit să conducă şatra asta, renunţă la ea pentru o romăncă divorţată şi cu copilu' la poala fustei? E greu, maică; foarte greu! Că-i om bătrân, şi-a fost drept şi cinstit toată viaţa lui! Şi ne-a condus pe toţi după reguli drepte! Şi-a făcut nunţi în şatra asta, şi-a făcut şi *kris*-uri! Şi i-a pedepsit aspru pe-ăia de-au greşit, iar pe tine te-a dojenit uşor când ai furat-o pe ea! Să ştii că atunci a fost prima oară când a lăsat capul jos în faţa tuturor şi-a fost părtinitor. Şi s-a întâmplat tocmai cu copilul lui! Şi deşi a făcut asta, şi multe altele pe care numai el le ştie iar noi n-o să le ştim niciodată, tot n-a fost ca el! Că nora aia de i-a pus el salba la gât a murit în maternitate, iar nepotul lui e sub moviliţa aia de pământ! Şi tu-i ceri să te-nsoare cu romănca, la nici două luni de când l-ai adus pe-ăsta micu' aici! Îi e greu şi să se gândească la asta, Ştefane - darămite să ia o hotărâre!

Întoarse capul... şi îşi privi lung părinţii... Mătuşa lui avea dreptate...

- Eşti singurul candidat pentru postul de bulibaşă! N-are alţi urmaşi, iar singura legătură de sânge e Diamant! Care e copil din flori şi nu că n-are cap şi educaţie de bulibaşă - dar ar fi un dezastru total! Iar tu-i suni şi le povesteşti cât de fericit eşti şi îi pistonezi cu însurătoarea asta, iar el nu ştie cum să facă!

Adevărul era că îi grăbea ca la balamuc. El voia să primească acceptul lor acum, pe loc - şi, dacă se putea, s-o teleporteze pe Ana direct aici, în şatră, unde tatăl lui să-i pună salba şi s-o pupe şi gata! Şi uita complet că, într-adevăr, nu trecuseră două luni de la înmormântarea lui Ramon...

Stăteau amândoi la masă; mama lui se aplecase, să citească şi ea... Baticul îi alunecase un pic; vedea părul mai mult cărunt - şi şi-l amintea lung, des, negru ca abanosul, pe vremea când el alerga prin grădina castelului din Turenne iar ea venea să-l cheme la masă...

Tatăl lui era foarte atent. Nici încruntat, dar nici destins. Doar atent. Citea cuvintele lui Florentin şi pe-ale lui Ceauşescu - pe care-l cunoştea personal şi-n care avea mare încredere. Că doar taică-su, angajat al Securităţii pe vremuri, avusese grijă de ei - de când fugiseră în Franţa şi până se întorseseră şi-şi recuperaseră aurul confiscat de comunişti... Taică-su îl "pescuise" pe el din arest într-o noapte, îi dăduse instantaneu NUP pe dosar şi-l dusese să-l prezinte unui prieten, general de armată. Care a doua zi îl prezentase altor doi generali de armată...

Reveni spre Perla:

- Ana merită să fie nora lor. Rubina nu merita; Ana merită.

- Ştiu. Şi ceva îmi spune că va fi nora lor. Chiar dacă n-o să mai fie nuntă mare-n şatră.

Adică... Zâmbi slab şi întinse mâna:

- Ia dă mâna încoace, Perlo! Dă să văd ceva!

O privi lung... Şi se aplecă şi-i sărută mâna:

- Sărut mâna, tuşico.

Şi-acum se grăbea foarte tare spre masă:

- Grasule, scoate laptopu'.

Diamant nu se vedea pe nicăieri; probabil se ascunsese în rulota maică-sii! Stătea ghemuit la volan, chitit să pornească motorul şi să accelereze departe de flăcări...

Îi venea să râdă - că primise aşa o veste mare...

Grasu îl aştepta lângă masă, cu laptopul pe braţe. Da' ce-avea şi ăsta? Ce, şi el îl crezuse, că dă foc la şatră?... Mă rog; aseară vorbise foarte serios. Aseară, dacă ar fi fost în şatră, chiar ar fi luat un par aprins şi l-ar fi fluturat prin aer. Azi însă primise vestea aia... Şi-şi dăduse seama că n-ar fi trebuit să-i dea sarcina aia lui Diamant, ci mătuşii lui. Care-o preluase pe şest de la băiatul ei - şi lucra de zor la ea.

Luă laptopul şi-l puse pe masă, în faţa lor. Tatăl lui închise dosarul:

- Mi-a spus şi mie seniorul cum a fost. Că l-am sunat, după ce-ai sunat-o pe maică-ta.

- Deci ştiţi acum că nu ea şi-a montat copilul să-mi spună "tati".

- Da.

- ... Şi n-aveţi dubii în privinţa asta.

- Nu.

Primise răspunsuri scurte - aşa că le credea. Porni înregistrarea şi făcu un pas în spate; iar cântecelul peltic se auzi tare, clar, în liniştea poienii...

Îi făcu semn lui Grasu să aprindă focul. Şi imediat cum amicul lui scoase bricheta, Diamant ieşi din rulotă. Hm; venea uşurel, aşa, de parcă încerca să treacă neobservat... Mămica lui începu să râdă:

- Uite-o cum se străduieşte, mititica...

Florentina se căznea cu pilota - iar tatăl lui aproba cu capul, privind cu atenţie ecranul... Îi privea pe amândoi şi trăgea concluzia că avusese dreptate - asemănarea ei cu Florentin era un avantaj. Pentru că Florentina era, în momentele astea, fata lui Florentin - care era vărul lui Diamant. Chiar dacă ieşise dintr-o *gadje*...

Acum râdea tatăl lui; că prinţesei nu-i ieşea sh-ul şi se străduia... Şi-acum amuţiseră amândoi, pentru că şi ei erau uimiţi de logica prinţesei de doi ani... Se aplecă şi-i luă pe amândoi de gât:

- Aşa sunt zilele mele la Cannes. De-aia mi-am cumpărat aici două săbii şi acum stau acolo, păzit straşnic, fac caşcaval de la adăpostul biroului şi-mi place de nu mai pot! Femeia aia mă iubeşte şi se topeşte toată după mine, iar copilul ăla aţi văzut cu ochii voştri ce face! Asta nu se va schimba - eu o să rămân mai mult francez decât român. Acolo e familia mea, acolo sunt afacerile, acolo sunt protectorii ăia mari. Eu în şatră nu mă mai mut.

- Ştiu; de-aia ţi-am şi ars atunci rulota.

Bun! În sfârşit, un dialog constructiv! Mama lui zâmbi:

- Mai pune-o o dată, maică!

Prea bine! Îi puse filmarea de la început şi reveni la discuţia cu tatăl lui:

- Eu o să mă însor cu femeia asta, tată. O să mă-nsor cu ea şi franţuzeşte, şi româneşte, şi ţigăneşte, şi dacă o să ne facem drum prin Las Vegas mă-nsor cu ea şi americăneşte. Ar fi însă mare păcat şi m-ar durea sufletul să descopăr că nu sunteţi acolo, când fac pasul ăsta.

- Păi mă anunţi şi venim; nu?

Era serios, calm... Oftă greu:

- Ştiu acum că o să mă doară sufletul şi mai rău. Că o să veniţi acolo - dar o să fiţi ca stanele de piatră. Voi n-o vreţi pe ea.

- Mă, tu trebuie s-o vrei! Nu eu!

- Şi să te văd zâmbind aşa, într-o dungă, când o să-ţi aduc filmuleţe cu... "băiatul meu"? Nu, mulţumesc! Mai bine-mi zbor creierii!

- Mă, tu nu pricepi că nu pot? Că e romăncă şi-a fost curvă-n Serbia şi-a fost măritată cu văru' lu' văr-tu şi tu i-ai furat-o din casă? Şi pe urmă i-ai dus-o înapoi şi i-ai luat-o iar? Ce dracu e cu tine? Numai eu fac totaluri de-astea? Unde ţi-e capu'?

Mm... Se înfuriase. Într-o clipă. Totalul ăla "îi pusese capacul". Totalul ăla era foarte telegrafic şi nedrept - şi-i crescuse tensiunea şi nervii şi toate alea! Numai că acum, după discuţia cu Perla, nu mai putea să incendieze şatra. Aşa că începu să-l corecteze, punct cu punct, pe un ton calm:

- A fost romăncă - că acu' e mai ţigancă decât Rubina. N-a fost curvă-n Serbia - a fost luată cu japca, sechestrată şi obligată să se prostitueze de către un dresor experimentat care-şi zicea Gigi Virginu'. Care-a bătut-o şi-a drogat-o zilnic şi la care şi-a muşcat venele de la mâini şi era să moară. Nu încerca să mă convingi că mă înşel; că eu am vorbit faţă-n faţă şi cu Gigi, şi cu şefu' lui, şi cu colegele ei de cameră. Dar cum ştiu că nu mă crezi, gândeşte-te că dacă nu era aşa, nu scotea Manolache 5.000 de euro ca să-i dea lu' fi-su s-o cumpere. Văru' lu' văr-miu a adus-o în România, a ameţit-o şi-a convins-o fuguţa să zică "Da" fiindcă ştia pe ce femeie a pus gheara. Eu i-am furat-o fiindcă mi-a intrat în suflet şi nici n-am vrut, nici n-am putut s-o scot de-acolo. Am trimis-o înapoi pentru că nu eram pregătit atunci să mă însor, iar ea nu voia un golan. Şi m-am dus şi i-am luat-o din nou pentru că familia lor se destrămase deja iar mie nu mi-a mai fost frică de însurătoare. Aşa că am dus-o la mine acasă şi-am aşezat-o lângă mine. Şi stă foarte bine acolo unde stă - îi place şi-mi face cinstea să-şi trăiască viaţa alături de mine. Acum avem şi-o fetiţă; o să avem şi-o nuntă frumoasă, şi un băieţel, pe care ea mi-l va dărui atunci când va veni vremea. O singură întrebare am: dat fiind faptul că trăiesc mai mult prin Franţa iar eu sunt cel care vă sună de obicei, voi mă mai consideraţi copilul vostru?

Tatăl lui dădu să se ridice; îl apăsă însă bine pe umăr:

- Mă mai consideri copilul tău? Mai sunt în sufletul tău?

I se răspunse scrâşnit, pe un ton coborât:

- Cum poţi, mă, să pui aşa întrebări idioate? Ai să fii copilu' meu până oi pune mâinile pe piept!

- Atunci fă bine şi obişnuieşte-te cu trecutul real, aşa cum a fost el! Şi obişnuieşte-te cu ideea că ea e femeia mea! Şi-o să fie femeia mea, câte zile om avea! Copilul ei este şi copilul meu - că-l iubesc ca pe copilul meu. Femeia mea, asta pe care-am ales-o eu să fie a mea, o să-mi dăruiască copii. Fă cumva să te împaci cu gândul ăsta; că timpul trece. Şi trece-n gol. Ştii că nu-mi trebuie decât cinci minute ca să mă-nsor. Ştii că nu-i trebuie decât câteva ore ca să nască. Ascultă-mă pe mine - e păcat să refuzi aşa noră şi aşa nepoţi!

Apăsă butonul şi scoase CD-ul; şi-l azvârli în flăcările înalte - că nu le lăsa nici mort aşa cadou! Porni spre maşină:

- Mergem!

Grasu alerga repejor cu laptopul, ştiind că trebuia să ajungă primul, să pornească motorul...

Grasu îl simţea cel mai bine; şi-acum simţise că era nervos. Încerca din greu să-i facă pe plac, să nu-l lase să răbufnească... Trase portiera la unison cu Diamant; dar nici n-avea ochi pentru el! Că-l iertase şi-l protejase de atâtea ori, iar vărul lui îl dezamăgise când venise vorba despre cea mai importantă sarcină...

Plecaseră.

Lăsă capul pe tetieră: simţea că-i pocnesc tâmplele... Tot Diamant "testă oceanul cu degetul":

- Lasă, că or să se obişnuiască...

- Să se obişnuiască mai repede! Că mă pregătesc de însurătoare! Mă ştii cum sunt - odată îmi vine roşu-n faţa ochilor, şi-n 24 de ore o îmbrac într-o rochie albă şi-o duc să dea cu pixu'! Mi-a luat mai puţin de-atât s-ajung în biserică - şi nici acolo ei n-ar fi venit!

Vărul lui tăcea, Grasu parcă se lăsase în jos pe scaun...

- Să se obişnuiască, dacă vor să fie de faţă măcar la chestia asta! Că dacă o ratează şi p'-asta, dracu-i mai cheamă la maternitate!

Începuse cu un bombănit şi sfârşise cu un urlet. Aah, îi pocnea capul! Trase piciorul, se răsuci în loc şi fripse un călcâi zdravăn în portieră! Şi-ncă unul! Şi-ncă unul, că făcea comoţie...

Măiculiţă Doamne, ce noroc pe ei că plecaseră deja! Că le dădea foc la şatră şi zău că nu-i mai păsa! Dacă Ana putea trăi bine mersi fără părinţi, atunci şi el putea fără părinţii lui! Îl avea pe conte, dacă simţea musai nevoia să aibă cui "să-i dea raportul" şi de la cine să primească dojane!

Gata! Îşi aprinse o ţigară. Privea zăpada jegărită, scrâşnea dinţii

şi topea ţurţurii doar cu privirea...

Ana-Maria

Telefonul începu să piuie. Se grăbi să răspundă:

- Da.

- Ce faci?

Avu impresia că tonul era un pic tăios. Răspunse, atacând precaut problema:

- Uite, stau în bucătărie şi fumez.

- Ceea ce înseamnă că ceva nu-ţi place.

Clar - era nervos. Dar nervos "mocnit"... Trebuia să-l ia uşurel, să afle ce se întâmplase şi să încerce să-l calmeze:

- Mai degrabă, că ceva mă îngrijorează.

- Ce anume te îngrijorează?

Şopti, închizând ochii:

- ... Spune-mi că n-ai făcut azi un mic balamuc. Te rog!

- N-am făcut balamuc. Am vorbit normal, după care am distrus portiera din spate stânga a BMW-ului. Şi n-am să-ţi mai spun nimic din ceea ce fac apropo de nunta-n şatră - că nu vreau să te ştiu îngrijorată.

- ... Bine. Cum vrei tu.

La urma urmei, aşa era cel mai bine! Să nu-i spună! S-o lase aşa, toantă - şi să tragă el sforile! Că el era bărbatul, el făcea, el dregea...

- Nu face aşa!

- N-am făcut nimic! La urma urmei, nu te pot ajuta cu nimic; că ce mi-a zis mie ţaţa Dida e prea puţin ca să pot să calculez ce calculează tatăl tău. Şi decât să avem discuţii de-astea, mai bine să nu ştiu.

Soţul ei ridică puţin tonul:

- Nu face aşa, Ano!

- Nu fac nimic.

- Ba tocmai faci!

El deja ţipa; ea coborî imediat tonul:

- M-ai sunat ca să ne certăm?

Iar el ţipa în continuare, la fel de tare:

- Te-am sunat ca să vorbesc cu tine! Ce-ai?

Şopti, simţind că ochii i se umplu cu lacrimi:

- Opreşte-te.

- Ano,

- Ştefane, opreşte-te!

- Ano, încetează!

Gata! Acum tăcea şi se grăbea să-şi pună un pahar cu apă! Şi tăcea, că mai avea un pic şi bufnea în plâns...

- Ce-ai, Ano?... Ana...

Încerca să-l bea pe tot...

- Fă, vorbeşte! Vorbeşte, că-mi vin dracii!

Bine; o să vorbească chiar acum!

- Data viitoare când eşti nervos, nu-ţi vărsa supărările pe mine. Că nu cred că ţi-am făcut eu ceva.

- Nu sunt nervos deloc.

- Se-aude.

- Ce vorbă-i asta?

Mai bine tăcea...

- Ano, ce vorbă-i asta?

- Vorbim mâine, bine?

- Acu' ce faci - mă expediezi?

Nu mai putea să reziste - aşa că şopti, printre suspine:

- Noapte bună.

Gata! Lăsă telefonul pe dulap şi alergă pe scări. Se grăbea spre etajul doi, spre camera goală...

Apăsă clanţa dormitorului - şi auzi uşa de la birou dându-se de perete. Iar îl sunase pe Isamu! Iar o să-l pună s-o păzească! La naiba! Se repezi în camera cu glasvand, încercă să-l închidă dar bărbatul o împinse cât colo şi intră şi el:

- Ce-aţi făcut? De la ce v-aţi luat?

Ridică din umeri, plângând în hohote...

- Încetează, că iar redecorează!

Ridică iar din umeri - că nu-i păsa...

- Nu rezolvi nimic cu plânsul ăsta.

- Ba da, rezolv! Nu face sângele poc în creieri!

Nu se aşteptase la acea reacţie - chinezul îi întoarse spatele şi ieşi. Se lăsă să alunece lângă perete... În sfârşit, putea să plângă liniştită! În sfârşit...

Ştefan

Ce dracu făcea şi ăla? Unde era Ana? Privea ecranul... Ia, că acum cobora!... Aa, lua telefonul ei! Şi unde se ducea?... Păi la ea, nu?... Urca în dormitor, intra fără să mai ciocăne... Şi intra în camera cu glasvand! Ana se ascunsese de camerele de supraveghere şi plângea în hohote!

Trase cuţitul din cizmă, îl răsuci scurt şi "înjunghie" masa. Şi urlă cât putu el de tare...

... Ameţise. Probabil că tensiunea lui "zburase" din grafice... Nici Grasu, nici Diamant nu se grăbeau să intre şi să afle ce-l apucase... Chinezul lui revenise în birou; acum se urca pe scaun şi punea capacul peste obiectivul camerei... Cu alte cuvinte, "spălaţi-vă pe cap unul cu celălalt, că sunteţi majori şi vaccinaţi iar eu nu-s consilier marital". Şi avea dreptate...

Luă telefonul, selectă numărul ei... Ştia că probabil n-o să-i mai răspundă... Şi nu-i răspundea. Că suna, şi nu răspundea...

Ana-Maria

Soţul ei o suna. Şi insista. Iar ea ar fi trebuit să-i răspundă totuşi - că, dacă făcea pe importanta, mai rău îl enerva... Apăsă butonul, dar nu spuse nimic.

- ... Iartă-mă. De la zece dimineaţa, de când am plecat de la ei, îmi "fulgeră" aşa. M-am dus la ei calm şi-am plecat în pragul comoţiei. Iartă-mă că n-am fost în stare să-mi vărs nervii pe un alt nevinovat. Te rog.

Nu putea să răspundă, fiindcă se chinuia să plângă pe tăcute. Orice "activare" a corzilor vocale va elibera hohotele de plâns - aşa că tăcea şi-şi astupa bine gura cu mâna...

- ... Când vine vorba despre tine, e părtinitor şi nedrept - şi asta mă scoate din minţi. Azi, am reuşit să-mi păstrez calmul - şi i-am demonstrat că există o explicaţie la fiecare adevăr de-ăsta de-al lui. Şi l-am lăsat să se gândească la ce-a auzit. Dar nu pot să rămân indiferent, când ştiu că e un om drept, cu judecată dreaptă, dar îşi impune să gândească aşa despre femeia mea doar pentru că mă vrea bulibaşă în poiană.

Deci tot ea fusese mărul discordiei... Ca întotdeauna! Şi în neamul Manolache, tot ea fusese mărul discordiei!

- Deşi nu mai am rulotă în poiana aia şi locuiesc mai mult la Cannes, el tot bulibaşă mă vede. Diamant e varză, nu-i stă capul la aşa ceva. Iar altă rudă n-are. Eu încerc să-i spun că îi aduc o noră cum nici n-a visat că poate avea vreodată, iar el îşi bate capul cum să mă lege de gărduleţu' rustic! De parcă urlăm unu' la altu', da' nu ne auzim!... Mă ierţi? Adică măcar încerci să mă ierţi?

Tatăl lui îi amintise probabil că nora aia "fenomenală" trecuse prin Serbia, că fusese nevasta vărului lui Diamant iar el o furase... Probabil că ridicase şi-un deget moralist când spusese "*gadje*"... Iar Ştefan nu putuse să "explodeze" acolo - că ar fi dat foc la şatră! Aşa că rupsese portiera BMW-ului, "fulgerase" toată ziua de unul singur pentru că toţi ceilalţi se ascunseseră cu viteza luminii... Şi-o sunase pe ea. Şi i se păruse lui cine ştie ce...

- ... Am încercat să-i grăbesc. Şi nu mi-a reuşit. Iar asta m-a înfuriat teribil. Acum... Te rog, spune ceva.

"Cum dracu să spun ceva, când plâng cu tremurici? Ce, iar nu-ţi

mai place mobila p'-acolo?" Evident, tăcea şi-şi înghiţea suspinele...

- ... Nu-mi rămâne decât să sper că n-am făcut o greşeală prea mare pentru a putea fi iertat. Vorbim mâine. Noapte bună.

Şi-atât. Îi închisese... Apăsă tasta 1, aşteptă... Suna...

- Da.

Bufni în plâns şi ţipă, printre suspine:

- O las p'-asta mică cu Isamu şi mă urc în avion! Şi mă duc în şatră şi mă leg de picioru' patului lui! Şi-o să stau acolo şi-o să-i zic ce i-oi zice, până i se acreşte şi zice ca tine! Aşa e bine?

- Fă, nu mai plânge!

- Cum dracu să nu plâng, când am ajuns iar măru' discordiei? Tu nu vezi că o să mor tot *gadje*? Indiferent cât învăţ şi schimb şi şlefuiesc, tot formă de zid am!

- Nu mai plânge, că-mi vin iar dracii!

- Da' nu vreau nimic, Ştefane! Nu fac nimic! Stau aici cuminte, nu zic nimic, nu fac nimic... şi tot zid sunt... între tine şi părinţii tăi...

- Ano, nu mai plânge!

Pe dracu! Plângea, că-i era ciudă... Că nu făcea nimic, stătea ca struţu' cu capu'-n jos şi toţi se-mpiedicau de ea...

- ... Ano, lasă-l încolo de plâns! Lasă-l, că înnebunesc aici!

- Auzi? Ştii ceva? Eu ţi-am zis - tu mă ţii lângă tine. Nu inelu' ăla de-l cari după tine la gât, nu salba, nu certificatu' de căsătorie! Tu mă vrei?

- Ano,

- Ştefane, tu mă vrei? Aşa cum sunt eu: romăncă trecută prin Serbia şi prin patu' vărului lu' Diamant, cu copilu' lui de mână - tu mă vrei?

- Fă, tu ai luat-o razna?

- Mă vrei sau nu?!

- Ştii bine că te vreau!

Se ridică, ştergându-şi lacrimile şi încercând să se liniştească:

- Atunci bagă-ţi bine în cap că sunt a ta. Indiferent ce spun cei-lalţi 6 miliarde de locuitori. Şi-atunci eu n-am să mai plâng - că n-am de ce. Tu ştii totul despre mine - şi mă vrei aşa cum sunt. Mai mult de-atât, eu n-am să mai pun la suflet.

- Ano, să nu te mai aud vreodată vorbind aşa despre tine! Că scot cureaua şi te bat până plângi din nou!

- ... Bine.

- Şi nici să nu mai gândeşti aşa! Că tu eşti regina mea! Atât să ţii minte! Tu eşti regina lui Ştefan...

Şi zidul dintre el şi părinţii lui... Mai bine tăcea - că abia se liniş-tise, şi părea că se liniştise şi el...

- ... Mai devreme sau mai târziu, or să înţeleagă şi ei... Dar mă doare, când ştiu că n-au fost în biserică, şi n-or să fie nici la sem-natu'-n catastif...

- ... Poate or să fie. Până atunci, se pot schimba multe.

Soţul ei şopti:

- S-ar putea ca momentul ăsta să vină mai repede decât îţi ima-ginezi.

Îşi acoperi gura cu mâna - tocmai fusese anunţată că nunta se apropia cu repeziciune!

- ... Florentina nu e fata vărului lu' Diamant. E fata ta. Şi-a mea. Altfel, scot cureaua şi te fac să plângi. Sau scot cuţitu' şi rezolv pro-blema prin neprezentare.

Aoleu, mamă! Ştefan se grăbi să schimbe subiectul:

- Ce-a făcut prinţesa mea azi?

- ... Azi a început să aprofundeze serios franceza - au început cu substantive din camera ei. Adina i-a adus un abţibild cu sclipici şi l-a lipit pe obiectele din camera ei. Au făcut vreo şase reprize de câte zece minute, presărate de-a lungul zilei. Şi-o să ai o surpriză, când te întorci...

- Aha. Iar Petra?

- Petra îi pune tot felul de întrebări - că-i face o evaluare.

- Şi evaluarea aia intermediară ce zice?

- Că totul pare a fi OK până acum.

- Deci i-a trecut sperietura cu răcnetele şi "mami e moartă".

- Ea spune că da. Dar Petra are o nelămurire: nu înţelege de ce n-a întrebat nimic de Florentin până acum.

- Poate pentru că nu-i simte lipsa?

- Nu ştiu. Nici ea nu ştie. Încearcă să descopere ce s-a întâm-plat; că s-a întâmplat ceva.

- Grav?

- Eu cred că nu. Cred că, din clipa în care te-a recunoscut, a fost ferm convinsă că Florentin a fost sincer, iar tu eşti tati cel adevărat. Şi l-a şters pe el din minte. Aşa cum le-a şters şi pe Nina, şi pe Mirela... şi pe Petre...

- Mda; deci Petra încă nu ştie...

- Nu, dar lucrează la problemă. Dacă o fi o problemă...

Ştefan tăcea, ea tăcea... Până la urmă el şopti, în romanes:

- ... Mă ierţi, fă?

- Ştii bine că te-am iertat deja! Că n-ai făcut nimic...

- Ba am făcut. Te-am făcut să plângi. Mă ierţi?

- Te iert. Tu mă ierţi c-am plâns?

"Şi că sunt romăncă şi că am fost idioată şi nu m-am ascuns atunci, pe Vâltoarei..."

- Te iert, fă. Că femeie ca tine nu este nici una...

Era rău; îi recita maneaua aia şi-o făcuse să zâmbească...

- Ieşi de-acolo. Vino în dormitor.

Aa, deci iar trişa! Dar... Dar era bărbatul; şi era rege. Făcea ce voia el... OK; intră în dormitor.

- Vino în faţa camerei.

Prea bine! Ridică încet capul şi-l privi drept...

- ... Te iubesc!

Ah! Roşi violent şi se grăbi spre baie:

- Eşti rău şi trişezi!

- Evident! Vino înapoi.

- Nu-nu!

- Ano,

- Nu vin înapoi. Că-ţi pregătesc o surpriză, când te întorci.

- Dulce?

- Dulce şi pufoasă.

- Îl pun pe Grasu să sune la aeroport.

- Nu mă amăgi aşa!

- Doamne, ce l-aş pune să sune chiar acum...

Se privea lung în oglindă; avea ochii roşii şi umflaţi, dar zâm-bea... că era iubită...

- ... Dulce şi pufoasă, spui...

- Da.

- Ei, păi atunci trebuie să mă pregătesc, nu?

- Până atunci, trebuie să te odihneşti.

- Şi tu - că mâine ai lecţie de franceză...

- ... Noapte bună, iubirea mea...

- Noapte bună, femeie frumoasă ca luna...

Închise şi lăsă telefonul pe policioară. Se privea lung...

Nu. N-o să mai plângă. Ştefan va insista şi va aduce îndeajuns de multe argumente, pentru ca tatăl lui să accepte realitatea. Se îndoia că bulibaşa nu-şi dorea un nepot; se îndoia şi că era mai maleabil decât Manolache senior, care nu conducea o şatră întreagă şi care, de dra-gul principiului, îl lăsase pe Narcis să plece atunci şi-o lăsase şi pe Florentina să plece acum. Dar Manolache avea cinci copii; Roberto îi dăruise un nepot, Marcel îi dăruise un nepot... Acum, când plecase Florentina, Luminiţa avea un băieţel, Gabi avea gemeni... Bulibaşa nu-l avea decât pe Ştefan. Aşa că era strâns cu uşa "din oficiu"...

O s-o accepte. Chit că va înghiţi Distonocalm pe pâine - bulibaşa va veni la nuntă şi va fi calm. Şi-i va pune salba la gât, chit că-şi va lipi zâmbetul pe buze cu superglue şi va purta ceapă pe sub haine, ca să-i lucească ochii... Că un singur băiat avea; şi, în sufletul lui, va avea un singur nepot. Va aduce o punguţă cu dulciuri şi fetiţei pe care-o creştea băiatul lui...

Făcea un duş şi se culca. Iar mâine îi va cere scuze lui Isamu că ridicase iar tonul, când îi spusese că nu face sângele poc în creieri.

19 ianuarie 2006 - joi

Ana-Maria

Isamu tocmai ieşise în curte. Gata; venea Ştefan! Se ridică şi ea şi se grăbi să urce treptele - că trebuia să-şi ţină promisiunea! Florentina o pusese să promită că o anunţa când vine tati. Promisese de vreo 300 de ori în ultimele 48 de ore. Isamu zâmbise de fiecare dată când o auzise... Micuţa se juca pe covor, cu maşina Barbie şi păpuşile; zâmbi:

- Florentina, vine tati!

Ia uite-o, ce sărise-n sus! Dădu s-o ia în braţe, dar descoperi că mânuţa îi împinse mâna, iar prinţesa porni spre scări. Se grăbi s-o urmeze:

- Te rog să nu fugi pe scări!

Nu fugea, dar de grăbit se grăbea teribil! Tropăia de mama focului - şi chiar se minuna cum reuşea mititica să apuce barele de metal care susţineau balustrada... Aoleu! Fusese cât pe ce să se împiedice! Dar micuţa parcă nici nu observase asta - că nu încetinise pasul...

Ştefan şi Isamu intraseră deja. Vorbeau ceva, chiar lângă uşă. Florentina păşi pe podea, ridică privirea şi-l văzu. Şi se opri, preţ de-o clipă doar... Şi uite-o cum fugea spre el, cu braţele întinse! Iar el o văzuse - că făcea chiar acum câţiva paşi spre ea şi întindea mâinile...

Se opri. Nu mai mergea spre ei. Stătea acolo şi-i privea... Prinţesa nu spunea nimic; Ştefan nu spunea nimic. Se întâlniră; iar mâinile lui prinseră prinţesa de subţiori şi-o ridicară într-o clipă. Braţele micuţe se încolăciră imediat de gâtul lui; el o strânse cu putere în braţe...

Cam de-un an, de când Florentina începuse să meargă, ea nu văzuse asemenea reacţie la apariţia lui Florentin - nici din partea ei, nici din partea lui. Ceea ce vedea ea acum nu avea o explicaţie logică; se întâmpla pur şi simplu. Prinţesa lăsase capul pe umărul lui Ştefan, iar el o strângea în braţe cu ochii închişi... Era atât de dornic să-şi strângă prinţesa în braţe! Şi-asta în timp ce tatăl ei biologic se rezumase mai tot timpul la o ciufuleală scurtă a buclelor şi, rareori, la un pupic pe obraz... Asta în timp ce Florentina nici nu se mai obosise, uneori, să întoarcă privirea spre vocea lui Florentin! Nu prea stătuse ea prin preajma lor; că magazinul cu lanterne o ţinuse departe de prinţesa ei. Dar cel puţin o dată pe săptămână văzuse întâlnirea lor de seară. Şi nu fusese aşa. Nici nu suporta comparaţie...

Observă mişcarea de lângă glasvand şi redeveni atentă. Isamu îi făcea semn "s-o lase moale", că Ştefan venise calm şi binedispus. El îşi amintise de cearta telefonică... Zâmbi slab şi aşteptă... că acum "stătea la coadă"... Într-un târziu, prinţesa miorlăi:

- A fost dol de tati...

- Şi mi-e mi-a fost dor de prinţesa mea. Ia să te văd: ai mai crescut?

Rămase interzisă văzând mişcarea - Ştefan şi-o aşezase în palma stângă şi-i prinsese mânuţa stângă cu dreapta. Şi-o ridicase deasupra capului lui! Florentina chiuia şi râdea şi ţipa, dar nu se clintea din poziţia aia:

- E fică! E fică!

- Nu-ţi fie frică! Tati te ţine bine! Ia să văd cât ai crescut!

Şi-acum răsucea mâna pusă pe post de scăunel, iar Florentina râdea de mama focului şi chiuia şi ţipa că-i e frică... Iar el râdea şi se uita la ea ca la soare...

El era tatăl Florentinei. Era mai mult decât evident acum. Probabil că Florentin ar fi fost cu adevărat tată doar în relaţia cu un băieţel. Tot băieţel îşi dorea şi Ştefan; dar uite că i se lipise de suflet şi prinţesa asta mică...

- Clar: ai mai crescut! Bravo!

O lăsa jos acum:

- Fugi la Isamu, să luaţi amândoi cadoul din maşină! Fugi repede!

Gata - Florentina fugea spre glasvand. Nu apucă să ridice privirea spre el - fu ridicată pe braţe, "transportată" cu viteza luminii la biroul din living şi aşezată pe el. Iar palmele reci ca gheaţa îi prinseră capul:

- Mă ierţi?

Poftim?

- N-am vrut să te fac să plângi! Nu ştiu ce-a fost în capul meu! Parcă eram bezmetic! Mă ierţi că te-am supărat? Şi te-am făcut să plângi?

Ochii verzi erau un pic speriaţi... Ridică încet mâna şi-o puse peste cămaşa lui, acolo unde ştia că era ascunsă dragostea aia mare-mare; şi acum o să-l sărute şi-o să deschidă porţile Disney... Iar el n-o să mai pună întrebări alandala...

Isamu se lupta să ia prinţesa de acolo, că râdea şi striga "pupici"...

Ştefan

Mm, ce bună era prăjitura! Ana se pricepea la aluaturi - iar Florentina tocmai îi povestea cum a pus ea vişinele...

Ochii căprui îl priveau lung... De când intrase pe uşă, Ana îl privise lung, aşa... Şi, indiferent cât îşi storsese el mintea, nu înţelesese de ce. Că nu făcuse nimic special... Să fie din cauza discuţiei telefonice? A faptului că "se scăpase" şi-i dăduse de înţeles că se pregătea "de semnat în catastif"? Greu de spus... Până nu discutau serios, departe de urechile prinţesei, nu va afla. Şi era ora nouă, iar Florentina părea fresh...

Prinţesa îl acaparase cu totul. Îl luase în camera ei să-i arate cum schimbase rochiţele păpuşilor, îi demonstrase că învăţase o mulţime de cuvinte în franceză - şi-l lăsase cu gura căscată, pentru că învăţase într-adevăr multe cuvinte... Numai guriţa ei se auzise!

Oare Ana se simţea "părăsită"? "Căzută" pe locul doi? Îi era frică de constatarea asta; pentru că Florentina era posesivă şi pusese stăpânire pe el, iar el nu ştia încă să o tempereze, să se sustragă uneori...

Isamu plecase la opt; Isabelle şi Emilie plecaseră de jumătate de oră. El baricadase vila - şi nu mai putea aştepta. Aşa că renunţă la prăjitură - se ridică, privind-o lung:

- Vino puţin.

O ducea în bucătărie. Vor vorbi în franceză, ca să nu sperie prinţesa... Închise uşa şi-o prinse de mână:

- Eşti supărată.

- Deloc!

- Ştiu că a pus stăpânire pe mine; dar de la zece

- Nu e vorba de asta.

- Şi-atunci?

- Am aflat răspunsul la întrebarea care o chinuie pe Petra.

Adică?

- Am aflat răspunsul la întrebarea "De ce nu a întrebat niciodată nimic despre Florentin".

Aşa - şi? Care era răspunsul?

- Tu eşti tatăl ei.

Cum adică?

- A simţit că Florentin îşi dorea un băiat. El o mângâia pe creştet şi se concentra asupra oalelor şi-a televizorului. Tu o doreai pe ea - şi ea a simţit asta. Voi doi aveţi o relaţie foarte specială...

Asta o frământa pe Ana? Despre asta era vorba? Florentina cânta iar "Căţeluş cu părul creţ"... O prinse în braţe şi-o "electrocută" - că nu era asta... Într-adevăr, ochii căprui se plecară. Se grăbi să-i ridice bărbia. Căuta răspunsul... Îl căuta... Şi rostea el ceea ce se părea că ea nu putea să rostească:

- ... E legat de discuţia noastră, nu?

Ochii îi arătau că da... Era despre nuntă?... Nu. Era despre părinţii lui?... Nu. Era despre trecutul ei?... Se încruntă scurt:

- Scot cureaua! Şi nici dracu n-a mai văzut până acu' regină bătută cu cureaua la fund!

Tăcea...

- ... Trecutul e pentru istorici, Ano. Şi nu ţi l-ai aranjat tu aşa; alţii au hotărât pentru tine. Şi-au profitat că ai suflet bun şi nu poţi să

faci rău; şi-au făcut ce-au vrut cu tine. Eu... Eu vreau viitorul tău. Vrei să-ţi aranjezi viitorul alături de mine? Îmi dai mie viitorul tău, să încerc să-l fac mai frumos decât a fost trecutul?

Ochii căprui se închiseră grăbiţi; dar Ana aproba cu capul... Iar el ţinea mâna acolo, să nu lase bărbia să coboare, şi aştepta deschiderea ochilor căprui...

- ... Ştiu că ce-ţi cer eu e greu. Dar aminteşte-ţi că toată viaţa am plănuit singur şi am luat decizii singur, fără să mă consult cu cineva, fără să spun cuiva de ce mă duc acolo unde mă duc, de ce pun creioanele cu vârfu'-n jos... Tu eşti aici, în sufletul meu. N-aş putea să-ţi fac rău. Dar trebuie să-ţi cer... Eu am încredere în tine. Dacă tu-mi spui "Ştefane, demolează casa asta", acu' m-apuc. Dacă tu-mi spui să-l sun pe fratele lui Isamu, îl sun. Tu poţi să ai încredere în mine?

Ana aproba cu capul... El o "electrocuta" din nou şi afla următoarea întrebare. Era legată de nuntă... Ridică din umeri:

- Nu ştiu; că nu m-am gândit. Da' îţi spun ce i-am spus şi lui Diamant: odată mi se pune roşu în faţa ochilor şi-n 24 de ore se organizează totul... Şi iar trebuie să te rog să ai încredere în mine - că nu mă pricep deloc la cadouri, dar la organizat surprize nu mă-ntrece nimeni...

Ana aproba iar cu capul - şi parcă-parcă ar fi zâmbit... Mai era ceva?... Nu. Dar ochii căprui îl studiau lung... Decise să-i spună şi el un secret:

- ... Îţi spun un secret. Atunci când tu nu mai zâmbeşti, eu încep să mă îngrijorez... Că mă ştiu cum sunt şi mi-e frică să nu descopăr vreodată limita răbdării tale...

- Tati, aide!

Prinţesa îşi pierdea răbdarea. Iar el nu reuşise s-o facă pe Ana să-i spună...

- Tati, ude esti?

- Vin imediat.

Ar fi vrut să poată să-i transmită, printr-un sărut, tot ce avea acum în minte. Toate planurile, toate speranţele, toate sentimentele pe care nu le putea rosti. O privea lung, se apropia de buzele serioase şi încerca să cuprindă totul...

Ana-Maria

Brr!

Uşa se dădu de perete:

- Tati, aide!

Sărutul nu durase mai mult de-o secundă. Dar... Dar ce fior! Ce-a fost asta? Ameţise; şi nici el nu era mai dezmeticit...

- Tati, aide odată!

Mergeau în sufragerie. Ba nu - Ştefan le ducea spre scări. Le ducea... în camera prinţesei. Unde "trona" cadoul, încă nedespachetat.

- Tati, aide vedem cadou!

- Haide.

Se aşeză în fotoliu; el rupea scociul, prinţesa fremăta toată pe lângă el...

- Tu nu vii?

- Eu "mi-am făcut plinul". E rândul tău la jucării...

Zâmbea cu subînţeles, ca să-i adoarmă vigilenţa... Şi uite că reuşise - distras şi de nerăbdarea Florentinei, Ştefan renunţă la "electrocutare" şi desfăcu cutia. Se sprijini de spătar şi zâmbi. Îl privea lung...

Stătea în genunchi, lângă Florentina. Scotea rând pe rând bucăţile de plastic... Ia uite ce-i adusese - ditamai bucătăria de prinţese! Nu era asamblată; el examina fiecare piesă, încerca să le aşeze într-o ordine logică... se încăpăţâna să nu caute instrucţiunile în cutie...

Florentina nu avea răbdare să vadă ce face tati acolo; ea se aplecă spre cutie... Şi începu să ceară - că ea era prea mică iar cutia prea înaltă şi nu se putea băga în ea ca să "sape" pe-acolo. Iar el începu să-i dea. Ea cerea oala mare şi roşie, iar el se oprea din asamblat şi i-o dădea... Şi pe urmă ea cerea furculiţele; el se oprea şi i le dădea... Pe urmă ea voia polonicul - dar nu ăla mare, ăla micu'. Şi pe urmă voia şi polonicu' ăla mare. Şi dacă i-ar fi cerut o ceşcuţă de praf de stele, el s-ar fi dus şi i-ar fi adus. Iar prinţesa începuse să le-ntindă pe toate peste tot pe jos, iar el n-avea nimic împotrivă...

Gata; prinţesa obosise să tot ceară. Şi era curioasă ce pocnea tati la bucătăria ei - că începuse să îmbine piesele! Ea se încrunta şi se apleca să vadă cum făcea tati; el insista să nu se uite totuşi în instrucţiuni... Probabil că o văzuse asamblată în magazin şi îşi testa memoria şi deducţia logică...

Omul ăsta nu merita un băiat. Omul ăsta merita mulţi copii. Câte doi în fiecare cameră neutilizată din casa asta. Şi-apoi merita ca ea să compartimenteze livingul şi să mai facă nişte camere - că alea patru nu erau de ajuns, pentru câţi copii ar fi meritat omul din faţa ei.

Soarta se purtase foarte ciudat cu ea. Şi cu el. Întâi, soarta i-o arătase lui pe ea - contesă în mijlocul cumnatelor ţigănci. Şi-apoi îl testase şi i-o ascunsese; şi aşteptase să-i vadă determinarea. Care nu existase, la momentul ăla; aşa că soarta îl lăsase s-o cam uite... Timp în care o modelase pe ea, o ajutase să înveţe...

Şi-apoi soarta i-o arătase lui pe ea, dansând tango - iar ea ştia că pusese multă pasiune în mişcările alea! După care i-o dusese pe ea în şatră - ca un fel de compensare la imaginea contesei... sau de dovadă a schimbărilor făcute de ea... Iar asta-i pusese lui capacul. El "se ambalase", ea se retrăsese... Soarta o făcuse să se retragă, îngrozită de rapiditatea şi determinarea cu care el se apropiase de ea. Scopul sorţii fusese să-i arate lui că trebuie să se schimbe. Că acel Ştefan, aşa cum era pe-atunci, o îngrozea pe femeia pe care-o iubea. "Uite-o cât de frumoasă e; simţi cât de mult o iubeşti? Schimbă-te, că e îngrozită de tine! Tu nu eşti în regulă - schimbă-te!" Iar el nu înţelesese; sau nu ştiuse să înţeleagă. Soarta o făcuse să-l respingă; să nu vadă în el decât interlopul deosebit de periculos, care-o răzbunase şi plănuia s-o fure... Iar el trişase - pusese în spatele ei un zid de tineri de 2 pe 2, raşi în cap şi îmbrăcaţi în geci negre. Când ea ajunsese la zidul ăla, el o prinsese. Şi-o dusese la Cernica. Şi insistase s-o ţină lângă el, neînţelegând că nu-i era frică de el ca om - îi era frică de planurile lui, de viitorul ilustrat de el...

Şi-apoi soarta îi pusese faţă-n faţă - el obosit şi trist, ea salvată de perfuziile omului lui Ceauşescu. Şi vorbiseră. Abia atunci o ascultase şi el. Abia atunci înţelesese şi el ce-i transmitea soarta. Şi o dusese înapoi - deşi i-ar fi fost la fel de simplu s-o urce într-un elicopter...

Şi-apoi soarta o pusese pe ea să se preocupe de lanterne şi papuci şi lumânări chinezeşti - că el fusese foarte ocupat. El începuse să se modeleze pentru ea. Mai modela puţin, mai privea poza ei... Se oprise din modelat atunci când îi murise inimioara de platină; venise în România s-o îngroape pe Laura şi să afle veşti despre ea. Iar soarta îi măsurase atunci pe amândoi, îi cântărise... Ea fusese singura care nu se mai gândise la Ştefan; în rest, toţi o întrebau ce mai face Ştefan, dacă mai vorbise cu Ştefan... Dacă plănuia să plece cu Ştefan la Albena... De parcă ea fusese nebună că nu înţelesese... Când de fapt soarta îl ascunsese bine, să nu-l vadă nici în faţa ochilor, nici în gânduri. Ca să fie surpriza cât mai puternică. Pentru că, în timpul ăsta, soarta lucrase serios cu amândoi. El se familiarizase cu conceptul de familie; ea îşi amintise că nu prea avusese adolescenţă. Şi-atunci soarta îi unise. Din nou. De data asta, se părea că pentru totdeauna.

Tocmai pusese şi blatul deasupra; Florentina fremăta toată, cu oalele în braţe... Ştefan luă unul dintre sertare şi-l plie; şi ridică privirea spre ea... Era îngrijorat. Ea stătuse pe fotoliu şi-l privise lung - iar el observase asta şi se tot întrebase la ce se gândea soţia lui... Zâmbi şi se ridică:

- Tocmai am terminat un calcul. Dar îl discutăm mai târziu; OK?

- OK.

Se aşeză lângă bucătărie şi începu să strângă furculiţele împrăştiate pe covor. Cu cât terminau mai repede, cu atât mai repede se culca prinţesa. Şi discutau calculul ei. Abia aştepta...

Ştefan

Ana calculase copii. Din nou. Cât stătuse în fotoliul ăla şi-l privise, soţia lui îl cântărise, îl măsurase bine... După cum îi "citise" el zâmbetul, concluzia era tot patru. Adică "cu plus". Iar el nu putea... Că zilele trecute îi dusese şi lui Ramon o jucărie... şi-i povestise despre venirea surioarei lui acasă...

Florentina dormea dusă. Aşa că se ridică şi-şi trase soţia spre scări. Şi, imediat cum Ana închise uşa dormitorului, o prinse de umeri şi-o lipi de perete. Ca să nu-i lase timp să-i spună rezultatul calculului. Că-şi amintise - şi-i venea să plângă!

Ana-Maria

Braţul lui o strângea uşor lângă el. Ea se gândea...

Ştefan fusese în şatră. Era sigură că trecuse pe la mormânt... Era sigură că rostise cuvintele "Fetiţa mea a venit acasă". Acasă, unde ar fi trebuit să vină şi băiatul lui. Unde-şi dorise atât de mult să vină băiatul lui...

Dragostea lui Ştefan pentru Florentina era imensă. Era atât de mare, că părea ireală! Dar era perfect justificată, dat fiind faptul că îi dăruia ei şi dragostea strânsă pentru Ramon... Că dragostea aia mare-mare îl sufoca ori de câte ori îşi amintea că era încă în el, că nu i-o dăruise băiatului lui... Că el nu-l luase în braţe, să încerce măcar să-i transfere cumva...

Refuzase rezultatul calculului ei. Pur şi simplu "o luase repede", n-o lăsase să-şi amintească... Nu-i dăduse timp să-i spună, sau să-i arate... Apoi o luase repede în braţe, ca s-o adoarmă cât mai iute...

Se ridică uşor şi se apropie de rafturi. Căuta CD-ul ăla... Gata. Melodia... Nu, nu era ăsta. Oof, ar fi trebuit să-şi facă timp să le rearanjeze! Că după ce le trântise, rămăseseră aşa... Şi asta-i amintea că începuse multe lucruri, pe care apoi le lăsase în suspensie... Gata! Ăsta era! Alergă la uşă... Se opri şi întinse mâna spre el. Spera să vină...

Oftând greu, soţul ei se ridică. Şi-i strânse uşor mâna. Îl trase afară; dar îl simţi ezitând... Şi totuşi, îi spusese azi că are încredere în ea! Gata - acum mergea cu ea! Îl trăgea sus, la mansardă...

- Nu, Ana.

Ea nu spunea nimic - ea îl trăgea ferm, hotărâtă să-l facă să urce... Gata! Îl aşezase pe pătura miţoasă. Se grăbea să pună CD-ul... Melodia 7 - *Sunset*... Telecomanda... Se aşeză lângă el şi zâmbi slab:

- Am greşit calculul. Că mi-a scăpat o variabilă. Trebuie să-l fac din nou, zilele astea.

- Te rog, hai să

- Nu vorbim despre asta. OK. Te-am adus aici ca să asculţi o melodie. Şi ca să-ţi spun ceva... Oamenii care trăiesc în stres, mor mai repede. De comoţie cerebrală. Oamenii care trăiesc în stres dar se descarcă periodic, mor mai târziu. Tot de comoţie cerebrală. Eu mă-ncui în baie şi descarc stresul, iar tu nu mă vezi şi-atunci nu redecorezi. De unde tragem concluzia că, peste mulţi ani, o să mă laşi văduvă. Îţi cer prea mult dacă te rog să tărăgănezi la maximum momentul ăla? Şi să mai descarci un pic din stresul care te apasă?

Soţul ei se răsuci şi puse capul în poala ei. Şi-şi ascunse faţa în bluza ei de pijama... Apăsă butonul telecomenzii şi-o lăsă deoparte. Şi-i acoperi capul cu palmele - că acum regele îşi va plânge din nou băiatul şi se va descărca... Şi-apoi va îngropa cumva durerea aia din suflet, pentru că regina lui voia un rezultat... Şi-o să-i dea el rezultatul la care-ar fi ajuns ea - că o iubea prea mult, ca să-i refuze ceva...

21 ianuarie 2006 - sâmbătă

Ştefan

Se pregătea să iasă din birou - se ducea la joacă. Petra îşi scria evaluarea, Adina tocmai terminase a treia tură de franceză, Ana se dusese la salon iar el aprecia că mai avea jumătate de oră de joacă, până la masa de prânz. Azi o s-o roage pe prinţesă să-l înveţe cum se face ciorba... Că ea ştia!

Se ridică, iar mobilul începu să piuie. Ia uite!... Nicuşor? Hm; se întâmplase ceva? Răspunse:

- Da.
- Salut, Ştefane.
- Salut.
- Ce faci? Ai treabă?
- Nu. Tocmai mă pregăteam să mă duc la prinţesă şi s-o rog să-mi explice cum se face ciorba.
- Aha! Şi poţi să întârzii un minut?
- Sigur că da. S-a întâmplat ceva?
- Păi s-a întâmplat! Uite, m-a sunat tata adineauri, că mama nu prea se simte bine şi mă roagă să pornesc spre casă. Aşa că suntem în maşinuţa personală, tocmai am ieşit din Satu Mare...

Aoleu! Florentin! Violeta! Luminiţa! Bombăni, pe un ton coborât:

- Bă, e şi nevastă-ta acolo?
- Aa, stai liniştit! Că lucrurile s-au schimbat mult de-atunci!

Adică... Adică Luminiţa nu mai ţinea cu neamul Manolache? Greu de crezut...

- Băi, deci s-au logodit. Safirul montat de mine a făcut-o pe soacra mică să ceară urgent apă şi săruri, de ne-a speriat pe toţi...

O auzea şi pe Luminiţa chicotind...

- Socră-miu e tare oacheş aşa, fără mustaţă; da' a rămas cu ticuri...
- Şi Florentin ce părere are?
- El e fericit. Mai ales că socrii au vorbit o chestie foarte secretă, soacrele au vorbit altă chestie ultrasecretă... Şi-am aflat toţi cu viteza luminii că "le-au dat dezlegare". Că nu fac nuntă cu cearceaf.

Râdea - că-şi amintea chipul purtător de cârlionţi blonzi şi-şi imagina cu uşurinţă ce culori "isterice" trebuie să fi fost pe el când toţi cumnaţii şi cumnatele ei aflaseră că avea undă verde la făcut prostii! Neamul Manolache nu-şi ascundea trăirile - când erau veseli aplaudau, când erau furioşi urlau şi spărgeau... Acum aplaudaseră şi fluieraseră cu subînţeles. Florentin probabil că nu se dezisese şi o lăsase să se descurce singură... Se grăbi să răspundă:

- Bun. Acum sunt şi eu mai liniştit.
- Băi, mi-a mai zis tata o chestie, când m-a sunat... Cică marţi, pe la două, l-a sunat taică-tu. Şi era supărat fleaşcă.
- La două? Păi îi mai trecuse! Că eu am plecat de-acolo pe la zece jumate!
- Nu ştiu ce i-ai zis şi ce i-ai făcut; da' era foarte nemulţumit că o creşti tu pe fetiţa lu' Manolache. Nu înţelegea cum poţi să faci asta, în condiţiile în care Ramon e acolo, cu ei...

Adică de ce primise copilul ei, dacă nu-i dusese copilul lui... Ciudat! Că, în materie de copii, tatăl lui nu "calcula" aşa! Că doar Diamant crescuse şi locuia în continuare în şatră, nu?

- Tata i-a explicat unele lucruri. Şi ştii că tata "are metodă"! Da' el, nu şi nu; că cică a văzut un filmuleţ. Şi cică Florentin a învăţat-o pe-aia mică să-ţi spună "tati", de parcă a încercat "să ţi-o paseze". Una dintre nemulţumiri a fost că tu o s-o creşti şi pe urmă el o să ridice pretenţii...
- Spune-i lui taică-tu că Florentin a semnat nişte hârtii, prin care a renunţat la prinţesă. Iar eu o să discut cu un avocat, să găsesc o modalitate legală de a o trece "pe numele meu" fără să-l şterg pe Florentin din certificatul de naştere. Dar mă tem că nu se poate face nimic,

înainte de căsătorie. Ar trebui s-o înfiez eu, pentru ca după căsătorie să figureze şi Ana în hârtii... Şi e mult mai complicat aşa.

- Auzi?... Pot să-ţi zic, sau...?

- Spune, că telefonul meu e OK iar pe tine nu te-ascultă decât nevastă-ta.

- Încurajatoare veste...

Râdeau... Iar Nicuşor rosti, de fapt, întrebarea tăticului lui:

- Da' de ce nu-i schimbi tu certificatul de naştere?

- Pentru că, în caz de Doamne fereşte, prinţesa nu trebuie să ajungă într-un orfelinat.

- Aha... Băi, eu ştiu să lipesc pietricele. Tot avocatul ăla-i baza. Da' Violeta plutеşte, iar Florentin nu ştie cum s-o facă să împacheteze mai repede şi să se mute la el acasă. Şi l-am văzut uneori uitându-se lung, aşa, după ea... Una peste alta, eu zic că taică-tu se îngrijorează degeaba.

- Şi totuşi se îngrijorează - pentru că-i bulibaşă şi trebuie să se gândească la absolut toate variantele. Îţi mulţumesc mult că mi-ai zis. O să vorbesc cu Perla, să văd ce ştie ea...

- Dacă crezi că poţi să-i transmiţi ceva prin tata, să-mi zici!

- Nicuşoare... O să-ţi zic. Deşi mă tem că nimeni nu mă poate ajuta cu chestia asta. Trebuie s-o duc singur până la capăt. Şi mă ştii că-s repezit şi n-am răbdare...

- Ştiu! Da' am observat că în ultimul timp ai început să faci progrese...

- Progrese mici. Oricum, îţi mulţumesc mult.

- N-ai de ce.

- Te las să fii atent la drum - că trebuie să traversezi o ţară, iar Luminiţa e tare vorbăreaţă...

Nicuşor "râdea zmeieşte"...

- Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu... Nicuşor îi dăduse o veste tare bună! Ceea ce le arătase şi le spusese el marţi limpezise multe gânduri cu care tatăl lui se chinuise în ultimul timp. Iar după ce el aruncase CD-ul în foc şi plecase vijelios, tăticul lui îşi luase toţi cunoscuţii la rând şi-i sunase, căutând măcar unul care să dea dreptate nedreptăţii lui...

Selectă numărul mătuşii lui şi apăsă butonul verde. Acum e-acum!

- Da, Ştefane.

- Sărut mâna, tuşico.

- Să trăieşti. Bag seamă că ai primit nişte veşti şi vrei să ştii ce s-a întâmplat.

Deci Perla ştia ceva... Se reaşeză - că o să stoarcă toată informaţia din ea, iar asta o să-i ia ceva vreme:

- Tuşico, m-a sunat Nicuşor al lui nea Vlad. Îl ştii...

- Da; prietenul tău.

- Exact. Şi mi-a zis că tata l-a sunat pe taică-su după ce-am plecat eu. Şi era nemulţumit, că de ce cresc eu fetiţa lui Florentin. Că el a "montat-o" să-mi spună "tati" ca să mă înmoaie, eu s-o cresc şi apoi el să emită pretenţii.

- Da; cam despre asta a vorbit toată marţea p'-aici. Şi la telefon, şi faţă-n faţă.

- Perlo, Florentina e fetiţa mea. De când am văzut-o prima oară, am vrut să fie copilul meu. Îţi aduci aminte când au adus-o, atunci, în şatră?

- Sigur că-mi aduc aminte! Că ce-a mai plâns maică-ta atunci, că nu te faci odată om serios, să te vadă jucându-te aşa cu copilu' tău!

- Marţi, pe CD, m-a văzut jucându-mă cu copilul meu. Şi-al Anei. Te rog, fă cumva să-i faci să înţeleagă asta! Că lucrurile nu se mai schimbă! Florentin a semnat nişte acte prin care renunţă la copil. Nu mai are nici un drept asupra ei. Iar după ce mă-nsor cu Ana, o să fac cumva să-i figurez eu în acte.

- Nu te ambala, că am să-ţi zic ceva. Stai un pic.

O auzea vorbind cu cineva. Îi spunea că are o treabă urgentă... Şi acum gâfâia de mama focului - semn că alerga. Femeie de 42 de ani, o pusese să alerge prin zăpadă...

- ... Aşa. Fii atent, că mi-a zis maică-ta o chestie pe care nici ea nu trebuia s-o ştie. Taică-tu a primit miercuri un plic din Franţa. I l-a adus DHL-ul. Săracu' copilu' ăla, se făcuse stacojiu când a văzut unde trebuie să oprească - şi n-a intrat în şatră, a stat cuminte lângă maşină, pe potecă, până s-a îndurat unu' şi l-a strigat pe taică-tu...

Perla râdea; şi el râdea, dar cam forţat - că tatăl lui primise un plic din Franţa iar el nu ştia nimic despre asta...

- Şi a luat plicul şi s-a dus cu el în rulotă. După vreo două ore, a ieşit şi l-a aruncat în foc. Maică-ta habar n-are ce scria - că a văzut nişte hârtii şi-un aparat de-ăla mic, cu căşti. Iar el a trimis-o imediat la mine, să-i întind cărţile de tine. Da' din clipa în care a deschis plicul, taică-tu e complet schimbat.

- Stai puţin. Adică a primit din Franţa nişte hârtii şi-un MP3?

- Dacă aşa zici că se cheamă, atunci da - asta a primit.

- O chestie mică, cu căşti?

- Da, doape de-alea de-şi pun tinerii în urechi şi ascultă muzică.

Deci un transcript şi-o înregistrare. Din Franţa. Contele i-ar fi trimis muzică clasică, dar nu şi partiturile - şi l-ar fi anunţat în prealabil pe el. Ana ar fi leşinat numai gândindu-se să-i trimită ceva tatălui lui! Ridică privirea spre Isamu... Chinezul lui întoarse capul spre el - şi-apoi simţi brusc nevoia de-a privi în altă parte! Că-l "electrocutase", se lămurise şi tocmai îi promisese lucruri mari... Scoase şi el un sunet, ca s-o facă să continue:

- Aşa...

- Aşa. Iar după ce-a ieşit şi-a aruncat plicu' pe foc, n-a mai zis nimic la nimeni. Nici întrebat, nici neîntrebat. Şi indiferent cine deschide discuţia despre tine sau despre ea, el taie vorba scurt, aşa cum face el. Şi le zice la toţi, inclusiv maică-tii, "Lasă, că am eu socoteala mea", după care se-ntoarce pe-un călcâi şi pleacă. Iar el aşa, de la el, nu mai zice absolut nimic nici de tine, nici de fetiţă, nici de Ana. Gata: are el socoteala lui.

Tăcuse; şi el tăcea. Se întreba ce-i trimisese Isamu... Mătuşa lui deveni abia acum precaută:

- Să înţeleg că nu i-ai trimis tu ceva...

- Nu; dar cred că ştiu cine şi ce i-a trimis.

- Păi să-mi zici şi mie, să-i zic maică-tii! Că nu mai poate, sărăcuţa, s-o scoată la cap cu el! Că vrea să discute cu el, da' el i-o zice că are socoteala lui şi-o lasă aşa!

- Bine; când aflu, îţi zic. Da' matale, tuşico, ce zici?

- Mă... Eu zic că e mai bine. Că măcar nu mai tună şi fulgeră p'-aici! Da' e musai să afli socoteala lui. Şi ştii ce cred eu? Cred că a început să se obişnuiască cu ideea. Că tu-l ştii bine, ce suflet are şi cum gândeşte - problema nu e copilul ei.

- Ea e problema. Şi-o să aflu şi-o să-ţi zic.

- Aşa. Tu ce mai faci?

- Ce să fac; bine. Mă pregătisem să mă duc să învăţ cum se face ciorba în oale roşii de plastic, când a sunat Nicuşor.

- I-auzi! Găteşte deja?

- Aa, găteşte pe rupte! Joi a pus ea vişinele în prăjitură...

- Ţi-a făcut prăjitură cu vişine?

- Mi-au făcut amândouă.

- Cred c-a ieşit o nebunie...

- Curată nebunie.

- Păi hai: du-te şi fă ciorbă. Şi pe urmă află ce-a primit taică-tu şi linişteşte-o pe maică-ta.

- Sărut mâna.

- Să trăieşti.

Apăsă butonul...

Deci Isamu se înfuriase rău marţi seara - probabil imediat după ce urlase la el să se ducă şi să stea lipit de Ana! Şi acoperise camera video, după care îi trimisese tatălui lui...

Ce-i putea trimite Isamu, scris şi audio? Păi în primul rând un bilet, care explica pachetul per total. Apoi... Se îndoia că Isamu simţise brusc nevoia să-şi testeze capacităţile de consilier marital; aşa că printase probabil transcriptul şi-l pusese-n plic, lângă MP3-ul pe care salvase cele două convorbiri telefonice. Alea în care el îşi cerea iertare iar ea intenţiona să se lege de piciorul patului din rulotă. Chi-

nezul lui era foarte pragmatic - chestie pe care chiar o aprecia. În problemele lui personale, Isamu se amesteca doar atunci când îi cerea el s-o facă. Şi nu făcea niciodată mai mult decât i se spusese să facă. Dar uite că reuşise să-l scoată din ţâţâni! "Lucru mare" - putea spune el, cunoscându-l de-atâta timp...

Sau era altceva la mijloc? Oare chinezul se amesteca în relaţia lui cu tatăl lui pentru că voia să-l vadă calm şi concentrat la afaceri? Sau pentru că voia să-l vadă însurat cu Ana? Ce voia chinezul?

Decise să afle totuşi răspunsul lui:

- ... De ce?

Nu-şi primea răspunsul... Se ridică şi porni spre uşă: o să-i spună el, la un moment dat. Nu era ceva urgent - bine măcar că ştia ce primise tatăl lui!

Isamu rosti scurt:

- Pentru că nu are dreptate.

Adică voia şi el să joace la nuntă. Şi îmbătrânise şi nu prea-l mai ţineau nervii, când se răcnea la el la unşpe noaptea din motive sufleteşti. Se abţinu cu greu să nu zâmbească; ieşi din birou, cu intenţia de-a afla totuşi cum se face ciorba... Dar Florentina era ocupată cu Petra acum. Coborî deci în living. Îşi va aştepta soţia, să se întoarcă de la salon.

Azi, după ce adormea Florentina, vor ieşi într-un club. Ceva fără dans - sau cel mult cu blues-uri. Că se lăsase pe tânjală în ultimul timp, iar Florentina cam pusese stăpânire pe el. Simţea nevoia acelor ore petrecute alături de soţia lui - doar ei doi, aşa cum fuseseră ei nu foarte demult...

23 ianuarie 2006 - luni

Ana-Maria

Trase glasvandul şi se încruntă: mm, ce-o durea mâna! Dar nu voia să se plângă - ştia că o să-i treacă în jumătate de oră.

Se întâmplase ceva sâmbătă, cât fusese ea plecată "să se facă frumoasă". Îşi găsise soţul aşteptând-o în living, sprijinit de birou; îmbrăţişarea fusese altfel, iar el o anunţase că o invita în oraş după ce adormea minora... Fuseseră într-un club destul de răsfăţat; se ocupaseră de cafea şi multă-multă dragoste - de vreme ce nu dansaseră decât două blues-uri şi ajunseseră acasă spre dimineaţă, cu rujul ei digerat demult... Iar din seara aceea, Florentina nu-l mai acaparase pe tati mai mult de 5 minute. Că găsise el de fiecare dată o modalitate de-a se sustrage şi-a se strecura spre ea - regina lui.

Oare Ştefan se temea ca ea să nu se simtă dată la o parte? Oricum, Florentina o împingea neaoş ca să poată să urce ea prima în braţe la tati! Problema era ierarhia lui - şi nu, nu se simţea trimisă pe locul doi în ierarhia soţului ei. Probabil că Ştefan încerca să egalizeze cumva timpul petrecut cu ele două, dar să nu umble deloc la timpul pe care obişnuiau să-l petreacă împreună înaintea venirii Florentinei. O să-i atragă atenţia asupra acestui aspect - că la timpul pentru afaceri nu-l lăsa ea să umble. Şi nici la timpul pentru el.

Dealtfel azi, după ce merseseră împreună la lecţia ei de tir şi antrenamentul lui de tir, el o adusese acasă şi demarase spre sala de forţă. Ea avea cam două ore de petrecut cu Florentina... şi de găsit cuvintele ideale pentru a-l convinge pe Isamu.

Se lăsase pe tânjală cu multe lucruri. Le începuse şi uitase să le mai continue. Documentarea ei era "uşor în pom"...

Stop! Documentarea... De ce nu se documenta şi în privinţa tatălui lui Ştefan? Viaţa din şatră era aproape un mister pentru ea! De ce nu căuta nişte cărţi serioase, pe care să le citească şi care să-i mai răspundă la întrebări?

... Nu. Nu va învăţa şi asta tot din cărţi. Data viitoare, când vor merge împreună în România, o să încerce să discute cu Diamant. Să-l întrebe pe el ce-ar fi trebuit să facă ea, ca să se apropie cât de cât de nora pe care-o putea accepta tatăl lui Ştefan. Avea sentimentul că mama lui o acceptase deja... Şi-ar fi vorbit mai degrabă cu Perla - dar se îndoia că se putea duce în şatră. Şi nici nu putea "s-o convoace" la o discuţie la Cernica, pentru că "i-ar fi băgat scandalu'-n rulotă"...

Urcă treptele şi ciocăni la uşa biroului. Care se deschise prompt. Intră şi nu zâmbi:

- Bună.

- Bună.

Isamu o privea lung. Aştepta să audă motivul pentru care îl vizita în birou! El avea treabă, iar ea voia ceva şi nu putea să spună...

- ... Ce s-a întâmplat?

- Mă gândeam la lista aia cu lucruri pe care ar trebui să le fac, ca să ajung şi eu la viteza 10...

Acum chinezul începu să râdă:

- Şi unde-ai ajuns cu bifele?

- La sabie.

Râsul îngheţase pe buzele lui... Ea nu zâmbise deloc, aşa că se explică:

- Istoria nu trebuie să se repete. Iar eu intru, în ultimul timp, în încăperi cu foarte multe săbii, purtate de mânuitori experimentaţi. Ar trebui să ştiu măcar două eschive ieftine. Aşa că şcoala de scrimă iese din discuţie - că nu intenţionez să atac, ci doar să fug tare...

- ... Am nevoie de aprobarea lui Ştefan pentru asta.

- Ştiu. Dar voiam să-ţi spun întâi ţie... Că dacă tu spuneai "Nu", nici nu-i mai spuneam lui!

- Nu eu trebuie să spun "Da", ci el.

- Iar el se va repezi să spună "Nu".
- Probabil că da.

OK! Discuţia decurgea după cum o gândise ea, aşa că ridică din umeri şi rosti şi partea a doua a planului ei:

- Atunci, dacă el spune "Nu", presupun că o să-mi închiriez o mulţime de filme cu ninja şi-o să exersez într-o pernă, cu lingura de lemn a lui Emilie. Dar ar fi păcat - că m-aş alege cu un curs de balet, nu cu lucruri serioase...

Îl făcuse să râdă... Şi era evident că nu voise să râdă, pentru că adevărata ei intenţie fusese să-l roage pe el să vorbească cu Ştefan... Şi-acum îi zâmbea şi aştepta... că ştia că Isamu o plăcea şi ieşea uneori din propriile socoteli ca să o ajute...

- ... Bine. O să vorbesc eu cu el, când vine. Dar nu garantez că n-o să înveţi balet în singurătate.

Adică îi spune, dar nu insistă. Perfect şi-aşa! Porni spre uşă:

- Sunt sus, la mansardă.
- Ana...

Da?

- Poţi să stai liniştită în privinţa părinţilor lui. Că n-au nimic cu tine.

Înlemnise; adică el ştia că... Adică poate să... Cum adică?

Ochii negri reveniseră la ecran. Ea nu se putea clinti... Zgomotul tastelor o dezmetici totuşi - stătea degeaba acolo, că el nu-i va mai spune absolut nimic! Ieşi, închise uşa...

Deci Isamu ştia că părinţii lui Ştefan n-au nimic cu ea. Iar ei nu-i venea să creadă! Era româncă! Fusese în Serbia, fusese măritată cu vărul lui Diamant, avea o fetiţă din măritişul ăla iar ei n-aveau nimic cu ea? Incredibil... De fapt...

De unde ştia Isamu chestia asta? Trăsese el concluzia, sau "fusese informat"? Cine-l informase? Ce naiba se întâmplase?

... Stop! Gata cu gândurile alea! Părinţii lui Ştefan nu aveau nimic cu ea. Atât o interesa, din fraza aia. Dar asta însemna că aveau ceva cu Ştefan. Sau poate că Ştefan îi grăbea foarte tare, pentru că se grăbea el foarte tare...

Ştefan voia să-i pună inelul pe deget. Voia s-o vadă semnând în catastif. Tânărul de 21 de ani, obişnuit să-şi împlinească dorinţele "pe loc", o voia pe ea. Şi nu putea să aştepte; dar nici nu putea să-şi trimită oamenii "să-i ia pe sus" pe părinţii lui şi să-i aducă la primărie! Că nu voia doar să-i vadă figurând în poze; voia să-i simtă aproape de el, bucurându-se pentru el... Soţul ei ştia că după inel venea bebeluşul; o cunoştea bine, cu siguranţă n-avea dubii în privinţa asta! Iar bebeluşul lor trebuia să fie şi nepot. Iar soţia lui trebuia să fie şi nevastă. Şi noră. De-asta se căznea şi "îi pistona" cu telefoane şi filmuleţe, de-asta se ducea la ei şi se înfuria teribil... Că bulibaşa voia să-l vadă pe el făcând ceva anume, sau schimbându-se, sau...

Deci problema era strict tată-fiu. Ea, Ana-Maria, nu era nici bună, nici rea - era acceptabilă. Veste care-o făcea să răsufle uşurată - că nu voia mai mult. Voia un "Da" - şi-atât. Ştefan era problema...

O să discute cu Diamant. Şi poate şi cu Perla, dacă o s-o aibă vreodată "la îndemână"! La ţaţa Dida nu va mai suna niciodată...

Pornise spre mansardă. Se ducea la mansardă pentru că... Voise să urce la mansardă pentru că...

Uitase. Vestea aia apăsase butonul roşu - era euforică şi vizibil lipsită de "direcţie". Nu mai voia să facă nimic - nici să se joace cu Florentina, nici să asculte muzică... Nici mâna n-o mai durea!

Începu să râdă şi coborî în living. Şi porni calculatorul - o să se uite la modele de rochii de mireasă. De ce, nu ştia. Dar aşa-i venise! Pur şi simplu!

Ştefan

Isamu cobora treptele; el se delecta cu bomboane, că azi fusese la sală "şi-şi permitea"...

- Am plecat spre casă.
- OK.

Îşi strângeau mâinile... Şi? De ce nu pleca spre casă? Chinezul lui păru un pic încruntat:

- ... Are aşa un stil de-a pasa discuţiile dificile, că nici nu mă pot supăra pe ea! Vrea să înveţe să fenteze sabia.

Cee?

- Face parte din lista ei de lucruri pe care trebuie să le ştie, ca să ajungă la viteza 10. A bifat pistolul, aşa că eu o cred...

Tăcea - că Ana voia să se joace cu *katana*! Şi chiar şi el se gândea de două ori înainte să apuce mânerul ăla!

- Mi-a spus că istoria nu trebuie să se repete. Şi cum ea intră, în ultimul timp, în încăperi cu foarte multe săbii, vrea să ştie măcar două eschive.

Pe dracu - Ana plănuia să învârtă sabia deasupra capului!

- Şi nu vrea să se înscrie la şcoala de scrimă, că nu vrea să atace. Vrea doar să fugă tare.
- ... Tu ce zici?
- Că pot s-o învăţ eu câteva eschive.

Adică el era, în principiu, de acord. Dar ştiau amândoi că eschive fără atac nu se putea...

- Cred că s-a gândit deja la atac şi şi-a planificat câteva mişcări despre care tu nu trebuie să bănuieşti nimic, ca să nu te îngrijorezi.

Chinezul lui era extrem de deştept!

- Dar la capitolul eschive nu vrea să rişte - că, dacă e rănită, nu mai poate să lovească, nu?

Aprobă...

- De fapt n-are nevoie de scrimă, ci de mişcare fizică. Aerobicul ăla cu manele era al naibii de bun...

Aprobă din nou...

- Şi are dreptate, când se gândeşte la cantitatea de metal adunată în jurul ei - că vă duceţi împreună peste tot. Iar ea vrea să fie pregătită - aşa cum eşti şi tu pregătit întotdeauna...

Aproba, aproba... Isamu zâmbi:

- Şi ştii de ce am acceptat să-ţi spun eu asta? Pentru că, dacă tu spui "Nu", ea o să-şi închirieze multe filme cu ninja şi-o să exerseze cu lingura de lemn într-o pernă. Şi e păcat, că s-ar alege cu un curs de balet...

Bufni în râs:

- Aşa a spus?
- Da.
- Deci voia să se-apuce de asta de-acu'... patru zile. OK; în măsura în care ai timp şi chef, arată-i câteva mişcări. Dar te rog să n-o menajezi.
- Crezi că aş menaja-o?
- Da.
- Te înşeli.

Ridică din umeri: dacă aşa credea el...

- Dar să nu te superi dacă ţi-o umplu de vânătăi.

Nega, zâmbind... Se ridică:

- Oricum, mai departe de lecţia 10 să nu treci - că tăişul e mult mai periculos decât glontele. Iar ea e lângă mine atunci când mergem în încăperi cu mult metal - şi n-am îmbătrânit chiar atât de tare.

Isamu aprobă cu capul şi porni spre uşă. Deci Ana...

Ana voia să-şi învingă teama. Da, avea încredere în el. Dar îi era frică de săbiile şi cuţitele din jur. Ca să nu-i mai fie frică, trebuia să ştie să le mânuiască. Trebuia să ştie să se ferească... şi să lovească. Orice film hollywoodian prost conţinea apărare şi atac. Apărarea fără atac se termina cu sânge... şi-n viaţă, şi pe ecran.

Se ridică şi porni spre scări: abia aştepta lecţia lor de mâine! Isamu era ca el - nu-i plăcea să tărăgăneze lucrurile. Aşa că, mâine, Emilie o să-şi vadă lingurile de lemn "confiscate"...

Ana-Maria

Minora dormea dusă; Ştefan o aştepta... Ieşi din baie, dar constată că soţul ei nu era acolo unde se gândise ea că va fi. Aşa că ieşi,

coborî scările... Împinse uşa biroului şi intră.

Ştefan stătea la birou. Sertarul era deschis. *Katana* o aştepta şi ea, aşezată peste hârtii... Se apropie, zâmbind, şi se aşeză pe birou, lângă sabie. Şi aşteptă, privindu-l lung...

- ... Chiar vrei să loveşti cu chestia asta?

Negă încet cu capul:

- N-am s-o învârt ca-n filme. Şi nici n-am s-o plimb după mine - că nu-s nebună! Dar, la un moment dat, s-ar putea s-o găsesc pe jos. Şi-ar fi păcat, zic eu, să nu ştiu ce să fac cu ea. O improvizaţie nereuşită, într-un moment nepotrivit, poate strica totul...

Ochii verzi o priveau lung, serioşi... Oftă greu şi fu sinceră:

- ... OK. Mi-e frică de ea. Şi nu vreau să-mi mai fie frică de ea. Atâta tot.

Ştefan se ridică şi veni în spatele ei. Şi zâmbi:

- Ia să văd cum îţi stă...

Da? Voia el să vadă cum îi stă cu sabia? Apucă mânerul... De data asta el n-o mai ajuta...

... Era prea uşoară. Avea senzaţia că n-o controla! Atunci când ţinuse el mâna ei, fusese floare la ureche! Dar aşa, singură... Dreapta... Stânga... Nu; n-o putea controla. Făcu un pas în spate şi dădu s-o aşeze în sertar:

- Nu pot s-o controlez.

Mâna lui îi prinse mâna. Făceau din nou dansul acela ciudat?... Nu; veneau lângă birou. Sabia se aşeza peste unul dintre creioane... Iar soţul ei o lăsă din nou singură - şi făcu un pas în spate:

- Dă-i.

OK.

Tresări şi-i dădu drumul - dăduse "cam ca la Dacie", şi tăiase şi creionul, şi hârtiile!

Îndesă imediat mâinile în buzunarele treningului; privea lung lama aia... şi-şi dădea seama că, dacă va găsi vreodată o sabie pe jos, probabil că nu va fi capabilă s-o apuce de mâner...

- ... Bine; îl las. Dar numai pentru că îţi este frică de ea. Şi numai primele 10 lecţii.

Oo, 10 lecţii erau prea mult!

- Pune-o la loc.

Serios? Nu prea-i venea... Dar n-o să-şi învingă niciodată frica prin abandon! Aşa că apucă iar mânerul...

Trebuia s-o ţină cu lama plană - ca să nu mai taie cine ştie ce! Nu trebuia s-o tragă spre ea - trebuia să păşească ea în spate. Între ea şi lamă trebuia să rămână întotdeauna o distanţă cât mai mare. Făcu deci un pas în spate... Împinse sabia în sertar şi închise sertarul. Şi zâmbi: uite că reuşise...

- Iar după alea 10 lecţii, mergem la pădure. Doar noi trei: eu, tu şi *katana*.

Se întoarse spre el, iar soţul ei o urcă dintr-o mişcare pe birou:

- Că regina mea e şefa sabiei - nu invers.

OK! Era evident că nu vor urca scările prea curând... Ştefan îi şopti la ureche, printre două săruturi:

- Mai vrei cizme cu buzunar?

Aoleu, butoanele ei! Se grăbi să răspundă acum, cât mai putea să răspundă:

- Nu... Că-mi toarnă minorii... bomboane...

Şoapta în romanes o făcu să se încrunte:

- Nu mă amăgi, fă!

Ei, la naiba!

Îl împinse zdravăn; ridică palma, cu degetele desfăcute, şi-o întinse spre el. Aştepta un rezultat - şi-l asigura "din priviri" că nu se clintea de-acolo până nu-i dădea rezultatul lui...

Soţul ei se încruntă şi făcu un pas în spate; se repezi şi-l prinse de guler. Şi-l trase înapoi, ca să poată să mârâie cuvintele alea cât mai aproape de el şi să-l privească de cât mai de aproape:

- Câte doi în fiecare cameră de la unu. Şi pe urmă împărţim livingu' - că e prea mare şi face ecou.

Ştefan

Ce-ce? Ce-i spusese? Cum? Câte doi - cum?

Soţia lui sări de pe birou şi-l smuci după ea. El nu putea decât s-o urmeze - pentru că el îşi imaginase un rezultat care începea într-o singură mână...

Se lăsă deci trântit pe canapea. Era evident acum că ea era şefa... El nu se dezmeticea...

Asta calculase Ana atunci, în seara în care el asamblase bucătăria de plastic? Ea calculase...

Câte camere aveau la unu? Trei camere...

Şase copii?

Strânse braţele în jurul ei şi se ridică. Şi porniră spre dormitor: nu, nu şase. Mai mulţi. Că livingu' făcea ecou aşa, mare şi necompartimentat.

24 ianuarie 2006 - marţi

Ana-Maria

Erau interesante filmuleţele de pe Youtube. Dar cam prea... artistice. Viaţa reală nu era aşa. În viaţa reală, atunci când unul ca Irakianul voia să reducă un adversar la tăcere, nu-l lovea aşa. Îl "pălea" de sărea sânge pe pereţi! Chestia asta de pe ecran era balet...

Eliminase "din prima" imaginile de prin concursuri. Că nu concura nicăieri. Sigur, fusese curioasă şi văzuse o prezentare extremă dintr-un concurs de-ăsta! Individul mişca sabia în toate direcţiile, de parcă "luase vitamine"; şi-apoi o azvârlise prin aer, exact ca la circ. Şi-l oprise - că era balet...

Găsise apoi lecţiile de scrimă. Nu i se păreau complicate. Sigur, trebuia să fie atentă; trebuia să anticipeze un pic mişcările adversarului, iar asta era greu de înţeles aşa, stând pe scaun în faţa calculatorului. Asta ţinea de practică. Dar, ca teorie, ceea ce vedea de vreo două ore încoace părea OK. Înţelesese, din imagini, că un picior stătea mereu în faţă. Că, la avansare, trebuia să calce întâi pe călcâi, apoi pe vârf şi-apoi muta piciorul din spate; iar la retragere, întâi vârful şi apoi călcâiul şi piciorul din faţă. Avansarea se făcea "tupilat" - trupul imobil, folosea mult genunchii... Iar atacul era cu fandare. Apoi se pierduse - că ea stătea în fund pe scaun, la calculator, şi nu aprofundase nici paşii ăia de bază. Şi nu i se părea normal să treacă la răsuciri, deşi aseară "negociase" tocmai răsucirile alea şi apărarea...

Nu i se părea filosofic - dar repetase "pe sub birou". Avea nevoie de practică. Şi presimţea că nu-şi va face "temele" cu Ştefan, ci cu Isamu. Ştefan fusese întotdeauna reţinut când venise vorba despre metale tăioase. El o învăţase să tragă cu pistolul; dar în privinţa sabiei, doar îi ghidase mâna... şi-i arătase mişcarea aia scurtă, din dreapta spre stânga. De parcă încercase s-o sperie, s-o ţină departe de armele tăioase...

Ştefan

Terminaseră treaba. Isamu privea lung ecranul calculatorului; el era preocupat de comanda la jucăriile pentru finuţii lui... Iar chinezul oftă greu şi se ridică:

- Păi să mă duc să mă bat cu ea, nu?
- Să n-o menajezi.
- OK. Deşi o să-mi fie greu, dat fiind faptul că ea n-o să dea tare...

Sigur că n-o să dea tare - că doar îşi ceruse prompt scuze de fiecare dată când se lăsase furată de val şi-şi ţipase nervii în prezenţa lui Isamu! Plesnirea chinezului va fi o problemă mare pentru ea!

Porni softul camerelor de supraveghere şi-şi aprinse o ţigară.

Trebuia să ştie dacă Ana putea mânui sabia. Că fiecare om era talentat la unele şi "afon" la altele. Dacă va descoperi că era "afoană", o va duce la pădure diseară - şi-o va speria îndeajuns de tare ca să ceară ea însăşi s-o lase baltă.

Ana-Maria

Paşii se apropiau de ea; ridică privirea şi întâlni chipul serios al lui Isamu.

- Nu-mi spune că te documentai.

Închise imediat youtube-ul:

- Doar un pic, chestiile de bază...
- Foarte rău. Mare parte din lucrurile alea sunt balet.
- Am observat. Şi le-am evitat, pe cât posibil.
- Mergem?

I se întindea o lingură de lemn... Zâmbi şi-o luă. Şi-l urmă:

- Nu mă aşteptasem să o iei aşa, literal...
- Pentru lecţiile 1-5, sunt bune şi-astea, nu?
- Bineînţeles.
- Până comand ceva mai acătării, desigur. E important să începem repede. Ştii...

Isamu se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Riscul să se răzgândească e mare. Iar dacă s-ar răzgândi, eu unul l-aş înţelege. Că una e să stai la 20 de metri şi să apeşi pe trăgaci; alta e să stai la un metru de un individ cu un tăiş la fel de lung ca al tău.

Aprobă cu capul. Urcau la mansardă...

- Să ştii că am aprobare să te învineţesc bine.
- Asta te îngrijora?

Chinezul aproba...

- Mai bine mă învineţeşti tu, decât să coasă doctorul la urgenţe.
- Corect.

Erau la mansardă. Stăteau faţă în faţă...

- Spune-mi ce-ai văzut pe net.
- Poziţia şi paşii.
- Uită poziţia, arată-mi paşii.

OK, să-i arate. Piciorul în spate, genunchii un pic flexaţi, poziţia unui câine lup pregătit să atace... Ochii negri erau atenţi la picioarele ei; iar mâna lui plecă "într-o clipă" şi-o altoi cu sete cu lingura pe şold. Auu!

- Lecţia 1. Nu facem scrimă. În principiu, e bine să ţii genunchii un pic flexaţi; dar n-ai nici o scuză dacă "te înfigi" cu picioarele în pământ.

Bine! Era atentă... Mâna porni din nou; sări în spate, iar Isamu zâmbi:

- Prinzi repede.
- Doare tare.
- Dar nu înţeleg de ce nu ataci.
- Pentru că doare tare?

Era mirat? Ce-l mira? Faptul că-i era un pic... jenă să-l altoiască cu linguroiul? Auu!

- Să înţeleg că aşa o să-i menajezi şi pe-ăia cu săbii adevărate în mâini?

Deci trebuia să-l altoiască - că altfel nu învăţa să atace!

Încercă să-l lovească pe braţ, dar Isamu pară lovitura. Şi atacă imediat. Sări iar în spate, un pic şui şi cam din şold - şi deveni foarte mirată, pentru că făcuse, involuntar, o mişcare de "aerobic pe sistem"...

- Bravo! Cea mai corectă fentă e cea care-ţi salvează viaţa.

Auu!

"Atenţie, Ano! Şi altoieşte-l! Că dacă stai momâie, te lasă baltă înainte de lecţia doi!"

Auu!

Cum naiba reuşea s-o altoiască aşa? Acum dăduse "cu milă", c-o lovise pe braţ; dar următoarea presimţea că va fi la picioare şi va fi dureroasă! Greşea ea ceva...

... De ce se holba la lingura din mâna lui? Că oricum nu vedea când "o lua din loc"! Ridică privirea spre chipul calm, serios...

"Şi-acum o să dai la picioare. Eu mă trag în spate, fac fandarea şi te altoiesc." Aştepta...

Prinse cu coada ochiului mişcarea umărului; ridică piciorul stâng şi fentă, întinse mâna rotind încheietura spre stânga şi-l altoi uşor pe braţul drept. Se retrase imediat... şi primi un zâmbet:

- Bun!

Acum dădea la burtă! Sări în spate, întinse linguroiul şi-i altoi una zdravănă peste linguroi.

- Bine!

Auu! Fusese neatentă...

Hop! Pe-asta o fentase! Yes!

Şi, la dracu! - începuse să-i placă, deşi durea al naibii de tare!

Ştefan

Privea lung ecranul. Îi privea mişcările, chipul...

Era atentă. Se concentra asupra loviturilor, iar mintea nevestei de bulibaşă începuse deja să anticipeze corect...

Capul ăla extrem de frumos şi deştept îşi dăduse seama că trebuia să-şi privească adversarul "per ansamblu" şi să-i prindă mişcările cu coada ochiului... Picioarele se mişcau bine; nu "academic", cum îl învăţase iniţial contele pe el, dar genunchii îşi făceau datoria. Înţelesese deja că picioarele trebuiau să mute un corp imobil, că mişcările trebuiau să fie iuţi şi nu foarte ample...

Isamu n-o proteja. El folosea ceea ce ştia. Nu se juca de-a "doi elevi care exersează lecţia unu". Raportul de forţă şi tehnică era net superior chinezului. Şi uite că Ana nu era intimidată de asta - şi nici nu se plângea pentru loviturile destul de puternice pe care le încasa. Ea era atentă. Fenta şi ataca. Şi para şi ataca. Încerca să atace după fiecare fentă, sau parare. Şi, uneori, chiar nimerea! Atunci când calcula lovituri-surpriză, nimerea...

Nu era afoană. Din păcate. Peste vreo lună, s-ar putea descurca onorabil într-o situaţie reală. Dacă ar fi toţi trei într-o încăpere, Isamu ar fi mort iar el grav rănit, Ana ar lua sabia scăpată de el. Şi ar fi probabil rănită şi ea - dar cu siguranţă ar reuşi să rănească şi apoi să fugă! El unul ar fi preferat să-i arate azi cum se retează copacii şi să-i bage definitiv în minte spaima de sabie...

Şi totuşi, va trebui să-i vorbească despre mânuirea sabiei. Să-i explice unele lucruri. Se va urî din tot sufletul pentru asta - dar Isamu îi preda doar practica. Cu teoria va trebui să se chinuie singur...

Stinse ţigara şi opri camerele. Şi scoase sabia din sertar. O privea lung...

După ce botezase 20 de copii, se ferise să mai scoată lama din teacă. "Fluturase" artistic degetul, iar cei doi asiatici făcuseră toată treaba. El se ferise şi de cuţit, şi de săbii... Dacă Dumnezeu decisese să-l ierte totuşi, n-avea voie să mai greşească. Nu voia să ajungă să-şi spună, zilnic eventual, "lasă, că mai botez unul şi mă mai iartă o dată". Că soţia lui calculase mulţi copii; ea avea planuri mari... Iar lui îi era frică de planurile ei - el nu era prea sigur nici măcar pentru doi...

Reveni la site-ul magazinului - voia să termine comenzile alea, ca să fie un pic mai liniştit măcar în privinţa asta. Le comanda finuţilor lui jucării; şi să nu uite să contacteze o fabrică de mobilă, de preferinţă din Bacău. Să comande mese şi scaune noi. Că alea pe care le aveau acum erau jerpelite rău...

26 ianuarie 2006 - joi

Ana-Maria

Florentina exersa primele propoziţii în franceză. Stăteau toate patru în camera prinţesei, pe covor, şi se jucau de-a servitul ceaiului. Adică beau ceaiul făcut de Emilie, din ceşcuţe de plastic. Şi foloseau propoziţii uzuale de genul "Dă-mi cana, te rog", "Mulţumesc", "Mai vreau", "Nu mai vreau"... Prinţesa le ştia; dar se căznea să spună cuvintele corect şi se cam încruntase - că nu-i reuşea întotdeauna. Şi persevera, Adina încerca să o ajute, uneori Petra încerca să schimbe repede subiectul ca să n-o vadă bufnind în plâns... Ea privea scena şi-şi dădea seama că dacă deschidea gura să zică şi ea ceva, prinţesa chiar o să înceapă să plângă...

Mişcarea din cadrul uşii îi atrase atenţia. Ştefan o chema afară... Îşi privi ceasul şi exclamă, în franceză desigur:

- Vaai, ce târziu e! Vă rog să mă scuzaţi...

Florentina o privi preţ de-o clipă - şi reveni la ceşcuţe şi la turnatul ceaiului în ele. Trecu pe lângă ea, încercând să-şi păstreze zâmbetul pe buze... pentru că prinţesa rămăsese la fel de rece cu ea. Deşi Petra îi dăduse multe sfaturi bune, deşi o ajutase să presare de-a lungul zilei "momente de tandreţe" în doua, Florentina era topită după tati. Mami era o fiinţă vie... cam ca Isamu. Adică era şi ea pe-acolo - şi, dacă stătea sau pleca, cam totuna îi era...

Soţul ei o prinse de mână şi-o trase în birou. Isamu se grăbi să iasă. Ce se întâmplase? Ştefan se aşeză la birou şi-o trase în braţele lui. Şi zâmbi:

- Deci mâine dimineaţă vizităm România...

Aprobă, zâmbind slab...

- Dacă recunosc cu grijă tot, mă ierţi că am luat iar decizii de unul singur?

Aproba din nou, amuzată de modul acela ingenios de-a o împăca înainte s-o supere...

- Am organizat paza Florentinei. De ieri, toate BMW-urile mele au geamuri fumurii. Iar Grasu aduce o tinerică de 25 de ani, fostă atletă de performanţă şi actuală trăgătoare de elită. Grasu zicea că, la ultima "intervenţie", a culcat patru malaci doar cu pumnii.

Aprobă, privindu-l lung, serioasă...

- Iar Diamant o să stea cu ele - aşa, ca un fel de cuplu, zice el... OK!

- O să stăm tot la Cernica. Şi n-aş vrea să-i iau un pătuţ de-ăla de bebeluşi, cu plasă...

- Doarme cu noi.

- Sau dorm eu pe canapea.

- Sau mă supăr eu foarte tare şi insist să dormim toţi trei în penthouse-ul hotelului Sofitel.

Ştefan zâmbea şi nu mai comenta, aşa că parafă acea înţelegere:

- Patul de la Cernica e destul de mare pentru toţi trei.

- Da; teoretic, da. Practic, sâmbătă mergem la o petrecere. Şi mă cam îngrijorează plecarea...

- Paza, sau prinţesa?

- Prinţesa. Că o să plângă, o să vrea să vină şi ea...

- Vrei s-o luăm pe Adina cu noi?

- Nu - că se învârzeşte dacă vede avionul privat, iar "comitetul de primire" de pe pistă ar face-o să leşine. Şi nu mi-ar place să înceapă să-mi calculeze "activele".

- Atunci, dacă nu ai nimic împotrivă, pot s-o rog pe Nina să stea cu ea.

- E o soluţie. O altă soluţie este să plecăm după ce adoarme ea. Evident!

- Să vedem. Mai degrabă aş opta pentru Nina. Că ştiu că ţi-e dor de ea...

Îi fură un sărut - era aşa un om înţelegător...

- Dar să n-o suni înainte să aterizăm. Şi ar trebui să bem o cafea şi cu Nicuşor.

- Cu mare plăcere.

- Îi duci şi scrisoarea?

Scrisoarea... Zâmbi slab:

- Da; când o pozezi?

- După ce punem ţara la cale... după ce te sărut...

Dar n-o săruta - semn că nu puseseră încă ţara la cale... Soţul ei întrebă, uşor neatent:

- Ce facem dacă vrea să meargă la mall?

- O ducem la Mall!

Ochii verzi o priveau lung... Ştefan nu-i înţelegea logica... Ridică scurt din umeri, mai zâmbitoare ca niciodată:

- Sunt sigură că o să-i placă la nebunie fântâna aia din mijloc. Şi scările rulante. Şi restaurantele de la ultimul etaj. Şi dacă mai vorbeşti prostii, îmi aduc lingura de lemn şi-ţi arăt ce-am învăţat în ultimul timp.

- Şi dacă o ducem la Mall şi constată că vrea la celălalt mall?

- Ştefane... Va trebui să înţelegi că prinţesa nu trebuie să obţină absolut tot ce cere. Ea s-a obişnuit deja cu gândul ăsta. Mă tem că va trebui să te obişnuieşti şi tu...

Şi acum o săruta... că ţara "era pusă la cale"... Iar ea voia să ştie dacă uşa biroului se putea încuia cumva...

- Am senzaţia că Petra "coace" ceva.

Da? Ea nu observase...

- E gânditoare şi uşor aeriană. Şi nu-mi place cum se uită la prinţesă.

- Cum se uită la prinţesă?

- Drept şi serios. Prea serios. Stai cu ochii pe ea. Că, la prima abatere, împachetează.

Aprobă şi dădu să se ridice; dar soţul ei o trase înapoi, mârâind în romanes:

- Mai stai, fă!

Ia uite-l! Scutură scurt capul şi-l privi într-o parte, în aceeaşi limbă:

- Păi blochează cumva uşa...

Ştefan zâmbi:

- Deci e adevărat - femeile se gândesc la chestia asta mai des decât bărbaţii.

Ah, ce rău era! Îl gâdilă scurt şi sări în picioare:

- Mai ales atunci când bărbaţii le stârnesc!

Aoleu! Venea după ea! Trase uşa şi alergă spre scări, râzând. Nu se aşteptase ca el s-o urmeze; mai mult, îl auzea alergând pe scări în urma ei! Ceea ce-o făcea să grăbească pasul, să alerge şi ea...

Reuşi să deschidă uşa dormitorului - dar cam atât. Că fu răsucită şi săltată pe-un umăr. Împinse uşa, râzând - regelui îi mersese bine la vânătoare şi-acum se grăbea "să-şi devoreze" trofeul...

Ştefan

Era unu deja. Probabil că Isabelle punea masa... Ei ar fi trebuit să coboare totuşi, că "lipseau din peisaj" de vreo oră... Dar n-avea chef să coboare. Nu acum. Stătea sprijinit într-un cot şi studia profilul acela frumos... Zâmbi, în romanes:

- Fă, tu ştii ce frumoasă eşti?

Aşa! Acum roşise! Era perfect aşa! Întinse indexul şi începu să studieze arcada... pometele... nasul... buzele...

- Eşti cea mai frumoasă femeie pe care-au văzut-o vreodată ochii mei.

Se grăbi să oprească mâinile care porniseră spre obrajii roşii... Şi reveni la buze. Şi coborî spre bărbie... pe gât...

Întinse degetele; măsura din nou gâtul, decolteul, spaţiul... Rememora primul plan de salbă... Da; nu-l uitase. Cam uitase de el - dar designul rămăsese bine întipărit în memorie...

Strânse din nou pumnul; iar degetul ajunse la pilotă. Obstacolul ăla nu-l putea opri. El îşi vedea de drum, pilota îl asculta... El nu putea înţelege cum de spaţiul ăla mare în care crescuse Florentina dispăruse ca prin minune...

Iar răbdarea lui se termină brusc. Aşa că împinse mâna sub ea şi-o trase spre el. Iar concentratul de nevastă de bulibaşă acţionă "din scurt" - că-l lipi de cearceaf. Sâmbătă noaptea vor avea o problemă mare - minora...

Ana-Maria

Zâmbea; privea lung coala de hârtie şi zâmbea...

Acele două ore fuseseră o mică nebunie. Ştefan "îşi făcuse de cap"; iar ea îl lăsase să-şi facă de cap... şi-şi făcuse şi ea de cap. Şi-apoi mâncaseră cu multă poftă prânzul... După care el venise în dormitor şi pusese CD-ul ăla care fusese al lui, dar pe care i-l dăruise ei; iar ea nu apucase decât să se schimbe, că Isamu îl chemase urgent în birou. Aşa că amânase un pic antrenamentul pentru petrecerea de sâmbătă; privea coala albă şi încerca să-şi adune gândurile şi să scrie despre acomodarea Florentinei... Şi nu prea reuşea...

Cele două ore îi amintiseră de perioada dinaintea venirii Florentinei acasă. De zilele alea pe care nu le plănuia, pentru că ei nu se ţineau niciodată de planuri... De parcă soţul ei încercase să-i transmită cumva că-i era dor de aerobicul ei "pe sistem", de glumele ei cu sacoşele... De zilele alea neplănuite. Ei bine, şi ei îi era dor de ele; dar apăruse Florentina. Iar ea încă nu depăşise bariera pusă de micuţă între ea şi mami...

Trebuia să treacă cumva peste asta. Trebuia să se obişnuiască cu ideea că relaţia ei cu prinţesa nu va mai fi niciodată cea de dinaintea deschiderii mall-ului. Poate în timp, când micuţa o să mai crească, lucrurile or să se mai îndrepte. Până atunci însă, tare-i era teamă că va trebui să aştepte...

Aveau momentele lor de tandreţe - care însă nu durau mai mult de 2-3 minute. După care prinţesa se plictisea şi voia să se joace cu păpuşile, sau cu bucătăria, sau voia să aranjeze altfel jucăriile de pluş, sau voia să coloreze... Sau îl cerea, neaoş, pe tati...

Poate că prinţesa n-avea nimic. Poate că problema ea era. Că tânjea şi-acum după ea şi-ar fi stat non-stop cu ea în braţe... Poate că lucrurile erau aşa cum trebuiau să fie; sau poate că va dura mai mult, până să şi-o apropie din nou...

Raportul Petrei era clar: fetiţa era perfect sănătoasă. Şi nici n-o afectaseră prea mult zilele petrecute lângă nervii mamaiei Lăcrămioara - în sensul că le uitase. Sau că nu le mai rememora. Prinţesa era foarte fericită. Îi plăcea camera ei, îi plăceau rochiţele, îi plăceau jucăriile, îl iubea mult pe tati... Diseară va trebui să-i spună că mâine mergeau în România...

De fapt, trebuia s-o întrebe pe Petra cum "să atace" problema lui Florentin. Florentina o să-l revadă pe Nicuşor, o s-o revadă şi pe Nina şi-o să-şi amintească şi de alte persoane "din copilărie". Inclusiv de verişorii cu care aflase că se jucase mult. Dacă va începe cu "Veau la Milela", sau "Veau la Lumiţa", o să aibă o problemă... "Veau la Foletin" o să fie o problemă mare-mare, care-o să le taie instantaneu cheful de viaţă...

Se ridică şi ieşi din dormitor. Şi se grăbi să coboare scările. Petra colora, lângă micuţă. Se aşeză lângă ea şi întrebă, în engleză:

- Ştii engleză?

Tânăra o privi lung, preţ de-o clipă; făcu semn spre Florentina şi primi o aprobare cu capul. Deci vorbeau în engleză:

- Mâine mergem în România. Şi o să se revadă cu două persoane cu care a petrecut ceva timp. Cum să evităm să le ceară şi pe celelalte?

- Ţineţi-o cât mai ocupată. Haine noi, jucării noi, DVD-uri cu poveşti în limba română, cântecele de copii... Joacă în parc, plimbări prin magazine - orice. Presupun că voi n-o să aveţi timp de joacă cu

ea; ar fi bine dacă i-aţi găsi o persoană nouă, pe post de bonă. Că intervine noutatea, iar respectiva poate să reia toate întrebările începând cu "Cum te cheamă". Şi vorbiţi cât mai mult cu ea - dar cât mai departe de subiectele care i-ar putea aminti de acele persoane.

Aprobă şi se ridică. Reveni în dormitor...

Păi să scrie, nu? Titlul... Titlul va fi ultimul. O să înceapă direct cu sosirea. Şi-o să "deruleze" cronologic. Şi-o să fie extrem de sinceră. Şi-atât.

Ştefan

Rupse celofanul, smulse hârtia şi aruncă pachetul de ţigări pe masă - era al doilea pe ziua de azi, şi nu era decât cinci jumate! Isamu tăcea; privea ecranul şi tăcea. Iar el simţea că-i pocneşte capul...

Valiza cu bani se hotărâse brusc să părăsească traseul. De jumătate de oră, se îndepărta de ruta stabilită. Insul avea doar telefonul "de serviciu" la el. Pentru prima oară, în ultimele trei luni, telefonul ăla era oprit - în sensul că nici măcar GPS-ul din telefon nu mai funcţiona! Ei urmăreau cu maximă atenţie GPS-ul din valiză. Şi aici avea o nelămurire...

Era al 20-lea transport pe care îl făcea cu cărăuşul ăsta; de fiecare dată, insul fusese corect şi prompt. Avea un talent extraordinar în a ajunge la punctele de control la ora stabilită - nici mai devreme, nici mai târziu. Isamu chiar specificase în rapoarte că individul mânca pachetelul luat de-acasă în maşină, dormea fix cât şi unde îşi planifica, nu depăşea niciodată viteza legală, nu avea tamponări uşoare, nu schimba o vorbă cu "punctele de control"... Ce dracu îl apucase acum?

Sigur, 1,3 milioane de euro erau o primă straşnică! Dar... Dar de ce funcţiona încă GPS-ul din valiză? Că omul ştia de el! Cum de nu scăpase de el? Valiza nu era blindată - era un diplomat ordinar, din piele! Orice briceag trecea prin ea! Deci se întâmplase ceva... Ce se întâmplase?

- ... S-ar putea să fi trecut la planul de urgenţă.
- Şi ce-a păţit, ca să facă asta?
- O să aflăm peste vreo două ore.

Că atât îi lua individului ăla foarte calculat, care respecta toate indicatoarele de viteză, să se intersecteze cu omul trimis val-vârtej special pentru asta...

Încă două ore... Smulse pachetul de ţigări de pe birou: 1,3 milioane de euro...

De fapt, nu paguba îl îngrijora - ci faptul că omul decisese să-şi ia o primă, după trei luni şi 19 transporturi asemănătoare. Se întreba de ce; că individul nu negociase comisionul rostit de el, iar el avea întotdeauna grijă să ofere cu 1% mai mult şi să plătească prompt...

- N-a virat dreapta nici acum. Vrei să trimit elicopterul după el?
- ... Nu; că "facem valuri". Iar în Italia nu-i bine să facem valuri. Aşteptăm două ore.

Se ura pe el însuşi pentru regulile astea draconice. El le gândise draconice, Isamu le mai îndulcise dar el le implementase tot pe-alea "amare". Insul nu avea voie să-i contacteze altfel decât de pe cartela aia "de serviciu". Tocmai ca să schimbe mereu numerele de telefon, să fie greu de pus totul cap la cap. Mail-ul ieşea categoric din discuţie - indiferent ce era în diplomat! Singurul mod de comunicare cu el era cartela. Iar insul "ucisese" telefonul.

- Ieşiţi la plimbare.

Poftim? Chinezul lui bombănise cuvintele alea...

- Încerci să-mi spui ceva?
- Da; să nu mă mai afumi în halul ăsta. O rezolv eu cumva; scoate-ţi familia la plimbare şi calmează-te. Şi "uită" ţigările aici.

Să iasă la plimbare? Isamu se ţicnise!

... Nu; voia doar să nu-l mai afume. Că sistemul de ventilaţie nu mai făcea faţă "fumigenelor" lui. Păi...

Păi Isamu nu-l mai suporta, individul ăla "îl făcea" de 1,3 milioane de euro... Iar el, cât de curând, o să renunţe la planul lui. Şi-o să-i folosească pe cei doi tineri din Sinteşti pe post de sacoşe. Şi-o să taie tot el capetele - că începuseră să-l cam dea deoparte! Se ridică:

- Sunt sus.

Urcă grăbit treptele, deschise larg uşa...

Ana nu dansa. Scria scrisoarea pentru Nicuşor. Era serioasă, concentrată la ceea ce scria... Aprinse toate luminile din cameră, ocoli patul şi deschise larg şifonierul:

- Poţi să te opreşti un pic?
- Păi am terminat; reciteam doar...

Îi făcea semn să se apropie... O aşeză în faţa oglinzii; se aplecă, apucă mânerul de sub şifonier şi trase. Iar soţia lui se făcu stacojie... amintindu-i că nu-i spusese nici acum unde erau ascunse armele în vila lor... În fine! Asta nu conta! O să-i spună mâine asta!

- Pe ea o cheamă *Chokuto*. În japoneză, "*chokuto*" înseamnă "drept"...

Era evident că lama era perfect dreaptă...

- Să începem cu începutul. Atunci când apuci sabia, o apuci de aici, de sus; chiar de după inel. Ca să nu-ţi alunece atunci când ataci şi ca să ai degetele protejate de loviturile adversarului. Deci, indiferent cât de lung e mânerul, mâna ta trebuie să fie aici.

Ana aprobă scurt.

- Mânerul este uşor curbat, ca să se potrivească în palmă. O apuci aşa...

Şi-i punea sabia în mână...

- Lama trebuie să fie paralelă cu degetul mare.

Îi arăta că aşa era... Şi-acum trase din şifonier cuţitul lui. Iar Ana şopti:

- Eşti sigur că
- Fă-te că mă loveşti, ca în filme. Ştii cum; cu încetinitorul.

Capul şaten îl asigura că nu, nici nu se gândea să facă asta...

- Te rog.

Nu...

- Parcă aveai încredere în mine!
- Nu pot să fac asta.
- Eu am încredere în tine. Iar tu poţi să faci tot ce vrei să faci. Te rog; exersăm nişte mişcări cu încetinitorul.

O speriase zdravăn... Ana tocmai renunţase la gândul de a lua gâtul cuiva; ar fi renunţat bucuroasă şi la gândul de-a se apăra...

- ... Voiam să-ţi explic cum se pareză corect. Iar pentru asta
- Am văzut pe youtube. Te rog, pune-le la loc.
- Ano,
- Şi-am văzut şi poze pe Google. Pune-le la loc.

Adică... Asta explica totul. De-asta îi era ei frică de sabie. Văzuse poze cu multe cusături... Şi el văzuse poze de-alea cu multe cusături - dar pe el îl îndârjiseră. Pe ea o băgaseră definitiv în sperieţi...

Poate că era mai bine aşa. Soţia lui nu mai voia acum să se joace nici măcar cu lingurile! Dar, într-o situaţie de maximă criză, Ana va apuca mânerul ăla exact aşa cum îi arătase el şi va lovi ca pe youtube. Şi va lovi tare!

Puse cuţitul la loc şi-i luă sabia din mână. Şi decise să continue totuşi lecţia aia... ca un fel de recapitulare-rememorare a propriilor cunoştinţe:

- Cu sabia, poţi să ataci în trei feluri: poţi să loveşti... poţi să tai... şi poţi să înjunghii. După cum vezi, sabia asta are două tăişuri...

Probabil că Ana nici nu-l mai auzea - dar părea foarte atentă. Şi foarte serioasă. Orice, numai să nu-l supere. Aruncă o privire în oglinda şifonierului - nu, nu-i "picase" masca aia calmă... Şi-atunci? Ridică sabia şi-o aşeză pe deget - chiar era curios dacă mai ştia să-i găsească punctul de echilibru! Aproape... Acolo era.

- Aici e punctul ei de echilibru. De aici spre mâner, este mai dură. Cu partea asta ar fi ideal să parezi loviturile. De aici spre vârf este uşor flexibilă; cu partea asta loveşti. Dacă se rupe, se va rupe în zona asta.

Ciocănitul îl opri. Şi tresări - că o auzise răsuflând uşurată! Smuci degetul, prinse mânerul "din zbor" şi-i puse sabia în mână:

- Pune-o la loc. Că la chestia asta nu renunţ.

Îi întoarse spatele şi ieşi. Isamu îl informă prompt:

- A sunat, acu' un minut.

I-auzi! Cărăuşul sunase tocmai când el lipsise din birou! Începea să se înfurie... Isamu îi întinse telefonul lui, dar nu-l luă - trase sertarul şi scoase *katana*.

- Nu-l suni?

- Nu; povesteşte-mi tu. Că tu te-ai ocupat...

Îi examina lama. O examina atent, cu ochii îngustaţi...

- ... Crezi că m-aş bucura la 1,3 milioane de euro?

- Tu crezi că eu cred asta?

Tăcere; se simţea privit. Dar el studia în continuare lama...

- ... Cu 5 km înainte de Piacenza, l-a sunat un număr de Italia. O greşeală; dar la câteva secunde după ce a închis, a primit două "codiţe": un van cu geamuri fumurii şi-o limuzină "de fugă", care s-au aliniat frumos după el, deşi şoseaua era goală. Aşa că şi-a băgat telefonul în cana cu cafea şi-a făcut stânga, spre Franţa. Şi n-a schimbat nimic din comportamentul de până atunci: a mers la fel de încet, a ascultat şi-a fredonat aceeaşi muzică...

Partea aia chiar nu-l interesa! Chiar nu voia să ştie cum reuşise individul să-l sune pe Isamu, după ce îşi băgase mobilul în cana cu cafea! Şi de ce-l sunase tocmai pe Isamu! Aşa că scurtă povestea:

- Unde e acum?

- Merge spre Alessandria, cu "codiţele" după el. Îl "pescuieşte" elicopterul în jumătate de oră, din prima parcare în care

- Care elicopter?

- Ăla garat la Tortona. Ce-ai, Ştefane?

Ce-are? Păi să-i arate el ce-are! Roti scurt sabia şi lovi cu sete monitorul exact pe mijloc!

- Băi!

Isamu se repezise să-l tragă din priză... El înfipse mâinile în buzunare; îl privea lung, cum se agita pe-acolo pe lângă birou... Straşnică sabie, *katana* asta! "Rezolvase" monitorul dintr-o singură lovitură!

- Ce ai, omule?

- Nu mai încerca să mă ajuţi să mă retrag. Că nu mă retrag.

Isamu devenise alb ca varul... Ei, şi-acum ştia! Ştia că-i pricepuse planul! Iar dacă nu fusese ăsta planul lui, tocmai aflase ce se va întâmpla dacă-şi făcea totuşi asemenea planuri!

Trecu pe lângă el şi ieşi. Şi coborî la parter, ieşi în curte... Îşi aprinse o ţigară... Şi oftă greu.

Existau doar două variante: Isamu încerca să-l ajute fie să-şi întregească familia şi să-şi găsească echilibrul, fie să se retragă onorabil cu familie cu tot. Iar el nu-i ceruse nici una, nici alta. Chinezul lui obişnuise să fie pragmatic... Şi, imediat cum Ana se mutase la Cannes, chinezul începuse să apară tot mai des în lucrurile care nu ţineau strict de afaceri...

Iar totul culminase cu câteva acţiuni asupra cărora conveniseră să nu se întâmple niciodată. Îl văzuse urcându-se pe scaun şi acoperind lentila camerei de supraveghere... Apoi aflase că-i trimisese tatălui lui nişte înregistrări referitoare la viaţa personală a fiului lui... în privinţa cărora Isamu nu că nu-i ceruse voie - nici măcar nu-l anunţase că le salvase, le trimisese "la transcris" şi le trimisese în şatră!

Oare Isamu şi tatăl lui... care se întâlniseră în Paris şi petrecuseră ceva timp împreună, atunci când el şi Ana stătuseră în spital... Oare se gândiseră că el va accepta să se mute în şatră şi să-şi conducă afacerile de acolo, prin laptop, ca să primească binecuvântarea părinţilor lui - şi salba? Oare de-asta se implicase Isamu în convingerea tatălui lui? Oare de-asta era tatăl lui atât de greu de convins? Oare se uniseră, ca să obţină ceea ce voiau - adică un bulibaşă şi-un partener de afaceri "activ" ca o păpuşă de paie?

... Fuma. Ce altceva mai putea face? Se întreba în ce măsură...

Oare o să aibă nevoie de alt chinez? Şi oare cum o să-l afecteze asta în plan profesional? Că dacă Jun se înfuria, nu era tocmai bine... El voia să caute alt chinez?

... Nu. Dar nici nu voia să se simtă împins uşurel deoparte. Chestia aia cu "du-te şi plimbă-te, că rezolv eu" fusese o palmă dureroasă...

Ana-Maria

Ciocănitul corect o făcu să tresară. Era ciocănitul lui Isamu. Ce naiba se întâmplase?

- Intră.

Isamu se conformă şi-o privi drept:

- Cuţitul e la locul lui?

Aprobă cu capul. Deci se întâmplase ceva grav... Bărbatul deschise şifonierul şi luă cuţitul. Şi se grăbi să iasă.

Se certaseră? Ce se întâmplase? Evident, se ivise o problemă - că Isamu îl chemase pe Ştefan "urgent", imediat după masa de prânz, şi se baricadaseră amândoi în birou. Dar ce se întâmplase? Ştefan venise ca vijelia şi insistase să preia el lecţiile ei... cu săbii adevărate...

Ştefan

Paşii se apropiau. El fuma şi privea lung mica grădină japoneză...

- ... Ştiu cât te-ai luptat să o aduci alături de tine. Şi am văzut cât de fericit eşti, de când e lângă tine. Vă potriviţi. De când sunt, n-am văzut cuplu mai reuşit. Sunteţi ciudaţi - că nu vă certaţi niciodată de-adevăratelea...

Hm...

- ... Tu m-ai rugat să vorbesc cu părinţii tăi; să le spun cum vă înţelegeţi, cum e ea, cum e relaţia voastră... Recunosc; m-am lăsat purtat de val şi i-am trimis înregistrările. Probabil că şi contele s-a lăsat purtat de val şi i-a trimis o tonă de poze, ca să-i arate că ea e perfectă pentru tine. Ştii bine că am principiile mele; ei bine, soţia ta m-a făcut să ies din ele. Să mint apropo de cine a copt cozonacii, să ţin lecţii de scrimă aplicată cu lingura de lemn şi să mă joc cu Florentina şi jucăriile ei.

Asta cam aşa era! Isamu fusese dintotdeauna un tip rece şi uşor... nepăsător la ceea ce nu-l privea direct. Şi-l surprinsese şi el ajutând-o pe prinţesă să încalţe păpuşa, zilele trecute...

- ... Eu nu uit ce ai făcut pentru mine şi familia mea. Nici fratele meu nu uită. Când am mers amândoi la Nisa prima oară, am făcut o convenţie. N-am încălcat-o. Niciodată. Şi nici nu m-am gândit vreodată s-o încalc. Chiar dacă ştiu că, de cel puţin două ori, te-ai gândit că te vei retrage într-o zi. E decizia ta, când şi cum o faci. Iar eu nu încerc să te grăbesc. Încerc să te ajut; să vă ajut. Că v-aţi găsit, în sfârşit, şi nu v-a luat decât trei luni ca să formaţi o familie. De-asta nu ţi-am spus că, în seara când i-am dus salba, Rubina nu dormea. Şi avea pregătit un lung bilet, scris în franceză.

Rubina? Avusese un bilet? În franceză? Incredibil!

- Am tăcut şi-am lăsat lucrurile să meargă în direcţia pe care ştiam că o doreai. Nici Diamant nu ţi-a spus că ştiuse de moartea Laurei încă de pe vremea când ea trăia; şi a tăcut mâlc pentru că o femeie bătrână, pe nume ţaţa Dida, i-a spus că, după ce Laura moare, tu pleci cu Ana din cărţi, la drum de seară.

Cum-cum? Întoarse capul şi-l privi lung...

- E împrăştiat, uituc şi cam vorbăreţ. Seniorul mi-a trimis o înregistrare, făcută pe vremea când Ana nu bănuia că se va muta vreodată la Cannes. Aşa că, vezi tu... Soţia asta a ta ne-a zăpăcit pe toţi. Că dacă eram singurul care-o luam razna, înţelegeam şi-mi dădeam demisia! Dar suntem mulţi... Şi Grasu... Şi contele... Şi prietenul tău, Nicuşor... Ne uităm cu toţii la voi doi şi vă vedem cât de bine vă potriviţi. Şi simţim nevoia să vă ajutăm cumva. Suntem implicaţi în cea mai complicată şi importantă misiune pe care-o puteam primi. Poftim.

Îi întindea cuţitul. Îl luă.

- Poftim.

Acum îi întindea cheile lui. Cheile de la vilă... El nu voia să le ia - că ştia ce înseamnă asta. Şi înţelesese că nu avusese dreptate când îl bănuise...

- Nimeni nu încearcă să te dea deoparte. Toţi vor să-ţi rezolve problemele de afaceri şi organizare, ca să te lase să-ţi rezolvi perso-

nal problemele din viaţa privată. Că te-ai schimbat mult, după ce-ai dus-o pe ea înapoi şi-a apărut Laura. Dar mai ai de schimbat. Şi aveţi nevoie de timp şi de ajutor, ca să reuşiţi să vă şlefuiţi şi să formaţi un tot. Ar fi păcat, după părerea mea, să eşuaţi pentru că tu stai mai mult în birou. Poftim.

Şi tot insista cu cheile alea... Insista, iar el chiar nu voia să le ia... Îl privi lung, drept:

- ... Ştii bine că nu le vreau înapoi.
- Atunci ţi le las pe birou?

Aruncă ţigara şi porni spre casă:

- Lasă-le unde vrei, dacă vrei să pleci.

Se grăbea; că n-avea chef să continue discuţia. Într-adevăr, îl bănuise că încerca să-l împingă uşurel spre periferia afacerilor. Isamu chiar se ocupase de mare parte din afaceri, în ultimul timp! El fusese mai mult "în concediu" şi "în vacanţă", şi chiar şi el simţise nevoia să se scuze pentru chiul...

Dacă Isamu pleca, chiar "era în pom"! Dar nu-l va informa şi pe el despre asta. Aşa că mergea spre vilă. Avea o valiză cu 1,3 milioane de euro care trebuia să întâlnească cumva elicopterul şefului mafiei chineze din Europa de Vest. Ăla garat în Italia, la Tortona. Iar el trebuia să aibă grijă de valiza aia.

Ana-Maria

Petra şi Adina plecaseră spre apartament, imediat cum Isamu ieşise cu cuţitul. Ea coborâse în camera prinţesei... Florentina era preocupată de floricică - făceau amândouă floricele din plastilină. Se lungiseră pe covor; între ele era tava cu plastilină. Făceau flori, pe tăcute... că maşinuţe nu ştia să facă, iar păpuşile ar fi ieşit uşor boccii...

Paşii se apropiară şi se opriră preţ de-o secundă în faţa uşii; apoi se îndepărtară, iar uşa biroului pocni. Oare soţul ei venise să continue lecţia cu săbii? Sau doar se asigurase că Florentina nu rămăsese singură după plecarea tinerelor? Greu de spus - că o avertizase că n-o să renunţe la lecţiile alea tăioase şi-l simţise furios în dormitor... Iar ea regreta acum că nu-şi muşcase limba şi nu exersase singură cu lingura de lemn într-o pernă...

Ştefan

Se aşeză la biroul lui Isamu şi lăsă cuţitul lângă el. Punctul roşu se apropia de punctul galben... Mai avea cam 10 kilometri. Aştepta deci. Şi-l aştepta şi pe Isamu. Că voia să spere că n-o să-i lase totuşi cheile...

Cele două puncte se întâlneau...

Aştepta să primească telefonul absolut necesar prin care să-i confirme curierului că ăla era "taxiul" lui...

Şi-ar fi trebuit să primească telefonul, dar nu-l primea...

Cele două puncte se îndepărtau, împreună, de şosea...

Uşa pocni şi se deschise. Iar Isamu intră, serios ca întotdeauna, cu monitorul la subraţ:

- Elicopterul a preluat omul şi coletul. Sunt în drum spre Zürich.

Zâmbi slab - tot el făcuse regula aia cu cărţile de vizită. Ale lui "circulau" prin România, ale lui Isamu "circulau" prin UE... Uitase regula. Devenise împrăştiat şi uituc, ca Diamant...

Bucăţile de monitor sfârşeau pe mochetă; *katana* revenea în sertar. Isamu se preocupa de mufe acum... El aştepta, pentru că voia să-l roage ceva. Aştepta... Aştepta... Gata. Presupunea că computerul funcţiona - chinezul lui privise monitorul şi nu se încruntase. Aşa că-l privi lung, drept:

- Pot să te rog să mă ajuţi la o chestie?

Primi o aprobare cu capul. Şi-acum îi era greu să-l roage - că el îl implica în viaţa lui privată, şi-apoi el se supăra că-l găsea prin viaţa lui privată...

- ... Spune.
- De fapt, vreau să te rog două chestii.
- Pe rând, te rog.
- Îi faci tu două poze Florentinei?
- Dacă vrei, îi fac.

Se ridică şi se grăbi să ia camera de pe raft...

- Şi a doua?
- ... Să nu-mi laşi cheile.

Tăcere. Îl auzea căutând ceva prin sertare... Primi o hârtie împăturită:

- Doar dacă promiţi că nu te superi. Nici pe mine, nici pe Diamant.

Aa, deci mai făcuseră ceva! Şi "complotaseră" împreună! Despături hârtia...

Îi dăduse biletul Rubinei... Şi scăpa şi pielea lui Diamant, care ştiuse că Laura o să moară - şi-o lăsase să moară totuşi...

Descoperea acum că Rubina desigilase, totuşi, ghidul de conversaţie. Dacă voise să facă ceva, făcuse; dacă voise să transmită ceva, transmisese. Nu putea să nu se gândească şi că, dacă nu voise ea să facă ceva, nu făcuse... Oftă greu:

- ... Nu mă supăr. Ai dreptate - voi aveţi cea mai afurisită misiune din istorie. Să convingeţi un bulibaşă să pună salba băiatului lui la gâtul unei romănce... şi nu numai.
- Nu ea e problema. N-are nimic cu ea.
- De unde ştii?
- Păi i-am trimis un dispozitiv micuţ cu căşti, nu?
- Da.
- Şi cine spune că trebuia să fie un MP3 comandat on-line?

Se întoarse, îl privi lung... şi începu să râdă:

- Spune tot.
- Ţi-am spus cam tot ce-am auzit, înainte să-l încuie în seif. Apropo - să-i mai iei un seif. Unul mare. Că presimt aşa un aflux de hârtii şi CD-uri pe care nu se va îndura să le ardă...

Aproba, râzând acum... Isamu coborî mult tonul vocii:

- Te-ai gândit unde faceţi nunta? Din curiozitate...

Să-i spună?... N-o să-i spună:

- Nu. Ştii că nu-mi ia mai mult de 5 minute să vă pun la treabă. Iar vouă nu vă ia mai mult de 24 de ore să organizaţi totul. E prea devreme pentru gândurile astea.
- Poate că ai dreptate. La urma urmei, nu mai pleacă nicăieri...
- Iar dacă eu fac nunta repejor, ea se va simţi obligată să rămână gravidă repejor. Lucru care trebuie să se întâmple atunci când vrea ea, nu atunci când îmi arde mie de însurătoare.

O secundă de tăcere; apoi Isamu schimbă tema discuţiei:

- Ce fel de poze vrei?
- Păi una în care o ţin în palmă...

Chinezul lui începu să râdă...

- Şi una în care se gândeşte. Că e tare dulce, cum pune mânuţa la guriţă...
- OK.
- Dar ştii ce mi-ar place mie mult de tot?
- Ce?
- Ca în poza în care-o ţin în palmă să nu se vadă din mine decât mâinile.

Ochii negri se gândeau... şi se îngustau:

- Sesizez o răutate?
- Una uriaşă. Pozele nu-s pentru idiot - sunt pentru bărbatul bunicii isterice. Şi-ar fi a treia victorie pe care i-o pun sub ochi, sub formă de dovadă palpabilă...

Aha! Isamu marşa cu dragă inimă la răutatea aia! Bun! Verifica bateriile camerei digitale...

Ana-Maria

Prinţesa dormea. Iar sforăia uşor...

- Mergem la bucătărie?

- Mergem; deşi am sentimentul că ai fumat prea mult azi.
- Nu-i nimic; te însoţesc pe tine la fumat.

Ia, că-i dăduse "temă de lucru"! Cobora scările, zâmbind... Se aşezau din nou faţă în faţă... Ştefan se grăbi să deschidă discuţia:

- ... Ştiu că sabia te îngrozeşte. Va trebui totuşi s-o stăpâneşti. Măcar s-o stăpâneşti.

Oftă greu... Soţul ei continuă:

- Săbiile mele nu sunt cine ştie ce. Există săbii mult mai fioroase şi mai periculoase. Iar primul atac care se va abate asupra mea nu va fi nici cu pumnul, nici cu glontele. Vreau să ştiu că nu ţi-e frică de săbii. Vreau să te ştiu atentă, concentrată la mişcările adversarului.
- ... OK. Dar o să dureze ceva, înainte să pot s-o ridic spre tine.
- ... Asta e problema?

Aproba încet...

- La Isamu poţi s-o ridici?

Nega acum...

- ... La Iranianu'?
- Dă-mi o pernă. Sau o sperietoare de pe câmp. Măcar în prima fază!
- Şi eu să trag de sfori, ca să mişc sperietoarea?

Ridică privirea spre el. Era un pic indignat de aşa idee... Decise să încerce să găsească o rezolvare:

- Am văzut, pe youtube, că se găsesc săbii de lemn.

Şi-acum chipul lui se destindea...

- Iar după ce mă obişnuiesc, dacă ţii tu morţiş, îi stric Iranianului costumele. Deşi, crede-mă, le-aş strica degeaba. Isamu m-a învăţat cea mai valoroasă lecţie.

Ştefan aştepta continuarea. Zâmbi:

- Fenta corectă este cea care-mi salvează viaţa. Prin extrapolare, lovitura corectă este lovitura din orice direcţie, cu orice parte a sabiei, care-mi asigură zece secunde de avans la fugă...

Soţul ei bufni în râs, se aplecă peste masă şi-o sărută... Şi-o privi lung:

- Te-am speriat azi?
- Nu; doar m-ai îngrijorat. Că păreai calm, dar...

Ştefan se reaşeză; scoase o ţigară, dădu s-o aprindă... dar o lăsă pe masă:

- Azi, unul dintre curieri a ieşit de pe traseu, cu o valiză cu 1,3 milioane de euro. Telefonul lui era mort, GPS-ul telefonului lui era mort... Banii se plimbau prin Italia, după bunul lor plac... Care Italie, apropo, nu face parte din "panoplia" noastră...

Mamă, Doamne! 1,3 milioane de euro plecaseră "să viziteze"?

- Iar Isamu m-a poftit să ies cu voi la plimbare - că-l afum inutil în birou. M-am simţit exclus; prin urmare, am avut o discuţie cu el despre faptul că nu intenţionez să mă retrag. Discuţie în timpul căreia am luat *katana* din sertar şi-am despicat monitorul.

Aoleu!

- Aşa că am "confiscat" monitorul de la calculatorul de jos, până îmi cumpără el altul... Şi-am aflat o chestie. Am aflat de la Isamu că soţia mea...

Şi-acum ţinea musai să o ridice şi s-o tragă spre el, s-o aşeze în braţele lui...

- ... Soţia mea, deci, i-a vrăjit pe toţi. După numai trei luni, toţi oamenii din jurul meu lucrează la cea mai importantă misiune a vieţilor lor - noi doi. Care, apropo - suntem un cuplu perfect...

Serios? Aşa spusese Isamu? Păi pe el putea să-l creadă liniştită - că nu obişnuia să mintă...

Ochii verzi o priveau lung şi-i spuneau că era iubită... Că era specială... Că era a lui, aşa cum ar fi trebuit să fie dintotdeauna...

27 ianuarie 2006 - vineri

Ana-Maria

Avionul se parca pe pistă. Florentina o privea lung şi aştepta... Aştepta reacţia ei! Azi de dimineaţă, când intrase în camera ei s-o îmbrace, prinţesa rămăsese cu ochii la ea şi cu guriţa căscată... Şi ceruse imediat să fie îmbrăcată la fel! Adio rochiţă, deci. Prinţesa era foarte cochetă, în deux-pieces-ul crem, încălţată cu ghetuţele cu toc micuţ şi cu pelerina pe ea. Pălăria "o prindea", că buclele ei brunete le întreceau pe cele ale lui Shirley Temple... Iar Ştefan râsese când le văzuse şi ceruse cinci minute, să se schimbe - şi-şi luase şi el costumul...

Arătau ca o familie de conte. Contele râdea, în clipa asta - că pista era plină de BMW-uri, iar băieţii ăia de 2 pe 2 nici nu visau ce-or să vadă acum... Până şi Shun zâmbea, cu ochii la prinţesa lor! Florentina era tare dulce - şi-şi dăduse şi ea seama că arăta foarte bine. Îi plăcea la nebunie să pozeze, să iasă în evidenţă, să fie admirată...

Gata; Shun coborâse scara şi deschisese uşa. Şi acum căra bagajul prinţesei - ditamai valizoiul. Ştefan se ocupa de vizarea paşapoartelor...

Se aplecă un pic, să vadă pista. Şi "comitetul". Erau aranjaţi "artistic", după părerea ei. Săbiile stăteau "bau-bau" la baza scării; Diamant şi Grasu aşteptau lângă BMW. Lângă fiecare BMW din spate stăteau câte patru tineri în geci negre...

Ia să lase ea contemplarea aia şi "să lucreze" un pic la acomodarea prinţesei cu oamenii şi regulile pe care i le povestise aseară! Trase fetiţa lângă ea:

- Uite; vezi maşina aia mare şi neagră din faţă? În ea te-ai jucat tu cucu-bau cu tati.
- Aa...
- Nenea ăla mare şi gras este Grasu. Ia spune şi tu: Grasu...
- Gasu.
- Bun. Iar pe celălalt nene îl cunoşti?
- Nu.
- Este Diamant.
- Aa, da!
- Aşa. Nu uita ce-am vorbit aseară; bine?
- Bine.
- Eşti cuminte şi asculţi de Diamant; bine?
- Bine.

Îi puse pelerina; şi-apoi îi aranjă pălăria. Şi-şi puse şi ea pălăria - că dacă voia să-l vadă pe Grasu "cu roatele-n sus", trebuiau să apară "în formaţie completă, cu echipamentul complet"...

- Sunteţi gata?
- Da.
- Haideţi.

Strânse mânuţa Florentinei; Ştefan o luă de cealaltă mânuţă şi porniră spre uşă.

De cum apăru în cadrul uşii, observă că Grasu se apucă cu mâna de maşină. Iar Diamant nu mai ducea ţigara spre gură - se oprise la jumătatea intenţiei. Cei doi tineri din capătul scării îi priveau lung... Îşi privi soţul, preţ de-o clipă; Ştefan se simţea ridicat spre soare - că zâmbea tainic şi era atent la prinţesă...

- Mami, e fig!
- Da; dar ajungem imediat la maşină, şi-acolo o să te încălzeşi.
- Tati, stau la tine la baţe!
- Bine; stai la mine în braţe.

Se apropiau de BMW. Grasu mai avea puţin şi leşina, cu ochii la micuţa prinţesă-contesă... Li se deschiseră uşile; Ştefan ridică prinţesa în braţe şi-o aşeză, ca de obicei, în mijlocul banchetei. Se salutau... Motorul porni.

- Mergem întâi la discotecă.

Grasu ar fi avut milioane de lucruri de spus; tăcea însă şi condu-

cea... Diamant o cunoştea bine pe Florentina; dar chiar şi el fusese uimit când văzuse transformarea...

- Tati, veau la baţe la tine.

Iar Ştefan o răsfăţa... Întrebarea prinţesei o lăsă mută:

- Tati, Foletina fumoasă?

- Da; eşti foarte frumoasă. La fel de frumoasă ca mami. Mai ales că v-aţi îmbrăcat la fel şi vă stă foarte bine...

Clătina încet capul - prinţesa era răsfăţată rău...

- Tati, ude megem?

- Întâi mergem să-l vedem pe nenea Nicu; şi pe urmă mergem acasă.

- Acasă la Fanţa?

- Nu; tati şi mami au o casă şi aici, în Bucureşti. De fapt, într-un oraş care se cheamă Cernica.

- Si e casa male?

- Nu e aşa de mare cum e casa din Franţa.

- Tati, cum se ziţe casă?

- *Kher*.

Grasu călcă uşor frâna - că deja era prea mult...

- Si la fanţeză *maison*.

- Exact. Foarte bine! Ştiam eu că ştii!

Iar Florentina, răsfăţată bine de tati, îl luă de gât:

- Tati a meu fumos...

Ştefan se obişnuise cu felul ei de-a iubi - nu mai roşea şi schimba repejor discuţia:

- Azi trebuie să mergem să cumpărăm jucării. Că nu ai jucării aici, la casa de la Cernica.

- *But khelnorre*!

Diamant se întoarse, siderat... Răspunse ea, în romanes:

- Avansează cu amândouă.

- Cum aţi reuşit?

Acum răspundea Ştefan:

- Ea întreabă, noi răspundem.

Soţul ei întrebă imediat, în română:

- Şi în franceză?

- *Beaucoup des jouets*.

- Bravo. Ştiam eu că ştii...

Şi se lăsase liniştea... Mâna lui Ştefan îi strângea uşor mâna... Intrau în Bucureşti...

- Opreşte aici.

Cu o mişcare de maestru, Grasu opri lângă trotuar. Ştefan coborî. Se grăbea spre chioşcul cu flori... Diamant şopti, în romanes:

- Ano, e complet schimbată!

- Ştiu.

- Şi ştie ţigăneşte!

- Aproximativ. Apropo - zilele astea, vreau să vorbim ceva între patru ochi.

- Sigur. Da' cum aţi reuşit? Că până acum n-a zis un cuvânt în ţigăneşte!

- Păi am început cu "te iubesc"; şi-a înţeles că limba asta are şi cuvinte care nu se folosesc în răcnete.

Aşa! Că şi el ştiuse cum răcnea mamaia Lăcrămioara - şi nu se implicase absolut deloc în potolirea ei! Diamant tăcea mâlc... Portiera se deschise iar Ştefan îi întinse prinţesei bucheţelul micuţ:

- Poftim.

- *Merci beaucoup*.

Prinţesa primise flori de la tati... Iar bucheţelul mai mare era pentru ea... Iar ea îl săruta, iar Grasu revenea în trafic...

Oof, Doamne! Era îndrăgostită lulea!

Ştefan

Grasu nu scotea un sunet; nici Diamant nu era mai vorbăreţ. Îi "lovise" serios şi cu apariţia la scara avionului, şi cu schimbarea prinţesei... Şi chiar şi cu coborârea lui "la cumpărături". Acum, dacă vreunul dintre ei devenea neglijent, sau neatent...

Le-o spusese în toate felurile - Ana nu era Laura. Pe-atunci, ei ascultaseră de Laura şi-o lăsaseră nepăzită, la dispoziţia duşmanilor. Laura îşi gonise paza; nici el nu fusese foarte inteligent, s-o oblige să aibă măcar 4-5 inşi la poartă... Dar Laura murise. Iar Ana venise cu el - şi formau o familie deja. Amândoi ştiau asta. Amândoi ştiau că Ana nu era Laura - amândoi ştiau că nu vor fi iertaţi, dacă...

Dacă se va întâmpla ceva rău, vor plăti. Amândoi. Iar acum mergeau la discotecă - să vadă şi seniorul familia lui şi să afle şi el ce i se va întâmpla, dacă va deveni neglijent sau neatent. Sau dacă va uita să-l informeze prompt, în caz că se schimbau calculele şi aranjamentele superiorilor lui.

Era un pic cam agitat. Se simţea nerăbdător, îngrijorat şi-un pic temător. Şi n-avea de ce - că era înconjurat de pistoale şi căra "serviciul" după el! Dar era cu familia; şi...

Ana-Maria

Bun; aşa era mult mai bine! Urcau toţi trei treptele discotecii, iar uşile se deschideau larg... Şi nimeni nu protesta că "le intra minora în discotecă"... În schimb, toţi erau cu ochii pe ea. Iar ea simţea asta şi mergea ţanţoşă, cu năsucul pe sus... Doamne, unde era Ninuţa ei, s-o vadă?!

La vederea lor, seniorul se sprijini de spătarul scaunului. Îi privea lung, foarte serios... O privea lung pe ea... Ştefan aşeză întâi prinţesa pe-un scaun; ea se aşeza singură, că se părea că tati "avea viaţă grea" zilele astea... Seniorul îi zâmbi Florentinei:

- Sărut mâna, domnişoară.

- *Bonjour*, nenea Nicu!

Sprâncenele se ridicară, uimite... După câteva secunde, absolut necesare pentru dezmeticire, seniorul exclamă:

- De când sunt, n-am mai văzut aşa ceva!

Ştefan zâmbea:

- Şi chinezul meu zice la fel...

Dezmeticit probabil de "chinez", seniorul trecu la "lucruri concrete":

- N-ai sunat-o pe mama ta.

- N-am ce să-i spun.

- Ba eu cred că ai. Şi-ţi zic un secret: dacă o suni, o să ai o surpriză plăcută...

Soţul ei aprobă scurt, semn că o s-o sune... Şi începură discuţia în romanes:

- Ce s-a întâmplat cu omul? Cum a ajuns în elicopter?

- A fost urmărit, aşa că a acţionat după planul de urgenţă.

- Am auzit că anumite persoane din Italia s-au ofuscat rău. Că elicopterul ăla a aterizat pe autostradă - şi-a blocat traficu'...

- A aterizat unde a putut. Ai aflat cine s-a băgat în treburile noastre?

- Da, şi am luat măsuri. Cică n-a ştiut al cui e şoferul...

Serios? Hai, să fie serioşi! Dealtfel nici Ştefan nu răspundea...

- ... Mâine mergeţi la petrecere?

- Da.

- O să vină la tine, să-ţi explice şi să bateţi palma.

Iar el aproba, fără să zâmbească...

- De-aici mergeţi la Cernica?

Soţul ei aprobă.

- OK. Dacă ai probleme, te rog să mă chemi.

- Nu cred că vom avea probleme - că suntem incognito. Dar, dacă se iveşte ceva, o să te sun.

- Bun. Poimâine dimineaţă să treci pe la mine; că mai avem nişte chestii de înghiţit...

Alte afaceri? Reţelele soţului ei deveneau tot mai ample... Florentina se aplecă puţin spre ea şi şopti conspirativ:

- Mami, ţe ziţe?

- Că vrea să vorbească cu tati poimâine.

- Ţe este poimâine?

- Păi nu ziua care urmează după ce faci tu nani; aia e mâine. Azi e vineri; poimâine e duminică.

Florentina se gândea, că nu avea încă noţiunea timpului... şi ajungea la concluzia aia la care ajungea de fiecare dată când se gândea:

- Mami, veau la tati la baţe!

Se aplecă spre ea şi-i şopti la ureche:

- Tati e ocupat; e la serviciu. Lasă-l să termine - şi după aia vă jucaţi! Bine?

- Bine.

Şi-acum ar fi trebuit să-i deturneze atenţia... Aha!

- Ai văzut ce de becuri colorate sunt aici?

Florentina se uita sus, urmărindu-i degetul...

- Locul ăsta se numeşte discotecă. Seara, tinerii vin aici ca să danseze.

- Dansează ca mami?

- Nuu, aici e o discotecă unde nu se dansează aşa. Tu ştii că muzica e de mai multe feluri...

- Da!

- Aici se dansează muzică de-aia de la televizor.

- Aa...

- Muzică de-aia de care dansează mami se ascultă numai la petreceri. Iar petrecerile se fac la restaurant. Acolo se dansează, se şi mănâncă...

- Mami, mi-e foame!

- Bine; după ce termină tati, mergem acasă şi mâncăm. Bine?

- Bine.

- Ce vrei să mănânci?

- Seviş cu şuncă!

- Bine. O să-l trimit pe Grasu să cumpere şuncă.

Iar Grasu făcea semn că "se notase"... Florentina se întoarse spre el şi ridică un degeţel:

- Si magaină si cascaval!

- Am înţeles, domnişoară: şuncă, margarină şi caşcaval.

- Asa!

Că "dăduse comanda" şi era foarte mândră de ea. Omul ăla "foarte mare" asculta de comanda ei, lucru care-o făcea să ridice iar năsucul şi să se simtă importantă...

Şi totuşi, unde încăpea atâta isteţime în căpşorul ăla micuţ? Cercetătorii ar trebui să o cunoască pe Florentina şi să-şi pună şi ei asemenea întrebări... că partea aia cu descifratul limbajului balenelor putea să mai aştepte, în opinia ei...

Ştefan vorbea cu seniorul; Grasu ar fi trebuit să fie atent la ce vorbeau ei. Dar el o privea pe prinţesă, cu gura întredeschisă. Şi nu încerca să-şi ascundă uimirea...

- Mami, de ţe nu apinde becu?

- Pentru că e încă zi. Şi n-a venit nimeni să danseze. Or să le aprindă, mai târziu.

- Da' venim când apinde becu?

- Să vedem. S-ar putea să fii prea obosită atunci când se aprind becurile.

- Nuu, Foletina faţe nani! Nu obosit!

- Bine; să vedem.

Ochişorii negri studiau cu mare atenţie becurile colorate... Ea presimţea că vor avea o problemă diseară - şi se întreba cum s-o rezolve... O să se prefacă că îl sună pe nenea Nicu; şi-o să-i spună el că azi nu venise nimeni să danseze, aşa că discoteca se închisese şi plecaseră toţi acasă. Iar mâine seară...

Eh; poate uita până mâine seară! Nu împlinise, totuşi, doi ani!

Ştefan

Prinţesa mâncase pe rupte. Sandwich - că asta ceruse şi nu fusese chip s-o convingă să se apropie măcar de mâncarea caldă adusă de firma de catering. Acum moţăia, în braţele Anei... Ieşi.

De cum îl văzu, Diamant se ridică şi se grăbi să-i şoptească la ureche:

- Băi, nu ştiu ce i-aţi făcut; dar nu mai e Florentina pe care-o ştiam eu!

- Evident.

- Da' ce i-aţi făcut?

Îi făcu semn să se aşeze şi-şi aprinse o ţigară:

- I-am arătat că o iubim; şi i-am angajat o doctoriţă pediatră şi-o profesoară de franceză.

- Lasă-le pe-alea! Băi, tu-ţi dai seama că n-a scos un cuvânt în ţigăneşte, cât a stat aici?

- Da; că nu s-a obosit nimeni s-o înveţe. Şi probabil că nici ea n-a vrut să afle ce ţipau unii la ceilalţi.

- ... Oricum, îţi spun: e schimbată total! E contesă!

Zâmbi slab: da, era contesă. Şi-i umplea sufletul de bucurie... Diamant îl privi lung, cu subînţeles:

- Vărule, tu ştii cum arătaţi toţi trei?

- Îmi imaginez; da' tu zi-i...

- Băi, sunteţi... Sunteţi perfecţi! Sunteţi o familie adevărată! Când joc la nuntă?

- Nu ştiu.

- ... Ăsta e un termen nou în vocabularul tău...

Îl apucă de cămaşă şi-l trase aproape, să-i şoptească la ureche:

- Soţia mea funcţionează pe principiul "dacă îmi dai ceva, trebuie să-ţi dau şi eu ceva". În clipa în care scot inelul de pe lanţ şi i-l pun pe deget, o să se simtă obligată să-mi pună coroana. Şi nu vreau s-o forţez să ajungă la concluzia că vrea să facă asta. Vreau s-o văd că decide singură să facă asta. Atunci când simte ea că vrea să facă asta.

- Aha...

- Eu nu-s idiotu' de văr-tu, să-i ordon să nască peste nouă luni. Că nu e incubator - e soţia mea. Când a plecat cu mine, m-a rugat să nu-i impun termene de-astea. N-am să i le impun.

Diamant aproba încet cu capul...

- Dar, în principiu, a hotărât că or să fie câte doi copii în fiecare cameră de la unu; după care trecem la compartimentarea livingului, pentru că e prea mare şi face ecou.

Ochii albaştri erau sideraţi...

- Astea sunt cuvintele ei. Dar e un calcul pe care am convenit să-l modificăm, dacă va fi cazul. Şi e prea devreme pentru el - că încă n-am terminat de convins la tata.

- Apropo de chestia asta... Mama ta e convinsă.

- Ştiu; am văzut cum a făcut când i-am dus filmarea cu păturica.

- Da' am sentimentul că taică-tu aşteaptă să te vadă cu coroana. Că tu nu ştii cât s-a bucurat şi cum făcea pe-acolo prin şatră, când a aflat că Rubina era gravidă!

- Situaţiile nu se compară. În ochii lui, Ana e româncă.

- Mă, eu cred că taică-tu nu se mai gândeşte demult la asta. Că a văzut-o şi el; şi-a stat cu ea la masă şi i-a picat maxilaru' când a auzit-o cum vorbeşte şi mai ales ce spune şi ce face...

- Nu se pune. Nimic nu se pune, dacă nu vrea el.

- Ştefane...

Da; ce era? Îl cunoştea el mai bine?

- Întotdeauna, taică-tu a răsucit regulile ca să-ţi pice ţie bine. Rubina a crescut la tine-n rulotă fiindcă aşa ai vrut tu. Ţie ţi-a acceptat toate ideile şi toate afacerile şi le-a lăudat prin fiecare rulotă - şi să nu crezi că lui îi plăcea când afla că erai la Urgenţă, sau că flutura cuţitul printre interlopi ca un brazilian plecat la tăiat drum prin junglă. Da' eşti băiatul lui - şi-ai avut întotdeauna dreptate.

- Asta a funcţionat până a intrat Manolache-n şatră, să ceară *stabor*. Apoi lucrurile s-au schimbat.

- Te-a lăsat pe tine să crezi că s-au schimbat.

- Nu, Diamante. Aia a pus capacul. El m-a învăţat să fac ce vreau eu, da' să o fac cu discreţie. Iar eu m-am dus şi-am furat femeia altui ţigan şi-am făcut un balamuc de nu mai ştia seniorul în ce parte s-o apuce şi pe care să-l potolească mai întâi. Iar după ce m-a scos din rahatul ăla, eu m-am înstrăinat de el. M-am mutat la Paris, să stau

cu Rubina, şi n-am mai dat prin şatră. Nu cred că mă mai simte acolo, în sufletul lui...

- Ba crede-mă că stai central în sufletu' lui! Mă, Ştefane - părintele e părinte până moare!

- Aşa o fi - că prea o zici cu foc! Te duci să-l aduci pe Nicuşor?

- Mă duc. El ştie că e invitat la o cafea?

- Nu.

- Aa, ce bine! Să vezi ce-i fac!

Vărul lui sărise în picioare şi se repezise la uşă! Începu să râdă:

- Bine, bă. Da' vezi, să nu fluturi pistoalele pe sub nasu' lu' nevastă-sa. Că leşină - şi te bate ăla de te ascultă cu urechea!

- Bine, bă!

- Auzi? Ia stai niţel...

Se ridică şi se apropie de el - că urma să-i dea o sarcină grea...

- Pe drum, întreabă-l dacă nevastă-sa mai e florărească.

- ... Cum adică?

- Vreau să ştiu cu cine ţine Luminiţa acum: cu Manolache, sau cu bărba-su. Tu întreabă-l aşa cum am zis eu.

- Aha! OK!

Diamant ieşi. Se grăbea teribil... Adevărul era că făcea cam jumătate de oră până la mall. Plus jumătate de oră întoarcerea, plus cât stătea Nicuşor...

Vărul lui era isteţ. De când îl luase "sub oblăduirea lui" şi-l băgase în afaceri, pe post de locotenent bine informat, Diamant "se deşteptase". După părerea lui, era tocmai bun de bulibaşă. Dar era împrăştiat şi uituc. Şi-ar fi fost probabil singurul bulibaşă din istoria României care ar fi uitat că la doişpe trebuia să fie la staboru' de lângă Braşov. De-asta ezita tăticul lui. Că nu mai avea alte legături de sânge... Şi dacă nu l-ar fi numit pe Diamant bulibaşă, ar fi trebuit să cedeze conducerea unui alt neam. Şi s-ar fi stins istoria neamului lor. El, la urma urmei, lua romăncă...

Lucrurile nu se întâmplaseră cum le plănuise el. În viaţa lui privată, lucrurile nu prea se întâmplau aşa cum le gândea şi le socotea. Era ciudat... Atunci când acceptase să se "însoare" cu Rubina, plănuise s-o crească cât de mult putea - şi-apoi să o trimită la taică-su, fată mare şi cu punga plină cu *galbi* şi cu euro. Dar se repezise şi-o trimisese pe Ana înapoi la Florentin - şi fusese însurat... Şi-apoi o dusese pe Rubina la Cannes - dar nu se putuse trăi acolo, cu ea. Aşa că se mutaseră la Paris. Iar ea făcuse shopping, cât făcuse el reţeaua şi urnise afacerile. Şi rămăsese gravidă. Şi iar plănuise s-o mute-n şatră, cu tot cu copil; dar Ana îl sărutase... Şi-şi schimbase planul. Rubina pleca la taică-su, copilul rămânea la el. Ramon ar fi continuat istoria neamului lor - că era copilul făcut de ţiganca aia care primise salba. Indiferent cine-l creştea! Numai că Rubina murise; iar Ramon...

Nu; dacă mai "figura" pe undeva prin sufletul tatălui lui, era la periferie. Înghesuit bine, ca să nu ocupe mult spaţiu...

Ana ieşi din dormitor şi închise uşor uşa. Şi se apropie de el, zâmbind slab:

- Doarme dusă; e obosită...

Aprobă şi-i făcu semn să vină la el în braţe... Că-i plăcea s-o aşeze pe genunchi şi s-o privească lung, s-o admire, s-o sărute...

Nicuşor

Avea emoţii. Fusese invitat "la o cafea". Şi acum era şi Ana acolo...

Trebuia să recunoască cinstit - îi era dor de ea. Abia aştepta s-o revadă! Auzise că se schimbase mult! În fotografia aia meschină, făcută de Roberto la rezoluţie mică, zărise o zână cochetă şi elegantă, stilată, transformată...

- Băi, îţi dau o veste proastă. Aia mică doarme. Da' dacă "te lungeşti" vreo două ore, apuci s-o vezi şi tu.

- Ar fi totuşi mai bine să nu mă lungesc. Că nu vreau să o aud cum întreabă unde-i Luminiţa.... şi toate celelalte.

- Adevărul e că Ştefan ar scoate cuţitul şi-ar face prăpăd, dacă ar vedea-o plângând după Florentin.

Păi şi-atunci de ce spunea chestii idioate?... Nu, nu erau idioate! Diamant îl anunţa, voalat, că trebuia să plece înainte să se trezească aia mică. Mai ales că era frig, aşa că probabil vor sta în casă...

- Auzi? Nevastă-ta mai e florăreasă?

Luminiţa? Da' ce-i venise?... O altă temă de discuţie "cu schepsis". Cu cine ţinea Luminiţa? Zâmbi slab:

- Nu; e nevasta mea acum.

Diamant zâmbea şi el:

- Eşti sigur?

- Foarte sigur.

- Bine. Da' să nu subestimezi forţa lu' nea Ioan; că toţi copiii lui sunt educaţi cum trebuie!

- Ştiu. Am pus-o la încercare, de câteva ori - şi nu m-a dezamăgit niciodată.

Intraseră pe o străduţă pietruită. Aici era casa lui Ştefan? Şi încă nu asfaltase potecuţa aia? Foarte ciudat...

Ia uite ce căsuţă rustică... Ia uite ce căsuţă care nici nu părea să fie a lui Ştefan... Diamant opri motorul:

- Încearcă să nu te arăţi prea mirat. Că o să-ţi cam pice maxilarul, când o s-o vezi. Chiar şi-aşa, îmbrăcată comun...

Aprobă şi coborî. Se lăsă percheziţionat... şi fu poftit în casă.

Interiorul nu era deloc rustic; interiorul era "dinamită". Iar prietenul lui zâmbea, de la masă... Măiculiţă, Doamne, ce schimbat era prietenul lui! Nici urmă de Ştefan, băiatul bulibaşei! Pe omul din faţa lui scria "născut, crescut şi mai ales educat în Franţa"! Intră şi-i strânse mâna:

- Salut!

- Salut. Ia zi-i - să-i rup urechile?

Şi arăta spre uşă... Negă scurt:

- Nu, că a fost gentil. Nu mi-a arătat decât unul dintre pistoale.

Acum Ştefan râdea de-a binelea:

- Şi nevastă-ta ce-a zis?

- Nevastă-mea? A bombănit: "Bine, mă, du-te singur!"

- Aha! Păi o să-i zic lu' Ana să-i pună nişte cafeluţă într-o sticlă...

Ana! Unde era Ana? Era nerăbdător; Ştefan îşi aprinse o ţigară:

- Răbdarea este o virtute...

Ce afurisiţi erau! Întoarse capul spre uşa din dreapta - de acolo se auzeau zgomote...

- Mă!

Da! Ce, n-avea voie să fie curios?

- Auzi? Vreau să vorbesc ceva cu tine...

Bine; era numai urechi. Ştefan se aplecă... şi-i şopti la ureche:

- Să-mi faci rost de nişte *galbi*.

Să-i facă rost... Începu să zâmbească... iar prietenul lui se încruntă, în glumă:

- Şi nu-mi rânji zmeieşte, că mă supăr!

- Nu, mă! Într-o săptămână îi ai. Câţi vrei?

- Nu mulţi; vreo 30...

Săraca Ana - o să-i fie greu s-o poarte...

- Bă! Da' să fie aşa, ca pentru mine!

- Bineînţeles! Da' ce credeai?!

- Şi să rămână între noi.

- Evident.

- Că îmi place "să am lecţiile făcute".

- Ştiu...

El o aştepta pe Ana...

- ... Ia zi-i: care-i pulsul? Cum sunt apele?

- Calme şi line. Că s-a întâmplat - şi toată lumea-i mulţumită...

Prietenul lui aproba cu capul... "Hai; Ana nu vine?"

... Ba da; uşa se deschise. Dădu să întoarcă capul, dar "îi pică fisa" la timp şi se abţinu eroic! Răbdarea era o virtute, într-adevăr - şi-o s-o tot vadă, în următoarea oră! Dacă se repezea şi-o strângea tare-tare în braţe, Ştefan poate n-ar fi înţeles... Paşii se apropiară; mâna se întinse şi-i puse cafeaua în faţă. Prinse mâna şi-o sărută:

- Sărut mâna.

- Să creşti mare!

Ete la ea! Ridică privirea... Ana râdea; Ana mergea spre soţul ei şi râdea, amuzată de poantă...

Ana nu mai era Ana. Era soţia lui Ştefan - modelul ăsta nou, pe care-l "cântărise" când intrase...

"Ptiu-ptiu, să nu te deochi!"

Tânăra se aşează lângă soţul ei. Care-i luă mâna şi-o "sechestră" între palmele lui... Ana lăsă capul pe umărul lui... Ştefan zâmbi:

- Închide gura, Nicuşoare!

Ah, afurisită pielea pe el! "Îl făcuse de campionatele mondiale"! Şi râdeau amândoi, că erau răi... şi ştiau cum arătau şi cum se purtau... Ştiau că se potriveau şi erau "rupţi" din reviste cu fotomodele de succes...

Ştefan sparse din nou tăcerea - şi-l smulse din contemplarea aia fascinată:

- Şi ce-ai mai făcut tu, Nicuşoare?

- Băi, nu prea multe. Bijuteria aia îmi mănâncă ficaţii. Iar văr-tu uită să completeze toate rubricile - şi-mi dă mie de lucru...

- Păi ia-te de el! Că pe-ăsta, dacă nu-l scuturi, şi-o ia în cap!

Acum, era limpede cum va decurge următoarea jumătate de oră. Întâi vorbeau despre aur. Apoi, despre cunoscuţi comuni. Şi-apoi el pleca, înainte să se trezească Florentina. Tare-ar fi vrut s-o revadă - că-i era dor de ea! Dar, dacă nu i-o arătau ei, el n-o să ceară s-o vadă. Că nu prea ştia cum "funcţiona" noul Ştefan, atunci când avea mâna soţiei lui în palme. Şi nu voia să rişte să-l supere.

Ana-Maria

Nicuşor se pregătea de plecare. Probabil fusese instruit pe drum să nu stea mai mult de-o oră, ca să nu fie acolo când se trezea Florentina. Într-adevăr, era de preferat ca prinţesa să nu-şi amintească de trecut; dar parcă n-ar fi vrut să-l lase să plece aşa... Se ridică şi-l privi drept:

- Hai să vezi ceva.

Deschise uşor uşa dormitorului şi intră. Şi scoase plicul din şifonier. Nicuşor o urmase; acum rămăsese "mască", cu ochii la prinţesă...

- S-a îngrăşat! Ia uite ce obrăjori a făcut...

- Şi s-o auzi cum rupe-n ţigăneşte... leşini!

- ... Asta mică? Ţigăneşte?

- Da-da! Şi franţuzeşte! Grasu era să facă accident, când a auzit-o; iar Diamant stă cu gura căscată şi-o ascultă... Poftim.

Nicuşor luă plicul, îl desfăcu şi aruncă o privire înăuntru. Şi reveni spre ea:

- Sper că nu vrei să i-l dau lui Florentin!

- Nu. E pentru cine vrea să ştie cum s-a acomodat prinţesa în Franţa. Şi e unicul - că s-a acomodat deja şi nu mai am ce altceva să scriu într-o a doua scrisoare.

Acum era mult mai liniştit... şi se grăbea să iasă. Semn că nu vor discuta pe tema aia - că pricepuse şi singurel cui trebuia să-i arate pozele alea. Adică cui nu trebuia să i le arate...

Ştefan

Diamant trase uşa după el. Îşi aprinse o ţigară:

- Asta e ultima - pe urmă aerisim.

Ana aproba cu capul...

- Măi Ano, zi-i şi tu - ce să mă fac eu cu Nicuşor ăsta? Că şi el e îngrozit de mine!

- De ce spui asta?

- Păi a vrut să te strângă-n braţe - şi ţi-a pupat mâna!

- De ce să mă strângă-n braţe?

- De dor ce i-a fost de tine, evident!

Soţia lui zâmbea slab:

- Lasă, că nu i-a fost aşa dor...

Cu alte cuvinte, ea se bucurase de revederea un pic rece... Bine; dacă voiau ei aşa... Se grăbi să se informeze:

- Ce-a zis când i-ai dat scrisoarea?

- Că speră că nu vreau s-o dea lui Florentin. Da' a priceput repede ce-are de făcut cu ea.

- Deci Manolache senior "dă apă la şoricei" azi...

Umerii Anei se ridicară scurt, semn că ei îi era totuna... Stinse ţigara şi se ridică:

- Şi unde mergem azi?

- Nu ştiu; cred că mergem să-i luăm jucării. Şi trebuie să-ţi amintesc că aici spaţiul e limitat, iar ea e deja mult prea răsfăţată...

Îşi cuprinse soţia cu braţele şi zâmbi în romanes:

- Iar eu trebuie să-ţi amintesc să nu mă mai certi...

Ana roşi violent:

- Şi-ai promis că mă laşi să cresc eu copilu'...

- Da' de mâine-ncolo. Aşa am spus!

- Aşa ai spus...

Degetele subţiri trecură pe obrazul lui... şi se opriră în păr, foarte aproape de butoane:

- Şi-aşa o să spui cu fiecare copil pe care, teoretic, o să-l cresc eu?

Îl amăgea?... Nu; se pregătea. Şi îl pregătea pentru "vestea cea mare". Că voia să negocieze regulile de creştere a copiilor...

- Probabil că da... Da', în principiu, facem o convenţie: tu îi creşti, eu îi răsfăţ...

Soţia lui zâmbea slab:

- Şi pe urmă cine-i de vină, când fac prostii?

- Nimeni.

- Sigur?

- Foarte sigur. Că ştiu că o să te obişnuieşti - şi de la un punct încolo n-ai să mă mai certi...

Ei bine? Ce zicea de aşa aranjament?... Îl aproba; că îl parafa cu un sărut. Iar el se pregătea, la modul cel mai serios, să coboare jaluzelele şi să încuie uşa.

Nicuşor

Opri motorul şi oftă greu: acum trebuia să se ducă să sune la sonerie. Şi nu ştia în ce măsură era bine să facă asta. Că nea Ioan părea că-şi găsise echilibrul...

Dar şi Luminiţa, după ce citise scrisoarea şi văzuse cele două fotografii, îl sfătuise să-l lase pe tatăl ei să primească veşti despre nepoţică. Aşa că oftă greu, din nou... şi coborî. Şi se grăbi spre uşa larg deschisă. Ciudat, dar nea Ioan îl aştepta în prag!

- Hai odată, că intră frigul!

OK! Intră şi fu tras imediat în prima cameră. Hei! Socrul lui închise uşor uşa... Şi se întoarse spre el:

- Dă-l încoa.

Deci Luminiţa îl sunase... Şi, într-adevăr, socrul lui era nerăbdător să primească veştile alea. Doar el, singur, fără tanti Lăcrămioara. Aşa că-i dădu plicul.

- Ai văzut-o?

- Da, dar dormea. Oricum, s-a îngrăşat un pic. E bucălată...

Socrul lui se aşează pe marginea patului şi desfăcu plicul. Şi rămase cu ochii la fotografia aia A4... Aia pe care şi Luminiţa o categorisise ca fiind o mare răutate din partea lui Ştefan...

El vedea fotografia aia nu ca pe o răutate, ci ca pe o garanţie. Era dovada faptului că Ştefan lua fetiţa ei pe palmă şi-o aşeza mai presus de el. Dar el putea fi părtinitor - aşa cum şi ei, rudele lui Florentin, puteau fi părtinitoare... Iar dacă fotografia cu copilul pe palmele lui era totuşi o răutate, el îi dădea dreptate prietenului lui. După ce citise scrisoarea, îl înţelesese perfect. Şi-l aproba. Ei o avuseseră aici şi nu o învăţaseră nici măcar un cuvânt în romanes! Darămite s-o ia aşa în palmă şi s-o ridice mai presus de ei! O lăsaseră când cu unul, când cu altul... Când cu Nina... O pasaseră, de fapt, de la unul la altul...

Se apropie de fereastră - că nu ţinea morţiş să se holbeze la el şi să-l grăbească. Socrul lui începuse să foşnească foile...

Ana începuse scrisoarea cu sosirea Florentinei. Se aştepta deci ca socrul lui să răbufnească, de vreme ce el nu ştiuse ce-i spusese Florentin fetiţei... Şi totuşi, nu răbufnea; foşnea, semn că citea repede şi se va gândi mai târziu la ceea ce citise...

Auzi soneria piuind; oare cine venise?... Aoleu! Florentin! Cu Violeta! Dacă-l prindeau acolo, cu plicul ăla la el, se ducea dracului toată liniştea familiei! Plănuia deja să sară geamul... şi-şi amintea că parcase maşina chiar în faţa porţii... Ei, asta e! La urma urmei, venise în vizită la socrul lui! Iar plicul îl putea piti pe sub pulover! Şi-aşa, avea sentimentul că nici soacra lui nu ştia că avea musafiri...

"Proaspătul cuplu" discuta ceva cu Roberto, la masă. Nu înţelegea ce, că era prea panicat ca să mai poată fi atent la altceva decât la "evadare"...

Trecuseră cam zece minute; lui i se păruseră o veşnicie, dar ceasul nu-l putea minţi. Şi tot n-avea rezolvare la evadare. Socrul lui bombăni:

- Pe ea ai văzut-o?

Se grăbi să revină lângă el:

- Da.

- Şi crezi că o să se întoarcă vreodată?

- Exclus. Nici dacă moare el, ea nu se mai întoarce.

Bătrânul privea fotografia... Brusc, îi întinse plicul şi hârtiile:

- Ia; ţine.

Tresări când îl văzu ştergându-şi lacrimile; că nu se gândise niciodată...

- Poate e mai bine aşa.

Se grăbi să răspundă:

- Măcar din punctul de vedere al educaţiei ei, al condiţiilor în care creşte, e mai bine aşa. Dacă vrei, păstrează-le matale.

- Nu; o să le găsească Lăcrămioara şi-o să alerge cu ele la Florentin... Ştiu că le găsesc la tine. Ascunde-le cumva şi stai şi tu cinci minute cu noi.

Aprobă şi puse totul în plic. Şi ascunse plicul sub pulover... Socrul lui oftă greu:

- Amândoi au avut dreptate.

Aprobă scurt cu capul:

- Iar dacă el ar fi avut milioane de euro, probabil că ceea ce-am văzut eu azi ai fi văzut şi matale, la fiecare vizită la ei.

- Nu; nu cred. El n-a ridicat-o niciodată aşa nici pe nevastă-sa, nici pe fiică-sa. A făcut bine că i-a zis picei ce i-a zis. Ce ştii - ea mai întreabă de el?

- Diamant zice că nu. Şi de-aia i-au angajat şi doctoriţă; dar cică au angajat-o degeaba, că aia mică n-are nimic.

- ... Dacă şi Ana e fericită, atunci e mai bine aşa.

Să-i spună de cei 30 de *galbi*?... Mai bine nu. Mai ales că socrul lui se ridicase şi pornise spre uşă. Iar salba lui Ştefan era strict problema lui Ştefan. Se grăbi să-l urmeze.

Ana-Maria

Prinţesa adormise, în braţe la tati. Adormise mult mai greu, deşi fusese obosită. Prezenţa lui tati în pat, lângă ea, o făcuse să se tot răsucească, să se aşeze mai bine, să-l ia de gât, apoi să-l ţină de mână, apoi să-i aşeze lui tati perna... Iar Ştefan zâmbise, mulţumit că-şi răsfăţa din greu prinţesa...

Dar acum adormise. Avea un zâmbet fericit pe buze...

Ştefan se ridică uşor... şi întinse mâna. OK: mai fumau o ţigară?... Nu; el deschidea şifonierul... şi scotea cealaltă plapumă. Pe care-o întindea pe jos...

... Şi pe urmă, dacă mai erau în stare, fumau o ţigară... Hihi!

28 ianuarie 2006 - sâmbătă

Ana-Maria

Mall-ul era destul de aglomerat. Florentina mergea ţanţoşă lângă tati... care mergea ţanţoş lângă prinţesa cu rochiţă cloche şi pălărioară... Diamant şi Grasu aveau o problemă mare cu organizarea - intraseră doar ei doi şi era aglomerat. Dar, din fericire pentru ei, mergeau la locul de joacă. Jos, la parter. Şi aproape ajunseseră. Deci lucrurile se vor linişti în scurt timp.

Grasu arătă spre una dintre mesele de la cafenea, iar Ştefan se aplecă spre Florentina:

- Gata; am ajuns. Te duci să te joci cu mingiuţele?

- Nu, nu veau.

- ... Păi am venit special pentru mingiuţe!

- Foletina stă cu mami si tati!

- Păi, uite: mami şi tati stau aici la masă, iar tu te duci să te joci cu mingiuţele! Că te plictiseşti cu noi la masă!

- Foletina nu pitisit!

"Acu' să te văd, cum o scoţi la capăt cu răsfăţul!" Zâmbea şi-l lăsa "să-şi spargă capul"... Ştefan o ridică în braţe:

- OK. Spune-mi de ce nu vrei să mergi la mingiuţe.

Prinţesa ridică "savant" mânuţa dreaptă:

- Copiii lăi stică lochiţa! Foletina stă cu mami si tati!

Oo, deci se strica rochiţa! Asta era problema! Ea îi scosese azi treningul, iar prinţesa ceruse "ca mami" iar el "votase" cu răsfăţata! Să-şi spargă capul... Îşi impuse să nu se încrunte când auzi decizia:

- Bine. Atunci stai cu mami şi tati. Şi, dacă vrei totuşi să te joci cu mingiuţele, îmi spui. Bine?

- Bine.

Deci adio socializare cu copiii... Se aşeză la masă. Îi aştepta să se aşeze şi ei... Iar domnişoara se apropie imediat:

- Bună ziua. Cu ce vă putem servi?

Dădu să răspundă, dat fiind faptul că o privea pe ea; dar prinţesa ridică din nou mânuţa dreaptă, făcând gestul ăla savant:

- Foletina vea cafea!

"Hai, tăticule: sparge-ţi capul!" Îşi privea soţul cu ochi mulţumiţi...

Ştefan

Deci nu voia la mingiuţe pentru că-şi strica rochiţa. OK, pe-asta putea s-o înţeleagă - şi nu va accepta în ruptul capului să-şi facă "mea culpa" pentru că zisese ca ea, în loc să o convingă să-şi pună treningul. Şi nu-şi va face "mea culpa" nici pentru ceea ce va face acum - că o va lăsa să stea cu ei. Şi va face tot ca ea. Pentru că nu putea să-şi contrazică prinţesa. Aşa că zâmbi:

- Presupun că nu aveţi Nesquick...

Tânăra nega, vizibil încurcată de faptul că nu aveau Nesquick...

- Atunci două cafele şi-un cappuccino latte. Mai mult latte decât cappuccino...

Diamant şi Grasu ocupaseră masa de lângă ei - comandau separat, că erau un pic incognito. Mall-ul ăsta nu era "în panoplia lui"; cu cât mai puţine valuri, cu atât mai bine... Se întoarse spre prinţesă:

- Ţi-am luat şi ţie o cafea.

Iar Florentina fremăta, fericită că făcea şi ea aşa ca ei...

Ridică privirea spre Ana. Ştia că era nemulţumită pentru că iar scormonise prinţesa între corniţele răsfăţului... Ciudat; Ana nu-l dojenea! Nici măcar nu se supărase! Era mirată pentru rezolvarea pe care-o găsise...

Nu putea să n-o răsfeţe pe micuţa lui. Că şi-o dorise atât de mult, şi tânjise după ea atâta timp, că fiecare clipă petrecută cu prinţesa i se

părea o clipă-n rai! Ştia că veniseră special pentru copiii din locul ăla de joacă; dar dacă prinţesa nu voia la copii...

Scaunul era prea mare pentru ea; n-o să ajungă la ceşcuţă... Ei, asta e! O s-o ia în braţe şi gata! Şi cum se hotărâse deja, trecu la fapte - o mută pe Florentina în braţele lui. Ce părere avea soţia lui?... Ana n-avea nici o părere; scotea telefonul. Trebuia s-o sune pe Nina, s-o roage să stea azi cu Florentina la Cernica...

Diseară, dacă prinţesa se necăjea pentru plecarea lor, vor sta cu ea până adormea. Chiar dacă vor întârzia. Va da un telefon şi se va scuza; iar afacerile vor înţelege - că petrecerea ţinea până mâine dimineaţă, aşa că vor avea tot timpul din lume...

Ana-Maria

Era aproape opt. BMW-ul care-o aducea pe Nina trebuia să oprească din clipă-n clipă. Ştefan era vizibil agitat; prinţesa îl simţea, că se tot uita la el şi era tot mai serioasă... Diamant încerca să rămână calm, dar nu prea reuşea... Intră în dormitor şi închise uşa - iar Ştefan o urmă aproape imediat:

- Ce facem dacă plânge?
- Nimic. I-am explicat că avem treabă şi-a înţeles. Nina ştie ce să-i spună, aşa că
- Aşa că, dacă plânge, venim acasă.
- Dacă plânge, o liniştеşte Nina.
- Dacă plânge, Nina ne sună şi venim acasă.
- Ştefane...

Soţul ei ridică vocea, în romanes:

- Nu mă contrazice, fă!

Ridică şi ea vocea, în aceeaşi limbă:

- Ceea ce faci tu nu e bine pentru ea! Şi n-o să fie bine nici pentru ceilalţi! Şi-acum nu te mai contrazic, na!

Ieşi din dormitor şi se grăbi spre bucătărie. Îl auzea urmând-o... iar Florentina exclamă:

- Foletina cumite, nu supăl mami si tati!

La naiba! Îi auzise certându-se în romanes! Exact ca mamaia Lăcrămioara şi restul lumii! Ştefan se oprise lângă prinţesă:

- Nu, prinţeso; tu eşti cuminte!
- Foletina nu pânge! Mami si tati vine napoi!

"Na, că ţi-a demonstrat-o! Poate pe ea o crezi, dacă cuvântul meu e apă de ploaie pentru tine!"

- Sigur că venim înapoi!
- Foletina cumite, faţe nani! Si mami si tati vine napoi!
- ... Aşa e! Bravo!
- Mami si tati nu ţeltat!
- Nu; nu ne-am certat.
- Foletina cumite!
- Sigur că da! Tu eşti cuminte! Iar noi nu ne-am certat.

De ce minţea copilul? Ca să n-o vadă plângând? Dar o văzuse vreodată plângând? Ce era cu el? Uşa se închise scurt. Ştefan şopti:

- Să nu mai faci.

Se răsuci scurt, pe-un călcâi:

- Va trebui să discutăm serios pe tema copiilor noştri.
- Da; dar departe de urechile ei.

Bun! Deci era conştient de faptul că aveau o problemă! Perfect! Ştefan şopti:

- Trebuie să înţelegi că o să-i răsfăţ câte zile-oi avea!
- Dar tu poţi să înţelegi că nu-i bine să-i răsfeţi?
- Da. Tu poţi să înţelegi că o să-i răsfăţ?
- Deşi nu e bine pentru ei.
- Deşi nu e bine pentru ei.

Îi era imposibil să-i înţeleagă logica. Îl ştia calculat şi ponderat... Ridică din umeri:

- În cazul ăsta, faci ce vrei. Ca întotdeauna.

Dădu să iasă, dar fu prinsă de braţ şi întoarsă:

- Nu pot, fă, să n-o răsfăţ! Cum să nu-i dau ceea ce-mi cere? Dacă pot să-i dau, cum să nu-i dau?

N-o să înţeleagă niciodată... Decât poate atunci când răsfăţul ăsta "o să scoată colţii". Şi-o să fie rău - că, odată răsfăţată, picea de doi anişori n-o să înţeleagă ce se întâmpla cu tati. De ce nu-i mai lua jucăriile pe care le cerea, de ce începuse să spună "Nu"... În opinia ei, tati n-o s-o mai iubească - şi-atunci o s-o urască pe mami, pentru că tati era al amândurora şi de obicei ea era cea care-l rostea pe "Nu"... Ridică din nou din umeri:

- Tu oricum faci ce vrei. Dar, înainte să faci ce vrei tu să faci, documentează-te. Discută cu Petra, sau cu oricare alt specialist...

Ştefan o privea lung, încruntat... Oftă greu:

- O să ajungă să mă urască - pentru că eu sunt aia care-l zic pe "Nu".
- Păi nu mai zice "Nu"!

Aprobă cu capul - ce simplu era! Proastă ea, că nu pricepuse "din prima"...

Se trase uşor din mâna lui şi reveni în sufragerie. Florentina pusese cele două păpuşi Barbie pe masă. Discuta cu ele. Spunea ea şi replicile păpuşilor... Iar uşa se deschise:

- A venit Nina.

Bun! Măcar nu mai discutau pe tema aia cu răsfăţul! Era evident că n-o să-l convingă "s-o lase mai moale"! Şi-atunci, poate că unica soluţie era s-o răsfeţe şi ea şi să spere că, pe măsură ce prinţesa va creşte, va înţelege singură când să se oprească, ce să ceară şi ce nu... Să spere că, la un moment dat, Ştefan se va obişnui şi nu-i va mai oferi chiar tot ce i se cerea...

Uşa se deschise larg. Zâmbi, iar Ninuţa ei făcu ochii mari-mari... Întinse mâinile spre ea:

- Vino-ncoa, fă!

Ah, straşnică îmbrăţişare! Ce dor îi fusese de ea! Nici Ninuţei nu-i fusese mai uşor... Prietena ei îi şopti la ureche:

- Eşti bine?
- Foarte bine.

Şi-acum Nina voia s-o privească lung... Ştefan intră şi el:

- Bună, Nino.
- Bună, Ştefane. Bună, Florentina!
- Bună, Nina! Aide vezi păpusile!
- Stai, că vin acum! Stai aşa!
- Nina, ude Pete?
- Aa, Petre e acasă, cu Radu.
- Da' de ţe?
- Păi pentru că a răcit. Şi e frig afară, aşa că l-am lăsat să stea în casă, la căldură.
- Aha! Bine!

Răsfăţul, nu? Florentina era ferm convinsă că **ea** îi dădea voie lui Petre să stea acasă, la căldură! Că dacă ar fi vrut să-i dea ea banana lui Petre, îi spunea lui tati - şi tati i-l aducea instantaneu pe Petre...

- S-a rotunjit!
- Păi s-a cam rotunjit. Da' nu pare s-o deranjeze...
- Evident!
- Mergem?

Ştefan pusese acea întrebare pe un ton normal. Dar simţea cearta plutind în aer... Îşi privi ceasul... Nina zâmbi:

- Hai, fugiţi - să nu întârziaţi!

Aprobă şi-i dădu drumul. Şi se grăbi să-şi ia paltonul. Ştefan anunţă scurt:

- Dacă plânge după noi, ne suni.
- Bine.
- Nino, ne suni!
- Nu-s surdă! Vă sun!

Hm; nu-i mergea cu Ninuţa ei! Acum nu mai zicea nimic - că regele fusese un pic "repezit", şi nu-i plăcea asta. Dar nici nu putea să se ia de Nina. Aşa că plecau la petrecere...

- Să aveţi grijă de voi!
- Evident. Să fiţi cuminţi!
- Ca doi îngeraşi!

- Şi să n-o laşi să stea peste ora 11.

Nina aproba...

- Pa.

- Paa! Petrecere frumoasă!

Soţul ei o cam împingea afară... Da' ce se grăbea aşa? Că stabiliseră să plece la opt şi-un sfert, şi era opt şi zece!

Ştefan

Trecu pe lângă bona-pistolară şi ordonă sec:

- Dacă plânge, mă suni.

- Am înţeles.

- Dacă ţi se pare ceva ciudat, ştii ce ai de făcut.

- Da.

Bun; acum era liniştit. Individa era un pic maniacă; în plus, observase că "făcea" cât zece bărbaţi cu stagiul militar satisfăcut. Ieşi din curte... Gata; trase portiera şi se încruntă:

- Am s-o răsfăţ atât cât cred eu de cuviinţă. Şi pe ea, şi pe ceilalţi.

Că va fi ca el. În privinţa asta, cel puţin acum, era cum voia el!

Ana-Maria

Grasu tăcea, Diamant tăcea... Zâmbi slab:

- Bine; cum vrei tu.

Se simţea privită lung... Întoarse capul şi-l privi cu subînţeles:

- O s-o răsfăţ şi eu. Că e mai uşor să spun "Da", decât "Nu". Iar când o să crească, o să înţeleagă şi singură unde şi de ce trebuie să se oprească.

... I se părea lui că era un şpil la mijloc; dar nu-l găsea. Şi nu putea să se ia de ea! Aşa că o privea lung şi tăcea... Ia să schimbe ea subiectul!

- Azi am ceva special de făcut?

Soţul ei negă scurt. Bun! Deci dansa ca de obicei, stătea la masă ca de obicei... Grasu sparse tăcerea:

- Vine şi Titel azi, să discutaţi o chestie nouă.

- OK. Vreo veste de la senior?

- Nimic.

Ceea ce însemna că lucrurile erau în ordine... Mai puţin partea aia cu răsfăţul, la care Ştefan n-o să renunţe niciodată... Treaba lui! Dar să-l ferească Cel de Sus să se-apuce şi ea de răsfăţat prinţesa! Că n-or să se mai înţeleagă cu ea chiar deloc!

Îi displăcea la culme faptul că Florentina nu se simţise atrasă de mingiuţele din Mall. Atunci când ea îşi exprimase nemulţumirea apropo de "copiii lăi", în locul de joacă fuseseră doar doi băieţei - unul sus şi unul jos. Dar ea trăsese concluzia că erau răi - pentru că voise să bea cafea la masă, cu mami şi cu tati. Care, în ierarhia ei, erau mai "atrăgători" decât copiii, sau mingiuţele. Socializarea devenea o problemă serioasă...

Soţul ei îi strânse uşor mâna:

- La ce te gândeşti?

Îl privi lung... Se calmase. Dar oare nu-l înfuria din nou, dacă redeschidea discuţia despre Florentina?... O să încerce!

- Când ne întoarcem, o să mă interesez de-o creşă.

Aoleu, măicuţă! Dacă scotea pistolul la ea, n-o speria aşa cum o speriase "din privire"!

- Explică-te.

- Mă gândeam s-o ducem o oră-două, ca să stea printre copii. Că nu-i în regulă să stea numai printre adulţi.

Parcă se mai îndulcise privirea aia verde...

Până nu ajungeau înapoi, la Cannes, nu putea discuta cu el. Aici era în permanenţă cineva de faţă. Şi n-avea nici un chef să-i informeze pe Grasu, sau pe Diamant...

- ... O oră, zici.

- Doar o oră, atunci când ceilalţi copii au program de joacă.

- ... Bine. Dar nu singură.

- Evident! Cineva trebuie să-i traducă ce spun ceilalţi!

- E cu vaccinurile la zi?

- Da.

Că el, spre deosebire de ea, se gândise şi la problema bolilor care circulau în colectivitate... chiar dacă o făcuse în tentativa de-a refuza creşa... Se apropiau de Intercontinental... Ştefan continuă discuţia:

- ... Cred totuşi că e prea repede pentru creşă. Întâi să se descurce binişor în franceză. Că dacă o duci cu tot cu translatoare, or s-o excludă ceilalţi.

Aprobă cu capul - azi, el avea întotdeauna dreptate... Grasu opri în faţa hotelului. Ştefan oftă greu:

- Păi să mergem la serviciu, nu?

Diamant coborî şi-i deschise uşa. Să meargă la serviciu...

Îşi promitea, ei însăşi, că niciodată nu va mai deschide discuţii sensibile în zilele în care soţul ei încheia afaceri. Îl simţea nemulţumit şi uşor irascibil. Şi nu era bine...

29 ianuarie 2006 - duminică

Ştefan

Mda; lucrurile mergeau bine. Stabilise încă patru transporturi consistente, iar Titel "îl lovise" cu ţigări de contrabandă. Avea el oameni şi pe-o parte, şi pe cealaltă a graniţei. Şi-avea şi vameşii. Dar n-avea transportul şi distribuţia - aşa că bătuseră palma. O să-i dea tema asta lui Grasu - că el se ocupase şi de duty free-uri şi ştia reţeaua. Din ţigări ieşeau bani frumoşi...

Uşa restaurantului era larg deschisă. Invitaţii se tot "fluturau" pe-acolo... Aoleu! Strânse scurt mâna soţiei lui:

- Îl vezi pe-ăla care intră acum? Ăla cu sacou crem?

- Da.

- Îl cheamă Dadan; şi-ar fi bine să nu se-aşeze la masa mea. Că e "sinucigaş"; n-are reguli şi nici frână.

Ultima oară când făcuseră afaceri, oamenii sârbului nu urmaseră nici un centimetru din plan. Şi ieşise un mic măcel. Nu se mai ciocnise de el în ultimii doi ani; tare-ar fi fost bine să nu se ciocnească nici acum...

Şi cum insul se oprise la prima masă, întrebase ceva şi-apoi se întorsese chiar spre el... Se aplecă iar la urechea soţiei lui:

- Orice-ar fi, să nu te sperii.

- Bine.

- Că nu bat palma cu el - şi-o să se crizeze.

- Bine.

Iar Dadan se apropia, însoţit de malacul bodyguard...

- Salut.

Trebui să se ridice şi să-i strângă mâna:

- Salut.

Scaunul se trase, sârbul se aşeză şi se sprijini de spătar:

- Ehei, de când te-aştept!

Serios?

- De vreo două luni, aşa...

I-auzi! Momentan, el nu spunea nimic...

- Am aflat că "ai crescut" bine în ultimul timp...

Aprobă cu capul: da, "crescuse".

- Domnişoara nu dansează?

- Soţia mea dansează atunci când vrea ea.

Sprânceana individului se ridică scurt:

- Soţia?

- Da; soţia.

- ... Păi "ai crescut" bine, dacă te-ai şi însurat!

Întoarse capul spre el:

- Spui că mă aştepţi de două luni. Nu eşti nerăbdător să-mi spui de ce m-ai aşteptat?

Dadan nu mai zâmbea... şi-acum trecea la fraze directe:

- ... Nu-mi place tonul tău.

- Nici mie nu-mi plac apariţiile neanunţate.

- Ţi-am pierdut numărul de telefon.

- Nu l-am dat la secret. Ai pierdut şi număru' lu' Grasu?

- Am pierdut toate numerele, cât am stat "la dospit".

Deci făcuse puşcărie. Foarte interesant! Oare cine-şi permisese să-l bage pe Dadan "la dospit"? Probabil Curtea de la Haga - că în Serbia individul era intangibil...

- Da' uite, că încep să-mi refac agenda. Şi voiam să discutăm o chestie...

OK, discutau! Dadan avea dreptul să spună, el avea dreptul să refuze...

- Dacă soţia ta binevoieşte să ne lase să discutăm...

S-o trimită pe Ana la dans?... La urma urmei, era mai bine aşa. Că în jurul ei "staţionau" acum patru pistoale - şi doar unul dintre ele era al lui! Se întoarse deci spre ea:

- Tu ce zici de ideea asta?

Îi transmitea, din priviri, să se ducă la dans iar la cel mai mic semn al lui, să se repeadă pe uşă-afară! Că Grasu şi Diamant erau pe hol şi probabil habar n-aveau ce problemă mare se-aşezase la masa lui! Ana îi fură un sărut:

- Doar o melodie - că m-am cam săturat de manele...

Şi se ridică. Moment în care Dadan ridică o mână:

- Nici o problemă - schimb eu muzica.

Băiatul cu tava se apropia repejor... Sârbul privea lung după Ana... Soţia lui era teribilă! "Fentase" două scaune din şolduri, oferindu-i astfel şi un "nod în papura" sârbului! Totul era să-l convingă şi pe el... şi s-o facă cu frumosul. Individul era periculos - pentru că era nebun!

Ana-Maria

Dansa potolit - "declarase" că se cam săturase de manele, nu? Iar bărbatul cu microfonul o privea mirat - că n-o ştia aşa "cuminte"...

Cum naiba să facă? Grasu şi Diamant erau afară; Dadan intrase în sală cu tot cu malac. Ştefan era singur la masă... Dedicaţia o făcu să se încrunte:

- Şi special pentru soţia lui Ştefan, regele aurarilor...

O melodie sârbească. Trebuia să renunţe la stângu'-dreptu'... Păi să renunţe la stângu'-dreptu', nu? Dar acum va dansa "super-turbo pe sistem"! Că poate-l făcea pe individ să saliveze şi-i dădea lui Ştefan motiv să refuze afacerea!

"Executa super-turbo pe sistem"; dar n-o interesa efectul. Era cu spatele la ei, aşa că ridică privirea spre mese: cunoştea pe cineva? Avea pe cine să trimită fuguţa după Diamant?

Nimeni... Nimeni...

Aha! Uite-l! Individul care-o făcuse să gonească pe motocicletă, sub forma rucsacului lui Isamu! Ştefan se împăcase cu şeful lui! Individul venise azi la masa soţului ei şi-şi strânseseră mâinile! Putea deci măcar să încerce! Individul o privea - că se dezlănţuise la "super-turbo pe sistem". Îi arătă deci un chip plin de groază... Insul rămase uşor şocat...

"Şi-acum înapoi la masca veselă - că a observat, şi nu-i prost!"

O piruetă "mânată" din şoldul drept... Observase? Da; acum privea spre masa lui Ştefan. Şi nu mai era aşa "rozé" în obraji. Dadan ăla era deci periculos...

Doamne, Ştefan era singur la masă! Îl privea lung pe individ... "Fă ceva şi ia-l de-acolo!" Ar fi vrut să-i spună asta măcar cu privirea; numai că individul privea masa acum. O privea lung, serios...

Gata! Trebuia să se întoarcă spre soţul ei - că le arătase spatele până acum. Spera că insul pricepuse corect şi că va face ceva... Ea se întorcea chiar acum spre masă şi-şi privea soţul cu ochi provocatori; că îi spusese să fie atentă. La cel mai mic semn, alerga afară şi-i alerta pe Grasu şi Diamant!

Ştefan

Bun - Ana era pe ringul de dans. Întoarse capul şi-l privi drept:

- Bun; acum spune.

- ... Am nevoie de zece containere.

Dadan o privea pe Ana, dar vorbea cu el. Aşa că era uşor incoerent. Zâmbi slab:

- Acadele?

- AKM-uri.

Şi tot la ea i se scurgeau ochii... Îl bătu ferm pe umăr şi aşteptă până fu privit:

- Te-ai interesat ce-am mai făcut în ultimul timp, înainte să intri în crâşma asta?

- Sincer? Nu prea-mi pasă ce-ai făcut! Nu te-ai retras - iar pen-

tru mine, asta-i de-ajuns.

- Pentru mine, nu. Că eu lucrez cu reguli, ca să nu "dospesc".

- Ce vrei să spui?

- Că fac afaceri numai cu oameni care respectă regulile mele.

- Bine; promit să respect regulile tale. Îmi dai zece containere?

- Nu mai lucrez cu furnizorii de pe vremuri. Am schimbat aerul.

Dadan se gândea... şi concluziona:

- ... Şi nu mai ai AKM-uri.

- Nu.

- Bine; ce ai?

- Nu am nimic.

- ... Ştefane, nu mă face să cred că ai ceva cu mine.

- Ba ceva aş putea avea - că te tot uiţi lung la femeia mea şi-a început să-ţi curgă o băluţă...

- Ţi se pare. Deci: ce ai?

- Nu am nimic. Nu mai lucrez cu stocuri. Acum intermediez...

- Ai vreun furnizor atunci?

- Nu; acum, nu.

Sârbul întinse mâna şi-l prinse de braţ:

- Nu mă face să cred că ţii morţiş să mă vezi plecat de-aici...

- Nu mă face să cred că ţii morţiş să-mi şifonezi costumul. Că porţi crem azi; şi crem cu roşu nu se prea asortează...

Auzi clar click-ul pistolului gorilei-bodyguard; zâmbi, fără să clipească:

- Spune-i să se potolească. Că se sfârşeşte rău - şi e păcat!

- Nu glumesc. Îmi trebuie zece containere. Fă rost de undeva!

- N-am de unde acum. Nu mai lucrez cu stoc, iar umbrela mea doarme noaptea. O să-l sun de dimineaţă.

- Îl suni acum.

- Îl sun când vreau eu. Potoleşte-ţi omul - că dacă-l potolesc eu, se termină nasol.

- Da' ce, ţi-a făcut ceva?

Dadan zâmbea - şi zâmbea ca prostu'! Că se uita în ochii lui verzi, vesel că-l domina, iar el vedea cu coada ochiului doi tineri apropiindu-se de ei...

Habar n-avea cine erau cei doi; dar se apropiau în mare viteză pe lângă perete, purtând două tăvi goale pe braţe, şi "ţinteau" masa lui. Cineva "sesizase" apariţia nedorită - că puţini oameni din sala asta îl plăceau pe sârbul nebun care făcuse furori, dar în timpul războiului. O să se întrebe mai târziu cine-l ajuta să scape de el - momentan se concentra asupra mişcărilor individului. Gorila lui, pe care-o vedea cu coada ochiului, putea avea măcar două doage la locul lor - dar sârbul era nebun cu acte. Începu să tragă de timp:

- Am intrat în politică. Regulile sunt mai stricte. Nu-mi trezesc umbrela noaptea - că nu-i place. Iar cu tine nu mai fac afaceri pentru că eşti nebun şi tu, şi oamenii tăi. Ultima oară s-a terminat cu sobor de preoţi.

- A fost un accident.

- Sunt sigur.

- Care nu se va repeta.

Cei doi tineri ajunseră la "ţintă"; în mai puţin de-o secundă, tăvile sfârşiră pe mochetă iar ei îi confiscară malacului lui Dadan ambele arme. Şi-acum îl luau frumuşel de braţe şi-l "pofteau" să părăsească sala... Zâmbi:

- Nu; nu se va repeta. Pentru că nu mai fac afaceri cu tine.

Sârbul întoarse capul spre ring, o privi lung pe Ana... Profită de neatenţia lui şi-şi trase uşor pistolul de la picior...

- ... E foarte frumoasă! Felicitări. Păcat că vrei s-o laşi văduvă!

Mâna sârbului intră sub sacou; moment în care împinse ţeava pistolului în coastele lui:

- Renunţă. Fumează o ţigară, calmează-te...

Dadan şovăi preţ de-o clipă; apoi întoarse capul, îşi văzu gorila îndepărtându-se pe lângă perete... Sârbul şovăi, preţ de-o secundă - cât să recalculeze totul -, după care reveni spre el:

- Îţi dai seama că nu mai ieşi viu de-aici?

- Tu îţi dai seama că tocmai ai supărat un serviciu secret?

Îl văzu pe Diamant năvălind la propriu în sală. Reveni spre sârb, mult mai liniştit acum - şi fu "avertizat":

- Am mai "crescut" şi eu, să ştii!

- Sunt sigur de asta! Da' habar n-ai cum s-au aranjat lucrurile pe-aici. Că ai tras prafuri azi, aşa că nu te-ntrebi cum de-mi permit să te refuz tăios, pe faţă. O să ai tot timpul să te gândeşti la asta mâine, în drum spre casă.

- Măi muceo - tu îmi spui mie când vin şi când plec?

Aproba cu capul, zâmbind... Diamant se învrednici să ajungă lângă ei; vărul lui se opri lângă Dadan, scoase pistolul şi-l puse, fără menajamente, la capul sârbului:

- Măiculiţă Doamnee, de când te caut eu pe tine! Pune-le pe masă! Da' uşurel, aşa, că am trăgaciu' sensibil...

Ameninţat de două arme, sârbul se conforma... Ridică privirea spre vărul lui:

- Grasu unde e?

- Turează motoru'.

Adică era afară, încercând "să localizeze" cârdul de sârbi... că Dadan umbla cam ca el, cu 30 de inşi încolonaţi disciplinat în urma lui...

- Bine. Vorbim când ajungi şi tu.

- S-a făcut.

Se ridică.

- Şefu'... Să-mi zici dacă am aprobare să-i aerisesc doagele. Că tare drag mi-ar fi să scap de-o grijă!

- Bine. Întreb umbrela şi te anunţ.

Luă gentuţa Anei şi ocoli scaunul sârbului prin spate. Se apropia de soţia lui, care-i zâmbea cu subînţeles...

Ştia că ea văzuse toată scena şi nu-i era greu să-şi imagineze ce era acum în mintea ei... Îşi dădea seama că Ana habar n-avea ce urma să se întâmple - şi-o să se sperie rău... Că "evacuau de urgenţă", iar ea habar n-avea că exista şi asemenea plan...

Ana îşi luă gentuţa şi-i strânse mâna. Ieşeau.

Ana-Maria

Fiu! Slavă Cerului! Ieşiseră! Acum, întrebarea era cât de sigură e plecarea! Că individul ăla, dacă era într-adevăr nebun, probabil că avea şi el un "comitet de bună primire" care-l urma peste tot! Câte ieşiri avea hotelul ăsta? Două avea sigur; una prin faţă şi una pentru personal. Dar avea şi una secretă?

De cum trecură de uşi, auzi un fluierat scurt; soţul ei grăbi pasul, spre dreapta. Îl urma... Grasu îi împinse în lift şi apăsă butonul:

- Şefule, e groasă. Sunt 20 de sârbi jos, pe puţin! Dacă individul îi anunţă ce s-a întâmplat, intrăm în război!

Ştefan apăsă butonul etajului 2:

- Noi coborâm la doi. Tu chemi maşinile la uşa din spate. Şi pleci cu ei, vijelios, pe sub nasul lor. Să creadă că suntem cu tine.

Grasu păli într-o secundă:

- Şi voi?

- Noi ne descurcăm. Tu pleci cu toate maşinile - şi te rogi ca sârbii să se ţină după tine. După care le-arăţi Bucureştiu' noaptea în viteză, vreo juma' de oră.

- Îţi las săbiile?

- Nu-mi laşi nimic.

Liftul se apropia repede de etajul doi... Soţul ei întinse mâna şi trase unul din pistoalele lui Grasu. Şi-apoi scoase pistolul de la gleznă şi i-l întinse ei:

- Numai la picioare.

- OK.

Îl privi scurt: butoanele erau acolo unde le ştia ea. Iar asta îi era de-ajuns - cu restul, se descurca.

- Seniorul ştie?

- Ştie şi e-n alertă. Zice că ne trimite două Jeep-uri; da' eu zic să nu le aşteptăm.

- Evident. Cât îi plimbi prin oraş, află cine şi-a trimis oamenii să-l salte pe malacu' lu' Dadan. Că trebuie să ştiu.

Dădu să răspundă ea, dar liftul se opri iar uşile se deschiseră. Soţul ei o prinse de mână şi-o trase afară. Grasu şopti, în spate:

- Şefu', să mă suni!

- Mă anunţi când pleci. Ne întâlnim la Cernica.

Uşile liftului se închiseră, iar Ştefan se grăbi să deschidă o uşă şi s-o tragă după el. Erau în casa scărilor... Soţul ei o prinse de umeri:

- Nu tragi decât dacă sunt rănit. Şi nu te sperii. Dacă trebuie să tragi, te ascunzi după un obiect dur şi faci exact cum ai făcut la lecţii.

Aprobă cu capul. Şi-acum coborau... Îl opri totuşi, un etaj mai jos:

- Stai! Spune-mi ce urmează!

- Ieşim pe uşa din spate şi căutăm un taxi.

- Şi dacă sunt şi la uşa din spate?

- N-or să fie - că de-aia pleacă Grasu cu maşinile.

- Dar Dadan e încă sus. Iar malacu' lui a ieşit deja de-acolo şi-o să dea alarma.

- ... Corect. Ieşim prin uşa personalului. Şi luăm un taxi.

- Ai un cuţit?

Ştefan n-o înţelegea...

- Ai ceva tăios la tine?

Capul lui nega încet... Ah! Cum dracu să facă? Angajată în rochie lungă, din mătase aurie, presărată cu ştrasuri? Sclipea ca la balamuc! Era ca un girofar, luminând în noapte! "Uite-i!" scria pe ea! Deschise gentuţa... Nu; nimic utilizabil...

Pantoful!

Scoase pantoful şi "înjunghie" rochia cu tocul, undeva mai sus de genunchi. Şi smuci fără milă, uitând într-o clipă cât de mult iubea rochiile stil "Gingie Rogers" şi cât se studiase şi se-nvârtise în oglindă, la Cannes! Ştefan îi înţelese imediat intenţia - şi-o aprobă, că smuci şi el... Gata. Azvârli poala sub scară şi-l prinse de mână: mergeau?

Ştefan

Dumnezeule, era genială! Soţia lui era genială! El nu s-ar fi gândit la rochia ei, care sclipea şi "puţea" de la o poştă a invitată la o petrecere privată! Afurisit capul lui, care-o îmbrăcase în auriu azi!

Îi strânse cu putere mâna şi deschise uşa. Ascultă câteva secunde... Nu; aia era uşa spre recepţie. El căuta uşa spre vestiare. Reveni în casa scării... Aha! Uşa cealaltă! O deschise şi porni pe coridor. Angajaţii îi priveau miraţi... El păşea grăbit şi urmărea semnele pe care scria "exit"... Asta era.

Dădu drumul mâinii; scoase pistolul şi împinse uşa.

Afară era o beznă compactă. Auzea o maşină apropiindu-se; trase uşa cât să pară închisă şi aşteptă, ascultând cu atenţie... Gata; trecuse. Trăgea cu coada ochiului afară...

Simţi vibraţia telefonului în buzunar. Deci Grasu plecase, cu maşini şi oameni cu tot. Acum puteau să iasă - că "forţele" se vor concentra spre Magheru. Întinse mâna în spate şi fu imediat luat de mână. Împinse arma înapoi la curea şi ieşiră.

Porni spre stânga; dacă calculele lui erau corecte, se îndepărtau de Piaţa Universităţii. Se îndepărtau şi de staţia de taxiuri; dar, în momentul ăsta, mai mult îl îngrijorau sârbii, decât bătăturile.

Ana-Maria

Trecuseră de prima străduţă la dreapta - şi voia să se oprească. Dacă sârbii "muşcaseră momeala", ei puteau să-l aştepte pe Diamant. Avea încredere în Ştefan; dar riscul era prea mare. Individul care îi ajutase soţul să scape de ameninţarea malacului se cam albăstrise atunci când văzuse cu cine trebuia "să interacţioneze" - iar dacă "externele" erau emoţionate la vederea acelui sârb...

Asta e! Un gang! Îşi trase soţul înăuntru şi-l împinse un metru mai încolo, în întuneric.

- Ce faci?

- Stăm aici, până vine Diamant.

- Ano, ai înnebunit?

Negă şi tresări: auzea paşi alergând. Şi strigăte scurte! Nu înţelegea ce strigau - dar se apropiau! Şi cum şansele de-a se ciocni tocmai ei de vreun scandal de cartier erau minime, simţea că ceea ce auzea ea acum...

Stop! Calcul - urgent!

Dadan ăla umbla cu mulţi oameni după el - dar nu puteau fi toţi locotenenţi versaţi. Ăia care-o luau pe jos, în alergare uşoară, erau la baza piramidei. Avea deci o şansă să n-o cunoască - să nu-i cunoască faţa. Deşi, în ultimul timp, începuse să cam apară prin filmări pe net...

...Stop! Trebuia să încerce! Era singurul ei plan - şi trebuia să încerce! Deci - cum o învăţase Gigi?

Trase breteluţele în jos, pe braţe; făcu un pas în spate şi se sprijini neaoş de colţul zidului. Puse o mână-n şoldul azvârlit bine într-o parte şi rosti în gura mare:

- Îţi fac o vocaliză, cadou de la mine. Că nu te-ai mai dus la Geta. Şi-ţi iau o sută număru' complet.

Ei bine? Înţelesese? Ştefan tăcea...

Paşii aproape ajunseseră lângă ei. La dracu - auzise bine! Nu vorbeau în română! Improvizaţie - repede! Trebuia să-şi joace impecabil rolul! Chicoti cu subînţeles, scuturâ pletele de pe spate şi mârâi sonor - şi simţi cum i se înmoaie picioarele... că erau foarte aproape... Ştefan armă pistolul şi rosti calm:

- Bine; o sută.

Se grăbi să completeze, auzindu-i trecând pe lângă ea:

- Şi-ţi zic ceva; nu te mai duce la Geta. Că nu se spală. Şi duci cine ştie ce la nevastă...

Trecuseră în goană pe lângă ea atunci când ea rostise cuvântul "spală"; suflul de aer rece îi dăduse fiori, că alergau din toate puterile... şi aproape c-o atinseseră...

- Bine. Hai, treci încoace.

Se îndepărtaseră; îi auzea tot mai slab...

Puse palma pe zid, să se sprijine de el... ca să fie sigură că nu pica pe jos! Ea auzise doi, trecând în goană şi răcnind într-o limbă slavă - şi aproape că o îmbrânciseră...

Dar pericolul trecuse. Aşa că ea trebuia să se ascundă acum lângă Ştefan şi să-l aştepte amândoi pe Diamant. Bun!

Făcu un pas spre soţul ei... şi se opri: gata! Nu se mai putea mişca! Pericolul trecuse; şi, ca de fiecare dată, se descurcase onorabil atunci când se simţise în pericol. Dar acum, că se terminase totul, reacţiona şi ea la frică...

Aproape c-o atinseseră... Iar dacă ar fi fost isteţi şi-ar fi vrut să verifice că era într-adevăr o prostituată...

Mâna lui ieşi din beznă, o prinse de mână şi-o trase spre el. Ştefan o cuprinse cu braţele şi sâsâi uşor: acum erau amândoi în întuneric şi trebuia să fie foarte linişte... O cuprindea în haina costumului, că din sală fugiseră direct la lift iar hainele lor erau la garderobă...

Ştefan

Nu se putea dezmetici. Era linişte, pericolul trecuse de vreo cinci minute deja, dar el tot nu-şi putea aduna gândurile. Ana lui, soţia lui, făcuse un pas în spate şi se expusese în faţa celor doi indivizi cu pistoale. Probabil c-ar fi făcut acelaşi lucru, fără să clipească, şi dacă ar fi ştiut cu certitudine că erau într-adevăr sârbi, că îi căutau într-adevăr pe ei şi că alergau cu pistoalele-n mâini. Ea stătuse cu spatele la stradă; dar el îi văzuse bine...

Plănuia să mai stea aici vreo cinci minute - ca să fie sigur că nu mai era nimeni prin zonă. Apoi o să vină la marginea gangului, să caute o plăcuţă cu numele străzii şi-un număr de casă - ca să poată să facă comandă la taxi. Că nici câinii vagabonzi nu trecuseră pe-aici în ultimele cinci minute, iar el fusese foarte atent la ieşirea din gang...

Auzea un motor de maşină apropiindu-se încet. Fie era un taximetrist care căuta o adresă, fie era un doritor de senzaţii tari căutând senzaţii tari "de-o sută număru' complet"... Că-l lăsase mască cu cuvintele alea - şi cu atitudinea, şi cu "regia"... Şi-apoi îşi amintise că vorbise, cândva, despre ea cu un dresor experimentat, pe numele "de scenă" Gigi Virginu'...

Ar fi trebuit să rămână în hotel. De fapt, ar fi trebuit să rămână la masă, lângă Dadan! Seniorul spusese că le trimitea două Jeep-uri - şi-ar fi putut să stea liniştiţi acolo şi să le-aştepte! Dar, pe de altă parte, Dadan era nebun - prin urmare, şi oamenii lui erau nebuni! Iar din hotel tot ar fi trebuit să iasă, mai devreme sau mai târziu! În concluzie, mai bine că ieşiseră înainte să se afle. O să cheme un taxi, or să ajungă acasă...

Aoleu! Florentina! Dacă sârbul...

Maşina, un ditamai Jeep-ul negru cu geamuri fumurii, se opri în dreptul gangului. Trase piedica şi băgă glonţ pe ţeavă...

Geamul coborî. Diamant privea lung bezna compactă din gang, cu telefonul la ureche... Şi nu-l vedea, că era în beznă... Abia acum "îi pică fisa" - Dumnezeule! Da' aveau amândoi telefoanele la ei! Isamu îi localizase imediat! Seniorul dăduse alarma, iar chinezul lui...

Sărută buclele şatene care acopereau atât de armonios capul de nevastă de bulibaşă:

- Hai, că a venit Diamant.

Ana tremura toată - ori de frig, ori de frică. Dar îl luă de mână. O trase spre maşină; vărul lui îi văzu şi se grăbi să se asigure că strada e pustie... Li se deschise portiera din spate. Gata; urcau...

Maşina demară; îşi strânse soţia în braţe, încercând s-o îmbrace din nou în haina lui...

- S-a rezolvat.

Poftim? Ridică privirea spre Diamant, care îşi scotea grăbit haina:

- Dadan e în drum spre senior. Şi nu cred că-i place, că e într-un Jeep...

Aha! Haina neagră sfârşi pe umerii Anei; o aşeză el mai bine:

- Ai cui erau oamenii care i-au scos gorila din sală?

- Ai mei.

Ptiu, drace! Ridică privirea spre şofer... Titel zâmbea:

- Ai o soţie foarte expresivă.

Cum adică?

- A ieşit la dans - şi s-a uitat o dată lung pe mine, de-am zis că are avertizor seismic în poşetă. Şi e drăguţă şi-mi zice şi mie c-o să pice Interu' uite-acuşi...

Adică Ana îl alertase pe Titel?... Da, imediat după dedicaţie! Dansase cu spatele la ei cam 30 de secunde...

Ana îl scosese azi dintr-o încurcătură gigantică! Nu se gândea acum cum planificase el să iasă de-acolo: că, după plecarea lui Grasu, nu planificase mai nimic. Dar Ana lui... Ana lui... Diamant era plin de adrenalină:

- Grasu le arată Bucureştiu' în continuare. Şi cică suntem în superioritate numerică. Unde să-i ducă?

Unde să-i ducă? Păi...

- Prin centru. Să-i învârtă la infinit. Şi pe urmă să bage benzină şi să-i mai învârtă o dată pân' la infinit. La Cernica e linişte?

- Linişte şi pace şi trei Jeep-uri. Că senioru' s-a gândit imediat la prinţesă. Am sunat şi eu şi-am mobilizat nişte băieţi...

Aprobă cu capul... Titel zâmbea:

- Unde vă duc? Presupun că nu la Cernica...

Categoric, nu la Cernica! Diamant îi completă gândurile:

- Dadan ştie de apartament.

- La Marriott atunci. Şi închiriezi tu camera.

Vărul lui aprobă cu capul. Plecă privirea spre capul şaten... Şopti:

- Te-ai speriat rău?

Ana aproba...

- E bine? Te-ai mai încălzit?

Primi încă o aprobare. Deci tremura din cauza sperieturii.

- Prinţesa e bine la Cernica.

- Hai şi noi acolo.

- Nu; noi mergem la Marriott, în caz că încă suntem urmăriţi.

Diamant se întoarse, să-l asigure că nu-i urmărea nimeni. Îl electrocută scurt, aşa că vărul lui îşi înghiţi cuvintele...

N-o putea duce acum la Cernica. Întâi trebuia s-o lase să plângă - ca să se descarce. Şi trebuiau să discute despre noaptea asta. Să n-o mai vadă vreodată expunându-se aşa ca să-i scape lui pielea! Într-adevăr, dacă ea nu-l împingea în gang, indivizii le-ar fi apărut în spate. Şi-ar fi apăsat pe trăgaci. Dar odată ascunşi în gang, Ana n-ar fi trebuit să iasă în lumină. Dacă Dadan sau gorila lui şi-ar fi contactat oamenii, nu le-ar fi spus să caute un costum negru, ci o rochie aurie cu ştrasuri! Iar ei ar fi folosit-o pe Ana pe post de scut uman şi monedă de schimb. Şi nu era prea sigur că ar fi putut să ţintească îndeajuns de bine, ştiind-o pe ea acolo...

Era afurisit de isteaţă. Isamu îi spusese cândva că îl speria capul ei de nevastă de bulibaşă; că avea uneori impresia că ea o să-i ghicească gândurile şi planurile. Ei bine, da; Ana ar fi putut face asta. N-o făcea, pentru că n-avea de ce. Ea se concentra asupra gândurilor soţului ei... Care se concentra asupra ei...

Aoleu - aproape că uitase!

- ... Unde e pistolul?

Mâna se trase uşor iar Ana îi întinse gentuţa. Luă arma şi-o puse înapoi în toc, la gleznă. Şi-i acoperi capul cu mâinile:

- Gata. S-a terminat. Acum te linişteşti, bine?

- Bine.

Da' numai aşa, în teorie; că, în realitate, mâinile care-l ţineau în braţe tremurau în ultimul hal! Ridică din nou privirea spre Diamant:

- Sună-l pe senior; să ştie unde suntem. Şi să facă ceva cu "codiţa" lu' Grasu.

Vărul lui piuia telefonul. Titel zâmbea:

- Dadan e ca şi rezolvat.

- Cum adică?

- Păi şefu' i-a mai dat "interzis" de două ori, luna asta. Cred că o să-i umble la socoteli şi-o să-l potolească, cu venitul prin România. Că sârbu' ăsta nu-i întreg la cutiuţă - şi l-a supărat şi pe el de vreo trei-patru ori.

Deci Dadan făcuse ceva afaceri cu Leonard... Nu ştiuse! Probabil pe vremea războiului - că atunci merseseră foarte bine benzina şi armele. Pe vremea aia, el se preocupase de rotitul cuţitului şi de arta bărbieritului... Titel era binedispus:

- Tot AKM-uri voia? Că pe mine pentru asta m-a sunat, la începutul săptămânii: 10 containere cu AKM-uri.

Era turbat sârbul. Probabil pierduse nişte marfă; sau uitase de vreo "comandă" şi intrase în criză de timp. Se grăbi să răspundă:

- Tot.

- Atunci presimt că o să plece din România săptămâna viitoare. Între patru scânduri.

În orice alte condiţii, i-ar fi dat un şut în scaun - ca să nu mai vorbească aşa în prezenţa urechilor Anei! Acum, însă, îi venea să-l pupe... Şi nu l-ar fi pupat totuşi - că acelaşi Titel îl aşteptase pe el la Piaţa Presei Libere, cu pistolul pregătit...

Se apropiau de hotel. Titel întrebă:

- Vrei să trimit şi eu câteva maşini la Cernica?

- Nu; a rezolvat Diamant.

- OK. Dacă ai nevoie de ceva, să-mi zici.

Începu să râdă:

- Doar de adresa la care să trimit alea patru scânduri. Că fac cinste.

Râdeau toţi trei. Doar ei trei - Ana tremura... Redeveni serios:

- Diamante, ia-ţi haina pe tine - că bagi Marriotu'-n boală cu pistoalele alea, şi te bat!

Îi întinse el haina; şi-acum se grăbea să-şi scoată haina şi să-şi îmbrace soţia. Care nu ridica nici moartă bărbia din piept şi tremura în continuare! Jeep-ul opri în faţa intrării. Îi prinse capul în palme şi-o privi lung, şoptind în romanes:

- Gata! Te rog eu mult! Gata! Că s-a terminat...

Primea o aprobare grăbită. Totuşi, ştia că o să-i ia ceva timp să se

liniştească...

Diamant coborâse. Ei mai stăteau două minute; că nu voia s-o ţină în recepţie, să aştepte cheia...

... Brusc, Ana îşi trase nasul. Şi se desprinse din îmbrăţişare. Ciudat - uite că nu mai tremura... Soţia lui şopti:

- Gata.

Gata? Adică îi trecuse sperietura?... Nu; aia n-o să-i treacă nici peste-o săptămână! Şi-o să fie vai şi-amar de ea când mergeau la următoarea petrecere! Gata, adică îşi pusese o mască relativ calmă pe chip şi-şi impusese, cu succes, să nu mai tremure! Deschise portiera:

- Titele, rămân dator!

- Stai liniştit!

Stătea foarte liniştit - că rămăsese dator, iar asta nu se uita. Ana coborî...

Văleleu! Abia acum observa şi el cum rupsese rochia aia! Noroc cu haina lui, că era îndeajuns de lungă! Acum îşi dădea seama de ce sârbii ăia nu suspectaseră nimic, când o văzuseră cu mâna-n şold! Îi prinse mâna şi se grăbiră să intre. Diamant îi aştepta deja lângă lift... Urcau... Vărul lui bombăni scurt:

- Seniorul a rezolvat cu Dadan iar Grasu a scăpat de "codiţă".

- Bine. Ce-ai luat, apartament?

- Evident.

- Atunci stai cu noi.

- Credeai că vă las singuri şi plec? Ha!

Că şi Diamant era ca şi Ana: în condiţii de stres maxim, acţiona cu sânge rece. După care începea să-şi exteriorizeze adrenalina în exces. Ea tremura toată, el "avea iniţiative" şi pornea să rezolve toate problemele. În privinţa lui...

El unul nu se exterioriza. Niciodată. El o să moară de comoţie şi-o s-o lase văduvă... Zâmbi şi sărută din nou şuviţele şatene; iar uşile liftului se deschiseră. Mergeau pe coridor...

Ana-Maria

Acum înţelegea de ce nu merseseră direct la Cernica. Dacă ar fi văzut-o acum, Ninuţa ar fi luat-o pe sus şi-ar fi dus-o la ea acasă, cât mai departe de Ştefan! Şi-ar fi sechestrat-o acolo şi-ar fi bătut-o numai în cap - ca să-l uite pe Ştefan. Avea o faţă...

Era albă ca varul. Ochii rămăseseră panicaţi - deşi spaima trecuse. Era conştientă că pericolul trecuse, dar mâinile îi tremurau uşor...

Se privea lung în oglindă şi nu înţelegea cum fusese capabilă să facă ceea ce făcuse azi. "Îl semnalizase" pe Titel "că pică Interu'", după care continuase să danseze super-turbo... Şi-apoi îşi rupsese rochia şi-l trăsese pe Ştefan în gang... Şi-apoi ieşise ea în lumină, fără să se gândească la prinţesa care dormea dusă la Cernica...

Ei bine, trebuia să se obişnuiască cu ideea. În decembrie, "se dăduse cu motoru'"; în ianuarie, îi făcuse reducere la tarif şi-i oferise o vocaliză cadou. Nu putea spune că era curioasă ce va fi în februarie; dar era sigură că nu se sfârşise. Şi nu se va sfârşi niciodată. Aşa că, dacă plângea şi-şi smulgea părul din cap, nu rezolva nimic. Şi-ar mai fi smuls nişte păr şi-n februarie - şi nu-i stătea bine cheală.

Trebuia să se liniştească. Seniorul rezolvase problema; ea se descurcase onorabil. Erau bine, erau într-o cameră de hotel, erau păziţi de Diamant, prinţesa dormea la Cernica... Iar el...

Iar el, soţul ei, n-o lăsase singură în baie. O păzea, din cadrul uşii - că, deşi îi trecuse mare parte din sperietură, era tot albă ca varul la faţă şi încă îi mai tremurau mâinile... Ieşi şi-l trase în cameră. Şi se aşeză pe canapea:

- M-am liniştit. Mergem acasă?

- Nu. Că încă nu te-ai liniştit.

- Ba da.

- Ba nu.

- De unde ştii?

- Încă nu m-ai rugat să nu redecorez p'-aici...

Bufni în râs:

- Fii serios! De-astea or să se tot întâmple! Am început să mă obişnuiesc... şi să improvizez!

Ştefan îi apăsă capul pe umărul lui. Poate-ar fi fost mai bine să plângă totuşi... Ba nu. Nu va plânge. Că se descurcase onorabil şi scăpaseră amândoi cu bine. Şi rezolvase seniorul cu Dadan. Prinţesa era în siguranţă la Cernica... Zâmbi slab, ştiind că roşise deja până-n vârful firelor de păr:

- Ştii că ai dreptate?

- La ce te referi?

- Femeile se gândesc la chestia aia mai des decât bărbaţii.

Mâna lui se repezi şi-o apucă de talie. Ah, era rău! Că ştia că se gâdila rău! Încerca să-l gâdile şi ea - dar nu prea reuşea, pentru că râdea în hohote...

Fu răsucită scurt. Şi nu putu să nu se gândească la faptul că la vizita asta în România "n-aveau noroc". Aseară prinţesa dormise în patul de două persoane de la Cernica, iar acum Diamant păzea patul matrimonial gol din hotelul Marriott!

Ştefan

Era cald în maşină. Ana moţăia în braţele lui...

Grasu nu scosese o vorbă, de când urcaseră în BMW. De fapt, se făcuse stacojiu încă de când îi văzuse ieşind din hotel! Cu siguranţă, observase rochia scurtată inegal şi franjurată zdravăn; şi-şi imaginase o chestie teribilă...

Grasu lui se simţise exclus la alarma asta. Ba, mai rău - se simţise neputincios! Deşi primise cea mai importantă sarcină - relocarea cârdului de sârbi din jurul hotelului -, el ar fi vrut să stea totuşi cu ei, să fluture pistolul, să-i împuşte el pe toţi...

Telefonul începu să vibreze, în buzunar. Îl scoase şi, întrucât tocmai terminase convorbirea cu Isamu, îi răspunse scurt seniorului:

- Da.

- Aţi ajuns?

- Încă nu.

- Bine. Vezi, că am rezolvat - l-am domolit. O să-l sune Titel, mâine la prânz. Am înţeles că te-a informat deja...

- Da. Şi e perfect aşa.

- Te aştept pe la zece la mine la birou. Că trebuie să discutăm între patru ochi.

Adică să vină fără Ana, că discutau "chestii practice".

- OK.

- Vorbim.

- Vorbim.

Închise... Grasu ridică privirea spre el; se asigură mai întâi că Ana adormise şi apoi şopti:

- S-a rezolvat. Îl sare Titel gardu'.

- Şi cât te costă?

- Nimic - că-i rămâne şi banu', şi marfa.

- ... Să nu mă mai expediezi. Niciodată!

- Vorbim când ajungem.

Ana dezvoltase abilităţi teribile în materie de măşti, aşa că nu l-ar fi mirat să-şi fi dezvoltat şi o mască pentru somn...

Era linişte. Motorul de-abia se auzea. Grasu conducea cu grijă pe drumul pietruit, că şefa lui dormea... În sfârşit, ajunseseră. Şopti uşor:

- Du-te înainte şi mut-o pe Nina în sufragerie. Că nu vreau s-o trezesc.

Bărbatul coborî de la volan şi nu mai închise portiera. Se aplecă puţin spre dreapta; privi lung cârnatul de maşini din care se ridica un fum gros de ţigară... Florentina fusese în siguranţă. Seniorul se gândise întâi la ea; trimisese trei Jeep-uri. Le vedea clar, parcate strategic printre BMW-urile aduse de Diamant... Putea jura că nişte "arcaşi" priveau chiar acum casa şi împrejurimile prin lunete şi-l înjurau bine, că n-aveau parte de acţiune şi zăceau degeaba în gerul de ianuarie...

Sărută uşor şuviţele şatene. Aştepta, privind lung capul de nevastă de bulibaşă... Oare îşi dădea el seama cât de mult îl iubea femeia

asta? Probabil că nu; că o tot supăra, uita să-i comande tone de flori, o lăsa "să vegeteze" la televizor în loc s-o scoată la plimbare...

Capul ăsta de nevastă de bulibaşă se gândise, socotise şi ajunsese la concluzia că prinţesa nu trebuia răsfăţată. Capul ăsta înfiorător de isteţ încercase să găsească cuvintele potrivite pentru urechile lui; şi le găsise întâi pe-alea simpatice, dojana în glumă, pentru a sfârşi cu cuvintele tăioase de azi... O să încerce să facă aşa cum spunea ea. O să înceapă prin a-i spune prinţesei "Nu". De trei ori pe zi. Nu era uituc din fire; totuşi, o să-şi dozeze "porţia de Nu-uri după fiecare masă. Şi-o să înceapă cu negocierea unor chestiuni de importanţă minoră pentru prinţesă; va avansa apoi la lucruri mai "radicale", ca de exemplu joaca alături de copii versus cafeaua cu mami şi tati... O să condiţioneze cafeaua cu ei doi de joaca cu copiii...

Şi-apoi o s-o întrebe pe Ana ce mai trebuia să schimbe. Pentru că el trebuia să se schimbe - nu ele. El era piatra dură care trăise singur cuc până acum trei luni. Ele ştiau ce înseamnă tată şi viaţă de familie. El nu se potrivea în şablon. Iar el ţinea extrem de mult să se potrivească la perfecţie în şablonul lor!

Portiera se deschise; strecură uşor mâna pe sub picioarele ei, o mută în braţele lui... Coborî şi porni spre casă.

Bona-bodyguard stătea la masă; era mai trează ca niciodată şi privea lung ceaşca cu cafea din faţa ei. Iar Nina dormea dusă pe canapea. Deci scăpase de morală măcar în prima parte a dimineţii... Grasu îi deschise uşa dormitorului; şopti uşor:

- Aşteaptă-mă afară.

Prinţesa se lipise de perna sprijinită pe perete; o aşeză pe mămica ei pe pat, le înveli cu pilota... Luă geaca din şifonier şi ieşi.

Grasu îl aşteptase afară, la vreo doi metri de uşă. Tăcea; aşa că îşi aprinse o ţigară... Şopti:

- ... Mi-a salvat pielea azi.

- Cine?

- Ana. Puteam să mor acolo, dacă nu era ea.

- Păi cum dracu s-a întâmplat?

- Nu ştiu; voi să-mi ziceţi când şi cum a apărut Dadan! Şi de ce nu m-aţi informat că a apărut şi el şi-a intrat cu tot cu gorilă!

- Da' dracu i-a văzut?! Că doar pe hol eram amândoi!

- Şi Diamant?

- Era lângă mine. Era aşa o "supă" de locotenenţi acolo, că probabil s-au strecurat cumva... Că e şi pişpirel, al dracului sârb!

- ... Mă rog; nu mai contează. Am apucat să-i spun că individul care vine spre noi e nebun şi-ar fi bine să nu mă observe; după care el s-a aşezat lângă mine iar gorila a luat poziţie strategică între noi, la un metru. Nebunu' a insistat să rămânem singuri la masă; ea s-a dus să danseze... Şi a profitat de ocazie - s-a uitat pe la mese, după cineva cunoscut. L-a recunoscut pe Titel. Şi i-a aruncat o uitătură de-aia speriată, de "l-a băgat în alarmă" instantaneu. El a trimis doi oameni, să neutralizeze gorila lui Dadan.

- Tot el l-a sunat pe Diamant.

- Probabil pentru că D e înainte de G în agendă. Altfel, ştie că tu mergi de obicei cu mine...

Grasu nu comenta...

- Am ieşit amândoi şi ne-ai dus cu liftu' până la doi. Unde-am intrat în casa scărilor iar ea şi-a rupt rochia cu tocul de la pantof.

Era uimit...

- Că sclipea ca dracu', iar eu voiam să ieşim pe uşa personalului şi să caut un taxi. Şi-am ieşit. Am mers vreo 30 de metri pe străduţa aia, după care m-a tras într-un gang ca să-l aşteptăm acolo pe Diamant. Iar la vreo zece secunde după asta, doi sârbi au intrat pe străduţă în fugă...

Grasu lui era palid ca lămâia...

- Iar ea m-a împins în conul de întuneric şi s-a dat mai spre stradă. Şi-a luat o atitudine concludentă, cu mâna-n şold; după care m-a anunţat că număru' complet e 100.

Era uimit. Ştia trecutul ei, ştia despre Novi Sad, dar uitase instantaneu totul când o văzuse păşind cu pasul de contesă...

- Iar eu îi vedeam silueta, eram cu pistolul în mână şi-i auzeam apropiindu-se în fugă, răcnind sârbeşte... Şi ştiam că riscă inutil... I-am văzut trecând în fugă prin spatele ei...

- S-a speriat - şi s-a gândit că, la o adică, măcar îi opreşte. Şi-ţi dă o secundă-n plus, să ţinteşti ca lumea. Că tu erai în întuneric...

- Dacă nu mă trăgea ea în gang, mă împuşcau. Că veneau din spatele nostru.

Acum Grasu tăcea...

- N-avea cum să plănuiască ceva, sau să se gândească ce-o să facă. A reacţionat pe loc. Şi stau şi mă-ntreb cum naiba de un păcătos ca mine a primit aşa muiere...

- Păi eu cred că ai primit-o pentru spălarea păcatelor şi revenirea pe drumul cel bun. Că, uite - de când eşti cu ea, te-ai mai potolit... Ai devenit şi naş...

- Naş multiplu!

Grasu începu să râdă:

- Şi se pare că o să reuşeşti şi cu taică-tu...

- Ştii tu ceva?

- Nu; presimt doar. Că, la aşa noră, taică-tu n-o să poată să spună prea mult timp "Nu".

- Dacă vreodată ai şansa să vorbeşti cu el...

- Aa, stai liniştit! Nu ratez eu ocazia! Da' îţi spun eu - că ştii că am gura aurită! Tu te-nsori cu Ana şi cu inel, şi cu salbă!

Aprobă, amintindu-şi iar că el voia nuntă cu salbă dar salba tot proiect era... pentru că salba mamei lui era salba mamei lui şi nu va părăsi niciodată seiful...

Gata! Să pună punct discuţiei!

- Mâine, mergi cu mine la senior.

- OK.

- Şi cum canapeaua-i ocupată, mă tem că dormi în BMW...

- Nu-i bai! E aşa comod scaunu' ăla...

- Când vine Diamant, spune-i tu cum a fost; că nu vreau să mă audă Ana şi să rememoreze clipele alea.

- Evident.

Îl bătu uşor pe umăr şi reveni în casă. Şi-i făcu tinerei semn că poate să pună şi ea capul pe masă - că prelua el paza soţiei şi-a fetiţei lui.

Ana-Maria

Se simţea mângâiată uşor pe obraz. Mm... Deschise un ochi... Soţul ei zâmbea. Îi zâmbea lung, aşa; romantic... Tresări şi dădu să se ridice, când realiză că avea geaca pe el - dar mâna lui o opri:

- Sst. Stai acolo cuminte... A sunat seniorul. Mă aşteaptă să discutăm unele chestii "fierbinţi".

- Despre sârb?

- Nu; alea nu-s "fierbinţi". Pe-alea le "răcoreşte" Titel. Discutăm afaceri.

Zâmbi slab:

- Şi caşcaval...

Ştefan zâmbea tainic... Romantic... Se întinse lung:

- Să-mi aduci şi mie o bucăţică. De-ăla afumat...

- Bine. Deşi promit că n-am să fumez mult. Să văd cum fac; îl pun pe el să pufăie excesiv... Îl iau pe Grasu şi ţi-l las pe Diamant; bine?

Aprobă cu capul:

- Dacă vreau să ies prin oraş, merg cu el. Şi cu bona-bodyguard. Şi cu băieţii. Ştie Diamant...

Primi o aprobare. Şi-un sărut. Un mega-sărut...

- Am fugit. Pa!

- Pa!

"Să ai grijă!" Îşi înghiţise acele cuvinte - că ştia că are grijă. Dar acum, după ce trăise ceea ce trăise dis-de-dimineaţă, faptul că pleca singur îi dădea dureri de stomac... Deşi, dacă era să se gândească logic, dacă ar fi fost singur de dimineaţă probabil că ar fi rupt-o la fugă pe străduţele întortocheate. Ea, cu tocurile ei cu tot, îl cam "înfrânase"...

Plecase. Zâmbi slab - ciudată frază! "Îl iau pe Grasu şi ţi-l las pe

Diamant" - suna ca în Bonnie şi Clyde cu bodyguarzi...

Tresări, la auzul vocii prinţesei. Că nu era lângă ea! Sări din pat şi se repezi la uşă - şi-şi dădu seama că purta "fărâma" de rochie de aseară, aşa că se opri...

Florentina comenta laptele - nu avea destulă "miele". Diamant încerca să-i explice că pusese o linguriţă cu vârf, iar ea comenta că "mielea e sticată", aşa că "mai tebuie puţină miele"... Deschise şifonierul, zâmbind slab - îl lăsa să se descurce. Că era fata vărului lui! Şi, din cunoştinţele ei, era încă holtei - aşa că minutele petrecute cu prinţesa îl vor convinge repejor fie să se-nsoare, fie să moară burlac.

Blugii şi-un pulover - că voia să treacă incognito prin Bucureşti. După ceea ce se întâmplase de dimineaţă, simţea nevoia să discute cu cineva... "cu pile". Deşi ştia că Ştefan avea mai tot timpul "alarme" de-astea, ea simţea totuşi nevoia...

Deschise şifonierul şi se ridică pe vârfuri. Şi alese, din tona de jucării pe care Florentina nu le primise încă "oficial", un cub mare, colorat, din burete. Florentina îl luase din raft nu pentru că era interesant, ci pentru că Ştefan se minunase, ce cub mare şi colorat isteric... Îl îndesă pe mâneca gecii: gata; era pregătită. Intră în sufragerie şi zâmbi:

- Bună dimineaţa.

- Neaţa, mami! Mami, Diamant nu pune miele la lapte!

Îl privi pe el, preţ de-o clipă; şi-i citi disperarea pe chip. Luă cănuţa, gustă un pic şi zâmbi:

- Ba să ştii că a pus. Şi e tocmai bun!

- Da' nu ale miele!

- Ba are. Şi-ţi spun un secret. Dacă mănânci prea multă miere, poţi să faci guriţă de ursuleţ!

O redusese la tăcere... Ridică din umeri:

- Nu ştii că urşii fură miere şi-o mănâncă? De-aia au botul ăla mare, aşa, şi nasul ăla mare şi negru! De la prea multă miere! Că o mănâncă pe toată...

Florentina se gândea... Şi muia biscuitul în cănuţă şi se gândea... Şi puse palma pe obraz, într-un gest evident studiat:

- Vaai...

- Aşa că ajunge atâta miere. Că îţi creşte botic şi ţi se înnegreşte nasul.

Se întoarse spre Diamant şi-l anunţă calm, în romanes:

- Azi mergem amândoi în oraş.

- OK. Unde?

- La Reînvierii. Unde-i Nina?

- Acasă la ea. Ce să facem la Reînvierii?

- Să aprindem lumânări.

- Nu se poate.

- Ba da. Şi aprindem amândoi.

- Îmi ia Ştefan gâtu'!

- Nu cred că te-a lăsat cu mine ca să caute motiv să-ţi ia gâtu'. Iar dacă mai comentezi, ies pe uşă afară şi vorbesc cu băieţii. Sau mă urc direct la volan şi aprind lumânări singură.

Diamant trase aer în piept, dar "i-o reteză":

- Renunţă. Că rămâne între noi. Deci Nina a plecat foarte de dimineaţă.

- Pe la şapte. Că se trezise Petre, iar Radu nu se descurca cu micul dejun şi-a sunat-o. Ano, nu-i bine.

Scoase telefonul şi începu să caute numărul Ninei:

- Ce nu-i bine?

- Ce vrei tu să faci; nu-i bine.

- Da' de unde ştii tu ce vreau eu să fac?

Suna... Suna, iar Nina nu mai răspundea... Şi-i strica frumuseţe de scenetă, menită să-l convingă pe Diamant să o ducă la cimitir...

- Da, Ano.

- De ce-ai plecat?

- Păi Petre s-a trezit devreme, iar Radu a avut o problemă cu micul dejun. Că altfel îţi dai seama că mai stăteam...

A naibii ea de treabă! Deşi... Deşi avea senzaţia că Radu primise dispoziţie să-şi sune soţia la şapte fix şi s-o scoată din casa de la Cernica înainte să se trezească ea...

- ... Bine. Poate data viitoare vin şi ei. Şi stai mai mult.

- OK, sigur! Data viitoare! Mă suni şi aranjăm, OK?

- OK. Pa, Ninuţo. Mulţumesc mult pentru tot.

- N-ai de ce; eu îţi mulţumesc. Pa.

Şi auzi tonul...

"Eu îţi mulţumesc"...

Se ajutaseră reciproc. Ninuţa îi făcuse fuste şi i-o adusese pe ţaţa Dida; şi-apoi îi dăduse mereu sfaturi... şi-i ascultase necazurile, îi ştersese lacrimile... Iar ea o sfătuise în privinţa lui Radu; şi-apoi o sfătuise în multe alte privinţe. Îi dăduse ideea aia cu adopţia... Ştefan i-l găsise pe Petre - dar se îndoia că acel "Eu îţi mulţumesc" cuprindea şi adopţia. Aia era partea lui Ştefan. Ce mai - se sprijiniseră reciproc, se ascultaseră, îşi şoptiseră secretele, bucuriile şi tristeţile...

Dar, gata. Ea plecase cu Ştefan, Ninuţa vânduse magazinul şi se rupsese de naşul ei de cununie... Oftă greu... Apăsă *Options*... Selectă *Delete*... *Yes*... Şi lăsă telefonul pe masă - că era majoră, era vaccinată şi putea să priceapă atunci când o prietenie frumoasă trebuia să se termine înainte să nu mai fie atât de frumoasă. Probabil că şi Nina făcea acelaşi lucru, chiar acum.

Intră în bucătărie şi deschise frigiderul. Şi-l închise la loc - că nu putea mânca. Avea un gol mare-mare în stomac... Reveni în sufragerie:

- Florentina, mami are un pic de treabă cu Diamant. Tu stai acasă, cu jucăriile, sau mergi cu noi?

Ochii albaştri mai că n-o plesneau, aşa de urât o priveau! Îl scuza - era holtei, habar n-avea cum se punea problema în relaţia cu o fetiţă de doi ani... Iar Florentina îi demonstră, din scurt, că ştia psihologie infantilă:

- Stai la zucălii.

- Bine. Stai cu Aurelia, da?

- Da. Aulelia faţe ţeai!

- Nu; mami face ceai, iar Aurelia îl bea, cu tine şi cu păpuşile. Bine?

Bona-bodyguard zâmbea şi aproba, amuzată de sarcina un pic "atipică" pe care-o primea... Intră în bucătărie:

- Ai cinci minute, Diamante.

Puse apă în ibric şi dădu gazele la maximum - abia aştepta să plece! Diamant se putea răzgândi, sau îl putea suna pe Ştefan... Care s-ar fi repezit să spună "Nu", după care ar fi regretat interdicţia şi şi-ar fi călcat pe inimă - ar fi dus-o personal la Reînvierii... Diamant vorbea la telefon; organiza deplasarea. Din câte auzea ea, îi vor urma un Jeep şi-un BMW. Restul rămâneau cu Florentina. I se părea OK aşa... La o adică, Diamant avea două pistoale la el!

Ah! Să nu uite! Imediat cum ajungea la Cannes, o să întrebe de pistolul ei. Şi-o să-l roage pe Isamu să-i facă şi actele. Ca să aibă şi ea armă. Să nu se tot întrebe pe care-l "văduveşte" de pocnitoare - pe Diamant, sau pe Grasu!

Aruncă pliculeţele în apă şi stinse focul. Şi reveni în sufragerie:

- Ceaiul trebuie răcit. Dacă ai probleme, mă suni.

- Am înţeles.

Luă geaca şi port-actul, îşi trase cizmele îmblănite fără toc şi ieşi. Diamant se agita pe lângă maşini... Şi se agitau şi gecile negre, că-i tot muta şi mişca... Trase poarta şi bombăni:

- Lasă-i, că-s toţi de nota zece. Ia cinci şi hai odată!

Şi trase portiera după ea. În sfârşit, Diamant se dezmeticea... Porneau spre Bucureşti. Bun! Scoase cubul şi-şi puse geaca:

- Să opreşti, să iau flori.

- Bine. Tu-ţi dai seama cum face Ştefan, dacă află că "te-ai cerut" la nea Mihai?

- Tu te duci la nea Mihai; eu mă duc la altcineva.

Ochii albaştri se ridicară şi-o priviră lung prin oglindă... Şopti, evitând să-l privească:

- Ţi-a zis ce s-a întâmplat ieri?

Gata; Diamant redevenise atent la drum şi la viteza adecvată:

- Da.

- Bun. Eu mă duc "să-i pun o pilă". Şi să îngrop o prietenă.

Iar o privea lung... Simţi nevoia să-şi confirme zvonul ăla auzit

aşa, într-o doară:

- Nina mai are atelierul de confecţii în mall?

- Nu; i l-a vândut Luminiţei.

Deci era adevărat - Nina se retrăsese subtil din viaţa clanului Manolache. Unde, dealtfel, intrase pentru ea - că fusese prietena ei pe-atunci. Şi cum ea plecase cu Ştefan... şi nu se mai întorsese decât pentru câteva ore, petrecute într-o baie din Sofitel... Oftă greu:

- Deci n-am greşit: Nina "s-a dus". A "murit". Asta e! Toate au un început, un mijloc şi-o încheiere pe lumea asta. Iar prietenie la mii de kilometri distanţă şi fără convorbiri telefonice, nu se poate. Voiam să vorbesc ceva cu tine...

- Da; mi-ai zis. Spune.

- ... Da' numai cu tine. Să avem şi noi un secret...

Diamant începu să râdă:

- Spune, că am înţeles.

- ... Jeep-ul ăla din spate ne ascultă?

Tânărul clătină încet capul:

- Dacă par deseori uituc şi împrăştiat, este pentru că aşa vreau să par.

Deci exista, undeva în maşina aia, un dispozitiv de bruiaj pornit...

- ... Ştefan îşi doreşte foarte mult să mă vadă cu salbă. Iar eu nu ştiu...

- Nu ştii ce să faci? Nimic. Nu ai nimic de făcut. Eşti tu însăţi, îţi vezi de treaba ta, de familia ta... Şi aştepţi să vină bulibaşa cu salba!

- Era mult mai simplu să spui "Nu vreau să-ţi spun".

- Da' vreau să-ţi spun! Şi-ţi şi spun! Tu nu trebuie să faci nimic! E strict treaba lui şi-a părinţilor lui. Apropo - mama lui e 99% "pentru". Când o trece ea la 100%, se convinge şi bulibaşa. Deşi tind să cred că ştiu ce aşteaptă...

"Şi nu-mi zici şi mie?" Mm, îi creştea periculos tensiunea...

- Ştefan tot pomeneşte de salba maică-sii - că salba făcută de el în copilărie e la gâtul Rubinei acum, la doi metri sub pământ. Şi nu cred că taică-su e de acord să comande el aşa pe salba maică-sii...

Aha! Adică trebuiau să stea mai mult prin România! "Se notase"...

- Chiar dacă ar fi şi maică-sa de acord, taică-su tot n-ar scoate-o din seif! Şi s-ar putea să mai vrea ceva bulibaşa...

OK; ce anume?

- ... S-ar putea să vrea să se convingă, în privinţa băiatului lui. Ştefan a zis multe, apropo de planurile lui cu tine; şi cred că vrea să-l vadă făcând ceea ce spune c-o să facă. Cred că aşteaptă să-l vadă că face tot-tot: şi însurătoarea, şi copilul... Şi abia după aia, când o să se convingă că Ştefan şi-a pus capu' pe umeri şi-a terminat cu golănea-la, iar tu eşti muiere de casă şi nu l-ai luat pentru avere, o să apară şi el, cu salba. Da' să nu te aştepţi la nuntă-n şatră. Că asta nu se mai poate. Dacă nu era băiat de bulibaşă, poate mergea o petrecere potolită. Da' aşa, nu se mai poate...

Nici o problemă! Oricum nu visase la cine ştie ce petrecere cu ştaif în poiană...

- Aşa că, după părerea mea, salba n-o să apară mai devreme de octombrie-noiembrie. Că atunci apreciez eu că o să fie coroana lu' Ştefan pregătită.

Cum-cum?... Ia uite-l! Da' de unde ştia el când o să facă ea copii? Diamant râdea:

- Ştefan nu se-nsoară pe zăpadă. Deci prin aprilie cred că o să semnezi în catastif... Prima ecografie "serioasă" apare în august - că te cunosc! Iar văr-miu o să te tot ducă la 4D, ca să afle dacă e băiat... Şi ajungi la socoteala mea: noiembrie. Indiferent dacă-i băiat sau fată. Că pentru bulibaşa nu contează. De vreme ce Ştefan n-o să devină niciodată bulibaşă, aproape că nu mai contează dacă primul e băiat sau fată...

Aha! Ia să mai afle ea nişte lucruri, dacă tot "îşi dezlegase gura" şi "dădea tot din casă"!

- De Florentina ce părere au?

- La început, mama lui a rămas cu gura căscată, iar tatăl lui a comentat că Ştefan o creşte şi pe urmă Florentin ridică pretenţii. Acum însă, ştiu sigur că mama lui e topită toată, iar unchi-miu "dospeşte" ceva. Că indiferent despre care parte din tine şi Ştefan vine vorba, el zice "Lasă, că am eu socoteala mea" şi pleacă. Şi-atât. De unde până acum hălăduia zi-lumină prin şatră, la palavre cu toată lumea, acum e mut ca un peşte...

Aha! Se întâmplase ceva... Florentina ei fusese "mărul discordiei"... Şi poate încă mai era! Numai tatăl lui Ştefan ştia adevărul!

Tii, ce trandafiri frumoşi!

- Opreşte aici.

Diamant viră scurt dreapta şi puse frână. Deschise portiera.

- Ano, stai!

Nu-nu! Dădu să coboare; dar mâna lui Diamant o prinse de geacă. Iar vărul lui Ştefan mârâi:

- Ca să ne-nţelegem bine de-acu' încolo, tu şi eu, va trebui să faci ce zic eu. Şi eu zic că tu stai în maşină. Şi-mi zici mie ce să iau. Şi nu te mai joci niciodată aşa cu regulile pe care le-a impus Ştefan; că te văd oamenii! Şi e riscant.

Oups! O cam "comisese"... că i se spuseseră şi ei regulile alea! Şi nu conta dacă voia pur şi simplu să interacţioneze şi ea cu un vânzător, de flori sau de shaorma. Ştefan îi spusese, când o dusese la Cannes, că cel mai uşor mod de a te apropia de o "ţintă" este să-i devii bodyguard. Iar el cobora singur din maşină pentru că era el - şeful. Ea însă era slăbiciunea lui... Tocmai de-asta, nu comentă; închise portiera şi îi spuse lui ce voia să ia:

- 20 de trandafiri roşii, 20 de trandafiri albi şi 20 de trandafiri roz. Legaţi separat.

Diamant coborî şi trânti portiera. Îl înţelegea; era nervos. Şi avea dreptate de data asta, aşa că nu comenta... Plus că fusese drăguţ şi-o lămurise, apropo de salbă şi socri... Aştepta... Gata; mergeau la cimitir acum. Iar Diamant se grăbi să continue discuţia, de parcă nici nu se supărase pe ea pentru tentativa de rebeliune:

- Ştefan e supărat pe mine; că mi-a tot zis să vorbesc eu cu taică-su, iar eu m-am dus conştiincios şi n-am reuşit nici să deschid gura. Cum mă vedea în cadrul uşii rulotei, cum mi-o închidea în nas! Da' cât de curând, văr'miu o să aibă o surpriză. Că s-a înşelat, atunci când a crezut că sunt văr'su doar când am nevoie de el!

Aha! Deci Ştefan o să aibă o surpriză... Să-şi cumpere pastile de inimă, cât era în România - că dacă el va fi surprins, ea sigur va pica pe gresia dură şi va necesita intervenţia SMURD-ului!

- Prinţesa voastră e teribilă. Poţi să crezi că azi nici nu se spălase pe faţă, dar voia să mănânce pizza, cu noi?

- Serios? Şi cine-a reuşit s-o oprească?

- Ştefan.

Adică... Adică Ştefan spusese "Nu"?

- Da; i-a spus că copiii cuminţi mănâncă lapte cu miere şi cu biscuiţi. Şi-mi pare tare rău că a plecat val-vârtej şi n-a apucat să vadă că l-a ascultat...

- ... Ştefan i-a spus prinţesei "Nu"?

- Da. Şi eu m-am mirat...

Păi se întâmplaseră lucruri serioase, cât dormise ea! Oare ce-l convinsese pe tati să nu mai răsfeţe prinţesa?

- Florentin se

Se grăbi să-l întrerupă:

- Nu mă interesează.

Tăcuse. Îl redusese la tăcere. Nu voia să ştie nimic despre Florentin. Absolut nimic. Ce-l apucase pe Diamant?

- ... E singurul moment când pot să spun ceea ce ştiu. Nu vrei să afli?

- Nu. Nu mă interesează. Noi suntem moarte pentru el; el a fost mort pentru mine în clipa în care am ieşit din casa aia ultima oară. Te rog, nici nu încerca - că încerci degeaba. Nu mă interesează ce face, ce zice şi ce se-ntâmplă pe partea lui de gard.

- OK. Credeam că vrei să ştii. Presupun că Ştefan nu-ţi zice ce află; că el întreabă mai tot timpul ce-i pe la gardul ăla...

- Întreabă pentru că nu vrea să-l vadă răzgândindu-se în privinţa prinţesei. Şi are în seif un ordin de restricţie pe numele lui, care n-are dată. Trebuie să ştie ce dată să scrie pe el, înainte să cheme poliţia.

- Aha... Bine că mi-ai zis!

Ajunseseră; şi uite că porţile se deschideau prompt, înainte să vireze Diamant. Deci fuseseră aşteptaţi... Ce bine! Intrară în curte.

Cavoul Laurei era frumos; cel mai frumos! Fotografia strălucea, în culori vii... Avea flori proaspete... Diamant frână lângă el şi opri motorul. Şi oftă:

- O dată la trei-patru zile, Grasu trece pe-aici şi-i aduce alte flori. Şi alte lumânări. Şi i-am zis să aranjeze cu femeia de-aici; da' n-a vrut. Că cică încă nu l-a iertat.

- Şi are dreptate. M-am băgat eu, ca gâsca, şi l-am scăpat.

Diamant era mirat... Ridică din umeri:

- Era prima mea vizită în România; şi eram euforică. Nici nu prea ştiam "cu ce se mănâncă"... O să-i spun diseară lui Ştefan că am trecut pe-aici. Că nu-i normal să fac din asta un secret.

- Şi bune, şi rele; nu?

Aprobă cu capul şi deschise portiera. Diamant coborî şi el... tuflindu-i într-o clipă planul de-a vorbi cu Laura... OK; asta e! Laura îi putea auzi gândurile... probabil! Luă trandafirii roşii şi pe cei albi şi coborî şi ea. Şi se apropie de cavou...

Coroana imensă îi dădea fiori... că stătea la picioarele sicriului şi parcă îl păzea... Oof, Doamne! Oftă greu, iar Diamant se grăbi să turuie:

- Te las cu băieţii, cât fug să iau lumânări.

Aprobă. Uite că se rezolvase - că "băieţii" păstrau o distanţă civilizată şi pentru locaţie, şi pentru moment...

Intră pe aleea îngustă şi se opri lângă geam. Era frig. Era un murmur continuu în jur - murmurul oamenilor care parcă invadaseră cimitirul ăla... Şopti, zâmbind slab cu ochii la sicriu:

- Bună, Lauro! Ce faci, fă?

Şi şi-o închipuia râzând şi răspunzând cu poanta ei dintotdeauna, "de-alea de-un leu"... Şi-acum trebuia "să atace" ultimele evenimente; dar nu prea ştia cum să-i spună...

- ... Ştefan mi-a spus că i-ai zis să nu renunţe niciodată. C-o să reuşească. Ai avut dreptate; a reuşit. Tu l-ai ajutat, deşi ştiai că se transformă aşa pentru mine... Rubina a murit şi ea. Şi-a murit şi Ramon. Poate te-ai văzut cu ei...

Avea senzaţia că se ţicnise... Încercă să şoptească cât mai încet:

- Fă! Stai cu ochii pe el! Şi când vezi că eu nu mă mai descurc, ajută-l tu! Tu nu ştii cât de supărat e, că n-a putut să te apere şi să-ţi dea ce ţi-a promis! Că ştie ce s-a întâmplat, ştie de ce s-a întâmplat aşa...

Simţea nevoia să facă o pauză scurtă - scurtă de tot...

- Azi dimineaţă, a fost cât pe ce. Să ai şi tu grijă de el! Bine?... Şi să ai grijă de copiii noştri, bine? Ştiu că n-o să fie prea uşor - că o să avem mulţi copii... Poate ne pui o vorbă bună...

Era ciudat - o ruga pe Laura, singura dintre ele care nu apucase să-şi ţină copilul în braţe... Oof!

- Şi-ţi promit... Cred că te gândisei la un nume; dar nu l-ai spus nimănui, ca să nu afle Ştefan dacă e băiat, sau fată... Îţi promit că o să încerc ca pe prima noastră fetiţă

Strigătul puternic sparse murmurul din cimitir şi-o făcu să tresară:

- Gabriel!

Se întoarse imediat spre aleea principală - că de-acolo se auzise! Încerca să-l identifice pe Gabriel... că i se făcuse frică... Şi totuşi, nu vedea nici un băiat, tânăr, bărbat sau bătrân care să se comporte de parcă ar fi fost strigat! Vocea repetă strigătul:

- Gabriel!

De data asta o văzu şi pe cea care îl striga pe Gabriel - o femeie cam la 50 de ani, îmbrăcată în negru. Dar nu putea să-l observe pe Gabriel! Că nu-i răspundea nimeni femeii, nu se întorcea nimeni...

Zâmbi slab - şi dacă era aşa, şi dacă o luase razna, numele era foarte frumos. Se potrivea şi limbii franceze, şi limbii române...

Şi uite că femeia în negru nu mai striga - deşi nu-i răspunsese nimeni...

Da. Era superstiţioasă. Şi uşor ţicnită, că vorbea cu Laura - şi, mai rău, presupunea că primise un răspuns la şoaptele ei! Dar mintea omului era încă nedesluşită - şi deci ea nu încerca să-şi desluşească gândurile. Se lăsă pe vine şi începu să-i aşeze florile. Întâi pe cele roşii... Că ştia ea de la cine erau... Şi-acum cele albe... Cubul... Paşii se apropiară din spate; Diamant îi întindea lumânările. Le aprinse; şi oftă greu... că iar îşi amintise de ea şi-i venea să plângă...

Se ridică şi se grăbi spre maşină. Şi luă trandafirii roz; acum Diamant o luase un pic înainte...

Dacă ar fi deschis ochii mai devreme şi s-ar fi retras mai devreme din viaţa lui Florentin, se îndoia că Laura ar fi fost mai fericită. Că Florentin s-ar fi schimbat mintenaş în "varianta" din prezent. Era conştientă că partea aia cu "româna" fusese o mască creată special pentru ea. Laura era fată de florari; partea "română" n-ar mai fi avut destinatar. Şi cum Laura nu-şi dorise un bărbat care să-i umple coşul cu rufe şi chiuveta cu farfurii murdare, îşi imagina cu uşurinţă cât de fericită ar fi fost dacă ar fi văzut mobila culcată la podea... Ce mult s-ar fi bucurat să simtă şişul rece pe obraz... Cât de grăbită şi dornică ar fi fost să preia ea rolul de mamă purtătoare... Dar poate că ar fi făcut ea unele concesii; şi poate că ar fi făcut şi el câteva. Dar...

Dar Laura Matache se distra pe cinste la petreceri şi trăgea cu pistolul ziua-n amiaza mare pe Bulevardul Lacul Tei. Dacă Florentin Manolache i-ar fi spus că n-a pus sare-n tocăniţă, s-ar fi lăsat cu sos pe pereţi. Aşa că...

Ajunseseră la mormânt. Panselele muriseră demult... Panselele cărate şi plantate de Ninuţa ei... Aici o să rămână Nina. Aici, lângă pansele. Şi poate şi lângă cavoul din sticlă.

Candela micuţă de lângă cruce încă ardea. Prinse, cu coada ochiului, zâmbetul de-o clipă de pe buzele lui Diamant... Oare el trecuse ieri pe-aici? Nu va afla asta poate niciodată - că nu era indiscretă...

Ştefan

Brr, ce frig era afară! Grasu se preocupase de căldura din maşină; acum, că ajunsese acasă, drumul de la portieră până la poartă îl făcuse să se zgribulească. Intră, grăbit...

Ia uite-le! Se jucau cu casa aia mare a păpuşilor! Aranjau mobila, semn că abia se apucaseră... Ana nu păruse să-i observe venirea; probabil se gândea că intrase Aurelia, sau Diamant. Aşa că se strecură în bucătărie.

Scoase o farfurie şi despachetă caşcavalul. Şi începu să-l taie, zâmbind... amintindu-şi că Grasu parcă înnebunise când auzise că trebuie să oprească la Piaţa Obor şi să se ducă să caute caşcaval afumat "de la producător", pentru şefa lui...

Gata. Luă farfuria şi reveni în sufragerie. Şi-o lăsă pe masă; după care se aplecă la urechea soţiei lui şi şopti:

- Bine te-am găsit.

Da; Ana tresărise. Şi-acum îi fura un sărut:

- Bine-ai venit.

Se grăbi să-i dea să guste caşcavalul... Soţia lui începu să râdă:

- Delicios!

- Tati!

Florentina sări în picioare şi alergă în braţele lui. Oof...

- Ai fost cuminte?

- Da.

- Atunci îţi dau şi ţie din caşcavalul meu.

- Da!

Şi uite-o cum se repezea la farfurie... că era o pofticioasă... Se aşeză şi el pe covor:

- Şi ce-ai făcut azi?

- Păi Florentina a servit ceaiul cu Aurelia şi cu păpuşile. Iar eu am trecut pe la Reînvierii.

Pe la - unde? Se încruntă, preţ de-o clipă...

"Stop, Ştefane! Că nu există numai tu pe planeta asta! Are o vârstă la care e normal să aibă şi alte preocupări! Nu e prizonieră..."

Evident! Îşi destinse deci sprâncenele:

- Aha. Diamant a fost cuminte?
- Foarte cuminte. Exemplar chiar!
- Bun. Plecăm de-aici pe la şase, că avionul decolează la şapte fix. Tot Shun...

Soţia lui aproba... Florentina îşi umpluse guriţa cu caşcaval; acum molfăia din greu la el şi-i aducea şi tăticului ei o bucăţică... Avea şi pentru mami o bucăţică; dar întâi îl hrănea pe el. Semn că "Nu"-ul de dimineaţă nu schimbase ierarhia din căpşorul prinţesei... Ana aşează păpuşa la masă şi zâmbi, în romanes:

- Actele mele or fi gata?
- Ce acte?
- Pentru pocnitoare.

Adică voia să-şi ia pistolul cu ea... OK! El fusese de la început de acord cu asta - şi nu se răzgândise! Răspunse deci:

- Stai, să aflăm!

Scoase telefonul şi-l desfăcu: îi trimitea un e-mail, ca să-i dea timp lui Isamu să facă totuşi actele... Gata. O privi lung, amuzat de întrebarea pe care-o va rosti:

- Cam la ce viteză crezi că ai ajuns?
- 9.
- Doar 9?

Ana aprobă scurt:

- *Katana... Chokuto...*
- Deşi trebuie să recunosc că te descurci admirabil cu tocul...

Şi-ar fi vrut probabil să-l gâdile, dar se abţinea - că putea fi cineva la geam, iar regele trebuia să rămână rege... Decise să insiste totuşi:

- ... Vrei să treci azi la 10?

Soţia lui nega... Păcat; ar fi avut şi timpul, şi dotarea, şi locaţia... Era, oricum, de dorit "să-şi facă temele" în pădurile din România, ale căror "defrişări" nu erau atent analizate şi investigate! Dar dacă nu voia ea...

Şi totuşi, ce căutase Ana azi la Reînvierii? Se îndoia că Diamant ar fi rugat-o să meargă cu el, să aprindă şi el o lumânare la mormântul tatălui lui! Şi-atunci?

... Hm; se dusese la Laura... Se ridică, îşi luă geaca şi ieşi:

- Diamant e afară?
- Cred că da.

Ia să afle el dacă presupusese corect! Îşi prinse vărul de braţ şi-l trase spre masa şi scaunele din spatele curţii:

- Aţi fost la Laura?
- Da.

"Şi de ce nu m-ai sunat, să-mi spui?" O întrebare uşor idioată - că era soţia lui, nu prizoniera lui! Diamant se aşeză şi oftă:

- S-a dus să-ţi pună o pilă. Şi să îngroape o prietenă. 20 de trandafiri roşii şi 20 albi...

Adică... Adică Ana... Ana credea în de-astea?

- Iar pe drum am discutat un secret mare-mare. Pe care n-am să ţi-l spun, dar în privinţa căruia poţi să fii foarte liniştit - că "e de bine".

Deci vorbiseră pe drum despre... el? OK! Ana avea secrete - OK! Şi vărul lui avea secrete... şi nu prea avea ce-i face, că era vărul lui... Se aşeză şi el:

- Deci data viitoare o las cu Grasu - că lui nu-i merge cu şmecherii de-astea.
- Apropo de Grasu - eu zic să-l ierţi.

Să-l ierte?... Fuseseră la Reînvierii... Îngustă scurt ochii:

- N-am să-l iert câte zile oi avea!
- Ştii că, şi dacă-l ierţi, el tot o să
- Diamante, hai să vorbim despre caşcaval. Că îmi creşte tensiunea - şi n-o să-ţi placă.

Diamant tăcea... Continuă:

- Seniorul mi-a spus că i-ai pus şi lui întrebarea aia pe care mi-ai pus-o mie acum un an.
- Aşa e.
- De ce? De ce ţii tu musai să te scarpini dacă nu te mănâncă? Bănuieşti măcar ce resurse "papă" o asemenea afacere?
- Ştiu că dublează investiţia.
- Diamante...

Vărul lui se încruntase rău. Pe vărul lui îl tot "apăsa" gândul să intre în afaceri cu recuperări - şi nu era bine... Şi-i explicase de multe ori de ce nu-l lasă să-şi facă "trupă de desant". Îi desenase cu carioca pe hartă zonele de influenţă ale celorlalţi, demonstrându-i că "n-avea loc" în nici un oraş mai răsărit din România. Îi mai rămânea doar să-l ia de braţ şi să-l ducă la Rahova - că acolo "dospea" un amic de-al lui care deţinuse o "trupă" de-asta. Şi să-i spună individul de ce, atunci când va ieşi de la "dospit", se va angaja muncitor necalificat pe şantier! O s-o facă şi pe-asta, dacă era musai nevoie - momentan îi adusese un bileţel de la senior. Scris de mână - ca să nu-şi închipuie "că-l trombonea". Scoase hârtia din buzunar şi i-o întinse:

- Ăsta-i răspunsul seniorului. Tu faci ce vrei - dar dacă vrei să ştii părerea mea... Nu vreau să fiu obligat să te dau deoparte. Vreau să te ţin lângă mine. Cât mai aproape de mine. Şi cât mai mult timp.

Gata - fusese limpede ca apa de izvor, aşa că se grăbi să intre în casă.

Oftă greu: seniorul se înfuriase la culme când auzise că vărul lui insista să facă pe prostu'. Şi-i scrisese lui Diamant că, dacă se bagă în aşa ceva, o să fie "expulzat" instantaneu din viaţa regelui aurarilor şi din toate afacerile lui. Şi din toate reţelele. Şi din lista "cu plus" a seniorului. Şi pornea afacerea aia pe cont propriu şi de la zero. Spera că vărul lui are destulă minte-n cap; că "de la zero" însemna racolări, formarea reţelei, găsirea unui protector... Impunerea "pe piaţă", care era şi cea mai periculoasă...

Se aşeză lângă soţia lui, iar mobilul piui. Care era stadiul actelor Anei?... Erau pe biroul lui, în dosarul cu numele ei. Asta era bine; că o să-i dea diseară cutia din seif şi-o s-o roage s-o pună undeva unde Florentina nu putea ajunge nicicum. Ce era "rău" într-un fel era PS-ul: Isamu îi amintea că, dacă pe paşaportul Anei ar fi scris acelaşi nume ca şi pe-al lui, hăţişul birocratic al actelor ar fi fost mult redus... Hm! Şmecher chinez! "Mirosise" că se-apropie ziua în care contele o să semneze catastiful, alături de femeia frumoasă ca luna, şi încerca să se treacă pe lista invitaţilor! Recurse la romanes:

- Actele te aşteaptă.
- Ceea ce înseamnă că pot să-l iau cu mine, nu?
- Da. Întrebarea e de ce-ai face-o...
- Păi pentru că am obosit să mă tot întreb: în caz de ceva, pe care-l "văduvesc" de pocnitoare - pe Grasu sau pe Diamant? Şi după ce-l "identific", stau şi mă-ntreb cu care mână "mă servesc"... Şi e riscant, că ei habar n-au la ce mă tot gândesc eu...

Îi fură un sărut, că-l făcuse să râdă... Încercă s-o convingă să meargă totuşi azi la pădure:

- Iar când o să atingi viteza 10, o să-ţi spun că nu mai trebuie să şofezi cu însoţitor.
- ... Mai e până atunci.

Azi stăteau acasă...

Poate mâine. Sau data viitoare, când mai veneau la Cernica.

Ana-Maria

În sfârşit! Isamu aştepta lângă poartă, ca de obicei. Era puţin mirat că n-o vede în faţă, lângă soţul ei... Şi nici nu putea să-i facă vreun semn, că ar fi trezit-o pe Florentina... Gata. Ajunseseră acasă.

Ştefan opri motorul şi şopti:

- O iau eu imediat.

Bine. Dacă aşa voia el... Aştepta. Prinţesa adormise în avion, cu cinci minute înainte de aterizare. Era normal să n-o mai trezească. Portiera se deschise uşor, Ştefan îşi luă fetiţa pe braţe... Coborî şi ea.

- Bine-ai venit.
- Bine te-am regăsit.
- Actele tale sunt gata.
- Mulţumesc.

Ştefan se grăbea spre vilă; avea senzaţia că Isamu încerca să meargă mult mai încet... Ea nu prea ştia dacă să se grăbească sau nu...

- ... Data viitoare când mai intri într-un gang neiluminat, ascunde-te.

Cuvintele alea o pocniseră direct în moalele capului!

- Ştiu; în caz că li se părea ceva ciudat, s-ar fi oprit la un pas de tine, în bătaia pistolului lui. Data viitoare, să nu mai gândeşti aşa departe; că şansele sunt 50-50. Intri cu el în beznă şi nu scoateţi un sunet. Tot 50-50 sunt şansele; dar nu mai eşti tu la îndemâna lor.

Aprobă cu capul; se notase... Intrară şi ei în vilă.

- Iar cu pistolul tragi numai la picioare.

Aprobă din nou...

- Au venit săbiile.

Ce săbii?

- Alea de lemn, fireşte! Emilie a fost foarte fericită când i-am returnat lingurile.

Începu să râdă; urcau treptele...

- De mâine intraţi în programul normal?

- Da; cred că da.

- OK.

Uşa biroului pocni uşor. Întoarse capul şi-i zâmbi, mulţumindu-i şi pentru sfaturi, şi pentru săbiile de lemn, şi pentru acte, şi pentru tot:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Împinse uşor uşa; Florentina dormea dusă în mijlocul patului, iar Ştefan îi trăgea buclele spre spate. Şi-o privea lung... Scoase pijamaua de sub pernă, zâmbind:

- Ştii că m-a certat?

Primi o aprobare. Deci cuvintele alea fuseseră de fapt ale lui... Trase prinţesa mai spre margine şi începu s-o dezbrace:

- Aş fi preferat să nu mă certe el.

- Eu nu te pot certa. Nici chiar atunci când îţi asumi riscuri cu gândul de-a mă salva pe mine.

- Te rog să mă certi.

- Nu pot...

- Trebuie să poţi.

Ştefan o prinse de mână:

- Nu pot.

Şi ochii verzi îi transmiteau acelaşi lucru - că o iubea şi nu putea s-o certe... Şopti, privindu-l lung:

- Tocmai de-asta, trebuie să poţi. Şi eu tot de-asta te cert, când o răsfeţi... că, dacă şi-o ia-n cap, tot ţie o să-ţi fie rău...

- Nu pot să comentez modul în care mi-ai salvat viaţa.

Oo, spunea cuvinte mari! De ce exagera aşa? Clătina încet capul... Ştefan părea hotărât să insiste:

- ... Veneau în goană, din spate, cu pistoalele în mâini. Şi mă căutau pe mine, nu pe tine. N-aş fi avut nici o şansă, dacă nu erai tu.

Zâmbi slab:

- Fii serios! Dacă nu eram eu, tu "rupeai asfaltu'" şi luai un taxi. Sau rămâneai la masă şi-l predai personal seniorului. Fii obiectiv!

- Sunt. Poate-aş fi făcut aşa cum spui tu; dar n-am făcut-o. Iar pentru mine, ceea ce nu s-a întâmplat nu mai merită analizat. Pe strada aia, tu m-ai salvat. Şi nu pot să te cert...

Împingea cracul pantalonaşilor - nu voia să-l privească. Ştia că era încruntată... Ştefan se ridică:

- Te aştept sus.

Mai bine aşa. Discutau sus, unde putea să ridice un pic tonul la el - că nu-l salvase deloc! Se salvaseră reciproc! Se grăbea cu pijamaua... Gata! Alergă pe scări, năvăli în dormitor şi împinse uşa în spate. Şi şopti:

- Să nu mai spui niciodată asta!

Fu luată pe sus şi mutată pe fotoliu. Iar Ştefan se aşeză la picioarele ei:

- Dacă nu erai tu,

- Dacă nu erai tu, eram oale şi ulcele acum! Că mamă purtătoare nu acceptam să fiu! Iar prinţesa copilărea cu mamaia Lăcrămioara şi cârlionţii blonzi! Aşa că încetează odată, că-mi vin dracii!

Îl redusese la tăcere, deşi "răcnise" în şoaptă... Îi prinse uşor capul în palme:

- O să ies întotdeauna din gang. Ca să rămâi tu ascuns... Că eşti mai important decât mine, pentru că te iubesc...

- Atunci o să ieşim amândoi din gang.

- Nu; tu o să stai în întuneric şi-o să-i împuşti. Şi pe urmă o să-mi aduci caşcaval afumat... şi-o să-mi comanzi altă rochie aurie cu ştrasuri...

Îl ridica acum - că nu-i plăcea cum stătea acolo, pe covor. Îl împingea spre pat... ca să parafeze noua regulă impusă de ea... şi aprobată de tăcerea lui...

10 februarie 2006 - vineri

Ana-Maria

Gata: pleca la ora de tir. Ştefan probabil că ajunsese deja la sală... Diseară se odihneau, iar mâine seară aveau rezervare în club. Aşa că el se antrena azi "trăgând de fiare", iar ea o să se ocupe de-un pic de aerobic când se întorcea de la antrenament. Cobora treptele...

Ah, prinţesa! Pupiciul de pa-pa! Se răsuci pe-un călcâi şi reveni la etajul unu. Şi înlemni, în dreptul uşii întredeschise...

Aştepta. Petra o tot momea să se uite spre telefonul mobil; prinţesa era ocupată cu cărticica şi tot spunea "Numai tati faţe poze"... Evident, tati "îi făcuse instructajul", aşa că prinţesa nici nu se gândea să-i nesocotească cuvintele... Ea aştepta - că-i trebuia dovada...

Gata. O fotografiase. Dădu să intre, dar se opri: unde e Adina?... Nu cumva e înăuntru, cu ele? Ce dracu se întâmplă acolo?

Aştepta... Individa aia îi spunea Florentinei că azi făcea ea pozele, în locul lui tati. Iar ea trebuia să râdă, ca să iasă frumos în poze... Ce putea să facă prinţesa de nici doi anişori, răsfăţată şi lăudată şi convinsă de toată lumea că "era cea mai frumoasă prinţesă din lume"? Râdea către mobil, ca să iasă frumos...

Uşa băii pocni; iar Petra tresări şi îndesă grăbită telefonul în buzunar. Făcu imediat un pas în dreapta - ca să n-o vadă... Îi făcu Adinei semn să nu facă zgomot; o trase şi-i şopti la ureche:

- Intri şi-o iei pe Florentina la bucătărie, să-i dai ceva gustos.

Primi o aprobare cu capul; aşteptă... Adina intră:

- *Qu'est que tu fait, jolie princesse?*

- *Je lire le livre!*

Ce frumos spunea prinţesa în franceză!

- *Bravo! Ton reponse est correct! Mais, voulez-toi quelque chose savoureux de la cuisine?* Vrei ceva gustos de la bucătărie?

- *Oui!*

Petra se grăbi s-o contrazică:

- Nu-i da dulce înainte de masă!

- Ei, două bombonele n-or s-o sature!

Ieşeau din cameră... Intră pe lângă ele şi scoase pistolul de la curea. Şi rosti, extrem de calmă:

- Dă-mi telefonul.

Petra nu mai respira... Scoase telefonul din buzunar şi apăsă 2 şi Call... că siguranţa armei era pusă, dar individa nu ştia asta... În plus, încă nu ridicase pistolul spre ea; îl ţinea normal, cu ţeava spre covor!

- Da, Ana.

- Vino puţin în camera Florentinei, te rog.

- Imediat.

Închise şi îngustă ochii:

- Dă-mi telefonul.

Doctoriţa făcu un pas în spate; gest care-o înfurie la culme! Din doi paşi ajunse lângă ea, o prinse neaoş de pulover şi-i înfipse ţeava în frunte:

- Telefonul.

Paşii se apropiară grăbiţi:

- Unde e prinţesa?

- La bucătărie, cu Adina.

Isamu o prinse pe Petra de braţ şi-o trase după el spre uşă. Băgă pistolul înapoi la curea - dacă apărea acum prinţesa... Mergeau în birou. Asta nu era o idee foarte bună, pentru că îi dezvăluia individei unul dintre secretele pe care nu-l ştia... Intră şi ea şi închise uşa.

- Ce s-a întâmplat?

- A pozat-o pe Florentina. Scoate telefonul ăla!

Isamu fu mult mai practic - o pipăi scurt şi-i trase telefonul din buzunar. Şi arătă spre canapea. Ia uite-o, ce repede se conforma! Dar şi atitudinea chinezului era "corespunzătoare"... Veni lângă el, să vadă pozele... Făcuse doar două. Dar nu cumva făcuse şi ieri două? Şi de ce le făcuse? Pentru ce? Pentru cine? Gândul ăla o înnebunea!

- De ce ai pozat copilul?

- Pentru că e frumoasă foc!

- Ai primit instrucţiuni clare, înainte de a semna contractul de muncă. Ştiai că n-ai voie s-o fotografiezi. Ştiai, nu?

- Da.

- Şi totuşi, ai fotografiat-o.

- N-am rezistat tentaţiei...

Serios! Păi hai să-i scoată dinţii din gură cu patu' armei - şi-o să spună ea repejor şi cât primea pentru "n-am rezistat tentaţiei"! Nu apucă să pornească spre individă; Isamu se grăbi spre rafturile din spatele biroului trase un biblioraft, scoase un dosar pe care-l răsfoi scurt... Trase o coală din el şi scrise ceva cu pixul. Şi reveni lângă canapea:

- Semnează.

Individa voia să citească acum? Făcu un pas spre ea - ceea ce-o convinse să ia pixul şi să semneze fuguţa...

- Tocmai ai luat la cunoştinţă că ai fost concediată. Şi-ai semnat că eşti de acord cu încheierea contractului şi nu ai alte pretenţii. Poftim jos, în living.

Cum? O lăsa să plece aşa? Ochii negri o priviră lung, cu subînţeles:

- Du-o jos şi las-o cu Gilles, până mă asigur eu că nu are şi alte poze în telefon.

Aprobă şi deschise uşa; Petra se grăbea să iasă... Măiculiţă, Doamne! - ce-i venea să-i dea un brânci pe scări! Dar se abţinea, pentru că Ştefan era conte în Franţa...

Arătă spre canapea - ca să fie foarte aproape de uşă. Gilles privea lung glasvandul - el încă o aştepta, cu motorul pornit, să o ducă la poligon! Şi uitase complet de el! Da' bine că uitase - că-l găsea acum într-un loc care-i convenea de minune! Ieşi doar cât să-i facă semn să vină în casă; iar francezul zâmbăreţ "se execută" în mai puţin de zece secunde. Arătă spre individă:

- Nu se clinteşte, nu vorbeşte, nu respiră, nu clipeşte.

Şi-acum se grăbea înapoi spre scări. Florentina parlamenta de zor cu Emilie - repeta numele fructelor în franceză... Intră în birou:

- Spune-mi că n-o laşi să scape aşa uşor!

Isamu negă scurt şi-i făcu semn să vină lângă el. Îl văzu scoţând din sertar un dispozitiv micuţ, pe care-l conectă la laptop... şi-apoi la telefonul Petrei. Urmărea ecranul; chestiile alea i se păreau imposibil de descifrat. Dacă el vedea ceva interesant... Probabil că telefonul ăla "spunea tot ce ştia", iar Isamu salva tot şi tria după... Şopti, simţind că-i plesneşte capul:

- Spune-mi ce-ai de gând! Că-i zbor creierii!

- Îi "plantez" un programel, s-o aud şi eu ce vorbeşte şi cu cine, şi-i dau numărul în urmărire - ca să ştiu cine-o sună, de ce şi de unde. Şi după aia e simplu - în Franţa urmăresc eu firul, în România îl urmăreşte Grasu. Sau Diamant - deşi el l-ar umple de sânge proaspăt. Iar Florentina nu mai iese din vilă în următoarele 30 de zile - până găsim capătul firului.

Acum era mult mai liniştită! Acum putea chiar să zâmbească...

- Iar după ce ei pleacă spre apartament, îl sun pe Gilles şi-i spun să "piardă" nişte electronice în valiza ei, cât o supraveghează să nu aibă şi alte poze, sau "material" ADN. În caz că e deşteaptă şi-şi schimbă telefonul, să nu-i pierdem urma. Deşi sunt sigur că o preia seniorul pe Otopeni, cu laboratorul cu urechi...

Deja ajunsese la stadiul "nu mai am răbdare, când o sună". Şi era uşor dementă, că individa îi pozase fetiţa cu un scop bine definit...

- După ce pleacă ea, sună-l pe Ştefan. Şi ai grijă ce-i spui - că el chiar se duce şi-i zboară creierii! Şi adio fir!

Aprobă; telefonul spusese tot ce avusese de spus şi primise programelul. Isamu ieşi...

Păi, altceva n-avea ce să facă. Isamu "copsese" mult la măsurile de securitate; şi ştia exact ce putea să facă, când şi cum. Trebuia să-l sune pe Ştefan... Păi să-l sune! 1, Call... Suna...

- Da, iubire.

- Ce faci?

- Uite, ard calorii.
- Aha. Am concediat-o pe doctoriţă.
- ... Tu, sau Isamu?
- Amândoi.
- Dar mai mult el.

Adică, o concediase "cu acte"?

- Mai mult el.
- Ce-a făcut?
- Poze cu telefonul.

Ştefan tăcea...

- Isamu s-a ocupat de telefonul cu pricina; şi-l informează şi pe senior. El e calm; dar el e calm tot timpul, aşa că ăsta nu-i un indiciu...
- Bine. Vorbim când ajung acasă. Tu mai pleci?
- Nu.
- Încearcă să nu o şochezi pe Adina. Că te cunosc, şi am o presimţire.

Zâmbi, dându-şi seama că Ştefan presimţise corect. Soţul ei ştiuse că avea oră la poligon şi-şi luase pistolul... Şi-şi mai exprimase ea odată intenţia de-a orna curtea cu creier proaspăt - şi tot despre prinţesă fusese vorba şi atunci... Aprobă:

- Bine.
- Şi sună-mă, dacă se mai întâmplă ceva.
- OK.
- Fii cuminte!
- Sunt: promit!

Că el zâmbea, aşa că nu putea să fie ceva grav...

- Pa.
- Pa.

Şi cam atât. Era mai liniştită. Ieşi şi coborî treptele; Isamu tocmai revenea în vilă... Se încruntă scurt:

- Nu-mi place că am lăsat-o să plece aşa.
- Stai liniştită. Ai vorbit cu Ştefan?
- Da.
- Şi vine încoace val-vârtej?
- Nu. După ce-a aflat că ai concediat-o tu, s-a mai liniştit.
- Bun. Gilles o duce la apartament şi apoi la aeroport. Şi stă acolo până vede avionul ridicându-se pe cer. Ea zboară trei ore jumate - mai mult decât suficient pentru forţele din Bucureşti. Sun eu la poligon, să-ţi anulez programarea.

Aprobă, mulţumindu-i din priviri că măcar el gândea coerent şi ştia ce-avea de făcut... Ieşi.

Şi acum ce să facă? Unde să se ducă?... La bucătărie. Coborî grăbită... Şi uite că prinţesa se aşezase la masă! Adina o privea lung, mirată... Se aşeză lângă Florentina:

- Prinţeso, ia să-mi spui tu mie... Ce făceai cu Petra în cameră, când a venit Adina?
- Aa, Peta faţe poze!

Gata, pe partea stângă a mesei tenul era alb ca hârtia...

- Şi, ia spune-mi tu mie... Petra ţi-a mai făcut vreodată poze?
- Nuu, nu făcut poze!
- Adică nu ţi-a făcut poze azi?

Că trebuia să ştie dacă prinţesa era coerentă, nu?

- Ba da! A făcut azi! Tati a pecat, si faţe ea poze!
- Şi ieri n-a făcut...
- Nu!
- Sigur?
- Sigur. Numai tati faţe poze! Si Isamu faţe poze!

Aprobă, privind-o lung... întrebându-se în ce măsură putea pune bază în cuvintele copilului de nici doi ani...

Se ridică, hotărâtă să plece; dar îşi aminti că pe ea n-o informase. Aşa că se aplecă la urechea Adinei şi şopti:

- Ai rămas unica angajată; şi ne place de tine. Nu "călca pe bec". Că mă indispun rău, dacă trebuie să fac iar preselecţie; iar tati e şi mai coleric...

Oo, ce grăbită aproba! Bun! Porni spre scară şi-şi scoase geaca îndeajuns de repede ca s-o lase să-i admire pistolul - că o anunţase că tati era mai coleric. Urca... Unde naiba se ducea?

Se ducea sus, la mansardă. La Mike Oldfield. Trebuia să-şi ordoneze gândurile. Că ea era pe toate DVD-urile cu petreceri cu manele; dar prinţesa fusese ascunsă bine...

Fie Petra asta era omul seniorului - şi-atunci chiar era urât de tot... şi absolut inutil, de vreme ce seniorul "produsese" mii de poze cu Florentina, pe care presupunea că nu le ştersese... Petra ar fi putut fi racolată din Bucureşti - şi-atunci un individ din România voia neapărat poze cu prinţesa. Ar fi putut-o racola cineva din Franţa - şi-atunci se confruntau cu un individ din Franţa, care voia neapărat poze cu prinţesa. Sau era "liber-întreprinzătoare" şi voia s-o fure şi să ceară o răscumpărare, sau voia să-l şantajeze pe Ştefan... Sau pe ea...

Isamu avea dreptate - prinţesa era "consemnată" 30 de zile în vilă. Adio parc, adio cumpărături, adio socializare...

Uite "ce-o freca" pe ea acum! Un individ, necunoscut lor, voia poze cu copilul ei - şi ea se îngrijora că n-o putea scoate în parc!

O durea capul. O durea îngrozitor capul, pentru că nu ştia despre ce era vorba. Habar n-avea ce se întâmplase. Abia aştepta să se întâmple ceva; sau măcar să vină Ştefan! El ar fi putut avea şi alte bănuieli... El poate ar fi găsit o pistă...

Telefonul ei piui scurt. Îl scoase... O chemase în birou. Se ridică şi se grăbi să coboare, iar Isamu îi făcu semn să se aşeze la calculator şi-i porni el un program... Aha! Uite-o! Ea trebuia să fie bumbul ăla roşu!

- Pune-ţi căştile, dacă vrei s-o şi auzi.

Oo, ce minune! Se grăbea să asculte... Şi momentan nu auzea decât radio-ul din maşină...

O să stea acolo şi-o să asculte... până spunea ceva! Că până la urmă tot trebuia să spună ceva - nu? Se auzeau nişte piuituri slabe... Iar mobilul ei începu să sune.

- Te sună. E primul telefon pe care-l dă. Deci ai grijă ce-i spui şi cum o iei - că poate aflăm acum ceva.

Aprobă şi scoase telefonul. Avea emoţii... Isamu îi făcea semn să răspundă, că era pregătit să înregistreze... Apăsă butonul verde:

- Da.
- Ana, te rog să nu-mi închizi!

Tăcea; că nu-i închidea, dar nici n-avea mare lucru să-i spună... Vocea era plângăreaţă:

- Recunosc, am greşit! N-ar fi trebuit să-i fac poze! Dar am avut un motiv serios!
- Să-l aud.
- ... Logodnicul meu nu mă crede când îi spun că sunt doctoriţă în Franţa. Am plecat pe fugă, la 12 ore după ce mi s-a spus despre post, şi bănuieşte că am plecat să mă prostituez.
- Şi?
- Şi i-am trimis o copie după contract, dar mi-a spus că de-alea poate să facă şi el, cu un 386 şi-o imprimantă. Şi că nu crede că sunt chiar aşa de norocoasă, să mă angajez doctoriţă tocmai la fetiţa unui conte. Şi pe salariul ăsta!
- Şi?
- ... Şi-am vrut să-i trimit o poză, ca să
- De ce n-ai pozat o revistă pentru mame? De ce n-ai pozat un copil din parc? Sunt mii de copii înscrişi ca fotomodele, pe site-urile agenţiilor! De ce ai făcut asta?
- ... Pur şi simplu nu m-am gândit...

Şi plângea de-a binelea acum. Isamu asculta, extrem de atent... Îi făcu semn "că i-o taie"; el ridică din umeri. Aşa că rosti sec:

- Păi n-ai de ce să plângi; că în cinci ore maximum eşti în Bucureşti. Şi n-o să mai aibă de ce să fie gelos.
- Ana, te rog eu mult, iartă-mă!
- Ştiai că n-ai voie să faci fotografii? Nici nouă, nici ei, nici casei, nici mobilei, nici perdelelor?
- Da, dar
- Am încălcat eu contractul? Am "uitat" să-ţi asigur cazare, masă şi transport? Şi salariu?
- Nu.

- Atunci n-ai nici o scuză. La revedere.

Apăsă butonul roşu şi oftă greu... Iar Isamu zâmbi:

- S-ar putea să fie chiar atât de simplu!

- Sau s-ar putea să fie ceva mai complicat de-atât. Eu m-aş fi gândit la textul ăsta încă din momentul "canapea".

I se făcu semn să-şi pună repede căştile. OK! Ce auzea? Suna... O voce de bărbat spuse "Alo"; iar vocea unei Petra isterică începu să-i spună multe lucruri, ca o mitralieră de cuvinte şi suspine... Ştia că Isamu o înregistra; aşa că nu încerca să priceapă tot. Că nici n-ar fi reuşit! O interesau cuvintele-cheie... Şi-l făcea cu ou şi cu oţet, că din cauza lui ea pierduse 2000 de euro pe lună, plus cazare, masă şi transport, în Franţa... Şi-i închisese.

- I-a spus cam aceleaşi lucruri?

- Da; plus înjurăturile de rigoare. Că plănuise să ne roage să-l aducem cumva şi pe el în zona euro. Şi renunţa la cazare - că se muta cu el cu chirie.

- În cazul ăsta, tind să cred că nu a minţit. Şi este, totuşi, chiar atât de simplu.

Clătină încet capul:

- Acum două săptămâni, Ştefan mi-a spus să stau cu ochii pe ea. Că e gânditoare şi absentă, iar la Florentina se uită drept şi serios. Şi că are senzaţia că "coace" ceva.

- Păi "cocea", nu?

Oof, Isamu încerca s-o liniştească! Dar el nu ştia că încerca degeaba? Se ridică:

- Te rog, ai grijă de chestia asta.

- Bineînţeles!

- Mă duc sus - că mă doare îngrozitor capul.

Isamu aproba... Ieşi.

Mai bine să se culce. Să nu-l vadă pe Ştefan venind leu-paraleu. Să nu-i vadă expresia feţei când va primi raportul, când va asculta înregistrările...

Ştefan

Ana dormea. Putea jura că îşi impusese să adoarmă! Şi probabil că băuse o tonă de lapte cald şi căscase până-i trosniseră maxilarele, ca să adoarmă cumva! Că-i era frică nu de el, ci de cuvintele lui. De concluzia lui, după ce afla de la Isamu ce se întâmplase...

Decise să iasă totuşi - că nici mintea lui nu era mai limpede... Coborî scările şi intră în camera Florentinei:

- Prinţeso, ia vino tu la tati...

Ridică privirea spre Adina:

- Te rog să aştepţi aici - că vreau să vorbesc cu tine.

Cobora treptele, cu prinţesa în braţe... Intră în bucătărie:

- Ţineţi-o aici cinci minute.

- Desigur.

Bun. Florentina se grăbea spre cutia ei specială, cu Mickey Mouse. Aia de-un metru cub, plină cu dulciuri. Reveni în camera prinţesei şi închise uşa. Şi se sprijini de ea - că pe-acolo era unica ieşire. O privea lung... Adina nu se ridicase de pe covor. O electrocutare scurtă. Bun! Acum va afla tot ce-l interesa! Încetişor şi cu calm, că ar fi remobilat degeaba:

- Vreau să ştiu dacă Petra a primit vizite la apartament.

- Nu; niciodată.

- A plecat undeva singură?

- ... Păi a mai ieşit... Dar n-a stat niciodată mai mult de-un sfert de oră. Şi s-a întors ori cu o gustare, ori cu dulciuri...

Asta nu însemna nimic - putea fi aşteptată în faţa blocului, cu sacoşa cu cumpărături gata umplută.

- A primit telefoane?

- Da. Logodnicul ei o suna în fiecare seară.

Aşa; şi? Adina tăcea...

- Ascult.

- La început, lăsa impresia că totul e roz. În ultima săptămână, s-au cam certat. A şi plâns într-o seară - că el n-o crede că e doctoriţă la fetiţa unui conte, el o crede prostituată. Zicea că nici un conte nu oferă asemenea condiţii. Iar ea a fotografiat contractul şi i l-a trimis săptămâna trecută, de la un internet cafe, iar el i-a spus că îşi bate joc de el. Hârtii de-alea poate să facă şi el cu miile. Ştiu sigur de discuţia asta pentru că am mers cu ea; şi eram chiar lângă ea când urla ca balaurul la telefon...

Până aici, Adina confirma înregistrarea telefonică. Se întreba în ce măsură cele două tinere puteau fi racolate de acelaşi individ... Şi nu prea vedea de ce le-ar fi promis amândurora o sumă - că asemenea propuneri se făceau unei singure persoane, în general celei mai slabe de înger!

- ... Ai mai văzut-o făcând poze în casa asta?

- Nu; niciodată. Dealtfel am discutat cu ea regulile chiar în prima seară, în apartament şi am convenit amândouă să ne lăsăm telefoanele pe masa din living, când venim. Tocmai ca să nu se işte suspiciuni. Că am observat cât de strictă e regula cu fotografiile...

Aproba cu capul... Zâmbi slab:

- Sper că tu n-ai logodnici bolnavi de gelozie...

- N-am.

- Nici părinţi foarte grijulii, nici fraţi şi surori dornici de vizite...

- Părinţii mei sunt divorţaţi. Mama stă cu noul ei soţ, iar tata stă cu părinţii lui la ţară. Eu m-am mutat la căminul facultăţii acum doi ani; de-atunci, n-am mai avut mari tangenţe cu ei.

Mda; seniorul o nimerise bine pe profa de franceză. Doctoriţa fusese, într-adevăr, o foarte bună profesionistă. De-asta o selectaseră; şi de-asta omiseseră probabil problema acelui logodnic...

Scoase telefonul şi-l deschise. Îşi accesă mail-ul... Căuta mesajul seniorului... Gata. Deschise CV-ul... Nu. Scria doar "necăsătorită". Fie îi scăpase şi seniorului, fie omisese ea intenţionat...

Închise telefonul. Ridică privirea spre ea. Să-i spună un secret care s-o convingă "să verse" tot ce "nu vărsase" până acum?... Nu. C-o electrocutase de vreo trei ori până acum - şi nu găsise nimic care să-i işte suspiciuni. Aşa că apăsă clanţa:

- Tu ce planuri ai? Rămâi, sau pleci?

- Eu aş rămâne, dacă decideţi să mă păstraţi...

- ... Eşti conştientă că, după ceea ce s-a întâmplat azi, am devenit extrem de suspicioşi?

Adina aproba repejor cu capul...

- ... Mă anunţi, dacă te răzgândeşti. Dar, te rog, fă-o cu cuvinte - nu încălcând regulile.

Ieşi şi lăsă uşa deschisă. Intră în birou:

- Tind să cred că n-a fost ceva serios.

- Asta e şi părerea mea.

- Dar nu vreau să risc.

Scoase telefonul, selectă numărul lui Diamant şi-l puse pe speaker.

- ... Da.

- Ai aflat ce s-a întâmplat aici cu doctoriţa?

- Bineînţeles. Sunt în faţa apartamentului ei, cu casca în ureche.

- Şi ce face?

- Boceşte şi-l înjură în toate limbile pământului.

Isamu confirma că aşa auzea şi el în casca lui... Şi totuşi, nu putea să rişte! Că era prinţesa lui în joc! Aşa că ordonă scurt:

- Aştepţi până sunt amândoi sub acelaşi acoperiş. După care dau drumul la cuptor şi se culcă.

După o secundă de gândire, Diamant îi aprobă planul:

- Că e frig în Bucureşti, iar aragazul e uşor defect.

- Mă anunţi când rezolvi problema.

- Bineînţeles.

- Sună-l pe senior şi spune-i - că trebuie să ştie.

Închise şi oftă greu:

- Şi-acum trebuie s-o liniştesc pe Ana...

- Vrei "s-o utilez" pe Adina?

- Da; preventiv. Deşi tind să cred că va cere singurică să fie percheziţionată când trece de glasvand...

- E bine, totuşi, să ştim cu cine vorbeşte şi ce.

Se grăbi spre biroul lui; activă camerele şi-o văzu pe profesoara de franceză aşteptând în continuare, pe covor, cu ochii pe geam... Selectă camerele din living. Şi zâmbi:

- Telefonul ei e pe măsuţa de la intrare.

Isamu se ridică şi ieşi grăbit... El o supraveghea, să nu iasă din cameră... Chinezul se întorcea şi se ocupa de re-softarea telefonului... Florentina intră în camera ei şi se aşeză lângă Adina. Şi-i propuse să se joace amândouă cu cuburile. Adina aproba... Tânăra îi zâmbea prinţesei; dar se vedea că nu era zâmbetul ăla vesel, de zi cu zi. Profesoara de franceză era un pic speriată...

Păi o s-o ţină acolo, la cină. Spera ca până atunci să reuşească s-o liniştească pe Ana. Că bănuia cu uşurinţă ce era în mintea soţiei lui! Pericolul era, totuşi, real; şi o ameninţa pe prinţesă. Ieşi şi urcă în dormitor. Şi oftă greu - că trebuia s-o trezească...

De cum îi atinse umărul, Ana tresări şi deschise ochii. Zâmbi slab:

- Ce face iubirea mea?

Primi un oftat greu... Se grăbi să o liniştească:

- Am vorbit cu Isamu, am ascultat înregistrările, am electrocutat-o pe Adina... Şi i-am dat ordine noi lui Diamant. Îţi spun?

Soţia lui se ridică:

- Nu. Tu oricum ştii mai multe decât mine despre toate asta. Am încredere în tine. Fă aşa cum ştii tu.

Păi nu prea ştia ce să mai spună... Ana zâmbi:

- ... Vedem un film?

Aprobă şi se ridică şi el. Căuta o comedie romantică... Şi constata că nu prea avea chef de film, că nici unul nu-l "inspira"... Telefonul lui începu să piuie; răspunse:

- Da.

- Logodnicul tocmai parchează Dacia în faţa apartamentului. Veniţi să-i auziţi?

- Imediat.

Îşi prinse soţia de mână şi o trase spre uşă:

- Mergem jos, să ascultăm discuţia ei cu Mister Gelozie.

Ana îl urma, fără să zâmbească măcar... Intrară în birou; Isamu tocmai pornea boxele...

Se aşeză şi-şi trase soţia pe genunchi. Tăceau; aşteptau... Auzea soneria... El ştia deja ce va auzi în următoarele secunde... Se întreba în ce măsură scandalul monstruos dintre ei o s-o mai liniştească pe Ana...

Ana-Maria

Mda; era aproape convinsă. Din câte auzise ea, Petra era balauriţă acum - iar individul, mieluşel. Iar la ce balamuc "se producea" în apartamentul ăla de vreun sfert de oră, plus plici-urile care sigur se lipiseră pe obrajii individului, tindea să creadă că fusese, într-adevăr, un fel de alarmă falsă...

Ştefan vorbise cu Adina; o electrocutase, deci aflase adevărul. Iar dacă el era calm... Că ar fi trezit-o din somn zgomotul de remobilare...

Scandalul promitea să continue încă vreo oră. Sau până la primul plici pe obrajii roşii de draci ai doctoriţei. Sincer, nu intenţiona să-l asculte pe tot! Că se cam plictisise, şi-o apuca iar durerea de cap dacă îşi amintea cum o văzuse, prin crăpătura uşii... Se ridică:

- M-am lămurit. Aveţi dreptate.

- Bun; deci o rezolvăm în noaptea asta.

"O rezolvau"... Aoleu! Diamant primise ordine noi! Nu-nu! Clătină grăbită capul:

- Sună-l şi

- Nu. Nu risc nimic, când e vorba de fetiţa mea.

Se ridică şi el şi-o prinse de mână:

- Hai pe-afară.

Pe-afară însemnând... Însemnând în oraş. Se vor plimba din nou de mână, prin Cannes... Ar fi vrut să zâmbească; din nefericire, nu prea putea...

Ştefan

Era destul de frig; totuşi, soţia lui nu-i amintise de cină. El decisese să renunţe la ideea cinatului în patru; el se întreba acum...

Se întreba cum socotea Cel de Sus. Că ajunseseră, la un moment dat, la un fel de echilibru, iar el dăduse ordine clare azi. Şi-o să tot dea ordine de-astea, cât mai stătea în afaceri. Se întreba ce să facă... Nu voia să ajungă să-şi spună "Lasă, că mai donez nişte mobilă, mai botez trei orfani şi mă iartă"...

Trebuia să înceteze să se mai gândească la asta. Altfel, în cel mult o săptămână, o lua razna. Ori îi punea cuţitul la gât şi-o soma să rămână gravidă, ori o urca în prima cursă Cannes-Miamy şi-şi cumpăra un bunker! Şi nu voia să facă aşa ceva! Nu voia să-i impună termene, nu voia să se retragă aşa... Nu intenţiona să se călugărească, el şi toată familia lui...

O să-şi vadă de treabă, ca şi până acum. Şi-o să încerce să ia deciziile corecte. Eliminarea Petrei şi-a logodnicului isteric era o decizie corectă - pentru că ştia cazuri în care "şopârla" îşi jucase sceneta chiar şi luni în şir! Eliminarea "şopârlei" transmitea un mesaj puternic. Şi era un act firesc - chiar dacă avea de-a face doar cu o potenţială "şopârlă"...

Se opri. Ana mai făcu un pas; şi-l privi lung... O trase uşor spre el; şi-o cuprinse cu braţele. Şi se gândi la un sărut care să cuprindă toată dragostea lui... pe care i-l dărui ei...

15 februarie 2006 - miercuri

Ana-Maria

Încă cinci minute şi aterizau. Florentina era extrem de fericită pentru că stătea pe scaunul de la geam, şi-i pusese tati o pernuţă ca să ajungă să vadă şi în jos...

- Tati, uite masina multe!
- Maşinile multe.

Răspunsul veni prompt:

- *Beaucoup des voitures!*

Evident, prinţesa trişa când voia ea! Iar tati o lăsa - că trişa în franceză! Se aplecă, să vadă şi ea... Autostrada, probabil. Sau DN1. Reveni pe scaunul ei, privind lung codiţele buclate...

Isamu insistase ca Florentina să rămână acasă; Ştefan decisese că prinţesa venea cu ei, pentru că nu era bine să-i arate potenţialei ameninţări că incidentul cu Petra îi speriase. În plus, seniorul, Grasu şi Diamant insistaseră că totul era pregătit, că o puteau aduce fără probleme... La Bucureşti era linişte şi pace - Diamant doar părea uşor împrăştiat şi uituc, iar seniorul se ocupase să iasă un accident nefericit, cu aragazul defect... Şi la Cannes era linişte. Iar pistolul era azi în geanta ei.

Se gândise să-şi găsească o croitoreasă şi să-şi aducă gecile "la modificat". Să le coasă cumva un buzunar mare pe interior, special pentru pistol - deşi era sigură că Ştefan i-ar fi confiscat arma auzind de aşa "inginerie". Nici el nu-şi făcea buzunare interioare pentru pocnitoare, iar cizmele lui "cu buzunar interior" nu erau ceva ieşit din comun printre utilizatorii de cuţit. Buzunarele ei, în schimb, ar fi iscat aşa o revoluţie-n *fashion*...

Gata. Aterizaseră. Îşi desfăcu centura şi se ridică. Şi începu să strângă păpuşile şi accesoriile întinse prin mai tot avionul. Ştefan "o elibera" pe Florentina din centuri; şi-acum avea un ajutor de nădejde, că micuţa îşi primise azi gentuţa din şifonier şi nu pierdea nici o ocazie să o deschidă şi să umble prin ea...

Erau gata. Luă gecuţa de piele şi-şi îmbrăcă prinţesa. Azi erau "sport". Azi erau aşa... tocmai buni de urcat pe nişte Harley-uri. Arătau "dinamită"...

Şi gata - coborau împreună scara. Grasu iar rămăsese "aerian", cu ochii la prinţesa îmbrăcată în costum de piele şi părul prins în codiţe... Ştefan jubila şi-i strângea uşor mâna - semn de "ia uite-i ce feţe au"... Ajunseră la BMW; ca de obicei, prinţesa stătea la mijloc. Soţul ei mai întârzia puţin, să vorbească ceva cu Grasu... Aa, Grasu nu mergea cu ei azi! De-aia Diamant îi aşteptase sprijinit de portiera din stânga! Urcă şi Ştefan, iar Diamant demară.

- Cum merge treaba?
- Bine; aşa cum trebuie să meargă. Şi treaba aia, şi ailaltă.

Ridică mirată o sprânceană - că asta era o exprimare nouă... Soţul ei însă se încruntă:

- Ce vrei să spui?
- Îţi explic imediat.

Diamant scoase telefonul, apăsă două butoane... Şi zâmbi:

- Sărut mâna. Tanti, mi-ai zis să te anunţ când vin!

"Tanti"? Cui îi spunea Diamant "tanti"?

- Da...

Ştefan îi făcu semn să ia fetiţa în braţe; se conformă şi-o trase lângă portieră - să fie departe de "erupţie"...

- Bine. Sărut mâna.

Un piuit; soţul ei trase aer în piept, iar Diamant rosti sec:

- Mama ta te roagă s-o suni.

Şi-acum erau amândoi împietriţi... că "ambele treburi" mergeau bine şi pricepuse şi ea ce se întâmplase... Tii!

Întoarse capul şi-şi privi soţul - că de spus, nu mai putea spune nimic! Ştefan se gândea... şi începea să se încrunte, să "scapere"... Scotea telefonul, căuta numărul...

Ştefan

Deci voia s-o sune. Îl pusese pe Diamant s-o anunţe când veneau - şi-acum trebuia s-o sune. Mm, sigur făcuse verişorul lui una de-aia neaoşă! Sau apăruse nea Vlad, cu informaţie proaspătă! Sau... Sau ieşise la suprafaţă socoteala tatălui lui?

Scoase telefonul şi ordonă, în romanes:

- Iar după ce-o sun, tragi pe dreapta - că trebuie să te calc în picioare.

Indiferent cât de bune sau de rele erau veştile pe care le va primi! Nu-i plăceau surprizele de genul ăsta - nici bune, nici rele! Trebuia să ştie întotdeauna tot! Ca să fie întotdeauna pregătit! Ca să ştie întotdeauna ce-are de făcut! Iar vărul lui începuse să-i facă surprize din ce în ce mai des! Suna...

- Alo?
- Sărut mâna.
- Să trăieşti, Ştefane! Ce mai faci tu?
- Uite, tocmai am aterizat; suntem în drum spre Cernica.
- Aha! Şi pot să vin şi eu, să vă fac o vizită?

... Visa, sau era treaz? Că nu putea să reacţioneze! Strângea bine telefonul în palmă, să nu-i cadă... Auzise o întrebare la care nu se gândise niciodată. Şi

- Că vreau s-o cunosc şi eu pe Florentina.

Hei! Să răspundă odată!

- Sigur că da! Imediat cum ajungem, îl trimit pe Diamant să te ia.
- Nu, nu e nevoie. Că vin cu un taxi.

Aha! Următoarea întrebare era... Nu; următoarea întrebare era a lui:

- Vii singură?
- Da.
- Bine, mămico. Te aşteptăm.
- Pa.
- Sărut mâna.

Apăsă butonul roşu... şi întoarse capul spre Ana. Devenise brusc îngrijorat... Nu de alta - dar mămica lui venea în vizită, iar el nu se gândise niciodată la asta! Întotdeauna îşi imaginase că mergeau ei în şatră - şi plănuise tot! Plănuise şi calculase cum o să intre cu maşina, unde-o să parcheze, pe ce parte va sta Ana, când anume va da drumul mânuţei Florentinei astfel încât picea să fugă spre Perla, care-o să ştie că trebuia să o ţină ocupată în primele cinci minute... Dar niciodată, nici o clipă nu se gândise...

Ana era albă la faţă. Şi-l privea deja. Florentina ajunse imediat pe banchetă; soţia lui se trase lângă el şi-i şopti la ureche:

- Te rog, te implor, spune-mi ce să fac! Că nu vreau să greşesc!

Oof, Doamne! O cuprinse cu braţele şi-i şopti la ureche, zâmbind:

- Nu faci nimic. Stai lângă mine şi eşti tu însăţi. Vrea s-o cunoască pe Florentina; dar habar n-am ce altceva are de gând. Un singur lucru te asigur... Voi avea eu grijă de tine. Orice-ar fi.

Capul ei aprobă scurt...

- Tati, veau la tine în baţe!

Oof, şi-ar fi trebuit să asculte de Isamu!... Nu; de data asta nu. Făcuse bine că ascultase de ei - că mămica lui voia s-o cunoască pe prinţesă. Hm...

Şi-acum înţelegea cu totul altfel tenacitatea cu care îi spuseseră toţi trei - Grasu, Diamant şi seniorul - că putea să le aducă şi pe ele, că nu exista nici un pericol...

"Aah, Ceauşescule! Şi-am fost fair play cu tine, iar tu îmi faci surprize!" De fapt - ce dracu aveau toţi? Că pe toţi "îi lovise brusc amocu'" să-i facă lui surprize plăcute!

Florentina se căţăra deja peste picioarele Anei. Ea voia în braţe - aşa că îi dădu drumul soţiei lui... Nu fusese destul de inspirat să spună din prima "Aşteaptă puţin, să vorbesc ceva cu mami" - aşa că o luă în braţe. Prinţesa jubila...

Ana-Maria

Deci mama lui Ştefan venea la Cernica... Iar el tocmai o asigurase că avea el grijă de ea, orice-ar fi. Asta însemna că se gândea să o tragă în spatele lui şi să încaseze el palmele. Pentru că văzuse chipul ei panicat şi-şi dăduse seama că vizita aia o îngrozea. Şi deci se gândise imediat ce putea merge rău...

Păi, gata! Să-şi pună o mască liniştită, că-l agita şi pe el! Se descurca ea cumva!

Dar aşa, în spatele măştii, da - era de-a dreptul panicată. Era atât de speriată de perspectiva de-a sta alături de Ştefan, în prezenţa mamei lui, că prin minte i se perindau planuri cu picioare rupte şi deplasări la Spitalul de Urgenţă! Că altă posibilitate de "evadare" fără s-o jignească nu întrevedea!

Diamant bombăni sec, în romanes:

- Ca să-ţi fie clar: m-am dus la ei de fiecare dată când m-ai trimis. Dar nu m-au ascultat niciodată - mi-au închis uşa-n nas, zicându-mi că sunt aurar, nu avocat. A fost nevoie de tine şi de CD-ul ăla, ca să mă sune mama ta şi să-mi zică s-o anunţ când poate să-i facă nepoatei ei o vizită.

Deja nu mai putea respira; ceea ce auzea întrecea orice închipuire... Nici Ştefan nu era mai "viu":

- ... A spus ea cuvântul "nepoată"?

- Dacă nu-l spunea ea, nu-l spuneam nici eu.

Şi-acum chiar că-i "murise" tot curajul şi simţea c-o ia cu leşin... Ciudat - soţul ei zâmbi:

- ... Atunci, dacă tot te-ai apucat, organizează până la sfârşit! Sună-l pe Grasu şi trimite-l la cumpărături. Şi să-i spui să aibă mare grijă ce cumpără - că dacă mama face indigestie, îl bag la cură de slăbire!

Diamant râdea; ea simţea că o să leşine în curând, că parcă nu-şi mai simţea sângele circulând prin vene...

Mama lui Ştefan le făcea o vizită - adică voia "să-i facă nepoatei ei o vizită". Acceptarea ei, a româncei, fusese deci trecută la "chestii normale şi fireşti despre care nu mai aveau ce discuta". Tocmai asta o făcea să leşine - gândul că mama lui...

Sprijini cotul pe cotieră şi bărbia în pumn, încercând să-şi ascundă chipul de ochii verzi. Din fericire pentru ea, Florentina mâncase biscuiţi cu cremă de vorbă azi - şi-l ţinea oarecum ocupat. Avea deci cam cinci minute pentru gândurile ei... Cinci minute absolut necesare - că mama lui Ştefan venea în vizită, iar ea trebuia "să stea lângă el şi să fie ea însăşi". Chestie imposibilă, după părerea ei. Pentru că mama lui ştia...

De vreme ce Ştefan insista de zor cu salba, era evident că părinţii lui fuseseră informaţi referitor la ea. Inclusiv despre partea aia cu Serbia. Probabil că aflaseră şi de fuga de-acasă, în Dacia papuc al cărui şofer fusese George! Documentarea lui Ştefan, aia de anul trecut, fusese foarte vastă; şi n-o făcuse singur. Într-un moment de neatenţie, sau de panică, probabil că Diamant spusese mare parte din ea... Poate o făcuse chiar Ştefan...

Deci mama lui venea la Cernica... Mama lui - şi tatăl, desigur! - ştiau că ea era din Braşov... Şi că se mutase în Bucureşti cu logodnicul, că "sărise" apoi la braţul fiului şefului ei şi că, în preziua nunţii, făcuse dragoste cu Florentin într-un lift oprit între etaje. Şi nu-i spărsese capul nici înainte, nici în timpul, nici după. Că altfel nu se justifica restul poveştii - cel legat de numele Manolache! Şi deci era uşor de presupus, din unghiul ăsta de vedere, că aveau de-a face cu o neserioasă care întâi fugise de-acasă cu un coleg de liceu, apoi "se mutase" la braţul moştenitorului firmei la care lucra, pe care apoi îl înşelase-n lift cu florarul din colţ, cu nici 24 de ore înainte de nuntă...

Văleleu!

Apoi, ştiau că avocatul o dusese pe Vâltoarei, iar ea ajunsese în Novi Sad, de unde Florentin o cumpărase. Şi-apoi ştiau că revenise în România, divorţase, se măritase cu Florentin, pierduse prima sarcină... Şi ştiau şi că-l luase din casa părintească "cam cu japca" - că, după gândirea lor, copilul pleca de-acasă când îi dădea voie părintele, nu când voia nora romăncă! Şi iar pica de neserioasă...

Şi-apoi ştiau că îl transformase în patron - iar după gândirea lor asta se numea "ruperea de breaslă", chiar dacă nu-l făcuse patron de fierărie sau de crescătorie de urşi. Timp de 20 de ani, el fusese florar de chioşc - nu? Asta îl învăţaseră părinţii, pentru asta îl pregătiseră - iar ea îl rupsese de neamul lui şi de meseria lui. Informaţia asta, calculul ăsta coroborat cu "mutarea" lui Ştefan - regele aurarilor - la Cannes, categoric nu era un atu pentru ea!

Şi-apoi ştiau că Ştefan o furase. Şi exista o vorbă românească - "Nu iese fum fără foc". N-or să creadă niciodată că ea nu făcuse absolut nimic ca să-i capteze atenţia. Iar răpirea ei aproape că le "ucisese" copilul - că Manolache senior mersese-n şatră să ceară *stabor*. Cu ea lângă el, nu oricum! Şi iar era neserioasă... şi uşor nepăsătoare la adresa fiului lor, că deşi tăcuse mâlc, vorbise Manolache pentru ea. Ea nu-l voise atunci pe el...

Apoi, aflaseră cu siguranţă de ce se despărţise de Florentin. Nu voia să-i facă un copil. Voia "să se distreze" - iar astea trei cuvinte, rostite de oricare din neamul Manolache, îi puneau ei o etichetă neserioasă. Puţin spus neserioasă - nesimţit de libertină! Că "se dădea" la fuste lungi şi romanes, da' în realitate voia să se distreze! O apuca deja migrena...

Şi se mai gândea mămica lui la o chestie. Se gândea, prin prisma acelei ultime informaţii... Se gândea la Ramon... Se gândea la băiatul ei, care-i tot vorbea despre coroană... Dar româna nu rămânea gravidă...

Acceptarea româncei aşa, pur şi simplu, fără lămuriri suplimentare, fără un "interogatoriu" straşnic, fără a-i permite ei să spună partea ei de adevăr - sau măcar câteva motive pe care le avusese să facă ceea ce făcuse de-a lungul ultimilor trei ani - era periculoasă. Pentru ea. Care avea formă de zid.

Aproape ajunseseră la Cernica.

Încerca să-şi dea seama unde era cel mai convenabil să pice - în poartă, sau pe cele două trepte ale casei? Unde-şi putea rupe mai realist piciorul, ca să fie dusă fuguţa la Urgenţă? Tocmai făcuse un total - şi ştia că nu va putea sta în aceeaşi încăpere cu ea! Va intra în pământ de ruşine numai când va şti că mama soţului ei a ajuns în faţa porţii...

Ştefan

Gata; Florentina îşi scosese geaca şi cizmuliţele. Acum se putea dezbrăca şi el. De fapt, acum trebuia să intre urgent în dormitor şi s-o oprească înainte s-o vadă "tradiţională". Că ea nu ştia un secret. Deschise deci uşa:

- Opreşte-te.

Se oprise. Era speriată... Îi luă umeraşele din mâini şi le puse înapoi în şifonier:

- Eşti foarte bine aşa.

Ana se încruntase - ea ştia regulile ţaţei Dida! Iar Manolache era mult mai restrictiv decât mama lui. Se aşeză şi-i făcu semn să vină în braţele lui... Şopti, privind-o lung:

- Vine mama, nu tornada!

Soţia lui tăcea. Era îmbufnată şi speriată şi panicată şi probabil că-i venea să-i dea cu ceva în cap - că n-o lăsa să-şi pună fusta lungă...

- Îţi spun un secret. Dar promiţi că nu faci "bum"?

Şi gesticulă concludent, imitând o explozie devastatoare... Primi o aprobare, aşa că adăugă:

- Nu de alta; dar eşti ca un arc care dă să sară. Şi nu-i bine.

Ochii căprui îl rugau să n-o mai certe - că oricum nu se putea calma! Începu să râdă, îi luă mâna şi-o puse în dreptul abdomenului. Şi-o împinse în jos şi spre în afară:

- Goosfrabaa!

Ana bufni în râs:

- De ce eşti rău?

- Pentru că eşti ca un arc care dă să sară. Ca arcul de la detonator. Şi nu-i bine. Îţi spun un secret... Un secret mare-mare...

O trăgea spre el, ca să-i spună la ureche. Că dacă ar fi privit-o când rostea cuvintele alea, Ana ar fi leşinat de-adevăratelea...

- Ştii ce nu-ţi reuşeşte ţie? Nici chiar în dialect, nici chiar cu fustă lungă, nici chiar când eşti nervoasă? În termeni româneşti, se numeşte "tupeu". În termeni ţigăneşti, se numeşte "o să fie ce-o să fie". Nu mai analiza - n-ai să-i poţi ghici gândurile, oricât te-ai căzni tu! O să fie ce-o să fie! Crezi că eu ştiu ce-are de gând? Crezi că ştiu de ce vine de fapt? Probabil vrea să vadă cine-i mai frumoasă: poza din Braşov sau originalul! Cu siguranţă, vrea să vadă ce mai fac - şi fac bine, crede-mă, aşa că va fi foarte mulţumită! Abia aşteaptă să stea faţă în faţă cu nepoţica ei - că întotdeauna şi-a dorit o nepoţică, şi cred că şi pe mine m-a vrut fată... Şi să ştii că, atunci când iese din poiană, iese-n blugi.

Ana era uimită. Oof, Doamne!

- Aşa că bea apă rece, detensionează arcul de la detonator... O să fie ce-o să fie. Şi-o să fiu şi eu lângă tine. Privindu-te, deduc că în casa celuilalt rege se servea militărie cu pâine la aperitiv. Asta era la el; aici, tu eşti regină. Şi dacă nu ne asemănam, nu ne-nsoţeam...

Măcar nu mai era albă ca varul - era roşie-roşie!

- Iar dacă în următoarele cinci minute nu revii la tenul normal şi la zâmbetul care mă ameţeşte întotdeauna, îţi jur că te pun să-ţi pui fusta, te electrocutez bine-bine şi jucăm în doi până intră mama-n casă. Vrei aşa?

Nega repede-repede... că găsise "Distonocalmul verbal" care-o liniştise... O electrocută, râzând în romanes:

- Nu vrei să joci cu mine?

- Ba da, frumosule; dar nu acum. Mai pe seară... după ce adoarme minora... După ce-mi trece şi mie...

Iar acum o s-o sărute, ca s-o liniştească... Că nici el nu se schimba. Şi nici nu intenţiona să-l pună pe Diamant să atârne carpete pe pereţi, să pară "ca-n filme".

Ana-Maria

Timpul trecea îngrozitor de greu, după părerea ei. Se juca cu Florentina în dormitor; şi cum ea nu se schimbase, nici prinţesa nu acceptase rochiţa. Mama lui Ştefan va vedea deci o nepoţică "motociclistă" şi şi-o va închipui în volănaşe...

Puzzle-ul cu Albă ca Zăpada avea 6 piese; Florentina nu avea dificultăţi în potrivirea lor, confirmându-i încă o dată că prinţesa era precoce...

Auzea motorul apropiindu-se... Începea să i se strângă stomacul...

"O să fie ce-o să fie! Potoleşte-te - că se scuză, te bagă-n dormitor şi-ţi dă bătaie cu cureaua la popou! Şi nici dracu n-a mai văzut regină caftită cu cureaua la popou!" Începu să râdă - spaima îi aducea în minte gânduri trăznite...

- Mami, veau Pigat.

Se ridică şi intră în sufragerie. Era mai bine, după părerea ei, să fie de faţă când venea mama lui Ştefan. Să pară măcar că o întâmpină şi ea - deşi ştia că va sta rezervată într-un colţ, şi numai dacă mama lui pornea spre ea îşi va permite să spere că vor depăşi faza salutului rece...

Iar dacă lucrurile nu vor merge chiar atât de bine, Florentina nu va şti nimic. Că-şi ştia ea soţul - Ştefan va insista, până va reuşi. Regele nu ştia noţiunea de "eşec"...

Regele era undeva în curte. Aştepta, privind lung uşa...

Şi uite că transpirase degeaba - venise Grasu, cu cumpărăturile!

Se grăbi să-i ducă prinţesei paharul cu Prigat şi intră în bucătărie - că avea de aranjat castronele şi farfuriuţe cu diverse...

Ştefan

Mm, începea să se înfurie el! Ana se calmase, el se înfuria... Că era 12, şi-i venea s-o sune şi s-o întrebe indicativul taximetristului - şi să-i facă o reclamaţie "zdravănă"! Se îndoia că avusese probleme în găsirea unui taxi - toţi taximetriştii din Bucureşti ştiau cât încasau dacă luau comanda aia! Presupunea că era bătaie pe ea. Deci întârzia pentru că insul "se moşcăia" în viteza a treia...

Şi uite şi maşina galbenă oprind în faţa gardului. Diamant ţâşni spre poartă... Îşi privi lung soţia, zâmbind. Ana zâmbea şi ea... Ridică din umeri:

- O să fie ce-o să fie!

Iar ea îl imită:

- O să fie ce-o să fie!

"Şi iar eşti panicată şi te-ai strâns ca un arc de detonator..." Dar măcar zâmbea! Încerca să pară cât mai destinsă! Florentina colora o planşă cu flori, la masa din dormitor; o lăsa momentan acolo, că voia să vadă ceva...

Se ridică şi porni spre uşă. Iar uşa se deschise larg. Întinse mâinile spre ea, zâmbind... amintindu-şi că era prima oară când mămica lui venea aici, în "casa conspirativă" în care făcuse adevărata nuntă cu Rubina... După ce-o ascunsese aici pe Ana, înainte s-o mute aici pe Laura... Ah! Straşnică îmbrăţişare!

- Sărut mâna!

- Să trăieşti! Ia să te văd!

Hai să-l vadă! Că îi venea să chiuie de fericire! Anticipase corect - mama lui era în blugi iar nerăbdarea şi-o arătase încă din curte... Încasă un pumn în umăr:

- Şmecherule!

Gata, că-l dădea de gol! Se întoarse spre masă... Ana se ridicase şi ea şi-acum îi zâmbea mamei lui:

- Sărut mâna.

- Să trăieşti, maică.

Ana-Maria

Uau! Altfel de răspuns! Un super-răspuns, pentru urechile româncei care... Ia uite...

Na, drăcie - c-o privea admirativ! Şi-i zâmbea a "măiculiţă, ce frumoasă noră am eu"! Simţea cum se destinde arcul ăla de la detonator...

Şi-acum ochii verzi, incredibil de expresivi, încercau s-o laude pentru ceea ce observaseră înainte să tragă concluzia aia cu şmecherul...

Ştefan

Ptiu, să nu le deoache! Îşi zâmbeau "conspirativ" deja! Ochii verzi ai mamei lui o priveau admirativ... Ana roşise uşor... Şi-acum îi mai transmitea ceva...

Mă rog, începuse să-i transmită! După numai o secundă, din dormitor începu să răsune "Căţeluş cu părul creţ" într-o variantă nouă, pentru MTV. Nu-şi putea aminti numele liniei melodice - că-l zăpăceau cuvintele micuţei... Mama lui îl înşfăcase de braţ - şi privea acum uşa aia de parcă încerca să vadă prin ea! Îşi trase mâna şi se grăbi să deschidă uşa:

- Florentina, hai să vezi cine a venit să te vadă.

Prinţesa coborî de pe scaun; şopti, ştiind ce furtună va isca:

- Aranjează codiţele!

Gata - era contesă-junioară! Şi-acum putea deschide larg uşa... Îşi privea mama şi-o vedea topindu-se pe picioare, cu ochii la chipul de îngeraş... Florentina o văzu şi zâmbi studiat, cu accent franţuzesc de contesă junioară:

- *Bonjour.*

- *Bonjour...*

De-aici încolo, o să fie ce-o să fie. Că nu putea anticipa ce va urma. Aşa că o urmă... şi se apropie de masă. Mama lui nu mai era mama lui - era mamaia Florentinei. Ei doi, părinţii prinţesei, valorau

doar cât două cepe degerate care erau şi ele pe-acolo... Micuţa se opri cam la un metru de mama lui - şi se întoarse spre el:

- Tati, cine e?

Dădu să răspundă cu clasicul "mămica mea", dar... Dar nu mai apucă - mămica lui se lăsă frumos într-un genunchi şi zâmbi:

- Eu sunt mamaia ta. Mămica lui tati.

Ana-Maria

Aoleu, Doamne! Leşina! Stătea în picioare lângă masă, se ţinea bine de ea şi simţea că i se înmoaie genunchii. I se părea mult prea riscant să se mute pe piciorul drept, ca să fie cât de cât în dreptul scaunului - cuvintele mamei lui Ştefan o "blocaseră"...

Ştefan

Aoleu, ce făcea mămica lui! Se grăbi spre Florentina şi se lăsă şi el într-un genunchi, lângă ea. Şi şopti:

- Atunci când eu am spus secretul şi-a trebuit să plec, mami nu te-a mai dus la mamaia şi tataia adevăraţi; te-a dus la mamaia şi tataia lui Florentin, ca să nu-şi dea seama oamenii răi că eu sunt tăticul tău.

Prinţesa se gândi câteva secunde... şi "înflori" la propriu, într-un zâmbet larg şi-o voce veselă:

- Aa, gata! Stiu! Tu esti mamaia mea! Si tu te-ai ascuns de oamenii lăi! Cum te cheamă?

- Stela.

- Esti o stea de pe ţel?

- Nu, nu sunt o stea. Uite, ţi-am adus ceva.

Ana-Maria

Acum ar fi fost momentul ideal să se aşeze totuşi. Amândoi erau atenţi la copil, iar pe ea explicaţia lui Ştefan o dezmeticise ca prin minune! Sub formă de palme usturătoare... Deşi cuvintele lui nu se doriseră a fi o palmă, creierul ei aşa le receptase...

Păşi pe piciorul drept şi se aşeză. Deci părinţii lui ştiau totul despre cuvintele lui Florentin - despre "montarea" prinţesei, apropo de tati. Şi chiar dacă tocmai "montarea" asta era garanţia că acel bărbat se exclusese de bunăvoie din vieţile lor şi niciodată, sub nici o formă, nu va reveni, ea era "setul de palme" care-o va lovi întotdeauna peste obraji. Că el o salvase, o luase de nevastă şi-i oferise o familie trainică şi perspectiva unei case pline de nepoţi; iar ea renunţase la el, pentru că "voise să se distreze". "Să-şi trăiască viaţa". "Să schimbe aerul". Cam asta ieşise din gura lui Ioan Manolache. Gura Lăcrămioarei Manolache era şi mai slobodă, pentru că vocabularul era mult mai colorat... Iar nea Vlad primise, cel mai probabil, rolul de "informator"...

O văzu scoţând din buzunar... Gata. Asta îi punea capacul. Aici înţepenea - nu clipea, nu sufla...

Ştefan

Mămica lui scoase din buzunar...

Era serios - foarte serios şi atent! Discuţia asta era pentru urechile lui - că recunoştea banul ăla. Tatăl lui era printre puţinii din ţară care păstra salba intactă... Care păstrase salba intactă, până azi... Florentina luă banul şi-l privi lung. Şi-apoi reveni spre ea:

- Ce este?

- Este un ban de aur. Se numeşte *galbi*.

Şi-acum degeţelele mici îl tot răsuceau; că nu semăna nici cu euro, nici cu leii. Şi era din aur. Şi-avea o gaură. Putea jura că gaura aia era marea problemă...

O luă pe sus şi-o mută pe scaun, lângă Ana. Masa nu era foarte mare; mama lui luă scaunul de lângă el şi-l trase mai aproape de scaunul Florentinei. Şi-acum îi explica:

- Vezi că are o gaură aici? Aici se pune un ineluş mic şi se prinde de un lanţ, la gât. Şi pe urmă se pune alt *galbi* pe-un ineluş şi se pune în continuare. Unul lângă altul... Şi când lanţul s-a umplut, se numeşte salbă.

Ochişorii negri se uitau fascinaţi în ochii verzi:

- Salbă?

- Da. Şi-ţi spun un secret...

Florentina era o adevărată contesă - bufnea în plâns, dacă nu afla mai repede secretul! Fu indicat cu degetul:

- Tati ştie să facă salbe. Să-i spui să vină la tataia, să ia salba din seif şi s-o desfacă. Şi să-ţi facă ţie o salbă mare-mare. Bine?

Ochii negri străluceau de bucurie şi nerăbdare:

- Bine!

- Aşa. Şi altfel, tu ce mai faci?

Şi-o spusese pe-un ton de "bârfă de Dorobanţi", care aproape că-l făcuse să râdă! Prinţesa se sprijini de spătar şi puse picior peste picior - şi începu să gesticuleze studiat:

- A făcut o gămadă! A fost la Mol... A băut cafea cu mami si tati...

Fu "electrocutat" - explică prompt:

- Cappuccino latte. O cafea nouă...

- Daa, nouă! Ca Nesquick! Da' Nesquick mai bun!

- Păi sigur că e mai bun! Şi?

- Si tati aduţe foli fumoase! Pentu mine si mami. Si Gasu lâde si zice ceva cu *shukal*!

Râdea mămica lui, că-l ştia pe Grasu trei capete ce dur părea, mare şi impunător şi pus pe tăiat capete...

- Si Gasu face mâncale! Face cu foc, asa! Pune lemne si pe ulmă pune câltie si apinde bicheta. Si pune cane si dă cu sale... Si cu supă losie...

- Şi e bună, dragă, mâncarea asta a lu' Grasu?

- *C'est delicieux!*

Iaca! "Ano, Ano, eu am stat în birou şi-am afumat caşcavalu', iar tu ai zis să-mi faci o surpriză..." Lui nu-i spusese nimic despre avansarea "amestecului" româno-francez şi noile reacţii în franceză! Mama lui era de-a dreptul siderată... Iar prinţesa sesiză atitudinea uimită - şi cum atitudinea asta îi plăcea întotdeauna, continuă "în acelaşi registru":

- Uite, mamaie! Îţi place?

Oof, Doamne! Îi spusese "mamaie", iar ei i se cam umeziseră ochii... Că Ramon...

Şi totuşi, mama lui făcea faţă cu brio "tirului" de informaţie. Da, îi plăcea cămăşuţa cu ştrasuri. Prinţesa îşi exprima dorinţa de a picta unele pietricele cu roşu şi pe unele cu albastru, iar mami promisese că-i va pune şi fundiţe...

Ana-Maria

Mama lui Ştefan era fascinată de Florentina. Şi părea şi marcată mult de uşurinţa cu care micuţa îl rostise pe "mamaie". Simţea nevoia să intervină cumva în discuţia aia; că stătea momâie pe scaun, înlemnită în poziţie de şcolăriţă de clasa întâi şi cu o seriozitate demnă de NASA pe chip... Se ridică şi se grăbi spre bucătărie. Filtrul era plin cu cafea... Turna în ceşcuţe şi se gândea...

Florentina "o lăsase mască". Mai ales când reacţiona în franceză - că "ghiulelele" apăreau exact când se aşteptau mai puţin! Ştia însă că n-o făcea intenţionat. Adina o învăţase reacţiile astea, probabil ca s-o ajute să şi gândească în franceză - să caute răspunsuri în franceză. Efectul acestor reacţii era "devastator"...

Luă primele două ceşcuţe şi reveni în sufragerie. Se apropia fără s-o privească, holbându-se la lichidul cafeniu...

Îi puse ceşcuţa în faţă. Iar mâna dreaptă ţâşni şi-i prinse cu putere încheietura mâinii!

Ştefan

Stop! Ce făcea?

... Se aplecase spre ea, pregătit s-o oprească! Dar se controlase şi nu sărise în picioare - că doar o luase de mână...

Era pregătit să-şi ia mama pe sus şi s-o urce în maşina lui Diamant, dacă făcea ceva care să-i supere regina...

Ana-Maria

Strânsoarea mai slăbi un pic. Oricum, ea nu-şi trăgea mâna nici moartă! Nu-nu! O să fie ce-o să fie! Femeia din faţa ei vorbea cu Florentina; şi-o privea pe Florentina. Dar era evident că avea un plan...

Mâna stângă se aşeză peste mâna ei.

Doamne, ce făcea? De ce făcea asta? Ce voia să obţină? Ce urma?

... O să fie ce-o să fie. Şi pe urmă vedeau ei ce făceau.

Ridică privirea spre Ştefan... care era în poziţie de tigru pregătit să sară, dar al cărui chip era mai uimit decât al ei... Însă el părea că înţelegea acum ce făcea mama lui. Ce intenţiona să facă. El...

Soţul ei devenise brusc serios. Ciudat de serios. O privea pe ea, lung... Nu înţelegea de ce, dar o trecuseră toate transpiraţiile...

Ştefan

Doamne, ce făcuse mămica lui!

Dar ce plănuia să facă!

Obţinuse 100%

Ana-Maria

Fu bătută uşor pe mână - ca un fel de "Uşurel, calm, că totul e OK". Şi-apoi mâinile mamei lui îi traseră uşor mâna. Voia "s-o mute" undeva. Asculta, cuminte, indicaţia nerostită... Şi-o muta uşurel prin spatele ei, spre Ştefan...

Mâna stângă ceru grăbită mâna fiului ei; şi-o primi cu o rapiditate care-o convinse că Ştefan ştia deja ce voia mama lui să facă! Dar ce voia să facă?

Soţul ei o privea lung şi-i promitea că va fi alături de ea până în ultima clipă a vieţii lui. Şi că - în ciuda îngrijorărilor ei - sentimentele din sufletul lui nu se vor sfârşi niciodată...

Abia când mâna ei fu aşezată în palma lui, înţelese...

Ştefan

Şi-acum era mai limpede ca diamantul: mămica lui "i-o dăduse oficial" pe Ana. Adică îi considera logodnici. Un pas uriaş - că în urmă cu două luni...

Mută uşurel mâna soţiei lui - trebuia s-o aşeze pe scaun înainte să i se înmoaie picioarele şi să pice pe covor! Înţelesese şi ea despre ce fusese vorba - şi se mira sincer că micuţa lui soţie nu scăpase cafeaua din mână!

Şi-acum el o trecea prin spatele lui... Ea punea cafeaua în faţa lui... El trăgea repejor scaunul ei lipit de-al lui... Şi-o aşeza, şi-i ţinea mâna în palme aşa cum îi plăcea lui...

Ana-Maria

Discuţia ajunsese la jucării; în următoarele cinci secunde va avansa la păpuşi - iar mamaia se va muta, cu nepoţica, în dormitor. Abia atunci, poate, o să aibă curaj să pună capul pe umărul lui - că înţelesese şi ea despre ce fusese vorba, şi voia un sărut mic-mic...

- Si am si geantă! Stai să vezi!

Prinţesa se des-cocoţa singurică de pe scaun şi-o rupea la fugă în dormitor... Mama lui Ştefan gusta cafeaua - şi se părea că-i plăcea...

Femeia din faţa ei evita să-i privească. Drept. Se delecta în schimb cu imaginea lor, cu coada ochiului - că zâmbea cu subînţeles, şi nici Ştefan nu era mai serios...

- Uite, mamaie! Ce zici? E *misto*?

Mamaia râdea şi aproba - că Florentina "le amesteca" şi "îi lovea" cu ghiulele de toate felurile...

- Mamaie, da' ude tataia?

Mama lui Ştefan ezită o secundă; şi soţul ei tresărise - că nici unul dintre ei nu se întrebase "unde e tataia". Iar picea nu împlinise încă doi ani dar făcea socoteli pentru vreo trei, aşa...

- ... Aa, tataia n-a putut să vină! Că îl doare capu' rău de tot!

- Da? Doale capu'? A lăcit?

- Nu, puiule. El gândeşte mult, aşa... Şi-l doare capu' după aia!

Ştefan se scutura uşor; râdea - şi-şi masca râsul după palmele în care ţinea palma ei... Ea nu-şi permitea nici să zâmbească - tatăl lui, viitorul ei socru, nu i se părea un subiect de făcut poante! Dar ea era în postura româncei trecută prin Serbia, prin patu' vărului lui Diamant... şi prin multe alte chestii care nu-i făceau cinste în ochii lui. Ei, sigur - gustau din plin gluma!

- Da' când vine?

Eei, se deschisese cutia Pandorei...

- Păi, nu ştiu; cred că data viitoare, nu? Să-i spui lui tati să-ţi formeze numărul de telefon; şi vorbeşti tu cu el şi-i spui să vină; bine?

- Bine. Tati, dai telefonu'!

- Ei, stai! Nu acu'! Nu ţi-am spus că îl doare capu'? Mâine!

Mm, avea tehnică... Ceea ce o făcea să creadă că şi Ştefan fusese precoce... iar ea, ca nevastă de bulibaşă, avusese de fapt grijă de toţi copiii din şatră...

Ştefan

Stomacul îi "sufla", discret, că se apropia ora mesei. Habar n-avea cât trecuse de la sosirea mamei lui... Aruncă o privire spre ceasul de la mâna Anei... Doişpe jumate - exact la fix pentru Grasu, care trebuia să pună lemne şi hârtie şi-apoi să le dea foc cu bricheta. Scoase telefonul şi-i selectă numărul; Grasu răspunse prompt:

- Da, şefu'.

- Pune şi tu de-un grătar.

- Acu' m-apuc.

Închise... iar mama lui se întoarse spre el:

- Da' cât e ceasu', maică?

- Doişpe jumate.

Gata, sărise în picioare!

- Aoleu, am fugit!

- Nu se poate! Stai la masă!

- Nu pot să stau. Că pe taică-tu îl doare capu', iar la negociere am obţinut numai două ore. Şi-aşa, zevzecu' de taximetrist mi-a mâncat una moşcăindu-se pe DN!

- Îl sun eu şi-i spun că te-am sechestrat.

- Şi crezi că nu-mi face capul cubic, când nu eşti tu de faţă? Lasă, că mai vin! Important e să veniţi voi - că eu pot "negocia" zilnic câte două ore de-astea...

Oftă greu şi se ridică şi el - că mamaia vorbise atâtea lucruri cu nepoţica, da' tot ar mai fi avut de vorbit o grămadă! Mama lui îşi punea geaca... Şi bineînţeles că se grăbea spre Ana! Care se ridică şi ea şi-i ieşi în întâmpinare, un pic temătoare...

Măiculiţă Doamne, ce-o strânsese în braţe! Îi frângea nevasta-n două!

Ana-Maria

Nu se aşteptase la o îmbrăţişare; oricum, nu visase la aşa îmbrăţişare straşnică! Nu prea ştia ce să facă... dacă să spună ceva...

Şi-acum îi dădea drumul. Brusc. Şi-i prindea capul în palme. Şi-o "electrocuta", întrebând-o dacă îl iubeşte pe băiatul ei... Iar ea era îndeajuns de emoţionată şi încurcată ca să-i răspundă "pe loc" la întrebare... Şi acum o săruta uşor pe amândoi obrajii... şi se grăbea spre Florentina:

- Să fii cuminte, prinţeso!
- Da' unde peci?
- Mă duc acasă, că mă aşteaptă tataia.
- Tati, dai telefonu'!
- Lasă, că îl suni mâine! Mă duc repede să-i fac un ceai, ca să-i treacă durerea de cap!

O îmbrăţişare relativ scurtă; mânuţele Florentinei nu se desfăcură însă de la gâtul ei. Prinţesa se obişnuise cu mamaia - acum trecuse la observaţii "fine" şi constată:

- Mamaia fumoasă ca tati!
- Şi tu eşti frumoasă foc şi deşteaptă foc! Ptiu-ptiu, să nu te deochi! Să fii cuminte!
- Sunt cumite! Paa, mamaie!
- Paa, Florentina! Pa, Ana.
- Sărut mâna.

Şi ieşise, grăbită. Ştefan îi făcu semn să rămână în casă şi-şi urmă mama. Iar uşa se închise.

Ştefan

Închise uşa, se aplecă prompt şi-i sărută ambele mâini:

- Sărut mâna, mamă.
- Să fii sănătos, Ştefane. Că fericit o să fii; am văzut-o în ochii ei.

Aproba grăbit cu capul - ştia că nu greşise!

- Să vii să iei salba din seif.
- Nu.
- Ţi-o dau eu! E salba mea, eu comand pe ea! Eu ţi-o dau!
- Stai liniştită. Am comandat 30 de *galbi*; şi am măsurat deja, mi-am făcut o schiţă-n minte...
- ... Mare şmecher eşti!
- Eu ştiu?!
- Ştiu eu! Că dacă zici că ţi-ai făcut deja o schiţă, iese o salbă... mamă-mamă!
- Aşa o fi; întrebarea este în ce măsură tata o să accepte măcar s-o atingă...

Îl întristase gândul acela; şi-acum parcă se întristase şi ea - că ridică din umeri:

- Nu ştiu; că "are el socoteala lui". Şi zice aşa pe nervii mei şi-mi întoarce spatele. Şi nu-i pasă că-mi creşte tensiunea...
- Lasă, că o să reuşesc eu cumva!
- Tu întotdeauna reuşeşti tot ce-ţi pui în cap. Ea e cea mai bună dovadă!

Da; aşa era. Ana era cea mai bună dovadă că, după atâta timp şi atâtea insistenţe, reuşise. Şi se dovedise că nu se înşelase! Zâmbi slab:

- Tu eşti cea mai bună dovadă - că mi-ai dat-o azi pe ea.

Încasă un nou pumn în umăr, iar mămica lui porni spre poartă:

- Aoleu! Cheamă un taxi, maică! Hai, că-mi închide poarta la gărduleţ dacă mai întârzii mult!

Daa, îi închidea portiţa! La gărduleţul de 30 de centimetri înălţime! Ha-ha! Se grăbi să iasă şi el şi fluieră scurt spre primul BMW parcat pe partea cealaltă a străzii. Care ajunse lângă el în mai puţin de zece secunde. Se aplecă, aprecie "dintr-o privire" că nu fumaseră excesiv de mult... şi deschise portiera din spate.

- Pa, Ştefane. Să ai grijă de voi.
- Sigur, mămico. Şi matale, să ai grijă de tine. Că de el las' că am eu grijă...

Zâmbeau amândoi cu subînţeles... Azi uşa casei trântindu-se cu putere. Da' ce se întâmplase?

Ana-Maria

Prea bine; rămânea în casă. Reveni pe scaun... Florentina alergă în braţele ei:

- Mamaia fumoasă ca tati! Ochii fumosi!
- Aşa e; şi mamaia, şi tati au ochi foarte frumoşi.
- Tataia ale ochi fumosi?

Cutia Pandorei rămăsese deci deschisă...

- Tataia are ochi ca ai tăi. Negri.
- Cum adică neghi?
- Adică au culoarea neagră. Mamaia şi tati au ochi verzi.
- Ochii fumosi...

Îi apăsă capul pe pieptul ei: da, aveau ochi foarte frumoşi... Foarte expresivi...

Mama lui tocmai îi anunţase că erau logodiţi - şi simţea că banul şi discuţia despre salbă avuseseră un scop precis. De-aia trebuia să rămână ea înăuntru - pe de-o parte ca să nu afle surprizele pe care i le pregătea el ei, pe de altă parte ca să stea cu minora cât vorbeau ei...

De fapt, presimţea o erupţie - o explozie mai puternică decât al treilea război mondial. Că Ştefan era fericit. Ştefan tocmai îşi primise logodnica... şi fetiţa. Şi-o să se întoarcă val-vârtej şi-o să-şi exteriorizeze fericirea. Aşa că minora ar fi trebuit să se ducă înapoi, la colorat. Zâmbi... şi încercă:

- Nu vrei să colorezi mai departe?
- Mami, mi-e foame.
- Păi tati i-a spus lui Grasu să pună grătarul.

Şi gata - îi sărise din braţe, ţintind spre uşă!

- Stai, să-ţi pun geaca şi cizmuliţele!

Ea punea cizmele, Florentina se căznea să împingă mâinile în geacă... Gata! Şi-acum făcu un pas în spate - că prinţesa smucise uşa şi fugise afară. Şi-o şi trântise! Zâmbi slab vocii subţirele care răcnea la Grasu, să pună "multă supă losie"...

Ştefan

Vocea Florentinei strigă tare, să se-audă până la primul Carrefour:

- Gasule, pune multă supă losie la calne!

Bufniră amândoi în râs: prinţesa era teribilă... Grasu râdea şi el:

- Pune Grasu, pune...
- Asa! Si cumpălă mustal! Si checiup! Si mititei! Si caltofi păjiţi!
- Cumpără Grasu, cumpără...

Mama lui şopti:

- Am senzaţia că deja nu mai controlezi tu situaţia...

Negă încet:

- Când e ea la butoane, eu mă simt uşor inutil...

Iar ochii mamei lui îi spuneau că-şi dorea mult un prinţ care s-o ajute pe prinţesă să dea ordinele alea... Oof!

O ultimă îmbrăţişare; mama lui urcă în maşină. Se aplecă şi-l electrocută zdravăn pe şofer:

- Cât faci până în şatră?
- Dacă nu-i ud pe jos, juma de oră.
- Important e să ajungi cu bine.

Pricepuse - dacă putea goni în siguranţă, gonea. Dar nu făcea excese, că nu "ardea". Maşina porni cu demaraj...

Şi el îşi dorea un prinţ... Hei! Dar prinţul lui "se apropia", uşor-

uşor! Pas cu pas, era tot mai aproape... Întâi îşi spălase păcatele şi primise visul acela. Şi-apoi, azi, primise o logodnică şi-o indicaţie "de aur": dacă voia să şi-o facă nevastă, trebuia să-şi pregătească salba! Mâine trecea pe la Nicuşor - că-i lăsase la dispoziţie mai mult de-o săptămână. Să-l anunţe, nu? Selectă numărul...

- Bună, Ştefane.
- Bună, Nicuşoare. Ce faci; ai treabă?
- Nu; "citeam" o pizza.
- Să ai poftă. Te sun mai târziu atunci...
- Stai liniştit. Ţi-am făcut rost de ce mi-ai cerut.

Ete că nu uitase... Zâmbi:

- Perfect; că mama tocmai mi-a dat-o oficial pe Ana. Şi trebuie să pun osu' la muncă...

Nicuşor tăcea mâlc... El nu voia să mai spună nimic, că-i dăduse destule indicii... "Explozia" îi făcu urechea să ţiuie:

- Cum-cum? Ce-ai zis?
- A fost mama pe-aici, să discute cu nepoata ei. Şi-a prins-o pe Ana de mână şi mi-a pus-o-n palmă. Deci trebuie să mă grăbesc un pic, să nu fiu luat pe nepregătite...
- Felicitări, Ştefane! Ia uite! Fă! S-a logodit Ştefan!

Aoleu! Şi ce urla aşa? Nu era la mall la ora asta? Nu se temea să nu-l audă Florentin?... Nicuşor îi povestea Luminiţei, foarte "telegrafic", ce-i spusese el la telefon... Ete, că şi Luminiţa îşi răcnea fericitările din capătul celălalt al mall-ului! Probabil că frati-su aprovizionа... sau încerca să netezească cârlionţii blonzi, într-o altă locaţie! Ce gânduri fistichii avea şi el...

- Mă, să fie într-un ceas bun! Şi las', că se convinge şi el! Acum, că ea s-a convins, o să lucraţi "în doi"!
- Evident! Trec mâine pe la tine.
- Abia aştept! Sunt tare curios la ce model te-ai gândit...
- Un model ca pentru nevasta mea, nu?

Râdeau amândoi...

- Te las să "citeşti" mai departe.
- Păi atunci şi eu te las s-o trezeşti pe nevastă-ta cu săruri şi să jucaţi amândoi!

Adevărul era că Nicuşor nu se înşelase - de vreme ce Ana rămăsese în casă iar Florentina îl supraveghea pe Grasu, cam ăsta-i era planul!

- Vorbim mâine.
- Vorbim.
- Salut.
- Salut.

Închise şi porni spre casă. Şi pe măsură ce se apropia de uşa aia, realiza că paşii îi erau tot mai grăbiţi...

Ana-Maria

Paşii se apropiau. Aproape că fugeau! Se ridică, preventiv - să n-o răstoarne cu scaunul...

Uşa se dădu de perete; soţul ei năvăli înăuntru şi se repezi direct la ea! Şi-o prinse-n braţe şi-o învârti bine, chiuind din toate puterile lui! Râdea - că ameţise deja...

Sfârşi aşezată pe masă - iar potopul de săruturi o ameţi şi mai şi! Săruturi amestecate cu mii de "te iubesc"...

Ştefan

Ieşi din casă şi porni spre curtea din spate. Se întreba în ce măsură putea închiria restaurantul Calypso; ar fi dat o petrecere mare-mare acolo. Un dezmăţ total, cu toţi oamenii lui de bază - că primise azi o logodnică ruptă din soare, care-l iubea la nebunie! Dar după ce chiuise şi-o sărutase şi se încuiaseră în dormitor, îi spusese şi ei că avea o stare de-aia... de-i venea să joace pe mese; iar Ana ridicase din umeri şi dăduse din cap că "Da". Îi simţise reţinerea; şi cum mâine seară plecau, se întreba în ce măsură ar fi trebuit să organizeze totul, iar ei să apară doar cât "să dea undă verde" dezmăţului... şi să petreacă în doi la Cannes. Să închirieze un super-yaht, cu care să navigheze amândoi... Era mai simplu la Calypso, decât cu navigatul - Leonard era specialist în deplasarea pe apă. Trebuia să se gândească la asta...

Şi dacă mergeau toţi trei în Paris, la Disneyland? Şi-şi făceau de cap acolo 2-3 zile? Şi serbau astfel începutul unei noi ere a distracţiei? Ar fi avut o problemă - prinţesa nu s-ar fi putut da cu ei în roller-coasterul mare, iar ei n-ar fi încăput în gărgăriţele pentru ea...

Şi dacă lua el 20 de bodyguarzi şi-i împărţea în două... iar ei mergeau în dreapta, cu zece dintre ei, iar Florentina şi Adina mergeau în stânga, cu alţi zece - plus Gilles?

Zâmbi slab şi scoase telefonul - că la cadouri era "tufă", dar în materie de surprize şi planificare nu-l întrecea nimeni...

- Salut.
- Salut. Am o rugăminte.
- S-o aud.

Isamu zâmbea deja... Se opri lângă Diamant, care rânjea "cu toţi dinţii", şi coborî mult tonul vocii:

- Aici s-au întâmplat lucruri inimaginabile...
- Ştiu, m-a informat Diamant.

Ah, ce afurisit! Se prefăcu că-i dă un pumn; vărul lui se prefăcea a fi grav lovit de el... Continuă, în receptor:

- Şi cum nu cred că ar fi bine să ne cânte Florin Salam într-un restaurant, pentru urechile "opoziţiei", mă gândeam să aterizăm mâine seară în Paris.
- Ca să...
- Ca să ne odihnim şi, de dimineaţă, să mergem în Disneyland.

O secundă de gândire... iar Isamu îi "desluşi" imediat planul:

- Deci o "convoc" pe Adina. Câţi oameni vrei?
- Eu zic că 20: 10 şi 10.
- Te-ai gândit bine. Cu Florentina cine merge?
- Păi poţi să mergi tu, dacă te-ai plictisit în birou...

"Că noi mergem oricum singurei!"

- Nu pot să merg eu. Îţi trimit diseară un mail cu motivul.
- OK. Atunci Gilles?
- Gilles e perfect.
- Şi-un emiţător cu GPS, pentru prinţesă.
- Evident. Că e îngrămădeală mare acolo.
- Şi toată nebunia asta e surpriză...
- Bănuiam eu că nu te-ai sfătuit cu ea înainte! O să facă infarct într-o zi, să ştii!
- Lasă, că am pastile de inimă în seif!
- Şi le ţii în seif!
- Mă, ce-aveţi toţi cu mine, de mă certaţi aşa?

Isamu începu să râdă:

- Vaai, da' nu te cert...

Na, că se molipsise şi el! În fine - chinezul lui era fericit, că regele se logodise oficial; aşa că-l scuza...

- Deci mizez pe tine că organizezi nebunia?
- Evident. Restul laşi pe mâna mea?
- ... Ce înseamnă "restul"?
- Restul. Cina romantică în vârful Turnului Eiffel, florile, valsul şi toate celelalte. Restul.

Aoleu, nu se gândise la asta!... Dar Isamu îl cunoştea bine - se va descurca deci admirabil:

- Da.
- Bine. Îţi trimit diseară programul complet; dacă vrei să schimbi ceva, să mă anunţi prompt.
- Sigur. Vorbim.
- Vorbim.

Apăsă butonul roşu şi se sprijini de gard:

- Data viitoare, să nu-mi mai faci surprize de-astea - indiferent cât de plăcute sunt. Că azi eram cât pe ce s-o trântesc pe mama la pământ, când am văzut cum o înşfacă pe Ana de mână!
- Da' ai văzut ce faţă a făcut Ana? Nici nu ştiu cum a reuşit să

nu scape cafeaua aia pe jos!

- Am văzut, mă. Am văzut că mi-o îmbolnăviţi de inimă... Auzi? Da' tu de unde ştii cum a fost înăuntru?

- Păi am stat tupilat uite-acolo...

Şi arăta spre fereastră...

- Şi i-am povestit lui Isamu la telefon tot ce vedeam. M-a mai ajutat şi Grasu, că el asculta iar eu observam şi transmiteam...

- Şi, ia spune tu sincer... Cum reacţiona chinezu' meu?

- Mă, nu ştiu ce să zic - că eu eram atent aici, nu în telefon! Da' îţi spun sigur că atunci când i-am spus ce înseamnă chestia aia cu mâinile, a aplaudat. Că s-a auzit tare.

Bună treabă! Oftă greu:

- Şi-a mai rămas tata...

- Bă! Îţi zic o chestie... Taică-tu o s-o pupe aşa la maternitate. Până atunci, cel mult o să-i zâmbească cu amabilitate! Şi n-o să-ţi pice bine la stomac, dacă-i zâmbeşte amabil după ce-i pune salba!

- Dacă ştie că nu poate s-o pupe aşa, nu i-o pune el! Diamante, am o sarcină mare pentru tine...

Şi-l luă frumuşel pe după umeri şi-l conduse într-o parte a gardului unde chiar nu-l putea auzi nimeni...

- ... Mie-mi vine să urlu, mă! Să urlu şi să joc şi să rup cizmele!

- Ba să n-o faci. Las-o pe-aia cu Disneyland-ul, că e perfectă. Da' să nu joci.

- De ce, mă?

- Fiindcă Florentin a jucat anu' trecut în sufrageria lu' taică-su, în seara când a aflat că e gravidă. Şi ea mi s-a spus că era palidă şi tristă - că nu voia copilu' şi nimeni nu-şi adusese aminte că era ziua ei.

Aoleu! Aşa de "ciobani" fuseseră?... De fapt, da - citise, în transcriptul discuţiei ei răstite cu Nina, că nu-i spusese nimeni "La mulţi ani" anul trecut. Începuse să uite - că aşa făcea de obicei. Părţile de informaţie de care nu mai avea nevoie se estompau...

- Atunci nu urlu. Şi nu joc. Da' fac altă chestie... Tu ce crezi - e bine să se afle pe-aici că mama mi-a dat-o pe Ana?

- Mă, eu cred că-i totuna. Că oamenii cu care interacţionezi tu nu se sinchisesc foarte tare de viaţa ta privată - decât când se uită lung cum dansează ea şi ştiu că se uită degeaba... Da' dacă stau să mă gândesc mai bine, parcă n-ar fi foarte OK. Că momentan Florentina e "fetiţa soţiei lui Ştefan". Dacă tu ai primit-o oficial de logodnică, atunci ai tăi au acceptat şi nepoata; aşa că nu ştiu ce să zic...

- ... Ai dreptate. Las' că o să joc pe rupte la maternitate. Ştii tu când...

Şi-i dădu drumul - că se grăbea spre casă, ca să-i spună că o iubeşte mult...

- Păi şi sarcina mea?

Îi făcu semn că "se anulase"... Las' că petreceau aici, la grătar! Întoarse capul spre sursa acelui miros ameţitor...

Bietul lui Grasu! Regele îl pusese la muncă, iar prinţesa îl păzea şi-l dădăcea şi-i dădea ordine... "Ehei, Grasule! Ce ciudată-i viaţa asta! Câte-ai făcut tu ca să ajungi «mare» - şi uite că ţi se urcă prinţesa asta mică în cap la bătrâneţe! Şi trebuie să zici «Da, să trăiţi am înţeles»..."

Ah, sarcina! Avea una nouă! Reveni lângă vărul lui şi ordonă sec:

- Diseară, vreau să dansez blues cu soţia mea într-o crâşmă, unde să luăm cina în trei: noi doi şi-un pianist în frac care să ne cânte de dragoste toată noaptea. Tu, Grasu şi Aurelia staţi aici cu Florentina şi-i faceţi jucărele. Şi-acum ai o sarcină afurisită - că vreau crâşmă selectă, un meniu uşor şi-un pianist cu repertoriu vast. Şi le vreau începând de azi, de la orele nouăsprezece. Bagă cărbuni, cu discreţie.

Vărul lui se apucase deja - scosese telefonul. Porni spre casă; deschise uşa, intră... Ana zâmbea ciudat; zâmbea tainic... Mm, îi pregătea ceva. Oare ce surpriză îl aştepta?

Ana-Maria

Mda; ea una se lămurise. Anul ăsta, până la Crăciun, se vor întâmpla foarte multe lucruri. Aşa cum spusese Diamant. Frumoasa festivitate de semnare-n catastif, frumoasa căsătorie religioasă cu "Isaia dănţuieşte" - că în decembrie se logodiseră doar... Şi emoţionantul moment al ecografiei. Nu garanta că va reuşi să şi nască până la Crăciun. Nici n-ar fi vrut "să programeze" lucrurile astfel încât acel eveniment să se petreacă în apropierea datei la care murise Ramon! Că va naşte tot în Paris, nu?... Da' de ce nu năştea ea la Cannes? Ce, n-aveau doctori îndeajuns de buni la Cannes?

... *Anyway*, anul ăsta se-ntâmpla vestea cea mare. Şi-l privea lung pe soţul ei şi se întreba...

Pentru că ochii ei spuseseră "bine, joacă dacă vrei tu musai", Ştefan nu jucase. Dar, la prima ecografie, dacă soţul ei nu juca, ea punea mâna pe făcăleţ! Şi-i dădea la picioare, până juca!

... Da' de ce dracu aşteptau ei până la prima ecografie?

Se ridică şi începu să mute masa şi scaunele - le trăgea mai spre perete. Intră în dormitor şi scoase din nou cele două umeraşe... Lăsase uşa deschisă, aşa că ochii verzi o priveau lung...

Ştefan intră în dormitor şi trase cuţitul de la cizmă. Şi-l lăsă în şifonier - după care luă pantalonii negri şi-o cămaşă oarecare. Asta însemna că jucau amândoi şi înainte, şi-n timpul, şi după petrecerea "în familie" care se va dezlănţui acolo. Iar Grasu va avea din nou migrene - că prinţesa o să ceară fustă de-aia "şmecheră"...

Ştefan

Doamne, ce bine că renunţase la închirierea restaurantului Calypso! Că n-ar fi ieşit aşa! Mâncaseră, povestiseră, râseseră... şi jucaseră toţi patru ca nebunii - mai puţin Grasu, care ştia să-i pună pe alţii "să joace" cum cânta el dar la capitolul "dansuri tradiţionale" era nul. Şi care se scuzase, pe motiv că el făcuse friptura şi ostenise foarte tare. Party-ul ăla "de sufragerie", cu muzică la CD, era o nebunie...

Prinţesa schimbase patru rochiţe - şi promitea să nu se oprească! Dar era fericită - şi fascinată de dansul pe care-l ştia tati şi pe care ochişorii negri îl priviseră lung, de la masă. Că ea dansase separat de ei - ca să n-o lovească, în spaţiul strâmt...

Ei, păi pe-asta o s-o facă! Dacă tot cedase ea şi-l lăsase să joace, atunci o să cedeze până la sfârşit! Îşi prinse nevasta de mână şi-o trase spre uşă, răcnind la Diamant:

- Ia bagă volum în boxele alea! Şi "crapă" geamurile!

Ana "protestă", râzând:

- Hei!

- *Mucles*!

Şi-acum nu mai protesta! Că era o nevastă ascultătoare şi-avea încredere în bărbatul ei! Ordonă, trecând prin curte "ca prin brânză":

- Aduceţi masa aia!

Masa îi urma, cuminte... Trase poarta şi ieşi în uliţă. Şi arătă punctul din mijloc:

- O puneţi exact acolo. Şi vedeţi să stea bine!

Şi-acum muzica răsuna la maximum, iar Florentina "îl mâna" pe Grasu care-o urcase în cârcă...

- Ia hai, nevastă - hopa sus!

Băgă umărul sub fundul ei şi-o ridică dintr-o mişcare! Ana scăpă un ţipăt - dar "prinse" masa cu piciorul. Şi ajunse sus-sus... Îl privea lung şi râdea, precaută... Îngustă ochii, în romanes:

- Hai, fă - ca pentru sufletu' meu!

Gata - Ana lui devenise nevastă... Şi se felicita sincer că încă nu avea o salbă - că în clipele astea i-ar fi pus-o el la gât! Nevasta lui juca bine; azi, acum, în mod special, punea toată bucuria din sufletul ei în dansul ăla. Juca deci strașnic; fremăta, emana bucuria din inimă... Iar inima lui se umpluse de mândrie. Că veniseră toţi, de prin maşini şi de lângă casă, şi ieşiseră şi vecinii să vadă cum juca regina aurarilor!

Ana-Maria

Plutea, uşor, în braţele soţului ei. Ziua de azi...

Ziua de azi trebuia marcată în calendar cu... roz. Un roz de-ăla fosforescent, să se observe de la trei poşte! Că azi se întâmplaseră atât de multe, şi-atât de bune...

La cinci jumate, după ce jucase două melodii şi-apoi sărise de pe masă ca să joace lângă el, petrecerea se încinsese serios: chiar acolo, în stradă. Şi fusese un pic dezechilibrată - că Aurelia făcuse doi-trei paşi, în blugi... Dar compensase Florentina, pe care tati o urcase pe masă în locul lui mami. Prinţesa tropăise şi trăsese din tot sufletul de rochiţa numărul cinci, sub ochii atenţi şi plini de responsabilitate ai lui Grasu...

La şase şi-un sfert, Ştefan o trăsese în casă; şi-i spusese să facă un duş "la băţul de chibrit", că întârziau. O aşteptase cu rochia aia lungă superbă, bleu, şi pantofii cu toc cui... În cinci minute, soţul ei redevenise conte "la costum". Şi ieşiseră pur şi simplu din casă, unde toţi ceilalţi credeau că "făceau prostii", o urcase în BMW şi plecaseră cu demaraj, lăsându-i pe ei să chiuie ca apucaţii-n uliţă... "Diamant ştie ce-are de făcut." Aşa că ea se liniştise - dacă organizase el, însemna că se ocupase în primul rând de prinţesă...

Merseseră într-o vilă. Ciudată. Probabil o casă de patrimoniu. Oricum, în încăperea aia nu foarte mare dar extrem de... retro îi aşteptase o masă şi-un pian. Şi-un pianist, firește, specialist în cine romantice! Serviseră o cină romantică... Şi dansaseră multe-multe blues-uri...

În urmă cu vreo 40 de secunde, el îi trimisese pianistului un bileţel; şi-acum dansau şi şopteau amândoi versurile melodiei *Always*, atât de frumos compusă de Atlantic Starr...

De fapt, ziua asta trebuia marcată cu toate culorile pământului. Trebuia să fie... Trebuia să fie marcată cu lumină. Că strălucea. Emana dragoste...

16 februarie 2006 - joi

Ştefan

Deşi era ora zece, el se simţea "bătut". Privea semaforul; dar dacă lăsa capul pe tetieră, ştia că adormea instantaneu...

Da' ce frumos fusese ieri! Şi în casă, şi în stradă, şi lângă maestrul pianist! Abia la şase dimineaţa ajunseseră acasă, "salvaţi" de Grasu - că nici el, nici ea n-ar fi fost în stare să mai şofeze! Şi se simţea ca un adolescent drogat... Ascultase foarte multe melodii de dragoste; le ştiuse versurile şi i le cântase şi ei... Iar ea i le cântase lui, că şi ea le ştia...

Da' el n-avea de gând să se însoare odată? Hai! Frumuseţea aia de inel zăcea la gâtul lui, pe sub haine! Când avea de gând să-l pună pe degetul Anei? Să se bucure şi diamantele alea de lumina soarelui?

Păi nu prea voia s-o grăbească...

Claxonul îl făcu să tresară. Ptiu, că se făcuse verde deja! Demară şi nu mai căută loc de parcare - urcă iar BMW-ul pe trotuar, cu botul spre geamurile florăriei. Şi frână, că intra cu maşina peste flori!

"Scoală-te, Ştefane, că faci vreun accident şi se duce dracului totu'!" Şi-avea altă problemă acu'. De fapt, avea altă "sonerie": "Scoală-te, Ştefane, că Florentin e în florărie, te-a văzut iar cârlionţii blonzi au aprobat şişul pe mânecă!"

Gata, se dezmeticise într-o clipă! Opri motorul...

Îl privea drept; Florentin probabil că făcuse stocul până acum, că era băgat printre vaze. La tejghea se vedea capul blond...

El voia să ştie care era starea lui de spirit. Să ştie dacă muta pistolul din spate, în faţă. Nu prea voia să-l mute - să n-o sperie pe Luminiţa! Că, de când era mai mult nevastă de aurar decât fată de florar, îi devenise dragă...

Florentin îl văzuse - şi-l privea neutru. Ochii lui spuneau ceva de genul "Dacă intri să-i iei trandafiri roşii sau stai afară şi-ţi zbori creierii în faţa mea, totuna mi-e." Îi plăcea mult atitudinea asta...

Aşa că lăsă pistolul în spate. La nevoie, se întorcea cu spatele la el şi-şi trecea mâna prin păr - geaca avea lungimea ideală pentru "mişcarea" aia. Coborî, încuie maşina şi ocoli. Spre intrarea în mall - dar nu aia mai apropiată de maşina lui. Aia mai apropiată de bijuteria prietenului lui. Se părea că "făcuse pace" cu florarul; şi n-avea de ce să-l mai tachineze. Intră, iar Luminiţa începu să râdă:

- Bună, Ştefane!

- Bună, Luminiţo. Ce mai faci?

- Bine, mulţumesc. Stai, că-l chem acum.

Şi se grăbea să-l cheme... Hei! Ia uite cine era aici! Se lăsă pe vine şi-l privi lung... Iar băieţelul o rupse la fugă, hurducăind premergătorul pe gresie! Ei, hai! Doar nu-l recunoscuse şi el!... Ba da - că tot la ochii lui venea, să-i scoată şi să-i păstreze pentru el!

- E foarte curios. Şi foarte curajos!

Aprobă cu capul şi se ridică:

- Da' fă-mi şi mie o plăcere: scoate-l din drăcia asta. Că tu n-ai exersat niciodată aşa, când erai ca el. După ce plec eu, faci cum crezi tu. Şi promit că nu stau mult; bine?

Luminiţa aproba şi scotea copilul... Rămase interzis când o văzu lovind premergătorul cu călcâiul - că-i altoise o lovitură verticală, din toate puterile! Plasticul trosni; Luminiţa zâmbi:

- Ai dreptate: eu n-am trecut prin aşa ceva.

Se pregătea să-i atragă atenţia că el era aurar, nu pediatru - şi deci nu trebuia să-l asculte aşa, ca pe-un specialist! Numai că Nicuşor cobora treptele în fugă:

- Salut!

- Salut. Las-o uşurel...

Daa, nici nu se gândea! Prietenul lui observă imediat premergătorul rupt; se încruntă la nevastă-sa:

- A căzut cu el!
- Nu; l-am rupt eu.

Era siderat - nevastă-sa îl anunţase că rupsese chestia aia cu rotile, iar el nu mai respira... Luminiţa le întoarse spatele şi intră în camera din spate:

- Că nici noi n-am umblat în aşa ceva.

Ciudată reacţia Luminiţei, ciudată replica ei... Hai - nu-i explica şi lui care-i treaba? Că murea de curiozitate! Nicuşor se aplecă, evaluă "dauna totală"... şi reveni la tejghea, şoptind:

- Tu ştii de când mă chinui s-o fac să renunţe la premergător?

Era rândul lui să rămână cu gura căscată... Prietenul lui îi puse în faţă o punguţă neagră:

- E tot ce-am putut să fac de-aici, de la tejghea. Dacă nu-ţi plac, nu-i lua; Diamant umblă mai mult prin breaslă şi deschide altfel seifurile...

OK. Răsturnă bănuţii... Erau perfecţi! Prietenul lui îi curăţase, îi aranjase... Din punguţă căzuse şi-o hârtie împăturită corect. Nicuşor îi notase pe toţi... Totalul îl interesa; scoase portmoneul şi numără... Şi-acum bătea palma. Şi se sprijini de tejghea într-un cot, aşa - ca de-o bârfă mică:

- Da, mă! Aterizăm noi pe Otopeni, frumos şi civilizat; şi Diamant o sună pe mama şi-i spune că am venit. Şi mă pune s-o sun. Şi mă-ntreabă mama: poate să vină în vizită, să-şi cunoască nepoata? Am zis că n-aud bine! Că văr'miu n-a suflat o vorbă! S-a gândit el să fie o surpriză...

Nicuşor căscase o gură mare-mare... Iar Luminiţa se sprijinise neaoş de tocul uşii, cu băiatul în braţe, şi-l privea lung, zâmbitoare şi curioasă...

Ei bine, o să le povestească. Tot. Că erau prietenii lui. Şi tocmai o iertase pe Luminiţa. O să-i pună o vorbă bună la Ana...

Ana-Maria

Mm, ce bine dormise! Florentina adormise prima - iar Ştefan o îndemnase să se odihnească şi ea puţin. Şi adormise buştean...

Uşa cabinei se deschise; Shun zâmbi:

- În zece minute aterizăm pe Charles de Gaulle.

Poftim? Unde aterizau? Întoarse capul spre soţul ei... Ştefan ridică scurt din umeri:

- Eu zic să te consideri în "zilele de dulceaţă". Alea dinaintea lunii de miere.

Dumnezeule mare! Zilele de dulceaţă! Iar îi făcea o surpriză teribilă! Îşi acoperi faţa cu palmele... şi începu să râdă:

- Şi-am fost în România şi nu mi-am luat pastile de inimă...
- Nu-ţi trebuie, crede-mă! Dar cum nu vreau să risc, n-am să stric surpriza... şi-am s-o las să fie surpriză.
- O surpriză de câte zile?
- Teoretic, trei. Practic... să vedem!

Clar! Ştefan o luase razna! Era euforic, că era logodit oficial. Doar pe jumătate, ce-i drept - dar asta nu conta. Mai era un singur pas - şi obţinea acceptul tatălui lui...

Shun reveni în cabină; Ştefan îi făcu semn să se aşeze lângă ea pe canapea, că trebuiau să stea lângă prinţesă în timpul aterizării... Şi-şi îmbrăţişă soţul:

- Mă răsfeţi rău de tot!
- Nu-i normal să te răsfăţ?

Nega... dar el aproba... Îi prinse uşor capul în palme:

- Ţine-te bine; că în curând o să încep să te răsfăţ şi eu. Atunci să vezi hipertensiune...

Soţul ei şopti:

- Sunt sigur că o să ai grijă să-mi iau pastilele de hipertensiune la timp...

Aprobă... Şi oftă greu. Şi zâmbi:

- Ştii că te iubesc, nu?
- Bănuiam. Dar dacă vrei să-mi spui ceva...

Să-i spună?... Ia să-i arate o chestie aşa... cam cât un secret mare-mare-mare... Avionul ateriza; ea puse capul pe umărul lui. Şi-i arătă un secret pe care soţul ei nu avea cum să-l afle altfel:

- Te port în suflet, ca pe-un vas de preţ, / Ca pe-o comoară-nchisă cu peceţi, / Te port în trup, în sânii albi şi grei, / Cum poartă rodia sămânţa ei. / Te port în minte, ca pe-un imn sfinţit, / Un cântec vechi, cu crai din Răsărit. / Şi port la gât, nepreţuit şirag, / Strânsoarea cald-a braţului tău drag. / Te port în mine tainic, ca pe-un vis, / În cer înalt de noapte te-am închis. / Te port, lumină rumenă de zori, / Cum poartă florile mireasma lor. / Te port pe buze, ca pe-un fagur plin. / O poamă aurită de smochin, / Te port în braţe, horbote subţiri, / Mănunchi legat cu grijă, fir cu fir. / Cum poartă floarea rodul de cais, / Adânc te port în trupul meu şi-n vis.

Şi-atât - că nu voia să-i afle opinia apropo de faptul că studiase foartă multă poezie, în tinereţe şi adolescenţă, cât stătuse închisă în camera ei din Braşov şi cică citise pentru facultate. Şi că era, de fapt, o romantică incurabilă... Iar pe el îl lăsa acum să vadă partea aceea pe care-o ţinuse ascunsă bine; că tocmai începuse să-l răsfeţe şi ea.

Ştefan

Mda; nu mai avea cuvinte. Acea descoperire "îi pusese capacul"... Nu - soţia lui nu scria versuri. Că dac'ar fi scris, vila ar fi fost plină de hârtii cu poezii! Citise în schimb multe poezii... iar aceea îi plăcuse foarte mult, că o recitise de multe ori şi-o reţinuse...

Şopti, ca pentru el:

- ... De ce-oi fi lăsat eu pastilele de inimă în seif?

Ana bufni în râs şi-i dădu drumul:

- Vezi? Asta voiam să te întreb şi eu!

Aterizaseră; soţia lui se grăbea să strângă jucăriile...

Probabil că, atunci când Isamu sau Florentina puneau stăpânire pe el, Ana se simţea exact cum se simţea el acum. Că ar fi vrut s-o cheme înapoi şi s-o ţină în braţe ore în şir - dar nu-i spunea nimic, pentru că o vedea că are treabă... Şi se simţea ciudat... Uitat...

Aa, uite-l pe omul cu ştampila! "Hai să murdăreşti paşapoarte"...

Ana-Maria

Cobora scara îngustă şi privea lung limuzina albă, impecabilă. Gilles ţinea portiera din spate deschisă; zâmbea uşor, ca de obicei... Oof, Doamne! De ce-o fi lăsat soţul ei pastilele de inimă în seif? Că iar îi pregătise o surpriză mare-mare!

Prinţesa dormea dusă; Ştefan îi lăsa un scaun pe spate... Şi-acum venea repede lângă ea. Şi-o trăgea în braţele lui. Acum vor vizita un pic Parisul...

- Mami, ude esti?

Adio îmbrăţişare, adio plimbare romantică...

- Aici.

Florentina se strecură pe sub centură şi veni lângă Ştefan:

- Tati, veau în baţe!
- Nu vrei mai bine să stai aici, pe banchetă?
- Nu; veau în baţe!
- Numai că tati nu poate să te ţină azi în braţe. Că suntem într-un oraş nou, care se numeşte Paris; şi aici, dacă fetiţele mari stau în braţe la taţii lor, le dă poliţia amendă.
- Tati, ce e amendă?
- Păi atunci când faci o greşeală şi încalci legea, un poliţist îţi scrie o hârtiuţă pe care trebuie s-o plăteşti.
- Da' de ce?
- Păi pentru că ai făcut o greşeală. Şi-ţi ia din bani.

Ajunseseră la bani, iar Florentina nu suporta să audă că cineva atenta la bunăstarea lui tati. Şi la banii de Kaufland. Nu înţelegea de ce - că, de când venise şi ea, nu ceruse niciodată la Kaufland! Şi nici

n-o duseseră la Carrefour... Nu mai voia deci în braţe. Ştefan o împăcă relativ uşor:

- Hai să vedem ce să-ţi pun pe post de pernuţă, ca să vezi şi tu afară...

Prinţesa "improvizâ": se urcă în genunchi pe banchetă. Acum vedea tot-tot şi-i plăcea mult - că exclamă, cu ochii la luminile oraşului:

- Vaai...

Făcea o constatare ciudată - brusc, Ştefan n-o mai răsfăţa pe Florentina. O refuzase - avea mâinile ocupate cu regina lui. Şi nu mai era dispus să renunţe, pentru plăcerea prinţesei. Foarte ciudat...

Îl simţise schimbat, după vizita mamei lui. Îl simţise... altfel. Mai sigur pe el. Mai hotărât, mai determinat să facă tot ce-şi pusese în minte să facă. I se păruse schimbat faţă de ea... Iar descoperirea pe care-l lăsase s-o facă în avion accentuase totul. Se îndoia că soţul ei fusese curios să afle ce cărţi îşi cumpărase ea din România... Ce cărţi îşi comandase în Franţa... Isamu probabil că nu găsise necesar să-l informeze că dna contesă citea şi versuri...

Păi tocmai începuse să-l răsfeţe şi ea. Acum să se ţină bine!

Ştefan

Bun; şoferul aproape terminase "turul scurt" al Parisului. Se apropiau de hotelul Disney. Acum or să leşine amândouă - că fusese surpriză, iar pastilele de inimă erau în seiful de la Cannes...

Uite-l. Era superb noaptea, cu toate luminile aprinse. Era un vis... Iar Isamu îl asigurase că şi apartamentul "Sleeping Beauty" era superb. La 187 de metri pătraţi, trei balcoane cu vedere spre castelul Frumoasei Adormite, şemineu şi masă de 10 persoane, era sigur că prinţesa nu se va simţi... nerăsfăţată! Ceea ce-i va permite lui să-şi răsfeţe soţia...

- Prinţeso, mută-te pe partea cealaltă - că ajungem la castel.

Florentina se grăbi să-l asculte. Mâna Anei îi strângea din ce în ce mai tare mâna... că se apropiau de hotel... Soţia lui şopti în romanes:

- Ştefane, dă-mi apă, că rămân fără suflu'!

Poftim? Se aplecă s-o privească... N-o mai văzuse aşa uimită. Privea hotelul... Şi-l mira reacţia ei - că se aşteptase să-i ceară Florentina apă, în franceză! Dar uite că soţia lui avea nevoie de săruri... Prinţesa, în schimb, părea foarte "familiarizată" cu castelul:

- Tati! Ce castel e?

- Castelul Disney. Unul dintre ele. Mâine mergem să le vedem pe toate, bine?

- Bine. Mami, ce fumos e...

Mami nu-şi primise apa - aşa că nu putea să răspundă. Porni deci spre mini-frigider... Şi abia după ce soţia lui reuşi să înghită, răspunse:

- E superb...

O sărută uşor pe buclele moi, pe care le adora:

- Şi sunt doar zilele de dulceaţă...

Ana-Maria

Măiculiţă, Doamne, ce-i făcea ei Ştefan! Păi, în ritmul ăsta, în maximum un an rămânea falit... Şi încă nu rămăsese gravidă! Alelei, ce-o aştepta de-acum încolo!

Limuzina opri în faţa hotelului. Gilles cobora, le deschidea portiera... Ea avea o mare problemă cu deplasarea... Ştefan zâmbi, în franceză:

- Şi ce mai face regina mea?

Ah, straşnic "duş rece"! Zâmbi şi-şi luă geanta:

- Tocmai şi-a amintit că trebuie să se dezmeticească. Bănuieşte, desigur, că înăuntru sunt grozăvii şi mai şi...

- Că doar sunt zilele de dulceaţă!

Coborau; Ştefan o luase pe prinţesă în braţe şi acum porniseră spre scări. Şi vedea agitaţia care se crease în clipa în care limuzina oprise... Sigur - paza lor! Bodyguarzii! Ei probabil că ajunseseră cândva în timpul zilei... Oare ce trupe "dizlocase" regele pentru zilele astea de dulceaţă? Că agitaţia era mare... În fine! O să afle ea! Chit că-l ruga pe Isamu să-i trimită şi ei "planning-ul"!

Intrară în clădire; tinerii în costume negre îi conduceau la recepţie... Domnişoara zâmbi:

- Bună seara, dle conte.

Ştefan îi traduse prinţesei; ea răspunse prima, în franceză desigur:

- Bună seara.

- Bună seara. Totul e pregătit?

- Bineînţeles! Apartamentul prinţesei o aşteaptă, cu şemineul aprins...

Şemineu? Apartament? Faliment! Gândul rimat o făcu să râdă... Ştefan traducea... şi continua cu întrebările:

- Iar suita prinţesei?

- Suita a ajuns încă de la prânz, iar bagajele au fost despachetate.

- Perfect. Presupun că nu aveţi un angajat la room service care să ştie limba română...

- Ba avem - şi aşteaptă dispoziţiile prinţesei.

Ia uite! Nu cumva Isamu...

- Perfect.

Preluă ea prinţesa, că regele trebuia să semneze... Florentina voia să fie pusă jos; se conformă şi-l electrocută pe Gilles, care aprobă cu capul şi trecu la supravegherea prinţesei...

Îşi privea lung soţul şi-i venea să-i sară de gât. Dar se abţinea, că erau o mulţime de supuşi prin preajmă...

Doamne Dumnezeule! Cât de mult le iubea omul ăsta, tânărul ăsta de doar 21 de ani... N-o să realizeze asta poate niciodată! Că era împrăştiată şi uitucă şi făcea mereu altceva şi se gândea la altceva... Şi nu se aşeza odată să facă un total şi să se ducă să-şi scoată sterilet ul ăla! Ce mai aştepta? De ce nu-i făcea bucuria aia? Când el...

Era sigură că tot ceea ce se întâmpla, nu se întâmpla pentru că Ştefan încerca s-o convingă să-i facă un băiat. Sau o fată. Toate astea se întâmplau pentru că le iubea... şi încerca să le dăruiască clipe de vis. Şi putea s-o facă. Dacă ar fi locuit în chirpici, probabil că ar fi muncit cu ziua la încărcat-descărcat şi şi-ar fi pierdut nopţile cioplind căluţi pentru prinţesă, să aibă cu ce să se joace... Şi le-ar fi iubit la fel de mult...

Ochii verzi o priviră lung... Zâmbi şi-i transmise că ştia poezii şi în franceză - şi abia aşteptă să ajungă în apartament ca să i le spună pe toate...

Şi gata; porneau spre liftul ăla "aurit", unde tânărul în uniformă îi aştepta cu un zâmbet larg şi uşile deschise... Prinţesa ajunsese prima; fremăta toată, lângă Gilles, privind interiorul liftului. Totul în jur era Disney...

În seara asta, o să-i spună şi lui secretul "porţilor Disney". Şi-asta n-o să-l schimbe cu nimic. N-o să devină mai neatent, sau mai uituc, sau mai împrăştiat... Pentru că soţul ei nu juca un rol; era el însuşi. Ieri de dimineaţă îi promisese că va fi alături de ea în fiecare clipă a vieţii lui - iar dragostea aia mare-mare din sufletul lui nu se va sfârşi niciodată...

- *C'est tres jolie*!

I-auzi prinţesa! Se grăbi să-i răspundă:

- *C'est le Disney Chateau*!

Ştefan începu să râdă:

- Contele va fi dezamăgit - că o să pregătească castelul, şi mă îndoiesc că va fi impresionată...

- Eu ştiu că va fi impresionată. Doar să-mi spui când vrei să mergem acolo; să-i povestesc unele lucruri...

Primi o aprobare cu capul - iar asta însemna că prima vizită în Turenne va fi o surpriză pentru ea. Ştefan era teribil de incorigibil...

Ajunseseră. Uşile liftului se deschiseseră. Îl urmară pe bagajist... Putea jura că la alea două uşi trebuiau să ajungă... *"The Sleeping Beauty Suit"*; începeau să i se înmoaie picioarele... Uşile se deschiseră.

Un holişor mic; în stânga, un hol mai lung cu multe uşi. Numai că angajatul hotelului ştia ce-avea de făcut - deschise repede, larg,

uşile din faţă. Iată şi livingul-lovitură!

Florentina năvăli la propriu înăuntru, alergă câţiva paşi şi se opri. Iar mutriţa prinţesei deveni extrem de uimită. Intră şi ea, încercând să-şi spună că va vedea o nebunie la care nu trebuia să se arate prea mirată. Deşi va fi uluită - că dl conte le iubea mult şi le răsfăţa pe măsură...

Ştefan

Mda; era bun apartamentul. Era perfect, de fapt - că prinţesa mai avea puţin şi leşina! Regina se mai obişnuise - dacă-i spusese că erau "zilele de dulceaţă" şi-i arătase castelul pe dinafară, dedusese singurică ce minunăţii erau înăuntru! Ana se grăbea să-i explice prinţesei că focul ăla era foarte adevărat, aşa că n-avea voie să se apropie de el. Verifică el şi dormitorul... Mda; perfectă alegere! O să-i trimită şi el lui Isamu un bax cu bere; tot prin curier, ca să ajungă repede...

Hainele fuseseră despachetate şi aranjate în şifonier. Inclusiv rochiţele prinţesei. Trase un volănaş... Le călcaseră! Asta îl mira chiar şi pe el - sigur era ceva ce-i scăpa aici... Dar probabil că Isamu dăduse ordine precise şi comandase trei zile "super-ultra-all inclusive". O noapte în apartamentul ăsta "sărea" de 4.000 de euro; iar el venea prima oară la hotelul lor, cu o minoră. Voiau să-l vadă revenind, că era conte în actele din Franţa...

Reveni în living, unde Gilles aştepta ordinele:

- Adina a venit?
- Bineînţeles.
- Laptopul meu?
- Îl aduc imediat.

Scăpase şi de Gilles... Verifică toate cele trei uşi, de la cele trei balcoane... Şi-acum să-şi încaseze urecheala, nu? Regina lui îi zâmbea de pe canapea; şi-l privea ciudat... Pregăti, fără grabă, două pahare cu şampanie... Prinţesa îşi exclama uimirea prin dormitor...

Se aşeză lângă ea. Ciocneau...

Ana-Maria

Privea lung paharul cu şampanie... Şopti, simţind că i se umezesc ochii:

- Îţi plac desenele animate?
- Nu toate. Producţiile Disney, da.
- ... De când te-am luat de mână, anul trecut, am descoperit ceva. Am descoperit că am aici, în suflet, două porţi mari de castel. Ca în producţiile Disney. Nu le-aş fi descoperit, dacă n-ar fi fost săruturile tale... Le-ai deschis de multe ori până acum; de fiecare dată, dragostea ta a intrat şi m-a făcut să simt că strălucesc şi plutesc... ca-n producţiile Disney...

Florentina năvăli în living:

- Mami, veau lochiţa de pinţesă!

Ridică privirea spre el, zâmbind: "Vezi? Aşa-i cu prinţesele astea!" Nu mică-i fu uimirea să descopere că şi ochii lui Ştefan străluceau ciudat... cam ca ai ei... Se ridică şi se grăbi spre dormitor:

- Bine, prinţeso; hai să-ţi pui rochiţa.

O mira un pic acea descoperire; că doar ştia că îl iubeşte, nu?... Sau păţea şi el exact ca ea - se lua cu altele şi uita să facă totaluri? Iar când se oprea din toate şi-o privea lung, exact cum îl privise ea azi în recepţie, redescoperea dragostea ei? Şi porţile Disney?

Ştefan

Îşi privea lung paharul... Nina nu mai exista. Ana strângea în ea multe sentimente care "urlau" să iasă cumva, să fie exprimate. Şi cum Nina nu mai exista, iată că el tocmai aflase...

Cuvintele ei stârniseră o adevărată furtună în sufletul lui. Că el deschisese porţile castelului lui şi-o aşteptase, acum mulţi ani... Şi-o invitase să intre, acum doi ani, iar ea fugise de ele... Pentru ca apoi, într-o dimineaţă de octombrie, ea să-i ţină mâinile pe masă şi să deschidă personal castelul... şi să-l facă să strălucească...

Ciudată soartă! Foarte ciudată! Ana avea dreptate - trebuiseră să treacă amândoi prin atâtea nebunii, prin atâtea clipe vesele şi triste, ca să poată să formeze acea familie... Şi încă nu era completă, familia lor! Simţea că regina lui se va gândi serios, zilele viitoare, şi va lua o hotărâre mare. Cât un bebeluş de mare...

Ciocănitul îl făcu să zâmbească - venise laptopul. Se ridică şi-l luă; şi decise:

- Noi mâncăm aici. Pe la zece, după ce adoarme prinţesa, tu, doi băieţi şi Adina veniţi sus.

Gilles aprobă scurt, semn că era logică ieşirea romantică în doi...

- Te sun.

Şi încuie uşa. O să stea... pe fotoliu şi o să-şi citească mail-urile, până venea cina - că el nu putea vorbi despre porţile sufletului lui şi deschiderea lor. Ar fi trebuit să-i spună când se deschiseseră - iar ea ar fi calculat câte zile şi câte nopţi fugise de porţile alea şi s-ar fi întristat...

Păi să înceapă cu începutul - baxul de bere pentru chinezul lui, care "se sacrificase pe altarul zilelor de dulceaţă" şi rămăsese la Cannes, încuiat în birou, cu probleme destul de arzătoare: trei valize burduşite rău, deplasându-se în acelaşi timp cu patru sacoşe măricele şi vreo opt containere "dopuite" ce navigau pe oceanele lumii. Plus fetele care aveau o problemă de teritoriu - şi la care "artileria" ajungea abia mâine dimineaţă. Îi prindea deci bine berea aia, mai ales când or să acosteze containerele; că "dopul" era subţire, iar dacă vreun vameş tânăr şi proaspăt angajat avea idei...

Gata: baxul era pe drum. Acum o să încerce să fie ocupat, până la cină. Apoi, prinţesa va afla că există şi un film cu Frumoasa Adormită - atunci va apărea Adina, iar ei vor coborî...

Isamu planificase totul perfect. Se ocupase de tot - inclusiv de informarea lui, care era evident că n-avea când să se documenteze. Programul vacanţei lor era perfect. După cină le recomanda clubul castelului - care era pentru regi şi regine, nu pentru prinţi şi prinţese, şi care era chiar sub apartamentul lor. Mare, deci. Ei aveau pian în apartament; şi clubul trebuia să aibă un pian, nu? Alte blues-uri care vor deschide porţi... Mâine vor mânca micul dejun în restaurantul hotelului. Şi-apoi va începe nebunia.

La zece fix venea tânăra care se ocupa de măşti. Ea o va picta pe Florentina ca pe Frumoasa lui Disney, iar pe Adina... oricum altfel decât natural. Gilles nu trebuia pictat - el avea aşa un chip comun, că o să pară tăticul Frumoasei. Iar cei zece guarzi se vor amesteca prin mulţime. Isamu umpluse personal hainele prinţesei cu emiţătoare - şi ştia că Gilles avea GPS-ul în buzunar. Ei plecau primii; la vreun sfert de oră după ei, regele şi regina vor părăsi hotelul, pentru a testa fiecare rollercoaster din parcul ăla de distracţii. Se vor întâlni la prânz, să mănânce împreună; dar dacă prinţesa va dori să ia masa cu Minnie, era şi mai bine! Ca să nu fie văzuţi împreună, măcar în prima zi! Parcul era imens, şi era plin de turişti. Care erau "dotaţi" cu camere foto digitale. O fotografie cu toţi trei, împreună, ar fi fost periculoasă... Dacă totul va fi aşa cum se gândise Isamu, de-abia seara se vor revedea cu prinţesa. Poimâine reveneau în Disneyland doar dimineaţa; restul era un mister. De la prânzul de poimâine, Isamu nu mai plănuise. Propusese. CineAqua Aquarium, Aquaboulevard water park, Playmobil - şi lista era lungă...

Chinezul lui pusese trei puncte; după care îi amintise că pe 20 februarie, cel mai târziu, trebuiau să revină la Cannes. Că toate pregătirile pentru ziua de naştere a Florentinei se sfârşiseră; sărbătorita trebuia deci să se trezească în patul ei cu baldachin, ca să-i cânte toţi "Mulţi ani trăiască"...

Era o planificare perfectă. Asta-i amintea că şi lui Isamu i-ar fi prins bine o "nebunie" de-asta de trei zile şi-apoi puncte-puncte. Promitea solemn să i-o ofere, sub formă de cadou, imediat cum se ter-

mina luna de miere. Că atât îi dăduse chinezul lui "derogare"; atunci, o să se întoarcă şi el în birou, să pună osul la muncă. O să-i dea liber lui Isamu o lună întreagă. O lună "adevărată" - fără mail-uri, fără urgenţe -, doar pentru el, soţia lui şi băiatul lui.

---

18 februarie 2006 - sâmbătă

Ana-Maria

Erau, într-adevăr, "zilele de dulceaţă". Cina fusese un mic festin, servit "ca la carte" de o mulţime de ospătari care - culmea! - ştiau toţi limba română. Că îi puseseră prinţesei în farfurie exact ceea ce ceruse, exact cât ceruse. Isamu o să bea multă bere - avea ea o presimţire...

- Mami, mi-e somn...

Oof, prinţesa freca ochişorii! Atâtea surprize o doborâseră la propriu... Tati se grăbi să răspundă:

- Păi nu vrei să vezi filmul?
- Ce film?
- Păi filmul cu Frumoasa! Desenele!
- Daa!

Începea să înţeleagă unde trebuiau să ajungă - şi ei, şi ea. Şi zâmbea cu subînţeles... O aştepta o altă seară de blues-uri romantice şi-o altă rochie Gingie Rogers... Ştefan se ridică şi luă receptorul:

- Vino să-i spui tu lui nenea să-ţi aducă DVD-ul.

Florentina abia aştepta să dea ordine!... Probabil că salariatul hotelului spusese un "Alo"; prinţesa trase scurt aer şi turui:

- Veau fimul cu Fumoasa!

Asculta... Şi bătea din picior:

- Cu Fumoasa Disney!

Gata; nenea înţelesese, că ochişorii negri se ridicaseră spre Ştefan:

- Tati, ce este DVD?
- Este un disc pe care e scris filmul. Spune-i că vrei DVD-ul.
- Veau DVD-ul.

Asculta... Şi acum adăuga de la ea:

- Si suc de potocale! Si boboane cu ciocolată!

Îşi sprijini bărbia în pumn - se născuse să fie prinţesă...

- ... Da.

Oare ce-i spusese?

- ... Da.

Oopa, devenea riscant! Nenea propunea, iar ea aproba! Cine ştie ce piñata o să intre pe uşile alea duble...

- ... Bine. Aide lepede!

Nu, nu se născuse să fie prinţesă. Se născuse să fie contesă. Că Ştefan o privea lung, zâmbind ciudat... Era mândru de ea... Receptorul sfârşi în furcă. Prinţesa zâmbea:

- Nenea aduce fimul si sucul. Tati, nu ale boboane cu ciocolată!

Nenea cu DVD-ul avea zece puncte de la ea!

- Păi cred că am ajuns noi prea târziu, şi s-au terminat. Lasă, că or să aducă din nou mâine dimineaţă. Când vine, să-i spui să-ţi pună deoparte bomboanele de mâine!

Prinţesa aproba şi fugea să-l aştepte pe nenea cu DVD-ul... Ea constata, din nou, că tati dezvoltase o adevărată tehnică de "a tromboni graţios" răsfăţata...

Oof, Doamne! O să aştepte vreo trei ani, înainte să-şi vadă băiatul ordonând aşa! O să-i fie greu până atunci... Ştefan scoase telefonul; aştepta...

- Vă aştept.

Gilles şi Adina, nu? Se ridică şi-l cuprinse cu braţele:

- Gingie Rogers?
- Şi pantofi comozi.

Îşi trecu uşor degetele prin părul lui:

- Bine; regele hotărăşte astea trei zile, plus surprizele din ele. Dar o să ne întoarcem la Cannes; şi-o să scoţi pastilele din seif. Pentru că... pentru că...

Sărutul care deschidea porţile Disney era inevitabil; dar cine voia să-l evite?

Ştefan

Prinţesa făcea băiţă; se pregătea de filmul Disney, adică de culcare. Era într-o "formă verbală" de invidiat - că ea nu se plictisise de Disneyland! Dar nici ei nu puteau spune că se săturaseră de atâtea răsuceli şi învârteli, smucituri, plimbări cu balonul, sperieturi prin tuneluri de mucava...

Isamu nu-i trimisese nici un mail. De două zile, era "mut". Scoase telefonul şi-i selectă numărul - că trebuia să-l certe!

- Salut.
- Salut. Unde-i mail-ul meu?
- Te aşteaptă, în Drafts.

Poftim? În mail-ul lui nu era nimic la Drafts... Se încruntă:

- Trimite-l.
- Pe 20, seara, îl trimit. Apropo - bună bere!
- Mă bucur că ţi-am nimerit gusturile. Trimite-l acum.
- ... Eşti sigur?
- Da. Mâine dimineaţă ai reply-ul.
- Ştefane... Acum serios vorbind; dacă eu vreau să ştiu că ai concediu trei zile, de ce vrei tu să-mi zdruncini convingerile?
- Pentru că nu vor fi doar trei zile. Şi nu pot sta într-un concediu perpetuu.

"Că am tot chiulit, din octombrie încoace, iar după vacanţa la Disneyland vine ziua prinţesei - şi nu vreau să spun asta la telefon..." Isamu oftă greu:

- Bine, căposule! Na! Ţi l-am trimis! Dacă n-ai nimic de adăugat, nu te obosi să-mi răspunzi.
- Încep să mă supăr.
- N-ai de ce. Cum se cheamă asta - săptămâna de miere?

Începu să râdă şi coborî mult vocea:

- Zilele de dulceaţă.
- Mda... Şi cum sunt zilele astea?
- Păi sunt dulci ca dulceaţa, nu? Prinţesa e în extaz, regina mi-a cerut apă că nu mai putea să respire când a văzut hotelul pe dinafară...
- E bun apartamentul? Că eu îl ştiu doar din recomandări...
- E perfect! Are şi pian! Pot să jur că au şi-un pianist de închiriat!

Chinezul lui râdea... Oftă greu:

- O să-ţi povestesc tot, când ajungem acasă. Îmi pare rău că nu pot să-ţi şi arăt...
- Asta e! Mă voi mulţumi cu povestirea! Nu le putem avea pe toate...

Adică "Dacă vrei să ai bani de aşa apartament şi aşa zile de dulceaţă, trebuie să faci şi sacrificii!" Că dacă ar fi fost lefter, ar fi avut mii de poze cu zâmbete fericite, care nu ştiu decât pârculeţul de cartier...

- Am primit mail-ul. Vorbim.
- Vorbim.

Închise şi se concentră asupra fişierului...

Cele trei valize ajunseseră la destinaţie, iar banii intraseră în cont. Bun!

"Artileria" recâştigase teritoriul, iar Julie lămurise intrusul şi trăsese graniţele şi pe harta individului. Bun!

Patru din cele opt containere ajunseseră la destinaţie, fuseseră "vămuite" corespunzător şi transportate la depozite. Unde fiecare îşi luase marfa. Se ocupase Isamu de achitarea transportului; mâine dimineaţă vor intra banii pentru două dintre încărcături, că celelalte plecaseră mai departe - şi aveau ceva teritoriu de traversat... Bun!

Cele patru sacoşe înaintau; încet, că nu era nici o grabă iar cărăuşii trebuiau să le şi golească pe parcurs! Dar operaţiunea se desfăşura conform planului. Iar banii intrau, încet-încet, în ascunzătoarea cărăuşilor. Care îi vor depune apoi la cazinourile "păstorite" de Diamant...

Bun!

Păi putea spune că nu prea avea ce scrie în reply... Aa, ba da! Se ridică şi intră în dormitor. Prinţesa era pregătită pentru vizionare. Azi avea "Peter Pan" - iar ea era Tinkerbell şi avea "o ţinută corespunzătoare". Zâmbi:

- Ia să facem noi o poză...

Luă prinţesa "pe sus" şi-o aşeză în mijlocul patului. Şi păşi înapoi, spre uşă... Ana ieşise şi ea din cadru...

- Hai!

Iar prinţesa poză frumos, cu mânuţele aşezate într-un gest studiat... Doamne, îi venea s-o mănânce!

- O sun pe Adina, să vină să-ţi traducă.

- Daa!

Trimitea poza şi o suna. Şi-apoi plecau şi ei la dans.

20 februarie 2006 - luni

Ştefan

Deschise portiera şi ridică uşor prinţesa adormită din braţele Anei. Porni cu ea spre vilă, urmărit atent de ochii lui Isamu... Şi gata; ajunseseră acasă. Nu că n-ar mai fi stat; dar mâine era ziua prinţesei. Iar surprizele erau pregătite.

O aşeză pe pat... şi zâmbi: uite că dormea în rochiţa de zână! O să-i spună Anei să n-o schimbe; să fie zână mâine dimineaţă, când or să înceapă surprizele...

Uşa se închise; Ana şopti:

- Ce-ai pregătit pentru mâine?

- Te aştepţi să-ţi spun?

- Da; pentru că sunt surprizele ei, nu ale mele.

OK! O să-i spună. Ana deschise şifonierul.

- N-o schimba! Să fie zână mâine dimineaţă...

Ochii căprui îl priviră lung... Soţia lui zâmbi:

- O să fie o zână şifonată. Mă gândisem la o cămaşă de noapte de zâne...

Aprobă şi se aşeză în fotoliu:

- Mâine dimineaţă, o trezim cu "Mulţi ani trăiască". O să fim mulţi; că, preţ de cinci minute, toţi băieţii de la gard or să se transforme în cor. Au primit deja textul, au făcut repetiţii sub stricta supraveghere a lui Isamu...

Soţia lui părea "interzisă"...

- După care prinţesa serveşte micul dejun foarte special, la care Emilie "coace" de vreo două zile. Apoi mergem în oraş. Într-o ordine nu foarte exactă, o să ne plimbăm cu trenuleţul pe Croisette, mergem şi la grădina zoologică Fréjus să vedem ce animale au... Nu ştiu dacă e cazul să mergem şi la Boulodrome, deşi probabil că aruncatul bilelor ar distra-o la culme... Din păcate, Aqualand-ul e închis; dar lasă, că vine ea vara... Ne descurcăm noi! La prânz avem petrecere mare. Am închiriat un restaurant şi-o mulţime de zâne şi clovni. Şi-am făcut rost, nu mă întreba de unde, de nişte copii români...

Ana lăsă baltă schimbatul prinţesei - se grăbi să se apropie de el... şi să i se aşeze în braţe:

- Ce-ai făcut?

- Am făcut rost de 20 de copii români, care vor veni mâine la ziua Florentinei. Ca să se înţeleagă şi ea cu ei. Apropo - şi clovnii sunt români, şi zânele...

Soţia lui se pregătea să-i spună versuri - privirea ei era mai mult decât concludentă! Aşa că se grăbi să-i spună tot programul - că după aia aveau treabă împreună:

- Iar după petrecerea de la restaurant, mergem la Turenne. Naşul ne pregăteşte o cină acolo. Fără clovni.

- De unde-ai găsit copii români?

- Păi i-am spus lui Isamu să caute clovni şi zâne români; şi or să vină cu copiii. Singura condiţie a fost ca picii să aibă sub 7 ani. I-a angajat numai pe părinţii care "corespundeau"...

Ana zâmbi, în romanes:

- Frumosule, nu încetezi să mă uimeşti! Că ai cap de bulibaşă...

Îngustă încet ochii:

- Dacă nu îmbraci copilu' ăla mai repede, rămâne dezbrăcat. Şi răceşte.

Soţia lui apăsa butoanele... Se ridică, cu tot cu ea:

- Ai cinci minute s-o îmbraci şi să ajungi sus. Şi nu mă face să vin după tine...

Ana se grăbi spre pat, zâmbind cu subînţeles... Ieşi şi porni spre birou - să-l trimită şi pe chinezul lui acasă, că-i ajunsese cât dormise pe canapeaua aia!

22 februarie 2006 - marţi

Ana-Maria

Privea lung luminile oraşului. Erau frumoase; erau speciale. Avea, abia acum, cam zece minute - ca să se gândească la ziua de ieri. La ziua în care Florentina împlinise doi anişori...

Visul ei se împlinise; prinţesa împlinise doi ani la ea acasă, la Cannes. Cu mami şi cu tati. Şi cu foarte multă lume. Dar Florentina fusese foarte fericită când văzuse că tot universul se învârtise în jurul ei! Râsese, cântase şi dansase... şi pupase pe toată lumea - chiar şi pe copiii aceia total străini, care stătuseră cu ea la masă la restaurant şi care-i aduseseră cadouri. Multe cadouri - presupunea că Isamu le transportase cu o dubiţă, iar prichindeii "se alimentaseră" în parcare. Şi-apoi guarzii le căraseră înapoi - că plecaseră de-acolo cu tot alaiul de BMW-uri, plus o dubiţă albă plină-ochi cu cutii...

Nebunia începuse de dimineaţă, la nouă fix - când apăruse fotograful. Un tânăr "înarmat" cu patru aparate foto profesionale. Iar când el spusese că era gata, Ştefan "sunase adunarea". Intraseră toţi în camera prinţesei, ea o trezise uşurel şi-i spusese că aveau o surpriză pentru ea, pentru că era ziua ei... Îi cântaseră - iar prinţesa jubilase şi înroşise obrăjorii, cu ochii la tati... După cântec, rămăseseră singure. Prinţesa întrebase, ea răspunsese şi lămurise problema "zilei de naştere" cu clasicul "doctorul a desfăcut buricul lui mami şi te-a scos din burtă"... Florentina nu mai ceruse să fie îmbrăcată cu rochiţa de zâne, sau cu pantalonii de piele; pur şi simplu spusese "Nu ştiu". O cam pusese în dificultate, că nici ea nu prea ştiuse cum s-o îmbrace... Până la urmă alesese pantaloni negri, cămaşă-curcubeu şi sacou. Şi-i pusese pantofiorii cu un pic de toc. Şi se schimbase şi ea. Apariţia la micul dejun fusese "o nebunie"...

Emilie învăţase să facă cozonaci. Asta "copsese" ea 48 de ore: reţeta, ingredientele, probabil şi o "repetiţie" care poate crescuse, poate nu... Bucătăreasa era mai şocată decât fata-n casă; dacă contesa făcuse cozonaci, în opinia ei nu-i făcuse pentru că voise să-l surprindă pe conte cu o surpriză - îi făcuse pentru că avusese poftă de cozonaci. Prin urmare, bucătăreasa trebuia să înveţe urgent reţeta, dacă nu voia ca domnul conte să caute altă bucătăreasă! N-o să reuşească să le dezveţe, oricât ar fi încercat! Probabil că Ştefan le electrocuta periodic, asigurându-i ei astfel eşecul...

Şi apoi plecaseră la plimbare. Cu pălării şi genţi asortate, evident! Isamu zâmbise toată ziua!

Promenada cu trenuleţul, pe Croisette, fusese superbă; la zoo, prinţesa vizitase în cârca lui tati, care jubilase non-stop cu aşa prichindică pe umeri...

Iar la restaurant îşi făcuseră de cap. Toţi - şi adulţi, şi copii. Se îngrijorase degeaba - Florentina nu refuzase copiii. Ba chiar îi pupase apăsat pe amândoi obrajii atunci când intraseră încărcaţi cu cadouri. Şi se jucase cu ei tot ceea ce se jucase pe-acolo. Inclusiv prinsa. Inclusiv leapşa. Cântase şi se prinsese în hora clovnului, dansase printre ei, le făcuse capul mare cu vorbăria ei...

După petrecerea de la restaurant, ajunseseră la aeroport. Prinţesa dormise dusă pe canapea; ei se delectaseră cu pozele profesionale şi şterseseră cele 10-12 cadre în care apăreau şi ei. Ajunseseră la castel destul de târziu, deşi şoferul accelerase ca la balamuc. Cina se cam răcise; dar contele nu se supărase, pentru că prinţesa îşi pusese o rochiţă albă cu trenă, iar buclele i le prinsese frumos, ca-n "Robin Hood". Evident, Florentina cucerise imediat audienţa. Îşi etalase cunoştinţele de franceză, le povestise inclusiv cum venise mamaia şi-i adusese un bănuţ găurit şi cum tati o să-i facă ei o salbă... Contele şi contesa fuseseră foarte tăcuţi - dar râseseră toată cina, cu ochii la prichindica vorbăreaţă. Iar tati fusese mulţumit abia după ce dansase un vals, cu prinţesa, în sala de bal. Prinţesa apreciase mult momentul...

Şi apoi porniseră pe lungul drum spre casă. Florentina adormise în maşină, în braţele lui tati. Care îi tot şoptise ceva la ureche - nu ştia ce, că i se spusese să "nu tragă cu urechea". Că ăla "era secretul lor". Prea bine! Îi lăsase în pace - că-i spunea el, mai devreme sau mai târziu...

Era patru dimineaţa. Dar nu-i era somn. Îl aştepta pe Ştefan - prinţesa se trezise atunci când o schimbase, iar el o anunţase că stă el cu Florentina, să-i spună un secret... Acelaşi secret... pe care ea nu-l ştia, că era secret...

Fotografiile alea vor ajunge în România. În dublu exemplar. Unul pentru mamaia Stela... şi unul pentru Ioan Manolache. Exemplar care probabil va sfârşi în seiful lui Nicuşor - că Ioan Manolache nu mai avea nevoie de alte veşti despre Florentina. Se ocupase Florentin de asta. Violeta îi ţinea cu siguranţă foarte ocupaţi şi concentraţi asupra ei - că acuşi venea Paştele şi începea sezonul nunţilor! Multe de aranjat, multe de cumpărat, organizarea era punctul forte al bătrânilor...

Uşa se deschise, se închise... Zâmbea şi aştepta; se întreba cine venea - contele sau bulibaşa?

Hm... Era contele... mascat în bulibaşă...

24 februarie 2006 - joi

Ştefan

Îşi privi ceasul şi oftă greu:

- Mergem să vorbesc cu seniorul. Repede, că întârziem!

Grasu se conformă - BMW-ul făcea slalom... Nu se grăbeau; dar îi plăcea să-i ţină în alertă. Ca să nu se lenevească, să nu-şi piardă antrenamentul, îndemânarea...

Şi lui Diamant îi făcea la fel - şi avea senzaţia, în clipele în care "îl băga în alarmă", că vărul lui nu mai era nici împrăştiat, nici uituc. Ceea ce-l cam punea pe gânduri şi-i amintea alte gânduri personale, de demult, cu vărul lui şi opţiunea IATC-ului... Diamant adora să poarte măşti. Aşa îşi jucase magistral rolul acum doi ani, când "transmisese" tot ce se întâmplase în castelul regelui Manolache; tot aşa reuşise anul trecut să intre în casa Didoniei fără să i se spargă capul - şi chiar fusese poftit să revină. Şi-i câştigase lui încrederea bătrânei... Anul trecut, Perla văzuse foarte clar cine şi când moare şi cine şi cum pleacă; iar Diamant se folosise de asta ca să-şi deschidă uşa către mama lui vitregă... şi aflase o mulţime de lucruri. Îi dăduse apoi lui cheia spre Ana; şi nu putuse să se supere pe el pentru moartea Laurei, tocmai pentru că primise în schimb acea cheie...

Ehei - câte lucruri ştia el, dar ei nu ştiau că ştia şi el...

Maşina opri în faţa discotecii; se grăbi să coboare:

- În cinci minute ne reluăm traseul.

Urca grăbit treptele; spera că seniorul nu era ocupat... Nu. Îşi strânseră scurt mâinile:

- Salut.
- Salut.
- Ce vânt te-aduce?

Scoase cele două DVD-uri şi le puse pe masă:

- Pozele pe care mi le-ai cerut.

Seniorul nu părea să-şi amintească de nişte poze pe care le ceruse...

- A făcut doi ani.

Tii, parcă-l pălise cu o bâtă de baseball în creştet!

- Ptiu! Şi-am uitat, fir'aş al dracului! Să-ţi trăiască, mă, şi să se facă mare şi deşteaptă şi frumoasă ca voi doi la un loc!

- Mersi.

- Băi, cred că nu mai e nevoie de ele. Că s-au testat, sunt în delir şi-acum tot clanul e foarte ocupat cu nunta. Mă îndoiesc că or să se calmeze după paranghelie, că fata a început să mănânce fructe şi citrice şi şi-a făcut analize complete - semn că urmează ecografiile şi naşterea. Aşa că, după părerea mea, ar trebui să încui discurile asta în seif la Cannes. Că sunt o amintire frumoasă...

- ... Adică nu le vrei.

- Nu. Deşi mor de curiozitate să aflu ce nebunie i-ai organizat, ştiu că n-am unde să le-ncui. Şi ştiu care-i miza.

Seniorul împinse discurile spre el:

- Încuie-le în seiful tău. Poate, vreodată, îi pocneşte doru' - nu ştiu! Oricum, cred că sunt superbe... Sunt o amintire. Nu?

Aprobă şi luă discurile. Şi se ridică:

- Am fugit la treabă.
- Bine. Vorbim.
- Vorbim!

Se ridică şi alergă afară - repede, la treabă!

Azi avea şedinţă cu crupierii din cazinouri. Trei dintre ei nu se spălaseră pe mâini - şi deveniseră lipicioşi. Diamant îl anunţase că descoperise o metodă nouă de-a rupe degetele; era curios s-o vadă. Şi nerăbdător - că de-acolo mai avea de discutat nişte imobiliare şi-apoi "îşi termina treaba". Şi-şi "localiza" soţia şi-o ducea la pădure, la un picnic - că vremea era superbă... şi avea o *katana* la Cernica...

Ana-Maria

Cât era ceasul? Aproape 12. La unu, era aşteptată la staţiunea pomicolă Băneasa, să ia cireşul şi piersicul. Şi-şi amintea chiar acum că n-avea lichidităţi nici pentru ei, nici pentru flori! Puse deci semnal stânga şi intră pe Calea Dorobanţilor. Îi plăcea să scoată bani de la sucursala de la Piaţa Dorobanţi - acolo "o introdusese" Ştefan, şi-o lăsau să intre ca un gangster cu pocnitoarea la brâu... Se asigură în oglindă că BMW-ul negru din spate nu fusese "surprins" de mişcarea ei automobilistică şi se concentră asupra traficului.

Venea primăvara. Iar ea negociase cu regele şi obţinuse o aprobare, pentru "renaturarea" curţii de la Cernica. Voia s-o umple cu flori frumoase... şi să planteze un cireş şi-un piersic. Va insista ca de curtea aia să se ocupe Diamant. Ca să înţeleagă şi el ce însemna a avea zi de zi grijă de un lucru... Că o să-i prindă bine, când s-o însura! Da' el o să facă analogia aia atunci când o s-o ridice pe Florentina în cârcă, iar prinţesa o să-l răsplătească băgându-i şi lui o cireaşă-n gură! Până atunci, mai era ceva-ceva... că presupunea că cireşul nu era de-ăla "ca-n poveşti", aşa că nu va rodi anul ăsta...

Semnal dreapta; parcă BMW-ul şi coborî. Încuia îndelung maşina, pentru că cei doi tineri trebuiau să ajungă în spatele ei - dispoziţie de organizare de la Ştefan, pe baza căreia primise aprobare să meargă singură cu BMW-ul prin România şi să ţină pocnitoarea în spate la curea atunci când nu-şi lua geanta...

Mergeau la bancă!

Individul de la masă se uita lung la ea. Atât de lung, că parcă încerca mental să-i atragă atenţia! Ea nu-l băga în seamă. Pentru că, după părerea ei, orice fiinţă care servea ceva ingurgitabil acolo, pe trotuarul din Bucureşti, printre aurolaci şi câini vagabonzi, nu dădea dovadă de inteligenţă. I se deschise uşa. Intră - singură, că banca aprobase doar pocnitoarea ei... Bodyguardul se apropie, zâmbindu-i "cu toţi dinţii":

- Sărut mâna, dnă Cioroacă.

Scoase actele, zâmbindu-i cu înţelegere:

- Bună ziua.

Prezentă permisul de port-armă, că aşa fusese înţelegerea... Fu invitată şi însoţită la biroul directorului sucursalei. Care-o aştepta drepţi, cu mâna întinsă ferm... "Aşa, puştiule. Că din comisioanele mele mănânci tu o pâine. Iar când vin eu, vezi şi tu cum arată un cont în euro cu şapte cifre, pe persoană fizică..." Îi zâmbi amabil.

- Bună ziua.
- Bună ziua.

Şi-acum bodyguardul îi potrivea scaunul... Doamne, parcă erau nebuni! Dar aici, în Republica Bananieră România, ea era un VIP cu cont baban. Simţeau nevoia "s-o perieze" bine. O să chelească de la atâta periaj...

Şi-acum tânărul "bancher" o privea cu ochi tâmpi şi "saliva" după o dispoziţie, un ordin, un mârâit - orice! Numai că ea nu era o contesă scorpie, aşa că îi oferi acelaşi zâmbet "dulce":

- Azi fac o retragere.
- Ce sumă?
- 10.000 de euro.
- Îi doriţi în euro, sau în lei?
- Jumi-juma.

Că plănuia să facă cumva şi să-i ia Florentinei un pat, la Cernica. O să fie greu; pe lângă spaţiul limitat, mai era şi dorinţa lui tati de-a adormi personal prinţesa...

Individul tocmai o anunţase telefonic pe casieră că avea de numărat; şi-acum îi scria personal formularul. Ca să nu obosească ea...

Domnişoara de la celălalt ghişeu lăsase baltă clientul şi-i aducea ei o cafea... Refuză, zâmbind; ceşcuţa poposi totuşi în faţa ei, de parcă individa era "programată" sau oarbă...

Telefonul începu să piuie; îl scoase şi privi mirată numele: Isamu? Dar ce se întâmplase? Apăsă butonul:

- Da.
- Bună.
- Bună.

- Am o problemă cu prinţesa.
- Nu pot să cred: tu ai o problemă cu prinţesa?

Isamu râdea:

- Vrea la Kaufland!
- Păi atunci eu zic s-o duci la Carrefour, nu?
- Nu, că ea vrea la Kaufland! Te rog, vorbeşti cu ea?
- Sigur!

Prinţesa voia neapărat la Kaufland - era un adevărat moment de criză la Cannes...

- Mami, Isamu nu duţe la Kaufand!
- Bună ziua, Florentina.
- Bună, mami! Veau la Kaufand!
- Prinţeso, nu există Kaufland la Cannes.

Tăcere, preţ de-o secundă. Apoi prinţesa făcu o legătură:

- Atunci megem la Kaufand Fanţa!
- Nu există Kaufland în Franţa. Ştii de ce?
- De ce?
- Kaufland este un cuvânt în limba germană. În Franţa, nu poate să se numească tot Kaufland. Şi atunci, i-au găsit un nume în limba franceză. I-au spus Carrefour. Dar tot Kaufland este!
- Daa?
- Da. Serios! Nu ţi-a spus tati?
- Nu.
- Ei, o fi uitat. Spune-i lui Isamu să vă ducă la Carrefour. Că tot Kaufland e, dar cu alt nume.
- Bine, mami! Te ubesc, mami!
- Şi eu te iubesc, prinţesă mică!
- Paa, mami!

Auzi tonul... Zâmbi slab: prinţesa făcea progrese considerabile. Partea cu "te ubesc" apăruse a doua zi după ziua ei - după deschiderea cadourilor. Întâi o auzise tati; la câteva secunde după, o auzise şi ea. Iar de-atunci prinţesa "studia" de zor capitolul "formule de adresare". Sigur, mai erau unele retuşuri de făcut. Ca de exemplu salutul de la început... Şi aşteptarea salutului de la final. Dar o înţelegea - că era domnişoară, era prinţesă şi se grăbea la hypermarket...

Ia să citească ea formularul ăla - că individul se emoţiona în prezenţa contului cu şapte cifre, iar data trecută trebuise să rescrie hârtia... Da. Acum era bine "din prima". Se iscăli "savant" - aşa primise dispoziţie de la rege, să-şi facă o semnătură "savantă" pe care s-o folosească în relaţiile cu băncile şi alte instituţii, de stat în principiu. Iar casiera "prinse startul" - lăsă baltă frumuseţe de coadă şi ieşi, cu plicul şi hârtiile în mână. Doamne, cât de agitată era femeia aia! Venea fuguţa, pe tocurile alea incomode...

Primi plicul; îl împinse în buzunarul interior al gecii şi-i semnă şi ei tranzacţia. Luă şi copia ei şi se ridică:

- Mulţumesc.
- Cu multă plăcere.

Bun! Piruetă...

Ceva îi spunea să se oprească. Să nu facă pirueta până la sfârşit. Îşi ascultă instinctul - corpul se roti, dar ochii rămaseră aţintiţi asupra cozii de la casierie...

Roberto mai avea puţin şi leşina. Se holba la ea, cu gura întredeschisă, şi probabil că se întreba dacă ceea ce vedea era aievea - sau încasase un par în cap şi-acum avea coşmaruri...

Ei bine, n-o să-l lămurească. Nici măcar cu un zâmbet! Că nu mai avea datorii la ei - la nici unul din ei. Iar Manolache devenise, pentru ea, un nume din cartea de telefon. Unul din alea două pagini de Manolache care nu erau "daţi la secret".

Ieşi din bancă iar cei doi tineri o urmară îndeaproape. Insul "staţionat" pe trotuar îi zâmbea tâmp, încercând probabil să pară interesant şi complicat... Întoarse capul spre tânărul din stânga - ca să fie sigură că era auzită şi la masa de pe trotuar:

- Crâşmele astea cu scaune pe trotuar mi-aduc aminte de epoca comunistă. Aşa stătea mamaia pe scăunel, la coadă la lapte!

Guardul ei râdea şi aproba:

- Tot printre maidanezi şi tomberoane de gunoi.

Reveni spre BMW - că, la urma urmei, nu era plătită să le facă educaţie spilcuiţilor de Dorobanţi:

- Mergem la Băneasa acum.
- Am înţeles.

Mm, straşnică regulă! Îi plăcea să fie regină... alături de Ştefan...

Urcă la volan, porni motorul, se asigură că BMW-ul negru era pregătit... Şi porni cu demaraj: cireşul, piersicul şi florile. Şi-apoi probabil că ieşeau undeva, în natură - că vremea era superbă, iar la Cannes era din nou linişte...

Fericirea

Două surprize

Dacă vrei să fii fericit,
Oferă fericire.

12 martie 2006 - duminică

Ana-Maria

Florentina se pregătea de culcare. Adică stătea tolănită în fotoliul ei de puf şi-i cânta păpuşii de cârpe, ca s-o culce. Ea "studia" şifonierul, că mâine era programată o ieşire în parc şi trebuia "să negocieze" încă de azi un trening...

... Cum-cum? Ce spunea prinţesa?

... Nuu, probabil că i se păruse. Florentina începuse să culce păpuşile din momentul în care Ştefan decisese să n-o mai lase să adoarmă singură. Că avea doar doi ani, iar "independenţa" aia se numea de fapt "privare de sentimente părinteşti". Aşa că, în fiecare seară, soţul ei o lăsa s-o schimbe pe Florentina, s-o urce în pat, să o îmbrăţişeze şi s-o sărute de "Noapte bună"... după care o trimitea în dormitor şi rămânea el cu prinţesa. În fiecare seară, fără excepţie. Nu ştia dacă-i şi spunea ceva; presupunea că da, la cât de vorbăreaţă era prinţesa lor. Dar în principiu ţinea mânuţa micuţă în mâinile lui. Uneori îi aranja buclele violente care i se lipeau de frunte şi-o făceau să transpire... Iar Florentina închidea ochii şi adormea cu un zâmbet mare pe buze şi un chip destins...

Stop! Auzise din nou! Era ceva în romanes! Începea cu "Tu eşti", dar mai departe nu înţelesese! Se mută "strategic" la prima uşă a şifonierului - că voia neapărat să audă...

Lăsă uşor capul spre spate; o privea cu coada ochiului... Fotoliul de puf era "o nebunie" moale şi comodă. Prinţesa ţinea păpuşa în braţe şi-i mângâia firele de aţe cusute pe post de păr... Şi-i cânta uşurel un cântecel nedefinit...

"Tu eşti sceptrul meu."

Ptiu, drace! Închise uşa şi se grăbi să se aşeze lângă ea:

- Prinţeso, ce-i spui tu acolo păpuşii?
- Tu eşti sceptrul meu.

În romanes... Încercă să nu-i arate şi ei cât de uimită era de fapt:

- Păi ce înseamnă?
- Nu stiu.
- Păi cine spune aşa? Unde ai auzit cuvintele astea?
- Tati ziţe asa.

Stop! Că i se tăiase respiraţia... Ochişorii negri o priveau cu atenţie - aşteptau următoarea întrebare. Ea trebuia să-şi învingă panica... Dar nu putea... pentru că ceea ce aflase acum "o lovise" zdravăn...

- Foletina faţe nani si tati vine si faţe asa...

Ciufulea păpuşa şi-i trăgea aţele spre spate...

- Si ziţe asa!

Şi iar spunea cuvintele alea, pe care fetiţa de doi ani nu avea unde altundeva să le fi auzit... Zâmbi slab şi aprobă cu capul:

- Bravo! Şi tu îi spui păpuşii la fel, ca să adoarmă şi ea. Nu?
- Da. Mami, da' ce este "tu eşti sceptrul meu"?
- Este un fel de vrajă. Ca să dormi bine şi să nu visezi urât.
- Aha... Tati stie vlăji?
- Ei, câteva!
- Tati faţe vlăji la păpusă...

Daa, prinţesa suferea mult de când se rupsese mâna păpuşii mari pe care tati o cumpărase nu foarte demult şi cu care prinţesa dansase într-o după-amiază rock'n'roll ca la televizor. Negă încet:

- Nu, puiule; tati o să repare păpuşa. Că s-a stricat - şi nu se rezolvă cu o vrajă. Hai; facem nani?
- Stai puţin! Păpusa faţe nani pima!

Bine; o lăsa să adoarmă păpuşa. Se ridică şi aproape că se ciocni de Isamu. Tresări, că o speriase serios...

- Ce înseamnă?

Adică auzise? Ştia? El ştiuse şi nu suflase o vorbă? Primi imediat şi explicaţia:

- Pornisem spre scări, când te-am văzut albă ca varul lângă ea. Ce s-a întâmplat? Ce spune Florentina?
- ... În fiecare seară, Ştefan stă lângă ea până adoarme. Şi-i spune "tu eşti sceptrul meu", în romanes.

Ochii negri o priveau lung, serioşi - pentru că Isamu înţelesese foarte bine ce însemnau cuvintele alea...

Ochii ei îl întrebau dacă, în opinia lui, venise vremea mobilării camerei goale de la doi...

Primi o aprobare scurtă cu capul; bărbatul ieşi, nici prea grăbit dar nici prea încet. Şi...

Şi renunţă la ideea urcatului în dormitor - că nu putea da ochii cu Ştefan acum, înainte să se gândească la acele cuvinte! Se aşeză în fotoliu; îşi compuse iar masca aceea obosită, dar zâmbitoare, şi închise ochii.

"O să vezi într-o zi un rege, cu coroana pe cap, sceptrul în mâna dreaptă şi regina în mâna stângă." Cuvintele ţaţei Dida deveniseră extrem de clare acum. Iar prin prisma lor, următoarele ei cuvinte îi ridicau o problemă mare: "fii tu însăţi şi n-ai să greşeşti niciodată". Să fie ea însăşi...

Ţaţa Dida "o nimerise" de fiecare dată - chiar şi atunci când fusese tuşica Didonia. Îi vorbise deci despre rege şi regină; iar regele avea un sceptru şi o coroană. Deşi şarada era simplă ca bună-ziua, nu se gândise la ea până acum decât prin prisma coroanei. Băieţelul - coroana - fusese principala ei preocupare. Şi omisese prinţesa. Sceptrul regelui.

Anul trecut, regele îşi adusese regina acasă. Începuse deci să-şi contureze familia. Apoi venise şi prinţesa - sceptrul lui. Că de-aia o iubea şi-o răsfăţa atât de mult! Acum, regele ţinea sceptrul în mâna dreaptă şi regina în mâna stângă. Avea, cum s-ar spune, "mâinile ocupate". Iar singura persoană îndeajuns de "mare" şi de capabilă să pună coroana pe capul regelui era regina...

Venise vremea coroanei?

"Fii tu însăţi..."

Aşează uşor palmele pe locul unde va creşte cândva băieţelul lor...

Îi era dor de mişcările timide? Îi era dor de ecograf? Îi era dor de-un bebeluş micuţ şi frumuşel foc? Şi de pamperşi, şi de nopţile nedormite, şi de siropele şi creme, şi de scosul laptelui, şi de medici pediatri, şi de tone de mâncare scurse pe haine şi mobile...

"Ana-Maria! Gata cu prostiile! Vrei să aduci pe lume un băieţel, alături de Ştefan?"

...

"Da."

Îşi pusese acea întrebare, fusese ea însăşi şi răspunsese cu sinceritate. Un răspuns ferm, puternic, 100% pozitiv. Da, voia să simtă iar mişcările timide. Da, voia să meargă iar la ecograf şi să-l urască pentru că scotea imagini neclare. Da, voia să ţină în braţe un bebeluş micuţ şi frumuşel foc. Şi ştia că îşi va privi soţul, îl va vedea ţinându-şi băiatul în braţe şi nu va mai simţi nici oboseala, nici efortul, nici lipsa timpului de duş, nici săritul peste mese... Nu vor mai conta nici orele de îngrijorare şi nesomn lângă micuţul care avea febră... Nici spaimele inerente primilor paşi nesiguri... Va conta doar **Ea**: familia lor. O familie completă. Că erau patru scaune în jurul mesei din living... iar camera aia de la etajul doi stătea goală...

Oare Ştefan se mai gândea la Ramon? În ce măsură discuţia despre un băieţel îi va aminti de clipele înfiorătoare din spitalul din Paris? Oare câtă durere va fi în sufletul lui, când va revedea cu ochii minţii mormântul din şatră?

"Fii tu însăţi şi n-ai să greşeşti niciodată." Prea bine! Va fi ea însăşi!

Deschise ochii şi tresări; şi roşi uşor - că Ştefan se sprijinise de tocul uşii şi-o privea lung... Se ridică, râzând:

- Ia uite, că aproape am aţipit!

Florentina se ridică şi ea:

- Gata! Păpusa faţe nani!

Să-i pună repede pijamaua, "c-o prinsese"... Şi-acum se simţea privită, pentru că soţul ei nu se clintise din cadrul uşii... Îşi strânse uşor prinţesa în braţe:

- Noapte bună, prinţesa mea!
- Noapte bună, mami!

Un sărut pe frunte... că ea era sceptrul familiei... Micuţa se strecură sub pătură; Ştefan intră şi se aşeză pe marginea patului... Ieşi.

O să-l lase să facă ce vrea el. Să-i spună prinţesei ce vrea el. Ea trebuia să ajungă în dormitor, să se schimbe şi să se bage în pat. Trebuia să se gândească temeinic la un mod de a-l anunţa şi pe el... Şi trebuia, bineînţeles, să găsească un mod de a discuta cu el! Regele va fi super-concentrat de bulibaşă, din clipa în care va afla că visul lui se materializa în burta ei! Presimţea multe discuţii în contradictoriu, începând cu tocul pantofilor gravidei şi terminând cu meniul viitoarei mămici. Şi, desigur, vor mai fi zborul cu avionul, purtarea pocnitorii la curea, purtarea curelei la pantaloni, purtarea pantalonilor în sine - că "ar fi ţinut-o", când s-ar fi aşezat... Culoarea perdelei pentru camera de la etajul doi devenea o problemă minoră!

Se aşeză pe marginea patului, în întuneric. Nu-i venea să creadă! Ştefan nu pomenise nimic despre coroană; nu-i dăduse indicii - că dacă ar fi vrut să-i "transmită" ceva prin intermediul sincerităţii prinţesei, ar fi "transmis" în română! I-ar fi spus multe poveşti cu doi copii la părinţi şi i-ar fi povestit amintiri frumoase de pe vremea când el şi Diamant fuseseră preşcolari - şi-ar fi lăsat cutia Pandorei deschisă. N-o făcuse...

Îl rugase, înainte să plece cu el, să nu-i impună termene. Şi n-o făcea. Dar avea un suflet mare şi tânjea după un băieţel; probabil că, atunci când şoptea cuvintele alea, îşi închipuia că Florentina dormea dusă. Şi-şi făcuse probabil în minte o minciunică nevinovată, sau o traducere modificată, în caz că prinţesa îl auzea şi voia să ştie ce-i spunea tati. Ei bine, îl auzise; iar el nu ştia asta, pentru că tocmai aflase ea...

Se ridică şi intră în baie: să facă un duş şi să se bage în pat. Iar în timpul ăsta, să caute un motiv plauzibil ca să ajungă la un ginecolog.

Ştefan

Prinţesa dormea dusă. Zâmbea larg, pentru că tati stătuse din nou lângă ea şi-o ţinuse de mânuţă... Se aplecă şi-o sărută pe frunte. Şi şopti, privind-o lung:

- Tu eşti sceptrul meu...

Se ridică şi ieşi. Şi oftă greu, pornind spre scări: acum, să afle de ce soţia lui îşi pusese din nou pe chip masca aia cu zâmbetul obosit. Înainte de Revelion, o folosise pentru momentele când se gândise la fetiţa lor; oare ce se întâmplase, de-o folosea şi acum?

Intră în dormitor şi zâmbi slab:

- Ce s-a întâmplat?
- Tocmai mi-am dat seama că sunt uitucă. Dar nu cred că e o problemă mare...
- Ce problemă? Ce-ai uitat?
- Controlul de la şase luni.

Controlul... Ptiu! Că uitase şi el de controlul steriletului! Soţia lui se întinse lung:

- Dar e control, nu antibiotic. Poate să întârzie două-trei zile, până găsesc un cabinet şi-o oră liberă la care să mă programeze.
- Nu cred că ar trebui să fie vreo problemă... Fac un duş şi vin şi eu.

Cum naiba reuşise să uite de controlul ăla? Că lui îi spusese medicul ce-are de făcut! El primise cartonaşul de la sterilet! El citise datele scrise de doctor cu pixul! Iar el fusese euforic şi uitase să le bage în planner-ul telefonului! Mm...

Ana-Maria

Gata; acum chiar se culcau! Că era aproape miezul nopţii - şi chiar nu mai făcea faţă unei noi reprize de apăsat butoane...

Se întoarse spre el şi-l privi lung. Ochii verzi priveau tavanul. Ea îl privea lung... Ştefan se gândea la ceva. Încerca să ascundă asta - că nu se mişca, iar respiraţia era sacadată şi uşoară. Încerca să-i lase impresia că dormea dus - dar privea tavanul...

"Măiculiţă, Doamne, ce frumos eşti!" Îşi amintea cum îi pusese palmele pe masă şi-l sărutase... Şi-apoi el îi cuprinsese uşor capul cu palmele şi-o sărutase în avion... şi-i arătase cât de mult însemna acel sărut pentru el...

Era frumos ca-n poveşti. Iar toată viaţa ei devenise o lungă poveste superbă, splendidă, cu o regină care se simţea iubită şi un rege pe care regina lui îl iubea mult... Porţile alea Disney...

"A fost odată ca niciodată o fată frumoasă şi un prinţ extrem de frumos"...

Închise ochii, zâmbind slab: mâine va găsi un doctor cu cinci minute libere în program. Şi-apoi va scrie povestea fetei frumoase şi-a prinţului extrem de frumos. Şi-apoi Ştefan o să chiuie şi-o să joace...

14 martie 2006 - marţi

Ana-Maria

Nu mai avea răbdare. Ce-şi tot făcea muierea aia acolo? Îşi mai "cioplea" o gaură?

Era răutăcioasă; fiindcă era nerăbdătoare. Ştefan n-o lăsase ieri să ia toate cabinetele ginecologice la rând, să găsească un doctor cu cinci minute libere. Se documentase pe net şi-o pusese să sune la cea mai bună clinică din Cannes. Că era doar sterilet, nu antibiotic! Iar ea aşteptase, cuminţică, trecerea orelor... Şi fusese greu - că ochii verzi nu prea stătuseră ieri în birou...

Şi-acum, când în sfârşit îi venise rândul la "consult", muierea aia din cabinet nu se mai îndura să iasă! Mm, îi venea să ţipe "Bombă! - şi să scoată pocnitoarea din geantă şi să-l sechestreze pe medic cinci minute...

Nu era numai nerăbdarea ei; problema erau şi tinerii din BMW, şi Gilles - care îşi făcea preocupări pe lângă uşa cabinetului. Cu cât stătea ea mai mult înăuntru, cu atât mai suspicios putea deveni soţul ei. Probabil că telefonul ei era urmărit prin GPS, ca de obicei...

Uşa se deschise; slavă Cerului! Individa ieşi cam pe trei cărări... Aoleu, făcuse un chiuretaj! Acum regreta că se gândise la "cioplitul unei alte găuri"; că asta s-ar fi terminat cu internare la spital... Asistenta o privi lung, zâmbitoare ca o zi de primăvară; se ridică şi o urmă în cabinet.

- Bună ziua.

- Bună ziua, dnă Cioroacă. Luaţi loc, vă rog.

OK; alt timp pierdut aiurea... Dar dacă voiau ei musai "să joace ca-n filme"! Individul primi o fişă, se holbă în ea şi-o privi lung:

- Deci doriţi un consult.

- Nu; de fapt, doresc să-l scot. Şi să-mi fac analizele.

Şi-acum părea uşor tâmp...

- Dar nu puteam să spun asta la telefon. Că abia diseară e programată "marea veste" în familie.

Şi-acum rânjea... "Şi nu ţi-aş fi zis, dacă n-aş fi ştiut că habar n-ai cine-i soţul meu! Că mă pârai, răutate mică şi cheală şi trăgătoare de timp ce eşti!" Acum îi venea să râdă...

- Atunci mergeţi să vă schimbaţi.

În sfârşit! O urma pe asistentă... Operaţiunea asta, pe care medicul Petrescu o "acoperea" în zece minute cu tot cu "bună ziua" şi "la revedere", o să-i mănânce o oră din viaţă. Dar ce să facă, dacă trebuia să-l scoată azi? Acum? Cum să aibă ea răbdare până la următoarea vizită în România? Când ea ar fi vrut să se urce pe masa aia peste cinci minute şi să nască deja?

Gata. Acum i-l scotea? Se întorceau în cabinet... "Haai, domn' doctor; te-apuci odată?" La şi jumate exact cuvintele astea o să i le zică! Era şi 28...

Şi gata! Sus pe masă! În sfârşit!

... Privea tavanul; zâmbea tainic şi privea tavanul, pentru că abia aştepta să ajungă acasă şi să scrie povestea! O să cuprindă în ea trecutul, prezentul... Şi-i va arăta soţului ei că, în viitorul ei, el ocupa locul central. Ea o să stea în stânga - aşa cum spusese ţaţa Dida. Ca să se-mplinească ceea ce spusese ţaţa Dida.

- Gata. Să nu vă ridicaţi...

Evident că nu se ridica...

- ... Gata.

Serios?... De fapt, da; cam atâta-i lua şi doctorului Petrescu. Se ridică.

- Analizele sunt gata vineri.

- Vin personal să le iau.

- În regulă, dnă Cioroacă. Vă doresc o zi bună... şi vă aştept, cu soţul, la ecografie!

Aprobă şi se grăbi spre uşă:

- La revedere deci.

- La revedere.

Oof, cât era ceasul?... Îi ierta! Gata! Că-l scoseseră! Se grăbea să plătească... Aoleu!

- Pot achita cu cash?

- Nu, ne pare rău...

... De fapt, probabil că Ştefan va printa acel extras de cont şi va încercui tranzacţia cu albastru. Şi-o va pune într-un dosar, în birou - amintire. Îi dădu cardul... Toţi erau moşcăiţi aici... Şi gata!

Ieşi şi trase adânc aer în piept. Gata! Acum se ducea la... cumpărături. Va căuta o librărie mică - foarte mică! Atât de mică încât să nu accepte plata cu cardul! Era sigură că francezii erau mult mai grijulii decât românii când venea vorba despre pregătirea viitoarelor mămici! Iar ea o să lase cărţile în torpedo... până poimâine.

Ştefan

Gata? Venise? Coborî scările şi-o luă de mână:

- Ce-a zis? E OK?

- Da.

- Cum a zis?

- "Dnă Cioroacă, şi dvs, şi steriletul sunteţi foarte bine. Vă aştept la următorul control peste un an."

- Perfect. Hai!

Ana râdea şi-l urma - că o ducea să-i facă o surpriză... O ducea la cumpărături. Plănuia să cumpere ditamai castelul gonflabil, pe care să-l pună în curte. Şi o piscinuţă mică, pe care s-o pună lângă piscina mare de la doi. Plus restul de "gonflabile" - mingii, saltele, colăcele, vestuţe... Acuşi venea vara, iar prinţesa lor o să vrea să stea mai mult pe-afară!

Ana-Maria

Tati o culca pe Florentina. Ea căsca de mama focului şi încerca să adoarmă prima. Şi nu-i reuşea, pentru că nu-i era somn...

Din clipa în care ieşiseră pe uşă, Ştefan o ţinuse foarte ocupată. Merseseră la cumpărături, apoi se întâlniseră cu prinţesa şi luaseră masa la un restaurant, şi-apoi se plimbaseră pe Croisette. Nu reuşise, deci, să scrie un cuvinţel din povestea aia... Şi cum lucrurile trebuiau făcute într-o ordine clară şi de bun simţ, azi "avea migrenă". Că n-ar fi vrut să se întâmple tocmai azi, înainte să afle şi el că gata, se putea întâmpla oricând...

Uşa se deschise, se închise... iar soţul ei şopti:

- Ce e? Nu te simţi bine?

- Nu prea.

Îl îngrijorase - că venea "lansat" la ea:

- Sunt numai urechi.

- ... Mă cam doare stomacul. Cred că am făcut exces de ketchup.

Ochii verzi o priveau lung, serioşi... Soţul ei şopti:

- Ce e, Ana? Ce te frământă? De aseară, te simt preocupată de ceva.

Să fie sinceră?... OK.

- Schimbă-te şi tu şi-ţi spun.

Aştepta... că se grăbea să se schimbe şi să afle... Patul se lăsă uşor; fu trasă şi răsucită spre el... Se ghemui în braţele lui:

- Adevărul e că îţi pregătesc o surpriză. Şi cum surpriza ta de azi mi-a cam zăpăcit planurile, o să-ţi primeşti surpriza mâine. Până atunci însă, mi-aş dori foarte mult să mă adormi... ca să fiu odihnită mâine, pentru că e o surpriză complicată şi trebuie să fiu foarte atentă...

Ştefan începu să râdă:

- Nu-mi dai nici un indiciu?

Negă grăbită... şi-apoi distorsionă adevărul, îmbunătăţind toto-

dată surpriza de mâine cu o idee nouă:

- OK. E de la Victoriţa.

- ... Victoriţa...

- Victoriţa secretoasa.

Soţul ei râdea în hohote, făcând-o şi pe ea să râdă...

- Bine. Azi te-adorm. Dar mâine îl trimit pe Gilles după energizante - că dacă e de la secretoasa...

Râdeau amândoi şi-şi ştergeau lacrimile... Adevărul era că, de când luase acea decizie, îşi dădea şi ea seama că era schimbată. Redevenise Ana-Maria din octombrie - cea care făcea poante picante şi-şi făcea soţul să oprească motorul şi să alunece în scaun...

Era fericită. Se simţea împlinită. Şi era ciudat, că - vorba aceea - nici nu se-apucase!

15 martie 2006 - miercuri

Ana-Maria

Victoriţa secretoasa fusese promptă - comandase de dimineaţă şi primise cutia la prânz. Era clientă fidelă, normal că o tratau cu maximul de promptitudine! Îi stătea al naibii de bine bluziţa aia obscen de scurtă...

"Hai odată, Anuţo! Hai, că se culcă copilu' şi se strică bunătate de planificare! Şi-şi pierde şi el răbdarea!" Că o tot întrebase azi: e cu alb, sau cu negru? E dintr-una, sau din două? Câte energizante să ia Gilles - un bax sau două? Se tachinaseră aşa toată ziua...

Îşi puse halatul, luă hârtia şi ieşi. Coborî uşurel treptele...

Perfect! Florentina nu adormise încă; dar avea ochii întredeschişi, semn că în maximum două minute or s-o audă sforăind. Ştefan era foarte atent la prinţesă. Intră deci uşurel, pe vârfuri... Se apropie de el...

Era atât de concentrat, atât de îngândurat că n-o simţise. Se juca cu degetele prin buclele brunete şi-i şoptea, ca pe-un descântec, că ea e sceptrul lui...

Puse mâna pe umărul lui; soţul ei tresări violent şi întoarse capul spre ea. Şi-i oferi o mimică panicată, de copil "prins cu gogoaşa"!

"Da, Ştefane. Te-am auzit. Iar în următoarele zece minute o să devii şi mai stacojiu." Ridică privirea spre Florentina:

- Prinţeso, ai adormit?

- Mmm...

Aproape adormise.

- Păi să nu adormi încă. Tati o să-ţi citească o poveste...

Şi-i întinse hârtia. Ştefan o luă, întrebând-o din priviri despre ce era vorba, care era planul, ce se întâmplase...

Nu-i răspunse la întrebări. Se aşează pe covor şi puse capul pe piciorul lui. Aştepta acum - aştepta povestea. Şi porţile Disney.

Ştefan

Ce naiba se întâmplase? Ana era schimbată; acum îi adusese hârtia aia şi-l punea să i-o citească prinţesei...

"Îl prinsese" şoptindu-i Florentinei... Vor discuta despre asta peste vreo zece minute. Momentan, trebuia să citească acele rânduri şi să culce prinţesa. Şi-apoi o să-i spună... Spera să poată să-şi găsească cuvintele; să nu se simtă grăbită, să nu creadă că-i impunea termene...

Plecă privirea spre rândurile ordonate. Păi să citească, nu? Încetişor, că Florentina trebuia adormită urgent!

- A fost odată ca niciodată, că dacă n-ar fi nu s-ar povesti. A fost odată o fată frumoasă, care locuia într-un tărâm îndepărtat. Şi era frumoasă cum alta nu-i! Şi într-o zi a apărut un băiat, care a luat-o şi a dus-o într-un oraş mare.

Aici era ceva în neregulă. De la tărâm, Ana "sărise" la băiat şi la oraşul mare. Deveni extrem de atent la semnificaţia cuvintelor pe care le rostea:

- Acolo, fata s-a mutat la alt băiat; iar el voia să se căsătorească cu ea. Dar, pentru că fata văzuse deja un cavaler, şi-i plăcuse de el, şi nu l-a vrut pe băiatul cel nou, el a dus-o la un vânător. Iar vânătorul cel rău a furat-o şi a dus-o în pădurea împietrită.

Oftă greu - acum înţelesese povestea aia alambicată. Florentin era cavalerul; iar el o răzbunase personal cândva pe fata frumoasă şi-i trimisese un SMS... şi poliţia la uşă...

- Tati, mai spune!

Aoleu, prinţesa! Trebuia să citească mai departe! Miza pe faptul că mintea nevestei de bulibaşă nu putea scrie anumite lucruri într-o poveste rostită lângă urechile prinţesei - şi citea:

- Dar cavalerul a venit după ea. Şi a salvat-o şi-a adus-o înapoi în oraş. A dus-o la el acasă, unde mama şi tatăl lui au plăcut-o mult. Şi fata frumoasă s-a căsătorit cu cavalerul. Şi-atunci ea s-a gândit să încerce să-l facă rege, ca să-i mulţumească pentru că o salvase din pădurea împietrită.

De ce? De ce făcuse asta? De ce ţinuse musai să rememoreze tot trecutul ăla alambicat şi amar? Ridică privirea spre ochişorii negri... Erau din nou întredeschişi; trebuia deci să continue, ca s-o adoarmă...

- Şi-a încercat să-i facă o coroană, dar a pierdut-o.

"Şi a plâns mult fata frumoasă; şi-a suferit, că şi ea voia să aibă un copil..."

- Şi-apoi, pentru că într-o noapte a visat un sceptru,

Stop! Sceptru! Lăsă hârtia pe pat, dar Ana şopti:

- Citeşte mai departe, tati.

O privea lung...

Pusese capul pe piciorul lui şi asculta cu ochii închişi. Nu era nici încruntată, nici tristă... I se părea un pic nerăbdătoare - dar nu voia să creadă asta, pentru că îi vedea doar profilul şi nu era sigur... Reluă fraza, pentru că trebuia să fie atent la fiecare cuvinţel:

- Şi-apoi, pentru că într-o noapte a visat un sceptru, fata frumoasă i-a făcut cavalerului un sceptru. Şi apoi a apărut prinţul de la Apus.

Zâmbi slab: pe Florentin îl numise cavaler, pe el - prinţ. Probabil pentru că, în poveştile pentru prinţese de doi anişori, termenul "conte" ar fi gonit somnul şi-ar fi iscat întrebări... Chiar era curios, ce scrisese Ana despre partea asta! Aşa că citi mai departe:

- Iar prinţul de la Apus s-a îndrăgostit de fata cea frumoasă şi-a furat-o. Dar o femeie bătrână, care stă mereu deoparte şi vede pe toată lumea, aruncase o vrajă peste fata cea frumoasă. Şi ea n-a avut ochi pentru frumosul prinţ, iar el n-a vrut să-i rupă inima; pentru că el o iubea, şi voia ca şi ea să-l iubească. Şi ea nu putea să-l iubească, pentru că era vrăjită!

"Şi pentru că prinţul de la Apus era cam golănel, aşa..." Dar era o poveste pentru doi anişori, nu o "analiză obiectivă pe două' de pagini". Continuă deci:

- Şi-atunci prinţul de la Apus a dus-o pe fata frumoasă înapoi la cavalerul ei! Dar cavalerul se schimbase mult... Şi, într-o zi, cavalerul i-a spus fetei că sceptrul nu-i mai era de ajuns. Şi a pus-o să-i facă şi o coroană frumoasă, pentru că el vrea să fie rege. Numai că fata s-a supărat pe cavaler. Pentru că el nu avusese grijă de ea. Şi nici nu se purta frumos cu ea!

"Şi-o lovea şi-i vorbea urât şi-o ţinea zi-lumină să vândă papuci şi lanterne - şi nu-i păsa când o vedea că plânge..." Continuă:

- Şi-atunci, prinţul de la Apus s-a întors în oraş. A aflat ce se întâmpla şi a venit la fata frumoasă. I-a spus că o iubeşte şi că nu s-a supărat pe ea pentru că l-a refuzat prima oară. Şi că plănuia s-o ia în ţara lui şi s-o facă regină, iar el să fie rege. Şi pentru că femeia bătrână a ştiut ce face cavalerul, şi nu i-a plăcut cum se purta cavalerul cu fata frumoasă...

"Şi pentru că şi-a băgat Diamant coada şi talentul teatral" - că murea dacă nu făcea şi el o adăugire în punctul ăsta...

- ... ea a desfăcut vraja, iar fata a plecat cu prinţul. Şi când a văzut aşa, cavalerul s-a supărat şi i-a trimis prinţului sceptrul.

Ridică privirea spre prinţesă: dormea dusă, zâmbitoare...

Se aplecă şi-o sărută pe frunte. Şi mută hârtia în mâna dreaptă, pentru că mâna stângă se mută pe umărul soţiei lui... Continuă să citească, în şoaptă:

- Şi-atunci fata cea frumoasă s-a gândit un pic la prinţul ei... Prinţul de la Apus o avea acum pe fata frumoasă şi un sceptru. Şi pentru că fata îl iubea mult, şi pentru că prinţul intrase în inima ei iar ea era îndrăgostită de el, i-a făcut o coroană...

... Nu mai putea reacţiona... Nu putea nici măcar s-o privească! Ana scrisese, pe hârtia aia...

Ana-Maria

Mâna de pe umărul ei va începe în curând să tremure. Şi mai era poveste! Ea una găsea fascinantă povestea aia! Zâmbi slab, în romanes:

- Termină povestea, Ştefane.

Şi totuşi, nu se clintea... Se răsuci cu faţa în sus şi privi lung hârtia dintre ea şi ochii verzi:

- Te rog, termină povestea.

Ştefan

Trebuia s-o termine. Acolo, în rândurile alea, era viitorul. Iar viitorul începea cu coroana lui. Cu băiatul lui...

- ... Şi i-a pus-o pe cap. Şi-atunci el a devenit cu adevărat rege. Şi de-atunci aşa au rămas: el rege peste tărâmul de la Apus, purtându-şi coroana pe cap, ţinând sceptrul în palma dreaptă şi mâna reginei lui în palma stângă... Şi-au avut mulţi copii, regina şi regele de la Apus; şi băieţei, şi fetiţe. Şi toţi au crescut mari şi frumoşi, şi-au devenit regi şi regine... Şi-am încălecat pe-o şa, şi am spus povestea aşa...

Povestea viitorului lor... A viitorul lui...

Ana-Maria

Gata. Povestea se terminase, minora dormea dusă... Ea aştepta să se mute hârtia, ca să-i vadă ochii. Abia atunci va şti dacă făcuse o greşeală. Oricum, se pregătise şi pentru asta. Aştepta doar mutarea hârtiei...

Tresări! De ce plângea? Ochii verzi înnotau în lacrimi! Pentru Dumnezeu!

Se grăbi să se ridice, dar fu imediat trasă pe genunchii lui. Iar palmele reci îi prinseră uşor capul; Ştefan o privea lung şi-i arăta, cu sinceritate, că nu credea... Într-un târziu, soţul ei plecă încet capul şi scăpă un suspin:

- ... Dacă faci asta pentru mine...

Ei, na! Îi prinse şi ea capul în palme şi insistă să-l privească în ochi:

- O fac pentru noi. Ca să fim o familie completă. Ca să fim împliniţi. Ca să văd toate scaunele din living ocupate...

Şi n-o credea - că nu bănuise nimic, şi-l cam "doborâse" cu aşa o veste... Trebuia să-i dea certitudinea că nu-l minţea! Aşa că şopti:

- Ieri, nu am făcut un control. L-am scos.

Uau! În mai puţin de-o clipă, o prinsese într-o îmbrăţişare straşnică! Nu voia să spună "Au" - că, la aşa veste mare, reacţia lui era justificată...

Na, că acum o împingea! Voia s-o electrocuteze un pic, să fie sigur că era sinceră...

Tii, ce fericit era! Lacrimile alunecaseră pe obraji - dar el radia de fericire! Zâmbi şi ea, în romanes:

- Pentru că vreau să-ţi fac un băiat. Aş vrea să fac o vrajă mare, ca-n poveşti, şi să-l fac acum, în clipa asta!

"Au!" O durea, că o strângea tare - dar nu se plângea decât în gând... Şi-acum decise să-l împingă ea uşor. Soţul ei se conformă imediat... Redeveni extrem de serioasă şi-şi impuse să nu roşească atunci când îl va anunţa că apăruseră "chestii contraceptive" în sertarul noptierei lui:

- Dar cum ştiu că asta nu se poate, iar decizia ţine de amândoi, am fost azi la cumpărături. Şi ţi-am pus o punguţă în sertarul noptierei. Din clipa asta, decizia îţi aparţine; oricând crezi că...

Ştefan

I-auzi! Deci decizia îi aparţinea! Păi să ia o decizie, nu?

Îşi ridică soţia pe braţe şi se grăbi să iasă. Trebuia să ajungă urgent

în dormitor. Nu la sertarul ăla - că se decisese deja. Iar dacă n-ar fi promis că nu-i va impune niciodată termene, ar fi pus-o frumuşel în pat şi i-ar fi spus: "Vreau să naşti acum! Că ştiu că şi tu vrei să naşti acum!"

Trebuia să ajungă la pat. Să-i arate că o iubeşte şi că e de acord cu decizia ei de a naşte cât mai repede. Nu azi - dar peste vreo nouă luni ar fi fost perfect!

Împinse uşa cu piciorul şi-şi puse soţia în picioare, pe pat. Îi prinse capul în palme şi-o privi lung-lung...

"Mi-ar place să semene cu tine; că eşti cea mai frumoasă fiinţă pe care-am văzut-o vreodată!"

N-o să-i spună asta. Dar trebuia să-i spună că era fericit - că vestea aia, decizia aia îl făcea atât de fericit încât simţea că timpul se oprise în loc iar el pluteşte, departe de pământ şi de soare şi de lună şi de oricine şi orice. Că erau doar ei doi, într-o linişte perfectă, iar în jur nu era decât întuneric şi cerul plin de stele...

Oo, Doamne! Visul lui! Îi dădu uşor drumul... Ana îl prinse de mână. De mâna dreaptă! Exact ca-n vis! Visul de care nu ştiau decât el şi Perla! Ridică mâna - iar ea parcă ştia, că întindea palma...

Îşi lipeau, uşor, palmele...

Pe prima pagină a albumului cu fotografii din castelul din Turenne erau scrise câteva versuri de Alfred de Musset. Ele deschideau acele amintiri superbe, mărturii ale frumuseţii căsniciei naşilor lui. O căsnicie cu bune şi cu rele, în timpul căreia însă mâinile lor nu se desfăcuseră niciodată. Zâmbi slab... şi i le spuse şi ei:

- Je suis perdu, vois-tu, / je suis noyé, / inondé d'amour; / je ne sais plus si je vis, / si je mange, / si je respire, / si je parle; / je sais que je t'aime.

Soţia lui rămăsese "interzisă"... Dădu drumul mâinii micuţe - şi-o luă în braţe.

Visul lui se va împlini.

16 martie 2006 - joi

Ana-Maria

Tresări şi deschise grăbită ochii - ce foşnea aşa? Soţul ei o privea lung... Ştefan şopti:

- Naanii... naanii...

Închise ochii, zâmbind... şi-i întredeschise cât să vadă... Cât să-l vadă luând punguţa din sertar şi mutând-o în coşul de gunoi. Regele decisese...

- Înainte să adormi la loc, vreau să-ţi spun că m-am gândit toată noaptea...

OK! Îl privea lung, pregătită să audă decizia capului de bulibaşă...

- ... Nu contează când se întâmplă. Eu unul ştii bine că nu mă grăbesc. Că am învăţat să am răbdare, iar lucrurile se întâmplă atunci când se întâmplă. Te rog să gândeşti la fel. Să nu-ţi impui termene. Că dacă iese o coroană stresată, e nasol, fă!

Terminase fraza aia oţărându-se la ea. Bufni în râs - şi el râdea... şi radia fericirea acelei decizii... Acum ar fi fost momentul ideal să ridice problema concentratului de bulibaşă băgându-şi nasul în sarcina ei. Aşa că zâmbi:

- Trebuie să-ţi amintesc că gravida nu trebuie stresată.

- Ştiu - şi promit că n-am să stresez gravida.

- Asta nu înseamnă că gravida nu e deschisă discuţiilor de tot felul. Îmi place să cred că sunt o fiinţă care acceptă sfaturi, ştie să le discute şi le aplică, atunci când sunt bune.

Ştefan aproba grăbit... Se întinse "din tot sufletul":

- Acestea fiind spuse, cred că micul dejun e o idee bună...

- OK; mă duc să aduc micul dejun.

Serios? Ridică mirată sprâncenele:

- Contele intră în bucătărie?

- La şapte jumate, da.

Aoleu!

- Aoleu! Abia şapte jumate e?

- Da.

- Aa, în cazul ăsta...

Se întinse din nou, de data asta "altfel":

- În cazul ăsta, cred că micul dejun poate să mai aştepte...

Mm - regele se întorcea lângă ea. Şi avea planuri clare.

Nu erau stresaţi - erau doar nerăbdători!

Ştefan

Cât era ceasul? Măiculiţă Doamne, zece jumate! Era foarte târziu! Nu-şi mai căută cartela - ciocăni la uşa biroului şi intră. Isamu zâmbea:

- Neaţa.

- Neaţa.

Îi întinse povestea:

- Vorbim după ce citeşti şi înţelegi tot.

Chinezul lui îşi aruncă ochii pe hârtie... şi se încruntă:

- Tu vrei să mă vezi făcând poezii în română!

- Asta ar fi o chestie! Că ştiu că-ţi place mult româna...

"Şi românii!" Se aşeză la birou şi deschise mail-ul. Aştepta...

Îl cunoscuse pe Isamu în iulie 2004, când nişte români fuseseră cât pe ce să-l omoare, în Rahova. Numai că trecuse el pe-acolo, "surfând" cu Grasu, BMW-ul şi manelele la maximum. Şi-l recunoscuse pe unul dintre atacatori. Insul era pe "lista scurtă" a duşmanilor care trebuiau reeducaţi urgent; intervenise deci în cafteala generală strict în măsura în care avusese de împărţit cu respectivul! Numai că, la vederea cuţitului lui, fugiseră toţi ca potârnichile... N-avusese suflet să-l

lase acolo, pe asfalt, sângerând ca la balamuc; Grasu îl urcase în BMW; îl duseseră la apartament... Şi-l puseseră pe roate, cu ajutorul acelui amic de nădejde salariat la SMURD. Şi abia după aceea chinezul ceruse un telefon şi "chinezărise" în receptor. Şi venise "artileria grea" şi-l luase pe sus. După vreo două luni, chinezul se întorsese la apartament sănătos, bine informat şi recunoscător. Şi făcuseră câteva afaceri împreună: chinezul cu marfa şi clienţii, el cu "contactele" şi transportul. Fructuoase afaceri - după fiecare reuşită, ieşiseră şi serviseră o cafea "de plăcere" în oraş... Se revăzuseră apoi la Paris, în ianuarie 2005, la o săptămână după ce închiriase apartamentul şi se mutase acolo cu Rubina. Şi fusese imediat convins, luat pe sus şi condus la Nisa, unde i se tăiase răsuflarea aflând pe cine salvase de fapt...

Şi uite-aşa începuse o lungă şi fructuoasă relaţie de afaceri. Relaţia de prietenie apăruse pe nesimţite - şi-acum Isamu se implica inclusiv în trimiterea de MP3-uri cu DHL-ul... şi în încălţarea păpuşii...

Păi îl va implica el mintenaş şi în organizarea unui alt eveniment! Extrem de important! Îl privea lung şi aştepta... Chinezul era tot mai concentrat... uneori tasta ceva şi citea "rezultatul" oferit de dicţionarul online... Îl văzu sprijinindu-se de spătarul scaunului:

- Păi să ne ocupăm de organizare, nu?

- Nu ştiu.

Isamu se încruntă scurt:

- Deşi ai răspuns în franceză, nu înţeleg...

- Am senzaţia că o grăbesc.

- Eu am senzaţia că ea te grăbeşte pe tine.

- A aflat ce-i spun prinţesei seara şi-a înţeles de ce-o spun. Şi acum se grăbeşte să-mi îndeplinească dorinţa. Mi-e frică să nu mă transform în florarul care-o goneşte spre căsătorie de teamă să n-o vadă dezmeticindu-se şi fugind...

- Fii serios! Situaţiile nu se compară!

- Ba se cam compară. Florarul a dus-o la primărie după trei luni jumate; eu o duc după cinci luni, din care două luni jumate am fost vecini sau departe unul de celălalt. Şi să nu-mi spui că luna-n plus face diferenţa!

- Mă îndoiesc că s-a înţeles cu el aşa cum s-a înţeles cu tine. Auzi? Ştii ceva? Tu vrei să te-nsori?

Aproba încet cu capul...

- Deci ne ocupăm de organizare, nu?

Aproba în continuare, deşi nu era prea convins că venise momentul... Isamu îl privea lung...

- Deci alaltăieri n-a fost la control.

Negă scurt, zâmbind cu subînţeles...

- ... Îţi dai seama ce-or să spună duşmanii? Că regele aurarilor s-a băgat de bunăvoie sub un papucel mărimea 37!

Ia uite-l! Râdea de el!

- Da' viaţa e ciudată; că papucelul meu poartă 36. De ce ne apucăm mai întâi?

- Eu mă apuc de telefon. Naşul are nevoie de două zile ca să desprăfuiască pe-acolo, deci el e primul pe care-l "pornesc". Tu porneşti odiseea actelor - că sigur ne trebuie un dosar stufos pentru ea, şi presimt că n-o să avem mai mult de 48 de ore la dispoziţie ca să-l "producem". Iar imediat cum naşul îmi spune data şi ora la care ne aşteaptă, te ocupi de transport şi rezervări. Apropo - vreau să-mi rezervi penthouse-ul de la Martinez.

- Uau! Câte zile?

- Doar o noapte - că-i ştii pe ei cum sunt...

Chinezul aproba... Scoase telefonul din buzunar:

- Până lămuresc eu cu naşul, te rog - găseşte-i o preocupare. Că ea va afla ultima.

- Bine; fie. O fac. Dar trebuie să-mi promiţi că scoţi pastilele de inimă din seif.

Dădu să aprobe; dar... Dar îşi aminti, şi se încruntă în glumă:

- Eşti nebun? Anul ăsta, nici măcar o aspirină!

Isamu râdea; îi făcea semn că uitase - şi ieşea... Păi să-şi sune naşul şi să-l anunţe că trebuia să desprăfuiască de urgenţă!

Ana-Maria

Cobora treptele; o auzea pe Adina vorbind cu Florentina. Deci prinţesa servise micul dejun şi era deja la lecţii. Intră - şi-o miră prezenţa lui Isamu:

- Bună dimineaţa.

- Neaţa, mami!

Sigur că-i fugea în braţe! Că de când se-mbrăcau la fel, alta era relaţia mamă-fiică! Pupicul de dimineaţă... O lăsă jos şi Isamu o anunţă, zâmbind:

- Te rog să nu te superi pe mine - dar ţi-l răpesc pe Ştefan azi.

- OK.

- Dacă vrei să schimbi programul, mă anunţi.

Programul? Ieşirea în parc, prânzul la restaurant, plimbarea prin mall după hăinuţe de primăvară pentru prinţesă... Negă scurt:

- În parc mergem; mai departe, rămâne de văzut.

Primi o aprobare cu capul; Isamu ieşi. Se întoarse spre prinţesă... şi se aşeză lângă ele, pe covor:

- Florentina, ia vino puţin...

O aşeză în braţele ei... şi-o privi drept. Şi zâmbi:

- Ştii ce ne-am gândit noi, eu şi cu tati? Noi ne-am gândit mult, în ultimul timp... Şi vreau să te întreb ceva.

Era atentă. Şi serioasă. Era pregătită să răspundă ferm - da sau nu. Acum era acum...

- ... Tu ai vrea să ai un frăţior? Sau o surioară?

Adina aplaudă scurt. Ia uite-o! Florentina avea o nedumerire:

- Ce este făţiol?

- Păi frăţiorul este un bebeluş

- Daa!

Bun! Ridică mirată sprâncenele:

- Sigur?

- Daa!

- Sigur-sigur?

- Da, mami!

Na, că se enervase prinţesa! Începu să râdă:

- Şi tu o să-i dai banana cu linguriţa...

- Daa! Ca la Pete!

- Exact. Şi-o să împingi căruciorul...

- Da! Ca la Pete!

"Săru' mâna, Ninuţo!" Trecu la părţile uşor "neplăcute" ale frăţiorului:

- Şi n-o să te superi când mami şi tati or să fie ocupaţi cu bebeluşul...

- Nuu, mami!

- Bine. Atunci a rămas stabilit: mami şi tati fac un frăţior pentru tine. Bine?

- Bine. Aide, du-te faţi făţiol!

Bufni în râs:

- Stai, prinţeso! Stai, că nu e aşa simplu!

Era sigură că Adina se gândea chiar acum că e totuşi extrem de simplu! Şi de plăcut, fireşte! Tocmai de-asta se ferea s-o privească:

- Mami şi tati trebuie să meargă la doctor...

- Ai lăcit?

- Nu; dar doctorul o să ne ajute să-l facem! O să pună o pastiluţă aici, în buricul lui mami... Şi bebeluşul o să crească în burtica mea. Şi când se face destul de mare, mami se duce iar la doctor; el o să-mi dea o altă pastiluţă iar şi buricul o să se desfacă... Şi doctorul o să-l scoată pe frăţiorul tău! Şi-abia după aceea ţi-l aducem acasă.

- Oof! Când aduci făţiolu?

- Peste vreo nouă luni, cred...

- E depalte?

Se gândi un pic... şi-şi înnăbuşi oftatul:

- Probabil când o să vină Moş Crăciun cu cadourile.

- ... Da' de ce?

- Păi bebeluşul trebuie să crească! Ia pune tu mâna aici...

Şi-i punea mâna pe burtă...

- Bebeluşul o să crească încet-încet, iar burta lui mami o să tot crească, ca să-i facă loc... Uite aşa de mare trebuie să se facă!

Prinţesa era uimită!

- Aşa s-a făcut şi când ai fost tu în burtica mea!

- Si pe umă faţe mic la loc?

- Păi, da! Uite! S-a făcut mic la loc, după ce-ai ieşit tu de-aici.

Gata - Florentina era liniştită din punctul ăsta de vedere. Numai că avea altă nelinişte acum:

- Si cum cheamă bebelusu?

- Nu ştiu. Trebuie să ne gândim, să vorbim şi cu tati... Eu am o idee, dar să vedem ce zice şi tati...

Prinţesa îşi aştepta răspunsul. Fără negociere. Închise ochii, preţ de-o secundă... Oare o auzea şi ea? Oare va şti că se ţinea de cuvânt?... Poate! Zâmbi slab:

- Gabriel. Mie mi-ar place să-l cheme Gabriel.

- Ce frumoos...

Întoarse capul, arătându-se mirată de reacţia Adinei; tânăra roşi violent:

- Îmi cer scuze, dar...

- Nu-i nimic. A mâncat?

- Da.

- Ne pregătim de parc? Prinţeso, mergem în parc?

- Daa! Aide pune tening!

Adina sări în picioare:

- I-l pun eu!

Aprobă şi se ridică. Şi decise să revină în dormitor - să-şi pună şi ea treningul.

Discuţia cu prinţesa decursese perfect. Obţinuse tot ceea ce voise să obţină. Şi plănuia ca prânzul să-l mănânce acasă - că poate făcea şi Ştefan o pauză de jumătate de oră. Să vadă şi el cât de nerăbdătoare era prinţesa... Şi-apoi voia să caute pe internet unele informaţii mai... băbeşti. Despre mâncare şi nu numai. Că trebuia să facă tot ce-i stătea în puteri să fie băiat.

Ştefan

Îşi scoase căştile, zâmbind slab şi felicitându-se pentru decizia de a schimba camerele vechi, "mute"...

- Ei bine?

- O să fie băiat. Se gândise la Gabriel...

- E un nume frumos.

- Foarte frumos. Pe la cinci jumate, în mintea mea "înflorise" Léon.

- Léon Gabriel. E perfect.

- Şi dac-o să fie fetiţă? Gabriela e o soluţie; ce mă fac însă cu Léon?

- Te descurci tu cumva. Ai vorbit?

- Da. Sâmbătă la prânz. Mi-a spus să-i trimitem planul, că se ocupă el de tot ce trebuie acolo. Tu ai rezolvat cu programul ei?

- Până la prânz.

- Bun şi-atât.

Privea lung prinţesa... Isamu zâmbi:

- Ai trişat, nu?

- Bineînţeles!

- Şi Florentina ce părere are?

- Că ar trebui să ne grăbim. Crăciunul i se pare prea îndepărtat...

- Păi grăbiţi-vă!

Ridică privirea spre el, râzând:

- Şi abia i-am pus în vedere că n-are voie să-mi facă o coroană stresată!

- OK! Hai să trecem la lucruri practice - că acu' se-ntorc din parc şi adio secret! Rezerv penthouse-ul pentru... sâmbătă noapte?

- Exact.

Şi-acum era acum - îl suna pe tatăl lui... Nu; întâi pe Perla. Că ea îi va spune prompt ce se mai întâmplase în şatră, din punctul lui de vedere. Suna...

- Da, Ştefane.

- Sărut mâna, tuşico.

- Oo, să-mi trăieşti! Să anticipez o convorbire mai "specială"?

- Da. Specială şi secretă.

- Stai puţin.

Iar o punea să alerge pe-acolo...

- Aşa; ia zi-i ce s-a întâmplat!

- Păi ce să se-ntâmple, tuşico; soţia mea a decis să-şi scoată steriletul. Şi mi-a scris o poveste cu mulţi copii la sfârşit - şi fetiţe, şi băieţei.

- Bravo, nepoate! Să fie într-un ceas bun!

- Să te-audă Cel de Sus. Acum, vreau să scot şi eu ceva. Vreau să scot inelul de pe lanţ şi să i-l pun pe deget, sâmbătă.

- Aşa te vreau! Bravo! Felicitări!

- Stai, că încă n-a spus "Da"! Organizez totul la castelul naşului. Şi voiam să te rog să-mi spui care-i atmosfera; că mă pregătesc să-l sun pe tata şi să-i spun că trimit avionul după ei.

- Atmosfera e tot cum o ştii. Poate puţin mai tensionată - că Stela tot povesteşte despre nepoţica ei, iar el se-ncruntă...

Iar el fusese "uşor bou", că mama lui îi "spusese" să o pună pe Florentina să-l sune - şi n-o făcuse...

- Invită-i; dar ar fi o minune să vină şi ei.

Iar dacă ea spunea asta, atunci chiar n-avea nici o şansă! Tuşica lui se grăbi să continue:

- Ştii bine că taică-tu a ajuns să urască Franţa. Şi cel mai mult urăşte castelul ăla, care te-a cucerit şi te-a învăţat să trăieşti departe de părinţi şi de şatră! Când tu o ascundeai pe Ana la Cernica, ştii ce discutau părinţii tăi în şoaptă, în rulota mea, lângă cărţi?

Ce? Că până acum nu se gândise nici clipă că ai lui discutaseră atunci ceva, departe de urechile şatrei, apropo de răpirea cu scoci... deşi ar fi trebuit să se gândească...

- Maică-ta zicea că, dacă reuşeşti s-o duci la Cannes, a ta e. Că aşa picau cărţile. Şi-a spus, la un moment dat, că o rezolvare ar fi mutarea lor în Franţa. Taică-tu "a făcut ca trenul" şi s-a jurat că nu mai pune piciorul în ţara aia! Şi i-a zis toate motivele; că înstrăinarea ta e doar unul dintre ele, să ştii!

- Am înţeles. O să-i invit, oricum.

- Iar maică-ta probabil c-o să vină la mine-n rulotă sâmbătă seara şi-o să râdă plângând... Oricum - să-i suni să-i inviţi.

- Bineînţeles.

- Şi faci nuntă mare?

- Nu; strict familia şi prietenii. Apropo - să-i zici lui Diamant să nu vină cu vreo boccie, că-i sparg capul!

- Bine, îi zic; da' numai după ce-l suni să-i spui personal vestea cea mare!

- Altfel mă supăr rău... De fapt, lasă; că-i fac o surpriză de-aia cum ştiu eu. Nu-i spune nimic...

Râdeau amândoi... Luă un pix şi se aplecă spre foile de pe birou:

- Auzi, tuşico? Dacă tot te-am prins la telefon... Ajută-mă să trişez.

- Te-ajut. Ce trebuie să obţii?

- Un băiat. Nu o fetiţă...

- ... Aha! Păi ia şi scrie! Întâi şi-ntâi, ascunde-i toate curelele şi cordoanele. Să nu se lege peste burtă, orice-ar fi! Iar de mâncat, ei dă-i să mănânce multă carne roşie şi sticks-uri şi chips-uri cu sare; iar tu bea tone de cola. S-o ţii în braţele tale, după ce vă iubiţi; să stea culcată cât mai mult. În stânga ta, nu în dreapta. Cică ar fi bine "să se prindă" în zilele cu soţ. Şi să fii mai mult ţigan, decât conte. Ştii tu cum e cu focul de şatră...

Râdea şi scria:

- Ştiu, ştiu...

- Iar după ce rămâne gravidă, ca să afli ce e, faci în felul următor... Vorbeşti cu fata-n casă, sau cu cine vă serveşte la masă, să-i pună pe şest un pic de sare în cap. Dacă duce mâna întâi la nas, e băiat; dacă o duce la gură, e fată. Dacă ia cana de toartă, e băiat; dacă nu, e fată. Tu scrii, mă? Sau o să mă tot pui să ţi le zic, de două ori pe săptămână?

- Scriu tot ce zici!

- Aşa! Sau pui doi pui de perne şi sub ei pui o lingură şi-o furculiţă. Dacă alege furculiţa, e băiat.

Scrise şi ultimele cuvinte... şi răsuflă uşurat:

- Bun! Să ştiu ce dispoziţii să-i dau bucătăresei!

- Da' acu', vezi şi tu! Nu exagera! Că face fata pietre la rinichi de la atâta sare! Şi-ncă ceva, Ştefane... Se zice că se-ntâmplă aşa; nu e însă o regulă bătută-n cuie. Dacă se scarpină la nas şi face fată, să nu-mi iei mie gâtu'!

- Doamne fereşte! Sunt sigur că o să facă şi băieţi!

- ... Măă! Păi câţi copii vrei tu s-o pui să facă?

- Eu? Eu n-am zis o cifră; ea a hotărât că avem trei camere la etajul unu, şi-n fiecare trebuie să umplem două paturi etajate.

- I-auzi!

- Plus camera bebeluşului, de la etajul doi!

- I-auzi!

- Şi cică după ce le umplem pe-alea de la unu, ridicăm nişte pereţi în living şi mai facem nişte camere. Că-i livingu' prea mare şi face ecou.

Perla râdea:

- Mânca-o-ar Perla pe ea de fată frumoasă şi deşteaptă! Ah, Doamne - cât aş vrea s-o văd intrând iar în şatră!

- Păi sper că o s-o vezi... Că, dacă nu, îi zic lu' Diamant să te aducă la Cernica. Şi-aşa, dacă o fi să intre în şatră, probabil c-o să stea mică şi mută într-un colţ. E îngrozită de gândul că-l poate supăra pe tata. Că se ştie cu trecutul încărcat de tot felul de lucruri...

- Şi nu i-ai zis nimic?

- Ba i-am zis; dar ce folos, dacă i-a intrat ei în cap că trebuie să socoată totul!

- Să-i mai zici. Că dacă te-nsori cu ea cu acte, taică-tu o să înceapă să se împace cu gândul. Maică-ta face zilnic 13-14 pe lângă el. Şi până la urmă o să-l răsturnaţi!

- Evident. Auzi, tuşico? Vreau să te mai întreb ceva... Crezi că o să-i pună vreodată salba la gât?

- Categoric! Auzi, mă? Da' tu ai salbă, să-i dai să pună la gâtu' ei? Că am aflat că salba ta putrezeşte la gâtu' Rubinei!

- Încă n-am; dar nu-mi trebuie decât 24 de ore şi-o trusă. Că am modelu'-n minte şi punga cu *galbi* în seif.

- Ştefane, pune-i inelul pe deget; şi pe urmă eliberează-ţi 24 de ore şi fă salba. Că nu ştii când "se răstoarnă" taică-tu - şi te faci de râs!

- Am înţeles. Bine, tuşico; sărut mâna mult de sfaturi!

- Să fii sănătos şi să-ţi prindă bine, nepoate! Şi, te rog eu mult - nu pune la suflet, dacă n-or veni la castel. Tu ştii bine ce-au pătimit acolo. Şi bănuieşti cât de mult îi doare depărtarea de tine...

- Ştiu, tuşico. Dacă n-or vrea să vină, asta e...

- Da' biserica o faceţi în România, nu?

- Da. Dar nu ştiu când. Că până sunt gata actele aici, până fac actele dincolo, presimt că se-ntâmplă! Şi trei luni o să-i fie rău, n-o să suporte miros de lumânări şi tămâie... Pe urmă o să fie necăjită că vreau s-o îmbrac în rochie largă...

- Cum ştii tu, maică. Oricum - dacă zici că v-aţi logodit, n-aveţi de ce să vă mai grăbiţi.

- Aşa e. Bine; atunci să m-apuc să-l sun.

- Calm şi paşnic; bine?

- Bine. Sărut mâna, tuşico.

- Să trăieşti, Ştefane.

Şi-acum să-l sune... Isamu îl privea lung... Suna...

- Da.

- Bună ziua, tată.

- Să trăieşti, Ştefane!

- Ce mai faci tu, tată?

- Ce să fac, mă; pe-aici prin şatră, cu treburile mele... Nu ştii cum îmi petrec zilele?

- Ba ştiu. Şi ai multe treburi pe-acolo?

- Destule. De ce mă-ntrebi?

- Pentru că, uite, s-au întâmplat unele lucruri... Şi mă gândeam să trimit mâine avionul după voi.

- Ştefane, noi nu venim în Franţa.

O lovitură directă. Şi fermă. Cunoştea tonul acela - n-avea ce negocia. Avea însă datoria să insiste:

- Nici chiar dacă-ţi spun că sâmbătă la prânz mă însor?

- Nici chiar.

Ce altceva mai avea de spus? Tatăl lui se grăbi să continue:

- Nu e vorba nici de tine, nici de ea. Suntem prea bătrâni să ne mai trambalăm prin avioane. Şi mie nu-mi place să port costum. Pe de altă parte, presupun că nici părinţii ei nu vin. Sunt deci sigur că contele se va achita cu brio de sarcina de-a semna la rubrica martorilor.

OK! Dar el voia să insiste:

- Bine, tată. Te înţeleg. Dar o să te sun şi mâine dimineaţă şi-o să te întreb exact acelaşi lucru. Că poate te răzgândeşti.

- Ştii bine că nu mă răzgândesc.

- Lasă-mă să sper că te răzgândeşti. Pentru că mi-aş dori mult să fiţi şi voi lângă mine.

- ... Atunci sună-mă şi mâine. Dar nu garantez că îţi voi da alt răspuns.

- Bine, tată. Altfel, dumneata cum te simţi?

- Bine. Mă mai supără reumatismul, dar în rest sunt bine.

- Şi mama?

- Maică-ta e foarte bine. Tot "zburdă" pe-aici, povestind de nepoata ei...

"Nepoata ei" - altă lovitură directă! Se grăbi s-o pareze:

- Florentina a tot întrebat-o de ce n-ai venit şi tu.

- Şi probabil c-o s-o mai întrebe - că şi-a "negociat" deja următoarea plimbare la Cernica. S-o suni, când mai veniţi - că abia aşteaptă să vă revadă!

Primise o serie de lovituri pe care nu le prea putea para... Oftă greu:

- Mă bucur să aud că sunteţi bine. Atunci te sun mâine.

- Sună-mă mâine.

- La revedere, tată.

- La revedere, Ştefane.

Apăsă butonul roşu... Isamu se ridică:

- Şansele sunt fifty-fifty. Câţi trandafiri albi să-i spun să comande?

Ridică privirea spre el... Parcă nu-l mai auzea bine... Într-un târziu, ridică din umeri:

- Câţi crede el de cuviinţă. Dar să facă o risipă obscenă.

- OK. Îi alegi o rochie?

... La urma urmei, se aşteptase la un refuz. Iar Perla îl asigurase că va fi refuzat! Chiar el le spusese că, dacă nu vor fi acolo la ora stabilită, asta nu-l va împiedica să se însoare! Aşa că... Aşa că aprobă şi oftă greu:

- Vino şi tu, să ne sfătuim. Că dacă fac restul "după capul meu", măcar rochia să fie OK!

- Totul va fi perfect. Mă gândeam la ceva drept - dat fiind faptul că ai tot îmbrăcat-o în chestii "valsante", în ultimul timp.

Aprobă... O să-l sune şi mâine. Până mâine însă, era azi; acum comanda rochia, după care îi suna pe senior, pe Grasu şi pe Diamant. Şi...

- Să-l invit şi pe Nicuşor?

- Doar dacă vrei să-l anunţi că eşti conte şi s-o pui pe fosta ei cumnată domnişoară de onoare.

Avea perfectă dreptate. Nici Nina nu era o soluţie, că-i era finuţă... Să nu uite de surpriza pentru Isamu, că era foarte important...

Păi, cam ăia erau toţi invitaţii. Nici mulţi, dar nici puţini. Exact câţi trebuiau, pentru petrecerea pe care o gândise el.

Ana-Maria

Încerca să nu-l privească drept. Florentina turuise pe toată durata prânzului - ea tăcuse şi-l observase. Ceva nu era în regulă. Nu era "de afaceri" - că zâmbea sincer când îi răspundea prinţesei. Dar când prinţesa mesteca mâncarea, sau se gândea ce să-i mai povestească lui tati, ochii lui Ştefan deveneau uşor trişti...

Presupunea că îşi sunase tatăl, euforic, ca să-l anunţe că o să fie bunic... cândva. Şi întrucât nu spusese "Ana e gravidă", bulibaşa îi desumflase instantaneu euforia. N-avea cum să-l ajute; că încă nu ştia dacă era sau nu gravidă. Nu se inventase încă testul care să-i spună, a doua zi, dacă peste nouă luni va ieşi băiat sau fată. Aşa că...

Aşa că-i zâmbi şi întrebă în romanes:

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic. Probleme organizatorice. Dar le descurcă Isamu - că noi avem treabă.

Încerca să fie cât mai dezaprobatoare; Ştefan se aplecă puţin spre ea... deşi îi răspunse tot în romanes:

- Dacă stau aici, redecorez juma' de casă. Aşa că mergem să cumpărăm rochiţe, până se-nchide.

Aa, da? Se aplecă şi ea, zâmbindu-i la fel de "dulce":

- Bine. Nu trebuie să mă mulţi...

Prinţesa era atentă; şi zâmbea şi ea, fiindcă nu pricepuse un cuvinţel - dar ei doi zâmbeau...

Deci Ştefan era de fapt furios... Nu; era neputincios - că sunase-n şatră şi nu rezolvase nimic. Presupunea că bulibaşa îi vorbise frumos, calm şi răspicat - răcnetele părinteşti n-ar fi reuşit să-l înfurie atât de tare! Şi-acum soţul ei mânca şi zâmbea şi se gândea că, dacă ar fi fost în Bucureşti, s-ar fi dus "lansat" să dea foc rulotelor şi corturilor...

Prânzul era delicios. Imediat cum va rămâne gravidă, o să-i cumpere lui Emilie un cântar electronic. Şi-i va impune să-i micşoreze porţia! Ştefan promisese că nu se va amesteca în sarcina gravidei... Ea avea atu-ul primei sarcini, pe care-o gestionase singurică şi în timpul căreia nu avusese nici o problemă... Şi-avea şi replica aia cu "am totuşi 23 de ani"...

Îşi privi foarte atentă farfuria - tot în romanes:

- Deci mergem să luăm rochiţe.

- Da.

- Bine. Imediat după masă, pregătesc sacoşele...

Soţul ei începu să râdă şi-i prinse mâna. Şi-o trase spre el, s-o sărute... Nu-i trecuse - că nu se rezolvase problema! Dar măcar nu mai era atât de încruntat. Semn că începea să-i treacă.

Ştefan

Ştia ce va auzi mâine: "Nu, Ştefane, nu m-am răzgândit". Mâine era marele risc de redecorare... De-asta încerca să-şi consume nervii încă de azi; că dacă se obişnuia cu ideea şi trosnea şi bufnea azi, mâine "înghiţea" mai uşor găluşca eşecului... Mai ales că mâine era vineri, iar planificarea trebuia modificată astfel încât părinţii lui să dispară din ea...

Da; rochiţa aia era superbă. Şi prinţesei îi plăcea. O să le ducă şi la rafturile cu tematică latino - că rochiţă cu multe volane, decupată într-o parte, n-avea prinţesa lui!

Mămica lui o să râdă cu lacrimi, sâmbătă seara, la Perla în rulotă. O să râdă, bucuroasă că băiatul ei s-a însurat din dragoste şi e fericit; şi-o să plângă totodată, pentru că ea nu l-a văzut însurându-se... De ce dracu nu făcea el ceremonia aia în România? Ah, da - din cauza actelor... Că în alea din România nu-l mai chema conte; îl chema doar Ionescu, ca pe părinţii lui, şi-atât. Şi-asta ar fi iscat o mare bulibăşeală în actele contelui... În România, aranjarea actelor era floare la ureche. Seniorul nu trecea actele la capitolul "probleme"! Iar mariajul oficial în România mai avea vreo două tone de dezavantaje...

Aşa că se căsătorea în Franţa. Cu sau fără ei. Aşa cum îi anunţase deja, nu cu foarte mult timp în urmă.

El unul mai avea un motiv. Unul foarte puternic, pe care-l ţinea bine ascuns - că-i putea aduce o lovitură straşnică în moalele capului. El stătea mai mult în Franţa - familia lui era în Franţa! Aici era conte, avea o firmă de consultanţă, plătea impozite... De ce Ionescu Dumitru şi Ionescu Stela voiau să locuiască în ţara aia fără cap şi fără coadă, într-o poieniţă unde n-aveau nici măcar apă curentă şi unde trebuiau să facă focul ca să nu vină ursul peste ei? În timp ce băiatul lor, proprietar de conturi consistente, locuia într-o vilă S+P+2+M, pe-un deluşor din inima unui oraş de pe Coasta de Azur? Cine greşea - el, sau ei?

... Sigur, ştia care erau motivele părinţilor lui - că s-o fi născut el cetăţean francez, dar unele lucruri nu se schimbau la spital, odată cu perfuzia. Îşi impunea însă să gândească aşa. Ca să se înfurie azi, ca să se supere foarte tare pe ei încă de azi, iar refuzul de mâine să nu-l rănească foarte tare. O să se supere rău-rău... Şi n-o să facă sâmbătă nici măcar o poză - deşi se gândise să filmeze totul...

Şi rochiţa asta era foarte frumoasă. Le făcu semn să vină înapoi, că pe culoarul ăla erau numai rochiţe. Voia să-i ia şi pantaloni scurţi. Şi câteva costume de baie. Şi săndăluţe... Zâmbi slab, privind ochii căprui - azi va răsfăţa prinţesa şi va scăpa necertat...

17 martie 2006 - vineri

Ştefan

Intră în birou şi închise uşa:

- S-a dus să-şi ia analizele. Avem cam 45 de minute.

Isamu ridică imediat receptorul - îi cerea fratelui lui elicopterul, pentru transportul miresei la aeroport. Că toată organizarea aia era "la limită" cu timpul, din motiv de ţară foarte mare. Scoase telefonul şi selectă numărul tatălui lui. Suna... Suna... Nu voia să-i răspundă?

- Da, Ştefane.

Exact - nu voise să-i răspundă. Se încruntă scurt:

- Bună ziua, tată.
- Să trăieşti.
- Te-ai mai gândit?
- Da.
- Şi ce decizie ai luat?
- Aceeaşi: noi nu putem să venim.

"Sau nu vrei tu să veniţi. Fii cinstit şi spune-aşa - n-o băga şi pe mama în oala ta!"

- Când mai veniţi în România, vă vizităm cu dragă inimă. Dar în Franţa nu venim.

Acum "o dădea cotită"! Că Franţa era de vină! Şi-l amăgea cu "venim", de parcă era un ţânc care putea fi momit cu promisiunea borcanului cu acadele! Mm... Încercă să scoată, prin corzile vocale, cel mai calm şi seren ton de care fusese vreodată capabil:

- Bine; cum vreţi voi.

Tăceau; el tăcea, tatăl lui tăcea... Păi mai era şi altceva de spus? Nu. Deci:

- La revedere, tată.
- La revedere.

Închise, lăsă telefonul pe birou...

- Părinţii mei nu vin.
- Sun la hotel, să anulez penthouse-ul.
- Nu.

Isamu aştepta; el calcula... El calcula că "prinsese" rezervare la cel mai mare, mai scump şi mai luxos penthouse de pe Coasta de Azur - două apartamente complet utilate, cu majordom la dispoziţie. Şi plănuise să dea 15.000 de euro ca să-şi cazeze părinţii acolo o noapte. Iar ei nu voiau să vină fiindcă acel penthouse era situat în Franţa! Alelei - tensiunea lui era "pe tavan"...

Păi, la urma urmei, Ana nu fusese niciodată în penthouse-ul ăla! Şi nici el! Nici Grasu, nici...

Ia "să-şi bage el piciorul" în tot aranjamentul!

- Anulezi celelalte apartamente şi achiţi penthouse-ul all inclusive. Schimb totul. Eu, soţia mea şi invitaţii noştri vom trage acolo o petrecere de neuitat, cu manele, alcool şi tot tacâmul. Să nu uiţi să anunţi hotelul că vreau cât mai puţină mobilă - dar să lase pianul. Şi să le spui că facem balamuc - că nu vreau să ne evacueze în toiul nopţii! Iar de dimineaţă plecăm cu toţii: noi spre casă, ceilalţi spre aeroport. Şi anulează şi fotograful, şi filmarea.

Luă telefonul, apăsă S... butonul verde... Florin răspunse prompt:

- Să trăiască regele!
- Să trăiască ambii regi! Sâmbătă ai cântare.
- ... Am, şefu' - dacă zici tu...
- Ia şi scrie, că-ţi garantez eu că ai. Sâmbătă, la orele 20, te prezinţi cu formaţia şi cele mai cochete costume din dotare la hotelul Martinez din Cannes. Şi le spui să vă caute pe lista pentru penthouse.
- Am notat. Cine mai vine?
- Cred că Adrian. Cred - că abia acum organizez antrenul...
- Adrian nu poate să vină. Are bâlci la o nuntă cu multe dedicaţii, şi-a luat deja avansul.
- Eu îl sun oricum.
- Sigur, şefu'!
- Să-mi spui cât mă costă.
- Şefu', stai liniştit.
- Stau foarte liniştit. În următoarele cinci secunde, îmi spui cât mă costă; altfel îţi închid şi nu mai e cazul să vă deplasaţi.
- Şefu', pentru tine, o mie.
- Eu nu te-am jignit niciodată!
- Trece şi tu restu' la dedicaţii şi nu mă face să mă simt prost! Ce zici?

Aşa era Florin; întotdeauna un domn... cu domnii. Zâmbi:

- Bine; să zicem că e bine aşa.
- Deci la opt, la Martinez.
- Da. Într-o discreţie imensă, că nu trebuie să se afle nimica-nimicuţa...
- Sigur, şefu'! Ştii că nu te-am dezamăgit niciodată!
- Vorbim.
- Vorbim.

Închise, selectă numărul lui Adrian... Na, că avea telefonul oprit! Cine ştie pe unde cânta... Îi scrise un mesaj telegrafic despre sâmbătă seara şi se aplecă spre calculator, mârâind în romanes:

- Iar când o să venim în România, o să fim foarte ocupaţi.
- Sigur vrei să anulezi fotograful şi filmarea?
- Da.
- O să se întristeze...
- Dar n-or să le vadă ei.
- Eu promit că nu mai trimit nimic cu DHL-ul!
- N-or să le vadă niciodată, indiferent cât de bleg voi deveni eu la un moment dat.
- Ştefane...

Nu-nu! Îl privi lung, încruntat...

- ... Discurile cu ziua prinţesei sunt în seif. Iar prinţesa se serbează în fiecare an. Tu nu te-nsori în fiecare an. Ea nu se mărită în fiecare an...

Avea chinezul lui aşa un stil... Şi nu putea nici să-l strângă de gât, nici să zbiere la el - că era fratele lui Jun! Aşa că... Aşa că...

- ... Lasă doar filmarea - că e de-ajuns. Şi include în ea şi nebunia de la Martinez. Ai confirmat penthouse-ul?
- Da.
- Anunţă-i că vreau numai delicatese. Şi tone de alcool.

Isamu dădea din cap a "bine, lasă, că cenzurez eu chestiile spuse la nervi"... Iar el descoperea acum că avea, totuşi, un Nin... Că-l avusese dintotdeauna, dar fusese nevoie de venirea Anei la Cannes ca să se "activeze"...

- ... Familia ta pleacă cu mine şi Florentina; tu vii cu Ana.
- OK.

Bun - o rezolvase şi pe-asta, şi nici el nu comentase! Dar, deh - chinezul lui plănuia demult să-i joace la nuntă! Probabil că tăcuse mâlc, ca să vadă dacă-l "uită"... Apăsă interfonul:

- Emilie, vino puţin în birou.

Aşa. Că dacă tot era nervos, măcar să se ocupe de toate cele! Isamu deschise uşa... O privi lung:

- În casa asta, se va mânca mult mai multă carne roşie. Dacă se poate, numai carne roşie.

O îngrijorase deja - dar aproba, semn că încă le mai speria pe amândouă "ca nimeni altul". Continuă cu dispoziţiile:

- Trece pe lista de cumpărături o tonă de floricele cu sare, chips-uri cu sare, sticks-uri cu sare, sărăţele, brânză sărată... Nu; brânză sărată, nu. Şi trece şi două baxuri de Coca-Cola.
- Am înţeles.
- Bun. Mâine şi poimâine aveţi amândouă liber.
- Mulţumim...
- Dar soţia mea va afla asta de la mine.

Dădea repejor din cap... Şi ce mai stătea?... Gata; "se evacuase". Isamu bombăni sec:

- Devii nesuferit.

- Ăsta-s eu azi.
- Dacă azi faci aşa, parcă n-aş vrea să dau ochii cu tine mâine.

... Păi avea şi el dreptatea lui! Aşa că se răsuci şi deschise seiful... Distonocalm... Şi-acum trebuia să aştepte cam zece minute. Timp în care "îi băga în boală" pe locotenenţii lui! Că nu-i anunţase nimic ieri... Grasu era primul; şi răspunse prompt:

- Da, şefu'.
- Stai puţin.

Că se repezise să sune, dar nu întrebase ora!

- La ce oră să fie pe Otopeni?
- Cinci jumate cel târziu.

Aşa!

- Grasule, mâine la cinci şi-un sfert dimineaţă te prezinţi pe Otopeni, îmbrăcat într-un costum "brici" şi ancorat de o domnişoară care ţi-e ţie cea mai dragă.
- ... Şefu, da'
- Aşa, Grasule. Îmi place când spui "da". Că mă aprobi. Cinci şi-un sfert - să fiţi punctuali. Şi eleganţi.
- Am înţeles, şefu'.

Apăsă butonul roşu... şi bufni în râs - Isamu îi făcea semn c-o luase razna cu "aluna"! Perfect! Diamant acum! Suna...

- Da.
- Ai treabă?
- Oarecum.
- Mâine, la cinci şi-un sfert dis-de-dimineaţă, tu şi o domnişoară angelică vă prezentaţi pe aeroportul Otopeni, la ţol festiv.
- Am înţeles.

Ia uite, ce prompt era! Se grăbi să-i închidă:

- Vorbim.

Buton roşu... Repede, seniorul acum! Da' repede, până nu-şi făcea pastila efectul şi strica surpriza! Suna...

- Da, Ştefane.
- Ce faci mâine?
- ... Mâine? Sunt la birou.
- Eronat. Mâine eşti bolnav. Şi poimâine. Ai o răceală de-aia de weekend.
- Dacă zici tu...

Era uşor circumspect - dar nu-şi permitea să-l contrazică.

- Că mâine, la cinci şi-un sfert dimineaţa, te prezinţi cu toată familia pe Otopeni. La ţol festiv.
- ... OK!
- Vorbim.
- Vorbim.

El îşi dăduse seama... Toţi or să-şi dea seama, în jumătate de oră. Şi-i venea să urle, că nu putea să-l cheme şi pe Nicuşor... Şi pe Nina...

- Unde e soţia mea acum?
- Ajunge în cinci minute.
- Spune-i să urce: că am ceva de vorbit cu ea.

Se ridică şi-i puse telefonul pe birou:

- Răspunde tu. Dar nu răspunde la "de ce"-uri.

Primi o aprobare cu capul... Se grăbi să intre în dormitor: şi-acum, că se calmase subit, ia să aplice el sfaturile mătuşii...

Ana-Maria

Intră în vilă, mai veselă ca niciodată - că analizele ieşiseră perfect. Săptămâna viitoare era programată la altă clinică, pentru analizele de sânge... Urcă treptele, iar uşa biroului se deschise:

- Ştefan te aşteaptă sus. A spus că e urgent.

Aoleu! Ce se întâmplase?

- Ce s-a întâmplat?

Isamu ridică scurt din umeri. Dar era serios - deci era ceva legat de nemulţumirea din ultimele 48 de ore... Urcă scările în fugă şi deschise uşa.

Fu prinsă de braţ, trasă spre stânga şi lipită de perete. Uşa pocni scurt; cheia ronţăi... Iar concentratul de bulibaşă îi "ucise" dintr-o mişcare cămaşa!

Ştefan

Era târziu; foarte târziu! Dar nu putea să adoarmă. O privea lung, zâmbind...

Mâine, soţia lui se va gândi din nou la seif. Adică la pastilele din el. Alea de inimă, desigur - că îi pregătise o surpriză teribilă...

Trase uşor lănţişorul şi privi lung inelul... Mâine... De mâine...

De mâine, Ana-Maria Cioroacă va deveni contesă şi-n acte. Şi va descoperi...

De fapt, el descoperise azi că Isamu nu glumise când îi vorbise de papucelul măsura 37. Că se-apucase să înveţe o poezie... să fie pregătit, în caz că va auzi versuri... Poezie pe care-o va rosti oricum - că doar de-aia o învăţase, nu? Ca să i-o spună! Şi deci va stârni alte solicitări de pastile de inimă...

Planificarea se schimbase, cât se ocupase el de sfaturile mătuşii lui. Plecau cu două maşini: una pentru el şi Florentina, una pentru soţia lui Isamu şi băieţelul lor. Care Isamu, apropo - habar n-avea că i se pregătea o surpriză... sub formă de frate plus nevastă plus cei doi copii, care lăsau baltă afacerile din Bordeaux şi veneau val-vârtej la castel... Că şi lui îi plăcea să schimbe planificări şi să facă surprize!

Cât era ceasul?... Aproape miezul nopţii. Iar ea dormea dusă, în stânga lui, iar el o privea şi n-avea somn...

Se ridică uşor şi scoase rochia din şifonier. Într-adevăr, modelul ăsta o va aranja superb! O aşeză frumos pe fotoliu... Şi pălăria... Şi gentuţa... Pantofii... Biletul...

Actele ei! Să nu uite actele ei! Că adio catastif!... Gata. Telefoanele acum - le luă şi intră în baie... Al lui va suna la ora trei; al ei, la opt fix. Şi-acum...

Şi-acum prinţesa! Rochiţa trebuia împachetată, împreună cu accesoriile, pantofiorii, pălăria şi gentuţa. Cum să împacheteze rochiţa aia înfoiată, ca să nu se strice?... Păi, simplu - o transporta pe umeraş! Dificilă sarcină, pentru că prinţesa se putea trezi - şi-n 10 minute rochiţa era gata îmbrăcată şi şifonată... Oricum, să nu uite rochiţa în birou! Că nu prea avea cum să improvizeze la castel...

Coborî în bucătărie şi-şi aprinse o ţigară. Şi trase sticla cu Coca-Cola din frigider: să aibă "stoc"...

O luase razna, evident. Dar avea o scuză - se-nsura!

18 martie 2006 - sâmbătă

Ana-Maria

Tresări - ce piuia aşa?

... Stop! Da' Ştefan unde era?

Piuitul!... Aa, telefonul ei! Dar de ce piuia la... opt fix? Că nu-şi amintea să-l fi setat...

Îl opri, oricum. Şi se ridică. Şi abia acum văzu...

Pe fotoliu o aştepta o rochie albă superbă. Pe masă, o pălărie cu boruri largi şi-o gentuţă extrem de mică. Pe covor, pantofii ei albi cu toc mediu... Şi-o mai aştepta şi-un plic. Alergă şi scoase hârtia; o despachetă grăbită...

Două cuvinte. "*Te aştept*". De-aia se trezise ea la opt... Păi, repede - duşul şi îmbrăcarea! Că o aştepta! Se grăbea teribil...

Oare ce surpriză îi pregătise de data asta? Că o aştepta, nu? Şi-i scosese rochia aia... Un moment! Rochia era nouă! Nu-şi amintea s-o mai fi văzut vreodată - aşadar, nu o cumpărase vreodată! O cumpărase el?

... În fine; o să afle ea! Momentan, trebuia să afle unde-o aştepta! Şi mai ales de ce!

Rochie, pălărie... Promenadă!

Gata! Repejor la rochie acum! Abia aştepta să vadă cum îi stă croiala aia - că o mai văzuse prin vitrine, dar nu se încumetase la crăpătura pe picior. Rochia era lungă, iar crăpătura urca sus-sus şi părea mai lungă decât era... Şi-acum fermoarul... Şi la oglindă! Repede!

Uau... Ia - şi crăpătura? Cât de obraznică era?... Ba era perfectă. Că îi dezvelea doar un pic piciorul... Pălăria! Pantofii! Repede! Voia să vadă "totalul"...

"Păi la aşa total, Ştefane, eu zic că ies gemeni..."

Roşi violent şi închise şifonierul. Şi trecu la fard. Nu mai mult decât de obicei, că era probabil o plimbare romantică sau o sesiune foto cu măşti de carnaval... Parfumul...

Şi gata. Telefonul... Ieşi şi coborî treptele. Ciocăni la uşa biroului, dar nu-i răspunse nimeni. Apropo - Florentina unde era? Că în camera ei nu era - şi nici nu-i auzea guriţa... Poate era jos, la micul dejun! Deja alerga pe scări...

Surpriză; la masă nu era nimeni!

Isamu se ridică brusc de pe canapea, speriind-o îngrozitor!

- Neaţa.

- Neaţa. Mi se pare mie, sau casa e pustie?

- Nu ţi se pare.

Păi era vreo opt jumate... Da' unde erau Emilie şi Isabelle? Şi unde era Florentina - cu Adina? Isamu arăta spre uşă, zâmbitor ca o zi de primăvară. Se încumetă să rostească a doua întrebare pe ziua de azi:

- ... Plecăm undeva?

- Te aşteaptă.

Aha... Micul dejun la o terasă răsfăţată! Cu pălărie şi batistuţă cu danteluţe! Super! O conducea la BMW-ul lui... În fine!

- Şi unde anume mă aşteaptă?

- Nu pot să spun.

Direct, uşor neaoş... dar sincer.

- Nici măcar un indiciu?

- Nimic.

- ... Florentina unde e?

- Cred că doarme.

- Adică e acasă?

- Nu.

"Chinezule, îţi crăp capu'n patru cum a crăpat capra piatra-n capu' cui a gândit surpriza asta!" Începea să se indispună... Isamu începu să râdă:

- Te rog să nu te încrunţi. Că n-a fost ideea mea.

"Oups! Scuze, iubire mică - cum să crape capra piatra-n capu' tău?! Doamne fereşte!"

- Şi nici n-ar fi indicat să te încrunţi azi. Afară e frumos, totul e aranjat, e o surpriză foarte plăcută la care a muncit mult...

OK. Dacă era aşa...

- Şi-a înghiţit şi nişte pastile de nervi, când s-a ciocnit de dificultăţi...

I-auzi! Ştefan trişa - că ştia codurile de la seif! Începu să râdă:

- Bine. Deci Florentina e cu el.

- Da. Nu cred că s-a trezit încă...

- Iar Adina are liber azi.

- Şi Adina, şi Isabelle, şi Emilie... Şi, după ce ajungem, şi eu...

I-auzi! Păi adevărul era că Isamu nu mai avusese un liber din... De anul trecut, din... Habar n-avea - că de când era şi ea aici, Isamu nu ştiuse decât afaceri şi acasă!

Şi era aşa o zi frumoasă! Însorită, fără pic de vânt... Era sâmbătă, erau liberi... Zâmbi:

- Păi ştii ce zic eu? Un pic de muzică n-ar strica... Că-i weekend!

Bun; Isamu alesese un post cu muzică veche. Super-melodii! Ura bubuielile anilor 2000...

Cânta uşurel şi dansa potolit pe scaun... Isamu începu să dea şi el din cap, accelerând serios... Şi ia uite cum cântau amândoi *"Another one bites the dust"*! Iar ea se gândea acum că o rochie albă şi-o pălărie de-aia mergeau şi la un soi de "picnic pe plajă"... deşi rochia nu se prea potrivea... Poate fără pantofi!

Yes! Madonna! Şi era una din melodiile ei preferate! Isamu cânta şi el - şi probabil că arătau ca doi nebuni...

Iar ea începuse să-şi cam piardă glasul... că se apropiau teribil de repede de chestia aia cu elice... Şi exact spre ea conducea Isamu... Bufni în râs:

- Nu vrei tu să faci stânga?

- Cred că tu n-ai vrea să fac stânga. Iar Ştefan n-ar aprecia decizia de-a face stânga. Aşa că o să parchez pe dreapta...

Şi parca pe dreapta...

- Şi-o să-ţi dau pardesiul ăsta, că rochia e albă...

OK, pardesiul...

- Şi-o să-ţi spun că suntem un pic în întârziere.

Aoleu! "Năvăli" repejor pe carosabil şi-şi puse pardesiul dintr-o mişcare! Gata!

Deci o ducea cu elicopterul... Oare o ducea la un super-*resort* din creierii munţilor? Că aşa s-ar fi justificat rochie albă, pălărie şi elicopter! Dar... Dar rochie cu crăpătură şi pantofi... la resortul din creierii munţilor... Primi căştile, dar decise să mai încerce o dată - că poate-poate:

- Apropo - unde mergem?

- Să-ţi primeşti surpriza.

Nee, nici gând de vreun indiciu... Hm...

"Ia hai, gata! Lasă omu' să-ţi facă o surpriză! Ce te crizezi atâta? Hai - căştile pe urechi şi zâmbeşte! Că afară-i frumos, soarele străluceşte iar soţul tău îţi face o surpriză!"

Căştile pe urechi, centurile şi... şi strofa doi a Madonnei, din memorie şi fără negativ. Cu uşor dans din încheieturile mâinilor - că era într-un elicopter totuşi...

Ştefan

Căscă cu poftă şi se întinse până simţi cum trosneşte fiecare oscior... Mm, ce bine dormise! După ce fentase întrebările tuturor invitaţilor şi "constatase" toate aranjamentele, îl cuprinsese aşa o linişte sufletească... Cât era ceasul? Nouă jumate? Uau!

Se grăbi să se ridice - Florentina dormise lângă Diamant, iar vărul lui era curat antitalent când venea vorba de copii! Îşi luă tot blugii şi tricoul, pentru că era rege şi-i plăcea să trişeze... Şi nu voia să-i şifoneze prinţesa costumul...

Ieşi, în căutarea micului dejun. Hm - erau toţi în micul restaurant

al pensiunii. Acum nu mai avea scăpare - acum o să le spună...

- Neaţa tuturor.
- Neaţa.
- Neaţa, tati!
- Neaţa, prinţeso!

Diamant se descurcase onorabil cu scuza pe care i-o impusese - ascunsese rochiţa şi-o convinsese că tati "uitase" valijoara ei acasă. Prinţesa era în blugi. Se aşează deci şi "evaluă" scurt platourile. Câte-un pic din fiecare!

- Şi ce mai faci tu, şefule?

Întrebarea aparent "nevinovată" a lui Grasu stârni hohote de râs în dreapta lui. Îl electrocută pe senior, râzând şi el... că seniorul sigur trişase şi ascultase nişte convorbiri telefonice... Şi răspunse neutru:

- Bine, mulţumesc. Tu?
- Eu mai am puţin şi fac poc. Aşa că o să recurg la un şiretlic!

Chiar era curios ce şiretlic gândise Grasu! Îl văzu ridicându-se... Isteţ foc, Grasu lui! Se dusese glonţ la Florentina! Îi şuşotea ceva la ureche... Prinţesa înghiţi şi întrebă:

- Tati, ţe faţem la castel?
- Păi mâncăm, nu?

Şuşoteli...

- Da' de ţe a venit la castel?
- Păi pentru că tati are o surpriză pentru mami.

Şuşoteli...

- Ce supiză?

Îl electrocută, râzând în romanes:

- Grasule, te-ntreci cu gluma!

Şuşoteli...

- Da' unde e mami?
- Mami vine şi ea, cu Isamu. Dar puţin mai târziu - că noi trebuie să pregătim surpriza, să ne îmbrăcăm frumos...

Şuşoteli...

- Tati, da' ţe faţem noi aici?

Risca să se-nsoare cu cucuie inestetice-n frunte. Şi cu ochii vineţi. Aşa că lăsă furculiţa jos... şi ridică din umeri:

- Păi, ce să facem; voi toţi vă distraţi, iar tati şi mami se căsătoresc.

Stupoare. Uimire. Tăcere... Continuă, privindu-i amuzat:

- Întâi aranjăm toate surprizele. Pe urmă ne îmbrăcăm frumos şi-o aşteptăm pe mami să vină. Şi când vine şi ea, tati şi mami se căsătoresc. Exact ca-n poveştile cu prinţi şi prinţese. Şi pe urmă ne distrăm cu toţii.

Diamant se dezmetici primul:

- ... Vărule, tu vorbeşti serios?
- Foarte serios.

Cele două tinere izbucniră în aplauze; Grasu "explodă" zgomotos şi se repezi să-l strângă-n braţe:

- Bravo, Ştefane! Bravo!

Îl bătea uşor pe umăr, să-l calmeze... Ochii albaştri ai vărului lui îl priveau lung... Imediat cum Grasu îşi dădu seama că devenise melodramatic, i se dădu drumul - iar el reveni spre propria farfurie:

- Nu, Diamante; ei nu pot să vină în Franţa. Au alergie la compoziţia solului franţuzesc. Dar, în ceea ce mă priveşte, chestia asta nu mă împiedică nicicum.
- Nu văd de ce-ar trebui să te-mpiedice!

Exact asta spunea şi el! Decise să deturneze puţin subiectul:

- Contele e pe-aici?
- Nu. Spunea că are multă-multă treabă...
- Păi cam are; că surpriza e obscenă şi megalomanică, iar dacă bate vântul e nasol...

Nu; nu se grăbeau să-i strice cheful cu alte întrebări legate de organizare. Erau, oricum, mai veseli de când aflaseră ce urma să se-ntâmple! Grasu şuşotea de zor cu mândruţa lui...

- ... Ştefane, am o rugăminte.

OK; s-o audă. Seniorul era... fâstâcit. Şi nu-şi găsea cuvintele. Iar lui chiar nu-i stătea în fire să se fâstâcească...

- ... Aveţi naşi?

Aha! Se grăbi să nege:

- Nu. Avem în schimb martori.

Şi arătă larg spre cele trei mese - semn că nu aşteptau un sobor de preoţi şi-un altar mobil. Şi-acum colonelul lui "se tuflise rău"...

- Dar, întrucât părinţii noştri sunt alergici la ceremonia asta, m-am gândit la o chestie. Contele vrea musai să stea lângă mine, când vine Ana. Iar când o fi să vină, are ceva drum de parcurs. Pe tocuri. Poţi să te duci tu s-o aduci...

Măiculiţă Doamne, ce bucurie îi făcuse! Îşi umplu paharul cu Coca-Cola şi zâmbi:

- Că nu scapi de chestia asta. Tu mi-ai luat-o anu' trecut, tu mi-o aduci înapoi anu' ăsta!

Na, că acu' şi el voia să-l îmbrăţişeze! Ce era cu oamenii ăştia?... Bine că nu-şi pusese costumul - că s-ar fi şifonat rău...

Ana-Maria

Acum era liniştită - că aterizau pe pistă, la câţiva metri de avion. Shun îi aştepta în capul scării... Şi gata. Jos căştile, jos centurile... Zâmbi:

- Tot nu-mi zici?
- Nu.

Oof! Căpos mai era omul ăsta! Coborî şi se grăbi spre avion.

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.

Fu condusă spre canapea...

- Dacă părăsim Franţa, să ştii că n-am actele la mine.
- Ştiu.

Poftim?

- Paşaportul nu încape în gentuţa aia. Dar nu părăsim Franţa, aşa că poţi sta liniştită.

Perfect! Decolau... Decolaseră.

- Hai la masă.

Masă? Da; Shun tocmai intra cu micul dejun. Isamu căuta un post anume... Aa, VH1! Muzică de calitate! Şi-acum se aşeza lângă ea:

- Şi ce mai faci tu?

Îşi acoperi faţa cu palmele, râzând... şi ridică din umeri:

- Constat că habar n-am unde merg, dar merg!
- E cam târziu pentru asta; dar dacă te hotărăşti brusc să nu mai mergi, îl sun; şi te convinge el să mergi!

Chiar! Să-l sune! Scoase telefonul... Isamu o opri:

- Nu-l suna.
- De ce?
- Pentru că îţi spun eu să nu-l suni! Serios! Ai încredere în mine! Într-o oră aterizăm, iar lucrurile or să se mai limpezească.

O oră... Bine! O oră mai putea să aştepte!

- Măcar spune-mi pe ce aeroport aterizăm.
- Păi şi ora?
- Lasă ora! Te rog!
- ... Limoges. Şi-acum ştii unde mergem.

Da. La castelul contelui. Aprobă; şi întrucât era îmbrăcată adecvat şi ştia că n-avea de ce să se mai îngrijoreze pentru etichetă şi multe alte prostii din bogata ei imaginaţie, lăsă baltă felia de pâine şi începu dansul din încheieturi:

- *YMCA... YMCA...*

Isamu "dansa" şi el. Deci era un party la castel... Super!

Ştefan

Privea lung tinerii care alergau de colo-colo cu trandafirii albi. Fuma şi zâmbea - că aşa un coridor lung o să străbată Ana, că or s-o doară picioarele...

- Şi iată-te şi în ziua cea mare...

Contele râdea; începu şi el să râdă:

- Şi când îmi amintesc cum "decretam" în dreapta şi-n stânga că n-am să mă-nsor înainte de 30...

- Ai făcut bine că te-ai răzgândit. Ţi-ai găsit jumătatea - şi-ar fi păcat să irosiţi timpul aiurea.

Aproba...

- Şi zici că ţi-a făcut ea surpriza asta?

- Da.

- ... Sper că n-ai pregătit un contract prenupţial!

- Nu.

- Mai bine; contractele alea sunt aşa de... acre...

- Iar unul dintre motivele pentru care ea nu ştie ce-o aşteaptă azi aici este ideea contractului. Dacă-i spuneam că ne căsătorim, mi-ar fi impus o hârtie de-aia. Că tata încă nu s-a împăcat cu ideea, iar ea e ferm convinsă că-i lasă lui impresia femeii puse pe căpătuială.

- De parcă tu n-ai fi observat nimic până acum!

- Eu sunt îndrăgostit - teoretic, nu observ decât zâmbetul ei angelic. Dar, practic, mă pregătesc s-o cert serios. Când am adus-o aici, i-am deschis un cont şi i-am virat un milion de euro. Şi face ea cum face, iar la sfârşitul fiecărei luni, când banca virează dobânda, soldul "sare" iar la şapte cifre. Lună după lună - că m-a exasperat!

Râdeau amândoi... Contele aprobă încet cu capul:

- E o femeie specială. E cumpătată şi isteaţă foc. Şi-şi ştie locul şi rolul.

Aproba... Trandafirii ăia erau superbi, iar efectul vizual va fi "dinamită"...

- Reprezentantul statului francez ajunge pe la 11. Iar limuzina va ajunge la castel la 11.30 fix, că i-am dat şoferului indicaţii clare.

- E perfect.

- ... Ai emoţii?

- Nu. Sunt chiar nerăbdător!

- Asta-i bine...

Paşii mărunţei se apropiau în fugă; se întoarse şi-o prinse în braţe:

- Unde fugi, prinţeso?

- Tati, a chezut ai pecat!

- Unde să plec? Păi n-am stabilit că vine şi mami?

Ochişorii negri priveau lung "coridorul". Şi erau uimiţi...

- Îţi place?

- Daa...

Uimire în şoaptă? Păi asta chiar era o noutate, la prinţesă! Se grăbi să-i explice şi ei cum vor decurge lucrurile:

- Atunci când vine mami, maşina o s-o lase afară, la poartă. Iar ea o să intre în curte - şi-o s-o vedem apărând acolo, în capăt. Noi o s-o aşteptăm exact aici... Ea o să vină... Un nene o să ne întrebe dacă vrem să ne căsătorim, iar noi o să spunem că da... Şi pe urmă dansăm şi ne distrăm!

- Si zucăm!

- Ne jucăm, fugim pe-aici, facem ce vrem noi!

- Foletina piace băeţeii cu ochii ca Isamu!

- Păi joacă-te cu ei!

Prinţesa se grăbea la joacă...

- ... Plănuieşti şi alte schimbări în viaţa ta, după căsătorie?

Cu alte cuvinte, "te gândeşti să te retragi din afaceri"?

- Nu. Cu excepţia ecografiilor şi-a naşterii, nu se schimbă nimic.

- ... Tu ştii cum e mai bine.

- Lucrurile trebuie să se petreacă la timpul lor. Acum e timpul căsătoriei; în apropierea Crăciunului, va fi timpul naşterii. Mai departe n-am curaj să mă gândesc; m-am poticnit la naştere...

- Stai liniştit! Sunt sigur că istoria nu se va repeta! Totuşi, nu poţi să faci o comparaţie între ele!

- Nu o fac.

Arătă cu degetul spre cer:

- Dar mi-e frică.

- Să nu-ţi fie. Parcă tu m-ai învăţat proverbul ăla, "de ce ţi-e frică, nu scapi". Nu există Dumnezeu - ascultă-mă pe mine!

Naşul lui ştia cel mai bine că Dumnezeu era un termen abstract. Cu 17 ani în urmă, bărbatul de lângă el primise acea certitudine dureroasă - iar el primise un al doilea tată. Îi plăcea să creadă că era "un soi de fiu" pe placul contelui şi contesei... Parcă ghicindu-i gândurile, contele îl bătu scurt pe umăr:

- Nu există Dumnezeu. Soarta e aşa cum ne-o facem noi. Nu te îngrijora - că faci riduri degeaba. De revelion, o să petreci cu băiatul tău în braţe.

Se ducea să-i muştruluiască - că aranjau florile prea depărtate şi stricau efectul vizual. Zâmbi slab... şi ridică privirea spre cer.

"Habar n-am dacă eşti acolo sus sau nu. Dar, dacă eşti, mi-ar place să cred că o să mă laşi să mă bucur de băieţelul meu..."

Că se bucura zi de zi de soţia lui şi de fetiţa lui. Doar băieţelul lipsea...

Ana-Maria

Gata; aterizau. Timpul parcă zburase, cu VH1 şi micul dejun. Şi vedea ditamai limuzina albă... Zâmbi, ca pentru ea:

- Ştefane, Ştefane; ce-ţi mai place să mă răsfeţi, Ştefane...

Că îi organiza petreceri la castel şi-o transporta cu limuzina... Isamu tăcea, aşa că întrebă:

- Oare ce-o face fetiţa mea acum?

- Cred că se joacă; nu?

Mda; probabil că se juca... Se apropiau de limuzină...

- Şi zici că e o petrecere?

- Eu n-am pomenit nimic despre vreo petrecere.

Păi dacă nu era petrecere... Încetini, preţ de-o secundă - că era îmbrăcată în alb şi se ducea la castel. Oare...

Isamu deschise portiera, se asigură că totul era OK şi-o pofti să urce. Ea îl privea lung şi-şi dădea seama că era şi aia o posibilitate...

- Hai, că suntem în întârziere. Vorbim pe drum - că mai facem o oră până acolo.

OK! Dacă vorbeau, ea abia aştepta să pornească la drum! Aştepta... Gata - porniseră la drum!

- Spune-mi ce-a pregătit la castel.

- Habar n-am - partea asta a şuşotit-o cu contele şi şi-a şters singur înregistrările telefonice de pe server. Eu m-am ocupat doar de transport. Dar presupun că se lasă cu dans; presupun că va fi în aer liber, pentru că vremea e superbă... O să fie ceva cu catering, că Emilie are liber... Şi mai departe nu mai ştiu.

Deci o masă în aer liber, cu dans... Isamu se preocupa din nou de antren - căuta VH1 pe televizorul din limuzină... Păi, ce mai - trăgea concluzia că habar n-avea! Şi zâmbea cu subînţeles...

Ştefan se pricepea la indicii. Uneori îi dădea unul singur, dar îi era de-ajuns ca să înţeleagă tot planul; alteori îi dădea vreo douăzeci, plus pe Isamu lângă ea, iar ea habar n-avea ce i se pregătea. Iar la varianta aia nu voia ea să se gândească. Varianta aia nu se putea organiza în doar două zile! Tatăl lui nu era împotriva căsătoriei lor, dar nici n-o aplauda! Iar Ştefan nu i-ar fi pus faţă-n faţă în ziua cea mare, ştiind că se putea întâmpla orice...

Păi să nu-şi mai chinuie inutil creierul - nu va afla decât când va ajunge la castel! Probabil că vor petrece o frumoasă zi în grădină, cu masă şi dans! Şoferul limuzinei se grăbea...

Ştefan

Cât era ceasul?... Mai avea cinci minute la dispoziţie. Prinţesa era îmbrăcată, aranjată şi parfumată - şi avea iar alura contesei care se ştie admirată şi iubită de toată lumea... O luă de mânuţă şi ieşiră.

Erau pregătiţi. Doamne, ce-o aştepta pe Ana! Numai când privea trandafirii ăia, îşi dădea seama că exista posibilitatea să-i leşine regina - iar seniorul n-avea săruri la el! Şi-o să se panicheze serios, că era

tare emoţionat...

Se apropie de masă şi scoase actele din buzunar. Angajatul primăriei deschidea catastiful... Şi uite şi hârtia cu antetul statului...

- Doamna ştie franceză?

- Da.

Îi luase o piatră de pe inimă - se şi văzuse oficiind cu translator! Îşi ocupă locul lângă masă:

- Diamante, vino-ncoa!

Se lăsă puţin în jos, că era mai înalt, şi trase capătul lanţului:

- Desfă.

Aştepta, ţinând bine inelul apăsat pe piept... Gata. Trase lanţul şi scoase inelul. Şi-l aşeză pe pernuţa de mătase.

- Uau! Ce frumos e...

Da; era foarte frumos. Dar nici nu se compara cu femeia pe-al cărei deget va poposi peste vreo... zece minute!

Şi-abia acum îşi dădea seama că momentul fusese filmat; se felicita deci că spusese "Diamante" şi nu "Grasule". Filmarea aia va ajunge şi în şatră; va fi de faţă la vizionarea ei şi-şi va observa discret tatăl... Iar dacă-l prindea că-şi freca barba, îi crăpa capu'! Că-l invitase şi se milogise de el - iar dacă-l prindea că îi plăcea ce vedea, nu se va putea controla! De ce nu erau şi ei aici, acum?

... Poate că era mai bine aşa. Toţi invitaţii erau "de-ai lui". Părinţii ei n-ar fi putut veni - aflase reacţia mamei ei la auzul veştii că Ana se căsătorea cu florarul Florentin şi-şi dădea seama ce reacţie ar fi avut acum... când ar fi aflat că aurarul dement despre care florarul îi spusese anul trecut că o răpise cu scoci şi sabie era...

Gata; veniseră. În fine; veneau! Seniorul se agita de mama focului, în capătul aleii... Puse pernuţa în palmele Florentinei:

- Facem cum am stabilit; bine?

- Bine.

Avea încredere în ea; prinţesa nu va scăpa nici inelul, nici pernuţa, şi nici nu va uita ce avea de făcut. Şi acum aşteptau.

Ana-Maria

Limuzina opri în faţa porţii. Alelei - şi-şi aducea aminte că era ceva de mers până la castel! Aşteptă deschiderea portierei, coborî... Îşi puse pălăria şi-l urmă pe Isamu. Bărbatul ciocăni corect de două ori şi făcu un pas în dreapta. Şi-o invită să... intre... Păi să intre, nu? Întinse mâna spre poartă...

Iar poarta se deschise înainte s-o atingă ea. Tresări - seniorul stătea ţanţoş în prag şi zâmbea cu toată dentiţia...

... Adică venise şi seniorul? La masă şi dans? Atâta amar de drum pentru...

Încet, fără să se grăbească, bărbatul din faţa ei trase mâna de la spate. Şi-i oferi un trandafir alb.

Deci nu venise atâta amar de drum pentru masă şi dans. Venise şi-şi pusese un trandafir alb la reverul costumului ca s-o conducă pe ea...

... Gata; acum leşina!

Nee, nici o şansă - Isamu o prinse bine de umeri şi-i mârâi printre dinţi:

- Să nu leşini! Că-şi închipuie că cine ştie ce ţi-am făcut sau ţi-am zis - şi ne-mpuşcă pe toţi!

Doamne fereşte! Cum să-i împuşte?!

... Ce şmecher era chinezul ăsta! Na, c-o dezmeticise! Seniorul insista să ţină ea floarea... O luă - mai avea şi alte opţiuni? Şi-acum bărbatul din faţa ei îi oferea braţul, râzând:

- Sper că nu te-apuci să-mi spargi capul tocmai acum...

Negă încet cu capul, privindu-l lung... Că acum vreo cinci minute fusese ferm convinsă că mergea să stea ca bondarul la soare în curtea castelului... Îl luă de braţ şi intră şi ea în curtea castelului.

- Ţin'te bine şi cu nădejde, că am mâncat pe săturate.

"Iar surprizele nu s-au terminat." De fapt, vedea...

Vedea ditamai aleea, lungă până la castel, "încadrată" de gardul verde tuns perfect; iar în faţa gardului, la marginea aleii, nişte mâini îndemânatice înfipseseră în pământ trandafiri. Zeci. Sute. Mii de trandafiri albi, ce parcă crescuseră la baza verdeţii... Păşea pe petale roşii - tot trandafiri. Dar nu era un exces; erau presărate, aşa... ca de mânuţa Florentinei, care fugise pe-acolo neatentă cu un coşuleţ cu petale. Şi cum ridica privirea din petalele alea chiar acum, vedea...

Vedea culoarul de trandafiri albi conducând-o spre castel. Chiar lângă scara clădirii, vedea o măsuţă albă, acoperită cu un material alb vaporos; în spatele ei, un bărbat de 50-55 de ani o privea lung şi zâmbea, sprijinindu-se de catastif probabil... Şi-i recunoştea acolo, lângă masă, pe conte şi contesă; şi pe Diamant, la braţ cu o... minoră, parcă. Grasu era în partea cealaltă - şi-l ţinea de braţ o domnişoară tinerică... În spatele lui Grasu mai era o tânără, care ţinea mâinile pe umerii a doi copii - un băiat şi-o fată. Cu siguranţă, ei erau familia seniorului... Şi mai era cineva acolo. Şi-l amintea în trening, zâmbindu-i într-o dimineaţă de decembrie. Ei bine, acum era în costum. Lângă el aştepta o doamnă care ţinea strâns mânuţele a doi prichindei... Iar lângă ea aştepta o altă doamnă, tot cu ochi oblici, care ţinea de mânuţă un băieţel... Tii! El era băieţelul lui Isamu! Cât avea? De la distanţa aceea, aprecia că era preşcolar...

Prinţesa ei stătea în mijloc; era îmbrăcată în rochiţa de balerină - şi-şi dădea seama chiar şi de la distanţa aceea că voalul înfoiat şi toate mărgeluţele cusute pe el o făceau să fie foarte încrezătoare în propria imagine şi ţinută! Prinţesa ei o privea, cu guriţa întredeschisă, şi strângea bine la piept pernuţa de mătase...

Iar lângă masă, zâmbindu-i, o aştepta soţul ei. Că era soţul ei şi fără să semneze-n catastif. De când o luase de mână şi-i spusese să meargă aplecată, Ştefan fusese soţul ei. Acum, or să semneze în catastif. Şi-or să primească o hârtie cu antetul statului. Pentru că regele nu voia să-şi tipărească mii de asemenea hârtii la tiparniţa personală; voia să se căsătorească cu ea...

- ... Te rog să nu leşini - că se filmează!

Negă încet cu capul, privind lung ochii verzi...

- S-a gândit că nu ţi-ar fi plăcut o nuntă pe stadion.

De data asta aproba, la fel de încet. Mergeau spre castel, pe coridorul alb...

- S-a gândit că nu ţi-ar fi plăcut să auzi un maestru acordeonist...

Aproba din nou...

- S-a gândit că minora n-ar fi fost în siguranţă pe-un yaht plutind în derivă...

Evident - aşa că aproba şi-şi privea lung soţul...

- Şi n-a putut să mă refuze. Şi iată-mă un soi de naş, pentru prima oară-n viaţă...

I-auzi! Deci lui or să-i facă cadou o fermă de curcani, la iarnă!

- Slavă Cerului, contele a fost înţelegător şi se ocupă de finul lui. Aşa că nu trebuie să ne plimbăm în trei pe bulevardul ăsta...

Exact. Zâmbea şi-l aproba, că avea dreptate...

- Şi apar singur în filmare, lângă aşa finuţă frumoasă...

I-auzi la el! De-aia era aşa ţanţoş şi îmbujorat?

- Eei, şi ia uite cum se-nvârte soarta asta! Eu te-am luat de la el, eu i te duc înapoi...

Într-adevăr; el o luase de la Ştefan într-o dimineaţă de decembrie, el o ducea înapoi într-o dimineaţă de martie...

Ştefan

Era perfectă. Şi-o iubea atât de mult, încât simţea că ameţeşte...

Florentina începu să râdă şi strigă tare-tare:

- Hai odată, mami!

Bineînţeles că râdeau toţi cei din jur! Şi râdea şi Ana - pentru că mirele aştepta răbdător, mireasa nu-şi scrântea picioarele fugind spre mire şi tocmai domnişoara de onoare era zorită! Se grăbi s-o oprească de la alte remarci:

- Nuu, că aşa merg reginele şi prinţesele - n-au de ce să se grăbească! Regii şi prinţii sunt oameni răbdători! Şi-n plus, aşa se merge la castel!

Prinţesa îşi privi lung mama, lăsă capul spre stânga... şi constată cu voce tare:

- Aaa!

Evident, auzea hohote de râs în jurul lui...

Mai aveau cam 20 de metri. Acum îi vedea bine ochii. Şi zâmbetul. Regina lui era fericită...

Ana-Maria

Regele ei era fericit. Fericit cu adevărat.

Mai avea puţin...

Spre marea ei mirare, Florentina plecă privirea spre pernuţă şi porni spre Ştefan. Şi-l ocoli, păşind cu grijă ca să nu-i scape inelul... Ia uite, că avuseseră timp şi de repetiţie! Adevărul era că ea şi Isamu făcuseră o călătorie destul de lungă... Şi abia acum îşi dădea seama că toţi călătoriseră ore bune, iar contele supraveghease "plantarea" miilor de trandafiri... şi-a celorlalte surprize...

Şi iată cum regele venea să-şi primească regina...

Ştefan

Gata; acum i-o lua! Că nu mai avea răbdare! Voia să vadă odată inelul pe degetul ei!

Îi ieşi în întâmpinare, electrocutându-l pe senior şi întinzând mâna. Primi deci mâna reginei, pe care-o strânse uşor... şi-o conduse spre hârtia cu antet, cuprinzând-o cu braţul stâng.

Se simţea ciudat...

Ana-Maria

Doamne! Un miliard de cuvinte nu i-ar fi putut transmite ceea ce îi transmiteau acum mâinile lui Ştefan! Mâna dreaptă îi ţinea mâna, iar stânga o cuprinsese uşurel de mijloc - şi-o conducea, şi-o ocrotea...

Şi-acum bărbatul din faţa mesei, angajat al primăriei din localitate probabil, se uita lung la ei şi nu prea-i venea să se-apuce de treabă... Florentina întrebă, cu seriozitate:

- Gata? S-a teminat?

Diamant se grăbea să-i dea explicaţii la ureche... Angajatul primăriei îşi aruncă privirea pe hârtia cu antet. Şi reveni spre ei.

- Aide, nenea! *Plus vite*!

Doamne, ce-avea prinţesa ei azi? Şi omul râdea zdravăn, şi uite cum trăgeau de timp...

"Ete fleoşc, Anuţo! Da' ce grăbită eşti!" Că nici nu era prânzul - Şi-n plus, angajatul primăriei trebuia să treacă de ea, dacă voia să plece...

Nu; nu voia să plece. Îşi dregea vocea.

Acum se căsătorea...

Ştefan

Zâmbea şi asculta atent... Voia să se căsătorească cu Ana-Maria Cioroacă?

- *Oui.*

Şi uite că anticipase corect - Ana nu întorsese capul spre el. Ana lui ştia că-i venea rândul - şi era atentă...

Ana-Maria

Deci el voia. Şi ea. Hai, n-o întreba şi pe ea?

"Iaca-iaca, Ano! Iar te grăbeşti!"

Ia! C-o întreba! Voia să se căsătorească cu Ştefan, conte de Perigord şi viconte de Limoges şi Turenne?

- *Oui.*

Pernuţa se ridică prompt; iar mâna ei se mută în palma stângă, pentru că soţul ei lua inelul... Ridică privirea spre chipul atent şi privi lung ochii verzi. Cu sinceritate.

"Dumnezeule mare, cât de mult te iubesc!"

Ochii verzi se ridicară spre ochii ei...

Ştefan

Zâmbi slab: "Tu nu-ţi dai seama cât de mult te iubesc eu!"

Împinse uşor inelul.

Acum era a lui. Pentru totdeauna.

Ana-Maria

Evident, nu se terminase - dar ea una nu se mai putea clinti. Şi nici nu voia s-o facă! Voia să-şi privească soţul în ochi şi să-i spună că-l iubeşte mult-mult-mult...

"Puteţi săruta mireasa"...

Nu se grăbeau. Pur şi simplu se apropiau unul de celălalt şi...

Acel sărut era vrăjit. Avea ceva... Avea... Acel sărut nu descuiase porţile Disney - le smulsese şi le izbise cât colo! Sufletul ei era larg deschis acum - şi-aşa o să rămână. Dragostea lui Ştefan spulberase toate încuietorile...

Ştefan

Aplauzele se mai domoliseră. Acum ar fi putut să pună punct acelui sărut; să-l întrerupă un pic, până semnau şi-i trimitea pe toţi la masă! Numai că...

Numai că trebuiau totuşi să semneze. Că-şi dorea mult hârtia cu antetul statului - şi dacă nu semnau, nu i-o dădea! Aşa că zâmbi uşor... Simţi şi buzele ei zâmbind... Şi deschise ochii.

Ana-Maria

Păi trebuiau să semneze, nu? Catastiful îi aştepta... Ea semna prima... Şi-acum încerca să nu-şi privească inelul, pentru că ar fi leşinat amintindu-şi cum îl văzuse prima oară şi mai ales cu cât timp în urmă...

Aoleu! Păi ei erau împreună de... Pe 22 "împlineau" cinci luni de când îl luase de mână şi se mutase la Cannes! Iar azi se căsătoriseră! Şi plănuiseră deja un bebeluş! Uau!

Ştefan privea lung hârtia cu antetul statului... Şi nu-şi luase mâna de pe mijlocul ei - imediat cum îi pusese inelul pe deget, se grăbise s-o ocrotească din nou... Acum i-o arăta şi ei:

- Mie nu mi-ar fi reuşit aşa. Indiferent de tiparniţă.

Aprobă, că nu prea mai putea vorbi... Era emoţionată - şi-i venea şi să râdă, şi să plângă, şi nu voia nici să râdă, nici să plângă...

Ştefan

Gata şi felicitatul şi pupatul. Se temuse un pic de partea aia, care

de obicei ieşea aşa, ca un fel de coadă la pontatorul fabricii. Dar se repeziseră toţi odată - şi ieşise o nebunie necontrolată...

Şi-acum naşul lui arăta spre spatele turnului. Adică spre masă. Îl urmau... Îşi ţinea soţia de mijloc şi-i venea să se oprească şi s-o sărute... Dar nu voia să facă excese - pentru că, în afară de *Oui*, nu auzise nici un alt cuvinţel. Ceea ce însemna că Ana era foarte aproape de-un leşin. În plus, parcă n-ar fi rămas singur cu ea acum. Că la aşa surpriză şi aşa organizare... şi aşa desfăşurare de forţe în secret, Ana avea tot dreptul să-l certe! Ba chiar şi să-i rupă urechile! Şi era riscant - petrecerea de la Martinez trebuia să rămână secretă, că era surpriză...

Ana-Maria

Se aşează şi-şi scoase pălăria - iar Florentina i-o luă din mână şi şi-o puse peste pălărioara ei. Şi-o rupse la fugă spre băieţelul lui Isamu, să-l întrebe cum îi stă!

Contele scosese ditamai masa rotundă în grădină. Arătau cam ca summitul NATO - doar gaura din mijlocul mesei mai lipsea! Dar era frumos... Era superb... Şi măsuţa mică, pentru copii, era la fel de frumoasă; era o copie a mesei lor. Florentina îşi alegea scaunul cel mai apropiat de tati...

Şi cum tocmai se aşezaseră, din castel răsună... Brian Adams! *"Everything I Do, I Do It For You"*! Acum chiar că nu mai putea spune nimic... Tot din castel începeau să iasă tineri cu platouri uriaşe pe umeri...

Păi...

Plecă privirea spre mâna dreaptă. Spre inel. Îl privea lung...

Uite că era soţia lui...

Ştefan

Dacă nu intervenea urgent, Ana o să înceapă să plângă - de fericire, de data asta. Şi nu voia s-o vadă plângând azi, nici chiar din prea multă fericire amestecată cu o tonă de adrenalină! Aşa că decise să mizeze pe proverbialul lui noroc... şi să afle cât de rău o supărase cu muţenia, surpriza şi toate celelalte. Îi strânse mâna şi se ridică. Şi se îndepărtă un pic de masă. Îşi trase soţia în braţele lui, că tocmai deschideau dansul cu o melodie superbă... Şi-i şopti la ureche:

- Acum, în momentele astea, e foarte reconfortant pentru mine gândul că soţia mea n-are nici o tigaie la îndemână!

Râdea; deci nu era foarte supărată. Dar un pic supărată trebuia să fie - că n-o întrebase niciodată nimic despre cum îşi închipuia ea acel moment şi făcuse totul după capul lui! Aşa că aştepta urecheala. Ana îi răspunse, tot la ureche:

- Nici în visele mele cele mai frumoase nu mi-am închipuit că va fi aşa.

Adică îi plăcuse totul? Absolut totul? Nu-i venea să creadă! Chiar "le nimerise" pe toate? Ochii ei spuneau că da... Ridică uşor din umeri:

- Eu mi-am închipuit clipă de clipă că va fi aşa; şi m-am tot gândit... şi m-am tot întrebat dacă ţi-ar place...

Ana lăsă capul pe umărul lui şi închise ochii:

- Ştii că te iubesc, nu?

- Bănuiesc...

Că voia s-o facă să râdă, ca să n-o vadă cu lacrimi pe obraji... Iar ea nu voia nici să râdă, nici să plângă. Voia doar să danseze cu capul pe umărul lui şi ochii închişi. Că era îndrăgostită şi tocmai se căsătorise cu bărbatul care-o iubea mult-mult...

Ana-Maria

Ce păcat că se terminase! Melodia aia n-ar fi trebuit să aibă sfârşit; ar fi trebuit să cânte non-stop, pentru totdeauna... Soţul ei zâmbi:

- Am senzaţia că noi le-am deschis dansul, dar ei voiau să le deschidem şampania...

Bufni în râs şi porniră spre masă. Dopurile pocneau unul după altul - şi nu-nţelegea de ce, că nu erau chiar atât de mulţi...

Tot nu era capabilă să deschidă gura. N-ar fi reuşit să facă conversaţie nici chiar cu contele - pentru care ar fi făcut un efort considerabil să pună cap la cap măcar zece cuvinte! Diamant o privea cu ochi veseli, Grasu era "în delir" iar seniorul avea un aer "triumfător" - că era naş pentru prima oară-n viaţă. Şi probabil că toţi trei ar fi vrut s-o întrebe "Cum ţi s-a părut surpriza?" Dar probabil că avea o expresie "mută" pe chip; că o priveau, fremătau dar tăceau mâlc. Ştefan în schimb era în mare vervă - ciocnea, pălăvrăgea, se-ntorcea când spre unul, când spre altul...

Brusc, soţul ei tresări şi-şi întrerupse fraza la jumătate; scoase telefonul, apăsă câteva butoane... Şi ridică privirea spre ea:

- Ţi-am spus, cândva, că am momente când aş vrea să dau *mass messages*.

Aprobă.

- Ei bine, am început s-o fac.

Şi-i întinse telefonul. Ce se întâmplase?... Ăla era un portal de ştiri; iar el "derula" până jos, unde selecta poza zilei...

Păi aia era fotografia ei, venind "cătinel" pe bulevardul cu trandafiri albi ca să se mărite! Evident, din senior se vedea doar umărul şi cotul... Probabil că, în timp ce ei dansaseră, "spiriduşul" cu filmarea alesese un cadru reuşit şi-l trimisese la adresa de email scrisă de Ştefan pe-o hârtiuţă...

"Cea mai frumoasă soţie din lume" - aşa scria, cu litere de-o şchioapă, sub fotografia ei. Semn că va urma, cândva, "Cea mai frumoasă nevastă din lume". Iar "Cel mai frumos bebeluş de pe planetă" o să apară în decembrie - că de partea asta se va ocupa personal! Îl privea lung... El o privea lung...

Ştefan

"Da; te iubesc. Nu-ţi vine să crezi că te iubesc?"... Ba da; ceea ce-o uimea pe ea era cât de mult o iubea... Iar prinţesa se opri brusc între scaunele lor:

- Tati, mă zoc "pinde-mă" cu băeţeii!

- Foarte bine! Dar nu te încurcă pălăria aia mare?

Florentina negă violent, cu tot cu pălăria lui mami...

- Ia stai un pic.

Se întinse şi luă unul dintre paharele nefolosite. Şi-i puse şi ei puţină şampanie. Prinţesa mirosi sonor lichidul... şi protestă:

- Nu e cu potocală!

- Păi şampania nu se face cu portocală; se face cu struguri.

- Nu e cu stugule!

- Ba e, dar au pus multă aromă şi nu se mai simte. Hai să ciocnim! Spune ca mine: "Să fie într-un ceas bun"...

Ciocneau în trei, iar prinţesa stâlci propoziţia:

- Să fie ţeasu' bun!

Perfect! Ana râdea, el bea şampanie, Florentina îl imita... Şi-acum se strâmba, că era demisec... Şi-apoi îi plăcea, fireşte - că mai lua o înghiţitură! Nu-i turnase decât un deget, aşa că paharul sfârşi pe masă iar micuţa fugi spre măsuţa prietenilor ei...

Ridică privirea spre vărul lui. Diamant văzuse toată scena - şi-avea aşa o faţă lungă...

De fapt, de când aflase de ce fusese convocat de urgenţă pe Otopeni la ora aia "nebună", Diamant îl privea lung şi zâmbea mai altfel... Şi probabil că se întreba cum de se însurase tocmai Ştefan, regele aurarilor, care niciodată nu pusese mare preţ pe căsătoria civilă şi avusese momente-n viaţă când decretase că va muri cu acte de burlac! Probabil că-l şi studia, ştiind că se va întoarce în România şi va fi chemat de urgenţă în şatră, "la raport"... Decise să-l dezmeticească un pic - în romanes:

- Închide gura, că intră musca.

- Auzi, mă? Tu ştii ce-ai făcut?

Ei! Ce făcuse?

- Ai făcut exact ce-ai făcut atunci când mi-ai molfăit cozonac la telefon în toiul nopţii!

Păi ce-i făcuse atunci?... Aa... Şi era şmecher şi nu voia să zică-n gura mare că îi venise poftă de-nsurătoare... Că frumoasa domnişoară de lângă el nu era aleasa, ci doar un accesoriu amator de distracţie... Ridică scurt mâinile:

- În privinţa asta, tu ştii!

"Că mândruţa, dacă o fi aia pe care-o bănuiesc eu, ştii bine unde locuieşte! Şi ştii ce se-ntâmplă când o aduci în Bucureşti! Şi vezi şi tu câte lucruri se schimbă atunci când toată lumea îţi află slăbiciunea!" Se întoarse spre Ana:

- Vreau să te rog ceva.

- Ascult.

- Pentru diseară, am eu un plan; dar pentru cele 30 de zile care încep de mâine-ncolo sunt complet "descoperit"...

Ana se ridică şi întinse mâna; se grăbi s-o urmeze. Porniseră la plimbare prin curtea castelului... Soţia lui oftă uşor:

- ... N-aş vrea să te întristez, sau să te indispun...

- Nimic din ceea ce spui tu nu m-ar putea indispune vreodată.

- Sigur?

- Sigur.

- ... Nu prea cred; că-ţi plac surprizele...

- Îmi place să-ţi fac surprize. Pentru că îmi place să constat că-ţi plac surprizele mele...

Ana râdea... Se îndepărtaseră îndeajuns de mult, aşa că o opri şi-o trase în braţele lui. Soţia lui evita să-l privească...

- Te rog, spune-mi.

- ... De când am apărut eu... Adică...

Îi ridică uşor bărbia:

- Spune în romanes.

Ana roşi violent şi plecă iar capul - în romanes:

- Ce-ţi mai fac fabricile de caşcaval, Ştefane?

- Fabricile mele? "Trosnesc" din toate încheieturile, la randament 105%...

- Dar cumpărătorii şi seniorul sunt de aceeaşi părere?

- Da. N-ai văzut ce palid şi extenuat e Isamu zilele astea?

- Ba da. Şi mi-e că au văzut şi ei asta...

Era evident ce încerca Ana să-i spună. Aşa că zâmbi, în franceză:

- Iubire...

Iar roşise...

- ... Dacă nu mergem acum în luna de miere, nu mai mergem anul ăsta. Vrei s-o amânăm?

- Aş vrea să nu mă mai urc pe motocicletă, întrebându-mă dacă te-am sunat la timp...

- ... Şi te gândeşti la o chestie care implică capul de bulibaşă al lui Isamu. Şi cursurile tale de motociclism-viteză.

Soţia lui aprobă scurt.

- Atunci... Atunci uite cum facem. Anul viitor, prin toamnă, mergem în State. Şi vizităm, preţ de-o lună, toate trăznăile de pe-acolo. E bine?

- Cred că da - că o să organizezi tu, iar eu o să am voie să iau pastile de inimă...

Îl bucura mult să constate că soţia lui se gândea deja la binele bebeluşului... din planificare. Într-adevăr, nu putea face o comparaţie între ele - diferenţele erau colosale! Se grăbi să continue:

- Că acum nu putem să mergem. Până îţi termină Isamu actele, până obţinem vizele, se face decembrie!

- Iar în decembrie suntem ocupaţi aici.

- Da; în decembrie trebuie să fim în Franţa... Ana...

Soţia lui îl privi drept. Ea aştepta întrebarea. El va încerca să-i transmită... Renunţă la zâmbi:

- Vrei "să ne prindă" decembrie în State?

Ana-Maria

O întrebare mai mult decât explicită. Oare soţul ei "chiulea" pentru că-l antrena pe Isamu să preia conducerea fabricilor de caşcaval? Că tocmai o întrebase dacă voia ca, până în decembrie, să-şi schimbe continentul şi ocupaţia! Aşa că...

- Tu ştii cel mai bine când ar trebui să vizităm. Eu, dacă sunt în braţele tale, sunt în luna de miere. Şi acum... Şi diseară... Şi mâine...

- ... Ţi-ar place să vizităm Statele Unite?

- Nu ştiu. Cred! Cred că mi-ar place să vizitez şi Botswana, dacă vii cu mine...

Soţul ei zâmbea... "Ce-i, Ştefane? Nu ştiai că te iubesc?... Ba da; dar nu ştiai cât de mult - şi nu te aşteptai să-ţi spun..."

- Atunci uite ce m-am gândit... De luni, revin la birou. Iar după ce sunt gata actele tale, în funcţie de cum te simţi tu... ne urcăm împreună cu suita pe-un vas de croazieră şi navigăm două săptămâni. Ce zici?

Începu să râdă:

- Că eşti mult mai priceput la surprize şi organizare decât sunt eu.

- Ei, lasă, că ştii că nu-i aşa! Te-ai fi gândit şi tu la asta - dar de luni încolo. Acum eşti un pic zăpăcită... şi emoţionată... că eşti în braţele mele...

Mare şmecher, Ştefan al ei! Se gândise deja la croaziera aia, ca alternativă la luna de miere! Dar şi el era conştient că începuse să chiulească prelungit de la "serviciu"; aşa că o amânase un pic. Şi dacă tot deschisese discuţia, o anunţase că vor naviga... şi că mai exista o surpriză, diseară. Se îndoia că mergeau la soborul de preoţi; deci va fi un dezmăţ cu dans şi alcool mult... Îl cuprinse uşor cu braţele:

- Îţi dai seama că n-am "împlinit" încă cinci luni împreună?

Soţul ei aprobă cu capul:

- Evident. Dar avem o scuză - ne-am grăbit să scriem pe hârtie că suntem fericiţi...

Contele se pricepea la muzică lentă. Celine Dion, *Because You Loved Me* - una din melodiile ei preferate. Şi se potrivea atât de bine locului şi... soţului, că lăsă capul pe pieptul lui, oftă greu... şi zâmbi:

- Azi sunt romantico-blegoasă. Da' rău de tot!

- Îţi trece, până diseară.

O certitudine, nu o întrebare. Deci surpriza era cu manele... şi cu mult alcool, că trebuiau să-şi facă de cap înainte să rămână ea gravidă...

- Iar până-ţi trece, dă-mi voie să fiu partenerul tău de romantism blegos...

Râdeau amândoi...

Ştefan

Gata; în sfârşit, ajungeau la hotel! Fusese superb la castel - dar el unul se cam plictisise, spre final. Prezenţa naşilor lui îi făcuse pe invitaţii români să fie rezervaţi; şi chiar dacă discutaseră, dansaseră şi chiar spuseseră bancuri la un moment dat, fuseseră bancuri "comerciale"...

Jun plecase primul de la castel - afacerile! Oricum, venise la timp şi stătuse două ore după ceremonie - iar asta era foarte important, din punctul lui de vedere! Că afacerile erau pe bani, iar regele aurarilor era destul de mărunţel pe lângă directorul executiv pe Europa de Vest... Limuzinele îi duseseră la aeroport iar Shun îi adusese la Cannes. Invitaţii fuseseră urcaţi în alte limuzine - că trebuiau "plimbaţi" un pic printre frumuseţile oraşului. Iar el şi soţia lui "trişau". Ei doi erau în elicopter - şi se apropiau de momentul aterizării...

Se aplecă şi-i făcu semn pilotului "să dea o roată" în jurul hotelului - că se înserase, iar luminile erau superbe. Îi arătă soţiei lui locul unde vor petrece în seara asta; ochii Anei erau mari-mari...

Da; avusese dreptate soţia lui. Trebuia să se întoarcă la serviciu - ca să-şi permită, măcar o dată pe lună, să o urce în elicopter şi să-i facă o surpriză "nebună"...

"Păi, Ştefane, o treabă-i sigură: dacă nu te omoară glontele, prăbuşirea sigur o să te omoare! Că prea o cauţi... pe calea aerului în ulti-

mul timp!" Zâmbea - că o să îmbătrânească frumos în braţele ei...

Ana-Maria

Elicopterul cobora încet... Şi gata. Încă un zbor căruia îi supravieţuise cu brio! Că-i era o frică de drăciile astea cu elice... Coborî, iar soţul ei o prinse de mână - ca de obicei, fugeau spre uşa deschisă.

Câteva trepte; şi liftul. Minunat! Coborau la parter... Soţul ei îi oferea braţul...

Aoleu, măiculiţă mamă! Mai intrase în hoteluri "răsfăţate", în ultimele... 5 luni - dar ăsta le-ntrecea pe toate... Mergeau spre recepţie.

- Bună seara.
- Bună seara.

Soţul ei ridică degetul în dreptul buzelor. Recepţionerul tăcea şi-l privea lung, ca pe-un marţian... Ştefan îi întinse actele; şi-i făcu din nou semn că "tăcerea e de aur"... Individul privi plasticul şi zâmbi larg - deci surpriza abia acum venea! Vai de ea şi de inima ei! Ştefan primi cardul de la uşă şi zâmbi:

- Când vin şi ceilalţi invitaţi, îndrumaţi-i întâi la bar.
- Desigur!

Şi iar mergeau la lift... Soţul ei o răsuci cu spatele la butoane; şi-o strânse în braţe şi-i şopti la ureche în romanes:

- Plimbarea lor cu limuzina mai durează vreo 20 de minute. Plus vizita la bar, alte 20. În timpul ăsta, noi ne acomodăm cu locul... de dans...

N-avea rost să mai spună ceva - nu mai avea ce să spună. Iar uşile se deschiseră. Liftierul se repezi să le deschidă el uşa... Corect! Contele tocmai putea spune că... avea mâinile ocupate! C-o trecea pragul acelei încăperi...

Păi dacă la Disneyland Ştefan rezervase penthouse-ul, de ce şi-ar fi închipuit că aia era o cameră "economy"?

Se aprinseseră toate luminile odată. Privea în jur şi-şi dădea seama că penthouse-ul din Disneyland fusese aşa... mai mult pentru Florentina...

Aoleu! Ăla era dormitorul! Geamu' ăla ducea pe terasă! Nu aveau doar şampanie la piciorul patului - aveau o terasă cât promenada de la castel, la uşa dormitorului!

Fu aşezată uşor pe pat... şi nu-l mai lăsă să se ridice - şi-şi dorea mult de tot să se întâmple în seara asta...

Ştefan

După părerea lui, invitaţii puteau să mai întârzie un pic. Chiar un pic mai mult - să-l aştepte şi pe Florin, cu taraful... Că el tocmai îşi aranja cravata şi plănuia să iasă cu soţia lui pe terasă. Şi să-i spună un secret. Puse haina pe umerii ei şi "pescui" şampania în drum spre glasvand...

Brr! Era frig! Dar... Dar era frumos. Or s-o mai facă o dată, prin august - că terasa asta era o nebunie...

- ... Ştefane, eşti nebun!
- De ce, iubirea mea?
- Ai închiriat toată nebunia asta?
- Da. Tot apartamentul; că poţi să închiriezi doar jumătate...

Şi cum ştia ce întrebări îi treceau soţiei lui prin minte acum, se sprijini de balustradă:

- Acum cinci luni, ţi-am spus că îmi place să trăiesc bine, cât mi-e dat să trăiesc. În ultimele cinci luni, lucrurile s-au mai schimbat. Şi motivele. Deci, îmi place să te uimesc... şi să te răsfăţ... Şi să-ţi ofer tot ce-i mai bun pe lumea asta.

- Da' nici nu cred că o să ieşim azi pe terasă! Uite ce frig e! Hai, hai înăuntru!

Nici nu se gândea - deşi era doar în cămaşă, iar afară erau vreo... 10 grade maximum.

- Hai, că răceşti!

- Nu răcesc. Iar azi o să dansăm pe terasă. Că o să sun majordomul...

Şi-o redusese la tăcere cu informaţia aia...

- Şi-o să-i spun să ne aducă halate de baie, sau pături... Şi-o să fie cea mai trăznită petrecere care s-a ţinut vreodată aici!

- ... Te pricepi la organizare. Mă simt un pic... codaşă la capitolul ăsta.

- Asta pentru că eu am experienţă în aruncat cu bani în dreapta şi-n stânga. Ai uitat cum zburau banii-n jurul meu?

- Zburau - că-i aruncai tare şi "din suflet"...

- În următoarele... trei luni o să te obişnuieşti şi tu cu aruncatul. Aşa că uite cum facem... Tu organizezi următorul party.

- Nu. Eu o să organizez o surpriză mare-mare pentru tine... Una de-aia de n-o să ştii ce să ceri mai întâi: pilule de inimă, sau săruri!

Aprobă, râzând: să-i organizeze! N-avea emoţii - că era şmecher, trişa şi afla tot ce voia să afle în maximum 10 minute... Dar promitea să fie atât de uimit când îşi primea surpriza... Ca nimeni altul!

Ana-Maria

Privea lung luminiţele din larg... Luminile discrete de pe plajă... Îşi scoase haina şi i-o puse soţului ei pe umeri; iar ea se strecură în braţele lui şi-l privi lung... Şi sprijini fruntea pe pieptul lui, că nu-l putea privi:

- *Ce soleil dans ma vie, / C'est à toi que je le dois. / Tu as fait de ma vie / Un rêve merveilleux / Que je vis dès que j'entends ta voix, / Dès que tu m'emprisonnes / Par la douceur de tes baisers, / Par ta tendresse. / Avant toi, je n'ai connu que les larmes / Et les détresses / Mais, jour après jour, tout doucement, / Tu as transpercé mon coeur, / Pansé les plaies du passé / Et montré le chemin du bonheur. / Au coeur de l'hiver, / Tu as fait de ma vie un oasis en plein désert, / Fait jaillir la couleur du futur, / Mis une telle lueur sur mon trottoir / Et un tel feu dans notre histoire / Que j'ai encore du mal à y croire... / Merci mon Magicien / Pour tant de bonheur / Je n'y croyais plus...*

Mâna lui Ştefan îi luă mâna; şi-o ridică şi puse palma pe palma ei... Iar soţul ei... şopti:

- *La première fois ou je t'ai vu, / J'avais l'impression de t'avoir toujours connu. / Je pense que lors de cette "première fois", / J'étais déjà, inconsciemment, amoureux de toi. / Depuis ce fameux jour là, / Cette passion s'est installée en moi, / Et mon coeur t'a laissé toute la place, / Pour que ton amour y fasse "son palace". / Je ne cesse de t'aimer depuis tout ce temps, / Et de penser à toi chaque jours à tout moments, / Ton amour m'est indispensable, / Et ta présence irremplaçable. / Comme je te le dis souvent, / Et je ne m'en lasse pas honnêtement, / Tu es la personne au monde qui m'est le cher, / Et c'est pour ça que je t'aimerai ma vie entière.*

Adică Ştefan... Adică el... Adică dacă ea...

Stoop!

Ea îi spusese cândva câteva versuri - el se grăbise "să se documenteze" şi "să se adapteze" mintenaş? În condiţiile astea, îi era groază să se gândească să sară cu parapanta - probabil că în următoarele 24 de ore cumpăra el tot echipamentul, ca să sară împreună!

Scăpă un ţipăt scurt, sărind cât colo: ai!

Ştefan

Tresări violent - inima parcă-i sări din piept! Mâna ţâşni spre buzunarul interior, când realiză că...

Că pierduse noţiunea timpului şi-a locului, iar invitaţii lui urcaseră şi se furişaseră ca să asculte versuri... Iar el, îndrăgostit lulea şi pierdut complet în braţele ei, nu-i sesizase...

Şi uite-i ce frumos ţopăiau, aplaudau şi ovaţionau în jurul lor!

Că-l prinseseră pe Ştefan - regele aurarilor, spaima României şi-a Sinteştiului - spunând versuri de dragoste în franceză! Ana se ascunsese toată în haina lui... El încerca să spună măcar un "gata" - dar urlau şi ţopăiau în aşa hal că nici chiar el nu se auzea...

Faptul era consumat. Grasu o să lăcrimeze abundent descoperind că şeful lui ştia să fie romantic, iar Diamant o să chicotească toată viaţa pe tema asta - dar era seara căsătoriei lui! Şi zău că nu-i păsa!

Opaa! Începea să înţeleagă de ce ajunseseră invitaţii lui aşa repede sus! Că auzea un glas pe care-l asculta toată România pe la petreceri... Începu să râdă, în romanes:

- Fă, scoate nasu' d'-acolo!

Ana începu şi ea să râdă:

- Nee, nici nu mă gândesc!
- Scoate nasu', n-auzi?
- Nu-l scot, că fac mişto de mine!
- Las' că nu fac! Hai - dă să-ţi văd obrajii roşii!

Uşurel, soţia lui "reapărea"... Iar concentratul de bulibaşă aruncă scurt umerii în spate, şi-o prinse de umeri şi-o sărută "concentrat". Iar Florin Salam, "informat" probabil de Diamant, trecu la interpretarea unei melodii a lui Costi Ioniţă, despre o femeie frumoasă ca luna...

... Şi lasă-i să chiuie! Ei or să fie mâine răguşiţi!

19 martie 2006 - duminică

Ana-Maria

Traversă dormitorul şi ieşi pe terasă. Şi se aşeză la masă. În sfârşit acasă! În sfârşit...

Dar ce frumos fusese! Ce nebunie fusese toată căsătoria lor! De când se trezise ieri dimineaţă, până în clipa asta, fiecare secundă fusese o secundă de vis... fie că se desfăşurase la castel, printre trandafiri albi, sau în penthouse-ul hotelului Martinez, cu Florin Salam, la inaugurarea celei de-a doua baterii de şampanie. Le făcuseră pe toate - inclusiv dansul pe terasă, cu halate de baie pe post de pardesie; inclusiv partida de popice cu sticlele goale de şampanie; inclusiv "recitalul" lui Florin Salam la pian - care-i lăsase pe toţi cu gurile căscate... Presupunea că invitaţii lor abia acum începeau să se trezească - Ştefan le lăsase un bileţel, o luase uşurel pe Florentina pe braţe şi "se fofilaseră" spre primul taxi, lăsându-i să-şi bombăne unul altuia mahmureala...

Glasvandul foşni uşor, iar soţul ei îşi trase un scaun lângă ea. Şi trase pătura pe umerii lor... Şi-apoi o cuprinse cu braţele. Lăsă capul pe capul lui... că erau romantico-blegoşi din nou... Ştefan oftă greu:

- ... Îmi pare rău că n-au venit.
- Şi mie.
- Să ştii că tata a spus cu gura lui, tare şi cinstit, că nu e vorba nici de mine, nici de tine. Şi ştiu că n-a minţit - ei nu prea mai pot să vină în Franţa...

Da' de ce? Ce se întâmplase?

- ... Contele i-a ascuns pe ai mei într-o cameră din castel, pentru că acolo securistul nu putea intra oricând voia el. Eu aveam vreo trei ani atunci când s-a întâmplat... În noaptea aia, băiatul contelui venise să doarmă "la mine". El avea patru ani; şi era foarte isteţ şi descurcăreţ. Se luptase mult cu contele ca să-l convingă să-l lase la ai mei; iar contele aprobase într-un final şi venise şi el cu contesa în dormitorul castelului - că ei locuiau în sat, într-o vilă. Dormeam amândoi duşi, în patul meu... Tocmai în noaptea aia, s-au găsit nişte idioţi să spargă castelul. Plănuiseră să fure nişte tablouri probabil, nişte argintărie... Nu se aşteptau, oricum, să fie cineva înăuntru! Contele i-a auzit şi a coborât cu pistolul. Şi a tras fără somaţie. Nu a nimenit nici unul; doar i-a făcut să scoată şi ei pistoalele. Şi-atunci a ieşit tata din camera noastră, cu cuţitul. Dacă el nu l-ar fi tăiat pe unul din ei, contesa ar fi murit în seara aceea. Tata a fost rănit; contele şi-a luat soţia şi-a fugit în dormitor, să sune la poliţie. Iar ei au auzit-o pe mama ţipând în cameră - a ţipat la mine, să fug din cadrul uşii. Eu am alergat înapoi în pat, iar ei au intrat şi-au lovit-o în cap. Şi-apoi îmi amintesc că erau trei şi se uitau la noi - la mine şi la Léon. Iar eu îi înjuram în romanes. Au zis câteva fraze scurte, l-au luat pe Léon şi-au fugit. A venit poliţia, au început telefoanele, au cerut o recompensă...

Adică îl furaseră pe băiatul contelui! Doamne, proastă fusese! Cum de nu pricepuse încă de ce îl iubea contele atât de mult pe Ştefan?

- I-au amăgit cu recompensa aia două zile şi două nopţi. Apoi lucrătorii de la groapa de gunoi l-au găsit într-o pungă... Tata mi-a spus atunci să mă uit mereu bine la conte; iar dacă îl văd zâmbind, să mă duc lângă el. Că el ştie multe jocuri şi-are mereu bomboane prin buzunare... Când am împlinit 7 ani, ne-am întors în România. Tata şi-a primit aurul confiscat de comunişti, ajutat fiind de tatăl seniorului, şi a strâns oamenii răspândiţi prin toată ţara şi-a refăcut şatra... Indiferent cât de greu i-a fost an de an să mă vadă pornind spre aeroport pe 16 iunie, m-a îndemnat întotdeauna să-mi petrec vacanţele în Franţa, la castel. Să stau pe lângă conte şi să învăţ de la el. A vrut să obţină un bulibaşă mai special. A crezut probabil că cele 8 luni petrecute în şatră or să fie destul de puternice ca să învingă cele 4 luni petrecute în Franţa. Iar contele m-a ţinut zi de zi lângă el...

Şi-n loc să iasă un bulibaşă mai special, iată că ieşise un conte cu

mii de angajaţi şi multe fabrici de caşcaval... Şi-aşa se explicau ambele concentrate, ambele comportamente...

- ... Tata ştie exact ce fac. Şi cât. Şi-şi dă seama că, la vârsta mea, nu-mi mai poate influenţa deciziile. În plus, l-am ascultat atunci şi m-am însurat cu Rubina. Şi-am încercat să fac căruţa să meargă - că el nu ştie nici acum primul meu plan. Isamu le-a povestit ce-a făcut Rubina pe-aici - iar ei au încredere în Isamu. Şi-apoi au văzut, au auzit, au întrebat şi-au primit răspunsuri - şi au înţeles de ce te-am adus pe tine aici şi de ce am trăit atâta timp cu inelul tău la gât. Nu eşti un zid. Şi nu contează că eşti *gadje*. Pot să jur că, după calculul lui, nu mai eşti *gadje* demult! Dar tata nu s-a împăcat nici acum cu gândul că, la 18 ani de la întâmplarea aia, eu "votez" cu Franţa, castelul şi contele, iar el se întreabă pe cine numeşte bulibaşă-n şatră. Iar asta se întâmplă pentru că, într-un moment de slăbiciune, m-a trimis să stau pe lângă conte şi să-i alin suferinţa. Aşa că lui îi este al naibii de greu să mai calce în ţara asta. Ai să vezi - la biserica din România or să ajungă primii, înaintea răsăritului...

Zâmbea şi aproba - acum era liniştită, pentru că aflase de la ce pornise totul şi ştia că nu ea era mărul discordiei...

- ... Pot să te întreb ceva?

- Da.

- Şi juri că vei spune adevărul şi numai adevărul?

- Jur.

- ... Ţi-am lăsat impresia că te-am alergat fuguţa să spui "Da", ca să n-ai timp să te dezmeticeşti şi să mă priveşti cu ochi obiectivi?

Oof! Ştefan se compara cu Florentin! Doamne, ce copil era!

- Nu.

Şi-acum tăcea, pentru că n-o credea şi şi-ar fi dorit să primească şi o explicaţie...

- ... De când m-a dezlegat, te-am văzut cu alţi ochi. Şi-am avut senzaţia că te descopăr, dar totuşi te cunosc deja. Am simţit că încerc să mă adaptez la o viaţă complet diferită, dar pe care în realitate o cunosc deja. Am avut senzaţia că sunt o intrusă - dar că mă potrivesc de minune în tabloul tău. E o nebunie - că nici eu nu înţeleg cum vine asta...

- ... Îţi dai seama că, dacă voi constata că nu ţi-am adus fericirea, îmi zbor creierii?

- Ce te face să crezi că tu nu-mi aduci fericirea?

- Nimic, momentan. Dar mă gândesc la toate variantele; iar una dintre ele e cu tine nefericită.

- Te înţeleg - că şi eu mă gândesc la toate variantele, în ceea ce priveşte fericirea ta. Şi sunt un pic complexată de gândul că tu îmi faci mii de surprize, iar eu am rămas codaşă...

Soţul ei îi fură un sărut:

- Lasă, că tu îmi pregăteşti surprize mari şi consistente. Ale mele sunt micuţe...

- Micuţe, da... Plimbări cu elicopterul... Penthouse-uri... Trandafiri...

- Care nici nu se compară cu povestea preafrumoasei fete şi-a prinţului de la Apus...

Zâmbea... că avea dreptate, după calculele lui...

- Eu zic să facem câteva convenţii. Că am cam rămas în pană de idei pentru surprize, aşa că mi-ar prinde bine vreo şase luni "să-mi reîncarc bateriile"...

Se grăbi să aprobe.

- ... Eu nu mai chiulesc de la birou. Partea asta ne va ajuta mult, mai ales în momentele în care or să-mi vină idei apropo de stresarea gravidei. Iar Isamu trebuie să revină uşurel în carapacea lui de consilier-supraveghetor.

- Iar eu mă voi ocupa de Florentina şi de micile surprize pentru tine. Şi voi găti prin corespondenţă.

Acum aproba el:

- Vom redeveni foarte discreţi, pentru că ne-am destrăbălat în ultimul timp iar vila este totuşi filată discret...

- Iar toate aceste convenţii ne vor asigura o bătrâneţe liniştită şi fericită, alături de copii şi nepoţi.

Soţul ei îi sărută mâna:

- Şi se mai întreabă unii de ce te iubesc eu pe tine...

- Şi-ar mai fi ceva...

Că ea se mai gândea la ceva... Ştefan aştepta...

- ... Nu ştiu în ce măsură voi putea să merg tot timpul cu tine în România.

- Ştii bine că nu-i o regulă - mergi când vrei tu!

- Ştiu. Dar vreau să ştii de ce n-am să pot să merg de fiecare dată.

- Spune.

- ... Florentina e un factor disturbator, atunci când vrea ea...

- Prinţesa

- Dacă te duci singur, eşti mai concentrat asupra afacerilor. Şi mai atent şi mai grijuliu cu tine însuţi. Mie mi-e frică să nu mă sperii.

Ştefan tăcea...

- Că dacă mă sperii... Adică n-aş vrea să păţească el ceva. Şi m-am gândit că ar fi mai bine să mă feresc de încăperi în care pot intra sârbi periculoşi...

Soţul ei o privea lung... Începu să râdă:

- Nu, n-am nici o surpriză ascunsă în cuvintele astea. Dar fac calculul şi mă gândesc că n-o să aflu că s-a întâmplat decât într-o anumită perioadă a lunii; iar până atunci poate trece şi-o săptămână. Timp în care nu trebuie să se întâmple nimic - nici o sperietură, nici o căzătură, nici un brânci... Nici o schimbare drastică a climei - că la Bucureşti poate să ningă şi-n iulie, dacă trebuie "ucisă" vreo manifestaţie de protest a opoziţiei...

Soţul ei o strângea tare-tare în braţe. Probabil că mintea lui făcea chiar acum o comparaţie între gândurile ei şi comportarea Rubinei...

Păi dacă respectau convenţiile astea, aveau toate şansele să-şi petreacă bătrâneţile în vila aceea liniştită din vârful Cannes-ului, mângâiaţi de vizitele copiilor şi nepoţilor şi privindu-se lung, cu ochi îndrăgostiţi ca-n prima zi...

Ştefan

O ţinea în braţele lui... şi nu se-ndura să-i dea drumul. Miza pe pătură; deşi era dimineaţă şi era frig. Prinţesa dormea în camera ei, iar momentele lor de tandreţe trebuiau "să se programeze" în funcţie de programul prinţesei...

Săptămâna asta, probabil vineri, trebuia să plece iar în România. Cu afaceri. Dar îşi va face timp să treacă prin şatră şi să vizioneze în trei - poate chiar patru, dacă era şi mătuşa lui primită lângă ei - DVD-ul căsătoriei lor. N-o să spună nimic - nici n-o să insiste cu salba, nici n-o să-i scoată tatălui lui ochii că ar fi putut fi lângă conte... O să-i lase să vadă totul şi-apoi o să plece. Fără nici un cuvânt. Se săturase să le tot spună...

Adevărata ceartă "le-o programa" odată cu primele ecografii. Şi mai era până atunci. Le va lăsa două luni de gândire, cântărire, sfătuire...

Iar el trebuia să se-apuce să-şi facă salba! Totuşi, nu putea comanda el peste salba mamei lui! Păi el era băiat de bulibaşă, cu tradiţia bine învăţată, sau un neterminat care apela la cârpeli? Era nunta lui! Iar salba era pentru adevărata, unica lui nevastă!

În funcţie de cum decurgea revederea de săptămâna asta, va decide dacă mai zăboveşte o oră-două pe lângă sculele lui Diamant sau nu. Că dacă se certa cu ei, n-ar fi fost indicat să se-aşeze sub ochii lor şi să se-apuce să le demonstreze că face ce vrea el! Oricum, trebuia să se obişnuiască să care punguţa după el - că odată primea "undă verde", şi constata că n-avea salbă!

Vestea cea mare

15 iunie 2006 - joi

Ana-Maria

Intră în dormitor, închise uşa... şi se apropie de glasvand. Dar nu ieşi pe terasă - că observă stropii sărind în toate direcţiile, în piscină. Deci Ştefan avea lecţie de înot cu Florentina; şi cum îi auzea râzând iar prinţesa mai şi chiuia, deducea că ea nu ştia că era lecţie...

Ultimele trei luni fuseseră "paşnice". Într-adevăr, acele convenţii fuseseră absolut necesare - că lucrurile mergeau foarte bine, de când conturaseră drumul pe care trebuiau să meargă lucrurile şi vieţile lor.

Ştefan se ocupa de afaceri. În fiecare dimineaţă se trezeau la opt, luau micul dejun în trei şi-apoi el urca în birou - şi nu mai ieşea decât la ora unu, când cobora la masa de prânz. Cobora vesel şi-o săruta de fiecare dată; şi-o anunţa în şoaptă: "Am mai făcut o tonă de caşcaval..." Simţea, din cuvintele şi gesturile lui, că era liniştit. Că lucrurile mergeau bine "la serviciu" - şi în Franţa, şi în România. Ultima oară când mersese cu el la Bucureşti iar el plecase cu Diamant, ea îl luase frumuşel pe Grasu de braţ şi-l dusese în bucătărie, anunţându-l că ei doi aveau de vorbit. Făcuse o cafea şi-l întrebase şi-l descususe - şi aflase că nu era nimic nou de aflat. Regele îşi conducea regatul cu mână de fier şi dreptate, iar supuşii erau mulţumiţi şi munceau cu spor la fabricile de caşcaval. Şi seniorul era mulţumit. Şi superiorii seniorului erau mulţumiţi. Era soare pe strada regelui...

Iar ea se ocupa, mare parte din timp, de Florentina. Care făcea progrese majore şi cu franceza, şi cu logopedia, şi cu socializarea în parc, şi cu dezvăţul de răsfăţ... Şi gătea prin corespondenţă de două ori pe săptămână. Negocierea se schimbase, de când soţul ei decisese să meargă la sală de trei ori pe săptămână. Iar frecventarea sălii de forţă îi ridica ei probleme - că-i venea din ce în ce mai des să-l fluiere admirativ, iar asta îi atrăgea încuierea uşii dormitorului... Ea nu mai făcea "aerobic pe sistem". "Oficial", era foarte ocupată cu Florentina. "Neoficial", se documenta "la greu". Că avea o problemă...

Bineînţeles că-i venise să urle şi să joace când văzuse şi a doua liniuţă pe testul de sarcină! Bineînţeles că mai făcuse unul - şi tot două liniuţe arătase! Şi bineînţeles că tăcuse mâlc şi stătuse pe scaun! Păi surpriza ei? Trebuia să fie ceva epocal! Megalomanic! De mii de ori mai megalomanic decât castelul şi hotelul la un loc! Şi nu prea avea idei - că surprizele ei erau mititele... şi "le dregea" banca atunci când vira dobânda... Şi uite-aşa se jucase ea în fiecare lună de-a migrena... şi purtase inutil Always-uri "după calendar"...

Trebuia să urgenteze un pic organizarea acelei surprize - din cel puţin două motive. Unu, îi trecuseră deja greţurile şi se apropia vertiginos de "pragul" primelor trei luni. Şi avea mare-mare nevoie de analize de specialitate! Şi de ecografie! Păi ea avea grijă de copilul lor aşa cum trebuia? Sau era inconştientă şi aştepta naşterea ca să constate cu ochii ei dacă puştiul era în regulă sau nu? Dacă Ştefan ar fi bănuit măcar gândurile care-i treceau ei prin minte acum, i-ar fi dat pe loc o mamă de bătaie cu cureaua de la pantaloni! Şi dracu a mai văzut regină cu vergi pe fund!

Al doilea motiv ţinea de... surpriză. Şi de ea. Încercase să mănânce cu moderaţie, deşi opinia ei despre jumătatea de capac se cam schimbase. Şi se uitase lung în oglindă, acum două săptămâni... după care renunţase la blugi, în favoarea treningului. Ăla normal, nu ăla mulat. Dar marea surpriză devenea o urgenţă, pentru că soţul ei îşi dorea mult un băieţel şi "insista"... Iar ea se rotunjea...

Ştefan şi Florentina se bălăceau de mama focului; probabil că soţul ei se întreba cum de soţia lui rezista tentaţiei de a li se alătura! Dar soţia lui nu prea putea să-şi arate talia. Nu putea nici să intre în piscină, fie ea şi cea personală - că dacă nu făcea o infecţie, ca Rubina, putea să răcească! Iar peste toate astea, avea o problemă de organizare uriaşă, care-i mânca nervii...

Ieşi şi se grăbi spre uşa biroului. Ciocăni, uşa se deschise... Isamu o privea lung; ea îl privea lung. Tăceau amândoi...

- Vreau să te întreb ceva.

- Întreabă-mă.

Se aplecă peste birou şi şopti, privindu-l extrem de conspirativ:

- Dar rămâne secret...

Isamu zâmbi şi-i răspunse tot în şoaptă:

- Bine.

- Cum se aduc oamenii val-vârtej de la Bucureşti la Cannes?

Şi-acum el o privea lung... că nu-i dăduse indicii... după care îi şi cerea indiciile alea:

- ... De ce vrei să ştii asta?

Lecţia de înot cu prinţesa de doi ani şi-un pic nu putea dura o veşnicie. Aşa că zâmbi strâmb:

- E o istorie lungă - şi-ar fi bine să n-o afle. Şi cred că lecţia de înot se va sfârşi curând...

Isamu se ridică:

- Atunci hai în grădină, să discutăm despre ce flori să plantăm pe-acolo.

OK! Deşi plantări în iunie... Ieşiră din vilă, iar el arătă spre dreapta. Ocoleau deci casa. În partea aceea era o micuţă grădină japoneză...

- Bun. Reiau întrebarea: de ce vrei să ştii asta?

Acum trebuia să fie sinceră şi să-i spună! Că Isamu o ajutase întotdeauna - chiar şi atunci când îi transmisese, voalat, că voia să fie bătută cu lingura!

- ... Păi, ce mai: trebuie să-i fac lui Ştefan o surpriză. Şi m-am gândit că aş putea să-l aduc pe medicul meu din România, ca să-i dea vestea cea mare şi DVD-ul cu ecografia.

Isamu se gândi preţ de câteva secunde... şi negă scurt:

- Nu merge. Prezenţa medicului nu-l "loveşte" - nici nu-l "îmbrânceşte" măcar. Apariţia DVD-ului l-ar înfuria rău, că n-a fost de faţă când s-a făcut. Iar directorul aeroportului e director la recomandarea lui, aşa că-i raportează "tot ce mişcă". De când a venit Florentina, individul ne trimite zilnic listele cu pasagerii îmbarcaţi în România, iar Ştefan ştie numele medicului. Deci nu se pot aduce oameni val-vârtej fără să ştie el - decât dacă îi cheamă ciudat, le faci rost de bilet la o cursă comercială şi-i convingi să se urce singurei în ea.

Dezamăgitoare concluzie...

- Deşi eu aş zice să-l duci pe Mahomed la munte, în loc să-i aduci muntele aici.

Cum-cum? Ridică curioasă sprâncenele...

- Pot aranja cu Grasu, astfel încât în România să se întâmple lucruri îngrozitoare care să necesite prezenţa urgentă a lui Ştefan. Şi-l ducem la cabinet. Asta, desigur, după ce tu aranjezi cu medicul...

Începu să râdă şi să aplaude - super-idee! Super-surpriză! Isamu râdea şi el şi-o conducea spre casă:

- Până atunci, însă, discreţie totală. Oricum, nu-l suna pe medic de pe telefonul tău. Îţi aduc eu mâine altul.

- OK.

- Iar în România poţi plănui orice grozăvie - că Grasu abia aşteaptă...

Deci i-l recomanda pe Grasu. OK! Era evident că Diamant ar fi răbufnit, la aşa veste mare! Iar acum Isamu îi făcea semn că sst - era secret...

Păi nu prea avea ce "nebunie" să planifice. Până nu vorbea cu doctorul, să obţină o programare, nu se putea gândi la nimic. Medicul Petrescu avea, în general, agenda plină pe următoarele trei săptămâni; şi mai era şi perioada concediilor...

Mai era puţin. Circa 24 de ore. Mâine îl suna... şi stabileau o zi şi-o dată. Spera doar să fie cândva luna asta. Că nu voia să fie prima regină din istorie cu vergi în acea zonă a corpului...

16 iunie 2006 - vineri

Ana-Maria

Afară era o vreme superbă. Florentina se juca în piscinuţa gonflabilă - că tati trebuia să plece la sală, iar mămica prinţesei nu intra în piscină. Mămica stătea cuminte la masă... Soţul ei se apropie şi se aplecă la urechea ei:

- Plec la sală.

- OK.

- Chiar nu vrei să te bălăceşti?

Negă scurt cu capul şi-i răspunse în romanes:

- Nu. Dacă mă vede în costum de baie, vrea şi ea în piscina mare. Şi mi-e frică.

- De ce?

- Pentru că nu sunt o bună înotătoare. Decât să nu pot s-o ţin la un moment dat, mai bine nu.

Un sărut... şi-o şoaptă:

- Nu încetezi să mă uimeşti.

Serios? De ce? Ştefan pornise deja spre glasvand:

- Şi-acum mi se explică şi mie de ce unele muieri n-au sentiment matern - l-ai "rechiziţionat" tu pe tot!

Bufni în râs şi se-ntoarse să-l privească lung; soţul ei se îndepărta cu spatele, că râdea şi-o sorbea din priviri...

"Ehei, Anuţo... O să te bronzezi cu guler!" Şi-asta însemna adio decolteu la petrecerea de după ecografie...

Stop! Care petrecere de după ecografie? Că încă nu plănuise nimic! Aştepta, ronţăind struguri mici şi dulci... deşi ştia că se vor depune mintenaş sub formă de şunculiţă inestetică...

Glasvandul foşni. Se întoarse din nou - ce, uitase ceva? Începu să râdă: că Isamu venea spre ea "tiptil", râzând şi arătându-i un telefon comun... Şi uite-l cum îşi trăgea un scaun lângă ea! Curios mai era! Dar îl ierta - că vor complota împreună... Copie numărul din telefonul ei şi apăsă butonul: Doamne-ajută! Medicul răspunse prompt:

- Da.

- Bună ziua, dle doctor.

- Bună ziua.

- Ana-Maria Cioroacă vă deranjează. Puteţi vorbi?

O ezitare de-o secundă; apoi un răspuns neutru:

- Da.

- V-am sunat să vă întreb dacă sunteţi de acord să vizitaţi frumuseţile Cannesului în decembrie.

Un hohot zdravăn de râs şi-o exclamaţie teribilă:

- Aoleu, tu eşti!

- Da; eu sunt.

- Credeam că m-ai uitat!

- Nici gând! Doar că am fost un pic ocupată... Şi-acum am cam intrat în criză de timp.

- ... Aha! Deci tu zici că "ai împlinit" trei luni.

- După socotelile mele, zilele astea le-mplinesc.

- Şi tu socoteşti bine de obicei. Cum stai cu vitaminele? Ce zic analizele?

- Nu ştiu, că n-am reuşit să le fac.

- ... Ano, mă dezamăgeşti!

- Nuu, că am o explicaţie!

- Adică o scuză!

- O scuză şi-o explicaţie.

- Ia să auzim!

- ... Păi trebuie să fie o mega-surpriză - că nici eu n-am ştiut că o să ne căsătorim la un castel.

- Oo!

- Da. Şi cum soţul meu e foarte grijuliu şi atent, şi cu mine, şi la mine... am tot amânat, din motiv de lipsă de "fereastră"...

- Păi să zicem că te scuz, nu?

- Să zicem...

Râdeau...

- Când vrei să veniţi?

- Păi, când ne programaţi...

- Păi tu nu ţi-ai organizat încă surpriza?

- Nu - că depinde de dvs!

- Atunci uite cum zic eu. Trei luni înseamnă "urgenţă". Trei luni şi-un pic fără analize înseamnă "ultra-urgenţă". Agenda mea e plină până luna viitoare pe vremea asta. Luni am două naşteri; statistic vorbind, nu se poate întâmpla şi-a treia tot luni. Deci îţi propun să veniţi la cabinet luni seara.

- Ce înseamnă "seara"?

"Că am deja o idee trăznită..."

- Păi seara înseamnă seara! Tu când ai vrea să veniţi?

- La miezul nopţii.

Medicul Petrescu se gândea - că sigur o auzise râzând de ideea aia trăznită... şi concluziona, aducându-şi din plin aportul la surpriză:

- ... Iar eu opresc firma luminoasă şi-i deşurubez plasticul. E perfect. Te rog doar să nu-mi stropeşti ecograful cu şampanie - că nu suport echipamente medicale lipicioase în jurul meu.

- Venim fără şampanie.

- Dar cu prăjituri.

- Cu prăjituri.

- Şi-ţi spun un secret: aceeaşi statistică zice că, dacă vrei să fie băiat, trebuie să-mi aduci prăjituri cu ciocolată...

- Am notat. Luni la miezul nopţii, cu prăjituri cu ciocolată şi fără şampanie.

- Aşa. Auzi? Da' cum faceţi, veniţi amândoi?

- Nu; el o să fie chemat urgent la o urgenţă, iar eu vin un pic mai devreme.

- Păi vino la unşpe jumate, să-mi povesteşti şi mie ce-ai mai făcut! Şi să trişăm un pic!

- Yes!

Şi iar râdeau, că ea era nebună iar el se punea la mintea ei...

- Vă aştept!

- Vă pregătesc rezervarea!

- Apropo: plănuieşti să tot zbori încoace şi încolo sarcina asta, în căutarea ecografului?

- Sincer? Cum vreţi dvs!

- Păi eu nu pot să zbor lunar cu ecograful!

- Nu, dar la spitalul la care-o să nasc eu putem face orice.

- ... Adică?

- Adică s-ar putea ca la naşterea mea să fiţi asistat de-un profesor universitar. Că nu cred că putem închiria sala de naşteri ca pe camera de hotel...

- ... Ano, vorbeşti serios?

- Extrem de serios.

- ... Adică eu o să vin lunar la Cannes ca să dau deoparte un profesor universitar?

- Exact.

- ... Păi vă costă o grămadă nebunia asta!

- Nu contează.

Era clar acum? Medicul Petrescu îşi aminti abia acum că vorbea cu un număr de telefon foarte lung:

- ... Am uitat că locuiţi în Cannes! Mm - ăsta-i semn de bătrâneţe şi plafonare...

- Ba cred că-i semn de excursie. Că luna asta venim noi - dar luna viitoare faceţi cunoştinţă cu profesorul universitar care vă va asista la naştere...

- Bine, Ano. Te aştept luni, la unşpe jumate.

- Abia aştept să vă revăd!

- Şi eu! Pa.

- La revedere.

Apăsă butonul roşu... iar Isamu începu să râdă:

- Ecografie la 12 noaptea - leşină Fei-Yen când i-oi spune!

- Marţi la doişpe şi-un minut poţi să-i spui ce vrei tu! Dar dacă află Ştefan...

- Stai liniştită - n-o să afle. Sună-l pe Grasu şi pune-l la treabă. Că dacă îl sun eu să-i dau vestea asta, se tufleşte rău...

Aha! Să nu uite să-l întrebe de ce era Grasu atât de "grijuliu şi atent" cu Ştefan! Momentan însă îl suna... Iar Isamu îi trase mâna şi apăsă butonul - că trebuia să asculte şi el discuţia aia!

- Da.

- Salut.

- ... Cine e?

- Şefa.

- ... Care şefă?

Se stropşi în română, în timp ce Isamu râdea în hohote pe tăcute:

- Aia care vorbeşte-n dialect şi stă-n Franţa!

- Oo, să trăiască şefa! Da' ce-i cu număru' ăsta nou?

- Ăsta-i număru' de urgenţe. Şi de surprize. Bagă-l în memorie.

- Să trăiţi, m-am conformat!

Râdea...

- Auzi? Am o sarcină pentru tine.

- Doar s-o zici - şi m-am şi apucat!

- Stai uşor! Fii atent: luni la prânz, în România trebuie să se întâmple ceva extrem de grav, care să necesite prezenţa de urgenţă a regelui la Bucureşti.

- Da' de ce?

- Dacă mă laşi să-ţi zic, îţi zic!

- Te las, şefa...

- Păi lasă-mă!

Şi-acum chiar că nu mai zicea nimic bietul Grasu...

- Deci: se întâmplă ceva dramatic în România, iar tu îl chemi acolo. Regele vine val-vârtej, cu regina; care rămâne la Cernica, cu Diamant. Că pe-ăla nu pot să-l las nesupravegheat, că-mi strică surpriza! Iar tu te plimbi cu regele prin Bucureşti şi-i dai o ocupaţie, până la miezul nopţii... Iar la miezul nopţii trecute fix, îl aduci la Piaţa Romană. Ai înţeles?

- Am înţeles. Da' nu-mi zici şi de ce trebuie să-l aduc la Romană tocmai la miezul nopţii?

- Ca să-şi vadă şi el piciu' la ecograf, mă!

Isamu se ţinea cu mâinile de cap - şi râdea, închipuindu-şi ce faţă lungă avea Grasu acum...

- ... Şefa... Şefa, vorbeşti serios?

- Vorbesc foarte serios. Tocmai de-asta te-am sunat de pe alt număr. Isamu mi-a făcut rost de el; iar dacă tot nu mă crezi, poftim: vorbeşte cu el.

- Şefa, stai aşa!

I se făcu semn să vorbească tot ea.

- Şefa!

- Da.

- ... Tu nu-ţi dai seama ce faci, de fapt! Tu nu-ţi dai seama ce înseamnă asta pentru el!

- Ba da, Grasule; îmi dau seama. Că eu am născut-o pe prinţesă.

- Da' tu nu eşti copil de bulibaşă! Ano, dacă-i băiat...

- Simt eu că e băiat. Grasule, n-o mai lungi - că vorbim luni pe îndelete.

- Ba nu vorbim! Că pe mine "m-ai repartizat" să-ţi plimb regele!

- Atunci te ţin cu mine marţi! Şi încă ceva - tu ştii ce ştii, şi-o să intri cu el, şi-o să-l vezi şi tu pe micul prinţ...

- Micul prinţ...

Adevărul era că vorbele alea îi zburaseră pur şi simplu de pe buze! Şi uite că Grasu era siderat, Isamu redevenise serios şi-o privea lung... Se grăbi să treacă peste acel moment:

- Da, mă! Micul prinţ. Hai; vorbeşte cu Isamu şi conveniţi ce-i de convenit, că se-ntoarce regele şi ne prinde "cu surpriza nereperată".

- Bine, şefa. Săru' mâna.

- Să creşti mare-n portofel, Grasule!

Îi făcuse din nou să râdă - şi-acum îi dădu lui Isamu telefonul şi intră în dormitor. Deschise şifonierul - căuta o rochiţă nu prea strâmtă... Aoleu! Să ascundă fustiţele lycra! Că erau slăbiciunea lui Ştefan...

Oare cum de nu observase soţul ei că începuse să se îngraşe? Că marea lui plăcere era s-o prindă de talie! Care talie se rotunjise uşor... Păi, probabil că nu observase nimic din motiv de... "balcoane". La începutul lunii comandase alte sutiene, cu un număr mai mare. Probabil că "priveliştea" obturase centimetrii în plus de mai de jos...

Isamu intră şi se grăbi spre uşă. Discutau detalii; organizau nişte grozăvii în România... Ieşi pe terasă şi se apropie de Florentina:

- Prinţeso, tu nu vrei să ronţăi ceva gustos?

- Daa! Caltofi plăjiţi!

Bun; ieşise din apă. Se grăbi s-o şteargă bine-bine:

- Nuu, cred că nişte struguri delicioşi...

- Da' vleau caltofi plăjiţi!

Asta e! Dacă voia ea cartofi...

- Fugi la Emilie şi roag-o să-ţi facă cartofi prăjiţi.

O urma... Florentina alergă pe scări; ea se grăbi să încuie uşa... şi reveni în faţa oglinzii. Se dezbrăcă; şi se privi lung, amintindu-şi ce citise în documentare şi ce mai rămăsese în memorie din discuţiile cu medicul Petrescu...

... Fiind a doua sarcină, muşchii abdominali erau mai slăbiţi şi nu-i arătau adevărata "vârstă" a sarcinii. Sâniiăia umflaţi o cam dureau; de-aia nici nu-şi scosese sutienul, că era bine aşa... Tenul se catifelase un pic, iar soţul ei observase asta cu vreo trei săptămâni în urmă... Trase puţin de bikini şi zâmbi: nu, încă nu. Dar ştia că linia neagră o să apară în curând. Bine că Petrescu o programase luni - că nu se putea da cu fond de ten pe burtă...

Şi uite că acolo, înăuntru, un bebeluş înota de zor chiar acum şi-i asculta gândurile...

Gata! Că abia scăpase de perioada aia cu stări contradictorii! Numai ea ştia cum îşi ascunsese emoţiile pozitive şi negative şi câţi "Goosfrabaa" rostise tare-n gând! Să se îmbrace! Că răcea - şi-o făcea pe-aia nefăcută tocmai acum!

O să se îmbrace cu... Cu o rochiţă lungă, vaporoasă, care să-i pună în valoare "balcoanele". Şi care să-i ascundă cât mai bine talia.

Ştefan

Soţia lui era frumoasă. Şi era fericită. Soţia lui radia...

Stătea în fotoliu, cu laptopul pe genunchi, şi cică era ocupat. Ea asculta muzică la căşti şi punea hainele în şifonier. Fredona melodia lui Adi de Vito şi făcea uneori câte-o mişcare de dans...

Ana era mai liniştită, după căsătorie. Era mai romantică; chiar melancolică uneori. Şi strălucea. Din clipa în care o sărutase, în faţa catastifului, Ana radia. De parcă se schimbase ceva... Şi poate chiar se schimbase ceva, în sufletul ei. Ea n-o va rosti niciodată; dar ceva-ceva era. Că se şi îngrăşase un pic...

Aseară, soţia lui se plânsese că nu mai are timp de "aerobic pe sistem". Şi că s-a îngrăşat un pic, iar asta nu-i place. Îi propusese să înoate zilnic măcar jumătate de oră, în reprize. Ea spusese "bine", dar azi el se bălăcise singur cu prinţesa... El unul nu se plângea. Ana nu luase în greutate mai mult de 2-3 kilograme. Şi "le aşezase" acolo unde-i plăcea lui să pună capul când voia să fie adormit...

Rochiţa aia îi stătea bine - deşi nu era mulată. "Pernuţele lui" îi dădeau idei... Că era sexy, făcea paşi de dans şi fredona manele...

Poate că nu venise încă timpul. Amândoi erau "apţi"; şi nu se grăbea. O să se-ntâmple atunci când o să se-ntâmple! Ştia că soţia lui nu lua contraceptive pe-ascuns, pentru că-şi dorea şi ea un bebeluş...

S-ar fi dus să încuie uşa... Dar o mai încuiase o dată, de dimineaţă; şi nu voia să-i lase impresia că îl stresa gândul bebeluşului. Că nu-l stresa. Pe el îl stresau "pernuţele lui"... Şi nu voia să încuie uşa...

Uşile şifonierului se închiseră; paşii se apropiară, iar soţia lui îi luă laptopul şi-l puse pe masă. Şi se aşeză în braţele lui. Se felicita pentru decizia de-a mobila fără cotiere... Că doar ce se gândise la "pernuţe" - şi "pernuţele" veniseră singure "să capituleze"...

19 iunie 2006 - luni

Ana-Maria

Măiculiţă Doamne! - concentratul de bulibaşă nu era zdravăn! Da' el credea că ea poate să joace ca artiştii, trei spectacole pe zi?

Dimineaţa, se treziseră înainte să sune ceasul. Acum, dormea prinţesa. Diseară... Diseară "era închis". Că aveau alte treburi. Ştia ea ce treburi aveau...

Cât era ceasul? Trei. Dacă nu cumva schimbaseră planificarea iniţială, Grasu o să sune pe la şase - că nu putea să stârnească decât o mică revoltă! Chestia aia foarte gravă nu le va lua mai mult de-o oră; discuţia cu seniorul, informat şi "montat" şi el, o să le mai ia o jumătate de oră. Plus trei ore jumate zborul, plus cât făceau de-acasă până la aeroport şi de la aeroport până la Cernica, se făcea miezul nopţii! În funcţie de ora de decolare şi cea de aterizare, discuţia cu seniorul se lungea sau se scurta. Iar planificarea asta se putea schimba oricând, în funcţie de "cum se aranjau apele". Că Grasu era locotenent, nu magician; iar neprevăzutul exista totuşi...

Degetul soţului ei porni la drum, pe trăsăturile ei. Ea mai avea un pic şi pica lată de oboseală şi efort... Şi-acum cobora spre partea aia care-i plăcea lui mult...

- Fă, de ce eşti tu aşa *shukară*?

Începu să râdă:

- Ca să te ţin foarte ocupat! Văd că-mi reuşeşte...
- Şi nici nu ştii cât mă abţin, zi de zi...
- Aoleu! Păi tu vrei să mă vezi leşinată p'-aici!
- Ăsta-i riscul, când eşti aşa *shukară*...

Căscă cu poftă şi se întinse lung... Şi bineînţeles că soţul ei observase iar dimensiunile considerabile ale "fabricii de colostru"...

- M-am îngrăşat rău, Ştefane!
- Ba te-ai făcut şi mai *shukară*.
- Ba mie nu-mi place!
- Ba mie-mi place la nebunie!
- Ştefane!

Ridicase vocea la el, în glumă; acum, el făcea la fel:

- Fă, n-auzi că-mi place?
- Ia să-ţi laşi plete pân' la brâu! Că mie aşa mi-ar place!
- Bine; îmi las plete pân' la brâu.

Era rău; că era rege şi trebuia să fie ca el...

- ... Te superi dacă mi-e somn?
- Nu. Mai ales dacă mă laşi să te-adorm...
- Ba eu zic să ne adormim reciproc. Şi-asta înseamnă că întâi te adorm eu pe tine...
- Da' de ce?
- Că ştiu unde-ţi place să pui capul când te-adorm.

Iar acum nu-i venea să creadă că reuşise! Ştefan pusese imediat capul "pe pernuţă"! Adică ea îl păcălea aşa pe rege? Pe acel rege care descifra mistere complicate dintr-un singur indiciu? Chiar pe acel rege care afla tot ce voia să afle dintr-o singură electrocutare? Uau! Nu degeaba aveau francezii vorba aia, "*Cherchez la femme*"! Îl strânse uşor în braţe şi-i acoperi capul cu palma... Şi şopti:

- Ştii cât de mult te iubesc?

Capul lui aproba încet... Zâmbi:

- Ba nu ştii. Că nu găsesc niciodată destule cuvinte ca să pot să-mi exprim toate sentimentele...
- Dar mă ridici spre soare. Mă ţii în palmele tale şi mă ridici sus-sus...

Iar asta însemna că reuşise. Pentru că el era deja sus-sus; şi tocmai îi spusese că ea îl ridica şi mai sus de-atât. Ştefan era fericit alături de ea; ea îl ajuta şi-l sprijinea...

Şi-acum îl adormea. Ca să poată să adoarmă şi ea. Ca să treacă timpul mai repede. Nu mai avea răbdare - şi-i era frică să nu se dea de gol...

Ştefan

Tresări şi deschise ochii - şi se repezi la telefonul care piuia şi bârâia îngrozitor pe noptieră. Apăsă butonul verde fără să se mai uite cine suna:

- Da.
- Şefule, e groasă.

Grasu? Se încruntă scurt:

- Unde arde?
- La Giurgiu. Ne-au oprit o sacoşă-n vamă.

Zilele astea, Grasu transporta... aur. Ouch, era rău - că era din banii lui, iar de juma' de an sacoşele alea erau burduşite pân' la refuz!

- Nu poţi s-o scoţi?
- Eu, nu. E un şef nou - şi are un stâlp de susţinere gros ca odgonu' de vapor.

Se stricaseră rău apele în ţara fără cap şi fără coadă! Politicul începuse să se amestece în afaceri - adică să-şi taie singurel craca. Deci puseseră un şef nou la vama Giurgiu, iar individul voia să-şi recupereze repede "investiţia". Probabil că avusese un pont...

- Vrei să vin eu?
- Da. Eu am încercat să vorbesc cu el, da' nici nu s-a uitat la mine. M-a trimis să-l aduc pe patronul firmei care apare-n acte. Iar seniorul mi-a spus să nu insist; să te sun pe tine.
- ... Bine. Aşteaptă-mă pe Otopeni.
- Îl fac pe ins să lucreze azi până târziu şi te aştept.

Închise şi oftă greu: uite cum îşi strica el bunătate de seară petrecută în familie... Ana se întinse lung:

- Ce-i?
- Trebuie să plec.
- În România?
- Da.
- Merg şi eu.

Poftim?... Na, că se şi ridicase din pat!

- Vrei să mergi şi tu?
- Da; vreau să cumpăr ceva.
- Ce?
- O surpriză pentru tine, monument de curiozitate ce eşti!
- ... Bine. Dar îl cari pe Diamant după tine!
- Diamant plus cinci sardine la BMW. OK.

Începu să râdă:

- Cum le-ai spus?
- Sardine la BMW. Că sunt atât de mari, şi simt nevoia să umble ca degetele, în formaţie de cinci... Prin oglinda mea retrovizoare, se văd înghesuiţi ca sardinele. Da' vezi, să nu le spui. Că-mi sunt tare dragi, cum merg ei cu mine peste tot şi sperie tot ce mişcă...

Soţia lui era teribilă... Şi uite-o că ea era gata! Fusta asta de blugi, lungă şi largă, îi amintea de tăticul lui şi de salbă... Aah!

Gata! Să se îmbrace "la urgenţă" şi să vorbească cu Isamu! Şi să pornească odată spre Giurgiu, să deblocheze sacoşa!

Ana-Maria

Shun deschise uşa; se apropie de soţul ei şi şopti:

- A venit şi Diamant. Mă duc cu el la Cernica.
- ... Nu te superi?
- Nu. Du-te şi rezolvă problemele. Că numai tu ştii să electrocutezi...

"Şi ai şi cuţitu'n cizmă, iar ăsta nu-i un gând reconfortant pentru mine"... Ieşiră şi se grăbiră să coboare scara. Fu condusă la Mercedesul alb; soţul ei îi fură un sărut:

- Să fii atentă.
- Să ai grijă de tine.

Încă un sărut... Şi urcă în maşină.

- Bună.
- Bună.
- La Cernica?
- Da, cu ocol pe la o cofetărie de încredere.

Prăjituri cu ciocolată - preferatele medicului Petrescu! În documentarea ei scria că ar fi putut, cu multă măiestrie şi puţin noroc, să le spună de azi dacă era băieţel sau fetiţă... Dar până atunci, să se prefacă neştiutoare şi să-şi joace rolul. Întrebă scurt:

- ... Ce ştii; ce s-a întâmplat?
- S-a schimbat şeful de la vama Giurgiu şi-a oprit un cărăuş. Şi vrea să confişte patru kile de aur.

Aoleu! Grasu se întrecuse pe el însuşi! Regele sigur era furios... că era marfa lui, banii lui...

Ştefan

Lăsaseră săbiile la apartament şi-acum goneau pe şoseaua pustie. Era cald în maşină; era bine... El însă era încruntat. Că patru kilograme de aur nu erau de joacă...

- Prinţesa n-a venit?
- Nu. Iar dacă nu plănuia să-mi cumpere o surpriză, nu venea nici Ana.
- Aha. Ai vreun indiciu?
- Nu, dar am lăsat-o cu Diamant; aştept deci un telefon...

Grasu râdea uşurel, că-l ştia nervos...

- ... Cărăuşul s-a abătut de la program?
- Nu. Dar insul azi a venit la post, şi-a rotit băieţii. Şi are susţinere "de sus".

Ceea ce înseamnă că primise dispoziţie "de sus" să oprească o anumită persoană, care va veni la o anumită oră...

- Mi se pare mie, sau aud un scârţâit?
- Şefu', eu zic să ajungem acolo şi după aia să tragem concluzii. Că poate n-a primit informaţia asta "de sus", ci de jos!

Adică un greieraş "cântase" de-acolo de jos, din iarbă. Iar noul şef era lacom, nu pus de superiori să-l jecmănească pe el de patru kilograme de aur calitatea-ntâia.

- Seniorul ce-a spus?
- Să te sun şi să te informez.

Adică nici el n-avea informaţii mai multe. Asta era rău - că dacă serviciile pierdeau contactul cu politicul, chiar că se ducea dracului totul!

- Mi s-a părut mie, sau Ana s-a mai îngrăşat?
- Nu ţi s-a părut.
- S-a lăsat de aerobic?
- S-a concentrat asupra Florentinei. Deja nu mai mănâncă literele; iar pe "r" îl înlocuieşte cu "l". În sfârşit, au şi ele o relaţie normală mamă-fiică...
- Ce bine! Ştii că mi-era frică pe tema asta?
- Şi mie mi-a fost frică, o bună bucată de vreme. Dar bine că s-a rezolvat...
- Presupun că nu vrea să ţină cură de slăbire...
- Nu vrea; mănâncă echilibrat, câte puţin din toate, pentru că se tot pregăteşte... Am senzaţia că o stresează gândul că nu se-ntâmplă odată. Şi asta nu-i bine. Cu cât e ea mai stresată, cu atât mai mici sunt şansele să se întâmple...
- Păi vorbeşte cu ea!
- Am vorbit. Şi mi-a spus că nu e stresată chiar deloc.
- Ceea ce înseamnă că numai la asta-i stă mintea şi face zilnic tot felul de calcule...

Aproba încet cu capul...

- Părinţii tăi ce mai zic? Nu te supăra că te-ntreb...

Nu se supăra. De când Isamu redevenise consilierul supraveghetor, îi era dor de Ninul lui. Şi-i prindea bine a doua opinie, mai ales că Grasu îi cunoştea bine părinţii:

- Părinţii mei zic că fac bine, că sunt ocupaţi în şatră, că totul e foarte OK... Că se bucură să audă că sunt fericit... Şi cam atât.
- Pe ei numai ecografia îi poate înmuia!
- Eu ştiu? După ce s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat cu Ramon, mă tem că numai un bebeluş născut la termen, cu scor maxim şi dimensiuni peste medie îi mai poate înmuia! Iar gândul ăsta mă îngrijorează. Că ştiu cum o să fac când o să aflu că a rămas gravidă, ştiu că o să năvălesc peste ei... Şi-o să mă înfurii extrem de rău când o să constat că năvălesc degeaba... Că vreau să-i pună salba la gât, da' n-am făcut încă salba...
- Păi fă-o, şefule! Că te pricepi - cred că-n două-trei zile e gata! Cumperi nişte *galbi* şi te-apuci!

Băgă mâna în buzunarul interior, scoase punguţa şi-o zornăi scurt spre ochii din oglinda retrovizoare:

- 30, calitatea I-a, gata găuriţi şi curăţaţi. Dar n-am când...
- Şefu', uite ce zic eu. Mergem la Giurgiu şi rezolvăm problema; pe urmă ne-ntoarcem şi te duc la apartament. O suni şi-i spui să se culce, că tu întârzii. Şi până dimineaţa ai salba!

Era şi asta o rezolvare. Doar că trebuia să se rezolve problema de la Giurgiu, ca să se poată concentra...

Ana-Maria

Intră în casă şi puse cartonul cu prăjituri la frigider. Şi-şi scoase geaca, căscând cu poftă... Diamant se aşeză la masă:

- Ano, tu te-ai lăsat de aerobic!
- M-am cam lăsat - şi nu-mi place deloc...
- Da' lu' văr'miu jur că-i place că te-ai lăsat de aerobic!
- De ce, mă?
- Păi el se plimba cu scândurici prin oraş doar ca să dea bine la public; că în realitate îi plac muierile "cu condimente"...

I-auzi! Se căzni din greu să nu roşească, stropşindu-se la el:

- Mă! Tu te-ai obrăznicit rău în ultimul timp!
- M-oi fi obrăznicit, dacă zici tu...

Dar râdeau amândoi - că şi ea observase ce-i plăcea lui Ştefan, iar remarca lui Diamant se dorea a fi un indiciu care s-o ajute...

- Şi cum de-ai venit şi tu val-vârtej?
- Păi uite, am o surpriză pentru soţul meu. Şi nu pot să i-o dau decât în Bucureşti.
- ... Şi nu-mi zici şi mie despre ce surpriză e vorba?
- Nu, dar o să fii de faţă la ea. Aşa că ia cu calmante, până la unşpe şi-un sfert.
- ... Bine. Iar la unşpe şi-un sfert...
- La unşpe şi-un sfert mergem să-i fac o surpriză soţului meu!

Diamant o privea lung... şi, într-un târziu, zâmbi:

- ... OK; văd că aş insista degeaba. De vreme ce mă iei şi pe mine, o să încerc să uit că i-am promis că te descos şi-apoi îl informez prompt.
- Stai liniştit, că n-o să te urecheze. Comanzi tu o pizza?
- Imediat.

Ia să caute ea nişte ştiri, sau un film - ca să nu fie descusută. Şi să treacă timpul mai repede.

Ştefan

Îşi privi lung ceasul... şi ridică privirea spre Grasu:

- Ce stâlp ziceai că are băieţaşu' ăsta?
- Nu ştiu, şefu'! Că eu ţi-am zis ce mi-a zis senioru'!

Ia uite de ce-l chemaseră val-vârtej! Doar intrase în biroul insului şi-i vorbise două minute - şi se deblocase şi sacoşa, şi cărăuşul! Şi-şi mai ceruse şi scuze, dobitocul! Că fusese dobitoc! Cică îşi pre-

luase postul şi voise să se prezinte partenerilor de afaceri... Şi era atât de dobitoc, că nici măcar nu încercase să-şi negocieze comisionul! Individul se juca rău de tot cu focul! Nu de alta, dar Leonard nu stătea la discuţii cu guşterii, din principiu; aşa că Titel o să facă şi el drumul ăsta în curând şi n-o să se bucure când o să audă că guşterul "nu vorbea decât cu şefu' ăl mare". Iar Titel n-avea 20 de capete pe conştiinţă, ca el - avea în schimb sute de răniţi, de glonte şi nu numai...

Se întorceau în Bucureşti. Atâta drum, atâtea calcule - toate, pentru un guşter prostănac!

Dar poate că era mai bine aşa - că dacă guşterul n-ar fi fost nou în branşă, soţia lui nu i-ar fi cumpărat o surpriză. Dacă era "cuminte", poate-o primea în seara asta... Nu; o s-o primească mâine. Că azi avea treabă. Lăsă capul pe tetieră şi închise ochii:

- Mergem la senior şi pe urmă la apartament.
- Bine, şefu'.

Iar în spatele acelui răspuns neutru Grasu jubila şi tremura tot de bucurie - că, în sfârşit, şefa lui o să aibă salba pregătită...

Ana-Maria

Telefonul începu să piuie; îl scoase şi apăsă butonul verde:

- Da, iubirea mea.
- Ce face iubirea mea?
- Vegetează la televizor. Iubirea mea ce face?
- Uite, eu am rezolvat cu fabrica de caşcaval şi mă-ntorc în Bucureşti. Da' Grasu zice că mă mai plimbă niţel azi. Aşa că te-am sunat să-ţi spun să nu mă aştepţi - că probabil mă prinde 2-3 pe drumuri...
- Bine, iubirea mea.
- Te rog să te culci, iubirea mea. Să te odihneşti.
- Bine, iubirea mea. Te rog să mă trezeşti când ajungi...
- Gata surpriza?
- Nu; dar mă gândeam că mă trezeşti...
- Auzi, iubirea mea?... Noi am înnebunit, nu?

Începu să râdă:

- Evident, iubirea mea...
- Bine, iubirea mea; te trezesc.
- Să ai grijă, iubirea mea...
- Stai liniştită, iubirea mea...

Râdeau în hohote amândoi! Că înnebuniseră, evident!

- Noapte bună, iubirea mea...
- Plimbare plăcută, iubirea mea...

Şi gata - că leşina p'-acolo! O durea burta de atâta râs! Erau îndrăgostiţi şi nebuni - şi se comportau ca atare! Duduia de la transcripturi probabil că "i-ar fi dat cu Paste" şi i s-ar fi aplecat de la atâta dulce... Cât era ceasul? Aa, unşpe şi-un sfert! Se ridică şi-şi luă gecuţa:

- Hai.
- ... Credeam că ai glumit!
- N-am glumit deloc. Hai.
- Stai! Două minute!

Bine; două minute. Scoase prăjiturile şi se sprijini uşor de masă...

Avea emoţii. Şi tocmai i se făcuse frică. Ea se gândise până acum numai la surpriza aia plăcută... şi omisese partea neagră a cercului chinezesc. Îşi imaginase cum o să intre Ştefan ca uraganul şi-o să vină lângă ecograf, unde-o să vadă şi-o să audă că bebeluşul lor era sănătos, era perfect şi creştea mare... Şi nu se gândise că putea auzi veşti proaste. Că şi el putea auzi acele veşti proaste. Iar după ce-i organiza aşa o surpriză imensă, la numai câteva minute, Ştefan l-ar fi putut auzi pe medic vorbind despre chiuretaj ca despre o decizie de dorit...

Trebuiau să ajungă primii. Ca să trişeze şi să se asigure că bebeluşul era foarte bine. Luă prăjiturile şi ieşi:

- Hai.

Urcă pe bancheta din spate; mormăi, ca pentru ea:

- Dă-i benzină, că trebuie să fim acolo la unşpe jumate.
- Unde, acolo?
- La Piaţa Romană.
- Aa, ajungem la timp.

Şi accelera serios, semn că ajungeau la timp orice-ar fi...

- ... Ce-i? Nu te simţi bine?

Poftim?

- Eşti palidă şi pari îngrijorată ca la balamuc. Ce s-a întâmplat?
- Sper că nimic.
- Ano, mă sperii!
- Accelerează şi lasă-mă, te rog!

Că doar nu se-apuca acum să-i explice lui gândurile alea sumbre! Diamant tăcea şi accelera serios...

De cum ajungeau, o să-l pună pe medic să-i facă o ecografie repede-repede. Şi să-i spună dacă totul era în regulă. Iar dacă nu era în regulă, o să-l roage să-i facă un chiuretaj. Şi-o să-l sune pe Grasu, să contramandeze vizita la Romană... Şi-o să-i pună pe amândoi să jure că Ştefan nu va afla niciodată...

Doamne, dacă ceva era în neregulă, o lua razna!

- ... Ano, spune-mi ce s-a întâmplat!
- Nu s-a întâmplat nimic.
- Tu faci mişto de mine!
- Tu ai mâncat salată cu limbariţă!
- Tu nu-ţi dai seama ce-mi face dacă s-a întâmplat ceva rău şi nu i-am spus!

Ridică scurt tonul la el:

- Nu pricepi că nu ştiu încă dacă e rău sau bine? Ţin'te de covrig şi mână maşina până la Romană! Ca să mă lămuresc şi să ştiu ce-am de făcut!

Diamant tăcea acum - şi încerca să-i descifreze cuvintele...

Şi uite că fusese extrem de toantă - că mai venise în România, după ce se întâmplase, şi n-o dusese mintea să intre în primul cabinet ginecologic şi să se asigure că micul prinţ era sănătos!

Ajunseseră la Piaţa Dorobanţi. Iar bulevardul era gol. Încă puţin...

... Nu există Dumnezeu. Deci, dacă ceva era în neregulă, se datora... Cui se datora? Lui? Ei? Pizzei de-acum două luni? Pe-asta nimeni nu i-o putea spune. Iar medicul va clămpăni iar cu cleştii lui - şi nu-i va da răspunsul la întrebarea "de ce", că probabil că nici el nu-l ştia...

- Unde la Romană?
- Parchează la Piaţa Lahovari.

Încă puţin... Încă puţin... Gata; motorul se oprise. Deschise geanta:

- Dă-mi telefonul tău, că eu am rămas fără baterie.

Primi aparatul, îl îndesă în geantă şi coborî:

- Lasă băieţii aici şi hai.

Diamant o urmă imediat:

- Unde mergem?
- Mă, eşti mai curios ca o domnişoară pusă pe măritiş! Ai răbdare şi-ai să vezi!

Mergea repede - că trebuia să-şi răspundă la o întrebare care-o putea face să-şi piardă echilibrul interior...

- ... Nu dai telefon?
- Ba da; dar puţin mai târziu.

"Iar tu nu eşti bădăran să-ţi ceri telefonul înapoi, deşi nu te simţi bine când nu-l ştii în buzunarul tău..."

Uite şi scara blocului! Firma era stinsă - şi-i dispăruse plasticul ăla mare plin cu litere şi cifre. Medicul Petrescu era parolist... Uşa blocului era proptită într-o piatră... Urcă cele câteva trepte, intră pe palier şi se grăbi spre prima uşă. Iar Diamant o prinse de braţ:

- Fă, spune unde dracu mergem şi ce dracu vrei să faci!
- O ecografie, Diamante! Vreau să merg la doctor şi să fac o ecografie acum, repede, ca să mă asigur că-i fac lu' văr'tu o surpriză plăcută azi!

Fu smucită şi îmbrăţişată zdravăn. Iar Diamant o pupă apăsat pe amândoi obrajii:

- Săru' mâna, Anuţo! Săru' mâna din toată inima mea!
- Nu spune hop până nu aflăm că e totul în regulă! Hai odată!

Acum Diamant era cel care-o trăgea spre uşă... Intrară în cabinet. Iar medicul începu să râdă:

- Să ştii că abia când am ajuns aici, la zece, mi-am amintit că trebuie să scot şi programul de pe uşă!

- Bună seara.

Intră şi puse prăjiturile pe birou. Medicul era obosit - dar citea pe chipul lui că venise la cabinet din plăcere.

- Bună seara. Mulţumesc.

- Cu multă plăcere. Pot să vă rog să trişăm repede-repede?

- De ce? Nu mai ai răbdare?

- De când mi-am dat seama că e posibil să nu ne daţi veşti plăcute azi, pot spune că mi-am pierdut chiar toată răbdarea...

- Stai liniştită. Hai la ecograf.

- Pot să vin şi eu?

Diamant mai avea puţin şi plângea... Medicul nu răspunse... Şi abia acum îşi dădu şi ea seama că nu-i spusese cine era acel al treilea bărbat cu care-o vedea - "modelul" cu ochi albaştri! Aşa că rosti ea întrebarea corectă:

- Poate să vină şi vărul viitorului tătic?

Evident, acum medicul Petrescu "înflorise" tot:

- Sigur că da! Doar să promită că nu ne strică surpriza!

- Promit solemn!

Se lungi pe pat şi ridică bluza, coborî fusta... Îl privi lung:

- Mi-e frică.

- Să nu-ţi fie. Hai să vedem...

Gelul i se părea rece. Simţea că obrajii îi frig îngrozitor. Se simţea îngrozită de perspectiva ecografiei...

- Dacă faci aşa, să ştii că-ţi las cheia şi plec! Şi-ţi descifrezi singură umbrele pe ecran!

Ete, fleoşc! Era îngrozită...

- Uită-te şi tu. Poftim - te-ai panicat degeaba. Uite-l ce vesel e...

Ia! Chiar era vesel?... Tii... Diamant şopti stins:

- Ano...

Da; ce se-ntâmplase? Vărul lui Ştefan era fascinat de ecranul ăla... şi nu mai spunea nimic... Medicul în schimb întrebă, concentrat asupra prinderii piciului "în vizorul aparatului":

- Ai băut cafea?

- Nu.

- Ai gustat din prăjiturile mele?

- Un pic, pe la opt.

- Atunci ascute-ţi călcâiele - că o să fugi mult după naştere...

Încerca să râdă fără să mişte burta - după ce că fugea puştiul, "se mai cutremura" şi ea... Medicul "se milogea" de burta ei, cu ochii pe ecran:

- Stai, măi copile! Stai! Ah, ce-mi faci tu mie! Mă, stai cuminte! Că mă lasă oamenii ăştia pe-aici - şi adio vizită la Cannes!

- În privinţa asta, staţi liniştit! Doar să-mi spuneţi dacă vine şi doamna Ancuţa.

- Sincer, eu pot să nasc în franceză. Dar ea mă ştie şi ştie exact ce-are de făcut cu burta ta şi când. Ca să reiau o frază care-mi place mult: dac'-ar fi să nasc...

Oof, Doamne! Era medicul ideal! Cum să nască fără el? Fără Petrescu al ei? Aia era o idee imposibilă...

- ... N-aş naşte fără ea!

- Diamante, notează.

- S-a notat.

Era concentrat acum; era foarte serios. Nu încruntat - serios. Era ceva mai liniştită, că-l vedea şi ea pe ecran şi ştia că acum îl măsura... Şi nu prea putea să-l prindă...

- ... Auzi? Ştii ceva? E sănătos tun. Şi "are mâncărici". Aşa că ne oprim şi-ţi aşteptăm soţul. Iar în timpul ăsta, fă bine şi vorbeşte cu el şi zi-i să stea locului odată!

Râdeau. Toţi trei. Medicul îi întinse şerveţelul şi se ridică:

- Te-ai speriat degeaba. Piciul e foarte bine. Iar dacă vorbeşti cu el să se potolească, să-l măsor şi eu, îţi spun şi vârsta reală! Că aşa, "din ochi", aş zice că ai încheiat primul trimestru.

- Puteţi să-mi spuneţi dacă e băiat sau fată?

- Acum?

- Ştiu că sună ciudat, dar... Dar am citit foarte multe forumuri, că n-am vrut să fiu surprinsă cu "ABC-ul medicinei" în mână...

- O să încerc. Auzi? Da'... Sigur vrei să-ţi spun acum? Şansele de-a vedea umbre în loc de lucruri serioase sunt destul de mari, la hardughia asta veche şi expirată...

Diamant o ajută să se ridice. Ea se grăbi să-l convingă:

- Nu cumpărăm nimic până nu constatăm că am ajuns acasă şi n-avem pe ce-l pune. Dar vreau eu să ştiu...

- O să-ncerc să zăresc ceva-ceva... Dacă vorbeşti cu el să stea locului! Tu n-ai văzut cum făcea acolo? Hai în cabinet, să te iau la întrebări despre meniu, analize, simptome, greţuri, spitalul din Cannes, nunta la castel... Ştii tu!

Îl urma grăbită. Din spatele ei, mâna se întinse şi-o opri. Ce-i? Diamant o privea lung... Îl luă repede, în şoaptă, în dialect:

- Hai, mă! Hai, că acu' apare văr'tu şi ne rupe urechile la amândoi!

Nee, nici gând! Diamant îşi căuta cuvintele... că avea ochii plini de lacrimi... Zâmbi slab:

- Lasă, că ştiu ce vrei să spui. Şi-mi spui mâine. Hai, că se supără.

Se părea că renunţase... Arătă spre ultima cameră de pe hol:

- Ia du-te tu în bezna aia de-acolo şi anunţă-ne când vin!

Şi-acum să răspundă la tot felul de întrebări. Medicul cobora toate jaluzelele cu o atenţie teribilă - să nu-i scape vreun colţişor neacoperit... şi să strice surpriza...

20 iunie 2006 - marţi

Ştefan

Cât era ceasul? Doişpe fix. Putea spune că "îl iubeşte"...

- Şefu', am şi eu o rugăminte.
- Zi-i.
- ... Vii cu mine să vezi pe cineva?
- Depinde pe cine vrei să-mi arăţi.
- O femeie. O femeie foarte specială...

Şi-o spunea conspirativ şi uşor roşu-n obraji... Începu să râdă:

- Şi ce faci - o suni şi-i zici că treci cu şefu' pe la ea, s-o prezinţi?
- Nuu, că mă aşteaptă deja. Trebuie să-i duc nişte şampanie. Vii cu mine înăuntru, s-o vezi şi tu?
- Vin, mă! Da' nu stăm mult - că mă simt aiurea când ştiu că trebuie "s-o evaluez".
- Nu vreau s-o evaluezi, şefu'; doar să o vezi şi să-mi zici părerea ta.
- Bine.
- Şi-mi faci semn, când vrei să plecăm.
- Bine, mă.

Grasu punea semnal dreapta... Urca bordura...

Ia uite ce descoperire făcea el azi! Începuse să îmbătrânească! Că toţi din jurul lui îmbătrâniseră! Seniorul avea poftă de năşit, Diamant avea poftă de însurătoare, Grasu voia să-i arate o femeie foarte specială... Acuşi-acuşi îl apuca şi pe el reumatismul şi-i cădeau dinţii!

Gata? Coborî şi-şi puse telefonul pe silent... Şi-l urmă.

Intrară în bloc. Mergeau spre apartamentul din stânga. Deci era la parter... Grasu apăsă clanţa... deschise uşa şi-l împinse, cu putere şi fără menajamente, înăuntru! Hei!

Se întoarse, pregătit să-i zică vreo două apropo de folosirea soneriei şi năvălirea peste oameni în casele lor! Dar Grasu lui trecu pe lângă el ca taifunul şi se repezi să lase punga lângă perete. Ce naiba făcea?

Hei! Piuia ceva! Piuia şi păcănea repede-repede! Ce se auzea? Întoarse capul spre camera din faţa lui - de-acolo se auzea. Uşa era întredeschisă; prin crăpătura meschină vedea profilul unui bărbat... De ce-i părea oare cunoscut profilul ăla? Şi ce piuia acolo? Şi ce păcănea?

Întinse mâna şi-l prinse pe Grasu de mânecă. Şi-l smuci tare, ca să priceapă că răspunsul trebuia să vină prompt:

- Ce-i asta?

Bărbatul de pe scaun întoarse capul spre el... şi se ridică, se apropie şi deschise larg uşa, zâmbind paşnic:

- Bine-ai venit.

De unde dracu îl ştia? Că-l ştia de undeva! Ah, ce lapsus avea! Momentan răspunse precaut:

- Bună seara.

Şi-l ţinea bine pe Grasu de sacou, că el îl adusese acolo, iar ăla nu era apartamentul vreunei femei speciale ci arăta a sală de aşteptare... Bărbatul arătă undeva în spatele lui:

- Vii să vezi?

Ce dracu să vadă? Ce căuta el acolo?

Individul reveni pe scaun; făcea ceva acolo, la un aparat care piuia şi păcănea. Şi se uita undeva spre în sus. În faţa insului era... Era un fel de masă? Tresări la vederea unei bucăţi de fustă albastră... de blugi...

Tresări şi mai şi la apariţia lui Diamant, de undeva din capătul coridorului! Vărul lui se apropia, zâmbind ciudat... El revenea spre materialul albastru...

Aia era o fustă de blugi. Diamant era aici. Grasu îi va arăta o femeie foarte specială...

Dumnezeule mare! Ştia ce păcănea! Înţelesese acum ce păcănea aşa! Îşi amintea păcănitul ăsta!

Ridică încet mâinile şi şi le puse pe cap. Îi privea lung pe amândoi şi nu-i venea să creadă...

Întoarse capul... Ptiu, drace! Ăsta e medicul Paul Petrescu de la Maternitatea Giuleşti! Eei, îmbătrânise domn' doctor! Şi-şi mai pierduse din podoaba capilară! De-aia nu-l recunoscuse...

Medicul îl privi din nou. Şi cum de data asta zâmbea, cu mâinile în creştetul capului, începu şi el să râdă:

- Doisprezece săptămâni. E un grăsan năzdrăvan, că nu stă locului o clipă! Hai, stai aici, lângă mine!

Şi trăgea unul din scaunele de lângă perete...

Lăsă mâinile jos. Şi se apropie şi intră, încet...

Femeia foarte specială îl privea lung. Îi zâmbea tainic. Ochii ei şi zâmbetul şugubăţ îi transmiteau substantivul comun "surpriză"...

Şi prinţul? Unde era prinţul?

Nu-şi mai putu lua ochii de la ecran - că băieţelul lui avea chef de joacă... Trebui deci să vină Grasu şi să-l aşeze - că le blocase lor trecerea spre locul meschin din spatele medicului. Erau toţi atenţi la ecran...

Ana-Maria

Îi privea lung. Era singura femeie din camera asta - şi stătea în stânga. Pe partea cealaltă, patru bărbaţi. Toţi patru priveau bebeluşul din burta ei. Medicul terminase de calculat; acum făcea poze multe-multe şi le povestea lor despre micuţ, despre evoluţie... Eei, cât iubise ea poveştile domnului doctor! Fiecare ecografie a Florentinei fusese ca un balsam pentru sarcina ei!

Diamant avea gura uşor căscată şi-o privire nu foarte inteligentă; Grasu zâmbea "pân' la urechi" şi se uita când la ecran, când la creştetul lui Ştefan... Iar soţul ei zâmbea şi sorbea ecranul din ochi! Era foarte atent... Medicul tocmai le spunea că bebeluşul exersează mişcări simple - închide şi deschide gura şi înghite lichid, pe care apoi îl elimină sub formă de urină. Diamant răbufni:

- Păi, cum, domn' doctor - face pipi deja?

Grasu îi dădu un ghiont:

- Şi ce-ai vrea să facă? N-auzi că înghite?
- Păi cum face, mă, pipi acolo?

Ştefan zâmbea în continuare, iar tonul lui fu foarte calm:

- Dacă mai "mieunaţi", vă evacuez.

Tăcere... Medicul lămuri marele mister din mintea lui Diamant:

- Da, face pipi. Iar uterul curăţă permanent lichidul amniotic - practic, îl înlocuieşte la fiecare 24 de ore.

Diamant răsuflă uşurat... Doamne, îi venea să râdă! Se abţinea însă, că şi-aşa prinţul era agitat...

- Auziţi şi voi ce repede îi bate inima - 160 de bătăi pe minut. Dacă ar fi fost un ecograf 4D, poate l-am fi văzut sugându-şi degetul sau muşcând cordonul ombilical.

Diamant "explodă" din nou:

- Aoleu! Păi

Ştefan interveni calm:

- Diamante, tocmai ţi-am dat galbenu'. Taci sau ieşi.

Medicul îl lămuri din nou pe Diamant:

- Cordonul ombilical e protejat de o substanţă gelatinoasă. Iar piciul are doar şase centimetri jumate şi vreo 20 de grame. Mă îndoiesc că poate să-l sfâşie...

"Da' nu-l doare când se muşcă?" Ochii lui Diamant urlau întrebarea aia... Eei, păi nevasta lui Diamant o să fie foarte stresată de-a lungul sarcinii. Şi foarte bine bătută după! Diamant avea poftă de însurătoare nu din prea multă dorinţă de stabilitate - voia un copil...

- Deci se încheie primul trimestru...

Ochii verzi coborâră spre ea, iar soţul ei o dojeni, râzând:

- Nici n-am intrat bine-n el, şi s-a şi terminat...

Acum medicul se grăbea "s-o scape de urecheală", râzând şi el:

- Lasă; mai bine că n-ai fost în el mai devreme. Greţuri, dureri de picioare, somnolenţă, pofte, ameţeli, migrene, explozii de senti-

mente pozitive şi negative... N-ai pierdut nimic plăcut, crede-mă!

- Şi-am avut atâtea indicii, dar nu m-am prins...

- Dar acum ştii, şi ai şi poze. Îmi pare rău că nu e 4D; presupun că, dacă o făceaţi la Cannes, plecaţi cu un DVD...

- Luna viitoare, vin personal să vă iau.

- Lasă; ia-mă la naştere, nu la ecografii. Că aia e importantă - filmuleţe poate să facă orice stagiar. Şi să ştii că înţeleg şi nu mă supăr dacă n-o să puteţi să veniţi lunar şi pe la mine.

- Vom veni lunar. Însoţiţi de DVD.

- Eu vă aştept lunar; voi să veniţi când puteţi. Şi întrucât n-o să fiţi aici, să mă bombardaţi cu întrebări, vă spun de-acum evoluţia bebe-ului vostru pe următoarele patru săptămâni. La sfârşitul săptămânii 13, o să aibă cam 7 centimetri şi jumătate şi 30 de grame. După încă o săptămână, o să cântărească 60 de grame şi-o să măsoare 8 centimetri jumate.

Diamant "explodă":

- Adică dublu?

Ştefan deschise gura, pregătit "să-i dea roşu"; medicul reacţionă imediat:

- Lasă-l; că e normal să se minuneze.

- ... Bine; să zicem că nu l-am auzit de data asta.

- După săptămâna 15, va avea cam 90 de grame şi 11 centimetri. Apropo - să mă sunaţi, sau să vă duceţi la profesorul universitar. Că asta-i perioada de analize. Iar săptămâna 16 o încheie cu 15 centimetri şi 120 de grame.

Medicul se întoarse spre Diamant şi-l privi lung:

- Iar azi are 20 de grame.

Vărul lui Ştefan era în pragul leşinului... sau al suicidului. În clipele astea, Diamant şi-ar fi dorit să se fi făcut doctor! Sau măcar şef peste Ştefan - că avea atâtea întrebări pe care trebuia să le ţină ascunse...

- Uite-l cu degetu'-n gură!

Mamă Doamne, ce "altoise" butonul ăla! Şi-acum aştepta să iasă poza, ca să vadă ce-a ieşit...

- Vrei să ştii ce e?

- Vreau să ştiu dacă e bine. Să nu-mi spuneţi ce e, până în octombrie.

Poftim? Ridică mirată sprâncenele...

Soţul ei o privea lung şi nega încet cu capul. Că-i era frică să nu se-ntâmple ceva rău cu băiatul lui; iar dacă se-ntâmpla ceva rău, era pregătit să-şi spună că nu fusese băiat... ca să nu-şi zboare creierii... Medicul o privi lung, cu subînţeles:

- OK. Atunci, Ano, să ştii că statistica mea nu minte.

Aprobă scurt şi-şi împietri o mimică uşor zâmbitoare pe chip... Iar medicul Petrescu îi zâmbi:

- Spune-i lui Diamant să nu scoată un sunet - că trebuie să-ţi mai spun ceva şi nu vreau să-l văd "evacuat".

Ştefan râdea; Diamant făcea semn că strânge din dinţi şi e pregătit să audă orice...

- Când ai simţit-o prima oară pe Florentina? Câte săptămâni avea?

- 21.

- S-ar putea ca data viitoare să veniţi să-mi spuneţi că tocmai aţi simţit ceva-ceva...

Adică aşa de repede? În săptămâna... 16? Diamant trase aer în piept, iar Grasu se repezi şi-i prinse ceafa cu o palmă şi gura cu palma cealaltă! Iar Diamant ripostă, să se elibereze! Iar medicul ridică capul să-i vadă, că erau tare amuzanţi cu reacţiile lor...

Aoleu! Ochii medicului Petrescu tocmai văzuseră pistoalele de sub sacoul lui Diamant! Vărul soţului ei! Aoleu! Se grăbi să-l readucă fuguţa cu faţa la ea şi abordă subiectul laptelui - că apariţia celor două pocnitori era un şoc pentru oricine:

- Voiam să vă întreb... Dacă am pierdut laptele Florentinei, când ea avea două luni jumate, acum

- Te rog! S-au umflat şi te dor?

Aprobă cu capul - că erau patru bărbaţi acolo...

- Şi-atunci de ce mă întrebi asta?

Ridică scurt din umeri - de fraieră, nu? Soţul ei oftă greu şi arătă spre... burta ei:

- Cred că ar fi mai bine să-l lăsăm să doarmă. Are nevoie de somn ca să crească mare, iar ecograful vâjâie...

Medicul se conformă prompt. Oof, da' de ce-l oprise? Ea ar fi stat acolo până dimineaţa! Soţul ei primi lungul cârnat de imagini... iar doctorul Petrescu se întoarse spre ea şi-i dădu toată cutia cu şerveţele, să se servească:

- Tu ştii ce te-aşteaptă. O să transpiri mai mult şi-o să ai un pic de febră, din cauza efortului depus de inimă. În schimb, dispare oboseala. Să mănânci echilibrat şi nu foarte mult. Dar nici foarte puţin. În primul trimestru, ar fi trebuit să iei în greutate cam 2 kg.

Ştefan răspunse prompt:

- A luat trei, trei jumate.

Ia uite-l! O "cântărise" luând-o pe braţe?... Hei, isteaţă metodă! Şi medicul era uşor interzis - dar îşi reveni repede:

- ... În trimestrul doi, mai ai de luat şase kilograme iar în trimestrul trei încă cinci. Orice deviaţie în sus sau în jos trebuie să te pună pe gânduri; că prima sarcină a fost în jos, iar asta o să fie cum vrea ea să fie.

- Am înţeles.

- Dacă iei prea mult în greutate, nu înseamnă că el va ieşi gras; în plus, în trimestrul trei o să te mişti mai greu, ţi se pot umfla picioarele... Un plus de peste 16 kilograme îţi poate crea probleme.

- Ştiu.

- Şi ştiu că ştii şi regula de aur: fără excese. Poţi să mănânci ce vrei, să bei ce vrei, să mergi la nunţi-botezuri-cununii... Poţi să faci ce vrei - dar cu măsură şi atenţie.

Da; îşi amintea perfect partea asta. Şi spera, sincer, să nu aibă cu Ştefan aceleaşi probleme pe care le avusese cu Florentin...

- O să vă scriu o reţetă cu vitamine. Dar du-te la profesorul universitar şi fă-ţi analize complete.

- O voi duce personal.

Soţul ei decretase şi-o şi electrocutase - că, în opinia lui, ea fusese "liberă ca pasărea cerului", cu maşină personală şi card bancar cu un milion de euro pe el, şi nu se dusese să-şi facă analize pe ascuns... Uitând, desigur, că orice analize trebuiau plătite, iar marea majoritate a clinicilor nu acceptau cash, iar el putea verifica online extrasele ei bancare la orice oră... Preferă să se ridice, ca să n-o mai electrocuteze aşa! Că amândoi aveau dreptate!

- În privinţa zborului cu avionul, nu-l recomand în trimestrul trei. Dar documentează-te şi-ai să vezi că sunt doar precaut...

Aprobă, zâmbind... Medicul se ridică şi ieşi:

- Vă aştept în cabinet.

OK! Grasu îl prinse pe Diamant de mânecă şi-l trase spre uşă:

- Ieşi!

Şi se-nghesuiau amândoi, care să iasă primul - că regele şi regina aveau de vorbit...

Soţul ei se ridică şi se mută pe pat, lângă ea. Şi-i strânse uşor mâna în mâinile lui:

- Cred că nu există pe lumea asta o altă fiinţă aşa cum eşti tu. Eşti unică. Şi eşti specială. Iar eu sunt un bărbat norocos, că tocmai tu eşti soţia mea...

Serios? Ar fi spus "viţăversa"; dar nu era momentul. Ea era euforică, pentru că era băiat şi era sănătos tun, iar el era emoţionat pentru că avea deja 12 săptămâni şi era sănătos tun. Tăcea... Soţul ei îi sărută mâna:

- E cea mai frumoasă surpriză pe care-am trăit-o vreodată. Mi-ai făcut cel mai frumos cadou care putea exista. Hai în cabinet, că trebuie să vorbim.

Şi vorbeau în cabinet?... Nu; abia aştepta să plece, ca să poată să vorbească. OK! Intră şi începu să râdă: medicul, Grasu şi Diamant se înfruptau din prăjiturile cu ciocolată! Şi Ştefan râdea...

- Ia, serviţi! Că n-am frigider, şi e păcat să se strice.

Să servească, dacă o invitase! Mai servise şi acasă, că i se făcuse poftă...

Ştefan primi reţeta şi se grăbi s-o cuprindă cu braţul; doctorul ei

se îndopa la propriu cu prăjituri... Doamne, nici unul dintre ei nu-şi dădea seama că stăteau într-un cabinet ginecologic, la nici un metru de masa aia "explicită", şi degustau prăjituri la... doişpe jumate, în creierii nopţii? Dar...

Dar de ce degustau prăjituri cu ginecologul ei? Aia era o întrebare cu schepsis. Şi tindea să creadă că avea o bănuială oarecum întemeiată... Auzise, la un moment dat, că soţia doctorului Petrescu era o eminentă profesoară de chimie şi pleca uneori pe la diverse congrese...

- Şi ce-aţi mai făcut voi?

Ştefan începu să râdă:

- Păi, ce să facem - prostii! Da', în rest, n-am făcut mare lucru: serviciu, Florentina... Iar dvs?

Gata! Ea una nu mai putea! I se apleca de la ciocolata aia foarte dulce! Ei în schimb degustau din plin...

- Eu? Eu mă simt foarte obosit. Că am început să nasc zilnic în ultimul timp; şi nu-i deloc uşor!

Râdeau...

Cum ajunsese ea pacienta preferată a medicului Petrescu? Păi intrase în cabinetul ginecologic şi-i spusese că... Nu cumva de-asta o trata mai altfel? Pentru că fusese răpită şi dusă în Serbia şi obligată să se prostitueze pe-acolo? Şi pentru că se întorsese şi se gândise să-şi facă analize înainte să aibă contact sexual cu viitorul ei soţ? Şi pentru că luase un florar, iar ea decisese să-şi facă himenoplastie şi să-i protejeze onoarea? Oare mai era ceva?... Asta numai medicul ei ştia; şi nici nu voia să se gândească acum la asta.

- Şi mă tot gândesc... Cum o fi vremea la Cannes?

Ştefan înghiţi şi ridică din umeri:

- Luaţi-vă paşaportul şi mergem!

- E chiar atât de simplu?

- Dacă mergeţi cu mine, da.

Soţul ei întoarse puţin capul:

- Aduceţi maşinile.

Ieşeau amândoi în mare viteză, luându-şi la revedere şi mulţumind pentru prăjituri... Soţul ei scoase port-actul şi puse pe birou o sumă uşor obscenă, după calculele oricărui ginecolog practicant în ţara fără cap şi fără coadă:

- Mă sunaţi, dacă vă hotărâţi să vă luaţi un mic concediu; până joi seara, suntem în România. Vă mulţumesc pentru surpriză.

- Vă mulţumesc că "v-aţi îndulcit" cu mine. Sper că n-ai s-o certi foarte tare pentru trimestrul din care-ai lipsit...

Ştefan nega, ţinând-o bine lângă el... Şi-şi strângeau mâinile. Era ciudat...

Şi cam atât stătuseră "să deguste" - scuza rostită de soţul ei era universal valabilă, în situaţia ei:

- Oricât ne-am dori să mai stăm, n-aş vrea să văd cearcăne la viitoarea mămică. Că am venit în zbor azi, şi n-a dormit...

- Mai ales că ea trebuie să se odihnească pentru amândoi! Ne auzim la telefon.

- Sigur - ne sunaţi, dacă vă hotărâţi să vedeţi Cannes-ul în avanpremieră. Dar oricum, vă sunăm, să ne programaţi la "alt ceas de seară"...

- La revedere.

- La revedere.

Acum o ţinea de mână şi se grăbea spre uşă. Ieşi; dar se întoarse şi-l văzu pe medic sprijinindu-se de tocul uşii şi privindu-i lung... Şi formă cu buzele: "La mulţi ani!". Iar medicul Paul Petrescu formă cu buzele "Mulţumesc"...

Ştefan

Aoleu, ce frig e! Îşi opri soţia înainte să iasă din scară:

- Stai! Aşteptăm aici.

OK! Ana îl prinse în braţe şi zâmbi:

- Dinainte să ieşim de la ecograf, voiam să-ţi spun ceva. Şi n-am apucat. Îţi spun acum: viţăversa.

Bufni în râs. Şi-o sărută... că nu era aşa de special cum i se părea ei... Şi-acum deschise discuţia pe tema aia care-l interesa mult acum:

- ... Ai un medic ciudat.

- Am un medic special. Şi să ştii că nu face aşa cu toate pacientele - doar cu alea speciale.

- ... Oricum, mi se pare ciudat. Ireal de... glumeţ şi prietenos.

- Ne-am cunoscut în condiţii uşor... aparte.

- Şi nu mi le povesteşti şi mie?

- ... De la serviciu, m-am dus şi "m-am cerut" neprogramată la control. Era liber; m-a poftit şi m-a întrebat ce problemă mă aduce pe la el. I-am spus că în septembrie am fost răpită şi dusă în Serbia, unde am locuit o lună. Şi vreau să ştiu în ce măsură m-a afectat asta, pentru că urmează să mă căsătoresc şi vreau să am timp să urmez un eventual tratament. M-a programat peste două minute şi-a arătat spre încăperea cu halate.

Acum era foarte clar de ce medicul îşi serba pacienta cu prăjituri cu ciocolată...

- Şi-apoi m-am dus şi mi-am făcut himenoplastie pentru nuntă... Şi-apoi mi-a spus că am sarcină toxică... Şi-apoi a cunoscut-o pe senioara lui Manolache - şi mi-a spus să stau liniştită, că are o vastă experienţă cu soacrele de florărese...

Bufni în râs:

- Tu vorbeşti serios? Aşa a spus?

- Chiar aşa. Şi să ştii că are; că ea venise val-vârtej să-şi demonstreze că nu-i un medic bun, şi-a plecat încântată... Şi pe urmă, într-o dimineaţă de duminică, a venit val-vârtej la cabinet, a constatat pierderea sarcinii şi m-a chiuretat. Şi ne-a dus acasă cu maşina, că eram galben-vişinie... Şi-apoi lucrurile au mers firesc: ecografii, naştere...

- Şi-apoi o altă ecografie, la care am auzit că n-ai zâmbit...

- Ştii că azi nu i-a răspuns lui Diamant?

Ana "tăiase" brutal tema cu ecografii - că ajunsese la despărţirea de Florentin. Dar nu se depărtase prea mult de medic. Întrebă:

- Da' ce i-a zis?

- Păi am intrat în apartamentul ăla ca vijelia, speriată, cerând urgent să trişăm! Că exista riscul să nu auzim veşti bune... nu?

Exact.

- Iar Diamant l-a întrebat dacă poate să vină şi el la ecograf. Şi Petrescu nu i-a răspuns. Abia atunci mi-am dat seama că mă vedea cu al treilea bărbat deja - şi i-am spus că e vărul tău.

- Îmi dau seama ce e-n mintea lui acum, când a văzut că văr-miu umblă cu două pistoale la subţiori iar eu i-am pus pe birou 1000 de euro şi n-am cerut restul.

- Stai liniştit; ştie că locuim la Cannes. Şi-şi dă seama că tu nu eşti ospătar p'-acolo, şi nu stăm cu chirie.

- Dar două pistoale...

- Linişteşte-te. Dacă se panica, nu te mai invita să te cinstească cu prăjituri de ziua lui!

Cum-cum? Acum chiar era uimit... Ana închise ochii şi lăsă capul pe braţul lui:

- Am încercat; i-am transmis "La mulţi ani" când am ieşit. Mi-a răspuns cu "Mulţumesc". Soţia lui e profesoară de chimie - una de-aia bună, care se duce pe la congrese în străinătate...

Gata: imaginea era completă. Iar BMW-ul oprea chiar lângă scară. Se grăbi să deschidă uşa:

- Mergem la Cernica; şi faci nani. Bine?

- Bine. Tu nu faci nani cu mine?

- Eu am treabă, în noaptea asta.

"Şi, te implor, nu mă întreba ce treabă am!" Ana zâmbea tainic şi nu întreba... Gata. O trase pe genunchii lui:

- Vino-ncoa. Şi stai comod.

... Gata. Ridică încet palma şi-o strecură pe lângă betelia fustei. Se documentase serios pentru sarcina Rubinei; ştia că bebeluşul lui simţise înfiorarea mamei şi venise chiar acum spre palma lui tati...

- Şefule, acu' poţi să-mi iei gâtu'.

- De ce să-ţi iau gâtu', mă?

- Că ţi-am arătat Giurgiul noaptea şi ţi-am dat emoţii aiurea cu sacoşa.

- Nu-ţi iau gâtu'. Te iert. Că omu' a fost credibil. Şi n-am primit niciodată o surpriză şi-un cadou aşa frumoase...

Era linişte. Motorul torcea uşor... Ana tresări:

- Aoleu! Telefonul lui Diamant e la mine-n geantă!

- I-l dai la Cernica.

- Păi vine şi el?

- Da.

- ... Sigur?

- Da.

Că aşa-i transmisese. "Aduceţi maşinile" cuprindea ambele maşini... Iar vărul lui bombănea şi scrâşnea chiar acum, că ei erau în maşina condusă de Grasu iar el nu-şi putea totuşi exprima bucuria de unul singur...

Ce mai putea spune? Avusese atâtea indicii - şi nu le văzuse...

Nu se putea gândi acum la asta. Nu se putea gândi la nimic, de fapt! Închise ochii - şi revăzu imaginea de pe ecranul ecografului... Şopti:

- Trebuie să stăm de vorbă. Serios.

- OK.

- Tu ai mai trecut printr-o sarcină normală; eu, nu. Trebuie să-mi spui ce pot să fac şi ce nu, ce trebuie să fac şi ce nu...

- Păi, în principiu, l-ai auzit pe domn' doctor: faci ce vrei tu, dar cu măsură şi atenţie.

Îşi lipi buzele de urechea ei, ca să şoptească foarte încet - că nu putea să n-o certe chiar acum:

- De ce n-ai spus că te dor?

- Pentru că nu mă dor non-stop.

Nu era el foarte convins de chestia asta; dar o s-o lase să creadă că îl convinsese. Că nu voia s-o supere. Nu avea voie s-o supere...

Deci avea 20 de grame... Doar 6 centimetri şi 20 de grame. Vizualiză cei 6 centimetri...

- Ia arată-mi tu 6 centimetri.

Soţia lui încercă să fie exactă... Începu să râdă, în romanes:

- Fă, da'-i mic rău!

- Da' şi când o creşte mare! Mi-a zis să-mi ascut călcâiele - că o să fug mult după naştere...

Aşa-i spusese? Trăznit medic! Dar n-ar fi avut curaj s-o lase să nască cu altcineva. Ceea ce aflase azi îl convinsese instantaneu că va veni, în decembrie, să-l ia pe Paul Petrescu pe sus şi să-l urce în avionul privat! Iar domnul doctor îi va trata pe amândoi cu maximă atenţie - că văzuse azi doi bodyguarzi, două pistoale şi 1000 de euro. Şi auzise numele "Diamant". Era o persoană inteligentă - cu siguranţă, n-avea nevoie de alte indicii ca să-şi facă o idee apropo de cine era noul soţ al Anei, în materie de bijuterii şi bijutieri...

O lăsa la Cernica, cu Grasu, şi pleca cu Diamant în şatră. O să-i scoale şi-o să le pună cearceaful ăla de poze pe masă. Şi-o să facă cumva să-şi convingă tatăl să accepte evidentul - îi va pune Anei salba la gât!

Oricum, era o diferenţă enormă între sarcina Rubinei şi sarcina Anei! La ecografia de 12 săptămâni, profesorul o certase pe Rubina - că nu se îngrăşase deloc, iar Ramon nu avusese nici 5 centimetri. Gramele nici nu le mai ştia, că se înfuriase rău atunci... Ramon nu se agitase niciodată aşa, la ecografie. La nici o ecografie! Se răsucise şi se mutase de colo-colo; dar o făcuse încetişor, ca într-o plimbare. Micul prinţ le arătase azi o goană teribilă şi nişte curbe demne de-un pilot de formula I...

Oare mai era acolo, lângă palma lui?

... Oare era băiat?

Va trebui să trăiască încă patru luni cu incertitudinea. Ana ştia - doctorul spusese ceva despre statistica aia care se confirmase şi de data asta. Dar n-o va întreba niciodată ce confirmase statistica. Va aştepta până în octombrie; până va fi sigur că prinţul avea o minimă şansă de supravieţuire...

Trebuia să-şi impună să nu-l mai numească "prinţ". Cuvântul acela îi crea convingeri - şi nu voia să creadă nimic. Nu voia decât să fie îndeajuns de răbdător...

Ieşiseră din Bucureşti. Ana şopti:

- Să-l suni şi pe Isamu, să-i spui şi lui că mi-a reuşit.

- ... Vrei să spui că el a fost complice la surpriza asta?

- Păi promiţi că nu ne certi dacă sunt cinstită şi spun totul acum?

- Promit.

- Eu l-am întrebat cum se aduc oamenii val-vârtej de la Bucureşti la Cannes. A trebuit să-i spun pe cine vreau să aduc şi de ce; şi mi-a spus că mai bine îl duc pe Mahomed la munte. După care mi-a adus un telefon "nesigur", cu care-am vorbit cu actorii principali... A pus detaliile la punct, împreună cu Grasu...

- Când aţi planificat surpriza asta?

- Joi am planificat şi vineri am complotat.

- Şi-ai avut tu răbdare tot weekend-ul...

- Am avut! Nu puteam să stric surpriza, nu?

- ... Tu ai ştiut regula aia cu măsura şi atenţia?

- Da.

- Şi de ce m-ai lăsat să te stresez?

- Fiindcă m-am simţit în stare să mă las stresată. Dacă n-aş fi fost sigură, n-aş fi jucat trei spectacole pe zi.

Roşi uşor: ce exprimări avea soţia lui! Era euforică, bineînţeles...

Îi plăcea să creadă că era tot acolo, lângă mâna lui... BMW-ul opri în faţa porţii. Ridică privirea spre Grasu:

- Momentan, nu spunem nimic nimănui. Că ştii care-s riscurile.

- Ştiu.

- Tăcere totală. Nici un cuvinţel.

- Stai liniştit, şefu'. Îi zic eu lui Diamant.

Şi coborâse deja, grăbit să-l oprească de la chiuieli şi ţopăială-n mijlocul uliţei Oftă greu:

- Ano... Să-mi zici. Să mă opreşti. Şi să mă înveţi. Că n-avem voie să greşim.

- Stai liniştit - că n-o să greşim. Am eu grijă de asta.

Ştia că are ea grijă de asta; dar ştia că soţia lui îl punea uneori pe el pe primul loc. Şi nu mai avea voie s-o facă - gâgâlicea de 6 centimetri şi 20 de grame era pe primul loc. Întotdeauna.

Coborâră din maşină şi intrară pe poartă. Nu voia să-i spună că se ducea în şatră...

De fapt, era evident că se ducea în şatră! Ana ştia că venirea lor în Bucureşti fusese "orchestrată"; probabil că ştiuse şi de vizita la senior, că făcuse parte din plan... Trebuia să-i spună şi seniorului că sarcina Anei era strict secretă. Ceauşescu era pragmatic şi discret - nu-l prea emoţionau problemele sufleteşti ale partenerilor de afaceri. Dar îi era un fel de naş - şi asta-l putea influenţa serios, că era primul lui fin...

N-o să-i spună că se ducea în şatră; o să se schimbe, iar ea o să înţeleagă. Şi n-o să-l întrebe nimic - va şti că se ducea să le arate bunicilor Florentinei ecografiile.

Cămaşa, pantalonii, vesta... Ana îşi punea pijamaua... De ce tăceau? De fapt, la ce se gândea soţia lui? Se întoarse şi-o privi lung:

- La ce te gândeşti?

Soţia lui se lungi pe pat şi bătu uşor cu palma lângă ea... Se grăbi să se aşeze. Şi să-i strângă mâna. Era pregătit să-i aducă hârtie şi pix, dacă le va cere...

- ... La sarcina Florentinei, n-am fost un mic tiran. N-am făcut crize de nervi, nu mi-a venit să revoluţionez mobila, nu m-am luat de oameni în autobuze... Dacă o fac acum, te rog să-mi atragi atenţia.

"Da-da! Vezi să nu!" Zâmbi:

- Bine.

- Şi te rog să nu te schimbi. În relaţia cu mine, să nu te schimbi. Să o laşi pe Emilie să gătească normal, că mi s-a acrit de atâta viţel cu sos...

Poftim? Ana începu să râdă:

- Citim aceleaşi site-uri, Ştefane!

- Să presupun că şi Perla surfează pe net, când n-are alte treburi?

Acum era ea uimită...

- N-am să schimb nimic. De fapt, o să încerc să nu schimb

nimic. Pentru că o să înceapă să crească şi-o să-l văd în burtica ta... şi s-ar putea să fie o schimbare involuntară...

Ana îl trase spre ea. OK; urma partea aia la care soţia lui roşea...

- Presupun că Perla nu ţi-a spus că gravidelor le place să joace...

Doamne, soţia lui era teribilă! Zâmbi:

- Nu; pe-asta o ştiu de pe net. Dar nu cred că gravidele ar trebui să joace trei spectacole pe zi...

- Aa, nu!

- Mă gândisem că gravida ar trebui să fie directoarea teatrului. Să stabilească ea cum se desfăşoară stagiunea...

Primi un pupic pe obraz:

- Viţăversa; ştii tu...

Chiar aşa special era? El nu se vedea aşa... Dar, mă rog! Probabil că, faţă de Florentin şi primele două sarcini, ceea ce se va întâmpla acum va fi "ca-n rai"... O privea lung şi-i aranja părul...

Pe-atunci, Ana locuise în cazarma lui Manolache senior - şi citise în transcripturi că îi cumpăraseră propria farfurie, propriul pahar... că avusese un săculeţ doar al ei, în coşul pentru rufe... Dementi oameni! Nici în şatră nu mai ţineau regulile alea! Tatăl lui aplanase ultimul conflict pe tema aia în urmă cu... zece sau doişpe ani! Şi nu la aurarii lui - la o familie aciuată cu cortul pe lângă ei!

Prin câte trecuse femeia asta în ultimii patru ani! Fuga de-acasă cu colegul de liceu... Avocatul... Serbia... Florentin... Răpirea lui, cu scoci, SMURD şi servicii secrete... Cannes...

Privind lucrurile prin prisma asta, da - Ana era fericită acum. Că era răsfăţată şi iubită. Bebeluşul lui va fi un copil vesel...

O să facă tot ce-i spunea ea să facă - şi-o să se oprească, indiferent ce-ar fi făcut, atunci când ochii ei îi vor spune că trebuie să se oprească. Iar când ceva n-o să-i placă, o să-i spună. O s-o ia în braţe, o s-o sărute şi-o s-o întrebe în şoaptă dacă lucrurile trebuiau să fie aşa cum erau... Pentru că, dacă Florentin ar fi făcut asta, Ana n-ar fi văzut niciodată Cannes-ul - iar el ar fi fost acum cu băiatul şi bona în vila din Cannes. Şi-ar fi stat la mansardă şi s-ar fi gândit, s-ar fi întrebat... S-ar fi întrebat, probabil, în ce măsură o putea fura pe Ana cu fetiţă şi bebeluş cu tot... Că o iubea mult prea mult, ca să renunţe...

Se aplecă şi-o sărută pe frunte. Ana zâmbi:

- Goosfrabaa; OK?

- OK. Să nu mă aştepţi; să te odihneşti.

- Promit.

- Noapte bună, iubirea mea...

- Să ai grijă, iubirea mea...

Se ridică şi luă mobilul lui Diamant din geanta ei. Şi ieşi. La vederea lui, Diamant se ridică:

- Mergem?

Aprobă scurt:

- Imediat.

Intră în bucătărie, iar Grasu se grăbi să-l urmeze. Închise uşa:

- Am două sarcini pentru tine. Amândouă, foarte importante. Prima se referă la medicul Paul Petrescu. Săptămâna viitoare, vorbeşte cu Aurelia. Spune-i că o să ai o problemă sensibilă de rezolvat cu el; o problemă minoră şi ţigancă. Şi roag-o să se informeze discret, cât de bun e.

- Am înţeles.

- A doua sarcină se referă la Ana. Dacă adoarme, las-o să doarmă; dar s-ar putea să fie prea bucuroasă, ca să poată dormi.

Grasu zâmbea larg, că ştia că aşa era... Zâmbi şi el:

- Viaţa ei cu Florentin a fost destul de agitată, cât a fost gravidă. Spune-i că în ceea ce mă priveşte, dacă o prind cu căniţa şi farfuriuţa personală, i le sparg în cap. Şi dacă-ţi mai spune ea amănunte, n-o întrerupe; reţine-le.

- Am înţeles.

- Lasă săbiile în apartament azi. Şi fă cumva să se afle că a fost la cabinet pentru o alarmă falsă; că de dimineaţă doctorul pune firma la loc, noi am stat juma' de oră înăuntru iar eu n-am angajaţi fraieri.

- Am înţeles.

Îl bătu scurt pe umăr:

- Şi ţine-mi pumnii, să iasă o salbă frumoasă!

- Ambii pumni, şefu'!

Bun! Ieşi şi porni spre uşă:

- Hai, Diamante.

Acum o să se confrunte cu erupţia verbală a vărului lui, care era surescitat şi agitat ca dracu...

Ana-Maria

Gata? Plecaseră?... Plecaseră. Coborî uşor din pat, mai ascultă câteva secunde... şi ieşi. Şi dădu de ochii veseli ai lui Grasu:

- Şefa n-are somn?

- Nu prea...

Grasu se ridică şi-i făcu semn să se întoarcă în dormitor. Da' de ce?

- ... Vorbim aici; să nu se-audă...

Aa!

- Că tocmai mi-a zis că de dimineaţă doctorul o să pună firma la loc; iar dacă cineva întreabă ceva, a fost alarmă falsă. Când o să se afle, o să devină mai riscant; şi vrea să amâne momentul ăsta cât mai mult...

Corect! Zâmbi slab:

- De dimineaţă mergem la cumpărături - să "dreg" garderoba.

Grasu îi dădea dreptate... Zâmbi slab:

- Şi ce-a mai zis? Apropo de...

- Că dacă te prinde cu veselă personală, ţi-o sparge în cap. Şi n-a mai exprimat până acu' gânduri violente la adresa ta - aşa că e serioasă treaba...

- Deci sarcina mea va fi românească.

- Mai mult franţuzească. În nici un caz ţigănească!

- Am înţeles...

- Să ştii că a aflat unele lucruri, apropo de sarcina ta cu Florentina. Şi toate i-au crescut tensiunea!

- Nu aia cu Florentina; prima sarcină. Care-a fost toxică şi da, a fost un chin. Mi-era rău non-stop; şi noaptea-n somn îmi venea să vomit. Şi, peste toate astea, aveam două tone de interdicţii: să nu ating mâncarea, să nu spăl vasele, să stau departe de Florentin... Îmi făcusem şi-un săculeţ pentru rufele murdare...

- Manolache e renumit pentru felul în care ţine tradiţia. Ce te-a supărat la ei?

Da' de ce?

- Mi-a spus să te stârnesc şi să tac. Şi să reţin. Spune-mi deci tot ce n-are voie să facă. Şi după aia îţi spun ce te-aşteaptă.

Ce afurisit era! Trebuia să-i spună, dacă voia să afle... Mare specialist în psihologie feminină! El când se-nsura? Îl privea lung... Grasu n-o să-i răspundă la întrebarea asta; aşa că răspunse ea la întrebarea lui:

- ... M-a supărat foarte rău regula femeii *marimé*.

- Care n-o să se mai aplice acum. Altceva; ceva care să-l intereseze şi pe conte...

Cum să-i spună chestia aia? Păi... Păi o să i-o scrie lui Ştefan pe-o hârtiuţă; deşi o lămurise deja, acum vreo cinci minute...

- ... Nu; altceva nu mai e.

- Dacă nu-mi spui, nu-ţi spun!

- Nu am ce să-ţi spun. Ştefan m-a asigurat, încă din martie, că n-o să-şi bage nasul în sarcina mea; iar partea cealaltă am discutat-o acu' zece minute şi-am ajuns la un consens. Altceva nu mai am să-i transmit.

Grasu o privi lung... şi răbufni:

- ... Şefa, mă omoară! Îmi rupe urechile, dacă mă-ntreabă şi ridic din umeri!

- Nu-ţi rupe nimic, liniştesţe-te! Hai: spune.

Nee, nu era ferm convins că nu-l mintea... OK!

- Nu suport să mi se impună să beau suc de portocale, dacă vreau suc de vişine. Şi n-am să port şosete de lână dacă nu mi-e frig. Iar

partea asta am discutat-o în martie. Dacă vrei, adu-i aminte - că poate-a uitat.

Gata: acum era mulţumit. Acum se grăbea să-i spună partea lui de înţelegere:

- Pregăteşte-te de petrecere.

- Sunt pregătită.

- Nu cred. Pregăteşte-te de-o petrecere de-aia ţigănească. Da' nu "modelul Manolache"; modelul de şatră.

Păli şi simţi nevoia să se aşeze:

- Adică s-a dus să le spună că venim pe la zece, cu lăutarii?

- Nu. S-a dus să le spună că vor fi bunici. În funcţie de părerea lor, adlă şi el unde faceţi petrecerea.

- ... Şi crezi că e posibil s-o facem în şatră?

- Sincer? Şansele sunt 49%, cel mult. Că mama lui e "pentru", dar tatăl lui e bulibaşa - el decide. Şi eu cred că o să decidă să petreceţi oriunde vreţi voi, dar nu la el în şatră.

Măiculiţă Doamne, ce-o speriase cu vestea aia!

- Sigur, Ştefan poate decide să petreceţi la doi metri de gărduleţul şatrei. Dar mă îndoiesc că-i face el lu' taică-su aşa afront... Oricum, de petrecut, petreceţi. Ai auzit şi tu - staţi în România până vineri. El n-are altă treabă p'-aici; deci, până vineri, vă distraţi.

Aprobă încet... şi zâmbi:

- Şi e tocmai bine; că e mic şi pot să mă mişc...

- Şefa, da' cu atenţie!

- Cu cea mai mare atenţie...

Grasu o privea lung; ea aştepta următoarea informaţie... Următoarea întrebare... Zâmbi:

- Ce-i?

- Medicul ţi-a spus ce e, nu?

Aprobă scurt:

- Da, dar nu-ţi spun. Că te scapi - şi nu vrea să afle.

- Nu mă scap.

- Grasule, tu ştii de ce n-a vrut să ştie; nu?

- Da.

Da' de unde!

- Ia zi-i tu de ce n-a vrut Ştefan să ştie ce e.

- Ca să nu-şi facă speranţe şi să constate că în octombrie "se schimbă sexul".

- Tu ştiai că în Paris nu l-a atins pe Ramon?

Uite că nu ştiuse asta...

- N-a trecut niciodată de geamul de la incubator. N-a băgat niciodată mâna înăuntru. Şi-a stat destul de departe de mine, cât l-am ţinut în braţe: mai pe la doctori prin birouri, mai cu organizarea repatrierii Rubinei, mai pe la ţigară şi cafea...

Grasu înţelegea abia acum ce surpriză organizase el de fapt...

- În octombrie, bebeluşul meu va împlini şapte luni. Ştefan mă ştie; şi şi-a dat seama acum de ce nu m-am bălăcit în piscină, de ce-am băut numai suc de citrice, de ce-am mâncat fructe ca la balamuc, de ce m-am lăsat de aerobic... Ştefan ştie că, dacă se întâmplă ceva, la şapte luni bebeluşul meu va fi un prematur cu şanse mari de supravieţuire.

- Taci - că mi se face frică!

- Şi ştie că, dacă e băiat şi păţeşte ceva, n-o să poată să treacă peste asta. Aşa, dacă ar fi fată şi-ar păţi ceva, poate şi-ar spune că Florentina e la Cannes, e precoce, iar noi suntem tineri...

- ... Şefa, să nu te superi că-ţi zic... Mai bine stai la Cannes. Nu mai veni p'-aici. Că acolo-i linişte, vila e păzită straşnic şi e şi Isamu; dar aici se pot întâmpla tot felul de lucruri. Şi, Doamne fereşte! - poţi să te sperii!

- I-am spus deja că va călători mai mult singur.

- Şefa, te rog eu mult să nu te sperii!

- Nu mă sperii. Că m-am mai speriat o dată, demult... Prima sarcină am pierdut-o dintr-o sperietură.

Gata - el era numai ochi şi urechi!

- ... Eram măritată cu Florentin; dar avocatul nu ştia asta. Şi-a venit, în toiul nopţii, "să-mi plătească datoriile şi să mă elibereze". Florentin a sărit cu bâta şi cu juma de stradă; avocatul a sărit cu bodyguarzii. Eu am sărit între ei, cu certificatul de căsătorie şi ecografiile. Şi l-am făcut pe avocat să dispară pentru totdeauna.

- Şi te-ai speriat.

- N-a fost uşor să văd "trupele" gata de încăierare! Mai ales că bărbatul meu era "sufletu' petrecerii", cum se spune! Dar nu cred că s-a întâmplat atunci... ci după 12 ore, la botezul băiatului lui Marcel, când a ieşit iureş fiindcă nevasta lui Marcel a vrut să fugă înapoi la părinţi. Ei, bărbaţii, s-au încăierat în mijlocul curţii. Ea a luat bebeluşul şi-a ieşit pe poartă. Iar eu m-am dus la celălalt băiat al lui, care se speriase văzându-l pe taică-su plin de sânge în mijlocul curţii, şi l-am trimis la poartă, după maică-sa. Când de fapt ar fi trebuit să mă bag sub masă şi să nu văd sângele de pe faţa şi mâinile lui Florentin. Socrii mei m-au pălmuit şi m-au acuzat că le-am gonit nepotul din casă; în nici 24 de ore, am ajuns la domn' doctor...

- ... Şefa, să ai grijă de tine! Te rog eu mult! Din tot sufletul meu te rog! Dacă ţii la Ştefan, fă cumva să-i faci un copil! Nu contează ce-o fi; da' să fie sănătos!

- Grasule, eu fac tot ce pot!

- Iar eu am văzut-o pe Florentina - şi ştiu că poţi! Tu oricum dă-ţi silinţa, că poate iese băiat...

Ar fi vrut să-i spună că e băiat; dar se abţinea, că poate era totuşi fată - şi-n octombrie "îl tuflea" rău... Iar dacă-i spunea că era băiat, Grasu dădea fuga-n oraş să cumpere un seif şi s-o încuie-n el. Aşa că se rezumă doar la deciziile pe care le luase:

- ... Cred că, de vineri încolo, n-o să ne mai vedem aşa des...

- E mai bine aşa. Copilul e cel mai important, Ano! Asta trebuie să-ţi bagi în minte - că Ştefan aşa gândeşte! Dacă pentru copil e mai bine să stea în Siberia, Ştefan se mută în Siberia!

- Ştiu...

- Ai văzut cum o ridică pe Florentina pe palmă! Dă-ţi seama ce-o să facă dacă-i faci un băieţel sănătos tun!

Aproba încet cu capul... Şi-i era groază când se gândea că abia după naştere apăreau adevăratele pericole... Bolile, răcelile, lovitu-rile... Sindromul morţii subite - Doamne fereşte...

- ... Şefa, nu ţi-e somn?

Se ridică, râzând:

- Am făcut o faţă lungă, nu?

- Foarte lungă. Nu vreau să-ţi ştiu gândul care-a provocat asta; mai bine odihneşte-te.

- Bine. Şi-aşa, e târziu... şi chiar mi-e somn...

Se întinse şi se înveli bine. Grasu se ridică... dar nu porni spre uşă:

- Şefa...

- Ce-i?

- ... De când mi-ai zis chestia aia cu Ramon, parcă mi s-a făcut şi mai frică!

- Hai, fii serios! Mă cunoşti doar!

- Nu-i vorba de asta... Săbiile sunt la apartament. Iar riscul e mare totuşi. Eu aş sta aici, cu tine.

Să stea cu ea? Aici, în dormitor?

- Uite-aici, la masă. Pun capul pe masă şi moţăi. Te superi?

- Doar în măsura în care asta atrage atenţia celorlalţi.

Îl văzu ridicându-se:

- Ai dreptate. Mă întind pe canapea. Şi te-ncui înăuntru.

- Da' nu te superi, nu?

Acum îl făcuse ea să râdă...

- Nu. Că ai dreptate. Noapte bună.

- Grasule...

Să-i zică? Să nu-i zică?... Păi o să-i zică!

- Pe mine mă tot chinuie o întrebare... şi n-am răspuns la ea.

- ... Ce întrebare?

Zâmbi slab:

- Tu când te-nsori, Grasule?

- Sunt însurat. Dar nu sunt aşa o fiinţă importantă pentru ea. Aşa că ea stă în Portugalia, cu un golănel.

Aoleu, ce tâmpenie făcuse! Ce idioată fusese!

- Da' nu-mi pare rău că-i aşa. Că era un fel de Rubină de Bucu-

reşti. Pentru ea am primit porecla "trei capete"; iar dacă nu era Ştefan, acu' le povesteam asta colegilor de celulă.

- ... Crezi că v-aţi putea împăca?

- Nu.

- Şi-atunci de ce nu divorţezi?

- Fiindcă n-am timp.

Poftim? Se întoarse şi-l privi lung; Grasu zâmbi:

- Pentru ea, n-am timp. Când o să-mi apară şi mie-n cale nişte ochi frumoşi, o să-mi fac timp.

Adică nu divorţa, ca să nu-şi lase nevasta să se mărite cu golănelul... Puerilă decizie! Dar... Dar avea el calculele lui! Şi mândria lui, la urma urmei...

- Noapte bună, şefa.

- Noapte bună, Grasule.

Uşa se închise uşor... Se ridică şi răsuci cheia în broască... Căscă şi se întinse lung: păi să se culce! Că-i era aşa un somn...

Ştefan

Contrar presupunerilor lui, merseseră în tăcere. Deşi lăsaseră Jeep-ul la Cernica, iar aparatul de bruiaj era pornit, Diamant nu voise să ştie ce vorbise el cu Ana, care-i erau planurile... Asta era ciudat, de vreme ce la cabinet fusese cât pe ce să-l evacueze...

- ... Ia zi-i, vere; ce-a zis seniorul?

În sfârşit! Zâmbi slab:

- Că se informează pe la şefi şi mă informează discret.

Aşa-i dăduse naşul lui de înţeles; că superiorii nu ştiau adevăratul motiv al venirii lui în Bucureşti, dar că el se va duce azi "la sediu" şi se va umple "ochi" cu cafea. Şi va discuta uşor-uşor cu toţi. Şi le va afla opinia, apropo de un eventual copil al regelui aurarilor... Care va avea şi el nevoie de protecţie, de-un Jeep, de nişte arcaşi... De eliminarea unei părţi a listei de duşmani a regelui aurarilor...

- Iar Ana ce crede că e? Fată, sau băiat?

- Ana ştie ce e. Eu nu vreau să ştiu. Că dacă-i băiat şi păţeşte ceva, îmi zbor creierii.

- Haai, fii serios! Are 23 de ani! Tu ai 21! Ştii de câte ori poate să rămână gravidă în timpul ăsta?

- Tu ştii câţi copii pot să-mi duc eu la groapă, până intră ea la menopauză?

Diamant oftă greu:

- Iartă-mă; uneori sunt aşa dobitoc, că mă şi sperii!

- Nu-i nimic. Tu nu ştiai că Laura avea tot băiat. Nimeni n-a ştiut: doar ea şi doctoriţa ei. Iar ele n-au ştiut că într-o noapte am intrat în cabinet şi-am aflat şi eu.

Şi-acum îi pusese capacul... După câteva secunde de tăcere, Diamant întrebă:

- ... Ce plănuieşti să faci azi?

- Să le spun ce mai face Ana şi să le arăt ecografiile. De fapt, nu mă-ntreba: că tu şi maică-ta o să fiţi de faţă la discuţie.

- Asta s-o crezi tu!

- Diamante, tu şi maică-ta sunteţi familia mea. O să fiţi de faţă la discuţia asta - ţi-o garantez eu!

- Bine, mă; dacă garantezi tu...

- Şatra mea favorită pe unde mai e "cantonată" zilele astea?

- Pe lângă Buzău.

Bun; nu erau departe. O să treacă pe-acolo mâine... Şi, în funcţie de ce-i spunea seniorul, ştia şi el ce anunţa pe-acolo: ori că avea chef să joace, ori că voia să joace fiindcă soţia lui îi dăruia un copil. Azi, de dimineaţă, va dormi un pic; timp în care regina lui se va duce la cumpărături. Iar după-amiază vor sta de vorbă... şi se vor bucura de grădina pe care-o amenajase ea. Că ieşise foarte frumoasă, cu toate florile alea multicolore... Şi gata: intraseră pe drumeag.

- Oricum, vere; sfatul meu e să nu faci scandal.

- N-aş obţine nimic, dac'-aş face scandal. În plus, am înţeles de ce tata a devenit aşa reţinut, când vine vorba de mine. S-a aflat că m-am însurat cu acte; iar oamenii vorbesc, că de-aia au glas şi creier. N-am să-l oblig să-şi expună problemele de familie pentru urechile şatrei: că n-o să-i pună salba în faţa şatrei. Discuţia se va face în rulotă.

- E mai bine aşa. Să fii sigur că, dacă vrea să afle toată lumea că va fi bunic, va chema toată şatra-n păr şi le va arăta ecografiile.

- Ştiu. Şi-ar vrea s-o facă; dar n-o s-o facă. Pentru că n-am să fiu bulibaşă acolo - iar din punctul ăsta de vedere, îi e ruşine cu mine.

- N-o să-i fie niciodată ruşine cu tine. De când te-ai însurat cu acte, a început să umble iar prin şatră şi să te laude: că uite că eşti om serios, şi-ai luat-o de soţie. Şi ea nu l-a lăsat pe florar ca să se îmbogăţească, ci pentru că a tras şi-a pătimit prea multe lângă el. Şi le spune ce-a citit în hârtiile tale...

- Serios?

- Serios. DVD-ul cu căsătoria voastră a făcut minuni pe-aici - chiar dacă e-n franceză.

Habar n-avusese de chestia asta! La telefon, tatăl lui nu i se păruse niciodată schimbat, sau mai zâmbitor, mai deschis...

- Şi-ai să vezi că, în curând, lucrurile vor începe să se limpezească.

Ce voia să spună? Diamant viră dreapta şi intră în poiană:

- Că am un kil de detergent - şi să vezi ce curăţenie fac eu în toate cele!

Vărul lui frână brusc; motorul "muri" iar Diamant se grăbi să coboare. Ca să n-apuce să-l ia la întrebări...

Păi n-o să-l ia la întrebări - nici acum, nici pe drumul de întoarcere. Vărul lui era al dracului de isteţ - iar partea aia cu "uituc şi împrăştiat" avea senzaţia că era un rol, menit să-i "cearnă" lui Diamant prietenii buni de prieteni şi duşmanii reali de duşmani. Şi să-i lase "spaţiu de manevră", mai ales în afaceri... Oftă greu şi coborî şi el.

Era ora două. Cu toate astea, babele şatrei nu dormeau. "Zvonistica" avea insomnie; stăteau deci lângă foc şi puneau şatra la cale... Le salută neutru:

- Sărut mâna.

- Să trăieşti, Ştefane, maică.

Şi-acum or să întoarcă vizita lui pe toate părţile; or să se întrebe şi de ce îşi strângea el tot neamul în rulota bulibaşei, la şuşotit. Babele şatrei or să aibă cearcăne mari mâine! Ciocăni uşor la uşa rulotei, iar paşii se apropiară grăbiţi. Tatăl lui deschise larg uşa şi tresări. Zâmbi slab:

- Bună dimineaţa, tată.

- Neaţa, Ştefane. Intră!

Se grăbi să se conformeze:

- Sărut mâna, mămico.

- Bine-ai venit!

Fu luat şi îmbrăţişat zdravăn. Şi împins cât colo:

- Ia să te văd! Aprinde lumina!

Tatăl lui se conforma... El privea ochii verzi şi-i spunea că ar vrea să joace...

- ... Ptiu, să nu te deochi! Parcă ai înflorit, mă!

- Am venit să vă spun ceva extrem de important.

- Păi hai, stai jos!

- Imediat cum vine şi Diamant, cu tuşica.

Tăcere...

- Că vreau să auziţi cu toţii ce-am de spus.

Nici acum nu auzi vreun cuvinţel; dar tatăl lui se grăbea să-şi ia halatul. Se apropie de geam; privi lung "zvonistica", iar capetele se grăbiră să se întoarcă spre foc... Şi uite-i că veneau şi ei. Diamant şuşotea ceva iar Perla era în mare pericol de a-şi rupe picioarele - că mergea înainte dar se uita în stânga, la fiul ei... Le deschise uşa:

- Sărut mâna, tuşico.

- Să-mi trăieşti, Ştefane.

Arătă spre masă, unde părinţii lui se aşezaseră deja... Perla se aşeză şi ea şi zâmbi:

- Ptiu-ptiu, să nu te deochi!

Ete! Da' ce-i veni? Zâmbi slab:

- Mi-ai întins cărţile?

- Nu; că-ţi ştiu viitorul. Da' lasă asta, că vorbim noi...

Corect: vorbeau ei, la telefon. Îi privi lung...

Părinţii lui erau îngrijoraţi; Perla era nerăbdătoare. Diamant se gândea la ceva - ceva atât de complicat, că părea transpus într-o lume paralelă... Scoase ecografiile şi întinse "cearceaful" dintr-o singură mişcare. Şi-l aşeză pe masă. Şi-i privi lung...

Mama lui nu mai respira. Tatăl lui fixa cu privirea acea imagine în care se vedea mai clar chipul bebeluşului. Perla "surfa" cu privirea peste imagini, dreapta-stânga ca la tenis, şi nu se hotăra la care să se uite mai întâi. Diamant era în lumea aia paralelă... Zâmbi slab:

- M-a sunat Grasu ieri seară şi mi-a spus că avem probleme cu una dintre afaceri. Ana a insistat să vină cu mine, că are ceva de cumpărat din România. Eu m-am dus să rezolv problema, ea s-a dus cu Diamant la Cernica. Puţin după miezul nopţii, Grasu mi-a spus că vrea să-mi prezinte o femeie foarte specială. Că vrea să-mi ştie părerea. Şi m-a dus într-o scară de bloc. Într-un apartament de pe uşa căruia ori medicul, ori vărul meu, scosese programul de funcţionare al cabinetului ginecologic.

Mămica lui nu ridică privirea de la ecografii:

- Câte săptămâni, Ştefane? Cât are?

- 12 săptămâni. Şi e mai bine dezvoltat decât media. Deci, abia azi dis-de-dimineaţă am aflat de ce soţia mea nu s-a mai apropiat de piscină. De ce întotdeauna a avut un pahar cu suc de fructe în faţă. De ce toată casa e plină de fructe. De ce nu mai face aerobic. De ce nu se mai duce la antrenamentele de tir. De ce n-a mai venit cu mine, ultimele două dăţi. De ce s-a îngrăşat 3 kilograme. Am avut toate indiciile, dar nu le-am desluşit. Nu m-a lăsat să le desluşesc. Pentru că ea a mai pierdut o sarcină, demult; şi n-a vrut să rişte să se întâmple ceva - şi să aflu că am mai pierdut un copil.

- Deci se simte bine.

- Foarte bine. Mănâncă echilibrat, nu face efort, nu umblă "cu şalele-n vânt", cum spui tu... Iar prinţesa abia aşteaptă să aibă un bebeluş pe care să-l hrănească şi pe care să-l plimbe cu căruciorul.

Şi-acum îi "inventaria" din nou. Perla tremura toată, cu ochii la ecografii; nici mămica lui nu părea mai liniştită. Tatăl lui fixa în continuare cu privirea acea imagine... Diamant era departe... Continuă:

- În martie, a fost decizia ei să-şi scoată steriletul. A fost decizia mea să arunc imediat contraceptivele cu care ea m-a lăsat să hotărăsc când se va întâmpla. Şi-a făcut analize complete, înainte să rămână gravidă. Trăieşte o viaţă normală, cumpătată şi are grijă de ea şi de sarcină.

Bătu scurt cu degetul în ecografii:

- Copilul ăsta se va naşte la termen. Şi va fi sănătos tun. Copilul ăsta e coroana mea.

Tăceau mâlc...

- Voi sunteţi neamul meu. Vreau să vin cu familia mea la voi. Mă primiţi?

Tatăl lui ridică privirea spre el:

- Întreabă-mă asta atunci când familia ta va fi completă. După ce ies amândoi din maternitate. Atunci să-mi dai telefon şi să mă-ntrebi dacă o primesc aici.

- Adică există riscul

- Acum, în clipa asta, există riscul să-mi amintesc cum a venit aici, în şatra noastră, să ceară *stabor* pe capul tău.

- Tată,

- A ştiut să-şi taie venele când a vrut să n-ai tu dreptate. Nu cred că Manolache e mai convingător - iar fi-su, nici atât.

- A fost

- Dacă m-am apucat de vorbit, lasă-mă să vorbesc.

Corect. Îl lăsa să vorbească. Era, de fapt, unica şansă de-a afla "socoteala" tatălui lui! Tăcea deci...

- Tu te-ai dus şi-ai furat-o de la bărba-su. Ea te-a refuzat atunci şi-a cerut *stabor*. Lucrurile astea nu se uită. Eu nu le uit.

Îl privi drept:

- Ce trebuie să fac, ca să mă primeşti cu familia mea în casa ta?

- Ca să fie clar de la început: în casa mea, femeia asta nu intră dacă nu e nevasta ta.

- Atunci vino cu mine şi fă-o nevasta mea.

- Am să vin; după ce-mi dovedeşte că te iubeşte îndeajuns de mult ca să-ţi facă un copil frumos şi sănătos, născut la termen ca majoritatea copiilor.

Adică ordinea era... Naşterea, salba şi abia după aceea vizita. Gata - acum era lămurit. Peste trei luni, probabil că se va pomeni cu musafiri la Cernica - că ei puteau veni în vizită în casa fiului lor şi dacă Ana n-avea salba la gât! Straşnică gândire de bulibaşă care face numai ce vrea el...

- Dar atunci când vin, vin fără salba maică-tii. E a maică-tii şi stă în seiful maică-tii. Ai ştiut să cumperi inel cu diamante; cumpără şi *galbi* şi pune osu' la muncă! Sau te-ai franţuzit de tot?

Băgă mâna în buzunar, scoase punguţa şi-o vârsă pe masă. Îl privea lung... Tatăl lui "evaluă" dintr-o privire aurul şi zâmbi:

- Şi cum fac - pun eu un şnur roşu la pungă? Sau pun punga într-o sacoşică de cadou?

Se aplecă uşor spre el:

- Jură-te pe viaţa mea că, dacă-mi pune coroana, vii cu mine şi mi-o faci nevastă!

Tatăl lui se ridică şi se aplecă spre el:

- Mă jur că, dacă-ţi pune coroana, vă fac nunta-n şatră!

Nee, aia era o capcană mare cât "Marele Canion" american! Se grăbi să se ferească de ea:

- Nu vreau nuntă-n şatră. Vreau să mi-o faci nevastă şi-atât.

Fu luat de guler şi tras mai aproape; tatăl lui scrâşni printre dinţi:

- Dă-mi un nepot adevărat; şi ţi-o dau pe ea de nevastă.

Se repezi şi-i prinse mâna; privea lung ochii negri... Mama lui şopti:

- Ştefane,

Nu-nu! Sărută mâna tatălui lui, zâmbind slab:

- Şi facem Crăciunul împreună.

Obţinu un zâmbet identic cu al lui:

- La noi sau la voi.

Tatăl lui îşi trase mâna; îi dădu drumul şi-l văzu îndreptându-se spre pat... Se întoarse spre Diamant:

- Vărule, unde ţi-e trusa?

Tresări la propriu văzându-l ridicându-se prompt! Că până acum o clipă, fusese în lumea aia paralelă! Vărul lui ar fi dat IATC-ul cu cracii-n sus - că fusese complice la surpriza Anei, ştia mai multe amănunte decât el şi "se fofilase" artistic de la orice întrebare a unchiului lui! Luase moaca aia pierdută... şi-acum "rupsese uşa", că se grăbea spre trusă! Se aplecă la urechea mamei lui:

- Ţi-aş face tone de poze de-astea, mămico; dar nu pot. Că mi-o omoară duşmanii, dacă află pe cine ascunde-n ea!

Mama lui aprobă scurt; şi-o văzu sărutând grăbită imaginea bebeluşului şi ridicându-se şi îndepărtându-se...

Perla îl prinse de cămaşă:

- Hai! Hai la mine, să-ţi întind cărţile!

Tot ea strângea aurul - că el nu mai era om. El îşi privea părinţii şi-şi dădea seama abia acum cât rău le făcuse aducându-l pe Ramon aici! Nu gândise în clipele alea; nu gândise chiar deloc...

Se lăsă tras afară din rulotă. Perla îl scuturâ scurt:

- Bă! Dezmeticirea! Că-s babele la pândă, şi cine ştie ce-or scorni dacă te văd aşa! Hai la mine, că am jaluzele bune; şi-acolo poţi să pici înmărmurit cât vrei tu!

Aprobă, iar Perla porni spre rulota ei, încercând să împăturească ecografiile fără să le şifoneze şi fără să le vadă "zvonistica". O urma, clătinând abătut capul... că nu gândise deloc... Abia după ce mătuşa lui închise uşa, vărul lui se ridică şi puse trusa pe masă:

- Credeai că sunt supăraţi fiindcă iei o romăncă divorţată?

- Tuşico, dă-mi o pătură. Diamante, deschide seiful - că-ţi fac vânzare azi.

Vărul lui nu aşteptase oricum un răspuns; aşa că deschidea seiful şi scotea punga pregătită pentru Nicuşor. Şi iar îl punea pe gânduri - că salbele vechi, tradiţionale, erau făcute pe aţă. Iar el nu ceruse aţă -

spusese doar să deschidă seiful, în care ştia sigur că sunt şi *galbi*... Diamant începuse să-i "miroasă" intenţiile; de parcă îi citea gândurile. Ori devenise el un franţuz explicit, ori Diamant decisese să-i arate şi lui că se maturizase serios...

Alese două lănţişoare identice; Perla puse pătura pe masă. Plăti lanţurile, luă trusa şi pătura şi ieşi. Şi-şi făcu "bancul de lucru" lângă rulotă, sub bec.

Paşii se apropiară iar Diamant îl anunţă, cu glas stins:

- Vezi, că mă duc să vorbesc ceva cu bulibaşa. Şi după aia vin să te ţin de vorbă.

Aprobă cu capul - că era preocupat de măsurarea lanţului...

Îl îngrijora puţin gândul că Diamant avea de vorbit ceva cu tatăl lui. Vărul lui stătuse "transpus", de-a lungul discuţiei, şi-acum putea face o trăznaie mare. Sigur, nu putea să-l oprească! Putea doar să spere că Diamant chiar se maturizase... şi nu va ruina ceea ce obţinuse el în noaptea asta - promisiunea că Ana va fi a lui.

Oare ce însemna "am un kil de detergent, şi să vezi ce curăţenie fac"? Trebuia să afle asta urgent, înainte ca vărul lui să arunce cu un kil de "detergent" în dreapta şi-n stânga. Că prea mult detergent păta hainele; aşa cum prea multă vorbărie şi insistenţă strica imaginea Anei şi-a lui "înflorit".

Ana-Maria

Deschise ochii şi sări în picioare; se repezi la uşă, descuie şi alergă în baie...

Fiu! Exact la fix!...

Gata! Ieşi şi se tupilă înapoi - că Grasu n-o simţise alergând pe-acolo...

- Nu te simţi bine?

- Mă simt foarte bine.

Şi-atât: că Grasu se trezise probabil încă de când auzise genele ei mişcându-se! Era gravidă; purta în ea coroana lui Ştefan. Grasu "era în alarmă", fiindcă băiatul şefului lui trebuia să crească mare şi să ajungă la maternitate la termen. Îi lăsă lui cheia pe masă şi intră în dormitor.

Ştefan nu se întorsese... Probabil că dura mai mult discuţia cu ei; sau poate că voia să îmbrace iar sufrageria cu trandafiri albi...

Închise ochii şi încercă să caşte cât mai veridic. Ca să adoarmă la loc.

Ştefan

Cât era ceasul? Aproape şase. Muncise ca apucatul toată noaptea, făcându-i pe-ai lui să se îngrijoreze, pe babe să şuşotească şi pe Diamant să chicotească... Dar vărul lui îl anunţase, acum vreo zece minute, să salba aia "o să-l dea cu cracii-n sus" pe tatăl lui. Adevărul era că ieşise superbă...

Şi gata. O aşeză pe pătură şi-o privi lung... Şi oftă greu:

- Să vorbeşti azi cu Ana.

- Vorbesc. Care parte a discuţiei vrei să i-o spun?

- Nici una. Ar fi bine să nu afle ce s-a hotărât aici; că nu vreau să trăiască încă şase luni în stres. Şi-aşa, îmi dau seama cât de greu i-a fost să ascundă primele trei luni... Că n-am bănuit absolut nimic. Şi nu ştiu cum dracu nu i s-a făcut rău, cum de n-a "explodat" în lacrimi sau în hohote de râs... Spune-i despre afacerile mele. Spune-i tot. Că, după ce-i pune salba, nu mai există cale de întoarcere.

- Stai liniştit - n-o să se uite niciodată în urmă.

- Diamante, oamenii se schimbă. Şi ea, şi eu, şi tu, şi tata...

- Nu, Ştefane. N-ai decât să crezi ce vrei tu - dar voi doi o să fiţi aşa şi peste 70 de ani.

Zâmbi slab: el nu se aştepta "să prindă pensia"...

- Oricum, spune-i totul despre afaceri. Nu e corect faţă de ea s-o las să tot presupună... Şi nu pot să-i spun eu cu ce mă ocup de fapt. Şi care e dimensiunea afacerilor mele. În plus... Chiar dacă o să stea mai mult la Cannes, o să afle ce se-ntâmplă aici. Dacă intrăm iar în alarmă şi-o urcă Isamu pe motocicletă, o să se sperie în ultimul hal. Tu nu ştii cum tremura în maşina lui Titel...

- Şi vrei să-i spun cu ce te ocupi de fapt. Câte de-alea, câte de-alelalte...

- Exact. Şi spune-i să facă cumva să nu se sperie. Să aibă încredere în mine şi să nu se sperie niciodată, pentru nimic în lume. Fă cumva s-o convingi - că ai auzit care-i miza!

- Stai liniştit: ştii că sunt maestru!

- Ştiu; tocmai de-asta l-am lăsat pe Grasu s-o descoasă. Şi tare sunt curios să aud ce-a aflat...

Diamant se ridică:

- Stai să-ţi aduc o cutie. O încui la mine, sau la taică-tu?

- La el. Ca să ştie că nu mai are nici o scuză.

- Hai, că mi-ai plăcut la faza asta!

Diamant se îndepărta râzând... Îşi aprinse o ţigară şi suflă lung fumul spre cer.

Era mai aproape ca niciodată de visul lui. De când o văzuse aici, în şatră, visase să fie nevasta lui. Şi să-i dăruiască un copil. Pe-atunci ea era măritată cu Florentin, Rubina aştepta nunta, maneliştii îl aşteptau pe el şi mândrele lui pe la petreceri... Florentina o aştepta pe mami în dormitorul mamaiei... Şi făcuse el ce făcuse - şi iată-l fumând o ţigară, cu salba ei lângă el şi ecografiile în buzunar. Mai era atât de puţin...

Scoase telefonul şi selectă numărul lui Isamu. Zâmbea slab - că-l trezea din somn, şi-o să-l înjure chinezul lui...

- Da.

- Te-am trezit?

- Nu.

- Cum merg lucrurile?

- Tot înainte, aşa cum trebuie să meargă. La tine cum merg lucrurile?

- Din bine în mai bine. Tocmai am terminat salba.

- Să înţeleg că a plecat soţie şi se întoarce nevastă?

- Nu. După ce naşte un copil sănătos şi frumos, o să-i pună salba la gât. Şi-apoi facem Crăciunul împreună - la noi sau la ei.

- ... A spus el asta?

- Am convenit-o împreună, la masă, în faţa neamului.

- Diamant ştie?

- Da.

- Bun. Deci anul ăsta se rezolvă toate.

- Aşa se pare. I-am spus Anei că anul ăsta se vor întâmpla multe lucruri; şi cum ne-am însoţit fiindcă ne potrivim, mă ajută şi ea. Ar trebui să nască între 10 şi 20 decembrie; deci facem Crăciunul la noi...

- Exact. Chiar mă gândeam că piaţa imobiliară din Cannes a scăzut un pic - şi-ar fi momentul ideal pentru un apartament.

Poftim? Se grăbi să se ridice: ce voia să spună? Evident, Isamu "aruncase castana" şi-acum schimba subiectul:

- Dar despre asta o să vorbim altă dată. Ana ce face?

- Sper că doarme! Că e ora şase aici. Ce-ai vrut să spui cu apartamentul?

- Gândeşte-te şi-ai să înţelegi. Vrei să pregătesc ceva, pentru întoarcerea voastră?

N-o să scoată de la el mai mult decât voise el să spună. Aşa că zâmbi:

- Doar să-i spui lui Emilie să revină la meniul de bază. Că dacă bebe-ului nu i-a crescut până acum, e prea târziu să-i mai crească.

Isamu bufni în râs:

- Bine, îi spun. Ce culoare de trandafiri vrei acum - bleu sau roz?

- Albi. Şi nu vreau decât o singură vază plină-ochi, în dormitor.

- ... Ai tu o socoteală!

- Exact. Şi nu ţi-o spun decât când îmi dai un indiciu.

- Ţi l-am dat deja. Gândeşte-te; că dacă eşti preocupat de şarada asta, n-o mai stresezi pe ea cu fructele şi pantofii fără toc.

- Bine! Las' că vezi tu, când mă-ntorc!

- Oo, abia aştept! Vorbim.
- Vorbim.

Apăsă butonul iar Diamant îi întinse cutia:

- Sper că e destul de mare.
- E bună. Ce-ai vorbit cu tata?
- Ei, de-ale mele.
- Diamante, nu te juca cu mine!
- Închipuie-ţi că am şi eu problemele mele, strict personale!
- Tu ai probleme personale cu tata!
- Da.
- De când până unde?
- De când e bulibaşă p'-aici, pân' la capăt. Na!

Ia, că Diamant "prinsese corniţe"!

- Tu vrei să fii scărmănat!
- Eu vreau să-mi laşi 24 de ore; pe urmă îţi spun ce vreau să fac. Şi m-ajuţi şi tu. De fapt...

De fapt?

- ... Tu o să ai un rol foarte important. Dar dă-mi 24 de ore; şi pe urmă-ţi zic tot.
- ... Bine, mă! Văd că n-o scot la capăt cu voi! Că, de când m-am însurat, toţi mă luaţi la mişto! Îmi faceţi surprize, mă tromboniţi că pierdeţi sacoşe prin vamă, aveţi secrete faţă de mine... Faceţi cum credeţi voi, mă; da' nu-i bine ce faceţi!

Se ridică şi porni spre rulota părinţilor lui. I-o zisese! Că nu se mai putuse abţine - trebuise "să-l penalizeze" cumva pentru secretomania aia! Dacă n-ar fi fost el, Diamant s-ar fi îmbrăcat de la outlet şi-ar fi condus o Dacie! Şi-acum avea secretele lui, planurile lui, şuşotea cu oricine altcineva numai cu el nu...

De fapt, de ce se supărase? Diamant nu mai era un ţânc; avea 20 de ani, nu? Avea şi el viaţa lui, nu? Ce, el îi mai implicase pe ei în viaţa lui personală?

Trebuia să evite să-i mai controleze aşa; trebuia să-şi amintească faptul că, în fiecare an, le mai creştea mintea un pic, se mai aşezau câteva cărămizi la viaţa aia "personală"... El unul ridicase un palat de-ăla "personal", din octombrie trecut până acum! Mai avea doar un turn - şi steagul din vârf. Turnul îl ridica Ana, uşor-uşor... El ţinea chiar acum steagul în mâini... Uşa rulotei se deschise; mama lui îl privea lung, zâmbitoare... Intră şi se apropie de tatăl lui. Şi-i puse cutia în mâini:

- Salba mea.

I se oferi o privire uşor indignată:

- ... Şi de ce mi-o dai mie?
- Ca s-o pui în seif.
- De ce - tu n-ai seif?
- Ba da. Dar vreau s-o ţii aici, în seiful tău. Să-ţi fie la îndemână...

Şi uite că-l "prinsese" - că bufnise în râs:

- Mare golan eşti, când vrei tu! Bine, mă! Las-o în seiful meu!
- Da' vezi, să n-o uiţi în seif când oi veni să te iau...
- Acu' eşti obraznic.
- Sunt; că-mi permit. Că sunt singurul tău băiat, şi uneori mă scarmeni între corniţe, alteori mă iei la şuturi... M-ai cam şutuit în ultimul timp.

Nu mai auzi alt comentariu - semn că, într-adevăr, nu mai fusese scărmănat demult, deşi se cuminţise, se aşezase la casa lui... Cutia intră în seif; uşa se închise, cheia se răsuci... Îi strânse mâna:

- Plecăm şi noi spre casă.
- Bine. Să mergeţi încet - că ştii că zevzecu' de văr'tu n-a dormit.
- Apropo... Ce ţi-a spus?
- Te aştepţi să-ţi spun eu ce mi-a spus?

Na, că acum râdea de el! Şi avea dreptate - că mai repede afla planurile lui Diamant de la ştiri, decât de la tatăl lui! Îşi sărută mama şi se grăbi să iasă:

- Sărut mâna.
- Să trăieşti, Ştefane.

Diamant îl aştepta lângă portieră... Şi gata - pornise spre casă.

Acum, trebuia să se ocupe urgent de şarada lui Isamu!

Îl anunţase pe chinezul lui că terminase salba; îi spusese de înţelegerea făcută cu tatăl lui. Reacţia lui Isamu fusese... Isamu voise să ştie dacă Diamant ştia şi el convenţia. Aia cu naşterea, salba şi Crăciunul. Şi-apoi el spusese că făceau Crăciunul la Cannes; şi-apoi auzise noutăţi despre piaţa imobiliară şi-un apartament.

... La Crăciunul ăla de la Cannes veneau părinţii lui. Şi Diamant - că el îi aducea! Şi era vărul lui! Diamant urma să-şi cumpere un apartament în Cannes?... La ce dracu să-l folosească? Diamant...

La naiba cu toate! Vărul lui devenise extrem de complicat! Că era mut şi toţi îl luau în calcule în ultimul timp! Diamant ştia înţelegerea cu tatăl lui, cu salba şi naşterea; şi avea ceva de-a face cu un apartament în Cannes. Şi vineri seara, când ajungea acasă, o să-l cheme pe Isamu şi-o să-i altoiască un mare pumn în barbă! Şi gata!

Închise ochii şi-şi impuse să adoarmă. Că era obosit - prea obosit, ca să poată să dezlege şarada. Nici nu era prea sigur că voia s-o dezlege...

Ana-Maria

Tresări şi deschise ochii: venise Ştefan?... Nu; se trezise Grasu. Făcea lista pentru micul dejun - şi alesese, pe post de băiat cu aprovizionarea, un tânăr care nu mânca decât mezeluri. Îl cam bodogănea, că îi spunea să cumpere legume iar individul întreba dacă de-alea murate, la borcan... Şi-acum îi povestea despre mandarine. Mandarine, nu portocale! Ştia diferenţa, sau i le încercuia pe oferta de la Carrefour? Asculta dialogul şi râdea în pernă...

Era ciudat. Nu se mai trezise niciodată la zgomote atât de încete. Totuşi, Grasu nu ţipa la individ! Dar ea îl auzise şi se trezise... Sau dormise cu grijă? Greu de spus...

Gata; în sfârşit, îl lămurise. La capitolul carne pentru friptură, tânărul era "as". Patru kile de porc, două de vită... Şi şase pachete de piept de pui dezosat. Că "şefa mănâncă pui la micul dejun, nu E-uri din salamuri". Şi-acum nu prea mai râdea... Oftă greu - Grasu ăsta o făcea să plângă! Că se gândea să-i facă el pui la grătar, să n-o lase să mănânce mezeluri pline de chimicale... Iar Grasu tocmai îi ordonase băiatului cu aprovizionarea să vină repede, că grătarul trebuia să fie gata când se trezeşte ea...

Mai bine nu s-ar fi trezit! De ce se trezise ea aşa dimineaţă? Era... Aoleu! Era şase jumate! Nu se mai întâmplase să se trezească aşa devreme - de obicei, casa de la Cernica o făcea să doarmă neîntoarsă zece ore cel puţin!

Puse mâna pe băieţelul ei şi şopti:

- I-auzi: Grasu ne face pui la grătar! Ce zici: mâncăm amândoi pui? Să nu spui nu; că se necăjeşte...

Grasu era însurat cu o neserioasă. În fine; cu o femeie care nu-l aprecia. Că el tăiase trei capete pentru ea, iar ea plecase în Portugalia cu... Cum îl numise el? Golănel... Adică un puşti nu foarte dornic să facă casă bună cu ea. Unul care aprecia mult perioada de dinaintea mariajului... Probabil mai tânăr decât ea, probabil "cârpaci" - aducea bani acasă doar când era anunţat că nu mai era un sfanţ "la oală"... Şi totuşi, Grasu nu divorţa. Chestia aia cu timpul nu era o scuză; şi nici aia cu "nu vreau s-o las să se mărite cu el". Că Ştefan făcea hotărâri de divorţ cu uşurinţa cu care operatorul xeroxului făcea xeroxuri. Iar individa nu putea afla despre divorţ decât dacă era informată... Grasu îşi aştepta nevasta să se întoarcă. Iar ea nu prea mai avea motiv să-i spună părerea ei - aia cu ciorba reîncălzită, vechile bucăţi şi reacţiile chimice neplăcute care se petreceau în ciorba veche şi reîncălzită...

Da' Ştefan mai stătea mult p'-acolo? Îi era dor de el... Presupunea că nu reuşea să doarmă pentru că n-o ţinea el în braţe... Şi realiza că era răutăcioasă - că ea-l avea alături zi de zi, pe când părinţii lui îl vedeau o dată pe lună, sau chiar mai rar...

Partea asta cu "mai stătea mult p'-acolo" era o reacţie a sarcinii. Redevenea posesivă - şi trebuia să se controleze înainte să supere pe cineva. Că era singura femeie printre atâţia bărbaţi, şi numai o femeie care trecuse prin stările alea înţelegea asemenea puseuri. Isamu pro-

babil că s-ar fi supărat... Grasu nu s-ar fi supărat; Diamant ar fi râs şi-ar fi lăsat-o să beneficieze de soţul ei. Dar tatăl lui Ştefan s-ar fi supărat rău de tot!

Era evident că vorbiseră şi-apoi Ştefan decisese să se odihnească, mizând pe faptul că noaptea e un sfetnic bun, iar de dimineaţă ar fi putut obţine totuşi ceea ce i se refuzase în toiul nopţii... Şi, pe la şapte, o să ajungă şi el acasă. Şi-or să plece amândoi la cumpărături... Şi-or să petreacă discret - că în România era riscant să se afle cât de importantă devenise soţia regelui aurarilor.

Să mai doarmă puţin. Măcar o oră. Dacă se ridica acum, Grasu o să aibă mustrări de conştiinţă - că nu era gata micul dejun.

Ştefan

În sfârşit, acasă. Traversă curtea şi intră. Grasu zâmbi slab:

- Neaţa, şefu.
- Neaţa. Ai aflat?

Primi o aprobare cu capul, aşa că intră în bucătărie şi fu informat prompt:

- A zis că aţi discutat în martie şi-aţi picat la înţelegere. Da' nu m-am lăsat până nu mi-a zis că nu vrea să i se impună suc de portocale atunci când vrea suc de vişine şi-o să-şi pună şosete de lână numai dacă îi e frig.

Aprobă scurt:

- Şi altceva?
- Atât. S-a dus la culcare, că îi trosneau maxilarele când căsca...

Bun! Reveni în sufragerie iar Grasu îl anunţă scurt:

- Vezi, că uşa e încuiată.

Poftim? Îl privi lung, mirat... şi-l văzu ridicând din umeri:

- Că şi eu eram obosit; şi-am zis că dacă n-aud paşii, cheia o aud sigur.

Ia uite! Grasu lui nu înceta să-l uimească... Descuie şi intră.

Soţia lui dormea dusă, în diagonala patului. Zâmbi slab - că adormise cu palma pe bebeluş...

Trase sertarul şi luă notesul. Şi scrise răspunsul lui... la gândurile alea îngrijorate pe care ea i le spusese lui Grasu sub formă de "ce nu mi-a plăcut la sarcina anterioară"...

Eu am încredere în tine; tu ai încredere în mine. Ştiu că n-ai să-mi înşeli încrederea, aşa cum nici eu n-am să-ţi înşel încrederea.

I-l lăsă pe pat; se aşeză în fotoliu şi-o privi lung...

Isamu îi transmisese că... Trebuia să rememoreze discuţia cu el; ca să găsească indiciul. Chinezul lui îi dădea întotdeauna cel puţin un indiciu. Deci...

Întâi îl anunţase termenii înţelegerii cu tatăl lui. Isamu ceruse confirmarea: "A spus el asta?" Da, au convenit-o împreună... în faţa neamului. Stop! Asta dădea deciziei tatălui lui o greutate considerabilă! Că era luată în faţa neamului - nu se încălca deci! Isamu întrebase dacă Diamant ştie. Dar, de ce? Că Diamant făcea parte din neam, nu? Era de faţă la decizie, nu?... Nu; Isamu se asigurase că şi Diamant fusese de faţă la acea şedinţă de familie şi aflase termenii înţelegerii. Şi-apoi se declarase mulţumit că anul ăsta se rezolvă toate. Anul ăsta se rezolvă toate... Şi-apoi el spusese că Ana naşte în preajma Crăciunului, şi deci părinţii lui serbau în Franţa; Isamu adăugase că era momentul ideal pentru...

Al dracului chinez! Al dracului, cu capul lui mic şi isteţ şi cu secretomania şi muţenia aia chinezească! Discutase mult cu părinţii lui, când veniseră la Paris - că-i avusese pe mâna lui! Lui nu-i spusese mare lucru despre ce discutase cu ei - dar îi transmisese chiar acum că trebuia să cumpere un apartament în Cannes! Păi părinţii lui aveau nevoie de un apartament în Cannes? Pentru ce - că ei stăteau în şatră! Tatăl lui era bulibaşa! Cum să se mute bulibaşa în Franţa?

"Diamant ştie?"

Chinezul aflase multe; le ţinea doar pentru el, iar asta nu era bine... Că nu erau treburi de afaceri - erau decizii mari pe care le lua neamul lui...

Şi-abia acum îşi dădea seama că Isamu se putea gândi mult mai departe. Că, în lungile ore petrecute în singurătatea biroului, chinezul lui îi calculase viitorul. Regele aurarilor şi soţia lui se înţelegeau incredibil de bine; erau făcuţi unul pentru celălalt şi se iubeau. De când o adusese pe regină la Cannes, regele se schimbase. Flutura cuţitul prin aer, dar nu-l mai murdărea cu sânge. Avea zile-n şir când trăia o perpetuă lună de miere, în care trecea prin birou doar ca să-şi amintească aranjarea mobilierului. Mintea lui stătea la ea - la surprizele pentru ea, la zâmbetul ei, la "rupt patul"... Acum, Ana va primi salba, iar el nu mai putea fi bulibaşă - din multele motive pentru care renunţase demult la gândul că va ajunge vreodată bulibaşă. Asta însemna că tatăl lui îl numea bulibaşă pe Diamant şi avea două opţiuni: ori rămânea în şatră, să-l ajute să o conducă, ori... Ori se muta, împreună cu nevasta lui, mai aproape de fiul lui. Şi de noră şi de nepot. Pardon - nepoţi. Adică la Cannes. Că dacă nu mai era bulibaşă, fiul lui nu mai putea fi bulibaşă şi-n plus li se năştea nepotul după care tânjeau de mult timp...

Acestea fiind calculate, ce-ar fi putut face el, regele aurarilor? Vărul era bulibaşă în şatră - şi i se dusese renumele de cuţitar şi pistolar lipsit de orice scrupule, aşa că era temut de duşmani. Şi mai avea şi protecţia seniorului. Mătuşa era sub ochii şi paza atentă a fiului ei. Părinţii erau la Cannes, în siguranţă. Coroana era în camera lui; sceptrul, în camera ei. Soţia, frumoasă şi specială, în dormitor. Unde dracu mai pleca regele aurarilor în toiul nopţii, cu cuţitu' la cizmă? Şi pentru ce? Că bani avea, acte franţuzeşti de conte avea - ce să mai caute în România? Logic vorbind, cine urma să preia afacerile din România? Alea de transport şi intermediere? Cine le ştia cel mai bine? Grasu, executantul? Ha-ha! Diamant? Păi el era bulibaşă-n şatră; şi-avea şi cazinourile, şi cerşetorii, gestiona şi afacerile cu aur şi "fetiţe" ale regelui aurarilor...

Şi iată cum Isamu lua *katana* şi-o flutura uşurel prin România... Uşurel - că era un tip discret, o mai păţise o dată pe plaiurile mioritice şi-n plus acum îl avea pe Grasu executantu' şi două săbii bau-bau "la înaintare"...

Cum găsea el, Ştefan Ionescu, calculul chinezului?

... Păi era destul de complicat şi avea multe variabile. Care puteau varia... dreapta sau stânga! În şatră trăiau mulţi ţigani mult mai bătrâni decât părinţii lui, care nu voiau să treacă de gărduleţ din principiu. Iar părinţii lui nu erau, totuşi, chiar atât de bătrâni. Diamant nu era chiar "genial" - va avea nevoie de ajutor măcar în primul an... Mai ales că o să se tot "vânture" prin Bucureşti, că avea nişte afaceri de condus. Iar în privinţa asta ştia că vărul lui nu va renunţa niciodată la două lucruri: la libertate şi la caşcaval. Vărul lui era foarte fericit când pleca langa cu pistoalele la subţiori şi când număra banii, la cazinouri. Sigur, nimic nu e veşnic sub soare - dar Diamant nu-şi consumase bateriile. Nici pe departe! Nici el, regele aurarilor, nu se simţea "consumat"! Era însă agitat şi bulversat de ultimele evenimente - de imaginea bebeluşului, în primul rând. Iar în ultimele opt luni trecuse de la stadiul de băiat de bulibaşă care aşteaptă un copil cu nevasta lui, la cel de franţuz însurat cu iubirea vieţii lui, care are-o fetiţă şi aşteaptă şi-al doilea copil. Un salt uriaş - toate schimbările alea îl cam scoseseră din birou... şi afaceri. Şi era normal ca Isamu să calculeze viitorul - că o asemenea decizie, dacă într-adevăr regele va decide să se retragă şi să-l lase pe el "la butoane", implica nişte schimbări uriaşe! De la introducerea lui în biroul vameşului de la Giurgiu, până la trimiterea lui la petrecerile cu manelişti şi multe pistoale pe metrul pătrat. Şi convocarea la sediul serviciilor, pentru o discuţie foarte "la vârf" la care seniorul era prea mic ca să participe... Schimbarea aia îl implica rău de tot pe senior, de vreme ce un factor foarte important ar fi fost şi şeful peste partea de Est a afacerilor mafiei chineze - care-o să se grăbească să-şi întindă aripa protectoare peste Isamu, făcând astfel uşor inutil "aparatul" seniorului şi tăindu-l de la caşcaval...

Chiar; seniorul ce făcea, în atare situaţie? Seniorul era "uşor în pom". El îl sunase, el propusese - deci el era direct răspunzător de buna colaborare cu "caşcavalul" produs în fabricile lui. Se îndoia că Isamu o să stea sub protecţia seniorului; că avea chinezul un buton mare-mare şi roşu-roşu... mamă-mamă! Dacă butonul roşu decidea că se descurca şi fără protecţia serviciilor, seniorul va fi muştruluit rău pentru că regele "o ştergea" de sub umbrelă cu tot cu fabricile de caşcaval! O să iasă iureş mare... Or să-l caute serviciile p'-acasă şi prin arhive şi sertare şi-or să fie supărate rău...

Nu; retragerea lui nu era o opţiune. Cel puţin, nu acum - când serviciile erau mulţumite! De bine-de rău, lucrurile avansau pe calea cea bună. Caşcavalul ieşea gustos, el era protejat, i se aprobau toate ideile mai mult sau mai puţin creţe...

Retragerea nu era o opţiune în următorii... cinci ani. Copiii erau mici - până plecau la şcoală, erau în deplină siguranţă. Şi la şcoală erau în deplină siguranţă - că regele avea destul bănet ca să le "cumpere" un loc pentru bodyguard, în sala de clasă. Decizia era deci la latitudinea regelui. Care putea fi un rege puternic... dacă-şi băga în cap că Dumnezeu îl iertase - sau că, în fine, se ocupa de şase miliarde de locuitori şi deci nu putea sta cu ochii numai pe el! Iar regele ştia să fie puternic. Pentru familia lui, pentru siguranţa lor, regele detona toată planeta!

Dacă Isamu voia să devină proprietarul fabricilor de caşcaval, nu le va putea lua cu forţa. Iar el nu vindea nimic. El nu se retrăgea.

... Şi totuşi...

Toată lumea lua în calcul o variabilă nouă: regina. O variabilă foarte importantă pentru rege. Pentru regina lui, regele lua orice decizie - oricât de dificilă. Dacă regina îl voia pe rege acasă, păzit de un milion de bodyguarzi, regele lua telefonul... şi Isamu primea *katana*...

Ce voia regina lui? Ce decizie i-ar fi plăcut reginei lui să audă? Da, regina învăţase să fie regină; învăţase să tragă cu pistolul şi să reteze copăcei la Cernica. Regina avea cap de nevastă de bulibaşă. Ce decizie ar fi luat regina lui? Ce l-ar fi sfătuit Ana?

... Ar întreba-o asta acum, când sub palma ei se odihnea bebeluşul lor?

Zâmbi slab: regina lui... Regina lui n-ar fi pus mâna pe *katana*, dacă n-ar fi fost sigură că regele ei o va mânui în continuare. N-ar fi pus mâna pe pocnitoare, dacă n-ar fi ştiut că regele nu va arunca mâine toate pocnitorile din casă. N-ar fi dormit atât de frumos, cu palma pe bebeluşul lor, dacă n-ar fi ştiut că regele controlează situaţia şi e în deplină siguranţă.

Dar acum aveau poze. Acum exista certitudinea. Acum, bebeluşul putea schimba tot. Şi se întreba...

Se ridică şi-şi scoase cămaşa. Şi pantalonii. Şi încercă să se strecoare lângă ea... şi s-o trezească foarte uşor...

Ana-Maria

Mm, regele se întorsese acasă. Mirosea foarte bine regele ei... Îi dădea idei...

- ... Aş vrea să te întreb ceva.

Oups! Deschise imediat ochii: ce se întâmplase? Doar n-o anunţa că la zece porneau spre şatră! Ştefan zâmbea uşor; dar ochii lui erau îngrijoraţi... Era atentă...

- ... Promiţi să nu te sperii?

Aprobă scurt cu capul.

- Promiţi să nu te îngrijorezi?

Aprobă din nou.

- Promiţi să fii sinceră?

Zâmbi şi aprobă...

- ... Vrei să mă retrag din afaceri?

Poftim? Cum?

- Vrei să mă retrag? E o acţiune complicată şi-mi ia ceva timp, aşa că trebuie s-o ştiu de-acum. Tu vrei să mă retrag?

Să se retragă? De ce să se retragă? Da' ce-i venise?

Ah! Şi-ar fi avut tone de întrebări, apropo de ce se întâmplase în şatră! Că se întorsese chitit să-i pună întrebarea aia! Dar nu-i putea răspunde cu o întrebare... Şi nu înţelegea de ce-o întreba asta acum - că în mintea ei erau prea multe întrebări fără răspuns...

- ... Nu s-a întâmplat absolut nimic. Dar am stat pe fotoliu şi-am făcut un calcul pe şase luni. Şi-am ajuns la concluzia că lucrurile se vor aşeza în şatră. Şi în neamul meu. Totul depinde de tine şi de mine. Mai mult de-atât nu vreau să-ţi spun, ca să nu-ţi influenţez răspunsul. Că nu vreau să aud rezultatul unui calcul. Vreau să ştiu ce e aici...

Şi atingea cu degetul locul unde erau porţile Disney...

Ea, în sufletul ei, ce-şi dorea? Îşi dorea să-l vadă retras din afaceri?... Ea, în sufletul ei, îşi dorea...

Îşi dorea să-l vadă fericit. Să-l simtă fericit. Şi ştia... Ştia că Ştefan n-o luase de mână atunci, anul trecut, ca să se retragă. În planurile lui de-atunci, el nu stătea zi-lumină să vegeteze în casă, sau ore-n şir la shopping la Mall. Dealtfel, îi spusese verde-n faţă că la afaceri nu renunţă! El o luase de mână ca s-o ridice pe culoarul ăla de sus de tot, făcut de supuşi special pentru rege şi regină, şi să meargă împreună înainte. Că de-aia îi ceruse, la un moment dat, să stea deasupra supuşilor. Să nu devină niciodată un fel de Grasu pentru cineva. Şi spusese soţul ei atunci... "Să nu ne tragi vreodată sub cineva"...

Păi şi-atunci de ce-o întreba aşa ceva? Retragerea nu era un fel de "îmi iau jucăriile şi plec"! Retragerea însemna aşezarea "la dospit" sub umbrela unui protector. Chinez, evident - că seniorul asculta de ordine, nu lua decizii! Şi-asta însemna tot poziţia lui Grasu...

"Alelei, Ştefane! De ce-oi fi tu atât de mut uneori?"

Ştefan

Soţia lui începu să râdă. Ridică mirat sprâncenele...

- Fii serios!

- Sunt.

- Ştefane, ce-şi doreşte regina ta? Ce-şi doreşte ea cel mai mult şi mai mult aici?

Ia uite că nu ştia...

- Îşi doreşte să te vadă fericit. Să fii fericit. Să te facă ea fericit. Şi-atunci, Ştefane, de ce-mi pui întrebări de-astea?

- Pentru că şi eu îmi doresc să te văd fericită. Şi mă întreb dacă o să mai fii fericită peste şase luni, când o să stai în fotoliu, cu bebe în braţe, şi-o să mă vezi îmbrăcându-mă în toiul nopţii şi plecând la aeroport...

- Ştefane... Noi doi mergem pe acelaşi culoar. Sus. Noi doi n-o să fim niciodată Grasu şi Grasa.

Bufni în râs: plastică exprimare! Ana râdea şi ea:

- Nici peste 6 luni, nici peste 60 de ani. Tu eşti rege; şi eşti modelul ăla care nu abdică. Eu sunt modelul ăla angelic care-i lasă pe toţi mască atunci când trage cu pistolul şi-şi rupe rochia ca să fie credibilă...

- Ano, nu e de joacă! Diamant o să fie bulibaşă-n şatră; iar mama şi tata îşi doresc nepotul ăsta atât de mult, că sunt în stare să se mute la Cannes!

- Iar asta te va determina să fii foarte precaut, foarte atent şi să te întorci de fiecare dată victorios. Îţi aminteşti ce mi-ai spus, în noaptea în care am plecat cu tine? Mi-ai spus că la afaceri nu renunţi. Ce ţi-a venit? Ţi-am dat eu de înţeles că aş vrea să te văd ieşit din ele?

Mda; acum ştia cum gândea soţia lui. Negă; Ana îl trase în braţele ei şi puse perna peste capetele lor. Şi şopti:

- Regii sunt unici. Şi sunt rari, tocmai fiindcă sunt unici. Grasu e făcut să fie un foarte bun executant. Diamant are stofă de bulibaşă; că joacă rolul puştiului uituc, da' bagă la cap şi trage dungi pe lista fiecăruia. Şi când se-ncruntă, socoate dungile şi iese iureş. Isamu ar fi fost regele chinezilor din România, dacă fratele lui îl ştia în stare de-aşa ceva. Apropo: cum a ajuns Isamu executant sub comanda ta? Că a făcut el ceva, de nu l-a "plantat" frati-su şef! V-aţi cunoscut în România, nu?

Aprobă, constatând că avea o regină extrem de isteaţă... Aoleu, ea nu ştia cum ajunsese Isamu executant! Şi cât de executant era! Trebuia să-i spună, cu prima ocazie când erau singuri în birou!

- Nu cumva Isamu ţi-a dat de înţeles că vrea şi poate să preia totul?

- Nu; că nu-şi permite. Dar cred că s-a gândit la asta. Că mi-a transmis nişte indicii care m-au făcut să stau în fotoliu şi să socotesc viitorul...

- Ei bine, atunci să ştii că aia e doar gândirea lui. Că frati-su stă la Nisa şi-şi ştie valoarea. Şi-ţi apăsa butonu' roşu până acum, dacă voia să-l facă regele chinezilor din România. Iar seniorul nu se supăra - că primea un milion de kile de caşcaval şi-o avansare-n grad, la aşa conexiune cu aşa persoană importantă de la Nisa! Eu zic să termini cu prostiile. Şi să-l pui la punct. Şi-aşa, ai promis că n-ai să-ţi bagi nasul în sarcina mea; bagă-ţi nasul în afaceri şi arată-i care-i e locul, dacă a uitat. Şi spune-i, cu prima ocazie, că ar fi foarte bine dacă părinţii tăi s-ar muta la Cannes. Pentru că ar veni zi de zi în vizită, iar eu nu m-aş mai plictisi cât eşti tu la serviciu. Şi pe urmă zâmbeşte-i - că toate palmele peste bot sunt dureroase...

Aruncă perna cât colo, o trase în braţele lui şi-o sărută. Şi se simţi împins uşor... Ce se întâmplase? Soţia lui zâmbea:

- Asta simt eu aici.

Şi arăta exact punctul pe care-l arătase şi el.

- Dar aici...

Şi-acum arăta spre cap...

- ... Aici ştiu că mie îmi lipsesc multe informaţii. Tu eşti singurul care le ştie pe toate. Şi ştiu că rezultatele mele pot fi deformate de lipsa de informaţii. Aşa că aici, acum, eu zic aşa: odihneşte-te, bea o tonă de cafea şi uită că sunt gravidă şi sunt aici, la Cernica. Bebe-ul ăsta te influenţează la fel de mult cum mă influenţează şi pe mine. Eu sunt la cheremul hormonilor, iar tu mă vezi plutind p'-aici şi calculezi şi te gândeşti la toate lucrurile care-ar putea merge rău vreodată. Uită de noi cinci minute şi refă-ţi obiectiv calculele. Iar dacă tu crezi că a venit vremea, atunci a venit vremea. Pentru mine e totuna, dacă sunt regină sau salariată. Că mă ţii de mână - şi restul nu mai contează. Gândeşte-te bine şi fă aşa cum ştii tu că e mai bine.

Hm...

O sărută din nou - că era deşteaptă şi frumoasă şi era a lui... Iar ea îl aşeza să-l adoarmă, că sigur îi văzuse cearcănele...

Într-adevăr; dacă uita că Ana e gravidă, îşi dădea seama că valul ăla de gânduri, bănuieli şi calcule apăruse odată cu ecografia. Va fi tătic; va avea un bebeluş... Şi se şi gândea la retragere, de parcă apariţia copilului "i-ar fi dat Shut Down"...

O să vorbească serios cu Isamu. O să-l anunţe că, dacă voia să se facă rege, era liber să-şi ia laptopul şi cana preferată şi să plece - fără supărare, fără ranchiună... La urma urmei, chinezul învăţase multe lucruri de la el - că atunci când îl tăiaseră românii prin Rahova, Isamu era un fel de Dadan cu ochi oblici şi puţine doage. Aşa că erau chit - se ajutaseră reciproc, mâncaseră amândoi câte 5% din caşcaval... Dar oamenii şi teritoriul erau ale lui. Chinezul putea să-şi ia ce era al lui şi să-i lase cheia de la vilă pe măsuţa de lângă uşă. Şi rămâneau amici. Şi gata.

Începu să râdă, în romanes:

- Fă, tu ai dreptate! Sunt gravid!

- Eşti fericit. Şi nerăbdător. Şi, da, eşti şi tu un pic gravid alături de mine. Dar acum, că ştii cum se manifestă graviditatea ta, o să ştii s-o suprimi şi să iei deciziile corecte.

Aprobă... şi-o strânse în braţe. Şi cum era deja în braţele ei, foarte aproape de nasturii cămăşii de noapte, începu să-i desfacă...

Ana-Maria

Micul dejun era "un deliciu". Îl "mânca" din priviri şi ştia că n-o să se poată opri până nu va goli farfuria şi practic... O să se pătrăţească rău; iar Grasu jubila, chiar dacă auzise şi el indicaţiile medicului. Şi jubila şi pentru că Ştefan dormea, iar ea nu putea să-l certe decât din priviri...

Telefonul ei începu să piuie; se repezi să răspundă:

- Da.

- Neaţa, Ano.

Diamant o suna pe ea? Nu pe Ştefan? Atunci era ceva serios! Se grăbi să intre în bucătărie şi să închidă uşa:

- Neaţa.

- Nu te-am trezit, nu?

- Nu.

- Bun. Ai treabă?

Minţi cu seninătate:

- Nu.

- Vreau să vorbesc cu tine între patru ochi.

Uşa se deschise scurt; Ştefan o privea cu ochi un pic speriaţi...

- Stai puţin.

Acoperi receptorul şi şopti:

- Diamant vrea să vorbească cu mine între patru ochi.

Soţul ei aprobă... şi oftă:

- Sper că nu fac o greşeală când îţi spun să nu refuzi discuţia asta.

... Ce vorbe erau astea? Acum, Ştefan se încruntase; şi i se părea un pic absent... Ridică din nou telefonul la ureche, privindu-l lung:

- Bine; vorbim.

- Vin să te iau; în zece minute sunt acolo.

Apăsă butonul roşu; uşa se închise încet, paşii se îndepărtară...

Ce se întâmplase în şatră? Soţul ei venise val-vârtej s-o întrebe dacă voia să-l vadă pensionându-se din afaceri; acum, Diamant voia "să vorbească cu ea între patru ochi". Ce se întâmplase? Ce vorbise cu tatăl lui? Şi - pentru Dumnezeu! - de ce dracu nu-i spunea în faţă ce-avea de spus? Era o chestie chiar atât de dificil de rostit? Ce se întâmplase? Îi găsiseră părinţii altă nevastă? Nu voiau s-o accepte ca nevasta lui? N-o voiau pe Florentina? Voiau s-o vadă uşchită din viaţa fiului lor? Voia să-l vadă pe el aşezat cuminte în rulota lui şi pe ea oriunde - numai în poieniţa aia nu? Începea să se înfurie - şi asta nu era bine deloc. Mm...

Reveni în sufragerie şi se aşeză. Şi muşcă, apatică, din felia de pâine...

Indiferent ce-ar fi fost, era sigură că Ştefan nu marşa la idee. Că-i lăsase biletul ăla cu răspunsul lui, iar după ce "se jucaseră de-a mami şi de-a tati" ea venise la micul dejun iar el se culcase. Iar telefonul lui nu scosese nici un sunet, nici un bârâit - nimic. Deci, dacă se întâmplase ceva în şatră, se întâmplase azi-noapte. Altfel Ştefan n-ar fi avut cum să afle că se întâmplase ceva; şi deci n-ar mai fi fost încruntat...

- Şefa...

Ridică privirea spre Grasu... Şi-apoi ridică din umeri: că habar n-avea ce voia Diamant să discute între patru ochi! O să vadă ea! Oricum...

Oricum, după discuţia de dimineaţă, îşi schimbase un pic optica. Dacă într-adevăr Isamu se gândise să se facă şef, o făcuse pentru că i se permisese să iasă din cubul angajatului şi să intre în viaţa particulară a şefului lui. Când o anunţase că urma să devină contesă, Ştefan îi spusese că toţi oamenii din jurul ei sunt "la dispoziţia ei". Şi că, imediat cum schimba placa, oamenii nu mai ştiau ce-au de făcut. Tocmai Ştefan încălcase regula; îl apropiase pe Isamu de părinţii lui, dându-i acces la secretele lor... Îl apropiase şi de ea - şi spera acum că nu spusese secrete mari pe lângă el...

Angajatul era angajat. Şi-atât. Azi, o să le spună asta. O să-i spună lui Diamant să aibă grijă de Ştefan; că dacă soţul ei păţea ceva, şi el păţea ceva. Avea ea grijă de asta.

Se ridică şi intră în dormitor. Şi tresări - că Ştefan nu revenise în pat. Stătea la fereastră şi privea lung curtea... Îl cuprinse cu braţele:

- De ce nu-mi spui tu?

- Pentru că nu pot vorbi despre asta.

- Despre vizita în şatră?

Capul brunet negă scurt. Dar nu-i dădu şi indiciul...

- Dacă te îngrijorează vestea, prefer să mi-o dai tu. Dacă te îngrijorează răspunsul meu, nu cred că ai motiv să te îngrijorezi.

Şi-atât, că deja o înfuria cu muţenia aia! Reveni în sufragerie şi-şi luă farfuria. Şi ieşi la poartă. Mânca şi privea lung strada. Îşi impunea să se înfurie rău de tot, ca să-i pună "pe şine" pe toţi angajaţii...

Mercedesul alb se apropia în viteză... Diamant opri şi zâmbi:

- Neaţa.

Urcă lângă el:

- Neaţa. Zi-i.

- Imediat; să ajungem, şi-ţi zic. De ce n-ai spus că mâncai? Că nu-i ceva urgent!

- Fiindcă văr-tu e stacojiu şi se gândeşte la răspunsul meu. Deci e urgent. Întreabă-mă, ca să lămurim problema. Că după aia am şi eu o problemă de lămurit cu voi - cu tine şi cu Grasu. Şi cu Isamu, când oi ajunge în Franţa.

- ... Bine, şefa. Da' nu pot să spun acum; ajungem, şi-apoi stăm de vorbă.

OK! Tăcea, că mânca pui la grătar făcut de Grasu special pentru ea... Şi se înfuria... Îşi impunea să se înfurie, ca să poată să se ia de ei bine de tot...

Înaintau încet pe drumul de ţară. În dreapta porumb, în stânga porumb. Ridică mirată sprâncenele când Diamant frână şi opri motorul...

- Lasă telefonul aici.

OK! Îl lăsă pe scaun şi coborî. Şi-l urmă. Înaintau încet în lanul de porumb... Ea mânca pui delicios şi se întreba în ce măsură Ştefan... Diamant se opri:

- Gata. Aici e bine. Aici numai greierii ne aud - şi-ăştia nu vorbesc. Ano, Ştefan nu-ţi poate spune anumite lucruri. Şi tu trebuie totuşi să le ştii.

- La ce se referă lucrurile astea?

- La afacerile lui.

- Atunci nu vreau să le ştiu.

- Ba trebuie să le ştii.

- Dacă "concurenţa" pune mâna pe mine şi eu ştiu, îţi dai seama că-i semnez sentinţa?

- Dacă pun mâna pe tine, ceea ce e uşor imposibil, Ştefan le ia gâtu' alfabetic în secunda doi.

- Diamante, ce dracu s-a întâmplat în şatră? Ştefan a venit gânditor şi îngrijorat; tu mă iei să-mi arăţi porumbu' neirigat şi să-mi zici cum e cu afacerile! Ce-aţi făcut acolo?

- S-a discutat despre salbă şi au picat la înţelegere, el şi taică-su, în faţa întregului neam. Trebuie să ştii totul despre soţul tău. Pentru că trebuie să iei o decizie. Ăsta micu' n-are decât trei luni; încă te mai poţi răzgândi.

Ridică tonul, simţind că ameţeşte la auzul acelor cuvinte:

- Ce-ai zis, mă?

- Că încă te mai poţi răzgândi: şi cu copilul, şi cu Ştefan. Şi m-a pus să-ţi zic totul despre afacerile lui - că şi astea atârnă în balanţă!

- N-am să mă răzgândesc. Şi nu vreau să ştiu nimic.

- Eu trebuie să-ţi spun.

- Ba nu.

- Ba da.

- Ba nu.

- Şi-o să-ţi spun, chit că te leg cu izolier şi-ţi ţip în ureche până m-auzi.

Măiculiţă, Doamne! Ştefan era încăpăţânat? Fusese elevul lui Diamant!... Prea bine! Întoarse capul spre câmp şi privi lung peste porumb:

- Zi-i. Scurt şi la subiect.

Şi-acum Diamant tăcea... Nu; îşi căuta cuvintele. Ea privea porumbul şi aştepta. Şi mânca pui delicios... După câteva secunde, Diamant coborî mult tonul vocii:

- ... Ştii că are cuţitul ăla mare... L-a folosit frecvent; de vreo 20 de ori, l-a rotit - şi-au căzut capete.

Ridică scurt din umeri:

- Am botezat împreună, Diamante.

- Are o reţea de prostituate cu vreo 6.000 de angajate.

- Ştiu, le-am cunoscut pe trei dintre şefe.

- Şi are şi 2.500 de fete la videochat.

- OK.

Şi-acum era în dificultate, că ştiuse de botezuri şi deci începuse cu alea mai uşurele...

- ... Lunar, mută de colo-colo 10-15 containere cu arme. Din care vinde prin reţeaua lui cel puţin 4.

- OK.

- ... Tot lunar, transportă 400 de kile de prafuri, din care vinde cel puţin 100.

- Bun; bravo lui!

Ei îi venea să râdă, iar el se dădea de ceasu' morţii p'-acolo! Şi nici nu bănuia el ce-o să audă, când o să termine de vorbit despre afaceri! Aştepta continuarea...

- ... A avut şi reţeaua de cazinouri în care se curăţă caşcavalul; dar le-a lăsat în grija mea, că-i mâncau mult timp. Îl mai chem, din când în când, să dezlipească mâinile crupierilor...

- OK.

- ... Odată cu seniorul, au venit şi 2.000 de cerşetori, împrăştiaţi prin toată România. Care se adaugă celor 4.000 din Austria şi Germania. De ei mă ocup tot eu, dar el îmi spune ce-am de făcut - eu doar execut.

- Aşa. Mai departe.

Diamant i-ar fi spart farfuria-n cap; dar se abţinea şi continua:

- Şi are şi vreo 20 de echipe de hoţi de maşini de lux.

- OK.

- Şi are şi nişte relaţii, la unele bănci din România, care-l anunţă când scot imobiliare la vânzare, care e restanţier, care poate fi jecmănit...

- Bine. Mai sunt?

- ... Păi, mai sunt miile de containere cu de toate, ale fratelui lui Isamu, care trebuie transportate de colo-colo şi necontrolate şi nevămuite. Nu se ocupă Ştefan de ele; dar, dacă vreun şef de vamă are idei, nu Isamu pleacă cu avionul.

- OK.

- Iar alea merg pe barter; Ştefan primeşte protecţie şi i se pune la dispoziţie tot ce cere: avionul, elicopterele, limuzinele, oamenii... Îl mai şi "invocă" uneori, la negocierile mai dificile sau când vorbeşte cu de-alde şefu' lu' Titel...

- OK.

Mai departe... Ce, gata? Tăcuse? Întoarse capul şi-l privi mirată: "Hai, Diamante! Doar cu atât se ocupă Ştefan?" Diamant era perplex - o privea ca pe-o marţiană...

- Gata?

- ... Doar atât ai de spus despre tot ce ţi-am spus eu? Doar "bine" şi "OK"?

- Şi ce altceva să spun?

- Ano, tu ştii cum se conduc afacerile astea?

- Da. Îmi imaginez cu uşurinţă cum au zburat 20 de capete şi ce-au păţit ceilalţi la Urgenţă. Am văzut cum se pun peştoaicele "pe şine", iar restul nu e foarte greu de dedus.

- ... Şi nu eşti oripilată de ceea ce-ai auzit?

- Nu.

Şi-acum lui Diamant "îi picase faţa". Îi puse farfuria în mâini şi împinse mâinile în buzunarele treningului. Şi rosti răspicat, în romanes:

- Diamante, eu îl iubesc pe văr-tu. Îl iubesc cu toată fiinţa mea! Nu-mi pasă ce face atunci când pleacă la serviciu - poate să se-apuce de pictură, sau de copt cozonaci! Atâta timp cât se uită la mine şi-i simt dragostea, poate să facă ce vrea el să facă! Nu-mi pasă! Îl simt că e al meu... Iar restul nu contează pentru mine.

- În orice clipă, poate s-o păţească urât de tot!

- Şi totuşi, n-o va păţi - pentru că mă iubeşte şi nu suportă să mă vadă plângând. Ştefan o să moară de bătrâneţe, în braţele mele. Mult după ce copiii noştri se vor căsători şi vor avea, la rândul lor, copii.

Şi-acum tăcea, că Diamant trebuia să-şi exprime uimirea ca să nu leşine-n porumb, când va auzi şi continuarea. Îşi luă farfuria şi mai gustă nişte pui - că era o nebunie...

- ... Ano! Făi femeie, tu te auzi ce spui?

Zâmbi şi aprobă cu capul:

- Ştefan va fi întotdeauna în siguranţă. Îşi va aranja lucrurile în aşa fel încât să se întoarcă, de fiecare dată, acasă. De-aia prefer, în ultimul timp, să rămân la Cannes - pentru ca el să lupte, clipă de clipă, cu alea patru caiete scrise mărunt cu nume de duşmani, şi să se întoarcă...

Şi-acum trebuiau să vorbească, totuşi, serios. Aşa că reveni la limba română şi-l privi ceva mai omeneşte:

- Ştiu că vorbesc ca o inconştientă dementă; dar Ştefan pleacă la afaceri cu gândul că trebuie să se întoarcă. Pentru că vrea să se întoarcă. Pentru că e îndrăgostit...

Diamant începu să râdă:

- La urma urmei, ai dreptate. Iar el are protectori puternici! În Cannes îl are mână dreaptă pe fratele şefului mafiei chineze din toată Europa de Vest! Cine dracu' se pune cu fratele lui Isamu?!

- Mie mi-e frică de Bucureşti.

- Să nu-ţi fie. Aici e seniorul, cu oamenii lui. Plus mai toţi interlopii mari şi mici.

Poftim? Diamant aproba încet cu capul... Se grăbi să-şi confirme - sau să-şi infirme! - informaţiile pe care le ştia:

- Sunt totuşi unii interlopi care în noaptea aia m-au căutat cu îndârjire!

- Nu te-au căutat pe tine; l-au căutat pe el. Ca să-l protejeze. Că văr-miu e foarte suspicios din principiu şi n-a spus nimănui ce "i-a copt" mintea; şi toţi au intrat în fibrilaţii şi l-au căutat ca apucaţii, să aibă grijă de el, să-l ferească şi de florari, şi de-ai lui Mitică, şi de Titel, şi de cei trei generali... Tu nu te-ai întrebat niciodată cum de Grasu aştepta cuminte în apartament, îi transmitea lui informaţii şi nu-l deranja nimeni? Nu te-ai întrebat niciodată cum stătea Ştefan cu laptopul pe genunchi şi vorbea la telefon şi nici un serviciu nu era capabil să-l găsească după tehnologie? Nu te-ai întrebat cum de nimeni nu s-a dus val-vârtej în şatră, peste părinţii lui şi mama mea? Nu-i aşa că nu te-ai întrebat niciodată cum de nimeni nu s-a gândit să mă răpească şi să ceară un schimb?

Ei, uite că nu se gândise! Şi-acum nu mai putea reacţiona, pentru că privea acea răpire prin prisma noilor informaţii şi-şi dădea seama că soţul ei "asamblase" atunci un plan de-a dreptul incredibil...

- Iar seniorul l-a sunat numai după ce-a apărut recompensa. Că exista riscul ca puştii ăia mici şi faliţi "să pună botu'" la aşa sumă. Iar de dimineaţă veneau şi ăia din Sinteşti, care sunt în relaţii bune cu toată lumea. Numai că ăia nu prea au un şef care să-i ţină-n frâu - ăia pleacă-n toate direcţiile, când se dă "start". Aşa că seniorul l-a anunţat întâi pe el. Şi cum mai toţi bănuiau că nu te-ascunde în buricul Bucureştiului, iar el era rănit, devenise destul de riscant...

Serios? Doamne, şi cât de veridică fusese conversaţia aia telefonică!

- Dar acum lucrurile s-au rezolvat. Ştefan e sub umbrela seniorului; şi toţi ştiu asta - de la marii mahări până la puştanii care vând biluţe-n colţ. Problema cu Mitică s-a rezolvat în clipa în care Ştefan a început să se ocupe de containerele fratelui lui Isamu; problema cu Titel ştii bine cum s-a rezolvat... Acum, Ştefan e "bine" cu toată lumea bună de pe-aici. Iar orice falit mărunţel renunţă la ideile creţe înainte să riste să-i citească cineva gândurile. Apropo: ţi-a zis Ştefan cum a decurs ultima mea conversaţie cu Roberto? Cum l-am băgat în boale cu punerea în scenă?

Negă încet, iar Diamant începu să râdă:

- Ehei, dac'ar şti nea Ioan Manolache ce bun actor sunt eu... Că au înghiţit gogoaşa aia cu tot cu ambalaj şi le-a intrat morcovu' adânc de tot...

Într-adevăr! Extrem de bun actor, vărul lui Ştefan! Când va ajunge la Cannes, va băga picioarele într-un lighean cu apă călduţă - că era gravidă şi nu-şi permitea să răcească - şi va încerca să calculeze dacă în decembrie 2004, în casa lui Ioan Manolache, Diamant a fost doar "purtător de emiţător", sau a avut şi funcţie de "transmiţător"! Şi cam câtă putere de decizie i-a repartizat atunci Ştefan vărului de doar 18 ani... Începu să zâmbească şi ea:

- Deci n-am de ce să mă îngrijorez nici în România...

- N-ai. Mai ales că, de cât ai intrat în viaţa lui, cuţitoiul ăla a devenit un soi de recuzită bau-bau. Îi cară peste tot pe cei doi asiatici; îi aşează-n spatele lui, ca pe pelerină... Şi doar învârte degetul şi arată spre nefericit - şi se ocupă ei de detalii. Le-a luat nişte săbii de-alea lungi, şi le poartă pe spate când pleacă la "intervenţii". Să-i vezi venind, aşa, cu el în mijloc şi ei în spatele lui pe laterale, cu mânerele alea orientate-n sus... Zici că-s de la Hollywood!

Zâmbi slab, că şi-i imagina... Şi era atât de liniştită acum, că nu mai putu să-şi ascundă bucuria - puse palma peste băieţelul ei şi oftă "romantico-bleg":

- Va fi băiat...

- Ano, fii atentă şi ascultă-mă bine - că-ţi vreau binele! Tu ştii ce-ţi cere Ştefan... Dacă simţi că cândva, de-a lungul vieţii tale, n-ai să-i mai poţi da inima ta, să nu spui "Da" când o veni cu taică-su şi cu salba. Că hârtiile se fac şi se desfac mintenaş; dar salba de la gât n-ai voie s-o scoţi câte zile oi avea! Când o fi să mori, te bagă-n groapă cu salba la gât, Ano! Salba-i sfântă! Dacă ai primit salba lui, a lui rămâi!

Asta era problema lui Ştefan? De-asta sperase el să nu facă o greşeală când o trimisese să-l asculte pe Diamant? Ştefan încă se mai temea că ea o să plece? Ha! Vai de urechile lui, când ajungea şi ea la Cernica! Momentan însă, să se ocupe de informarea subordonaţilor soţului ei:

- Când a venit să mă ia, în noaptea aia, mi-a pus două întrebări. Şi am răspuns "Da" la amândouă. Nimeni şi nimic nu mă mai poate răzgândi. Nici chiar el!

- N-ai înţeles.

- Tu n-ai înţeles.

Îngustă ochii şi-l privi lung, cu toată seriozitatea de care era capabilă. Şi-l anunţă în romanes:

- Să aveţi mare grijă de el, Diamante! Mare-mare grijă de el! Că dacă el păţeşte ceva, mă jur pe copilaşii mei că vă găsesc şi-n gaură de şarpe şi vă iau gâtu' la toţi! Trei locotenenţi, plus senioru'!

Vărul lui Ştefan etala un zâmbet larg, semn că se speriase - da' rău de tot... Continuă:

- Cu cuţitu' lui vă iau gâtu'! Că ştiu cum se face; m-a învăţat un chinez priceput, în mansarda de la Cannes.

Şi-acum aflase şi el că şefa vorbea serios - şi avea şi mijloacele, şi cunoştinţele necesare pentru a-i sări gardu' dacă nu aveau grijă de rege...

Reveni spre porumbul neirigat. Şi spre pui. Că-l anunţase ce-i aşteaptă - şi-o crezuse şi nu prea... Diamant schimbă subiectul:

- ... Nu m-ai întrebat nimic de Florentin.

Poftim? Zâmbi slab:

- De ce-aş avea întrebări legate de Florentin?

- Credeam că vrei să ştii...

Ete, fleoşc! Reveni spre el:

- Hai să lămurim un lucru. Din nou. Eu ţi-l spun ţie, iar tu îl spui mai departe tuturor celor care vor să mă întrebe de ce nu sunt curioasă ce face Florentin. Indiferent ce-a fost înainte între mine şi el - în clipa în care Ştefan a sunat la uşă, eu n-am mai găsit în Florentin motivele care l-au îndemnat atunci să vină să mă salveze din Serbia. Iar eu nu mai aveam în mine motivele pentru care am spus "Da" şi m-am transformat în nora preferată a lui Manolache senior. De-asta el nu vrea să ştie ce mai fac eu, iar eu nu vreau să ştiu ce mai face el. Acum e clar?

Tăcere...

- Să-mi spui ce face Florentin atunci când ştii că vine s-o ia înapoi pe Florentina. Ca să am timp să scot *katana* de sub fotoliul din sufragerie şi să m-aşez cu ea în prag.

Rostise "*katana*", rostise şi ascunzătoarea în care se odihnea sabia aia iar ochii lui Diamant se măriseră tare mult... Că abia acum o credea,

de fapt, când spunea că le ia gâtu' la toţi patru dacă Ştefan păţea ceva...

- Mergem?

Nu mai aşteptă răspunsul - porni spre Mercedesul alb, mestecând puiul încet, ca să "beneficieze" cât mai mult de gustul delicios...

Şi-acum mergeau acasă. Gata: Diamant spusese tot ce avusese de spus. Aflase şi opinia ei despre Florentin. Şi mai aflase o chestie: că şefa lui ştia să mânuiască şi sabia. Şi plănuia să le ia gâtu', dacă soţul ei păţea ceva.

Era soare. Era cald. Poate stăteau un pic în curte, la plajă azi. Că razele soarelui o ajutau să producă vitamina D, bună pentru fixarea calciului în oase. Nu era o mare mâncătoare de brânzeturi; şi cum avea nevoie de calciu "ca pentru doi"...

Reveniseră în zona cu case. Ronţăia pui şi zâmbea tainic... pentru că îl vedea pe soţul ei aşteptând-o în uşa casei, îngrijorat şi surescitat la maximum...

Ştefan

Gata. Veneau. Oare mai zâmbea soţia lui? Acum, după ce aflase ce "păstorea" soţul ei, după ce înţelesese cum se conduceau asemenea afaceri... După ce aflase ce însemna punerea salbei la gât, oare ce decizie o să ia Ana?

Diamant opri motorul; soţia lui coborî, intră în curte şi-i zâmbi cu subînţeles... Şi-acum era liniştit. Făcu un pas spre dreapta şi blocă tot cadrul uşii. Iar ea se ridică pe vârfuri şi-i şopti la ureche:

- Ce-i? Credeai că nu ştiu?

- Credeam că te sperii...

Ana se sprijini de tocul uşii:

- Mă sperii de păianjeni şi de şerpi. Şi de broaşte râioase. Cred că şi de rechini m-aş speria...

Poftim? Încerca să-i dea de înţeles ceva? Era o şaradă? Ochii căprui se îngustară scurt:

- Dar când eşti tu la butoane, nu mă sperii niciodată.

Afacerile lui n-o speriau! Perfect! Ana se strecură pe lângă el; o prinse de braţ:

- Ţi-a spus şi partea cealaltă?

"Despre salbă?" Nu putea continua... pentru că nu putea vorbi cu ea despre asta... Ana îl privi serioasă şi-i răspunse în romanes:

- Da. Şi i-am răspuns. Şi l-am avertizat: dacă tu păţeşti ceva, le iau gâtu' la toţi patru: trei locotenenţi şi-un senior.

Păi... Adică...

O văzu intrând în dormitor şi închizând uşa. Deci soţia lui îl avertizase pe Diamant... Regina îl avertizase... Şi-acum se întorcea spre Diamant; care era un pic îngrijorat şi aproba grăbit cu capul... Gata - dezmeticirea! Şopti încet, să nu-l audă băieţii din curte:

- S-a speriat?

- Nici n-a clipit. Ştia totul - iar cifrele n-au impresionat-o nicicum. Iar în privinţa salbei, poţi s-o întrebi de câte ori vrei tu: ţi-a răspuns o dată şi nu se va răzgândi. Ba chiar ţi-a "transmis" că nici chiar tu n-o mai poţi răzgândi.

Zâmbi, aprobând...

- A luat lecţii de scrimă cu Isamu?

- Da.

Diamant îşi plesni o palmă peste obraz:

- Măicuţă Doamne, dracu ne-a luat pe toţi! Grasulee!

Şi fugea scăpărând călcâiele spre grătarul din spatele casei... Intră în casă şi închise uşa: deci regina era pregătită să urce pe cal, cu sabia în mână, şi să reteze capete pentru regele ei... Doamne, uneori exprimările cu regele şi regina îl făceau să râdă! Că erau... teribile, mai ales când îşi imagina scenele! Intră în dormitor şi-o cuprinse uşor cu braţele. Şi şopti, sărutând-o pe gât:

- Ai vrut tu musai să-l sperii?

- Nu. Am vrut să ştie ce se va întâmpla dacă nu au grijă de tine.

Oopaa... Diamant avea dreptate, să-şi dea palme şi să urle după Grasu... Că regina nu glumise... Ana continuă, pe un ton serios, confirmându-i bănuiala:

- Că tu eşti regele; tu stabileşti direcţia, tu ai grijă de ei, tu le pui umbrela deasupra capului şi tot tu vii şi le pui ordine-n toate cele.

Asta cam aşa era...

- Şi, mai presus de toate, eşti vărul lui.

Asta chiar că aşa era...

- Iar peste toate astea, eşti omu' meu. Să-i pună dracu' să devină neglijenţi; că văd ei atunci, steluţe verzi pe pereţi!

Ei, păi asta le întrecea pe toate! O întoarse uşor spre el, pregătit s-o tempereze cu un zâmbet şi-o şoaptă despre furiile femeii gravide... Şi constată că nu era o furie datorată exploziei hormonale. Că era un gând calculat demult în minte şi rostit acum cu voce gravă. Regina făcea orice pentru regele ei; că-l iubea mult şi se temea uneori să nu-l piardă...

Îşi trecu uşor degetele prin părul ei, întrebând-o din priviri: "Cum, fă? Le iei gâtu', pentru mine?" Capul şaten se plecă grăbit; Ana şopti:

- Tu crezi că eu aş mai putea trăi fără tine? Tu crezi că mi-e uşor să te ştiu umblând uneori cu cuţitul în cizmă, printre nebuni înarmaţi până-n dinţi şi netrecuţi prin biserici?

- Ştii bine că îmi pregătesc temeinic plecările; nu?

- Ştiu. Tu ştii că aici, înăuntru, o să-mi fie întotdeauna frică; nu?

- Eu ştiu că aici, înăuntru, e altceva; ceva foarte important...

Se apropia de ea, că trebuia s-o oprească înainte ca hormonii s-o facă să plângă...

- Aici... sunt porţile...

Şi-acum o să deschidă porţile alea. Şi-o s-o liniştească - vizitele lui erau pregătite aşa cum trebuie, iar soţia lui era gravidă...

Ana-Maria

Mm, ce bine e la soare! Încă mai arăta bine în pantaloni scurţi şi maieu; încă nu se vedea bebeluşul...

Telefonul lui Ştefan începu să piuie. Se încruntă uşor - ce-i, îl şi "informaseră" pe senior apropo de interceptarea revenirii ei acasă? Suna, disperat să nu cumva să-i taie regina aurarilor capu'? Soţul ei privi afişajul şi zâmbi:

- Mama e.

A, OK! Lăsă capul pe şezlong...

- Sărut mâna, mămico... Ei, stăm la soare. Ca doi bondari. De fapt, ca un bondar şi-o floarea-soarelui...

Bufni în hohote de râs: ia uite-l! Da' de ce se lua de ea? Ce, îşi cumpărase rochiţa de floarea-soarelui? Nu! Ce-avea cu ea acum?

- Da... De ce?...

Oopa, redevenise serios...

- Bine. Imediat.

Şi-acum înlemni, pentru că Ştefan acoperi telefonul cu palma şi şopti:

- Da' ce-am cu ea, de nu vreau să te dau la telefon? Ce cred, că te mănâncă prin receptor? Poftim.

Luă telefonul, presupunând că era deja palidă ca gutuia... Şi răspunse:

- Alo?

- Bună, Ana. Stela sunt.

- Sărut mâna.

- Să trăieşti. Uite, te-am sunat să te întreb cum te simţi. Că Ştefan a trecut azi-noapte pe la noi şi ne-a arătat o hârtie lungă-lungă...

Nu ecografii, ci "hârtie lungă-lungă". Vorbeau cifrat. OK, o să încerce să nu scape vreun porumbel! Începu să râdă:

- Mă simt foarte bine. Am depăşit deja pragul critic; acum e bine ca-n rai...

Mama lui Ştefan râdea:

- Oricum, să te duci să-ţi faci analizele. Că nu-i de joacă cu migrena.

- Sigur că mă duc. Primul lucru, când ajung la Cannes.

- În rest, totul e bine; nu?

- Da; foarte bine.

Şi-şi privea lung soţul, care mai avea puţin şi dădea să plângă...

- Bun; bravo! Că şi la noi totu'-i bine...

Se opri la timp - fusese cât pe ce să ofteze uşurată şi să se dea de gol! Mama lui Ştefan "deturnă" subiectul discuţiei:

- Prinţesa ce mai face?

- Îi face probleme lui Isamu. Ultima oară când a rămas singură cu el, i-a făcut scandal că nu o duce la Kaufland.

Tii, ce mai râdea mamaia Florentinei! Mamaia cea adevărată, fireşte! Şi-acum Ştefan părea un pic mai sigur pe el...

- Şi cum a scos-o la cap?

- Mi-a dat-o la telefon. I-am spus eu că în Franţa Kaufland se numeşte Carrefour. Că i-au dat un nume franţuzesc.

- Aha! Şi nu s-a întrebat de ce în România îi spune tot Kaufland?

- Slavă Cerului, nu!

- O să te întrebe, cât de curând. Că e o prinţesă isteaţă foc! Oricum, revenind la migrenă, ai grijă ce mănânci.

- Aa, multă carne roşie şi multe snacks-uri sărate!

Oare înţelesese?... Dar oare nu cumva făcuse o gafă monumentală spunându-i şi ei că era băiat?

- Păi ăsta-i remediul, să ştii! Când mai veniţi cu prinţesa?

- Nu ştiu; că dacă am migrena asta, parcă nu-mi vine să mai plec de la Cannes.

- E mai bine aşa. Dar poate o aduce Ştefan, o zi sau două...

- Data viitoare cred că aranjăm ceva, să vină cu ea. Deja nu mai putem să ne prefacem că nu înţelegem ce spune; că a făcut progrese mari cu logopedia. Spune toate literele; doar că-l înlocuieşte pe "r" cu "l".

- Mai e puţin şi se obişnuieşte şi cu "r"-ul. La urma urmei, are doi ani şi-un pic, nu? E normal să le mai stâlcească!

- Aşa e...

- Păi, ce să zic... Mă bucur că te-am auzit şi că eşti bine. Să-mi dai şi mie numărul tău de telefon, să mai vorbim şi noi.

- Sigur. Vă dau un apel.

- Aşa. Ca să nu mai stea urechile lu' fi-miu pe-aproape...

Eei, păi dacă trecuseră deja la "drăgălăşenii" de-astea soacră-noră, putea spune că tocmai o cuprinsese adevărata migrenă! Că mamaia urma să o invite în şatră cât de curând; şi-acolo "îi dăduse bulibaşa interzis"...

- Să ai grijă de tine, bine?

- Sigur că da!

- Pa, Ana.

- Sărut mâna.

Şi cam atât; auzea tonul de ocupat... Îşi luă telefonul, copie numărul şi-i dădu un apel. Şi apoi îi întinse soţului ei telefonul şi reveni cu capul pe şezlong. Şi inspiră lung... expiră lung... Că voia să se liniştească, să-i scadă iar tensiunea în cote rezonabile... Că avusese nişte emoţii cât Arcul de Triumf de mari...

Ştefan

Luă telefonul, privind-o lung...

Nu se aşteptase ca mama lui să sune ca să vorbească cu Ana! Da, se îmbrăţişaseră şi se pupaseră; dar putea spune că relaţia soacră-noră tocmai "sărise" 30 de trepte deodată. Mama lui sunase din şatră, de lângă urechile soţului ei... Ana încerca să se liniştească, pentru că avusese emoţii - iar surpriza fusese, totuşi, mare...

Ochii căprui se deschiseră încet; profită şi încercă să afle din priviri dacă ceea ce auzise el, adică partea ei, fusese la fel de calmă şi la celălalt aparat telefonic... Ana şopti:

- Te implor, spune-mi ce-ai vorbit azi-noapte cu ei!

OK! Nu era corect să ştie toţi, mai puţin ea! Se trase lângă ea şi-i şopti la ureche:

- Le-am arătat pozele, le-am spus ce mai faci, ce-ai mai făcut în ultimele trei luni... Şi-am făcut o convenţie cu tata. Dacă îi dăm o coroană frumoasă, sănătoasă şi apărută la termen ca majoritatea coroanelor, el vine cu mine şi-mi pune salba la gâtul nevestei pe care-o vreau eu. Şi pe urmă petrecem împreună Crăciunul.

Ana îl privea lung, serioasă... Îi strânse uşor mâna:

- Şi-aş fi vrut să nu-ţi spun asta; ca să nu trebuiască să-mi bag nasul în treburile tale şi să te rog să nu fii stresată în următoarea jumătate de an...

Soţia lui zâmbea... şi-l săruta, că îl iubea mult şi voia să-i poarte salba până în ultima zi a vieţii ei...

- Ştefane... Nu vrei tu să-ţi bagi nasul în treburile mele vestimentare? Că, la următoarea mea vizită în România, Grasu îmi face iar pui la grătar. Şi-o să crape tot şifonierul...

- Prea bine, femeie frumoasă ca luna. Dar întâi trebuie să-mi spui ce-ai vorbit cu mama...

- Păi, ce să spun: am vorbit despre migrenă... despre analize... Şi-am vorbit mult despre Florentina. Şi cum pe mine migrena mă va ţine mai mult pe la Cannes, poate te gândeşti tu la o şmecherie ca să vii cu ea "de plăcere", măcar 24 de ore...

Aprobă şi se ridică. Şi o ridică pe braţe:

- Hai, femeie frumoasă ca luna; hai să remediem problema vestimentară...

Ana-Maria

Azi fusese o zi superbă. Azi, după ce aflase ce vorbiseră în şatră, voise să-i spună că uneori îl iubea atât de mult că o durea...

Iar acum ar fi trebuit să adoarmă. Amândoi. Numai că el o privea, iar ea îl privea... Şi se gândea... Soţul ei şopti:

- ... Să vedem dacă ghicesc. Te nelinişteşte ceva. Nu e o problemă urgentă, dar o consideri o problemă. Şi te întrebi dacă să mi-o spui acum, sau peste trei luni. E legată de coroană, nu?

Aprobă încet cu capul... Ştefan o electrocuta bine, că voia să ghicească fără să-i dea ea indicii...

- E legată de ianuarie viitor...

Aprobă din nou...

- Şi se referă la nasul meu amestecându-se prin treburile voastre.

Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Nu neapărat. Mă gândesc că nu există coroană căreia să nu-i curgă măcar o dată nasul. Şi care să nu se lovească chiar niciodată.

- Copilul e făcut să fie copil. N-am să redecorez la prima vânătaie.

- Nici la a doua?

- Ce încerci să-mi spui?

- Că mă descurc binişor în condiţii de stres şi îngrijorare apropo de copil şi cursul nasului. Dar că nu ştiu cât de bine mă voi descurca, dacă peste stres şi îngrijorare se va revărsa şi erupţia ta...

- Uite cum facem. Dacă te mai gândeşti la chestii de-astea, o să-mi cumpăr un aruncător de flăcări şi două furtunaşe. Mi le lipesc frumos pe după urechi, până la nas. Şi-o să suflu flăcări pe la nări, ca să te sperii bine!

Zâmbi slab, în romanes:

- Nu mă mai certa; că mă gândesc şi eu...

- Gândeşte-te constructiv. Lasă prostiile, că nu te-ajută la nimic. Angajăm o specialistă?

- Nu ştiu... Nu cred.

- Ba eu cred că da; una internă. Măcar în primul an. Adina se descurcă bine cu prinţesa; dar tu n-ai voie să ai cearcăne. În plus, o să revii la butoane, alături de mine. Tu cu aerobicul, eu cu cascavalul - că nu te las să te transformi în casnică bonă la copii. Locul tău e lângă mine. Iar surprizele, petrecerile, excursiile şi cinele romantice nu se vor sfârşi niciodată. Ştii asta, nu?

Aproba cu capul... că, de când îşi scosese steriletul, nu se gândise nici o clipă la partea aia cu "da' eu sunt tânără, vreau să mă mai şi distrez"...

- Deci trebuie să existe cineva; că Adina ştie franceză, dar nu e

Napoleon. Şi e prea tânără ca să lăsăm bebeluşul doar pe mâna ei.

Aprobă scurt... Şi se aplecă din nou la urechea lui:

- La Cannes, Adina mă poate ajuta. Emilie găteşte, Isabelle calcă iar bebeluşii îşi cam dorm primul an de viaţă. N-o să am de ce să fac cearcăne. Iar aici cred că bebeluşul o să fie foarte aşteptat într-un anumit loc... Chiar şi numai pentru 24 de ore... Dacă nu cumva va fi "confiscat" pe perioada dintre aterizare şi decolare...

Ochii verzi o priveau lung, serioşi...

- ... Am spus o prostie?

- Nu; eu am spus o prostie. Şi mă tot întreb... Ano, cum am reuşit eu să pun gheara pe tine?

- Habar n-am. Uneori am senzaţia că ar trebui să răspund cu viţăversa...

Soţul ei o aşeza pe pat... şi cobora sub pătură... şi-şi săruta băiatul de "Noapte bună" - că discutaseră, se lămuriseră şi-acum puteau să adoarmă...

21 iunie 2006 - miercuri

Ştefan

Mm... Parcă auzea o maşină. Se apropia de visul lui... Era cu siguranţă un vecin... Tresări la auzul paşilor grăbiţi. Ăsta era... Grasu! Şi se repezise spre uşa de la intrare!

Trase uşor braţul de sub capul Anei; coborî din pat... Şi, în 30 de secunde, ieşi din dormitor îmbrăcat şi încălţat. În cizme. Era agitaţie la poartă; vedea, prin semiîntuneric, o maşină burduşită bine...

La dracu! Ăla senioru' era! Se grăbi să iasă, pregătit să-i ia gâtul dintr-o mişcare...

Diamant îl luase deja la întrebări: cu ce ocazie îl vizita aşa matinal pe regele aurarilor? Ce se întâmplase? Ceva probleme? Dar erau întrebări îngrijorate - nu păreau un interogatoriu, Doamne fereşte! Mare actor, vărul lui! Grasu stătea în poartă, garanţie a faptului că seniorul nu trecea prin deschizătura aia neinvitat... Apucă o geacă, la nimereală; îi arătă cinci degete şi casa, iar "trupele" se grăbiră "să intre în dispozitiv" şi s-o păzească pe regină. Îl trase pe Grasu şi ieşi:

- Neaţa.

- Neaţa. Băi, scoală şi joacă!

Se încruntă scurt:

- Ai băut?

- Nu; da'-s aşa fericit, că parcă-am golit o cramă-ntreagă!

Asta cam aşa era; colonelul mirosea a tutun ca la balamuc, dar era euforic şi rânjea ca un drogat...

- ... Lămureşte-mă.

- Aici? În stradă?

OK; arătă spre poartă... Şi-apoi spre spatele casei... Şi se aşezară la masă. Grasu se aşeză şi el; îl privi lung pe Diamant:

- Diamante, pune pe cineva să bage de-un ness. Şi nu vă foşgăiţi prea mult p'-acolo; că Ana doarme.

"Tu stai aici. Unu' freacă nessul; ceilalţi stau cu ochii pe Jeep-uri. Nu sar pe ei; apără casa. În caz de ceva, Ana e principala lor preocupare." Diamant aprobă şi se întoarse pe-un călcâi, spre geaca neagră din capătul aleii. Reveni spre senior:

- Deci?

- Deci, am fost la sediu. Şi-am vorbit cu toate cărţile de vizită. Au avut şedinţă azi-noapte, la crâşmă la Burebista; iar până dimineaţă s-a aprobat.

Ce dracu s-a aprobat?

- Înainte să plec de la birou, am primit ordine noi. Trebuie să discut cu tine şi băieţii tăi şi să reorganizăm securitatea voastră. Că regina trebuie protejată ca lumea de-acu' încolo. Apropo, mi s-a scris negru pe mail-ul alb să nu precupeţesc nici o resursă! Şi am undă verde să-ţi mai scurtez lista de duşmani. Ziceau că or să te sune şi ei, după zece, ca să te felicite personal...

Zâmbi slab: regelui aurarilor i se aprobau toate ideile, toate dorinţele... Din fericire, cărţile alea de vizită nu ştiau să-i citească gândurile; că dac'ar fi ştiut ele ce gânduri trecuseră prin mintea regelui aurarilor ieri de dimineaţă...

- Băi...

Da; era foarte atent... Seniorul se jena de băieţii lui. Le făcu deci semn "să se disipeze" prin curte...

- ... Chestia e următoarea. Apariţia ei a coincis cu mutarea ta la noi. Şefii sunt mulţumiţi; că faţă de perioada aia când locuiai la Paris şi veneai aici doar pentru bruneţică, acum eşti "super-brici". Şi ştii şi tu că treaba merge strună... După cum vezi, ei te ajută să-ţi întemeiezi familia. Da' ştii ce vor în schimb...

Aprobă cu capul:

- Să-mi văd de treaba mea în continuare.

- Exact. Să nu începi să te gândeşti la prostii.

Ştia ce însemna asta, dar tare-ar fi vrut să-l audă vorbind explicit...

- ... Că dacă tu faci o prostie cât retragerea ta de mare, se termină nasol.

Începu să râdă şi arătă spre cap:

- Băi, astea nu-s fire albe; e iluzie optică!

- Au vrut să ştii care e părerea lor. În România, tu şi familia ta sunteţi mai intangibili decât preşedintele. Şi ştiu că în Franţa se ocupă nişte ochi oblici de partea asta. Vă merge bine; sunteţi fericiţi. Faceţi ce vreţi voi, când vreţi voi - aveţi susţinerea şi protecţia noastră. Da' să uiţi termenu' ăla care începe cu "r"; să-l ştergi din vocabularul limbii române. Caşcavalul tău e foarte important; pentru nimic în lume, să nu opreşti fabricile de caşcaval.

Negă scurt:

- Departe de mine gândul ăsta. Iar Ana a ştiut de la început că la afaceri nu renunţ. N-o să-mi ceară s-o fac; ştie că n-am s-o fac.

Seniorul răsuflă uşurat şi se sprijini de spătarul scaunului. Şi-şi aprinse o ţigară. Hm; seniorul ştia multe. Şi se temea de puterea pe care-o avea regina asupra regelui. Seniorul era foarte realist...

Diamant se ridică şi preluă tava. Şi împărţi el ceşcuţele, după care se reaşeză - că nu-i spusese "Mulţumesc".

- ... Şi? Ce-a zis doctorul? V-a zis ce e?

- Nu vreau să ştiu ce e, până în octombrie. Ana ştie; da' să nu îndrăzneşti s-o trezeşti, dacă visezi să dai grăunţe la curcan de Crăciun!

Ceauşescu râdea:

- Ce curcan, mă? Curcan la bloc?

- S-a mai văzut - aşa că nu scapi. Când o să-ţi fie somnul mai dulce, o să-l auzi glupăind pe balcon. Şi-o să mă visezi...

- Băi, nu face de-astea! Că n-am suflet să-l tai!

- Păi cum să-l tai, mă?! Păi eu ţi-l aduc ca să-l tai şi să-l bagi la maţ? Îţi aduceam o frigorifică plină, dacă voiam să te pun la îngrăşat! Curcanul e amintire! Jură-te că-i oferi o viaţă liniştită şi frumoasă şi-l laşi să moară de bătrâneţe!

- Şi să-mi glupăie la ureche ani în şir?

- Şi ce-ai vrea, mă? Să-ţi aduc o pereche de peruşi?

Şi-şi dădu seama că îi venise o idee nouă; se pocni "artistic" cu palma peste frunte:

- Ia uite ce greşeală era să fac...

Seniorul devenise extrem de îngrijorat, că nu făcuse corelaţia... Diamant începu să râdă:

- Normal, vere! Că ori îl castrezi, şi-atunci nu încape-n balcon... Ori, vorba aia: îl muţi cu tot cu nevastă!

Grasu aproba cu capul, râzând; Diamant rostise rezolvarea ideală. El îşi privea "umbrela" şi-i vedea disperarea... Că regele aurarilor nu-şi călca niciodată cuvântul, iar asta însemna că de Crăciun curcanul nu va glupăi un monolog, ci va primi nişte glupăieli răspuns... Îl bătu cu palma pe umăr:

- Stai liniştit, că-ţi aduc şi grăunţe. Şi le iau cuibar franţuzesc...

Grasu mai avea puţin şi cădea cu scaunul. Diamant aproba şi hohotea pe tăcute - că dormea Ana! Iar el îl asigura pe senior, din priviri şi din mişcarea capului, că va serba Crăciunul alături de o familie tânără şi frumoasă, care glupăie mult... Într-un sfârşit, seniorul zâmbi:

- Auzi? Ştii ceva? Uite, promit. Ba chiar mă jur pe copilaşii mei că o să le ofer curcanilor cadou de la tine o viaţă liniştită şi îndestulată, frumoasă şi lipsită de stres.

Aa, îi "cocea" ceva... Bănuia ce, dar îl lăsa să spună ce-are de spus. Că-i era un fel de naş, la urma urmei!

- Şi cum la mine pe balcon e spaţiul strâmt, că nevastă-mea pune varză în fiecare an, n-am suflet să-i chinui acolo. Aşa că-i cazez uite-acolo.

Şi arăta spre colţul gardului.

- E spaţiu destul pentru cuibarul franţuzesc, au loc să facă mişcare, e aer curat, nepoluat... Şi ştiu că Diamant o să le dea zilnic grăunţe, apă proaspătă şi-o vorbă bună. Ce zici?

Diamant nu mai râdea - că se auzise nominalizat! Aprobă:

- Sunt de acord, cu o condiţie: să treceţi periodic pe-aici. Ca să nu vă uite.

Seniorul întinse mâna, prompt... Îi strânse mâna; era o plăcere să constate că naşul lui nu se plafonase în discoteca aia. Că încă-i mai mergea mintea. Nu de alta, dar îi era tare drag colonelul ăsta, în ultimul timp! Cam de pe vremea când îl invita la discuţii, la el la birou, şi-l anunţa că şefii făceau orice ca să-l ştie în ograda lor - inclusiv hotărârea de divorţ perfect valabilă pe care i-o dusese Anei. Ceauşescu îşi "spălase" atunci păcatul de a-l suna, în decembrie trecut, cu două ore jumate înainte să realizeze că făcuse o greşeală incredibilă lăsând-o să plece... Naşul lui se ridică:

- Pornesc şi eu spre casă. Că am avut o noapte... mamă-mamă!

- Bine, mă.

- Azi joci în apropierea Bucureştiului?

Negă scurt:

- Buzău.

Seniorul începu să râdă şi se îndepărtă:

- Bună decizie! Să ai grijă.

- Şi tu.

Şi uite-l că plecase... Ridică privirea spre Grasu:

- Tu ce treburi ai azi?

- Trebuie să duc o sacoşă la Botoşani şi-una la Baia Mare.

Îl privea lung, încercând să-şi amintească... Ah, da! Azi era 21! Era "zi de plată"! Grasu plimba sume mari... Parcă citindu-i gândurile, Grasu zâmbi:

- Asta e! Las' că eu joc în octombrie. Şi ştiu că joacă Diamant azi şi pentru mine. Beau ness-ul, îmi iau escorta şi pornesc.

Şi-ar fi vrut să vină şi el la petrecere, chiar dacă ştia că n-o să joace cine ştie ce... Diamant ridică sprâncenele: era pregătit să reţină toate dispoziţiile şi să le îndeplinească exemplar! Păi...

- Aşteaptă.

Intră în casă, în dormitor, şi descuie uşor seiful. 5.000 de euro erau mai mult decât de-ajuns... Reveni în curte şi constată că Grasu băuse repede ness-ul. Puse banii pe masă:

- Azi vreau să merg cu Ana în şatra mea favorită. Că vreau să joc. Ia spune tu repejor ce-ai de făcut...

- Îi sun şi-i pun să pregătească locu'. 10 BMW-uri purică împrejurimile şi asigură paza. Mâncare din Carrefour, băutură de pe drum, porcu' de la abator - cu ştampilă. Exclus manele, deci lăutarii locali. Vreun cântăreţ special, pentru capul de afiş?

Îl privi lung... şi zâmbi:

- Ternipe.

Vărul lui se încruntă uşor:

- Dacă or fi liberi!

- Fă cumva să fie liberi. Că regele aurarilor nu anunţă decât o dată că îi face nevasta un copil.

- O dată per copil, vere! Da' las' că văd eu cum fac şi ţi-i aduc de fiecare dată! Am plecat!

Deci Diamant "îi ghicise" mai mult de-un copil. Hm; pe viitor, trebuia să-i oblige pe amândoi să-şi înregistreze discuţiile cu Ana! Că erau secretoşi, iar el nu era Napoleon - nu putea face calcule corecte cu informaţii trunchiate.

Se ridică, se întinse lung... Mamă, ce-i venea să urle din toate puterile "O să fiu tătic!"! Dar tăcea; se ducea să se întindă lângă Ana, să o lase să creadă că dormea... Şi s-o privească lung, pe săturate.

Ana-Maria

Mm, parcă îi era cald... Da; îi era cald. Soţul ei o învelise bine şi pusese palma peste prinţ. Nu era greu, dar apăsa pe acel organ intern care-o trimitea tot mai des la baie...

Se ridică uşor şi se schimbă. Încerca să nu foşnească... Şi se strecură în sufragerie.

- Neaţa, şefa.

- Neaţa.

Cei doi tineri păreau foarte preocupaţi, unul cu televizorul, celă-

lalt cu ziarul. Dar surprinse ocheada "scăpată" spre abdomenul ei; iar celălalt nu mai foşnea... La dracu! Aflaseră! Cum aflaseră?

- Grasu pe unde-i?
- E în misiune azi.
- Şi Diamant?
- L-a trimis Ştefan, cu probleme organizatorice.

Deci erau "uşor singurei"... Păi să pregătească micul dejun, nu?

Nu! Întâi trecea pe la baie. Oof! Câte luni mai erau?

... Şi-acum, frigiderul! Ce aveau ei gustos pe-acolo?... Păi aveau lapte... Da; voia lapte. Şi aveau... Aveau smântână... Aveau brânză... Aveau şi mezeluri, că soţul ei era mare amator de gustări afumate şi uscate bine... Păi, lapte. Şi brânză. Două sandwich-uri, nu mai multe, că brânza nu era preferata ei. Azi însă "îi făcuse cu ochiul", ceea ce însemna că băieţelul ei îi cerea calciu. O să-i dea azi brânzică şi lapte şi-o să stea la soare, ca să asimileze calciul din ele. Dar vizita la medic devenea o urgenţă - dacă prinţul avea nevoie de suplimente, trebuia să ştie şi să le-nghită! Ca să facă o coroană perfectă!

Ieşi în curte, ocoli casa şi se aşeză la masă. Soarele dogorea, deşi era de-abia ora nouă... Delicioasă brânză!

Şi uite că viaţa ei se derula uşurel într-un mic colţ de paradis...

Se înţelegea extraordinar cu soţul ei. Atunci când îl luase de mână şi plecase cu el, nu-şi imaginase că va fi aşa! Tocmai de-asta îl rugase să se certe paşnic şi să caute să încheie cearta cu o împăcare - presupusese că va plânge multe lacrimi amare, pentru că "el era şefu'" iar ea era mută... Şi uite că nu se certaseră de mai mult de... zece ori. O dată în avion, când discutaseră despre viteze; o dată când el încercase să reteze ficusul... Probabil că şi discuţia din bucătărie, de la prima lui plecare, ar fi putut fi încadrată la rubrica "ceartă"... Se certaseră la telefon, când el amenințase că dă foc şatrei... Şi nu mai ştia. Adică nu fuseseră certuri îndeajuns de mari ca să şi le amintească! Asta în timp ce încă mai avea amintiri la care putea reproduce replicile ei şi replicile lui Florentin, în ordinea corectă...

Şi uite că trebuia să-i dea dreptate lui Ştefan: îi plăcea să nu mai miroasă a tocăniţă şi Axion şi-i făcea plăcere să i se închirieze un penthouse, dacă intra în el la braţul soţului ei. Şi totuşi, dac'ar fi plecat cu el atunci, prima oară, probabil că în maximum o săptămână Ştefan i-ar fi băgat cuţitoiul în inimă şi-apoi şi-ar fi zburat creierii. Că nici el, nici ea nu fuseseră pregătiţi atunci pentru o relaţie. Dar soarta îi apropiase, îi măsurase, îi trecuse prin răpirea aia "nebună" şi-apoi îi şlefuise. Şi-i mai "verificase" o dată. Şi uite că soarta şlefuise corect. Erau căsătoriţi, aşteptau un băieţel...

Ştefan o iubea mult. Mai mult decât putea el exprima prin gesturi şi cuvinte şi cadouri... mai mult decât simţea ea... Ea îl iubea cu toată fiinţa ei... Şi se hotărâse - da, vor deveni părinţi. El abia aştepta să devină tătic, să aibă un băieţel... Şi-acum ea mânca sandwich cu brânză, stătea la soare şi punea mâna liberă peste bebeluş. Şi spunea, în gândul ei, "Dă, Doamne, să fie băieţel!"...

Trecuseră doar cinci luni între momentul chiuretajului la maternitatea Giuleşti şi momentul aruncării steriletului într-un coş de gunoi franţuzesc. În astea cinci luni, ajunsese să-l cunoască pe Ştefan nesperat de bine! Totuşi, se înţelegeau din priviri! Aveau aceleaşi gânduri! Luau aceleaşi decizii - calculau deci la fel! Dar de data asta el făcuse schimbări radicale iar ea trecuse prin schimbarea lui Florentin. Şi avuseseră cele două săptămâni la dispoziţie, să se cunoască, să se gândească obiectiv unul la celălalt. Iar el se lăsase "descoperit", ea se lăsase "citită"...

Şi uite că ajunsese să-şi dorească să i se umfle burta ca un balon şi să nască chiar acum un prinţ mare şi frumos şi deştept. Că nu mai avea răbdare, până în decembrie! Nu era vorba de dorinţa lui Ştefan; nu era un mod de a-i mulţumi pentru viaţa aia frumoasă ca un colţ de rai pe care-o trăia. Nu încerca să-i dea ceea ce-i cerea, ca să se simtă "achitată" de sarcină. Ştefan n-o făcuse niciodată să simtă că prinţul era "partea ei de înţelegere", sau "sarcina ei". Ea, Ana-Maria, mai mult sau mai puţin contesă, mai mult sau mai puţin regină a aurarilor, îşi dorea din toată inima ei un băieţel...

Prinţul lor avea doar şapte centimetri şi câteva zeci de grame; iar braţele ei tânjeau deja să-l strângă uşor lângă ea şi să-l legene. Gâtul, gura, corzile vocale tânjeau deja după un cântecel de leagăn... Şi trebuia să le înăbuşe cu brânză şi lapte, pentru că prinţul trebuia întâi să crească...

Lăsă cana pe masă şi ridică faţa spre soare. Puse uşor mâinile pe burtă... "Gata, prinţule. Eu am terminat. Poţi să te serveşti. Papă calciu, să te faci puternic..."

Ştefan

Se ridică uşor, zâmbind... Şi se apropie de fereastră. Ascuns după perdea, aştepta... O privea lung; Ana ştia că el doarme. Dacă soţia lui visa să facă ceva departe de ochii lui, acum era momentul ideal! Şi uite că Ana îşi făcuse sandwich-uri cu brânză. La Cannes, pe vremea steriletului, observase că întotdeauna brânza din farfuria ei rămăsese neatinsă la micul dejun. Bebeluşul îi cerea calciu; iar ea i-l dădea... Ăla din cană sigur era lapte...

Bebeluşul lui creştea...

Oftă greu: în sfârşit! În sfârşit, se părea că luase deciziile corecte în viaţa lui particulară! Că începuse să-i meargă foarte bine. Se simţea liniştit. Şi aproape împlinit. Împlinirea cea mare o va simţi în decembrie, la masa de Crăciun, când va sta cu nevasta, fetiţa, bebeluşul şi părinţii lui la masă...

Păi să-i facă o surpriză, nu? Ştia că nu se va întâmpla nimic rău în şatră; ştia că Ana va dansa atât cât putea, aşa cum putea, şi indiferent cât de îndrăcit va fi dansul lui, ea se va aşeza atunci când bebeluşul îi va spune că trebuia să se aşeze. Oricum, el îi va aminti că are încredere în ea. Şi-şi va impune ca niciodată, sub nici o formă, să nu încerce s-o aşeze el în următoarele 24 de ore. Florentin obişnuise să-i spună, mai mult sau mai puţin elegant, când, ce şi cum să facă...

Idiot individ! Orb şi prost făcut grămadă! Dar, deh - el încercase s-o transforme pe zeiţa asta în Lăcrămioara junior! Uitând că Lăcrămioara senior trecuse prin toate fazele, de la păruită bine în casa soacrei până la pocnit bărbatul cu tigaia pe spinare! Nu-i plăcuse idiotului atunci când Lăcrămioara junior "scosese colţu'"; şi o amenințase c-o taie pe faţă...

Doamne, şi era atât de specială femeia asta! La 23 de ani, dădea dovadă de atâta imparţialitate şi înţelepciune, că-l lăsa "interzis" uneori!

Deschise şifonierul şi scoase pantalonii "speciali" şi cămaşa de mătase. Şi trase, de sus, cutia cu pălării - azi, Ana o să vadă concentratul de bulibaşă jucând de fericire. Şi-o să rămână "mască". Bufni în râs: idiotul jucase în sufragerie? Aşa-şi exprima el fericirea că va fi tătic? Ha!

Ia să se schimbe el şi să afle cum mergeau pregătirile! Că până la Buzău făceau cam două ore!

Ana-Maria

- Ana!

Tresări şi deschise ochii. Ah, soarele o orbise instantaneu! Încercă să-l zărească, printre miile de puncte aurii...

- Vino puţin, te rog.

OK! O să încerce! Că o chemase în romanes, şi-asta însemna că era ceva serios! Se ridică, încercă să distingă aleea... Gata. Ştefan o trase înăuntru, în holişor, şi-apoi în dormitor. Clipi repede-repede, să scape odată de strălucirea aia din ochi... Soţul ei îi puse în mână două umeraşe:

- Schimbă-te, te rog; că plecăm.

Cum-cum?

Plecau, în romanes? Aşa, scurt? Ştefan era concentrat de bulibaşă; aşa că bombăni, tot în romanes:

- Imediat. Ah, afurisit soare!

Freca ochii... Acum era mult mai bine. Ridică privirea spre el...

Simţi nevoia să se sprijine de ceva. Din fericire, era chiar lângă masă - aşa că se sprijini de ea. Soţul ei... Concentratul de bulibaşă...

"Dacă sar pe tine-acu', te superi că-ţi şifonez cămaşa?... Nee, te superi că ţi-o rup! Aşa că mai bine mă abţin; că eşti *shukar* cu spume pe tine, mă!" Uite asta vedea şi gândea ea acum...

Pantaloni negri, "super". Cămaşă de mătase albă, impecabilă, bufantă. Vestă de piele decupată bine. Pălărie... Şi privire verde, care-o radiografia pe sub borul negru... Îi venea să mârâie în romanes - şi să sară pe el! Că era...

Parcă presimţind pericolul iminent, soţul ei zâmbi şi ieşi:

- Te aştept.

O aştepta! Păi hai, că plecau! Ia: ce-i pusese-n mână? Fusta aia şmecheră... şi-o cămaşă scurtă, care se înnoda mai sus de talie. Să se schimbe, c-o aştepta...

Se aşeză uşor pe scaun. Mergeau în şatră. Avea emoţii.

... Nu; n-avea de ce să aibă emoţii. Ştefan n-ar fi dus-o acolo dacă nu i-ar fi pregătit temeinic sosirea. Deci tatăl lui o aştepta - şi n-o va împinge pe partea cealaltă a gărduleţului, după ce intra şi ea în urma soţului ei. Exista o şansă mică-mică să vadă azi salba apropiindu-se de gâtul ei... Ea una era pregătită s-o primească. Şi s-o păstreze până în ultima clipă a vieţii ei.

Oftă, încercând să scoată toată emoţia, teama şi nesiguranţa din suflet...

Făcuse bine că discutase cu Diamant ieri. Nu-i era frică; era doar un pic îngrijorată, că nu prea ştia ce are de făcut când bulibaşa se va apropia de ea şi va ridica salba...

Gata: o să fie ce-o să fie! Se ridică şi începu să se schimbe. Repede, că trebuia să se şi fardeze, să-şi prindă o clemă-floare în păr...

Ştefan

Ieşi şi închise uşa. Şi ridică o sprânceană la tânărul care stătea pe canapea. I se făcu semn că era "dinamită cu piper"... Ieşi în stradă şi făcu semn spre unul dintre BMW-uri. Şi ordonă:

- Te duci la apartament şi aduci Asia.
- Da, şefu'.
- Dacă nu ne mai găseşti acasă, accelerezi şi ne ajungi din urmă.

Nu-i spunea în ce direcţie să accelereze, că-i plăcea să-i ţină alerţi şi veşnic "în priză"...

- Da, şefu'.

Puse coatele pe portieră:

- Şi încotro accelerezi?
- Încotro îmi zice Diamant.

Zâmbi şi aprobă încet cu capul... că n-avea supuşi înceţi la minte... Păşi în spate:

- Dă-i benzină, că ne grăbim.

Chiar că era "spirt" băiatul! Accelera, dar după ce se îndepărtase un pic! El unul nu calculase praful de pe uliţă; dacă şoferul ar fi fost idiot, l-ar fi făcut gri de sus până jos...

Reveni în curte şi scoase telefonul - Diamant trebuia să fi terminat până acum; dar era precaut, aşa că voia să verifice.

- Da.
- Cum merg treburile?
- Perfect. Iar în juma' de oră formaţia ta termină recitalu', aşa că am trimis elicopteru' după ei. Că-s la Szeged.
- Băieţii?
- În dispozitiv.
- Porcul?
- Se curăţă şi se tranşează chiar acum.
- Băutura?
- Pusă la rece, în apă de izvor.
- Şatra?
- Chiuie p'-aici, că le vine Ştefan în vizită. Bulibaşa se bărbiereşte din nou...

Oo! Asta chiar era o chestie! Se bărbierea din nou pentru că venea el?... Adevărul e că nu mai trecuse pe-acolo... de anul trecut. De când Laura îl rugase să o lase să păstreze copilul. Jucase şi atunci; numai că atunci nu simţise ceea ce simţea acum. Că-şi impusese să conştientizeze faptul că nu era copilul lui, ci al Laurei. Şi jucase de bucurie că Laura îşi împlinea, în sfârşit, visul... Se grăbi să-i dea lui Diamant temă de lucru:

- ... Să-i spui bulibaşei ce s-a întâmplat. Să nu mă-ntrebe unde e bruneta de anu' trecut.
- Stai liniştit, că i-am zis tot - mai puţin anunţul pe care-o să-l faci tu.
- Gândeşte-te bine, Diamante. Să nu fi uitat ceva. Că dacă-i pune Anei întrebări ciudate, e vai de tine!
- Bine.

Închise şi zâmbi slab...

Azi, o să se simtă cu adevărat regele aurarilor...

Ana-Maria

Gata. Era mulţumită de imaginea pe care o obţinuse. Floarea roşie ca focul din păr "făcea toţi banii", colostrul dădea o imagine "de neuitat" cămăşii, fusta n-o strângea, pantofii erau comozi... Ieşi din dormitor.

Ia uite-i! Ce era cu ei? Rămăseseră amândoi cu gurile căscate la ea! Adevărul e că o mai văzuseră în fusta aia - dar cu cămaşă obraznică, cozi de dermatograf la ochi şi floare roşie-n păr, niciodată! Zâmbi, în romanes:

- Ştefan pe unde-i?

Nu-i mai răspunseră, pentru că uşa se deschise. Soţul ei o măsură scurt... şi-şi trase pălăria spre ceafă, fluierând admirativ! Iar ea roşi instantaneu! Că erau şi băieţii acolo... şi aşa era ea - roşea la asemenea reacţii! Ştefan ordonă, în romanes:

- Nu te clinteşti!

Bine, nu se clintea! El se grăbea în dormitor... Auzea un zornăit cunoscut... De ce oare nu se aşteptase ca regele aurarilor să aibă un şal cu bănuţi în seif? Şi de ce oare se aştepta acum să i-l pună el? Se simţea privită; cei doi probabil că abia aşteptau "să scape" din sufragerie ca să le spună şi celorlalţi ce scenă rataseră... Concentratul de bulibaşă "o evaluă" lung, de sus până jos, şi se aplecă la urechea ei:

- Fă, dacă te scot acum afară, se-ascunde soarele de ruşine!

Şi iar roşise ca la balamuc... Şi-o sărută concentratul de bulibaşă, de-i apăsa toate butoanele-odată...

Gata - avea sentimentul că plecaseră deja. Că se grăbeau spre poartă. BMW-urile se umpleau văzând cu ochii... Ei urcau în cel oprit în faţa porţii... Gata.

- Sună-l pe Diamant. Şi calc-o.

Şoferul se conforma. Îşi aruncă privirea spre covoraşul auto şi răsuflă uşurată - Ştefan era în pantofi. Acum era extrem de liniştită. Că mergeau în şatră, unde nu se vor întâmpla decât lucruri bune. Dacă n-ar fi fost aşa, Ştefan ar fi "vegetat" cu ea la soare acum, sau ar fi închiriat un club de biliard numai pentru ea...

Ştefan

Gata! Vedea corturile! Şi-l vedea şi pe Diamant, cum se agita pe-acolo ca un balaur! Parcă-i şi auzea răcnetele - că totul trebuia să iasă perfect, pentru regele aurarilor! La aşa zi mare şi aşa anunţ, Diamant voia ca vinul să aibă fix 12 grade Celsius iar fiecare felie de friptură să aibă 4 striaţii de grătar - nu 3, nu 5. Vărul lui avea momente când nu-şi mai ascundea adevăratele sentimente; iar vărul lui "adunase" şi "socotise" relaţia dintre ei doi, aşa că ştia cu cât "îi era dator"... Era momentul să-i explice şi Anei ceea ce va vedea:

- Or să sară pe mine. Să nu te sperii - că le-am salvat şatra, acu' trei ani, şi-s ca un fel de bulibaşă informal p'-aici. Nu m-au mai văzut de-un an - or să mă cam "aresteze", că au multe să-mi zică... După cum vezi, când vin, vin pregătit cu de toate...

Lăutarii alergau spre colţişorul lor, să-l întâmpine "cu cântec"... BMW-ul opri în mijlocul şatrei, iar şoferul şi celălalt tânăr se grăbiră să coboare. Întoarse capul spre ea şi-o privi lung, pătrunzător:

- Superiorii au aprobat bebe-ul nostru; seniorul reface azi toată organizarea, pentru a vă asigura vouă paza necesară şi pentru a-mi scurta mie lista cu duşmani. Acum, mapamondul o să afle că regele şi regina aşteaptă un copil. Aşa că asta e petrecerea noastră: a mea şi-a voastră. Petrecere în timpul căreia eu n-am să-mi bag nasul în treburile voastre - pentru că am încredere în tine.

Deschise portiera şi coborî. Şi fu imediat înconjurat de tineri şi copii... Aici era rege! Aici îi plăcea să poarte pălăria!

Ana-Maria

Ia uite ce săriseră pe el! Îl înconjuraseră... Îl "arestaseră" de fapt! Toţi vorbeau în acelaşi timp, cât de tare puteau - că aveau multe să-i zică... Portiera din partea ei se deschise; Diamant năvăli, pregătit să-i zică... şi începu să râdă:

- Ptiu, să nu te deochi! Frumoasă eşti, făi Ano!

Dădu să-i altoiască o palmă pe umăr - că o speriase, şi-o şi făcuse să roşească! Dar nu mai apucă, pentru că Diamant era foarte agitat:

- Ţi-a zis ce-i aici?

- În mare. A vorbit cu seniorul azi?

- Da. Seniorul a venit personal la Cernica să-i spună că superiorii vă susţin şi vă lărgesc umbrela. Dar, pentru asta, el trebuie să uite că există-n dex cuvântul "retragere".

Evident! Deci îl sfătuise bine...

- Când vine aici, Ştefan e cu adevărat regele aurarilor. Azi, aici, tu eşti nevasta aurarilor. Iar începând de azi, toate şatrele din România vor afla că regele aurarilor şi-a găsit regină pe măsură. Ştii ce-ai de făcut, nu?

Aprobă, iar Diamant se trase în spate...

Femeile şi bărbaţii erau pe lângă mese; se opriseră din aranjat, ca să le vadă sosirea. Bulibaşa îl aştepta pe Ştefan la masă - dar se ridicase în picioare! Iar Ştefan înainta greu spre el, înconjurat de tineret... Profită de neatenţia lor şi coborî şi ea. Şi porni, alături de Diamant, după soţul ei. Ei mergeau încet - că nu le va lua mult ca să-l ajungă pe Ştefan din urmă. Privea lung spatele lui, pălăria, profilul...

De-asta renunţase Ştefan atât de uşor la gândul că era îndrituit să devină bulibaşă în locul tatălui lui! Ştefan nu-şi dorea şatra aia! Ştefan ştia că se urca în BMW, venea aici şi se simţea bulibaşă. Aici era stimat şi iubit; aici, cuvintele lui aveau greutate. Aici nu i se cerea nimic, nu i se impunea nimic, nu era dojenit... Nu primea ordin să se mute repejor în cortul ăl mai mare... Aici, Ştefan era cu adevărat rege. Vedea pe chipul lui că-i plăcea să fie rege... Iar ea mergea drept - că era nevasta regelui iar Diamant o anunţase deja că "era pe măsura lui". Se simţea privită; ea îl privea însă pe Ştefan şi uneori se mai uita şi pe unde calcă... Diamant mormăi ca pentru el:

- Să ai grijă să nu păţească bebe ceva! Auzi?

- Stai liniştit.

- Nu pot! C-o să se lase cu ţopăială şi valuri de mâncare şi băutură. Şi-ăştia, când ţopăie, ţopăie peste tot!

- Ţi-am spus să stai liniştit.

- Ţi-am spus că nu pot!

- Dacă noi putem, atunci poţi şi tu.

Şi-acum îl lămurise, nu? Se apropiau de mese; îl văzu pe bărbatul în vârstă întinzând mâinile spre el:

- Ştefane!

Urmă o îmbrăţişare zdravănă; da' atât de zdravănă, că bulibaşa "se cutremură" şi începu să râdă:

- Mă, tu mănânci jăratec!

- Ba mă hrănesc cu fericire în ultimul timp!

Fu privită scurt; bulibaşa îşi răsuci uşor colţul mustăţii:

- Şi cu frumuseţe! Bravo!

La naiba - o să roşească rău! Ştefan se întoarse şi arătă spre ea:

- M-am însurat.

Şi-acum şatra izbucnise în urale şi aplauze; el fusese luat la îmbrăţişat, felicitat şi strâns mâinile... Ea aştepta, păzită bine de Diamant... Ştefan se aplecă spre bulibaşă, care ascultă şi aprobă cu capul. Iar soţul ei... se urcă pe una dintre mese! Ia uite-l! Şatra se cufundă într-o tăcere adâncă... Ştefan avea o alură impunătoare; o alură de rege... Şi ridica chiar acum vocea, să-l audă toată lumea:

- Azi, o să fac aici o petrecere mare!

Aplauze şi urale, desigur!

- Azi vreau să joc!

Aplauze şi urale şi mai şi! Ochii verzi se întoarseră spre ea, o priviră lung... Doamne, cum străluceau ochii verzi! Ştefan ridică mâinile spre soare şi răcni din tot sufletul, râzând:

- Că nevasta mea îmi face un copil!

Asta fusese! Diamant se repezi la ea:

- Urcă lângă el! Acum!

Un sfat înţelept - că se repeziseră "în masă" spre ea! Mâna soţului ei se întinse; o apucă, iar Diamant o împinse cu putere. Şi ajunse lângă regele ei.

- Măiculiţă, da' *shukară* e!

- Mamăă, ce păpuşă!

- E frumoasă ca un soare!

La naiba! O să roşească rău!...

O să leşine rău de tot, chiar acolo, chiar acum. Regele ei se întorsese, o prinsese în braţe şi-acum o săruta. Iar gazdele se dezlănţuiseră... Urechile ei auzeau "de toate", de la "ce frumoşi sunt" până la "da' unde-i burta"...

Şi gata, că-şi dăduse şi el seama că o să-i leşine nevasta în curând! Ştefan începu să râdă:

- Şi-acum să vezi *mass message*!

Soţul ei sări de pe masă şi întinse mâinile spre ea; se lăsă coborâtă de-acolo... Iar lăutarii porniră o melodie iute. În jurul lor se făcu imediat loc berechet; iar acum Ştefan o privea lung, râzând...

"Păi stai aşa! Tu-mi faci surprize de-astea? Ia să-i fac să te-ajute să roşeşti şi tu niţel!" Începu şi ea să râdă şi puse o mână-n şold. Şi-l privi într-o parte, rostind tare în romanes:

- ... Hai, frumosule; să te văd!

Cuvintele ei iscară fluierături şi chiote; iar Ştefan îi dovedi, încă de la primele mişcări, că tocmai iscase un mic taifun. În maximum zece secunde, dacă ea nu le arăta tuturor că ştie să joace la fel de bine cum ştia să le vorbească limba, o linşau...

Ştefan

"Ei? Ce zici, frumoaso?" Ana nu mai zicea prea multe; că-l privea lung şi se pregătea... Şi uite-o că juca şi ea! Şi nu juca stângu'-dreptu'! Rupea pantofii şi fusta!

"Am încredere în tine." Trebuia să înceteze cu prostiile - Ana nu era Rubina. Ana se va aşeza, după ce va juca impecabil melodia asta. Iar el n-o să-şi bage azi nasul în treburile lor - ale ei şi-ale bebeluşului! El o să joace azi! Că nevasta asta a lui, frumoasă ca un soare şi deşteaptă ca o nevastă de bulibaşă, îi făcea un bebeluş!

Ana-Maria

Trecuse cam o oră. Evident, Ştefan era al şatrei acum - când nu juca, era luat deoparte când de unul, când de altul. Avea treburi urgente - bulibaşa informal trebuia să afle tot ce se întâmplase în anul ăla în care lipsise de lângă ei. Ea se aşezase după prima melodie; reu-

şise cu greu să se apropie de mese, după ce promisese că se odihnea şi mai juca. Şi fusese lăsată să se odihnească. Presimţea că se apropia momentul când va fi luată pe sus şi dusă înapoi, lângă soţul ei şi lăutari. Momentan însă stătea cuminte pe scaun, în faţa întregii "oferte" de sucuri şi aperitive, cu Diamant aşezat în dreapta şi cei doi "asiatici" păzind-o pe post de pelerină...

I se părea că aude un zgomot ca un uruit. Instinctiv, ridică privirea spre cer... Da; elicopter era.

- Diamante, cine vine?

- Stai liniştită.

Şi-o şi ştersese, afurisitul, în goana mare! Ca să n-apuce să-l prindă de cămaşă şi să fie şefă! Întoarse capul spre soţul ei; şi el privea elicopterul. Dar îl văzu revenind spre discuţie; şi-acum era liniştită - că dacă el aştepta pe cineva, ea n-avea de ce să se îngrijoreze... Asia rămăseseră cu ea; făcuseră încă un pas în faţă, că erau singurii ei paznici şi probabil că aşa era "protocolul" stabilit de Ştefan. Avea uneori senzaţia că protocolul ăla era 50% serios, 50% regie... Elicopterul ateriza la vreo 100 de metri de corturi... Şi gata.

... Măiculiţă Doamne, ce migrenă o apucase! Ştefan adusese lăutarii cu elicopterul! Şi nu era decât unu jumate! Până la nouă-zece seara, cine ştie ce se mai întâmpla! Diamant îi întâmpina... Băieţii apucau de cutiile cu instrumente... Îi conduceau spre colţul lăutarilor... Iar vărul soţului ei se grăbea să revină lângă ea. Şi să se aşeze:

- Ternipe. Unguri. Preferaţii lui Ştefan. Pregăteşte gleznele, că acuşi te cheamă!

Prea bine! Pregătea gleznele... şi se apleca spre el:

- Auzi? Fii tu aşa un tip de comitet şi spune-mi cam ce-o să se mai întâmple azi... Că sunt gravidă şi nu-i bine să mă sperii...

- Păi cu voi n-o să se mai întâmple nimic. Da' eu o să fiu ocupat rău, mai spre seară.

Serios? Diamant aproba şi zâmbea... şi se apleca spre ea:

- Da' să nu-i zici nimic - că vreau să-i fac o surpriză.

- Păi am ce-i zice?

- Da. Să nu-i zici nimic.

Ridică din umeri: bine, era mută! Formaţia era aproape instalată şi pregătită să se-apuce de treabă... Zâmbi şi se ridică:

- Da' nici tu să nu-i zici cât de ocupată o să fiu eu vreo zece minute, aşa...

Că mergea cătinel spre lăutari... Iar ei se cam uitau lung la ea, că nu ştiau cine e şi de ce-i aşa frumoasă şi aşa cochetă şi aranjată ca-n filme... Şi probabil că aveau un dubiu, dacă era "de-a lor" sau doar se fardase foarte frumos...

Şi gata. Se-apucau. Prinse poala fustei şi-o scutură, s-o aşeze; aştepta... "Şi hai, Anuţo! Hai la joc!"

Ete că era o melodie uşor lentă... OK; dacă aşa-i fusese norocul... Numai că se iuţea uşurel... Şi-ncepea să-i placă melodia aia... şi lăutarii, că "prestau" din ce în ce mai iute...

Şi uite că Ştefan fusese atenţionat şi se întorsese spre ea! Piruetă şi fustă! Şi joc! "Şi hai, Ştefane, că ştii că nu pot să ţopăi mult!" Soţul ei se ridică şi porni uşurel spre ea...

Măicuţă, da' bine-i stătea cu pălărie! Şi venea cătinel spre ea, privind-o cu toate subînţelesurile posibile... Ochii ăia verzi care-o priveau pe sub borul negru îi dădeau bufeuri!

Şi-acum se învârtea uşurel pe lângă ea... Ea scutura un pic cămăşuţa, cum îi plăcea lui... Iar regele le dădea din nou lecţii de joc.

Ştefan

Fiu! Ăsta da "aerobic pe sistem"! Probabil că slăbise vreo două-trei kile - dar mişcarea în sine îl înviorase şi-l "dezlegase". Se simţea în formă. Se simţea capabil să pună la pământ zece-odată. După ce Ana va naşte, or să vină aici lunar. Ca să fie amândoi în formă. Ea o să vrea să revină la silueta din octombrie, el o să vrea să-şi dezmorţească încheieturile... Ana îi făcu semn că se ducea la masă; se grăbi s-o ia pe braţe, rostind în gura mare:

- Te duc eu.

Bineînţeles că iar ţipau toţi "ca la balamuc"! Că le plăcea "imaginea" regelui aurarilor, cu bucuria în suflet şi frumuseţea aia de femeie pe braţe! Le plăcea joaca lui cu Ana! Le plăcea să-l vadă râzând... Diamant le spusese tuturor despre moartea Laurei, şi-apoi despre moartea Rubinei şi-a lui Ramon; iar bulibaşa îi strecurase, printre dinţi, că se bucură mult să-l vadă râzând...

Îşi aşeză soţia pe scaun, trase scaunul spre spate şi-o sărută... Că şi el ştia "mişcări de tango", la o adică - dar le "adapta", să nu fie chiar de tango! Şi-acum o privea lung... Ana râdea, roşie ca racul în obraji... Reaşeză scaunul pe toate picioarele şi se aşeză lângă ea. Iar Diamant veni şi-i şopti la ureche:

- Pot să aduc şi eu doi invitaţi la petrecerea ta?

Poftim?

- Invitate, de fapt. Mă laşi?

Două? Da' pe cine voia să aducă? Şi de ce tocmai aici? Şi de ce nu le adusese încă de dimineaţă? Nu înţelegea nimic! Se ridică şi-l trase spre corturi:

- Detaliază.

Diamant tăcea. Se opri şi-l electrocută scurt:

- Detaliază! Cu nume!

- ... Pot să le aduc pe Perla şi Didonia?

Cee? Se încruntă în secunda doi:

- Ce să caute Didonia aici, mă?

- Didonia e mama mea. De la Crăciun încoace, a rămas doar mama mea.

Hm; procesa informaţia, dezlega şarada... Într-adevăr, neamul Manolache avea prostul obicei de-a uita de oameni. Că uitaseră, vorba aia, şi de ziua Anei! Darămite de ghicitoarea care fusese, cândva, cumnata "marelui" nea Ioan! Diamant adăugă:

- De când a dezlegat-o pe Ana, n-a mai fost florărească. Şi-am făcut Crăciunul cu ea. Am descoperit că şi ea vrea acum să fie mama mea... Lucrurile s-au schimbat mult.

- ... Şi de ce nu mi-ai spus?

- Pentru că ai stat mai mult prin Franţa; iar afacerile ştii bine că s-au precipitat. Ai fost preocupat de Ana; te-am lăsat să-ţi aranjezi apele, să-ţi rezolvi problemele, să-ţi faci calculele... Şi te rog eu mult să nu mă refuzi. Pentru mine, e foarte important să vină amândouă.

Împinse mâinile în buzunare şi îngustă ochii:

- Serios? Da' de ce?

- Am un plan; şi nu-l pot face fără ele.

Avea el un plan!

- Ce plan?

- Un plan. În care eşti şi tu, dar pe care ţi-l zic mai târziu.

- Măi Diamante, tu chiar vrei să mănânci bătaie!

Vărul lui îl privi lung... şi deveni extrem de serios:

- După ce le văd pe amândouă aici, la masă, te iau deoparte şi-ţi dau ţie cel mai important rol din planul meu.

Măi, da' ce serios se făcuse deodată! Zâmbi şi-l înghionti în glumă:

- Nu te agita, vărule! Că n-ai de ce! Trimite elicopteru' după ele.

- Nu, că sunt femei bătrâne - le stă inima dacă le urc în "fâlfâitoare".

- Atunci ocupă-te cum ştii tu. Da' să nu te pună necuratu' să uiţi să-mi dai rolu' ăla! Auzi?

- Aud. Stai liniştit - că fără tine nu se face nimic.

Aprobă şi reveni spre masă. Se aducea friptura. Se grăbea... Şi uite că se grăbea degeaba - că bulibaşa pornise spre el şi-l privea drept... Se opri deci şi-şi aprinse o ţigară. Şi-l privi lung, întrebător.

- Măi Ştefane, acu' tu să nu te superi pe mine...

Avea motiv să se supere?

- Că eşti ca şi băiatu' meu, ca să zic aşa. Că ce-ai făcut tu pentru noi, nimeni n-ar fi făcut!

- Lasă, bre; lasă chestia aia. Zi-i, că nu mă supăr.

- ... Eu îl ştiu pe taică-tu. El ce părere are de aşa mândreţe de noră?

Adio friptură - tocmai îi rămăsese-n gât! Dar mască repede noua stare de spirit şi suflă fumul:

- E cam supărat pe ea. Că a venit atunci cu neamu' ăluia, să ceară *stabor*.

- Şi ce era să facă, mă?! Era neamu' lu bărba-su! Socră-su o luase cu ei - nu ceruse ea să vină!

- Ştiu, bre, şi ştie şi el. Da' le răsuceşte până pică cum vrea el. Şi-acum vrea să fie supărat. Îl las să fie supărat...

- Da' nu-i bine, Ştefane!

- Ştiu. Şi-a dat cuvântul că-i trece până la Crăciun; aştept deci să-i treacă!

Bulibaşa îl privea lung şi nu înţelegea cum de accepta aşa un "afront"... El nu voia să-i spună, că era problema lui personală şi "n-o împărţea" decât cu neamul lui...

- ... Eu pot să te ajut cu ceva? Crezi că e o idee bună să-l sun?

- Nu; în nici un caz! Că azi nu joc în şatra lui - şi-i creşte tensiunea dacă află.

- ... Mă, zi-mi cum să te-ajut!

- N-ai cum, bre! Lasă-mă să joc şi să fiu fericit - altceva nu poţi să-mi faci.

Fu luat pe după umeri:

- Auzi, mă?... Da' frumoasă e, mă!

Aprobă, zâmbind tainic...

- Când râde ea, parcă se luminează masa aia, mă!

- Când stătea cu florarul, nu se lumina nimic. Nu era păcat s-o las să se ofilească lângă el?

- Mare şmecher eşti, măi Ştefane!

- Sunt! Că o fac să strălucească... şi uite-mă! Îmi întoarce "tratăţia"!

- Să ştii tu că ţi-o întoarce! Mă uit la tine şi te văd cu adevărat fericit!

- Sunt cu adevărat fericit.

- Dacă pot să te-ajut vreodată cu taică-tu, să-mi zici! Mă suni - şi eu fac ce-mi zici tu să fac! Ai înţeles?

- Da, bre.

- Aşa. Bun! Hai să mâncăm, că mi s-au lungit urechile de poftă!

În sfârşit, reuşi să se aşeze lângă soţia lui. Se concentra asupra farfuriei, că se gândea...

În şatra asta se ascunsese, după ce o dusese pe Ana în parcarea de la Metro. La vremea aia, fusese "cantonată" la Săftica; şi-l ascunsese bulibaşa în cortul lui. Avusese deci tot timpul din lume să-şi povestească oful... Şi-apoi venise Grasu val-vârtej, cu motorul; el se dusese în şatră, Grasu rămăsese şi îi spusese amănuntele pe care el le omisese...

N-avea cu ce să-l ajute. Nici n-avea rost să încerce s-o facă! Avea o convenţie cu tatăl lui: coroană, contra nevastă cu salbă la gât. Nu putea decât să aştepte luna decembrie... şi să-şi amintească mereu că Dumnezeu avea 6 miliarde de oameni pe cap, plus restul vieţuitoarelor mari şi mici şi încălzirea globală! Aşa că visul lui avea o şansă să se materializeze la termen.

Ana-Maria

Cafeluţa era delicioasă. Era dulce ca un sirop; iar ea n-o refuza, că începuse să cam caşte...

Cine mai venea?... Ăla era un BMW din "suită"; Diamant îl trimisese undeva, cu treburi probabil, şi-acum se întorsese... Oare pe cine mai adusese? Aştepta...

Aoleu! Aoleu, măiculiţă Doamne, pe cine adusese BMW-ul ăla!

... Nuu, nu vedea ea bine până acolo! Nu se putea! Cea din dreapta era Perla! Dar cea din stânga nu putea să fie ţaţa Dida... Că vorbeau de mama focului şi nu se păruiau - râdeau...

Şi-acum se ridică uşurel - unul dintre băieţi scosese o sacoşă din portbagaj, i-o dăduse Perlei, iar ele... se luaseră de braţ! Şi veneau direct spre ea! Şi râdeau, de parcă erau cele mai bune prietene!

"Diamante, Diamante; când oi pune gheara pe tine, o să-ţi fac urechi de elf! Că n-ai scos un cuvinţel!" Se apropia de ele... Ţaţa Dida o sorbea din priviri... Mai avea cam zece metri, când Perla exclamă:

- Ia uite ce fată frumoasă, făi Didonie!

- Frumoasă şi fericită, Perlo! Că uite-o cum luminează-n jurul ei!

Se repezi direct la ele şi le îmbrăţişă pe amândouă! Şi-şi impunea să nu plângă...

- Ano, n-ai voie să plângi!

Nega repede-repede, că Perla ştia ce ştia când spunea asta... Şi şopti, cu vocea gâtuită de emoţie:

- Mi-a fost dor de voi!

- Da' nouă, ce dor ne-a fost de tine!

Serios? O privi lung... Ţaţa Dida începu să râdă:

- Că ţi-am întins zilnic cărţile; şi ştiam tot ce faci, şi muream că nu-ţi văd faţa când îţi face surprize!

Acum era răutăcioasă! O prinseră amândouă de mâini, iar Perla se grăbi să-i admire inelul:

- Ia! Dă să văd! Că urâciosu' de bărbată-tu ni l-a fluturat pe la nas de la distanţă, aşa...

Ţaţa Dida venea să vadă şi ea... Perla îi şopti la ureche:

- Salba e şi mai şi! Da' o s-o vezi tu... Anu' ăsta o vezi sigur! Că la ce coroană o să-i dai tu în decembrie... mamă-mamă!

Zâmbi slab:

- Coroana apare-n cărţi?

- Bineînţeles!

- ... Şi o să fie bine?

- O să fie foarte bine şi foarte bleu, făi Ano!

Perla şoptise cuvintele alea cu atâta bucurie-n glas, că acum ştia că nu mai avea de ce să se îngrijoreze! Ţaţa Dida rosti complice:

- Confirm spusele Perlei mele...

I-auzi-o! Le luă de mână şi le trase spre masă:

- Haideţi! Da' mi se pare mie, sau aţi venit împreună?

- Păi, nu ţi se pare. Şi nu ţi se pare că suntem prietene bune...

Clătina capul, râzând... Ştefan le ieşi în întâmpinare:

- Bine-aţi venit!

Le împinse pe amândouă la îmbrăţişat; şi-apoi porni în urma lor, că trebuia să se dezmeticească şi să se obişnuiască cu faptul că făcuseră ele ce făcuseră şi erau prietene acum...

... Făcuseră? Ele? Hm... Diamant era un actor excepţional... de vreme ce imaginea asta era "capodopera" lui... Că le voise pe amândouă - şi făcuse el ce făcuse ca să le aibă pe amândouă...

Ţaţa Dida îi va spune ce mai face neamul Manolache. Spera să n-o facă; dar o s-o facă. Asta e! O s-o lase să vorbească şi-o să uite totul în secunda doi! Şi gata!

Ştefan le aşeză în faţa lor la masă. Şi-apoi o prinse pe ea de mijloc şi-i fură un sărut:

- Invitatele lui Diamant. Are el un plan, pe care mi-l spune mai târziu.

- E evident că toţi încearcă să scoată din noi doi nişte oameni extrem de răbdători...

Râdea şi el... Se aşezau. Iar Diamant alerga acum spre masă... Se opri între ele - şi le pupă pe amândouă "cu ţoc" pe obraz:

- Săru' mâna! Săru' mâna!

- Să trăieşti. Ia, ţine!

Sacoşa trecu din mâna Perlei în cea a lui Diamant. Iar tânărul porni grăbit spre Mercedes. I se părea un pic preocupat... Ştefan începu să râdă:

- Mai are rost să vă spun ce sărbătorim aici de zor?

Negau amândouă şi zâmbeau "zmeieşte"... că ele ştiau şi culoarea, da' lui nu i-o ziceau...

- Şi, ia zi-i, Perlo; ce plan are văr-miu în minte?

- Păi nu ţi l-a zis?

- Nu.

- Ai răbdare atunci - că-ţi zice el!

- Perlo, te spun lu' mama!

- N-ai vrea să te spun eu, aşa că lasă...

Mai avea puţin şi se înneca de râs... iar ţaţa Dida o privea lung şi zâmbea agale, de parcă îşi simţea sufletul împlinit şi mulţumit constatând că nu se înşelase în octombrie trecut... Ştefan insistă:

- Perlo, spune-mi! Că mie-mi dă cel mai important rol din el!

- Aa, stai liniştit; că rolu' ăsta îţi vine mănuşă!

- Tuşico, de ce faci matale de-astea?

- Ete, pentru că n-am voie să-ţi spun! Şi pentru că nu vrei să ştii ce culoare de perdele trebuie să cumperi la Cannes în camera lu' ăla micu'! De-asta! Eşti pedepsit, tinere!

Aoleu! Îi stricase toată buna-dispoziţie! Numai că Ştefan râdea:

- Bine, tuşico; nu-mi spune!

- Şi ca să nu te superi foarte tare pe mine, îţi spun altceva. Când te-or suna ai tăi, poţi să le spui că ai venit aici pentru că te-a cooptat văr-tu în planul lui. Şi scapi de urecheală.

- Păi oricum aşa ziceam!

Ternipe "reintra în pâine", că făcuseră o pauză scurtă... Iar Perla se întoarse spre lăutari:

- Mă, ăştia nu-s ungurii tăi?

- Ba chiar ei!

- Apăi tu, Ştefane, când le faci, le faci intergalactice - nu tencurci!

- Unu-i regele aurarilor! Numai ale lui pot să iasă chiar atât de intergalactice!

- Asta aşa-i. Şi cum ai şi regină pe măsură, iar voi aţi mâncat deja, ia arătaţi-mi voi mie cum joacă capetele încoronate... Ca să am ce să zic mâine, "la raport"!

Ştefan se aplecă spre ea:

- Vrei să dansezi acum, sau mai stăm puţin?

- Acum! Hai!

Că presimţea un început lent şi-un sfârşit de-ăla iute-iute!

Ştefan

Didonia îi invitase pe amândoi să le spună cum petrecuse ea Crăciunul. El ştia; presupunea, de fapt. Aşa că refuzase invitaţia. O lăsase pe Ana să asculte şi-acum fuma o ţigară. Privea poiana...

Era foarte mulţumit de petrecerea lui. Ieşise "super"! Toată şatra era "fericită"; al doilea rând de şpriţuri tocmai se terminase, şi se simţea în aer izul parfumat al celei de-a doua ture de cafea... Dansau, mâncau, vorbeau, râdeau...

Iar el mâncase şi băuse cu măsură. Şi jucase "pân' la loc comanda". Se simţea fericit - că-şi făcuse plăcerea şi anunţase tot mapamondul că va fi tătic! Mătuşa lui îi întinsese cărţile; văzuse în ele "numai de bine". Şi Didonia văzuse la fel - că râdeau şi erau foarte fericite amândouă când îl priveau. Ele ştiau şi culoarea... iar el o presimţea - şi nu voia să presimtă nimic...

Important era că ambele ghicitoare văzuseră naşterea de la final. Şi coroana sănătoasă şi frumoasă. Mai mult de-atât, nu voia să ştie.

Scaunul se trase scurt iar vărul lui zâmbi:

- Am venit cu planu'.

- Te ascult.

Tăcea... Îl privi lung:

- Zici, sau mă mai fierbi câteva ore?

Ochii albaştri deveniră foarte serioşi; vărul lui zâmbi slab, ciudat, şi-i întinse o eşarfă multicoloră de mătase:

- A venit timpul, vere.

Înlemni, privindu-l lung şi realizând că-i înţelesese foarte bine cuvintele... Iar el habar n-avea despre cine era vorba, deşi Diamant era vărul lui şi îi plăcea să creadă că avusese întotdeauna mare grijă de el...

Şi ia uite de ce trebuiau să fie aici şi Perla, şi Didonia! El va juca rolul tatălui lui Diamant! El avea, într-adevăr, cel mai important rol din planul ăla. Putea spune că avea deja emoţii...

Se aplecă şi-şi şopti întrebarea:

- "Ţi-ai făcut temele" până la capăt?

- Bineînţeles. Ca la carte.

- Şi pe cine vrei să-ţi peţesc?

- Momentan, pe nimeni.

Poftim? Vărul lui îşi apucă vesta şi-o scuturâ scurt:

- Spune-i bulibaşei că vrei să-l vezi pe Azur, băiatu' lu' Safira.

Măiculiţă, Doamne! Diamant avea un copil cu Safira! Şi voia să anunţe toată şatra că era al lui!

Sări în picioare, înşfăcă ţigările şi se grăbi să se îndepărteze de masă. Că o să se termine cu sânge...

... Probabil că nici unul din şatra aia nu ştia că Azur era copilul lui Diamant. Safira fusese domnişoară, acu' trei ani. Piciul ei avea... Avea cam doi anişori, "după ochi". Adică vărul lui "o ochise", îi cam dăduse târcoale... Şi-acum voia să-l recunoască în faţa tuturor! Uitând că asemenea afronturi nu se "ştergeau" cu generaţiile! Diamant voia să moară-n seara asta! Şi trecuseră trei ani de când o necinstise - iar el nu scosese un cuvânt!

Gata! Avea nevoie de amănunte, ca să ia decizia corectă! Că dacă făcea o criză de nervi, copilul nu dispărea ca prin minune! Diamant trebuia să-i dea explicaţiile - că numai el le ştia. De vreme ce vărul lui era viu şi nevătămat azi, aici, în şatră, făcuse el ceva "să dreagă busuiocul" cel puţin cu bulibaşa şi părinţii ei! Iar el trebuia s-o scoată cumva la capăt şi să scape toţi basma curată. Aşa că îşi aprinse o ţigară... Şi mârâi printre dinţi:

- Bulibaşa ştie?

- Da.

- Şi taică-su?

- Dacă nu ştia, crezi că mai juca Safira azi lângă foc? Iar eu mai eram bine mersi p'-aici?

... Păi bine că măcar ei ştiau! Dar... Se întoarse spre el:

- Auzi, mă? Da' cum dracu' de nu ţi-au luat gâtu', mă? Trei ani - şi-ncă nu ţi-au plătit-o?! Nu pot să cred!

- Am venit la ei şi am fost sincer. Şi le-am explicat ce s-a întâmplat şi ce-o să se întâmple. Şi de ce lucrurile trebuie să mai aştepte, înainte să se întâmple. Am întreţinut-o regeşte, pe ea şi pe băiat; am fost discret, că nici unul nu bănuieşte nimic p'-aici...

- ... Bă...

Nu-i venea să creadă! Bulibaşa, ca bulibaşa - da' tatăl lu' Safira? Care Safira n-avea mai mult de 17-18 ani? Se întoarse şi-o privi lung...

În urmă cu trei ani, bulibaşa i-o arătase lui pe Safira, la petrecerea cu care "îşi marcase" câştigarea marii bătălii şi salvarea şatrei. Ziua aia fusese "o nebunie"...

Dis-de-dimineaţă, îl sunase unul din băieţii lui de încredere, plângând, că unii vor să-i dea foc la şatră. Iar el venise cu oamenii şi făcuse iureş; apoi, la prânz, porcii se răsuciseră în frigări... Iar seara, printre aburii de vin şi flăcările focului, degetul bulibaşei arătase spre Safira - de departe, cea mai frumuşică ţigăncuşă din şatra aia. Şi-l anunţase că fetiţa aia era "aşa cum trebuie să fie". El scosese portactul şi i-o arătase pe Rubina, nevasta promisă dar nemăritată încă; iar bulibaşa nu mai spusese nimic. Pesemne că ăla fusese momentul când ochii lui Diamant urmaseră direcţia degetului bulibaşei...

În fine! Partea aia era "strict istorie"! Pe el viitorul îl îngrijora! Se grăbi să se asigure că Diamant ştia care puteau fi consecinţele unui asemenea plan:

- Eşti sigur că nu iese iureş?

- N-are de ce.

- Vărule, azi sunt în pantofi!

- Iar băieţii sunt în gardă! Vrei să faci asta pentru mine? Sau o rog pe una dintre mamele mele s-o facă?

La naiba! Diamant avea perfectă dreptate! Că n-avea pe lumea asta decât două mame şi-un văr diliu, interlop sadea, care acu' nu mai putea de frică! Aruncă ţigara şi porni spre grupul în care dansa Safira:

- Pe-asta o faci cum ţi-o organizez eu - că ştiu mai bine decât tine cum "funcţionează" bulibaşa. Iar lu' ta-su îi e frică de mine, nu de tine. Du-te şi spune-i Anei să nu se sperie, orice-ar fi.

Paşii se îndepărtau în fugă... El se apropia de ele... O prinse pe sora Safirei de braţ şi-o electrocută cu seriozitate:

- Vino cu mine.

Tânăra nu comenta - că tocmai fusese electrocutată! În mintea ei, făcuse o greşeală impardonabilă - şi-şi căuta cuvintele ca să-i ceară iertare! Safira nu suspecta nimic - rămăsese să joace lângă foc. Iar el tocmai îi făcea unuia din oamenii lui semn să-i aducă o pocnitoare şi să-i alerteze discret pe ceilalţi.

Ana-Maria

Gata. Aici era perfect! Se opri şi-o mai îmbrăţişă o dată:

- Ţaţă Dido, nici nu ştii matale ce dor mi-a fost de tine!

- Tu nu ştii cât am plâns eu după tine!

Cum? O privi lung... Într-adevăr bătrâna era un pic tristă:

- Că tu erai singura care mă mai sunai, în ultimul timp. Ştiu că n-aveai când să treci să mă vezi; dar măcar mă sunai! Ei îşi aminteau de mine doar când voiau să ştie ce zic cărţile; în rest, nu-i interesa dacă mai trăiam sau nu. Da'-n schimb au ştiut să mă sune-n noaptea aia şi să urle la mine, că te-am dezlegat şi le-am distrus copilu'!

O strânse uşor în braţe:

- Iar după ce-am ajuns la Cannes nu te-am mai sunat nici eu...

- Stai liniştită, Anuţo. Ştiu că tu te-ai mai gândit la mine - chiar şi numai când îţi aminteai de caseta aia înregistrată de Nina! Şi să ştii că nici n-am suferit prea mult; că de Crăciun a sunat soneria - şi m-am pomenit cu Diamant că intră cu o cutie mare-n braţe. Şi a organizat aşa un Crăciun frumos... Atunci mi-am dat seama că greşeam. Şi-am scos telefonu' din priză. Şi nu m-a mai interesat dacă m-au sunat sau nu. Presupun că nu, că a doua zi l-am băgat la loc şi n-au insistat...

Da? Chiar aşa? O "aruncaseră", când nu le mai fusese de folos?

- Da' eu nu sunt tristă, să ştii! Eu sunt bucuroasă! Că am pierdut un neam, dar am câştigat un băiat bucăţică ruptă din taică-su!

Oof, Doamne! Încerca să râdă, bătrâna din faţa ei; dar ochii îi erau plini de lacrimi! Arătă undeva spre petrecere, încercând să schimbe cumva subiectul:

- Şi-un ditamai rege al aurarilor! Ţaţă Dido, dacă nu erai matale, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat! Că n-aş fi reuşit să mă schimb, fără caseta aia!

- Ba te-ai fi schimbat până la urmă.

- Ţaţă, nu mă contrazice! Că sunt regină acum!

- Şi ce regină straşnică eşti! Şi ce fericit îl faci pe rege...

Ridică mirată sprâncenele... Chiar aşa?

- Ştefan e complet schimbat. Eu nu l-am mai văzut din octombrie; de când l-am invitat la mine, să-i întind cărţile şi să-i spun un secret. Atunci era un bărbat straşnic care purta măşti - îşi calcula fiecare reacţie şi-şi masca şi furia, şi tristeţea. Acum e un bărbat straşnic care-şi trăieşte fericirea la maximum şi-şi soarbe femeia din priviri. Că te iubeşte cum nici nu gândeşti tu că te-ar putea iubi cineva!

Roşi uşor şi şopti:

- Ţaţă, ştii că uneori mă uit aşa la el şi simt că mă doare aici? Că-l iubesc aşa de mult, că mă doare sufletu'? Şi-atunci aş vrea să-i spun cât de mult îl iubesc - şi nu pot să deschid gura!

Ţaţa Dida aproba şi zâmbea...

- Ţaţă, eu simt că regele şi regina aurarilor or să moară de bătrâneţe, mult după ce li se-nsoară nepoţii!

- Dacă o să aveţi grijă de voi şi de familia voastră, aşa o să fie. Să nu se-ntâmple vreodată să uitaţi unul de celălalt. Să nu uitaţi să vă faceţi reciproc fericiţi şi să vă ţineţi de mână - şi la bine, şi la rău. Să vă sfătuiţi înainte să decideţi. Şi să nu ieşiţi niciodată din regulile cu care vă conduceţi regatul. Că le-am aflat şi eu - şi-s reguli tare bune.

Aprobă, iar Perla strigă de la masă:

- Fetelor, veniţi repede!

Aoleu! Da' ce se întâmplase? Se întoarse... Nu se întâmplase nimic! Numai că ţaţa Dida o prinse de braţ şi-o trase repede-repede... Diamant îi trase scaunul şi-o aşeză la masă. Şi-i şopti la ureche:

- Orice-ar fi, să nu te sperii! Că "e de bine"!

Da' ce se întâmplase? Ce se va întâmpla? Vărul soţului ei ocolea masa uşurel, ca într-o plimbare; şi-acum aştepta... Ştefan! Unde era Ştefan? O prinse pe Perla de braţ:

- Unde-i Ştefan?

Urmări indicaţia degetului... Da' ce făcea la corturi? Ce se întâmplase?

- Linişteşte-te. Că "e de bine".

Acum ţaţa Dida o trăgea spre ea:

- Fii atentă la ceea ce se întâmplă. Şi aminteşte-ţi caseta de la Nina. Şi râzi - că "e de bine"! E foarte frumos! N-ai mai văzut niciodată aşa ceva... şi cine ştie când o să mai vezi!

OK! O să fie atentă şi-o să-şi amintească discuţia aia de demult...

Uite-l pe Ştefan! Tocmai ieşise şi... Şi aia cine era? S-ar fi încruntat, dacă n-ar fi fost la masă, la vreo doi metri de bulibaşă! Îi privea cu ochi atenţi... Tânăra ţinea de mânuţă un copil... Prinse braţul Perlei:

- Al cui e?

Iar Perla chicoti, extrem de veselă:

- Ai răbdare şi-o să vezi!

Bine! O să aibă răbdare şi n-o să se sperie!

Veneau spre masă - spre bulibaşă. Soţul ei îl privea lung, serios; bărbatul de la masă îl privea la fel de serios. Devenea şi ea serioasă - că Diamant o atenţionase să nu se sperie, iar soţului ei tocmai "îi crescuse" un pistol la curea...

Diamant fluieră scurt; lăutarii se opriră. Se opri şi murmurul, că toţi se întorseseră spre mese... Ştefan luă copilul şi-l urcă în picioare pe masă - chiar în faţa bulibaşei! Şi făcu un pas în spate...

- Azure!

Tânăra din spatele bătrânelor ţipase - şi se repezise acum să ajungă la micuţul ciufulit! Dar Ştefan întinse mâna şi-o opri. Şi-l văzu pe Diamant oprindu-se în faţa mesei, zâmbind, privindu-l lung pe pici... Dând uşor din cap, de parcă se minuna de aşa băieţel frumos ca o fetiţă... Şoapta din spatele ei o făcu să tresară:

- Aoleu! Al lu' Ştefan e!

Dădu să se întoarcă şi s-o certe: da' nu văzuse că Ştefan se dăduse-n spate? Se opri însă; pentru că tocmai înţelesese...

Îşi acoperi gura cu palmele şi începu să râdă - ia uite! Ea voise musai să se ocupe Diamant de pomii ei fructiferi tocmai ca să-i cultive simţul patern! Şi uite-l ce calm era - parcă nu mâncase nimic cu usturoi azi! Bărbatul din faţa ei scutură umerii şi-şi scoase vesta. Şi se apropie de pici.

... Şi afurisită treaba aia, că piciul parcă ştia - întindea mâinile să fie îmbrăcat...

Pălăria lui Diamant sfârşi pe capul copilului. Şi-l văzu aşezându-l în palmă exact cum o aşează Ştefan pe Florentina! Şi-acum îl ridicase sus-sus şi-l plimba să-l arate prin faţa ţiganilor strânşi roată... Şi-apoi îl puse iar pe masă. Abia acum reuşi să-l vadă şi ea bine din faţă. Şi reacţionă, în şoaptă:

- Ptiu-ptiu, să nu te deochi!

Că avea ochii lu' taică-su, albaştri ca cerul... Iar taică-su, Diamant, făcu un pas spre bulibaşă şi, fără un cuvânt, scoase din buzunar... o salbă! Şi-o puse, hotărât, pe masă în faţa lui!

O secundă de tăcere... Două secunde... Nimeni nu mai respira în şatră, nici chiar ea... Bulibaşa se ridică şi răcni din toate puterile:

- Aduceţi o sticlă de coniac! Şi chemaţi-i pe părinţii Safirei!

Şatra izbucni în urale; iar tânăra pe care Ştefan o oprise să ajungă la prichindel se înmuie scurt şi pică lată-n iarbă!

Sări în picioare şi dădu să se repeadă la ea; iar soţul ei îi observă imediat reacţia, se întoarse... şi începu să râdă!

"Ştefane, ai înnebunit? Dă-i cu apă! Adă sărurile! Nu râde!"

Perla se ridică imediat şi luă băieţelul de pe masă. Şi începu să-l pupe bine-bine - că era bunică! OK, piciul era bine! Maică-sa o îngrijora pe ea acum! Toate femeile se repeziseră la ea - care cu palmele, care cu paharele cu apă... Iar biata tânără părea că se dezmeticeşte uşurel... Ştefan îi ieşi în întâmpinare bărbatului care aducea sticla; Diamant se apropie de Safira, iar şatra tăcu din nou... Îl văzură cu toţii lăsându-se lângă ea şi ridicând-o pe-un braţ şi-i auziră clar cuvintele:

- Fă, scoală! Că am venit să te iau - şi de data asta nu te mai las

să scapi!

Aoleu, ce scandal făceau oamenii ăia! Da' ce era cu ei? Că parcă-l certau, nu-l felicitau! Ţaţa Dida o prinse de braţ şi-o trase spre ea:

- Joacă teatru, că nu vor s-o dea. Că nu sunt de acord s-o ia el. Aşa se face; că urmează negocierea. Ia, uite ce face Ştefan!

Soţul ei punea sticla pe masă. Şi scotea din buzunar un fel de eşarfă, colorată isteric. Îmbrăca sticla... Şi-acum lua salba şi-o aşeza pe sticlă ca pe-un suport...

Ceea ce vedea ea acum semăna un pic cu povestirile lui Florentin. Că el se dusese cu neamul lui la fiecare "negociere" de-asta - ea stătuse acasă, că avusese "interzis"! În fine; nu mai conta acum. Nu voia să se încrunte. Era atentă la soţul ei, la Diamant, la bulibaşă, la biata Safira care reuşise abia acum "să se adune" din iarbă... Perla întinse mâna spre corturi; părinţii Safirei veneau într-un suflu, albaştri-n obraji ca mănăstirea Voroneţ şi speriaţi pân' la Dumnezeu... Bulibaşa le făcu semn să se aşeze lângă el. O voce din şatră ţipă tare:

- Nu i-o da, bre!
- Nu-i de nasu' ei!
- N-o da!

Era evident că jucau teatru - că zbierau cu "Nu", da' rânjeau toţi ca la balamuc! Dacă aşa se făcea... Perla o trase spre ea acum:

- Stai să vezi ce-o să iasă! Diamant le-a trimis alor ei un bileţel, să nu zică "Da" până nu văd toată sacoşa răsturnată pe masă; da' cred că Ştefan nu ştie asta...

"Nu ştie; da' pe mine m-a purtat pe braţe de trei ori şi-a nimerit fix citirea cântarului! Sacoşa aia nu e un mister pentru el!" Prefera să tacă - încerca să fie atentă la toată lumea deodată...

Ştefan se cam încruntase şi se uita roată peste şatră, peste oamenii care spuneau "Nu"; dar şi el juca teatru. Că-l ştia bine - şi-i vedea strălucirea din ochi... Bulibaşa ridică mâna şi "tună":

- Linişte, mă!

Era linişte. Erau toţi acolo, lângă masă. Chiar şi lăutarii veniseră să-l vadă pe regele aurarilor peţind-o pe Safira pentru Diamant! Soţul ei se apropie de masă, urmat de Diamant:

- Diamant, vărul meu, vrea s-o ia pe Safira.

În momentul ăla, izbucniră toţi în răcnete dezaprobatoare. Pe care Ştefan parcă nici nu le auzi:

- Şi nu plecăm de-aici până nu ne-o daţi.

Alte răcnete. Tot dezaprobatoare. Era ciudat, că mai toţi erau pilţi bine şi rânjeau fericiţi - da' ziceau că "nu"... Diamant se aşezase; regele aurarilor doar pusese piciorul stâng pe scaun. Şi îşi aprindea tacticos o ţigară... După care băgă mâna în sacoşă. Îl văzu punând în faţa tatălui Safirei trei lingouri:

- Şi de-acum încolo negociem.

Şatra îl îndemna pe tatăl tinerei să spună "Nu". Tatăl ei tare-ar fi vrut să spună "Da"... că fata lui nu era Luminiţa Manolache, să roşească prompt cearceafu' peste cinci minute. Şi-avea şi-un băiat - cu Diamant, ce-i drept -, dar era mamă! După câteva secunde de gândire, bărbatul clătină scurt capul. Iar Ştefan mai scoase două lingouri. Ea le privea şi "aprecia" că aveau cam 100 de grame fiecare...

Mama Safirei îşi acoperi faţa cu palmele. Tatăl ei însă se părea că-şi învăţase replica - negă din nou. Un nou lingou sfârşi pe masă:

- Da.
- Nu.

Şi încă unul:

- Da.
- Nu.
- Bulibaşă, cheam-o pe Safira! Şi să vină cu Azur!
- Safiro! Veniţi încoace amândoi!

Tânăra se apropie, cu băieţelul în braţe. Ştefan se întoarse şi-o privi lung... Şi porni spre ea. Ea "studia" firele de iarbă - că de-acolo, de la masă, i se vedea foarte bine creştetul capului... Ia uite-l ce făcea! Se învârtea în jurul ei şi-o "evalua"! Aoleu! Să fi fost ea în locul Safirei, îi plesnea capu'-n două cu pantofu' şi pe urmă leşina de la atâta adrenalină! Tânără însă rezista în faţa evaluării, că ştia ce ştia... Că avea un copil cu peţitorul - şi tot împreună sfârşeau... Soţul ei reveni la masă şi mai scoase un lingou:

- Da.

Şatra urla că "Nu"! Se încinseseră rău - vinul, căldura, atitudinea peţitorului şi scena în sine îi cam urcase "pe val", şi-acum se dezlănţuiseră... Iar tatăl ei anunţă imediat, scurt:

- Nu.

Ştefan stinse ţigara, scoase pistolul şi trase un foc în aer. Şi era linişte din nou în jurul focului... Soţul ei nu ridică tonul:

- Şi dacă mai măcăne vreunu', vă leg colet la juma' de kilometru de masa asta!

Evident, îi dezmeticise şi-i redusese la tăcere; acum, Ştefan se aşeza şi-şi aprindea altă ţigară... Şi ordona:

- Safiro! Vino-ncoa!

Iar ea venea fuguţa!

- Fă! Tu-l vrei pe Diamantu' meu?

Tăcere... Bulibaşa interveni:

- Răspunde, fato; tu îl vrei?
- Da.

Un miorlăit speriat - şi sincer... Ştefan o privea lung, serios:

- Păi dacă-l vrei, jură-te pe copilaşu' tău că-l respecţi până la moarte şi nu-i ieşi din cuvânt!
- Mă jur!
- Jură-te că nu-ţi bagi nasu' în afacerile lui!
- Mă jur!
- Jură-te că îi umpli casa cu copii!

Aha! Observă un zâmbet şters pe buzele ei:

- Mă jur!
- Dacă-ţi calci jurământu', vin după tine şi-ţi iau gâtu'. Ai înţeles?

Safira ridică privirea şi-l asigură pe Ştefan că pricepuse ce voise să-i transmită... şi adăugă, pe un ton ceva mai ferm:

- Da. Dacă-mi calc jurământu', n-ai de ce să mă cauţi - că vin eu la tine.

Ştefan se ridică. Băgă mâna în sacoşă şi mai puse un lingou. Şi nu mai aşteptă răspunsul tatălui ei; scoase şi-al zecelea lingou şi-l puse "moţ" peste toate celelalte. Şi...

Şi rămase cu gura căscată - că soţul ei "decartă" cu gesturi scurte, din buzunarele interioare ale vestei, trei pachete de bancnote româneşti şi-un pachet de euro. Şi mută paharul cu vin din faţa lui, în faţa tatălui Safirei:

- Iar de dimineaţă Safira şi Azur pleacă cu Diamant.

Tăcere... de parcă amuţise şi vântul...

După câteva secunde de uimire, bărbatul luă paharul şi-l dădu pe gât dintr-o suflare! Ştefan întinse mâna spre el; el ţâşni în picioare şi strânse cu ambele mâini mâna soţului ei.

Răsuflă şi ea uşurată...

"Hai; nu mai zbieraţi p'-aici? Aa, nu mai aveţi glas! Că v-a dat regele meu cu tălpile spre cer!" Tăceau... Ştefan se întoarse spre sticlă; moment în care mama Safirei sări de la masă şi se repezi să-l ia pe Azur din braţele fiicei ei. Ştefan scoase salba şi se întoarse spre Safira. Şi îi spuse ceva, în şoaptă...

Ştefan

O privi lung... Şopti:

- Fă! Să nu-ţi calci jurământu'! Că-l bagi în mormânt! Dacă nu poţi să-ţi ţii jurământu', spune acu'!
- Am să-l ţin!

Nu-l minţea, deşi n-o electrocuta; el doar o ruga, din priviri, să aibă destulă minte ca să nu-l bage pe Diamant în mormânt...

Nu. El avea încredere în primul rând în Diamant. Totuşi, reuşise să fugă de ceremonia asta trei ani - şi mai fugea încă treizeci, dacă nu se hotăra brusc să toarne un kilogram de detergent peste toată nebunia din neamul lor! Şi n-o lua pe Safira pentru că avea un copil cu ea; n-o lua nici pentru că o iubea de i se tăia respiraţia. O lua pentru că

tânăra aceea era aşa cum voia el să fie; aşa cum avea el nevoie să fie. Şi pentru că-i venise şi lui timpul. Şi-atunci...

Şi-atunci făcu un pas spre ea şi-i puse salba la gât.

Ana-Maria

Tresări serios - mama Safirei bufni în plâns. Un plâns nervos, în care râdea şi plângea "în rafale", la intervale de două-trei secunde. Bulibaşa luă sticla cu coniac, se ridică şi i-o dădu lui Ştefan. Care-o desfăcu dintr-o mişcare, bău o înghiţitură şi i-o dădu tatălui Safirei. Care făcu exact acelaşi lucru. Urletele se dezlănţuiră în poiană; urma bulibaşa... Iar sticla porni "la plimbare" din mână-n mână. Şi-acum Ştefan o strângea în braţe pe Safira. Zâmbea soţul ei - semn că-i plăcea aşa cumnată...

Bulibaşa ridică puţin tonul:

- Ştefane! Mai fă poc o dată! Că eu am ultimul cuvânt!

Aoleu! Da' ce mai urma? Soţul ei mai trase un foc în aer. Bulibaşa se ridică:

- Sunt de acord ca Safira şi Azur să plece de dimineaţă cu Diamant. Da' numai dacă se iau acum!

Tii... Straşnic bulibaşă! Cât pe ce să-şi spună ei însăşi, ca un fel de concluzie, că... bulibaşa "avea cap de bulibaşă"! Euforia aia generală o cam zăpăcise...

- Mâncare e, băutură e, iar lăutarii n-au adormit încă. Ce zici, Diamante: facem nunta?

Întoarse capul spre Diamant: el ce zicea? Se luau acum? Adică "stătea să-l lege" de tot? Diamant se ridică:

- Facem nunta!

"Îu! Ţineţi de ea!" Iar se clătina serios, biata fată! Dar acum era fericită. Acum ştia că se rezolvă toate! Aşa că nu mai ajunse pleaşcă în iarbă; în schimb, se îngălbeni toată în obraji...

Ştefan

Zâmbea. Zâmbea ciudat - că se însurase Diamant al lui... Şi nu era pe lumea asta persoană care să nu se bucure de aşa o veste. Ştia, simţea că de sus de tot, nea Mihai Manolache e mândru de băiatul lui şi de nora şi nepotul lui...

Safira se apropie, se aplecă şi-i sărută mâna. Că-i dăduse un bărbat straşnic - deştept, descurcăreţ şi mai ales serios. Iar Perla se grăbi să o strângă tare-tare în braţe. Plângea mătuşa lui; plângea cu sughiţuri, dar avea un zâmbet mare pe chip... Şi uite-le cum se strângeau în braţe, toate trei! Că nici Didonia nu era mai... "temperată"! Era o nebunie necontrolată în şatra aia; petrecerea lui era, într-adevăr, intergalactică... Şi se dezlănţuia din nou, la o intensitate şi mai mare...

Se întoarse şi făcu semn spre unul dintre băieţi. Îl trase deoparte:

- Fii atent. Te duci în primul oraş care are cofetărie. Şi faci ce-oi ştii şi te-ntorci cu tort. Mare, mic, nu contează. Aduci tort pentru toată lumea. Şi şampanie.

- Da, şefu'.

Bun! Şi-acum îşi aprinse o ţigară. Îi privea lung - că jucau toţi la nunta lui Diamant, de la Azur până la bulibaşă. Şi Ana lui juca, cu măsură şi atenţie - deşi îşi dădea şi el seama că e obosită...

Calculul lui Diamant era extrem de clar acum. Pusese pe masă un kilogram de detergent - la care mai adăugase el nişte Calgon, că i se păruse "ireală" negocierea fără bancnote. Se însurase frumos, tradiţional, "ca la carte". Iar mâine de dimineaţă îşi lua nevasta şi copilul, îi urca cu tot cu bagaje în Mercedes şi-i ducea acasă. În şatra lui. Aşa cum trebuie să facă orice ţigan matur, cu capul pe umeri şi gânduri extrem de serioase în cap. Diamant nu "strălucise" în faţa ochilor unchiului lui; acum însă, kilogramul ăla de detergent o să-l facă să sclipească rău...

Şi-şi dădea seama acum că, în noaptea în care el făcuse salba Anei, Diamant se dusese la unchiul lui şi-i ceruse permisiunea să-şi aducă rulotă în şatră. Ca să nu mai stea cu mama lui. Probabil că tatăl lui bănuia deja ce-o să vadă mâine; şi-o să rămână ţuţ, că o să vadă şi-un prichindel de doi anişori... Care-o să-i râcâie şi mai rău rana din suflet - că Ramon...

Iar de mâine, Diamant o să lase teatrul deoparte. O să demonstreze că ştie, poate şi vrea să devină bulibaşă. Deci neamul nu va pierde acel titlu... Şi nici nu exista retragere mai onorabilă pentru vărul lui, decât "avansarea" asta! Din funcţia de locotenent, lui Diamant i se dusese vestea - că făcuse multe lucruri "roşii" şi golise multe cartuşe: unele spre cer, unele spre pereţi, unele...

O să discute cu seniorul, zilele astea; că şi Diamant avea duşmani. Dispariţia vărului lui din schema de personal a fabricilor de caşcaval nu era o tragedie pentru şefii seniorului, atâta timp cât în locul lui venea un angajat şi mai şi. Aşa că mâine o să-l pună pe Grasu să întocmească o listă; şi-o să-i evalueze personal, pe îndelete, într-o discreţie maximă - că tatăl lui va lua decizia asta cândva prin decembrie. El însă trebuia să fie pregătit. Ochişorii ăia albaştri şi părul ciufulit puteau face minuni!

Oare coroana lui va avea ochi verzi?

... De obicei, băieţii semănau cu mamele. Dar uite că Azur avea ochii lu' taică-su... Şi Diamant avea ochii lu' nea Mihai Manolache; dar asta se întâmpla "pe linia lor". "Pe linia lui", el moştenise ochii mamei lui. Florentina moştenise ochii lui Florentin. Nu prea ştia ce să creadă; şi nici nu voia să spere...

Azur dansa foarte frumos; se simţea important, că purta pălăria şi vesta lui Diamant şi toţi ceilalţi copii se uitau lung la el...

- Azure!

Îi făcu semn să vină la el şi-l ridică pe genunchi. Şi-i trase pălăria mai spre spate, să-i vadă bine faţa:

- Ce mai faci tu, măi băiete?

- Joc cu copiii!

- Bravo! Să ştii că joci foarte bine! Te-am văzut eu; şi joci cel mai bine dintre toţi!

Era ţanţoş ca un cocoş... El se întreba... Gata cu gândurile!

- Ia să-mi spui o chestie... Tu ştii cine e Diamant?

- Petenu meu!

Deci nu-i spuseseră nimic. Copiii erau sinceri - avea acasă, la Cannes, cea mai bună confirmare! Iar la cât de frumuşică era Safira, în comparaţie cu alte fete din şatră, sigur s-ar fi găsit vreunul care să ceară *stabor* pentru Diamant! Că era intrus, apăruse acolo pentru o cauză nobilă şi sfârşise furându-i minţile bobocului de fată. Şi-apoi o lăsase gravidă şi n-o luase nici chiar după ce născuse...

- Îţi spun un secret. Fii atent; da?

- Da.

- Tu vezi ce are mămica ta la gât?

- Da! Saba!

- Aşa. Ştii bine! Dar ştii ce înseamnă salba?

- Nu.

- Salba aia a făcut-o Diamant. Şi i-a dat-o ei cadou. Şi asta înseamnă că s-au căsătorit.

Piciul nu reacţiona. Deci nu ştia ce înseamnă "căsătorit"...

- Tu ştii că mamaia şi tataia sunt părinţii lui Safira.

- Da.

- Cum le zice Safira? "Mamă" şi "tată", da?

- Da.

- Ei, aşa cum sunt ei, aşa sunt şi Safira cu Diamant. Acum, ei sunt părinţii tăi. Şi asta înseamnă că lu' Safira îi spui "mami", iar lui Diamant poţi să-i spui "tati".

Guriţa micuţă rămăsese întredeschisă... La doi ani, normal că nu se gândise la asta!

- Serios! Uite, dacă nu mă crezi, să-l întrebi şi pe el! Să vezi ce-ţi zice!

Azur dădu să coboare; îl trase însă înapoi:

- Stai puţin.

Se grăbi să desfacă clămiţa lanţului... şi i-l puse la gât. Şi şopti,

cât de încet putea:

- Să fii deştept şi norocos şi să creşti mare şi frumos. Să te ferească Dumnezeu de rele şi duşmani şi să te ajute să fii înţelept şi cumpătat - că o să fii bulibaşă într-o zi...

Şi iar îl lăsase "interzis"; se priveau lung... Puştiul părea fermecat de ochii lui... Zâmbi slab, arătând spre lanţ:

- Ia zi-i; îţi place?
- Da.
- Atunci poţi să-l păstrezi tu.

Mânuţele se ridicară, îl prinseră de gât şi Azur îl pupă pe obraz:

- Musumesc.
- Să creşti mare. Fugi la Diamant şi întreabă-l cum e cu tati! Auzi? Ia du-te la el şi strigă-l "tati"; să vedem dacă răspunde! Bine?
- Bine.

Îl dădu jos, iar piciul o rupse la fugă spre grupul de bărbaţi strânşi la o ţigară şi-o vorbă... Era atent, pentru că erau destul de departe şi nu voia să rateze momentul...

Stăteau în cerc; Azur se opri în spatele lui Diamant şi-l privi drept. Iar vărul lui sări cât colo şi se-ntoarse pe-un călcâi! Măiculiţă, ce faţă făcuse! Oare aşa arătase şi el, în biroul din Cannes, când fusese bătut cu degeţelul în piept şi fusese anunţat că el e tati?

Suflă lung fumul spre cer; râdea la stele - că nu va fi niciodată bulibaşă, iar asta îl bucura la culme... Soţia lui i se aşeză uşor în braţe:

- Ce face regele meu?
- Jubilează.
- A făcut o ispravă?
- Una mare-mare de tot! Iar indiciul e pe faţa lui Diamant...

Aştepta opinia reginei... Ana începu să râdă:

- L-ai învăţat să-i spună "tata"!
- Exact.
- Super!

Într-adevăr, era super... Degetele subţiri ale reginei urcau încet pe braţ, pe umăr... Îi simţea respiraţia pe gât; deja nu mai râdea. Deja se îngrijora...

- Regina a venit să-ţi spună că te iubeşte mult... Şi că-i e dor de tine...
- Opreşte-te...

Diamant începu să râdă, extrem de aproape de ei:

- Ştefane, nu vrei tu să domneşti prin regatu' ăsta vreun sfert de oră, aşa? Că aş avea o confesiune de făcut, la urechea reginei...

Îşi prinse regina de ceafă şi-i mârâi la ureche:

- Spune-i să fie scurt.

Ana începu să râdă şi se ridică grăbită. Ehei... Dacă-şi închipuia că o să scape, se înşela amarnic! Un sfert de oră, pe ceas!

Ana-Maria

Se grăbi să se îndepărteze de masă - îi apăsase butoanele şi-acum o ştergea parşivеşte... Diamant râdea:

- Văr-miu e nebun!
- Ba eu cred că e cel mai întreg dintre noi!
- Habar n-ai tu! I-a pus lu' Azur lanţul lui norocos la gât.
- Diamante, tu chiar crezi că Dumnezeu are grijă de 6 miliarde de oameni în simultan, aşa?

Diamant tăcea...

- Te asigur eu că n-are! Că de-aia mor unii oameni, de-aia sunt schilodiţi alţii... Şi tot aşa! Da' lasă asta. Hai: te ascult.
- ... Întâi şi-ntâi, vreau să-ţi spun planul meu. Că e important să-l ştii. Manolache era ţigan de Bucureşti - şi-ai văzut şi tu că aici lucrurile se-ntâmplă mai altfel...
- Am văzut. Şi adevărul e că mi-era frică de momentul salbei.
- Şi-ţi mai e?
- Nu.
- Bun. O să-l anunţ şi pe unchi-miu...

Acum era răutăcios, aşa că scoase limba la el! Diamant râdea... şi-şi aprindea o ţigară...

- În noaptea în care ai făcut ecografia, Ştefan m-a luat cu el în şatră. Şi-a strâns tot neamul în rulota lu' taică-su, ne-a arătat ecografiile, ne-a spus câtă grijă ai de tine şi de sarcină... Şi s-au luat hotărâri mari acolo, în noaptea aia. Ei doi s-au hotărât, şi pe lângă ei m-am hotărât şi eu. Şi mi-am făcut un plan. Eu îl ştiu; mama îl ştie. Acum o să-l afli şi tu. Dar nimeni altcineva. Doar voi două aţi avut încredere în mine; toţi ceilalţi m-au considerat împrăştiat şi uituc. Chiar şi văr-miu, care mă ştie bine... De fapt, eu am vrut să par aşa. Ca să fac oamenii "să lase garda jos" în preajma mea. Ca să-i descifrez mai uşor, să le găsesc punctele slabe... Mama m-a învăţat asta, când mi-a spus că a doua zi ne trezim devreme; că mă duce la şcoală. Constat că mi-a reuşit rolul...
- Ţi-a reuşit foarte bine. Un timp, m-ai păcălit şi pe mine!
- Stai să vezi ce m-aşteaptă de mâine-ncolo! Că bulibaşa nu ştie nici măcar de nuntă, darămite de Azur...

Aoleu!

- Tocmai de-aia, trebuie să ştii şi tu planul meu.

Zâmbi slab:

- Zi-i; că-l bănuiesc deja...
- Ca să-l înţelegi, trebuie să-ţi zic un pic de istorie... Ştii că am crescut fără tată. Poţi spune că bulibaşa a crescut fără copil - că Ştefan când era la şcoală, când la orele de franceză, iar în vacanţe pleca în Franţa... Mama m-a trimis mereu să mă ţin de poala unchiului meu; şi mi-a zis să tac, să privesc, să aud şi să ţin minte. Şi pe urmă să încerc să înţeleg. Şi să învăţ. Nu cred că s-a gândit că o să fiu candidat la postul de bulibaşă; dar sunt băiat din flori, iar unchi-miu s-a uitat întotdeauna mai ciudat la mine. Eu am apărut pe lume când ei erau în Franţa; iar când a aflat că mama m-a făcut cu un florar însurat, bulibaşa a făcut scandal mare... Începând de mâine dimineaţă deci, o să încep să-i arăt unchiului meu ce-am înţeles şi ce-am învăţat de la el. Şi ştiu că n-o să fie dezamăgit. Acum; apropo de ceea ce s-a întâmplat aici... Contrar bănuielilor lui Ştefan, chiar o iubesc pe Safira.

Se grăbi să-l întrerupă:

- Nu cred că Ştefan bănuieşte altceva decât că o iubeşti!
- Ştefan mă crede împrăştiat şi uituc. Şi crede că am luat-o ca să umplu spaţiul gol din rulotă şi să pun copilul pe numele şi în sarcina mea. Ca să mă numesc "bărbat" şi să mă ia bulibaşa-n seamă. Se înşeală. Acu' trei ani, când am venit cu oamenii aici şi-am salvat şatra, mi-a picat la inimă femeia asta. Şi n-am zis nimic nimănui - nici lui Ştefan. M-am tot furişat în toiul nopţii, cu flori şi cadouri... Şi, într-o noapte, am convins-o să se urce în Mercedes. Am dus-o la un kilometru mai sus de-aici, am vorbit şi-am convins-o să fugă cu mine.

Aoleu! Adică fugiseră împreună?

- Să nu mă spui, fă; că ne-am ascuns în unul din apartamentele lu' Ştefan...

Ete la el, ce chicotea! Mare şmecher!

- Şi să ştii că întâi i-am spus cu ce mă ocup şi cât de lungă-i lista duşmanilor mei! Şi i-am arătat toată panoplia de pistoale şi săbii, chiar dacă jumate erau ale lu' văr-miu! Nici n-a clipit; a zis că nu contează. Că toţi oamenii cară după ei şi bune, şi rele...

Aha! Foarte interesant...

- Spre dimineaţă, l-am sunat pe bulibaşă. I-am spus ce şi cum şi mi-a zis să aduc fata înapoi, că nu-mi ia gâtu'. Şi-am adus-o, ascunsă în portbagaj.

Cum-cum?

- Ideea ei. Ea a zis că, dacă iese "din prima" din maşină, taică-su o leagă cu lanţu' de cort, iar pe mine mă omoară ăilalţi cu pietre. Aşa că iniţial m-am dus singur la negociere. Şi le-am zis cine sunt şi câte parale fac... Şi câte parale am făcut şi câte-o să mai fac... Şi le-am zis că vreau s-o iau de nevastă. Întâi mi-au frecat ridichea, că de ce n-am venit civilizat s-o peţesc - că mi-o dădea taică-su, că doar sunt văru' lu' Ştefan! Adică sunt om serios! Când am reuşit să mai zic şi eu ceva, le-am zis ce afaceri învârt. Şi le-am pus pistoalele pe masă. Mi-aduc aminte că taică-su se cam ţinea cu mâna de piept...

Aoleu!... De fapt, da; că Diamant era aşa un bun actor... mamă-mamă!

- Şi le-am zis: eu pe Safira o s-o fac nevasta mea. Dar nu atunci, pe loc. Că nu eram chiar atât de important în afaceri, şi era riscant pentru ea. Oricine voia să-mi ia gâtu', se putea duce glonţ la ea ca să ajungă la mine. Şi le-am zis că, dacă ei nu sunt de acord cu asta, le-o aduc înapoi după ce-o fac soţia mea, în acte. Da' că e păcat să nu meargă şi ei la Primărie şi la biserică; nu?

Şmecher...

- Şi-am picat la înţelegere: o aduc înapoi şi nimeni nu află nimic în şatră. Părinţii ei or să spună că fata a dormit la o colegă de şcoală. Şi, după ce-mi aşez apele, vin şi-o peţesc "ca la carte". Iar eu le-am pus pe masă o cărămidă de bani şi le-am zis că nevasta mea şi neamul ei nu vor duce niciodată lipsă de nimic - nici chiar aici, în şatră. Ei, că nu. Eu, că da. Şi-a rămas ca mine.

Aha! Se grăbi să întrebe:

- Şi cum ai făcut, mă, când a rămas gravidă?

- Aa, aia a fost altă drăcie! Da' jură-te că nu sufli o vorbă!

- Mă jur!

- Vine Safira în Bucureşti, pe-ascuns; şi mă anunţă, cu lacrimi în ochi, că e gravidă... Şi-mi zice că ea ar vrea să-l facă - da' că o omoară ai ei, dacă află că vrea să nască! Şi-atunci m-am dus în şatră, în toiul nopţii, şi-am vorbit cu taică-su. Şi i-am zis că eu n-o mai las să se întoarcă acolo. Că o ascund în Bucureşti, sau fugim amândoi în State, şi adio Safiră pentru totdeauna. Şi iar am picat la înţelegere... Şi-au făcut cam aşa; bulibaşa a lăsat să "transpire" zvonul că Safira e gravidă cu un ţigan cu nume şi cu stare şi cu planuri foarte mari, dar care trăieşte în ape tulburi. Şi care-o s-o ia când îşi mai limpezeşte apele. Şi-a lăsat să se înţeleagă că Ştefan e ţiganul ăla - le-a zis tuturor că pe ţiganul ăla eu îl reprezint aici, în şatră. Şi cum Ştefan avea nevastă-n rulotă da' nu se-nsurase cu ea, nimeni n-a suflat o vorbuliţă! Îţi dai seama că aici nimeni nu-şi permite să spună ceva de Ştefan...

I-auzi, şmecherie! Deci de-asta auzise ea vorba aia...

- Iar când i-am adus de la maternitate, le-a arătat tuturor certificatul de naştere cu numele meu pe el. Că eu sunt văr-su; şi cică m-am sacrificat, ca să aibă ăla micu' un nume...

Gata: e "oficial"! Diamant chiar are cap de bulibaşă! Şi-i trosnea capu' ăla la idei... mamă-mamă!

- Iar Ştefan n-a bănuit nimica-nimicuţa din tot ce ţi-am zis eu acu' - că aseară era să-mi ia gâtu' din priviri când a auzit că trebuie să-l aducă pe Azur la masă...

Cap de bulibaşă!

- Aşa. Istoria o ştii; acum, avanpremiera... Mâine dimineaţă, o să-i pun să împacheteze; şi-o să-i duc în şatra mea. Unde mi-am parcat deja rulota personală, nouă-nouţă, confort unu sporit...

I-auzi! Bufni în râs şi-l strânse tare-tare în braţe! Şi-l ciufuli:

- Cap de bulibaşă!

- Mai degrabă cap de şmecher! Că la şmecherii sunt primu'! Şi cum unchi-miu mă priveşte deja cu alţi ochi, de când i-am zis că vreau să îmi întemeiez o familie şi-l rog să-mi primească rulota în şatra lui, îţi dai seama cum o să facă mâine seară, când o să audă aceeaşi poveste pe care-ai auzit-o tu adineauri...

- Vai de urechile tale, Diamante! Că nu ţi le smulge - ţi le arde cătinel cu laserele din ochi!

Diamant râdea... Şi revenea la planul lui:

- Acolo, Safira şi Azur vor fi în siguranţă; unul din cei doi oameni ai seniorului va sta cu ochii pe ei.

Cum-cum? Ridică mirată sprâncenele, că auzise "una nouă"...

- De când Ştefan s-a mutat la interne, în şatră s-au mai aciuat doi ţigani de pripas. Unu stă-n cortu' din dreapta, ălălalt în cortu' din stânga. Strategic, aşa...

O luase cu ameţeală...

- Iar eu o să dorm noapte de noapte la mine acasă! În rulotă, cu nevasta şi copilu'! Pân' la Bucureşti fac mai puţin de-o oră, că plec devreme; până-n şatră fac tot atât, că plec târziu...

Clătină încet capul, privindu-l lung:

- Ştii că asta se cheamă "navetist", nu?

- Aşa s-o chema, dacă zici tu! Da' eu aş numi-o altfel. Eu i-aş zice "alternativă". Că unchi-miu n-are decât două soluţii: ori mă pune pe mine bulibaşă, ori pune pe-un străin. Şi să ştii că treaba asta cu bulibaşa cam "merge" în familie! Când Manolache a venit în şatră cu interlopii să ceară *stabor*, unchi-miu a ştiut că Ştefan nu mai poate să fie bulibaşă. Înainte să vină moşu', ieşise balamuc doar la Bucureşti; în şatră se aflase numai ce le spunea el, din ceea ce afla de la Grasu. Numai că Manolache a luat balamucul de la Bucureşti şi l-a adus în şatră, cu interlopi şi cu locotenenţi şi cu tot ce-nseamnă chestia asta. Manolache i-a luat lu' Ştefan titlul ăsta - nu tu! Că ştii ce mişto se fenta totul? Bulibaşa le spunea tuturor că Rubina trebuie să se întoarcă la părinţii ei; că a ridicat mâna la Ştefan, şi asta nu se iartă. Îi umplea buzunarele şi-o urca într-un BMW. Şi-apoi vă făcea nuntă străşnică-n şatră - că pe-atunci Ştefan nu era însurat... Voi vă mutaţi în Franţa; iar Ştefan rămânea "viitor bulibaşă", până se făcea piciul vostru mai măricel! Şi când unchi-miu zicea "Gata, nu mai pot", se lua decizia - fie se retrăgea Ştefan şi se muta în şatră măcar de ochii lumii, fie nea Dumitru îl numea bulibaşă direct pe băiatul vostru! Şi-l ţinea în weekend-uri şi în vacanţe acolo şi-i şoptea la ureche ce-are de spus! Da' dacă nebunu' de Manolache a ţinut musai să facă balamuc...

- A ţinut musai să-l vadă pe Ştefan îngenuncheat. Pentru că a încercat să-i arate cine e el, la petrecerea aia de la Bambina, iar Ştefan "l-a trosnit" din vorbe. Moşu' a ţinut minte - şi s-a răzbunat.

- Măi Ano, stau uneori şi mă-ntreb dacă chiar a reuşit să se răzbune!

- Păi eu ştiu ce să zic, măi Diamante? Că Ştefan e şi-acum mai sus de el; iar Florentina e la Ştefan, eu sunt la Ştefan... Marea bijuterie a familiei se numeşte totuşi "divorţat"...

- Moşu' şi-a meritat soarta, Ano! Pentru fiecare clipă când te-a lăsat să aştepţi în faţa porţii, a meritat! Părerea mea!

La dracu! Ajunseseră să discute tot despre neamul ăla! Şi se întristase acum... Dar... Dar avea şi remediul - zâmbi:

- Ştii că le-am plătit-o?

- Datoria? Da, ştiu.

- Nu datoria. Le-am plătit-o aşa... fără să vreau! Să-ţi zic! Pornesc eu într-o zi spre Staţiunea Pomicolă Băneasa, să cumpăr doi pomişori fructiferi... Că mă gândisem să insist să fie în sarcina ta, ca să-ţi cultiv instinctul patern...

Râdeau amândoi; Diamant aprobă încet cu capul:

- Te iert, Ano; că ştiu că n-ai bănuit nimic...

- Aşa. Şi mi-aduc aminte că n-am cash. Şi mă opresc la bancă.

- Aoleu! Nu-mi spune că la aia de la Dorobanţi!

- Ba chiar la aia!

Diamant râdea în hohote. Da' de ce râdea aşa?

- Ce-ai, mă?

- ... Mi-au zis băieţii... ce ţi se-ntâmplă... în banca aia...

Aha! I-auzi! Cam turnători băieţii ăia! Dar probabil că aveau ordin să spună tot, minut cu minut...

- Lasă-mă să ghicesc! Roberto?

- Chiar el. Stătea aşa frumos la coadă la casierie, în timp ce toată banca aia încerca să mă servească cu ceva...

- ... Roberto chiar n-a avut nici o vină.

- Ştiu; da' e fratele mai mare. Trebuia să aibă grijă de frati-su. Şi-aşa, zici; te muţi la rulotă!

- Da' ştii ce rulotă? Cap de linie! S-au strâns toţi s-o vadă ieri, când am dus-o!

- Diamante...

Parcă n-ar fi vrut să-l întrebe asta acum... Numai că vărul lui Ştefan lăsă deoparte rolurile şi fu el însuşi:

- Stai liniştită, Ano. Că nu mă retrag. Şi nu-l las pe Ştefan singur. Chiar dacă mă pune unchi-miu bulibaşă - o să mă vezi aşteptându-vă pe pistă, la Otopeni, cu pistoalele la subţiori, de fiecare dată când n-o să fiu obligat de afaceri să fiu altundeva.

Fiu! Chiar se speriase! Că ea înţelesese cum "funcţiona" Diamant şi de ce-i trebuiau două pistoale, când Grasu avea unul singur. Dia-

mant trăgea liniuţe şi-apoi le plătea...

- Ano, uită-te la mine! Că tu ştii acum ce cap am! După ce naşti, unchi-miu îţi pune salba la gât - şi te pupă şi te pune la masă pe scaunul lui. Că ai adus fericirea în neamul lui. Şi-o să mă numească viitor bulibaşă până-n ultima clipă a vieţii lui. Da' din momentul ăla, după ce te pupă, părinţii lui Ştefan vor călca din nou pe pământ franţuzesc. Şi vor fi fericiţi s-o facă.

- ... Ştefan ştie toate lucrurile astea?

- O parte, le ştie. Partea cealaltă o s-o înţeleagă mâine dimineaţă; când o să-i spun că îmi duc nevasta şi copilul la noi acasă, o să înţeleagă totul.

Iar ea o să încerce "să se fofileze" de la stricarea surprizei lui Diamant, dacă n-o s-o electrocuteze Ştefan prea tare...

- Am sentimentul că regele mă aşteaptă să-mi iau nevasta-n primire, ca să poată să-şi recupereze regina. Că-ţi calculează o chestie... mamă-mamă!

Ce chestie? Diamant porni grăbit spre foc; Ştefan se apropia, cu o pătură în mână... Aa...

Îl aştepta. Rămăseseră la "mi-e dor de tine". Pentru că, nu foarte demult, o tânără specialistă în multe lucruri îi şoptise la ureche că lui Ştefan i-ar place să ardă ca focul de şatră în braţele ei. Şi se-ntreba cum va rezolva regele problema... mulţimii de lângă foc! Mulţime al cărui centru de interes el era...

Fu luată de mână şi trasă spre zona corturilor. Îl urma; se întreba în casa cui vor face ei prostii... Intrară.

Un cort... gol. Un cort şi-atât! Ştefan scutură pătura şi-o aşează pe iarbă. Şi-apoi coborî perdeaua peste deschizătura cortului. Da' nu se vedea prin perdeaua aia?

... Prea târziu. Gândul ăla nu mai conta. Regele azvârlea butoanele în toate părţile...

22 iunie 2006 - joi

Ştefan

Avea nişte băieţi strașnici... Făcuseră ei ce făcuseră şi veniseră cu 20 de torturi - şi se gândiseră şi la el şi luaseră două baxuri de Red Bull. Zeama aia dulce îl pusese pe picioare în cinci minute! Dar Ana n-avea voie s-o guste - ea dormea dusă în cort, învelită cu trei pături şi păzită de săbiile lui...

Descoperise azi, la lumina focului, că greşise. Nu el, ci Costi Ioniţă. Dar probabil că nu i-ar fi ieşit rima, dacă ar fi încercat să cânte "Femeie mai frumoasă ca luna"...

- Auzi, Ştefane?

Da; redevenise atent. Bulibaşa îl privea lung...

- ... Am avut dreptate atunci? Când ţi-am spus c-ai fost bleg că ai trimis-o înapoi la floraru' ăla; am avut dreptate?

- Nu, bulibaşă. N-ar fi mers atunci. Eu trebuia să mă schimb. Abia după ce m-am schimbat, ea a acceptat să mă vadă cu adevărat.

- Păi adevăru-i că te-ai schimbat mult, Ştefane. Pe vremea aia, erai imprevizibil şi schimbător - şi nu ştiai ce-s ăia bani negri pentru zile albe. Copiii erau nişte chestii de care se ocupă bonele...

Zâmbea şi aproba...

- Ştefane, să nu te superi pe mine pentru ce-o să-ţi zic acu'.

- Nu mă supăr.

- ... Dacă taică-tu refuză să te însoare cu Ana, mă ofer să te-nsor eu cu ea.

Poftim?... Nu-i venea să creadă!

- Ştiu că nu se face. Ştiu că taică-tu ar băga cuţitu'-n mine pentru asta. Da' eu aş face-o. Aş strânge aici câte-un bulibaşă din fiecare breaslă şi, cu acordul lor, v-aş uni eu. Că prea vă potriviţi, mă Ştefane, ca să nu vă luaţi!

- Bulibaşă, să ştii că nu-i vorba de salbă. Ana mi-a spus de la început că nu-mi cere nici inelul, nici salba, nici certificatul de căsătorie. Îmi cere s-o ţin de mână; adică să nu uit niciodată de ea. Că ea, când m-a luat de mână, m-a numit "soţ" şi "bărbat" în mintea ei.

Bulibaşa tăcea...

- Şi n-a venit cu mine pentru că sunt bogat. Habar n-avea ce am şi cât am! Şi habar n-avea ce-o aştepta alături de mine! Dar m-a luat de mână şi-a mers unde-am dus-o eu, pentru că simţea dragostea mea. Nu, bulibaşă; ei îi e totuna dacă-i dau şi salba, sau nu. Că am semnat în catastif, i-am pus inelul pe deget, suntem logodiţi în biserică, o să facem şi nunta cândva la anul... Eu vreau să-l văd pe tata că o acceptă - şi pe ea, şi pe fetiţa ei, şi pe băiatul meu.

- Aa, băiatul tău o să fie lumina ochilor lui!

- Aşa o fi, bulibaşă; da' crezi că de la Otopeni o s-o duc pe Ana acasă cu fetiţa, iar eu o să iau băiatul şi-o să mergem doar noi doi la mama şi la tata?

Şi-acum fusese foarte explicit - că bulibaşa oftă greu:

- Ştefane, eu îţi zic o chestie. Copilul rămâne copil până moare. Câte i-ai făcut tu lu' taică-tu, ţi le-a iertat toate. Până şi atunci când ai furat-o pe ea, te-a iertat!

- Da' m-a cam scos din inimă. Şi am simţit asta.

- Şi-ai să simţi şi mişcarea inversă - că nu mai eşti nebunu' de care de-ascundea tot Bucureştiul! Ţi-ai ordonat afacerile, te-ai însurat, te-ai aşezat la casa ta...

- Da, la aia din Franţa!

- Nu contează! Şi nu mai încerca să mă contrazici aiurea! Că ştiu că ştii ce vreau să spun!

- Bine, bulibaşă...

- ... Taică-tu o să te ierte. Şi-o să te scoată din colţişorul în care te-a înghesuit în inima lui. Că nu te-a scos de-acolo nici o clipă! Doar te-a înghesuit bine, ca să nu-l mai doară atât de rău trăznăile tale...

Aprobă şi se ridică:
- Mă întind şi eu, o oră.
- Bine, Ştefane.
- Da' să mă trezeşti, când îi pune Perla baticu'!
- Ce vorbă-i asta, mă?! Bineînţeles că te trezesc!

Se apropie grăbit de cort. Trebuia să doarmă măcar o oră... Intră uşor şi zâmbi:
- Cea mai frumoasă femeie din lume - şi e a mea...

Dormea dusă Ana; era obosită rău... Se lungi lângă ea, o cuprinse cu braţele şi închise ochii.

Ana-Maria

Ia! Ce auzea?... Parcă o striga cineva! Încercă din greu să deschidă ochii...

Nu; n-o striga nimeni. Dar strigau între ei! Aşa că dădu să se ridice... iar Ştefan tresări şi se ridică primul:
- Ah, afurisitul! Şi i-am zis să mă scoale la batic! Hai repede!

Bine, venea! Unde-o alerga aşa?

Soarele se pregătea să urce pe cer. Încă era semiîntuneric; iar flăcările roşietice ale focului creau o atmosferă aproape apocaliptică...

Se strângeau toţi lângă mese. Diamant aşeza scaunul, Perla mărşăluia de colo-colo... Lăutarii se pregăteau... Da' chiar; ei dormiseră? Că ea nu-i auzise petrecând! Adevărul era că soţul ei îi dăduse Shut Down direct de la ştecher - de parcă o trăsese din priză!

Gata. Ia uite ce făceau...

Safira fusese aşezată pe scaun. Mama ei îi desfăcea cozile şi plângea în hohote. De fapt, mai toate femeile plângeau - numai ei îi venea să râdă, că-şi amintea cuvintele lui Florentin referitoare la coada ei... Ehei, ce vremuri! Ia! Acum ce-i mai făceau?... Aa, o pieptănau. Cam strângea din dinţi, că avea părul lung... Şi uite-o ce frumuşică era aşa, cu părul desfăcut! Un pic de dermatograf, nişte rimel... şi era "dinamită"! Numai că se va muta tot în şatră. Şi va fi nevastă de bulibaşă. Adio rimel şi dermatograf; bună dimineaţa, coc sub batic...

Şi-acum Perla îi punea baticul, iar ţaţa Dida i-l tot aranja pe ici, pe colo. Diamant îşi privea lung nevasta, zâmbind... Oare Diamant...

Întoarse capul mai spre dreapta; acum îl observa cu coada ochiului. Diamant...

Diamant era vesel. Nu-i venea să joace, adică era destul de departe de euforie. Părea fericit; dar era vesel. Şi-acum trebuia să se gândească... să-l privească şi să caute răspunsul...

... O plăcea pe Safira. Normal că ţinea la ea, nu? Că avea un copil cu ea! Dar era ceva, cineva ascuns în sufletul lui Diamant, care nu-l lăsa să joace euforic! Sau poate că ea vedea chiar acum un nou rol... Deşi normal ar fi fost ca Diamant să joace rolul bărbatului euforic - că-şi ducea familia în casă nouă...

Şi gata. Safira se ridică şi se apropie de Diamant. Care-i ridică bărbia, o privi lung... şi-i fură un sărut, făcând şatra să urle şi pe ea să roşească toată! Şi-acum el îi spusese ceva; ea aprobase şi-o rupsese la fugă spre corturi... Ştefan o trase în spate:
- Hai la masă - că se-apucă iar de jucat şi nu-s atenţi.

Asta aşa era! De vreo două ori, azi-noapte, îi ferise ea cam în ultimul moment! Se aşeză şi i se puse în faţă ditamai felia de tort... Să se-ndoape şi să pară atentă la discuţii, nu? Că în realitate dormea pe picioare... Ştefan ridică tonul:
- Diamante! Ia vino-ncoa!

"Trezirea, Ano! Că se stabileşte ceva acu'!" Îşi umplu gura cu cremă de ciocolată; era atentă...
- Tu ce planuri ai azi?
- Păi mergem la Cernica, nu? Şi, când ajungem, o să abuzez niţel de nervii şi înţelegerea şefului meu şi-o să-l rog să-mi mai dea o zi liberă. Ca să-mi mut familia acasă, în noua noastră rulotă...

Aha! Diamant rostise "cuvintele magice"! Acum Ştefan o să calculeze şi-o să înţeleagă planul lui Diamant!... Eronat! Ştefan tocmai scosese telefonul; apăsa butoanele...
- Salut. Unde eşti?... Poţi să faci un ocol?... Stai aşa.

Iar telefonul se întinse spre Diamant:
- Spune-i unde suntem şi cum ajunge aici.
- Nu. Vă duc eu.
- Tu faci ce spun eu.
- Ştefane,
- Îţi dau o zi liberă. Ia uită-te tu încolo, spre est; vezi soarele? Asta înseamnă că ziua ta liberă tocmai a început. Spune-i unde să vină.
- .. Băi,
- Băi, e-n trafic şi-o calcă cu 150, cu maşina plină! Îi spui, înainte să se-nfigă într-un căruţaş dement? Sau vrei să-l mai ţii niţeluş în tensiune?

Diamant luă telefonul şi se ridică. Îi spunea lui Grasu cum ajungea în poiană... Lăsă capul pe umărul soţului ei:
- Ce frumos a fost...
- Foarte frumos. Văr-miu îmi seamănă mult - că eu fac petreceri intergalactice, iar el presară surprize-n ele...
- Lasă-l; nu-l mai certa!
- Da' nu-l cert! Constat şi eu...

Gata; Diamant aducea telefonul. I-l întinse:
- Ajunge într-o oră.

Ştefan îl electrocută scurt:
- Bun. Şi-acum ocupă-te de familie.

Că tocmai îi dăduse o lecţie, ca de la văr mai mare la văr mai mic. Familia, pe primul plan. Diamant se grăbea spre corturi... Ştefan butona iar telefonul...
- Salut. Elicopterul lui Jun ce mai face?... Aha. Păi nu mi-l trimiţi şi mie un pic, aşa?... În aceeaşi poiană de ieri... Cred că undeva în Ungaria...

Normal - că-i adusese pe Ternipe val-vârtej, dar trebuia să-i şi ducă înapoi; nu?

Tortul era bun; era cam dulce, dar n-o să i se aplece de la el. Mânca şi urmărea pe sub sprâncene ce se mai întâmpla în poiană...

Safira împacheta. Era grăbită, că Diamant începuse deja să ducă bagajele la maşină. Presimţea că el îi mormăise două-trei cuvinte la ureche, ca s-o grăbească şi mai şi...

Diamant se necăjise; el plănuise să-i ducă întâi pe ei. Să-i ştie în siguranţă, la ei acasă. Şi uite că vărul lui redevenise şeful lui şi-i stricase toate planurile! Dar, asta e! Era normal să primească măcar o zi de miere; nu? Azur stătea cu mamaia lui pe iarbă, în faţa cortului. Mamaia îi tot spunea ceva şi-şi ştergea lacrimile; puştiul nu înţelegea de ce plânge mamaia şi nu-i răspundea...

Ştefan zâmbi:
- Eu unul nu mai pot!
- Nici eu! A fost foarte bun; dar dulcele cu cremă nu e bun în exces.
- Vii cu mine, să-ţi arăt ceva?

Aprobă şi se ridică. Se grăbeau spre capătul poienţei. Iar Ştefan se trânti în iarbă:
- Stai cu mine, să citim mail-urile?

Se aşeză lângă el. Aştepta... Şi-acum telefonul veni între ei; iar soţul ei o cuprinse pe după umeri, râzând:
- Şi-acum tu eşti mâna mea dreaptă...

Râdea şi ea; că mâna ei dreaptă o să facă sarcinile mâinii lui drepte... Ia uite! Mail de la senior, mail-uri de la Isamu... Ia; cu care începea?

Cu seniorul, firește! Că erau în România! Ea n-avea răbdare să citească - dar "era de bine", că soţul ei nu se grăbea să cheme elicopterul şi să evadeze-n zbor de-acolo! Probabil erau noile măsuri de securitate! Închise ochii şi lasă capul pe umărul lui: îi era somn... Cu excepţia unor exclamaţii mai puternice, era liniște în şatră...
- ... Ia uite! Cică girofarul nou nu se mai potriveşte la BMW-ul vechi! Fă, ăsta mă pune să vând BMW-ul!

Şi de-asta era el supărat? Îl privi lung... Ba râdea "zmeieşte" - că îşi lua tot un prototip, da' mai proaspăt, iar seniorul îi dădea "jucărie" - "să facă nino-nino pe deneu"...
- Da' ştii ce-mi place?

Ce? Degetul lui arăta rândul trei... Ia uite, că nu mai era doar soţie de conte; era soţie de posesor de legitimaţie... Doar aşa, în caz că se întreba cineva de ce umblă el cu nino-nino în funcţiune pe deneu! Aprobă şi lăsă din nou capul pe umărul lui:

- În curând, o să-ţi rupi toate buzunarele interioare! Că portactul tău tot creşte...

- Las' că-mi iau o borsetă. De-aia de pus la curea, ca turiştii! Cum îi zice? Marsupiu, nu?

Daa, şi se potrivea chestia aia la costum...

- Îmi sugerează să-ţi dea şi ţie un Jeep de-al lui.

Ridică din umeri:

- Dacă sugerează el... Deşi eu îţi garantez că, cel puţin până în decembrie, o să stau mai mult la Cannes.

- Şi-o să mă plimb doar eu cu prototipu' cu girofar?

- Auzi? Da' de ce vrea să te vadă în altă maşină?

- Păi trebuie să-mi mai scurteze lista de duşmani. Şi-asta se face cu bau-bau şi vorbă frumoasă - cel puţin în prima fază. Ştefan primeşte un nou look: legitimaţie, girofar, maşină nouă, casă nouă...

Cum-cum? Casă nouă? Ochii verzi o priveau lung:

- Mi-a sugerat să caut prin imobiliarele mele o vilă demnă de familia regală. Una de-aia care să aibă şi etaj, şi mansardă, şi piscină...

Şi se mutau? Se mutau de la Cernica? Ştefan continuă:

- Adevărul e că minorilor le trebuie camera lor, nouă ne trebuie dormitorul nostru... Aş pune două-trei gherete în curte, să nu-i mai văd pe toţi tropăind în living când mi-e lumea mai dragă...

Zâmbi slab:

- Şi cu casa asta ce faci?

- Nu ştiu. Tu ce zici să fac?

- Poţi s-o păstrezi pentru afaceri... Poţi s-o păstrezi ca ascunzătoare - mai ales când juniorii or să joace leapşa pe ouate...

- Deci tu zici să n-o vând.

Aprobă... şi plecă privirea:

- Pot spune că are valoare sentimentală...

"Că în ea m-ai dus, cu scoci şi cătuşe, şi mi-ai arătat o jumătate de inimă de platină..."

- Bine. O pun pe numele tău.

- De ce?

- Nu ştiu, dar aşa mi-a venit. Uite ce zice - mai are nişte cărămizi de lipit la fabricile mele.

Ştefan nu "gusta" valoarea sentimentală a casei de la Cernica; în casa aia, el o dusese atunci cu mii de speranţe-n suflet - şi-o găsise, la câteva ore după, aproape moartă, într-o baltă mare de sânge. Tot în casa aia, ea îi spusese de ce nu-l vrea... Tot în casa aia jucase el, în noaptea nunţii, după ce-o urcase pe Rubina pe masă şi-o umpluse cu bijuterii... Tot acolo locuise şi murise Laura... Proastă mai era! Ce-i venise cu casa aia?

- Ana...

Da?

- Dacă tu vrei să păstrăm casa, o păstrăm.

- Să vedem. Ne mai gândim. Ce, e aşa urgent să scapi de ea?

- Nu. Dar e urgent să găsim alta. Mergem azi să vizităm case?

- Pot să te rog ceva?

- Roagă-mă.

- ... Pot să te rog să-mi faci o surpriză mare-mare cât o casă nouă? Îţi promit că nu trag cu coada ochiului; mă-ntorc cu faţa la perete şi dorm...

Soţul ei bufni în hohote de râs şi-o sărută uşor:

- Am înţeles. Bine; tu dormi iar eu aleg o casă. Şi pe urmă mergem la aeroport; iar în avion mă întorc eu cu faţa la canapea, cât mobilezi tu surpriza.

- OK. Dar să-mi aduci dimensiunile măcar - să ştiu ce mobilez!

- OK.

Cam atât spusese seniorul. Ştefan îi răspundea acum; şi avea nevoie de ambele mâini. Aşa că se întinse pe iarbă şi-l privi lung...

De-acolo, din colţişorul ferit şi protejat în care era aşezată ea, afacerile lui păreau "parfum". Că Ştefan se distra, se plimba şi cheltuia; şi din când în când primea câte un mail de-ăsta cu cadouri de la Interne, sau câte-o depunere grasă-n cont... Dar dacă ar fi putut să se transforme într-o musculiţă şi să meargă cu el şi în vizitele "de afaceri", probabil că ar fi fost şocată... îngrozită... Legitimaţia de SRI şi girofarul nu veneau gratis. Ştefan scotea mult caşcaval; iar din comisionul total de 20%, el îşi oprea doar 5%. Restul se împărţea la supuşi... şi la conexiuni. Mecanismele fabricilor aveau deci destulă vaselină ca să funcţioneze la capacitate optimă, fără să scârţâie! Iar regele prospera; şi-o lua pe ea în călătorii "de plăcere", în care se distra, se plimba şi cheltuia...

Se întreba acum cum de nu se gândise încă la asta! Diamant era împrăştiat şi uituc? În meseria aia în care o clipă de neatenţie putea duce direct la medicul legist? Erau mai calculaţi şi mai atenţi decât îşi putea ea imagina! De-asta îl lăsase bulibaşa pe Ştefan să se-apuce de afaceri... De-asta îl lăsase pe Ştefan să-l coopteze şi pe Diamant... Multe lucruri se explicau aşa!

Înainte de Diamant, Grasu fusese singurul ajutor al lui Ştefan. Atunci când Ştefan voise ceva, rostise numele lui Grasu. Probabil că trecuseră prin multe împreună; că Ştefan avea mai multă încredere în Grasu decât în Diamant, iar Grasu "udase ochii" când şeful lui se aşezase lângă medic şi ecograf. Îi lega ceva; ceva foarte special...

- Uite; Isamu mă anunţă că problema s-a rezolvat.

Se ridică din nou: ce problemă? Ştefan îi şopti la ureche:

- Problema din cauza căreia te-am trezit ieri dimineaţă din somn şi ţi-am pus o întrebare.

Aa, adică Isamu se aşezase singurel la locul lui! Nescuturat! Bun! Bravo! Băiat cu bun-simţ şi măsură!

- Că la el veştile ajung mai greu, când eu sunt în România. Ce-am vorbit eu ieri dimineaţă cu seniorul a ajuns la el după vreo două ore, cred...

- Atât de mult le ia să traducă?

- Nu. Atât îi ia seniorului să ajungă acasă şi să-i trimită mail-ul. Florentina şi-a cumpărat rochiţă Barbie.

Cee? Ia: avea şi poză?... La dracu - fără poze! Mm...

- A fost cu Gilles şi Adina la mall şi şi-a ales ea rochiţa Barbie. Şi ea a cumpărat-o, cu cardul: în franceză! Uite ce zice; s-a gândit singură şi-a făcut corect fraza. Timpii îi mai are de pus la punct...

I-auzi! Deci prinţesa făcea progrese rapide...

- Şi cică a pus ea condimente în mâncare. Că aşa a vrut ea; să pună personal condimentele. Şi pe urmă a degustat, să vadă dacă mai trebuie!

Tocmai momentele astea îl făceau pe Ştefan să se gândească la retragere! El nu fusese acolo, lângă prinţesă, s-o ridice pe masă ca să ajungă la oală! Şi nu putea să-i facă o poză, mestecând cu lingura-n tocăniţă! El era în altă ţară, făcând bani mulţi de Kaufland; iar de imaginea prinţesei se bucura Adina; poate şi Isamu...

Telefonul se închise scurt şi sfârşi în iarbă:

- Şi gata - restul sunt de afaceri.

- Ai înnebunit? Citeşte-le!

- Am tot timpul; acum însă am o urgenţă urgentă!

Daa, sigur că da! S-o pună pe ea pe braţ şi s-o sărute! Şi s-o coboare-n iarbă, că aşa era mai romantic! Dar uite că se oprea... şi se uita lung spre şatră... Şi acum o ridica:

- Hai să vezi şi finalul.

OK! Mergeau acolo?... Nu; doar se uitau, de foarte departe, cum toată şatra îi conducea pe Safira şi Azur la Mercedesul alb. Diamant îi aştepta lângă maşină... Fiecare avea ceva de spus; fie le urau de bine, fie le spuneau să aibă grijă pe drum... Mama Safirei plângea cu sughiţuri... Oof, Doamne! Începuse şi Azur să frece ochişorii! Şi-acum se îmbrăţişau repede-repede; iar tatăl Safirei îşi îmbrăţişă "bărbăteşte" ginerele, după care se grăbi să-şi împingă fata pe scaunul din dreapta. Azur urca în braţele ei... Şi-acum plecau uşurel, cu Mercedesul burduşit de bagaje şi toată şatra după ei - că-i mai conduceau câţiva metri...

- ... Ce zici?

- Că e superb. Şi, dacă n-ai fi aici, probabil că aş fi plâns şi eu

un pic...

- De ce să plângi?

- Că e frumos! Uite ce frumos e!

Şi-i venea să plângă!

- Dat fiind faptul că eşti gravidă şi-am înţeles şi eu cum e cu exploziile hormonale, poţi să plângi. Dar numai de fericire!

Ei, na! Uite că n-o să plângă!... Gata; se opriseră. Şi se uitau lung după maşină...

- Or să se înţeleagă perfect. Atâta timp cât Safira îşi ţine jurământul, o să fie perfect. După aia, nu ştiu...

- Crezi că

- Cred că o să afle, până la urmă. Nu ştiu cum va reacţiona atunci; dacă are cap de nevastă de bulibaşă, mă îngrijorez degeaba. Dar dacă nu...

Da' ce tot zicea el acolo? Îl privi lung, ordonându-i să fie explicit! Ştefan zâmbi:

- Când ajungem la Cernica, îţi arăt; că ştiu că eşti discretă... aşa ca el...

Adică Diamant... Cum? Ce tot zicea el acolo?

Degeaba; ajunse înapoi, în iarbă. Iar sărutul îi şterse toate întrebările din minte.

Ştefan

Cine venea? Ridică uşor capul, o privi lung... Ana şopti:

- Vine o maşină. Şi vine în viteză.

Într-adevăr, vedea BMW-urile apropiindu-se nebuneşte pe potecuţa aia numită cu generozitate "drum"... Da' cine-l grăbea aşa? Că nu trecuse o oră! În fine... Îi mai fură un sărut şi zâmbi:

- Mergem?

- Mergem.

Coborau uşor spre mese... Grasu gonise toată ziua de ieri. Probabil că ajunsese noaptea târziu, dormise iepureşte în maşină şi plecase de dimineaţă foarte devreme; că arăta ca o epavă îndopată cu cafea... Ia uite-l! Ia uite-l ce făcea! Se "scursese" de la volan şi alergase la portbagaj; şi-acum revenise în maşină şi încerca să fie cât mai iute...

Eei, păi o să-i facă o surpriză extrem de "plăcută"! O să-i lase lui BMW-ul! Că la cum îl "forjase" şi la ce dezastru se grăbea să scoată din el şi să îndese în punga aia, nu putea să nu-l "surprindă" un pic!

Nu se supăra. Aia era "maşina de serviciu". În plus, i-o aducea mereu impecabilă, strălucind de curăţenie şi mirosind ameţitor a spălătorie cu ştaif! Dar la aşa drum lung şi aşa valoare în portbagaj, Grasu se îndopase, într-adevăr, cu cafea. Şi cu energizante. Şi mâncase la volan. Acum făcea curat "în 60 de secunde". Ar fi trebuit să-l sune şi să-i zică s-o lase baltă - că nu-l chemase ca să pună Sanepidu' să-l amendeze! Zâmbea...

- Vă las să vorbiţi?

- Te superi?

- Nu. Mă duc la masă, să mă-ndop cu alune.

Da?

- Ai poftă de alune?

Soţia lui aproba, zâmbind cu subînţeles... Îi sărută mâna şi-i dădu drumul. Şi grăbi pasul - că aveau multe de vorbit, iar Ana nu trebuia să le audă chiar pe toate.

- Neaţa, şefu'. În cinci minute e ca nouă!

- Las-o aşa.

- Şefu',

- Las-o şi vino-ncoa.

Şi-acum se căznea s-o închidă şi s-o încuie cât mai repede... Oof, ce panicat era! Ce credea, că-i lua gâtu' pentru că făcuse fărâmituri în BMW? Le făcu săbiilor semn să vadă de maşină şi se îndepărtă de mese şi meseni. Iar Grasu fugea după el... Coborî mult tonul vocii:

- Fii atent, că timpu-i scurt şi n-am când să mă repet. După ecografie, m-am dus în şatră.

- Ştiu.

- Am strâns neamul, le-am arătat şi le-am spus ce şi cum şi-am căzut la înţelegere cu tata. După ce Ana naşte un copil sănătos, la termen, aşa cum se naşte la oamenii normali la cap, el îi pune salba la gât. Şi facem Crăciunul împreună, ori la mine, ori la ei.

Grasu se repezi şi-l pupă "cu ţoc" pe amândoi obrajii. Alelei! - strălucea tot Grasu' lui! Nici obosit nu mai era!

- Deci am stat în şatră şi mi-am făcut salba. Şi-am vorbit cu Isamu, care mi-a dat de înţeles că poate vreau să mă retrag din afacerile din România.

Şi-acum înlemnise...

- Ana mi-a spus să-l pun la punct - să-i arăt locul şi să-l ţin mai mult p'-acolo, pe la locul lui. Şi are dreptate.

- Categoric, şefu!

- După care ai fost de faţă când a venit seniorul şi-am discutat despre curcani.

- Da.

- A auzit şi Diamant toate astea. Şi şi-a folosit capul. Eu am venit aici ca să-mi joc fericirea. El a venit ca să se-nsoare. Şi s-a însurat.

Iar Grasu lui avu reacţia firească: îşi puse, încet de tot, mâinile-n cap... Se grăbi să profite de momentul de uimire şi să obţină un răspuns sincer:

- Tu ai ştiut ceva de Safira?

- Care Safira?

- Aia pe care mi-a arătat-o mie bulibaşa, acu' trei ani.

- ... Nici n-o mai ştiu care e, şefu'!

- Ia stai tu jos aici... Hai, stai jos odată!

Bun. Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Aseară şi-a pus vesta şi pălăria pe băieţelul ei.

Grasu şopti:

- Şefule, ia-l şi du-l în Franţa - că ăsta n-are zile multe p'-aici!

- L-aş lua; da' nu stă. Că-l trage aţa tot aici, la pistoale şi muieri.

- Şi cu

- Nici o vorbă, Grasule. Nici o vorbă...

Că erau în şatra Safirei! Ce naiba! Grasu lui aproba grăbit... Şi făcuse bine că-l aşezase - că s-ar fi prăbuşit şi, Doamne fereşte! - îşi rupea vreun picior! Se aşeză lângă el:

- Diamant nu ştie că noi ştim. Hai s-o lăsăm aşa. De însurat, s-a însurat ca să se lege de şatră. Şi-a dus deja rulota acolo - şi chiar o să doarmă noaptea în ea. Tata o să-şi schimbe repede părerea despre el. Că-l ştii pe Diamant - când vrea el, poate! O să-l numească bulibaşă, în decembrie; după care o să vină vesel nevoie mare şi-o s-o pupe pe Ana mea. Ăsta-i calculul lu' văr-miu. Pe de-o parte, îşi pune ordine-n viaţă şi se aşează la casa lui, cu copilul lui şi mama copilului lui. Pe partea cealaltă, face naveta la Bucureşti. Şi ţi-am spus tot planul.

- Şi-şi închipuie că poate merge aşa la infinit!

- Poate că încearcă să se hotărască să se rupă odată...

Fu prins de cămaşă şi tras scurt; Grasu îi mârâi la ureche:

- Şi aia îl lasă să se rupă, nu?

Aprobă cu capul:

- Da; că ea e asigurată. Mie nu de ruptură mi-e frică. Mi-e frică de clipa în care... Lasă, că vorbim. Ce-ai în maşină?

Grasu scoase telefonul şi începu un nou mesaj... Îşi puse masca aia calmă; aştepta...

"25 de kile de trei nule, un Samsonite mare verde şi patru praştii."

Bine că-şi pusese masca...

Trebuia să se întoarcă urgent la birou! La munca în birou! Se cam rupsese de ea în ultimul timp - şi constata acum că fabricile mergeau foarte bine, iar Isamu simţea nevoia să obţină numai grafice abrupte cu vârfu'-n sus... Omiţând, mai mult sau mai puţin intenţionat, faptul că veniturile lui franţuzeşti erau impozitate corect - şi deci creşterile alea abrupte apăreau pe print-ul fiscului... Îi înapoie telefonul:

- Bine. Hai la masă, să mâncaţi şi voi.

- Las-o încolo de mâncare! Hai să mergem!

- Grasule, eşti galben în obraji şi ai cearcăne vineţii deja. Şi eşti

omul meu şi-abia ai picat aici. Stăm civilizat la masă, ca să nu se supere bulibaşa... şi să nu te-njure băieţii că vrei să verifici dacă-s buni de pierdut în deşert, şi pe urmă mergem. Cătinel. Că seniorul m-a anunţat azi că îmi dă girofar, îmi face legitimaţie de SRI şi mi-a zis să-mi arăt bunăstarea...

- O să ţi le facă. Până ţi le face, nu se schimbă nimic. Te rog eu mult de tot!

- ... De ce te grăbeşti aşa?

- Ştii că nu mă simt bine cu maşina plină.

- Apropo: chiar trebuia s-o umpli în halul ăsta?

Că nu era aşa o valoare mare - vreo trei milioane de euro, aşa... Grasu aprobă scurt:

- Da; că săptămâna viitoare sunt ancorat în Bucureşti, şi-am decalat un pic unele lucruri.

Aa, aşa se explica! Acum răsufla şi el uşurat - Isamu nu încerca "să-l retragă"... Se ridică:

- Hai la masă. Apropo: vezi că, în drum spre casă, dăm o fugă până-n şatră.

- ... Cu Ana?

- Nu.

- ... Păi o laşi aici?

- Nu, ţi-o las ţie în BMW, lângă gărduleţ. Eu n-am treabă acolo decât un minut.

- Păi ce treabă ai, şefule?

- Trebuie să pun lucrurile la locul lor. Pe făgaşul normal. Hai să mănânci.

- Nu mănânc, că adorm la volan. Dacă mi-e foame, mă doare stomacu'; şi sunt atent la drum. Cum mănânc, cum aţipesc...

Aha...

- Atunci hai să-ţi dau şi ţie din Red Bull-ul meu. Şi-o să-ţi mai dau ceva; dar când ajungem la Cernica. Ca să te ţin treaz şi curios...

Grasu lui râdea. Era frânt de oboseală, părea tras la faţă de parcă alergase maratonul şi slăbise zece kile - dar râdea. Deci maşina era burduşită fiindcă aşa voise el, nu Isamu...

Care Isamu, dacă-l suna acum să-l întrebe unde-i Grasu, îi dădea poziţia exactă, cu latitudine şi longitudine, şi-i spunea şi de câte minute se oprise BMW-ul. Nu; nu încercau să-l retragă. Şi totuşi, va face acea discuţie. Diseară, la Cannes, va vorbi cu el. Frumos, fără acuze şi săbii. Acum, că avea sprijinul seniorului, îşi dădea seama că chinezul nu-l minţise în mail-ul ăla - chiar sunaseră amândoi, şi seniorul şi chinezul-şef, de înroşiseră antena aia franţuzească de pe vilă!

Ana îi zâmbea. Ronţăia alune repede-repede, ca o veveriţă, şi zâmbea. Îl măsura lung şi-i venea probabil să fluiere admirativ... Las' că vedea ea, la Cernica!

Ana-Maria

Mm, ce-i mai trosneau fălcile când căsca! Dar nu putea să adoarmă. Grasu făcuse răcoare, că tabla neagră se încinsese rău, şi gonise ca nebunul - făcând-o să se lungească pe banchetă cu capul pe piciorul lui Ştefan. El îşi închipuise probabil că moţăie; şi verificase şi mail-urile de afaceri. Dar ea nu închisese ochii. Îi era frică să nu revadă ceea ce văzuse ultima oară pe bord. 175 nu era cifra ei preferată pentru transportul auto prin România; era dublul acelei cifre...

Aha! Începteneau! Gata, ajunseseră! Se ridică... şi înlemni.

Întoarse imediat capul spre Ştefan - înnebunise? O ducea la taică-su în şatră? Soţul ei o sărută şi zâmbi:

- Stai liniştită, că mă duc singur. Trebuie să rezolv o problemă mică şi-un calcul mare. Eu sunt cel care nu te las să intri azi în şatră. Tot eu îţi amintesc că, dacă nu vrei să fii văzută, poţi să te întinzi pe banchetă. Şi-ţi promit că în maximum două minute plecăm.

Deci se duce singur, ea poate să se-ascundă şi în două minute "o ştergeau". Se aşează corect pe banchetă şi-i strânse cu putere mâna:

- OK.

Un singur reproş avea să-i facă. De fapt, ar fi vrut să-i pună o întrebare. "Crezi că, dacă-mi ziceai asta înainte să plecăm, aş fi spus nu?" - întrebare pe care nu o va rosti. Că soţul ei locuise singur, gândise singur, decisese singur, acţionase mai mult singur - spre disperarea lui Grasu... şi-o să se obişnuiască el, mai devreme sau mai târziu, şi cu "traiul în doi"! Deja se vedea gărduleţul... Ia! Care era rulota lu' Diamant?

- În liniştе, Grasule; în liniştе, că nu ştie că vin...

Grasu opri motorul; totuşi, nu călcă frâna. Maşina înainta încet... "Haai, Grasule, opreşte-te! Nu te duce chiar în mijlocul gardului!" Exact acolo "ţintea" bărbatul de la volan, care-şi iubea mult şefa şi ţinea musai s-o vadă şi soţie, şi nevastă...

Gata; maşina se opri. Ştefan îi fură un sărut şi deschise portiera:

- Două minute - am promis!

- Bine.

Îl văzu alergând spre rulota lui Diamant... Da' ce voia să facă?

Ştefan

Evident, avusese dreptate! Vărul lui îşi parcase rulota în cel mai retras colţ al şatrei, chiar lângă corturi! Nici măcar lângă cortul ăla "special", în care-şi făcea veacul unul din oamenii seniorului! Se parcase ca noii-veniţi, în capătul capătului!

... Aşa! Perfect! Reuşise să se apropie fără să-l vadă cineva. Mamăă, ce-or să urle toţi când o să strige Diamant după ajutor!

Ajunse la rulotă; se opri lângă ea. Le auzea vocile înăuntru; discutau. Erau veseli, că aranjau lucrurile prin dulapuri. Şi uite că avusese dreptate să ia acea decizie - pentru că Perla îl "confiscase" pe Azur la ea în rulotă, să-i facă gogoşi. Ca un fel de semn că avusese dreptate. Trase uşor mânerul...

Urcă la volan şi nu închise portiera - că l-ar fi simţit. Se asigură că uşa care făcea legătură între rulotă şi cabină era încuiată... Acum, cheile! Diamant le-ar fi ascuns... sub scaun. Pipăi uşor de tot, să nu dea de vreo lamă... Le trase încet, să nu zornăie...

Înfipse cheia în contact şi-o răsuci. Şi trase portiera. Acum, repede! Marşarier şi benzină!

Ana-Maria

Ia uite-l! Da' ce făcea?

- Ce vrea să facă?

Grasu coborî ambele geamuri:

- Diamant se oferă să rămână bulibaşă-n şatră; Ştefan îi arată lu' taică-su că n-are nimic împotrivă. Ba chiar îl aşează personal pe locul rezervat lui!

Măicuţă, ce urlete răzbăteau din rulota aia! Diamant ţipa "Hoţii", Safira ţipa "Ajutor" iar Ştefan ambala motorul ca la nebuni, de parcă... Nu; ambala motorul "ca la nebuni", ca să-i scoată pe toţi de prin rulote şi să vadă cu ochii lor că el personal se dădea deoparte şi-i dădea vărului lui întâietate la titlu! Ah, afurisit bărbat mai avea! Afurisit de deştept şi mare specialist în organizarea surprizelor! Cu siguranţă, Diamant era extrem de surprins chiar în momentele alea! Surprins până-n pragul infarctului probabil...

Ştefan dăduse în marşarier; pusese frână şi-acum pornea în faţă. Da' călca rău acceleraţia şi hurducăia serios rulota prin poieniţă! Dacă Diamant va fi bulibaşă acolo, sigur o să pună băieţii să asfalteze porţiunea aia!

Şi uite-i că ieşiseră cu toţii, speriaţi de urletele alea... Ieşise şi tatăl lui Ştefan - şi cam alerga după rulotă...

... Şi gata. Motorul se opri. Uşa din spate se deschise larg; Diamant sări afară, dădu să facă dreapta spre locul şoferului...

Ştefan

Gata! Împinse portiera, sări jos şi alergă spre spatele rulotei. Şi întinse mâinile - că-l ştia el pe Diamant! Încă doi paşi; întinse mâinile şi-l prinse de umeri. Şi-acum ochii albaştri erau uluiţi... Răcni, ca să-l audă toţi:

- Tu să parchezi unde trebuie, nu unde vrei tu! Auzi?

Şi nu mai aşteptă răspunsul - îl strânse tare-tare în braţe... şi-i şopti la ureche:

- Tu ai adus detergentul; eu l-am pus în maşină şi-am pornit-o. Să vedem dacă rufele ies curate...

Că poate pricepea cum era cu rufele şi spălatul lor. Deşi ştia că Diamant va fi uşor euforic, aşa că va uita să se gândească la ceea ce auzise...

- Ţi le spăl eu, vere! Alb 13 ţi le fac!

I-auzi! Păi era emoţionat rău, dacă se exprima în termeni auto! Pierdea bunătate de ocazie ca să-l anunţe că aflase micul lui secret! Îl bătu scurt pe umăr - că ocazia aia n-o rata nici mort:

- Şi să le speli şi p'-ale tale după aia.

Şi-atât; îl privi lung... îi dădu drumul şi porni în fugă spre BMW. Şi auzi brusc liniştea lăsându-se peste poienița cu gard rustic...

Aa...

Grasu coborâse geamurile - alea fumurii. Pe Ana o liniştiseră cuvintele lui îndeajuns de mult ca să nu se culce pe banchetă - să se uite ce voia el să facă! Acum, şatra se întorsese să vadă ce mai făcea Ştefan, băiatul bulibaşei, după ce mutase rulota lui Diamant pe locul unde fusese cândva rulota lui. Şi amuţiseră toţi - că BMW-ul era chiar în mijlocul aleii, iar amândouă geamurile erau coborâte. Grasu nu era o noutate pentru ei; dar chipul Anei, cu floarea roşie-n păr, râzând sincer era o privelişte care "le luase mau'". O vedea, îi vedea ochii veseli şi guriţa aia perfectă şi-i venea s-o scoată din maşină şi s-o ducă chiar acum în mijlocul poienii!

... Dar n-o va face; în schimb, va urca lângă ea şi-o va săruta.

Ana-Maria

"Ah, Grasule, ce mi-ai făcut tu mie!"

De ce nu stătuse ea culcată pe banchetă? De ce?

... Faptul era consumat; toată şatra se uita lung la ea. Tatăl lui Ştefan se uita lung la ea... Mama lui era singura care râdea; ea înţelesese planul lui Grasu. Şi, apropo de Grasu - îl mârâi printre dinţi, promiţându-i artificii multicolore în piramida nazală. Grasu începu să râdă:

- Şefa, eu propun să-i deschizi portiera şi să-i faci loc; că e prea târziu acu' să-mi spargi capu'. Faptu'-i consumat!

Păi... Păi Ştefan alerga spre ea. Direct spre ea. Ceea ce însemna că Grasu avea dreptate! Deschise deci portiera şi se trase ea în stânga. Iar el urcă şi ordonă:

- Şi-acu' şterge-o, până nu ne bat pe-amândoi!

Se grăbi să-l corecteze:

- Amântrei.

- Pe tine nu te bat; că tu eşti prea frumoasă...

Geamul se ridica; motorul pornea. Grasu dădea în marşarier uitându-se în oglinzile laterale - că nu era o fire indiscretă iar regele îşi săruta regina...

Oftă greu şi plecă privirea:

- Nu ştiu de ce n-am stat eu lungită pe banchetă...

- Îţi mulţumesc că ai stat normal. Şi că ai fost tu însăţi. Ia zi-i: ce faţă avea Diamant?

- Faţa unui om care se trezeşte brusc mutat fără ştirea lui!

- Aha! Perfect! Grasule, acu' mergem la mănăstirea Cernica; şi pe urmă direct acasă. Regina trebuie să se odihnească, iar noi avem de cumpărat o vilă.

- Ce vilă?

- Seniorul vrea ca familia regală să-şi etaleze bunăstarea. În plus, ne trebuie o casă mai mare. Să aibă şi copiii camera lor, şi-o cameră de joacă, şi să avem şi noi o bucătărie omenească... Să am şi eu curte mare, unde "să parchez" băieţii...

- Nu-mi spune că le iei gherete!

- Ba le iau gherete.

- Şefu', să-ţi dea Dumnezeu sănătate! Că gheretele alea sunt perfecte! Nu era bine să-ţi intre toţi pişpireii-n casă...

- Aşa s-a gândit şi seniorul când mi-a făcut sugestia. Şi s-a mai gândit la o chestie; dar pe-asta chiar că n-o afli până n-ajungem!

BMW-ul ţâşni în depăşire; se lungi din nou pe banchetă, că n-avea voie să se sperie...

Ştefan

Se grăbea. Aproape că alerga spre mănăstire! Ana aştepta în maşină, şi era obosită... Năvăli la propriu în biserică şi se repezi spre femeia de la lumânări:

- Sărut mâna. Daţi-mi o cruciuliţă.

- Sigur. Ce model?

Ce model? Pe-asta n-o calculase. Aveau acolo de tot felul... Şi aveau şi-un model mai aparte. Întinse mâna spre el, iar femeia scoase o pungă plină! Se grăbi s-o oprească:

- Pot s-o aleg eu?

- Sigur; poftiţi!

Trecea cu privirea peste ele... Nu; cruciuliţa lui nu era la suprafaţă. Le răsfiră scurt; şi observă imediat pata albă de pe lemn. Aia era! Pe-aia o lua!

- Şi daţi-mi şi zece lumânări.

Lăsă bancnota şi nu mai aşteptă restul. Se grăbea să iasă...

Iar fusese în şatră şi nu-şi amintise de Ramon...

Ana-Maria

Mm, ce bine era acasă! În sfârşit, dormea omeneşte în patul ei! Şi-o să doarmă dusă...

Ştefan era grăbit; deschidea seiful. Căuta... Ciudat; căuta punga cu aur! Avea el socoteala lui! Ea una îşi punea pijamaua - că abia aştepta să se-aşeze în pat!

... Ia uite de ce deschisese seiful... şi de ce se opriseră un pic la mănăstire... Lanţul lui era la Azur; Ştefan înlocuia simbolurile, sperând că Dumnezeu se mai ocupa şi de alţii...

Seiful se închise; soţul ei se întoarse şi-i zâmbi:

- Gata? Vin să te culc?

Se lungi în pat:

- Vii să ne săruţi...

Iar el o săruta pe mami... Îl săruta şi pe prinţ...

- ...Fă! Tu ai văzut asta?

"Sărise" la romanes, deci era uimit. La ce se referea?... Nu; n-o văzuse. Apăruse pe burta ei cândva în cursul zilei - şi nopţii - de ieri. Dunga era destul de închisă la culoare - se observa binişor... Ştefan începu să râdă:

- Şi uite că doctorul te-a programat exact la ţanc! Dacă mai întârzia patru zile, rămâneai "cu surpriza nereperată"!

- Exact!

Şi-ar fi vrut să-i spună că Cel de Sus o ajutase să-i reuşească surpriza. Dar i-ar fi dat speranţe. Şi nu voia să-i dea speranţe, când ştia că oricând se poate întâmpla un dezastru... Fu aşezată pe pat; Ştefan şopti:

- Îţi arăt diseară, bine?

Aprobă; că i se închideau ochii! Şi orice ar fi vrut să-i arate, indiferent la cine sau la ce se referea, putea să aştepte câteva ore!

- Îţi las săbiile la uşă.

Aprobă din nou, căscând serios... Soţul ei o înveli. Ea închise

ochii. Iar visul ei începu cu formaţia Ternipe cântând...

Ştefan

Era mulţumit de noua lui "vilă oficială". Avea două etaje - era mare şi ultramodernă. Megalomanică. Avea pământ "să-şi pună şi-un răsad de pătrunjel"... Era la două străzi de cealaltă casă... Nu era "din gestiunea lui"... Iar agentul fusese iute; venise cu toate actele şi cu contractul, şi-l semnase. Rămânea doar să facă Grasu lui plata, mâine sau poimâine - când reuşea să se trezească şi el. Că avea nişte ochi roşii şi nişte cearcăne...

La parter, în living, o să mobileze el - acolo va discuta afaceri, şi avea multe săbii şi pistoale de ascuns în diverse locuri. Restul o să mobileze Ana. La etajul unu avea dormitorul şi două camere, pentru copii. La etajul doi avea patru camere - le gestiona cum voia ea. Nu ţinea să aibă şi aici un birou; că aici chiar nu stătea să conducă fabricile de caşcaval! Aici, o să folosească mai mult livingul. Îi scria seniorului adresa, ca să-i verifice actele - deşi ştia că vila era OK...

Gata. Ajunsese şi el acasă. Acum, va avea o vorbă cu Grasu; şi-apoi se odihnea şi el. Deschise portiera şi coborî:

- Vino un pic, să-ţi zic ceva.

- Păi să fii sigur că vin! Că mi-ai promis-o! Şi-am fost curios în tăcere tot drumul...

Intră şi se opri în mijlocul livingului. Aici, cândva, nu demult, fusese o pată mare, roşie... Îi făcu semn să se apropie; că nici nu mai putea spune nimic, nici nu-l putea privi... Că-şi amintea chipul ei panicat, când îi spusese că n-o să-l deranjeze niciodată dacă el nu voia să fie deranjat...

Întinse mâinile şi-l strânse în braţe. Grasu al lui nu prea ştia ce să facă; era precaut, că ştia ce şef imprevizibil are... Oftă greu:

- Te iert.

Şi-acum pricepuse - că-l strângea tare-tare şi ofta şi el...

- ... Să ai grijă de mormântul lor; auzi?

- Stai liniştit, Ştefane.

- Să-i duci jucării...

- Stai liniştit, că ştiu ce trebuie să le duc.

Ştia că ştie; dar trebuise s-o spună. Pentru că făcuse atunci, demult, monumentala prostie să intre în cabinetul doctoriţei şi să caute fişa medicală în fişet...

Şi gata - că-i vedeau oamenii pe geam şi-şi închipuiau cine ştie ce! Îl împinse cât colo şi zâmbi:

- După ce speli şi parfumezi BMW-ul, du-te acasă. Şi sună la reprezentanţă, să-mi trimită un catalog cu ultimele modele.

- Bine, şefu'.

- Şi fă-ţi şi tu un garaj; că-i păcat de el, după ce l-ai protejat atâta timp, să ţi-l zgârie puştii cu bicicletele.

Şi cam atât; că o să înţeleagă el, în drum spre casă, cum venea vorba despre garajul ăla! Se întoarse şi intră în dormitor, printre cele două săbii. Zâmbi slab: băieţaşii ăştia doi parcă erau roboţi! Le spusese să păzească regina, iar ei se aşezară lângă uşă ca doi paji - unu'-n dreapta, celălalt în stânga! Regele era îndrăgostit; dar asta nu-l împiedica să-şi ţină bine în frâu supuşii.

O privi lung... Regina lui era gravidă. Regina ştia că acolo, în ea, creşte o mogâldeaţă pe care el o dorea atât de mult încât nu-şi permitea să spere că o va primi vreodată - ca să nu se întâmple ceva rău şi să-şi piardă minţile. Dar regina uita un amănunt. Uita, din nou, de ea...

Învăţase deja cum "funcţiona" Ana. Dacă el voia cozonac, ea punea pe locul doi propria oboseală, propriile dorinţe şi nevoi, şi-i frământa şi-i cocea lui cei mai mari, mai frumoşi şi mai gustoşi cozonaci de pe planetă. Indiferent cât de rău obosea frământând coca, indiferent cât de târziu termina de copt la ei... Indiferent dacă mâncase sau nu, indiferent dacă ar fi trebuit să se ducă undeva, sau să facă ceva... Acum, el voia un copil. Dacă ea nu precupeţea nici un efort pentru a-i face cozonaci, îşi dădea seama ce era Ana capabilă să facă, ca să-i facă un bebeluş perfect! Şi nu era bine. Ana era cea mai importantă fiinţă de pe faţa pământului, pentru el! Dacă ea păţea ceva...

Dacă copilul păţea ceva, îşi putea spune că erau tineri şi-o luau de la început. Plângea, urla, distrugea - dar după aia o lua în braţe, îi ştergea lacrimile, luau amândoi câte-un Distonocalm şi-o convingea să mai încerce o dată. Dacă însă Ana păţea ceva, el îşi zbura creierii. Atunci, pe loc, în secunda doi. N-o va lăsa singură pe lumea ailaltă mai mult de două-trei secunde. Ana uitase instantaneu avertismentul lui din avion, în clipa în care pe testul de sarcină apăruse a doua liniuţă roşie. Iar el nu ştia cum să-i amintească acele cuvinte fără s-o supere...

Ana-Maria

Vila era perfectă. Întâi o văzuse pe dinafară, în drum spre aeroport. Apoi, trei ore jumate, o văzuse şi pe dinăuntru - că Ştefan îi dăduse planurile şi pe urmă se aşezase comod pe canapea şi adormise. Iar ea redesenase fiecare cameră şi "surfase" pe laptop, să se inspire în materie de mobilă. O singură cameră rămăsese goală şi în schiţele ei. Prefera să fie şi ea un pic superstiţioasă, că nu voia să rişte nimic...

Şi-apoi citise, pe site-ul lui preferat, ce mai făcea băieţelul lor acum. Zâmbise romantic probabil, pentru că Shun trecuse spre coada avionului şi-i zâmbise...

De jumătate de oră încoace, privea norii. Se gândise şi la faptul că Ştefan îl iertase pe Grasu, şi la nunta lui Diamant... Şi la ecografie, şi la băiat... Trebuia să fie bine. Ea îi adusese lui Ştefan acel "bine" în viaţă. Ea îl aşezase şi-l liniştise - şi-l făcuse să râdă de multe ori... Voia să-l facă să râdă în decembrie; voia să-l vadă cu ochii ei cum se sprijină de un obiect dur, să nu pice pe jos când o să vadă ghemul de scutece! Voia să-l vadă luându-şi băiatul în braţe şi ducându-l la geam, să i-l arate soarelui; şi-ar fi vrut ca soarele să se ascundă, ruşinat de propria urâţenie, în faţa băiatului lui...

Uşa se deschise din nou; Shun se apropie şi şopti:

- În cinci minute aterizăm.

Aprobă. Iar foşnetul o făcu să ofteze uşor - că Ştefan dormise iepureşte... Soţul ei îi fură un sărut:

- Ia: ai mobilat?

- Da. Mi-ai promis că-mi arăţi ceva.

Ştefan trase laptopul şi începu să caute ceva... Intrase pe server. Parolele... Şi-acum ecranul se întoarse spre ea; soţul ei luă hârtiile şi se ridică:

- Ia-le la rând. Pe urmă vorbim.

OK! Prima fotografie... Aoleu, mamă!

Prima fotografie era cu Diamant şi-o junică roşcată ca la balamuc. Roşcată natural, că şi sprâncenele erau roşcate! Dar era frumoasă... Frumoasă cum rareori văzuse muieri prin Bucureşti!... Dar era din Bucureşti? Poza se numea DSC... şi nişte cifre. Şi era făcută după consacratul deja model "din blocul de vizavi". Individa era "scursă" toată; iar Diamant o ţinea în braţe de parcă în secunda doi pasiunea o să facă "poc" şi-o să sară-n aer tot blocul...

Oare era doar o mândruţă? Oare era ceva serios? Următoarea fotografie... Şi următoarea...

Era evident că în apartamentul ăla săriseră nişte scântei "de campionat". Nu ţinea să le vadă pe toate; presupunea că băieţii lui Ştefan fuseseră discreţi...

Nu. Mai era o poză "fără perdea". Dădu s-o închidă, dar... Dar se aplecă spre ecran, că se vedea ceva... La dracu! Muierea aia era gravidă! Avea dimensiuni oarecum normale, dar se vedea ditamai dunga neagră pe burtă!

Ştefan se aşeză lângă ea; luă el mouse-ul şi sări peste câteva fotografii. Şi-acum îşi acoperi faţa cu palmele - că individul ăla de doi metri şi 150 de kile, ras în cap şi "ornat" cu auriu ca un interlop premiant, credea că el e tatăl... Soţul ei trecu la romanes:

- Are o firmă de bodyguarzi în Piteşti. Nu e un tip foarte im-

portant; ţine tot de Interne. Dar "păstoreşte" ceea ce eu n-am să accept să am niciodată: recuperări. Pe tot oraşul. Frati-su e cămătar - altă activitate de care mă voi feri întotdeauna... Dacă băieţii ăştia află... Din fericire, copilul seamănă cu maică-sa; dar văr-miu nu s-a potolit. Iar dacă individului îi intră-n cap ideea testului de paternitate, Diamant a dat de dracu. Şi el, şi eu - că-i văr-miu, şi-or să sară scântei serioase...

Mda; din rahatul ăsta, Diamant o să iasă greu - dacă o să iasă! Că recuperările erau şi ele importante. Mergeau mână-n mână cu taxele de protecţie şi şantajul. Unchiul copilului era cămătar - presupunea că nu unul de duzină... că neamul lor "ţinea" tot de Interne...

- Eu am aflat de ei acu' doi ani. Copilul are un an acum. Nu ştiu ce dracu' e-n capul lui Diamant; nu mai ştiu...

- Pentru testul de paternitate, trebuie să fie de acord să facă analize.

- Dacă-l prind indivizii, nu cred că e o problemă să-l transporte la primul spital.

- Seniorul ştie?

- Nu cred.

- Eu cred că ştie. Că omologii discută diverse. Dacă omu' ei are un senior, seniorul lui ştie totul despre el. Ca şi seniorul nostru.

- Nu cred. Că insul ştie să se impună şi nu pare-a fi creştinat. Eu stau cuminte sub papucul seniorului; el cam face ce vrea. Seniorul lui nu-i foarte influent - şi-l iartă, că din recuperări şi cămătă iese mult mai mult caşcaval...

- ... Unde se întâlneşte cu ea?

- În ultimul timp, în Bucureşti. Ea face facultatea la privat.

I-auzi! Zâmbi slab:

- Şi bărba-su e de acord cu asta?

- Da. Ea îşi rezolvă problema absenţelor, Diamant e finuţ şi discret, bărbatu' ei are treabă-n Piteşti...

- Până o să-şi facă o dată de treabă-n Bucureşti. E modelul ăla care apare la televizor?

- E modelul al căror victime apar la Urgenţă şi uită să mai ajungă la poliţie.

Mda; cum era mai rău!

- Fata tace; că "a picat" bine. Da' nu ştiu cât o să mai fie ăla gâscan.

- Crezi că poţi să ai o discuţie cu ea?

- Nu. Că nu ştiu ce i-a spus Diamant despre el. Iar fata nu-i proastă, să-l pună pe bărba-su să se intereseze...

- Vrei să spui că Diamant nu ştie că ştii?

Ştefan aproba...

- Fata în ce an de facultate e?

- Patru acum.

- Şi e la zi, că de-aia vine prin Bucureşti la cursuri. Lasă-l în pace. La anu' în iulie, o termină. Mă îndoiesc că o să-nceapă alta - că o să facă bărba-su gât. Abia la anu' se sparge buba. Dacă se sparge.

- Ano, ştii care-i grija mea? Muierea. Că de Diamant nu mi-e frică. Dacă n-a furat-o încă, n-o s-o fure de-acu' încolo. De iubit, nu cred că o iubeşte. Da' ea cred că e scursă toată - că are un copil cu el. Şi şi-a pus rău pielea la saramură pentru asta!

- Ştefane, da' tu eşti sigur că e copilu' lu' Diamant?

- Nu; eu sunt sigur că bărba-su o să afle. Indiferent al cui e copilu', Ano! Văr-miu o fericeşte pe nevasta recuperatorului! Tot caz de cadavru abandonat la Glina e!

Corect! Dacă copilul era al lui Diamant, creştea numărul de cadavre - nimic mai mult. Dar socoteala pornea de la 1... Căuta o soluţie... Aah!

- ... Da' vorbeşte cu el!

- Momentan, o să-l supraveghez discret. L-am rugat pe senior ca unul din oamenii lui din şatră să mă informeze discret apropo de programul lui Diamant. Există şansa ca el să se îndepărteze uşurel de ea. Şi cum ştiu ce văr am, n-o să-i fie greu s-o convingă că s-a terminat. Dacă tata îl numeşte bulibaşă...

- Dacă îl numeşte bulibaşă, lucrurile se vor rezolva în maximum o lună.

- Şi-apoi, zi de zi, o să mă întreb dacă nu cumva individul a aflat ceva...

- Ştefane... Oamenii ca individul ăsta nu prea au viaţă lungă. Corect?

- Minciuna are picioare scurte.

- Cine e mai important: Diamant din Bucureşti, mâna ta treaptă, preferat de-un senior mare... sau individul cu dosar mânjit bine şi-un senior de provincie?

Soţul ei zâmbea... că încerca s-o liniştească... Şi uite că aterizaseră. Ştefan îi şopti la ureche:

- Când ajungem la Cannes, încearcă să nu-mi strici surpriza. Că vreau să-l surprind...

Aprobă şi se ridică. N-avea mare lucru de strâns - dar voia să pară preocupată, pentru că trebuia să se gândească bine...

Deci Diamant se încurcase cu nevasta unui interlop din Piteşti... Şi-acum se însurase cu Safira, cu care avea un băieţel de doi ani...

De fapt, nu era nici primul, nici singurul bărbat din România care avea o nevastă şi-o amantă! Cu siguranţă, amanta nu era singura muiere din România care îşi înşela bărbatul! Ăilalţi cum scăpau? Păi... Păi rupeau relaţia! Sau divorţau - şi-asta nu se prea putea, în cazul de faţă, nici la ea, nici la el...

La urma urmei, ce va fi, va fi! Diamant putea să se mute-n Franţa o perioadă - şi poate că muierea se "dezlipea" de la sine!

Shun deschidea uşa, Ştefan îi mulţumea... Gata. Redevenise contesă. Suita îi aştepta pe pistă, drepţi... Şopti:

- Crezi că s-a aflat şi aici?

Ştefan începu să râdă:

- Să fii sigură că s-a aflat! Ia uită-te la ei!

Toţi zâmbeau de mama focului... că şeful lor era fericit... Pentru că se aflase, în sfârşit, de ce se îngrăşase contesa şi de ce nu mai mergea la antrenamentele de tir...

"Ehei, zmeilor, râdeţi voi; da' să vă văd din ianuarie încolo! Când o să păziţi bebeluşul! Să vă văd panica atunci când o să-l auziţi plângând!"

Gândul ăla era năstruşnic...

Urcă în maşină - în faţă. Ştefan ocolea... Gata: porneau. Evident, regele nu voia să le lase supuşilor impresia că "se moleşise" de la atâta bine-n viaţa personală - că accelera serios! Lui Ştefan îi era dor de viteză; avea maşini puternice, cu care gonise multe zeci de mii de kilometri. Iar de când apăruse şi ea, se cam abţinuse să apese acceleraţia.

Ştefan

Bun. Îl aşteptase în poartă, ca de fiecare dată - serios. De data asta nu mai oprise lângă el; nici măcar nu-i mai aruncase vreo privire! Coborî, o aşteptă şi pe Ana şi intrară în vilă.

- Bună seara.

- Bună seara, Isabelle, Emilie...

- Felicitări!

Tii, amândouă-n cor! Le zâmbi pentru amândoi:

- Mulţumim. Prinţesa nu e acasă?

- Prinţesa a aflat că veniţi şi a vrut să meargă la Mall, să cumpere cadouri.

I-auzi! Prinţesa era la Mall, după cadouri! Nu era cam prea precoce, prinţesa asta? Sau era de fapt prea răsfăţată? Ana râdea şi ea:

- Precoce, am înţeles. Dar parcă prea precoce...

Las' că aşa e bine! Precoce pân' la Dumnezeu! La zece ani, să dea Harvardul cu cracii-n sus! Reveni spre cele două angajate:

- Cina mai aşteaptă jumătate de oră.

- Desigur.

Şi gata: că şi-o luau în cap, dacă ieşeau prea rău din rutină. Ana porni spre scări:

- Mă duc să fac un duş şi să mă schimb.

- OK.

Isamu tocmai intrase în vilă. Se întoarse şi-l privi drept:
- Salut.
- Salut.
- Ceva nou?
- E totul în raport. Cum a fost?
- Bine; foarte bine chiar.
- Câte săptămâni are?

Ia uite-l! Prioritatea lui era sarcina Anei? Ha! Porni spre scări şi îi răspunse la următoarea întrebare:
- Am luat o vilă nouă. Tot la Cernica.
- Una în care măsurile de securitate vor fi aşa cum trebuie să fie nişte măsuri de securitate, sper!
- Una aşa cum trebuie. O să-mi trimită Grasu oferta BMW - că trebuie să-mi schimb şi maşina din Bucureşti.
- Trebuie?
- Da.
- Tot nu mi-ai spus câte săptămâni are.

Intră în birou:
- 12.
- Bravo. Felicitări.
- Mulţumesc.

Uşa se închise scurt:
- E programată mâine, la zece jumate, la spital, pentru analize. Găseşti amănunte în raport.
- OK.
- Seniorul mi-a trimis şi mie propunerea de reorganizare a securităţii. Şi văd că te-ai ocupat personal de ea. Stau şi mă-ntreb dacă ai vrut să iei partea asta în propriile mâini, sau ai vrut să-mi faci o surpriză neanunţându-mă apropo de noile dimensiuni ale umbrelei...

Hm! Nu era încă momentul acelei discuţii; că voia s-o audă şi Ana. Aşa că zâmbi:
- Scuză-mă. Dar m-am luat cu nunta lui Diamant şi-am uitat.
- ... Poftim?
- Diamant s-a însurat, ieri, cu ţiganca cu care are un băieţel de doi ani.

Isamu se sprijini de birou:
- Mai spune o dată...
- Acu' trei ani, m-am băgat şi-am scăpat o şatră de la pieire. La petrecerea aia, bulibaşa mi-a arătat-o pe cea mai "răsărită" ţigancă nemăritată; eu am refuzat ideea, dar Diamant "a atacat" pe-ascuns. Şi-am descoperit acum că au un băiat de doi ani. M-a pus să i-o peţesc, după care bulibaşa le-a făcut nunta. Şi-au plecat de dimineaţă împreună, cu bagaje şi tot restul. Aşa că poţi să-l feliciţi, când mai vorbeşti cu el - că s-a însurat, şi însurat rămâne.
- ... Şi roşcata?
- Roşcata e "acoperită" momentan. Diamant şi-a dus o rulotă nou-nouţă în şatră şi s-a mutat în ea. Iar eu l-am mutat, cu rulotă cu tot, pe locul unde-a fost rulota mea...
- Iar el se va distanţa de roşcată. Bine gândit!
- Nu ştiu în ce măsură se va distanţa. Că el nu se retrage, aşa că se văd în Bucureşti.
- S-a mutat ca să-i dea tatălui tău o alternativă. Probabil a auzit şi el discuţia pe care-am auzit-o eu.
- Despre?
- Despre mutarea părinţilor tăi la Cannes, măcar pe perioada iernii.

Gata? Ajunseseră deja la discuţia despre apartament? Zâmbi strâmb:
- Mai stai puţin?
- Ştii bine că da.
- Fug să mă schimb şi mă-ntorc.

Se grăbea; trebuia s-o liniştească pe Ana şi s-o convingă cumva să vină în birou... Soţia lui terminase duşul; acum îşi usca părul. O cuprinse uşor cu braţele şi-o sărută pe gât. Şi constată, în şoaptă:
- Miroşi a tentaţie...
- Te rog! Ai vorbit cu el?

Era îngrijorată pân' la Dumnezeu! Zâmbi:
- Acum vorbesc. Am venit să mă schimb şi să te liniştesc. Că a primit mail-ul seniorului, aşa că s-a aşezat la locul lui şi-a uitat gândurile alea...
- Vorbeşte, oricum, cu el. Că el te ştie foarte bine; şi-a văzut cum te-ai schimbat, de când am apărut şi eu.

Îşi scoase treningul şi se grăbi să se schimbe. Acum venea ea să-l îmbrăţişeze... Luă telefonul şi-i selectă numărul:
- Răspunde şi ascultă şi tu discuţia. Că vreau să vorbim după ce pleacă.

Ana aprobă. Ieşi şi coborî... Se aşeză pe canapea şi-i făcu semn să vină şi el:
- Ia detaliază un pic chestia asta cu apartamentul; că mie nu mi-ai zis niciodată ce-au vorbit atunci.
- Au vorbit mai mult în romanes; dar din câte am înţeles, discutau despre un apartament aici.

Isamu înţelegea romanes - de notat şi analizat un pic mai târziu! Acum, discuţia trebuia să continue:
- Deci n-am greşit calculul: Diamant se aşează la rulota lui ca să-mi uşureze mie drumul spre nunta cu Ana.
- Şi ca să devină bulibaşă, evident!
- Nu ştiu dacă-şi doreşte foarte tare să fie şef în poiană...
- Şi tu ţi-ai dorit cândva să fii şef acolo. Şi aşa cum tu te-ai gândit atunci să le cumperi un sat întreg şi să-i muţi în el, probabil că aşa se gândeşte şi el. Că sunt mulţi bătrâni acolo - şi trăiesc fără apă curentă, cu electricitate de la generatorul pe motorină, cu butelia... cu ursu-n apropiere...

Aproba - că aşa se gândise şi el, când avea vreo 16 ani şi-o mare dorinţă de-a fi bulibaşă!
- Probabil că va reuşi să-i mute. O să-i ia ceva timp, dar până la urmă o să-i vezi aşezaţi la casele lor. Iernile sunt grele în poieniţa aia; iar reumatismul e o boală dureroasă. Tineretul trage spre distracţiile oraşului... Aşa că Diamant al tău va sparge nişte bani şi le va face discotecă în mijlocul satului. Şi bar. Şi atelier mare vizavi de ele - ca să aibă oamenii unde să lucreze civilizat. Le face şi magazin; vorbeşte cu primarul şi asfaltează, pune floricele... Iar bătrânii vor fi mulţumiţi - că tinerii n-or să mai plece spre Occident cu lunile, să culeagă căpşuni sau ani de puşcărie.

Da; calculul ăla era corect. Întrebarea era de unde să ia Diamant atâţia bani! Că o asemenea mutare se "rezolva" cu 2-3 milioane de euro, în afară de cele 2-3 milioane de euro gratis... Dar să revină la discuţia care-l interesa pe el, nu?
- Deci tu zici că ai mei se gândesc la un apartament aici.
- Da. Pe-atunci, Ramon era la spital; nu mi-ai spus ce-a zis doctorul acum, dar bănuiesc că sarcina Anei e foarte bine. Îţi dai seama deci că şi dorinţa lor a crescut în intensitate... Iar dacă Diamant se transformă în alternativă viabilă, tatăl tău o să-l numească bulibaşă şi-o să împacheteze absolut totul.

Bun! Acolo voise să-l aducă!
- Asta e o veste bună! Dacă se mută aşa aproape, pot să vină zilnic la noi. Iar Ana n-o să se mai plictisească, cât sunt eu la serviciu.

Îl electrocută scurt:
- Că n-am nici o intenţie să mă retrag.

Evident, chinezul lui avusese tot timpul din lume... şi toate informaţiile necesare pentru a se gândi şi la partea asta. Aşa că-l văzu zâmbind:
- Exact asta le-am spus şi eu: şi lui Jun, şi seniorului. Că au sunat în draci, toată noaptea aia, panicaţi că tu te retragi iar ei rămân descoperiţi.
- Nu rămân descoperiţi. Diamant în şatră, Grasu la execuţie... Tu ştii deja tot ce mişcă...

Isamu se aşeză mai comod:
- Nu, Ştefane. Eu am alte priorităţi, iar ei le ştiu foarte bine.

I-auzi! Alte priorităţi? Oare care-or fi alea?
- Eu din birou nu ies. Că mi-e extrem de bine în birou. Dacă nu erai tu, până acum fi-miu uita cum arăta taică-su înainte să-l taie unii

în Rahova ca pe tomografie. Iar experienţa aia, plus ce-am văzut la tine, m-au convins că n-am "stofă" de aşa ceva. Nu-s făcut să ies în stradă şi să vorbesc cu oamenii; dar scriu mail-uri convingătoare. Asta e şi părerea fratelui meu...

Serios? Îl privea lung şi încerca să-i afle gândurile fără să-l electrocuteze... Isamu zâmbea; iar în momentele alea simţea că avea în faţa ochilor un chinez sincer...

- Sincer îţi spun: nu vreau locul tău. Dacă-l voiam, îl ceream. Şi-l obţineam. Dar nu sunt făcut pentru el - şi ştiu şi eu asta. Nu-s făcut să învârt sabia, să gonesc cu BMW-ul, să privesc oamenii-n ochi şi să le spun ce să facă şi ce nu. Deşi sunt super-pregătit şi în materie de scrimă, şi în materie de şoferie... Mie-mi place la birou, "la butoane". Şi mie, şi soţiei mele. Şi cred că nici băiatul n-ar avea nimic împotrivă, dacă ar şti ce face tati la serviciu...

Da; era sincer. Indiciul cu apartamentul fusese menit să-l pună pe gânduri nu în privinţa retragerii - ci a lui Diamant. Că-l întrebase atunci dacă Diamant aflase de târgul ăla... Zâmbi:

- Şi plănuieşti să te pensionezi la mine-n birou?

- Dacă mă suporţi atâta amar de vreme, cred că da! Dar asta nu înseamnă că, dacă nu mă mai suporţi, iau sabia şi plec pe străzi!

Evident! Dacă nu-l mai suporta... adică dacă el se retrăgea, Isamu se muta la Nisa... sau îşi făcea şi el o firmă de consultanţă! Şi "consulta" tot de la birou - că avea conexiunile făcute de sus până jos şi găsea el doi băieţi straşnici să-i numească locotenenţi... Îl văzu ridicându-se:

- Ai pe server toate fişierele. Şi rapoartele, şi înregistrările telefonice... Iar sfatul meu este să porneşti uşurel la plimbare, zilele astea. Să vă duceţi "de plăcere" la Nisa şi, după masă, cât e Ana ocupată cu vizitarea grădinii, să-i spui lui Jun verde-n faţă că nu te-ai însurat ca să-ţi pregăteşti retragerea. Şi să-i explici de ce eşti precaut şi ţi-ai pus pelerină în România - că de-atunci a început să se îngrijoreze. Nu uita că el nu ştie cum e acolo; n-a fost niciodată acolo. Ştie doar rigoarea de aici, unde săbiile nu pleacă brambura pe stradă. Nu-i obtuz, să ştii: o să înţeleagă din prima! Doar să i-o spui şi lui. Că nu ţi-am zis niciodată - dar îi place foarte mult cum faci caşcavalul. Şi-i place că mă ştie în siguranţă. Şi tare-ar vrea să nu afli de câte ori a întins discret umbrela deasupra noastră. Noapte bună.

Uşa se deschise; Isamu ieşi... Mai avea ceva de spus? Păi, îl cam lăsase fără cuvinte... Ridică puţin vocea:

- Chiar nu poţi să mai stai?

O secundă, două... Într-un târziu, paşii reveniră în birou:

- Ba da. La urma urmei, prinţesa nu s-a întors încă de la Mall.

Aprobă şi se ridică:

- Vreau să-ţi arăt ceva foarte important. Nu ştiu dacă ai să poţi să înţelegi...

Scoase din buzunar cearceaful de ecografii şi-l întinse pe birou. Iar Isamu începu să râdă:

- Să ştii că o să am dificultăţi! Va trebui să-mi explici cum e cu luminile şi umbrele... că n-am mai văzut hârtii de-astea din copilărie!

OK! O să-i explice. Momentan îl lăsa "să-şi spargă capul" de unul singur...

Se convinsese acum de o certitudine: dacă va fi vreodată dat deoparte, nu Isamu îl va împinge. Şi nici nu-i va urma. Isamu voia doar să stea în birou, să încaseze comisionul pentru zilele şi orele nedormite, să calculeze şi să decidă mişcările trupei... Oare Isamu o îndrumase pe Ana spre jocurile de strategie?

Ciocănitul în uşă îl făcu să râdă - Ana se liniştise şi venise să-i lămurească consilierul! Chinezul mormăi:

- Mai bine; că tu eşti mut. Ăsta-i un prim-plan, nu?

Apăsă butonul şi aprobă:

- Da. E mai mare decât media: avea 20 de grame şi şase centimetri jumate. Şi ne-a spus că, până la ecografia de luna viitoare, s-ar putea să-l şi simţim...

Ana intrase; acum, soţia lui se grăbi să preia frâiele discuţiei:

- Eu o să-l simt sigur. Uite, aici îşi sugea degetul. Doamne, i-ai zis faza cu Diamant şi cordonul ombilical?

- Încă nu.

- Ah, trebuie să-ţi povestesc! Că Ştefan a fost cât pe ce să-l dea afară din cabinet!

- Pe cine?

- Pe Diamant! Medicul meu e din soiul ăla care povesteşte foarte frumos. Şi le-a spus că bebe exersează deja mişcări simple. Că înghite lichid şi face pipi. Iar Diamant a început cu întrebările: păi cum, face pipi... acolo înăuntru?

Isamu începuse să râdă. Ana râdea deja; Ana îl privea lung pe chinez... şi era atât de fericită că nu încerca să-i dea bărbatul deoparte, că probabil se abţinea cu greu să nu se repeadă să-l pupe cu ţoc pe amândoi obrajii! Zâmbi slab:

- Te las să-i povesteşti - că trebuie să-l sun pe Gilles, să-i spun s-o aducă acasă.

- OK. Aşa; şi Ştefan le-a spus, lui Diamant şi lui Grasu, că dacă-l mai întrerup pe doctor, îi evacuează.

- Aha!

- Doctorul, finuţ cum e el, l-a lămurit pe Diamant. I-a spus că uterul curăţă permanent lichidul. După care ne-a spus că, dacă ar fi fost o ecografie 4D, probabil l-am fi văzut sugându-şi degetul sau muşcând cordonul ombilical.

- Iar Diamant s-a repezit, că strică cordonul!

Isamu râdea în hohote, Ana râdea în hohote... El cobora, mulţumit că regina "făcuse pace" cu chinezul lui preferat... Scoase telefonul şi constată că Ana apăsase butonul roşu înainte să coboare în birou. Selectă numărul lui Gilles; dar renunţă, pentru că BMW-ul opri în faţa glasvandului... Ia uite-o!

Pantofiori roşii de lac, cu toculeţ mic; şosete albe, impecabile. Rochiţă albă înfoiată, cu danteluţă roşie. Poşeţică roşie de lac, pălărie albă peste buclişoarele brunete... Îşi simţea inima umflată ca un cozonac frământat bine de mâinile reginei lui... Şi-i plăcea să descopere că, în lipsa lui, prinţesa era tratată exact ca o prinţesă. I se făceau toate poftele, i se asigura "o imagine publică corespunzătoare"... Florentina nu se grăbea spre casă; le spunea să-i aducă bagajele din portbagaj. Iar Gilles se transformase din şofer în bagajist... Aoleu, ce de cadouri cumpărase! Dar putea jura că jumătate din ele erau rochiţe pentru ea! Aştepta...

Evident, prinţesa mergea în faţa lor. Adina o privea lung, râzând. Ceea ce vedea în ochii ei îi plăcea - Adina se topea toată când se uita la prinţesa lui. Şi abia acum îşi dădea seama că, la un moment dat, asta putea fi un dezavantaj. O să discute cu Gilles - că n-avea voie să lase garda jos! Franţuzul lui trebuia să rămână veşnic suspicios! Dacă Adina o lua razna, el era principalul paznic al prinţesei! Şi-acum Florentina se opinti şi trase de glasvand; şi-l văzu. Şi rămase cu ochii la el şi guriţa întredeschisă... Întinse încet mâinile spre ea... Iar prinţesa o rupse la fugă spre el! Începu să râdă - că era tare dulce, cum fugea din toate puterile în braţele lui tati...

Ultimul pas al prinţesei fu un salt; o prinse de mijlocel şi-o ridică sus-sus, învârtindu-se cu ea. Iar mânuţele se grăbiră să-l prindă de gât:

- Tati!

- Prinţesa mea mică!

Îmbrăţişarea asta nu putea fi descrisă prin cuvinte...

- Tati, am luat cadou!

- Serios? Ia: ce cadou?

- Jil, adu cadou!

O lăsă jos, că sacoşele jos erau... Şi-şi primi cadoul - o punguţă mică-mică, albastră.

- Unde e mami?

- Sus în birou, cu Isamu.

Prinţesa apucă punga mare, roşie, şi începu s-o târască spre scări:

- Maamii!

Se grăbi să o urmeze:

- Şi noi ţi-am adus un cadou.

- Ce cadou?

- Eei, nişte poze! Că am fost cu mami la doctor.

Florentina se opri:

- Mami e bolnavă?
- Nu. Mami şi tati s-au hotărât să îţi facă un bebeluş.
- *Oui*!

Şi-acum urca el scările, cu prinţesa în braţe...

- Mami, am luat cadou!

Intră în birou, iar Ana se grăbi să-şi ia prinţesa în braţe şi s-o pupe bine-bine:

- Prinţesa mea!
- Mami a mea!

Ce-i cumpărase prinţesa lui? Vedea o cutiuţă mică-mică, neagră... O să se uite puţin mai târziu - acum, trebuia să-i explice prinţesei pozele cu bebeluşul!

- Mami, unde e bebeluşu?
- Păi, aici: în burta lui mami.

Era interzisă - mami avea un bebeluş în burtă? Se grăbi "s-o dreagă" el:

- Nu în burtă, aşa, ca pe mâncare! Lângă burtă; în capătul celălalt al buricului.

În următoarele cinci secunde, mami va fi dezbrăcată şi studiată atent. Isamu presimţi acel moment - porni spre uşă:

- Pornesc şi eu spre casă.

Se grăbi să-l urmeze:

- OK; discutăm mâine mai pe larg.
- Să ştergi din fişierele de pe server; că s-au strâns lucruri importante acolo.
- Azi le şterg.

Era riscant - dacă un băiat isteţ spărgea parolele, regele aurarilor se muta la zdup pentru următorii... 4.000 de ani! Şi nu se muta singur! Îşi strânseră mâinile; Isamu ieşi.

Ce-i cumpărase prinţesa lui? Scoase cutiuţa şi-o deschise. Şi zâmbi...

Oare îi explicase Isamu structura familiei regale? Sau îi sugerase, pur şi simplu, să cumpere un pandantiv-coroană? Nu va afla poate niciodată... Păi să-l pună lângă cruciuliţă, nu? Şi-apoi să se grăbească să le aducă la masă - că se răcea cina.

Ana-Maria

Prinţesa dormea dusă. Avea un zâmbet mare pe chip - azi adormise în fotoliu, în braţele lui tati. Şi aflase că făcuse o grămadă de treabă - îşi făcuse temele la franceză, desenase un castel şi-apoi cumpărase cadouri. O coroană pentru tati, s-o pună la gât, şi o rochiţă ca a ei, pentru mami. Probabil că Isamu îi spusese măsura... şi adăugase două numere. Că el ştia de vizita la doctor şi bebeluş...

Ştefan se ridică uşor şi aşeză prinţesa în pat. Şi-apoi îi făcu semn că mergeau în birou. OK! Îl aşteptă să deschidă uşa... şi fu luată în braţe:

- Şi ea e foarte fericită că o să aibă un bebeluş...
- Mi-a spus că ar vrea să fie băieţel, aşa ca Petre...

Ştefan oftă greu... şi şopti:

- Să nu-mi spui ce e. Până în octombrie, să nu-mi dai nici un indiciu. Te implor!
- N-am să-ţi spun; că ştii că-mi place să-ţi fac surprize...

Fu trasă spre calculator:

- Hai să ascultăm răcnetele fratelui lui Isamu.
- Vrei tu musai să le ascultăm?
- Eu oricum trebuie să le ascult. Ţi-e somn?
- Nu; nu prea.

Ştefan o aşeză pe genunchii lui şi se concentră asupra ecranului. OK, or să asculte discuţia... Aoleu, da' ce urlase la frăţiorul cel mic! Din fericire, urlase în franceză; şi-acum înţelegea şi ea că retragerea regelui ar fi iscat un taifun cât un asteroid de mare! Că numai ăla "rădea" juma' de glob! Ştefan zâmbea slab... Isamu îl asigurase că regele nu intenţiona să se retragă; fratele lui îi ordonase să pună mâna să-l sune şi să-l întrebe clar ce-are de gând! Că aşa nu se poate! Întâi apariţia ei, apoi venirea fetiţei, apoi căsătoria în 48 de ore, apoi sarcina - păi Ştefan ce-avea de gând?! "Îşi întemeiază o familie." "Şi-asta îl duce cu gândul la retragere!" "Pe dracu! Sunt mii de oameni ca el care au mai mulţi copii decât milioane de euro, şi nu se retrag! Ştefan are capul bine înfipt pe umeri - nu se lasă înclinat după cum bate vântul!" "Dar acum are o familie care-l va influenţa serios!" "Şi tu ai o familie mare şi frumoasă, şi uite că nu te-a influenţat! Şi nu te-ai retras!" "Da' m-am gândit să mă retrag, isteţule! În fiecare zi mă gândeam la asta! Aşa că pune mâna şi întreabă-l! Şi spune-i să nu facă aşa ceva! Şi pe urmă sună-mă şi zi-mi ce-a zis! Da' urgent! Că-mi pocneşte capul!" Şi-atât - îi închisese în nas... Zâmbi slab:

- Deci de-aia mi-ai spus...
- Exact. Trag concluzia că şi fratele lui Isamu a fost, cândva, gravid.
- Toţi bărbaţii au perioada lor de graviditate. Cum l-ai cunoscut pe Isamu?
- Păi... În iulie 2004, pe la 2 noaptea, mă plimbam uşurel cu BMW-ul prin Rahova. Căutam nişte indivizi care nu-mi plătiseră marfa; şi mă plimbam cu manelele la maximum şi Grasu pe scaunul din dreapta - că nu voiam să-i prind. Ştiam că sunt lefteri - le ştiam zilele de încasări. Voiam doar să le amintesc că "au bani de dat". Şi-am văzut, pe o străduţă mai prost luminată, o turmă de indivizi care se agitau cam ca moleculele, aşa... Grasu l-a recunoscut pe unul care-i vânduse nişte pistoale "mânjite". Iar asta, în afaceri, se cheamă "pagubă". Aşa că m-am dat frumuşel jos şi-am scos cuţitu'. Grasu a coborât şi el şi-a urlat la individ. Când s-a auzit nominalizat, ăla a rupt-o la fugă; Grasu meu a tras un foc în aer. Moleculele s-au dispersat cu viteza vântului... lăsând în urmă o moviliţă pe asfalt. Când mă uit mai bine, văd un chinez roşu-roşu...

Cu alte cuvinte, îi salvase viaţa...

- Grasu mi-a zis să nu mă bag; să ne întoarcem la BMW şi s-o ştergem de-acolo, înainte să apară alţi chinezi care să-şi imagineze că eu le "pictasem" tovarăşul. Dar m-am uitat mai bine la el şi mi-am dat seama că mai mult de juma' de oră nu rezistă. I-am spus să-l urce-n maşină; eu m-am urcat lângă el... Şi nu ştiu ce mi-a venit; i-am zis că mergem la apartament şi l-am pus să-l sune pe amicul meu de la SMURD, să-l cheme acolo cu o tonă de sânge, aţă, ace şi doi paramedici de încredere. Şi mi-am scos cămaşa şi-am început s-o rup şi să-l leg. Era crestat tot, ca un emo... Când i-am dat cu apă pe faţă, s-a dezmeticit; şi m-a privit lung, de parcă voia să mă ţină minte cumva. Tot drumul, Grasu s-a tânguit în stilu'-i caracteristic: Ştefane, ne moare ăsta-n maşină! Ştefane, înfundăm puşcăria! Ştefane, ne ia mama dracului cu mafia chineză! Dar mă ştii cum sunt: când zic o vorbă, n-o iau înapoi. Am ajuns în acelaşi timp cu SMURD-ul; şi nu i-am lăsat să-l ia la spital. Aşa că "l-au depanat" în apartament; şi l-am păzit pe chinez vreo 12 ore, i-am schimbat perfuziile, i-am pus comprese şi i-am schimbat bandajele... N-avea acte, n-avea telefon... n-avea nimic! Ne întrebam cine dracu e! După 12 ore de calcule, ajunsesem la concluzia că salvasem un vânzător de la Niro, sau vreun muncitor în construcţii; dar chinezul s-a dezmeticit şi m-a strigat pe nume. Grasu a erupt: na, că acu' mă ştie pe nume! Şi nu-i bine, că trebuia să rămânem anonimi! N-avea rost să-i amintesc că el îl anunţase pe chinez cum mă cheamă, nu?

Negă încet, că-şi imagina scena cu Grasu extrem de surescitat şi acel Ştefan de demult pufăind cu ţigara-n colţul gurii şi ochii mici...

- Mi-a cerut telefonul, în franceză; şi-am zis că, dacă nu ştia românește, era fie un turist, fie vreun afacerist! Şi, la urma urmei, pricepuse şi el că eu îl salvasem! A dat un singur telefon, în chineză. Mare parte din convorbire, a tăcut. Şi-apoi mi-a zis să stau liniştit. Iar Grasu a scos pistolul şi i-a zis că, dacă eu păţesc ceva, SMURD-ul s-a căznit degeaba - că-i face felul fără regrete. Chinezul s-a uitat lung la el... pe urmă la mine... Şi-atunci am scos cuţitul şi i-am zis, tot în franceză: "Chinezule, eu sunt regele aurarilor. Eu şi băiatu' ăsta cu pistol suntem mai periculoşi decât zece Legiuni franceze; că noi n-ajungem niciodată în arest. Sper că ai fost pe fază, cine-a dat cu

cuţitu' şi cine-a chemat doctoru'; să nu faci vreo confuzie, că se termină rău." Şi-atunci Isamu a început să râdă şi mi-a spus iar să stau liniştit... După vreo două minute, a sunat soneria. Grasu a deschis; şi-n două secunde a sfârşit pe gresie, dezarmat şi imobilizat. Eu am pus cuţitul la gâtul chinezului şi-am văzut cum pişpireii se opresc ca prin farmec... I-am spus lui Isamu să lămurească problema; iar el a lămurit-o, în franceză. Grasu a fost repus pe picioare, i s-a cerut scuze... Şi şi-au luat chinezul şi-au plecat! Şi duşi au fost!

Aşa; şi? Aah, o ţinea în tensiune! Îşi aprindea o ţigară, zâmbind...

- După vreo două luni, mă pomenesc cu chinezul la uşă... Era reparat şi zâmbitor; şi foarte bine informat. Mi-a mulţumit că i-am salvat viaţa şi mi-a spus că e afacerist - aşa ca şi mine. Eu l-am contrazis: afacerile mele sunt speciale. Sunt sigure. Ale lui nu-s ca ale mele - că pe mine nu mă taie nimeni felii, ca pe tomografie. A râs şi-a spus că i-ar place să facă afaceri cu mine. Iniţial, n-am vrut să mă bag; dar a scos o hârtie şi mi-a pus-o în faţă. Şi mi-a explicat, în două minute, ce afaceri voia să facă. Am constatat că era soiul meu de afacerist, dar mai ghinionist. Că el nu avea un Grasu - şi asta fusese cât pe ce să-l coste viaţa. Am făcut deci câteva afaceri împreună, majoritatea cu marfă de contrabandă. Pe vremea aia mergeau bine laptopurile; i-am trecut prin vamă vreo 20 de containere şi nici unul nu s-a "împiedicat". Prin urmare, după fiecare afacere reuşită ne-am întâlnit în oraş, la un băruleţ discret, şi-am servit o cafea "de plăcere". Aşa am aflat că era familist; aşa a aflat că am o casă pe Coasta de Azur. La ultima cafeluţă, mi-a spus că a fost chemat în Franţa; şi că, din păcate, n-o să ne mai întâlnim. Ne-am strâns mâinile, ne-am urat numai de bine... Şi l-am revăzut în Paris, în ianuarie 2005, la o săptămână după ce închiriasem apartamentul şi mă mutasem acolo cu Rubina. Am coborât într-o dimineaţă să-mi beau cafeaua oriunde altundeva, numai cu ea nu; în cinci minute, Isamu s-a aşezat la masa mea şi mi-a spus că i-a fost dor de mine. Evident, eu m-am uitat câş la el! Şi ştii ce mi-a zis chinezul? "Ştiam că eşti aici; că îţi urmăresc telefonul prin GPS. Fratele meu vrea să te cunoască - aşa, ca de la rege la preşedinte." "Şi de ce-aş vrea eu să-l cunosc pe el?" Isamu a scos telefonul - şi-atunci am învăţat să comunic în scris... Şi mi-a scris cam aşa: "Pentru că tu eşti rege acolo, iar el este preşedinte aici. Şi vrea să-ţi mulţumească şi să facă afaceri serioase cu tine." Ce crezi - am acceptat invitaţia?

- ... Când ai spus că se întâmpla asta?

- În ianuarie 2005.

- Şi erai furios, că te indispusese Rubina de dimineaţă. Da - cred că ai acceptat-o imediat.

Ştefan aprobă cu capul:

- Şi-am fost luat din cafenea, dus în prima parcare, transportat cu elicopterul la Nisa şi aterizat în curtea lui Jun Chèn - şeful mafiei chineze pe Europa de Vest. Care, apropo - ieşise din viloi şi mă aştepta cu un zâmbet larg pe chip şi freza serios ciufulită de curenţii de aer...

Începu să râdă: deci aşa trecuse regele aurarilor "la un nou nivel"...

- Şi care s-a repezit cu mâinile întinse spre mâna mea. Şi m-a luat cu "Vă mulţumesc, domnule conte, că mi-aţi salvat fratele de la o moarte sigură".

Ştiuseră că era conte! Evident - îi aflaseră numărul de telefon, numele mic şi-l urmăriseră prin GPS! Ştiuseră tot!

- Atunci am aflat cine e şi ce învârte. Mi-am dat seama că ei ştiau tot despre mine... Şi-am zis să risc; am acceptat ideea de a face afaceri cu el. Iar el s-a uitat lung la mine, mi-a "apreciat" corect vârsta reală şi mi-a spus că mi-l dă pe Isamu ca subaltern. Atâta timp cât îl ţineam în biroul meu şi-l puneam la muncă intelectuală serioasă, mă puteam considera sub umbrelă chinezească în toată Europa de Vest. Doar să nu-l las "să scape" iar pe străzi, să i se întâmple cine ştie ce...

- Deci l-a retras din România după două luni şi l-a ascuns la Paris. Probabil că l-a îndesat într-un apartament şi i-a pus lacătul pe uşă. Ce prostii monumentale a făcut Isamu, să merite aşa trataţie?

- Nu ştiu; şi nici nu m-a interesat. Cred că experienţa din Rahova l-a marcat serios - mi-a zis tovarăşul meu că nu scăpa, dacă eu nu-l bandajam în maşină iar el nu era prompt cu perfuziile. A fost destul de aproape de înmormântare...

Aha...

- Şi ne-am mutat la Cannes - că aşa stabilisem, să ne facem cartierul general pe Riviera. Când l-a văzut, Rubina a făcut ca toţi dracii. Mai că nu a azvârlit după el! Aşa că am închiriat două camere într-un hotel meschin de două stele. La acelaşi etaj. Aveam fiecare cheia lui... Iar el venea la mine în cameră. Acolo m-a învăţat ce înseamnă măsuri de securitate; iar eu l-am învăţat principiile naşului şi i-am demonstrat, pas cu pas, cum se construieşte reţeaua, cum se găseşte clientul... Eu am plecat la Paris, cu Rubina - că aici nu se mai putea trăi. Iar el s-a mutat practic în birou; şi-n prima cameră, care acum e a Florentinei. Într-o lună, a implementat măsurile de securitate şi a blindat la propriu biroul. Tata a aflat de el şi a venit val-vârtej... şi s-a convins şi el că Isamu e un tip serios... Şi cam atât!

- Atunci eu zic că e cazul să ne urcăm zilele astea în Mercedes şi să gonim până la Nisa. De plăcere. Sunt curioasă cum arată grădina şefului mafiei chineze pe Europa de Vest - că am văzut planul noii vile şi trebuie să mă inspir în materie de *gardening*.

Ştefan începu să râdă; şi-o sărută... Zâmbi slab, în romanes:

- Ştefane, îţi spun un secret... Tu poţi să crezi ce vrei tu. Şi poţi să faci ce vrei tu. Dar eu îţi garantez o chestie... Aşa cum văd eu lucrurile şi oamenii din jurul tău, dacă tu nu zgârmi lucrurile atunci când merg bine, noi doi o să fim aşa nişte pensionari simpatici...

- Şi fericiţi... Că n-am să zgârm lucrurile... Că te am pe tine, să mă domoleşti şi să-mi limpezeşti gândurile...

Mm, grea sarcină îi dădea! Să limpezească ea gândurile regelui? Foarte dificilă sarcină; riscantă şi dificilă. Îşi trecu uşor degetele prin părul lui:

- O să încerc să judec drept şi să nu greşesc...

Şi-acum calculatorul avea de aşteptat - regele se muta, cu tot cu regina lui, pe canapea.

Trei picături

30 iulie 2006 - duminică

Ana-Maria

Era cald; îi era cald, deşi aerul condiţionat îşi făcea cu prisosinţă datoria. Ştia că era o reacţie a organismului; bebeluşului ei îi plăcea mult căldura, şi-o trecea zilnic prin "cuptor"...

Se lungi în pat şi privi lung luminile oraşului. Zâmbea - Ştefan se întorsese azi foarte bine-dispus din România.

La începutul săptămânii, merseseră la spital, în Paris. Şi obţinuseră două lucruri: o ecografie 4D, pe DVD, şi promisiunea că medicul Paul Petrescu şi moaşa Ancuţa vor fi bineveniţi acolo şi vor fi asistaţi de profesor şi de o echipă "specială", compusă din angajaţi români... Ştefan era un adevărat maestru în relaţiile interumane; iar unde nu izbândea cu vorba, scotea cardul Platinum - şi gata, se făcea cum zicea el!

Analizele ieşiseră perfect - şi cele făcute luna trecută, la Cannes, şi cele făcute acum la Paris. Iar profesorul avusese numai cuvinte de laudă despre sarcina ei. Ştefan luase DVD-ul şi cuvintele alea şi "dăduse o fugă" în România, la medicul Petrescu. Care studiase înregistrarea pe toate părţile şi repetase cuvintele profesorului. Şi-l asigurase pe Ştefan că gravida nu trebuie transportată tot timpul la ecograful ăla vechi şi ruginit din România - că DVD-ul ăla îi era de-ajuns, ca să-i monitorizeze sarcina. Şi mai spusese ceva dl doctor Petrescu; spusese despre ea că este o femeie deşteaptă şi cumpătată. Ei nu i se pot întâmpla lucruri rele pe parcurs. Ori sunt rele de la început, ori sunt bune până la capăt. Iar sarcina asta era bună de la început. Ştefan se liniştise subit şi cu întrebările, şi cu îngrijorarea, şi cu insistenţa ca ea să zboare lunar în România, la domnul doctor. Stabiliseră deci ca Ştefan să-i ducă lunar ecografia 4D făcută la Paris; iar dacă medicul observa ceva în neregulă, se urca cu Ştefan în avion - şi, până ajungeau ei doi la Paris, ajungea şi ea la Paris. Şi-o consulta medicul Petrescu, personal, la cel mai "şmecher" ecograf 4D existent în spitalul ăla. Îşi imagina mimica feţei medicului, când i se propusese aşa o modalitate nouă de-a supraveghea o sarcină... Dar probabil că "îi mirosise" de la început că nu erau oameni normali! Încă de pe vremea când el o chiureta, iar ea îl anunţa că va naşte la Cannes - dar îi cerea să-i monteze un sterilet...

După vizita la medic, Ştefan gonise în şatră. Se asigurase că Diamant e bine şi-şi descususe tatăl apropo de mersul lucrurilor vărului lui. Îi plăcuse mult ceea ce auzise - aşa că-şi strânsese tot neamul la masă şi le pusese DVD-ul... De câteva ori... Şi obţinuse zâmbete fericite şi invitaţia de-a o aduce pe Florentina în şatră, într-o mică excursie de două zile. Invitaţie rostită însă de mama lui - drept pentru care ea fusese informată azi, în timpul cinei, că prinţesa n-avea ce căuta acolo până n-o invita tataia personal. Ştefan nu ceda nici un milimetru, deşi ştia că îşi făcea mama să sufere...

Şi cum azi fusese o zi foarte bună, iar el se întorsese râzând în paşi de dans, ea îi pregătea o surpriză!

Simţise băiatul luni, imediat după ecografie; dar se controlase şi nu tresărise. La aşa mişcare uşoară, Ştefan n-ar fi avut cum să-l simtă şi el - în plus, observase că nici nu punea foarte des mâna peste băiatul lui. Probabil, ca să nu-şi propună să-l simtă şi să se întristeze fiindcă nu-l simţea! Ştefan devenise un om răbdător; iar ea decisese că era mai bine pentru el să nu ştie chiar de la început... De-a lungul săptămânii însă, forţa mişcărilor crescuse. Iar azi piciul se răsucise toată ziua. Aştepta deci ca soţul ei să termine duşul şi să vină în pat. Că repetase şmecheria din timpul sarcinii cu Florentina, şi funcţiona. Şi avea o surpriză pentru el!

Mm, o luase somnul; dar prinţul încă mai avea chef de alergat. Doctorul avusese dreptate - trebuia să mănânce bine, să doarmă mult... să fie odihnită pentru anii de după naştere!

Şi gata; apa se oprise. Ştefan nu obişnuia să-şi usuce părul; aşa că numără, răbdătoare, până la 20... Na, că acum avea chef de foen! Dar... Dar se ştia răbdătoare. Aşa că aştepta. Probabil că soţul ei se ferea să ude perna... sau nu voia să rişte să-i dea şi ei răceala lui, aşa că el nu trebuia să răcească...

Şi iată-l şi pe el - venea la culcare. Cel puţin aşa credea el! Aştepta... Fu luată în braţe. Se ridică şi-l ridică. Şi-apoi se întinse la loc, îi puse ambele palme peste bebeluş... Şi se întinse cu poftă.

Ştefan

Ia!

Îl simţise! Îl simţise şi el! Uau, da' ce tare îl simţise!

Ochii căprui îi transmiteau din nou substantivul comun "surpriză"... Începu să râdă, în romanes:

- Ai trişat! Nu se poate! Ai trişat cel puţin o săptămână!

- Doar două zile! Că două zile ai fost plecat - şi nu se pune...

Doamne, îl simţise şi el! Se repezi să-l sărute, că era un bebeluş puternic şi venise, în sfârşit, să dea mâna cu tăticul lui!

Ana-Maria

Şi-acum reveni pe pat. Iar soţul ei se aplecă încet... şi puse obrazul pe burta ei:

- Ia mai cheamă-l o dată!

Aha! "Cheamă-l"! La masculin!... Nee, "bebeluş" era la masculin - iar Ştefan nu voia să ştie ce e, până nu se făcea îndeajuns de mare ca să fie sigur că avea măcar o şansă de supravieţuire! Că dacă nici acum nu reuşea să-şi strângă băiatul în braţe, Ştefan înnebunea... Se întinse din nou; iar prinţul începu să-i care lui tati o serie de pumni - că soţul ei râdea şi mai şi acum... Ştefan se ridică - dar puse imediat palmele pe ea:

- E puternic, fă! E un bebeluş puternic!

- E îndopat cu de toate şi presărat cu dragoste - o să crească mare-mare...

Şi-acum soţul ei se repezi şi-o trase în braţele lui:

- Ano! Ano, nu mă amăgi!

Îi prinse capul în palme şi-l fulgeră zdravăn cu privirea:

- Nu te amăgesc, Ştefane! Asta e coroana ta! Şi-ţi jur că n-am să dau greş! Vreau să-ţi dau o coroană pe măsura ta; şi-o să ţi-o pun în palme înainte de Crăciun! De coroana ta, soarele o să se ascundă, ruşinat...

Ştefan o privea lung. O privea şi încerca să se convingă că îl mintea - că mai bine era pesimist şi avea surprize plăcute. Cam asta era în mintea soţului ei... Decise să continue:

- N-am să mai merg în România - că acolo-s mulţi nebuni, şi-s toţi scăpaţi în stradă. Am să stau aici, mai mult în vilă şi prin curte. Am să fac ceea ce ştiu că trebuie să fac; şi totul va fi cu atenţie şi măsură. Şi-am să-i dăruiesc regelui aurarilor coroana pe care o doreşte. Şi o merită. Şi pe urmă... Pe urmă, Ştefane, să-i ierte Dumnezeu pe-ăia care se apropie de familia mea cu gânduri necurate!

- Nu, Ana. Pe urmă, laşi lucrurile în seama mea. Că ţie ţi-e scris să ţii familia noastră unită cu dragoste şi înţelepciune şi bună înţelegere. Eu o voi apăra. Ştii că sunt bun la asta...

Aproba, zâmbind... Ştefan oftă greu:

- Din păcate, cercetătorii n-au reuşit să creeze o pastilă care să ajute oamenii să-şi exprime unele sentimente. Oricât mi-aş dori să pot să-ţi spun ce simt acum, nu pot...

Descoperea că ochii verzi străluceau ciudat... Îi fură un sărut:

- Nu-i nimic - nici eu nu pot. Dar ştiu că ştii ce-aş fi vrut să spun...

Soţul ei aproba...

- Şi cred că ştii cam ce-i în mintea mea acum...

Aproba în continuare... şi o lăsa uşor pe pat. Că avea nevoie de ambele mâini, ca să desfacă nişte nasturi.

16 august 2006 - miercuri

Ştefan

Fetele lui erau maestre! Mergeau din bine în mai bine! Pentru chestia asta, meritau un bonus. O să discute chestia asta cu Isamu - că angajaţii nu trebuiau scoşi "de pe culoar", ca să nu alerge brambura!

Telefonul începu să piuie. Privi lung afişajul... şi mormăi, ca pentru el:

- Tata? Ce s-o fi întâmplat?

Apăsă butonul şi încercă să zâmbească:

- Da.
- Bună, Ştefane.
- Bună ziua, tată.
- Ce mai faci? Te-am deranjat?
- Nu. La treabă, cum mă ştii.
- Păi, dacă eşti la treabă, de ce spui că nu te-am deranjat?

Începu să râdă:

- Da' ce, eu lucrez la strung, sau la forjă?

Râdea şi el - iar ăsta era un semn bun. Că nu-l sunase să-i dea vreo veste proastă!

- Adevărul e că nu... Ştefane, eşti la Cannes?
- Da.
- Păcat. Că aveam un gând, aşa...
- Dacă-mi spui ce gând aveai, poate că n-o să mai fiu la Cannes peste patru ore.
- Ei, lasă...
- Spune-mi ce s-a întâmplat.
- Păi, uite... Nu vrei să ne faci o vizită?

Poftim? Ridică, mirat, sprâncenele... şi întrebă:

- S-a întâmplat ceva?
- Nu. Dar stăteam aşa şi mă gândeam, zilele astea. Mă gândeam că n-ai mai trecut pe-aici decât în fugă, juma de oră sau o oră. Şi parc-aş sta, aşa, la taclale cu tine toată noaptea! Că de mult n-am mai stat şi noi la un pahar de vorbă!
- Diseară servim împreună un pahar de vorbă.
- Da' sigur n-ai treabă acolo?
- Treaba pot să mi-o fac şi de pe laptop. Până-n ora cinci, sunt la voi.
- Bine, Ştefane. Auzi? Maică-ta zice că Ana nu mai vine în România cu tine.

Oopaa! "Atac" frontal la Ana! Se grăbi să răspundă:

- Nu. O să mai vină de cel mult două ori, strict pentru controale medicale. Din motive de sănătate şi securitate.
- Nu se simte bine?
- Ba da; se simte foarte bine. Dar nu vrea să rişte să se simtă bebeluşul rău, de la variaţia de altitudine. Iar pe şosea, e prea riscant să traversăm juma' de Europă.
- Aha... Că, dacă nu vine şi ea, m-am gândit la o chestie...

Acum era acum! Sunase ca să-l cheme în şatră, să mai stea şi ei de vorbă. Dar mai era ceva; ceva ce "venea" cu el, dar nu era Ana! Se pregăti sufleteşte să refuze ferm şi să anuleze paharul de vorbă:

- Ce chestie?
- Nu vrei s-o aduci şi pe Florentina?

Pentru Dumnezeu! Îi stătuse inima şi încleştase mâna pe telefon! Şi zău că nu mai putea spune nimic! Tatăl lui continuă:

- ... Mă gândeam că Ana o vrea şi ea să se odihnească şi să-şi limpezească mintea două zile. Nu vrei să veniţi amândoi? Ştii bine că aici e aer curat, are copii cu care să se joace, mâncare e, noaptea nu se face prea frig... Ce zici?

Înghiţi greu, dar reuşi să înghită. Şi să-şi descleşteze gura:

- Bine. Venim împreună.
- OK. Vă aşteptăm.
- ... Bine, tată.
- Vorbim.

Şi-i închisese! Ei, poftim! Aşeză încet telefonul pe masă... Isamu începu să râdă:

- După mimica pe care-o ai acum, sunt tentat să presupun că tentaculele lui Diamant au apăsat discret nişte butoane.
- M-a chemat în şatră - că are chef să stăm toată noaptea la un pahar de vorbă. Şi s-a gândit la o chestie. Mama i-a spus că Ana nu mai vine în România. Şi-atunci el s-a gândit s-o las să-şi limpezească mintea şi să se odihnească 48 de ore. Adică s-o iau pe Florentina cu mine. Că în şatră e aer curat, nu e foarte frig noaptea, are copii cu care să se joace...

Isamu se lăsă încet pe spătarul scaunului... Îl privea lung, serios... Îşi aprinse o ţigară:

- Diamant ăsta e dat dracului!
- Şi se grăbeşte rău, că ştie care-i miza. Câte săptămâni are sarcina Anei?
- 20.
- Adică jumătate de sarcină. Bebeluşul e mare deja.
- Are cam 20 de centimetri. Dar tata ştie că n-am fost încă la control. Adică n-am ecografie.
- Poate că nu-l interesează atât de mult ecografia. Poate că vrea să vadă cum zâmbeşti, dacă mai zâmbeşti... şi vrea s-o vadă şi el pe prinţesă! Când a văzut-o ultima oară?
- Aşa, în faţa lui? Când avea şapte luni. Deci acu vreo doi ani.
- Poftim! Îţi dai seama ce i-au auzit urechile, după ce v-a vizitat mama ta la Cernica. Şi-mi dau seama ce i-au văzut ochii pe bancheta BMW-ului, după ce-ai mutat rulota lui Diamant.

Zâmbi slab:

- Au văzut o femeie straşnică - şi ochii lui, şi cei ai şatrei. Ai dreptate - oamenii vorbesc. Au văzut-o pe ea, au văzut mutarea lui Diamant şi decizia mea de a-l aşeza pe locul meu... şi-au auzit poveştile mamei despre Florentina. Iar el vede pozele cu prinţesa şi îi aude şuşotind pe la colţurile rulotelor. Că e bulibaşa, şi toţi stau cu ochii pe el. Presupun că sunt cel mai "fierbinte" subiect de discuţie p'-acolo!
- Sun la aeroport?
- ... Nu ştiu.
- Ştefane!
- Nu vreau s-o supăr pe Ana! Nu vreau s-o întristez! Nu înţelegi? Practic, m-a invitat fără ea!
- Nu; dacă ea ar mai fi vizitat România, veneau împreună la Cernica să vă bea cafeaua. Şi v-ar fi rugat să-i lăsaţi s-o ducă pe Florentina în şatră măcar două ore. Nu fii pesimist - fii obiectiv.
- Sunt. Ana o să rămână singură aici.
- Ana are şi ea nevoie de două zile de linişte.
- Nu cred că Florentina o solicită foarte mult.
- N-ai înţeles. Două zile numai ale ei. Să facă ce vrea ea, să se gândească la ce vrea ea...
- Tu nu înţelegi că mi-e frică să nu creadă că nu e dorită acolo?
- Ştie că e prea devreme pentru vizita ei acolo. Las-o cu mine aici; OK? Îţi promit că n-o să se întristeze absolut deloc!

Ana avea nevoie de două zile... Negă scurt:

- De fiecare dată când mă ştie la ai mei, se îngrijorează - că nu ştie ce vorbim acolo şi se gândeşte la ce-i mai rău.
- Ai încredere în mine?

Oftă greu... şi se ridică:

- Nu-ţi poţi imagina ce sunt capabil să fac dacă pornesc camerele şi-o văd tristă. Sună la aeroport.

Se grăbi să iasă. Închise uşa...

Ştia şi el că invitaţia aia nu se putea refuza. Bunicul îşi invita nepoata în vizită; în condiţiile în care bunicul ăsta avea o memorie de elefant, era şef peste aproape 100 de oameni şi era bunic prin alianţă, invitaţia asta nu se refuza. Marea lui grijă era Ana; dacă va porni camerele şi-o va vedea tristă, dădea foc la şatră! Cu rulota părinţilor lui începea!

Soţia lui era... în living. Vorbea cu Isabelle. Cobora grăbit treptele, că Isamu se mişca repede din fire... Discutau despre fructe; Ana îi explica forma strugurilor Afuz Ali, iar Isabelle era numai urechi...

- Am sentimentul că o să ţi-i cumperi personal, cu Isamu.

Era mirată - normal! Ieşiseră zilnic împreună! Acum voia s-o trimită cu Isamu... O trase spre canapea şi-i îmbrăţişă pe amândoi...

- Trebuie să trec pe la tata.
- S-a întâmplat ceva?

Plecă privirea spre coroana lui:

- Da. M-a invitat la un pahar de vorbă. Şi cum mama i-a spus că tu nu mai vrei să zbori cu avionul dacă nu e absolut necesar, s-a gândit să o iau pe Florentina cu mine. Ca să-ţi limpezeşti şi tu mintea şi să te odihneşti ca lumea măcar două zile.

Şi-acum trebuia să afle dacă Ana se întristase... Şi nu putea ridica privirea spre ea...

Ana-Maria

Lui Ştefan îi venea să apuce masa şi s-o azvârle prin glasvand şi prin tufe şi prin gard până-n stradă! Soţul ei nu voia s-o privească... Zâmbi:

- Şi? I-ai spus lui Isamu să sune la aeroport?
- Da.
- Foarte bine; asemenea invitaţie nu se refuză.
- Ştiu. Şi-aş fi vrut foarte mult să nu răspund azi la telefon...

Trecu la romanes - că iar dansau menuet:

- De ce, Ştefane? Ţi-e frică să nu mă supăr?

Ochii verzi se ridicară imediat:

- Da, fă. Că nu vreau să te văd supărată.
- Dacă specifica să venim toţi trei, îl sunam şi-i mulţumeam. Şi-l refuzam. Coroana e cea mai importantă, Ştefane - şi ştie şi el asta! Du-te cu nepoata lui - şi lasă-l să se bucure de ea. Că de-aia te-a chemat. Putea să te-ntrebe la telefon dacă Diamant are cap de bulibaşă; dar nu putea să-ţi zică să urci prinţesa în avion şi s-o trimiţi în vacanţă la bunici.
- Şi ce fac, fă; te las singură aici?

Începu să râdă:

- Stai liniştit, că nu mă plictisesc! Mă duc la masaj, fac o plimbare pe faleză... Şi dorm şi eu pe săturate!

Ştefan o prinse de umeri:

- Tu nu te odihneşti bine!
- Ba da. Dar trebuie să te liniştesc cumva, nu?

Capul brunet nega încet:

- Nu, Ana. N-ar trebui să plec.
- Ştefane... Du-te. Ia prinţesa şi du-te. Are ceva important de vorbit cu tine. Şi vrea s-o vadă pe prinţesă. Te rog, du-te.
- Păi mă duc - că n-am ce altceva să fac! Dar tu ce faci, cât sunt eu plecat?
- Eu? Nu ştiu... Presupun că-mi fac de cap!

Şi n-o credea...

- Uite, îţi promit că-ţi fac un raport cu ce-am făcut cât aţi lipsit voi. Că acum n-am nici o idee; dar sunt sigură că "vacanţa mea" o să fie mai bengoasă decât a voastră!

Acum parcă-parcă era mai optimist... Îi prinse capul în palme şi-l sărută pe frunte:

- Nu te mai gândi la prostii. Concentrează-te asupra discuţiei cu el. Că nu te cheamă ca să te ţină la aer curat. A făcut Diamant ceva... Mă duc să pregătesc bagajul prinţesei.

Dădu să se ridice, dar mâinile lui n-o lăsară. Ştefan îşi sărută uşor băiatul... şi ridică privirea spre ea:

- Să ai grijă de voi.
- Ştii bine că am grijă de amândoi.
- Dacă te simţi rău, să-i spui lui Isamu!
- Îi spun.
- Ano, nu te juca!
- Ştefane, câţi ani am eu?

Capul brunet se plecă:

- Ştiu, fă; da' nu pot...
- Ba poţi, imediat cum îţi aduci aminte că eşti şi tu un pic gravid zilele astea...

Îl făcuse să râdă! OK! Acum o ajuta el să se ridice:

- Pune-i două valijoare: una cu haine, una cu jucării.
- OK. Ţie ce-ţi pun?
- Îmi pun singurel.

Bun! Urca treptele încet, fără grabă... Şi intră în camera prinţesei.

- Mami, hai să ne jucăm!
- Prinţeso, pregăteşte-te de plecare.
- Unde melgem?
- Te duci cu tati la mamaia Stela şi tataia Dumitru.

Tăcere... Deschise uşile şifonierului şi se ascunse la propriu după ele:

- Tataia i-a dat telefon lui tati şi v-a invitat la ei în vizită.
- Tataia meu?
- Da; tăticul lui tati.
- ... Şi melge şi tati?
- Sigur că da!
- Şi melgi şi tu?
- Nu; eu trebuie să stau cuminte aici şi să am grijă de bebeluş.
- Da' de ce?
- Păi pentru că bebeluşul nu poate să zboare cu avionul.
- Da' de ce?
- Pentru că este foarte micuţ, iar doctorul a spus că e mai bine să nu zboare cu avionul cât stă în burtica mea.
- Aa...
- Te rog să-ţi alegi câteva jucării, pe care să le iei cu tine acolo.
- Da' tataia nu ale jucălii?
- Păi tataia Dumitru se mai joacă cu jucării? Nu e prea mare pentru jucării? Că e tăticul lui tati; nu?

Gata: prinţesa începuse să-şi aleagă jucării. Dădu să se întindă spre şifonier, spre valizele de deasupra, dar se opri; şi zâmbi:

- Adina, te rog, dă-mi tu valizele...

Aştepta... Îi dădu Florentinei valijoara cea mai mare:

- Te rog să nu iei prea multe. Tot ce iei trebuie să încapă în valiza asta; bine?
- Bine, mami.
- Mamaia şi tataia locuiesc la deal. Nu-ţi pun decât două rochiţe; restul, pantaloni.
- Da' de ce?
- Pentru că la deal e mai frig decât la câmpie.
- Da' ce e deal?

Zâmbi slab:

- O să vezi. O să-ţi arate tati. Să-ţi pun şi-o pijama groasă...
- Da' facem nani acolo?
- Da.
- Da' de ce?

Gata! Se grăbi să se aşeze lângă ea şi-o trase în braţele ei. Şi-i şopti la ureche adevărul:

- Pentru că tataia Dumitru nu te-a mai văzut de pe vremea când erai bebeluşă mică. Şi îi e extrem de dor de tine. Şi lui, şi lui mamaia Stela. Înţelegi?
- Da.
- Şi nici nu se ştie când mai mergi la el. Că vezi şi tu că eu trebuie să stau aici, cu bebeluşul; iar tati trebuie să meargă la serviciu la el în birou! Acum, tati îşi ia un concediu; adică nu mai merge deloc la serviciu două zile. Trebuie să profitaţi de zilele astea şi să mergi şi tu la bunicii tăi.
- Da, mami.

Bun. Se ridică încet, că "se cam împlinise"... Şi reveni la şifonier. Adina o ajuta pe prinţesă să se hotărască ce jucării să ia...

Se bucura mult că tatăl lui Ştefan accepta, în sfârşit, s-o vadă pe Florentina. Era evident acum că prinţesa era nepoata lui prin alianţă -

iar asta nu se va schimba niciodată! Tatăl lui Ştefan se apropia de "femeia-problemă" cu paşi mici, foarte bine calculaţi... Că-şi calcula fiecare centimetru, ca să obţină de la ei doi maximul care putea fi obţinut... Că de-aia era bulibaşă şi nu un simplu aurar...

Ştefan

Cobora treptele, strângând mânuţa prinţesei. Le cobora, şi n-ar fi vrut să le coboare aşa. Ar fi vrut să vină şi Ana. Dar ştia că asta nu se poate - nu acum. Şi din cauza bebeluşului, şi din cauza încăpăţânării tatălui lui... Ana se grăbi să-şi îmbrăţişeze prinţesa:

- Să fii cuminte, Florentina.
- Sigul, mami!
- Să ai grijă de tati!
- Sigul, mami!

Încă un pupic... Ana şopti:

- Fugi la maşină!

Gata: prinţesa ieşise după Isamu. O strânse uşor în braţe... Şopti:

- O să-mi fie dor de tine!
- N-ar trebui să spui asta - mai ales când ştii că poţi să trişezi!
- Dar ţi-am promis că nu mai trişez.
- Eu îţi dau voie să trişezi, azi şi mâine. Dar numai azi şi mâine!
- Bine. Iar dacă vrei să trişezi şi tu, îmi dai un telefon... şi ne vedem. Bine?
- Bine.

Şi-acum o sărută; că-i era dor de ea, şi nici nu ieşise pe uşă... Îşi sărută şi bebeluşul şi se grăbi să iasă. Fără "la revedere". Fără "să ai grijă". Ca să aibă mult mai multe motive să fie atent şi să se întoarcă repede-repede!

Ana-Maria

Şi gata - plecaseră. Acum, ea o să... O să... Aha! Idee! Se aşează pe canapea, porni televizorul şi ridică puţin vocea:

- Isabelle!

Tânăra se grăbi să se prezinte drepţi în faţa ei. O privi cu ochi vinovaţi:

- Crezi că găseşti în frigider o tonă de îngheţată?

Tânăra începu să râdă:

- Sigur că da!
- Bine. Atunci, te rog, opreşte alea 500 de kilograme cu aromă de ciocolată şi adu-mi prima cutie cu aromă de vanilie...

Primi o aprobare cu capul; o văzu alergând în bucătărie... La ce să se uite ea azi? La un film cu...

Ei bine, ar fi vrut să vadă o comedie. Iar acea comedie se numea... Se ridică şi se apropie de rafturile cu DVD-uri... Uite-le! Compania a 7-a! Toată seria! Care era prima? Aia în care începea războiul! Şi care era aia în care începea războiul?... Păi să se ia după anul producţiei, nu?

... Aşaa... Şi-acum se lungi pe canapea, puse neaoş cutia aia de 5 kile lângă ea şi ridică linguriţa. Şi telecomanda. Play!

Glasvandul foşni; Isamu dădu să intre, dar o văzu şi se opri... Ei! Ce-i?... Ia uite ce râdea! Da' de ce râdea de ea? Intră şi el şi întrebă:

- Oare o fi şi de-aia de ciocolată?
- Sigur e cel puţin o cutie!
- Şi mă primeşti la vizionare?
- Sigur că da!

Puse pauză; că-l aştepta! Mai pe seară, când o să amorţească pe canapeaua aia, o să aibă "un interes" cu el - s-o ducă la o crâşmă nu foarte selectă. Adică o pizzerie. Că azi îşi făcea de cap cu ananas şi porumb dulce!

Ştefan

Avea inima strânsă. Intrase pe potecă; şi nu ştia ce-o să găsească la capătul ei. Dacă şatra făcea scandal... De fapt, ştia că şatra nu va face nimic altceva decât îi va saluta şi atât. Dar dacă va auzi o singură remarcă, o singură şoaptă "strâmbă", îşi lua prinţesa şi nu se mai oprea până la Cernica! Că nici dracu nu-l prindea din urmă, cu maşina asta nouă şi "tunată" bine! Şi n-aveau decât să vină ei la el, mai pe seară, dacă voiau să-şi vadă nepoata! Că vila era mobilată, era modernă, avea două camere de oaspeţi...

Gata; ajunsese în dreptul gărduleţului. Florentina începu să râdă:

- Aici stă mamaia şi tataia?
- Da.
- Da' de ce nu au casă?
- Pentru că le place să stea în rulotă. Când se plictisesc de poiana asta, strâng gărduleţul şi pleacă cu rulota în altă poiană.
- Da' de ce?
- Păi pentru că aşa vor ei! Ia să-i întrebi de ce - şi să-mi zici şi mie, că şi eu sunt curios!

Şatra începuse să se anime; cu siguranţă, auziseră motoarele maşinilor şi ştiau că trebuiau să sosească! Şi-acum se strângeau toţi să vadă fetiţa pe care-o creştea el... Ah, cât ura gândirea aia!

Ţipătul îl făcu să tresară; întoarse capul şi-şi văzu mama pe scara rulotei, aplaudând cu ochii la pălărioara de lângă el... Dar nu apăsă frâna; că nu se simţea pregătit pentru momentul revederii. Se îndreptă spre vechiul lui loc de parcare. Nu voia să se uite altundeva decât în faţă. Că în stânga era Ramon, în dreapta era privirea tatălui lui...

Călcă frâna şi opri motorul. Şi oftă greu, din inimă:

- Şi gata. Am ajuns.
- Tati, deschide uşa!

Se conformă prompt - oricum trebuia să coboare odată şi odată, nu? Ce va fi, va fi! Prinţesa ajunse în iarbă... şi-o rupse la fugă spre mama lui! Vocea subţirică răsună ireal de tare în poiana aia mare:

- Mamaie Stela!
- Florentina! Prinţesa mea!

... Şi uite-aşa constata el că e cam prost. Că-şi storsese capul şi şi-l chinuise cu tot felul de gânduri negre - şi uite ce emoţionantă revedere vedea el chiar acum! Nepoţica fugea spre mamaia ei, care risca să-şi rupă picioarele de repede ce alerga spre micuţă! Şi-asta se întâmpla extrem de natural, extrem de "fără perdea", sub ochii a 60 de adulţi, inclusiv "zvonistica"...

Coborî şi el de la volan, iar băieţii lui se apropiară prompt.

- Împrăştiat şi discret; ştiţi voi...

Şi-acum pornea spre tatăl lui. Care venea şi el... probabil ca să fie prezentat prinţesei, nu? Că numai la ea se uita! Vocea subţirică nu scăzuse în intensitate:

- Mi-a fost dol de tine, mamaie!
- Şi mie mi-a fost dor de tine! Ia să te văd! Tii, ce frumoasă eşti!
- Daa, îţi place? Eu am cumpălat lochiţa!
- Bravo! Te pricepi, să ştii! O să te iau cu mine când mă duc la cumpărături; să-mi alegi tu fustele!
- Bine!

Dacă nu grăbea pasul, nu mai reuşea să ajungă la prinţesă; toată şatra mergea spre ea, şi avea senzaţia că el era cel mai lent dintre ei! Încerca să fie atent la ceea ce auzea în jur, dar nu putea. Că voia să audă cuvintele tatălui lui. Şi nu le auzea. Momentan, bulibaşa aştepta să fie prezentat...

- Mamaie, unde e tataia?
- Uite-l!

Şi-acum... Şi-acum nu mai avea nimic de zis; că prinţesa rezolvă ecuaţia aia afurisită din fix două mişcări. Prima, întinse mânuţele spre tatăl lui. A doua, imediat cum îl prinse de gât, îl pupă pe obraz. Şi apoi întrebarea iscă hohotul întregii şatre:

- Tataie, tu de ce nu ai casă?
- Aa, pentru că la deal, aici, aşa e moda! Da' hai să-ţi arăt rulota mea; să vezi ce frumoasă e!

O luase-n braţe şi-o "confiscase". Mama lui se grăbea după ei, privind prinţesa cu ochi plini de nesaţ...

Se opri, deci. Că nu-l luase nimeni în seamă. Şi se-ntoarse spre băieţii de lângă BMW-uri: oare doar el avea senzaţia că era un fel de... "însoţitor-şef"? Băieţii "mustăceau", că nu-şi permiteau să râdă "pe faţă" de şeful lor... Fu bătut scurt pe umăr; se întoarse şi se ciocni de nea Victor:

- Bravo, Ştefane! Ai o prinţesă, jos pălăria!

Şi chiar îşi scotea pălăria, iar el nu mai avea nimic de zis...

Păi avea nevoie de-un duş rece! Aşa că privi lung dreapta-stânga... şi se grăbi spre Perla. Şi trebui să alerge, ca s-o ajungă din urmă - că mergea cu ceilalţi, spre masa mare:

- Perlo, stai aşa!

Fu îmbrăţişat zdravăn; mătuşa lui îl trase-n jos, ca să-i şoptească la ureche:

- Bravo, Ştefane! Ai făcut un lucru mare azi!

- Stai! Vino-ncoa!

Şi-o trăgea deoparte, că nu trebuiau să audă toţi secretele lor... Şopti, privind-o cu ochi îngrijoraţi:

- De ce m-a chemat?

- Tot n-ai înţeles?

Nega încet...

- Gata: ai câştigat! L-ai câştigat! Fac Crăciunul la Cannes! Şi şi-au rezervat deja biletele de avion!

Cum-cum?

- E nepoata lor - fiindcă e copilul tău. Dar să ai mare grijă, şi tu, şi Ana; aveţi mare grijă de coroană! Ştefane! Dacă bebeluşul ăla nu se naşte sănătos tun şi la termen, îi îngropi pe amândoi!

Aprobă scurt - că ştia deja asta.

- Ana cum se simte?

- Perfect. Eu sunt agitat ca la balamuc, şi încerc să nu-i arăt şi ei asta...

- Păi cam aşa se-ntâmplă, mai ales la femeile care au mai născut o dată. Taţii se perpelesc şi-şi smulg părul din cap de îngrijorare, iar ele numără zilele şi încearcă să trăiască cât mai normal. Că ele ştiu ce se-ntâmplă - adică mai nimic! Copilul creşte când şi cât vrea el - smulsul părului n-ajută la nimic...

Începu să râdă:

- Ai dreptate. Ana zice că sunt şi eu un pic gravid, pe lângă ea...

- Exact. Da' mă bucur că tu îţi accepţi graviditatea şi încerci să treci peste smulsul părului. Că nu pari mai chel!

Râdeau amândoi...

- Ce mai face văr-miu?

- Văr-tu? Cum îl ştii! Pleacă dimineaţa devreme şi vine seara târziu.

- Iar noaptea doarme.

- Evident!

- Şi cu nora cum te înţelegi?

- Foarte bine. Nesperat de bine, de fapt! Azur s-a obişnuit şi-a început să-i placă aici.

- Sigur că-i place; că dincolo dormea în cort.

Perla îl privea lung... El o întreba din priviri de ce-l privea aşa...

- Eei, Ştefane... Într-o zi o să te uiţi aşa, lung, la fetiţa ta şi-o să te gândeşti exact ca mine! O să-ţi zici că ea a crescut mare, s-a făcut femeie şi mamă, iar tu ai îmbătrânit...

- Crezi tu, Perlo, că am atât de multe zile?

- Ştefane... Nu mă dezamăgi! Că nu-s coafeză, să ştii!

Bufni în râs, iar mătuşa lui îl împinse cât colo:

- Ia! Dă-te-aşa!

Şi se grăbea şi ea spre prinţesa care tocmai terminase de vizitat rulota şi era aşezată chiar acum la masă, pe scaunul lui tataia. Iar se simţea "însoţitor-şef"...

Se îndepărtă de masă şi scoase telefonul: să-şi sune regina şi să-i spună şi ei că prinţesa cucerise fără mari eforturi regatul cu gărduleţ rustic - iar supuşii nu opuseseră nici un fel de rezistenţă.

Ana-Maria

Ia! Suna telefonul! Isamu se grăbi să pună pauză; înghiţi înghe-ţata şi apăsă butonul:

- Da, iubire.

- Ce face iubirea mea?

- Face un mic dezmăţ congelat.

- ... Şi-asta înseamnă că...

- Că stă pleaşcă pe canapea, se uită la trilogia cu Compania 7 şi face îngheţata de vanilie să dispară.

Soţul ei râdea în hohote... Se grăbi să completeze:

- Da' o să citeşti toată "odiseea" în raport. Că-l scriu, să ştii!

- Ştii să scrii rapoarte?

- Învăţ; că i-am cedat lui Isamu îngheţata cu ciocolată, aşa că adun puncte...

O să leşine p'-acolo, la cum râdea! Aştepta...

- Eşti teribilă!

- Dacă zici tu...

- Noi am ajuns, acu' vreo zece minute, în şatră.

- Aha! Bravo! Şi? Ce face prinţesa?

- Îi dă lecţii lu' taică-su.

Poftim? Ştefan completă, în franceză:

- Că în două minute a cucerit şi poiana, şi locuitorii, şi-a şi pus stăpânire pe palat. Şi nici nu le-a adresat supuşilor vreun cuvânt! A "atacat" doar la rege şi regină, pe care i-a învins cu pupici! Da' nu te îngrijora - am notat conştiincios şi-o să încerc să învăţ manevra...

Era rândul ei să râdă în hohote; era rândul lui să aştepte... şi să completeze:

- Deşi asta ar însemna să port pălărioare rozé cu fundiţă şi să nu-l rostesc pe "r"...

Gata, că nu mai putea să respire! Ştefan aştepta... Ea se liniştea uşor-uşor...

- Totul e perfect aici.

- Şi-aici, totul e perfect.

- Să stai fără grijă; auzi?

- Îţi par eu îngrijorată?

- Nu; dar îmi cunosc regina.

- Trişează, dacă nu mă crezi.

- Te cred; dar sunt gravid...

Auzea râsul lui; undeva în fundal, o mulţime de voci vorbeau în simultan, în romanes. Nu se căznea să le înţeleagă; ea voia doar să-l simtă pe rege liniştit. Aştepta...

- Şi-acum stă pe scaunul regelui, cu toţi supuşii strânşi în jurul ei, şi le spune cum e la ea acasă. Ano, am o presimţire!

- ... Ce presimţire?

- Că prinţesa îi convinge să se aşeze la casele lor!

- N-o supraestima!

- Tu n-o auzi ce spune! Ia, stai puţin!

Aştepta... Ştefan o anunţa pe prinţesă că o avea pe mami la telefon; Florentina "confiscă" Communicatorul şi ţipă în el, bucuroasă şi agitată pân' la Dumnezeu:

- *Bonjoul*, mami! Mami, tataia ale o lulotă male-male!

- Bravo! Ai grijă, să nu spargi ceva pe-acolo!

- Nuu, că sunt cuminte! Mami, unde e dealul?

- Spune-i lui tati să ţi-l arate.

- Tati, unde e dealul?

Bănuia că Ştefan îi arăta un deluşor pe-acolo...

- Aha! Mami, eu am tleabă acum! Să fii cuminte!

Auzea râsetele şatrei; deci prinţesa era aşezată central şi ţinea loc de televizor! Zâmbi:

- Sunt foarte cuminte, scumpa mea! Hai, du-te la treabă!

- Te iubesc, mami! Paa, mami!

Şi gata - îi închisese-n nas... Lăsă telefonul pe masă:

- Prinţesa o să sfârşească cel puţin preşedintă de partid politic.

- Tot ce se poate - că are tot ce-i trebuie pentru asta. Deci totul e în regulă acolo.

- Totul e perfect. Ştefan părea uimit...

- Ştefan e precaut. Indiferent de situaţie şi conjunctură, el caută pericolul şi momentele care vor merge prost. În afaceri, asta-l ajută mult. Dar, în rest, precauţia asta îi joacă uneori feste.

Aprobă, zâmbind:

- Cred că azi sar peste pizza; dar mâine n-o mai "ratez"!

- Dacă vrei pizza, comandăm pizza.

- Nee, voiam să mergem la o pizzerie. Dar mă tem că am merge degeaba. Că n-aş avea unde s-o îndes, şi nu mai e bună rece...

- Atunci îţi propun să mergem în altă parte.

OK: unde? Isamu se ridică:

- Să fie *indoor*, sau *ourdoor*?

Aruncă o privire spre glasvand... şi, întrucât frunzele se mişcau uşurel, zâmbi:

- *Outdoor*.

- Ţinută *casual*, te rog.

Se grăbi să se ridice şi să ajungă în dormitor: *casual*, adică "turist" cu pantaloni îndeajuns de lungi ca să nu fie caraghioşi.

Ştefan

Era opt seara, iar ei nu se mai dădeau duşi...

Prinţesa nu simţise nevoia să se schimbe, sau să-şi scoată jucăriile. Îi plăcuse la nebunie pe scaunul bulibaşei - pentru că avusese un public generos. Nu trecuse secundă, să nu fie cel puţin 10 curioşi pe lângă ea - plus mamaia şi tataia...

Trebuia să se concentreze asupra securităţii familiei lui extinse. Dacă coroana păţea ceva... Dacă vreun membru al familiei lui păţea ceva, ieşea măcel în poiana aia! Că bulibaşa şi nevasta lui se sinucideau; iar el îşi zbura creierii. Ana...

Nu trebuia să se ajungă la asta. Aşa că el se va concentra asupra securităţii familiei lui. Şi asupra bebeluşului care creştea încet la Cannes.

Prinţesa era prietenă cu toată lumea. Deşi nu-i ştia pe nume, se descurcase admirabil - toată lumea era "tanti" şi "nenea". Şi pusese vreo două mii de întrebări, până acum. Probabil că mai avea două milioane, pregătite, ordonate - doar să le rostească... Mama lui întreţinea discuţia; tatăl lui fusese destul de tăcut. Dar ochii îl trădaseră; ochii îi străluceau ca două diamante, şi rareori se îndepărtaseră de chipul micuţ încadrat de bucle brunete.

Aha! Ia uite-o cum căsca! Zâmbi slab:

- Prinţeso, nu ţi-e somn?

- Nu.

- Păi tocmai ai căscat...

- Da' nu mi-e somn!

- Am înţeles. Numai că, până faci băiţă, până te schimbi, se şi face ora nouă!

- Mai las-o, Ştefane!

Prea bine! Se ridică şi-şi luă ţigările. Şi porni spre Ramon... că nu vorbise azi cu el... Şi nici n-o să vorbească prea curând, pentru că auzea o pereche de paşi urmându-l. Se opri lângă cruce şi aşteptă. Iar tatăl lui întrebă:

- Mâine la cât plecaţi?

- Pe la patru.

- Ai avut dreptate.

Serios? Cu ce? Îl privi lung... şi zâmbi:

- Amândouă sunt aşa.

- Ştiu; am observat. Şi-am mai observat ceva.

Da? Ce anume?

- Am observat că văr-tu s-a schimbat mult.

Aa, schimbase subiectul! Ca să n-apuce să-l întrebe de ce nu-i punea odată Anei salba aia la gât! Prea bine - nu venise azi aici ca să se certe cu el! În plus, îi convenea de minune înţelegerea lor! Putea să aibă răbdare încă patru luni... Aşa că întrebă:

- Schimbat, în ce sens?

- Păi s-a făcut bărbat de casă. Nu prea stă prin şatră, că-i dai sarcini în Bucureşti; dar în scurtul timp în care l-am avut la îndemână, am descoperit că "i-a crescut mintea".

- Diamant are cap; şi şi-a învăţat lecţiile încă de mic. Dar nu-şi dă silinţa, dacă nu-l interesează să fie ca el.

- Asta o ştiam şi eu. Crezi că-l interesează să fie bulibaşă?

Diamant adusese detergentul; el pusese rufele-n maşină şi-i dădu-se drumul. Diamant păzise maşina de spălat şi se asigurase că are tot ce-i trebuie pentru o funcţionare corectă; rufele erau gata... Aşa că el o să-nceapă chiar acum să le-ntindă frumuşel la uscat! Răspunse prompt, neutru:

- Doar în măsura în care şatra e interesată de nişte case, prin apropierea Bucureştiului.

- Eu ştiu ce să zic? Nu le-a propus nimeni aşa ceva până acum. Şi ştii cum e - contează cine propune şi cum se exprimă. Contează argumentele, contează condiţiile...

- Diamant a fost un mare fan al planului meu de demult. Sunt sigur că, pe măsură ce el a "îmbătrânit", planul a suferit unele îmbunătăţiri...

- Ştefane, nu ştiu. Chiar nu ştiu! Uită-te şi tu în jur - sunt mai mulţi bătrâni, decât tineri! Că tinerii iau uşor-uşor calea străinătăţii, sau a salariului...

- E greu traiul fără apă, fără canalizare, cu curent de la generator şi butelia de gaze... E tot mai greu, atunci când condiţiile civilizate sunt peste tot, de jur împrejur, dar nu trec de gărduleţ... Totuşi, o casă oferă condiţii la care mulţi dintre ei n-au sperat vreodată!

- Iar şatra nu s-a mai clintit din poiana asta de doi ani. Pot spune că chiar eu i-am pregătit, fără să vreau, pentru un asemenea plan.

- Ai discutat cu Diamant despre planul ăsta?

- Nu; încă nu. Că nu-l prind niciodată-n şatră! Voiam să vorbesc întâi cu tine; că de tine depinde mare parte din socoteala mea.

OK; vorbeau. Aştepta...

- ... Dacă vrea să iasă din afacerea ta, poţi să-l scoţi din ea?

- Da. Doar să vrea! Că nu cred c-o să vrea...

- Nu poate să fie bulibaşă, dacă nu e aici atunci când au oamenii nevoie de el!

- Dar poate să ajungă-n şatră în 20 de minute, cu condiţia ca şatra să fie compusă din case.

- Cum adică, mă?

- Adică există destule terenuri generoase, în jurul Bucureştiului. Trage un gard, face patru-cinci drumuri pietruite şi trânteşte nişte case de-a dreapta şi de-a stânga. În mijloc face un atelier mare, pentru toţi, o discotecă şi-un bar. Şi-n rest, sădeşte floricele pe margine.

- Cu ce bani, mă? Cu ce bani ridică el 26 de case, plus atelier, plus drumuri, plus discotecă, plus bar?

- Cu fonduri europene.

Acum îl lăsase "ţuţ" - că tatăl lui nu ştia de fondurile europene...

- Diamant pune jumate; cealaltă jumate i-o dă Uniunea Europeană, gratis. Începând de la 1 ianuarie, anul viitor, când România va deveni membră UE, Diamant poate să obţină banii ăştia. Gratis.

Întoarse capul şi-l privi lung. Tatăl lui nu mai avea cuvinte; tatăl lui era "blocat"... Aşa că trebui să-i explice:

- Uniunea Europeană acordă fonduri nerambursabile pentru diverse proiecte care ajută statele membre să se dezvolte. Oricine vrea să obţină fonduri, trebuie să scrie un proiect. Diamant poate să-l numească fie "integrarea rromilor", fie "păstrarea meşteşugurilor tradiţionale". Fie amândouă - casele pe "integrare", atelierul şi magazinul pe "meşteşuguri". Dacă i se aprobă proiectul, şi noi ştim că i se va aproba fără mari emoţii, jumătate din valoarea investiţiei trebuie s-o depună el; cealaltă jumătate o primeşte de la Uniunea Europeană şi nu trebuie s-o dea înapoi niciodată. Trebuie doar ca, timp de trei ani, proiectul lui să "funcţioneze"; să nu se destrame. Dacă s-a destrămat, trebuie să returneze partea Uniunii Europene.

Acum înţelesese?... Da; şi se gândea... şi începea să pară panicat - că şatra chiar se putea muta "în casă nouă"! Puse şi cireaşa sus-sus,

pe tortul pe care-l rostise până acum:

- E riscant, dacă oamenii nu sunt convinşi că e bine să se mute în case. Dar e realizabil.

- ... Tu ce crezi - Diamant e în stare să facă chestia asta?

- Da. Doar să aibă cu cine.

- ... O să încep să întreb oamenii pe-aici. Dar nu ştiu...

- Isamu spune că marea lor majoritate ar marşa la idee. Că sunt bătrâni, reumatismul e o boală dureroasă iar depărtarea de copiii plecaţi la cules de căpşuni e chinuitoare.

- Tu te-ai potcovit cu un chinez extrem de isteţ. Iar eu tocmai m-am potcovit cu o problemă mare-mare!

- Problemă?

- Mutarea şatrei din rulote în case este o problemă imensă!

- Pentru tine, poate. Că ai fost obişnuit să pleci atunci când vrei să pleci. Dar tineretul ăsta de-aici nu înţelege "transhumanţa" voastră; el vrea apă curentă, canalizare, gaze, curent non-stop... Plasmă, microunde, internet pe fibră optică - că eu vin cu laptopul aici. Şi poate ar vrea şi ei, că-şi permit aşa ceva, da' modemul pierde semnal când plouă.

- ... O să vorbesc cu oamenii. Dar tu ce părere ai?

- Păi nu ţi-am zis?

- Nu despre planul lui Diamant. Despre planul meu.

Zâmbi slab:

- Ţi-am răspuns demult la întrebarea asta.

- Vreau să te aud răspunzându-mi cu cuvinte, nu cu gesturi.

- ... Eu n-am să fiu niciodată bulibaşă aici. Că nu pot să mut şatra la Cannes. Şi nici nu pot s-o conduc făcând videoconferinţă cu restul staborului. Probabil că nu m-ar asculta nimeni, că nu mă ştiu oamenii; iar cei care mă ştiu, mă ştiu nebun şi instabil ca ploaia de vară.

- Mută-te aici două săptămâni - şi-or să mă linşeze toţi, dacă nu te pun bulibaşă!

Făcu un pas spre el şi-i şopti la ureche:

- În noaptea în care mi-am văzut coroana la ecograf şi-am stabilit că facem împreună Crăciunul, la Cannes a sunat telefonul în draci. Şi seniorul, şi fratele lui Isamu au fost turbaţi - dacă îmi veneau gânduri de retragere? Că mi-am întemeiat o familie, mi se va naşte copilul, voi în trei ore jumate sunteţi mutaţi cu toate acareturile în camerele de la etajul unu - şi-atunci ar fi normal să mă întreb ce dracu să mai caut în Bucureşti! Seniorul şi-a băgat imediat şefii în şedinţă; şefii au hotărât că pentru regele aurarilor nu trebuie precupeţit nici un efort material, logistic sau de influenţă. Pe mine, şefii ăia mă scarpină rău între corniţe şi-mi aprobă şi ceea ce nu le cer - girofar şi legitimaţie. Pentru că banii pe care-i scot eu sunt curaţi. Eu nu mă pot retrage, tată. Nici nu vreau să mă retrag. Nici n-ar fi înţelept să fac aşa un pas... dat fiind faptul că, din poziţia mea, susţin un adevărat holding cu mii de subalterni, inclusiv Diamant...

Şi-acum îl privi lung, drept; îl văzu aprobând, semn că înţelesese ce încercase să-i transmită...

- Diamant e tocmai bun; că a stat dintotdeauna după poala ta, observându-te şi observându-ţi deciziile. Şi-şi doreşte să fie bulibaşă. Un singur lucru îl poate "întoarce" - afacerile din Bucureşti. Că sunt extrem de profitabile. Iar lui îi place să umble liber ca pasărea cerului, cu două pistoale la subţiori, şi să vadă indivizi mai bătrâni decât el privindu-l cu teamă. Îi place să numere banii; de-aia i-am dat cazinourile, să aibă grijă de ele. Să ştii că e bun; e chiar foarte bun, în afacerile pe care le "păstoreşte". Dar numai în alea pe care le doreşte de-adevăratelea. Celelalte ajung, invariabil, la Grasu.

- Dar zici că, la o adică, dacă el ar vrea să se retragă, tu poţi "să-l scoţi basma curată" din toată nebunia.

- Da; şi cred că şefilor seniorului le-ar place să numesc alt om în locul lui. Că mi-e văr - şi am momente când îl favorizez... Totul e să-şi dorească el să se retragă. Altfel, îl pierd de sub umbrela mea. Iar el n-o să stea să-şi plângă de milă; o să se-apuce să construiască reţele şi să facă afaceri de unul singur. Şi nu supravieţuieşte - că piaţa-i plină deja.

- Am înţeles... Din păcate, a fost de faţă la discuţia noastră. Şi nu ştiu acum dacă s-a însurat pentru că a simţit nevoia să se însoare, sau doar ca să-mi dea mie o variantă de bulibaşă.

- De însurat, trebuia să se-nsoare. Că umblă muierile după el, în Bucureşti, ca ursoaicele după fagurele cu miere. În plus, Azur are deja doi anişori - nu poate aştepta la infinit, nu?

- Totuşi, s-a însurat la câte zile după discuţia noastră? Două? Sau trei?

- Se însura oricum, la prima vizită în şatra Safirei. A avut *darro* pregătit, şi i-a luat doar două ore ca să meşterească salba, pe bancheta din spate. Poţi să crezi că a avut la el şi batistă de mătase?

- Diamant?

- Da, tată; Diamant. Nu i-a lipsit absolut nimic. A calculat totul până la ultimul detaliu - inclusiv "montarea" prealabilă a bulibaşei şi-a viitorului socru. Tu i-ai dat nişte "lucrări de control" p'-aici?

- Ei, unele uşurele.

- Şi s-a descurcat?

- Da.

- Bun. Dă-i şi vreo două-trei de-alea afurisite; dacă se descurcă din prima, cred că poţi să ai încredere în el. Că, în maximum un an, Diamant e-n stare să înfiinţeze o localitate nouă în România.

Îl văzu aprobând cu capul... Mâna se aşeză pe crucea micuţă; auzi un oftat greu...

- ... N-aş vrea să te întristez; dar aş vrea să te întreb ceva... De fapt, să te rog...

Tatăl lui era obosit; şi încurcat de întrebarea aia. Zâmbi slab:

- Păi roagă-mă!

- ... Fă cumva să-l iei de-aici.

- Mâine dimineaţă mă ocup de asta.

Îşi văzu tatăl pornind spre masă, grăbit de parcă cine ştie ce grozăvie făcuse... Tii, acum vedea că prinţesa moţăia cu capul pe mamaia! Porni şi el spre ea.

Într-adevăr, nu gândise deloc când îl adusese pe Ramon aici. Că ori de câte ori se uitau spre pădure, părinţii lui vedeau mormântul nepotului lor. Mâine dimineaţă, o să-l roage pe Grasu să se ocupe de asta. Să cumpere undeva un loc de veci şi să-l mute acolo. Ca să poată şi ei să trăiască liniştiţi - şi să uite. Întinse mâinile spre prinţesa lui:

- Mergem să facem nani?

- Unde facem nani?

- În rulotă la Perla.

Tatăl lui interveni imediat:

- Ha! Pe-asta s-o crezi tu! Prinţesa doarme cu mamaia şi tataia! Adu-i bagajele!

Şi uite cum, din însoţitor-şef, devenise bagajist! Dar nu mai putea spune nimic. Îi aduse deci valijoarele şi se grăbi să intre în rulota Perlei. Care-l privi cu ochi veseli:

- Vezi, Ştefane? Exact ce-ţi spuneam! Gata, ai îmbătrânit! Nu mai eşti răsfăţatul neamului - e rândul nepoţilor acum!

Aprobă cu capul:

- Iar tata mi-a spus să fac cumva să-l iau pe Ramon de aici.

- Ar fi bine dacă ai găsi o cale să-l muţi. Că nu mai rezistă nici ei...

- În plus, la ce planuri are văr-miu în minte, ar fi păcat să-l dezgroape urşii. O să-l pun pe Grasu să se ocupe.

- De ce nu pe văr-tu?!

- Pentru că-i văr-miu. Şi are suflet.

- Aoleu, Ştefane, Ştefane! Ştie taică-tu ce ştie când îi vine uneori să te lege cu lanţu' de rulotă! Că ai fi fost un bulibaşă...

Îi făcu semn "s-o lase baltă", că nu ajuta la nimic nici constatarea, nici lanţul părintesc...

- Şi? Ţi-a zis Ana ce e?

- Nu. Că nu vreau să ştiu. În octombrie, o să-l întreb personal pe medic; până atunci, e bebeluş.

- Te las să-ţi faci un duş - că eu am treabă cu prinţesa ta.

OK! Se obişnuise deja cu faptul că nu mai era atât de important cum fusese cândva...

Ana-Maria

Telefonul piui scurt. Se grăbi să-l ia - că aia era melodia mamei lui Ştefan... Da, ea era. Zâmbi:

- Alo?
- Bună seara, Ana.
- Sărut mâna.
- Ano, aveţi o prinţesă de toată isprava!
- Daa, e foarte... descurcăreaţă.
- Ce descurcăreaţă - că ne-a aliniat pe toţi p'-aici şi-a făcut ce-a vrut ea cu noi!
- Sper că n-a întrecut măsura...
- Nuu, stai liniştită! Dar am ascultat-o toţi cu maximă atenţie: şi adulţi, şi copii.
- Cum vi se pare - vorbeşte mai bine?
- Aa, mult mai bine! Ai făcut o treabă tare bună cu ea!
- N-am făcut-o singură. Are logopeda la dispoziţie toată ziua...
- Dar pe logopeda asta cine-o "mână"? Ai?

Tăcea... că o lăuda "pe faţă", şi se simţea prost...

- Bine, am înţeles. Uite, mă pregăteam să-i fac un duş. Are un ritual anume, pentru seară?
- Nu. În principiu, vrea să se joace cu spuma; dar puteţi să-i spuneţi că e prea frig acum, şi-o să se joace mâine cu spumă într-un lighean, la soare. Există şansa să uite până mâine...
- Da' de ce să uite? Las' că-i pune mamaia ligheanu' la soare! Ţi-o trimit acasă plină de Ariel!

Râdeau amândouă... Se grăbi să continue:

- Iar când se bagă în pat, de obicei Ştefan stă lângă ea şi o ţine de mânuţă. Şi-atunci adoarme cu un zâmbet mare-mare pe faţă...
- Aha! Bine, Ana. Tu ce faci? Cum te-ai odihnit azi?
- Foarte bine. Am lenevit ca bondarul pe canapea, cu comedii bune şi îngheţată de vanilie. Şi pe urmă Isamu m-a dus să beau suc de portocale şi să ascult jazz de calitate.
- Bravo! Te simţi bine, nu?
- Foarte bine.
- Cât ai în talie?
- 75 de centimetri.
- Şi cu cât ai pornit?
- Cred că cu 65.
- Ah, abia aştept să te văd! Când mai vii în România?
- Teoretic, în octombrie, la ecografia de şapte luni. Dar am o presimţire legată de septembrie...
- Şi chiar nu poţi să zbori cu avionul?
- Aş putea, dar nu vreau. Mai toate gravidele zboară cu avionul, chiar şi în trimestrul trei. Singurul pericol este la cursele comerciale lungi, când gravidele nu pot face mişcare. Şi riscă să facă cheaguri de sânge.
- Păi ce, voi veniţi cu curse comerciale?
- Nu. Dar dacă nu e neapărată nevoie să mă deplasez cu avionul, prefer să nu mă deplasez. Că nu ştiu ce face bebeluşul atunci când urcă la altitudinea de zbor în doar câteva minute. Şi mi-e frică. Nu vreau să risc.
- Te înţeleg. Oricum, când vii şi tu în România, poate ne vedem.
- Sigur că da. Abia aştept să vorbim!
- Auzi? Da' te rog o chestie.
- Sigur!
- Nu spune "Sigur" înainte să auzi ce te rog!
- Bine, nu spun "Sigur"...
- Aşa! Când vin la tine, te aranjezi ca-n ziua aia?

Oopaa! Se grăbi să-i lase impresia că habar n-are care zi:

- Care zi?
- Aia în care Ştefan a mutat rulota lui Diamant cu tot cu Diamant.

Începu să râdă "artistic":

- Aa, sigur!
- Aşa! Dacă acum nu spuneai "Sigur", aveam conflicte! Că ieşisem fără ochelari - şi nu te-am văzut bine!

Sanchi! Râdeau zmeieşte amândouă, că soacra ei glumea şi nu prea...

- Ia! Stai un pic, că prinţesa vrea să-ţi spună ceva!

Voia să-i mai spună ceva? Păi da, că rămăsese fără public! Florentina ţipă în telefon:

- Mami, tataia ale o maşină male cale face culent!
- Daa? I-auzi! Şi cum face curent?
- Nu ştiu! Tataia apasă butonul şi maşina polneşte şi face culent!
- Păi da, că tataia nu are curent acolo.
- Ba da, mami! Uite, ale Minimax la televizol!
- Are, dar nu e curent de la stâlp. E de la maşina care face curent.
- Da!
- Bun. Îţi place acolo?
- Da, e *mişto*!

Se abţinu greu să nu râdă:

- Bine; dar ca să fie *mişto* în continuare, tu trebuie să fii cuminte.
- Da' sunt cuminte!
- Ştiu că eşti cuminte acum; să fii cuminte şi mai târziu.
- Bine! Mami, eu fac nani cu mamaia şi tataia!
- Foarte bine. Să le spui şi lor o poveste, ca să doarmă bine!
- Sigur că da! Paa, mami!
- Noapte bună, prinţesa mea.

Da' de unde! Iar îi închisese-n nas.... Isamu zâmbea slab:

- Mama lui Ştefan?
- Da.
- Încă de-atunci, din decembrie trecut, te-a privit altfel.
- După ce Ştefan s-a încuiat cu ea în baie şi a făcut-o să îl asculte. Bănuiam că atunci a început schimbarea...
- Serios? Nu ştiam că s-au încuiat într-o baie...
- La spital, în Paris, la terapie intensivă. Jucăm cărţi?
- Jucăm. Ce jucăm?
- Nu ştiu; cred că tabinet...
- Va trebui să mă înveţi.
- După care tu mă înveţi go. Că m-am tot căznit, dar "nu s-a lipit" nimic până acum.
- Bine; mergem în birou?
- Obligatoriu!

Că el era "de serviciu", iar ea nu trebuia să uite asta.

17 august 2006 - joi

Ştefan

Cum-cum? Cineva îl clătina uşurel... Mm, cât de devreme era! Cine dracu voia ceva de la el în toiul nopţii? Deschise un ochi... Şi tresări şi se ridică:

- Ce-ai păţit, mă?

Diamant al lui era un fel de epavă cu două picioare. Părea mai slab, era tras la faţă şi avea cearcăne vineţii la ochi. Dar zâmbea:

- Vino până afară, să mă ajuţi la o chestie. Mă ajuţi?

Se grăbi să-şi tragă blugii peste pijama:

- Sigur, mă! La ce chestie?

Vărul lui şopti:

- Ieri, tu ai întins rufele. S-au uscat; ajută-mă să le calc.

Şi-l văzu ieşind grăbit...

... Adică trebuiau să convingă şatra... Aoleu! Doar nu-l punea pe el să detalieze planul ăla de demult!

Îşi luă şi geaca şi ieşi. Diamant stătea la masă... Zâmbi - că vărul lui nu fuma, dar simţea în aer un iz uşor de tutun. Se aşeză lângă el...

- Vere, ia spune-mi tu mie cum e cu fondurile europene. Că acuşi-acuşi ne integrăm şi noi; şi mă gândeam să iau şi eu trei-patru milioane de euro de-ăia nerambursabili...

Doamne! Îi venea să râdă! Diamant avea nevoie de el pe post de aliat! Că acum, franţuzit serios şi aşezat la casa lui, avea o imagine nouă, de "afacerist cu cap" - iar vărul lui avea nevoie de acea imagine pentru a convinge şatra să se aşeze la casele lor! Şi-acum el trebuia să vorbească foarte neaoş, pentru urechile fumătorului ascuns în toiul nopţii după rulota Perlei, despre fonduri europene...

Ana-Maria

Se întinse lung şi căscă... Clipi de două ori... Aoleu, era în criză de timp! A doua zi de dezmăţ începuse deja, iar ea era tot în pat! Se ridică, râzând:

- Pizzo, ţin-te bine - că vin!

Rochiţa albă largă, balerinii, dermatograful, cardul şi Isamu. Şi pizza!

Ştefan

Auzea, ca prin vis, voci coborâte. Voci de bărbaţi. Mm...

Era în şatră! Deschise imediat ochii şi se ridică. Şi descoperi că era singur în rulota Perlei... Cât era ceasul?... Alelei, unşpe! Da' se culcase aseară pe la zece! Discutase o oră cu Diamant, pe la trei; dar chiar şi aşa, dormise el neîntors 12 ore?

Zâmbi slab: deci şi el avusese nevoie de 48 de ore de vacanţă. Presimţea că Perla îl descântase azi-noapte, de nu auzise chiar nimic, nu o simţise trezindu-se...

Se apropie de geam şi zâmbi: prinţesa era "sufletul petrecerii" cu copii. Se distrau pe cinste în soarele puternic, la 4-5 metri de mese, în jurul unei copăi mari plină-ochi cu apă şi un spumant puternic. Făceau animale din spumă, pe iarba din jurul copăii. Contrar presupunerilor lui, prinţesa recunoştea cinstit atunci când alte animăluţe erau mai reuşite...

Asculta cuvintele bărbaţilor de lângă rulotă. Două tonuri, deci doi bărbaţi. Aseară, oamenii nu prea stătuseră cu ochii pe el; aceştia doi presupuneau, probabil, că băiatul bulibaşei dormise cu fetiţa lui, în rulota bulibaşei! Şi cum Perla era pe undeva prin poiană, ei şuşoteau acolo, lângă rulota "goală". Şuşoteau despre...

Şuşoteau despre "fetiţa lui Ştefan". Reuşit copil! Foarte deştept! Foarte descurcăreţ, la doar doi anişori jumate! Prinţesă în toată regula! Nici mămica nu era de aruncat... El era un bărbat foarte norocos - astea erau cuvintele lui nea Laur, care-i făceau mare cinste. Că nea Laur era poreclit Laur-balaur şi avea o limbă ascuţită rău... Şi uite că nea Nicu se lansă într-o lungă peroraţie despre...

- ... idiotul ăla de Florentin al lu' Manolache, care şi-a bătut joc de aşa femeie şi aşa fetiţă! Că dacă ea nu-l lăsa, prinţesa asta se tâmpea în faţa blocului, pe lângă copiii de cartier! Şi auzi, mă? Am auzit că moşu' Manolache o ţinea pe ea pe la poartă - că n-o lăsa să intre-n casa lui!

- Am auzit şi eu. Şi-l cred în stare, pe idiotu' ăla, de aşa mojicie! Că dacă fi-su-i aşa idiot, cu cine dracu să semene?!

- Da' ai văzut, Nicule, ce frumoasă e? Când am văzut-o cu floarea aia-n păr, să mor eu dacă nu mi-a venit să jur că-i ţigancă de zece generaţii-ncoace!

- Şi ce bine vorbeşte ţigăneşte! Şi mai ţii minte, când a venit aici cu Florentin ăla? Ţii minte ce frumos s-a comportat şi ce respectuoasă era?

- Păi cum să uit, mă Laure - că toţi stăteam cu ochii pe ea! Auzi? Da' tu ai "mirosit" ceva atunci, despre ea şi Ştefan?

- Nimica-nimicuţa. Că ţi-am şi zis, după ce-a venit Manolache încoa cu trupele: nici o clipă, nu mi-a venit în minte că Ştefan e îndrăgostit de ea!

- Ce vrei, mă - era Rubina aici! Iar Ştefan a fost dintotdeauna finuţ şi discret!

- Auzi? Da' tu ce crezi... O mai umbla cu finuţe?

- Hai, Laure, că eşti prost! Tu crezi că-i mai trebuie finuţe? Când are aşa trandafir de femeie lângă el? Nu vezi că s-a însurat cu ea? Nu vezi că tot vine p'-aici, să-l convingă pe taică-su s-o accepte de noră? Ştefan s-a aşezat la casa lui! Gata - nu-i mai trebuie finuţe!

- Băi, io-ţi zic un secret! Da' vezi, să nu te scapi!

- Nu mă scap, mă.

- ... Taică-su e convins deja. Aşteaptă doar naşterea. Că a fost pe la mine, săptămâna trecută, şi-am dat cep la un coniac de-ăla bun. Şi mi-a zis.

- Ce ţi-a zis, mă?

- Mi-a zis că e chitit să-i pună salba la gât. Că e frumoasă, e deşteaptă şi-i face băiatu' fericit. Da' zice că vrea să-i ţină în suspans, ca să îi oblige să aibă grijă de sarcină. Că nu mai poate Dumitru al nostru de focu' unui nepoţel!

- Lasă, că nici nepoţica nu-i de lepădat! N-ai văzut cum se uita la ea?

- Ba am văzut, mă! Da' ştii cum suntem noi, bărbaţii - ne dorim băieţi! Că băieţii ne duc numele mai departe!

- Eu cred că Ana face băiat.

- Nu ştiu, şi nici nu vreau să presupun. Las' că nu mai e mult, şi ne spune el. Sau Diamant.

- Ei, Diamant! Ce ştie Diamant?!

- Ştie, ştie! Că e deştept afurisitu', şi-l duce capu' la toate alea! Şi merge cu ei la doctor, pe post de bodyguard. Auzi? Mie îmi face impresia că bulibaşa o să ne zică în curând unele lucruri, apropo de Diamant.

- Ce lucruri, mă?

- Despre şatră. Sst...

Şi cam atât; că acum se mai apropia cineva. Încerca să nu mişte perdeluţa... Nea Iulică îşi aprindea ţigara. Şi "spărgea gaşca" probabil, că nu se avea foarte bine cu nea Nicu şi nea Laur. Aştepta... Nea Iulică mormăi ca pentru el:

- Mă, da' ce-i mai place să se bălăcească la soare!

Nea Laur se grăbi "să i-o reteze" - că nu prea făceau parte din acelaşi grup:

- Păi e copil, nu?

- Şi are piscină acasă.

- Lasă, că ai noştri n-au - şi le place la fel de mult. Auzi? Da'

Ştefan pe unde e? Că maşina şi oamenii sunt aici, da' pe el nu l-am văzut încă...

- Doarme.

"Ah, nu le spune unde sunt! Nu mă da de gol, nea Iulică!"

- Cred că a fost obosit...

- Ba a fost îngrijorat - şi i-a trecut. Şi-acu' se odihneşte ca lumea.

- Da' de ce-a fost îngrijorat?

- Păi pe chestia cu taică-su şi-asta mică! Da' uite, că s-a convins cu ochii lui, şi-acum e liniştit.

- Auzi, Iulică? Da' tu ce crezi - bulibaşa pleacă la Cannes, după ce-i naşte nora?

- De ce, mă? Eşti curios?

- Păi sunt, Iulică! Sunt! Că dacă pleacă bulibaşa, noi ce facem?

- Nu pleacă înainte să-l pună pe Diamant bulibaşă - n-ai grijă!

- ... Pe Diamant?

- Da, mă. Pe Diamant.

- ... Păi ăla-i bun de bulibaşă?

- Ăla-i cel mai bun. Mai bun decât Ştefan - că are familia aici, nu în Franţa.

- ... Da' ăla habar n-are pe ce lume trăieşte!

- I-auzi! Habar n-ai tu ce zi e azi şi dacă dormi sau eşti treaz! Ăla ne pune şatra pe picioare, fraiere!

Nea Laur tăcea acum - că fusese luat peste picior şi numit "fraier", şi nu înghiţea uşor aşa afront tocmai de la nea Iulică... Dar nici nu voia să-i răspundă pe măsură, presimţind că nea Iulică avea nişte informaţii proaspete şi foarte importante şi orice replică l-ar fi făcut să se îndepărteze... Şi-acum nea Iulică le explică, mândru că ştie nişte chestii "unicat":

- ... Mă, ştiţi ceva? Băieţaşu' ăsta, Diamant, are şcoala lu' Ştefan. Iar dacă Ştefan nu era aşa cum a fost până acu', eram demult oale şi ulcele. Că ne tăiau hoţii prin pădurile României. Diamant ăsta "are sânge-n instalaţie". Şi-o să construiască "Oraşul aurului" pentru noi. Să vedeţi voi ce-o să vă placă, atunci când o să termine de construit la el!

- Iulică, stai aşa! Ce oraş, mă?

- ... Mă, vă spun; da' să nu vă pună dracu să scoateţi vreo vorbă!

- Nu, mă!

- ... Diamant plănuieşte să cumpere pământ şi să ne ridice case. De-alea civilizate - normale, fără turnuleţe, fără piscină, fără loc unde să aterizeze elicopteru'... Case de oameni normali. Cu canal, cu gaze la ţeavă, cu curent pe stâlp, cu televiziune prin satelit... Iar noi ne vom muta în ele.

- Să mă mut eu la casă? D'-aia am umblat cu rulota toată viaţa, mă? Ca să mă mut în casă?

- Te muţi, Nicule; te muţi. Ca să nu-ţi plece Armand la cules de căpşuni prin Spania, eşti primu' care se mută!

- Bă! Bă, tu ştii ceva!

- Acu' ştiu! Că am auzit o chestie care mi-a deschis capu'!

Câteva secunde de tăcere; nea Iulică pufăia, mulţumit că el ştie, iar nea Nicu şi nea Laur îl aşteptau să pufăie... Şi-i venea să râdă când vedea cât menuet dansau oamenii ăştia din şatră! Mai ales bătrânii!

- ... Noi nu ne-am gândit la o chestie, mă. Că stăm aici, încuiaţi şi tâmpiţi şi nu ascultăm nici măcar un radio. Da' la anu', când intră România în Uniunea Europeană, n-o să ne mai trebuiască paşapoarte - o să ieşim din România doar cu buletinu'. Şi-atunci, tot ce mişcă p'-aici şi n-a împlinit 40 de ani o să pornească pe drumeag aşa... şi dus e! Glonţ în UE se duc toţi!

Şi uite-i că nu mai ziceau nimic - că nici unul nu se gândise la asta, în timp ce el "cocea" de-un an nişte business-uri aşa de drăguţe cu buletinul peste graniţă... Mamă-mamă! Nea Iulică continuă:

- Aşa că, dacă vrem să nu ne plece copiii în lumea largă, o să ne mutăm în case. Şi-am auzit o chestie care mi-a plăcut mult...

- Ce chestie, mă?

- ... Diamant a luat planu' ăla de demult al lu' Ştefan şi l-a îmbunătăţit. Şi l-a făcut mişto de tot!

- Ce zici tu acolo, mă?

- Mă! Eu un lucru vă zic! Anii ăia de demult, când plecam cu rulotele prin toată ţara, s-au stins. Dacă Diamant îmi spune verde-n faţă planu' lui, eu merg cu el. Şi-l ajut şi eu cum pot.

Oopaa! Acum devenise chiar serios. Că dacă îi grăbeau prea tare, scindau şatra - şi-atunci chiar că-i lua mama dracului şi pe el, şi pe Diamant!

- ... Mă! Trebuie să rămânem uniţi!

"Bravo, nea Nicule! Aşa să le zici mereu!"

- Auzi, mă? Da' tu când şi unde ai auzit chestiile astea de le tot zici p'-aici?

- ... Bă, veniţi mai încoa. Azi-noapte, pe la trei, Diamant l-a chemat pe Ştefan afară. Şi-au vorbit, pe un ton coborât, despre planul ăla.

- Planul cu casele?

- Da; dar Ştefan voia să le cumpere. Diamant vrea să le construiască. Să facă o localitate în adevăratu' sens al cuvântului: cu primărie, cu farmacie, cu atelier mare şi civilizat, cu doctor...

- Şi de unde bani, Iulică? De unde atâta bănet, să construiască un mic oraş?

- *Mucles*, mă! Că-l treziţi pe Ştefan!

- Da' nu vorbesc încet, mă?

- Ba da; da' ştii că doarme iepureşte! Şi tu "te exprimi" exact sub geamu' lui!

- ... Aoleu, păi aici e?

- Da, mă! Haideţi mai încoa!

Şi gata; "îi pierduse". Dar nea Iulică adora planul lor; şi plecase, înarmat cu ţigări şi cuvinte meşteşugite, să-i convingă pe toţi că-i un plan "beton". Nu de alta, dar Diamant lua 3 milioane de euro fonduri; iar pe celelalte 3 milioane trebuia să le aducă el, de undeva... Şi trebuiau să fie curate ca lacrima, că se vor controla "la sânge"...

Să se ducă şi el să mănânce ceva, nu? Că-i era o foame... mamă-mamă! Se schimbă, luă farfuria pregătită de Perla pentru el şi ieşi.

Părinţii lui stăteau la masă. Şuşoteau ceva, cu ochii la copii... Se apropie încet, agale, ca să le dea timp să-l observe şi să pună punct acelui secret... Tatăl lui zâmbi:

- Neaţa.

- Neaţa.

Îşi sărută mama pe obraz şi se aşeză lângă ea:

- A fost cuminte?

- A fost o bomboană! Aseară ne-a spus povestea cu Frumoasa din Pădurea Adormită; iar de dimineaţă i-a uns lu' taică-tu pâinea cu margarină.

Ridică privirea spre tatăl lui:

- Şi cum au fost sandwich-urile?

- Delicioase!

Îl privea lung... Îl privea lung şi-l întreba dacă într-adevăr se hotărâse în privinţa salbei... Tatăl lui îşi aprinse o ţigară:

- Ai vorbit cu Diamant azi-noapte?

- Da. Voia să ştie mai multe despre fondurile europene.

Era clar?

- ... Te-a întrebat el despre fondurile europene?

Adică "el a vrut să vorbiţi despre planul lui, sau i l-ai pompat tu în cap cu vorbe meşteşugite?"

- De ce i-aş fi vorbit despre ele de la mine putere?

"Ce treabă am eu, să mă amestec în şatra în care nu mai locuiesc?"

- ... Bag seamă că e ferm hotărât să facă chestia asta...

- Este. Dar n-o poate face singur. Ideea e foarte bună - că practic cheltuie doar jumătate din buzunarul lui. Tot orăşelul o să coste doar 50%.

- Aşa e. Dar... Dar cred că întâi trebuie să discute cu oamenii. Să afle dacă ei vor să participe la aşa scamatorie.

- O să discute... atunci când o să aibă de ce să discute.

"Atunci când o să poată să-i cheme pe toţi şi să le vorbească cu autoritatea funcţiei în voce." Tăticul lui înţelesese perfect aluzia, aşa că acum sorbea cafea şi se gândea... Mămica lui schimbă subiectul:

- La opt jumate, a fost afară. I-a organizat pe pici, i-a învăţat jocuri noi şi i-a alergat p'-aici de mama focului. Tu n-ai auzit nimic?

- Absolut nimic. Am dormit dus.

- Ştiam eu că Perla e maestră!

Deci îl descântase! Acum era evident cum reuşise să doarmă atâtea ore!

Mânca grăbit, că avea o treabă foarte urgentă de rezolvat...

Se ridică şi duse farfuria înapoi. Şi scoase telefonul.

- Neaţa, şefu.

- Neaţa, Grasule. Am o problemă pentru tine.

- Sigur, şefu. Ascult.

- ... Vreau să-l iau pe Ramon din şatră.

- Nici o problemă! Doar să-mi spui unde să aranjez mutarea, şi mă ocup eu.

- ... N-aş vrea să-l duc lângă ea. Că lucrurile nu se amestecă.

- Aşa e. Da' cred că un mormânt discret, în apropiere, e tocmai bun.

- Exact. Zici că te ocupi tu?

- Sigur, şefu. Acu' mă duc să caut locul; şi imediat cum obţin actele pe el, fug la tribunal şi-apoi la Stoica.

- Bine, Grasule. Încă ceva... Vorbeşte cu cine-oi şti, aranjează cu cine-oi şti, să te înveţe să joci; că, în octombrie, tu ai să joci.

Grasu începu să râdă:

- Bine, şefu. Las' că joc pe muzică disco.

- Pe ce muzică vrei tu - da' de jucat, joci!

Închise şi reveni la masă, cu laptop cu tot. Trebuia să-şi citească mail-urile, să redirecţioneze o parte din ele spre Isamu...

Mama lui se aşezase lângă copaie; făcea şi ea animăluţe, iar Florentina o privea cu ochişori atenţi şi-o corecta prompt. Tatăl lui plecase prin şatră. El stătea la masă, cu laptopul în faţă, şi se gândea...

Dacă şi coroana lui va fi aşa ca sceptrul... De fapt, şi la jumate dacă ar fi fost, tot ar fi fost perfect! Auzise azi o întrebare; nea Laur se întrebase dacă tatăl lui pleacă la Cannes "după ce-i naşte nora". Iar acele discuţii fuseseră făcute în Paris. Fie părinţii lui continuaseră discuţia în rulotă, fie "transpirase" Diamant informaţia aia. Oricum, nu conta. Şatra era pe mâini bune, iar tăticul lui înghiţea Distonocalm când îl apuca dorul de călătorit cu avionul.

Oare ce făcea soţia lui? Ia să trişeze un pic... Acasă nu era. GPS-ul atunci... Ce naiba era acolo? Habar n-avea, dar era undeva în Oraşul Vechi... Păi era evident că gravida nu se plictisea! Isamu o dusese la distracţie! Avea şi ea două zile libere...

Bufni în râs şi închise softul de urmărire - să revină repejor la mail-uri, înainte să se trezească concediat!

Ana-Maria

Mda; ceea ce vedea ea acum era o imagine superbă... Şi parcă nu s-ar fi despărţit de ea; dar mai avea cel puţin trei locuri de vizitat, plus masa de prânz - era deci "pe fugă".

- Mergem?

- Eşti sigură că nu vrei să te odihneşti puţin?

- Da. Hai să mergem.

- Doar să-mi spui unde să mergem!

- ... Păi cred că m-aş întoarce la clubul ăla de ieri.

- OK!

- Dar azi nu stăm la mesele din spate; azi stăm chiar lângă scenă.

Isamu părea puţin îngrijorat...

- OK...

- Că trebuie să fac măcar un pic de mişcare, dacă nu vreau să petrec ore în şir pe masa de naşteri. Deci merg la dans...

Nu auzea nici un refuz, nici un sfat. Nu auzea nimic. Deşi o cunoştea bine deja, Isamu trecuse prin "experienţa Rubina" şi era precaut. N-o deranja asta; îl înţelegea... Mai ales după ce aflase că el fusese de acord, atunci, cu vizitarea ştrandului public...

Deci, după părerea chinezului, ideea ei cu mişcarea nu era foarte rea; o să audă, probabil, mici "ghidaje", la faţa locului, în funcţie de cât de tare se va zbânţui... Iar după jazz, trebuia neapărat să ajungă la o librărie, să ia o carte pentru gravide - că simţea nevoia imperioasă de a lua ceva pentru bebeluş! Şi pe urmă mergea la mall, ca să vadă ce mai era la modă în materie de hăinuţe de bebeluşi. Şi pe urmă se întorcea acasă, să gătească prin corespondenţă o preagustoasă tocăniţă... Şi gogoşi! Neapărat gogoşi, pentru rege şi prinţesă!

Ştefan

Prinţesa lui era în vervă. Nu obosise chiar deloc, deşi nu stătuse locului o clipă! Azi, nu se mai apropiase de adulţi - avusese treabă cu copiii din şatră. Îi organizase, se jucase cu ei, pălăvrăgise pe diverse teme - mai ales cu fetiţele... Îşi împărţise toate jucăriile - şi-acum toţi copiii de acolo erau fericiţi... Iar ea stătea acum la masă, pe scaunul bulibaşei desigur, mânca prânzul şi turuia. Plănuia să o pună pe mami să-i pună câte un diamant pe fiecare pliu din fustiţa pe care-o primise cadou de la fetiţa care primise de la ea casa mare a păpuşilor mici... Ameţise un pic...

Apăsă câteva butoane şi privi punctul roşu. Ana era la... La Tarterie. Respecta ora de masă, că era o femeie cu capul pe umeri şi ştia că bebeluşul trebuia să crească armonios... Tatăl lui era bulibaşă - ştia să-şi învingă curiozitatea şi să aştepte să fie informat; dar mama lui era femeie, aşa că profită din plin de proverbiala deja curiozitate feminină:

- La ce te tot uiţi, mă, acolo?

- Îmi răspund la întrebarea "unde e Ana".

- Şi unde e?

- La masă, la un restaurant.

- ... Cu Isamu, sper!

Introduse şi numărul lui de telefon şi zâmbi:

- Evident. Şi cu vreo zece inşi, care stau de pază pe-afară... Sunt curios unde se duce după restaurant.

- Păi sun-o şi întreab-o, nu?

- Nu; că-mi zice că o să aflu când citesc raportul.

- ... Ce raport, mă?

- Raportul ei. Mi-a spus că-mi scrie un raport, cu tot ce-a făcut în vacanţa ei.

- Ştefane, tu ai făcut armată cu ea!

- Nu, mamă; stai liniştită.

- Auzi? Când aveţi programată următoarea ecografie?

- La începutul lui septembrie.

- Şi-o faceţi tot la Cannes?

- Nu ştiu. Aş vrea s-o conving s-o facem aici, cu medicul ei. Consultaţiile astea "pe DVD" nu sunt tocmai normale...

- Păi dacă veniţi, să-mi zici şi mie. Că am vorbit cu Ana să o vizitez.

- Să fii sigură că te anunţă ea.

Şi cam atât - că tatăl lui tăcea mâlc, semn că el va rămâne în şatră şi se va ocupa de "promovarea" planului lui Diamant.

Ana-Maria

Tii, ce de hăinuţe! Aici era imperiul hăinuţelor pentru copii! Începuse să freamăte rău...

- Te rog să nu cumperi nimic.

- Bineînţeles că nu cumpăr nimic! Dealtfel, poftim: ţine-l tu.

Şi-i puse cardul în palmă. Isamu se grăbi să i-l înapoieze:

- Fii serioasă!

- Sunt foarte serioasă! Tentaţia e enormă şi nu vreau să fac prostii. Aşa că bagă-l în buzunar, te rog.

Şi nu mai aşteptă decizia lui: porni spre costumaşele de bebeluşi. Ia să vadă ea ce se mai purta pe bleu în sezonul primăvară 2007 - salopetă sau două piese?

Ştefan

Azi n-avea chef să şofeze. Azi erau aduşi acasă. Gilles părea un pic... crispat, că Mercedesul era al contelui şi nu trebuia nici măcar prăfuit...

- Dă-mi o hârtie şi-un pix.

Aşa. La urma urmei, ştia că Ana avea chiar acum raportul scris, în buzunar! El venea aşa... doar cu poveşti?

Deci. O să înceapă cu începutul:

Ce-am făcut eu în vacanţă...

Ieri, am vegetat. Noaptea, Diamant m-a pus să-i povestesc despre fonduri europene. Azi, am vegetat. Şi-am venit acasă cât am putut de repede.

Mai era ceva de scris? Păi... Păi partea cu prinţesa!

Ce-a făcut prinţesa în vacanţă...

A reorganizat şi condus, în linişte şi pace, şatra lui tataia Dumitru şi mamaia Stela. Aşa cum a vrut ea. Iar supuşii n-au avut nimic împotrivă.

Şi cam atât, nu? Se apropiau de casă...

- Tati, vleau gogoşi.
- Imediat cum ajungem, îi spun lui Emilie să-ţi facă gogoşi. Bine?
- Bine. Da' de ce nu face mami gogoşi?
- Păi, prinţeso... Tati a angajat-o pe Emilie tocmai pentru ca mami să nu fie niciodată ocupată în bucătărie. Ca să poată să stea mai mult cu mine şi cu tine!
- Da' Emilie nu ştie să facă gogoşi!
- Nu-i nimic; o învaţă mami.

Florentina nu era foarte convinsă de sistemul ăla. Ea o ştia pe mami "la cratiţă"... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Las' că văd eu cum facem! Mă gândesc şi găsesc eu o soluţie!
- Bine. Tati, da' când mai melgem la mamaia şi tataia?
- Păi nici n-am ajuns acasă, şi vrei să pleci din nou?
- Da' mi-e dol de ei!
- Prinţeso, ia vino tu încoace...

O trase în braţele lui şi începu să-i povestească încetişor, ca să nu audă Gilles chiar tot ce spune - că poate învăţase şi el românеşte între timp:

- Tataia şi mamaia sunt şefi în poieniţa aia. Toată lumea face ce spun ei. Înţelegi?
- Da.
- Nu pot să se ocupe numai de tine, aşa cum s-au ocupat ieri şi azi. Şi-atunci, uite ce-o să se întâmple... Mami o să meargă la spital, să scoată bebeluşul din burtică, în luna decembrie. Puţin înainte să vină Moş Crăciun. Şi atunci, cred că mamaia Stela o să vină să se mute la noi. Ca s-o ajute pe mami să aibă grijă de bebeluş.
- Da' mami ştie să aibă glijă!
- Păi ea ştie; dar o să fie obosită, o să vrea să doarmă... Că nu e deloc uşor pentru ea să crească bebeluşul în burtica ei! Şi-atunci ea o să facă nani, iar mamaia Stela o să aibă grijă ca bebeluşul să primească laptele atunci când îi e foame... O să-l schimbe, o să-l spele...
- Da' eu îi dau laptele!
- O să îi dai şi tu, atunci când n-o să fii ocupată cu Adina.
- Da' mami o să se joace şi cu mine!
- Sigur că da! Şi mami, şi mamaia Stela... Bebeluşii, când sunt foarte mici, dorm aproape tot timpul. Şi-atunci mami şi mamaia or să aibă tot timpul să vă jucaţi împreună. Iar când bebeluşul o să mai crească, o să se joace şi el cu voi. Bine?
- Bine.

Gata - ajunseseră. Zâmbi slab:

- Ai fost o prinţesă foarte cuminte în vizita asta. Bravo - sunt mândru de tine.

Prinţesa îl pupa pe obraz şi-l strângea zdravăn de gât... Deschise portiera:

- Hai - fugi la mami, să-i spui că vrei gogoşi.

Şi-acum cobora şi el. Nu putea să privească glasvandul; îşi impunea să aibă răbdare... Concentratul de bulibaşă ar fi vrut "să rupă uşa", dar prinţesa trebuia să pornească spre bucătărie pentru a-i lăsa lui "acces" la regină... Isamu zâmbi, de lângă glasvand:

- Bine-ai revenit.
- Bine te-am regăsit. Ceva notabil?
- Da: un club super. Să o rogi să te ducă şi pe tine.
- OK. Să trag concluzia că n-ai prea avut timp să treci prin birou?
- Sincer? Nici n-am prea avut de ce.

Serios? Îl privi lung... Chinezul lui zâmbea cu subînţeles:

- Am senzaţia că am uns prea bine roţile şi am creat o maşinărie care funcţionează singură. Că mare parte din acţiuni sunt deja rutină...

Aha!

- Mâine dimineaţă eşti aşteptat la Nisa. Cu afaceri.

Aprobă scurt şi porni spre glasvand:

- Ceva extinderi?
- Un transport dificil.
- OK. A fost cuminte?
- Extrem de cuminte, deşi susţine că a făcut un adevărat dezmăţ. Dar o să afli totul din raport. Că ţi-a scris un raport, să ştii!

Scoase hârtia din buzunar şi "i-o flutură" pe sub nas:

- Şi regii scriu rapoarte, uneori.

Trase glasvandul şi porni spre soţia lui. Care-l aştepta, zâmbitoare, pe prima treaptă a scărilor. Se apropia, privind-o lung... Îi transmitea cât de dor îi fusese de ea...

Ana-Maria

Regele ajunsese, în sfârşit, acasă. Şi-i fusese dor de regina lui. Ea îl aştepta. Avea raportul în mâna dreaptă, iar în mâna lui dreaptă vedea o hârtie...

Ştefan se apropia... Ştefan se schimba... Concentratul de bulibaşă îi spunea că e mai frumoasă ca niciodată... Şi mai iubită ca niciodată... Întinse mâinile şi-l prinse de gât. Şi-l sărută. Şi, contrar obiceiului, regele o ridică pe braţe şi începu să urce treptele. Se îndoia că se vor opri la etajul unu...

Ştefan

Eei, păi putea spune că plecările astea erau chiar bune! Merita chinul de-a sta departe de ea atâtea minute! Că revenirile erau o nebunie...

Ce mai făcea bebeluşul lui? Se supărase, oare, că tăticul lui fusese atât de ocupat cu mămica şi nu-l băgase încă în seamă? Ia "să bată palma", ca să se-mpace! Unde era; în dreapta sau în stânga?... Nu conta; dacă nu fusese în stânga, venise prompt în stânga! Câte săptămâni avea bebeluşul lor? Că era tot mai puternic! Se aplecă şi-l sărută...

Şi lăsă din nou capul pe pernă. Femeia din faţa ochilor lui era cea mai frumoasă pe care-o văzuse vreodată... Zâmbi slab:

- Ia să vedem ce dezmăţ a făcut soţia mea...

Biletul ei era undeva pe lângă pat... Aha!

Raport de dezmăţ

Ziua 1: îngheţată, comedie, îngheţată, comedie, îngheţată comedie. Suc de portocale cu jazz la Bar En Biais Jazz Club. Plimbare La Croisette cu asfinţit. Lecţie de go în birou, că Isamu a avut de păzit mail-ul. Nani.

Ziua 2: Pizza la Robertos. Oraşul Vechi. Admirat oceanul. Suc de portocale cu jazz - aceeaşi locaţie. Vizitat librărie cu cărţi pentru gravide. Vizitat mall, colecţia iarnă-primăvară la bebeluşi. Gătit prin corespondenţă. Dragoste.

Bufni în râs:

- Carevasăzică mi-ai anticipat venirea!

Ana zâmbi, în şoaptă:

- Nu spui tu mereu că am cap de nevastă de bulibaşă? Uneori, aş putea să adaug: noi comunicăm mental...

Serios?! Ia să verifice el dacă într-adevăr comunicau mental! O radiografie... cu dragoste... că era de-ajuns să o privească şi îi veneau gânduri "cu prostii"... După câteva secunde, soţia lui se ridică... şi "năvăli" peste el, în romanes:

- I-am făcut gogoşi; aşa că, până la cină, al meu eşti!

4 septembrie 2006 - luni

Ana-Maria

Ştefan voise să şofeze el azi. Grasu n-avusese nimic împotrivă şi alergase la BMW-ul lui. Care, apropo - era la fel de lustruit ca atunci când fusese BMW-ul regelui. Mergeau în coloană spre Cernica. Ea voise să stea în faţă; tati scosese scaunul auto din portbagaj, iar prinţesa admira peisajul de pe bancheta din spate. Sau îl admirase - că de cinci minute nu i se mai auzea guriţa, aşa că probabil adormise... Ea privea trotuarele jegoase şi oamenii îmbrăcaţi invariabil în alb, albastru închis şi negru. Şi se gândea...

De când decisese să stea mai mult la Cannes, nu-i mai plăcea România. Ce-i drept, nu se mai zbânţuia - adică nu mai mergea cu regele la "întâlnirile de afaceri". Eliminase, cum s-ar spune, sarea şi piperul din vizitele alea - şi constatase că nu-i plăcea mâncarea fără sare şi piper. Din fericire, Ştefan nu insista să vină cu el de fiecare dată; aşa că stătea cuminte la Cannes, unde era o adevărată plăcere să iasă în oraş şi să privească în jur...

De data asta însă îşi luase inima-n dinţi şi-şi spusese că, la urma urmei, sute de mii de gravide - dacă nu chiar milioane - zburau anual cu avionul măcar de... trei ori pe perioada sarcinii. Iar medicul Petrescu râsese la telefon şi-o anunţase că cel mai bun consult e ăla cu gravida de faţă - indiferent de altitudinea la care zbura gravida până la ecograf. Şi iat-o venită la consult - unul adevărat, nu înregistrat pe DVD.

- Ce te supără?

- Nimic. Mă uit şi eu în jur... şi nu pot să cred că am trăit atâţia ani cu garderoba în alb şi negru.

- Ei, nu-i chiar aşa! Tu ai mai avut variaţii...

"Daa, graţie lui Ioan Manolache!" Zâmbi slab:

- Prima mea fustă lungă şi largă era o combinaţie de dungi albe şi negre...

Soţul ei frână la semafor, îi luă mâna şi i-o sărută, privind-o şarmant:

- Normal, iubito - erai precaută...

Bufni în râs:

- Bine, iubitule - ai dreptate!

- Mulţumesc, iubito. Şi-acum, revin: ce te supără?

- Nimic. Dar... Dar pur şi simplu constat că, fără petrecerile alea de afaceri, ţara asta nu prea mai are "sare şi piper".

- Apropo de petreceri şi afaceri: trecem azi pe la biroul seniorului?

- Dacă trebuie, trecem. De ce - trebuie?

- Nu. Dar... Dar azi, acum, când eşti lângă mine, îmi vine să trag pe dreapta şi să trec, cu tine de braţ, pe sub nasul fiecărei fiinţe din ţara asta!

Cu alte cuvinte, voia să dea *mass message* cu imagini... Hai să-i facă plăcerea asta!

- Păi pe unde mai sunt azi petreceri de afaceri?

- Nu ştiu. Vrei să mergem la una dintre ele?

- Putem să mergem! Picăm aşa, pleaşcă, pe la douăşpe jumate; strângi două mâini, te faci că îl cauţi pe unul care nu-i acolo şi plecăm. Ştii bine că nu le trebuie mai mult de cinci secunde ca să "fotografieze" toate detaliile... Şi mergem şi la senior, în drum spre doctor.

- OK. Da' nu-ţi pui rochie largă!

- Oricum îmi pun fustă şi bluză.

- Da, pentru control; uitasem...

- Sau... Sau un maieu lycra obraznic şi pantaloni mulaţi, cu talie joasă. Ce zici?

Ştefan răspunse în romanes:

- Că ai cap de nevastă de bulibaşă. Şi că îţi pregătesc o surpriză cu maletă, pe chestia asta.

Uau! De când nu-l mai văzuse “ca pe vremuri”! Chiar i se făcuse dor de ţinutele alea sexy... Soţul ei parcă presimţi iminenţa mârâitului sexy, aşa că schimbă subiectul:

- Abia aştept să vezi vila.

- Şi eu. Că am mobilat-o doar mental; şi mă tot întrebam dacă a ieşit înghesuită...

- Nu, stai liniştită. E tocmai bine aşa - nici prea multe, dar nici prea “japonez”...

Se întoarse spre el şi-l privi lung...

Părea atent la drum; în realitate, ar fi vrut s-o întrebe ce se întâmplase. Iar prinţul se răsucea teribil, de când gândul ei se umpluse cu declaraţii de dragoste...

- ... Ce-i, Ana? Te simt îngândurată şi preocupată. Ce te frământă? Ce s-a întâmplat?

Se grăbi să răspundă în romanes:

- Absolut nimic. Sunt gravidă şi trec prin extreme. Acum, trec printr-o extremă emoţională. Una de-aia romantico-blegoasă - că mă uit la tine şi-mi vine să plâng.

- De ce să plângi?

- Fiindcă te iubesc.

Dreapta scurt, frână, motorul “muri”. Ştefan o trase în braţele lui...

- ... Atunci plângi, dacă vrei să plângi. Deşi mă simt ciudat...

Ce să mai plângă? Bineînţeles că râdea! Ochii verzi o priviră cu subînţeles:

- Păi ce faci? N-ai zis că plângi?

- Ete că vreau să râd acu’! Ce vrei - sunt gravidă! Ia nu te mai lua de

Şi gata... Că n-avea de ce să plângă! O săruta strașnic, ca s-o ajute să se liniştească... Şi o liniştise. Şi-acum ochii lui îi arătau cât de mult o iubea... Şi era evident acum că prinţesa aţipise - şi de-aia nici nu ovaţiona sărutul lor, nici nu protesta pentru oprirea neplanificată...

Ştefan

Soţia lui trecea prin diverse stări, mai mult sau mai puţin fericite. Îi plăcea să creadă că Ana nu se ascunsese niciodată în baie ca să plângă, de când rămăsese gravidă...

Vila era superbă. El ştiuse asta din clipa în care băieţii care livraseră mobilierul ieşiseră pe poartă iar el “inspectase” rezultatul. Ana o văzuse abia azi; şi se declarase “extrem de mulţumită”.

Şi uite că soţia lui revenea la etajul unu. Păşea ferm - deci ştia unde vrea să ajungă, şi-n plus se grăbea un pic. El o urma, încercând să nu-i tulbure gândul...

Îşi pierdu zâmbetul, văzând-o intrând în camera goală de lângă camera Florentinei...

Spera din tot sufletul ca Ana să nu se grăbească; să nu cumpere absolut nimic. Nici o şosetă, nici un pampers, nici o baveţică măcar! Dar simţea că nu-i putea spune nimic, după “erupţia” romantică din maşină. Rareori Ana recunoscuse cinstit că-i venea să plângă...

Soţia lui se apropie de fereastră, privi lung ceea ce va fi grădina din curtea interioară... Şi se întoarse spre el. Şi-i zâmbi, veselă. El nu intrase; el rămăsese în uşă. El nu planificase nimic din mobilierul bebeluşului lor - ca să nu-şi facă speranţe, înainte de pragul celor şapte luni. Şi-o privea lung acum, încercând să-i transmită din priviri să nu cumpere nici măcar o papiotă de aţă colorată...

Ana-Maria

Da’ ce se panica aşa? Ce, nu mai avea încredere în ea?

Veni în mijlocul camerei şi se aşeză turceşte pe parchet. Şi scoase telefonul. Un mesaj nou... Începu să scrie lista de cumpărături pentru luna decembrie - şi-o şi rostea, în timp ce o scria:

- Mochetă cu desen pentru copii...

Iar degetele scriau “cu orăşel cu străzi pentru maşinuţe”...

- Un pat mare... în formă de...

“Stop, Ana! Scrie «maşinuţă», dar nu spune nimic!” Scria conştiincioasă acel substantiv comun care trebuia să rămână un mister... Bun; mai departe:

- Un şifonier cu 3 uşi... în formă de... Mickey Mouse, că am văzut pe net poze şi e superb... Un birou... care iniţial va fi colţ Disney... un mega-loc de joacă... pentru bebeluşi... Şi jucăriile.

Iar degetele ei apăsau acum literele pe care gura nu le va rosti până în octombrie... “Tone de maşinuţe”. Salvă mesajul şi întinse mâna spre el. Iar Ştefan intră şi-o ajută să se ridice... Şi o strânse în braţe:

- Să nu-mi spui. Şi să nu cumperi nimic. Te rog!

- Dacă am rezistat tentaţiei până acum, să fii sigur că voi rezista şi de-acum încolo! Mâncăm?

- Hai! Mergem la un restaurant, sau aducem restaurantul la noi?

- Eu zic să aducem restaurantul. Şi-o tonă de îngheţată.

- Mm, se vede că naşti în decembrie! O să-i placă în Alpi!

Râdea, că de fapt nu-i era poftă de îngheţată ci doar voia să se asigure că are stoc...

- Deci mergem pe la senior azi.

- Da; dar după ecografie. Că iau şi laptopul, ca să-l bag în boală.

- Bine. Crezi că mama ta ar vrea să vină şi ea cu noi la control?

- Sincer?

- Cât se poate de sincer.

- Nu cred că mama o să vină vreodată la vreun control de-al tău.

Serios? Ştefan zâmbi slab:

- Lungul proces de convingere a început cu informarea lor detaliată.

Ah, la naiba! Trecu imediat la romanes:

- Mă îndoiesc că ea e ca Lăcrămioara Manolache!

- Păi nu e. Dar nu vrea să rişte. Că ştie cum aş face eu, dacă ea te-ar supăra - şi-atunci preferă să stea acasă, decât să facă vreuna nefăcută.

Se opri şi puse mâinile-n şolduri:

- Ştefane, nu cumva “ai făcut instrucţie” cu ea?!

- Nu; dar i-am impus un culoar îngust cât o bârnă şi i-am spus că fac urât de tot dacă iese din el. Şi mă îndoiesc că se căzneşte să meargă pe el - pentru că-i e frică să nu “explodez” eu...

Scoase telefonul şi selectă numărul ei:

- Comandă cina, te rog; că după aia avem de vorbit.

Suna...

- Alo?

- Sărut mâna. Ana sunt.

- Aa, să trăieşti, Ano! Ce mai faci tu?

- Ce să fac; tocmai am văzut şi eu noua vilă de la Cernica...

- Ai venit în Bucureşti?!

- Da, pentru control. Şi v-am sunat să vă întreb dacă vreţi să veniţi cu noi diseară, la ecografie.

Femeia răspunse imediat, prompt:

- Ano, eu îţi mulţumesc de invitaţie; da’ seara nu ies din şatră. Dacă vrei, pot să vă vizitez mâine dimineaţă.

- Bine, atunci; mâine dimineaţă! Abia aştept să ne revedem!

- Mâine pe la zece ajung şi eu la Cernica.

- Vă aşteptăm.

- Pa, Ana.

- Sărut mâna.

Apăsă butonul roşu şi se grăbi să urce în dormitor. Îl aştepta să termine de comandat cina, ca să urce şi el şi să-i zică vreo două! Aştepta, se înfuria... În sfârşit, paşii intrară în dormitor - se întoarse spre soţul ei:

- Vine aici mâine, la zece. De ce-ai făcut asta?

- Ce anume?

- De ce-i impui să se poarte româneşte cu mine?

Uşa se închise scurt:

- Îi impun să se poarte franţuzeşte cu tine.

- Nu-i bine!

- Ba e foarte bine. Vrei să ne certăm?
- Nu; vreau
- Vrei să mă asculţi două minute?

Ea fierbea, el era calm. Trebuia deci să se calmeze... pentru că era gravidă şi avea tot felul de puseuri şi de nervişori şi de idei fixe... Împinse mâinile în buzunarele pantalonilor:

- Te ascult.

- Eu îi cunosc pe amândoi foarte bine. Mama ar fi vrut să vină la ecografie; dar pe de-o parte ştie că ecografia e momentul nostru, al părinţilor, iar pe de altă parte ştie că mâine la zece şi cinci vede şi ea ecografia pe laptop, la o cană cu cafea. Contrar bănuielilor tale, tata e un om oarecum modern. Mai modern, oricum, decât Manolache. El arată că respectă regulile - dar numai el ştie cât le modelează şi le răsuceşte, până "pică" pe socoteala lui. Dacă am fi stat în şatră, ţi-ar fi spus să-ţi aduci tacâm când mănânci afară, în văzul oamenilor. Dar în rulota ta el nu s-ar fi băgat. În rulota ta, puteai să-ţi pui pe pereţi postere cu Michael Jackson şi Naomi Campbell, sau fluturaşi şi floricele colorate. Şi puteai să stai în costum de iepuraş Playboy, la tine-n rulotă; când ieşeai însă pe uşă, trebuia să fii îmbrăcată corespunzător. Dacă n-ar fi gândit aşa, dacă nu le-ar fi dat oamenilor o oarecare libertate, şatra aia nu ar mai fi existat acum. Uită deci ce-ai văzut şi-ai auzit la Manolache-n casă. În casa ta, tu eşti stăpână. În casa ta, tata nu va comenta niciodată culoarea covorului sau blugii cu franjuri. Înţelegi?

- Da.

- În ceea ce priveşte relaţia lor cu tine, este strict treaba voastră. Eu nu le zic să vină îmbrăcaţi la costum. Eu doar i-am informat, apropo de trecutul tău. Restul deciziilor le iau singuri.

- OK. Să înţeleg deci că mama ta "mă vede" mai mult franţuzoaică.

- Te vede aşa cum eşti. Şi eşti contesă. Dacă-ţi pui fusta lungă, o să te vadă regina aurarilor. În ambele variante însă, eşti nora ei; iar ea ştie şi franceză, şi ţigăneşte. Şi-o să-ţi vorbească întotdeauna "pe limba ta" - că-i place ceea ce vede când se uită la mine. N-o să-ţi ceară niciodată să te schimbi - o să se schimbe ea, ca să nu mi se schimbe mie mimica...

Acum era limpede - nu le impusese nici o regulă, dar le spusese amănunte despre trecerea ei prin casa neamului Manolache. Şi cum băiatul lor era acum mai fericit ca niciodată, părinţii lui vor face întotdeauna tot ce le stătea în puteri să nu o supere pe ea - sursa fericirii lui. Acum zâmbi slab... şi oftă:

- Promite-mi că n-ai să le impui niciodată nimic, în privinţa mea.

- Eu? Să-i impun lui tata? Poate viceversa!

- Tu promite; că nu se ştie când are un moment de slăbiciune, şi iei tu frâiele situaţiei...

- Bine: promit.

- Aşa.

Se grăbi să-l strângă în braţe... şi nu-i mai dădu drumul. Lăsă capul pe umărul lui şi închise ochii. Era bine în braţele lui Ştefan; "vegeta", zâmbitoare, pentru că diseară mergea la ecograf să-şi vadă prinţul...

5 septembrie 2006 - marţi

Ştefan

Avea emoţii. Dacă n-ar fi fost şi Ana aici, ar fi "forat" o potecă prin cimentul de pe hol! Se abţinea însă, că şi ea era nerăbdătoare; iar dacă el ar fi mărşăluit pe-acolo, ar fi agitat-o şi pe ea. Iar dacă ea s-ar fi agitat, agita şi bebeluşul... Ferice de Grasu şi Diamant - ei erau afară, puteau face oricâte poteci voiau ei! El trebuia să rămână calm - tare greu îi era să fie calm...

Uşile liftului se deschiseră. Medicul Paul Petrescu ieşi, se întoarse spre cabinet şi... se opri. Îi privea lung, aşa... cu o combinaţie de mirare şi admiraţie în ochi... Zâmbi slab:

- Bună dimineaţa.

- Neaţa. Petrecere, nu?

- Mai degrabă o vizită scurtă la o petrecere.

Medicul aprobă şi scoase un mănunchi de chei din buzunar. Descuia... Şi-i pofti să intre. Eei, ăsta da ecograf! Modern, aproape nou...

- Ano, dacă vrei să te schimbi, găseşti halate după uşă.

- Nu mă mai schimb - că nu mai am răbdare.

- Sincer să fiu, nici eu. Că-s tare curios dac'-am nimerit-o cu statistica şi prăjiturile cu ciocolată...

Aha! Ăla era "codul"! La cealaltă ecografie, medicul îi spusese că statistica lui nu minte! Iar ea îi adusese prăjituri cu ciocolată!

"Stop, Ştefane. Opreşte-te. Capul tău de bulibaşă e-n stare să dezlege şarada asta - fă cumva să n-o dezlege!" Ana se întindea pe pat...

- Şi cum a fost zborul?

- Crispat şi emoţionat.

- Ce te face să crezi că tocmai eu te-aş minţi?

- Ştiţi bine că nu e vorba de asta.

- Ba despre asta-i vorba. Eu, medicul fără de care n-ai curaj să naşti, ţi-am spus că poţi zbura cu avionul! Tu ai spus că "bine" - şi-am consultat un DVD data trecută!

Ia uite-l! O certa! Nu foarte tare, că zâmbeau amândoi - dar el unul era uşor deranjat de acel reproş...

- Da' am venit acum, nu?

- Ai venit acum - şi te iert. Poftim: aşează-le peste haine, ca să nu te murdăreşti. Că ar fi păcat "să nu luaţi mau' petrecerii" din cauza gelului meu.

Gata: îi trecuse supărarea. Paul Petrescu redevenise cel mai bun ginecolog, după părerea lui... Gata. Medicul stoarse tubul pe burta Anei, râzând:

- Cioc-cioc! Se poate, bebeluşule? Eşti decent? Hai, că nu mai avem răbdare!

Începu să râdă, iar ecranul îi arătă brusc imaginea bebeluşului.

... Doamne!

Ana-Maria

Aoleu! Ăla era prinţul?... Păi aparatul ăla "citea" din burta ei; aşa că, da, ăla era prinţul. Iar prinţul era un Ştefan în miniatură...

Soţul ei nu mai respira. În cameră nu se auzea decât vâjâitul uşor al maşinăriei... Medicul Petrescu privea lung ecranul... Apoi o privi lung pe ea... Apoi se întoarse şi spre Ştefan... şi reveni într-un târziu spre ecran, zâmbind:

- Dacă şi ochii sunt verzi, aţi băgat-o pe mânecă! Amândoi! Ia să vedem cum stă cu silueta...

Ştefan privea imaginile şi părea că nu mai respiră... Ea abia aştepta să afle dacă într-adevăr era băiat...

Ştefan

Privea lung imaginea şi avea senzaţia că nu mai respira...

- ... Deci, maşinăria asta super-ultra-performantă ne spune că avem de-a face cu un grăsan. Dacă mi-aduc bine aminte, asta e săptămâna 23, nu?

- 23 fix.

- Ar fi trebuit să aibă între 450 şi 500 de grame, dar maşinăria zice 550. Ar fi trebuit să aibă 30 de centimetri, dar are 33. Eu am un apelativ pentru bebeluşii "modelul ăsta"; dar nu vreau să-l supăr pe tati, aşa că...

- Nu cred că se supără.

Negă scurt, cu ochii la imaginea 4D... Medicul se aplecă un pic spre Ana şi-i întrebă burta, zâmbind cu subînţeles:

- Ce faci, Şuncă?

Bufni în hohote de râs: Şuncă! Medicul ăsta merita o medalie! Iar el era regele aurarilor şi - la naiba! - o să-i facă el medalia aia! Şi-acum reveniseră spre ecran...

- Contrar zicerii mele, bebe-ul vostru are pielea ridată, pentru că îi lipseşte grăsimea subcutanată.

Se grăbi să-l lămurească:

- Degeaba - tot "Şuncă" o să-i zic.

- Ochii sunt formaţi deja, chiar dacă irisul nu are încă pigmenţi. Acum apar primii muguri ai dinţilor în gingii... Ano, câtă ciocolată mănânci tu zilnic?

- Absolut deloc. Nici el nu-mi cere, nici eu nu sunt mare "fan"...

- E plin de energie. El ştie că-l duceţi la petrecere?

El nega, râzând; Ana aprobă:

- Probabil că ne-a auzit discutând...

- Păi de-aia e aşa agitat! Să-i explicaţi că, deşi va auzi multe persoane, nu va cunoaşte nici una personal! A apărut colostrul?

- Încă nu.

- Pregăteşte-te, că n-o să mai întârzie mult. Şi pune-i Vivaldi - că poate-o lasă mai moale...

Medicul făcea şi fotografii; maşinăria le scotea, ascultătoare... Iar bebeluşul semăna înfiorător de mult cu el...

- Mda; am avut dreptate, statistic vorbind. Ce site-uri citeşti?

- În principal, desprecopii.com.

- Ai citit şi săptămâna 23?

- Da.

- Mai e cazul să-ţi povestesc despre partea aia cu născutul şi supravieţuitul în incubator?

Înlemni... Ana răspunse prompt:

- Nu.

- Bun. La ce sarcină ai tu, mi-aş răci gura aiurea.

... Oare medicul Petrescu fusese informat, apropo de Ramon? Coborî privirea spre Ana; ea privea ecranul. Nu era nici veselă, nici tristă; nici gânditoare, nici extrem de atentă. Purta o mască... Decise să întrebe totuşi:

- Care ar fi şansele ca Ana să nască prematur?

- După părerea mea, zero.

Poftim? Ridică mirat sprâncenele... Medicul tot apăsa butoanele aparatului, nepărând să-l bage în seamă... După câteva secunde, îşi primi totuşi şi explicaţia:

- Sarcina e foarte bine iar Ana are toate doagele aranjate în ordinea corectă. După părerea mea de medic cu 20 de ani de experienţă, azi, aici, te asigur că şansele ca ea să nască acest copil înainte de termen sunt zero.

Oftă uşurat... şi adăugă:

- Mulţumesc.

- Nu cred că ai de ce.

Mai bine să nu-i spună. Mai bine să nu-şi amintească... deşi îşi amintise deja, aşa că răul era făcut. Dar... Dar, mai bine nu.

- ... Când ţi-ai programat controlul din octombrie?

- Când mi-l programaţi dvs.

- Adică mă laşi pe mine să stabilesc ziua în care o să zbori iar cu avionul?

- Bineînţeles.

- ... Păi ca să fie cât mai aproape de naştere, dar să nu te pun să zbori în trimestrul trei, eu zic că în jur de 15-20 octombrie ar fi ideal un control. Atunci o să ai şi analize noi...

- Vă sun, să stabilim exact.

- Bine. Deşi cred că ar trebui să mă suni cu 24 de ore înainte să aterizezi - ca să ştiu când sunt de gardă. Că vă place mai mult măgăoaia spitalului decât ruginitura din cabinetul meu.

- Ne plac amândouă; dar asta face poze mai clare...

- Şi filmuleţ! Ano, faci aerobic?

- Nu. Nu mai fac nici măcar patru măsuri de dans.

Aoleu, ce urât se uitase la ea! Soţia lui zâmbea strâmb, "neatinsă" de săgeţile vizuale...

- Pune mâna şi fă mişcare! Sau vrei să "locuieşti" zile-n şir în sala de naşteri?

- Ies zilnic la plimbare.

- Să n-aud! Foc mă fac, să ştii! Tocmai mă convinsesei că ai doagele aranjate în ordinea corectă!

Ana-Maria

Aa, da? Păi să-i zică ea exact cum stă treaba! Îi făcu semn să vină spre ea... şi-i şopti, foarte încet:

- Soţul meu a mai pierdut un băieţel, născut prematur la 31 de săptămâni. Eu nu risc nimic.

Medicul Petrescu se gândi câteva secunde... şi zâmbi:

- Doagele tale sunt într-o dezordine îngrozitoare. Pune mâna şi fă mişcare! Fă o activitate! Fă exerciţiile Kegel! Vă duceţi la petrecere acum, nu? Dansează! Nu face tumba şi roata, dar nici nu înţepeni la masă! Ai înţeles?

- Am înţeles.

Şi-acum îl văzu întorcându-se spre Ştefan. Doamne, să nu facă vreuna nefăcută!

Ştefan

Fu privit cu ochi amuzaţi:

- Ştiaţi că în Africa trăieşte un trib ale cărui femei avortează aruncându-se din vârful unui copac direct în fund pe pământ? Am văzut pe Discovery. A fost şocant pentru mine, dar şi instructiv. Că am aflat că nu toate reuşesc, deşi copacul e destul de înalt! Vă potoliţi cu prostiile, sau trebuie să vă dau în scris faptul că tot ceea ce spun la control are valoare de indicaţie a medicului?

Îl privea lung şi nu prea înţelegea...

- Viaţa nu "înlemneşte" până-n săptămâna 40. Pune-o să facă mişcare şi, pe cât posibil, trăiţi-vă viaţa ca şi până acum. Când am spus "cu măsură şi atenţie", n-am menţionat nimic despre stres, crispare, gânduri negre, imobilizare la pat cu picioarele-n sus...

Aprobă scurt cu capul: se va ocupa personal de asta, chit că-şi va încălca promisiunea şi-şi va băga nasul în sarcina lor!

- Bun. De-acum încolo, lucrurile sunt calme. Bebe-ul creşte încetişor, răbdarea voastră se apropie încetişor de final... Mai ales a ta, mămico - ţie or să ţi se umfle picioarele, pe tine o să te doară spatele, tu o să ai insomnii şi-o să amorţeşti dormind pe-o parte...

Gata; consultul se terminase. Urmau sfaturile...

- Când o să ne vedem data viitoare, o să fie în săptămâna... 30 cred, şi-o să aibă undeva la un kilogram jumate. Sau chiar mai mult.

Cum-cum? Ramon avusese 1.200 de grame, la 30 de săptămâni! Bebeluşul lor o să aibă mai mult de-un kilogram jumate? Se grăbi să-şi lămurească nelămurirea:

- Apreciaţi că Şuncă o să ia proporţii şi mai şi?

- Bebe-ul vostru e foarte bine dezvoltat. Are de toate, iar unica

lui treabă e să crească. Şi creşte. Mare.

- Să ne gândim la cezariană?

Hm; medicul se cam încruntase...

- În principiu, cezariana e o operaţie. Ea se desfăşoară cu bisturiul, în blocul operator. Iar de la Decebal încoace, femeile au născut prin metoda supranumită "naturală". Deci, dacă nu e o urgenţă medicală, sau dacă bebeluşul nu "împlineşte" patru-cinci kile, eu nu recomand cezariana. Plecăm de la premisa asta, bine?

Nu-nu! Că nu era lămurit! Medicul parcă-i ghici gândurile - şi continuă:

- Când o să înceapă travaliul, o s-o consult. Şi-o s-o tot consult, şi pe Ana şi pe bebe, până naşte. Dacă se întâmplă ceva, în cinci minute suntem toţi trei în blocul operator - indiferent cât de mare o fi spitalul ăla din Paris.

- Deci dvs. spuneţi să nu ne gândim la cezariană...

- Nici o gravidă n-ar trebui să se gândească la cezariană înainte să-i spună medicul ei să se gândească la cezariană.

- Am înţeles.

- Cu peridurala e la fel. Cele mai straşnice naşteri pe care le-am asistat au fost fără ace-n spinare. Scurte, gălăgioase şi cu rezultat garantat. Dacă-mi amorţeşte gravida pe masă şi nu poate să împingă, eu nu pot să pun pompa şi să-i trag copilul afară. Nu pot decât să-i spun să împingă; ea nu împinge cât trebuie, moaşa n-are ce să-i facă, eu n-am ce să-i fac... şi "naştem" aşa ore-n şir!

Mda; el unul era lămurit. Îşi privi lung soţia:

- Cu Florentina ai făcut cezariană?

Ana nega încet...

- Peridurală?

Primi tot o negare... "Haai, Ano, pune şi cuvinte-n răspunsurile astea!" Soţia lui zâmbi:

- Anestezie locală. Iar din trei împinsături am terminat.

Aprobă şi se ridică:

- Atunci, dle doctor, facem cum spuneţi dvs.

- Mulţumesc. Eşti printre puţinii tătici care mă "cadorisesc" cu încrederea lor.

Serios? Medicul Petrescu începu să râdă:

- Câte mi-au auzit mie urechile în ultimii 20 de ani...

Ana se ştergea de gel:

- Aţi contabilizat naşterile?

- În primii cinci ani; pe urmă mi-am dat seama că pot să scot lista completă de la maternitate, cu CNP cu tot - şi-am lăsat-o baltă.

Păi dacă medicul Petrescu ar fi "născut" doar un copil pe săptămână, date fiind şi gărzile, şi pacientele, ajungea la un rezultat de... minimum 1.100 de copii. Mda; lui socoteala aia îi era de-ajuns. Împinse plicul în buzunarul alb şi întinse mâna:

- Vă mulţumim.

- Dacă şi data viitoare faci acelaşi gest, naşte singură.

Serios? De ce? Din motiv de mie de euro? Zâmbi slab:

- Nu riscaţi să fiţi "transportat" la Cannes încă de azi; că rămân gravidele nenăscute p'-aici!

Iar medicul nu-i strângea mâna... OK! Îi mai dădea un indiciu:

- Locuim la Cannes, iar eu nu-s ospătar.

Acum i se strânse mâna... dar replica fu aceeaşi:

- Şi totuşi, dacă nu te potoleşti, naşte fără mine.

Avea vreun rost să se ciondănească acum cu el? În săptămâna 23? Mai avea jumătate de sarcină în faţă! Îl va lăsa să creadă că era ca el...

Ana se apropie; se grăbi s-o cuprindă cu braţele şi să pună palmele pe bebeluşul "Şuncă". Aşteptau amândoi DVD-ul... Gata.

- Să fiţi cuminţi! Ano, bagă-ţi minţile-n cap!

- Le-am băgat deja. Mă duc la petrecere cu lecţia învăţată...

Medicul dădu să mai spună ceva, dar tresări şi scoase mobilul din buzunar. Şi răspunse, vizibil încruntat:

- Da... Cât are dilataţie?... Ce i-ai dat?

Li se făcu semn de "pa-pa"; răspunse la fel şi porni cu Ana spre lift... Iar soţia lui se răzvrăti:

- Ia hai pe scări!

... OK! Nu era tocmai sigur din punct de vedere al securităţii; dar sfatul medicului prima întotdeauna!

Ana-Maria

Hm; cobora treptele zâmbind, imaginându-şi scena din octombrie - medicul va flutura plicul spre Ştefan, Ştefan va flutura pistolul spre medic... Şi pe urmă vor ajunge la un consens - domnul doctor nu va risca să fie împuşcat pentru că nu voia să primească o mie de euro în plic. Iar în decembrie Diamant, Grasu şi băieţii îl vor lua pe Paul Petrescu pe sus, legat fedeleş cu scoci, şi-l vor duce glonţ la avion. În Franţa trimitea Isamu "comitetul de bună primire", compus din nişte chinezi de-ăia mici şi răi şi cu automatele de gât... că avea fratele lui vreo trei armii "modelul" ăsta...

La vederea ei, Diamant se grăbi să se ridice. Îi făcu cu ochiul... şi aprobă - da, rămăsese băiat. Vărul lui Ştefan îşi ascundea admirabil bucuria... Ciudat - Ştefan se opri chiar în mijlocul coridorului:

- Cheamă-l şi pe Grasu.

Telefonul piuia... Ea nu ştia ce voia să facă soţul ei... Iar Grasu intră alergând în spital.

- Amândoi în faţa mea, aici.

Aliniaţi drepţi, atenţi şi alerţi... Fu trasă în partea stângă; el se aşeză în dreapta... şi puse una dintre imagini între ei! Ia uite-l!

... Regele jubila, delectându-se cu uimirea de pe chipurile lor...

- Şi-acum mergem la senior.

Gata - "îi băgase în boale" şi-acum "îi băga în priză". Diamant alerga spre ieşire, că el ştia că e băiat; Grasu ar fi vrut să întrebe, dar îşi cunoştea şeful şi ştia că nu va auzi un răspuns concludent... Ieşiseră.

Brr, era destul de frig! Simţindu-i reacţia, Ştefan grăbi pasul. Evident, mergeau singurei cu BMW-ul cel nou... Abia după ce maşinile se puseră în mişcare, soţul ei deschise discuţia:

- Te rog să te re-apuci de aerobic.

- Bine.

- Promiţi?

- Promit.

- ... Chiar ai născut din trei împinsături?

- Da.

- Şi ce-au zis celelalte gravide?

- Sincer? Când am ieşit din sala de naşteri, râzând cu gura până la urechi, am descoperit că toate mă priveau cu ură şi invidie.

- Poftim?

- Da, Ştefane. Ură şi invidie curate, nedisimulate. Că m-am internat ultima şi-am născut prima, în maximum un sfert de oră, iar unele dintre ele dormeau în sala de naşteri de două nopţi deja.

Soţul ei nu mai spunea nimic... Ah, ba da!

- Să te apuci iar de aerobic. Şi să faci exerciţiile Kegel.

- Le fac. Dar le voi intensifica, întrucât de data asta am de-a face cu Şuncă...

Ştefan

Acum, în aceste momente, trebuia să-i spună. Ajunsese la jumătatea sarcinii, iar el abia acum afla că, spre deosebire de Rubina, ei n-ar fi trebuit să-i spună nici o clipă "Bravo" fiindcă nu mai făcea aerobic! Acum o să-i spună... S-o roage! O s-o roage!... Nu. O să-i spună adevărul. Pe un ton care s-o ajute să înţeleagă că, dacă ea păţea ceva...

Ana-Maria

BMW-ul opri pe dreapta. Ochii verzi o priveau cu seriozitate:

- Îţi aminteşti ce ţi-am spus după ce te-am urcat prima oară în

avion?

La ce anume se referea? Fu electrocutată zdravăn:

- Ai mare grijă de tine. Că eşti pe locul unu pe lista mea. Florentina şi Şuncă împart locul doi.

La naiba! Chiar trebuise să spună asta?

Ştefan demară; era evident că nu încercase să înceapă un dialog - voise doar să-i amintească acele cuvinte... şi locul pe care îl ocupa, pe lista lui. Singură. Florentina şi băiatul împărţeau locul doi, la egalitate...

Oftă greu şi se întoarse spre dreapta. O indispusese un pic; că ar fi vrut ca pe locul unu să fie şi copiii, şi părinţii lui, şi Diamant... Dar nu era aşa. I se părea ciudat...

Adevărul era că, dacă şi-ar fi făcut şi ea o listă, pe locul unu l-ar fi trecut tot pe el. Perioada aia petrecută alături de lanterne şi papuci o "împământenise" pe Florentina pe locul doi. Băiatul... Băiatul tot pe doi era; că dacă azi, la petrecere, cineva ar fi aţintit pistolul asupra lui Ştefan, ea s-ar fi băgat imediat pe traiectorie! Fără să se gândească la băiat! Sau la ea!

Ea nu-i va spune ierarhia ei; ea va privi lung străzile urâte, fără sare şi piper, şi se va gândi serios la Kegel şi la aerobic. Pentru că aşa voia el. Iar el era pe locul unu.

Ştefan

Uşile se deschideau din nou larg. Intra, alături de Ana, cu Diamant în faţă şi săbiile la jumătate de metru în spate...

Discoteca era aproape goală, aşa că seniorul îi observă imediat. Evident, o fixa cu privirea pe Ana... şi pe Şuncă... Îi trase scaunul din faţa seniorului; el se aşeză lângă el şi, fără un cuvânt, deschise laptopul. Aştepta, răbdător... Selectă înregistrarea şi apăsă Enter. Şi privi lung trăsăturile seniorului.

Se schimbase tot. Instantaneu. "Înflorise" tot...

- Ce e?

- Nu ştiu. Momentan i se spune Şuncă - că a depăşit media. În octombrie, o să întreb eu ce e; până atunci, nu vreau să ştiu.

- ... Şi ce-a zis: e bine?

- E foarte bine. O duce foarte bine, Ana are grijă să nu-i lipsească absolut nimic...

Seniorul se aplecă spre el:

- E superbă! Iar Şuncă pare a fi copia ta miniaturală.

Aprobă... şi cum înregistrarea se terminase, închise laptopul şi se ridică:

- Mă duc să dau *mass message*.

- Ce să dai?

- *Mass message* la Calypso.

- Aa... Distracţie plăcută.

- Ştii lista invitaţilor?

Seniorul aproba, zâmbind slab...

- Spune-mi un nume pe care ar trebui să-l caut, dar pe care nu-l voi găsi acolo.

- Bunul tău amic, Titel. E la Timişoara azi.

Bun! Îşi strânseră mâinile şi Ana se ridică şi ea.

- Ano, ia stai un pic!

Naşul lor îi făcea semn să se întoarcă încet din profil... Fremăta tot, domnul colonel! Din păcate, duşmanii îi vor afla relativ uşor slăbiciunea. Atunci o să fie rău. Atunci, el o să afle - şi-o să rotească iar cuţitul... că, dacă n-ar fi fost seniorul, el n-ar fi avut şansa de-a o cuceri pe Ana...

Ana-Maria

Şi-acum va intra în sala mare, de aerobic. Da, va dansa; dar moderat. Cu măsură şi atenţie şi fără crispare şi gânduri negre. Bodyguarzii se uitau lung la burta ei... Că sigur aflaseră toţi, "de la vlădică la opincă", că regina aurarilor avea în ea coroana regelui... Fu întrebată, în şoaptă:

- Vrei să stăm cinci-zece minute?

- Stăm atât cât vrei tu să stăm.

- OK. Ai grijă, că fan-clubul tău are membre zdruncinate rău!

- Stai liniştit.

Intraseră. Făcu doar doi-trei paşi, că fan-clubul sări din faţa manelistului direct spre burta ei! Iar soţul ei reacţionă prompt:

- Stop!

Un moment de panică; apoi Ştefan le lămuri:

- Ordonat şi fără mişcări bruşte!

Iscase râsetele bărbaţilor de la mesele din faţă. Cei din spate zâmbeau şi-l priveau lung... El îi sărută mâna şi porni spre colţul ăla nefilmat; ea rămase cu fan-clubul, care avea o tonă de întrebări... Sigur că nu le va spune că e băiat! Şi nu le va spune nici "porecla". El e "bebe", iar ei sunt foarte fericiţi! Fără amănunte - când se plictisea de povestit, trecea la dans şi gata!

Ştefan fusese aşezat la una dintre mese; în spatele lui se făcuse ciorchine, pentru că laptopul era deschis... Soţul ei dădea *mass message,* în timp ce-o privea lung pe sub sprâncene...

Ştefan

Era aproape ora nouă. Soţia lui dormea dusă; dansase două ore la Calypso - că atâta-i luase lui să dea *mass message*. Şi Isamu îl sunase, să-l felicite pentru aşa o Şuncă mică şi leită el...

Ana-Maria era soarta lui. Ea îl salvase de la moarte, atunci când decisese să meargă alături de el pentru tot restul vieţii. Că dacă n-ar fi fost ea, el nu s-ar fi schimbat aşa. Nu şi-ar fi luat săbiile, nu s-ar fi "aşezat" mai mult la Cannes, nu ar fi devenit chiar atât de atent... Soarta lui n-ar fi avut atât de multe zile. Ar fi murit până-n 40 de ani. Acum însă, ea...

Auzi maşina apropiindu-se şi se ridică: mămica lui era matinală. Că aveau o ecografie nouă, iar ea era foarte curioasă... Se schimbă, luă laptopul şi ieşi.

Florentina se juca în curtea din spate, cu Aurelia şi Diamant. Aveau deci măcar un sfert de oră la dispoziţie - să discute, să-i arate filmarea... Deschise larg uşa, iar mama lui începu să râdă:

- Neaţa, Ştefane!

- Sărut mâna, mămico.

- Unde-s pozele? Sau aveţi filmuleţ? Hai, că mor!

Arătă spre masa din living:

- Şi când mă gândesc că ai intrat în casă nouă şi nu eşti curioasă dacă e cu crem sau cu verde...

- Lasă, că mi-o arată Florentina după aia! Unde-i Ana?

- Doarme.

Aa, ce descumpănită era! Zâmbi slab:

- Dar am un filmuleţ care o să te lase mască...

Aşa. Şi-acum se aşeza, că voia să vadă ecografia... Grasu se grăbi să aducă cafelele; el îşi aprinse o ţigară:

- E mai mare decât media. Medicul i-a spus "Şuncă", iar eu am adoptat imediat porecla...

- Şi e bine?

- E foarte bine. "O domneşte" la propriu. În opinia medicului, după 20 de ani de experienţă, şansele ca Ana să nască prematur sunt zero.

- I-aţi spus şi lui?

- Cred că Ana i-a spus. E un medic mai special, iar Ana este pentru el o pacientă specială. Pentru ea, lasă baltă tot ceea ce nu e urgenţă sau naştere iminentă.

- Şi cum faceţi? Naşte aici?

- Nu; la Paris. Am discutat deja cu profesorul şi a spus că n-are nimic împotrivă să-l asiste pe medicul ei.

Era uimită, desigur! Tocmai aflase că medicul român va fi "aeropur-

tat" la Paris, iar şeful secţiei de obstetrică din Paris, profesor universitar eminent, acceptase să redevină asistent pentru câteva ore! O înţelegea; era pregătit s-o lămurească, dacă avea întrebări... Dar n-avea. Continuă deci cu informarea:

- A certat-o că nu face destulă mişcare.

- Păi de ce nu face mişcare?

- De frică, mamă. Nu vrea să rişte nimic. O să vezi imediat de ce.

Pornea laptopul. Mămica lui fremăta toată... Ia să încerce să afle ce mai e nou prin şatră!

- Voi ce mai faceţi?

- Bine. Taică-tu e destul de ocupat, că toată şatra ar vrea să-l prindă între patru ochi...

- Sunt probleme?

- Oarecum. Dar nu e nimic grav. Hai: se mai deschide mult drăcia aia?

Deci nu voia să-i spună cum decurgea planul lui Diamant. Asta e! O să-l întrebe chiar pe el, atunci când mama lui se va retrage cu Ana la discuţii. Filmuleţul acum...

Îl porni şi puse imediat pauză. Şi-o privi lung. Mama lui era siderată; privea când ecranul, când pe el, şi nu putea spune nimic...

- Eu v-am spus: Ana îmi pune coroana.

- Iar taică-tu îi pune salba. Şi pe urmă serbăm Crăciunul împreună. Hai, dă-i drumul! Că nu pot să cred! Parcă eşti tu în miniatură!

Bine! Lăsă filmuleţul să meargă; mama lui începu să râdă...

Mămica lui venise azi la ei ca să discute cu Ana. Era tentat să creadă că vor discuta despre perioada de după Crăciun; aia pe care părinţii lui plănuiau să o petreacă la Cannes. În apartament. Ştia că fuseseră informaţi referitor la relaţia dintre Ana şi bălăuriţa lui Manolache; probabil că azi mămica lui va încerca s-o convingă pe Ana că între ea şi bălăuriţă erau câteva diferenţe majore. Şi abia acum observa că o vedea îmbrăcată în fuste, deşi data trecută venise în blugi...

- Ia mai pune-l o dată! Ştefane maică, e bucăţică ruptă din tine!

- Ştiu; şi eu am rămas cu gura căscată. Doctorul spunea că, dacă are şi ochi verzi, am băgat-o pe mânecă. Amândoi.

- Da' guriţa parcă ar fi a ei...

- Forma feţei e a mea. Şi nasul. Şi forma ochilor. O să fie ceva şi de la ea - că a contribuit şi ea, să ştii! Poate părul; sau poate e fetiţă!

- Ete, fleoşc! Ia uită-te mai bine: are faţă de fetiţă?

- Mamă... Poate să fie fetiţă.

Că prea-i intrase în cap ideea aia! Mama lui aprobă:

- Păi dacă-i fetiţă, chiar că aţi băgat-o pe mânecă! Că, la aşa fetiţă, se face coadă de pretendenţi încă de la grupa mică!

Aprobă, mulţumit că "i se dădea dreptate"... Auzi paşii coborând şi ridică privirea spre ea.

Ana-Maria

Gata: scularea! Că acu' venea mama lui Ştefan, şi-o găsea dormind!

O cămaşă strâmtă, dar nu decoltată, şi fusta galbenă. Pe care descoperea chiar acum că trebuia s-o încheie mai sus, pentru că în talie n-o mai putea încheia... Aruncă o privire în oglindă şi bufni în râs: tii, ce mare părea burta ei pe sub fusta pusă aşa! Mămica lui Ştefan va avea un şoc!

Acum: dermatograful, rimelul, rujul, floarea roşie... Gata. Era şi mai şi decât fusese atunci! Se grăbi să coboare.

Erau amândoi la masă. Soacra ei era captivată de ecografie, în timp ce ochii verzi erau captivaţi de rotunjimea fustei ei... Ridică scurt din umeri: "Eu nu i-am făcut nimic! Aşa stă ea!" Trase de fustă, dar degeaba. Şi coborî şi ultimele trepte. Se apropia, zâmbitoare... Se aplecă şi-o sărută pe obraz, în romanes:

- Sărut mâna.

Femeia tresări şi se întoarse imediat. Şi rămase cu ochii la ea... Ei bine? Acum o vedea bine? Că cică data trecută nu avusese ochelarii...

- Ptiu-ptiu, să nu te deochi! Să trăieşti!

Şi-acum se concentrase asupra prinţului. Făcu încă un pas, invitând-o practic să constate că prinţul Şuncă va fi un om de acţiune...

Doamne, cât de fericită era! Probabil că, în mintea ei, mama lui Ştefan îi făcea "sâc-sâc" tatălui lui Ştefan - care se încăpăţâna aiurea, şi uite ce pierdea...

- Aoleu, da' ce puternic e!

- Aşa a spus şi medicul. E mai mare decât media.

- Păi cât are?

- 33 de centimetri şi 550 de grame. Cu 3 centimetri şi 80 de grame în plus. În săptămâna 23.

- Ohoo... Ano, tare mi-e mie că tu faci o cezariană!

- Medicul a fost limpede în privinţa asta: plecăm de la premisa că nasc natural. Iar dacă se vor ivi complicaţii sau probleme, nu se va jena să folosească bisturiul.

- Aşa! Foarte bine! Şi anestezia?

- Locală, cel mult. Ca să pot să împing cum trebuie.

Simţea ochii verzi ai soţului ei privind-o dezaprobator. Da' ce era cu el? Îl privi lung, serioasă; i se reaminti imediat că poziţia unu era ocupată de ea... Doamne, ce încăpăţânat era!

- Ia vino mai încoace!

Mai făcu un pas. Şi fu luată în braţe, iar mamaia Stela puse câteva secunde capul pe căsuţa lui Şuncă... Ştefan se ridică:

- Eu mă duc să vorbesc cu Diamant. Că tu nu vrei să-mi zici nimic - da' el mi-e subaltern...

Fu lăsată să se aşeze; iar Grasu intră, cu o tavă mare-mare plină cu de toate, i-o puse în faţă şi se grăbi să iasă:

- Mă duc să-l ajut să-l convingă...

Şi-acum erau singure.

- Ano, noi două putem vorbi deschis despre orice, nu?

Roşi violent şi plecă privirea spre micul dejun:

- Dvs. puteţi vorbi deschis despre orice; eu pot să încerc să descleştez uneori maxilarul...

- Hai, fii serioasă! Uite care-i treaba. Te-ai convins, sper, că eu nu sunt Lăcrămioara Manolache.

La dracu! Cea mai afurisită discuţie care putea exista, între ea şi mama lui Ştefan! Iar el ieşise...

- Iar Dumitru nu e Ioan Manolache. La noi, legea nu e bătută-n cuie. La noi, legea e făcută ca să dea ghidaje, nu ca să îngrădească şi să amărască vieţile tuturor. Eu am auzit multe lucruri despre traiul tău în casa lor. Ştiu despre sarcina toxică, ştiu că a trebuit să te duci cu ea la doctor în timp ce Florentin stătea la vânzare, ştiu de tacâmurile personale şi de săculeţul pentru rufe... E evident, cred, că eu nu sunt ca ea.

Se grăbi să aprobe - şi, ca să fie credibilă, ridică privirea spre ea:

- Categoric.

- Bun. Nici partea cealaltă, cu mamaia şi nepotul, n-o să fie ca acolo. Viaţa în şatră e grea; femeile se ajută între ele, dar sunt îndeajuns de ocupate ca să-şi vadă întâi de propriile treburi. Nu năvălesc în gaşcă pe lăuză, s-o ajute să respire. Mă înţelegi, nu?

- Sigur că da.

- Fac discuţia asta cu tine acum pentru că vreau să-ţi spun un secret. Tu naşti în decembrie, nu?

- Dacă totul merge bine, da.

- Şi va merge bine; aşa că naşti înainte de Crăciun. Noi o să venim val-vârtej în Franţa. Şi am discutat cu Dumitru posibilitatea să închiriem un apartament în Cannes. Şi să stăm acolo şi în ianuarie.

Dădu s-o întrerupă, dar se abţinu în ultimul moment. Pentru că mama lui Ştefan continuă:

- Şi aş vrea să te ajut cu bebeluşul. Dar, te rog: dacă nu-ţi place ideea, spune sincer.

- Bineînţeles că-mi place! Că doar n-o să vă aşez în fotoliu şi să vă ţin acolo zi-lumină! Nu sunt disperată să-mi demonstrez ce mamă bună sunt, şi nici n-am făcut vreodată depresii de-alea puternice. Ştiu că Florentina o să devină foarte posesivă, pentru că încă de pe-acum a început să ne testeze cu întrebările: da' o să ne jucăm şi cu ea, nu numai cu bebeluşul, da?

Femeia din faţa ei începu să râdă:

- E normal; e îngrijorată că te poate pierde din nou!
- Dacă spuneţi că rămâneţi la Cannes şi în ianuarie, eu vă rog să veniţi şi să mă ajutaţi.
- ... Bine, Ana.

Cuvintele ei sunaseră ciudat, aşa, fără explicaţie. Zâmbi slab, ştiind că roşeşte rău de tot:

- Că nu prea ştiu ce să-i fac, dacă e băiat...

Aşa da, râs sănătos!

- Bine. O să venim în fiecare zi. Dar te anunţ de-acum: să nu te aştepţi să ne vezi "rupţi" din şatră. Am locuit mulţi ani în Franţa - şi n-am pus fusta pe mine nici măcar o zi.
- Am înţeles.
- În casa ta, tu eşti stăpână. Aşa cum în rulota mea se face cum vreau eu.

Aprobă cu capul: era limpede ca cristalul! Ah, o iubea pe mămica lui Ştefan!

- Dumitru va fi ocupat cu Ştefan; şi cu Diamant, prin internet. În rest, cred că o va ţine pe Florentina ocupată. Noi o să ne cafegim...
- Eu mai mult cu suc de fructe...
- Aoleu, aşa e! Că tu o să alăptezi... Pe Florentina ai alăptat-o?
- Două luni jumate. Pe urmă, am pierdut laptele.
- Aoleu! Da' cum l-ai pierdut?
- ... Manolache senior a aflat de copilul lui Nicuşor cu una. Şi-a aflat că eu am ştiut şi nu i-am spus. A venit la mine, mi-a spus ce avea de spus şi mi-a dat o palmă. După care s-a dus şi l-a montat bine şi pe Florentin - care-a venit, mi-a mai dat o palmă şi-a devastat toată casa. Şi-a răscolit şi tot neamul, urlând pe săturate la toţi şi toate. Am pus totul la suflet; a doua zi, de dimineaţă, n-am mai avut lapte...
- ... Tu n-ai avut zile bune în casa aia. N-au ştiut ce să facă cu tine, unde să te aşeze şi cum să adapteze legile lor ca să le poţi urma şi tu. Dar asta e altă discuţie. Îţi dai seama, sper, că istoria nu se va repeta şi în cazul nostru, al meu şi-al lui Dumitru!

Aprobă.

- Că te cunosc, şi-am auzit multe lucruri despre tine şi multe discuţii pe tema neamului ăluia. Ştiu cum eşti; sunt sigură că ne vom înţelege foarte bine. Iar Dumitru să ştii că te-a plăcut mult încă din prima clipă în care te-a văzut. Dacă Ştefan nu făcea pocinogul cu furatul tău...

Zâmbi slab:

- Şi acum mai consideră că am ridicat eu coada, nu?
- Nu, Ana. A ştiut de la început că n-ai fost tu de vină. Şi eu, şi Dumitru, ne cunoaştem bine băiatul. Iar la cât de repede s-a mişcat atunci şi ce plan a conceput în doar două luni, a fost evident că "îl lovisei" rău...

Aoleu! Roşi uşor şi decise să schimbe subiectul:

- Dacă tot staţi mai mult, de ce nu veniţi în vilă?
- Pentru că e mai bine să închiriem un apartament.

De ce?

- Atunci când copilul îşi întemeiază o familie, trebuie să plece la casa lui. Ca să se confrunte cu problemele, să le depăşească şi să înveţe din ele. Că dacă copilul nu înţelege problemele şi rezolvările, nu i le poate explica copilului lui. Asta nu a înţeles Manolache - legea e un ghidaj, nu un gard înalt...

Soacra ei era o zână...

- De-aia e bine ca generaţiile să nu stea împreună non-stop. Vizitele scurte sunt cele mai plăcute - întotdeauna.

Preferă să nu mai răspundă. Că nu se cădea...

- Ia spune: ce-a zis medicul? Am înţeles că tu ştii dacă e fată sau băiat...

Să-i spună? Să nu-i spună?

- Spune, că nu-i spun lui Ştefan.
- ... Medicul zice că e băiat.
- Iar la 23 de săptămâni e destul de mare, ca să se vadă la ecograf. Mai ales la 4D. Aţi cumpărat ceva?
- Absolut nimic. Nici măcar galeria de perdele din camera lui!
- Foarte bine. Să nu mai porţi cordon.

Se grăbi să nege...

- Dacă vezi pe stradă bolnavi, epileptici, copii ciudaţi, să-i scuipi!

Acum aproba... Şi plecă iar capul:

- Ştefan mi-a spus ieri un lucru. De fapt, ieri mi l-a amintit; că prima oară mi l-a spus în avion, când m-am mutat la Cannes. Şi parcă mi-e frică acum...
- Ce ţi-a spus?
- ... Să am mare grijă de mine. Că dacă eu nu mai sunt, el îşi zboară creierii. Mi-a adus aminte de asta acum, când medicul mi-a dat de ales: ori fac mişcare până nasc, ori nasc zile în şir. Şi mi s-a făcut frică - aşa de frică, încât nu mai ştiu ce să fac: să fac aerobic, pentru naştere, sau să stau cuminte, pentru Şuncă.
- Ano... Ştefan te iubeşte mult. În mintea lui, tu eşti cea mai importantă fiinţă de pe planetă. Eu nu cred că ar putea să treacă peste pierderea ta. Nu şi acum, după ce-a văzut câtă fericire îi poţi aduce tu. De când te-ai mutat cu el, am descoperit că băiatul meu n-a fost niciodată fericit cu adevărat. Înainte, era vesel şi mulţumit; abia acum e fericit. Tu eşti fericită cu el?

Ea e fericită cu el? Zâmbi slab... şi şopti, punând mâna în dreptul inimii:

- Eu spun că aici, înăuntru, sunt două porţi mari, ca în desenele animate de Walt Disney. N-am ştiut de ele, până nu m-am urcat în avion; sărutul lui mi le-a arătat. Iar el le-a tot deschis în timp şi mi-a intrat în suflet, iar eu le-am închis ca să-l ţin acolo... Iar în ziua în care mi-a pus inelul pe deget, le-a smuls din ţâţâni - şi-au rămas deschise. Sprijinite de inimă, într-o dungă...

Mama lui Ştefan râdea... Ea zâmbea doar; şi ridică scurt din umeri:

- Uneori mă uit la el şi simt că mă doare aici. Pentru că sunt mută şi nu pot să-i spun cu cuvinte ce simt. Şi-atunci simt că mă doare...

Acum femeia din faţa ei aproba încet... Şi păru că-şi aminteşte un lucru foarte important:

- Aoleu, era să uit! Vezi, să nu-i zici lui Ştefan de apartamentul de la Cannes! Să fie o surpriză! Bine?
- Sigur.
- Şi nici de venirea mea pe capul tău în fiecare zi să nu-i zici!
- Nu-i zic...

Şi-şi zâmbeau reciproc, că tocmai "puseseră de-un complot"...

- Da' tu nu mănânci, Anuţo?

Începu să râdă:

- Am uitat!
- Păi normal că ai uitat! Că eşti îndrăgostită! Da' pune mâna şi mănâncă, că acuşi îţi începe ora de aerobic!

Aproba şi amesteca laptele...

Ştefan

Se apropie de masă şi se aşeză. Şi oftă greu:

- Grasule, preia joaca. Diamante, vino-ncoa.

Se reorganizau repejor... Îi arătă scaunul şi se aplecă spre el, ca să vorbească încet:

- Ce mai e prin şatră?
- Aa, e foarte bine! Acum se fac negocieri! Dar taberele sunt formate.
- Câţi ai "pentru"?
- Aproape toţi. Numai ăia săraci se codesc; că zic că nu se poate să le dau eu case cadou. Că nici hârtia igienică nu-i pe gratis! Şi se îngrijorează, că n-au cu ce să-şi achite casele. Şi-or să trebuiască să se-mprumute, sau să-mi plătească mie rate cu zecile de ani...
- Dar ceilalţi sunt de acord?
- Da.
- Pământul l-ai găsit?
- Da.
- Şi mie când aveai de gând să-mi zici?
- Păi azi, când dormea Ana la prânz.

- ... În fine; să zicem că nu te plesnesc pentru omisiune. Cât e de mare?

- Cinci hectare.

- Oho! Da' ştiu că nu te joci!

- Păi trebuie să le fac curţi generoase - că-s învăţaţi cu ditamai poiana! Plus locul de parcare pentru rulotă... Şi m-am gândit că ne trebuie şi-un părculeţ cu patru bănci, acolo.

- Nu: vă trebuie un părculeţ cu 80 de locuri pe bănci. Ai rămas la schiţa aia de demult?

- Aia în formă de raze.

- Foarte bine. Dacă-i pui în cruce, estul şi vestul vor comenta că ei nu se întâlnesc niciodată!

- Da' nu ştiu unde să pun parcul.

- Te-nvăţ o chestie... În punctul din mijloc, de unde pleacă străzile, fă un giratoriu. Mare! În mijlocul lui, pune parcul. O să iasă rotund - pune şi mesele în cerc, că mai scuteşti din spaţiu şi le laşi impresia din şatră. Lipeşti câte două mese, laşi loc să treacă oamenii printre...

Diamant aproba grăbit şi memora, că primea "indicaţii de aur"...

- Iar în punctul zero, plantează un brad când începi construcţia. Unu' de-ăla care să crească de zeci de metri înălţime. Că pentru bătrâni simbolurile sunt importante...

Primea din nou aprobări... Zâmbi, lăsându-l să spere că discutau tot de satul şatrei:

- Roşcata ce mai face?

Stupoare... Tăcere...

- Ar fi bine dacă ai convinge-o că acum ai o nevastă care stă cu ochii pe tine. Şi-a fost frumos şi cald şi cu artificii, dar e mai bine să se sfârşească - pentru siguranţa ei. Că bărba-su e periculos - şi pe ea o să-i căşune atunci când o să afle...

Vărul lui şopti stins:

- Am terminat cu ea, săptămâna trecută. A înţeles că e mai bine aşa - să se termine înainte să afle şi el...

- Diamante, tu ştii ce faci. Că oricum faci ce vrei cu viaţa ta! Dar să ştii că, atunci când o să afle, individu' bagă sabia-n ea. Şi pe urmă vine după tine, cu aceeaşi sabie. Eu voi fi lângă tine; dar nu ştiu în ce măsură asta o să-l emoţioneze.

- Nu, vărule: dacă o să fii lângă mine, o să te rog să te dai deoparte. Că ai familie acum. A fost cioaca mea; eu o rezolv.

- Cum crezi tu, vărule. Da' nu uita - şi tu, şi el aveţi familie şi copil. Tu eşti cel care-a greşit - că te-ai băgat. Iar ea e vinovată că te-a lăsat. Şi i-ai mai şi pătat ăluia copilu'. Oricum... Dacă m-ai trombonit şi încă te mai vezi cu ea, fii ceva mai atent - că eu am poze cu voi în ipostaze foarte explicite.

Se ridică şi se apropie de Grasu. Care jubila:

- Şefu, oare e fetiţă, sau băiat?

- E sănătos. Şi e al meu. Altceva nu vreau să ştiu acum. Am o rugăminte...

- Spune, şefu.

- ... Eu o să plec azi, preţ de-o oră. Mă duc să mă-nvârt prin zonă, ca să vă las vouă timp de discuţie. Grasule, Ana se pune pe locul doi, pentru Şuncă. Şi nu-i bine.

- Nu poate să fie altfel.

- Trebuie să fie altfel. Eu i-am spus-o şi în avion, anul trecut, şi i-am amintit şi azi de chestia asta: dacă ea nu va mai fi lângă mine, îmi zbor creierii.

- Haai, nu vorbi aşa!

- Grasule, fără coroană se mai poate! Că suntem tineri! Dar fără Ana...

Era privit lung... Într-un târziu, îl auzi oftând:

- ... Las' că-i zic eu. Mă iau un pic de ea, că n-are grijă în primul rând de ea, şi pe urmă-i zic.

Aprobă, îşi aprinse o ţigară... Lăsă capul pe masă: oare ce discutau înăuntru? Oare mama lui reuşise să-i sperie soţia bine de tot? Ştia ce se discuta în living - şi avea emoţii...

Ana-Maria

Paşii urcau treptele; ea privea lung peste case şi-şi încălzea gleznele, pentru aerobic. Oare cine venea?

- Şefa, pot să te bat un pic la cap?

Grasu? Zâmbi slab:

- Intră, închide uşa şi spune ce ţi-a zis să-mi zici.

Bărbatul se conformă, râzând:

- Ca să prefaţez un pic, încep cu opinia mea: ai cap de nevastă de bulibaşă, Ano!

- Bine, lasă. Despre ce-i vorba?

Na, că tăcea! Arătă spre fotolii şi-l privi lung, curioasă.

- ... Şefa, să ai mare grijă de tine! Doamne fereşte, să nu păţeşti ceva la naştere!

- Măi Grasule, constat că bărbatul meu e gravid rău de tot! Ştiai că şi bărbaţii sunt gravizi, nu?

- Habar n-aveam! Cum?

- Păi femeia se rotunjeşte şi stă cu mâinile pe burtă şi cu ochii pe pereţi, gânditoare şi zâmbitoare. Starea asta se transferă şi bărbatului, care o vede cum plutesţe fără scop şi începe să se gândească la tot felul de lucruri legate şi de copil, şi de femeie. Tot un fel de graviditate - dar el nu stă cu mâinile pe burta lui, ci pe burta femeii.

- Aha!

- N-are ce să mi se întâmple la naştere.

- Probabil că aşa s-a gândit şi Rubina...

- Grasule, eu te ştiam băiat isteţ!

- Sunt isteţ dat dracului - da' trebuie să-ţi spun să ai grijă de tine. Aşa că o spun - şi-o s-o tot spun, să ştii!

- Uită-te la mine: sunt ca un tanc. Analizele mele sunt foarte bune, mănânc sănătos şi variat iar medicul spune că am o sarcină perfectă iar şansele de a naşte prematur sunt zero. Situaţiile chiar nu se compară!

Grasu tăcea...

- Am înţeles de ce Ştefan insistă atât cu chestia asta. Nu mi se va întâmpla nimic. Dacă totuşi mi se întâmplă ceva, e spitalul la doi paşi. Iar eu nu-s singură acasă: am în permanenţă cel puţin zece inşi în preajmă. Vrei să facem un test? Scot capul pe fereastră şi strig "Ajutor" - să vedem ce se-ntâmplă.

Acum Grasu începu să râdă:

- Lasă-i, că-i dai în alte alea! Ai dreptate - ce mai! Dar să ştii că Ştefan n-o să iasă din obsesia asta decât după ce naşti. Şi eu zic să începi să te gândeşti serios la ce-or să-ţi audă urechile în decembrie, când te internezi cu contracţii.

- Oho! Atunci să vezi graviditate! Dacă n-o scoate cuţitul din cizmă în sala de naşteri, să nu-mi spui "regina aurarilor"!

- Nu ştiu dacă scoate cuţitul; dar pistolul sigur îl scoate! Că naşti la Paris...

- Auzi, Grasule? Eu o să mă apuc să fac mişcare - că e sfatul medicului şi nu pot să-l ignor. Dar să ştii că, dacă prinţul pă

- E băiat?

Na, că "scăpase porumbelul"! Grasu mai avea puţin şi "făcea poc" - sau îi spărgea ei capul, dacă nu confirma. Aşa că aprobă încet cu capul... pe măsură ce pe chipul lui se instala un zâmbet gigantic...

- Deci: dacă prinţul păţeşte ceva, n-am să pot să mi-o iert vreodată. Îl doresc atât de mult, încât cred că o iau razna dacă el păţeşte ceva.

- Şefa, chiar tu ai spus: sarcina ta e perfectă. Iar partea cu mişcarea e sfatul medicului. Crezi că ăla e nebun, să te pună să faci mişcare dacă n-ai voie?

- Ţi-am spus: o să încep să fac din nou un pic de aerobic. Dar te avertizez - şi sunt sigură că o să-i spui şi lui: dacă prinţul păţeşte ceva, mă internaţi la casa de nebuni.

- Lasă, că nu păţeşte nimic! Nu te mai gândi la prostii! Nu ştii cum se spune? De ce ţi-e frică, nu scapi! Să nu-ţi fie frică de nimic, în concluzie! Că, vorba ta - doar să ţipi "Ajutor", şi să vezi ce-o să păţeşti!

Aprobă, zâmbind... şi puse mâinile pe burtă:

- Auzi, Grasule? Nu ţi-am zis niciodată; da' discuţiile cu tine sunt tare bune! Că-mi limpezesc gândurile şi mă ajută să fac totaluri!

Ia uite-l, ce mândru era! Ehei, ce mult îi iubea Grasu ăsta pe amândoi! Tocmai de-asta, se hotărî să-i facă o surpriză; că, în afară de Diamant, toţi ceilalţi fuseseră rezervaţi şi se mulţumiseră cu "imaginea" casei prinţului. Se apropie de el, îi luă mâinile şi le puse peste prinţ. Şi-l privi lung... Vedea ochii negri umplându-se de lacrimi... Clătină încet capul:

- Dacă el păţeşte ceva, eu sfârşesc la balamuc.

Se răsuci şi ieşi - că aerobicul îl făcea în una din camerele de la etajul unu.

Decizia

21 octombrie 2006 - sâmbătă

Ana-Maria

Ultima vizită în România... De data asta, chiar va fi ultima vizită în România! Intra în trimestrul trei - şi n-o mai urcau în avion nici dacă venea Apocalipsa!

Florentina îi strângea mâna cu putere; se gândea la ceva, sau se speriase de ceva?

- Ce e, prinţesa lui mami?
- Mami, da' melg şi eu cu voi la doctol?
- Sigur că da.
- Mami, da' melgem noaptea?
- Da; ne aşteaptă noaptea, pentru că ziua este foarte ocupat.
- Da' eu dolm noaptea!
- Nu-i nimic - te trezim noi!
- Mami, da' doctolu' îţi face azi alte poze cu bebeluşu'?
- Da. Face şi poze, şi filmuleţ, cu condiţia să fii cuminte şi să nu-l întrerupi.
- Bine. Mami, da'

Ştefan luă prinţesa în braţe:

- Dacă eşti aşa îngrijorată, se îngrijorează şi mami. Te rog să te linişteşti.

Buclele aprobau violent. Prinţesa reveni lângă ea; Ştefan îşi luă laptopul... Şi gata: acum coborau.

Erau din nou "cuplul perfect". Ei îi stătea foarte bine cu pelerina aia largă - îi făcea o burtică sexy... Grasu nu mai putea de nerăbdare; Diamant zâmbea tainic... Ce voia Diamant să facă?

Îl văzu apropiindu-se de scara avionului - şi, instinctiv, se opri. Ştefan se opri şi el, mirat... Iar Diamant ridică mâinile, chiui din tot sufletul şi începu să joace!

- Ia uite-l!

Ştefan râdea; şi ea râdea. Toţi băieţii râdeau - Diamant dădea *mass message* despre Safira şi cel de-al doilea copil al lor, pe pista aeroportului Otopeni, fără fond muzical dar cu multă bucurie pe chip...

- Mami, da' ce face Diamant?
- Joacă. Dansează.
- Da' nu ale muzică!
- Nu contează. Muzica e în mintea lui.
- Da' de ce dansează aşa?
- Pentru că soţia lui s-a dus la doctor şi şi-a pus şi ea un bebeluş în burtică. Iar el e foarte fericit, că o să aibă şi el un bebeluş...

Ştefan şopti, în romanes:

- Luna trecută, mi-a spus că a terminat cu roşcata.
- Să-l verifici; că e un foarte bun actor...

Nu primi răspuns, semn că "se notase"... Soţul ei îşi reluă coborârea; îl urmă. Ştefan se grăbea să-şi îmbrăţişeze vărul, ca să-l oprească cumva... Că ţopăia în mijlocul pistei, ca un nebun... Şi gata - îl oprise. Şi-i spunea ceva...

Ştefan

Îşi strânse cu putere vărul în braţe, şoptind:

- Bravo, vere!
- Păi de ce dracu trăim - nu pentru copii?

Aproba grăbit... în timp ce-l privea lung pe Grasu, asigurându-l că aveau de vorbit între patru ochi... Zâmbi:

- Stai să vezi când ieşim de la doctor! Că atunci joacă Grasu!
- Ei, na! Cu ce ocazie?
- Cu ocazia aflării unei informaţii foarte importante. Că e octombrie. Hai, hai să mergem - că lunetiştii nu dorm în post.

Ca de obicei, conducea el. Că se lăsase pe tânjeală, iar la casă şi maşină noi trebuia să afişeze atitudinea aia de "interlop la butoane". Florentina era urcată în scăunelul ei; Ana era în faţă deja. Urcă la volan, se asigură că prinseseră bine carabina de la scăunel şi demară.

Era mulţumit de schimbarea Anei. Soţia lui făcea din nou aerobic. Nu cu manele, ce-i drept; cu muzică disco. Dar era o mişcare mai complexă decât strict "din buric". Avea paşi, avea răsuciri... Iar el observase o uşoară "revenire a formelor" - cu excepţia "căsuţei" lui Şuncă. Căsuţa aia creştea de parcă Ana mânca drojdie de trei ori pe zi. Chiar se întrebase, la un moment dat, dacă nu cumva erau gemeni! Dar măcar unul din cei trei medici ar fi trebuit să observe asta, nu? În căsuţa aia era doar o Şuncă rotofeie...

Ei bine, azi simţea nevoia să dea un mesaj. Nu *mass message*; *private message*, dacă-l putea numi aşa. Dar nu ştia cum să-i spună... Decise s-o ia pe ocolite:

- ... Vreau să te întreb ceva.
- Întreabă-mă.
- Mergeţi cu mine pe la Nicuşor? Că vreau să-i cumpăr prinţesei un cadou frumos.
- Mergem! I-auzi, Florentina - mergem să-i facem o vizită lui Nicuşor!
- Melgem la magazin?
- Nu ştiu; mergem la magazin?
- Păi la magazin ţine cadourile alea frumoase...
- Tati, da' îmi iei cadou cu pieticele?
- Îţi iau ce-ţi place ţie. Te las să alegi tu.
- Bine! Da' să fie loşie!
- Ţi-am spus: îţi alegi tu, ce-ţi place mai mult.

Drumul era drept; întoarse capul preţ de-o secundă... Ana era calmă. Spera să nu fi văzut o mască. De fapt... De fapt, parcă-i pierise tot cheful pentru mesajul ăla! Scoase telefonul şi selectă numărul:

- Dar întâi îi dau un telefon; că e mai bine aşa.
- Bineînţeles.

Abia acum putea spune că Ana era calmă. Continuă, mai mult pentru urechile prinţesei:

- Iar dacă nu ne poate primi azi, mergem mâine.
- Bine.

Suna... Prietenul lui răspunse râzând:

- Salut, o, preamărite rege al aurarilor...
- Salut, o preabun prieten al regelui...
- Ce faci? Eşti în România?
- Da, acum am aterizat, cu familia regală.
- Aha!
- Şi voiam să-i cumpăr prinţesei un cadou frumos, de la tine.
- Păi veniţi pe la mine!
- Putem să trecem acum?
- Sigur că da! Îi spun Luminiţei să pună de-o cafea!
- Nu-i spune, că nu stăm mult. Ana e destul de obosită...
- Eu o pun oricum - că mai bine să fie, decât să lipsească.
- Bine, Nicuşoare. Într-un sfert de oră poposim.
- Vă aştept.

Închise şi zâmbi:

- Ne aşteaptă. Prinţeso, gândeşte-te bine ce culoare vrei să fie cadoul!
- Loşu vleau!
- Bine, roşu...

Prefera să fie atent la drum. Să nu afle acum opinia Anei despre ideea lui. Pentru că nu-i spusese nimic din propriile planuri pe termen... mediu; dar Nicuşor lipsise de la cununie din motive obiective, aşa că trebuia să fie prezent cel puţin la botez. Cu nevastă şi copil cu tot.

Ana-Maria

OK; mergeau la Mall. Nici o problemă! Ştiuse dintotdeauna că va reintra odată şi odată în acel loc. Se pregătise fizic şi psihic pentru

asta. Şi putea spune că abia aştepta să-l revadă pe Nicuşor!

Acum, ideea "de bază" era următoarea: dacă Florentin va avea un puseu de draci şi se va apropia cu un pas de ei, ea o va prinde pe Florentina de pelerină şi-o va trage în spate; apoi va face un pas în spate şi-unul mic în stânga. Şi, odată ajunsă în spatele soţului ei, îi va trage pistolul de la curea şi va face un pas mare în dreapta. Şi-l lua mama dracului - că-i "picta" toate florile cu roşu. Sau cu gri. Sau, mă rog, cu crem - că creierii crem erau...

Cam aşa era planul ei, "copt" cu grijă în zilele petrecute în singurătate, la mansardă. Avea câte-un plan pentru fiecare ocazie posibilă - iar planul pentru revederea la mall ăsta era. Se simţea pregătită... Ba chiar putea spune că se simţea în formă!

Zâmbea...

Ştefan

Aruncă o privire spre vitrine şi zâmbi: blonda era în florărie. Evident, purta nădragi - că doar era măritată cu ăla micu' şi răsfăţatu', nu? Urcă BMW-ul pe trotuar, îl apropie încetişor de geamurile florăriei... Şi opri motorul. Iar Florentina întrebă prompt:

- Tati, da' melgem şi la Folentin?

Cuvintele alea îl loviseră fix în moalele capului. Mare prostie făcuse... Spre marea lui mirare, Ana răspunse prompt:

- Florentin nu mai lucrează aici. S-a mutat.

Şi-o spusese cu un ton atât de calm şi de firesc! Ea se gândise la posibilitatea ca prinţesa să-şi amintească, totuşi, de el! Se grăbi să coboare de la volan; acum, dacă Nicuşor fusese neatent la discuţia lor, iar Florentin chiar era la mall, putea spune că "o comisese" rău de tot! Se lăsa cu "pictură"! Ocolea maşina...

Din fericire pentru el, Diamant era treaz şi alert; că se repezise să scoată el prinţesa din scăunel. Grasu rămăsese în BMW, pregătit să gonească cu prinţesa şi săbiile cu 200 la oră pe contrasens... Primi de la vărul lui un mârâit în romanes:

- Îmi faci semn - şi-i iau gâtu'.

Aoleu! Chiar aşa de hotărât era Diamant? Păi... Păi, adevărul era că între Diamant şi neamul Manolache rămăsese o... jumătate de legătură ADN. În rest, nimic nu-l mai lega pe viitorul bulibaşă de neamul de florari. În schimb, de vărul conte îl legau extrem de multe lucruri - şi genetice, şi "lumeşti". Aşa că deschise portiera şi-şi ajută soţia să coboare... Şi ridică privirea spre geamuri - ca să fie pregătit, în caz că Florentin era totuşi acolo.

Blonda devenise statuie. O statuie cu gura întredeschisă şi ochii mari, albaştri, aţintiţi asupra Anei lui. Care era superbă şi nu avea nici o curiozitate apropo de florăria aia. Îi plăcea acea constatare; începea să creadă că decizia lui de a-l vizita pe Nicuşor împreună cu familia regală nu era chiar aşa de proastă. Transmitea mesajul ăla pe care intenţionase să-l transmită şi-şi şi răspundea la o întrebare...

Prinţesa prinse mâna Anei; el o prinse uşor de umeri şi-o ghidă spre intrarea dinspre bijuterie... Şi-o văzu pe Luminiţa începând să râdă şi acoperindu-şi uşor obrajii cu palmele - că Ana era gravidă. Iar dacă ochii nu vedeau, mintea avea tendinţa de a uita unele zvonuri, auzite ici-colo şi neconfirmate...

Diamant îi urma, la un pas în spatele lor. Acum putea spune că era liniştit. Aşa că intrară în bijuterie.

Ana-Maria

Şi-acum o s-o revadă pe Luminiţa... Din câte înţelesese ea, Luminiţa nu prea mai era fată de florari; era nevastă de aurar. Că făcuse Ştefan o şmecherie, numai de el ştiută, şi-o "răsucise" aşa cum îi convenise lui. Zâmbea deci, că-i pregătea nevestei lui Nicuşor o surpriză foarte plăcută... Soţul ei intră primul în bijuterie:

- Bună, Luminiţo.

- Bună.

Zâmbi şi întinse mâinile spre nevasta lui Nicuşor:

- Bună, Luminiţo!

Şi uite-o cum "se precipita" să vină s-o îmbrăţişeze! Mm, straşnică revedere! Ochii negri o sorbeau din privire, strălucitori ca două perle în lumina reflectoarelor:

- Ce faci, Ano?

Începu să-şi desfacă pelerina:

- Ce să fac... Fac foarte bine...

Că prinţul era mare şi ocupa cam tot ce se putea ocupa pe sub pielea ei... Luminiţa şovăia; arătă cu degetul:

- Aici e capul. Mă rog; aici cred că e capul...

Şi-o invita să pună mâna. Luminiţa era precaută - că la sarcina Florentinei nu prea suportase să fie pipăită la orice oră din zi şi din noapte... Florentina sesiză că nu fusese încă băgată în seamă, aşa că miorlăi în franceză:

- *Bonsoil*, Luminiţa!

- Bine-ai venit, prinţeso!

Şi-o îmbrăţişa şi-o pupa... în timp ce Ştefan, total nebăgat în seamă, apăsa singurel interfonul care-l punea în legătură cu prietenul lui... Luminiţa ridică o sprânceană admirativă:

- Prinţeso, eşti frumoasă şi elegantă ce n-am mai văzut!

- Daa, semăn cu mami! Îţi place lochiţa?

- E superbă! E din Franţa, nu?

- E de la Chipie! Mami şi tati au cumpălat-o! Da' mie îmi place mai loşie!

- Păi să-i spui lui mami s-o spele cu nişte şosete roşii-roşii, şi se înroşeşte!

Florentina se grăbi s-o corecteze:

- Isabelle spală hăinuţele, nu mami. Pelelina e de la Lili Gauflette! Am cumpălat-o eu, cu Gilles şi cu Adina! Ştii că eu am cald de cledit? Uite, să-ţi alăt!

Şi se scotocea în gentuţă. Luminiţa zâmbi strâmb, în romanes:

- Mă simt îmbătrânită şi uşor retardată. Dar e normal - doar e prinţesă, nu?

Aproba încet cu capul... Ochii negri reveniră spre burta ei:

- V-a spus medicul ce e?

Se apropie de urechea ei şi-i şopti, foarte încet:

- Ştefan nu vrea să ştie momentan. Dar e băiat. Sst...

- Aha! Şi când naşti?

- Înainte de Crăciun.

- Teoretic!

- Practic. E o sarcină de-aia care merge singură. Tu? Ce mai faci?

- Uite, pe-aici, cu vânzarea...

- Merge treaba?

- Merge binişor.

- Păi şi-atunci când te-apuci şi tu de-o fetiţă?

- Ei, peste vreo trei ani...

Nicuşor termină de coborât treptele şi se opri. Şi-o privi lung... lung-lung de tot! Florentina întinse cardul spre Luminiţa:

- Uite: am cald!

Dar bineînţeles că nu i-l dădea! Doar i-l "fluturase" prin faţa ochilor o secundă, şi-acum îl punea înapoi în poşetă! Precoce rău, prinţesa... Nicuşor se grăbi s-o îmbrăţişeze, în romanes:

- Ano, eşti o adevărată regină!

- Ei, dacă o zici tu, mai că încep să cred şi eu!

Nicuşor o ridică pe Florentina în braţe:

- Tii, ce mare şi frumoasă te-ai făcut!

Luminiţa îl lămuri repede:

- Şi are şi card de credit, dacă vrei să ştii!

Uimirea era "infinită"... Ştefan începu să râdă:

- Păi nu poate să plece cu suita la cumpărături, dacă nu are card de credit!

- Şi ştie să-l folosească?

- E "specialistă" deja. Pelerina ea şi-a cumpărat-o.

Nicuşor mai avea puţin şi leşina. Dealtfel o lăsă jos, iar Florentina

adăugă, foarte serioasă - că shopping-ul era o activitate care îi solicita toată seriozitatea:

- De la Lili Gauflette! Tu ai fost la magazinul ăsta?

- Nu, puiule. Eu cumpăr haine din Bucur...

Ştefan îi cam tăie vorba:

- Păi prin martie, aşa, încearcă să faci un efort şi să le cumperi de la Lili Gauflette. Că sunteţi invitaţi la botez - şi dacă tot veniţi până acolo, ar fi păcat...

Tii, ce se repeziseră amândoi! Iar soţul ei râdea, cu ochii la ea, şi-i îmbrăţişa pe amândoi deodată... Iar Diamant nici nu clipi - că el avea alte preocupări. Iar atitudinea lui îi aminti instantaneu că graniţa dintre teritorii era foarte subţire aici, în mall. Aşa că arătă spre vitrine:

- Hai, prinţeso: alege-ţi un cadou.

Florentina se grăbi spre vitrina cu pietricele colorate. Zâmbea tainic, privind căpşorul buclat, şi se întreba dacă Nicuşor "inventase" şi clămiţe de păr din aur... Păi o să-l întrebe; iar dacă nu le "inventase" încă, cu siguranţă le va inventa! Buclişoarele astea brunete aveau mare nevoie de clămiţe frumoase, asortate cu cadoul "loşu"!

Ştefan

Prinţesa alesese un pandantiv mare şi - bineînţeles - roşu. El îi alesese lănţişorul. Dar parcă era prea puţin, la aşa prinţesă; aşa că se întoarse spre Nicuşor:

- Cercei în ton ai?

- Numai paleşti mari. Dacă prinţesa binevoieşte să aibă răbdare două-trei zile, îi pregătesc ceva micuţ...

- OK. Şi pregăteşte-i şi-o brăţară.

Ana se grăbi să adauge:

- Şi nişte cleştişori pentru bucle.

Poftim? O privi lung, mirat... iar ea adăugă:

- Clipsuri. Cu pietricele. De foarte mare efect, în combinaţie cu bucle brunete...

Nicuşor se gândi câteva secunde... şi începu să râdă:

- Adevărul e că, dacă ai fi tu prim-ministru, s-ar duce PIB-ul pân' la cer. Şi s-ar diviza UE de oftică! Daţi-mi o săptămână - că trebuie să studiez problema cleştişorilor.

- O să ai de studiat şi de topit - trebuie să fie duri.

- Lasă duritatea; pe mine arcul mă îngrijorează!

- Nu le pui arc; le pui o sârmă elastică.

- ... Ce sârmă?

Îi arătă cu degetele un U încrucişat. Şi-i arătă şi mişcarea de deschidere, ca să-i facă prinţesei cleştişorii cât mai repede... Prietenul lui era uimit; probabil că pe el l-ar fi făcut preşedinte. Că Ana venise cu ideea, iar el cu soluţia...

Hm; buclele blonde tocmai dădeau să intre în bijuterie. Se explică, electrocutând bine ochii albaştri:

- Iar de apăsat, se apasă sus. Nu ştiu din ce-o să le faci, că s-ar putea să coclească...

Blonda pricepuse electrocutarea lui; că făcuse stânga-mprejur spre florărie. Dar apariţia ei îi amintise că vizitele scurte sunt cele mai plăcute, aşa că scoase banii:

- Trec peste vreo două săptămâni după ele.

- Te sun când sunt gata. Că dacă prinţesa îşi pierde răbdarea, va fi vai de pielea mea!

Râdea - într-adevăr, Florentina chiar ar fi putut să solicite să fie dusă de urgenţă la Nicuşor, ca să-i ceară personal socoteală pentru întârzierea clămiţelor ei!

- Am plecat şi noi.

Luminiţa realiză abia acum că n-or să rămână să doarmă acolo - se învineţi la faţă şi se agită scurt dreapta-stânga:

- Aoleu, n-am adus cafeaua!

- Las-o, că suntem cafegiţi bine! Vorbim! Paa!

- Paa!

Îi plăcea mult că le vedea îmbrăţişându-se din nou. Din câte aflase, de la Nicuşor şi nu numai, Ana o tot ajutase pe Luminiţa. Ba cu sfaturi înainte de nuntă, ba cu panica din noaptea nunţii... Ba cu copilul din flori al lui Nicuşor - iar atunci pierduse laptele Florentinei...

Ana o iertase pe Luminiţa. Cu siguranţă, cândva, de-a lungul anilor, Luminiţa va reuşi să se revanşeze faţă de Ana. Nu ştia cum şi când; presimţea însă că nevasta lui Nicuşor va deveni, încet-încet, o mică înlocuitoare a Ninei. Pentru că îi invitase la botez - şi vor afla că el e conte în Franţa...

Le conducea la maşină. Diamant se apleca neaoş să se uite dacă Florentin e pe-acolo... De ce făcea circul ăsta? Că nu-l făcea doar din motive de securitate! Ce avea de demonstrat? Şi de ce?

Descuie maşina; prinţesa "pluti" spre scăunelul auto, purtată de mâinile lui Diamant. El se întoarse şi-şi prinse uşor soţia în braţe. Şi nu-i păsă că o săruta în faţa vitrinei florăriei. Că deja nu mai conta...

Ana-Maria

Urcă treptele, zâmbind slab: Diamant povestea, pe un ton uşor isteric, cum îl anunţase Safira că era gravidă. Intră în dormitor: deci Diamant va redeveni tătic... Păi să-l anunţe azi pe medicul Petrescu, nu? Că avea o presimţire!

Îi făcuse plăcere vizita la Nicuşor. Luminiţa fusese "paşnică" şi sincer bucuroasă de revedere. Şi cum fuseseră invitaţi la botez, acţiune la care ea una nu se gândise nici o clipă, trăgea concluzia că Ştefan planificase tot ceea ce însemna "eveniment" în viaţa prinţului. De la botez, până la petrecerea de majorat. În concluzie, Nicuşor "va prinde gust" franţuzesc. Şi, la cât de bine câştiga, exista posibilitatea să decidă să-şi deschidă bijuterie pe Croisette. Mă rog - nu chiar acolo, dar oricum, în Cannes. Era la mintea cocoşului că Ştefan îl va ajuta mult... Mai ales că, prin prisma integrării României în UE, sacoşele soţului ei vor circula nestingherite iar aurul şatrei va avea cu totul altă valoare în Franţa - de vreme ce era lucrat manual şi va avea şi "certificat de producător", şi-o broşurică interesantă cu istoria şatrei care nu-şi pierduse meşteşugul şi chiar înfiinţase prima localitate "dedicată" din România... Din mutarea aia rezulta că Luminiţa va fi prietena ei. Nicuşor va veni des la vilă - şi nu va veni întotdeauna singur...

Dar, dacă ei se vor muta definitiv la Cannes, care erau şansele ca ea să se ciocnească de neamul Manolache şi pe Riviera franceză?

Ciocănitul o rupse din gânduri. Zâmbi, ascunzând bine gândul referitor la neamul fostului ei soţ:

- Intră.

Grasu intră şi închise uşa. Şi şopti, extrem de încet:

- Vino încoa.

OK; venea... Plicul A4 ieşi de sub geacă şi ajunse în mâinile ei:

- Să i-l dai lui Ştefan. Vezi, că eu n-am când să vorbesc cu el - că mâine plecaţi înapoi, iar Diamant are o grămadă de discutat cu el apropo de orăşelul şatrei. E vorba despre Diamant.

Deschise plicul, văzu că e plin cu poze şi-l privi lung:

- N-a terminat cu roşcata?

Câteva secunde de uimire, cauzată de dovada că ştiuse şi ea... Grasu se grăbi să răspundă:

- Ba da; a terminat încă dinaintea ultimei tale vizite aici. Cică s-au despărţit amiabil. Dar a mai învăţat din greşeli - aşa că asta-i nemăritată.

Cee? Scoase imediat pozele, iar Grasu se repezi să răsucească cheia în broască. Ia uite-o!

- I-am făcut un CV detaliat; e în plic. Asta e animatoare.

Aha! Păi se vedea "cu ochiu' liber" că nu lucrează la Suveica!

- N-are bărbat, n-are copii, e liberă ca pasărea cerului. Da' n-a dat încă bacu'. Din câte mi s-a spus, Diamant a angajat-o animatoare în clubul de fiţe al lui Ştefan; şi presimt că vor avea curând conflicte.

- De ce?

- Pentru că dansează bine şi arată bine.

Aha! Zâmbi slab:

- Uite ce-ţi propun... El ştie că tu ştii?

- Bineînţeles că nu! Diamant ăsta e sperios ca un porumbel! Cum îşi dă seama că s-a aflat de mândra lui, schimbă mândra! A schimbat doişpe, până la roşcată! Şi, vorba aia - ce dracu facem? Îl fugărim prin toate paturile din Bucureşti?

- Ştii ceva? Eu îţi spun planul meu; tu faci cum crezi tu.

Era extrem de atent. Deci...

- Ia-l într-o seară în oraş şi daţi gata o sticlă de whisky, ca între băieţi. Şi discutaţi despre căsătorie şi burlăcie, despre graviditatea bărbaţilor... Şi pe urmă întreabă-l neaoş dacă s-a lăsat de prostii! Că acum e însurat; ar fi trebuit să termine cu "plimbările", nu?

- La ţigani nu e chiar aşa.

- Ştiu; dar, teoretic, ar fi trebuit "să aibă bucurii" numai în rulotă. Că e şi însurat, şi viitor bulibaşă. E om serios, nu?

- Da; ai dreptate.

- Bun. Şi pe urmă, când îl vezi că are privirea mai înceţoşată, trage-i o concluzie, ceva de genul "Băi, ştii ceva? Eu te ştiu bine! Eu sunt sigur că, dacă îţi găseşti ţiitoare, n-ai să te plimbi cu ea de mână pe stradă, să te vadă cunoscuţii şi să se afle-n şatră, sau şi mai rău - să afle Ştefan! Eu sunt sigur că i-ai asigura un apartament luxos, cu jaluzele groase, şi n-aţi ajunge acolo în acelaşi timp. Că ce-oţi face voi înăuntru, e treaba voastră; da' afară, n-aţi gustat usturoi!"

Grasu aproba; "procesa" frazele şi le aproba...

- "Şi sunt sigur că, la aşa bărbat şi aşa bulibaşă, ţiitoarea ta o să pară ţiitoare de parlamentar! C-o s-o ţii casnică, preocupată cu coafatul şi solarul, şi-o să-i iei bucătăreasă care-i face şi piaţa!"

- Nee, mai bine fără bucătăreasă! Că ori e discret, ori bagă o babă curioasă-n cuibuşorul de nebunii!

- Aşa e! Fără bucătăreasă. Bag-o pe-aia cu crâşma. Şi pe urmă stai o săptămână, să vezi ce face... Cine l-a filat?

- Eu. Am îndesat două săptămâni de afaceri într-una şi m-am deghizat în taximetrist nebărbierit.

- Seniorul ştie?

- Nu cred. Că Diamant n-a luat niciodată "suita" când s-a întâlnit cu ea.

- Seniorul are memorie de elefant şi urechi aşijderea. Şi cap de şef peste toţi bulibaşii. Dacă l-a văzut odată "ştampilat" cu ruj, îi ştie individei şi culoarea părului.

Grasu se cam tuflise...

- Poţi să adaugi, după ce-i zici de casnică: "Şi ca să nu te afle nimeni, uite: dacă promiţi că-ţi găseşti una cu ochi migdalaţi şi craci mişto, promit că mă sacrific şi vin eu cu ea la braţ, până la cuibuşorul de nebunii. Şi spunem peste tot că-i din agenda mea. Aşa, nu se prinde nici Ştefan, nici seniorul, nici concurenţa... Safira nu se prinde sigur..."

Şi uite un zâmbet larg - că planul ăla era copilăros rău, dar jumătate de litru de whisky îl putea face să pară soluţia ideală!

- ... Te anunţ eu discret ce-a răspuns... Probabil că mâine seară o să pot să-l scot la băută - că voi plecaţi la prânz, el de obicei se face că pleacă spre şatră după ce decolaţi voi...

- OK. Oricum, fă cumva să te primească de confident - că-l putem ţine în frâu fără să ştie că-i ţinut în frâu.

- Ştiu. Am fugit jos, să nu se prindă!

Aprobă şi rămase singură... Privi lung fotografiile...

Puştoaica părea de 14-15 ani. Avea trăsături de păpuşă; se farda superb, îşi trata părul cu de toate, făcea mult aerobic care-o ţinea "fermă"... Iar Diamant strălucea tot în pozele alea, cu ochii la ea. La fel cum strălucise şi alături de roşcovană...

În fine. Ştia că existau bărbaţi care, dacă nu aveau amantă, înnebuneau. Cercetătorii erau idioţi - se ocupau de toate trăznăile pământului, în loc să descifreze mintea omului...

O să-i arate lui Ştefan plicul, înainte să plece. Sau, mai bine, mâine în avion - ca să nu poată să se repeadă la Diamant şi să-l umple de sânge. Vărul mai mic se juca cu focul - şi nici că-i păsa!

22 octombrie 2006 - duminică

Ana-Maria

Petrecerea fusese "super"! Fan-clubul ei o încercuise cu grijă şi-o protejase de restul petrecăreţilor; şi-o lăsase "să se legene" atât cât putea, aşa cum putea. De la masă, ochii verzi o supraveghează cu atenţie în timp ce degetele tociseră de zor tastatura mobilului; iar când plecaseră, fusese sărutată în mijlocul perimetrului destinat dansului...

Era patru fără cinci. La patru fix, medicul Paul Petrescu va ieşi din lift, cu intenţia de a-i face ei o ecografie. Azi ar trebui să facă schimb de mail-uri; că în decembrie o să-l ţină "conectat" pe toată durata zborului Bucureşti-Cannes! Şi mai aveau multe de stabilit...

Florentina moţăia, în braţele lui Diamant. Ea evita să-l privească. Ea începuse să-şi cam schimbe părerea despre vărul lui Ştefan. Deşi ştia - şi cunoscuse - bărbaţi care pur şi simplu se sufocau dacă nu se simţeau "macho" alături de o amantă, vărul soţului ei începuse să aibă o imagine de neserios, în ochii ei.

Soţul ei o ţinea în braţe. O cuprinsese cu braţele de la spate, pusese palmele peste Şuncă şi lăsase capul pe umărul ei. Probabil că ţinea ochii închişi; era momentul lui de graviditate...

Ştefan

Oare era băiat?... Oare era fetiţă?... Oare era bine?

Unde era medicul ăla? Dădea să erupă, iar prezenţa Anei îl ajuta mult să nu o facă...

Auzea liftul... Deschise ochii... Gata.

Medicul Petrescu îi privea lung, zâmbitor. Era mulţumit de ceea ce vedea; iar el tocmai descoperise încă un motiv pentru care Paul Petrescu nu va trebui "săltat" în decembrie cu pistoalele şi transportat la avion lipit cu scoci - că va merge de bunăvoie...

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Florentina se dezmetici şi întrebă:

- Diamant, a venit nenea doctolu'?

- Da; uite-l.

Aha! Prinţesa "se ceru" jos şi-şi aranjă rochiţa - făcându-l pe medic să râdă. Şi-l salută frumos:

- Bună dimineaţa. Eu sunt Folentina.

- Bună dimineaţa. Eu sunt Paul. Cum de nu dormi la ora asta?

- Vleau să-l văd şi eu pe bebeluş.

Şi folosise atitudinea aia care-l transforma pe Gilles în bagajist şi explica "din plin" prezenţa minorei, la patru dimineaţa, la maternitatea Giuleşti...

- Aa, în cazul ăsta, pardon!

Medicul descuia uşa:

- Poftim: intră. Dar să fii atentă - că în camera asta sunt şi lucruri cu care poţi să te loveşti, sau să te tai.

- O să fiu atentă.

Privea lung ecograful; se întreba ce-o să-i arate azi... Ce-o să-i spună medicul... Momentan, maşinăria se încălzea iar Ana se întindea pe pat. Florentina întrebă:

- Şi cum ne alăţi bebeluşu'?

- Păi uite, mami stă culcată pe pat, iar eu pun aparatul ăsta pe burtica ei. Şi o să-l vedem pe bebeluş uite aici, pe ecran.

- Păi cum?

- Aparatul ăsta e mai special; e puternic şi vede prin burtica lui mami. Câţi ani ai, Florentina?

- Doi ani şi opt luni.

- Mulţi înainte. Şi eşti prinţesă, sau regină?

- Mami e leginã. Eu sunt plinţesă! Uite, am şi lochiţă de plinţesă!

Prinţesa fu "evaluată", iar medicul aprobă:

- Într-adevăr; abia acum observ că e rochiţă de prinţesă.

- Am şi pălălie, da' am uitat-o în maşinã. Diamant, adu pălălia!

Se abţinea greu să nu râdă! Doctorul se grăbi să-l salveze pe Diamant:

- Lasă, că în spital nu e voie cu pălării.

- Da' de ce?

- Păi avem un şef nou - şi ne-a zis că nu mai e voie cu pălării. Aşa vrea el...

- Aa...

Domnul doctor avea experienţă cu copiii! Fu privit cu ochi curioşi:

- Azi îţi spun?

- Azi, da.

- Bine. Trage-ţi un scaun.

Se aşeză lângă el. Privea ecranul şi aştepta...

- Florentina, o să pornesc aparatul. Te rog să nu vorbeşti în timpul cât durează controlul. Îţi explic eu, după aia, dacă n-ai înţeles ceva. Bine?

- Bine.

Mârâi spre Diamant:

- Ia-o în braţe.

Presimţea că prinţesa va turui non-stop...

Şi uite-l pe Şuncă!

Trăsăturile i se accentuaseră. Bineînţeles că era din nou privit lung - şi de medic, şi de Ana... El privea ecranul, că acum şi-l putea imagina în braţele lui...

- Săptămâna 30. Fruntea sus, mămico - mai e un pic! Numeri zilele?

- Nu.

- Bun; că n-are rost să stai în stres în următoarele 70 de zile. Şuncă are... 1.700 de grame, faţă de media de 1.300... şi 42 de centimetri. Faţă de 38. Ano, după cum îţi spuneam: statistica mea nu m-a minţit niciodată. Toate mămicile care mi-au adus prăjituri cu ciocolată au făcut băieţi.

Băiat! Era băiat! Medicul se întoarse spre Florentina:

- O să ai un frăţior.

- Ce bine!

Prinţesa aplauda, că era fericită; el privea chipul de pe ecran şi-şi impunea să nu-şi amintească celălalt moment... Celelalte momente...

Ana-Maria

Ştefan se gândea la Ramon. Şi nu voia să se gândească la el. Că situaţiile nu se comparau, el era precaut din fire, era şi extrem de superstiţios, iar asta nu-i făcea nici lui bine. De-asta se încrunta la ecran - că încerca să alunge gândurile...

- Atenţie mare ce vorbiţi pe lângă el, în perioada asta. Creierul creşte cu o viteză considerabilă - să nu aveţi surprize, să vă pârască la bunici sau amici!

Medicul măsura băiatul şi "spunea prostii"; ea râdea. Ştefan zâmbea doar... Ce naiba era cu el?

- Toţi bebeluşii reacţionează la sunete, la vârsta asta. Pune-i muzică, spune-i poveşti, cântă-i cântecele... Tot repertoriul!

- Daa, ştiu! Am observat că nu-i place Vivaldi.

- Serios? Da' ce-i place?

- O să râdeţi; dar am senzaţia că e fan Depeche Mode.

- Oo, n-are gusturi proaste! Mai ales că e băiat! Prinţesa cu rochiţele, el cu geaca de motociclist...

Acum râdea şi Ştefan...

- Tot acum, învaţă să-şi focalizeze privirea. Şi se va angaja, cât de curând.

Aha! Bun! După ce se angaja, va putea şi ea să respire un pic mai bine! Diamant întrebă:

- Cum adică, se angajează?

- Se întoarce cu capul în jos.

Diamant nu mai era muştruluit; Ştefan era prea preocupat de gândul ăla cu Ramon. Îi venea să-i zică vreo două - dar momentan se abţinea. Şi aştepta răbdătoare plecarea spre casă.

- Cu siguranţă, la cât e de mare, simte şi el contracţiile Braxton-Hicks.

Diamant "o comise" din nou:

- Ana are deja contracţii?

- Da, dar sunt contracţii false.

Ştefan nu spunea absolut nimic...

- Uitaţi-vă ce face! Uite, Florentina! Ce face frăţiorul tău în burtă la mami?

Prinţesa răspunse prompt:

- Cască... Fleacă ochişolu'... S-a tezit din somn! Bună dimineaţa, bebeluşule!... Acuma lâde... Nenea Paul, da' de ce lâde bebeluşu'?

- Păi te-a auzit când i-ai spus bună dimineaţa şi se bucură că ai venit să-l vezi şi tu!

- Nenea Paul, da' ce e ţeava aia de lângă el?

Bufni în râs. Şi Diamant râdea în hohote, şi medicul... Mai puţin Ştefan; care doar zâmbea, cu ochii la ecran...

Simţea că îi vine să plângă; ştia că, dacă plânge, ecograful ăla se defecta iremediabil... Diamant interveni, în romanes, pe un ton calm de parcă ar fi spus lucruri laudative la adresa imaginii de pe ecran:

- Dacă nu începi să-ţi revii, îţi pun fata-n braţe şi mă car. Şi te spun lu' taică-tu, că-ţi faci nevasta să plângă.

Uau! Ochii verzi se întoarseră imediat spre ea! Ce-i drept, avea ceva lacrimi în ochi - dar nu plângea! Era "acoperită"! Soţul ei o lămuri, în romanes:

- Mi-e frică că Dumnezeu mi-l va da pe el şi mi te va lua pe tine, în Paris.

Oof, Doamne! Se grăbi să răspundă:

- Se spune că de ce ţi-e frică, nu scapi. Te rog eu mult să nu-ţi mai fie frică. De nimic.

Ştefan aprobă cu capul, privind-o lung... Ochii verzi străluciră scurt - iar soţul ei trecu la limba română:

- E băiat!

Aprobă şi ea, fericită că e băiat, e bine iar soţul ei îşi revenise... Florentina decise să nu mai întrebe - să ordone direct:

- Nenea Paul, mută ţeava aia, că se loveşte bebeluşu'!

Soţul ei bufni şi el în râs. Şi-acum decise că se poate întoarce şi ea spre ecran...

- Aia nu e o ţeavă. Este buricul.

- Ba nu! Uite, ăla e bulicu'!

Degeţelul arăta spre burta ei...

- Da, da' buricul intră pe dinăuntru, pe lângă burtă!

Se grăbi s-o lămurească ea:

- Ai uitat că am venit la domnul doctor şi mi-a pus o pastiluţă în buric? A pus-o tocmai în capătul celălalt, unde e bebeluşul acum!

- Aa... Şi mami ale bulicu' aşa de male?

Medicul o salvă de la alte explicaţii rupte parcă din Scufiţa roşie:

- Nuu, s-a făcut aşa cât e bebeluşul înăuntru. Cum îl scot, cum se face mic. Mămico, te-ai apucat de aerobic?

- Da.

- Şi e mai bine?

- Da.

- Bun. O să te simţi tot mai greoaie - dar să continui să faci mişcare. Înot, dans, plimbări... Mai ales că, după ce se angajează, o să respiri mai uşor.

- Abia aştept!

- Ştiu. Iar dacă te doare spatele, odihneşte-te cu picioarele ridicate. De-acum încolo, nevoile lui alimentare sunt tot mai mari. Asta nu înseamnă însă că te-ndopi. Proteine, vitamina C, acid folic, fier, calciu... Să aibă oase puternice, când o cădea cu motorul!

Lucrurile reveniseră pe făgaşul firesc - Ştefan râdea cu lacrimi. Şi medicul începu să râdă - semn că se îngrijorase cât se gândise soţul ei la prostii, dar acum îi trecuse:

- Să mănânci bine deci.
- Da.
- Bun; acum pândim poze frumoase şi discutăm despre luna decembrie. Eu am reuşit să-mi creez o fereastră, între 15 decembrie şi 10 ianuarie. 15 decembrie e sigur, că nici una dintre gravidele mele n-are şanse să nască după data asta. Sperasem ca maşinăria asta să-mi spună o dată aproximativă; ca să pot să rezerv locul în avion.

Ştefan anunţă scurt:

- De transport şi cazare mă ocup eu.
- ... Cum vrei! În orice caz - cândva în săptămâna 38, pe 15 decembrie de exemplu, mutaţi-vă în Paris. Că e drum lung de la Cannes până acolo, mai ales când încep contracţiile.
- Bineînţeles.
- Noi cât facem cu avionul?
- Maximum patru ore.
- Plus încă vreo trei, că nu sunt curse din sfert în sfert de oră...
- Din clipa în care Ana mă sună, vor trece fix patru ore până veţi păşi în spitalul din Paris.
- ... Bine. Cum ştii tu! Profesorul ăla universitar e pregătit?
- Da. Dar o să-l mai sun, din când în când - să nu uite. Că-i om bătrân...

Medicul începu să râdă:

- Bine. Deci am cam stabilit, nu?

Aprobă cu capul şi se grăbi să-şi rostească întrebarea:

- Aveţi cameră web?
- Da.
- Atunci o să vă deranjez pe Messenger...
- Deranjează-mă întâi cu un telefon. Că, după cum vezi, dacă erai pe Messenger acum, te plictiseai rău...

Evident! Râdea şi aproba... Şi gata. Primi cutia cu şerveţele.

- În principiu, dacă nu mai aveţi răbdare, puteţi să faceţi câte-o ecografie la două săptămâni. Că iese el de-acolo - şi v-arată el censeamnă stres!
- Dar ne recomandaţi una singură.
- Nu vă mai recomand nimic.

Poftim? Şi Ştefan era mirat...

- Nici ecografii, nici mişcare, nici calm, nici cărticele şi forumuri, nimic! Că tu rămâi fără cuvinte, ea dă să plângă pe-aici şi-mi dau seama că vi s-au întâmplat cam prea multe lucruri rele. Amândurora. Nu vă mai recomand nimic: faceţi un mic dezmăţ! Maximul este o ecografie la două săptămâni - ca să nu iasă un motociclist stresat. În rest, bucuraţi-vă din plin de ultimele zile în care staţi împreună iar el nu urlă - că de Revelion o să aveţi treabă. Florentina, ce zici? Cum ţi se pare frăţiorul tău?

Şi-i întinse ecografiile. Prinţesa le privi lung... şi concluzionă, serioasă:

- E flumos. Aşa ca tati.

Aoleu! Ştefan îşi acoperi faţa cu palmele, roşind ca la balamuc; medicul porni spre uşă, râzând în hohote:

- S-o aduceţi cu voi şi în Paris!

Se grăbi să se ridice; Diamant pornise spre uşă, cu Florentina. Ştefan porni spre doctor, care ridică un deget "ameninţător"... Iar soţul ei întinse mâna:

- Vă mulţumim.
- E plăcerea mea. Voi doi sunteţi apogeul carierei mele - şi presimt că n-o să vă opriţi în decembrie.

Zâmbi cu subînţeles:

- Nu-mi stricaţi surpriza...
- Bine, nu ţi-o stric. Hai, duceţi prinţesa la culcare.

Ieşiră; Ştefan închise corect uşa... şi-i făcu semn lui Diamant să se prezinte "la ordin". Tot prin semne, îl făcu să-şi scoată sacoul...

Aoleu, îi venea să râdă! Că-i dădea plicul şi-l instruia, prin semne, să intre în cabinet cu pistoalele la vedere şi să-l determine pe medic să ia mia aia de euro! Şi-acum soţul ei o luă pe Florentina în braţe şi pe ea de mână şi porni grăbit spre capătul coridorului. Îl urma, pentru că medicul putea ieşi să le zică vreo două...

Dar medicul Paul Petrescu nu ieşi din cabinet. În schimb, îl auzi-ră bufnind în hohote sănătoase de râs...

Gata; ajunseseră la scări. Coborau mult mai încet acum, că ea avea ditamai burta care-i obtura vederea. Diamant îi ajunse din urmă şi râse:

- A spus că eşti prea şmecher pentru secolul ăsta. Şi că n-am faţă de bau-bau, iar asta e un avantaj pentru mine - că mă pot apropia fără ca victima să suspecteze ceva...
- Păi să ştii tu că are dreptate! Ia: ţine fata şi ia-o înainte. Şi zi-i lu' Grasu să-l găsesc jucând.
- ... Jucând ce?
- La prima ecografie, ai jucat tu; azi joacă el. Ştia asta de-atunci; deci n-are nici o scuză. Dacă nu joacă de bunăvoie, îl fac eu să joace! Aşa să-i spui! Hai!

Şi gata: Diamant cobora cu Florentina. Ştefan privea lung după el - şi putea jura că-i venea să-i zică vreo două, că se mişca prea încet...

Ştefan

Gata! Se întoarse, prinse capul Anei în palme şi şopti, în romanes:

- Fă, e băiat!
- E coroana
- E băiatu' meu, fă! Şi e mare şi frumos şi sănătos! Fă, să ai grijă de tine!
- Stai liniştit, că
- Eu atâta-ţi spun! Să nu păţeşti ceva, Ano! Să nu păţeşti tu ceva... Că dacă tu păţeşti ceva, nici nu vreau să-l văd!

Şi-acum o oprise; şi-o şi speriase un pic. Că era serios, o electrocuta, iar cuvintele astea sigur îi vor rămâne Anei bine întipărite în minte:

- Dacă nu-l ia mama, sau Diamant, eu nu-l iau din spital! Că dacă n-ar fi fost el, tu n-ai fi păţit nimic! Dacă el mi te ia pe tine, prafu' şi pulberea or să se-aleagă de el!

Degetele subţiri îi acoperiră gura; Ana clătină încet capul:

- Spui lucruri care mă sperie...
- Spun ceea ce se va întâmpla. Dacă tu păţeşti ceva din cauza lui, eu mă întorc cu spatele la el şi plec. Şi-l las acolo.
- Te rog, nu spune asta!
- Ano! Tu eşti viaţa mea! Nu el, nu mama, nu conturile - tu!
- Încetează, că-mi vine să plâng!

Îl mârâise printre dinţi...

Se grăbi să o sărute. Şi s-o strângă în braţe. Că, dacă Ana va păţi ceva la spital, se va întâmpla tocmai pentru că voise el un bebeluş. Iar ajungea cu gândul la aşezarea lui pe poziţia unu, pe lista Anei! Şi iar constata că era ridicat şi pus deasupra ei - că ea îl iubea, şi voia să-l vadă fericit, şi pentru asta era capabilă de orice...

Gata! Că nu voia s-o vadă plângând azi! O prinse de mână şi coborâră scările. Şi ieşi din maternitate.

Tresări la propriu când auzi bubuiala, şi-o smuci pe Ana în spatele lui!

... Ia uite...

Ana-Maria

Aoleu! Ce dracu fusese zgomotul ăla? Se pomeni ascunsă după geaca neagră... şi auzi şi melodia lui MC Hammer. Acum fu trasă înapoi, iar soţul ei începu să râdă:

- Nu credeam că o să-l văd vreodată pe Grasu jucând...

Ia! Grasu joacă? Unde e Grasu?

... Rămăsese cu gura căscată. Grasu, care-o legase cu scoci la un moment dat, exersase mult coregrafia în oglindă. Şi-acum îşi trăsese un tricou lălâi peste geacă şi dansa hit-ul *U Can't Touch This* exact ca MC Hammer...

Şi dansa de minune! Era "rupt" din videoclip! Uriaşul de peste doi metri, ras în cap şi specialist în tăiat gâturi, era extrem de mobil la "gabaritul" lui! Şi zâmbea, în timp ce ţopăia de mama focului... Şi uite că-i ieşea şi pasul ăla, stânga-dreapta! Începu să râdă:

- Ştefane, ce-a păţit Grasu nostru?

- Nimic; joacă. Diamant a jucat în vară, Grasu joacă acum.

Aha! Se grăbi să-l pună pe gânduri:

- Şi-n decembrie cine mai joacă?

- Isamu, la Paris.

Aoleu, avea dreptate! Râdea... Şi-o trăgea spre marele dansator, care se opri până la urmă... şi-şi strânse şeful în braţe. Şi apoi şi şefa.

Şi gata: porniseră spre casă.

Ştefan

Acum conducea Grasu'. Acum ştia că, sub palmele lui, era băiatul lui...

Uite de-asta nu voise să ştie, până acum! Că era agitat şi îngrijorat, dar îi venea şi să râdă, şi să joace, şi să împuşte luna, şi s-o ducă la maternitate să nască acum... Încerca să se potolească, să se calmeze, dar nu putea. Că ar fi vrut să cumpere un ecograf şi s-o ţină "conectată" la el non-stop!

Aoleu, mama lui! S-o sune repede! De fapt, nu - îl suna pe tatăl lui! Selectă numărul... Şi i se răspunse relativ repede:

- Da, Ştefane.

- E băiat, tată! Ana face băiat!

- Bravo, mă! Felicitări!

- Şi e mare şi frumos! Şi Florentina spune că e frumos!

- Ei, păi dacă ea zice că e frumos, m-am liniştit: înseamnă că e într-adevăr frumos. Da' voi faceţi controlul noaptea?

- Da, că mergem la maternitate la ecograful 4D. Tată! O să am un băieţel!

- Da, mă! Îţi dai seama ce-ai îmbătrânit?

Râdea - şi-i venea să plângă în timp ce râde... Vocea mamei lui răcni în telefon:

- Ce-a zis? Ce-a zis?

- Că e băiat, mămico. Ana îmi face un băieţel.

- Ştefane, să n-o chinui! Să n-o baţi la cap! Las-o, că am vorbit

- Stai liniştită.

- Am vorbit eu cu ea, când am fost la voi, şi îţi garantez eu că ştie ce-are de făcut şi fără să-i spui tu. Să n-o cicăleşti! Şi mai ales să n-o forţezi să facă ce nu vrea să facă!

- Nu, mămico.

- Aşa. Duceţi-vă acasă şi culcaţi-vă, că-i aproape cinci dimineaţa!

- Da, mămico.

- Pa.

- Pa.

Lăsă telefonul pe banchetă, dar se grăbi să-l ia iar. Şi să-l selecteze pe Isamu.

- ... Da.

- E băiat.

- Bravo! Da' te-ai gândit s-o controleze şi de pietre la rinichi? La câtă sare i-ai pus sub nas...

- Băi, e băiat!

- Ştiu. Ştiam - că mi-a spus ea. Calmează-te şi menţine-ţi calmul. Că e păcat s-o agiţi acum, după ce-ai lăsat-o în pace şapte luni.

Isamu avea dreptate... OK! Să-şi recapete calmul atunci!

- Stai liniştit.

- Bun. Când te întorci, te aştept cu o sticlă de whisky. Şi o poveste despre cum nasc mamele de băieţi.

Începu să râdă:

- Bine. În rest, toate-s bine?

- Foarte bine. Treaba merge înainte.

- OK. Vorbim.

- Vorbim.

Să-l mai sune pe senior?... Ce folos! Că seniorul ştia deja că e băiat! Seniorul aflase primul! Oare aflase tot de la Ana?

Ieşiseră din Bucureşti. O trase uşor spre el:

- Stai la mine-n braţe.

Ana se aşeza...

- Stai bine? E comod?

- Da.

O cuprinse uşor cu braţele şi puse mâna în stânga ei - acolo unde i se păruse lui că insistase doctorul, atunci când voise să facă portretele alea artistice...

Ana-Maria

Ştefan era teribil! Acum, că aflase că era băiat, parcă o luase razna! Parcă nu se mai putea controla! Toţi îi spuseseră s-o lase uşor, iar el spusese "Bine" şi "Sigur" şi nici nu se căznise să încerce! O urcase scările vilei pe braţe, ordonându-i lui Diamant în romanes să se ocupe de prinţesă şi să aştepte. Şi-acum îşi săruta băiatul... şi zâmbea slab:

- Mergem azi la munte?

- ... La munte?

- Da; în excursie. Vreau să mergem în vârful muntelui. Că acolo pot să urlu fără să-mi facă miliţienii dosar.

- OK; mergem.

- Iar asta înseamnă că tu treci la nani, iar eu fac o escală jos, să le dau ordinele, şi te urmez în curând.

- Bine. Înainte de toate însă, stai puţin.

Trase plicul de sub pat şi i-l întinse:

- Grasu era ferm convins că n-ar fi reuşit să ţi-l dea el. Că Diamant e mereu lângă tine, iar noi stăm puţin în România.

Soţul ei oftă greu:

- Ce-i acolo?

- Fotografii.

- ... Deci nu s-a lăsat.

- Ba s-a reapucat. După ce-a învăţat câte ceva din propriile greşeli. Acum e un pic mai bine; şi-am complotat cu Grasu azi...

Ştefan luă plicul:

- Nu mai complota; nu despre Diamant. Văr-miu are probleme cu "cutiuţa", dacă n-ai observat...

- N-o să afle niciodată. Dacă Grasu îşi joacă bine rolul, Diamant n-o să ştie niciodată că a fost un rol.

Soţul ei privea fotografiile... Se grăbi să-l lămurească:

- Puştoaica dă bacu' la iarnă. El a angajat-o animatoare. Iar eu am complotat cu Grasu o ieşire "ca între băieţi", stropită bine cu whisky, şi-un *speech* menit să-l convingă să-i închirieze un penthouse şi s-o ţină în el.

Pozele dispărură înapoi în plic:

- O să vorbesc şi eu cu Grasu, când o să fiu sigur că Diamant nu-i prin preajmă.

Plicul sfârşi în geanta laptopului iar soţul ei o sărută:

- Nu mă aştepta. Dacă ţi-e somn, închide ochii şi culcă-te. Promit că mai mult de cinci minute nu întârzii...

OK! Lăsă capul pe pernă... Mm, i se închideau ochii...

Ştefan

Coborî treptele şi anunţă scurt:

- Diamante, tu moţăi pe canapeaua prinţesei. Când se trezeşte, mâncaţi, luaţi 40 de pizza şi vă duceţi în vizită în şatră. Grasule, tu faci rost de-un Jeep zdravăn şi moţăi aici; că mergi cu mine şi Ana la munte, în excursie.

Nici un comentariu; bun! Se răsuci pe-un călcâi şi urcă în dormitor. Şi se grăbi să se lungească lângă soţia şi băieţelul lui...

Ana-Maria

Ziua era superbă. Muntele părea peticit de-un chinez incapabil să priceapă principiile croitoriei; printre brazii verzi, natura "aruncase" câte-un copac violent roşcat...

Abia aştepta să ajungă odată! Soarele dogorea prin geamul maşinii! Ştia că vântul abia adia, deşi erau aproape de vârf...

Habar n-avea unde erau! Ce munte era ăsta? Ştefan n-o să-i spună, Grasu nici atât... În jurul lor era pustiu...

- Opreşte aici.

Grasu se conformă. Soţul ei coborî; se grăbi să-l urmeze şi se întinse lung, cu poftă... Ştefan îi luă telefonul şi-l aruncă pe scaunul din dreapta; tot acolo sfârşi şi telefonul lui. Fu luată de mână şi trasă uşor spre vârful vârfului muntelui...

Era incredibil! Nu-şi imaginase că de acolo, de sus, priveliştea putea fi atât de frumoasă! Soţul ei întindea pătura pe iarbă; ea îşi scotea jacheta, că deja îi era cald... Fu ajutată să se aşeze. Se grăbi să ridice bluza şi să-l lase şi pe prinţ să se bucure de soare...

Stăteau amândoi cu faţa spre soare...

Brusc, Ştefan se întoarse şi-o prinse uşor de umeri:

- Ştii că dorinţele tale sunt lege pentru mine.

Aprobă scurt: ştia, observase că "nu-i scăpase nici una"!

- O singură dorinţă nu ţi-am împlinit până acum.

I-auzi! Cum, "scăpase" una? Care, oare? Că ea nu-şi amintea să fie ceva ce să-şi dorească şi să nu fi obţinut deja!

- Pentru că nu a venit timpul ei. Dar trebuie să ştii că nu am uitat-o. O am ascunsă bine în minte, ştiută numai de mine...

Păi chiar că era ştiută numai de el! Că ea nu-şi amintea nici o dorinţă de-a ei rămasă fără rezolvare!

- Am venit până aici ca să-ţi spun ce rezolvare am găsit la ea. Şi-am să te rog să te gândeşti şi tu la rezolvarea asta; să ne sfătuim şi să luăm împreună o decizie. Pe care s-o ţii tu minte; şi pe care să mi-o aminteşti, atunci când o să simţi că e cazul să o punem în practică.

- OK.

Ochii verzi o priveau lung, foarte serioşi...

Ştefan

Acum era acum! Planul ăla nu era nici pe departe un plan! Era cel mult o discuţie teoretică! Dar trebuiau să-l pună amândoi la punct, ca să iasă un plan perfect. Şi să le reuşească.

O privea lung... că femeie mai frumoasă ca Ana nu exista pe planeta Pământ... Şopti, urmărindu-i cu atenţie mimica:

- ... Atunci când băieţelul nostru va fi îndeajuns de mare şi de puternic, iar eu voi fi pregătit toate cele necesare, părinţii tăi vor afla că ai murit.

Abia acum îşi amintise şi ea că îl rugase, la un moment dat, să îi anunţe părinţii că ea murise! Nu-i nimic; nu se supăra. Continuă:

- Vor afla că ne-am prăbuşit, toţi patru, cu un avion particular în mijlocul oceanului. Şi-atunci ei, mama şi tata, Diamant şi Grasu şi Isamu, şi neamul Manolache, toţi ne vor plânge cu lacrimi amare... Şi ne vor uita.

Soţia lui începuse să înţeleagă ce încerca el să-i povestească; văzuse, probabil, destule producţii hollywoodiene ca să-şi imagineze partea de organizare...

- Iar noi vom ateriza în deşert, unde nişte indivizi vor prelua avionul şi ne vor preda actele. Şi ne vom stabili într-un orăşel american mic, unde ne vom deschide o afacere cu cozonaci.

Chipul soţiei lui se destinse instantaneu. Chipul Anei înflorise...

- O singură condiţie pun.

Şi-acum era rău - că o ţinea în suspans. Dar voia s-o privească, să şi-o întipărească bine în minte... Să o aibă mereu cu el... orice-ar fi...

Ana-Maria

"Haai, Ştefane, nu mă mai fierbe!" De ce tăcea? Ochii verzi o studiau de parcă încercau s-o memoreze, pentru ca mâinile s-o sculpteze din memorie mai târziu!

- ... Tu o să te tunzi bros - pot suporta asta. Dar n-aş putea suporta să te văd zâmbind în fiecare dimineaţă, când o să-mi pun peruca. Că degeaba m-aş trage de păr - tot un centimetru pe lună ar creşte...

Yes! Ştefan găsise soluţia ideală pentru a se retrage fără să ajungă locotenentul lui Jun! Or să "moară" în acte şi-or să se mute-n State, unde vor face mulţi-mulţi cozonaci...

Se repezi şi-l prinse de gât. Şi-l sărută, râzând, mirată că soţul ei chiar voia să se umple iar de făină...

Ochii verzi erau veseli; dar deveneau tot mai serioşi... Şi râsul ei se stingea, transformându-se în zâmbet... Ochii verzi o radiografiară, în romanes:

- Frumoasă eşti, femeie! Frumoasă ca stelele de pe cer! Dar nu eşti rece ca ele; eşti ca un răsărit timid, care mă mângâie şi mă alină şi-mi dă putere să mă ridic şi să fac ceea ce e bine... Eşti ca arşiţa amiezii, care mă aprinde şi mă ridică şi mă-ndrumă pe drumul bun şi-mi îndrumă mintea şi sabia. Şi-apoi mă toropeşti şi mă ascunzi până trece urgia... Şi mă răcoreşti, mă linişteşti, mă ajuţi să-mi găsesc calmul şi zâmbetul... Şi mă faci să ard ca focul de şatră în braţele tale... Şi mă faci să îngheţ, înfiorat, atunci când sunt pe cale să greşesc... Eşti cerul meu. Eşti viaţa mea. Fără tine, aş orbecăi prin întuneric... Dacă tu n-ai fi, eu n-aş putea să fiu...

Ştefan

Şi-acum, că reuşise în sfârşit să-i spună ce de o iubea atât de mult, ridică mâna şi opri deschiderea buzelor. Nu voia un răspuns; nu spusese acele cuvinte ca s-o facă pe Ana să-i spună şi ea ce simţea în suflet pentru el. Le spusese pentru că simţise nevoia să le spună. Şi-acum simţea nevoia să o roage să se gândească bine la planul lui... şi să nu spună nimic. Să nu mai spună nimic. Să stea pe pătură, în cel mai înalt loc din România, şi să lase soarele să-i vadă, să-i mângâie şi să le dea şi lor din puterea lui.

Ana-Maria

Ah! De ce n-o lăsa să-i răspundă? Că ea voia să-i spună părerea ei! Din punctul ei de vedere, ea putea fi şi soţie de interlop periculos, şi soţie de patron de fabrică de cozonaci. Decizia era a lui - că el "rămânea fără obiectul muncii" dacă se retrăgea! Dar o oprise...

Oricum, el va organiza totul! Ea nu ştia nici măcar pe cine să sune acum, dacă un fulger trăsnea primul copac din dreapta! Numai că soţul ei o rugase să nu spună nimic... O rugase să se gândească în linişte, pe îndelete, la planul lui... O asigurase, de fapt, că acel plan nu era urgent - dar cascadoria aia cu avionul şi oceanul şi toate celelalte trebuia să iasă perfectă...

Îl trase uşor spre spate şi-l întinse pe pătură. Şi se întinse şi ea. Soarele dogorea...

Teama

17 noiembrie 2006 - vineri

Ştefan

O privea lung. Era superbă. Era obosită. Soţia lui respira greu, că obosise serios...

Încerca să pară dezinvolt. Încerca să-şi pună pe chip masca de calm şi să pară că nu se gândeşte la băiat, nu se gândeşte la ea, nu se întreabă de ce gleznele şi încheieturile mâinilor ei i se păreau un pic umflate, sau de ce soţia lui respira destul de greu... Încerca să pară că nu calculează deja momentul optim pentru mutarea în apartamentul din Paris... Că nu numără fiecare zi, fiecare oră... Da: cele două sarcini nu sufereau comparaţie. Dar nu putea să nu le compare totuşi; nu putea să nu se gândească...

Era speriat. Numărase, aseară, 34 de săptămâni. Ramon se născuse la 33 - şi fusese prea plăpând ca să reziste. Când îşi amintea asta, simţea un gol în stomac. Iar când îşi amintea chipul bebeluşului care se mişca uşor chiar acum sub palmele lui, golul se ridica ferm spre coşul pieptului, unde apăsa inima şi-i provoca o durere surdă...

Se ridică într-un cot şi-o privi lung... Măiculiţă, ce-o mai obosise! Dar adevărul era că nu fusese mai... "bulibaşă" decât în alte zile. Îi era ei greu să respire, că băiatul era mare şi nu-i lăsa plămânii să se extindă bine... Îşi sărută soţia pe frunte şi oftă greu:

- Am un gol în stomac.
- ... Iar ţi-e frică?
- Sunt îngândurat. Şi temător. Îmi vine să mă duc să-l iau pe Petrescu pe sus...

Ana-Maria

Ştefan număra zilele. Şi orele. Şi minutele. Şi cum ei nu i se întâmpla nimic, nici rău dar nici bine, îl năpădiseră gândurile. În plus, cu siguranţă îi era dor de băiatul lui! Trecuse o lună de la ultima ecografie! Aşa că zâmbi slab:

- Cum o fi afară; o fi frig?
- Nu pare foarte frig...

Se ridică încet, cu grijă, şi deschise uşile şifonierului:

- Hai să mergem la plimbare.
- Nu vrei să mergem la micul dejun?
- Nu mi-e foame. Ţie ţi-e foarte foame?
- Sincer? Nu.
- Atunci îţi propun să mergem la plimbare, iar în drum spre casă să ne oprim şi să ronţăim ceva în oraş.
- ... Bine. Nu eşti obosită?
- Te rog! M-am trezit acu' juma' de oră! Hai: te îmbraci?

Că deja nu mai avea răbdare! Cât e ceasul? Nouă jumate; s-ar putea să aibă noroc... Ridică bretelele salopetei, îşi luă telefonul şi ieşi:

- Te aştept jos.

Coborî scările şi se aşeză pe canapea. Şi începu să-i scrie un mesaj lui Isamu - că el o să-i ducă, şi voia ca ţinta plimbării să rămână surpriză...

Ştefan

Deci mergeau la... plimbare? Cu maşina? Era ceva putred în Cannes... Ana deschise portiera:

- De fapt, mergem întâi să mâncăm; după aia ne plimbăm. Bine?
- Bine.

Şi nici nu se aşeză bine, că motorul porni... Da' unde se grăbeau aşa? Şi mai ales, de ce? Întoarse capul spre ea, dar aruncă o ocheadă spre ochii din oglinda retrovizoare:

- Iubire mică, ce-ai complotat tu cu Isamu?

Ana se întoarse spre el, privindu-l cu ochi zâmbitori ca o zi superbă de primăvară:

- O ecografie, la spitalul din Cannes.

Nu mai putea să respire. Soţia lui voia să facă o ecografie... Îi strânse uşor mâna:

- ... Nu te simţi bine?
- Ba mă simt perfect! Da' mi-e dor de el... Şi vreau să-l revăd.
- ... Sigur?
- Foarte sigur. Mi-e dor de Şuncă!
- Deci te simţi bine.
- Extrem de bine. Dacă ar coborî un pic mai jos, chiar aş putea respira normal!

Azi, după ce făceau ecografia, trebuia să-l sune şi pe medicul Petrescu, şi pe profesor. Să le trimită noul filmuleţ şi să le ceară părerea. Oare Ana chiar se simţea atât de bine cum susţinea? Zâmbea; era veselă şi plină de energie. Dar asta era adrenalina provocată de gândul revederii băiatului...

... Oare începuseră contracţiile? Şi nu voia să-i spună şi lui, ca să nu-l vadă "explodând"?

... Era ca un arc, pregătit să sară...

... Gata; ajunseseră la spital. Dar asta era concluzia lui - Isamu trebuia să intre pe poartă, să caute loc de parcare, ei trebuiau să se apropie fizic de scările clădirii... Şi-abia după aia ajunseseră la spital! O să-şi piardă minţile, până în decembrie! O s-o ia razna rău de tot!

Mercedesul opri în faţa scărilor. Coborî şi-şi ajută soţia să coboare... Şi urcară încet, împreună, scările.

De cum o văzu, una dintre asistente alergă spre ea:

- Nu vă simţiţi bine? Aveţi contracţii?

Ana începu să râdă:

- Mă simt foarte bine; am venit doar pentru o ecografie. Că mi-e dor de el...

Ochii priviră lung căsuţa băiatului lui, iar asistenta zâmbi cu neîncredere:

- Câte săptămâni?
- 34.
- ... Pare mai avansată.
- I se spune Şuncă.

O făcuse să râdă; acum erau conduşi nu spre registratură, ci direct spre holul spitalului. Ceea ce însemna că "trişau", aşa că n-aveau nevoie de programare...

Asistenta deschise uşa şi-l rugă pe medic să facă o ecografie unei gravide nerăbdătoare. Şi apoi îi pofti să intre. Iar el tocmai realiză că avea o mare problemă...

Dacă medicul ăsta spunea că ceva nu e în regulă, el unul murea! Se arunca cu capul de pereţi până-şi dădea ultima suflare! Acea ecografie nu fusese o decizie bună; dacă medicul era un ageamiu sau pusese degetele murdare pe lentilele ochelarilor, se termina rău...

Ei vorbeau de zor; Ana râdea, medicul zâmbea. El nu pricepea nimic - că nu-i asculta. Gândurile alea puseseră stăpânire pe el! Şi nu se putea dezmetici!

Ana se lungi pe pat; ecograful începu să vâjâie... Medicul o întreba tot felul de chestii, ea răspundea prompt iar el era incapabil să proceseze sunetele aşa că nu pricepea o iotă... Medicul se întoarse spre el şi spuse ceva. Cum? Să mai zică o dată...

- Luaţi loc. Doriţi un DVD, nu?

Aprobă şi se aşeză. Şi oftă greu, scurt - ce va fi, va fi!

Uite-l!

Ce frumuşel se făcuse!... Clipea încet, ca un înţelept care nu se supără foarte tare pentru nerăbdarea părinţilor... Parcă zâmbea...

- Ce băieţel frumos! Sunteţi înregistrată la un medic, nu?
- Da.
- Şi naşteţi aici, la noi?
- Nu; în Paris.

- ... 34 de săptămâni. Şi încă nu s-a întors. La începutul lui decembrie, ar fi bine să vă mutaţi mai aproape de sala de naşteri.

- Bineînţeles.

- ... Are 2.400 de grame... 45 de centimetri... E mai mare decât media. Aţi discutat cu medicul despre cezariană?

- Da. Dacă va fi cazul, el e pregătit. Şi eu sunt pregătită...

- E foarte important să vă monitorizeze, pentru că bebeluşul trebuie să se întoarcă. Dacă nu se întoarce, la dimensiunile lui, o să faceţi sigur cezariană.

Ia, că voia "să-i expedieze"! Se grăbi să-l roage:

- Vă rog, nu-l opriţi; mai lăsaţi-l puţin...

Medicul râdea şi aproba... şi "căuta de vorbă":

- Ştiţi semnele naşterii premature?

Ah! De ce toţi medicii de pe planetă îi aminteau de naşterea prematură?... Da' el de ce nu trecea odată peste nenorocirea aia? Cât mai bolea, cu gândul la Ramon? Ana turuia semnele naşterii premature - şi le ştia pe toate, că medicul aproba de zor...

Băieţelul lui era liniştit. Şi fericit - zâmbea şi râdea, şi-acum se ştergea "neaoş" la nas... Medicul se întoarse spre el:

- Ia puneţi mâna aici.

Unde? I se arăta un loc de pe burta Anei. Se grăbi să se ridice.

- Şi uitaţi-vă la ecran; să vedem dacă se-ntâmplă...

Întinse uşor degetul. Ana tresări, că din cauza burţii nu văzuse locul şi nu se aşteptase... Şi văzu pe ecran cum mânuţa lasă nasul şi împinge burta. Şi-şi simţi degetul împins uşor!

- Tocmai aţi bătut palma. Îmi place să "organizez" întâlniri de-astea...

Deci tocmai bătuseră palma... Păi or s-o tot bată de-acum încolo! Ana îi cam "zburătăci" gândurile:

- Eu nu m-aş muta chiar acum la Paris; că nicăieri nu-i mai bine ca acasă. Comunic cu medicul prin internet, îi duce soţul meu DVD-urile... Pot să vin la dvs, să monitorizaţi dvs întoarcerea bebeluşului?

- Sigur că da! Deşi nu cred că ne vom vedea de mai mult de două ori. Odată şi odată, tot va trebui să porniţi spre Paris!

- Evident!

- Şi n-ar fi tocmai bine să plecaţi în grabă, cu contracţii puternice.

- Evident...

Gata: ecografia se terminase. Îşi privea lung soţia şi-şi dădea seama că Ana-Maria era un înger...

- Deci ne revedem săptămâna viitoare.

- Cu siguranţă.

- Mergeţi la registratură, să vă programeze?

- Sigur.

O ajută să se ridice... şi-o sărută, grăbit, pe păr - că nu mai avea răbdare până afară!

Ana-Maria

"Ei, acum te-ai liniştit?" Sigur că se liniştise! Mai ales că "bătuseră palma"...

Acum, bebeluşul trebuia să se întoarcă. Atât mai era. Că naşterea nu va ridica probleme. Avea ea un presentiment...

Şi-acum mergeau la micul dejun, mult mai veseli şi mai liniştiţi. Că prinţul era foarte bine. Era fericit şi mulţumit. Iar ea avea poftă de... plăcintă cu brânză. Nu - pască!

Ştefan obţinuse programarea pentru săptămâna viitoare. Şi-acum o conducea spre uşă. Zâmbea, evitând să ridice privirea spre Mercedes... Portierele pocniră scurt.

- Cum e?

- Liniştit şi fericit. Şi mai mare decât media. Ai laptopul la tine?

- Da.

- Atunci, imediat cum ajungem la micul dejun, o să-ţi arăt cum a bătut palma cu taică-su.

Isamu începu să râdă:

- Ştii cât regret că nu ne-am cunoscut când era soţia mea gravidă?

- Crezi că pe vremea aia îţi puteam da idei?

- Nu; dar starea voastră de levitaţie e contagioasă...

Începu şi ea să râdă:

- Oare unde găsim noi pască în oraşul ăsta mare?

- Acasă, în jurul prânzului.

Ia uite, că Ştefan o suna pe Emilie şi-i dădea "temă de lucru"! Soţul ei "levita" serios... Şi-acum îi spunea bucătăresei să se aşeze la calculator şi să facă rost de reţetă... Îi făcu semn să-i dea telefonul, iar el se conformă imediat.

- Emilie, uite cum facem. Pui într-un castron brânză sărată şi brânză de vaci, jumi-juma. Pui zahăr din belşug, un pic de zahăr vanilat, puţină esenţă de rom şi multe stafide. Şi amesteci bine. Cu chestia asta, ungi nişte clătite. Multe-multe...

Bucătăreasa râdea:

- Mult mai simplu! Mulţumesc!

- Eu îţi mulţumesc anticipat!

- În 15 minute, prima clătită este gata.

- Voi fi punctuală.

Şi gata; îi anunţă pe amândoi:

- Un sfert de oră. Că umplutura contează, nu învelişul...

Drept pentru care Isamu trase pe dreapta şi scoase laptopul. Că voia să vadă cum se bătea palma în săptămâna 34. Doamne, ce era cu ei? Chiar toţi oamenii din jurul ei erau gravizi?

Coroana şi salba

14 decembrie 2006 - joi

Ştefan

Era atent la punctul roşu - era pe cale să se întâlnească cu cel verde. Acolo, punctul galben îşi schimba traseul. Exact cum plănuise cu Isamu. Era foarte atent - şi se uita şi la ceas...

Tresări, speriat de zgomotul puternic, şi smulse telefonul de pe birou! Şi înjură neaoş. Isamu bombăni sec:

- Seniorul?
- Exact.

Apăsă butonul, încruntându-se serios:

- Da.
- Ai treabă?
- Nu prea. Te ascult.
- Poţi să vii încoace?
- ... E musai?
- Ar cam fi. Aveai planuri pentru următoarele trei zile?
- Mâine dimineaţă trebuia să pornesc cu Ana spre Paris.

Tăcere...

- Că mergem cu maşina, şi-mi ia cam o zi.
- ... Eu zic s-o trimiţi cu Isamu şi să vii încoace.

Aoleu! Păi era ceva serios!

- Dă-mi detalii.
- Avem treabă cu nişte băieţi. Că vine integrarea, şi trebuie să rezolvăm unele lucruri...

Aha! Da, era logic. Şi el se întrebase când vor discuta despre plimbarea "doar cu buletinul" - şi nu numai!

- În plus, am vorbit cu superiorii despre planurile lui Diamant. Şi vor să discute cu tine.

Oo, perfect! Asta însemna că "se aprobase" deja!

- Bine. În patru ore sunt acolo.
- Te aştept la Cernica mică.
- S-a făcut.

Închise şi se ridică:

- Pregăteşte-mi dosarul integrării, te rog. Şi sună la aeroport.
- OK. În caz că ai uitat - sunt un şofer acceptabil...

Îl privi lung, zâmbind amuzat:

- Eşti un şofer bun - că altfel vă urcam într-un tren. Dar nu-mi place că plec acum, când se apropie naşterea. Ştiu că o să fie îngrijorată, ca de obicei...
- Am eu grijă să nu-şi amintească foarte des unde eşti şi de ce. Iar în caz că intră în travaliu, chem elicopterul. Florentina merge cu noi?

Isamu îl cunoştea bine. Ştia că planul iniţial era făcut şi pus la punct în cel mai mic detaliu tocmai ca să fie schimbat în ultima clipă. Din motive de securitate, desigur! Aşa că negă:

- Nu. Florentina stă cuminte la Cannes, până ajungeţi voi la Paris. După care, date fiind circumstanţele, va veni cu Gilles şi Adina. Cu avionul.

Isamu aprobă. Se grăbi să iasă, în căutarea soţiei lui...

Ana-Maria

"Vegeta" în fotoliu, cu ochii la grădină şi căştile pe urechi. Era cald în casă; i se făcea somn, încet-încet... Se gândea că n-avea ea noroc de cezariană - aşa că va urla din toţi rărunchii prin spitalul ăla... Şi-o s-o doară iar rău-rău... că prinţul se întorsese prompt, şi-acum ea respira foarte bine în timp ce se gândea la urlete...

Îşi cam pierduse curajul, în ultimele două zile. La ultima ecografie, pe ecran apăruse ditamai Şuncă de trei kile opt sute şi 54 de centimetri; iar medicul îi vorbise din nou despre cezariană. Mai bine-ar fi tăcut! Că acum îi era frică; şi nu voia să-i fie frică. Voia să fie liniştită, să nu iasă un prinţ stresat...

Simţi mişcare în dreapta ei; soţul ei era trist... Zâmbi şi-şi scoase căştile:

- Seniorul te-a chemat la datorie.
- Da.
- Nu-i nimic - merg cu Isamu!
- Nu-mi surâde ideea să te las singură tocmai acum.
- Nu uita că fiecare pahar are două părţi: una plină şi una goală. În cazul ăsta, singurătatea mea e partea goală.
- Nu văd partea plină...
- Prezenţa ta în apropierea medicului Paul Petrescu e partea plină...

Îl făcuse să zâmbească! Bun! Se ridică, cu chiu-cu vai:

- Cum facem mâine? Urmăm planul iniţial?
- Nu. Vino şi tu sus.

Evident, îi oferea braţul! De două luni îi tot oferea braţul, de parcă era ghipsuită - nu gravidă! Dar nu se plângea; că-i făcea plăcere să se simtă iubită şi "cadorisită" cu toată atenţia lui! Urcau scările încetişor, de parcă ar fi fost ghipsuită - nu gravidă...

Intrară în birou, iar Ştefan o aşeză pe scaunul lui. Şi începu să tasteze, repede-repede...

- Avionul decolează într-o oră.
- OK. Vino încoace.

Ce căuta?... Ce căuta în imobiliare? Ce-i venise? N-avea apartamentul din Paris? Restrângea căutarea la zona din jurul spitalului... Hm; alesese o casă cu etaj, destul de mititică, dar cu o curte oarecum generoasă.

- O închiriezi pe-asta.

Isamu nu spunea nici "Da", nici "Nu". Degetul lui Ştefan arătă gardul înalt:

- Sună-l pe Jun şi spune-i că-l rog să-mi trimită 20 de automate, pentru gardul ăsta.

Cee? 20 de chinezi mici şi răi şi cu automatele atârnate de gât?

- Perfect. De-ai noştri câţi vrei?
- Zece - strict pentru paza din casă. Îi îndeşi în sufragerie, sub comanda lui Gilles şi paza strictă a automatelor. Iar Florentina şi Adina stau în una din camerele de la etaj. Stau, adică nu pleacă nicăieri.
- Perfect.
- Mă schimb şi plec. Ano... Ia hai cu mine!

Bine, mergea cu el! Da' ce era aşa panicat? Începu să râdă:

- Câţi ani ziceai că am?
- Destui ca să înţelegi prin ce trec eu acum. Sunt mai mic, aşa că am mai puţină minte şi sunt scuzat din start. Când ajungeţi acolo, intraţi în casă şi staţi în ea.
- Evident!
- Şi nu mă aştepta: cum încep contracţiile, du-te la spital! Şi sună-mă!
- Evident!
- Şi ai grijă de voi; bine?
- Bine.

Soţul ei îi prinse capul în palme... şi şopti:

- Ai mare grijă de tine. Că nu te-ai mutat de pe locul unu...

Se grăbi să-i răspundă:

- Şi tu, să fii atent pe-acolo. Că nici tu nu te-ai mutat de pe locul unu...

Primi o aprobare. Şi un sărut pe frunte. Şi-l văzu pornind grăbit spre şifonier. Nu era curioasă dacă îşi ia cizmele; presupunea că da, pentru că era prevăzător din fire... Şi erau, oricum, în decembrie!

Intră în baie - şi nu închise uşa. Se privea lung în oglindă...

Oare se repeta isprava cu piciorul? Avusese, la un moment dat, fotografii cu picioruşul Florentinei. Oare... Şansele erau mici-mici; dar o să-şi încerce norocul. Ridică puloverul... şi zâmbi:

- Vrei să baţi palma cu Şuncă?

Ştefan

Poftim? Nu fusese foarte atent, dar auzise "Şuncă". Aşa că alergă în baie. Soţia lui zâmbi, privindu-l prin oglindă:

- Uşurel, să nu-l sperii. Apleacă-te... Vezi?

Pentru Dumnezeu! Aia era palma! Băiatul se împingea în burta maică-sii - şi-i ieşise palma în afară!

- Pune mâna uşor, să nu-l sperii...

Şi dacă-l speria, când punea mâna?... Dar dacă retrăgea mâna?... Oare avea timp să scoată telefonul, să-i facă întâi o poză? Dacă pierdea tocmai momentul ăla, căznindu-se cu poza?

... Nu. La ce-i trebuia poză, când îl va avea în faţa ochilor o viaţă? Întinse mâna şi zâmbi:

- Bate palma, Şuncă!

Atinse uşor degeţelele... Mânuţa se retrase, preţ de-o clipă. Şi-apoi îi împinse degetele. Şi-apoi dispăru din nou. Aştepta... Nu; băiatul lui bătuse palma şi-acum revenise la treburile lui. Se ridică încet, râzând:

- Ştii că m-a împins?

- Ştiu; că pe mine m-a împuns după aia cu cotul.

Aoleu!

- Te doare?

- M-a cam durut - că Şuncă ăsta mănâncă bine, şi-i băiat...

Oof! O strânse uşor în braţe:

- Şi ce ţi-a mai arătat Şuncă, în ultimul timp?

- Nimic. Florentina mi-a arătat o talpă. O singură dată. Nu cred că Şuncă e mai deschis spre dialog...

O strângea în braţe, cu ochii închişi; avea în faţa ochilor imaginea palmei... Ana oftă greu:

- ... Tot ce-mi doresc, e să te văd cu Şuncă în braţe, atunci când mă aduc în rezervă. Să ai grijă de tine, Ştefane. Mare, mare grijă de tine!

- Voi avea grijă. Că ştii că îţi îndeplinesc întotdeauna dorinţele...

Ana îi fură un sărut şi îl împinse uşor spre uşă:

- Hai, fugi şi schimbă-te.

Bine. Dar ea unde pleca?... Da; după ce spusese acele cuvinte, Ana nu putea să-l vadă împingând cuţitul în cizmă. Deşi ştia că, de ceva vreme, nu mai scosese cuţitul de-acolo decât în dormitor, când îl pusese la loc...

Păi să se îmbrace şi să plece spre aeroport, nu? Iar pe drum, să-i sune pe toţi şi să le spună că bătuse palma cu Şuncă!

Ana-Maria

Gata; Ştefan plecase. În cizme, desigur - că era iarnă, iar el se ducea "cu afaceri" în ţara aia de nebuni... Isamu intră şi închise glasvandul. Şi se aşeză pe fotoliu:

- Am citit cu atenţie mail-ul seniorului. L-a chemat pentru diverse negocieri.

Aprobă cu capul.

- În primul rând, e problema integrării. Lucrurile se vor schimba după ce pică graniţele. Unele personaje-cheie vor dispare; poate vor apare altele. Lucrurile astea trebuiesc lămurite.

OK. Aprobă din nou.

- Iar graniţa de vest plus cea de sud sunt fix două zile de hălăduit cu BMW-ul...

Corect! Că la fiecare vamă o să se oprească măcar un sfert de oră... Două zile, ce mai!

- În al doilea rând, e planul lui Diamant. Şefii i-au spus seniorului să-l cheme la discuţii. Că dosarul pentru fonduri europene conţine cifre destul de mari! UE nu dă foarte uşor 3 milioane de euro pentru integrarea rromilor.

Poftim? Cât?

- Nu ţi-a spus Ştefan?

- Mi-a spus planul; dar cum în general nu sunt foarte interesată de cifre, a decis să le "cenzureze"...

- Pământul îl are deja antamat; dar trebuie să-l achite integral. Apoi, sunt treizeci de case în prima fază, aşezate la drumuri radiale. În intersecţia din centru face un parc generos. Plus atelier cât o fabricuţă, ca să ajungă pentru toţi, plus un cabinet medical, un cămin cultural - adică discotecă cu bar de zi... Primărie, magazin, canalizare, gaze, curent... Paza şi antena de satelit deja intră la mărunţişuri!

Asta aşa era! Zâmbi slab:

- Şi-i ajung şase milioane de euro?

- Da. Că "o drege" cu diverse comisioane şi obţine preţuri mici măcar la asfalt şi cărămidă.

Corect!

- Discuţia asta cu fondurile sigur va "mânca" o jumătate de zi. Plus patru ore drumul cu avionul...

- La ce oră plecăm mâine spre Paris?

- Când suntem gata. Şi să ştii că nu ţin musai să ajungem tot mâine! Ne vom opri din oră-n oră, să te dezmorţeşti. Iar dacă oboseşti, ne oprim la primul motel.

- OK.

- Împachetează încet şi cu calm, să nu uiţi ceva.

- Evident.

- Iar dacă uiţi ceva, nu te necăji: luăm de pe drum.

- Evident.

- Noi plecăm primii, cu maşina. Imediat cum ajungem, Florentina vine cu avionul, împreună cu Gilles şi Adina.

- OK.

- Acestea fiind spuse, am stabilit?

- Am stabilit.

Isamu se ridică şi întinse mâna; se ridică şi ea şi porni uşurel spre scări...

Păi să se ducă să-şi verifice bagajul! Cu Florentina nu mai putea să se joace, de când se făcuse cât un butoiaş... Şi după aia o să se culce. Şi-o să doarmă cât mai mult...

Ştefan

Grasu îl privea cu ochi atenţi. Diamant era pregătit să-i îndeplinească orice dorinţă, oricât de dificilă ar fi fost. El cobora scara avionului şi-şi simţea sprâncenele împreunate, din cauza încruntării... Se trânti pe bancheta din spate şi deschise laptopul. Diamant alerga spre Mercedes în timp ce Grasu pornea motorul...

- Cum se simte şefa?

- Bine, momentan.

- Câte săptămâni are?

- 38.

Tăcere...

- ... Azi am bătut palma cu Şuncă. A împins-o pe maică-sa până i-a ieşit pălmiţa în afară. Când am pus mâna peste palma lui, s-a retras; şi pe urmă s-a răzgândit şi-a împins tare.

- Super!

- Foarte! Gestul şi forţa mi-au amintit că poate să se nască oricând. Şi tocmai acum, eu trebuie să vin aici!

- Lasă, şefu', că nu se naşte aşa uşor! Dacă nu i-o lua 24 de ore, mare minune! Şi-n 24 de ore faci ocolu' pământului - şi tot ajungi!

Da, sigur! Lui îi era uşor să vorbească - că nu se referea la nevastă-sa şi la fi-su! Da' chiar! Grasu când divorţa, ca să se-nsoare şi să devină şi el tătic? Diamant îl depăşise demult - şi era mai mic!... În fine; asta era strict problema lui Grasu! Activă GPS-ul; Ana era în vilă... Oftă greu şi porni şi camerele. O căuta... Aha!

Îşi verifica bagajul. Deschisese ambele valize şi scotocea, se gândea... apoi scotocea iar... Scoase telefonul şi selectă numărul... Ah, ce zâmbet "prinsese"!

- Da, iubire.

- Iubire, am uitat ceva!

- Ce, iubire?

- Am uitat să te rog să nu te superi dacă trişez...

Soţia lui îi aruncă o privire scurtă şi începu să râdă:

- Nu putem trişa amândoi, nu?

- Nu prea...

Că despre videoconferinţă nu voia să-i vorbească acum, ci când va fi în spital. Şi numai în cazul în care el nu va reuşi să ajungă la timp. Se îndoia că nu va reuşi să ajungă; dar, deh - imprevizibilul există...

- Verifici bagajele?

- Aproximativ. Mă cam plictisesc...

- Păi bate-l pe Isamu la go! Îţi dai seama că o să te lase să câştigi, nu?

- Sunt sigură de asta! Ştefane... Eu nu mai am răbdare.

Soţia lui trecuse la romanes. Zâmbi slab:

- Nu mă face să iau medicul pe sus...

- Nu-l lua. Mai lasă-l niţel. Că, dacă n-am contracţii, o să se plictisească rău!

- Ba eu să ştii că ţi l-aş trimite la Paris. Că, dacă se plictiseşte, vizitează p'-acolo!

- Te rog să fii serios!

- Sunt extrem de serios. M-aş simţi mult mai bine dacă l-aş şti acolo, cu tine.

- ... Ştefane, mie de fapt mi-e dor de tine. Ai înţeles? Acum, în clipa asta, aş vegeta la tine-n braţe până m-or urca pe masa de naşteri! Că mi-e aşa de bine când mă ţii în braţe...

Ridică privirea spre Grasu - care-l privea deja, prin oglindă. I-ar fi spus să întoarcă... Oftă greu:

- ... Nu pot să vin.

- Ştiu. Tocmai de-aia, o să despachetez şi-o să mai împachetez o dată. Şi pe urmă mă duc să-l bat pe Isamu la go. Şi pe urmă mă culc, şi pe urmă mă scol şi plecăm în sfârşit spre Paris.

- O să vorbesc cu seniorul; poate amână unele lucruri pentru după Revelion.

- Nu vorbi. Nu amâna nimic. N-am nimic - şi nu s-a întâmplat absolut nimic. E doar starea asta ciudată prin care trec... Doamne, abia aştept să nasc! Am fost tare ciudată uneori, nu-i aşa?

- Nu pot să spun că a fost ceva îngrijorător...

Maşina opri în faţa casei. Oof...

- Te sun când termin cu ziua de azi; OK?

- OK. Iar dacă am contracţii, te sun eu pe tine.

- Bine. Să ai grijă, iubirea mea.

- Şi tu, iubire, să fii atent...

Apăsă butonul, închise laptopul şi coborî din maşină. Vedea capul seniorului în living, la masă. Era vesel naşul lui...

15 decembrie 2006 - vineri

Ana-Maria

Brr, ce frig era dis-de-dimineaţă! Dar se bucura că plecaseră devreme - prindeau autostrada liberă. Isamu fredona melodia de la radio - era extrem de vesel... Iar ea se ghemuise pe bancheta din spate, înfofolită în haina de blană, şi se gândea la naştere...

Profesorul universitar îi dăduse 20% şanse să nască înainte de 20 decembrie. Medicul Petrescu îşi luase liber începând cu ziua de azi. Profesorul universitar avea multe diplome şi multe naşteri la activ; vorbea deci din experienţă. Medicul Petrescu era mai tânăr, dar era *the best* la Maternitatea Giuleşti. Iar ea nu ştia pe care să-l creadă. Că momentan se simţea perfect - n-o apăsa, n-o împungea, n-o chinuia... Simţea prinţul mişcându-se uşurel, cu grijă... Şi era veselă; că era şapte dimineaţa, iar ei plecaseră deja! Gata, năştea!

De fapt, nu prea putuse să doarmă. Dormise cu grijă şi se trezise la fel de nerăbdătoare cum se culcase. Se întreba dacă soţul ei se trezise, dacă aflase că soţia lui se îndrepta spre spital...

Peste vreo oră, Isamu va opri într-un oraş. Va îndesa în ea micul dejun - că nu-i fusese foame de dimineaţă, şi presimţea că nici peste o oră nu va simţi nevoia să se hrănească. Dar Şuncă trebuia să servească ceva gustos. Se gândea la un ciorchine mare de struguri...

- Dacă dăm de vreun hypermarket, ne oprim să luăm struguri?

- Bineînţeles! Doar să dăm de el!

- ... Avem şi Depeche Mode?

- Nu ştiu. Dar dacă n-avem, luăm de la hypermarket.

Isamu părea un chinez rece şi calculat; în realitate, şi el o scărmăna între corniţe a răsfăţ - că scotocea după CD-uri... Primi mapa şi începu să caute Depeche. Şuncă sigur s-ar fi bucurat să asculte măcar o melodie. Ştia că asta îl va trezi de-adevăratelea; şi-ar fi fost ea mai liniştită, dacă l-ar fi simţit mişcându-se cu putere. Că va sta pe bancheta din spate ore în şir!

Ştefan

Deschise ochii... Se ridică. Şi trase laptopul de pe noptieră. Aştepta să pornească, impunându-şi să aibă răbdare... Soţia lui dormea la ora asta?

... Uau! Soţia lui era aproape de Avignon! Dar în Franţa era ora... nouă! La cât plecaseră?... Aa, Isamu se grăbea teribil! Gonea pe autostradă... Ana lui nu mai avea răbdare... Sau... Sau avea contracţii?

Luă telefonul şi se grăbi să apese butoanele.

- Neaţa, iubiree!

- Neaţa. Vă grăbiţi?

- Nu; suntem doar insomniaci.

- Să înţeleg că te simţi bine.

- Foarte bine. Şuncă ascultă Depeche iar eu ronţăi struguri.

- Afuz Ali.

- Bineînţeles! Tu ce faci?

- Uite, acum m-am trezit...

- Păi mănâncă şi fugi la treabă! Cu cât termini mai repede, cu atât vii mai repede!

- Acum pornesc. Ano... Să ai grijă.

- Şi tu.

- Spune-i lui Isamu să fie atent.

- Bine, îi spun.

- Spune-i.

O auzea spunându-i că "Ştefan m-a pus să-ţi spun să fii atent". Chinezul lui râdea - că levitaţia lor era teribilă... Ana reveni la discuţia cu el:

- Să nu pleci nemâncat.
- Stai liniştită, că mă hrăneşte Grasu.
- OK.
- Te iubesc, iubirea mea...
- Şi eu te iubesc... Au!

Ce-a fost asta? Ana râdea:

- Şuncă îţi transmite "bate palma".
- Serios? Se vede din nou?
- Nu ştiu; dar se simte cotul!

Aha! Râdea şi el...

- Pa, iubire.
- Pa, iubire.

Închise şi începu să caute numărul medicului Petrescu. Să-l anunţe că era în România şi să-i propună să plece amândoi, mâine seară. Ca să viziteze un pic şi Parisul, până se hotăra Ana să nască. Ar fi fost mult mai liniştit să-l ştie cazat în hotelul din apropierea spitalului!

Ana-Maria

Mm, i se închideau ochii...

Vila era acceptabilă... Ba nu; era chiar frumoasă. Dar ea simţea nişte contracţii sporadice, asemănătoare cu arsurile la stomac. Şi nu putea "gusta" feng shui-ul la adevărata lui valoare. Nu "gusta" nici chinezii mici şi răi cu automate pe sub geci, postaţi peste tot pe lângă casă - deşi ei erau garanţia faptului că putea pleca liniştită spre spital, că Florentina era în siguranţă. Dacă vreun bodyguard "dezvoltase" gânduri de îmbogăţire rapidă prin şantaj, automatele alea sigur îl răzgândeau! Soţul ei se gândise foarte bine...

Prinţesa venise foarte veselă; zburase cu Shun, iar fiecare zbor de-ăsta îi cauza o plăcere imensă. O auzea turuind chiar acum - după părerea ei, tati ar fi trebuit să cumpere "casa asta". Că ei îi plăcea. Avea camere mari. Şi-i plăcea în oraşul ăsta cu turn înalt şi poartă mare. Din fericire, Adina o ţinea ocupată; că dacă ar mai fi fost şi prinţesa aici, lângă pat, s-o întrebe de vorbă, ar fi fost tare... neplăcut...

Cunoştea starea aceea; începuseră contracţiile. Gata - năştea. Şuncă se pregătea să bată palma cu taică-su fără să se mai bage maică-sa între ei. Dar voia să încerce să stea cât mai mult acasă. Atmosfera de spital nu i-ar fi priit. Mai ales ştiind că medicul Petrescu era, vorba cântecului, "undeva, departe"... Şi Ştefan era "undeva, departe". Şi l-ar fi sunat, să-i spună că începuseră contracţiile; dar, "pe limba lui", asta însemna "gata, e în sala de naşteri". Şi l-ar fi băgat într-o priză cu mii de volţi! Nu era foarte indicat să-i facă aşa ceva; nu acum, când ştia că mai avea vreo... zece ore, cel puţin, până la naştere. Tăcea deci, se abţinea şi privea televizorul. Şuncă era cuminte; se mişca, uneori, sub palmele ei. Nu i se părea mai agitat decât de obicei, deşi el simţea contracţiile alea de mai mult timp decât ea. Dar probabil că se obişnuise...

Ştefan o anunţase, pe la opt, că vorbise cu medicul Petrescu - care vorbea, azi cu moaşa. Şi veneau amântrei la Paris, mâine seară. Era perfect - după părerea lui! După părerea ei, mâine seară ar fi fost prea târziu. Dar dacă-l băga acum "în alarmă", medicul Petrescu făcea un infarct iar doamna Ancuţa un accident cerebral. Săbii, cuţite, pistoale şi avioane particulare - ăla era infarct garantat... Nu de alta, dar domnul doctor era deştept şi probabil bănuia cam cu ce se ocupa Ştefan - numai că nu putea bănui de când... şi la ce scară. Descoperirea acelor amănunte o să-l "blocheze" serios!

Făcuse un duş, ştiind că va porni curând spre spital, şi reuşise să se toaleteze singurică. Hm; nu-i era frică de forceps şi naştere, dar îi era frică de briciul asistentei! Cercetătorii ăia îşi pierdeau timpul cu tot felul de prostii! De ce nu desluşeau odată mintea omului?

Gata; trebuia să adoarmă acum, cât avea contracţii oarecum uşoare, dacă voia să mai aibă vlagă-n ea mâine, la naştere. Aşa că lăsă capul pe pernă şi închise ochii. Aah...

16 decembrie 2006 - sâmbătă

Ana-Maria

Era frumos. Era soare puternic. Valurile oceanului se apropiau... Aaauuuuu...

Deschise ochii - contracţii! Contracţii puternice! Ah, cât de proastă fusese! Ar fi trebuit să-l sune pe Ştefan aseară, la opt! Cât era ceasul?... Mm, două jumate. Puse mâna pe capul lui Şuncă... El era bine. Se mişca la fel de încet. Bun!

Porni cronometrul telefonului. Aştepta următoarea contracţie... 1,30. Stop... Start... Unde era contracţia ei? Se răzgândise?... Stop! 3,02. Deci erau sporadice. Dar venise totuşi momentul să pornească spre domn' profesor universitar.

Se ridică, aşteptă să treacă contracţia... Hopa sus, în picioare! Ieşi încet din dormitor, iar Isamu întrebă, de la parter:

- Mergem?
- Mergem.

Paşii tropăiră scurt; i se oferi braţul, ca să coboare scările... Isamu ordona să i se aducă valijoara mică... Contracţiile nu erau foarte puternice. Putea să meargă în timpul lor. Data trecută, când avusese contracţii de-astea, doctoriţa de gardă spusese "dilataţie unu". Şi născuse după... 9 ore. În condiţiile în care la vremea aia făcuse multă mişcare! Mers zilnic pe jos la serviciu, exerciţii Kegel "în draci"... Isamu îi puse haina de blană şi-o ajută să iasă, iar unul dintre chinezi deschise portiera din faţă. Se aşeză, iar Isamu îi trase scaunul un pic pe spate:

- Aşa e bine?
- Da.
- Cât de dese sunt?
- Nu-mi dau seama. Cam la un minut jumate; dar uneori vin şi la trei minute.

Valijoara era pe bancheta din spate. Isamu împinse portiera şi se întoarse spre chinezul cu automat. Şi-i spuse ceva, în chineză fireşte! Automatul se încărcă scurt. Băgase glonţ pe ţeavă - deci erau în alarmă zero. Prinţesa era mai bine păzită decât preşedintele - serviciul de pază al preşedintelui întâi răcnea nişte somaţii şi-abia după aia trăgea cu puşca-n aer... Motorul porni prompt:

- Eu sun la doctor, tu la Ştefan. Ai grijă cum îi spui.
- OK.

Selectă numărul soţului ei.

Ştefan

Tresări şi sări în fund: telefonul! Ana! Uşa se dădu de perete; după o luptă scurtă, Grasu şi Diamant năvăliră în acelaşi timp peste el în dormitor! Luă telefonul şi apăsă butonul:

- Da, iubire.

Şi-acum difuzorul...

- Neaţa, iubire. Dormeai, nu-i aşa?

Soţia lui zâmbea? Sau nu zâmbea?

- Aproximativ - că dormeam cu grijă. Şi eu, şi cei doi mânji - care, apropo, au năvălit peste mine-n dormitor...
- Aha! Păi spune-le să ia cu jăratec - că eu am pornit spre spital.

Doamne! Pornise spre spital! Încercă să-şi păstreze calmul şi raţiunea:

- Ce simţi? Ai contracţii? Ai pierdut apa?
- Încă nu. Şi am contracţii, dar sunt sporadice. Unele vin la un minut jumate, altele la peste trei minute. Am zis că mai bine mă internez de-acum, ca să-l ţină pe Şuncă sub observaţie.
- OK. Iau doctorul şi moaşa şi pornesc spre voi.
- Dar te rog să nu-i şochezi. Că dacă-i dai în infarct, n-or să

poată să mă ajute - or să stea la reanimare!

- Stai liniştită, că-i iau uşurel. Nu cred că naşti în următoarele patru ore...

- Nici o şansă. Dacă-mi amintesc bine, cu Florentina m-am internat tot cu contracţii de-astea. Şi-am născut după nouă ore.

- Mai mult decât suficient pentru mine. L-ai sunat pe profesor?

- Acum vorbeşte Isamu cu el.

Încercă să râdă cât mai natural cu putinţă:

- Îmi place organizarea voastră...

- Nu mai râde de mine, că mă doare!

Dar râdea şi ea; tot aşa ca el, chinuit şi cu grijă...

- Mă îmbrac şi le bag jăratec. Mă suni când afli părerea profesorului!

- Bineînţeles. Pa.

- Pa.

Închise, trase adânc aer în piept...

"Gata, Ştefane! Calm! Ana naşte. E inevitabil, e natural, aşa că păstrează-ţi calmul. Şi gândeşte cu capul de bulibaşă."

Sări din pat:

- Grasule, sună la aeroport. Diamante, îi suni pe-ai mei şi porneşti spre şatră. Faci tot ce-am stabilit în plan, aranjezi tot ce-am discutat şi vii cu primul zbor comercial. Şi cu amândoi. Dacă nu-l văd pe tata intrând în spitalul ăla la opt dimineaţa, nu mai eşti vărul meu.

- Stai liniştit.

Îşi trase blugii şi selectă numărul medicului Petrescu. Suna...

- Petrescu.

- Bună dimineaţa. Sunt Ştefan Ionescu, soţul Anei.

- Gata? S-a hotărât?

- S-a hotărât şi-a pornit spre spital. Pornim spre aeroport?

- Bineînţeles. Treci să mă iei, sau ne vedem la Otopeni?

- Cum vă e mai uşor.

- Tu unde eşti?

- La Cernica.

- Atunci eu o iau pe dna Ancuţa, că stă la două staţii de mine, şi ne întâlnim la Plecări, pe Otopeni.

- Ne întâlnim în faţa intrării în aeroport.

- ... Bine. Când afli ce-a spus profesorul, mă suni.

- Bineînţeles.

- Şi las-o uşor, că Ana e o femeie cu capul pe umeri. Nu naşte fără tine şi fără mine.

Începu să râdă:

- Ştie cât de rău m-aş supăra dacă ar naşte doar cu universitarul...

- Exact. Vorbim.

- Vorbim.

Închise şi-şi trase şi-a doua cizmă. Geaca, cheile, actele, laptopul, telefonul... Ieşi:

- Grasule, glonţ la Otopeni.

Selectă numărul seniorului. Suna...

- Da, Ştefane.

- Ana a pornit spre spital, iar eu spre aeroport.

- OK. Mă ocup eu de reprogramare. Sunt sigur că şefii vor înţelege.

- Pe 3 ianuarie sunt în România, cu dosarul şi explicaţiile de rigoare.

- Stai liniştit. Hai: să aibă naştere uşoară!

- Să dea Domnul! Vorbim!

- Vorbim!

Grasu demarase cu scârţâit...

Rupea BMW-ul ăla pe uliţa de ţară - dar nu-i păsa! Nu-i păsa nici de şleauri, nici de gheţuş, nici de câinii rătăciţi prin comuna Cernica - nu-i păsa de absolut nimic! Nici chiar de dojana proprietarului BMW-ului, care îl privea lung...

Intrară în drumul naţional prin glisare - şi-l văzu "lipind" girofarul pe capotă... Conducea nebuneşte, ţinea telefonul cu umărul şi schimba vitezele ca la raliu. Şi urla ordine pentru toată lumea - "de la vlădică, la opincă". Era "opărit" rău Grasu al lui! Că nu-i dăduse decât o sarcină uşoară - şi nu ştia dacă vine şi el, sau rămâne în România! N-o să-i spună... Nu încă! Gata!

- Avionul parchează pe pistă chiar acum. Directorul zice că îi dă culoar de zbor când stabileşti tu - chit că întârzie un zbor comercial. Că dacă naşte Ana, nu-i de joacă!

Stop! Că el auzise o chestie! Aia cu decolarea era mult mai neimportantă decât cealaltă! Se grăbi să întrebe:

- ... Cum, mă?! Avionul a rămas aici? Avionu' lu' Jun Chèn m-a aşteptat pe mine?

- Directorul zice că da - şi tocmai îl scoate pe pistă.

Adică Isamu se aşteptase... Nu; Isamu era prevăzător, iar fratele lui Isamu îl iubea mult - atât de mult, că "îi punea la picioare" toate resursele necesare preparării caşcavalului... şi nu numai. Oricum, nu asta conta acum; calculele cu caşcaval o să le facă după ce se externau Ana şi Şuncă. Important era că puteau decola imediat cum urcau "în formaţie completă" la bord.

Lăsă capul pe spate. Privea lung cerul... Era curat ca lacrima. Era ger la Bucureşti. El nu simţise gerul, deşi plecase doar în maletă şi geacă... Şopti încet, în romanes:

- Lasă-mă să mă bucur de ei. Dacă eşti acolo sus... Te rog din suflet...

BMW-ul gonea pe şoseaua pustie, rece; el privea spre Dumnezeu şi încerca să-l convingă cumva...

Ana-Maria

Gata. Ultima treaptă. Intrase în spital. Văzu cu coada ochiului scaunul cu rotile; dintr-o singură mişcare, Isamu o luă "pe sus" şi-o aşeză în el. Şi-acum putea spune că curentul de aer îi zburătăcea uşor părul - că o duceau în viteză direct spre lift...

- Bună dimineaţa, Ana.

Poftim? Profesorul zâmbea încurajator:

- Cum sunt contracţiile?

- Bună dimineaţa. Sporadice; când la un minut jumate, când la trei...

- Ajungem sus şi te consult. Medicul tău vine?

- Nu cred că are încotro!

Bărbatul începu să râdă:

- Adică îl aduce soţul tău. Am înţeles corect, nu?

Aprobă cu capul, că tocmai începuse o contracţie...

- Sper că nu eşti speriată, sau panicată!

- Imediat cum consultaţi bebeluşul, mă liniştesc şi eu.

- Bine, Ana.

Că oricum n-avea cum altcumva s-o liniştească acum! Uşile liftului se închiseră; Isamu scoase telefonul şi selectă numărul...

Ştefan

Aşteptau. Medicul Petrescu ajungea mai greu - o lua şi pe moaşă... Oricum, bine că veneau! N-avea rost să încerce să-i grăbească; la peste 1.000 de naşteri, Petrescu ştia exact cum să-şi dozeze timpul ca să ajungă înainte de "momentul principal" - nu după! Aşa că stătea cuminte pe banchetă şi privea intrarea în aeroport. Grasu tăcea... Tresări şi ridică capul. Privi lung numele de pe afişaj... şi oftă:

- Au ajuns la spital. Sper! Da.

- Suntem în lift, urcăm pe secţie.

- Cum se simte?

- Încă mai poate să zâmbească.

Adică tocmai o făcuse el să zâmbească! OK!

- Profesorul e acolo?

- E lângă mine.

- Dă-mi-l la telefon.

Aştepta...

- Bună dimineaţa, dle conte.
- Bună dimineaţa, dle profesor. Cum se simte Ana?
- Momentan, e în scaun. Şi zâmbeşte. Nu-i aşa că nu goniţi cu 200 de kilometri la oră, pe contrasens?
- Sunt la aeroport, aştept avionul. Dar ei să nu-i spuneţi cum am ajuns aici...

Doctorul râdea şi-i repeta Anei cuvintele lui; că altceva nu putea să-i facă, în lift, decât s-o facă să râdă!

- E mult mai liniştită acum. Tocmai am ajuns pe secţie. Vă sun eu în cinci minute, după ce o consult?
- Nu; că îl aştept pe medicul român şi pe moaşă. Şi trebuie să le spun ceva. Daţi-mi-l pe asistentul meu.
- Desigur!

Aştepta...

- ... Da.
- Intri şi repeţi ce spune profesorul.
- OK. Intrăm în cabinet.

Aştepta... Mârâi spre Grasu:

- Fii cu ochii după doctor!
- Evident.

Isamu tăcea; auzea vocea profesorului, semn că chinezul lui era calm şi lucid şi tocmai apăsase butonul cu difuzor... Mda; Ana îi spunea şi medicului ceea ce-i spusese lui. Soţia lui era fair play - promisese că nu-l va minţi niciodată, şi uite că nu-l minţea nici chiar când ea avea contracţii iar el era în pragul infarctului...

- Bebeluşul este foarte bine. Ana are contracţii, dar nu este nici pe departe pregătită să nască. Are dilataţie unu. O voi muta într-o rezervă şi-o voi monitoriza în continuare, şi pe ea, şi bebeluşul.
- Am înţeles. Bine, dle profesor. În maximum patru ore, ajungem şi noi.
- Vă aşteptăm.

Auzi piuitul şi vocea lui Isamu:

- Eu stau cu ea în rezervă. Sper să poată să doarmă măcar două-trei ore - că s-a culcat pe la zece şi nu ştiu cât de bine a reuşit să se odihnească.
- OK. Când ajungem, cine ne ia de la aeroport?
- Elicopterul. Vă aşteaptă deja, pe Charles de Gaulle.

Aoleu, măiculiţă! Fratele lui Isamu îl adora la propriu! Avionul la dispoziţia lui, elicopterul la dispoziţia lui, chinezii drepţi la gardul lui... Dar nu comenta - că trebuiau să ajungă cât mai repede în rezerva Anei! Caşcavalul, după externare! Îl văzu pe Grasu sărind la propriu afară din maşină; zâmbi slab:

- A venit doctorul. Iar eu n-am explicaţie pentru ceea ce va vedea de-acum încolo.
- Ai portactul plin de explicaţii; inspiră-te de-acolo. Vorbim.
- Vorbim.

Apăsă butonul roşu şi se mută în stânga. Portiera din dreapta se deschise; medicul zâmbi:

- Bună dimineaţa. Nerăbdător şi surescitat?
- Rău de tot; bună dimineaţa.

Se salută şi cu moaşa, iar Grasu trânti portbagajul şi alergă spre volan... Medicul zâmbi:

- Ana a ajuns la spital?
- Adineauri a consultat-o profesorul. A spus că Şuncă este foarte bine, ea are contracţii dar nu este nici pe departe pregătită să nască. Are dilataţie unu, aşa că o mută într-o rezervă şi îi monitorizează în continuare pe amândoi.
- Bun! Păi e un profesor bun - dacă n-a uitat el procedura, deşi e profesor...

Râdea... Grasu apăsă butoanele de pe bord, înjurând neaoş în romanes. Girofarul lumina noaptea, iar sirena promitea să devină iritantă... Iar medicul deschise cutia Pandorei:

- ... Nu mergem la aeroport?
- Ba da; dar intrăm pe altă poartă. Pentru că eu sunt un muşteriu mai special.

Scoase portactul şi-l deschise la legitimaţie. Şi i-l întinse. Medicul o privi preţ de-o clipă... şi zâmbi:

- Să înţeleg că mergem direct pe pistă?
- Exact. Iar asta e doar un accesoriu, menit să sperie poliţia română şi să mă ajute să nu-mi confişte vreun tablagiu girofarul. Ca să înţelegeţi ce vom găsi pe pistă...

Deschise şi paşaportul:

- Dar rămâne între noi.

Şi-acum îi arăta lunga titulatură din paşaport, care urma după "Ionescu"... Medicul se aplecă şi-l privi lung, siderat. Aprobă încet... şi-l văzu întorcându-se spre moaşă:

- Ancuţo, pregăteşte-te să vezi lucruri mari! Să nu-mi leşini, că n-am trusa la mine.
- Bine, domnule doctor. O să-mi dau silinţa...

Bariera era ridicată. Grasu vină cam din scurt, iar moaşa exclamă:

- Aoleu! Domn' doctor, sărurile!

Bufni în râs:

- Vă rog să leşinaţi la bord - că sigur are trusă medicală înăuntru. Altfel nu-l lasă să zboare!

Şi gata: ajunseseră. Coborî şi-i aşteptă să-şi ia bagajele... Se întoarse spre Grasu şi mârâi la el, în romanes:

- Parcheaz-o şi hai mai repede! Că-mi naşte nevasta - şi-ţi iau gâtu', dacă naşte cu profesorul!

Pricepuse?... Da - după două secunde, pricepuse! Şi uite ce fericit era! O să zgârie BMW-ul, că nu-i mai stătea mintea la şofat! Dar... Dar năştea Ana; aşa că îl înţelegea. Şi-l ierta, chiar dacă va zgâria BMW-ul ăsta nou-nouţ. Îi pofti să urce treptele; de sus, din avion, Shun îi privea lung. Bineînţeles că pistolul era la curea, în faţă, iar doamna Ancuţa era uşor stacojie...

Îi pofti să se aşeze şi deschise laptopul. Şi scoase telefonul. Isamu răspunse aproape imediat:

- Da.
- Sunteţi în rezervă?
- Da.
- Ai laptopul?
- Evident.
- Videoconferinţă. Urgent.

Seta camera... Şi uite-l şi pe chinezul lui favorit! Zâmbi slab:

- Cum se simte?
- Bine. Optimistă. Cică încearcă să doarmă - dar are nişte ochi mari...
- Ia dă-o încoace, s-o cert!

Mda; din câte vedea fugitiv, rezerva era bună. Şi uite-o şi pe Ana lui...

- Ce face regina mea?
- O domneşte. La propriu. Că e mutată de colo-colo, cocoloşită şi consultată şi încurajată şi multe altele...

Medicul râdea. Doamna Ancuţa încă se mai lupta să treacă peste imaginea lui Shun - şi-a pistolului. Începu să râdă:

- Păi dacă toată lumea te răsfaţă, îţi dai seama că eu nu pot face excepţie, nu? Am o surpriză...

Se ridică şi-i puse medicului laptopul în braţe. Paul Petrescu râdea de-a binelea:

- Neaţa, Ana.
- Bună dimineaţa.
- Dacă ţi-o arăt şi pe doamna Ancuţa, te linişteşti?
- Nu; dar e o idee bună...

Laptopul se răsuci scurt; medicul reveni "la vorbitor":

- Tocmai a văzut un pistol, aşa că nu poate zâmbi... momentan.
- Spuneţi-i să stea liniştită... momentan - că întâi trebuie să nasc!
- Daa, strașnică încurajare! Ano, ce mai faci tu? Cum te simţi?
- Acum, mai bine. Că l-am revăzut pe Şuncă, şi el e foarte bine. Domnule doctor, a "împlinit" 3.800 de grame. Ce mă fac?!
- Ce să faci - îl naşti! Că e cam târziu să te răzgândeşti, să ştii!
- Serios? Sperasem să nu spuneţi asta...

Uite de-asta voise Ana să nască cu medicul Paul Petrescu! Grasu tocmai năvălise în avion, iar Shun închidea uşa. Decolau.

- Profesorul zice că ai dilataţie unu. Tu-l crezi?
- Am încotro?
- Nu; şi-ar fi bine să-l crezi, că e ditamai profesorul. Apa ai pierdut-o?
- Nu.
- Dopul?
- Dacă l-am pierdut, să ştiţi că nu m-am prins de asta.
- Aha! Păi atunci trage un pui de somn, până ajungem noi.
- Bine, domnule doctor.
- Acum, aş vrea să te mai întreb ceva... Pe lângă actele soţului tău şi avionul cu canapea de piele, ce altceva or să ne mai vadă azi ochii?
- Domnule doctor, aţi decolat?
- Nu, dar am început să ne plimbăm pe-aici, pe Otopeni.
- Atunci nu pot să vă spun. O să vedeţi... O să fie palpitant.
- Bine. Să zicem că nu mă supăr pe secretomania ta, că ştiu că eşti gravidă şi ai contracţii...

Şi iar râdeau... Vocea medicului prinse o tentă sfătoasă:

- Odihneşte-te; că vin, şi naşti.
- O să încerc să dorm puţin.
- Şi vorbim când ajung şi eu.
- Bine, domnule doctor.
- Noapte bună.

Primi laptopul; se asigură că Ana se aşeza comod, să se culce... şi zâmbi:

- Am decolat.

Isamu se aşeză pe unul din scaunele din rezervă:

- M-am aşezat.
- Vorbim.
- Vorbim.

Închise laptopul şi-l lăsă pe masă:

- Ne mutăm pe scaune, cât decolează. Aşa e procedura.

Erau ascultători...

Se vor înţelege bine. Avea totuşi emoţii când îi va invita la elicopter; ăla era "testul de foc"... Dar era pregătit pentru el. Era în cizme şi avea pistolul la curea, în spate. Şi-l avea şi pe Grasu, mare specialist în lipit cu scoci... Dar n-avea scoci! Aoleu!

Râdea. Privea cerul şi râdea...

Ana-Maria

În visul ei era cald. Era bine. Dar îi era foame. O durea rău stomacul. Şi-l vedea acum pe Paul Petrescu apropiindu-se, cu o farfurie plină-ochi cu cartofi prăjiţi...

- Ano, trezeşte-te. Hai, că am ajuns şi eu şi vreau să văd cum merge travaliul.

Poftim? Deschise încet un ochi... Medicul Petrescu! Chiar era aici, lângă ea! Şi era în halat alb! Dădu să se ridice - dar durerea puternică o înţepeni practic în poziţia aia pe jumătate ridicată! Aia era o contracţie serioasă! Mâinile o prinseră de umeri şi-o traseră înapoi pe pat. Întoarse capul şi dădu de ochii verzi ai soţului ei... Fu sărutată pe frunte:

- Am sosit la timp.
- Ştiam eu!

Se întoarse spre medic, zâmbind strâmb:

- Tocmai visam că veneaţi cu o farfurie cu cartofi prăjiţi...
- Şi totuşi, n-am venit decât cu doamna Ancuţa. Dar cred că pot să apăs butonul ăla de lângă pat şi să fac o vrajă cu cartofi prăjiţi.

Da-da! Gata: contracţia trecuse. Prinse mâna soţului ei şi se ridică:

- Mergem la consult?
- Mergem. Iar după consult, cartofi prăjiţi! Promit!

Aproba şi râdea; medicul dezlipea de pe burta ei senzorii care îl ţinuseră pe Şuncă sub observaţie... Ieşi printre Grasu şi Isamu şi porniră spre cabinet.

- Măi Ano, ai făcut foarte bine că nu mi-ai zis ce surprize mă mai aşteptau! Că dacă ştiam, pe Otopeni, că o să mă caţăr într-un elicopter azi, năşteai pe Charles de Gaulle!
- Nici o şansă, credeţi-mă! Mai bine că v-aţi urcat de bunăvoie.
- Păi vărul cu pistoale n-a venit...
- Vărul cu pistoale e uşor timid...

Ei bine? Îi dăduse un indiciu? Ştefan începu să râdă:

- Te rog, n-o speria pe doamna Ancuţa!

Da' ce, era aşa sperioasă?... Da; era panicată. Trecea prin nişte stări foarte puternice în momentele astea! Se opri, că mai venise o contracţie de-aia puternică... Medicul Petrescu nu-şi pierdu zâmbetul:

- Sunt puternice, nu?

Aproba repede cu capul, strângând din dinţi.

- Respiră aşa cum trebuie. Respiră...

Da, respira; dar asta n-o ajuta decât cel mult să-şi cureţe plămânii de tutun! Că durea la fel de tare!... Şi gata. Încă doi paşi şi intră în cabinet. Ştefan o ajuta să se caţere pe masă... Şi-acum o ţinea de mână. Era îngrijorat - şi nu reuşea să ascundă asta...

- Să ştii că dopul nu-l mai ai... Bravo! Ai ajuns la dilataţie şase. Dacă la ora trei aveai unu şi la şase ai şase, trag concluzia că pe la zece îl laşi pe-ăla micu' în rezervă şi ieşi la o cafea în părculeţ.
- Ehei, ce bine-ar fi să fie aşa!
- Vorbesc serios! Te-mbraci şi mergi să ne bem cafeaua afară! Ia să-l vedem pe Şuncă... Ei, neaţa, Şuncă! Ţi-a fost dor de mine?

Ia - ce făcea? Băiatul ei părea destul de agitat. Îl deranja ceva, că-şi tot dădea cu mânuţa pe la gură...

- E foarte bine şi el. Cordonul e relativ departe... Gata. Hopa sus, şi la plimbare!

Aprobă. Iar Ştefan o opri:

- La plimbare?
- Da. Ca să nască repede şi uşor, e bine să se mişte încontinuu. Grăbeşte colul să se dilate şi angajează mai bine copilul.

Ştefan

Cum-cum? O trimitea să se plimbe pe-acolo? Păi ea avea contracţii atât de puternice că trebuia să se oprească, ca să le facă faţă, iar medicul o trimitea să se plimbe? Nu-nu!

- Ba eu cred că facem un drum scurt, spre cezariană.
- Fii serios! Sarcina e perfectă! Naşte natural!

Ei, pe dracu! Ridică serios tonul la el:

- Am mai pierdut un copil, tot în spitalul ăsta! Nu sunt dispus să risc din nou! Nu vreau să risc să păţească ea ceva!
- Îţi garantez eu că nu rişti nimic! Şi nu pierzi nimic! Poate doar glasul, dacă continui să zbieri în halul ăsta!

Poftim? Medicul se încruntă scurt:

- Şi-n plus o sperii pe ea ca la balamuc. Şi-o şi superi rău, dacă-i dictezi să se taie pe burtă şi să boleasă zile-n şir după aia, deşi nu are nevoie de operaţie!

Dădu să urle la el, ca să-l facă să priceapă odată; dar medicul coborî tonul vocii:

- Îţi garantez eu că, dacă trebuie, o tai. Da' dacă nu trebuie, nu văd de ce-aş tăia-o!

Mâna Anei se ridică; palma se aşeză peste mâna lui. Soţia lui avea iar o contracţie; că dacă n-ar fi avut-o, cu siguranţă i-ar fi zis două "de să-i meargă fulgii", cu tot cu ideea lui despre cezariană! Că el se certa "parte-n parte" acolo cu medicul - da' ea năştea, nu ei! Şi-o durea rău...

La urma urmei, ar cam fi fost cazul să priceapă că medicul Paul Petrescu nu era strungar. Şi nici bodyguard. Nu era purtător de cuvânt, sau politician... Era ginecolog. Unul dintre cei mai buni ginecologi din Bucureşti. Ştia, deci, ce spune. Oftă greu... şi-şi trase soţia spre uşă:

- Atunci mergem să ne plimbăm.
- Aşa. Încetişor, că nu-i nici cros, nici maraton. Când vine contracţia, vă opriţi...

Ieşiră din cabinet, iar Ana şopti:

- Te rog eu mult să nu mai faci!

- Iartă-mă; dar m-am speriat un pic. Că profesorul te-a pus în pat, iar el te-a trimis la plimbare...

- La dilataţie unu, contracţiile sunt mai uşoare. Profesorul m-a lăsat să dorm un pic, pentru că de dimineaţă o să am mare nevoie de energie...

Se oprise; o ţinea de umeri, încercând s-o sprijine cumva... Cât dura contracţia aia? Număra... Cam 20 de secunde. Bun; o să urmărească el intervalele şi lungimea contracţiilor. Că pe ea o durea prea tare, ca să poată face statistici.

- Acum, când am dilataţie şase, Şuncă chiar are în ce să împingă.

- Păi împinge?

- Da. Forţa gravitaţională şi mişcările lui îl tot trag spre col; şi-l lărgeşte mai repede, dacă eu îi permit să se mişte.

- ... Păi cum îl lărgeşte?

- Apăsând cu capul. Că cu capul iese, nu? De-aia n-am pierdut apa - capul lui e ca un fel de dop. Rămânem aici pe coridor; bine?

- Bine.

Treceau încet pe lângă Isamu... Şi pe lângă Grasu... Hei, stop! Se opri şi el:

- Alta?

- Nu. Mi-aţi promis cartofi prăjiţi!

Isamu începu să râdă şi porni spre capătul coridorului. O trase uşor la plimbare... Şi zâmbi:

- Ştii la ce mă gândesc eu acum?

- La ce?

- ... La 6 noiembrie, anul trecut. Atunci, am avut un moment când m-am gândit în viitor, la clipele astea...

- ... Poţi să crezi că a trecut doar un an?

- Poţi să crezi că nu puteam să te cred? Că nu puteam să concep că aud ceea ce aud, deşi simţeam că e adevărat?

Ana deveni brusc precaută:

- ... Şi ce auzeai?

- Păi ai spus multe atunci, pe 6 noiembrie...

Şi acum soţia lui se opri, siderată:

- Ce-am spus?

- Ehei... Ai spus că ţi-am apăsat butoanele verzi, că joc ţonţoroiu' central în inima ta şi tu mă aplauzi de pe margine...

Întoarse capul şi-o privi, preţ de-o secundă. Şi reveni spre coridor: dacă-i dădea drumul acum, Ana lui pica pe jos! Zâmbi:

- Nu te-ai obişnuit niciodată cu somnul meu; dar mă bucur că n-ai făcut-o. Altfel, n-aş fi auzit că eşti îndrăgostită lulea...

Ana mârâi printre dinţi:

- Taci, că redecorez!

Nu-nu! N-o să tacă chiar deloc!

- Redecorează cât vrei, că plătesc bucuros totul la sfârşit. Sunt prea fericit ca să pot să tac! Atunci am aflat de ce ai pus capul pe piciorul meu, după chiuretaj. Şi de ce extrasele tale de cont sunt întotdeauna scurte şi cu puţine zerouri prin tranzacţii... Pot să te întreb ceva, fără să risc să-mi spargi capul?

- Bineînţeles.

- Te-am făcut vreodată geloasă?

- Nu. Dar am stat cu ochii pe muierile din jurul tău ca pe tuburile de oxigen. Preventiv, aşa...

Şi-acum iar se chircea mititica - o nouă contracţie... Mâna ei îi strângea cu putere braţul. Ştia că are o soţie puternică; totuşi, la cât de tare îl strângea, îşi dădea seama că durerile alea erau afurisite... Şi avea abia dilataţie şase! Măiculiţă, Doamne! Ce mai urma?

Simţi apropierea unui halat alb şi se întoarse. Un individ înalt şi foarte slab zâmbi "comercial":

- Doamnă contesă, numele meu este François Baudin şi voi fi aneste

Aa, ce bine! Îl prinse zdravăn de braţ:

- Bun! Fă-i ceva, că o doare de-i ies ochii!

O secundă de uimire; apoi un zâmbet larg:

- Sigur! Recomand anestezia peridurală.

Ana mârâi în franceză:

- Ba nu-mi faceţi nici o anestezie! Hai!

Şi-l trăgea spre capătul holului! Nu-nu! Nici nu se clintea! Îi făcea peridurala aia chiar acum şi-o scăpa de dureri!

Ana-Maria

Ah, ce căpos! Ea trăgea de el, el nu se clintea! Se întoarse spre anestezist şi-i rânji cu toţi dinţii:

- Am stabilit deja, cu dl profesor şi medicul meu, că voi face o anestezie locală. Dealtfel, dacă vă uitaţi pe formularul pe care l-am completat, o să vedeţi că am specificat

- Dnă contesă, formularul e doar o formalitate. Dacă durerile

- Formularul e formular. Nu vreau anestezie. Vreau cartofi prăjiţi.

Se întoarse spre soţul ei şi-l electrocută bine:

- Şi vreau să mă plimb pe culoarul ăsta până nasc.

O secundă de linişte - amândoi "procesau" informaţia... Anestezistul avea mai multă experienţă cu gravide în travaliu, aşa că se dezmetici primul:

- Prea bine, doamnă. Dacă totuşi vă răzgândiţi, opriţi orice asistentă şi

Ştefan se grăbi să se dezmeticească şi el:

- Şi te duci şi aduci injecţia aia. Că vrea; până te întorci tu, o să vrea.

La naiba! Ridică vocea la el:

- Nu-mi mai spune ce să fac! Că ştiu ce am de făcut!

- Ba eu cred că nu ştii! Că te văd cum te-ndoi de durere p'-aici, şi naşti tocmai la zece!

Nu. N-o să-l convingă. Anestezistul aştepta - că era treaba lui să aştepte, şi cu siguranţă nu erau primi indecişi de care se ciocnise...

Au, contracţia! Ţinea capul lui Şuncă şi strângea din dinţi... Gata! Reveni spre el; dar ochii verzi îi ordonară să tacă. Ştefan o anunţă, în romanes, pe tonul pe care-l folosea probabil cu curierii, sau cu băieţii de la pază:

- Nu mă face să scot cuţitu' la tine! Ai să faci injecţia aia, chit că-l pun pe Grasu să scoată scociu'!

Simţi cum ochii i se umezesc uşor... Şopti, tot în romanes:

- Când m-am internat cu Florentina, era în sala de naşteri o tipă care se holba la tavan şi părea programată să fie transferată la Bălăceanca. Moaşa ne-a spus că copilul primise APGAR 3. Că a avut peridurală şi n-a simţit contracţiile. Şi n-a putut să împingă copilul. Ştii ce înseamnă APGAR 3? Cât a avut Ramon APGAR?

Ochii lui Ştefan păreau absenţi...

- Am mai născut o dată. Ai trăit nouă luni cu gândul ăsta. Poţi să mai ai încredere în mine vreo patru ore? După aia, fac ce vrei tu; da' lasă-mă să nasc mai întâi.

Tresări, speriată de apariţia bruscă a farfuriei în faţa ei! Se întoarse... Isamu citi ecusonul tânărului şi anunţă prompt:

- Orice tratament trebuie întâi aprobat de dl profesor. Deci, nu dorim nici calmante, nici anestezice. Vă caut eu, dacă lucrurile se schimbă între timp. Mulţumim.

I se puse farfuria în mâini; Isamu o împinse fără menajamente în rezervă...

Oftă greu: tocmai se certaseră... Lăsă farfuria pe masă; luă un cartof şi porni în "turul rezervei"...

Contracţie! Mâna pe capul lui Şuncă; respiraţie corectă; dinţi încleştaţi... Şi gata. Reveni la cartoful prăjit. Uşa rezervei se închise; soţul ei se apropie şi-o strânse uşor în braţe... Îşi ascunse capul sub mâna lui, iar Isamu sparse violent tăcerea:

- Adică te grăbeai să-l laşi pe-ăla să-i bage cine ştie ce zemuri în coloană! Bravo, Ştefane! Nu mă aşteptam! Nu din partea ta, oricum!

Soţul ei nu răspunse - că Isamu încerca "s-o cotească" pe partea cu securitatea, ca s-o ajute pe ea să refuze anestezia! Soţul ei nu părea să riposteze la aşa "gogoaşă" extrem de inestetică... Într-un târziu, Ştefan îi şopti la ureche:

- ... Mi-e frică să nu păţeşti ceva.

- Nu păţesc nimic. Aşa m-a durut şi cu Florentina. Şi toţi medicii spun că prima naştere e cea mai grea dintre toate. Chiar dacă prinţesa a avut puţin peste trei kile, iar Şuncă are aproape patru, sunt sigură că Petrescu ştie ce are de făcut. Eu ştiu ce am de făcut, moaşa nu e moaşă pentru că aşa scrie pe diplomă...

- Ştiu. Dar mi-e frică. Mi-e îngrozitor de frică, iubirea mea! Că dacă tu... N-aş putea să trăiesc fără tine; înţelegi?

- Tocmai de-aia, promit că nu plec nicăieri!

- Nu glumi, Ano! Că adrenalina pe care-o am eu acum în sânge e de zece ori mai concentrată decât aia din decembrie 2004, din apartamentul din Tei!

- Nu glumesc. Te rog să stai cu mine până nasc.

- Stau.

- Şi te rog să mergi cu mine în sala de naşteri şi să mă ţii de mână şi să tai tu cordonul şi să nu te clinteşti de lângă mine! Ca să vezi că nu plec nicăieri!

- Nu cred că o să pot să intru. În orice caz, tăiatul cordonului nici nu intră in discuţie!

- Dacă poţi să fluturi *katana*, poţi să tai şi cordonul.

- Nu pot. Te rog, nu mă pune să fac asta!

- ... Atunci, dacă promiţi că mă laşi să nasc aşa cum ştiu eu, promit că te las să devii tătic aşa cum vrei tu. Şi unde vrei tu. Batem palma?

Se desfăcu din îmbrăţişare şi întinse mâna; mâna soţului ei se întinse ferm... Isamu începu să râdă şi se ridică:

- Bravo, Ana! Straşnică afacere! Acu' să-l vedem pe rege! Că a bătut palma - nu mai poate să se răzgândească...

Începu să râdă; şi Ştefan râdea... Abia acum ridică privirea spre el. Era îngrijorat, îngândurat, panicat - şi parcă-i era frică să se bucure că în jurul orei zece devenea tătic... OK! Hai să facă timpul să treacă ceva mai repede:

- Dacă te plimbi cu farfuria după mine, o să-ţi spun o poveste frumoasă...

Şi-acum cartofii îi erau la îndemână. Se sprijini de braţul lui, că iar avea o contracţie puternică...

Ştefan

Da. Era exagerat. Fusese cât pe ce să lase un străin să-i injecteze soţiei lui o chestie lichidă în coloană! Dar era soţia lui, viaţa lui - şi nu voia s-o vadă plângând! Ştia că o să vadă lacrimi în ochii ei, peste vreo două ore... Tocmai de-asta, o să-i dea lui Isamu pistolul şi cuţitul. Sigur, neînarmat nu era mai puţin periculos; că redecora "total" cu pumnii ca nimeni altul! Dar dacă n-avea nici pistolul, nici cuţitul, parcă se controla mai bine...

Şi-acum o să audă o poveste frumoasă, care-o să-l ajute să se controleze perfect. Ia să cheme şi "ariegarda" - în caz că "nu-i reuşea mişcarea", să aibă cine să-l ţină! Ridică puţin tonul:

- Grasule!

Uşa se deschise prompt.

- Las-o deschisă şi stai în prag. Că Ana ne spune o poveste - şi cred că ţi-ar place s-o auzi şi tu. Da' nu "măcăni"!

- Nuu, şefu! Cum s-o întrerup pe şefa?!

Bun! Şi-acum îi zâmbi slab:

- Povesteşte, povestitoareo...

Soţia lui bufni în râs:

- Aşaa... A fost odată ca niciodată Ana-Maria, gravidă în nouă luni cu Florentina... Şi mă apucă contracţiile, tot la ceas de seară.

Se oprise, că iar avea o contracţie...

Oof! Ana o să rememoreze acum acele clipe, ca să-l ţină pe el preocupat de orice altceva, numai de cezariană şi peridurală nu! Chiar dacă acea povestire îi cuprindea şi pe Florentin, şi pe scorpia de maică-sa, şi pe afurisitul de taică-su... Ana va trece peste toţi şi toate, ca să-l liniştească pe el. Din nou, Ana se muta pe locul doi şi-l lăsa pe el "să se lăfăie" pe locul unu...

Contracţia se terminase. Îi cuprinse capul cu braţul şi-o sărută pe păr. Şi şopti:

- Azi, până la unşpe, ai voie să plângi când vrei şi cât vrei tu. Cadou de la regele aurarilor.

Ce, era mirată? Zâmbi slab:

- Că ştiu că te doare, dar pot doar să-mi imaginez cât de tare te doare. Deci, dacă lacrimile vor să iasă, lasă-le să iasă. OK?

- OK.

- Dealtfel, uite: te las un pic aici, lângă masă, ca să rezolv o problemă...

Îi lăsă lui Isamu cuţitul şi pistolul şi reveni lângă soţia lui. Şi-şi reluă rolul de sprijin pentru gravidă şi cartofii prăjiţi:

- Şi-ai pornit de-acasă pe două roţi, gonind pe contrasens?

- Nu. Că medicul Petrescu ştie să fie convingător, când vrea el. Ţi-am spus că are tehnică!

- Am simţit-o pe pielea mea! Şi are, ce mai!

Râdeau toţi trei...

- Am mers civilizat, am stat la semafor... Duduia de la Giuleşti nici n-a catadixit să se ridice când m-a văzut intrând cu lacrimile pe obraji şi spinarea îndoită la nouăj' de grade.

- Să mi-o arăţi, când mai trecem prin România. Că-i fac curu' vergi - să stea numai în picioare la următoarele o sută de gravide. Grasule, deschide o listă nouă!

Isamu râdea în hohote! Grasu râdea în hohote, pe muteşte. Şi Ana râdea şi se apleca "la nouăj' de grade" - că avea iar o contracţie...

- ... Aşa. Şi mă consultă, într-un târziu, şi-mi zice "dilataţie unu". Mergem în sala de naşteri, unde blatul patului începe de la un metru juma'n sus...

- Cum adică?

- Adică uite-aşa de înalte sunt paturile alea.

Aşa de înalte?

- Şi au şi scăriţă, să ţopăie gravidele pe ea!

Isamu se grăbi cu explicaţia:

- Probabil ca să nu facă doctorii lombosciatică aplecându-se spre gravide!

- Ei, tu spui asta pentru că n-ai născut niciodată! Sunt aşa ca să ţină gravidele locului. Că le vine să se ducă ba în stânga, ba în dreapta, ba să dea un telefon, ba să mănânce, ba să mai facă şi ele nişte mişcare... Iar duduia doctoriţă de gardă m-a privit lung, galeş, şi mi-a zis să dorm. Fleoşc! Eu simţeam cum îmi ţâşnesc lacrimile din ochi la fiecare contracţie, iar ea "îmi dădea stingerea"!

Deci atunci plânsese la contracţiile de la dilataţia unu. Acum era mult mai bine; acum durerile erau mai suportabile. Începea să se calmeze şi el... că soţia lui avea chiar acum o contracţie, iar lacrimile nu ţâşneau...

- ... Şi-am adormit cu ochii la ceas. Număram secundele, contracţiile... Şi nu m-a întrebat nimeni nimic de anestezie...

- Păi să mi-l arăţi şi pe anestezist.

- Nu-l ştiu - că nu "m-a abordat" niciodată... Aşa. Pe la şase, mă trezesc. Vine doctoriţa, se uită în ochii mei şi-mi zice că travaliul meu n-a avansat, aşa că mai bine mai dorm o dată! Şi cum pe-atunci nu aveam atâta sânge-n instalaţie, n-am avut tupeu s-o întreb când m-a controlat...

- Ei, pe chestia asta, după ce-i fac vergi pe cur, îi rup şi-un picior. Ca să ştie!

Soţia lui râdea... şi continua:

- Şi cum tocmai mă trezisem şi era exclus să mai adorm, am citit o cărticică despre cum se îngrijesc bebeluşii. Am citit-o de multe ori în 60 de minute - că nu era aşa stufoasă. Şi apare doamna Ancuţa - care trage cearceaful care despărţea paturile de restul sălii, se uită la lacrimile mele şi zice, cu ochii la mine: hai, care se simte în stare să se dea jos din pat, să se dea jos şi să plece la plimbare! Ca să nască mai repede!

- Şi tu, ţup pe scăriţă!

O făcea să râdă; şi el râdea, că Ana povestea în dialect. Grasu

râdea tot pe muţeşte - Doamne fereşte, să nu fie "evacuat" tocmai acum! Şi Isamu râdea - că era expert în limba română, da' nu voia să se afle amănuntul ăsta...

- Ţup pe scăriţă şi la plimbare! E un hol lung, că sala de naşteri e chiar în capăt iar pe-o parte sunt toate saloanele cu lăuze. Şi-am tropăit pe holul ăla ceva timp, oprindu-mă pe lângă pereţi la fiecare contracţie...

"Da' idiotu' unde era? De ce nu era lângă tine? De ce nu te sprijinea el? Chiar aşa de idiot a fost?" Întrebări pe care nu le va rosti niciodată, dar pe care ochii lui i le transmiteau chiar acum lui Grasu... De parcă aştepta răspunsuri de la Grasu!

- Şi, la un moment dat, mă cheamă doamna Ancuţa înapoi. Că începea vizita de dimineaţă. Medicul şi-a luat întâi pacientele lui - şi le-a luat cu frumuşelul şi vorbe frumoase...

Poftim?

- Şi pe urmă a ajuns şi la noi, alelalte.

- Medicul Petrescu?

- Nu, noul medic de gardă. Ăla de i-aş fi zis eu nişte chestii neaoşe, dacă aş fi avut sânge-n instalaţie.

Aha! Acum se liniştise!

- Mă urcă pe masă, îi zic neaoşele în gând şi erupe individul, către onor corpul medical de faţă: sunt idioate! Sunt nebune! Eu am dilataţie şase, iar ele nici c-au sesizat! Iar eu l-am iertat instantaneu, pentru că l-a sunat personal pe medicul Petrescu şi l-a chemat la maternitate...

Adică muierile alea o neglijaseră! Idiot cu acte, Florentin ăla! Şi-o să i-o spună, cu prima ocazie când îl vedea - chit că se tăiau şi se-ncăierau parte-n parte! Că în loc să stea lângă ea, cu ea, să-şi folosească sângele din propria instalaţie şi să-i ofere Anei toate condiţiile şi toată atenţia medicilor, el se dusese probabil acasă - să aştepte în cur pe scaun, la o ţigară şi-o cafea! Aah!

Încă o contracţie; aştepta... Ana ronţăia cartofi şi povestea, plimbându-l prin rezervă:

- Deci, l-a sunat pe domn' doctor. Care, apropo - era "programat" la un parastas la Câmpina în sâmbăta aia.

- Şi-a venit cu mare plăcere să nască cu tine!

- Cred că da; deşi naşterea a mers repede, şi sigur n-a scăpat de parastas...

Săracul doctor! Zâmbi slab:

- Las', că după naşterea asta îi fac eu programul. Îţi garantez c-o să-i placă!

- Sunt sigură! Deci, vine domn' doctor, mă întreabă dacă vreau anestezie şi zic că nu. Şi vine doamna Ancuţa şi-mi pune perfuzie - şi-mi zice la ureche: foarte bine că nu vreau peridurala! Că nasc repede şi-or să leşine toate de invidie... Şi plec la plimbare prin sala de naşteri, sprijinindu-mă de perfuzie...

"Al dracului să fii tu cu neamul tău, Florentine - că ţi-ai bătut joc de ea şi ea te-a iubit prea mult ca să observe asta..."

- Şi apare şi medicul Petrescu. Care-şi începe speech-ul cu un mişto "amplu" la adresa medicului de gardă...

Păi începuse să-l cunoască pe medicul Petrescu. Iar medicul ăsta chiar era capabil să facă un mişto "amplu" de calitate...

- Şi mă-ntreabă şi el dacă vreau peridurală. Eu, speriată de imaginea fetei ăleia care pleca spre Bălăceanca, o ţin pe-a mea: nu şi nu!

- Adică ţi-e frică de peridurala aia!

- Mi-a fost atunci; acum "ştiu ce pot", şi nu mi-aş face chestia aia pentru nimic în lume!

- Bine. Hai, zi-i!

Contracţie... Şi trei cartofi deodată:

- Şi mă-ntreabă: sigur-sigur? Da, zic eu. Iar el insistă: "Eu, dac'aş fi să nasc, n-aş naşte fără!"

Bufnise într-un hohot zdravăn de râs: medicului ăstuia chiar îi va face o medalie!

- Şi eu, tot nu! Şi-atunci probabil s-a gândit că dacă-s dilie, ce rost are să insiste?! Şi mă trimite şi el să fac plimbări p'-acolo. Că el se duce să facă plimbări pe lângă tonomatul de cafea.

"Normal! Lângă tine trebuia să stea idiotul ăla de Florentin!"

- Şi mă-nvârt. Şi plâng şi mă-nvârt. Şi unele gravide încercau să doarmă, iar eu n-aveam sânge-n instalaţie să întreb dacă pot să plimb perfuzia pe hol...

Deci Ana obişnuise să se pună pe locul doi mai tot timpul! Parcă era prea mult bun-simţ în femeia asta! Neamul ăla nu ştiuse cum să se poarte cu aşa femeie; când ea le vorbise la persoana a doua, se simţiseră jigniţi! Dementi cu toţii - şi asta era şi părerea lui Grasu! O vedea chiar acum, limpede şi necenzurată, în ochii lui!

- Se-ntoarce domnu' doctor şi mă ia în mijlocul camerei pline de paturi, să-mi spună o poveste. Şi-a început cu ce-o să fie: intrăm în sala de naşteri şi Florentina iese. Bun. Şi după ce iese, o s-o ia doctoriţa pediatră, care o s-o întoarcă pe toate părţile şi-o s-o înţepe şi-o s-o asculte şi-o să-i facă o mulţime de alte lucruri... Şi cum a auzit el că noi fusesem colege de sală cu o mămică nu foarte fericită, el o să ne spună ce teste se fac la bebeluşi. Şi s-a apucat...

Contracţie. Oftă greu; aştepta...

- Şi s-a apucat şi ne-a explicat exact cum se face, ce se face, de ce se face... Ce înseamnă APGAR şi cum se calculează, cum trebuie să fie bebeluşul ca să nu primească punctele... Şi după ce ne-a băgat pe toate-n boale descriind caracteristici extrem de grave, ne-a întrebat: e vreuna dintre noi cu sarcină dificilă? Cu sarcină toxică? Ceva sângerări, sau vreun bebeluş cu capu-n sus? Nu. Şi-atunci e clar că doctoriţa o să dea numai note mari. Şi ne-a lăsat să deducem singure că am fost uşor prostuţe în ultimele ceasuri, când ne-am îngrijorat ca la balamuc cu mâinile pe burţi şi ochii la fata aia... Şi pe urmă ne-a invitat pe toate pe hol, la o cafea şi-o ţigară.

Cee? Bufniseră amântrei în hohote de râs! Râdea şi ea:

- Că-i e mai uşor să povestească la o cafea şi-o ţigară. Cum - nici o doritoare? Oof, bine, stăm acolo atunci!

Aoleu! Nu mai avea suflu! Aşa fusese? Chiar aşa fusese, sau inventa ea? Ana parcă-i ghici întrebarea:

- Mă jur că aşa a fost! Hohoteam şi chirăiam toate, ca nebunele! Inclusiv eu, care ţineam bine stativul şi boceam la fiecare contracţie! Şi ne-a spus ce teste se fac; dar de data asta copilul din povestirea lui era sănătos tun. Adică vorbea despre teste ca despre lucruri care trebuiesc făcute doar pentru că există formular pentru ele.

Clar!

- Şi pe urmă mi-a zis că se duce "să mai citească o ţigară", cât îmi făceam eu curaj. Şi nici n-a zis-o bine, că am înţepenit în picioare. Contracţia devenise o durere continuă. Nu mai puteam să mă clintesc de-acolo! Au adus imediat targa şi m-au mutat iar "la cocoţeni". Şi fuga cu mine pe uşa aia mare şi dublă! M-au apucat zdravăn patru muieri şi m-au mutat pe masa de naşteri. Şi m-a apucat o frică...

Normal! Acum aştepta, că Ana avea o nouă contracţie. Şi profita de ocazie şi de poziţionare, ca să lase farfuria goală pe masă. Aştepta...

- Aşa. Şi vine domn'doctor, şi-mi zice: hai, ce fac? Eu nu mai nasc odată? Hai, că abia aşteaptă s-o cunoască pe-aia mică! Şi el, şi Florentin - care fusese cât pe ce să năvălească peste naşterea mea.

"Păi, da; că n-a fost în stare să fie alături de tine, da' copilu' îl interesa!"

- Şi mi-a zis să-l sun şi să-i spun să nu închidă. A pus telefonul lângă forceps, pe post de microfon...

Pacienta lui favorită - ce mai! Dar oare cum reuşise idiotul să se strecoare pe sub pielea medicului? Că la primele controale o trimisese pe maică-sa cu ea! Şi nici nu excelase vreodată în curaj şi iniţiativă... În fine!

- Mi-a rupt el apa şi-a chemat-o pe doamna Ancuţa cu cârpele, că s-a făcut inundaţie-n sala de naşteri... Şi s-a uitat la mine şi-a zis: "Gata! Te aştept!" Iar eu am descoperit atunci că citisem multe cărţi şi multe site-uri, dar nicăieri nu scria ce trebuia să fac eu!

- Păi să împingi, nu?

- Teoretic, da! Dar dacă împing fără contracţie, nu obţin decât hipertensiune...

Serios? Şi Isamu era un pic mirat - dar ei erau bărbaţi, normal că nu se gândiseră niciodată de ce aveau femeile gravide contracţii...

numai când erau gravide şi năşteau! Uite că acum totul era logic! Da' de ce avea impresia că Grasu ştiuse acel amănunt? Tocmai Grasu?

- Şi-mi zice el să nu împing decât când am contracţii. Şi să nu m-apuc să împing de să-mi iasă ochii din cap, că sigur nu rămân fără contracţii până nu elimin şi placenta... Şi a avut aşa, un aer de doctor care "e la post", e pregătit şi aşteaptă, răbdător, să prindă copilul. Indiferent cât va trebui să aştepte. Şi vine contracţia! Trag aer...

Şi avea chiar acum o contracţie... Gata.

- Trag aer şi dă-i! Doamna Ancuţa, în stânga mea, cu ochii la mine! Doctorul, cu ochii la mine! Eu, împingeam de să-mi iasă ochii din cap!

- Deci n-ai ascultat de el!

- Nu; da' să nu mă spui, că promit că acum ascult...

- Bine; nu te spun. Şi?

- Se termină contracţia, eu întreb: se vede?

- Aşa de repede?

- Cam aşa a zis şi el atunci...

Şi iar râdeau toţi patru...

- Evident, trebuia să aştept următoarea contracţie. Îmi amintesc că doamna Ancuţa mă mângâia pe mână, doctorul devenise extrem de serios şi tot zicea ceva, undeva lângă uşă se auzeau foşnete şi paşi iar eu mă gândeam că mesei ăleia de naşteri i-ar fi trebuit o pernă...

Probabil că îi făcuse anestezia, dar Ana nu-şi amintise înţepătura siringii. Cunoştea "partea aia" cu zeama care dezlega limbi şi dădea cele mai ciudate gânduri...

- Şi vine contracţia. Eu, împing! El, ca la meci: "Hai! Dă-i!"

Râdeau...

- Şi eu mă învârtoşam şi mă ambiţionam să-mi zboare ochii din orbite ca-n desenele animate!

- Da' şi el te încuraja!

- Păi, ce să facă? Să mă invite la cafea? Aşa! Şi, chiar la sfârşit, am simţit o mişcare. O schimbare la Florentina. I-am zis că am simţit ceva şi mi-a zis că, într-adevăr, simţise şi el ceva. Şi, la următoarea contracţie, să împing tot aşa de tare! Aştept, vine contracţia! Trag aer, împing! Medicul: "Acum!" Moaşa: "Acum!" Eu, făceam şi eu ce puteam...

Ochii căprui erau miraţi - că gura spusese ceva haios, dar ei nu mai râdeau. Soţia lui era o bună povestitoare. Şi-i "prinsese" în povestirea ei. Acum, toţi trei erau tensionaţi, nerăbdători să afle ce se întâmplase după aia... Îi fură un sărut:

- Zi-i, că mor!

Ah! Altă contracţie! Asta e: trebuia să aştepte, dacă voia să ştie ce se mai întâmplase după aia...

- Oof, Doamne! Şi o simt iar că se mişcă - dar mai zdravăn! Şi se termină contracţia. Şi întreb: se vede? El: nu se vede, dar se simte. Dacă vreau, îmi dă o mănuşă, să simt şi eu.

- Aoleu!

- Aşa am zis şi eu! Şi-am continuat: nu-nu!

Isamu râdea; el îl privea pe Isamu şi descoperea că nu-l mai văzuse niciodată aşa de... uman...

- Şi vine următoarea contracţie. Eu ţip: Haai! El ţipă: Haai! Şi-am simţit cum se simte când tragi o cămaşă strâmtă, şi-o simţi că alunecă-n jos - da' şi pârâie...

Aoleu!

- Şi mi-am dat seama că gata, iese bebica! Şi, pâc - am simţit că ieşise capul. Şi tocmai atunci am rămas fără suflu! El parcă a ştiut; mi-a zis că, dacă nu mai pot, să mă odihnesc. Da' eu, în capu' meu de gravidă la prima naştere, ce-am zis: cum să sufoc copilu' ăla aşa? Contracţie mai era un pic; trag aer, împing şi-o văd pe doamna Ancuţa că ridică cotu', aşa ca-n "Mortal Kombat", şi-l bagă în burta mea! Şi imediat se-aude: uaaaau! Prinţesa venise pe lume...

Bufni în râs şi-i privi grăbit pe amândoi - că amândoi oftaseră uşuraţi! Da' chiar aşa de intens trăiseră povestirea aia?

Contracţie; aştepta...

- ... Şi întreb eu, mămică disperată cu idei preconcepute: câte degete are? "Toate", zice domnul doctor. Şi l-am văzut cum dă rotund din mâini, de parcă ia curba cu ditamai raba; şi văd un picioruş rotindu-se prin aer repede, ca la karate... Şi când să las capul pe masă şi să zic şi eu că, gata, mi-am făcut datoria pe dimineaţa aia, mă pomenesc că domn' doctor se apleacă frumuşel şi mi-o pune uite-aici, pe piept.

Da?

- Era vişinie, plină de sânge şi cine ştie ce altceva, şi urla cât putea ea de tare! Şi eu, cu fixaţia că mi-a zis doamna Ancuţa să am grijă cu perfuzia, ridic mâna cealaltă şi-o pun aşa peste ea. Şi-i zic: "Haai, nu mai plânge! De ce eşti tu atât de supărată? Gata! S-a terminat! Ai venit!" Iar ea n-a mai urlat, din clipa în care am deschis gura. Şi-am rămas mască - că nu crezusem că e adevărat ce scrie prin cărţi. S-a liniştit ca prin minune! A căscat... Şi-a venit vampiriţa aia de doctoriţă şi mi-a luat-o, să-şi completeze formularele!

Bufni din nou în râs şi o strânse în braţe. La fix: că tocmai începuse altă contracţie... Iar medicul Petrescu îi sperie zdravăn pe toţi patru:

- Şi pe urmă mi-ai zis să cos strâns!

Ana aproba cu capul, că strângea din dinţi şi nu putea scoate un sunet...

- Iar eu m-am conformat - că voiam să naşti băiatul tot cu mine! Hai să vedem cum stai cu travaliul. Pornim încetişor spre cabinet; că dacă nu ţi s-au tăiat picioarele, n-avem de ce să schimbăm direcţia spre sala de naşteri.

Gata; contracţia trecuse. O cuprinse uşor cu braţul şi-o prinse de mână; şi aşa, încet, porniră amândoi după medicul Petrescu.

Ana-Maria

Frumoase amintiri! Superbe! Bineînţeles că nici acum nu găsise cuvintele care să exprime sentimentul pe care-l avusese atunci când Florentina fusese aşezată pe pieptul ei... Zâmbi:

- Pot să vă întreb ceva?

- Bineînţeles.

- Aţi spus atunci că v-a făcut inima zdrenţe...

Medicul Petrescu începu să râdă:

- Şi de-abia o asamblasem la loc, când o revăd într-o dimineaţă devreme. Şi mă dă iar cu roatele-n sus, când îmi zice să iau ţeava aia de lângă frăţiorul ei...

Râdeau. Stop! Contracţie... Şopti:

- Sunt ceva mai dese.

- E normal. Încet - nu ne grăbim. Respiră - ştii tu...

Respira... Aerisea plămânii... Şi hai la control! Intrară încet, iar profesorul se ridică:

- Cum te simţi, Ana?

- Sincer? Nu prea ştiu...

Şi ei râdeau? Da' nu mâncase nimic haios în dimineaţa asta! Chiar aşa de amuzantă devenise atitudinea ei? Ştefan o ajută să se urce pe masă... Începu să râdă: că ea era consultată "cu bis"! Oare care era primul - universitarul, sau "titularul"?... Medicul Petrescu anunţă prompt:

- Dilataţie opt. Te-ai plimbat cu folos, domnule conte.

Arş! Asta usturase rău! Îl privi lung... şi-l văzu râzând:

- O primesc cu demnitate, întorc şi celălalt obraz şi continui plimbarea.

- Jos pălăria! Intri şi tu cu noi?

- Unde?

- În sala de naşteri!

- Nu; nu pot.

Monitorul ecografului se lumină brusc. Şuncă părea îngândurat; probabil se gândea că mami nu mai vrea să-l care cu ea, iar el cugeta despre dragoste şi iluzii pierdute... Medicul Petrescu insistă:

- Ba eu am sentimentul că ai putea, dacă te-ai auto-încuraja un pic...

- Nu pot.

- Cum crezi! Eu te-am invitat!

- Mulţumesc de invitaţie, dar aştept afară. Eu o să-mi termin plimbarea după ce termină ea naşterea.

- OK. Dar să ştii că insist măcar să încerci.
- Promit că încerc să mă auto-încurajez. Dar numai atât promit.
- Bine. Gata, Ana; sus şi la plimbare!

Ştefan o ridica - ea nu prea mai putea face mare lucru... Şi hai înapoi la plimbare! Ieşiră, iar Grasu întrebă în şoaptă:

- Cum e?
- Opt. Ne mai plimbăm.

Şi se plimbau în tăcere acum - că nu voia să-i spună şi despre cusut, despre acul ăla mare şi despre usturime, despre durere... şi ceea ce se mai întâmplase atunci la maternitatea Giuleşti.

Ştefan

Deci aşa o născuse Ana pe Florentina. Idiotul o dusese la maternitate, o băgase-n lift şi plecase... langa! Că nu mai auzise nimic despre el, până spre naştere. Adică, toată noaptea, Ana stătuse singură! Mare idiot, Florentin ăla! Zău că o să-i spună asta! Şi-o să-i explice, pe larg, de ce-i spunea "idiot"!

Dar... Dar, la urma urmei, de ce să se obosească să-i facă el teorie? Avea ceva de câştigat din asta? Nu. Şi-atunci?

"Îţi mulţumesc, Florentine, că ai fost un idiot şi-ai gonit-o! Dacă nu erai aşa idiot, eu n-aş fi ştiut niciodată ce înseamnă adevărata fericire."

Şi-o să-i trimită şi bomboane, pe chestia asta!

Altă contracţie...

Acum, după ce auzise povestirea aia, era mult mai calm. Avea încredere în ea; era evident că, la vremea aia, Ana nu ştiuse foarte multe despre ce are de făcut, când şi cum - dar acum era "doxă"! În plus, avea el încredere în medicul Petrescu! Chestia cu cotul doamnei Ancuţa îi inducea o stare de uşoară îngrijorare; dar se gândea că era moaşă nu pentru că aşa scria-n diplomă. Iar medicul Petrescu îi cam "solicitase" prezenţa. N-ar fi "solicitat-o", dacă mişcarea cu cotul n-ar fi fost una medicală. Cuplul medic-moaşă o adusese pe lume pe prinţesă; gândul ăsta îi dădea încredere.

Contracţie...

Ana-Maria

Aaauuu!... Gata?... Gata?... Nici acum nu era gata?

Aoleu!

Întinse mâna liberă şi-şi prinse soţul de maletă:

- Asta e! Gata! Nu mă mai pot clinti!

Fu luată pe braţe cu uşurinţa cu care oricare alt bărbat ar fi ridicat... un creion! Auzi un fluierat scurt, şi-apoi pe Grasu răcnind zdravăn:

- Domn' doctor Petrescu! Naşte!

Na, că-i băga pe toţi în alarmă acum! Dar adevărul era că bine le făcea - că năştea! Nu putea să deschidă ochii, nu putea să se clinteasc că şi simţea că Ştefan alerga deja, urmând nişte indicaţii cu "*par ici*"...

Ştefan

Gata! Năştea!

"Doamne, să nu mi-i iei! Nu şi pe ei! Nu mi-i lua! Că dacă mi-i iei pe ei, vin şi eu; şi te caut. Şi te trimit în iad, şi pe tine, şi pe fi-tu, şi pe cei doişpe apostoli! Evacuez Raiu'!"

Tocmai avusese cel mai contraindicat gând...

Asistentele se agitau pe coridor; pe el îl interesau degetele lor - că-i arătau drumul spre sala de naşteri. Vedea uşa, îl vedea pe medicul Petrescu ţinând-o larg deschisă... De ce dracu zâmbea aşa? El nu vedea că Ana naşte? Intră şi i se arătă unica masă ginecologică din încăpere:

- Pune-o acolo. Nu eşti întreg la minte!

O aşeza cu grijă, privind lung chipul schimonosit de durere...

- Tu-ţi dai seama de unde-ai venit alergând cu ea în braţe?

Asta nu conta. Important era că Ana ajunsese în sala de naşteri! Asistentele se grăbiră să ridice tăbliile metalice de pe marginile mesei. Făcu doi paşi în spate... Medicul Petrescu îi întinse un halat:

- Hai: îmbrăcarea.

Poftim? Îmbrăcarea? Ce îmbrăcare?

Nu apucă să-şi răspundă - se feri în ultimul moment de asistenta care trăgea masa cu rotile. Pentru o clipă, văzu strălucirea instrumentarului. Iar în minte îi rămase acel cleşte curbat, de la margine. Forcepsul.

- Pune-ţi halatul!

Negă scurt şi-l prinse de halat. Şi-i şopti la ureche:

- Să aveţi grijă de ea; că dacă ea păţeşte ceva, eu îmi zbor creierii!

Se răsuci şi se aplecă; şi şopti la urechea ei, în romanes:

- Ai mare grijă de tine!

Şi-acum alergă afară din acea încăpere în care forcepsul se oprise lângă masa de naşteri.

Ana-Maria

Aoleu! Ce căpos era! Dar îl înţelegea - că o iubea mult... şi iubea şi băiatul şi se-ntreba dacă Dumnezeu numărase corect botezurile lui...

- Ai telefonul la tine?
- Nu.
- Stai puţin atunci. Stai, să pândesc când nu e atent... Cum îl cheamă pe chinez?
- Isamu.

Domnul doctor îl pâsâia pe Isamu; îi spunea în franceză să aducă telefonul Anei... Iar după două-trei secunde medicul Petrescu îi întinse Communicatorul negru. Isamu fusese mai prompt ca niciodată... Clătină încet capul:

- Să ştiţi că toţi bărbaţii din jurul meu au fost gravizi o dată cu mine.
- Ştiu; se vede de la trei poşte că ei au gemeni!

Râdeau; şi doamna Ancuţa îşi mai revenise - şi râdea şi ea... Medicul o controla...

- Dilataţie nouă. Puneţi-i perfuzie şi pregătiţi anestezia.

În sala de naşteri erau mai mult de zece persoane; toate se agitau, de parcă anestezia aia se pregătea la... două' de mâini...

- Înainte să-l suni, trebuie să discutăm noi doi. Fără urechile lui. Că are pistol, e extrem de panicat şi nu vreau să-l folosească pe-aici.
- Vă ascult.
- În primul rând, profesorul universitar e la o urgenţă. Deci, naşti doar cu mine.
- Uraa! M-am liniştit...
- Şi eu; că la ultima cafea mi-a povestit nişte proceduri care m-au pus pe gânduri. Ano, Şuncă al tău se va naşte natural. Dar de data asta vreau să faci ce spun eu.
- O să încerc.
- Să şi reuşeşti. Că nu vreau să te rupi din nou. De data asta, vreau să tai eu: frumos, civilizat, aşa cum scrie la manual. Deci: Şuncă nu se sufocă dacă îi iese doar capul. Pe cuvântul meu de onoare! Mă crezi?
- Vă cred. Şi acum ştiu şi eu că nu păţeşte nimic...
- Deci o să naşti după indicaţiile mele. Da?
- Da.
- Dacă spun să împingi, împingi. Dacă spun tare, împingi să-ţi sară ochii din orbite. Dacă spun stop, te opreşti. Astea sunt cele trei "viteze" la naşterea de azi.
- Am înţeles.
- Să fii atentă la mine şi să mă asculţi.
- Dacă nu ameţesc de la anestezie, vă ascult.
- Nu ameţeşti; că asta-i franţuzească. Eei, şi uite că am ajuns să

nasc la Paris... Nu pot să cred că n-a vrut să rămână şi el aici!

- N-a putut să rămână. Îşi doreşte mult băiatul ăsta; iar dacă spuneţi că acum e extrem de panicat, eu vă garantez că se controlează admirabil!

- ... Aoleu! Păi să ştii tu că n-a putut să rămână din cauza forcepsului! Că era aici, în partea asta, iar asistenta a tras instrumentarul pe sub nasul lui...

Evident!

- Pe mine, mama m-a vrut fetiţă iar tata mecanic auto. Eu n-am probleme cu cleştii şi obiectele tăioase. Deci: naştem?

- Când spuneţi, trec la treabă!

- Păi dă-i telefon şi hai!

Oare unde era numărul lui Ştefan, în telefonul lui Isamu? Apăsă 1... Evident! Suna... Suna...

Ştefan

Se aşează pe scaun şi-şi trecu scurt mâinile prin păr: gata! Năştea! Era în sală! Iar el nu prea ştia ce să zică, pentru că profesorul universitar intrase acum zece minute la o urgenţă - dar una de-aia "adevărată", cu anestezie totală şi trei medici deodată, toţi trei înarmaţi cu bisturie... Dacă n-ar fi fost hotărârea ei de a aduce medicul şi moaşa special de la Bucureşti, probabil că lângă soţia lui ar fi fost acum un doctoraş de mâna a doua...

Ridică privirea spre Isamu:

- Îţi dai seama că, dacă ea nu-l cerea pe Petrescu, acum năştea cu un stagiar?

Primi o negare:

- Năştea cu profesorul. Stagiarul, sau orice alt halat care se prezenta la apel, se ducea la urgenţă. Pentru că îi "organizai" tu, cu cuţitul, pistolul sau pumnul. Mai bine, deci, că a venit medicul ei - că te arestau. Calmează-te.

- Bine!

- Ştefane, caută-ţi autocontrolul şi foloseşte-l. Că l-ai rătăcit pe undeva - şi nu-i bine! Ia uită-te tu încolo, spre coridor...

Da; se uita. Ce trebuia să vadă?

- Rezerva ei e după colţ. De-acolo ai venit în fugă, cu ea pe braţe. Redevino propriul stăpân - că şi tu trebuie să supravieţuieşti acestei naşteri.

Începu să râdă; Grasu bombăni:

- Şefule, Isamu are dreptate. Şefa "s-a cam împlinit", iar tu "zburai" cu ea p'-aici de parcă erai BMW. Nu-i bine! Păstrează nişte şale şi pentru ăla micu'!

- Bine, mă; am înţeles.

Gata, nu-l mai dădăceau, că tocmai îşi regăsise autocontrolul... Oftă greu:

- N-am putut să rămân înăuntru. Am fost lângă masa aia, dar n-am putut să iau halatul.

- Nu era musai să asişti.

- Aş fi vrut să asist; dar mi-e frică... Aş vrea

Telefonul începu să piuie. Îl scoase... şi tresări:

- De ce mă suni?

- Nu eu sun; naşterea sună.

Poftim? Păi pe afişaj

- Ai luat-o pe sus şi nu şi-a luat telefonul.

Aa... Începu să râdă şi apăsă butonul:

- Da.

- Să nu închizi!

Auzi şi piuitul... Apăsă şi el difuzoraşul şi şopti:

- Staţi jos şi ţineţi-mă bine.

Se conformară amândoi - adică se aşezară. De ţinut, nu-l ţineau; dar erau pregătiţi să-l înşface cu ambele mâini! Că o auzeau pe Ana spunând că ea e pregătită...

Ana-Maria

Eei, mare diferenţă între cele două naşteri! Prima fusese haotică; asta era mult mai... ordonată. Împingea cum spunea domnul doctor; doamna Ancuţa nu-şi mai folosea cotul, ci palmele şi vocea...

- Împinge!

Se conforma şi împingea...

- Stop!

Gata! Privea tavanul, respira şi nu voia să ştie ce făcea medicul Petrescu acolo...

- Împinge...

Împingea...

- Împinge...

Păi împingea, nu?

- Tare!

Înşfăcă marginile de metal şi împinse cât putu ea de tare!

- Stop!

Se opri; de fapt, avu impresia că ea voia să se oprească, dar că în realitate împingea în continuare... Simţi o scădere a intensităţii durerii, semn că domn' doctor tăia "ca la carte"...

Auzea nişte clinchete. Spera că forcepsul ăla o să cadă sub masă şi-o să fie scos afară din încăpere, pe motiv de re-sterilizare...

- Împinge...

OK!

- Stop.

Se oprea... Aoleu, da' ce contracţii avea! La aşa Şuncă, aşa contracţii!

- Tare!

Cât putea ea de tare! Cu urlet cu tot!

- Stop-stop-stop!

Păi să-i spună din timp! Şi iar scădea intensitatea durerii... După părerea ei, scăderile alea de durere se datorau bisturiului. Sau foarfecii - că nici nu mai conta cu ce-o tăia! Dar nu ridica capul, să vadă ce făcea medicul Petrescu. Ea se lăsa pe mâna lui - că era cel mai bun din lume, după părerea ei. Ştia el ce făcea. Iar Şuncă se va naşte "în mod organizat".

Ştefan

Aoleu! Aşa era naşterea? Brr...

Nu auzise nimic despre instrumentar; auzise doar clinchete. Ana tocmai urlase! Oare ce trecea prin mintea ei, în clipele astea?

Întoarse capul spre Isamu: dar chinezul lui îşi acoperise faţa cu palmele. Hm! Îl privi şi pe Grasu... Bufni în râs, în romanes:

- Măi Grasule! Am fost împreună în atâtea locuri! Ai văzut atâtea grozăvii şi atâţia creieri întinşi pe pereţi, că ai putea scrie zece romane stufoase! Şi nici n-ai clipit! Şi-acum eşti stacojiu, şi pari să ai curând nevoie de săruri...

Grasu nu comenta. Rămăsese la fel de stacojiu, la fel de "transportat" într-o lume numai de el ştiută...

Ana era ascultătoare - că medicul nu s-ar fi jenat să-i zică vreo două şi "s-o repună pe şine"! Iar el...

El se gândea chiar acum că era lângă sala de naşteri iar acolo, înăuntru, soţia lui îl aducea pe lume pe băiatul lor. Coroana lui. Nu se putea gândi la copil; şi nici la Ana. El se gândea cum să-i spună lui Isamu că poimâine, când ajungeau înapoi la Cannes, îi va da dosarul din seif şi parolele şi toate comisioanele din intermedieri. Şi se va duce la Nisa, să-i ceară lui Jun să-l bage "pensionar" sub protecţia lui. Diamant îi va gestiona în continuare afacerile cu aur şi cu fete; poate că-şi va gestiona personal, discret, fetele din Franţa. Sau poate va vinde afacerea franceză...

Şi ştia că nu era bine că gândea aşa...

"Trebuie să te sfătuieşti cu Ana, înainte să iei orice decizie."

Ăsta era gândul care trebuia să primeze acum în capul lui. Şi în materie de afaceri, şi în materie de tăiat ombilicul, şi în materie de

jucat pe holul spitalului, şi în materie de luat micul dejun sau fumat lângă uşa sălii de naşteri. Nu mai era gravid - năştea! Îi era, deci, complet interzis să ia vreo decizie, oricât de mare sau de mică! Dacă acum apărea seniorul în faţa lui şi-l punea să semneze un act prin care-i dona tot ce strânsese într-o viaţă, ar fi semnat în secunda unu! Pentru că "năştea" - şi era băiat. Băiatul lui...

O mulţime de "afacerişti" ca el aveau copii. Iar Jun Chèn era cel mai bun şi mai concludent exemplu, că avea doi! De fapt, Leonard, "marinarul", era cel mai bun exemplu - el avea trei! Şi mai erau o grămadă de exemple de-astea! Aşa că el îşi privea telefonul şi-şi spunea, conştiincios, în minte - ca pe-o poezie: "Întâi te sfătuieşti cu Ana!" "Nu scoţi un cuvânt, înainte să afli şi părerea Anei!" "Întreab-o şi pe Ana!" Îşi impunea să găsească şi alte asemenea gânduri, cu acelaşi înţeles...

Ana-Maria

- Împinge...

OK...

- Hai, că vine. Împinge!

Împingea!

- Tare de tot!

Strânse ochii, trase aer şi împinse şi copilul, şi urletul, şi sufletul, şi

- Stop.

Şi se lăsă să cadă pe masă. Trebuia să respire, ca să-şi recapete puterile. Habar n-avea ce se mai întâmpla pe-acolo, "pe partea lui de cearceaf". Dar dacă nu zicea "sunaţi la UPU", totul era perfect.

- Respiră şi pregăteşte-te. La următoarea, mă anunţi când vine şi împingi cât poţi tu de tare.

Respira - şi avea senzaţia că nu mai respira corect... Doamna Ancuţa puse mâna pe fruntea ei şi şopti:

- Cât poţi tu de tare, auzi? Că ştiu că poţi! Vine contracţia?

Nu putea să răspundă...

- Ana, vine contracţia?

Aauu! Urlă din toate puterile, scurt:

- Au!

Strânse bine barele metalice şi împinse! Împinse...

Ştefan

Aoleu! Sărăcuţa de ea! De ce n-o fi vrut ea cezariana? Că

Urletul îl făcu să tresară. Grasu sări în picioare:

- Gata! Auzi-l! Gata! Şefu', ai un băiat!

Isamu îşi smulse palmele de pe faţă şi le pocni de picioare, într-un gest victorios. Doar el nu putea reacţiona nicicum; el ridica telefonul şi-l lipea de ureche, ca să-l audă mai bine pe băiatul lui...

Ana-Maria

Şi gata. Şuncă urla. Un nou prinţ îşi făcuse apariţia pe planeta Pământ... Lăsă încet capul pe masă... şi zâmbi:

- Câte degete, domn' doctor?

- Fii serioasă!

Ce să mai fie serioasă?!

- Ancuţo, scoate acu' ăla!

Perfuzia "zbură" cât colo; în locul ei apăru...

Îndoi uşor mâinile şi îl cuprinse cu braţele. Şi sărută fruntea plină de sânge:

- Bine-ai venit, prinţul meu!

Ştefan

La dracu! Ana spusese ceva, dar el nu auzise decât o şoaptă! Ce spusese soţia lui? Isamu începu să râdă; chinezul îl bătu zdravăn pe umăr şi se ridică:

- Felicitări, Ştefane! Mă duc să controlez rezerva.

Grasu se repezi la el şi-l ţucă în creştet:

- Felicitări! Mă duc să păzesc ceva p'-aici!

Poftim? Îl privi lung... Grasu lui zâmbi strâmb, în romanes:

- Că trebuie să m'-ascund într-un colţ şi să-mi şterg lacrimile.

Şi se dusese şi el. Reveni spre telefon. Îl privea lung... Privea afişajul, zâmbind urletelor băieţelului lui... Simţea lacrimile alunecându-i grăbite pe obraji. Şi zâmbea. Şi asculta...

Ana-Maria

Şi uite că nu voia ea să-l liniştească! Voia să-l mai lase să urle puţin - ca să-l audă Ştefan, să ştie că băiatul lui venise pe lume...

Trase puţin capul şi-l privi lung.

Era leit Ştefan! Era Ştefan în miniatură!

Tii, ce grăsan era! Făcea cutişoare şi pacheţele de şuncă pe la încheieturi! Şi era frumos... Şi grăsun... Şi avea puf negru pe cap... Şi avea aşa o gură mare şi-un plămân foarte bine dezvoltat... Medicul Petrescu începu să râdă:

- Hai, dă-l la verificat! Ştii tu - partea aia cu neonatologul...

Nu! Să nu i-l ia acum! Să-l mai lase puţin! Nu-i dădu drumul; iar doctorul neonatolog nu încercă să i-l smulgă... Zâmbi, în romanes:

- Eşti frumos ca soarele de pe cer! Şi mândru, şi curajos! Că tu eşti coroana lui tati!

Îl liniştise totuşi... Nu conta limba - prinţul îi recunoscuse vocea. Şi cum în timpul sarcinii vorbise în trei limbi deodată... Gata; întoarse capul spre medic şi desfăcu mâinile. Şi-acum prinţul se ducea "să-şi facă revizia"... Ca şi data trecută, medicul Petrescu scutura uşurel cordonul şi privea bebeluşul... Şi-acum îl auzi anunţând cu voce tare, puternică:

- Încă un APGAR 10! Dragă Ana, eşti pacienta mea preferată! E o plăcere să nasc cu tine, să ştii!

- Plăcerea e a mea, domnule doctor. Şi iată că istoria se repetă...

- Chiar că se repetă! Cât de strâns să cos de data asta?

- La aşa ochi verzi, extrem de strâns!

Medicul râdea - şi-i făcu semn că telefonul tocmai transmisese cuvintele alea cu ochi verzi către ochii verzi! Aprobă - că tocmai asta voise să-i transmită! Ca să ştie şi el că soţia lui tocmai terminase un calcul cu degete! Paul Petrescu parcă îi citi gândurile:

- Să înţeleg că următoarea naştere se va desfăşura la...

- Nu ştiu încă; probabil tot aici. Sau poate în Elveţia...

- Nu; te rog! Nu-mi place la munte!

- S-a notat...

Prinţul fusese măsurat, cântărit, curăţat şi înfăşat bine. Se odihnea acum, pe măsuţa lui. Ea se uita lung la trăsăturile armonioase...

- ... Placenta a ieşit şi e întreagă. Eşti foarte bine. Acum începe partea aia cu cusutul. Dar, din câte ştiu eu, francezii au anestezice bune.

- Foarte bune. Vă spun eu - că tocmai am născut cu ele!

Râdeau amândoi... Doamna Ancuţa luă telefonul şi se apropie de doctorul neonatolog. Deveni foarte atentă, că voia să audă dimensiunile...

- 3.800 de grame şi 54 de centimetri.

Asta voise să ştie. Ramon avusese sub două kilograme...

Medicul Petrescu nu mai spunea nimic - era ocupat să fredoneze "*Rien de rien*" şi s-o coasă pe ea strâns de tot. Ea nu simţea mare lucru; stătea deci cuminte şi privea lung prinţul...

"Tu eşti coroana lui Ştefan Ionescu, regele aurarilor, conte de Perigord şi viconte de Limoges şi Turenne. Tu eşti mândria lui. Tu o să creşti mare şi frumos şi deştept. Tu o să-i mângâi bătrâneţile. Tu o să-i aduci noră frumoasă şi cuminte-n casă. Tu o să-i dăruieşti nepoţi

frumoşi şi deştepţi, aşa ca tine. Tu îi duci mai departe numele."

Mogâldeaţa nu prea se sinchisea de gândurile ei. Prinţul era somnoros. Dar nu adormea. Căsca şi încerca să clipească. Pleoapele erau cam umflate; dar problema se va rezolva repede. Era un copil frumuşel foc...

"Ptiu-ptiu, să nu te deochi!"

Aoleu, să-i pună ceva roşu! Rosti, cu voce tare:

- Ştefane, fă rost de ceva roşu - o fundă, o cârpă, orice! Că ni-l deoache franţujii p'-aici!

Ştia că o auzise. Chiar acum probabil, Grasu era trimis să caute ceva roşu violent...

Ieşise soarele de după nori. O rază timidă intra prin geam şi lumina peretele. Şi se apropia, încet-încet, de prinţ...

Şi uite că, la un an şi-o lună după ce-l luase prima oară pe Ştefan de mână, îi dăruia acel băieţel. Şi nu simţea că "îşi vânduse ieftin pielea". Simţea că împlinise familia lor. Acum erau o familie completă.

- Gata. Ochii verzi or să fie foarte fericiţi, peste două săptămâni. Stai acolo cuminte şi ascultă de doamna Ancuţa. Eu mă duc să-l întreb de-un hotel bun.

- Bine. Domnule doctor!

Îl oprise; acum îi făcu cu ochiul, zâmbind:

- *You're the best!*

- Abia te-aştept la următoarea naştere! Hai - urechile la doamna Ancuţa!

Care venea chiar acum, cu punga cu gheaţă. Şi după ce i-o puse pe burtă, îi dădu şi telefonul şi-i şopti la ureche:

- Să-mi zici când nu ne mai aude!

Aprobă, mişcând circular punga menită să împiedice formarea de cheaguri... Doamna Ancuţa "mobiliza" tot ce purta halat alb. Că o mutau pe brancardă. Deci, în maximum o jumătate de oră, va intra în rezervă - şi va fi vai de soţul ei, dacă nu-l găsea acolo, cu băieţelul lor în braţe!

Ştefan

Privea în continuare telefonul. Şi asculta. Acţiunea se cam sfârşise; Şuncă fusese mutat de-acolo, iar Ana va fi în curând mutată pe o brancardă şi pregătită să revină în rezervă. Medicul venea să-l întrebe... Ha! Nici nu se uita spre el! La aşa cuvinte...

Paşii se apropiară iar halatul alb se aşeză lângă el:

- APGAR 10. Nu ştiu cu care din voi seamănă, că e rotofei ca-n reclame la pape iar voi sunteţi două manechine! Dar capul e copia fidelă a capului tău. Şi cum tu ai întors şi celălalt obraz, am venit să-ţi spun că am o vârstă şi-un renume - şi de-aia te cert pentru chestia aia cu cezariana...

Aproba încet, că-şi mânca bucuros papara...

- Şi pentru aia cu anestezia, despre care am aflat de la profesor...

Aproba în continuare...

- Gata: ai mâncat-o pe toată. Să-ţi fie de bine.

- Mulţumesc.

- Şi-acum hai să-l vezi!

- Ana e bine?

- E foarte bine. Naşterea a decurs normal, epiziotomia a decurs normal, moralul ei e "pân' la cer"...

Se ridică şi apăsă butonul roşu:

- V-am rezervat camera de hotel; dar în Cannes, nu în Paris. Că nu stăm aici decât până mâine, cel mult. Şi m-am gândit că n-o să vreţi să staţi singur, aşa...

- Te-ai gândit bine. Dar nu te-ai gândit la un lucru.

"La soţia mea." Se grăbi să-i demonstreze că se gândise la toate:

- Ba da; dar dânsa ajunge diseară, cu un zbor comercial. Că avionul cu care-am venit noi nu e al meu - e de împrumut, pentru urgenţe urgente...

Medicul nu mai păşea; se oprise. Ridică privirea spre el şi-l văzu uimit... Zâmbi şi reveni lângă el, ca să poată să vorbească încet:

- Iar Parisul nu-i aşa frumos în perioada asta a anului; mai mult de 24 de ore de vizitare nu merită. Sena aia din poze e super, dar în realitate cam pute. La Luvru e o coadă gigantică în preajma sărbătorilor, grădinile din Versailles n-au nici un şarm atunci când sunt acoperite cu zăpadă murdară...

"Îi luase mau'!" Decise să-i dea şi explicaţia - măcar o fărâmă din ea:

- Tata spune că am cap de bulibaşă. Cu toate astea, o să-l numească succesor al lui pe vărul meu. Pentru că nevasta mea, cea promisă, a murit, tot în spitalul ăsta, gravidă în opt luni; şi-a luat şi bebeluşul cu ea... Iar eu am ales-o pe Ana - romăncă divorţată. Şi-am şi furat-o o dată de la florarul ăla idiot...

Fu prins de braţ; medicul şopti:

- Stai aşa, că deja am ameţit! Ai furat-o pe Ana de la Florentin?

- Da, acum doi ani. Cu coloană de BMW-uri, cu scoci la mâini, cu SMURD-ul...

Două secunde de gândire - şi o altă şoaptă:

- Stai, că nu pricep nimic! Stai! Întâi şi-ntâi, promite-mi că-mi zici tot! Promiţi?

Negă încet, zâmbind... şi fu apucat de braţ:

- Atunci îmi zici ce vrei tu. Hai odată, că-ţi adoarme băiatul şi n-apucaţi să schimbaţi şi voi o vorbă!

Îl urma. Deşi nu ştia cum va reacţiona când îl va vedea...

Fu tras într-o cameră. Aoleu! Nu cumva îl duseseră pe Şuncă la bebeluşi? Păi făcea o criză de nervi cât un război de mare, dacă îşi găsea băiatul printre nou-născuţi!... Nu; era un cabinet medical. Iar Şuncă era singurul bebeluş din camera aia. Bărbatul în halat se grăbi să întindă mâna:

- Marc Poulin, medic neonatolog. Poftiţi, domnule conte - e un băieţel mare şi puternic! S-a cam luptat cu mine, că nu-i place înfăşat...

Se opri - uite-l! Uite-l pe Şuncă! Îşi acoperi faţa cu palmele, zâmbind slab... Medicul Petrescu şopti, în română:

- Ţi-a spus să-i pui ceva roşu, nu? Trebuia să te aştepţi la asta! Să ştii că rareori am mai născut bebeluşi cu înfăţişare atât de plăcută! Nou-născuţii sunt de obicei ridaţi şi destul de "şifonaţi"...

Pleoapele erau un pic umflate. Era singurul semn că băiatul lui se născuse cu câteva zeci de minute în urmă...

Era linişte...

Scoase telefonul şi-i făcu o poză - că-i trebuia, urgent, o poză cu coroana lui!

Era linişte... şi n-ar fi vrut să-l deranjeze...

Pleoapele clipiră încet; băiatul lui începu să scâncească. Făcu doi paşi, întinse mâinile şi-l ridică din pătuţ. Şi-l aşeză pe braţ.

Băiatul lui era perfect...

Simţi nevoia să-i spună şi lui asta:

- Tu eşti băieţelul meu. Şi eşti perfect...

Iar bebeluşul începu să molfăie şi să mormăie...

- Eşti mare şi sănătos şi frumos...

Ia uite, că piciul "conversa"! Zâmbi, apropiindu-se de geamuri:

- Da; cu mine ai bătut palma, când a vâjâit ecograful.

Discutau "ca băieţii". I se părea ireal ceea ce se întâmpla - dar era lucid, realiza că acel "dialog" se întâmpla chiar acum, chiar acolo... Şi nu voia să-l întrerupă pentru nimic în lume! Medicul Petrescu porni spre uşă:

- Mă duc s-o duc pe Ana în rezervă. Ceva tainic îmi spune că pe Şuncă îl aduci tu.

Aproba cu capul - că nu mai putea scoate nici măcar un sunet! Băiatul lui, prinţul lui, coroana lui era perfect!

Neonatologul se apropia, zâmbitor, de el. Păi să-l asculte, să-l anunţe că ei doi se duceau în rezervă şi să se grăbească - că Ana îşi dorise să-i găsească pe amândoi acolo, când se întorcea din sala de naşteri! Iar el nu-i refuza niciodată nici o dorinţă reginei lui!

Momentan, băiatul trebuia re-controlat. Nu prea-l interesa de ce; ba chiar putea spune că voia să-l vadă fără scutece! Era curios dacă are semne particulare... Vorba ei - dacă are toate degeţelele... Şi în timp ce neonatologul desfăcea scutecul, el se preocupă puţin de telefon. Şi

de poza coroanei lui. Şi de problema aia cu roşu - că i-l deocheau franţujii p'-acolo!

Ana-Maria

Uşa se deschise; medicul intră, serios... Şi se apropie de ea:

- Nu ne mai aude, nu?

Negă scurt.

- Auzi? Ştefan te-a furat de la Florentin?

Zâmbi şi aprobă:

- Prima oară, da; a doua oară, am sentimentul că l-am cam furat eu...

Şi-l blocase, ca la Robingo... Medicul Petrescu "se deblocă" relativ repede:

- ... Viaţa ta e un roman; ştiai?

- Bănuiam; dar nu prea am timp să-l scriu. Ce face?

- Discută cu băiatul lui. Îl ţine în braţe, vorbeşte cu el iar gâgâlicea îi răspunde. Cred că până nu i se face foame, nu-l mai vezi pe-ăla micu'!

Aproba cu capul - că aşa şi trebuia să fie... Doamna Ancuţa se apropia cu termometrul. De ce, numai ea ştia - dar probabil că primise şi ea un formular, nu? Moaşa era curioasă:

- Cu părinţii lui cum te înţelegi?

- Foarte bine. Adică nu ne certăm niciodată. Că nu ne vorbim niciodată. Tot de pe vremea când el mă fura de la Florentin. Mama lui ne-a înţeles; şi acum suntem prietene bune. Dar tatăl lui n-a vrut să mă revadă până acum...

Na, că nu venise cu termometrul la ea - venise doar ca să audă răspunsul! Şi-acum dădea din cap, gânditoare... Ciudat! O prinse de halat şi-i dădu telefonul; femeia se grăbi să iasă iar medicul coborî mult tonul vocii:

- Ştii, de fapt n-am reuşit să aflu nici acum: cu ce se ocupă Ştefan? Ce meserie are? Că m-a adus cu un avion privat, m-a mutat într-un elicopter şi m-a aterizat pe acoperiş. Şi constat că are câte-un asistent pentru fiecare ţară prin care trece.

Îi făcu semn să se apropie şi-i şopti la ureche:

- E aurar. Băiat de bulibaşă. Dar în actele în franceză scrie conte, iar cu cele în română poate perfecta adopţii în 24 de ore.

Ei bine? Îl lămurise buştean? Medicul se gândi câteva secunde... se încruntă... îşi destinse iar fruntea şi-apoi se încruntă iar... Şi se ridică, oftând uşor:

- N-am priceput nimic, dar las-o aşa; că nici eu nu v-am detaliat termeni medicali. Şi avem tot timpul să pălăvrăgim la următoarea naştere; nu?

- Evident!

- Ce mai - bine că se descurcă! Punem pariu că sunt amândoi în rezervă deja?

- Nu, că pierd. L-am rugat să-l găsesc în rezervă, cu Şuncă în braţe; iar el nu mi-a refuzat nici o rugăminte. Niciodată.

Medicul Petrescu apucă brancarda şi o orientă spre uşi. Bun; ea era pregătită! Se îndoia însă că Ştefan avusese timp să ajungă cu Şuncă în rezervă. Aşa că zâmbi:

- Putem să mai aşteptăm câteva minute? Că a promis că-l găsesc înăuntru...

Primi o aprobare; iar medicul primi nişte formulare. Bun! Alea sigur or să-i ia un sfert de oră!

Ştefan

Gata; mergeau în rezervă. Şi, pentru că era conte, se făcea o derogare - el ducea bebeluşul. Asistentele şi neonatologul erau pregătiţi; el era pregătit. În braţele lui, Şuncă părea pregătit...

Uşa se deschise larg. Se întoarse şi ieşi încet...

Era atent la oamenii din jur - să nu-l lovească cineva. Partea cu securitatea nu-l interesa acum. Ştia că, în spatele lui, Isamu păzea uşile sălii de naşteri, iar din capătul holului îl păzea Grasu - care păzea şi rezerva. Unica lui grijă era să nu-l lovească cineva pe Şuncă. Şi să nu se împiedice el. Simţea că pluteşte...

De cum dădu colţul, îl văzu pe Grasu blocând, impunător, uşa rezervei. Grasu lui zâmbea cu gura până la urechi şi-i transmitea din priviri "că-i stă bine"... Intră.

- Mămica va veni şi ea, în câteva minute.

Aprobă şi se întoarse spre Grasu. Care se grăbi să-i aducă fundiţa... Probabil că aveau fundiţe la magazinul spitalului! Că erau în Paris, nu la Giuleşti! Mă rog; treaba lui, de unde făcuse rost de ea! Important e că făcuse rost! Degetele i se cam încurcau, că Grasu era emoţionat... Şi gata! Se grăbi să se informeze:

- Ai primit mesajul?

- Bineînţeles. L-am trimis la adresele din România; sunt sigur că Isamu l-a trimis la adresele lui...

Aprobă cu capul... şi şopti:

- E perfect, Grasule! N-are pete, n-are semne... E rotofei tot... Ce ştii de Diamant?

- Absolut nimic. Dar nu cred c-o dă în bară de data asta - că ştie ce-l aşteaptă, dacă uită sau cârpeşte ceva!

- Nu ştie! Nici nu bănuieşte ce i se va întâmpla, dacă greşeşte ceva de data asta!

- Oricum, dacă avea probleme p'-acolo, mă suna. Iar dacă are probleme p'-aici, îl sună pe Isamu.

- Ar trebui să mă sune pe mine.

- Nu prea cred; că tu eşti ocupat cu copilul şi soţia. Nu se face...

Mda; cam aşa ar fi gândit şi Diamant...

- ... Oare când o aduc şi pe Ana?

- Nu ştiu; în câteva minute. Oricum... Nu se cade ca regina să fugă p'-aici. Reginele vin încetişor, aşa - că sunt regine...

Grasu râdea. El doar zâmbea...

- ... Sper că Isamu nu l-a sunat pe naşu'.

- De ce?

- Că n-aş vrea să fie aici, când o afla la ce nume m-am gândit.

Că ar plânge mult, şi el şi ea, cu gândul la copilul pe care-l pierduseră atunci, demult...

Ana-Maria

Gata; acum nu mai avea ea răbdare! Nu mai mergeau odată? Că i se plictisea regele - şi pleca la o cafea!... În sfârşit! Medicul Petrescu apucă brancarda:

- Eşti pregătită să-ţi iei adio de la linişte şi odihnă?

Aprobă, râzând. Uşile se deschiseră. Isamu o aştepta; zâmbea ciudat... Medicul o împingea încetişor, că el era în concediu acum şi-n concluzie nu se grăbea...

Razele soarelui luminau violent holul; razele alea încălzeau pătura de pe ea. Era o vreme ciudată - că doar acuşi-acuşi venea Crăciunul, nu? Paul Petrescu se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Ai luat decizia corectă, să ştii!

- Ce decizie?

- Să-l furi. Are nişte ochi... mamă-mamă!

Roşi violent şi bufni în râs. Iar răspunsul veni... natural:

- Şi nici restul nu-i de aruncat...

Acum râdeau amândoi. Ba parcă râdea şi Isamu, deşi el nu auzise "începutul"...

Gata; se vedea uşa rezervei. Şi-un Grasu mare, impunător, care fremăta tot cu ochii la ea... Îi făcu cu ochiul, râzând - că doar el îi spusese la ureche, tot în spitalul ăsta, că ea o să-i pună lui Ştefan coroana! Grasu ăsta era mult mai deştept decât credeau ei; că întâi "prevăzuse" răpirea, apoi "prevăzuse" necesitatea salvării documentării, apoi "prevăzuse" mutarea ei la Cannes, "prevăzuse" şi copilul... Hm!

Se apropia de uşă... Dacă Ştefan nu era înăuntru, cu prinţul în braţe, ea se ridica de-acolo şi se ducea după el! Şi vedea el atunci!

Nee; sigur că era înăuntru! Şi îl ţinea pe Şuncă în braţe! Era atent la prinţ... Ochii verzi străluceau; regele aurarilor radia fericire...

Descoperea în acele momente că şi bărbaţii aveau clipele alea speciale... pe care ea nu le putea descrie în cuvinte. Ea avusese acele clipe la fiecare naştere; atunci când medicul Petrescu îi pusese copiii pe piept. Uite că şi Ştefan trecea printr-un asemenea moment. Privindu-l, înţelegea ce făcuse ea, de fapt...

- Şefa, jos pălăria!

Ah, ce prostie! Grasu "erupsese", iar Ştefan tresărise şi întorsese capul spre ea! Îi stricase momentul! Dar... Dar poate că Grasu o aşteptase afară tocmai ca să-şi anunţe şeful apropo de sosirea şefei; şi nu fusese prompt, ca să-i arate şi ei ce făcuse de fapt...

Fu împinsă în rezervă, iar Isamu şi Grasu o mutară "într-o clipă" pe pat. Ochii verzi o priveau; ea se cam ferea să-i privească. Că era multă lume în rezerva aia; iar ea presimţea că Ştefan voia să-i spună ceva. Şi cum regele aurarilor nu stătea prea bine cu răbdarea, mai bine să amâne puţin momentul...

- Aşa. Acum stai acolo cuminţică. Cred că micul dejun n-o să întârzie prea mult.

- Ca data trecută, nu? Fără pâine, fără

- Exact. Dar aici eşti în Franţa - chiar acum, ţi se "ciunteşte" corespunzător compoziţia tăvii. Că am avut formular şi pentru asta!

Aha! Păi atunci...

- Mă duc să-i povestesc profesorului ce-a ratat şi mă-ntorc.

- Bine.

Medicul Petrescu ieşi. Isamu se apropie de Ştefan, zâmbind... Chinezul îşi privea viitorul şef; ea simţea căldura cu care-o învăluiau ochii verzi...

- ... Mă duc s-o sun pe nevastă-mea şi să-i spun să se pregătească.

Bufni în râs; Isamu ieşi... Ridică privirea spre soţul ei.

Nu se inventaseră încă toate cuvintele care să exprime gândurile lui Ştefan. Că-i mulţumea şi pentru băiat, şi pentru acel "Da" rostit la castel, şi pentru foarte multe altele... Şi-i spunea că o iubeşte.

Nu - îi spunea că "iubire" e un cuvânt prea fad şi nu poate reprezenta nici 1% din sentimentele lui! Cam aşa calcula Ştefan acum, când o privea lung...

Ştefan

Cum să-i spună? Cu ce cuvinte să-i spună? Că era mut; soţia lui îl făcuse să amuţească... Şi avea nevoie de câteva secunde de gândire; să se-adune, să-şi regăsească autocontrolul şi să-i spună, totuşi, măcar o parte din gândurile lui! Aşa că se întoarse spre geam... şi porni spre raza de soare. Nu voia să-l lase să doarmă; nu acum. Ar fi vrut să-i arate şi ei cum discutau ei, bărbaţii; şi-apoi, băieţelul trebuia să mănânce. Ca să doarmă mult. În cel mult zece minute, regele voia să-şi recapete regina - şi nimeni şi nimic n-avea voie să-i întrerupă!

Încă un pas; raza de soare lumină chipul adormit... Şuncă se răzvrăti scurt - scuturâ uşor căpşorul şi "certă" sonor lumina aia puternică. Iar raza dispăru, ca prin minune!

Ana-Maria

Ia uite!... Ptiu, drăcie! Asta chiar fusese "ca-n poveşti"!

Era decembrie; soarele ăla era ireal. Evident, erau şi nori pe cer; şi probabil bătea vântul. Că razele alea puternice apăruseră şi dispăruseră de multe ori, după ce născuse ea! Dar tocmai acum, când Ştefan îşi dusese băiatul să-l vadă soarele... Dealtfel soţul ei întoarse capul şi-o privi lung, mirat... Începu să râdă, în romanes:

- Soarele nu s-a mirat niciodată când a văzut regina; dar uite că prinţul l-a făcut să se-ascundă...

Ei? Îşi amintea cuvintele ei? Aşa-şi dorise ea să se-ntâmple; aşa-i spusese atunci, la ecograf: "De coroana ta, soarele o să se ascundă, ruşinat". Şi uite că se ascunsese... Soţul ei şopti, clătinând încet capul:

- Să nu mă certi, fă!

- Nu te mai cert - niciodată!

Şuncă se trezea - că-i era foame. Aşa că Ştefan îl privi lung... închise ochii şi-l sărută pe frunte. Şi se grăbi să i-l pună în braţe şi să scoată telefonul. Da; pentru poza aia trebuia să existe o derogare! Categoric! Abia acum se întreba dacă arăta cât de cât omeneşte; dar parcă nici nu mai conta asta. Soţul ei îi transmitea că e cea mai frumoasă femeie pe care-au văzut-o vreodată ochii lui...

Şi cam atât - că Şuncă, băiat de rege, solicită "sonor" să i se aducă micul dejun **acum**! Începu să râdă şi să-şi desfacă nasturii:

- Oare cu cine-o semăna, aşa dominator şi nerăbdător?

Ştefan râdea; păşea cu spatele spre fotoliu şi râdea... Şi-acum se aşeza. Ea îl privea pe Şuncă, se asigura că era mulţumit de "meniul" cu cartofi prăjiţi...

Ştefan

Ana era un fel de zână. Sau un fel de înger. Avea ea ceva magic... iar tot ceea ce făcea, era bine. Şi aducea bucurie celor din jur. Florentina şi Şuncă erau cea mai bună dovadă că nu exagera deloc când gândea asta! Chiar şi el era una dintre dovezi. Indiferent de importanţă, lucrurile pe care le făcea ea...

Urma o negociere - numele. Spera să poată să se impună... Dar, dacă ea nu va fi de acord, el va renunţa la varianta lui. Că a ei sigur era mai bună! Aştepta ca băieţelul să înceapă să mănânce, ca să înceapă şi el negocierea.

Ana-Maria

Ridică din nou privirea spre el; acum, ochii verzi încercau să pară hotărâţi - dar erau doar foarte îndrăgostiţi şi "moi ca o mămăliguţă". Iar Ştefan zâmbi:

- Léon.

"Îţi mulţumesc, Lauro, că ai avut grijă de noi!"

- Gabriel.

Soţul ei nu-şi pierdu zâmbetul:

- Léon Gabriel.

Aprobă cu capul:

- Léon Gabriel.

Ştefan se ridică, se apropie de ea... Sărutul...

- ... Eşti un înger.

Şi-acum se grăbea să înregistreze prinţul. Sau să dispară din rezerva aia - că îi dăduseră lacrimile, şi nici nu voia să audă "Ba nu"... Isamu se grăbi să blocheze uşa...

... Putea spune că lucrurile merseseră aşa cum le plănuise ea. Avusese o sarcină fără probleme, născuse relativ uşor sub îndrumarea medicului ei preferat, aveau un băieţel sănătos şi frumos... Regele îşi adora deja prinţul... Hm; pe-atunci, Ştefan se ferise să-l atingă pe Ramon. Acum, putea jura că-l luase în braţe în secunda doi şi nu-l mai lăsase decât acum, când i-l adusese la micul dejun! Şi-acum, că se gândea mai bine...

Abia aştepta să-l vadă intrând! Voia să-l cheme lângă ea şi să-i spună rezultatul calculului - tot patru degete. Neapărat patru! După aia, discutau şi despre al cincilea; dar patru erau musai!

Era linişte; prinţul mânca cu poftă... Îi plăceau cartofii prăjiţi - că doar era băiatul ei, nu? Îl privea lung, vedea ochişorii clipind încet... Îl lua somnul...

Era frumos. Era superb! Florentina nu fusese aşa frumuşică; ea avusese pielea mai ridată. El, în schimb, era tocmai bun de filmat pentru reclame. Vorba doctorului Petrescu: dacă şi ochii vor fi verzi,

regele şi regina vor avea o problemă mare de tot! Vor trebui să angajeze bodyguarzi specializaţi în blocat femei isterice... şi-o bătrână specialistă în deochi. Începu să râdă: ce gânduri năstruşnice avea şi ea!

Isamu intră şi se grăbi spre fotoliu; în urma lui, asistenta intră cu tava. Aa, venise şi mâncarea ei! Chiar îi era foame! Ia: ce era acolo? Tava sfârşi pe stativ, care se roti un pic spre ea... Îi făcu semn să-l lase aşa; momentan, mânca prinţul. Ea mai putea să aştepte. În ierarhia ei, ea ocupa locul trei. Locul doi era împărţit frăţeşte de copiii ei.

Aoleu, Florentina! Se întoarse imediat spre Isamu:

- Prinţesa ce face?

- Încă nu s-a trezit. Chiar voiam să te întreb: să-i spun că ai născut?

- ... Nu; încă nu. O să afle diseară, când lucrurile se vor mai linişti şi-am să te rog s-o aduci un sfert de oră...

Isamu aprobă şi-o privi lung:

- Diamant mi-a trimis un mesaj. Îţi transmite să stai liniştită, că totul e OK.

Serios? Diamant... îi aducea pe părinţii lui Ştefan! Gata! Acum pricepuse! Adică venea şi tatăl lui Ştefan - şi era împăciuitor. OK! Asta era foarte bine. Dar când veneau?

Grasu se dădu deoparte din cadrul uşii; o altă asistentă intră, iar Isamu puse mâna pe pistol. Aoleu! Îi crescuse instantaneu tensiunea... Dar pistolul rămase la brâu. Fiu! Deci era doar prevăzător... iar asistenta se grăbi să-i spună ce-avea de spus şi să iasă repede de-acolo:

- V-am adus brâul. Dar nu e urgent; după ce mănâncă bebeluşul, să-l puneţi...

Aprobă şi rămaseră din nou singuri... Isamu se ridică:

- N-am vrut s-o sperii - dar am ordine noi. Tot globul a aflat că Ştefan are acum şi-o coroană. Iar asta necesită măsuri de securitate sporită.

Poftim? Zâmbi slab:

- Tot globul? Nu e prea mult spus?

Chinezul luase brâul; acum îl întorcea pe toate părţile, numai el ştia de ce:

- Nu. Iar când o să ai timp să-ţi iei telefonul şi să intri pe net, o să înţelegi.

Pe net? Da' ce, dăduse seniorul ştire pe Agerpres?

- Şi-o să înţelegi, poate doar atunci, ce-ai făcut de fapt.

Cum adică? Ştefan intră râzând:

- Dacă mi-ai stricat surpriza, ne certăm!

Isamu porni spre uşă, negând scurt. Soţul ei se apropie şi-o sărută pe frunte:

- Ce face?

- A obosit şi-a adormit.

- A mâncat bine?

- Foarte bine... cred! Că numai el ştie ce-a făcut acolo!

Soţul ei aproba, vesel nevoie mare. Îi făcu semn să ia uşor băiatul şi să-l lase să doarmă. El era ascultător; îl ducea la pătuţul pregătit pentru el... Trase tava spre ea: îi era foame! Meniul era variat; nimic care să fermenteze, nimic care s-o constipe... La atac!

Ştefan reveni lângă ea, scoase telefonul şi-l deschise. Îi arăta şi ei ce făcea acolo... Uite că intra pe net... Ia uite ce făcuse soţul ei! Îşi pusese băieţelul la "poza zilei", pe site-ul de ştiri! Evident, textul era "Cel mai frumos prinţ din lume"! Şi-acum îi arăta că... Că şi pe site-ul de ştiri francez apăruse aceeaşi poză, cu acelaşi text tradus în franceză... Mânca şi constata că soţul ei n-avusese nevoie de mai mult de-o oră ca să dea *mass messages* în toată lumea. Chiar şi şeful lui Titel fusese anunţat, pe yahtul lui, că prinţul lor era cel mai frumos! Oare era gelos din fire individul ăla?

Gata. Îi ajungea - şi micul dejun, şi dovezile că băieţelul lor era văzut acum de milioane de ochi. Isamu avusese dreptate: abia acum înţelegea ce făcuse de fapt. Că Ştefan avea conexiuni de afaceri în multe ţări - şi tocmai anunţase *worldwide*... Aoleu, o durea capul!

Îi luă telefonul şi-l închise. Şi-i aranjă degetele cu fermitate. Patru degete. Ridică privirea spre el... Soţul ei era uimit... Începu să râdă:

- Da' undeva cu vedere spre ocean - că domnului doctor Petrescu nu-i place la munte.

Ştefan bufni în râs şi-i sărută mâna. Communicatorul sfârşi în buzunar; el se aşeză lângă ea:

- Negociem.

- Că doar nu ne-apucăm acum, nu?

Iar râdea... Râdeau - şi se simţea privită din cadrul uşii; dar probabil că era Grasu, care trăgea cu coada ochiului la armonia dintre ei... Râsul lui Ştefan se stinse uşor; o cuprinse cu braţele, îi apăsă capul pe braţul lui şi îşi lipi buzele de urechea ei:

- Ştii ce m-am gândit? Socoteala aia de demult, de la munte, parcă e prea riscantă. M-am gândit ca, atunci când o să vină vremea şi-o să fim amândoi de acord cu asta, să apăs butonul mare şi roşu. Şi să ne vedem de viaţa noastră, liniştiţi, cu Isamu în alt rol.

Zâmbi şi-i şopti la ureche:

- Dar sper că nu-l apeşi acum! Că abia m-am obişnuit cu viteza 10! Dacă nu e absolut necesar şi urgent să apeşi butonul roşu...

Capul brunet aproba încet:

- Nu-l apăs. Că încă n-a venit vremea să fim Grasu şi Grasa.

Yes! Gata, născuse şi el! Şi-acum o să-şi revină! Îl pupă apăsat pe obraz... şi şopti:

- Oof, Doamne! Nu ştiu cum de tocmai tu te gândeşti la asta! Că doar ţi-am spus: noi doi o să fim aşa nişte pensionari simpatici...

Ştefan

Într-adevăr; ei doi vor fi nişte pensionari foarte simpatici, dacă el nu zgârma afacerile atunci când funcţionau la 105% iar umbrelele erau mulţumite! Asta spusese şi el: că atunci când umbrelele nu vor mai fi mulţumite şi vor fi tentate să se închidă, el o să apese butonul roşu! Ce, spusese altceva?

Uite că născuse şi el... şi-şi revenea...

Îngerul lui mirosea frumos; mirosea a înger...

- ... Bine, Ana. Eşti un înger, aşa că ştii mai bine decât mine. Patru vor fi. Dar nu ne-apucăm chiar acum.

Îngerul nega cu capul... Iar vocea îl făcu să sară cât colo!

- Într-adevăr, este cel mai frumos nou-născut pe care l-am văzut vreodată! Şi nu sunt singurul care zice asta!

Ei, drăcie! Uitase complet de el! Diamant tocmai intrase, râzând şi fluturând sacoşa! Se ridică şi el şi-l îmbrăţişă zdravăn. Vărul lui îl bătu cu putere pe umăr:

- Bravo, vere! Ia! Dă să-l vadă unchiu' lui!

Ete, fleoşc! Lasă, că o să-l tot vadă! Ia: i-a adus ce trebuia?... Da. Scoase cămaşa de mătase şi se grăbi să-şi înfăşoare băiatul în ea. Că era băiatul lui. Îl privi lung...

Da. Acum era mulţumit.

Ana-Maria

Înlemnise, cu ochii la uşă...

Diamant intrase râzând, Ştefan se repezise să-l îmbrăţişeze şi se părea că nu mai "procesase" informaţia - luase sacoşa şi scosese cămaşa. Ea observase ochii lui Grasu privind-o lung, cu subînţeles; şi-i văzuse pe părinţii lui Ştefan intrând...

Mama lui era fericită. Râdea pe tăcute, cu ochii la ea, şi se vedea de la trei poşte că-i venea să ţopăie şi să chiuie! Tatăl lui...

Tatăl lui zâmbea. Îi zâmbea. O privea lung, drept; dar nu voia să se lase convinsă că zâmbetul era unul împăciuitor. Chiar dacă Diamant îi transmisese... Şi-i trimisese şi mesajul ăla lui Isamu...

Ar fi vrut să plece privirea; dar nu putea. Că nu putea să creadă ceea ce vedea! Era împăciuitor? Cu ea, romînca trecută prin Serbia şi prin patul vărului lui Diamant? Cu ea, femeia din cauza căreia Rubina fusese abandonată de către soţul ei? Nu; imposibil!

Era o linişte apăsătoare în rezervă... Grasu intră şi închise uşa;

mama lui Ştefan îşi trase soţul de mânecă şi arătă spre pătuţul prinţului:

- Vezi? Ţi-am spus că n-a uitat nimic!

Ştefan

Cee?

Sări cât colo şi se întoarse pe-un călcâi. Şi descoperi că nu născuse chiar de tot - că-l văzuse pe Diamant, dar nu se întrebase unde erau părinţii lui...

Păi să se grăbească să-i îmbuneze, nu? Se întoarse spre băiat: o să-l ia în braţe şi o să-l pună în braţele tatălui lui. Ca să aibă palmele ocupate, când o să-i amintească de înţelegerea lor. Dar prinţul dormea dus. Şi dormea atât de frumos, că nu putu...

Reveni spre ei. Tatăl lui era serios; extrem de serios. Îl privea lung şi-şi punea atât de multe întrebări, că el nu putea "să traducă" nici una! Că veneau de-a valma...

Stop! Avea el un răspuns la toate! Dacă-şi închipuia că băiatul lor era atât de fericit şi euforic încât va uita de înţelegere, se înşela amarnic! Şi-o să-i arate asta chiar acum!

"Poftim: du-te să-ţi vezi nepotul. Eu te aştept lângă femeia mea - şi pe tine, şi salba, şi baticul."

Acestea fiind... transmise, porni spre pat. Şi strânse cu putere mâna soţiei lui. O privea lung şi-o asigura că azi, acum, el va decide dacă va mai fi vreodată cazul să-şi viziteze părinţii...

Aoleu!

Ana-Maria

Ştefan venise glonţ la ea! Da' de ce? Pe ei nu-i îmbrăţişa? De ce nu-i îmbrăţişa? Se certaseră? Ce se întâmplase? Nu era normal!

Ochii verzi îi transmiseră o încurajare. Şi-acum încercau să-i spună că el n-avea nevoie de părinţii lui, dacă o avea pe ea. Şi pe cei doi copii ai lor. Ştefan încerca să-i transmită că pentru el nu era o problemă să trăiască o viaţă-ntreagă într-o familie restrânsă...

Diamant "explodă", umplând rezerva cu sunete puternice:

- Ptiu, să nu te deochi! Frumos eşti, mă! Fotomodel!

Iar bunicii, dezmeticiţi din "lupta din priviri" se repeziră spre pătuţ. Acum era acum - încerca să le înţeleagă cuvintele... dar nu prea reuşea. Vorbeau încet, în romanes. Ştefan rămăsese cu ochii la ea; zâmbi slab şi-l trase un pic, îl răsuci, îl aşeză pe marginea patului... Şi arătă spre bunici.

Ea zâmbea. Pentru ea, chestia cu salba era "uşor facultativă". Prinţul fusese "musai"; şi cum prinţul era aşa cum trebuia să fie, ea nu se mai gândea la salbă. Soţul ei îşi privea părinţii; probabil că el le înţelegea cuvintele - că zâmbea...

Ştefan

Erau amândoi fericiţi. Aşa cum stăteau lângă pătuţ, aplecaţi asupra nepotului lor, păreau... bunici. Mici. Aveau atitudinea oamenilor trecuţi prin viaţă, care ştiu să aprecieze la adevărata lui valoare un copil. Diamant era mai ţanţoş; el nu se aplecase. El aplecase doar capul. Se vedea că are atitudine de părinte...

Cum-cum? Auzise ceva despre martie! Ce spuneau despre martie? Ia să fie el mai atent!

... Spuneau că apartamentul e închiriat până la sfârşitul lui martie, dar cu siguranţă pot prelungi perioada. Pentru că tatăl lui trebuia să stea mai mult prin şatră, că venea integrarea şi oamenii trebuiau lămuriţi cum e cu orăşelul lui Diamant; dar că mama lui va dormi în apartament şi-şi va petrece restul timpului cu Ana şi cu nepoţii. Iar din martie, când seniorul apreciase că Diamant putea începe să construiască fizic mini-orăşelul aurarilor, tatăl lui putea să se mute în apartament... măcar o lună. Să-şi umple şi el inima cu bucurie...

Ridică privirea spre Diamant: chiar era adevărat? Chiar erau hotărâţi să facă asta? Că, dacă ei ţineau musai să stea la Cannes, el... Primi o aprobare scurtă, veselă. Şi-acum se întoarse spre Ana: oare ea ştia ce-o aşteaptă?... Nu; ea nici nu le înţelegea cuvintele. Că era speriată şi îngrijorată ca la balamuc! Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Mama plănuieşte să-şi petreacă zilele cu tine şi nepoţii.
- Ştiu.
- ... Ştii?
- Da. Acum ştii şi tu, şi nu poţi să te superi pe mine. Că ea m-a rugat să nu-ţi spun - şi n-am putut s-o contrazic.

OK! Dacă Ana ştiuse... Ştiuse; dar era de acord?

- Şi tu ce zici?
- Că e perfect aşa.
- Sigur?
- Foarte sigur.
- Să ştii că mama

Ana îi puse palma peste buze... şi şopti:

- Ştiu. Fii atent, că starea de graviditate nu se termină la naştere; se termină după două-trei zile.

Aprobă şi zâmbi; şi-i sărută degetele. Iar Ana se grăbi să-şi pună mâinile în poală - că fusese cât pe ce ca tatăl lui s-o vadă "luându-i maul" băiatului lui, ditamai regele aurarilor! Oof! - când o să înţeleagă îngerul lui că n-avea de-a face cu un balaur?

Uşa se deschise, speriindu-l un pic. Doamna Ancuţa băgă capul înăuntru, "făcu inventarul" dintr-o privire şi întrebă, în română:

- Se poate?
- Sigur; intraţi.

Ana-Maria

Doamna Ancuţa? Da' ce treabă mai avea doamna Ancuţa cu ea? Culmea, că tocmai la ea venea!

- Ce faci, Anuţo? Te simţi bine?
- Foarte bine.
- S-a dus efectul anesteziei?
- S-a cam dus; dar nu pot să mă plâng, că nu mă doare rău...
- Bine. Odorul a păpat?
- Da, acum vreo 20 de minute.
- Aa, înseamnă că am venit la ţanc!

O văzu pornind spre pătuţul bebeluşului... Şi prezentându-se "frumos":

- Bună ziua. Eu sunt Ancuţa; moaşa.

Făceau cunoştinţă... Iar doamna Ancuţa îi oferi şi ei o explicaţie:

- M-a trimis domn' doctor s-o ajut pe Ana să schimbe băiatul. Că n-are încredere în franţuzoaicele astea de pe-aici. Zicea că sunt cam prea slăbănoage, şi i-au lăsat impresia că nu-s destul de puternice să-l ţină pe-ăsta micu'.

Iscase râsul bunicii; bunicul doar zâmbise. Dar asta n-o descurajase, pentru că se apucase de desfăcut scutecul...

- ... Ete; ăsta-i nod franţuzesc! Că de-aia nu se desface!

Acum râdea şi bunicul. Bun! Atmosfera deveni brusc precaută...

- ... Gata. Eei, ia să vedem dacă ai făcut o prăjiturică...

O trimisese domn' doctor s-o ajute? Oare?

Uşa se deschise din nou, de data asta larg; medicul Petrescu intră, drept şi impunător, şi se adresă "pătuţului princiar":

- Bună ziua.

Fu salutat; acum venea la ea, zâmbind uşor:

- Ce faci? Cum te simţi?
- Binişor. Bine.
- Să ştii că anestezie nu mai pot să-ţi fac; dar ai voie unele analgezice.
- Nu; mai bine nu. Nu mă doare foarte tare. Mă doare... ca după o lovitură.

Ştefan îi strângea mâna, că o auzea vorbind despre durere şi parcă-l durea pe el... Medicul se convinse că n-avea febră:

- Ai mâncat?
- Da.
- Bravo. Ai simţit că ameţeşti, sau că ai stări de vomă?
- Nu.
- Atunci e bine.

OK! Ce, venise s-o ia jos, în părculeţ, la o cafea? Medicul privi lung spre geam, unde doamna Ancuţa turuia de parcă arunca cuvintele dintr-o mitralieră... reveni spre ea şi-i făcu cu ochiul! Şi se ridică:

- Universitarul tocmai termină de verificat urgenţa; mă duc să-l aştept. Că vreau neapărat să-i fac sâc-sâc!

Ştefan râdea; ea zâmbea doar. Că i se transmiseseră lucruri mari...

Medicul ieşi; întoarse capul spre soţul ei şi-apoi spre pătuţ. Încerca să-i transmită că moaşa tocmai se băgase-n taifun, şi-avea pregătirea corespunzătoare doar pentru florari... Ştefan zâmbea şi aproba; şi chiar dacă el zâmbea, ea nu-şi permitea să spere că ceea ce făcea doamna Ancuţa acum era foarte indicat...

Lângă pătuţul princiar, discuţia ajunsese la partea cu născutul: că s-a născut relativ uşor, că ea a împins bine şi n-a ieşit din cuvântul medicului... Mămica lui Ştefan îşi exprima uimirea apropo de inelele de la mânuţe; tatăl lui Ştefan îi arăta lui Diamant că prinţul o să fie înalt şi puternic ca taică-su, că încheieturile "promiteau"...

... Aoleu, nu! De ce le spusese şi asta? Că ei chiar n-ar fi trebuit să afle niciodată cum era cu cusutul strâns! Ce-i venise să le spună?

- Iar toată naşterea a fost transmisă afară, unde aştepta tăticul.
- Cum adică?
- Adică Ana a născut cu telefonul lângă măsuţa cu instrumentarul. Şi cred că tăticul a auzit tot. Oricum, pe băiat sigur l-a auzit urlând! Că a avut forţă, şi-a urlat cum trebuie! Zece i-a dat doctorul!

Tatăl lui Ştefan se minună:

- A luat zece?
- Păi, sigur că da! Ia încercaţi să-l înfăşaţi - să vedeţi ce forţă opune!

"Aoleu, doamnă Ancuţa - te paşte aşa un concediu frumos pe Coasta de Azur... De-ăla prelungit rău!"

- Ei, lăsaţi...
- Nu, vorbesc serios!

Ce făceau acolo? Se încăierau? Mama lui Ştefan se grăbi să... atace şi ea, de pe flanc:

- Hai, dragă! Ce, nu mai ştii cum se face?

Aha! Îl "împingeau" să înfaşe el copilul! Era un schepsis acolo - că şi Ştefan râdea, pe tăcute, cu ochii la ea... Iar tatăl lui exclamă, râzând:

- Ia uite-l! Mă, piciule! Ia vezi cum te porţi cu bunică-tu!

Înlemni, cu zâmbetul pe buze şi ochii în ochii verzi...

Ştefan

"Da, Ana. Am reuşit. Îşi iubeşte la nebunie nepotul. Dar e ultima oară când îl vede, dacă nu te primeşte şi pe tine în sufletul lui. Ţi-o garantez eu!" Moaşa era o tipă "super" şi ştia multe "manevre"...

Intrarea moaşei Ancuţa în rezervă îl mirase un pic; dar înţelesese, din comportamentul ei, că venise cu scopul de a detensiona atmosfera. Şi de a înveseli bunicii cât mai mult. Probabil că medicul o întrebase pe Ana cum de nu se ciocnise de bunici prin spital, şi-apoi "complotase un pic cu moaşa"...

Oricum, nu mai conta. Era...

Se întoarse spre Diamant şi-l "convocă" drepţi în faţa lui. Şi-i ordonă, în şoaptă:

- Toarnă, pe scurt.
- Stai liniştit.

Cee? Diamant râdea; iar ochii albaştri erau fericiţi. Ochii vărului lui jucau... Păi asta era de bine! Reveni spre Ana, pentru că trebuia s-o liniştească şi pe ea... iar vărul lui îi şopti la ureche:

- Nu sta pe pat, că-i iei laptele!

Aoleu! Uitase complet! Se grăbi să se ridice... şi să-i şoptească soţiei lui la ureche:

- Stai liniştită. Stai foarte liniştită.

Şi-acum se grăbea spre tatăl lui: să fie lângă ei, să-i îmbrăţişeze totuşi de bun-venit...

Ana-Maria

Îşi ţinea mâinile în poală şi le privea cu maximă atenţie. Asculta discuţia de lângă pătuţ: erau veseli, râdeau, povesteau... Moaşa "îi dirija" cum voia ea, când spre frumuseţea băiatului, când spre grija cu care ea îl purtase nouă luni...

Era liniştită. La urma urmei...

- Păi, eu vă las cu băiatul! Că nu ştiu dacă mai are domnul doctor treabă cu mine.
- Vă mulţumim!
- E plăcerea mea!

Femeia trecu pe lângă pat... şi bătu scurt darabana în tăblia de lemn. Şi ieşi, zâmbitoare ca razele care intrau acum prin geamuri...

Diamant se grăbi să o urmeze. Doar nu se ducea cu plicul după ea! Nu el, oricum!... Nu; Diamant ieşi, schimbă câteva cuvinte cu Isamu şi-apoi reveni în rezervă, închise uşa şi-o încuie.

Redeveni atentă. Acum era acum!

Ştefan

Mda; prinţul dormea frumos. Acum, că se simţea curat, chiar avea de gând să doarmă. Că era un copil cuminte - şi voia să crească repede...

Tatăl lui ordonă, pe tonul ăla puternic care nu putea fi contrazis:

- Amândoi în faţa mea! Imediat!

Se răsuci pe-un călcâi.

Era serios. Un pic încruntat - dar nu supărat. Serios doar. Avea un plan şi voia neapărat să-l pună în aplicare. Şi cum îl văzu întorcându-se spre Ana şi arătându-i locul din faţa lui...

Ana lui trase pătura şi începu să se tragă uşurel spre marginea patului. Aoleu! Se repezi s-o ajute - că era tăiată şi cusută, iar anestezia îşi pierduse demult efectul!

Ana-Maria

Ştefan se repezise s-o ajute. Oof! Îi simţea îngrijorarea; şi-ar fi vrut să se poată mişca mai repede, să nu-l lase pe bulibaşă să aştepte...

Încet, uşurel, privind cu încăpăţânare podeaua, ajunse în faţa lui. Ştefan dădu drumul mijlocului ei; dar mâna i-o ţinea strâns în continuare! Era pregătită pentru orice...

Mâna tatălui lui îi făcu semn să ridice capul. OK; o să încerce...

Mm, era încruntat! Ea era pregătită de orice; şi voia neapărat să facă tot ce i se spunea să facă - pentru că mama lui Ştefan zâmbea. Iar dacă ea zâmbea, "era de bine".

Degetul se îndreptă ferm spre Ştefan:

- Tu n-o să fii niciodată bulibaşă; că ţi-ai înşelat nevasta, iar pe ea ai furat-o atunci de la bărba-su.

După două-trei secunde, acelaşi deget o indică pe ea:

- Iar tu n-o să-mi calci niciodată-n şatră, cât sunt bulibaşă; că ultima oară ai venit acolo ca să ceri judecată ţigănească pe viaţa băiatului meu.

Ochii negri o asigurau că aşa o să fie - fără derogări, fără şmecherii ca de exemplu vizite la Diamant sau la Perla...

În rezervă era o linişte apăsătoare...

- Diamante!

Doi paşi - iar Diamant apăru prompt lângă Ştefan.

- Când ne întoarcem în şatră, îi strâng pe toţi şi te pun în capul mesei. Şi le spun tuturor: dacă îţi reuşeşte planul şi nu pierzi nici o familie, din clipa aia, tu eşti bulibaşă.

Îi vedea geaca, cu coada ochiului; şi-o văzu clătinându-se uşor în faţă, apoi în spate... Iar Grasu se grăbi să-i ocolească. Geaca lui Diamant se muta uşurel spre fotoliul din spate, cu Diamant cu tot...

Ochii negri reveniră spre ea. Iar mâna bulibaşei se ridică... frecă încet, de două ori, barba bulibaşei... Şi ţâşni spre soţia lui, într-un gest care cerea imperios ceva. Iar mama lui Ştefan zâmbea în continuare şi desfăcea o pungă de cadouri. Şi scotea...

Ştefan

"Ah, ce afurisit eşti! Că-ţi place nora ta de mori - şi te-ai făcut că nici nu vrei s-o vezi!" Îşi frecase barba; o frecase bine, că băiatul lui o lua pe cea mai frumoasă femeie de pe Pământ!

Mama lui scoase cutia din pungă. Adică... Adică îi punea salba acum? Aici, în spital? De ce se grăbea?

... Aa, se grăbea? Acum se grăbea, nu? Îi venea să urle - dar şi să joace...

Ana-Maria

Capacul cutiei se ridică încet. Păli la vederea salbei...

- Ştefane, a fost o bucurie pentru mine să descopăr că nu ţi-ai uitat meseria şi nu ţi-ai pierdut talentul.

Adevărul era că rămăsese mută... Şi-acum se apropia de ea, şi întindea salba, şi...

Ştefan

Şi uite că Ana era în pragul leşinului, iar tatăl lui se abţinea cu greu să nu râdă! Că era fericit! Nora lui îi făcuse pe toţi fericiţi...

Da. Ana-Maria era frumoasă. Salba îi reuşise bine - n-o urâţea pe femeia mai frumoasă ca luna. Şi-ar fi vrut să deschidă gura şi să-i spună că o iubeşte. Dar trebuia să fie cuminte... Că tocmai se împăcase cu părinţii lui - şi "intrase la stăpân" din nou...

Ana-Maria

Şi-acum mama lui Ştefan băga din nou mâna în pungă. Şi scotea... Aoleu! Baticul! Plecă imediat privirea spre podea...

La naiba! Îi venea să plângă! Dar şi să râdă - că se îngrijorase atâta şi-şi storsese mintea să afle cum va fi revederea cu tatăl lui Ştefan, dar nu prevăzuse nimic din ceea ce se întâmplase azi!

Îi punea baticul. Toţi o priveau atenţi, iar mama lui nu se grăbea...

Erau apăsătoare momentele alea. Cum rezistase Safira? Că ea simţea cum o cam ia cu leşin!

Şi gata. Tocmai se măritase cu regele aurarilor.

Mâna bulibaşei îi făcea iar semn să ridice ochii din pământ... Cum să ridice ochii? Chiar voia s-o vadă leşinată p'-acolo?... Şi totuşi, trebuia să-l asculte. Că era socrul ei acum. Ridică privirea spre el...

Tii, ce mai râdea bulibaşa! Ca-n reclamele la pastă de dinţi râdea!

- Să fiţi fericiţi, copiii mei!

"Sărut mâna, nea Dumitre, pentru aşa bărbat!"

Ştefan

"Alelei, tăticule! Sărut mâna pentru aşa nevastă!"

Ana-Maria

Se repeziseră amândoi, ca apucaţii, să-i pupe mâinile! Dar... Dar erau sinceri, nu? Şi-acum socrul ei o prinse zdravăn de cap şi-o pupă pe amândoi obrajii! Doamne, ce fericit era! Îl privea mirată - că până acum "tunase şi fulgerase" non-stop...

Cineva, habar n-avea cine, aplauda...

Mâna lui Ştefan o smulse pur şi simplu de-acolo! Fu îmbrăţişată dureros de tare; şi răsucită. Soţul ei o învârtea pe sus şi râdea... Începu să râdă; şi îl îmbrăţişă.